

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

10.
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

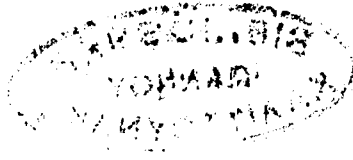
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΙΩΑΝΝΟΥ
ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΗ**

ΤΗΙ ΕΝΔΟΞΩ ΣΚΙΑΙ

ΤΟΥ ΔΟΙΔΙΜΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ Α΄

ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΘΕΡΜΩΣ ΑΓΑΠΗΣΑΝΤΟΣ

ΜΕΤΑ ΒΑΘΥΤΑΤΗΣ ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Τοῖς ἀναγνώσταις

Βιβλίον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος πραγματευόμενον οὐδεμιᾶς ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ χρήζει πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν δικαιολογίας. Οὐδεὶς ὁ παρ' ἡμῖν ἀρνούμενος ὅτι ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἔγκειται ἡ εὐγένεια ἐφ' ἣ δικαίως ὑπὲρ πάντα λαὸν ἔγκαυχώμεθα, καὶ ἐν ἐκείνῃ εὐρίσκομεν τὴν εἰς ἴδιον ἡμῶν κτήμα ἀνήκουσαν πηγὴν ἐξ ἧς πάντα τὰ ἔθνη ἠρύσθησαν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν γνώσεων ἅς μετὰ ταῦτα καλλιεργοῦντα ἐποπλασίασαν. Ἄν παρὰ πᾶσιν ἡ σπουδὴ τῆς ἀρχαιότητος θεωρῆται ὡς συμφέρον διανοητικόν, διὰ τοὺς Ἑλληνας ἡμᾶς ἐστὶ προσέτι καὶ καθῆκον πατριωτικόν.

Καὶ ἐγράφησαν μὲν εἰς πάσας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν προσέτι, πάμπολλα καὶ ἀξιόλογα τοὺς παντοίους κλάδους τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἀφορῶντα· ἀλλ' ἐπειδὴ δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ πλῆθος καὶ διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν δὲν εἰσι τοῖς πᾶσι προσιτά, ἐκρίθη χρήσιμον νὰ συνταχθῇ πρόχειρόν τι βοήθημα, εἰς ὃ, ἄνευ εἰδικῶν καὶ μακρῶν σπουδῶν ἐκάστοτε νὰ δύναται τις νὰ εὐρίσκη εὐχερῶς τὸ ζητούμενον, τὸ ἀλφαβητικῶς συνταχθὲν τοῦτο λεξικόν, περιέχον ἐντὸς τῶν διαγεγραμμένων αὐτῷ ὀρίων ἐκτάσεως, πᾶν τὸ ἐνδιαφέρον ἐκ τῆς κλασικῆς ἡμῶν ἀρχαιότητος, καὶ ἀφορῶν τὴν γεωγραφίαν καὶ πολιτικὴν ἱστορίαν, τὴν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, τὸν πολιτικὸν καὶ τὸν οἰκιακὸν βίον, ἐκτεινόμενον δὲ καὶ μέχρι τῶν ὀρίων τῶν ἄλλων ἀρχαίων ἐθνῶν καθ' ὅσον ἔχουσι σχέσιν μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιδιώξας ἐν τῷ παρόντι ἔργῳ, ἐπροσπάθησα, καθ' ὅσον ἠδυνήθην, ν' ἀρυσθῶ ἐν τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν τοιοῦτου εἶδους εὐρωπαϊκῶν, ἀλλὰ συνεχέστατα ἠναγκαζόμενῃ ἢ ἐπρωτίμων νὰ προσφεύγω εἰς αὐτάς τὰς πηγὰς, ὅτε μάλιστα, ὅπερ συνεχέστατον, τῆς ἐμῆς ἀποκλειστικῆς τάσεως εὐρίσκον τὴν ἐκείνων οὐ

μικρὸν διεστῶσαν, ὡς ὅτε τὴν ἀρχαιότητα ἔβλεπον καὶ ἀνέπτυσσον ὑπὸ τὴν ἡμᾶς ἦττον ἐνδιαφέρουσαν ῥωμαϊκὴν ἔποψιν.

Ἀναγκαῖον δ' ἐθεωρήθη νὰ πλουτισθῇ τὸ κείμενον καὶ διὰ παμπληθῶν, εἰς χιλιάδα σχεδὸν συμποσομένων, εἰκόνων. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο γίνεται οὐχὶ πρὸς μάταιον κόσμον καὶ πρὸς ἐπίδειξιν, ἀλλὰ πρὸς ἐξοικείωσιν μετὰ τῆς ἀρχαιότητος καὶ κατάληψιν τῶν διὰ λέξεων μόνων μὴ ἐπιδεχομένων ἀκριβῆ περιγραφὴν καὶ πλήρη κατανόησιν, διὰ τοῦτο δὲν διανέμονται αὐταὶ συμμέτρως ἐντὸς τοῦ συγγράμματος, ἀλλ' ἐνίστε μὲν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἱστορικὰ ἄρθρα, εἰσὶ σπάνια, ἢ καὶ ὅλως ἐλλείπουσιν, ἄλλοτε δέ, ὡς εἰς τ' ἀφορῶντα τέχνην, βιομηχανίαν, καὶ ὅ,τι δήποτε ἐπιδεχόμενον εἰκονικὴν παράστασιν, εἰσὶ πυκνῶς συνεσφωρευμένοι. Πάντοτε δὲ καὶ πανταχοῦ φροντίς κατεβλήθη ἵνα μὴ ᾧσι κατὰ φαντασίαν ἐσχεδιασμένοι, ἀλλὰ λαμβάνωνται κυρίως ἐξ ὑφισταμένων μνημείων, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς διδακτικαὶ ἀποβαίνουσιν.

Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν δὲ τοῦ κειμένου, ἂν ἔχη ἀτελείας, δικαιολόγησιν δὲν ἔχω νὰ προτείνω, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐπιείκειαν τῶν χρωμένων αὐτῷ νὰ ἐπικαλεσθῶ.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 5 Μαρτίου 1888.

Α. Ρ. ΦΑΓΚΑΒΗΣ.

Α

Ἄβαι ἢ **Ἄβαι**, πόλις τῆς Φωκί-
δος ἀρχαιοτάτη, εἰς τὰ βορειανατολικά αὐτῆς
κειμένη, μεταξύ Ὀποῦντος καὶ Ὀρχομενοῦ.
Ἐῖχε δὲ περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις
κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, καὶ εἶτα πάλιν
ὑπὸ τῶν Θηβαίων ἐπὶ τοῦ Φωκικοῦ πολέμου
(Σοφ. Οἰδ. στ. 899. — Ἡρδ. Η, 27, 33. —
Διόδ. ΙΣΤ', 58. Στρεβ. Θ, 423), εἶτα δ' ἀνή-
γειρε πάλιν αὐτὸν ὁ Ἀδριανὸς μικρότερον.

Ἄβαντες, λαὸς ἐκ Θράκης ὁρμώμε-
νος ἢ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰωνικὸν δεσμὸν (Ἡρδ.
Α, 146)· διὰ τῆς Φωκίδος δ' εἰσῆλθον εἰς
Εὔβοιαν, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς τῆς νήσου οἱ ἀρ-
χαιοτάτοι κάτοικοι (Στρεβ. 1). Ἐκεῖθεν δὲ
μετὰ 40 νηῶν, καὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ἐλε-
φίηρος, ἐπλευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλή-
νων κατὰ τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 536),
συμπαλαβόντες καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Θησέως
(Πλούτ. Θησ. ΙΣΤ')· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπι-
στροφὴν πλανηθέντες μετὰ 8 πλοίων, ἐρρί-
φθησαν εἰς τὰ Κεραυνία ὄρη. Περιγράφονται
δ' ὡς ἄγριοί τινες καὶ μακρὰν τρέφοντες κό-
μην (ἀόπισθεν κομόωντες).

Ἄβαντιάδης, ἴδ. Περσεύς.

Ἄβαξ ἢ **ἀβάκιον**, πλάξ ληθίνη ἢ
καὶ ἄλλης ὕλης, ξύλου, μετάλλου, ἢ καλύ-
πτουσα τὰς τραπέζας. Οὕτω καὶ ἢ ἐφ' ἧς
ἐκτίθειον ἢ ἐπέσσευον (ἴδ. Πεσσοί)· ὁμοίως
δὲ καὶ ἢ χρησιμεύουσα εἰς χάραξιν γραμμῶν
ἢ ἀριθμῶν πρὸς γεωμετρικὰ σχήματα ἢ ἀριθ-
μητικὸς ὑπολογισμὸς διὰ ψήφων (Πολύβ. Ε,
26). Ἄβακίσκοι δὲ ἢ ἀβάκια ἐλέγοντο καὶ τὰ
τετραγωνίδια ἃ περιλαμβάνοντο εἰς τὰ κοσμη-
ματα τῶν τοίχων ἢ εἰς τὰ ψηφιδωτὰ ἐδάφη.

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ε. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

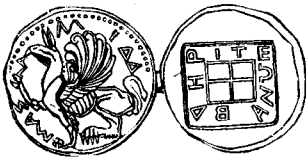
Ἄβαρις, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν
ἢ παράδοσις ὡς θαυματουργὸν ἐθεώρει. Κατὰ
τὴν ἕκτην ἢ ἑβδόμην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἐκ
τῶν Ὑπερβορείων προερχόμενος, ἔλαβε, κατὰ
τὸν Ἰάμβλιχον (Β. Πυθ. ΙΘ, 28), χρυσοῦν
βέλος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐφ' οὗ ὄχου-
μενος (αἰθροβάτης), διήλθε τὴν Ἑλλάδα
χρησιμοδοτῶν, ζῶν ἄτροφος (Ἡρόδ. Δ, 36),
πολλὰς διδάξας συνταγὰς ἰλαστηρίους καὶ
ἀγνισμοῦ, καὶ διὰ μόνων λέξεων νόσους ἀπο-
σοδῶν, ὡς ἔσωσε τὴν Σπάρτην ἀπὸ κατατρύ-
χοντος αὐτὴν λοιμοῦ, ὅτε καὶ ναὸν τῆ Σω-
τεῖρα κέρη ἐκεῖ ὑποδόμησε (Παυσ. Γ, 13, 2).

Ἄβας, 1) ἴδ. Δαναός. — 2) Ὀπαδὸς
τοῦ Αἰνείου (Βιργ. Αἰ. Ι. 121).

Ἄβδαλῶνυμος, ἀπόγονος τῶν βα-
σιλέων τῆς Σιδῶνος, ζῶν ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ
ὡς ὑδροφόρος καὶ κηπουρός. Κυριεύσας ὁ Ἀλέ-
ξανδρος τὴν Σιδῶνα, καὶ περὶ τῆς ἀρετῆς
καὶ μετριοφροσύνης αὐτοῦ μαθὼν, ἀνεβίβασεν
αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον, δοὺς αὐτῷ καὶ τὴν πε-
ρίχωρον πᾶσαν, καὶ τὸ πλεῖστον τῶν περσι-
κῶν λαφύρων, (Curt. IV, 1, 19. — 26. — Just.
XI, 10, 8). Ὁ δὲ Διόδωρος (12, 46) καλεῖ
αὐτὸν *Βαλλῶνυμον*.

Ἄβδηρα (τὰ), 1) Πόλις τῆς Θράκης,
παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῆς Νέστου, ἀνατολικῶς,
περὶ ἧς ἐπιστεύετο ὅτι ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρα-
κλέους εἰς μνήμην τοῦ ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ
Διαιμήδους σπαραχθέντος ἐταίρου αὐτοῦ Ἀβδή-
ρου (Στρεβ. Ζ, 331, Ἀπόσπ. 47. — Ἀπολ-
λόδ. Β, 5, 8, 4). Ἄλλ' ἱστορικῶς (Ἡρδ.
Α, 168), μαρτυρεῖται ὡς οἰκιστὴς αὐτῆς ὁ
Κλαζομένιος Τιμήσιος, ὅτε ἐν Ὀλ. 31, α

(656 π. Χ.) ἐξεβλήθη τῆς πατρίδος του ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Κατεστράφη ὁμως ἡ νέα πόλις ὑπὸ τῶν Θρακῶν· τὸ δὲ 543, Ἕλλη- νες ἐκ Τέου τῆς Λυδίας, φεύγοντες τὸν στρα- τηγὸν τοῦ Κύρου Ἀρπαγον, ἀνήγειραν πάλιν

αὐτήν, δι' ἧ καὶ ὡς Τῆιοι μνημονεύον- ται τινες τῶν ἐν αὐτῇ γεν- νηθέντων ἐπι-

σήμων ἀνδρῶν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Μιλήτου ὑπὸ τῶν Περσῶν, ὑπέκυψε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν δυνάμιν των, καὶ ἐδέχθη τὸν Ξεξζην ἐκστρατεύοντα κατὰ τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧ καὶ πλοῦσα δῶρα ἔλαβε παρὰ τοῦ Μεγάλου Βα- σιλέως μετὰ τὴν ἤτταν καὶ ἐπιστροφὴν του ('Ηρόδ. Ζ, 109. 126. — Η, 120). Οἱ Ἕλ- ληνες ὁμως τὴν ἀπλευθέρωσαν, καὶ ἐτάχθη μετὰ τῶν συμμάχων τῶν Ἀθηναίων (Διόδ. 1, 172). Τὸ 396 δ' ἔτος προσεδλήθη καὶ δει- νῶς ἔπαθεν ὑπὸ τῶν Τριβαλλῶν, καὶ μετὰ 33 ἔτη προσετέθη εἰς τῶν Μακεδόνων τὴν συμμαχίαν. Ἐπὶ Ῥωμαίων, 188 π. Χ. (Τ. Liv. XXXVIII, 41) διετῆρει μὲν ἔτι ἡ πό- λις τὴν ἐλευθερίαν της, ἀλλὰ κατὰ τὸ 170 βαρέως τὴν ἔδραψεν ὁ στρατηγὸς Ὀρτένσιος (Liv. XLIII, 4). Ἐν τῷ Μεσαίῳ ἐκαλεῖ- το ἡ θέσις Πολλοὶ στύλοι, καὶ ἤδη μένει ἔρημος. Ἐξ Ἀβδήρων κατήγοντο ὁ φιλό- σοφος Ἐκκαταῖος καὶ ὁ Πρωταγόρας, ὡς καὶ ὁ φιλόσοφος Δημόκριτος, ὁ γελαστὸς ἐπι- λεγόμενος, διότι ἐλέγετο ὅτι πάντοτε ἐγέλα. Προσάπτει δ' ὁ Κικέρων (ad Att. IV, 16, 6—VII, 7, 4.—p. d. I, 43) πολλὴν ἀβου- λίαν αὐτοῖς εἰς τῶν δημοσίων τὴν διαχείρισιν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐδυσφημοῦντο ἐπὶ βλαχίᾳ, ὥστε ὁ μὲν Ἰουβενάλιος (X, 48) λέγει τὴν πόλιν αὐτῶν patriam venecum, ὁ δὲ Γαληνὸς ἀ- ποδίδωσι τὴν ἄνοιαν αὐτῶν εἰς αἰτίας κλι- ματικᾶς. — 2) Πόλις ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐν Ἰσπανίᾳ κτισθεῖσα, μετὰ τῶν Μαλάγας καὶ Κερθαγένης.

Ἀβέλλα, πόλις ἐν Καμπανίᾳ, ἀποι- κισθεῖσα ἐκ τῆς Χαλκιδικῆς (Just. XX, 1, 13.—Στρβ. Ε, 249). Ὁ Βιργίλιος τὴν λέ- γει μηλοφόρον, καὶ ὁ Πλίνιος (XV, 24, 16, 52) ἐπαινεῖ αὐτῆς τὰ ῥόδια καὶ τὰ λεπτο- κάρυα. Ἐκεῖ κατὰ τὰ τέλη τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος εὐρέθη ἐπιγραφή σπουδαιο- τάτη διὰ τὴν γυνῶσιν τῆς Ὀσκικῆς γλώσσης (cippus Abellanus).

Ἀβιοι, νομάδες, κατὰ Πτολεμαῖον ἐν Σκυθίᾳ ὑπὲρ τὸν Ἰμάον οἰκοῦντες, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου δὲ (Ἰλ. Ν, 6) μετὰ τῶν Ἴπκομαλ- γῶν καὶ Γαλακτοφάγων μνημονεύμενοι ὡς οἱ δικαιοτέροι τῶν ἀνθρώπων. Ὑπῆρχον δὲ καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἔπεμψαν αὐτῷ πρέσβεις (Στρβ. Ζ, 296. — Ἀρρ. Δ, 1.—Curt. VII, 6, 11.—Ambr. Marc. XXIII, 6).

Ἀβισάρης, ἡγεμὸν Ἰνδῶν τῶν νο- τιοδοτικῶν τῆς Κασεμίρης, ἀντιταχθεὶς κατ' ἀρχὰς κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶτα δὲ διὰ πρεσβείας προτείνας ὑποταγῆν. Οὐχ ἤττον συνέπραξε μετὰ τοῦ Πῶρου· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἤτταν αὐτοῦ ὑπέκυψε, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἠύξησε τὴν ἐπικράτειάν του, ἣν οὗτος ἀπο- θανὼν ἀφήκεν εἰς τὸν υἱὸν του (Στρβ. ΙΕ, 698.—Διοδ. ΙΖ, 87.—Ἀρρ. Ε, 8, 3, Κ; 5.—Curt. VIII, 43, 13. XLVII, 1. IX, 1, 7, X, 3, 20).

Ἀβουλίτης, σατράπης τῆς Σουσια- νῆς, πέμψας τὸν υἱὸν του πρὸς τὸν εἰσβάλ- λοντα Ἀλέξανδρον, ὑπετάγη αὐθορμήτως, καὶ ἐπεκυρώθη εἰς τὴν θέσιν του. Ἀλλ' ὁ Ἀ- λέξανδρος, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς, μαθὼν ὅτι καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ ἄλλοι τοποτη- ρηταί, εἶχον, διὰ καταχρήσεων, παραμελήσει τὴν συντήρησιν τοῦ στρατοῦ, ἐθανάτωσε καὶ αὐτὸν μετ' ἐκείνων (Ἀρρ. Γ, 16, 4.—Ζ, 4, 1.—Διοδ. ΙΖ, 65.—Curt. V, 8, 8. X, 17).

Ἀβραδάτας, ἡγεμὸν τῆς Σουσια- νῆς ἐν Περσίᾳ, συνεμάχεται μετὰ τῶν Ἀσ- συρίων κατὰ τοῦ Κύρου, ἀλλὰ προσήλθεν αὐτῷ προτροπῇ τῆς γυναικὸς του Πανθέας, ἣν ὁ Κύρος αἰχμαλωτεύσας, ἐπροστάτευσεν

κατὰ πάσης ὕβρεως (Ξενοφ. Κυρ. Π. Ε, 1, 3). Ἐφρονεῦθη δὲ μαχόμενος ὑπὸ τὸν Κύρον κατὰ τῶν Λυδῶν, καὶ ἡ Πανθέα ἐκ λύπης ἠτόχειρίασεν· ὁ δὲ Κύρος τοῖς ἀπέδωκε μεγάλας ἐπικηδείους ζτιμάς, καὶ τοῖς ἀνήγειρε μνημεῖον μετὰ στήλης συριαστὶ ἐπιγεγραμμένης (Αὐτ. ΣΤ, 1, 46. Ζ, 3, 5).

Ἀβράξας, ἢ Ἀβραναξ. Ἡ λέξις αὕτη εὐρίσκεται ἐπιγεγραμμένη ἐπὶ πολυτίμων λίθων, οἵτινες φαίνεται ὅτι ἐφέροντο ὡς φυλακτήρια κατὰ τὴν τετάρτην μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα, καὶ ἔχουσιν ἐπικεχαραγμένον μυστηριώδες τι σχῆμα, συνήθως σῶμα ἀνδρὸς μετὰ κεφαλῆς ἀλέκτορος καὶ ὄφειον ἀντὶ ποδῶν.

Ἀβροκόμας, σατράπης τῆς Φοινίκης, ἐξ ἀνανδρείας ἢ συμφέροντος εἰς τὸν νεώτερον Κύρον τὰ στενὰ τῆς Κιλικίας καὶ τὴν διάβασιν τοῦ Εὐφράτου παραδοὺς (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α, 4, 5. ΙΗ, 7, 12).

Ἀβυδος, πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ, γνωστὴ ἤδη καὶ τῷ Ὀμήρῳ (Ι. Β, 836).

Ἀπφκίσθη δ' ἔπειτα ὑπὸ Μελιησίῳ (Θου. Η, 61. — Στρβ. ΙΓ,

590). Κατ' αὐτὴν ἐγεφύρωσαν οἱ Πέρσαι τὸν πορθμὸν (Ἡρόδ. Ζ, 33). Ἀνδρείως ἀντιστάσα κατὰ Φιλίππου Γ', τοῦ Μακεδόνα, ἐκυριεύθη, καὶ κατεστράφη τὸ 201 π. Χ. (Πολ. ΙΣΤ, 15. — Liv. XXXI, 17). Ἐνταῦθα κατάρκει, καὶ ἐντεῦθεν διενήχθη τὸν Ἑλλησπόντον ὁ Λέανδρος (Ἰδ.).

Ἀβύλη (ἢ Ἀβίλη) στήλη, ὄρος ἐν Μαυριτανίᾳ τῆς Ἀφρικῆς, ἀποτελοῦν μετὰ τῆς Κάλπης, ὄρους Ἰσπανικοῦ, τρία μίλια ἀπέχοντος, τὰς Στήλας τοῦ Ἡρακλέους (τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτάρ).

Ἀγαθαρχίδης, ἐκ Κνίδου, Ἑλληγ γραμματικὸς, ἀκμάσας περὶ τὸ 117 π. Χ. Ἐγραψε πολλὰ, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν σώζονται μό-

νον ἀποσπάσματα περίπλου Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἐν πέντε βιβλίοις.

Ἀγάθαρχος Εὐδήμου, Σάμιος ζωγράφος αὐτοδίδακτος (Σουῖδ. Ἀρποκρ. φ. Ὀλυμπιόδωρος), κυρίως ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος, ἐνέκυψεν εἰς τὴν σκηνογραφίαν, περὶ ἧς καὶ συνέγραψε (Vitr. VII, Praef. 10), καὶ ἐζωγράφησε σκηνὴν διὰ τὸν Αἰσχύλον, πιθανῶς διὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ τραγωδίαν, τὴν Ὀρεστιάδα (Ὀλ. 80, 6), διότι, κατὰ Ἀριστοτέλην (Ποι. Δ, 16), πρῶτος σκηνογράφος εἰσήγαγεν εἰς τὸν θέατρον ὁ Σοφοκλῆς, ὥστε ὁ Ἀγάθαρχος καὶ δι' αὐτὸν εἰργάσθη, καὶ προσέτι λέγει ὁ Πλούταρχος (Περ. ΙΓ) ὅτι ἐπὶ Περικλέους, ἀκούσας ὁ Ζεῦξις τινὸς ἐπαινοῦντος αὐτὸν ὅτι ταχέως ἐζωγράφει, ἀπήνητησεν «Ἐγὼ δ' ἐν μακρῷ χρόνῳ.»

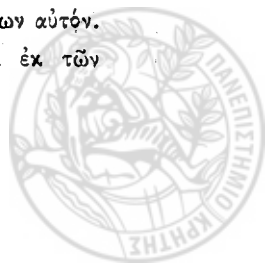
Ἀγαθήμερος, Ἑλληγ γεωγράφος, πιθανῶς τῆς 4 ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. εἰς ἣν ἀνήκουσι τὰ 5 πρῶτα κεφάλαια τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ τῆς γεωγραφίας ὑποτύποισι.

Ἀγαθίας Μεμονοίου, ἐκ Μυρίνης, νομολόγος ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὴν 6 ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. Ἐγραψε, κατ' ἐξακολουθήσιν τοῦ Προκλαπίου, πέντε σωζόμενα βιβλία τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ κατὰ τὰ ἔτη 553—560, εἰς ὕφος βαρὺ καὶ ἐπιτετηθευμένον, ἀλλὰ μετ' ἐπιμελείας ὡς πρὸς τὰ ἐκτιθέμενα. Προσέτι δ' ἐποίησεν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν Ἐπιγράμματα, περιλαμβανόμενα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀνθολογίαν.

Ἀγαθοδαίμων, ὁ ἀγαθὸς θεὸς, εἰς ὃν κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐστιάσεως προέπινον ποτήριον ἀκράτου οἴνου. Ἐπὶ Ῥωμαίων (Hor. Ep. II, 2, 187. — Tibull. IV, 8), συγγενᾶτο καὶ μεθ' ἐκάστου ἀνθρώπου, προσατεύων αὐτόν.

Ἀγαθοεργοί ἐλέγοντο οἱ ἐκ τῶν

300 ἰππέων, τῶν ἀποτελούντων τὴν φρουρὰν τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης πέντε κατ' ἔτος λαμβανόμενοι, εἴτε οἱ πρεσβύτεροι (Ἡρόδ. Α, 67), ἢ κατ' ἐκλογὴν (Τιμ. Ληξ. Πλατ. φ. Bekker Anecd. I, 209), καὶ ὑπηρετοῦντες εἰς ἀποστολὰς εἰς τὴν ξένην.

Ἀγαθοκλῆς. 1) Βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Καρκίνος, ἐκ Ῥηγίου, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τοῦς Καρχηδόνιους διατελοῦσαν πόλιν Θέρμας, ὅπου ἤσκει τὴν κεραμευτικὴν. "Ὅτε δ' ἐγεννήθη ἐνταῦθα ὁ Ἀγαθοκλῆς τὸ 361 π. Χ., ἐπειδὴ χρησμός διεδόθη καθ' ὃν τὸ παιδίον ἐμελλέ ποτε μεγάλως νὰ βλάψῃ τὴν Καρχηδόνα, κατέφυγεν ὁ Καρκίνος μετ' αὐτοῦ εἰς Συρακούσας καὶ ἐπολιτογραφῆθη αὐτόθι. Ὡς κεραμεὺς ἀνατραφεὶς καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς, ἐσηλθε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν στρατιάν, καὶ εἰς χιλιάρχον προδιεβασθεὶς ἐπὶ τοῦ πολέμου κατὰ Μαμερτίνων καὶ Καμπανῶν καὶ τῆς πόλεως Αἰτνης, διεδέχθη τὸν στρατηγὸν Δάμαν (ἢ Δαμάσκωνα Just. XXII, 1, 12) καὶ ἐνυμφεῦθη τὴν πλουσίαν τοῦ χήραν. Ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείδου καὶ Σωσιστράτου, οἵτινες προῆρχον τῆς ἀριστοκρατίας, ἐκ Συρακουσῶν ἐκβλήθη, συμπάρελαβε πάντας τοὺς δυσηρεστημένους, ὑπηρετήσεν ὑπὸ τοῦς Ταραντίνους, ἐβίασε τοὺς δύο ἀντιπάλους αὐτοῦ νὰ λύσωσι τοῦ Ῥηγίου τὴν πολιορκίαν, καὶ ἐξεδίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῶν Συρακουσῶν. Ἄλλ' ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς αὖθις ὑπὸ τῶν ὑποπτευόντων αὐτὸν ὡς ἀποβλέποντα εἰς τὴν τυραννίδα, καὶ ἀνεκλήθησαν οἱ ἀντιφρονούντες. Συλλέξας ὁμῶς παρ' ἑαυτὸν νέους τολμητῆς καὶ δὴ καὶ ληστὰς (Just. XXII, 1, 14), ἐπανῆλθε, καὶ συνετῶς προσενεχθεὶς, ἐξελέγη ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως. Ἄλλὰ τότε, ἀπορρίψας τὸ προσωπεῖον, καὶ βοήθεια τῶν ὀπαδῶν τοῦ, εἰδείθη σκληρότατος, ἐθανάτωσε περὶ τοὺς τετρακισχιλίους πολίτας, καὶ πλείστους ἄλλους ἐξέβαλε, παραδούς τὰ κτήματά των εἰς λεηλασίαν (Just. XXII, 2). Οἱ ἐκβληθέντες ἐξήγειραν κατ' αὐτοῦ πολλὰς πόλεις, ἰ-

δίως τὸν Ἀκράγαντα· ἀλλὰ, βοήθεια τῶν Ταραντίνων, κατέβαλεν αὐτούς, καὶ τοὺς ἠνάγκασεν εἰς εἰρήνην, τὸ 314. Μετὰ δύο δ' ἔτη, ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς σικελικῆς Μεσσήνης, περιεπλάκη εἰς πόλεμον πρὸς τοὺς Καρχηδόνιους, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος παρὰ τὸν ποταμὸν Ἰμέραν ὑπ' αὐτῶν νικηθεὶς, ἐπολιορκήθη εἰς Συρακούσας. Τότε δέ, ναοὺς καὶ ιδιώτας συλῆσας ἐπὶ προμηθειᾷ χρημάτων, τὴν φρουρῆσιν τῆς πόλεως εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἄντανδρον ἀναθεὶς, καὶ ἐξήκοντα τριῆρεις ὀπίστας, διέσχισε μετ' αὐτῶν τὸν ἐχθρικὸν στόλον, καὶ ἐπλευσε, τὸ 310, εἰς Ἀφρικὴν, ἵνα μεταφέρῃ εἰς Καρχηδόνα τὸν πόλεμον (Just. XXII, 4. — Διοδ. XVII, 23). Ἀφιχθεὶς δ' ἔκαυσε τὰ πλοῖά του, καὶ μετὰ 11,000 ἀνδρῶν ἐνίκησε τριπλασίους ἐχθροὺς, ὑπὸ τὸν Ἄννον καὶ Βωμίλικαν. Ὁ ἐν Σικελίᾳ Καρχηδόσιος στρατηγὸς Ἀμίλικας ἐπεμψε μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ εἰς βοήθειαν τῆς πατρίδος τοῦ, ἀλλ' ἐφονεύθη μετ' ὀλίγον (306) ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς, κατευνάσας στάσιν διεγερθεῖσαν ἐν τῷ στρατῷ τοῦ, ἐνίκησεν ἐπανειλημμένως τοὺς Καρχηδόνιους (Διοδ. K, 29)· συμμαχήσας δὲ μετὰ τοῦ Ὀφέλλα, βασιλέως τῆς Κυρήνης, ἐφόνευσεν αὐτὸν προδοτικῶς, καὶ ἠνάγκασε τὸν στρατὸν αὐτοῦ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ ἰδικοῦ τοῦ (Διοδ. K, 40. — Just. XXII, 7). Οὐχ ἦττον δὲ δολίως καὶ ἀπανθρώπως προσηνέχθη καὶ πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τὰς ἀπ' αὐτοῦ ἀποστάσας πόλεις. Ἐν τούτοις δὲ (306) ἐνύμφευσεν τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ Πύρρου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἡπείρου, καὶ ἀνέλαβε καὶ αὐτὸς τὸν βασιλικὸν τίτλον. Ἄλλ' οἱ Ἀκραγαντῖνοι, ἐπιπεσόντες κατὰ τῶν Συρακουσῶν, ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Σικελίαν, ἄφεις τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἀγάθαρχον. Ἄλλ' ὁ Συρακούσιος Δεινοκράτης εἶχεν ὀπίσει· ἐν τούτοις ἐπίφοβον στρατὸν κατ' αὐτοῦ, καὶ συγχρόνως ὁ υἱὸς του ἤττατο ἐν Ἀφρικῇ, καὶ ἀπεσύρθη εἰς

Τύνιδα. Ἐβιάσθη λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὴ εἰς Καρχηδόνα, ἀλλ' ἐνίκηθη κατὰ κράτος, καὶ ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ κρυφίως, ἐγκαταλείπων τὸν υἱὸν τοῦ καὶ τὸν στρατόν. Τοῦτο ὁμῶς μαθόντες οἱ στρατιῶται, τὸν συνέλαβον καὶ τὸν ἐδέσμευσαν. Ἀπολυθεὶς δὲ πάλιν, ἐδραπέτευσεν εἰς Σικελίαν, καὶ τότε οἱ στρατιῶται πλήρεις ὀργῆς, ἐθανάτωσαν τοὺς υἱούς τοῦ, καὶ ἤτομόλησαν οἱ πλεῖστοι εἰς τοὺς Καρχηδониους. Ὁ δ' Ἄγαθοκλῆς ἐξεδικήθη δι' ἀπαισίων ὠμοτήτων κατὰ τῶν ἐν Συρακούσαις οἰκογενειῶν αὐτῶν (Διοδ. Κ, 54). Οὕτως ἠῤῥῆσεν ἡ ἐπιρροή τοῦ Δεινομένου, μεθ' οὗ ἠναγκάσθη νὰ συνθηκολογήσῃ ὁ Ἄγαθοκλῆς. Συγχρόνως δὲ διηλλάγη μετὰ τῶν Καρχηδονίων, παραδούς αὐτοῖς ἀντὶ χρημάτων τὰς σικελικὰς πόλεις (Just. XXII, 8). Εἶτα δὲ τοὺς ἐξορίστους ἐν μάχῃ νικήσας, κατεδίκασε πολλὰς χιλιάδας εἰς θάνατον, καὶ συνεβιάσθη μετὰ τοῦ Δεινομένου (Διοδ. Κ, 89). Νικήσας δὲ καὶ ἄλλας πόλεις, ἤρχισεν ἕκτοτε ἡπιώτερον κυβερνῶν (Πολ. Θ, 23. — Just. XIII, 1, 2). Καὶ ἐδυσσοδόμει μεν πάντοτε νέας ἐπιχειρήσεις κατὰ Καρχηδόνας· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐδηλητηρίασεν αὐτὸν ὁ ἐγγονος αὐτοῦ Ἀγάθαρχος δι' ὄδοντογλυφίδος, καὶ τὸ φάρμακον κατέτρωγε τὰς σάρκας αὐτοῦ καὶ τὸν ἐβασάνιζεν εἰς βαθμὸν ὥστε ἀνῆψε πῦρ καὶ ἐκάη ζῶν, τὸ 289, εἰς ἡλικίαν 72 ἐτῶν (Διοδ. ΚΑ, 12. — Just. XXIII, 2), βασιλεύσας ἔτη 28. Πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ δ' ἔτι διημιφισήτουν ὁ υἱὸς καὶ ὁ ἐγγονός τοῦ τὴν κληρονομίαν τοῦ, καὶ τούτου ὑπερισχύσαντος, ἔπεμψεν εἰς Αἴγυπτον τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά τοῦ μικρὸν πρὶν ἢ ἀποθάνῃ. — 2) υἱὸς Λυσίμαχου, τοῦ στρατηγοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, καὶ μετὰ ταῦτα βασιλέως τῆς Θράκης. Ἐν πολέμῳ κατὰ τῶν παραδουναβίων Γετῶν, ἠχμαλωτεύθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Δρυμιγαίτου, ὡς καὶ ὁ Λυσίμαχος, ἐλθὼν νὰ τὸν σώσῃ (292 π. Χ.), ἀλλ' ἀμφοτέροι ἀπληθευρώθησαν (Πλούτ. Δημητρ. ΛΘ). Ἐν Καρίᾳ δὲ καὶ Λυ-

δίᾳ πλεμῶν ὁ Ἄγαθοκλῆς ἐν ἔτει 287 Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν (Πλούτ. αὐτ. ΜΣΤ), ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ὑποχωρήσῃ. Μετὰ τινα δ' ἔτη ἡ μητρικὴ αὐτοῦ Ἀρσινόη, θυγάτηρ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ συγχρόνως γυναικαδέλφη τοῦ Ἄγαθοκλέους, ἔχοντος εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Λυσάνδραν, ἐκ φθόνου ἐσυκοφάντησεν αὐτὸν ὡς θέλοντα νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα τοῦ, καὶ ὁ Λυσίμαχος, πιστεύσας τὴν ἄδικον κατηγορίαν, ἠθέλησε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ· ἀποτυχὼν δὲ, τὸν ἐθανάτωσε διὰ Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ, υἱοῦ τοῦ Λάγου, τὸ 284 π. Χ. Ἡ δὲ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα τοῦ κατέφυγον παρὰ τῷ Σελεύκῳ, βασιλεῖ τῆς Συρίας (Just. XVII, 1, 4—9).

Ἄγαθουροί, σαρματικὸς λαὸς, τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἀναφέρων εἰς ἡρώα τινα Ἄγαθουρον, υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐρχίδνης (Ἡρόδ. Δ, 10), καὶ ἀδελφὸν τοῦ Γελωνοῦ, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Γελωνοί. Καθ' Ἡρόδοτον ἦσαν γεωπῶνοι, πλούσιοι, εἰρηνοκοί, ἀλλ' οὐχὶ φιλάργυροι, καὶ κοινὰς τὰς γυναῖκας ἔχοντες. Κατὰ Βιργίλιον (Æn. IV, 146) ἦσαν γραπτοὶ (pieti), ἐξ οὗ τινὲς ἐξέλαβον ὅτι, ὡς οἱ ἄγριοι, ἐχρωμάτιζον τὸ σῶμά των. Ἀλλ' ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶχον τὰ ἐνδύματά των μόνον πολύχροα (Avienus, Perieg. 447. — Id. Pl. VI, 12, 26. — Mela, II, 1).

Ἄγαθων Τισαμενοῦ Ἀθηναῖος, γεννηθεὶς τὸ 448 π. Χ., τραγικὸς ποιητής, φίλος τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Πλάτωνος. Τὸ πρῶτον ἐνίκησεν εἰς δραματικὸν ἀγῶνα τὸ 416, ὅτε καὶ διὰ τὴν δεθεῖσαν αὐτῷ ἐστίασιν ἔγραψεν ὁ Πλάτων τὸν διάλογον ὃν ἐπέγραψε «Συμπόσιον,» ἀποδιδούς αὐτῷ λόγους χαρακτηρίζοντας τὴν μόρφωσιν καὶ τὰς αἰσθητικὰς ἐπιρροὰς τοῦ πνεύματός του. Ἦν εὖπορος, ἀνέτως ζῶν καὶ φίλος τῆς εὐζωίας, καὶ συγχρόνως μετὰ τοῦ Εὐριπίδου ἐπεσκέφθη τὴν πολυτελεῆ αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀρχελαίου. Διδάσκων αὐτοῦ ἦν ὁ Πρόδικος,

καὶ τὸν Γοργίαν εἶχεν ὡς πρότυπον. Ὁ Ἀριστοτέλης μνημονεύει πολλάκις αὐτοῦ ἐν τῇ ποιητικῇ του (ΙΗ), λέγων ἐν ἄλλοις τὰ χωρικά αὐτοῦ «ἐμβόλιμα,» ἤτοι μὴ ἀναγκαίως συνδεόμενα μετὰ τοῦ μύθου τοῦ δράματος. Ἑπτὰ Τραγωδίαί αὐτοῦ μνημονεύονται, ὧν ἡ μία ἐκαλεῖτο «Ἄνθος.» (Ἰδ. Πλούτ. Συμπ. ΙΙΙ, 1.—Πλάτ. Συμπ. Σ, 198.—Ἄριστ. Ποιητ. Θ, 18.—Ἄριστφ. Θεσμ. 59, 106.—Αἰλιαν. Π. Ι. 14, 13).

Ἄγαλμα, ἰδ. Πλάστοιχ.

Ἀγαμέμνων, υἱὸς Ἀτρέως (Ἀτρείδης καθ' Ὀμηρον), βασιλεὺς τῶν Μυκηνηῶν. Μήτηρ δ' αὐτοῦ μνημονεύεται ἡ Ἀερόπη, νυμφευθεῖσα εἰς πρῶτον γάμον τὸν Πλεισθένην, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ τὸν Ἀτρέα, ὅστις, ὑποπτεύσας αὐτῆς ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Θεέστου, τὴν κατεπόντισεν. Ἄλλοι δὲ (Ἀπολδ. Γ, 2, 1),

συγγέοντες τὴν παράδοσιν, λέγουσι, τὸν Ἀγαμέμνονα υἱὸν τοῦ Πλεισθένου, υἱοῦ, ἢ πατρὸς τοῦ Ἀτρέως. Ὅτε δ' ὁ Θεέστης καὶ ὁμοῦ ὁ υἱὸς του Αἰγίσθας, φονεύσαντες τὸν Ἀτρέα (ἰδ.), κατέλαβον τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηνηῶν, ἐφυγεν ὁ Ἀγαμέμνων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μενελάου εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ ἐνυμφεύθησαν τὰς θυγατέρας τοῦ ἐκεῖ βασιλέως Τυνδάρεω, τὴν Κλυταιμνήστραν ὁ Ἀγαμέμνων, τὴν Ἑλένην δ' ὁ Μενέλαος, ὅστις καὶ διεδέχθη τὸν πεν-

θερόν του εἰς τὸν θρόνον, ἐν ᾧ ὁ Ἀγαμέμνων, ἀποδιώξας τοὺς καταλαβόντας τὴν ἀρχὴν του, ἐπανῆλθεν εἰς Μυκήνας, καὶ ἦν εὐρεῖα ἡ ἐξουσία αὐτοῦ, διότι ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου λέγεται «πολλῆσι νῆσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσων.» Ὅτε δ' οἱ Ἕλληνες βασιλεῖς συνησπίσθησαν ἵνα ἐδικήσωσι τὴν εἰς τὸν Μενελάου γενομένην ὕβριν ὑπὸ τοῦ Πάριδος, βασιλιόπαιδος τῆς Τρωάδος, ὅστις ἤρπασε τὴν Ἑλένην, πάντες ὁμοθυμῶς ἐξελέξαντο τὸν Ἀγαμέμνονα ὡς ἀρχηγὸν αὐτῶν ὁ δ' ἔφερεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὐλίδος, εἰς ὃν συνῆλθον

πάντες οἱ Ἕλληνικοὶ εὐλοῖ, ἑκατὸν πλοῖα, καὶ ἐκεῖ ἐτέλεσε τὴν θυσιάν τῆς θυγατρὸς του Ἰφιγενείας (ἰδ.), ἣς τὴν παράδοσιν διηγώσιν ὁ Σικυῶνιος ζωγράφος Τίμανθος τῆς 95 Ὀλυμπιάδος, παραστήσας τὸν Ἀγαμέμνονα, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, συγκαλύπτοντα τὸν πρόσωπόν του ἐκ λύ-

ΤΕΙΧΟΓΡ. ΠΟΜΠΗΙΑΣ

της. Τοῦ ἐξόχου ἀριστουργήματος ὑπάρχει τὸ προκειμένον ἀντίγραφον ἐν Πομπηίᾳ. Ἄνδρειος καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ εὐερέθιστος, ἐκίνησεν, ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος (ἰδ. Τρωϊκὸς πόλεμος), τὴν δυσἀρεσκίαν τοῦ Χρῦσου, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ νεαροῦ Ἀχιλλέως, πρὸς μεγάλην βλάβην τῆς ἐστρατείας. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως, ἐπέστρεψεν εἰς Μυκήνας, ἔχων μεθ' αὐτοῦ δοριάλωτον τὴν κόρην τοῦ

Πριάμου, τὴν μάντιδα Κασσάνδραν. Ἄλλ' ἐκεῖ ὁ Αἰγίσθος, συνομώσας μετὰ τῆς Κλυταιμνήστρας, τὸν ἐδολοφόνησεν ἐν συμποσίῳ, ἢ δὲ Κλυταιμνήστρα ἐφόνευσε τὴν Κασσάνδραν ('Ομ. Ὀδ. Γ, 256, Δ, 512, Λ, 405), ἢ, κατ' ἄλλους (Αἰσχλ. Ἀγ. 1389), τὸν Ἀγαμέμνονα ἐφόνευσεν αὐτὴ ἢ Κλυταιμνήστρα ἐν τῷ βαλανείῳ, ῥίψασα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ χιτῶνα συνερραμμένον, στερήσαντα αὐτὸν τῆς χρήσεως τῶν χειρῶν. Τέκνα δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἦσαν ('Ομ. Ἰλ. Ι, 142) ἢ Ἰφιτάσση, ἢ Χρυσόθεμις, ἢ Λαοδίκη ('Ηλέκτρα παρὰ τοῖς δραματοποιοῖς), καὶ ὁ Ὀρέστης, ἐκδικήσας κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἐπὶ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Εἰς ταύτας προστίθεται ὑπὸ ποιητῶν καὶ ἡ Ἰφιγένεια (πιθανῶς ἢ αὐτὴ τῇ Ἰφιανάσῃ). Ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Ἀμύκλαις ἱσταίντο ἀνδριάντες αὐτοῦ, καὶ ὑπῆρχον οἱ δοξάζοντες ὅτι ἦν βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμόνος ἐν Ἀμύκλαις οἰκῶν.

Ἄγαμήδης, υἱὸς Ἐργίνου, βασιλεὺς τοῦ Βοιωτίου Ὀρχομενοῦ, ὠκοδόμησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Τροφωνίου τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ προσέτι Θησαυρὸν δι' Ἰρία, τὸν βασιλέα τῆς ἐν Βοιωτίας Ἰρίας. Ἄλλ' εἰς αὐτὸν οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνήρμωσαν ἓνα λίθον περιαιρετὸν, ὃν ἀφαιροῦντες διὰ νυκτὸς, ἐκλεπτον τὰ κειμήλια. Τοῦτο ἐνοήσας ὁ βασιλεὺς, ἐνήρμωσεν ἐν τῷ Θησαυρῷ παγίδα, εἰς ἣν ἐνέπεσεν ὁ Ἀγαμήδης. Ὁ δὲ Τροφώνιος, ἵνα μὴ φωραθῇ, τὸν ἀπεκεφάλισε, καὶ ἔλαβε τὴν κεφαλὴν. Ἄλλ' εἰς Λεβαδίαν, ὅπου τὴν ἐκρυψεν, ἀνοιγεῖσα ἡ γῆ τὸν κατέπιε (Παυσ. Θ, 37, 7), καὶ ἐκεῖ ὑπῆρξεν ἕκτοτε ὁ χρησμὸς τοῦ Τροφωνίου, εἰς οὗ τὸ ἄντρον ὁ εἰσερχόμενος οὐδέποτε πλέον ἐγέλα· οἱ δ' εἰς αὐτὸν προσερχόμενοι, ὤφειλον διὰ νυκτὸς νὰ θύσωσι κριὸν, καὶ νὰ ἐπικαλῶνται καὶ τὸν Ἀγαμήδην. — Ἄλλη δὲ παράδοσις μετατίθησι τὸ συμβᾶν εἰς Ἥλιδα, ὅπου Ἀγαμήδης ὁ Στυμφάλου, καὶ οἱ

δύο αὐτοῦ υἱοί, Τροφώνιος καὶ Κερκύων, ἐκλεψαν οὕτω τὸν θησαυρὸν τοῦ Αὐγείου, καὶ μετὰ τὸν ὥς ἄνω εἴρηται θάνατον τοῦ Ἀγαμήδους, ἔφυγεν ὁ μὲν Τροφώνιος εἰς Ὀρχομενὸν, ὁ δὲ Κερκύων εἰς Ἀθήνας. — Ὅμοιον δὲ τούτου διηγεῖται ὁ Ἡρόδοτος (Β, 121) ὡς συμβᾶν εἰς Αἴγυπτον, εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ βασιλέως Ῥαμφινίτου, καὶ πιθανῶς ὁ μῦθος μετέθε ἑκεῖ ἀπὸ τῆς ἐπιμιξίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου. — Οἱ δὲ πανταχοῦ συμβολικὰς ἐρμηνείας ἐπιζητοῦντες, βλέπουσιν ἐν τῷ Τροφωνίῳ προσωποποιεῖσιν τῆς δυνάμεως τῆς ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς τοὺς τρέφοντας αὐτῆς θησαυροὺς παραγούσης, καὶ ὅτε αὐτὸς μετεπλάσθη εἰς ἦρωα καὶ κλέπτην, τότε λέγουσιν ὅτι τῷ ἐδόθη βοήθος ὁ Ἀγαμήδης, ἦτοι ὁ ἄγαν ἔμψρων!

Ἄγανίππη, 1) Πηγὴ παρὰ Θεσπιαῖς τῆς Βοιωτίας (Virg. Aen. X, 12), ἀναδύσασα ἐκ κτύπου τοῦ ποδὸς τοῦ Πηγάσου, καὶ χορηγοῦσα τοῖς πίνουσι τὸ δῶρον τῆς ποιήσεως (Παυσ. Θ, 29, 5), ἴδ. Ἰπποκρήνη. — 2) Ἡ νύμφη τῆς ἄνω πηγῆς, θυγάτηρ τοῦ Τερμησσοῦ. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀκριοῦ, μήτηρ τῆς Δανάης, καλουμένη δὲ καὶ Εὐριδίκη.

Ἄγασίας. Δύο γλύπται τοῦ ὀνόματος τούτου, ἐξ Ἐφέσου. Τοῦ ἐνὸς τὸ σωζόμενον ἄγαλμα ἐπεσκευάσθη ὑπὸ Ἀριστάνδρου, τοῦ δ' ἄλλου εἶναι ὁ ἐν Παρισίοις «Βοργεσιανὸς μονομάχος» ἀμφοτέρα καλῆς ἐποχῆς.

Ἄγαυή, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἐρμιόνης, γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, καὶ μήτηρ τοῦ Πενθέως.

Ἄγγεα, ὑπῆρχον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκ παντοίας ὕλης καὶ παντοίων σχημάτων, οἷον ἐκ γῆς ὀπτῆς, πολλάκις κεχρωματισμένα δι' ἐρυθρᾶς βαφῆς ἐπὶ μέλανος ἐμβαδοῦ, ἢ τ' ἀνάπαλιν ἄλλα δ' ἐκ μετάλλου, εἴτε χαλκοῦ ἢ ἀργύρου ἢ καὶ χρυσοῦ, ἢ ἀπλᾶ, ἢ μετὰ κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον πλουσίων τορσεμάτων· προσέτι λίθινα, καὶ ἐξ ἀλαβάστρου ἢ ἐξ ἡλέκτρον, ὑάλινα, καὶ ἄλλα,

μικρὰ φιάλαι, γλυπταῖς ψήφοις κεκοσμημέ-
ναι. Καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἐχρησίμευον πρὸς δια-
τήρησιν ἢ μεταγγισμὸν τῶν ρευστῶν, στρογ-

γύλα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ὀγκώδη, ἢ, ὡς οἱ
ἀμφορεῖς καὶ αἱ ὑδρίαί, λεπτότερα, δύο λα-

βίδας ἔχοντα, καὶ τὸν λαιμὸν ἐπιμήκη, πλ-
λὰ δ' αὐτῶν προωρισμένα ἵνα ἐμπήγνυνται εἰς
τὴν γῆν, εἰς ὅξυ ἀπολήγοντα. Οἱ ἀλάβαστροι
ἦσαν ἐπιμήκεις, κυλινδρικοὶ, ἄνευ λαβίδων,
προσδιωρισμένοι δι' ἔλαιον ἢ ἀρώματα, οἷα
περιεῖχον καὶ τὰ εἰς τοὺς τάφους ἐντιθέμενα
μικρὰ ἀγγεῖα. Εὐρὺ δὲ μᾶλλον εἶχον τὸ στό-
μιον, μετὰ λαβίδων καὶ αὐτοὶ, οἱ κρατῆρες,
πρὸς κρασίν τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ὕδατος. Οἱ δὲ
κύαθοι ἦσαν ποτήρια (ἴδ.) μικρὰ ἄνευ λαβί-

δων. Τὰ μαγειρικὰ δὲ σκεύη, οἱ λέβητες, ἤ-
σαν εὐρέα, μᾶλλον ἐπίπεδον ἔχοντα τὸν πυθ-
μένα. Ἐξ αὐτῶν ἡ κακάθη, ἀγγεῖον τρίπουν,
ὁ ἀθέψης (σαμαθάριον), ὁ μαζονόμος, εἶδος
τρυβλίου. Ἡ ἐπισυνημμένη εἰκὼν παριστᾷ τινα
ἐκ τῶν σχημάτων αὐτῶν, ἰδίως ἀμφορεῖς, καὶ
γραπτὰ ἀγγεῖα, περὶ ὧν ἴδ. Κεραμογραφία.

Ἀγγελίων καὶ Τεκταῖος, γλύ-
πται τῆς Κρητικῆς σχολῆς, περὶ 550 π. Χ.
(Παυσ. Β, 32).

Ἀγελάδας, Ἀργεῖος γλύπτης, διδά-
σκαλος τοῦ Φειδίου καὶ ἄλλων τῶν πρώτων
καλλιτεχνῶν, 495 π. Χ. (Παυσ. ΣΤ, 14.—
Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 504.—Σουίδ. φ. Γε-
λάδας).

Ἀγέλη. Ἐν Κρήτῃ πάντες οἱ νεανῖαι,
ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 18^{ου} ἔτους τῆς ἡλικίας
τῶν ἀπετέλων ἐταιρίας αἵτινες ἐκαλοῦντο ἀγέ-
λαι, καὶ τὰ μέλη ἐκάστης ἀγέλης ἐλέγοντο
ἀγελαστοὶ ἢ ἀγελαοὶ ὁ προϊστάμενος δὲ τῆς
ἀγέλης, ὅπως καὶ ἀγελάτης ὠνομάζετο, ἦν
ὁ πατὴρ τῶν ἐπ' εὐγενεῖα μᾶλλον διαπρεπόν-
των ἐκ τῶν νεανιῶν, καὶ αὐτὸς κατήρτιζε
τὴν ἀγέλην, φέρων αὐτὴν εἰς τὴν θήραν καὶ
εἰς τὰ γυμνάσια, ἅτινα ἐκεῖ δρόμοι ἐκαλοῦν-
το, διὸ καὶ ἀπόδρομοι ἢ καὶ ἀπάγελοι ἐλέ-
γοντο οἱ παῖδες οἱ μὴ ἔχοντες εἰσέτι τὴν ἡ-
λικίαν ἵνα εἰς ἀγέλην καταταχθῶσι. Διη-
τῶντο δὲ οἱ ἀγελαστοὶ διὰ πάσης τῆς ἡμέ-
ρας ὁμοῦ, καὶ μόνον νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς
τὸν πατρικὸν οἶκον ἐλάμβανον ἐνίοτε τὴν ἄ-
δειαν. Ὅτε δ' ἐξήρχοντο τῆς ἀγέλης, καὶ
κατετάττοντο εἰς τὰ συσσίτια, τὰ λεγόμενα
ἀνδρεῖα, ἐνουμφεύοντο πάντες συγχρόνως.
Εἶχε δ' ὁ ἀγελάτης καὶ ποινικὴν ἐπ' αὐτῶν
ἐξουσίαν, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν πάντως τῶν ἀρ-
χῶν (Στρωβ. Ι, 480). — Καὶ εἰς τὴν Σπάρ-
την δ' ὕφίσταντο τοιαῦται ἐταιρίαι, ἀλλ' ἦσαν
παίδων ἐπταετῶν, καὶ ὠνομάζοντο βοῦαι.

Ἀγῆνωρ, τάγμα ἐκλεκτῶν ἀνδρῶν εἰς
τὸν Μακεδονικὸν στρατὸν (Πολύβ. Ε, 25, 65.
ΛΑ, 8).

Ἀγῆνωρ. 1) Ὦτος τοῦ Ποσειδῶνος

καὶ τῆς Λιβύης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Βήλου, βασιλεύς τῆς Φοινίκης, καὶ πατήρ τοῦ Κάδμου, τῆς Εὐρώπης καὶ ἄλλων υἱῶν, οὗς μάτην ἐξέπεμψε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀρπαγείσης ἀδελφῆς των. Οὐδεὶς αὐτῶν ἐπέστρεψεν (Ἀπολλόδ. Γ, 1, 1). Ἦν δὲ πρόγονος τῆς Διδούσης, δι' ὃ Ὁ Βιργίλιος (Æn. I, 338) τὴν Καρχηδόνα Ἀγνηρορίαν ἀποκαλεῖ. — 2) Ἀνδρεῖος Τρώς, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανούς, ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς (Ὀμ. Ἰλ. Α, 59. — Ζ, 298), εἰσβάλλει εἰς τὸ ἑλλην. στρατόπεδον, μάχεται κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ σώζεται ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑποδυθέντος τὴν μορφήν αὐτοῦ (αὐτόθι Μ, 83. — Φ, 545). Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους (Παυσ. 1, 97, 1) ἐφρονεῖθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου.

Ἀγῆσανδρος, ἴδ. Λαοκῶν.

Ἀγησίλαος. 1) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ Λυκούργου, τὸ 886 π. Χ. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Ἀγιδος, τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης, γεννηθεὶς τὸ 442 π. Χ., ἀπέκλεισε τοῦ θρόνου τὸν ἀνεψιὸν του Λεωτυχίδα, ἐπὶ λόγῳ νοθείας, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτὸς τὸ 399, πολὺ ἀγαπηθεὶς διὰ τὴν πρῶτητα τοῦ ἤθους του, εἰ καὶ οὐχὶ ἐπιφανῆς τὴν μορφήν, μικρῶς, καὶ χωλαίνων μάλιστα, τὸς ἀκαταλληλότερος ἐκρίνετο κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, καθ' ὅσον καὶ χρησμὸς εἶχε προειπεῖ ὅτι δυστυχήματα θὰ ἐπῆρχοντο εἰς τὴν Σπάρτην ὀψέποτε χωλὸς αὐτῆς ἐβασίλευε. Πρὸ παντὸς νομίσας ἀναγκαῖον νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐπὶ τῶν ἑλληνίδων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐξουσίαν τοῦ Μεγάλου τῶν Περσῶν βασιλέως, ἐξεστράτευσεν (τὸ 396) εἰς Ἐφεσον κατὰ τοῦ σατράπου Τισσαφέρνης, συμπαραλαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν Λύσανδρον. Καὶ ἐδέχθη μὲν ἦν ὁ σατράπης, ὅστις ἦν ἀνέτοιμος πρὸς πόλεμον, τῷ ἐπρότεινε τρίμηνον ἀνακωχὴν ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Τισσαφέρνης παρασπονδήσας ἔλυσεν αὐτήν, ὁ Ἀγησίλαος τὸν προσέβαλε, καὶ εἰ καὶ ἔχων ἐλάσσονα δυνάμεις, τὸν ἐνίκησεν ἐπανειλημμένως, καὶ τὸ τελευταῖον κατὰ τὸν Πακτω-

λὸν (395 π. Χ.). Ἐλθὼν δ' ἕτερος σατράπης, ὁ Τιθραύστης, συνωμολόγησε νέαν ἀνακωχὴν, καὶ ἐπ' αὐτῆς, καταρραδιουργῶν τὴν Ἑλλάδα, ἐξήγειρε κατὰ τῆς Σπάρτης τὰς Ἀθήνας, τὴν Κόρινθον, τὸ Ἄργος καὶ τὰς Θήβας, καὶ ἐν Ἀλιάρτῳ μάχης συγκροτηθεῖσας, ἔπεσεν ὁ Λύσανδρος ὁ δ' Ἀγησίλαος μετεκλήθη, ἐν ᾧ ὁ Ἀθηναῖος Κόνων προσέβαλε καὶ ἐνίκα τὸν σαρτιατικὸν στόλον ἐν Κνίδῳ. Ἐνίκησε δ' ὁ Ἀγησίλαος τοὺς συμμάχους (τῆ 8 Αὐγ. 392) ἐν Κορωνεῖα τῆς Βοιωτίας τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Κορινθίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐτελοῦντο τὰ Ἴσθμια, καὶ ἀπεκόμισε πλουσίαν λείαν, ἀλλ' ὑπέστη ἔπειτα ἦτταν, προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰφικράτους. Ἐν ἔτει 391 εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν πολέμουσαν κατὰ τῶν συμμάχων τῆς Σπάρτης Ἀχαιῶν, ἐλεηλάτησεν αὐτήν, μόνον δὲ κατὰ τὸ μετὰ τοῦτο ἔτος ἐπέφερε τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν διαμαχομένων. Ἐν τῇ Ἀσίᾳ δ' ἐν τούτοις τὰ συμφέροντα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἔμενον ἀπροστάτευτα, καὶ ὁ Ἀνταλκίδας ὑπέγραψε συνθήκην ἀναγνωρίζουσαν τὴν ὑποταγὴν αὐτῶν εἰς τοὺς Πέρσας, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ κωλύσῃ τοῦτο ὁ Ἀγησίλαος ἄλλ' ἐν Ἑλλάδι συνωμολόγησεν εἰρήνην ἐπὶ τῷ ὄρφ τῆς διαλύσεως τῆς ἀντισαρτιατικῆς συμμαχίας. Ἀφ' οὗ δ' ὁ Σπαρτιάτης Φοιβίδας παρασπονδῶς, ἐν πλήρει εἰρήνῃ, ἐκυρίευσεν τὴν Καδμείαν, ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν (382), οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐξαναστάντες ἠλευθερώθησαν (378), ἐξεστράτευσεν τὸ ἐπὶ τὸν ἔτος κατ' αὐτῶν, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Χαβρίου, βοηθούντος τοῖς Βοιωτοῖς, καὶ ὁ ἐν Λεύκτροις θρίαμβος τοῦ Ἐπαμεινώνδου κατὰ τῶν Σαρτιατῶν (370) ἠλάττωσε τῆς Σπάρτης τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιρροήν. Ὁ δ' Ἀγησίλαος τὸ μετὰ τοῦτο ἔτος (369) ἐπολέμησε τοὺς Ἀρκάδας ὅτε δ' ἀπεσύρθη, ἠνώθησαν οὗτοι μετὰ τῶν Θηβαίων καὶ εἰσέβαλον εἰς τὴν Λακωνίαν ὁ Ἀγησίλαος ὁμως δι' ἐπιδειξίον στρατηγίας ἔσωσε τότε τὴν Σπάρτην καὶ

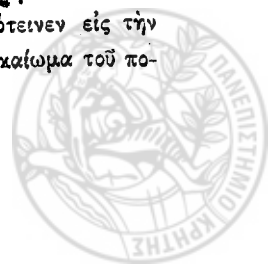
αὔθις, ὅτε (362) ἐκ δευτέρου ἐκινήθη κατὰ τῆς Σπάρτης ὁ Ἐπαμεινώνδας, ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ ἐν Μαντινείᾳ, ἀλλ' ἤττηθη, καὶ εἰρήνη συνωμολογήθη, εἰς ἣν, ἄκοντος αὐτοῦ, ἀλλ' ἀδυνατούσης τῆς Σπάρτης ἄλλως νὰ πράξῃ, συμπεριελήφθη καὶ ἡ Μεσσηνία. Τότε δὲ, δυσανασχετῶν, μετέβη (361) μετὰ στρατοῦ, καὶ τοὶ ὑπέργγηρος, εἰς Αἴγυπτον, ἵνα ὑποστηρίξῃ αὐτὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου. Καὶ ὁ μὲν Αἰγύπτιος βασιλεὺς Ταχῶς ἠρνήθη αὐτῷ τὴν ἀρχηγίαν· ἀλλ' ὁ ἐκβαλὼν καὶ ἀντικαταστήσας ἐκεῖνον Νεκτάναβις ἐπλήρωσε τιμῶν καὶ δώρων τὸν Ἀγησίλαον, ὅς-τις ἀπελθὼν ἐκεῖθεν, ἀπέβίωσε καθ' ὁδὸν (358), εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 84 (Πλουτ. Ἀγῆσ. — C. Nep. ὁμ. — Ξενοφ. Ἑλλ. Γ — ΣΤ.).

Ἁγησίπολις. Τρεῖς βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα. 1) Υἱὸς τοῦ Πausanίου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον (394 π. X.) ἀνήλικος, ὑπὸ κηδεμόνα τὸν Ἀριστόδημον, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη 14. Ἐκστρατεύσας κατὰ Ἄργους (390), ἀπέτυχε· τὴν δὲ Μαντινείαν ἐκυρίευσεν μεταστρέψας τὸν αὐτὴν διαρρέοντα ποταμὸν Ὀφιν. Ἀπέθανε δὲ (380) ἐν ἐκστρατείᾳ κατὰ τῆς Ὀλύμπου (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 8, 19. Δ, 2, 9. 7, 2. E, 2, 3). — 2) Υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, ἐβασίλευσεν ἐν ἔτος (371). — 3) Διεδέχθη (220) τὸν θεῖόν του Κλεομένην Γ, καὶ ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ συμβασιλεύου του Λυκούργου (Liv. XXXIV, 26).

Ἁγητόρια, ἴδ. Κάρνεια.

Ἁγίς. Πολλοὶ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα. 1) Υἱὸς Εὐρυσθέου, γενάρχης τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν Ἀγιαθῶν, ἤμαζε περὶ τὰ 500 π. X. (Ἡροδ. Ζ, 204), καὶ λέγεται καθυποτάξας τοὺς Εἰλωτας (Στράβ. Η, 5). — 2) Ἁγίς Α, υἱὸς Ἀρχιδάμου Β, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεύσας ἀπὸ 426 μέχρι 398. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου θελήσαντα νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἀττικὴν, τὸν ἀπέτρεψε σεισμός· ἀλλὰ τὸ 425 ἡ εἰσβολὴ του ἐπέτυχε (Θουκ. Δ, 2). Κατὰ τῶν Ἀργείων ἐκστρατεύσας (418) καὶ

ἀνακωχὴν δεχθεὶς, κατηγορήθη, καὶ μόλις ἀπέφυγε τὴν ποινήν. Τὸ ἐπιὸν δ' ἔτος ἤρατο λαμπρὰν νίκην κατ' αὐτῶν (Θουκ. E, 64). Τὸ 413 καταλαβὼν ὠχύρωσε τὰ ὕψη τῆς Δεκελείας περὶ τὰς Ἀθήνας, ἃς μεγάλως ἐβλάψε διὰ τοῦτου, καὶ τὸ 405 συνεπολιόρησεν αὐτὰς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου (Πλουτ. Λύσ. ΙΔ. — Ξενοφ. Ἑλλ. Α, 1, Β, 2). Διέπρεψε δὲ καὶ κατὰ τῶν Ἡλείων, καὶ τὸ 397 ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς, ἀπέθανε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 3, 1). Ὁ Ἀλκιβιάδης παρ' αὐτῷ καταλύσας ὅτε ἀπεδήμησεν εἰς Σπάρτην, ἐπιστεύετο δελεάσας τὴν γυναῖκά του Τιμαίαν, δι' ὃ καὶ ὁ Ἀγησίλαος κατώρθωσε ν' ἀποκλείσῃ τοῦ θρόνου τὸν υἱὸν αὐτῆς Λεωτυχίδα, ὡς νόθον (Πλουτ. Ἀγῆσ. Γ). — 3) Ἁγίς Β, υἱὸς Ἀρχιδάμου Γ, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 338 μέχρι 330 (Πλουτ. αὐτ.) Κατ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου πράττων, ἔλαβε παρὰ τῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ σατραπῶν πλοῖα καὶ χρήματα καὶ ὀκτακισχιλίους Ἑλλήνας μισθωτοὺς, τοὺς ἐν Ἰσοῦ ὑπὸ τὸν Δαρεῖον πολέμησαντας, καὶ κατέλαβε τὴν Κρήτην. Ἐν Πελοποννήσῳ δ' ἐκυρίευσεν πολλὰς τῶν πόλεων αἵτινες ἐμακεδόνιζον. Ὅτε δ' ἐπολιόρηκε τὴν Μεγαλόπολιν, ἐπελθὼν ὁ Ἀντίπατρος, τὸν ἐνίκησε, καὶ ὁ Ἁγίς ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην (Ἀρριαν. Β, 13. — Curt. VI, 1—16. — Just. XII, 1). — 4) Ἁγίς Γ, υἱὸς Εὐδαμῆδα Β, βασιλεύσας τὸ 244, κατανοήσας τὴν παρακμὴν τῆς πατρίδος του, ἧς οἱ πολλοὶ εἶχον περιορισθῆ εἰς 700 μόνον, καὶ τῆς αὐστηρότητος τοῦ Λυκούργειου πολιτεύματος ἀποστάντες, ἤδη ἐτρέφον ἐν πλούτῳ, καὶ ἡ γῆ, πρὶν πᾶσιν ἐξ ἴσου διανεμημένη, εἶχε περιέλθει ἤδη εἰς χεῖρας ὀλίγων, καὶ προσέτι καὶ γυναικῶν, ἐμελέτησε νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ ἀρχαῖα ἦθη καὶ νόμιμα, διδοὺς αὐτὸς πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς λιτότητος. Καὶ πολλοὺς μὲν εὖρεν ὀπαδοὺς· τὸν φίλον του δὲ Λυσάνδρον εἰς τὴν Ἐφορείαν διὰ τῆς ἐπιρροῆς του προαγαθῶν, ἐπρότεινεν εἰς τὴν Γερουσίαν ν' ἀπονεμηθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ πο-

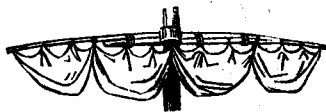
λίτου εἰς 4,500 (Πλουτ. Ἄγεις, ΣΤ—Η), αἱ δὲ λοιπαὶ γαῖαι νὰ διανεμηθῶσιν εἰς 15,000 περιόικους, καὶ ν' ἀποκοπῶσι τὰ χρέη, προσφέρων πρῶτος τὰς ἰδίας του γαῖας πρὸς διανομήν. Καὶ ὁ μὲν λαὸς ἐπεκρότησεν εἰς τὰς γενναίας προτάσεις· ἀλλ' ἡ Γερουσία, ἐκ τῶν πλουσιῶν συγκεκριμένη, ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν Λεωνίδου Β, τοῦ συμβασιλέως καὶ ἀντιπάλου τοῦ Ἄγιδος, ἀπεψήφισεν αὐτάς. Καὶ ἐξεθρονίσθη μὲν ὁ Λεωνίδας, διότι εἶχε νυμφευθῆ Ἀσιάτιδά τινα· ἀλλ' ἐξῆλθε τῆς Ἐφορείας καὶ ὁ Λύσανδρος, ὅτε ἔληξε τὸ ἔτος αὐτοῦ, καὶ διεδέχθησαν αὐτὸν οἱ τάναντία φρονούτες. Βιαίως ὁμως ἐξεβλήθησαν οὗτοι, καὶ μεταξὺ τῶν ἀντικαταστησάντων αὐτοὺς ἦν καὶ ὁ θεὸς τοῦ Ἄγιδος Ἄγησίλαος, ὅστις ἕως τότε ὑπεστήριξε τὸν ἀνεψιὸν του. Κατ' αὐτοῦ τὴν συμβουλὴν ὁ Ἄγεις ἐπρότεινε κατ' ἀρχὰς μόνον τῶν χρεῶν τὴν ἀποκοπήν, διότι χρέη εἶχεν ὁ θεὸς του· αὐτὴ δὲ καὶ ἐνεκρίθη· εἰς τὸ δεύτερον ὁμως μέτρον ἀντέστη ὁ Ἄγησίλαος, καθ' ὃ ἔχων γαῖας ὁ ἴδιος. Ὁ Ἄγεις συνεξεστράτευσεν ἔπειτα μετὰ Ἀράτου καὶ τῶν Ἀχαιῶν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἀλλὰ μάχη δὲν ἐδόθη (Πλουτ. Ἄγεις, ΙΓ—ΙΕ). Ὅτε δ' ἐπανήλθεν εἰς Σπάρτην, εὔρε τὸν λαὸν ἀγανακτοῦντα λίαν διότι ἠπατήθησαν αἱ πρῶται του προσδοκίαι, ἐξηρηθισμένον κατὰ πλείστων τοῦ Ἄγησίλαου αὐθαιρεσιῶν, καὶ κηρυχθέντα ὑπὲρ τοῦ ἐκπτώτου Λεωνίδου, ὅστις καὶ ἐπανέκαμψε. Καὶ ὁ μὲν Ἄγησίλαος ἐδραπέτευσεν, ὁ δὲ Ἄγεις κατέφυγεν εἰς ναὸν, ὃν πεισθεὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἐφόρων εἰς θάνατον, τὸ 240, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐφονεύθησαν καὶ ἡ μήτηρ, ὡς καὶ ἡ μάμημη του (Πλουτ. αὐτόθ. ΙΣΤ).

Ἄγκαλος. 1) Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος Λυκούργου καὶ τῆς Εὐρυνόμης, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου θηρουσάντων τὸν Καλυδώνιον κάπρον. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀραπὴνωρ ἐστρατήγει τῶν Ἀρκάδων κατὰ τῆς Τροίας (Ὁμ. Ἰλ. Β, 609)· κατὰ τὴν ἐπάνοδον δὲ, εἰς τὴν Κύπρον πλανηθεὶς,

ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Πάφον, καὶ ἱδρυσεν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης (Ἀπολλ. Α, 8, 2).—2) Αἰτωλὸς ἐκ Πλευρώων, ὃν τρεῖς ἐνίκησεν εἰς πάλην ὁ Νέστωρ (Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 635).—3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπалаίας, βασιλεὺς τῶν Λελέγων εἰς τὴν Σάμον τῆς Κεφαλληνίας, Ἀργοναυτῆς ἐπίσης, κομίσας δὲ, προσταγῆ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀποικίαν εἰς τὴν ἐξ αὐτῆς Σάμον κληθεῖσαν νῆσον (Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 185. — Καλλ. εἰς Δῆλ. 50). Περὶ αὐτοῦ διηγεῖται ὁ Παισαίνιος (Ζ, 4, 2), ὅτι μάντις, βλέπων αὐτὸν φυτεύοντα ἄμπελον, τῷ προεῖπεν ὅτι δὲν θὰ πῆν ἐκ τοῦ οἴνου αὐτῆς. Ὅτε δὲ μετὰ ἔτη, πληρώσας οἴνου φιάλην, ἐμελλε νὰ πῆν αὐτὸν χλευάζων παρόντα τὸν μάντιν, οὗτος τῷ εἶπε· «Πολλὰ μεταθὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄκρου.» Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἄγγελθέντος ὅτι ἄγριος κάπρος ἐδήου τὴν χώραν, ὁ Ἄγκαλος κατέθεσε τὴν κύλικα, ὄρμησε κατὰ τοῦ κάπρου, καὶ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, οὕτω πληρωθεὶς τῆς προφητείας.

Ἄγκιστρον, ἴδ. Ἄρπη.

Ἄγκοίνη, δεσμὸς τῆς κεραίας πρὸς τὸν ἰστὸν, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐκ λύχνου κε-

ραμίνου. Ἡ διπλῆ ἀγκοίνη ἦν ἡ διὰ διπλοῦ σχοινίου ἰσχυροτέρα.

Ἄγκύλη, λωρίον πρὸς δεσμὸν, ἰδίως

1) εἰς τὰ ἀκόντια (ἴδ.)

—2) εἰς τὰς κρηπίδας, τὸ διερχόμενον δι' ὅπων εἰς τὸ δέρμα καὶ προσδέον αὐτάς εἰς τὸν πόδα.

Ἄγκυρα, πόλις ἐμπορικωτάτη τῆς μεγάλης Φρυγίας, ἧς ἡ ἱδρυσις ἀπεδίδετο εἰς τὸν Μίδα· μετὰ τὴν εἰσβολὴν δὲ τῶν Γαλατῶν, πρωτεύουσα τῆς Γαλατικῆς φυλῆς τῶν Τεκτοσάγων, καὶ, ἐπὶ Ῥωμαίων, πρωτεύουσα Γαλατίας τῆς πρώτης λεγομένης (Ἄρρ.

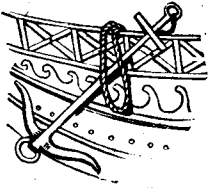

B, 4, 1. — Curt. III, 1. — Liv. XXXVIII, 24).

Ἐγεύρασα δὲ ναυοὺς τὸν Αὔγουστον, ἐπέγραψεν εἰς τὸ ἐπιστύλιον αὐτοῦ ἀντίγραφον ἐν μέρει ἀνευρεθὲν τῆς ἑλληνο-λατινικῆς ἐπιγραφῆς ἣν ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε χαράξει ἐν Ῥώμῃ περιλαμβάνουσαν τὰς κυριωτέρας πράξεις αὐτοῦ.

— 2) Πόλις τῆς Φρυγίας πρὸς τῇ Μυσίᾳ.

Ἄγκυρα, ἡ τῶν πλοίων, ἐνομιζέτο ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ τῶν Τυρρηγῶν, ἢ ὑπὸ τοῦ Εὐπαλάμου ὑπὸ τινῶν δ' ὑπελαμβάνετο ὡς ἐφευρέσεις τοῦ βασιλέως Μίδου, οὗ καὶ ἡ πρώτη ἄγκυρα διητηρεῖτο ἐπὶ Πausανίου ἔτι (A,

ΕΚ ΣΤΗΛ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ

4, 5), εἰς τὸν ἐν Ἄγκυρᾷ ναὸν τοῦ Διός. Πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἄγκυρῶν ἐχρησίμευον ἀντ' αὐτῶν λίθοι διάτρητοι καλούμενοι *λογγῶνες*, ξύλα μετὰ μολύβδου, ἢ κάλαθοι πλήρεις λίθων, ἢ σάκκοι ἄμμου. Καθ' Ὅμηρον, τῆς πρύμνης στρεφομένης πρὸς τὴν ὄχθην, ἐρίπτετο ἐκ τῆς πύρας εἰς τὴν θάλασσαν λίθος εἰς σχοινίον προσδεδεμένος, καὶ εὐνὴ καλούμενος, ἢ δὲ πρύμνη προσεδέετο εἰς δένδρον, λόφον ἢ λίθον διὰ *προτόνων* ἢ *πρυμνησίων* (Παλαμαρίων. — «*Πρυμνησί' ἀνάψαι*»). Αἱ δὲ μετὰ ταῦτα σιδηραὶ ἄγκυραι, εἶχον ἢ ἓνα ὀδόντα, καὶ ἐλέγοντο *εἰτερόστομοι*, ἢ δύο, αἱ *ἀμφίστομοι* ἢ *ἀμφίβολοι*. Εἶχε δ' ἕκαστον μέγα πλοῖον πολλὰς ἄγκυρας, ὧν μία, ἢς ἐν ἀνάγκῃ μόνον ἐγίνετο χρῆσις, ἐλέγετο *ἱερά*. «*Αἶρειν δὲ τὴν ἄγκυραν*» ἐδήλου ἀποπλέειν.

Ἄγκων, ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πόλις τοῦ Πικηνοῦ, κειμένη ἐπὶ ἀγκῶνος τῆς παραλίας, ἰδρυθὴ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Συρακουσίων, ἐπὶ Διονυσίου Α, τὸ 394. Κατασκευάσαντος δ' αὐτῆ τοῦ Τραϊανοῦ λαμπρὸν λιμένα, ἐγένετο πόλις ἐμπορικωτάτη. Μνημονεύονται δ' ἐν αὐτῇ ἀψὶς τοῦ Τραϊανοῦ, ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, ὡς καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἐργαστήρια τῆς πορφύρας, καὶ τῆς περιχώρου αἱ ἄμπελοι καὶ ὁ οἶνος (Στρβ. E, 240).

Ἄγλαῖα, μία τῶν Χαρίτων. Ἰδ. Χάριτες.

Ἄγλαόφαιμος, λεγόμενος ὅτι ἐδίδαξε τὸν Πυθαγόραν τὰς ὀρφικὰς τελετάς.

Ἄγλαοφῶν, ζωγράφος, πατήρ τοῦ Πολυγνώτου (Cir. Or. III, 7. — Quinc. XI, 10).

Ἄγνεσμός, ἴδ. Καθαρός.

Ἄγορᾶ ἦν ἐν τοῖς Ὀμηρικῶς χρόνοις ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἢ μεταγενεστέρως ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησία (ἴδ.) κληθεῖσα. Καὶ εἰς αὐτὴν συνήρχοντο μὲν πάντες, ἀλλὰ μόνον ἵνα ἀκούωσι τὰς ἀποφάσεις, ἴσως καὶ τὰς συζητήσεις, τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν προύχοντων, οὐχὶ δὲ ἵνα καὶ οἱ ἴδιοι συζητῶσι (Ἄριστ. Ἀθ. Νικομ. I, 17). Οὐχ ἦττον ὅμως ἐθεωρεῖτο τὸ «εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσιέναι» ὡς πολῦτιμον δικαίωμα τῶν Ἑλληνικῶν λαῶν, καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσ. I, 112) ὡς ἀγρίου περιγράφει τοὺς Κύκλωπας «τοῖσιν οὐτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες.» Ἄλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἀγορὰ ἐκαλεῖτο ἐν ἐκάστῃ πόλει τὸ μέρος ἔθνα ὃ λαὸς συνέρρει δι' ἀγοραπωλησίας, συνήθως κατὰ τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ἐν Ἀθήναις βορειοδυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς παραθαλασσίους δὲ πόλεις παρὰ τὴν ἀκτὴν καὶ ἐκοσμοῦντο, ὡς ἐν Ἀθήναις, διὰ στοῶν, ναῶν καὶ ἀγαλμάτων (ἴδ. Ἀττική, Πνύξ), διότι ὑπῆρχον «θεοὶ ἐπίσκοποι ἀγορᾶς» (Αἰσχύλ. Ἐπτ. ἐ. Θ. 271); καὶ Ἐρμῆς Ἀγοραῖος ἐλατρεύετο ἐν τῇ τῶν Ἀθηγῶν. Ταύτην δὲ κατεκόσμησεν ἔτι μᾶλλον ὁ Κίμων, καὶ ἐφύτευσεν αὐτὴν πλατάνοις, ὧν εἰς ὀφθαλμῆς, ἢ ἴσως ἐκείνων ἀπόγονος, ἐσώζετο ἔτι εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ μετὰ τῶν Ἀθηγῶν τὴν ἀπελευθέρωσιν. Διηρεῖτο δ' ἡ ἀγορὰ, κατὰ τὰ πωλούμενα εἶδη, ἄρτον, ὄψα, ἰχθῦς, στεφάνους, ἄνθη, καλλιτεχνήματα, κτλ., ἢ ἐνίοτε καὶ κατὰ τὴν προέλευσιν τῶν πωλητῶν, εἰς διάφορα μέρη. ἃ ἐκαλοῦντο *κύκλοι*, περιέχοντα ἐργαστήρια καὶ σκηνας. Καὶ οἱ μὲν πολῖται ἐχρῶντο ἐλευθέρως τῇ ἀγορᾷ ἄλλ' οἱ ξένοι καὶ οἱ μέτοικοι κατέβαλλον φόρον εἰς τὸν ἀγορανόμον. Κοινὸν

δ' ἔθος ἐπεκράτησε κατ' ὀλίγον τὸ «περιέρχουσαι κατὰ τὴν ἀγοράν» καὶ μάλιστα κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας (9—12) ἦν «πλήθουσα ἡ ἀγορά» (Ἡροδ. Β, 173, Ζ, 223), καὶ ἡ ἐναρξίς αὐτῆς ἠγγέλετο διὰ κωδονοκρουσίας. Διὰ δὲ τὴν εἰς αὐτὴν συρροὴν τοῦ ὄχλου, ἡ λέξις ἀγοραῖος, ἐπ' ἀνθρώπου, ἐπεκράτησε σημαίνουσα τὸν χυδαῖον. Καὶ αἱ θρησκευτικαὶ πομπαὶ δὲ διήρχοντο συνήθως διὰ τῆς ἀγορᾶς. Ἡ ἐν Πειραιεὶ ἀγορὰ ὠνομάζετο «Ἴπποδαμία» ἐκ τοῦ οἰκοδομήσαντος αὐτὴν (Ἰδ. Ἴπποδάμος). Κατὰ Βιτρούβιον δὲ (V, 1) ἦσαν αἱ ἀγοραὶ συνήθως τετράγωνοι, καὶ αἱ στοαὶ αὐτῶν εἶχον καὶ ὑπερῶα. Εἰς ῥωμαϊκοὺς χρόνους ὠκοδομοῦντο πολυτελεῖς ἀγοραὶ κεκλεισμένα καὶ καθ' ἑαυτὰς εἰς ἰδιαίτερα μέρη τῶν πόλεων (Vit. Arch. V, 1).

Ἀγοράκριτος, Πάριος γλύπτης, μαθητῆς τοῦ Φειδίου, καὶ τόσον ἐκτιμώμενος ὑπ' αὐτοῦ, ὥστε ἐλέγετο ὅτι τῷ ἐπέτρεπεν ὁ μέγας καλλιτέχνης νὰ πωλῇ ἔργα τῆς ἐκείνου γλυφίδος ὡς ἴδια αὐτοῦ. Εἰργάσθη δ' ἐν Ἀθήναις τὸ ἀγάλμα τῆς μητρὸς τῶν θεῶν (Pl. XXXVI, 43), ὃ ὁ Πausanias (A, 3) λέγει τοῦ Φειδίου. Διὰ κατασκευὴν δ' ἀγάλματος Ἀφροδίτης διηγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἀλκαμένους, καὶ τούτου νικήσαντος, τὸ ἔργον τοῦ Ἀγορακρίτου ἀνετέθη εἰς Ῥαμνοῦντα ὡς Νέμεσις (Pl. αὐτόθ.), ἣτις καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Pausanias ἐκλαμβάνεται ὡς ἔργον τοῦ Φειδίου. Καὶ ἐν Κορωνεῖα δὲ κατεσκευάσεν ἀγάλματα χαλκᾷ Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς Ἴτωνίας.

Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγοράν ἐπιτηροῦντες, ἐν Ἀθήναις δέκα, εἰς ἐκφυλῆς ἐκάστης, 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 5 διὰ τὸν Πειραιᾶ. Ἐφρόντιζον περὶ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας καὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀγοράν ἀψευδεῖν (Θεόφρ. ἐν Ἀρποκρ.), δηλαδὴ τῆς μὴ δολιεύσεως κατὰ τὰς ἀγοραπωλησίας, καὶ εἰσέπραττον τὸ ξεικλὸν τέλος, δι' οὗ οἱ ξένοι ἠγόραζον τὸ δικαίωμα τοῦ φέρειν ὄνια εἰς τὴν ἀγοράν. Τοὺς κοινούς δὲ παραβάτας ἐδι-

καιοῦντο νὰ τιμωρῶσι διὰ πληγῶν, δι' ὃ καὶ ἔφερον ἱμάντα ἢ μάστιγα.

Ἀγραυλος, 1) Ἰδ. Ἀθηνᾶ καὶ Κέκροψ. — 2) Γυνὴ τοῦ Κέκροπος, καὶ θυγάτηρ Ἀκταίου τοῦ πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀγραφίου γραφή. Ἰδ. Γραφή.

Ἀγραφοὶ νόμοι, οἱ φυσικοὶ, οἱ ἐκ τῶν θεῶν (Διὸς, Θέμιδος, Δίκης) ἀμέσως πηγάζοντες, ἀγραπτα ἢ ἀσφαλῆ νόμιμα (Σοφ. Ἄντ. 405. Οἶδ. στ. 865), πηγὴ καὶ βάσις τῶν ἀνθρωπίνων γραπτῶν, καὶ ἰσχυρότεροι ἐκείνων. Ἐξ αὐτῶν προέρχονται τὸ πρῶτον οἱ κατὰ τὰ ἦθη νόμοι, οἱ ἐν τοῖς παναρχαίοις καιροῖς ἐπὶ τῶν ἀνάκτων ἰδίως ἰσχύοντες καὶ ὑπ' αὐτῶν διεπόμενοι. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν γραπτῶν νόμων, ἡ παράβασις αὐτῶν ἔφερε παρὰ τοῖς ἑαυτοῦς σεβομένοις ἀισχύνην ὁμολογουμένην (Περκλ. ἐν Θκ. Β, 37). Ἐπειδὴ δ' ἡ πρὸς τοὺς ἀγράφους ἀσέβεια ἐπιφέρει καὶ τὴν πρὸς τοὺς γραπτούς, τίθησιν ὁ Ἀριστοτέλης (Πολ. Γ, 11, 6) ἐκείνους ἀνωτέρους τούτων. Ἐτι κυριώτεροι καὶ περὶ κυριωτέρων τῶν κατὰ γράμματα νόμων οἱ κατὰ τὰ ἦθη εἰσίν.

Ἀγριᾶνες, Θρακομακεδόνες, περὶ τὸν Ἰστρον, μετὰ τῷ Ῥοδόπης καὶ Αἴμου οἰκοῦντες, καὶ ὡς ψιλοὶ (τοξῶται) ἐν τοῖς στρατοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου κατατεταγμένοι.

Ἀγριᾶνια, ἑορτὴ νεκρωσίου μνημοσύνου ἐν Ἀργεὶ καὶ Θήβαις (Ἡσύχ.). Ἴσως τὰ αὐτὰ τοῖς Ἀγριωνίσις.

Ἀγριεὺς, Ἰδ. Ἀπόλλων.

Ἀγριος, υἱὸς Πορθάωνος καὶ Εὐρύτης, καὶ πατὴρ τοῦ Θεραΐτου.

Ἀγρίππας. 1) (Μ. Β.), τοῦ Αὐγούστου ἀγαπητὸς γαμβρὸς, ἀνήγειρε τὸ Πάνθειον ἐν Ῥώμῃ. — 2) Ἀγρίππας (Ἡρώδης), ἐπὶ Κλαυδίου διοικητῆς τῆς Ἰουδαίας, ἐφυλάκισε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον καὶ ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην. — 3) Υἱὸς τοῦ προλαβόντος. Πρὸ αὐτοῦ ἀπήγγειλεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν ἀπολογία του. Ἀπέθανεν 100 μ. Χ.

Ἀγριώνια, ἑορτὴ τριετηρική χειμερινῆ τοῦ ἐπιλεγομένου Ἀγριωνίου Διονύσου ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας, ἐν νυκτὶ δι' ὄργιων τελομένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἐπ' αὐτῆς ὁ ἱερεὺς τοῦ θεοῦ ἔθος ἦν νὰ διώκῃ ξιφῆρης παρθένον τινὰ ἐκ τοῦ ἀρχαίου γένους τῶν Μινυῶν, καὶ ἂν τὴν ἐφθανε, νὰ τὴν φονεύῃ. Καὶ ἀπέφευγον μὲν τὸν φόνον ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις, ἀλλὰ συνέβη τοιοῦτος ἐπὶ Πλουτάρχου (Ἑλλ. Ζητ. ΔΗ, 112. — Ρ. Ζ, 102). Ἡ αὐτὴ τελετὴ ἐτελεῖτο καὶ ἐν Θήβαις ἴσως, καὶ ἐν Ἀργεῖ (ἴδ. Ἀγριάνια).

Ἀγρονόμος, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, τῆς τάξεως κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἐπιμελουμένη (Πλάτ. Νομ. ΣΤ, 617. — Ἀριστ. Πολ. ΣΤ, 5).

Ἀγροτέρα, ἴδ. Ἀρτεμις.

Ἀγρων, βασιλεὺς τῆς Ἰλλυρίας, βοηθήσας Δημήτριον Β, τὸν Μακεδόνα κατὰ τῶν Διτωλῶν, καὶ μετὰ τὴν νίκην ἀποθανὼν ἐξ ἀκрасίας τὸ 230 π. Χ. (Liv. ep. XX. — Flor. II, 5).

Ἀγυεὺς, ἴδ. Ἀπόλλων.

Ἀγύρειον, πόλις τῆς Σικελίας παρὰ τῇ Ἐννῇ, πατριδὶ τοῦ Διοδώρου.

Ἀγύρριος, Ἀθηναῖος, τιμωρηθεὶς ἐπὶ καταχρήσει, εἶτα δὲ τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ αὖθις κτησάμενος, διότι ἐπρότεινε τὴν αὔξησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ εἰς 3 ὄβολους. Ὀνομάσθη δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβόλου καὶ ναύαρχος (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 31). Ἄλλ' ὑπὸ τῶν κωμικῶν, ὧν ἠλάττωσε τὸν μισθὸν, πολλάκις χλευάζεται (Ἀριστ. Βάτρ. 360. Ἑκκλ. 184).

Ἀγύρται, ἐπαῖται ψευδομάντις, τὴν χώραν διατρέχοντες μετ' ἀγαλαματίων καὶ ἄλλων ἱερῶν τῶν θεῶν, καὶ γοητείας ἢ προφητείας πωλοῦντες, προσέτι καὶ διὰ κύβων ἢ στίχων, οὓς ἔφερον ἐν κάλπῃ, τὸ μέλλον προλέγοντες. Οἱ χεῖριστοι ἦσαν οἱ Μητραγύρται, οἱ ἐν ὀνόματι τῆς μεγάλης μητρὸς, τῆς θεᾶς Κυβέλης, ἑαυτοὺς κολοβοῦντες καὶ τραυματίζοντες, περιφέροντες δὲ κρότῳ τυμπάνων καὶ αὐλῶν τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς, καὶ φορολογοῦν-

τες τοὺς εὐπίστους. Οἱ Ῥωμαῖοι περιώρισαν εἰς ῥητὰς ἡμέρας τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν (Cic. Legg. II, A).

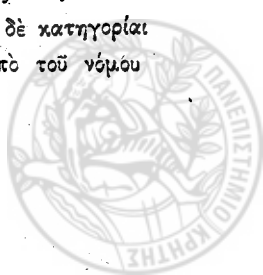
Ἀγχεσμος, ὄρος παρὰ τὰς Ἀθήνας, ἢ κορυφὴ τοῦ Λυκαβητοῦ, μετὰ βωμοῦ τοῦ Διὸς (Παυσ. Δ, 32).

Ἀγχιᾶλη ἢ Ἀγχιᾶλος, 1) πόλις τῆς Θράκης παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον (Στρβ. Ζ, 319). — 2) Ἀρχαία πόλις τῆς Κιλικίας, ἐπὶ τοῦ μικροῦ ποταμοῦ Ἀγχιαλέως, παρὰ τοῦ Κύδνου τὰς ἐκβολὰς (Στρβ. ΙΔ, 672. — Ἀρρ. Β, 5, 2).

Ἀγχισίης, συγγενὴς τοῦ Πριάμου, ἄρχων ἐν Δαρδάνῳ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄρους τῆς Ἰδης. Τοῦ Διὸς υἱὸς ἦν ὁ Δάρδανος, τούτου ὁ Ἐριχθόνιος καὶ τοῦ Ἐριχθονίου ὁ Τρῶς, ἔχων δύο υἱούς, τὸν Ἀσπάρακον καὶ τὸν Ἴλον τοῦ Ἀσπάρακου δ' υἱὸς ἦν ὁ Κάπυς, πατὴρ τοῦ Ἀγχισίου· μήτηρ δ' αὐτοῦ ἦν Θέμις, θυγάτηρ τοῦ Ἴλου, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Λαομέδοντος, ὅστις ἦν ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου (Ὀμ. Ἰλ. Υ. 215—240). Ἡ Ἀφροδίτη, ἀγαπήσασα τὸν θεοεικέλον ἄνδρα, ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Αἰνεῖαν (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ.). Ἐπειδὴ ὁμως μετὰ ταῦτα ἐκαυχῆθη οὗτος παρὰ τοῖς ἀνθρώποις διὰ τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα τῆς θεᾶς, ὁ Ζεὺς τὸν ἐκεραύωσε, καὶ κατὰ τοὺς μὲν τὸν ἐτύφλωσε, κατ' ἄλλους δὲ τὸν κατέστησε χωλὸν, ἢ καὶ τὸν ἐφόνευσε. Κατὰ τὸν Βιργίλιον δὲ (Æν. II, 707), ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος, χωλὸν ὄντα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰνεΐας τὸν ἔλαβεν ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ τὸν ἔφερον ἐξω τῆς πόρθουμένης πόλεως, μεθ' ὃ αὐτὸς παρηκολούθησε τὸν Αἰνεῖαν ἐπὶ τῆς φυγῆς του εἰς Ἰταλίαν, βοηθῶν αὐτὸν διὰ τῶν συμβουλῶν του, καὶ ἀποθανὼν ἐν Σικελίᾳ, ἐτάφη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἐρυκος (Αὐτ. III, 710).

Ἀγχιστεία, οἱ κληρονομικὰ δικαίωματα κεκτημένοι συγγενεῖς, μέχρι τέκνων τῶν ἐξαδέλων.

Ἀγών ἐλέγετο, ὡς πρὸς τοὺς ἀντιδίκους, ἢ διαδικασία. Ὑπῆρχον δὲ κατηγορίας ὧν ἡ ποινὴ ὠρίζετο ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου

καὶ ἄλλαι ὧν ἡ ποιὴν ἐπαρίετο εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν δικαστῶν. Αὐταὶ ἐκαλοῦντο ἀγῶνες ἀτίμητοι, ἐκείναι δὲ τιμητοὶ, διότι «τιμᾶσθαι τιρὶ τιρος» ἐλέγετο τὸ προτείνειν ποιήν τινα κατὰ τοῦ ἀντιδίκου, καὶ ἐπομένως ἀτίμητοι ἦσαν οἱ δι' οὓς τοιοῦτο τίμημα δὲν ἠδύνατο νὰ προταθῆ, καθ' ὃ ὠρισμένον ἦδη ὑπὸ τοῦ νόμου. Ὁ δ' ἐναγόμενος ἠδύνατο «ἀντιτιμᾶσθαι,» ἦτοι ν' ἀντιπροτείνῃ τὴν ἐλάσσονα ποιήν, ἣτις αὐτὸς ἐνόμιζεν ὅτι τῷ ἀνήκε. Βέβαιον δὲν εἶναι ὅτι οἱ δικασταὶ ὤφειλον νὰ ἐκλέξωσι μεταξὺ τῶν δύο προτάσεων, ἢ ἂν ἠδύνατο αὐτοὶ νὰ ἐπιβάλωσι ποιήν κατὰ τὸ δοκοῦν. Εἰς τοῦ Σωκράτους τὴν δίκην οἱ κατήγοροι αὐτοῦ ἐπρότειναν τὸν θάνατον, ὃν καὶ ἐδέχθησαν οἱ δικασταὶ, ἀλλὰ τοῦτο ἴσως ἐρεθισθέντες, διότι ὁ Σωκράτης ἀντεῖπεν ὅτι τῷ ὀφείλετο ἀμοιβῆ, καὶ ἵνα μόνον συμμορφωθῆ πρὸς τὸν νόμον ἀντιπροτείnen ἐλάχιστόν τι τίμημα.

Ἄγωνες, ἴδε Ἰσθμια, Νέμεα, Ὀλύμπια, Πύθια, καὶ Γυμνάσιοι.

Ἄδα, ἀδελφὴ Μασώλου, τοῦ βασιλέως τῆς Καρίας καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀρτεμισίας, ἐνυμφεύθη τὸν ἕτερον ἀδελφόν της Ἰδρίκον, καὶ μετὰ τὸν θάνατον καὶ τῶν τριῶν ἐκείνων, διεδέχθη τὸν θρόνον αὐτῆ (343 π. X.) ἀλλὰ, βοηθεῖα τῶν Περσῶν, ἐξέβαλεν αὐτὴν ὁ νεώτερος ἀδελφός της Πιξόδαρος, ὃν μετ' ὀλίγον διεδέχθη ὁ γαμβρὸς αὐτῆς Ὀροντοβάτης. (Διόδ. ΙΣΤ, 74). Ἡ δὲ Ἄδα διετήρησε μόνον ἐν ὄρεινόν φρούριον, τὴν Ἀλίνδαν, ἣν παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Οὗτος δὲ, ἐξ εὐγνωμοσύνης, ὅτε ἐκυρίευσεν τὴν Περσίαν, τῇ ἀπέδωκε τὴν Καρίαν πᾶσαν (Πλούτ. Ἀλέξ. I. KB. — Ἀρρ. A. 22. B, 5. — Διόδ. ΙΖ, 24).

Ἄδαμάντιος, ἰατρός ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἰουδαῖος, περὶ τὸ 415 μ. X. μεταβάς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἠσπᾶσθη τὸν χριστιανισμόν, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του, ἔγραψε «Φυσιολογικὰ» εἰς βιβλία δύο κατὰ Πτολεμῶνα, καὶ «περὶ ἀνέμων.»

Ἄδάμας, παρ' Ἡσιόδῳ τὸ πρῶτον ἀπαντωμένη λέξις, καὶ δηλοῦσα θεῖον χάλυβα, ὑπερβαλλούσης σκληρότητος, χρησιμεύοντα εἰς καταρτισμὸν τῶν θείων σκευῶν, οἷον τοῦ δρεπάνου τοῦ Κρόνου (Ἡσ. Θεογ. 161), τοῦ κράνου τοῦ Ἡρακλέους (Αὐτ. Ἄσπ. Ἡρ. 137), τῶν δεσμῶν τοῦ Προμηθέως (Αἰσχ. Πρ. δεσμ. 6). τοῦ ἀρότρου τοῦ Αἰήτου (Πινδ. Πυθ. Δ, 398) καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐξ αὐτοῦ ἦσαν οἱ ἀμετάβλητοι πίνακες τῶν Μοιρῶν (Ον. Μετ. XV, 313), ἡ ἄλυσις τοῦ Κερβερού (Sen. Herc. F. 808), αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου (Prop. IV, 11, 4) καὶ αἱ τῶν κολαζομένων (Virg. AEn. 6, 551). — Ἦν δὲ βεβαίως μᾶλλον ποιητικὴ ἐπίνοια καὶ ἔκφρασις ἢ ὅτι ἠνίττετο ὠρισμένον τι μέταλλον. Ἄδάμας δ' ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις (Plin. XXXVII, 4, 15) ἐλέγετο καὶ ὁ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔτι φέρων πολύτιμος λίθος, καθ' ὃ μὴ τεμνόμενος ὑπὸ τῶν τότε μόνων ἐν χρῆσι: σιδηρῶν ἐργαλείων.

Ἄδεια (ἁ δέος), νομικῶς, ἡ ἐξασφάλις κατὰ καταδιώξεως διὰ τινὰ ἐπιχείρησιν ἢ πρότασιν κατὰ Δημοσθένη δὲ (Μειδ. 525, 2), τιμὴ ταττομένη μετὰ τῆς στεφανώσεως. Ξένοι ἢ δοῦλοι ἐδέοντο ἀδείας πρὸς μήνυσιν ἐγκλήματος κατὰ τῆς κοινῆς ἀσφαλείας (Λυσ. Ἄγορ. 55. — Ἄνδοκ. μυστ. IB, 25. — Πλούτ. Περ. ΛΑ). Ἄδεια ἀπῆτετο καὶ διὰ τὸν προτείνοντα τὴν ἀπόλυσιν δημοσίῳ ὀφειλέτου καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἄρσιν τῆς ἀτιμίας, καὶ ἄνευ ἀδείας δὲν ἠδύνατο ὁ δημόσιος ὀφειλέτης νὰ μετᾶσχη τῆς κυβερνήσεως. Ἐχορηγεί δὲ τὴν ἄδειαν κυρίως ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου, εἰς τινὰς δὲ περιστάσεις καὶ ἡ Βουλὴ.

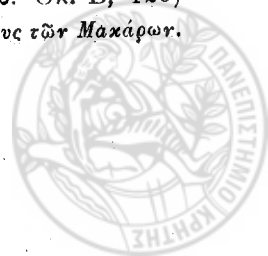
Ἄδείμαντος, 1) Κορινθίος, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐπὶ τῶν μηδικῶν. Κατὰ τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ἀρτεμισίου φορηθεὶς, ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ ἀλλ' ὁ Θεμιστοκλῆς τὸν ἔπεισε νὰ μείνῃ διὰ δωροδοκίας. Κατὰ δὲ τὴν τῆς Σαλαμῖνος, ἀνεχώρησε μετὰ τῶν πλοίων του εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς τῆς μάχης (Ἡρδ. Η, 5. 59. 94). — 2) Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατη-

γῶν κατὰ τὴν ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς ναυμαχίαν (405 π. Χ.), κατηγορηθεὶς ἐπὶ προδοσίᾳ (Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 30, 32.—Λυσ. Ἀλκιβ. 311).

Ἄδης, ἐπὶ Ὀμήρου, *Ἄιδης*, *Ἄιδω-ρεὺς*, *Ἄϊς*, ἃ ἔπειτα ἐπεκράτησαν καὶ ὡς τοῦ θεοῦ τοῦ Ἄδου ὀνόματα (ἴδ. Πλούτων), ἐθεωρεῖτο ἐπὶ Ὀμήρου (Ἰλ. Υ, 61) ὡς ζοφερὰ ἔκτασις ὑπὸ γῆν, πρὸς δυσμάς, πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν φθάνουσιν· εἶχε δ' εἴσοδον καὶ προαύλιον. "Ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἠθέλησε νὰ ἐπαναφέρῃ ἐκ τοῦ Ἄδου τὸν Τειρεσίαν, ἐπλευσε μέχρι τοῦ δυτικοῦ πέρατος τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν Κιμμερίων τὰ νέφη καὶ τὴν ὀμίχλην εὗρε τραχεῖαν ἀκτῆν, εἰς ἣν ἐφύοντο ἄγρια καὶ ἄκαρπα δένδρα (Ὀδυσ. Κ, 508. Λ, 14). Ἐνταῦθα ἄρχεται ὁ ἀσφοδελὸς λειμῶν, ἐκτεινόμενος ὑπογείως δι' ὄλου τοῦ Ἄδου (Αὐτ. Λ, 539, 573. Ω, 13). Τὸ βαθύτατον δ' αὐτοῦ, τὸν κυρίως Ἄδην, κατεῖχε τὸ Ἔρεβος, μέχρις οὗ δὲν προσέβη ὁ Ὀδυσσεὺς (Λ, 564. 627). Διαρρέει δὲ τὸν Ἄδην ὁ φοβερὸς ποταμὸς, ἡ Στῆξ, εἰς ὃν καὶ οἱ θεοὶ ὀμνύουσι (Ἰλ. Θ, 369. Ὀδ. Ε, 185), καὶ τὸν θάνατον ἑαυτοῖς ἐπαρώμενοι ἐὰν ἐπιώρκουν.—Μεταγενεστέρως δὲ πλείονα καὶ ἀκριβέστερα ἐμυθεύθησαν περὶ Ἄδου. Οὕτως ἐκ τῆς γῆς πολλαὶ ἐγγυριζόντο σκοτεινὰ κἀθοδοὶ εἰς αὐτὸν, ὡς τὸ Ταίναρον ἐν Λακωνίᾳ, ὁ Κολωνὸς ἐν Ἀθήναις, καὶ ἄλλα· ἐν Ἑρμιόνη, ἐν Κύμῃ τῆς Ἰταλίας. Φοβεροὶ ποταμοὶ τὸν διέρρεον ἢ τὸν περιεκύκλουν, ἡ Στῆξ πρὸ πάντων, ἦτις, ὡς προσωποποιήσας, ἐλέγετο θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μήτηρ δὲ τοῦ Ζήλου, τῆς Νίκης, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, οἰκοῦσα κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἄδου βραχῶδη μέγαρον, ἃ ἔφερον ἀργυροὶ κίονες, καὶ δι' αὐτῶν ἔρρει ἀπὸ τῆς δεκάτης πηγῆς τοῦ Ὠκεανοῦ τὸ φερώνυμον αὐτῆς ὕδωρ (Ἡσιόδ. Θεογ. 361, 383, 775), εἰς δ' ὁ Ζεὺς ἐπέβαλλε τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις τὸν μέγαν ὄρκον. Ὁ Κώνυτος ἦν, καθ' Ὀμηρον, ἐκροή τῆς Στυγῆς· μνημονεῖται δ' ὁ αὐτὸς (Ὀδ. Κ, 513)

καὶ τοῦ Ἀχέροντος, καὶ τοῦ εἰς αὐτὸν, ἐν τῷ δυτικῷ προαυλίῳ τοῦ Ἄδου, εἰσβάλλοντος *Πυριφλεγέθοντος*. Ὁ Βιργίλιος (Ἄην. VI, 296) λέγει τὸν Ἀχέροντα ἐλῶδες καὶ βραθύρρουν ρεῦμα, συναποτελοῦν μετὰ τοῦ Κωκύτου τὴν Στυγαίαν λίμνην. Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἡ Ἀχεροναία λίμνη, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔφερε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν διὰ τοῦ πορθμείου τοῦ ὁ Χάρων (εὐφημιστικῶς οὕτως ἐκ τοῦ χαίρω κληθείς). Ὁ Πυριφλεγέθων ἢ Φλεγέθων, ποταμὸς πυρὸς, ῥέει, κατὰ Βιργίλιον (Ἄην. VI, 548), κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἄλλων, περὶ τὸν Τάρταρον, τὴν ἀρχαίαν κόλασιν (Πλάτ. Δημ. I, σ. 616 Α.—Βιργ. Ἄην. VI, 543), κείμενον, καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Θ, 43), ὑπὸ τὴν γῆν, ὅσον ὁ οὐρανὸς ἦτο ὑπὲρ αὐτὴν. Εἰς αὐτὸν εἶχον κεραυνωθῆ οἱ Τιτᾶνες. Μετὰ τὸν Ὀμηρον κατελογίζετο μετὰ τῶν καταχθονίων ποταμῶν καὶ ἡ Λήθη, ἐν ἣ ὁ νεκροὶ ἐλησθμόνουν τὰ ἐπὶ τῆς ζωῆς. Θυρωρὸς τοῦ Ἄδου ἦν ὁ Κέρβερος, τρικέφαλος κύων, υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνης (Ἡσιόδ. Θεογ. 311), ἐν ὁ Ἡρακλῆς ἀρπάσας ἔφερον εἰς τὴν γῆν, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἀπλῶς «Κύων τοῦ Ἄδου» λεγόμενος (Ἰλ. Θ, 367. Ὀδ. Λ, 623).—Κριταὶ ἐν Ἄδου ἦσαν ὁ Μίνως, πρῶτον βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῆς Κρήτης, ὁ Ραδάμανθυς· ὁ Αἰακὸς, ὁ καὶ κλειδοῦχος τοῦ Ἄδου, κρινόντες, κατὰ Πλάτωνα (Ποργ. σ. 524 Α), ὁ μὲν τοὺς Ἀσιανοὺς, ὁ δὲ τοὺς Εὐρωπαίους, τοῦ Μίνωος ἐν ταῖς ἀμφιβάλοις περιστάσεσιν ἀποφαινομένου. Τινὲς δὲ προσθέτουσι καὶ τὸν Τριπτόλεμον. Ὁ Ὀμηρος δὲ μνημονεῖται μόνου τοῦ Μίνωος (Ὀδυσ. Λ, 565) ὡς κριτοῦ. Μεταξὺ δὲ τῶν τιμωρουμένων μνημονεύονται αἱ Δαναίδες, ὁ Ξέϊων, ὁ Τάνταλος, ὁ Σαλμωνεὺς, ὁ Περίθους, ὁ Φλεγύας καὶ ἄλλοι.—Τὸ δ' Ἠλύσιον πεδίον ἦν τὸ ἐν ᾧ διητῶντο ἐν μακαριότητι αἱ ψυχὰι τῶν δικαίων (Ὀμ. Ὀδυσ. Λ, 567). Κατ' ἄλλους (Ἡσιόδ. Ἔργ. 169.—Πίνδ. Ὀλ. Β, 129) διητῶντο αὐταὶ εἰς τὰς Νήσους τῶν Μακάρων.

Οἱ δ' οὔτε ἀμειβῆς οὔτε ποινής ἄξιοι ἔμενον εἰς τὸν ἀσφοδελὸν λειμῶνα.— Ἡ μετὰ θάνατον ὑπαρξίς διαφόρως διατυπύεται ἐν Ὀμήρω. Αἱ σκιαί, ἄσφαρκοι, ἀλλὰ τὴν ἀρχαίαν διατηροῦσαι μορφήν, περιγράφονται ὡς ἐστειρημέναι φωνῆς καὶ συναισθήσεως, ἢ ἀναλαμβάνουσιν ἐπ' ὀλίγον, γευόμεναι αἵματος· καὶ αἱ μὲν φρένες ἐκλείπουσιν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ μένει ἀθάνατος. Ἀλλαχοῦ ὅμως (Ὀδυσ. Ω) παρίστησιν αὐτὰς ὁ ποιητὴς τὰς ἐν τῷ βίῳ τάσεις καὶ διαθέσεις αὐτῶν ἐξακολουθούσας καὶ συνδιαλεγόμενας, ὥστε καὶ ἐπιστεύετο ἡ τῶν νεκρῶν ἐπὶ τῶν ζώντων ἐπιρροή. Ἀλλὰ φιλοσοφικῶς περιφρονηταὶ τῆς ζωῆς δὲν ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι ἥρωες, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς προτιμᾷ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἀθάνατον καὶ παρὰ πτωχῶ καὶ ἀκλήρω, παρὰ τὴν ἀρχὴν ἐπὶ πάντων τῶν νεκρῶν (Ὀδυσ. Λ, 489), καὶ ὁ Ἑλπήνωρ ζητεῖ τὴν μὴ λησιμονηθῆναι ἀποθανόντων, καὶ τὴν ἀτιμίαν ἐνταφιασμοῦ (Αὐτ. 71). Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θεὸς αὐτοῦ, ἐλέγετο καὶ Ὁρκος, καὶ Mundus.— Ὡς προσωποποιήσεις δ' ἦν ὁ Τάρταρος υἱὸς τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Γῆς, καὶ πατὴρ τῶν Γιγάντων καὶ τοῦ Τυφωεύς (Ἡσιόδ. Θεογ. 621).

Ἄδιαθηνή, ἡ μεγίστη τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἀσσυρίας, δι' ἧς καὶ τὸ ὄνομα ἐνίστε ἐδήλου πᾶσαν τὴν Ἀσσυρίαν. Ἐκεῖτο δὲ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, καὶ περιεῖχε τὰς πόλεις Ἀρβηλα καὶ Γαυγάμηλα. Ἐπὶ τῶν πρώτων δὲ χριστιανικῶν αἰώνων ἀπετέλει κράτος ἴδιον, ἐξαρτώμενον ἀπὸ τοῦ τῶν Πάρθων. Οἱ δὲ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Ἄδιαθηνοί (Στρβ. ΙΣΤ, 745).

Ἄδμητη, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἄδμητος, 1) Βασιλεὺς τῶν Θεσσαλικῶν Φερῶν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν ὁ Φέρης, ὁ δ' υἱὸς τοῦ Ἑμμελίου μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδονίου κάπρου, τῆς ἀργοναυτικῆς

(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

ἐκστρατείας καὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὁ Ἀπόλλων ἀγαπῶν αὐτὸν, ἔμεινεν ἐπὶ ἐννέα ἔτη παρ' αὐτῷ ὡς ποιμὴν, καὶ κατέστησε γονιμώτερα τὰ ποιμνιά του εἰς σύζυγον δ'

Ἀνάγλ. Φλωρεντίας

ἔλαβε τὴν θυγατέρα τοῦ Πελοῦ Ἀλκηστιν (Ἰλ. Β, 715), ζεύξας, βοηθεῖα τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸ ἄρμα του ἕνα κάπρον καὶ ἕνα λέοντα. Ὅτε δ' ὁ θεὸς αἰτησάμενος ἔλαβε παρὰ τῶν μοιρῶν, τὴν ἀπαλαγῆν ὁ Ἄδμητος τοῦ θανάτου ἂν ἐν τῇ τελευταίᾳ ὥρᾳ εὐρεθῆ τις τὴν ἀποθάνειν δι' αὐτὸν, οἱ μὲν ὑπέρβηται γονεῖς τοῦ ἡρνήθησαν τὴν θυσίαν· ἀλλ' ἡ γυνὴ του προσέφερεν ἑαυτὴν ὄψον. Ἡ Περσεφόνη ὅμως, ἡ κατ' ἄλλους, ὁ Ἡρακλῆς ἠλευθέρωσεν αὐτὴν καὶ τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἄνδρα της (Εὐριπ. Ἀλκηστις.— Ἀπολλοδ. Α, 9, 15).— 2) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, εἰς ὃν κατέφυγεν ὁ Θεμιστοκλῆς ὅτε ἐξεβλήθη τῶν Ἀθηνῶν. Εἰ δὲ καὶ εἶχεν ἀντιταίνει ὁ Θεμιστοκλῆς εἰς συμμαχίαν ἢν ὁ Ἄδμητος εἶχε προτείνει τοῖς Ἀθηναίοις, ἤδη ὁ ἀμνηστίακος βασιλεὺς ἡρνήθη τὴν ἀποδόσιν, ζητούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ τὸν μετέφερεν ἀσφαλῶς εἰς Πύδναν (Θουκ. Α, 136.— Πλούτ. Θεμ. ΚΑ.— Νερ. Them. 8).

Ἄδραμύττι(ει)ον, εἰς Μυσίαν τῆς Μ. Ἀσίας ἀπέναντι τῆς Λέσβου, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πόλις, ἰδίως ἀνεθούσα ἐπὶ τῆς Περγαμηνῆς δυναστείας (Ἡρόδ. Ζ, 42.— Λίν. XXXVII, 19).

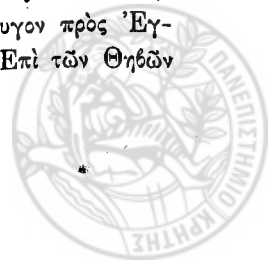
Ἄδρανον, πόλις ὑπὸ τὴν Αἴτναν ἐν Σικελίᾳ (Διόδ. ΙΑ, 37. ΙΣΤ, 68), ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Διονυσίου. Ἐκεῖ ἐλατρεύετο ὁ θεὸς Ἄδρανος (Πλούτ. Τιμολ. ΙΒ, 14), πιθανῶς φύσεως Βακχικῆς, διότι χίλιοι κύνες, ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ τρεφόμενοι, ὠδήγουν διὰ νυκτὸς τοὺς μεθύοντας εἰς τὰς οἰκίας των (Αἰλιαν. Π. Ι. ΙΑ, 20).

Ἄδραστεια, 1) πόλις ἀρχαιοτάτη παρὰ τὴν Κύζικον (Ὁμ. Ἰλ. Β, 828).—2) Ἐπώνυμον τῆς Ῥέας Κυβέλης, εἰς ἣν ὁ Ἄδραστος, υἱὸς τοῦ Μέρποκος, καὶ βασιλεὺς τῆς Ἄδραστείας, ἴδρυσεν ἐκεῖσε ἱερόν. Ἦν δ' ἡ αὐτὴ τῇ Νεμέσει, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐδήλου τὸ ἀναπόδραστον.—3) Θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως, βασιλέως τῆς Κρήτης, ἀναθρέψασα τὸν Δία μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἰδης. Πιθανῶς δ' ἦν ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς Ῥέας Ἄδραστείας, ἥτις ἐλατρεύετο παρὰ τῇ Τρωϊκῇ Ἰδῇ.

Ἄδραστος, 1) υἱὸς Ἐταύου καὶ Λυσιμάχης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ὅθεν ἐκβλήθεις ὑπὸ τοῦ Ἀμφιαράου, κατέφυγε πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ Πόλυβον, βασιλέα τῆς Σικυωνίας, ὃν καὶ ἐκκληρόνησεν (Ἡρόδ. Ε, 67.—Πίνδ. Νεμ. Θ, 14). Εἶτα δὲ, συνδιαλλαγίς μετὰ τοῦ Ἀμφιαράου, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἀδελφὴν του Ἐριφύλην εἰς γάμον, καὶ ἤρξεν αὐτὴς ἐπὶ τοῦ Ἄργους. Ὁ χρησμὸς τῷ εἶπε νὰ δώσῃ τὰς θυγατέρας του εἰς γάμον εἰς ἕνα κάπρον καὶ εἰς ἕνα λέοντα. Ἀκούσας δὲ ποτε εἰς τὸν προθάλαμόν του θύρουβον ἐν θυελλώδει νυκτί, καὶ προσελθὼν, εὔρε δύο ἐκεῖ παλαιότητας καὶ ἀμφισθητοῦντας τὴν κατασκήνωσιν, τὸν ἐκ Καλυδόνος Τυδέα, δορὰν κάπρου περιβεβλημένον, καὶ τὸν ἐκ Ἐπιδόρου Πολυνεϊκὴν, τὸν υἱὸν τοῦ Οἰδίποδος, φέροντα λεοντήν, καὶ ἀμφοτέρους ἐκβεβλημένους ἐκ τῶν πατρίδων των. Τότε δούς, εἰς τὸν μὲν τὴν ἀδελφὴν του Δηϊπύλην, εἰς τὸν δὲ τὴν Ἀργείαν, ἀνέλαβε καὶ νὰ τοὺς καταγάγῃ εἰς τὰς πόλεις των, καὶ οὕτω, καὶ μετ' ἄλλων συνδεθείς, ἐπεχείρησε τὴν περιφήμον ἐκστρατείαν τῶν Ἐπτὰ ἐπὶ θήβας. Ἦσαν δ' οἱ Ἐπτὰ οὗτοι, πλὴν τοῦ Ἄδραστον, τοῦ Πολυνεϊκοῦ, τοῦ Τυδέως, προσέτι ὁ Καπανεὺς, ὁ Ἰππομέδων, ὁ Ἀμφιάραιος καὶ ὁ Παρθενόποιος. Εἰς θήβας ἐλθόντες, ἔπεμψαν τὸν Τυδέα νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ἐτεοκλέους νὰ παραχωρήσῃ τὸν θρόνον εἰς τὸν ἀδελφόν του Πολυνεϊκὴν ἐπὶ τῇ ἀρνήσει δ' αὐτοῦ, προῦ-

κάλεσεν ὁ Τυδεὺς Ἐπιδόρους τινὰς εἰς μονομαχίαν καὶ τοὺς ἐνίκησεν, ὡς καὶ ἐφόνευσεν τοὺς ἐνέδραν στήσαντας κατ' αὐτοῦ (Ὁμ. Ἰλ. Δ, 382). Ἔστησαν δὲ τότε οἱ ἑπτὰ πρὸ τῶν ἑπτὰ πυλῶν τῶν Ἐπιδόρων, καὶ ἐκεῖ, τοῦ μάντεως Τειρεσίου ἐπαγγειλαμένου νίκην εἰς τοὺς Ἐπιδόρους ἂν ἐθυσιάζετο τις ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτιῶν, ἐρρίφθη οἰκαιοθελῶς Μενοικεὺς, ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως εἰς τὸ βάραθρον ἐν ᾧ ἐφώλευεν ὁ ὄφις τοῦ Ἄρεως. Ὁ δὲ Καπανεὺς, τῆς πόλεως τὰ τεῖχη προσαναβάς, ἀνέκραξε βεβήλως ὅτι οὐδ' ὁ Ζεὺς αὐτὸς θὰ τὸν παρεκώλυεν· ἀλλὰ τότε κεραυνὸς ἐνσκήψας, τὸν κατεκρήμνισε, καὶ πᾶς ὁ στρατὸς ἠττήθη, ὁ δὲ Πολυνεϊκὴς καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς ἐφονεύθησαν ἀμοιβαίως. Ἔπεσαν δὲ, ὡς τοῖς εἶχε προειπεῖ, πάντες οἱ ἡγεμόνες, πλὴν μόνου τοῦ Ἄδραστον, ὃν ἔσωσεν εἰς τὸν Κολωνὸν τῆς Ἀττικῆς ὁ ταχύπους αὐτοῦ ἵππος Ἄρειων, ἐκ τῆς Δημήτρος Ἐρινύος καταγόμενος (Ἰλ. Ψ, 346). Ἐπὶ παρακλήσει του δὲ, ἐμεσίτευσεν ὁ Ἐτεοκλῆς παρὰ τῷ Κρέοντι νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν πεσόντων ἡρώων (Αἴσχ. Ἐπτ. ἐπ. Θ.—Σοφ. Οἰδ. Κ. 1248. Αὐτ. 100.—Εὐρ. Φοιν. Ἰκέτ. Stat. Thebais.—Ἀπολλδ. III, 6—7, 2). Μετὰ δέκα δ' ἔτη ἐξεστράτευσεν αὐτὸς ὁ Ἄδραστος μετὰ τῶν υἱῶν τῶν φονευθέντων (τῶν Ἐπιγόνων) εἰς δεύτερον πόλεμον κατὰ τῶν Ἐπιδόρων. Ἦσαν δ' οἱ Ἐπιγόνοι ὁ Ἀλκμαῖων, υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὁ Αἰγιάλεος, υἱὸς τοῦ Ἄδραστον, ὁ Διομήδης, υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Πρόμαχος, υἱὸς τοῦ Παρθενόποιου, ὁ Σθένελος, υἱὸς τοῦ Καπανεὺς, ὁ Θέρσαρδρος, υἱὸς τοῦ Πολυνεϊκοῦ, καὶ ὁ Εὐρύαλος, υἱὸς τοῦ Μηκιστέως. Εἰς τὴν μάχην ἔπεσαν ὁ Λαοδάμας, υἱὸς τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ ἀρχηγὸς τῶν Ἐπιδόρων, οἱ Ἐπιδόροι ἠττήθησαν, ἡ πόλις ἀλοῦσα κατεστράφη, καὶ οἱ μὲν τῶν Ἐπιδόρων, προτροπῇ τοῦ μάντεως Τειρεσίου, ἀπελθόντες ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἰστίαϊαν, οἱ δὲ κατέφυγον πρὸς Ἐγχελεῖς τοὺς ἐν Ἰλλυρίᾳ. Ἐπὶ τῶν Ἐπιδόρων

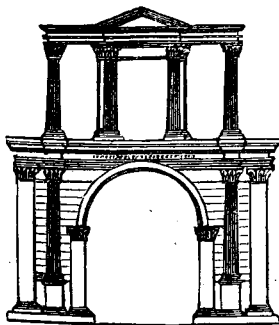

δ' ἤρξεν ὁ Θέρσανδρος· ὁ δὲ Ἄδραστος ἀπολέσας τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγιαλέα, ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως ὅτε ἔφθασεν εἰς Μέγαρα, ὅπου, ὡς καὶ ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Ἀθήναις, ἐλατρεύετο ὡς ἥρωϊς (Ἀπολλόδ. Γ, 7, 2—4).—3) Υἱὸς Γορδίου, τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας. Φονεύσας ἀκουσίως τὸν ἀδελφόν του, προσέφυγεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Λυδίας Κροῖσον· ἀλλὰ καὶ τούτου τὸν υἱὸν, τὸν ἴδιον αὐτοῦ φίλον Ἄτυν, ἐφόνευσεν ἐπίσης ἀκουσίως εἰς θήραν, δι' ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ γῆτοκτόνησεν (Ἡρόδ. Α, 34—45).

Ἄδρια, 1) πόλις Τουσκική ὑπὲρ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λάδου, κέντρον ἐμπορίου, εἶτα δευθεῖσα κορινθιακὴ ἀποικία. Ταύτης ἐπώνυμος ἦν ὁ Ἄδριαις, ἢ Ἀδριατικὴ θάλασσα (Liv. V, 33. — Or. od. I, 33, 15. III, 3, 5.—Ἡρόδ. Δ, 33. E, 9), ἢ μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ἰλλυρίας, μέχρι Δυρραχίου καὶ Βρεντισίου.—2) Πόλις ἰταλικὴ ἐξ ἧς κατήγοντο οἱ προπάτορες τοῦ Ἀδριανοῦ.

Ἀδριανούπολις, πόλις ἐν Θράκῃ παρὰ τὸν Ἐβρον, ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ κτισθεῖσα, καὶ ἰδίως ἐν τῷ Μεσαίῳ ἐπίσημος γενομένη. Καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσαι, ἤττον δὲ γνωσταί, ὡς μία ἐν Φρυγίᾳ, ἄλλη ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ, προσέτι δὲ καὶ μέρος τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος κοσμηθῆν, ἔφερον τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Ἀδριανὸς (Π. Αἴλιος), συγγενῆς

Ἡ ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

κυβέρνησε μετὰ σπανίας φρονήσεως, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν πανταχοῦ προ-

στάτης δεικνύμενος. Πρὸ πάντων δ' ἠγάπα καὶ εὐηργεῖται τοὺς Ἕλληνας, ὧν ἐγνώριζε καὶ ἐξετίμα τὴν φιλολογίαν, καὶ τὰς Ἀθήνας κατεκόσμησε διὰ πλείστων χρησίων καὶ πλουσιωτάτων οἰκοδομῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον Πύλη, ἢ φέρουσα ἐν ἐπιγραφῇ τὸ ὄνομά του. Κατέβαλε δὲ στάσις τῶν Ἰουδαίων, ἣν εἶχεν ἐξεγεῖρει διατάξας τὴν οἰκοδομὴν ναοῦ τοῦ Διὸς ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου τοῦ Σολομώντος· καὶ ἀπέθανε τὸ 138.

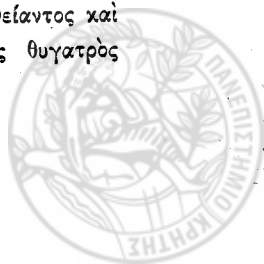
Ἀδρούμης, **Ἀδρούμητος** ἢ **Ἀδρουμητὸς**, πόλις φοινικικὴ, ἣτις ἐλέγετο ἀρχαιότερα τῆς Καρχηδόνας, ἔχουσα ἄριστον λιμένα, τὸν Κόθωνα.

Ἀδύλειον, ἴδ. Βοιωτία.

Ἀδύνατοι, ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο οἱ ἐκ σωματικῆς ἢ ἄλλης ἀδυναμίας μὴ δυνάμενοι νὰ πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ δήμου ὑποστηριζόμενοι. Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὅτε ηὔξησεν ἡ πτωχεία, εἰς ἕκαστον ὅστις, πρὸ τῆς Βουλῆς τῶν Φ' ἀπεδείκνυεν ὅτι δὲν εἶχε περιουσίαν ἀνωτέραν τῶν τριῶν μνῶν (300 δρ.) ἐχορηγεῖτο βοήθημα 1, ἢ, εἰς ἄλλας ἐποχὰς, 2 ὀβολῶν καθ' ἡμέραν. Ἀπενέμοντο δ' αἰ βοήθειαι αὐταὶ κατὰ πρυτανείας (Λυσ. ὑπὲρ τοῦ Ἀδυνατ.—Ἡσύχ. σχολ. αὐτ.—Ἀρποκρ. Σουίδ. ἐν φ.—Αἰσχ. κ. Τιμάρχ. 21). Διὰ δὲ τοὺς ἐν πολέμῳ παθόντας ὁ Πεισίστρατος λέγεται πρῶτος νομοθετήσας νὰ τρέφονται ὑπὸ τῆς πόλεως (Πλούτ. Σόλ. ΛΑ.—Αἰσχ. αὐτ. 738 R.).

Ἄδυτον, μέρος τῶν ἀρχαιοτάτων ναῶν, ἀπρόσιτον εἰς πάντα ἄλλον ἢ τοὺς ἱερεῖς (Ὀμ. Ἰλ. E, 420), καὶ τοὺς ὑφ' ὧν οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο (Virg. Αἰν. II, 115. 296. VI, 98).

Ἄδωνις, λέγεται διαφόρων γονέων, ὑπὸ τῶν μὲν τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Ἀλφησιβοίας, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, ὑπὸ τῶν δὲ τοῦ Κινύρου, βασιλέως τῆς ἐν Κύπρῳ πόλεως Πάφου, καὶ τῆς Μεθάρμης, καὶ ὑπ' ἄλλων τοῦ Ἀσσυρίου βασιλέως Θεϊάντος καὶ τῆς εἰς μύρτον μεταμορφωθείσης θυγατρὸς

αὐτοῦ Μύρρας ἢ Σμύρνας. Ἦν νεανίας ἐξαισίου ὠραιότητος, ὃν ὡς μενιάνιον ἀγαπήσασα ἢ Ἀφροδίτη, ἐνέκλεισεν εἰς νάρθηκα καὶ παρέδωκε τῇ Περσεφόνῃ εἰς φύλαξιν, ἥτις ὁμως καὶ αὐτὴ τοῦ παιδὸς ἐρασεθεῖσα, δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀποδώσῃ. Τότε παρεμβὰς ὁ Ζεὺς, ἀπεφάσισε τὸ ἐν τρίτον τοῦ ἔτους νὰ μένῃ ὁ Ἄδωνις ἐν Ἄδου παρὰ τῇ Περσεφόνῃ, τὸ ἕτερον τρίτον παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τοῦ ἐναπολειπομένου χρόνου τὴν χρῆσιν ν' ἀποφασίσῃ ὁ ἴδιος κατ' ἀρέσκειαν, καὶ ὁ Ἄδωνις ἠθέλησε νὰ μένῃ παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ. Ἄλλ' εἰς νεανίαν αὐξηθεὶς, ἐφονεύθη εἰς θήραν ὑπὸ κάπρου, καὶ ἡ Ἀφροδίτη τὸν ἔκλαυσεν. Ὁ μῦθος οὗτος, ἐκ Συρίας, ὡς φαίνεται, τὸ πρῶτον προερχόμενος, διέβη ὑπὲρ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Κύπρον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πιθανῶς αἰνίττεται τὴν ἐν ἔαρι ἀναβιοῦσαν καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρον φθίνουσαν φύσιν. Ἦγετο δὲ, πρὸ πάντων ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Πτολεμαίων, ἀλλὰ καὶ ἐν πλείσταις χώραις τῆς Μικρασίας, καὶ ἐν Ἑλλάδι, εἶτα δὲ καὶ ἐν Ῥώμῃ, λαμπρὰ τελετὴ εἰς μνήμην τοῦ θανάτου τοῦ Ἀδωνίδος, τὰ Ἀδώνια καλουμένη, ἐν Ἀνατολῇ μὲν ἐπὶ τῆς θερινῆς τροπῆς, ἐν δὲ τῇ Δύσει ἐπὶ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας, καὶ διήρκει ἐπὶ δύο ἡμέρας, ὧν ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο ἐμφατισμὸς, μνημονεύουσα τὴν εἰς Ἄδου κατάβασιν τοῦ Ἀδωνίδος, καὶ πενθίμως καὶ μετὰ δακρῶν πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, αἵτινες μᾶλλον ἢ οἱ ἄνδρες ἐώρταζον τὰ Ἀδώνια, ἡ δὲ δευτέρα ἐλέγετο εἴρησις, καὶ ἦν ἡ τοῦ νεανίου ἀνάστασις, χαρμόσυνος αὕτη, καὶ συνοδευομένη μετ' ὀρχήσεων καὶ εὐωχιῶν. Ἐψάλλοντο δὲ τότε καὶ ὕμνοι Ἀδωνιοὶ λεγόμενοι, καὶ ἐξετίθεντο γάστραι φέρουσαι ἄνθη ἐκ τῶν ταχέως φουμένων καὶ μαραινομένων, καὶ Ἀδωνίδος κῆποι ἐλέγοντο αἱ τοιαῦται ἐκθέσεις. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τ' ἀνάπαλιν, ἦν ἡ πρώτη ἡμέρα ἡ πανηγυρικὴ καὶ ἡ δευτέρα ἡ πένθιμος. Τοῦ Θεοκρίτου τὸ ΙΕ' Εἰδύλλιον (αἱ Ἀδωνιάζουσαι) ἀφορᾷ τὴν ἡμέραν τῆς φαιδρᾶς τελετῆς, τοῦ

δὲ Βίωνος τὸ Εἰδύλ. Α' (Ἐπιτάφιος Ἀδωνιδος), τὴν πένθιμον. Ἐξ αὐτῆς δ' εἶχεν ἡ Ἀφροδίτη καὶ τὰ ἐπιθέτα Ἀδωναία καὶ Ἀδωνιάς. — Ἐν Φοινίκῃ, παρὰ τῇ Βύβλῳ, ὠνομάζετο Ἀδωνις καὶ εἰς ποταμὸς.

Ἀειναύται, ἐκλήθησαν οὕτως ἄρχοντες τινες ἐν Μιλήτῳ, οἵτινες ἵνα μὴ παρενοχλῶνται ὑπὸ τοῦ ὄχλου εἰς τὰς ἐργασίας των, διεσκέπτοντο ἐμβαίνοντες εἰς πλοῖα καὶ πλέοντες (Πλούτ. Ἑλλ. ΑΒ).

Ἀεῖστοι, οἱ ἐν Ἀθήναις εἰς ἀμοιβὴν ὑπηρεσιῶν τὸ δικαίωμα κτώμενοι νὰ τρέφονται διαρκῶς δημοσίᾳ δαπάνῃ ἐν τῷ Πρυτανείῳ. Ἰδ. Βουλῆ. Σίτισις.

Ἀειφυγία, ἰδ. φυγῆ.

Ἀελλῶ, μία τῶν Ἀρπυιῶν. Ἰδ.

Ἀερόπη, ἰδ. Ἀτρεΐς.

Ἀετίων, εἰς τῶν ἀξιολογωτάτων ζωγράφων τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, μετὰ τῶν πρῶτων καταριθμούμενος, σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τοῦτου ἐν ἀριστοῦργημα, τὸν γάμον τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιγράφει ὁ Λουκιανὸς χαριέστατα καὶ διδακτικώτατα ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀετίων. Ἦτο δὲ συγχρόνως καὶ γλύπτης (Pl. XXXV, 36, 9).

Ἀετὸς, ἀετώμα, εἰς τὰ οἰκοδομημὰτα, ἰδίως τοὺς ναοὺς, τὸ μεταξὺ τῶν δύο προκλινῶν μερῶν τῆς στέγης, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, καταλειπόμενον τρίγωνον, ἔχον διαστάσεις ἀετοῦ μετ' ἀναπεπταμένων πτερῶν, καὶ ἴσως ἐν ἀρχαιότεροις ναοῖς τοῦ Διὸς ὑπὸ τοιοῦτου κοσμούμενον, ὡς φαίνεται ἐν τινι ἀναγλύφῳ ἐν Ῥώμῃ (Villa Mattei). Μετὰ ταῦτα δ' ἐκοσμοῦντο τὰ ἀετώματα διὰ πολυτελῶν γλυπτῶν συμπλεγμάτων.

Ἀζάν, ἰδ. Ἀρκάς.

Ἀζανία ἢ Ἀζανίς, 1) τὸ βόρειον ὄρεινὸν μέρος τῆς Ἀρκαδίας, φερώνυμον τοῦ Ἀζάνος, υἱοῦ τοῦ Ἀρκάδος, καὶ περιέχον τὰς πόλεις Κλείτορα καὶ Ψωφίδα. — 2) ἡ καὶ Βαρβαρία, ἡ βραχώδης καὶ δυσπροσπέ-

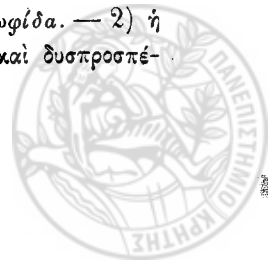

προκλινῶν μερῶν
τῆς στέγης, ὡς ἐν
τῇ εἰκόνι, καταλει-

πόμενον τρίγωνον, ἔχον διαστάσεις ἀετοῦ μετ' ἀναπεπταμένων πτερῶν, καὶ ἴσως ἐν ἀρχαιότεροις ναοῖς τοῦ Διὸς ὑπὸ τοιοῦτου κοσμούμενον, ὡς φαίνεται ἐν τινι ἀναγλύφῳ ἐν Ῥώμῃ (Villa Mattei). Μετὰ ταῦτα δ' ἐκοσμοῦντο τὰ ἀετώματα διὰ πολυτελῶν γλυπτῶν συμπλεγμάτων.

Ἀζάν, ἰδ. Ἀρκάς.

Ἀζανία ἢ Ἀζανίς, 1) τὸ βόρειον ὄρεινὸν μέρος τῆς Ἀρκαδίας, φερώνυμον τοῦ Ἀζάνος, υἱοῦ τοῦ Ἀρκάδος, καὶ περιέχον τὰς πόλεις Κλείτορα καὶ Ψωφίδα. — 2) ἡ καὶ Βαρβαρία, ἡ βραχώδης καὶ δυσπροσπέ-

λαστος ἀνατολικῆ ὄχθη τῆς Αἰθιοπίας, βορείως τοῦ Ἰσημερινοῦ, περιέχουσα τὴν ἐμπορικὴν πόλιν Ῥαπτά (τά).

Ἄζανός, πόλις τῆς Φρυγίας, παρὰ τὸν Ῥύνδακον ποταμὸν, ΝΑ τοῦ Κοτυαίου (Κιουταίας). Διατηρεῖ ὠραῖον ἐρείπιον Ναοῦ.

Ἄζωτος, πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, ἐκυριεύθη ὑπὸ Ψαμμιτίχου τοῦ Αἰγυπτίου (Ἡρδ. Β, 159), κατεστράφη ὑπὸ τῶν Μακκαβαίων, καὶ ἀνικοδομήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τὸ 56 π. Χ.

Ἀηδῶν, θυγάτηρ τῆς Πανδάρου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ζήθου, καὶ μήτηρ τοῦ Ἰτέλου (Ὁμ. Ὀδ. Τ, 518. — Ἀπολλόδ. Γ, 5), ἣ κατ' ἄλλους (Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1142. — Σοφ. Ἡλ. 144) Ἰτυος. Φθονήσασα τὴν εὐτοκίαν τῆς Νιόβης, γυναικὸς τοῦ Ἀμφίονος, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ αὐτῆς τὸν πρωτότοκον υἱὸν, ἀλλ' ἐξ ἀβλεψίας ἐφόνευσε τὸν ἴδιον ἑαυτῆς ὁ Ζεὺς δὲ τὴν μετεμόρφωσεν εἰς τὸ πτηνὸν ἀηδόνα, κλαίουσαν ἕκτοτε πάντοτε τὸν Ἰτυν. Κατ' ἄλλην δὲ, ἴσως μεταγενεστέραν, διήγησιν, ἦν ἡ Ἀηδῶν σύζυγος τοῦ γλύπτου Πολυτέχνου ἐν Κολοφῶνι τῆς Λυδίας. Ἐπειδὴ δ' ἐκαυχῆθη ποτὲ ὅτι ἡ συζυγικὴ αὐτῆς εὐτυχία ὑπερέβαινε τὴν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, αὐτὴ καταπέμπει τὴν Ἐριν, ἣτις διεγείρει διαγωνισμόν μεταξὺ τῶν δύο συζύγων, τοῦ μὲν τορευόντος ἔδραν, τῆς δὲ ὑφαινούσης κάλυμμα, καὶ βοηθεῖα τῆς Ἥρας, νικᾷ ἡ Ἀηδῶν. Ἦν δὲ τὸ ἄθλον δούλη, καὶ ὁ ἠττηθεὶς σύζυγος φέρει ὡς τοιαύτην εἰς τὴν γυναῖκά του τὴν μὴ ὑπ' αὐτῆς ἀναγκωρισθεῖσαν ἀδελφὴν τῆς Χελιδονίδα, ἣν καὶ ἐξαπατᾷ καθ' ὁδόν. Ἐλθοῦσα δ' ἡ Χελιδονίς εἰς τὴν κρήνην τῆς πόλεως, θρηνολογεῖ ἐκεῖ τὸ πάθημά της, ὁ οὕτως ἀκούει καὶ μανθάνει ἡ ἀδελφὴ της. Τότε αἱ δύο ὁμοῦ, πρὸς ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ Πολυτέχνου, φονεύουσι τὸν Ἰτυν καὶ τὸν παραθέτουσιν εἰς βρῶσιν εἰς τὸν πατέρα του. Οὗτος δ' ἐννοήσας τὸ ἀνοσιούργημα, καταδίωξεν αὐτάς μέχρι τῆς πατρικῆς αὐτῶν οἰκίας ἵνα τὰς φονεύσῃ, ὅτε εὐσπλαγ-

χνισθέντες οἱ θεοί, μετεμόρφωσαν τὸν μὲν Πάνδαρον εἰς θαλάσσιον ἀετὸν, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ εἰς κολυμβίδα, τὸν Πολυτέχνον εἰς πελεκᾶνα, τὴν Ἀηδόνα εἰς τὸ ὁμόνυμον αὐτῆ πτηνὸν, καὶ τὴν Χελιδονίδα εἰς χελιδόνα (Anton. Lib. XII). Ἰδ. Φιλομήλα. Πρόκνη.

Ἀθακος, πόλις ἐν Λυγκηστίδι τῆς Μακεδονίας.

Ἀθαμᾶνες, λαὸς ἐλληνικὸς ἐκβλήθεις ἐκ Θεσσαλίας ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν καὶ κατοικήσας ὄρεινὴν παραλίαν τῆς Ἠπείρου ὑπὸ τὸν Πίνδον, ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀθαμανίαν.

Ἀθάμας, υἱὸς Αἰόλου, τοῦ βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν ἐν τῷ Βοιωτικῷ Ὀρχομενῷ. Ἐκ τῆς θεᾶς Νεφέλης εἶχε δύο τέκνα, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἐλλην. Ἀλλ' ἡ ἐξ ἀνθρώπων δευτέρα σύζυγος αὐτοῦ Ἰνώ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ζηλοτυπήσασα, τὸν ἐπεισε νὰ θυσιάσῃ τὸν Φρίξον. Ἰνα ὁμοῦ σώσῃ αὐτὸν ἡ Νεφέλη, ἔπεμψε κριὸν, χρυσοῦν ἔχοντα δέρας, καὶ εἰς αὐτὸν ἐπιβάντα τὰ δύο παῖδια, ἀπῆλθον ἄλλ' εἰς τὸν πρῶτον πορθμὸν ἐν διέπλεον, μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, πεσοῦσα ἡ Ἑλλην ἐπνίγη, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὁ πορθμὸς ὠνομάσθη Ἑλλησποντος. Ὁ δὲ Φρίξος ἀφίχθη εἰς τὴν μακρὰν (ἐν τῷ Εὐξείνῳ) κειμένην Αἶαν, ἣς ὁ βασιλεὺς Αἰήτης ἐδέξατο αὐτὸν φιλικῶς, καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Χαλκίωπην· τὸν δὲ κριὸν ἔθυσεν ὁ Φρίξος εἰς τὸν Φύξιον Δία, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας ἀνήρτησεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἄρεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἰνώ ἀναλαβοῦσα ἀνέθρεψε τὸν Διόνυσον, υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα, ἔρριψεν εἰς παραπροσύνην τὸν Ἀθάμαντα, ὅστις ἔσφαξε τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ ἐκ τῆς Ἰνούς υἱὸν Λεάρχον, ἡ δὲ Ἰνώ, μετὰ τοῦ ἄλλου αὐτῆς υἱοῦ Μελικέρτου, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀμότεροι ἐγένοντο θαλάσσιοι θεοὶ Σωτῆρες, ἡ μὲν Ἰνώ ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευκοθέας (Ὁμ. Ὀδ. Ε, 333), ὁ δὲ Μελικέρτης ὑπὸ τὸ τοῦ Παλαίμονος, λατρευόμενος

ιδίως εἰς Κόρινθον, ὅπου τὸ σῶμά του ἐκβρασθὲν ἐνεταριάσθη ("Ἰδ. Ἰσθμια). Ἄλλως ἐν Εὐρίπ. Μήδ. 1282. Ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ ἦν ὁ τάφος αὐτοῦ, καὶ ναὸς αὐτοῦ ἔχων ἀγάλματα καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Πολέμωνος καὶ τῆς Λευκοθέας. Παριστάτο δὲ συνήθως ὡς παῖς περιστοιχιζόμενος ὑπὸ θαλασσίων θεοτήτων καὶ ὑπὸ δελφίνων. Ὁ δ' Ἀθάμας ἔφυγε πρὸς ἄγνισμὸν εἰς Ἡπειρον, εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Ἀθαμανίαν (Ἀπολλόδ. Α, 9, 1. 2. — Ovid. Met. N, 416—542). Κατὰ δὲ τὴν διήγησιν τοῦ Ἡροδότου (Ξ, 197), ἔπρεπεν, εἰς ἐξιλέωσιν τοῦ θανάτου τοῦ Φρίξου, ὁ Ἀθάμας νὰ θυσιασθῆ εἰς τὸν Δία τὸν Λαφύστιον (=Φύξιον, διότι λαφύσσειν=φεύγειν), ὅτε ἐπελθὼν ἐξ Αἴας τῆς Κολχικῆς ὁ Κυτίσωρος, ἢ Κύτωρος (Στράβ.), υἱὸς τοῦ Φρίξου, ἀνήγγειλεν ὅτι ζῆ ὁ πατήρ του. Ἀλλὰ σωθέντος τότε τοῦ Ἀθάμαντος, ὁ Ζεὺς κατέδικασε τοὺς Ἀθαμαντίδας νὰ μὴ εἰσέρχεται ποτὲ ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν εἰς τὸ βουλευτήριον, ἄλλως νὰ καταδιώκηται καὶ θυσιάζηται εἰς τὸν Λαφύστιον Δία. Τοῦ κριτοῦ δὲ τὸ χρυσοῦν δέρας ἐκόμισεν ἐκ τῆς Κολχίδος ὀπίσω ὁ Ἰάσων ("Ἰδ. Ἀργοναῦται).

Ἄθανάδας ἢ Ἀθάνας, Συρακούσιος ἱστορικός τῆς δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψεν ἱστορίαν τοῦ Δίωνος εἰς 13 βιβλία (Διοδ. ΙΕ, 94.—Πλούτ. Τιμολ. ΚΓ, 37).

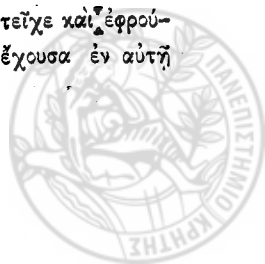
Ἀθάνατοι, σῶμα μυρίων ἑκλεκτῶν στρατιωτῶν παρὰ Πέρσας, ὧν τοὺς πίπτοντας ἀμέσως ἀντικαθίστων ἄλλοι ἐπὶ τούτῳ προωρισμένοι.

Ἀθηνᾶ, θεὰ, θυγάτηρ τοῦ Διὸς, περὶ ἧς, ὡς προσωποποιήσεως τῆς φρονήσεως, ἐμυθεύετο ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 886. "Ἰδ. Ὀμ. Ὑμ. εἰς Ἀθ.) διηγεῖται ὅτι ὁ Ζεὺς κατέπιε τὴν μητέρα της *Μήτηρ* (τὴν φρόνησιν), καὶ ὅτε ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ, προσεκάλεσε τὸν Ἡφαίστον νὰ τῷ σχίσῃ τὴν κεφαλὴν, ἐξ ἧς εὐθὺς ἐξέπηδησεν ἡ Ἀθηνᾶ πάνοπλος, πάλουσα τὸ δόρυ (Πινδ. Ὀλ. 2, 35), ἐξ οὗ

καὶ *Παλλὰς* (Ἀθήνη) ἐπωνομάζετο. Ἦν δὲ πολεμικὴ καὶ ἰσχυρὰ, ὡς ἐκ τοῦ ἰσχυροτέρου τῶν θεῶν γεννηθεῖσα (*ὄβριμοπάτρη*). Διέμεινε δ' ἀειπαρθενος, ἐξ οὗ καὶ ὁ πρῶτιστος αὐτῆς ναὸς ἐν Ἀθήναις Παρθενῶν ἐλέγετο. Ὁ Τειρεσίας ἰδὼν αὐτὴν γυμνὴν εἰς τὸ λουτρόν, ἐτυφλώθη, καὶ ὁ Ἡφαίστος θελήσας νὰ τὴν προσβάλῃ, ἐφυγαδεύθη. Ἐπὶ τῆς Γιγαντομαχίας ἐπέριψεν ἐπὶ τοῦ Ἐγκελάδου τὸ ὄρος Αἴτναν καὶ ἐφόνευσε τὸν Πάλλαντα. Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἐπροστάτευε τοὺς Ἕλληνας. Ἐλατρεῦετο δὲ κυρίως ἐν ταῖς ἐπωνυμίαις

αὐτῆς Ἀθήναις, ὅπου καὶ *Πολιάς* ἐλέγετο, ὡς πολιοῦχος καὶ προστάτις τῆς πόλεως, καὶ *Ἀκραία*, *Ἀκρία*, *Κλειδοῦχος*, *Πυλαΐτις*, διότι κυρίως ἐθεωρεῖτο ὅτι κατεῖχε καὶ ἐφρούρει τὴν Ἀκρόπολιν, καθ' ὃ ἔχουσα ἐν αὐτῇ

πανάρχαιον ἱερὸν καὶ ἄγαλμα, ὃ πιστεύεται ὅτι ἐκομίσθη ἐξ Αἰγύπτου, ἐν τῷ τῆς αἰγυπτίας θεότητος Νηίθ. Εἶχε δὲ καὶ διάφορα ἄλλα ὀνόματα, κατὰ τὰς ἀποδιομείνας αὐτῇ διαφόρους ἐνεργείας καὶ ἐπιρροάς, ἧ καὶ κατὰ τὰ μέρη ἔνθα ἰδίως ἐλατρεύετο, καὶ τινὰ θεαινῶν ὀνόματα ἦσαν κυρίως ἐπιθετὰ μόνον αὐτῆς. Οὕτως ἐλατρεύετο καὶ ὡς Ἀθηνᾶ Ὑγεία, καὶ ὡς Ἀθηνᾶ Νίκη, ἐν ᾗ ἡ Ὑγεία ἄλλως ἐθεωρεῖτο κόρη τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ἡ Νίκη τοῦ Πάλλαντος. Ἐπελέγετο δὲ καὶ Ἀθηνᾶ Ἐργάνη ὡς προστάτις τῶν γυναικείων ἐργασιῶν, εἰς ἃς ἐπιδίδονται αἱ φρόνιμοι τῶν γυναικῶν. Ἄλλα δ' ἐπιθετὰ αὐτῆς ἦσαν Παιωρία (= Ὑγεία), Σώτειρα, Λαοσώση, Ἀρτυρώνη (ἀνίκητος), Ἀγελαία, Λαφρία, Ἀητίτις (ἡ τῶν λαφύρων), Σάλπιγξ (ὡς ἐφευρέτις τῆς σάλπιγγος), καὶ τινὰ τῶν ἐπιθέτων, ὡς

Ἐξ ἀρχ. ἀγγείου

Τριτῷ, Τριτωνίς, Τριτογενής, Τριτογένεια, διότι εἶχεν ἀρχαῖον ἱερὸν, ὅπου παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ εἰς τὴν Κωπαΐδα εἰσρέοντος ποταμοῦ Τρίτωνος, ἔκειτο πόλις καλουμένη Ἀθηναι, καὶ ὑπὸ τῆς λίμνης καταποντισθεῖσα,

Ἰτωνίς ἐκ τῆς πόλεως Ἰτωνος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἀχαιά καὶ Παραχαιίτις ἐν Ἀχαιᾷ, Ἀσία ἐν Λακωνικῇ ἐξ ὁμωνύμου πόλεως. Ἐλατρεύετο δὲ καὶ πανταχοῦ ὅπου ὑπῆρχε τὸ ὄνομα Τρίτων, ὡς ἐν Λιβύῃ παρὰ τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ (Ἡρόδ. Δ, 180), ὅπου Μινύαι ἐκόμισαν τὴν λατρείαν αὐτῆς ἐξ Ἑλλάδος. Ἐνταῦθα ἐλέγετο καὶ θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, μεθ' οὗ καὶ ἐν Ἑλλάδι διετελεῖ εἰς σχέσιν. Οὕτως ἐν Ἀθήναις ἐμυθολογεῖτο μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐρίσασα, καὶ ὅτε ὁ Ποσειδῶν ἐπάταξε τὴν γῆν διὰ τῆς τριαινῆς του καὶ ἀνέβλυσε τὸ ταῖς Ἀ-

Ἄγραυλος κτλ. ἐπροσωποιοῦντο ὡς ἀνήκοντα εἰς ὀπαδοὺς αὐτῆς. Ἐκ γεωγραφικῶν δὲ θέσεων ἐλέγετο Ἀλαλκομενῆς ὡς λατρουμένη ἐν Βοιωτίᾳ εἰς τὰς Ἀλαλκομενάς, καὶ Ὀρχα ἐν Θήβαις, καὶ Τελχινία, καὶ

θήναις τοσοῦτο χρήσιμον ὕδωρ, διὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐβλάστησεν ἡ τὰς Ἀθήνας κοσμοῦσα καὶ πλουτίζουσα ἐλαία, καὶ ἡ νίκη ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς θεᾶς. Ταύτης τὸ πανάρχαιον ἄγαλμα ἦν ἐν Ἀθήναις ξόκνον (ξύλινον) ἴσως ἐξ Αἰγύπτου

ἐλθὼν, πιθανῶς εὐθρονον (καθήμενον), ὡς τινα σωζόμενα ἀρχαῖκὰ αὐτῆς ἀγάλματα. Ἀρχαῖκοῦ δ' ὀρθίου παράδειγμα ἐστὶ τὸ τοῦ ἀετοῦ τοῦ ναοῦ τῆς Αἰγίνης. Τὰ δὲ μεταγενέστερα, τὰ τῆς καλῆς τέχνης, χαρακτηρίζουσι τὴν αἰθρίαν καὶ ἤρεμον καλλονὴν τῆς θεᾶς, καὶ τὸ πάντων ἐξοχώτατον, ἀριστούργημα τῆς ἀρχαίας γλυπτικῆς, ἦν τοῦ Φειδίου ἢ χρυσελεφαντίνη *Παρθένος*, 39' ὕψος ἔχουσα, καὶ τὰ μὲν ἐνδύματα ἐκ παγίου χρυσοῦ 44 ταλάντων καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ πολυτίμων λίθων (Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. σ. 290), διότι ἡ Ἐθηνᾶ ἦν γλαυκῶπις, ἐξ ἐλέφαντος δὲ τοῦ σώματος τὰ γυμνά. Ἐφερε δὲ κράνος κεκοσμημένον διὰ γρυπῶν καὶ σφιγκῶν, γοργόνιον εἰς τὸ στήθος, εἰς τὴν δεξιὰν ἐκράτει ἄγαλμα Νίκης, τετράπηχυ, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν ἀσπί-

δα κατὰ γῆς, ἥς τὴν ἐξω ἐπιφάνειαν ἐκόσμηε γλυπτὴ γιγαντομαχία, ὀπίσω δ' αὐτῆς ἐκρύπτετο ὄφιν χρυσοῦς, τὸ ἔμβλημα τῆς ἀττικῆς αὐτοχθονίας. Ἐφερε δὲ καὶ χρυσαῖα πέδιλα ἢ θεᾶ, καὶ εἰς τοῦ πέλματος αὐτῶν τὸ πάχος ἦν ἐπειργασμένη κενταυρομαχία. Ἐπὶ δὲ τοῦ βάθρου ἀνάγλυφα παρίσταν τὴν παρουσίαν τῆς Πανδώρας εἰς τοὺς θεοὺς. Τὴν χρυσοῦν αὐτῆς ἐσθῆτα τῇ ἀφῆρσεν ὁ τύραννος Λαχάρης ἐπὶ τῶν Μακεδόνων 299 π. Χ. (Παιουσ. Α, 28, 7). Ἄλλην δ' Ἐθηνᾶν κατεσκεύασεν ὁ Φειδίας τὴν Πρόμαχον, χαλκῆν, εἰς τὸ ὑπαιθρον ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἰδρυμένην, ὑψηλοτέραν τοῦ Παρθενῶνος ὄλου, ἐστραμμένην δὲ πρὸς τὰ Προπύλαια, καὶ διὰ τῆς λόγχης καὶ τοῦ γοργονίου ἀπειργούσαν τοὺς εἰσβάλλοντας ἐχθροὺς, ὡς παρίστην αὐτὴν ἄγαλμα τοῦ Μουσείου τῆς Νεαπόλεως. Τὰ κυριώ-

τερα δ' ἐμβλήματα τῆς Ἐθηνᾶς ἦσαν ἡ γλαυκὴ καὶ ἡ ἐλαία.

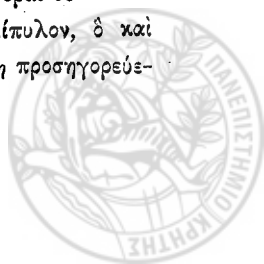
Ἐθηνագόρας, 1) Συρακούσιος δημαγωγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. ΣΤ, 35). — 2) Πλατωνικὸς φιλόσοφος Ἐθηνᾶος τῆς 6' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Βαπτισθεὶς, ἔγραψε πρὸς τὸν Μ. Αὐρήλιον «*Πρεσβεῖαν περὶ Χριστιανῶν*,» καὶ φιλοσοφικὴν πραγματεῖαν «*περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν*.»

Ἐθῆναι, πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἡ μεγίστη τῶν πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἐλλάδος, ἔχουσα εἰς τὴν παραλίαν λιμένας τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ Φάληρον, μεθ' ὧν ὁ Περικλῆς τὴν συνέδεσε διὰ *Μακρῶν Τειχῶν*, εἰς αὐτὰ δὲ μετέπειτα προσέθεσεν ἄλλο τρίτον, τὸ διὰ μέσον, ὁ Κίμων. Οἱ Πέρσαι εἰσβα-

λόντες εἰς τὴν πόλιν, τὴν κατέστρεψαν· μετὰ τὴν ἐκδίωξιν δ' αὐτῶν ὁ Θεμιστοκλῆς τὴν ἀνω κοδόμησεν λαμπροτέραν, καὶ περιτείχισεν στερεώτερον αὐτὴν ὡς καὶ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸν Πειραιᾶ, τῶν δὲ τειχισμῶν αὐτοῦ σώζονται ἴχνη ὀρατὰ πολλαχού. Κατὰ Θουκυδίδην (Β, 13) ἦν ἡ ἑκτασις τῶν τειχῶν

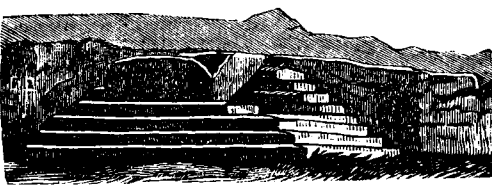

174 1/2 σταδίων, ὧν 56 1/2 περιελάμβανον τὸν Πειραιᾶ, 75 στάδια ἀπετέλουν τὰ Μακρὰ τείχη, καὶ 43 ἦσαν τῶν Ἐθηνῶν ὁ περιβολος, ὅπερ φαίνεται ὑπερβαῖνον τὰς κατὰ τὰ λοιπὰ διδόμενα πιθανὰς διαστάσεις. Περιεῖχον δὲ οἰκίας 10,000 (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ, 6, 24), καὶ κατοίκους κατὰ τοὺς μὲν 180 κατὰ τοὺς δὲ 100 χιλιάδας. Καὶ τὰ μὲν δημόσια καταστήματα ἦσαν ἀνυπερδλήτου λαμπρότητος, αἱ δὲ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι τὸ πλεῖστον ἀπλαῖ καὶ πενιχραὶ. Αἱ κυριώτεραι δὲ Πύλαι τῆς πόλεως ἦσαν· α') τὸ Δίπυλον, ὃ καὶ θριασίαι πύλαι καὶ ἑρὰ πύλη προσηγορεύε-

το, διότι δι' αὐτοῦ διήρχετο ἡ πομπή τῶν Ἐλευσινίων, καὶ διέβαινε διὰ τοῦ παρὰ τῇ Ἐλευσίνι Θριασίου πεδίου· β) Ἡ παρ' αὐτὴν, ὡς φαίνεται, Ἡρία ἢ Ἡριαία, δι' ἧς διήρχοντο αἱ τῶν νεκρῶν ἐκφοραὶ (Ἄρκ. — Μέγ. Ἐτυμ. φ.)· γ) Μεσημβρινῶς τοῦ Διπύλου ἡ Πειραιϊκὴ πύλη, ὅπου ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἔκειτο περίπου ἡ Πύλη τοῦ Δράκου. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ Πομπεῖον καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος· δ) Αἱ Μελιτίδες, πιθανῶς μετὰ τὸ τοῦ Λόφου τῶν Νυμφῶν καὶ τῆς Πνυλῆς, κατὰ τὸν ἅγιον Δημήτριον τὸν Βομβαρδάρον· ε) Ἡ Ἀχαρική πύλη, βορείως τοῦ Διπύλου, κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων· στ) Αἱ Διόμειαι εἰς τὰ βορειανατολικά τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς πρὸς Κηφισίαν ἀγούσης· ζ) Αἱ Διοχάρους, παρὰ τὰς Διομείας, βορειότερον· — η) Αἱ Ἰωνίδες, πρὸς

τὸ νοτιανατολικὸν τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς Φαληρικῆς ὁδοῦ· θ) Αἱ Αἰγεαὶ ἢ τοῦ Αἰγέως, πιθανῶς αἱ πρὸς τὸ Στάδιον φέρουσαι· ι) Πύλις, παρὰ ταῖς Πύ-

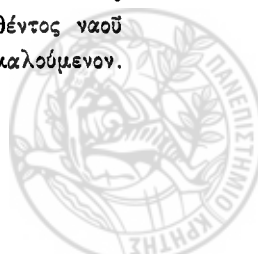
ΠΝΥΞ

λαις τοῦ Διοχάρους. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως ἠγείρετο μεγαλοπρεπῶς, εἰς ὕψος 100^μ ἢ Ἀκρόπολις, μῆκος μὲν ἔχουσα ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς 300^μ, πλάτος δὲ οὐδαμῶς ἀνώτερον τῶν 130^μ, ἦτις ἐν τοῖς ἀρχαιότατοις χρόνοις καὶ Κρατάα καὶ Κεκροπία ἐλέγετο. Ἴσοπέδωσαν δὲ καὶ ὠχύρωσαν αὐτήν, οὐχὶ ὁμῶς διὰ λιθίνου τείγους, ἀλλὰ διὰ προχωμάτων (ῥηχῶφ. Ἡρδ. Ζ, 142. — Η, 55), οἱ Πελασγοὶ· εἰς τοὺς μετέπειτα ὁμῶς χρόνους ἐπεκράτησε Πελασγικὸν γὰρ λέγεται μόνον τὸ βόρειον αὐτοῦ μέρος, ὡς καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸ κλιτύς· καὶ ἐλέγετο προσέτι Ἐρρεάφυλον τὸ ἀρχαῖον Πελασγικὸν τεῖχος, διότι, εἰ καὶ ἡ Ἀκρόπολις βατὴ κυρίως ἦν μόνον πρὸς δυσμᾶς, φαίνεται ὁμῶς ὅτι πλὴν ἀριθμοῦ τινος πυλῶν ἄς εἶχεν ἐνταῦθα, εἶχε καὶ ἄλλας στενάς καὶ ὑπογίους ἐξόδους καὶ ἀλλαγῶν. Μετὰ τὰ Μηδικὰ ὁμῶς

ὠκροδόμησεν εἰς τὸ δυτικὸν χεῖλος τὰ ἔτι σωζόμενα πολυτελῆ πεντάπυλα Προπύλαια ὁ Μνησικλῆς, καὶ αὕτη ἔμεινε τῆς Ἀκροπόλεως ἡ ἐπίσημος καὶ τοῖς πᾶσι προσιτὴ εἰσόδος. Ἐχρηιάσθησαν δ' εἰς τὴν οἰκοδομὴν αὐτῶν 5 ἔτη, καὶ ἐδαπανήθησαν 2012 τάλαντα. Ἐκ τῶν πρὸς δυσμᾶς στρεφομένων πτερύγων αὐτῶν ἡ βορεία περιεῖχε καὶ μέγα δωμάτιον, χρησιμεῖον εἰς πινακοθήκην τοῦ Πολυγνώτου καὶ ἄλλων ἐνδόξων ζωγράφων· πρὸ δὲ τῆς ἄλλης, ἐφ' ὑψηλοῦ ἀνδρῶν, ἴστατο ὁ Νὰος τῆς ἀπτόρου Νίκης οὕτω κληθείσης, διότι ἐν Ἀθήναις κατέθεσε τὰ πτερά της, ἢ κατ' ἄλλας παραδόσεις καὶ παραστάσεις, ἔλυσε τὰ πέδιλά της, τὴν πόλιν ταύτην ἐκλεξαμένη ὡς σταθερὰν κατοικίαν της. Πρὸ τῶν Προπυλαίων προσετέθη ἡ μεγάλη ἀναβάθρα

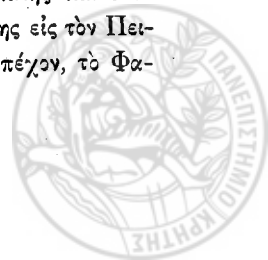
ἐπὶ Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτῆς σωζομένου μνημείου, καὶ ὑπ' αὐτὴν, ἐπὶ Βυζαντινῶν, ὁ πρὸς δυσμᾶς περιβολὸς μετὰ τῆς Πύλης. Ἐκ τῶν τειχῶν δὲ τῆς Ἀκροπόλεως,

τὰ μὲν πρὸς βορᾶν ἀνικοδόμησεν ἀμέσως μετὰ τὰ Μηδικὰ ὁ Θεμιστοκλῆς, μεταχειρισθεὶς πρὸς τοῦτο τὰ ἐρείπια τῶν οἰκοδομῶν ὅσας οἱ Πέρσαι κατέστρεψαν, τὰ δὲ πρὸς νότον καὶ ἀνατολὰς ἀνήγειρε πάγια καὶ εὐρέα ὁ Κίμων, Κιμώνια τείχη κληθέντα. Ἦν δ' ἐν καλαιτάτοις χρόνοις ἐκεῖ ἡ κατοικία τῶν πρώτων βασιλέων (Κέκροπος, Ἐρεχθέως), καὶ παρὰ τὸν οἶκον αὐτῶν, οὐ λείψανά τινα ἔτι σώζονται, ἴδρυτο καὶ ἱερὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς. Ἀφ' οὗ δ' ἐπυρπολήθη τοῦτο ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἠγείρε τὸ 438 π. Χ. ὁ Περικλῆς ἄλλο, κατὰ 50 πόδας μείζον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἢ τοῦ κέντρου τοῦ λόφου, τὸν Παρθενῶνα, κοσμηθέντα διὰ τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν θέσιν περίπου τοῦ πυρποληθέντος ναοῦ τὸν τῆς Πολιάδος ἢ Ἐρέχθειον καλούμενον.

Περιεῖχε δὲ καὶ ἄλλους ναοὺς ἢ Ἀκρόπολις, ὡς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἐργάνης, τὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων τὸν τοῦ Αὐγούστου καὶ Ῥώμης προσέτι δὲ καὶ πλεῖστα ἱερὰ ἀναθήματα καὶ ἀγάλματα, ἐν οἷς τὸ θαυμαστότατον ἦν τὸ κολοσσαῖον χαλκοῦν τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς, ἔργον καὶ αὐτὸ τοῦ Φειδίου. Ἡ κάτω δὲ πόλις διηρεῖτο εἰς συνοικίας καὶ δήμους, ὡς τὸν τοῦ Κεραμεικοῦ (ἔσω καὶ ἔξω τῶν τειχῶν), κατὰ τὸ Δίπυλον τῶν Διομέων (ὄμ.), βορειανατολικῶς τῶν Μελιτέων, νοτιοδυτικῶς τῶν Σκαμβοριδῶν, κατὰ τὸ Θησεῖον τὴν συνοικίαν τοῦ Κολυτιτοῦ, νοτιοδυτικῶς τὸν δήμον τῶν Κυδαθηναίων, νοτιανατολικῶς. Δυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως ἔκειτο ὁ Ἄρειος Πάγος, τὸ φονικὸν δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ σπηλαίου τῶν Σεμνῶν θεῶν (Ἐρινύων) πρὸς ἀνατολὰς ἔχων, πρὸς βορᾶν δὲ, πιθανῶς τὸν ναὸν τοῦ Ἄρεως. Μεταξὺ δὲ τοῦ λόφου τούτου καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἴσταντο τὰ ἀγάλματα τῶν τυραννοκτόνων (ἴδ. Ἀρμόδιος). Νοτιοδυτικῶς δὲ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἦν ὁ λόφος τῆς Πρυκῆς, εἰς ὃν διατηρεῖται τὸ βῆμα τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου. Νοτίως δὲ τῆς Ἀκροπόλεως, ἀπέναντι αὐτῆς, ἐστὶ λόφος ὑψηλός, τὸ Μουσεῖον, φέρων ἐπὶ κορυφῆς σωζόμενον μνημεῖον Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάππου, εἰς τοὺς νοτίους δ' αὐτῆς πρόποδας σώζονται λείψανα τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου, τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ὁδείου τοῦ Ἡρώδου. Εἰς τὸν βορειοδυτικὸν δὲ κρημνὸν ἀνοίγονται τὰ σπήλαια τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Πανός καὶ τῆς Ἀγραύλου, ὡς καὶ ἡ πηγὴ Κλεψύδρα· κατωτέρω δὲ οἱ ναοὶ τῶν Διοσκούρων, τῶν δώδεκα θεῶν, τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τοῦ Ἡφαίστου, τὸ Μητροῦν, χρησιμεῖον καὶ ὡς ἀρχεῖον, προσέτι τὸ Βουλευτήριον, τὸ Πρυτανεῖον, ἡ παρ' αὐτῶν θόλος, ἐν ἧ' εἰσιτοῦντο οἱ βουλευταὶ, καὶ ὑπ' αὐτοὺς ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἢ Ἀγορᾷ, ἧτις ἀρχαιότατα, πρὶν ἢ ὀρισθῆναι εἰς τοῦτο ἢ Πνυξ, ἐχρησίμευον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου,

εἶτα δὲ περιωρίσθη εἰς μόνας τὰς ἀγοραπωλησίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τὰς πράξεις, καὶ πλατάνοις ὑπὸ τοῦ Κίμωνος διαφυτευθεῖσα, περιεῖχε στοὰς, ὡς τὴν Ποικίλην, τὴν Βασίλειον, τὴν Μακρὰν, τὴν τοῦ Ἐλευθερίου Διός, μετὰ ταῦτα καὶ τὴν τοῦ Ἀττάλου, μετὰ τοῦ Γυμνασίου τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ναοὺς καὶ ἀγάλματα. Ἐκτὸς δὲ ἦδη τῆς ἀγορᾶς, δυτικῶς καὶ ὑπὲρ αὐτὴν, ἦν τὸ Θησεῖον, ἀνατολικῶς τὸ Ἐλευσίνιον καὶ οἱ ναοὶ τοῦ Σεράπιδος καὶ τῆς Εἰλειθυίας. Βορειανατολικῶς δὲ τῆς Ἀκροπόλεως ἦν ἡ ὁδὸς τῶν Τριπόδων, οὕτω καλουμένη ἐκ τῶν χορηγικῶν μνημείων, ὧν ἐν, τὸ τοῦ Ἀνσικράτους διατηρεῖται. Παρ' αὐτῆ δ' ἦν τὸ Ὁδεῖον τοῦ Περικλέους, καὶ ἔτι ἀνατολικώτερον, οὐ μακρὰν τῆς ἐν τῷ Ἰλισσῷ πηγῆς τῆς Καλλιρόης ἢ Ἐννεακρούρου τὸ Ὀλυμπιεῖον, ὃ ἐθεμελίωσεν ὁ Πεισιστρατος καὶ ἐπεράτωσεν ὁ Ἀδριανός, προσθεῖς καὶ τὴν σωζομένην Πύλην, ἐν ἧ' ἀποκαλεῖ τὰς Ἀθήνας πόλιν Ἀδριανοῦ «κ' οὐχὶ Θησεῶς.» Ἐκλήθη δ' Ἀδριανόπολις καὶ μέρος τῆς πόλεως, πιθανῶς τὸ κατὰ τὴν Ἀγορὰν, ὃ ὀυτοκράτωρ κατεκόσμησε διὰ πολυτελεστάτων στοῶν καὶ βιβλιοθηκῶν, καὶ ὅπου καὶ ὁ Ἀνδρόνικος Κυρρήνης ἴδρυσεν τὸ ἔτι σωζόμενον αὐτοῦ Ὁρλόγιον καὶ ἀνεμοδείκτην. Ἐκτὸς δὲ τῆς πόλεως ἔκειντο, πρὸς δυσμὰς ἢ Ἀκαδημία καὶ ὁ Ἴππιος Κολωνός μετὰ τοῦ Ἱεροῦ τῶν Ἐρινύων (κατὰ τὰ Σεπόλια), ἀνατολικῶς δὲ τὸ Παρθηναϊκὸν στάδιον παρὰ τῷ Ἀρδητηῷ, τὸ Λύκειον, παρὰ τῷ Ἰλισσῷ, τὸ Κυνόσαργες (τῶν Ἀσωμάτων), ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης (εἰς Ἀγγελοκήπους). Συνέδεσε δ' ὁ Κίμων ἐν Ὀλ. 80, δ', διὰ τῶν Μακρῶν Τειχῶν τὰς Ἀθήνας μετὰ τῶν λιμένων, καὶ τὸ μὲν βόρειον (ἢ τὸ ἔξωθεν), 40 στάδια μακρὸν, ἀπέληγεν εἰς τὸ βόρειον μέρος τοῦ περιβάλλου τοῦ Πειραιῶς, τὸ δὲ νότιον ἢ Φαληρικὸν, 35 στάδια μῆκος ἔχον, εἰς τὸ Φάληρον προσέθηκε δ' εἶτα ὁ Περικλῆς καὶ ἕτερον, τὸ διὰ μέσου, φέρον ἐπίσης εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐγκαταλείψας ὡς λίαν ἀπέχον, τὸ Φα-

ληρικόν. Ταῦτα κατηδάρισεν ὁ Λύσανδρος, ἀλλ' ὁ Κόνων ἀνωκοδόμησε τὰ δύο δυτικώ- τερα περὶ τὸ 392 π. Χ. Λιμένες δὲ τῶν Ἀθηνῶν ἦσαν ὁ Πειραιεὺς, ὁ κυρίως ἐμπορικὸς, περιοριζόμενος ὑπὸ πόλεως οὐ μικρᾶς, ἧς ἐπίσημα καταστήματα ἦσαν τὸ *Δεῦγμα*, πρὸς ἔκθεσιν ἐμπορευμάτων, ἡ *Σκευοθήκη* τοῦ στόλου, ὅπου νῦν τὸ τελωνεῖον, ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν. Κατὰ τὸ βάθος αὐτοῦ ὑπῆρχε καὶ μυχὸς, ὅστις ἐκαλεῖτο *Κάνθαρος*· δυτικῶς δ' ἐπερατοῦτο δι' ἀκρωτηρίου, τῆς *Ἡετιωτίας*, οὗ ὀπίσω σχηματίζεται λιμενίσκος, ὁ *Κωφὸς* ἢ *Φωρῶν* λεγόμενος. Ἀνατολικῶς δὲ προεῖχε λόφος τραχὺς, εἰς οὗ τὸ ἔσχατον ἀκρωτήριο, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Πειραιῶς, φαίνονται τὰ λείψανα τοῦ τάφου τοῦ *Θεμιστοκλέους*. Ὅπισω δὲ (ἀνατολικῶς τοῦ Πειραιικοῦ τούτου λόφου) ὑψοῦται ἕτερος, καλούμενος *Μουνυχία*, ὡς καὶ ὁ μικρὸς λιμὴν ὃν ἐγκλείει. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο λόφων κυρτοῦται ἕτερος στρογγύ- λος καὶ καλῶς πεφραγμένος λιμὴν, ὁ τῆς *Ζέας*, ὅστις ἦν τῶν Ἀθηνῶν τὸ νεώριον, καὶ κατὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ, δυτικῶς, ἦν ἡ *Φρεατ- τὺς*, θέσις ἐπάνωμος τοῦ ἐκεῖ σωζομένου φρέα- τος, εἰς ἣν ὑπῆρχε τὸ ἐν *Φρεαττύϊ* (ἴδ.) λεγό- μενον δικαστήριον. Ἀνατολικώτερον δὲ τῆς *Μουνυχίας* ἐξετείνετο ἡ ἀκτὴ τοῦ *Φαλήρου*, ἰδίως χρησιμεύουσα πρὸς στάθμευσιν τῶν πο- λεμικῶν πλοίων. (Ὅρα συνημ. χάρτην Ἀθηνῶν).

Ἄθῆναιος, 1) Σικελὸς, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιμήδους. Αὐτοῦ σώζεται πραγματεία «περὶ μηχανημάτων» πολεμικῶν. — 2) Ἑλ- λην γραμματικὸς, ἐκ Ναυκρατίδος τῆς Αἰγύ- πτου, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Ῥώμῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ γ' μ. Χ. αἰῶνος. Τὸ σωζό- μενον αὐτοῦ πολύτιμον σύγγραμμα «Οἱ δει- πνοσοφισταί,» εἰς 15 βιβλία, ἐστὶ συλλογὴ ὑποτιθεμένων διαλόγων πολλῶν ἀνδρῶν εὐ- φῶν καὶ πεπαιδευμένων περὶ παντοίων πρα- κτικῶν ἀντικειμένων, καὶ περιέχει ὑπὲρ τὰ 1,500 ἀποσπάσματα ἀπολεσθέντων ἀρχαίων

συγγραμμάτων. Σχόλια εἰς αὐτὸν ἐξέδωκεν ὁ Casauban (1600).

Ἄθηναῖς, 1) Μία τῶν Ἀττικῶν φυ- λῶν ἐπὶ Ἐρεχθίδος. — 2) Ἀθηναία, θυγάτηρ τοῦ σοφιστοῦ Λεοντίου, ὠραία καὶ λογία, ἐνυμ- φεύθη τὸν αὐτοκράτορα Θεοδοσίον Β', ἐβα- πτίσθη χριστιανὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Εὐδοκία, καὶ ἀπέθανε τὸ 460 μ. Χ. Εἰς αὐτὴν ἀποδίδονται τὰ «Ὀμηρόκεντρα» ἢ «Ὀμηροκέντρωνες,» βιογραφία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναρμολο- γηθεῖσα ἐκ τεμαγίων στίχων Ὀμηρικῶν.

Ἄθηνες, ἴδ. Βούπαλος.

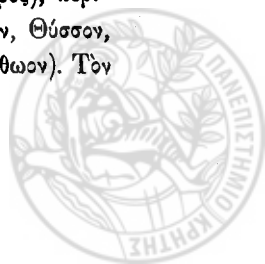
Ἄθηνίον, 1) ἐπίσημος Ἑλλήν δα- κτυλιογλύφος, τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐγούστου. — 2) Ποιμὴν καὶ ληστής ἐκ Κιλικίας, ἐγένετο ἀρχηγὸς δουλικῆς ἐπανάστασεως ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὰ τέλη τοῦ α' αἰῶνος π. Χ.

Ἄθηνόδωρος, 1) ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλε- ξάνδρου πεμφθεὶς μεθ' ἑλληνικῆς ἀποικίας εἰς τὴν Βακτριανήν, καὶ φονευθεὶς ὅτε ἐπε- χείρησε νὰ βασιλεύσῃ (Curt. IX, 7). — 2) ὁ ἐπιλεγόμενος *Κορδυλίω*, στωϊκὸς φιλόσο- φος ἐκ Ταρσοῦ, κατὰ τὸν α' αἰῶνα π. Χ., διευθυντὴς τῆς βιβλιοθήκης τῆς Περγᾶμου, ἠθέλησε νὰ ἐξαλείψῃ ἐξ αὐτῆς ὅ,τι δὲν συνῆδε πρὸς τὰς δοξασίας του· ἀλλὰ ἐννοηθεὶς, ἐκω- λύθη. — 3) Ἔτερος, ἐπίσης στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως· διδάξας ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῆς Ἠπείρου, καὶ ἐπισκεφθεὶς τὴν Ῥώμην, ἐβελ- τίωσε τῆς πατρίδος του τὴν νομοθεσίαν, καὶ ἔγραψε συγγράμματα μὴ διασωθέντα. — 4) ἴδ. Λαοκόων.

Ἄθηνινὸς ἢ **Ἄθισῶν**, (Athesis, Adige, Etsch.) ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἐκ τῶν Ἄλπεων πηγάζων καὶ εἰς τὸν Ἀδρίαν ἐκβάλλων.

Ἄθληταί, **Ἄθλοθέται**. Ἴδε Ὀ- λύμπια.

Ἄθως, ὄρεον ἀκρωτήριο, 1935 μέ- τρα ὑψηλόν, κατὰ τὴν Ἀκτὴν τῆς Χαλκι- δικῆς ἐν Μακεδονίᾳ (τὸ Ἅγιον ὄρος), περι- εῖχε τὰς πόλεις Δῖον, Ὀλόφυξον, Θύσσον, Κλεωνὰς καὶ Ἀκραθῶν (ἢ Ἀκρόθῶν). Τὸν

5 μέτρα ὑψηλὸν καὶ τρισχίλια βήματα πλατῦν πορθμὸν, τὸν ἐνοῦντα τὴν ἄκραν ταύτην μετὰ τῆς στερεᾶς ἐπεχείρησε νὰ διατάμη, ὁ Ξέρξης, καὶ ἔγνη τῆς μὴ περατωθείσης τομῆς φαίνονται ἔτι. Ὁ δὲ γλύπτης Δεινοκράτης εἶχε συλλάβει τὴν παράτολμον ἰδέαν νὰ λαξεύσῃ τὸ ὄρος τοῦτο εἰς ἀνδριάντα τοῦ Ἀλεξάνδρου, διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κρατοῦντα μυριάνδρον πόλιν οἰκουμένην, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς σπένδοντα ὅλον ρεῦμα ποταμοῦ. (Vitr. II, praef., J. Val. d. 2. gest. Alex. I, 24).

Αἶα, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Αἶαιη, ἐπώνυμον τῆς Κίρκης, οἰκούσης ὁμώνυμον νῆσον παρὰ τὴν Ἰταλίαν, μεθ' ἧς καὶ μετὰ ταῦτα ἡ νῆσος ἠνώθη.

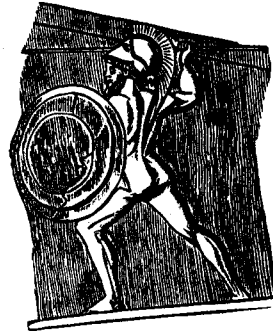
Αἶακης, 1) πατὴρ τοῦ Πολυκράτους, τυράννου τῆς Σάμου. — 2) Ἀνεψιὸς τοῦ Πολυκράτους ὑπὸ τοῦ Ἀρισταγόρου τοῦ Μηλοσίου ἐκβληθείς, προσῆλθε τοῖς Πέρσαις, καὶ ἔπεισε τοὺς Σαμίους, κατὰ τὴν ἐν Λάδη ναυμαχίαν, νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς Ἰωνικὰς πόλεις, ἀγωνιζομένας κατὰ τῶν Περσῶν, δι' ὃ οὗτοι, πρὸς ἀμοιβὴν, ἐγκατέστησαν αὐτὸν αὖθις τύραννον τῆς Σάμου (Ἡρόδ. Δ, 138. ΣΤ, 13).

Αἶακίδαι, οἱ ἐξ Αἶακοῦ καταγόμενοι, Πηλεὺς, Ἀχιλλεὺς, Νεοπτόλεμος, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου Περσεὺς καὶ Πύρρος. (Virg. A, I, 99. III, 296. — Cic. div. II, 56).

Αἶακός, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης, γεννηθεὶς εἰς τὴν φερώνυμον τῆς μητρὸς του νῆσον, προσφιλὴς τοῖς θεοῖς διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην του. Ὅτε λοιμὸς κατηρῆμωσε τὴν γενέθλιον αὐτοῦ νῆσον, ἐπὶ τῇ δεήσει του ὁ Ζεὺς τὴν ἐπλήθυνεν αὖθις, μεταμορφώσας τοὺς μύμηκας αὐτῆς εἰς ἀνθρώπους, κληθέντας διὰ τοῦτο *Μυρμιδόνας* (Ovid. Met. VII, 520). Οὗτοι ἦσαν πιθανῶς οἱ πρῶτοι τρωγλοδιαίτοι κάτοικοι τῆς νήσου. Ἄλλοτε δὲ πάλιν, τῆς Ἑλλάδος πασχούσης ἐξ ἀνομβρίας, ἐπεκαλέσατο τὸν Δία καὶ ἦλθεν ἡ ποθουμένη βροχὴ, δι' ὃ καὶ οἱ Αἰγινηταὶ τῷ ἴδρυσαν ἱερὸν, τὸ Αἰάκειον, αὐτὰς δ' ἀνήγειρε βωμὸν εἰς τὸν Πανελλήνιον Δία,

ἐπὶ τῆς ἄκρας κορυφῆς τοῦ ὄρους Πανελληνίου, τοῦ ὑψηλοτέρου τῆς νήσου. Μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος συνειργάσθη εἰς τὴν τειχοδομίαν τῆς Τρωάδος· ἀλλὰ τὸ μέρος ὃ αὐτὸς ἐκδομήσε προσανέβησαν ἔπειτα οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, ὁ Τελαμών καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Πύρρος (Πίνδ. Ὀλ. Η, 30). Ἀποθανῶν δὲ, κατετάχθη μετὰ τοῦ Μίνως καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ὡς εἰς τῶν ἐν Ἄδου κριτῶν.

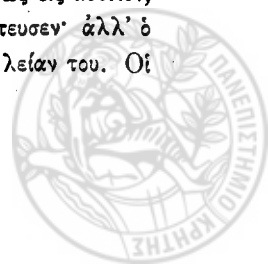
Αἶας, 1) ὁ Λοκρὸς, υἱὸς τοῦ Οἰκλέως (ἔθεν καὶ Οἰλιάδης καὶ Οἰλείδης), βασιλέως τῆς Λοκίδος, ἔφερε τοὺς Λοκροὺς ἐπὶ 40 τριήρων εἰς τὴν Τρωάδα. Ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου περιγράφεται, εἰ καὶ μείων (μικρότερος) τοῦ ἄλλου Αἶαντος, ἀλλ' ἀνδρείος καὶ τα-

Ἄιτωμα Αἰγινης.

χύπους, ἀρκούμενος λινὸν θώρακα νὰ φορῇ (λινοθώραξ. Ἰλ. Β, 527. — Ε, 520). Πολλάκις παρὰ τῷ ἄλλῳ Αἶαντι μαχόμενος, διακρίθη πρὸ πάντων εἰς τὴν μάχην περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ

Πατρόκλου (Ἰλιάδ. Ρ). Μισούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐναύγησεν ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ Ἰλίου ἐπιστροφῆς εἰς τὰς Γυράς, βράχους τῆς Εὐβοικῆς ἀκτῆς κατὰ τὸν Καφηρέα. — Καὶ ἔσωσε μὲν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν ἐπὶ τῶν σκοπέλων· ἀλλ' ὁ ὑπερόπτης ἀνὴρ ἐκαυχῆθη ὅτι θὰ ἐσώζετο καὶ ἄνευ τῆς βοηθείας τῶν θεῶν, δι' ὃ ὀργισθεὶς ὁ Ποσειδῶν, συνέτριψε τὸν σκόπελον διὰ τῆς τραιίνης του, καὶ ἀπωλέσθη ὁ βλάσφημος (Ὀδ. Δ, 499). Τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπέχθειαν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξηγοῦντες οἱ μεταγενέστεροι, λέγουσιν ὅτι κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ὁ Αἶας εἰσώρμησεν εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς, καὶ τὴν ἱερείαν αὐτῆς Κασσάνδραν, καταφυγοῦσαν ὑπὸ τὸ ἄγαλμα ὡς εἰς ἄσυλον, ἀπέσυρεν ἐκείθεν καὶ ἤχμαλῶτευσεν· ἀλλ' ὁ Ἀγαμέμνων τῷ ἀφῆρσε τὴν λείαν του. Οἱ

Ὀπούντιοι Λοκροὶ ἐλάτρευον τὸν Αἴαντα ὡς ἥρωα, καὶ εἰς τὰς μάχας ἄφινον πάντοτε δι' αὐτὸν μίαν θέσιν κενὴν εἰς τὰς τάξεις των. — 2) Αἴας ὁ Τελαμώνιος ἢ Τελαμωνιάδης, ἐκ Σαλαμῖνος, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τεύκρου, ὁ μέγας κλοῦμενος, ἦλθε μετὰ 12 πλοίων εἰς τὴν Τρωάδα (Ἰλ. Β, 557), καὶ ἦν μετὰ τὸν Ἀχιλλεῖα ὁ πάντων ἀνδρείοτατος, καὶ τοῦ Ἐκτορος ἄξιος ἀντίπαλος (Ἰλ. Γ, 225. Η, 206. Ξ, 204. Ο, 415). Ὅτε ἐν μῆνι οὗ Ἀχιλλεὺς ἀπεσύρθη ὑπὸ τὴν σκηνὴν του, ἔμεινεν ὁ Αἴας ὁ «πύργος Ἀχαιῶν», καὶ μόνος ποτὲ εἰς φυγὴν τραπέντας τοὺς ἐκάλυψε κατὰ νῶτον (Ἰλ. Α, 545) αὐτὸς δ' ὑπὲρ πάντας ἐπρομάχησε καὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου (Ἰλ. Ρ). Ἀφ' οὗ ἡ Θέτις ἐτέλεσε τοὺς ἐπιχειρήσεις ἀγῶνας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀχιλλεύως, ἀπεφάσισε νὰ δοθῶσι τὰ ὄπλα αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνδρειότατον τῶν Ἑλλήλων, τὸν ὑπὲρ πάντας προαγωνισάμενον πρὸς διάσωσιν τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τῶν ὀπλων. Τότε ἀνταγωνισαμένων τοῦ Αἴαντος καὶ τοῦ Ὀδυσσεως, ἐπροτιμήθη οὗτος, δι' ὃ ὁ Αἴας ἐν ἀπελπισίᾳ ἠτύχτην, καὶ ἐν Ἄδου δὲ ὠργίζετο πάντοτε κατὰ τοῦ Ὀδυσσεως (Ὀδ. Α, 541). Κατὰ μεταγενεστέρως παραδόσεις ἐσυμβούλευσεν ἡ Ἀθηναῖα τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ προτιμήσῃ ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ τὸν Ὀδυσσεῖα, ἐφ' ᾧ παραφρονήσας ὁ Αἴας, ἐρρίφθη διὰ νυκτὸς ξιφῆρης κατὰ τῶν ποιμνίων τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ κατεκρεοῦργησεν, ἐκλαμβάνων ὅτι ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἀντίπαλοί του ὅτε δὲ συνῆλθε, τότε ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ξίφους του καὶ ἐθανατώθη (Σοφ. Αἴας. — Πίνδ. Νεμ. Ζ. — Ον. Μετ. XIII, 1). Ὁ τάφος αὐτοῦ (τὸ Αἰάντιον) ἦν ἐπὶ τοῦ Ροιτίου ὄρους. Ἐν Σαλαμῖνι δ' ἐτίματο ὡς ἐπιχώριος ἥρωας, καὶ εἶχε ναοὺς καὶ ἀγάλματα· προσέτι δ' ἐωρτάζετο ἐκεῖ καὶ τελετὴ, τὰ Αἰάντια. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲ προσέτι, διὰ τὴν γειτνίασιν, ἐτίμων αὐτὸν, καὶ ἐπώνυμος αὐτοῦ ἦν μία τῶν Ἀττικῶν φυλῶν, ἡ Αἰαντίς. Ἐπὶ μιᾶς ἐκδρομῆς αἰχμαλωτεύσας Τέκμησσαν, τὴν θυγα-

τέρα Τεύθρα (ἢ Τελεύτα), τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας, ἠγάπησε καὶ διετήρησε πάντοτε αὐτὴν παρ' ἑαυτῷ (Ηορ. Od. II, 4. 5), καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Εὐρυσάκην.

Αἰγαί, 1) πόλις τῆς Ἀχαιίας παρὰ τὸν Κράθιν, ἔρημος ἤδη ἐπὶ Στράβωνος (Η, 385. — Ὀμ. Ἰλ. Θ, 203. — Ἡρόδ. Α, 145). — 2) Πόλις τῆς Εὐβοίας (Λίμνη). Ἐπὶ τοῦ ὑπερκειμένου λόφου ἔκειτο ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος (Στρβ. Η, 386). — 3) Πόλις αἰολικὴ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ἡρόδ. Α, 149. — Ἐνφ. Ἑλλ. Δ, 855), παθοῦσα ἐκ σεισμοῦ (Τακ. Ann. II. 47). — 4) Π. ἐν Κιλικίᾳ, σπουδαῖος λιμὴν ἐπὶ Ῥωμαίων. Σήμερον Ἀγία Σχάλα. — 5) καὶ Αἰγὴ (Ἡρόδ. Ζ, 123), Π. ἐν Ἡμαθίᾳ τῆς Μακεδονίας, τὸ ἀρχαῖον ἔδρα καὶ τόπος ἐνταφιασμοῦ τῶν Μακεδόνων βασιλέων (Διόδ. ΙΣΤ, 3. — Ἀρρ. Α, 11. 1).

Αἰγαία, βασιλεὺς τῶν Ἀμαζόνων.

Αἰγαῖον πέλαγος, ἐν γενεῖ πᾶσα ἡ θάλασσα ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κυρίως ὅμως τὸ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ Ἰωνίας βορειότερον αὐτοῦ μέρος. Ἡ παραγωγὴ τοῦ ὀνόματος βεβαίως ἐκ τοῦ αἴσσω (ὄρμῳ), διὰ τὸ ὄρμητικὸν τῶν κυμάτων, ἢ ἐκ τοῦ παραγώγου ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος αἶγες, διότι τὰ ἀφρίζοντα κύματα τοῦ πελάγους ὑποτιθενται ὁμοιάζοντα πρὸς ἀγέλην αἰγῶν. Ἀλλὰ, κατὰ τὸν μῦθον, ἦν ἐπώνυμος τοῦ εἰς αὐτὸ πνιγέντος Αἰγέως, τοῦ πατρὸς τοῦ Θησέως.

Αἰγείων, τὸ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὄνομα τοῦ γίγαντος ὃν οἱ θεοὶ ὠνόμαζον Βριάρεων (Ὀμ. Ἰλ. Α, 405). Ἰδ. Ἐκατόγχειρες.

Αἰγαλέον, ὄρος εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Μεσσηνίας πρὸς τὸ ἀκρωτήριον Κορυφάσιον (Στρβ. Η, 359).

Αἰγάλεως, τὸ νοτιώτερον μέρος τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἐν τῇ Ἀττικῇ (ὑπὲρ τὸ μοναστήριον Δαφνί). Κατὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ εἰς Κέρατα (ν. Κερατσίνι) καθήμενος ὁ Ἐέρξης ἔδλεπε τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν (Ἡρόδ. Η, 90. — Θουκ. Β, 19).

Αἰγερία ἢ **Ἡγερία**, νύμφη μάντις, ἡ ἐμπνεύσασα τὸν Νουμᾶν ὡς ἰδρυτὴν τῆς λατρείας καὶ τῆς νομοθεσίας ἐν Ῥώμῃ.

Αἰγεύς, ἔγγονος τοῦ Κέκροπος, υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, γεννηθεὶς ἐν Μεγάροις, ὅπου ὁ πατὴρ του, ἐξωσθεὶς τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Μητιωνιδῶν, εἶχε καταφύγει καὶ νυμφευθῆ τὴν θυγατέρα τοῦ ἐκεῖ βασιλέως Πάλαντος. Ἄλλ' ὁ Αἰγεύς, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἐπανελθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀνεκτήσατο τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν ἐπολέμησαν μὲν οἱ πεντήκοντα υἱοὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Πάλαντος, ἀλλὰ καὶ τούτους ἐνίκησεν ὁ υἱὸς τοῦ Αἰγεύος Θησεύς, προελθὼν ἐκ Τροϊζήνος, διότι μήτηρ αὐτοῦ ἦν ἡ τρίτη τοῦ Αἰγεύος σύζυγος Αἶθρα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Πιπθέως, βασιλέως τῆς Τροϊζήνος (Πλούτ. Θησ. ΙΓ. — Πaus. Α, 5, 3). Ὅτε δ' ὁ Θησεύς ἀπέπλευσε κατὰ τοῦ Μινωταύρου (ἴδ.) εἰς Κρήτην, ὑπεσχέθη εἰς τὸν πατέρα του, ἂν ἐπιτύχη, νὰ κοσμήσῃ τὸ πλοῖον ὃ τὸν ἔφερε δι' ἰστίου λευκοῦ ἀντὶ τοῦ μέλανος ὃ εἶχεν ἀποπλέων. Ἐλησιμόνησεν ὁμως τὴν ὑπόσχασίν του, καὶ ὁ Αἰγεύς, νομίσας ὅτι ὁ υἱὸς του ἀπωλέσθη, ἐρρίφθη (τὸ περιέργον ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῆς θέσεως τοῦ ναοῦ τῆς Νίκης!) εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἐξ οὗ ἐρρέθη ὅτι Αἰγαῖον ὠνομάσθη τὸ πέλαγος (Πλούτ. Θησ. ΚΒ. — Πaus. Α, 22, 5). Μία τῶν ἀττικῶν φυλῶν ἐπεκλήθη κατ' αὐτὸν Αἰγίης. — Αἰγεὺς δὲ ἦν καὶ ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος (συγγενὲς τῷ Αἰγιαλός, κτλ.).

Αἰγεάλευα, ἴδ. Ἀχαΐα, 1) καὶ Διομήδης.

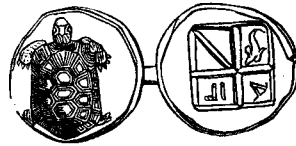
Αἰγικορεῖς, ἴδ. φυλὴ.

Αἰγίλευα, μικρὰ νῆσος ἀνατολικῶς τῆς Εὐβοίας ('Ηρόδ. ΣΤ, 107).

Αἰγιμιός, γενάρχης τῶν Δωριέων παρὰ τῷ Πίνδῳ, ἐπικαλεσάμενος τὴν βοήθειαν τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῶν Λαπιθῶν, καὶ τῶν κτήσεων αὐτοῦ τὸ τρίτον ὑποσχεθείς. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τοὶ φονεύσας τὸν βασιλέα τῶν Λαπιθῶν Κορωνόν, καὶ τὸν συμ-

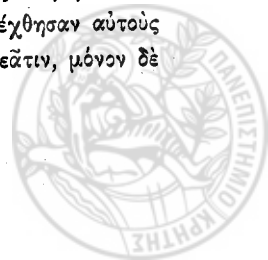
μαχοῦντα αὐτοῖς τῶν Δρυόπων Λεωγόραν, δὲν ἐδέχθη τὴν προσφορὰν ('Απολλόδ. Β, 7, 7). Υἱοὶ τοῦ Αἰγιμιοῦ ἦσαν ὁ Πάμφυλος καὶ ὁ Δύμας, καὶ κατ' αὐτοὺς ὠνομάσθησαν δύο τῶν δωρικῶν φυλῶν, οἱ Πάμφυλοι καὶ οἱ Δυμᾶνες. Ἡ δὲ τρίτη, ἡ τῶν Ὑλλέων, ἦν ἐπώνυμος τοῦ Ὑλλου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὃν εἶχεν υἰοθετήσῃ ὁ Αἰγιμιός.

Αἴγινα, νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τοῦ Πειραιῶς, μόλις 2 τετρ. μιλίων ἔκτασιν ἔχουσα. Τὰ ὄρη αὐτῆς ἐκαλοῦντο Παρελλήνιον καὶ Τριπύργια. Ἡ γῆ αὐτῆς ἦν καλὴ διὰ τὴν κεραμεικὴν, δι' ὃ καὶ ἐνίοτε τῇ ἀποδίδοται τὸ ἐπίθετον *Χυτροπῶλις*. Ἡ ἀρχαία παράδοσις διηγεῖτο ὅτι ἡ νῆσος ἐκαλεῖτο τὸ πρῶτον *Οἰωῶνη*, ἔλαβε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ πάν-

τοτε διετήρησεν ὄνομα ἐκ τῆς νύμφης Αἰγίης, θυγατρὸς τοῦ Ἄσωπου, ἐξ ἧς

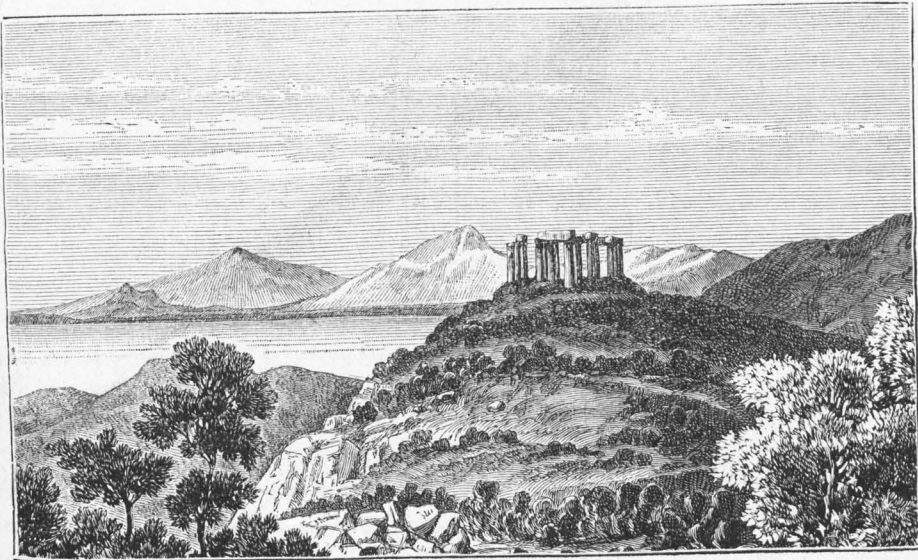
ὁ Ζεὺς ἔσχε τὸν Αἰακόν (ἴδ.). Ἐκτῶν Αἰακιδῶν ὁμως ὁ μὲν Τελαμών μετέβη εἰς Σαλαμίνα, ὁ δὲ Πηλεὺς εἰς τὴν Φθίαν, καὶ τότε ἡ νῆσος ἐξεδωρίσθη διὰ κατοίκων ἐλθόντων ἐξ Ἐπιδαύρου ('Ηρόδ. Η, 46), ὥστε καὶ λέγεται ὅτι, κατὰ τὴν ἡ' ἑκατονταετηρίδα, Φεΐδων, ὁ τύραννος τῆς Ἐπιδαύρου, ἐν Αἰγίην ἔκοψε τὰ πρῶτα ἀργυρὰ νομίσματα. Ἐν τῇ ἕκτῃ ἑκατονταετηρίδι ἦνθει ἡ Αἴγινα, καὶ εἶχε ναυτικὴν δύναμιν, καὶ ἴδρυν ἀποικίας (τὴν Κυθωνίαν ἐν Κρήτῃ, τὴν Αἰγινίτιν ἐν Παφλαγονίᾳ). Ἐπὶ τῶν Μηδικῶν ἔδωκαν τριάκοντα τριήρεις εἰς τὸν ἑλληνικὸν στόλον, καὶ ἔλαβον τὰ πρωτεῖα τῆς ἀνδρείας ('Ηρόδ. Ε, 83. Η, 46 καὶ 93). Ἀλλὰ τὸ 457, ἐν συμμαχίᾳ μετὰ τῶν Κορινθίων καὶ Ἐπιδαυρίων, ἐνίκηθησαν οἱ Αἰγινῆται, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ παραδώσωσι τὰ πλοῖά των, νὰ καταδαφίσωσι τὰ τεῖχη των καὶ νὰ πληρώσωσι φόρον· τὸ δὲ 429 καὶ ἐξεβλήθησαν ἐντελῶς τῆς νήσου των, καὶ ἐδέχθησαν αὐτοὺς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὴν Θυρεᾶτιν, μόνον δὲ

τὸ 404 τοὺς ἐπανάφερον ὁ Λύσανδρος εἰς τὴν πατρίδα των. Μετὰ ταῦτα ἐδόθη ἡ νῆσος εἰς τὸν Ἀχαικὸν δεσμὸν, ἔπειτα εἰς τὸν Αἰτωλικὸν, ὑπετάγη εἰς τὸν Ἀτταλον τῆς Περγᾶμου, καὶ τέλος ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους τῇ ἀπεδόθη σιὰ αὐτονομίας. Ἡ ἀρχαία πόλις τῆς Αἰγίνης ἔκειτο ὅπου κεῖται καὶ ἡ νῦν, ἔχουσα δύο τεχνητοὺς λιμένας, ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, ἧς λείψανα σώζονται, καὶ τὸ Λιακεῖον, εἰς ὃ ἀπέθετον οἱ ἐν τοῖς Αἰακείοις ἀγῶσι νικῶντες τὰ στέμματα ἃ ἐλάμβανον. Εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου ὑπῆρχεν ἄλλη μικρὰ πόλις, Οἴη, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Πανελληνίου ὁ βωμὸς τοῦ Διὸς, καὶ πρὸς τὰ βορειανατολικά τῆς νήσου, ἐπὶ λόφου, καταφανῆς ἔτι ἐν ἐρείπιοις ἰ-

τῆς Τρωάδος. Εἰς τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἀνδριαντοποιῶν τῆς Αἰγίνης ἦν ὁ Ὀνατᾶς. Παρήγε δὲ καὶ πολλὰ καὶ παντοῖα τεχνουργήματα ἡ Αἶγινα διὰ τὸ ἐμπόριον (Αἰγινταίων ἐμπολὴν), καὶ μνημονεύεται αὐτῆς ὁ χαλκὸς, εἰς ἴσην μοῖραν τιθέμενος μετὰ τοῦ Δηλίου καὶ Κορινθίου. Λέγονται δὲ πεντακισχίλιοι οἱ πολῖται τῆς νήσου, μετὰ 470,000 δούλων (Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην. ΣΤ, 272. — Στράβ. Η, 375).

Αἶγιον, πόλις τῆς Ἀχαιῆς (Βοστίτσα), εἶχεν ἱερὸν τοῦ Ὀμηγουρίου Διὸς, εἰς ὃ συνήρχετο δις τοῦ ἔτους ὁ Ἀχαικὸς δεσμὸς. Ἐνταῦθα ἀπέθανεν ὁ Ἄρατος, (Ὀμ. Ἰλ. Β, 547. — Ἡρόδ. Α, 145. — Παυσ. Ζ, 25).

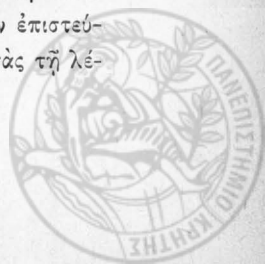

Ο ΕΝ ΑΙΓΙΝΗΙ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΣ

στάμενος ὁ δῶριος ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς (ἴδ. τὴν εἰκόνα), οὗ τὰ ἀρχαῖα, καὶ διὰ τὴν ἐποχὴν αὐτῶν χαρακτηριστικώτατα γλυπτικὰ συμπλέγματα τῶν ἀετῶν, ἀνασκαφέντα καὶ ἀγορασθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας πρὸ τῆς ἐλληνικῆς ἐπανάστασεως, ἀποτελοῦσι τὸ θαυμασιώτερον κόσμημα τοῦ ἐν Μονάχῳ Μουσείου, παριστῶντα τὸ μὲν τὴν μάχην περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλέως, τὸ δὲ πιθανῶς περὶ τὸν τοῦ Οἰλέως, πρὸ

Αἶγινα ἢ Αἰγειρα, πόλις παραθαλάσσια τῆς Ἀχαιῆς, ἀναλαβοῦσα τοὺς κατοίκους τῶν Αἰγῶν (Ἡρόδ. Α, 145). Ὑποτίθεται ὅσα ἡ Ὀμηρικὴ (Ἰλ. Β, 573) Ὑπερησίη. Ὀλίγα ἐρείπια εἰς Παλαιόκαστρον.

Αἰγίς, δέρμα αἰγῆς. Οἱ ἀρχαιότατοι ἡμιάγριοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἔφερον πιθανῶς τοιαῦτα, καλύπτοντες τὴν γυμνότητά των καὶ ἀμυνόμενοι. Διὰ τοῦτο τοιαύτην ἐπιστεῦετο φέρων καὶ ὁ Ζεὺς, βροντᾶς καὶ τὰς τῆ λέ-

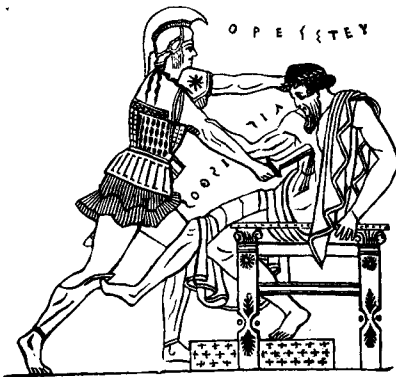
ξει συγγενεῖς καταγιδας ἐπισείων ὅτε τὴν ἐκίνει, δι' ὃ καὶ αἰγίοχος συνεχῶς ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου καλεῖται (Ἰλ. Β, 447. Ε, 738. Ο, 308. Ρ, 593 κτλ.). Ἐλέγετο δ' οὖσα τὸ δέρμα τῆς αἰγὸς ἣ τις εἶχε γαλακτουχήσει τὸν Δία ἐν Κρήτῃ (Hygin. Ρ. astr. XIII.), καὶ ἐν τῷ μέσῳ φέρει τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας, ὡς φόβητρον. Ἐπὶ τῶν κλασικῶν χρόνων ὁ Ζεὺς παρίσταται σπανίως φέρων αὐτὴν, σχεδὸν δὲ πάντοτε ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς ἡ πολεμικὴ θυγάτηρ αὐτοῦ, συνήθως μὲν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐνίοτε δὲ,

Πρόμαχος Ἀθηνᾶ ἐξ Ἡρακλείου

ὡς εἰς τὸ ἐν Νεαπόλει ἀρχαῖκόν ἄγαλμα (ἴδ. Ἀθηνᾶ) καὶ εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἀντιἀγάλματος. Ἐνίοτε οἱ καλλιτέχναι τὴν παριστῶσιν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς Ἀθηνᾶς λεπιδωτὴν ὡς τοὺς θώρακας. Καὶ θυσσανόεσσα δὲ λέγεται ἡ αἰγίς ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἀντικαθιστῶσιν ἐνίοτε τοὺς θυσσάνους οἱ γλύπται διὰ τῶν ὄψεων τῆς Γοργόνας. Καθ' Ὀμηρον δὲ (Ἰλ. Ο, 229. 307. 328. 360. Ω, 20) ἐδανείζετο αὐτὴν καὶ ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ' οὐδέποτε φέρει αὐτὴν ἐν τοῖς καλλιτεχνήμασιν.

Αἰγισθος, υἱὸς παράνομος τοῦ Θυέστου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίας, ἐκ-

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

τεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του καὶ τραφεὶς ὑπὸ αἰγὸς, ὄθεν καὶ τὸ ὄνομα. Ἐφόνευσε δὲ τὸν

θεῖόν του Ἀτρέα, ὅστις, ἐκλαμβάνων αὐτὸν τὸν Αἰγισθον ὡς ἴδιον αὐτοῦ υἱόν, τὸν πρόετρεπε νὰ φονεύσῃ τὸν Θυέστην, καὶ εἶτα συνεβασίλευσεν ἐν Μυκῆναις μετὰ τοῦ πατρὸς του, ἢ καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Δ, 518), ἥρξε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν νοτιανατολικῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος. Δελεάσας δὲ Κλυταιμνήστραν, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονος (ἴδ.) ἀπόντος εἰς τὴν Τρωάδα, ἐδολοφόνησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του, καὶ τὸν ἀντικατέστησεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Μυκηναίων ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη, μέχρις οὗ, κατὰ χρησμόν, ἐλθὼν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ὀρέστης (ἴδ.), ἐξεδίκησε τὸν πατέρα του, φονεύσας αὐτὸν (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 305. — Αἰσχλ. Χοηφ. — Σοφοκλ. καὶ Εὐριπ. Ἡλέκτρα).

Αἴγλη, ὄνομα πολλῶν νυμφῶν.

Αἰγὸς ποταμοί, πόλις καὶ μικρὸς ποταμὸς ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέναντι

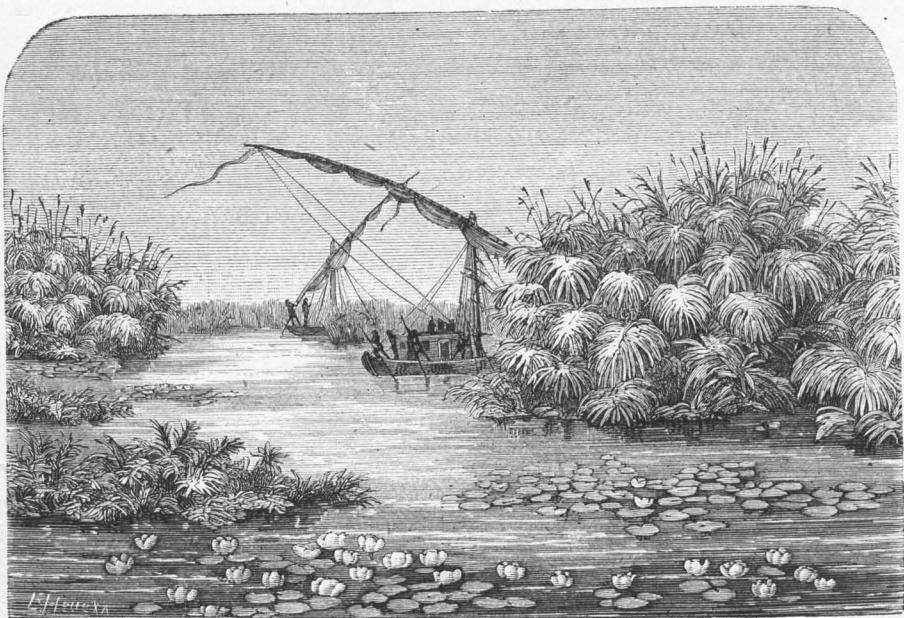

τῆς Λαμψάκου, θέατρον τῆς ναυμαχίας καθ' ἣν (405 π. Χ.) ὁ Λύσανδρος κατετρόπωσε τὸν στόλον τῶν Ἀθηναίων (Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 21. — Ἡρόδ. Β, 119. — Πλούτ. Ἀλκ. ΑΖ. — Λύσ. Θ.)

Αἰγύπτιος, γέρων εὐγενῆς Ἰθακήσιος, φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς, οὗ ὁ εἰς υἱὸς Ἄντιφος, συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Τρωάδα, κατεβροχθίσθη ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος, ὁ δ' ἕτερος, Εὐρύνομος, ἦν εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηγελοπῆς. Εἶχε δὲ καὶ ἄλλου δύο (Ὅμ. Ὀδ. Β, 15).

Αἴγυπτος, ἡ ἡ γνωστὴ χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἣτις ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι ἔκα-

χρῶμα τοῦ ἐδάφους αὐτῆς, ἀλλὰ πιθανότερον διὰ τὸ χρῶμα τῶν ἀρχικῶν κατοίκων τῆς. Παρὰ δὲ τοῖς Ἄραβι καὶ λοιποῖς Σημίταις ἐλέγετο καὶ λέγεται ἔτι Μίσορ (Μισίρι), καὶ ἐν τῇ Γραφῇ Μισραγίμ (ἡ διπλῆ Αἴγυπτος). Ἄρχεται δὲ μεσημβρινῶς ἀφ' ὅπου παύουσι τὰ ὄρη, ἀπὸ Συήνης καὶ τοῦ πρώτου καταρράκτου, καὶ ὀρίζεται νοτίως ὑπὸ τῆς Αἰθιοπίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς, δυτικῶς ὑπὸ τῆς ἐρήμου καὶ βορειῶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης, δι' ἰσθμοῦ, τοῦ σήμερον τμηθέντος τοῦ Σουεζ, συνδεομένη μετὰ τῆς Ἀσίας. Διαρρέει δ' αὐτὴν ὁ Νεῖλος, ἀπὸ μὲν Συήνης μέχρι τῆς Μέμφιδος, ἐπὶ 240 ὥρας, διὰ ταπεινῆς κοιλάδος, ἐχούσης τριῶν ὥρων πλάτος, κατ' εὐθείαν πρὸς βορρᾶν, ἐκεῖθεν δ' ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον, εἰς πολλοὺς (7 τὸ πάλαι, 2 δὲ σήμερον) βραχίονας διακλαδούμενος, δι' ὧν ἀποτελεῖ τὸ Δέλτα. Ἐνταῦθα δὲ τακτικῶς πλημμυρῶν ἀπὸ Αὐγούστου μέχρις Ὀκτωβρίου, καθιστᾷ

Ο ΝΕΙΛΟΣ

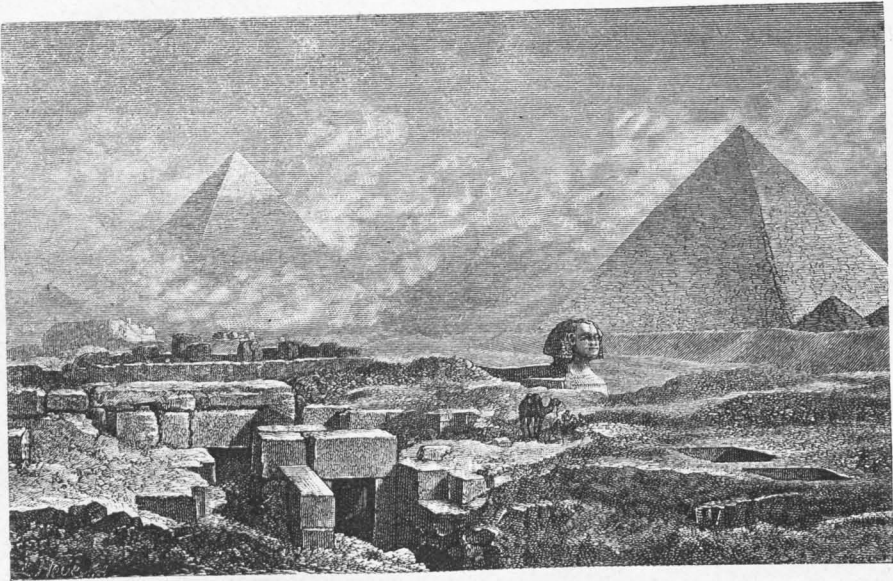
λεῖτο παρὰ τοῖς ἰθαγενέσιν ἐγχωρίοις Χέμι ἢ Κέμι, ὅπερ σημαίνει ἡ μέλαινα, ἴσως διὰ τὸ τὴν χώραν εὐφρωτάτην, δι' ὃ καὶ δῶρον τοῦ Νείλου ἐλέγετο αὐτὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

Συνέδεσαν δ' αὐτὸν μετὰ τῆς Ἐρυθρᾶς διὰ διώρυχος, ἀπὸ τοῦ Καίρου ἀρχομένης, οἱ ἀρχαῖοι, ὁ Πτολεμαῖος ἢ ὁ Τραϊανὸς, καὶ λιμένας τεχνητὰς ἀνέσκαψαν πρὸς ἄρδευσιν καὶ πρὸς κοινωνίαν, ἰδίως ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὡς τὴν τοῦ Μοίριδος, παρὰ τὴν Ἀρσινόην Κροκοδειλόπολιν· τὴν Σιρβωνίδα, συνδεομένην μετὰ τῆς θαλάσσης διὰ διώρυχος· τὰς Πικρὰς Λίμνας, παρὰ τὴν διώρυγα τοῦ Πτολεμαίου· τὰς Νιτρίας, παρὰ τῇ Μέμφιδι· καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ ἀποτελουμένας Τάνιδα, Βουτικὴν, Μαρεώτιδα παρὰ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. Διηρεῖτο δ' ἡ Αἴγυπτος πολιτικῶς τὸ πάλαι εἰς 27 νομοὺς, ὧν 10

Ναύκρατις ἐφ' ἑνὸς τῶν βραχίωνων τοῦ Νείλου, ἦν τότε ἡ μόνη πόλις εἰς ἣν ἐπετρέπετο τοῖς Ἕλλησι νὰ προσέρχωνται. Ἡ δὲ Μέση Αἴγυπτος (ἢ Μεταξὺ) περιεῖχε τὴν Μέμφιδα, ἣτις ἦν συμπάσης τῆς Αἰγύπτου ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα. Παρ' αὐτῇ σώζονται αἱ Πυραμίδες (τοῦ Γίξε), μεγαλουργήματα τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, τάφοι τῶν ἐγχωρίων βασιλέων. Ἐν δὲ τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ, τῇ Θηβαίδι, ἡ κατὰ τὸ νοτιώτερον αὐτῆς κειμένη ἐν τῷ Νείλῳ νῆσος Φιλαί, διατηρεῖ περιεργότατον ἐρείπιον μικροῦ αἰγυπτιακοῦ ναοῦ. Πρωτεύουσα δὲ τῆς διαιρέσεως ταύτης ἦσαν αἱ Θῆβαι, ὅπου μέγιστα καὶ σπου-

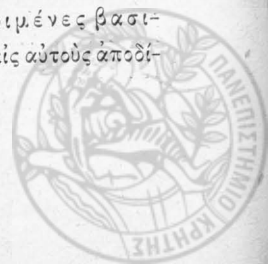

Αἱ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ἘΝ ΑἴΓΥΠΤῳ

ἀπετέλουν τὸ Δέλτα, 10 τὴν Ἄνω Αἴγυπτον ἢ Θηβαίδα, καὶ 7 τὴν Μέσην, ἣτις διὰ τοῦτο καὶ Ἑπτανομὶς ἐλέγετο. Ἐκείντο δὲ καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ δυτικῶς τὰ ὡς νῆσοι μεμονωμένα, Ὁάσεις ἢ Αὐάσεις καλούμενα καρποφόρα μικρὰ χωρία· ἡ περιέχουσα ὅμως τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἀμμωνος, ἔκειτο ἀνατολικῶς ἐν τῇ Λιθύῃ· ἀλλὰ ταύτας οἱ Πτολεμαῖοι πρῶτοι προσήρτησαν τῇ Αἰγύπτῳ. Τῆς Κάτω ἢ παραθαλασσίας Αἰγύπτου ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα ἦν ἡ Σάις· ἡ δὲ

δαϊότατα ἐρείπια σώζονται (Στρώ. ΙΖ, 785).

— Ἡ ἱστορία τῆς Αἰγύπτου προσαναβαίνει μέχρι 3000 ἐτῶν π. Χ., καὶ κατάλογοι τῶν παναρχαίων αὐτῆς βασιλέων διεσώθησαν ἐν τῷ ἀποσπάσμασι τοῦ Μανέθωνος. Εἰσέβαλον δὲ καὶ ἐπὶ πολλῶν χρόνων κατέσχον τὴν Αἴγυπτον πλήθη Ἀσιανῶν, Σημιτικῶν, ἐκ τῆς ἀντιπέρας Ἀραβίας, πιθανῶς εἰς τὸν ποιμαντικὸν βίον κυρίως ἐπιτιδόμενα, δι' ὃ καὶ οἱ ἐκ τῆς φυλῆς ταύτης ἄρξαντες, ποιμῆνες βασιλεῖς (Υἱσῶς) ἐκαλοῦντο, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀποδί-

δοται καὶ τῶν πυραμίδων ἢ οἰκοδομή. Ἐξεβλήθησαν δὲ περὶ τὰ 1700 π. Χ. ὑπὸ τῆς ἐγγωρίου ἱερατικῆς φυλῆς, καὶ μέγιστος αὐτῶν βασιλεὺς, κατακτητὴς καὶ νομοθέτης φημίζεται περὶ τὰ 1400 ὁ Σέσωστρις (ἢ Ῥάμεσις Β', καθ' Ἡρόδοτον), θριαμβευτικῶς ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν λαῶν τῶν παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν καὶ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, κατὰ τῶν Σκυθῶν καὶ Θρακῶν, κατ' ἄλλους δὲ καὶ μέχρις Ἰνδιῶν, καὶ οἱ ἄθλοι αὐτοῦ εἰσὶν οἱ κυρίως τὰ σωζόμενα μεγάλα τῶν Θηβῶν ἐρείπια διὰ γλυπτικῶν παραστάσεων ἐπικοσμοῦντες. Οὗτος διήρесе τὴν Αἴγυπτον εἰς 36 νομοὺς, κατεκόσμησεν αὐτὴν διὰ μνημείων καὶ οἰκοδομῶν, καὶ ἤγειρεν 750 ὠρῶν μακρὸν τεῖχος μεταξύ Πηλουσίου καὶ Ἠλιουπόλεως πρὸς ὀχύρωσιν τῆς χώρας κατ' ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν. Περὶ τὰ 760, ἐπὶ Σαβάκωνος, εἰσορμήσαντες οἱ Αἰθίοπες, κατέλαβον τὴν Ἄνω καὶ Αἴγυπτον ἐπὶ 50 ἔτη· ἀλλὰ περὶ τὸ 680, συμμαχῆσαντες οἱ Ἀσσύριοι μετὰ τῶν Καρχηδονίων, ἐνίκησαν αὐτοὺς καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Αἴγυπτον, μέχρις οὗ, μετὰ 50 ἔτη, ἐκ τῶν ἐλῶν τῆς Κάτω Αἰγύπτου ὀρμηθεὶς ὁ Ψαμμίτιχος, ἀνέτρεψε τὴν δυναστείαν αὐτῶν καὶ ἠλευθέρωσε τὴν χώραν. Εἰς ἐκ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, ὁ Ἄμασις (περὶ 526), ἦν ὁ πρῶτος τὴν Αἴγυπτον προσιτὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας καταστήσας. Ἐπὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Ψαμμηνίτου, ἠττηθέντος ὑπὸ τοῦ Καμβύσου, ἡ Αἴγυπτος ὑπετάγη εἰς τὴν Περσίαν (525), καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Μακεδονίαν. Αἱ ἐπὶ τῶν ναῶν, τῶν ὀβελίσκων κτλ. ἐπιγεγλυμμένα ἐπιγραφαὶ εἰσὶ γεγραμμένα διὰ χαρακτῆρων Ἱερογλυφικῶν, οὓς ὁ Γάλλος Champollion ἤρξατο πρῶτος ἀναγινώσκων, βοηθηθεὶς ὑπὸ τριγλώσσω τινῶν ἐπιγραφῶν, ἱερογλυφικῶν, ἑλληνικῶν, καὶ εἰς γραφὴν ἱερατικὴν, τὴν κοινὴν τῶν Αἰγυπτίων. — Ἀξιόλογον σύγγραμμα περὶ Αἰγύπτου τὸ τῆς Γαλλικῆς ἐκστρατείας ἐπὶ Ναπολέοντος (10 Τόμ. φύλ. 1809).

Αἴγυπτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ δι-

δυμος ἀδελφὸς τοῦ Δαναοῦ, ἔδωκε τ' ὄνομά του εἰς τὴν γῆν τῶν Μελαμπόδων (Χέμι. Ἰδ. Αἴγυπτος, ἦ). Οἱ 50 αὐτοῦ υἱοὶ ἐπεβούλευσαν τὸν Δαναὸν, καὶ ὅτε οὗτος κατέφυγεν εἰς Ἄργος, τὸν κατεδίωξαν ἐκεῖ, καὶ ἐνυμφεύθησαν τὰς 50 θυγατέρας του, αἵτινες ὅμως τοὺς ἐφόνευσαν κατὰ τὴν νύκτα τοῦ γάμου (ἰδ. Δαναΐδες), μεθ' ὧν, κατ' ἄλλην παράδοσιν, πιθανῶς συμβολικὴν ὡς καὶ τὰς λοιπὰς, τῶν ἀρχαιοτάτων σχέσεων μεταξύ Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, ἦλθε καὶ ὁ Αἴγυπτος εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μαθὼν τὴν τύχην τῶν υἱῶν του, ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως.

Αἰδηνψός, ἡ, πόλις εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Εὐβοίας, ἔχουσα ἀξιόλογα θερμὰ ὕδατα, ἃ ἦσαν ἱερὰ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐπιζήτητα ἐπὶ Ῥωμαίων (Πλούτ. Σὺλλ. ΚΣΤ'. — Στρβ. Α, 60, φ).

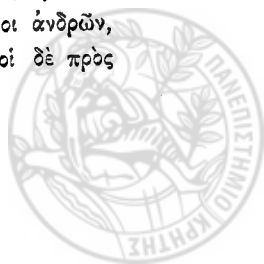
Αἰδώς, ὡς θεότης, εἶχε βωμὸν ἐν Ἀθήναις· ἐλατρεύετο δ' ἰδίως ἐν Ῥώμῃ.

Αἰήτης, ἰδ. Ἀργοναῦται.

Αἰθαλία, νῆσος ἐν τῇ Τουσκικῇ θαλάσῃ, ἔχουσα σιδηρωρυχεῖα (Virg. Αἶ, X, 174) καὶ λιμένα τὸν Ἀργῶνον, εἰς ὃν καὶ ὁ Ἰάσων προσωρμίσθη (Στρβ. Ε, 223. — Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 658).

Αἰθήρ, ἡ ὑπὲρ τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τὸν ἀέρα ἔκτασις, κατοικία τοῦ Διὸς (Ἰλ. Β, 412) καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Κατὰ τὴν μυθολογίαν (Ἡσιόδ. Θεογ. 124), υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ Νυκτὸς, τέκνον τοῦ Χάους. Κατὰ δὲ τοὺς ὀρφικοὺς ὕμνους ἦν ἡ ψυχὴ τοῦ παντὸς, ἐξ ἧς πᾶσα ζωὴ ἐκπορεύεται· κατὰ τινὰς δὲ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων ἡ πηγὴ καὶ ἡ ἔδρα τῆς τὰ πάντα ζωογονούσης θερμότητος. Τινὲς ἔτι τῶν ποιητῶν (Virg. G. II, 325) ἐταῦτιζον αὐτὸν καὶ μετὰ τοῦ Διὸς.

Αἰθιοπία, κατὰ τὴν ἔτυμολογίαν «ἡ μέλαινα γῆ» ἢ Χέμι (ἰδ. Αἴγυπτος). Κατὰ τὴν συγκεχυμένην καὶ ἀόριστον ὀμηρικὴν ἀντίληψιν (Ὀδ. Α, 22), οἱ Αἰθίοπες ἦσαν οἱ ἀπώτατοι τῶν ἀνθρώπων, ἔσχατοι ἀνδρῶν, οἰκοῦντες οἱ μὲν πρὸς ἀνατολὰς οἱ δὲ πρὸς

δυσμᾶς, καί, κατ' ἄλλα χωρία, παρὰ τὸν Ὠκεανὸν (Ἰλ. Ψ, 206), ἢ παρὰ τὴν Σιδώνα καὶ τὴν Ἐρέμθην (Ὀδ. Δ, 84). Λέγονται δ' «ἀμόμονες,» πρὸς οὓς οἱ θεοὶ συνεχῶς μετέβαινον, ἐκατόμβας καὶ ἐστιάσεις δεχόμενοι (Ἰλ. Δ, 423). Οἱ δὲ μεταγενέστεροι Αἰθιοπίας πόλλάκις καλοῦσι πάντας τοὺς μαύρους, τοὺς μελάγχρους, ὥστε τοιοῦτους παραδέχονται καὶ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀσίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῇ Σαμοθράκῃ καὶ ἐν τῇ Λέσβῳ, καὶ αὐτὰς τὰς Ἀμαζόνας οὕτως ἔνιοι ὀνομάζουσι. Καθ' Ἡρόδοτον δὲ (Β, 146. Ζ, 70) Αἰθιοπες ἦσαν οἱ οἰκοῦντες ἄνω (νοτίως) τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ὅπου ὑπὲρ τοὺς καταρράκτας ἄρχεται ἡ ὄρεινὴ χώρα, καὶ διαιροῦνται εἰς δυτικούς, οὐλότριχας, καὶ ἀνατολικούς, εὐθύτριχας, ἐκτεινομένους μέχρι τῶν Ἰνδιῶν. Μέρος τῆς Αἰθιοπίας ἦν ἡ Νουβία, ἐν ἣ ἔκειτο ἀρχαιότατα ἡ Μερὸν, ἧς σώζονται λείψανα καὶ πυραμίδες. Μετὰ δὲ ταύτης τὴν παρακμῆν, ὅτε ἐν Νουβίᾳ ἐπεκράτησε γυναικῶν δυναστεία, ἡ Κανδάκη ἠγωνίσθη ἀνδρείως κατὰ τοῦ Αὐγούστου, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι κυριεύσαντες ἐγκατέλιπον πάλιν μετ' ὀλίγον τὴν Αἰθιοπίαν. Τὰ κατ' ἀνατολὰς παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον παρατεινόμενα ὄρη κατωκοῦντο καθ' Ἡρόδοτον (Γ, 19) ὑπὸ τραγλοδυτῶν, ἰχθυοφάγων, κτλ., ἀνδρῶν καλῶν, εὐσώμων καὶ μακρεβίων, ἡ δὲ χώρα αὐτῶν ἦν χρυσοῦχος. Εἰς τὴν νότιον δ' Αἰθιοπίαν, ὅπου ἦσαν αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀστάπου, ἢ κυανοῦ Νείλου, μετέθη ἐν τῇ 7ῃ π. Χ. ἑκατονταετηρίδι (ἐπὶ Ψαμμίτιχου) ἀποικία τῆς στρατιωτικῆς τῶν Αἰγυπτίων φυλῆς, οἱ Σεβρίται, καὶ ἱδρυσαν ἐκεῖ τὴν Ἀξωμιν, ἣν κυριεύσαντες ἔπειτα οἱ Πτολεμαῖοι, ἀνήγειραν ἐκεῖ τὴν Ἀρσιόνην, τὴν Βερνίκην καὶ ἄλλας Ἑλληνικὰς πόλεις. Ἐκαλεῖτο δὲ πᾶσα ἡ ἀκτὴ ἐκείνη, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Ἀρωμάτων, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὰ προϊόντα αὐτῆς, ἀρωματοφόρος, κινναμωμοφόρος, ἢ καὶ ἐν γένει Βαρβαρικὴ (Berbera σήμερον μία τῶν πόλεων αὐτῆς) ἢ δὲ πέ-

ραν τοῦ ἀκρωτηρίου, Ἀζανία (Στρβ. ΙΖ, 821).

Αἴθουσα, παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Ζ, 243. Ω, 323. Ὀδ. Γ, 339, 493. Η, 345. Θ, 57. Ο, 146, 191) εἰσὶ πιθανῶς τὰ δωμάτια καὶ μέρη τῶν οἴκων ἅτινα ἐθερμαίνοντο, καὶ ἐπομένως αὐτὰ ἐδίδοντο καὶ εἰς τοὺς ξενιζομένους.

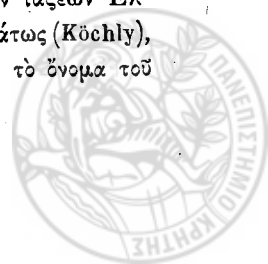
Αἴθρα, 1) θυγάτηρ Πιπθέως, βασιλέως τῆς Τροϊζήνης, ἐξ Αἰγέως δὲ, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, μήτηρ τοῦ Θησέως (Πλούτ. Θησ. Γ), κατ' ἄλλους δὲ (Παυσ. Β, 23, 1) μήτηρ τοῦ Θησέως ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτε ἡ Ἀθηναῖα τὴν ἐπεμφε νὰ θύσῃ εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς ἐν Σφαιρίᾳ. Αἰχμαλωτευθεῖσα δ' ὑπὸ τῶν Διοσκούρων, παρηκολούθησε τὴν Ἑλένην εἰς τὴν Τροίαν (Πλούτ. Θησ. ΛΔ. — Ὀμ. Ἰλ. Γ, 144). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ἄτλαντος τὸν Ὑάντα καὶ τὰς 12 Ὑάδας (Ον. Fast. V, 171).

Αἰκίας δίκη, ἴδ. Δίκη.

Αἰλιάννα, πόλις παρὰ τῇ Ἐρυθρᾷ οἱ κάτοικοι Αἰλιανίται.

Αἰλία, ἡ Ἱερουσαλήμ, ἀφ' οὗ ἀνφοδομήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος (Αἰλίου) Ἀδριανοῦ.

Αἰλιανὸς, 1) ὁ σοφιστὴς, γεννηθεὶς ἐν Πραϊνέστη τῆς Ἰταλίας, καὶ ζῶν ἐν Ῥώμῃ ὡς διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐπὶ Σεπτίμιου Σεβήρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ (Φιλόστρ. Β. Σοφ. Β, 31). Πλὴν ἄλλων ἀπολεσθέντων συγγραμμάτων, ἔγραψε «Ποικίλην ἱστορίαν,» περὶ παντοίας ὕλης, πόλλάκις σπουδαίαν, ἰδίως ἔνεκεν ἀποσπασμάτων ἐξ ἀρχαιότερων συγγραμμάτων ἃ περιέχει, εἰς βιβλία 14. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Γ, 13 διατηρεῖται μόνον περίληψις αὐτῶν. Ἐπίσης σώζεται αὐτοῦ καὶ ἡ «περὶ ζῶν ἱστορία,» εἰς βιβλία 17. Διὰ τὴν Ἑλληνικὴν καλλιτέλειάν του ἐλέγγοτο μελίγλωστος καὶ μελίφθογγος. — 2) Ὁ Τακτικὸς, ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Γράψας ἀφίερωσε τούτῳ «τακτικὴν θεωρίαν» ἢ «περὶ στρατηγικῶν τάξεων Ἑλληνικῶν.» Ἀνεγνωρίσθη δ' ἐσχάτως (Köchly), ὅτι αὐτοῦ ἔργον ἐστὶν ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ

Αρριανού γνωστή τακτική, ἡ δὲ τῷ Αἰλιανῷ ἀποδιδόμενη, μεταγενεστέρα διασκευή τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος, μετὰ προσθηκῶν ἐκ τοῦ Ἀσκληπιοδώρου, τοῦ περὶ τὰ 50 μ. Χ. «τακτικὰ κεφάλαια» γράψαντος.

Αἴλιος, ἴδ. δημοτικὰ ἄσματα.

Αἰμίλιος, 1) (Παῦλος Λ), ὁ Μακεδονικὸς, Ῥωμαῖος ὑπάτος νικήσας τὸν Περσέα, βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ἐν Πύδνᾳ τὸ 168 π. Χ., περιήλθεν ἔπειτα τὴν Ἑλλάδα, νομοθετῶν καὶ δι' αὐστηρότητος τὴν τάξιν ἐπαναφέρον (Πλούτ. Αἰμ. Π.). — 2) (Ῥηγίλλος Λ.), Πραίτωρ τὸ 190 π. Χ. βοηθεὶς τῶν Ῥοδίων ἐνίκησε τὸν Ἀντίοχον, βασιλέα τῆς Συρίας.

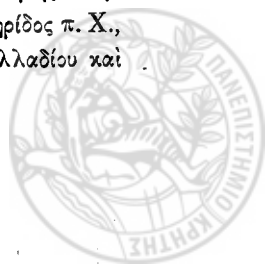
Αἰμονία, ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας.

Αἶμος, τὸ κυριώτερον ὄρος τῆς Θράκης (τὰ Βαλκάνια παρὰ Τούρκους), ἐκτεινόμενον μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὑπὲρ τὴν πόλιν Μεσημβρίαν. Αἱ ὑψηλόταται αὐτοῦ κορυφαὶ περὶ τὰ 2300^μ. Ἐπτὰ στενωποὶ διέρχονται δι' αὐτοῦ, ὧν ἡ σπουδαιότερα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν ἡ δυτικωτέρα, παρὰ τῇ Φιλιππουπόλει, «Πύλη Ἀδριανοῦ» καλουμένη. Ἄλλ' οἱ ἀρχαῖοι ἀποδίδουσι τ' ὄνομα καὶ εἰς ἄλλα τῶν κυρίως Αἶμω συνεχόμενα ὄρη (Ἡρόδοτ. Δ, 48. — Θουκ. Β, 96. — Στρβ. Ζ, 313. — Amm. Marc. XXI. 10).

Αἶμων, 1) υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ, καθ' ὃν καὶ τὸ πρῶτον πᾶσα ἡ Θεσσαλία, εἶτα δὲ μέρος αὐτῆς Αἰμονία ἐκλήθη (Plin. IV, 7, 14). Κατὰ δὲ Πausανίαν (H, 44, 2); ὁ τὴν ἐκεῖσε πόλιν Αἰμονίαν ἰδρύσας Αἶμων ἦν υἱὸς τοῦ Λυκάονος. — 2) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος ἐν Θήβαις, αὐτοκτονήσας ὅτε ἡ μνηστὴ του Ἀντιγόνη, εἰς θάνατον καταδικασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός του, ἀπηγγονίσθη (Σοφκλ. Ἀντιγ.). — Καθ' Ὑγῖνον (Fab. LXXII) παρέδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ Κρέων τὴν Ἀντιγόνην νὰ τὴν φονεύσῃ, ὁ δ' Αἶμων τὴν ἔσωσε δοὺς αὐτὴν εἰς ποιμένας· ἀλλ' ὅτε ἀνεκαλύφθη, ἐφόνευσεν αὐτὴν καὶ ἠτοκτόνησε. Κατ' ἄλλους πάλιν ἐφανεύθη ὑπὸ τῆς Σφιγγός.

Αἶνεα, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς, ἀπέναντι τῆς Πύδνης, κτίσμα τοῦ Αἰνείου, κατ' ἄλλους ἀποικία τῶν Κορινθίων (Ἡρόδ. Ζ, 145. — Στρβ. — Σκύμν.).

Αἰνεΐας, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, συγγενὴς τοῦ Πριάμου καὶ ἡγεμῶν τῶν Δαρδάνων ἐπὶ τῆς Ἰδης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ Ἀλκαθίου, τοῦ συζύγου τῆς ἀδελφῆς του Ἰπποδαμείας (Ἰλ. Β, 820. Ν, 428. 465), καὶ ὑπὸ τῶν Νυμφῶν τῆς Ἰδης, αἷς ἐνεπιστεύθη αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ.). Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔμεινε κατ' ἀρχὰς ξένος· ἀλλὰ προσβληθεὶς ἐν μέσῳ τῶν ποιμνίων του εἰς τὴν Ἰδην, κατήλθεν εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἀνεδείχθη εἰς τῶν κρατίστων ἡρώων τοῦ τρωϊκοῦ στρατοῦ, ἀνδρεῖος καὶ συνετὸς, καὶ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἰδίως τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ εἶχε ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς, οὕτω καὶ αὐτὸς ἵππους θείας καταγωγῆς, ἀπογόνους τῶν οὗς ὁ Ζεὺς εἶχε δώσει εἰς τὸν Τρῶα (Ἰλ. Ε, 265. 311). Εἰς μονομαχίαν δὲ μετὰ τοῦ Ἀχιλλεῶς τὸν ἔσωσεν ὁ Ποσειδῶν, θέλων, ἀφ' οὗ τὸ γένος τοῦ Πριάμου ἐπρόκειτο νὰ καταστραφῇ, νὰ μὴ ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς τὸ τῶν Δαρδανιδῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν Τρῶων νὰ ἄρξῃ ἐν καιρῷ ὁ Αἰνεΐας (Ἰλ. Υ, 305)· καὶ ταύτην τὴν ἐλπίδα του διορῶν ὁ Πριάμος τὸν ὑπέβλεπε. Κατὰ μίαν τῶν παραδόσεων λοιπὸν, μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Τρωάδος, ἤρξεν αὐτὸς ἐν τῇ χώρᾳ καὶ οἱ ἀπόγονοί του (Ὀμ. Ὀδ. εἰς Ἀφρ. 197). Ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως ἐσώθη κατὰ τινας, προστατευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διότι εἶχε δευχθῆ φιλειρηνικὸς πάντοτε, καὶ συμβουλεύων τὴν παράδοσιν τῆς Ἑλένης (Διον. Ἀλικ. Α, 46). Κατ' ἄλλους, ἀπεσύρθη ἐπὶ τῆς ἀλώσεως εἰς τὴν Ἀχρόπολιν τοῦ Ἰλίου, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ ὄρος Ἰδην, ἔθεν συνθηκολογήσας, ἀπῆλθε μετὰ τῶν ὄπαδῶν αὐτοῦ κατὰ τινας εἰς τὴν Φθιώτιδα ἢ τὴν Ἠπειρον· πρῶτος δὲ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ὁ ποιητὴς Στήσιχορος, τῆς 7^{ης} ἢ 6^{ης} ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ἔφαλεν ὅτι ἀπῆλθε μετὰ τοῦ Παλλαδίου καὶ

τῶν λοιπῶν τρωϊκῶν ἱερῶν εἰς τὴν Ἑσπερίαν, ἣτις ἐξηγήθη ὡς οὕσα ἡ Ἰταλία. Ἡ μετάβασις αὐτοῦ ἐκεῖ ἐπιστεύετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἤδη ἐπὶ Πύρρου, καὶ περὶ τὰ 240 π. X. ἐδόξαζον ἤδη τοῦτο καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τὸ γένος τῶν Ἰουλιῶν διίσχυρίζετο ὅτι ἔλκει τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τοῦ Ἰούλου ἢ Ἀσκανίου (Στράβ. ΙΓ, 607), τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰνείου. Τὸν Ῥωμαϊκὸν τοῦτον μῦθον τῆς εἰς Λάτιον μεταβάσεώς του καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρύσεως τῆς Ῥώμης ἔλαβεν ὁ Βιργίλιος ὡς ὑπόθεσιν τῆς ἐκ 12 ῥαψωδιῶν συγκειμένης ἐποποιίας αὐτοῦ, τῆς Αἰνειάδος, ὡς πρότυπον λαβὼν τὴν Ὀδύσσειαν τοῦ Ὀμήρου. Περιφέρει δὲ τὸν ἥρωά του εἰς Θράκην, Δῆλον, Κρήτην, Σικελίαν, Καρχηδόνα παρὰ τῇ Διδῷ, καὶ μετὰ ἐπταετῆς πλανήσεις τὸν φέρει εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον του, ὅπου τέλος θριαμβεύει, φονεύσας τὸν Τούρνον, βασιλέα τῶν Ῥυτούλων. (Ἰδ. καὶ T. Liv. I, 42.—Ov. Met. XIII. XIV.—Διον. Ἀλικ. Α, 50). Τὴν Αἰνειάδα μετέφρασαν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, ἀξίως τοῦ πρωτοτύπου, ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, εἰς δὲ τὴν καθ' ἡμᾶς δι' ὠραίων ἐξαμέτρων ὁ Ἰ. Ρ. Ραγκαβῆς.— 2) Αἰνίας ὁ τακτικὸς, ἔγραψε περὶ τὰ 350 π. X. «στρατηγικὰ βιβλία», ὧν σώζεται ἀπόσπασμα μόνον, τὸ «πολιορκητικὸν ὑπόμνημα» ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ὁμωνύμῳ Ἀράδι στρατηγῷ (Ξενφ. Ἑλλ. Ζ, 3).— 3) Αἰνίας ἐκ Γάζης, νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος τοῦ τέλους τῆς ε' μ. X. ἑκατονταετηρίδος, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν, καὶ παραδεχθεὶς τέλος τὸν χριστιανισμόν. Ὁ διάλογος αὐτοῦ ὁ ἐπιγραφόμενος «Θεόφραστος» πραγματεύεται περὶ ἀθανασίας.

Αἰνίγμα. Συνήθης ἡ παιδιὰ αὕτη παρ' Ἑλλήσιν, ὡς ἀποδεικνύει τὸ τῆς Σφιγγός (ἴδ. Οἰδίπους). Ἐπροτεινόντο αἰνίγματα ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, καὶ βραβεῖον ἐλάμβανεν ὁ εὐρῶν, ὁ δ' ἀποτυχῶν εἰς τὴν εὕρεσιν, κατεδικάζετο εἰς πόσιν ὠρισμένης ποσότητος οἴνου, ἐνίοτε μεθ' ἄλατος μεμιγμένου (Ἀθῆν. Α, σ. 547.—Πολυδ. ΣΤ, 107.—Ἡσύχ. φ).

Ἐκ τῶν διασωθέντων τὰ πλεῖστα εἰσὶν ἔμμετρα. Ὁ Πολυδεύκης διακρίνει μεταξὺ τῶν αἰνιγμάτων, ὄντων πρὸς «παιδιαν,» καὶ τῶν γρίφων, ἐχόντων «καὶ σπουδῆν.» Ἀλλ' ἐνίοτε ἦσαν καὶ οἱ γρίφοι γελοιωδέστατα αἰνίγματα (Ἀροστφ. Σφ. 20).

Αἰνεσίδημος, 1) φιλόσοφος ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης, ἐπὶ Κικέρωνος, γράψας «Πυρρωνίους λόγους,» εἰς 8 βιβλία, ὧν μικρὰ ἀποσπάσματα σώζονται, καὶ προσπαθήσας δι' αὐτῶν ν' ἀνανεύσῃ τὰς πυρρωνικὰς θεωρίας τοῦ σκεπτικισμοῦ.— 2) Πατὴρ τοῦ ἐν Ἀκράγαντι τυράννου Θήρωνος.

Αἰνεῖνες, ἑλληνικὸς λαὸς μεταξὺ Οἰτης, Ὀθρυος καὶ Ὀσσης, παρὰ τῷ Σπερχειῷ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 749.—Ἡρδτ. Ζ, 198). Ὑπετάγησαν δ' εἰς τοὺς Αἰτωλοὺς καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς Ἀθαμάνας. Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ἡ Ὑπάτη ἐπὶ τῆς Οἰτης.

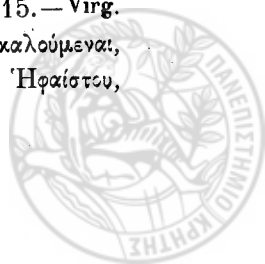
Αἶνος (ἡ) 1) Ἀρχαία πόλις τῆς Θράκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑβρου (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 520). Κατοικεῖτο δ' ὑπ' Αἰολέων, καὶ ἦν πόλις ἐμπορικὴ (Ἡρδτ. Ζ, 58.—Θουκ. Ζ, 57). Ὁ Βιργίλιος (ΑἸν. III, 17) μυθολογεῖ

κτίστην αὐτῆς τὸν Αἰνεῖαν.— 2) Πόλις ἐν Αἰτωλίᾳ (Ἡρδτ. Δ, 90).— 3) Π. θεσσαλικὴ εἰς τὴν Ὀσσαν.— 4) (ὁ), ὄρος ἐν Κεφαλληνίᾳ, 1620^μ ὑψηλόν, ἔχον ἐπὶ κορυφῆς βωμὸν Διὸς τοῦ Αἰνησίου (Στράβ. Ι, 456).

Αἰολεῖς, ἴδ. Αἰόλος καὶ Ἑλλάς.

Αἰολία. Αἰολία γῆ, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Κ, 1), νῆσος, ἣν κατόκει Αἰόλος, ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων. Αἰόλου νῆσοι ἐκαλοῦντο ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων αἰ ὑφαίστειοι δέκα νῆσοι βορείως τῆς Σικελίας (Θουκ. Γ, 115.—Virg. ΑἸ. VIII, 416), αἰ ἤδη Λιπάραι καλοῦμεναι, ἢ Ἰερά ἢ Θέρμισσα, ἔδρα τοῦ Ἡφαίστου,

ἡ Λιπάρα μετὰ πόλεως ὁμωνύμου, ἡ Στρογγύλη, ἡ Φοινικοῦσα, ἡ Ἐρικοῦσα, ἡ Εὐώνυμος, ἡ Διδύμη, ἡ Ἴκεσία, ἡ Βασιλιδία καὶ ἡ Ὀστεώδης (Στρβ. ΣΤ, 275).

Αἰολίς, ἐπαρχία ἐλληνικὴ τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρασίᾳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Τρωάδος κατὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου, μέχρι τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ πρὸς μεσημβρίαν. Κατ' ἀρχὰς ἀπετέλει δωδεκάπολιν ἢ δωδεκαρχίαν (Ἡρδτ. Α, 149), εἰς ἣν ἀνήκον αἱ πόλεις Κύμη, Λάρισα, Νέον Τεῖχος, Τῆμνος, Κίλλα, Νότιον, Πιτάνη, Αἰγαί, Ἐρύνεια, Μυρίνη, Αἰγίρβεσσα (ἢ Ἐλαία κατὰ Στρβ.), Σμύρνη. Ἀλλ' ἡ Σμύρνη, ἀποσπαθεῖσα εἴτα αὐτῶν, προσετέθη εἰς τὴν Ἰωνικὴν συμπολιτείαν. Συνήρχοντο δὲ πρέσβεις πασῶν τούτων τῶν πόλεων εἰς τὸ ἀκρωτήριον Κάνην, εἰς πανήγυριν ἐορτῆς καλουμένης Παναϊόλιον. Τὴν Αἰολίδα ἐκυρίευσεν ὁ Κροῖσος, ὑποταγεῖσάν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ εἴτα εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τοὺς Σελευκίδας, ἐπ' ὀλίγον καὶ εἰς τὸν Μιθριδάτην, καὶ τέλος εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Στρβ. ΙΓ, 621).

Αἴολος, 1) ἐγγονος τοῦ Δευκαλίωνος ἢ τοῦ Διὸς, πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Ἑλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρητίδος, ἀδελφὸς τοῦ Δώρου καὶ τοῦ Εὐόβου, ἀναξ τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, ὁ γενάρχης τῆς Αἰολικῆς φυλῆς, ἥτις ἦν ἢ ἐπὶ μᾶλλον ἐπικρατοῦσα κατὰ τὰ βορειοδυτικὰ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Πελοποννήσου. Τῷ ἀπεδίδοντο πολλοὶ υἱοί, ὡς ἰδρυταὶ τῶν διαφόρων αἰολικῶν κτίσεων. Ὁ Αἴολος ἔλαβεν εἰς κληρονομίαν τοῦ πατρὸς τοῦ Ἑλληνος τὴν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀσωποῦ καὶ Ἐνιπέως, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ προσωποποιῶν τὸ ἀρχαιότερον τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοχθονίας στοιχείου. Ἐκ τῆς συζύγου τοῦ Ἐναρέτης εἶχεν ἑπτὰ υἱοὺς, τὸν Κρηθέα, τὸν Σίσυφον, τὸν Ἀθάμαντα, τὸν Σαλμωνέα, τὸν Δηϊόνα, τὸν Μάγνητα καὶ τὸν Περιήρη καὶ πέντε θυγατέρας, τὴν Κανάκην, τὴν Ἀλκυόνην, τὴν Πεισιδέκην,

τὴν Καλύκην καὶ τὴν Περιμήδην (Ἀπολλόδ. Α, 7, 3). Ἐκ τούτων ὁ Κρηθεὺς κτίσας τὴν Ἰωλκὸν, εἶχεν ἐκ τῆς Τυροῦς υἱὸν τὸν Αἴσωνα (πατέρα τοῦ Ἰάσωνος), τὸν Φέρην (ἰδρυτὴν τῶν Φερῶν καὶ πατέρα τοῦ Ἀδμήτου καὶ τοῦ Λυκούργου), καὶ τὸν Ἀμυθάωνα (ἰδρυτὴν τῆς Πύλου, καὶ πατέρα τοῦ Βιάντος καὶ τοῦ Μελάμποδος. Ἀπολλόδ. Α, 9, 11). Ὁ Σίσυφος ἔκτισε τὴν Ἐφύραν (Κόρινθον), καὶ εἶχεν υἱὸν τὸν Γλαῦκον (πατέρα τοῦ Βελλεροφόντου) (Ἀπολλόδ. Α, 9, 3)· ὁ Ἀθάμας ἤρξεν ἐπὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ (Αὐτ. 1)· ὁ Σαλμωνεὺς, κτίσας τὴν ἐν Ἡλιδι Σαλμόνην, ἔσχε θυγατέρα τὴν Τυρώ (Αὐτ. 7)· ὁ Δηϊών, ἄρξας ἐπὶ τῆς Φωκίδος, ἔσχεν υἱοὺς τὸν Αἰνετόν, Ἄκτορα, Φύλακον, Κέφαλον, καὶ θυγατέρα τὴν Ἀστεροπαίαν (Αὐτ. 4)· ὁ Μάγνης εἶχεν υἱοὺς τὸν Δίκτυν καὶ τὸν Πολυδέκτην, οἰκήσαντας τὴν Σέριφον (Αὐτ. 6)· ὁ Περιήρης, ἐν Μεσσηνίᾳ βασιλεύσας, ἦν πατὴρ τοῦ Ἀφαρέως καὶ τοῦ Λευκίππου (Αὐτ. 5). — 2) Αἴολος Ἴπποτάδης, ἢ υἱὸς Ἴππότου, « ταμίης » ἢ δαίμων τῶν Ἀνέμων (ἰδ.), τοῖς θεοῖς ἀγαπητὸς, καὶ ἐν τοῖς πλουσίοις αὐτοῦ δέμοις οἰκῶν ἐν ταῖς μακρὰν κειμέναις δυτικαῖς θαλάσσαις εἰς τὴν Αἰολίδα νῆσον, ἔχουσαν περίξ ὑψηλοὺς βράχους καὶ τεῖχος χαλκοῦν. Ἐνύμφευσεν δὲ τοὺς ἐξ υἱοῦς του μετὰ τῶν ἐξ θυγατέρων του. Τὸν Ὀδυσσεᾶ φιλοξενήσας, τῷ ἔδωκεν, ὅτε ἀνεχώρει, οὐρίον ἄνεμον, πρὸς δὲ καὶ ἄσκον ἐγκλείοντα πάντας τοὺς ἀλλήλους ἐναντίους ἀνέμους. Ἀλλ' ἐν ᾧ τὸ πλοῖον ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς παρεδόθη εἰς ὕπνον, οἱ ὅπαδοί αὐτοῦ ἐκ περιεργείας ἠνέωξαν τὸν ἄσκον, καὶ οἱ ἄνεμοι ἐξορμήσαντες ὤθησαν τὸ πλοῖον ὀπίσω εἰς τὴν νῆσον τοῦ Αἰόλου, ἐνθα ὁμοῦς οὗτος τοὺς ἀπέκρουσεν ὡς μισητοὺς τοῖς θεοῖς (Ὀδ. Κ, 1). Ὡς θεὸν οἱ Ῥωμαῖοι ἰδίως τὸν θεῶρου, ἀποδίδοντες αὐτῷ εἰς κατοικίαν τὴν Λιπαράν ἢ στρογγύλην (Virg. *A.* I, 53. VIII, 416), παρ' Ἑλ-

λῆσι δὲ οὐδὲ ναοὶ οὐδὲ θυσίαι τῷ ἀπεδίδοντο. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις συνεχέοντο οἱ δύο Αἴολοι, καὶ τινες παραδέχονται ἓνα Αἴολον Α', υἱὸν τοῦ Ἑλληνος, ἓνα Αἴολον Β', υἱὸν τοῦ Ἴππότου καὶ βασιλέα τῆς Αἰολίδος (Θουκ. Ι, 102) ἐν Αἰτωλίᾳ, καὶ τὸν ἔγγονον αὐτοῦ Αἴολον Γ', τὸν Ἴπποτάδην, ὡς δισέγγονον τοῦ Ἴππότου, δι' ὃ ὠνομάζετο Ἴπποτάδης, ζῶν μετὰ τῆς μητρὸς του Ἄρνης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Βοιωτοῦ ἐν Μεταποντίῳ, ὅπου ἐθανάτωσε τὴν θετὴν του μητέρα Αὐτολύκην, καὶ φυγῶν εἰς τὰς Αἰολίδας νήσους ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Λιπαράν.

Αἴπεια, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἢ μετὰ ταῦτα Θουρία (Ἰλ. Ι, 152. Στρβ.) ἢ Κορώνη (Παυσ. Δ.).

Αἴπυ, πόλις εἰς τὰ μεθόρια Ἡλίδος καὶ Μεσσηνίας (Ἰλ. Β, 592). Παρὰ Πιολυβ. Αἴπιον, παρὰ Ξενοφ. Ἡπειον.

Αἴπυτος, 1) υἱὸς Ἐλάτου, βασιλέως τῆς Φαισάνης, ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἀρκადίᾳ, διαδεχθεὶς ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν Κλείτορα. Κατ' αὐτὸν μέρος τῆς Ἀρκαδίας ὠνομάσθη Αἴπυτις. Ἀπέθανε δὲ δηχθεὶς ὑπ' ὄφως ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλῆνης (Παυσ. Η, 4, 4. 16, 2. — Ὀμ. Ἰλ. Β, 604). — 2) Υἱὸς Ἴπποθύου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅτε ὁ Ὀρέστης κατέφυγε παρ' αὐτοῖς. Εἰσελθὼν εἰς ναὸν τινα τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ὅστις ἦν ἀπρόσιτος τοῖς ἀνθρώποις, ἐτυφλώθη καὶ ἀπέθανε (Παυσ. Η, 5, 3). — 3) Υἱὸς Κρεσφόντου τοῦ Ἡρακλείδου, βασιλέως τῆς Μεσσηνίας, καὶ πρὸς τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μερόπης δισέγγονος τοῦ ἄλλου Αἴπυτου. — 4) Ὁ πατήρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ του ἐφρονεῦθησαν ἐν στάσει, ἐν ᾗ αὐτὸς, παιδίον ἔτι, ἀντρεφέτο παρὰ τῷ πάππῳ του Κυψέλῳ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Βοηθεῖα δὲ τῶν Ἀρκάδων καὶ Δωριέων ἀνεκτήσατο ἔπειτα αὐτὸς τὴν πατρικὴν κληρονομίαν. Ἀπ' αὐτοῦ οἱ ἀπόγονοὶ του ἐκαλοῦντο Αἴπυτιδαὶ ἀντὶ Ἡρακλειδῶν (Παυσ. Δ, 3, 5. Η, 5, 5).

Αἴσα, ἴδ. Μοῖρα.

Αἴσακος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ Ἀρίσθης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μέρποσ, παρ' οὗ τὴν ὄνειροκριτικὴν μαθῶν, προεῖπε τῷ πατρί του ὅτι ἐκ τῆς δευτέρας αὐτοῦ γυναικὸς (τῆς Ἐκάδης) θ' ἀπέκτα υἱὸν (τὸν Πάριν), ὅστις θὰ ἐπέφερε τῆς Τρωάδος τὴν καταστροφὴν. Γυναῖκα εἶχε τὴν Ἀστερόπην ἐκ λύπης δὲ δι' αὐτῆς τὸν θάνατον μετεβλήθη εἰς πτηνὸν (Ἀπολλόδ. Γ, 12, 5). Κατ' Ὀβίδιον δὲ (Met. XI) ἐκαλεῖτο Ἀλεξινόη ἡ μήτηρ του, Ἐσπερία δ' ἡ μνηστὴ του, ἣν θανατώσας ἀκουσίως ὁ ἴδιος, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ Θέτις τὸν μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν ἐνυδρον.

Αἴσηπος, 1) ποταμὸς ἐν Μυσίᾳ τῆς Μικρασίας, πηγάζων ἐξ Ἰδης, καὶ ἐκβάλλων παρὰ τὴν Κύζικον εἰς τὴν Προποντίδα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 825. Δ. 91). Κατὰ τὸν μῦθον ἦν υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος (Ἡσίοδ. Θεογ. 342). — 2) Υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος καὶ τῆς νύμφης Ἀδαρβαρέας (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 24).

Αἰσυμνήτης, παράγωγος, ὡς ὑπετέθη, τοῦ αἴσα (= ἴσον μέρος) καὶ μιμνήσκω, οἱ ἀναμιμνήσκοντες τί ἐκάστω ἀνήκει, ἐν γένει οἱ τάξιν ἐπιβάλλοντες, ὡς ἐν Ὀμήρῳ (Ὀδ. Θ, 258) ὁ εἰς τοὺς γυμνικούς ἀγῶνας τάξιν ἐπιβάλλων. Εἷς τινὰς πόλεις, οἷον ἐν Κύμῃ τῆς Εὐβοίας, ἐν Χαλκιδικῇ, αἰσυμνήται ἐκαλοῦντο οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ δικασταί. Ἄλλ' ἰδίως ἐδίδετο πολλάκις ἡ ἐπωνυμία αὕτη εἰς τοὺς ἐπὶ ταραχῶν καὶ στάσεων εἷς τινὰς πόλεις ἐκλεγομένους ἵνα ἐπαναφέρωσι τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐνομίαν, καὶ ἐνεπιστεῦοντο τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥῆτὸν χρόνον, ἢ μέχρις οὗ ἡ εἰρήνη ἀποκαθίστατο, ἢ καὶ διὰ βίου ἐνίοτε. «Ἦρχον δὲ οἱ μὲν διὰ βίου τὴν ἀρχὴν ταύτην, οἱ δὲ μέχρι τινῶν ὠρισμένων χρόνων ἢ πράξεων» (Ἀριστ. Πολιτ. Γ, 9, 5). Ἐπειδὴ δ' ἐλάμβανον ἀπεριόριστον πληρεξουσιότητα, ὡς οἱ ἐν Ῥώμῃ Δικτάτορες (Διον. Ἀλικ. Ε, 73), καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ὄχλου, διὰ τοῦτο ἀπέβαινε πολλάκις τυραννικὴ, ὥστε καὶ ὁ Θεόφραστος καλεῖ αὐτὴν

αἰρετήν τύραννίδα. Ὡς αἰσυμνήτης ἀναφέρεται ῥητῶς, ὑπὸ τοῦ δήμου τῆς Μυτιλήνης ὁ Πιττακός, ὅτε, περὶ τὸ 620 π. Χ., διέστησαν ἡ ἀριστοκρατικὴ μερὶς καὶ ἡ δημοτικὴ. Εἰς ταύτην δὲ καθιεροῦντο ὁ ποιητὴς Ἄλκαῖος καὶ ὁ Πιττακός, καὶ ἡττηθέντος ὑπ' αὐτῶν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐτέρας μερίδος Μελάγχρου, ἐξελέγη ὁ Πιττακός αἰσυμνήτης ἐπὶ δέκα ἔτη (590—580). Τοιαύτη, καὶ τοι ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν αἰσυμνητῶν μὴ μνημονευμένη, ἦν βεβαίως καὶ ἡ ἐν τῇ 7 ἑκατονταετηρίδι ὑπὸ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν τῷ Ζαλεύκῳ, καὶ ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ Καταναίων τῷ Χαρώνδῳ, καὶ αὐτὴ ἡ ὑπὸ τῶν στασιαζόντων Ἀθηναίων τῷ Σόλωνι ἀπονεμηθεῖσα ἐξουσία.

Αἰσχίνης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀτρομήτου καὶ Γλαυκοθέαρ, γονεῶν ἀπόρων, γεννηθεὶς τὸ 389 (ἢ 391 ἢ 393 π. Χ.), ἤρξατο τοῦ σταδίου τοῦ ὡς γραμματεὺς τοῦ διαπρεποῦς ῥήτορος καὶ πολιτικοῦ ἀνδρὸς Ἀριστοφῶντος, καὶ κατόπιν Εὐδόλου τινός, εἰς τὴν ὀχλοκρατικὴν μερίδα ἀνήκοντος, καὶ παρ' αὐτοῖς ἐξέμαθε τὰ τοῦ πολιτικοῦ καὶ δικαστικοῦ τῆς πόλεως ὄργανισμοῦ. Ὡς μισθωτὸς τριταγωνιστὴς ἀποτυχῶν εἰς τὸ θέατρον, κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν, καὶ ἀνδρείως ἐπολέμησεν ἐν Μαντινείᾳ (362) καὶ ἐν Ταμυναῖς (348) κατὰ τῶν Μακεδόνων. Μετὰ ταῦτα δὲ, ὑπὸ σπανίων φυσικῶν προτερημάτων πεπροικισμένος, ἤρξατο τρία ἔτη πρὸ τοῦ Δημοσθένους ὡς ῥήτωρ πολιτευόμενος, καὶ τοσοῦτον ἐθαυμάζετο ἐπὶ εὐγλωττίᾳ, ὥστε οἱ ἀρχαῖοι τὰς τρεῖς καὶ μέχρι τοῦδε διατηρηθείσας δημηγορίας του ἀπεκάλουν τὰς τρεῖς Χάριτας, τὰς δ' ἀπολεσθείσας ἑννέα ἐπιστολάς του, τὰς ἑννέα Μούσας. Τὴν Μακεδονικὴν δὲ πολιτικὴν ἀσπαζόμενος, διετέλεσε διαρκῶς τοῦ Δημοσθένους ἀντίπαλος, μεθ' οὗ εἶχε πεμφθῆ τὸ 347 πρὸς τὸν Φίλιππον ὡς πρέσβυς εἰς εἰρήνην διαπραγματέυσιν. Ὅτε δ' εἰς δευτέραν πρεσβείαν κατώρθησε δι' ἐπιτηδεῶν ἀναβολῶν νὰ ματαιώσῃ τῆς εἰρήνης τὴν συνο-

μολόγησιν, συμφώνως πρὸς τοῦ Φιλίππου τὰ σχέδια, τότε ἐνεκάλεσαν αὐτὸν ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Τίμαρχος ἐπὶ προδοσίᾳ ὁ δ' Αἰσχίνης ἀπήγγειλε τότε τὸν «κατὰ Τιμάρχου» λόγον του, ἐγκαλέσας τοῦτον δι' ἀντιγραφῆς προσβαλλούσης τὸν δημόσιον βίον του, καὶ ἐνίκησε νίκην περιφανεστάτην (343). Εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν δὲ συνέδριον ὡς πυλαγόρας τῶν Ἀθηναίων πεμφθεὶς, συνετέλεσε δραστηριώτατα ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Φιλίππου, ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Δημοσθένης τὸν κατήγγειλε τότε (342), ὁ δ' Αἰσχίνης ἀπελογήθη ἐπιτυχῶς διὰ τοῦ «περὶ παραπρεσβείας» περιφήμου του λόγου, ὃν ὁ Πλούταρχος φρονεῖ ὅτι ἔγραψε μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἀπήγγειλε. Τὸ

Αἰσχίνης, ἄγαλμα ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως

δὲ 339 ἐν Δελφοῖς συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔκρηξιν τοῦ δευτέρου ἱεροῦ πολέμου, μεθ' ὃν ὁ Φίλιππος, ἀρχηγὸς στρατοῦ τρισυρριῶν ἀνδρῶν ἐκλεχθεὶς, ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ τὴν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἐλ-

λάδος ἄλεθριαν μάχην τῆς Χαιρωνείας, ἐξελέγη ὁ Δημοσθένης, καί τοι πολλά τοῦ Αἰσχίνου ἀντενεργήσαντος, ἵνα ἀπαγγείλῃ τὸν ἐπιτάφιον τῶν πεσόντων. Προτείναντος δὲ τοῦ Κτησιφῶντος ν' ἀποδοθῇ χρυσοῦς στέφανος εἰς τὸν Δημοσθένην διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του, ὁ Αἰσχίνης, μετὰ ἐξ ὅλα ἔτη (τὸ 330), ἀπήγγειλε τὸν «κατὰ Κτησιφῶντος» εὐγλωττότατον λόγον του, κατὰ τὸ πρόσχημα «γραφῆν παρανόμων» κατὰ τοῦ προτείναντος, πράγματι δὲ κατὰ τῆς πολιτείας τοῦ Δημοσθένους, ὅστις ἀπήντησε διὰ τῆς «περὶ στεφάνου» ἐνδόξου ἀπολογίας του, καὶ ἤττηθεις ὁ Αἰσχίνης, ἐξωρίσθη τῶν Ἀθηναίων. Ἐν ᾧ δ' ἀπήρχετο, σπεύσας κατόπιν του ὁ Δημοσθένης, τῷ προσέφερε τὸ βαλάντιόν του· ὥστε «ὦ θεοί, ἀνέκραξεν ὁ Αἰσχίνης, πῶς νὰ μὴ λυπῶμαι ἀπερχόμενος ἐκ πόλεως ἐν ἧ οἱ ἐχθροὶ εἰσὶν εὐεργετικώτεροι ἢ ὅ,τι εἰσὶν ἀλλαχοῦ οἱ φίλοι!» Ἐλθὼν δ' εἰς Ῥόδον, ἠνέωξεν ἐκεῖ σχολεῖον ῥητορικῆς, καὶ ὅτε ἐν ἄλλοις ἀνέγνω τοὺς δύο λόγους τῆς τελευταίας του δίκης, οἱ ἀκροαταὶ ἐπήνεσαν μὲν τὸν ἰδικόν του, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασαν τὸν τοῦ Δημοσθένους. «Καὶ τί θὰ ἐλέγετε, τοῖς εἶπεν ὁ Αἰσχίνης, ἂν τὸν ἠκούετε νὰ τὸν ἀπαγγέλλῃ ὁ ἴδιος!» Ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Σάμον, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 314. — 2) Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικός, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, ἔγραψεν ἑπτὰ διαλόγους κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχῶν τοῦ διδασκάλου του. Τριῶν σωζομένων ὑπὸ τὸ ὄνομά του διαλόγων ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης, ἀμφιβάλλεται μάλιστα ἂν εἰσὶ καὶ οἱ τρεῖς ἔργα τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Οὐχ ἤττον ὡς μὴ γνήσιαι ἐθεωρήθησαν καὶ τινες τὸ ὄνομά του φέρουσαι ἐπιστολαί. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους διέμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Διονυσίου ἐν Συρακούσαις· μετ' αὐτοῦ δὲ τὴν πτώσιν ἐπανήλθεν εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ἄπορος ὢν, ἠνέωξε σχολεῖον, καὶ ἔγραφε καὶ λόγους δικηγορικούς.

Αἰσχροίων, ἴδ. Ἰαμβογράφοι.

Αἰσχύλος, ὁ ἀρχαιότερος τῶν τριῶν μεγάλων τραγικῶν ποιητῶν τῶν Ἀθηναίων, Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον, ἐξ ἐπίσημου οἰκογενείας, πατὴρ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ὀλ. 63, δ' (525 π. Χ.). Εἰκοσιπενταετῆς ἤδη διηγωνίσθη ὡς ποιητῆς τραγωδίας, ἀλλ' ἀπέτυχε. Μετὰ δέκα ἔτη δὲ (490) μετέσχε καὶ αὐτὸς, μετὰ τῶν ἡρωϊκῶν ἀδελφῶν του Ἀμεινίου καὶ Κυναιγεῖρου, τῶν ἀγῶνων ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ἐν Μαραθῶνι, ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπεδόθη αὐθις εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν, καὶ τὸ 484 ἔλαβε τὸ ἄθλον τῆς τραγωδίας, καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου τὸ 472, ὅτε ἔφερεν εἰς τὴν σκηνὴν τὴν τραγωδίαν «τοὺς Πέρσας,» αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἣν καὶ αὐτὸς ἐνδόξως εἶχε μετᾶσχει. Πλὴν τῆς ἀμιμήτου ὑψηγορίας του, δι' ἧς ἀναδείκνυται εἰς τῶν μεγίστων ποιητῶν πάντων τῶν χρόνων καὶ τόπων, δικαιοῦται προσέτι νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ὁ πατήρ καὶ διχορροφῆς τῆς τραγωδίας. Κατ' ἀρχὰς αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις ἦσαν μόνον ὕμνοι θρησκευτικοί, εἰς οὓς ὁ Θεσπιδ (ἴδ.) παρενέβαλε καὶ ἐν ὁμιλοῦν πρόσωπον. Ὁ δ' Αἰσχύλος κατὰ πρῶτον προσέθηκε καὶ δευτεραγωνιστὴν, ὥστε ἐλάττωθέντων τῶν χορῶν, παρενεβλήθησαν διάλογοι, ἀποτελοῦντες ὑπόθεσιν, ἐννοεῖται σχεδὸν πάντοτε ἀπλήν καὶ ἄνευ ἐντέχνου καὶ περιπεπλεγμένης οἰκονομίας. Οἱ χαρακτήρες τῶν προσώπων του ἔχουσι συνήθως τὸ ὑψηλὸν καὶ ἰδεῶδες τὸ χαρακτηρίζον καὶ τὴν καλλιτεχνίαν τῆς ἐποχῆς του. Προσέτι, βοηθεῖα τῶν τότε καλλιτεχνῶν, εἰσήγαγε τὴν σκηνικὴν διακόσμησιν καὶ σκευοποιίαν, καὶ ἐπεμελήθη τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως τῶν ὑποκριτῶν, δούς αὐτοῖς ἐπίσημον ἐνδυμασίαν, προσωπεῖα χαρακτηριστικὰ, καὶ κοθόρνους δίδοντας αὐτοῖς ἐπισημότερον ἀνάστημα. Πρῶτος δ' εἰσήγαγε καὶ τὴν τριλογία, συγκεκριμένην ἐκ τριῶν τραγωδιῶν εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἀναφερομένων, αἷς ὡς τελευταῖον προσετίθετο καὶ ἐν κωμικῶν ἢ σατυρικῶν δράμα. Μετεῖχε δὲ τῶν

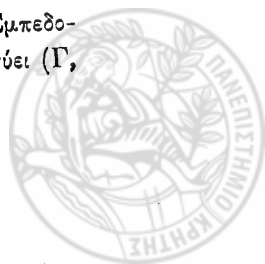
παραστάσεων τῶν ἰδίων δραμάτων καὶ ὡς χοροδιδάσκαλος καὶ ὡς ὑποκριτής. Ὁ Αἰσχύλος λέγεται γράψας ὑπὲρ τὰ 70 δράματα, ἐξ ὧν μόνον 7 σώζονται· α) Οἱ «Πέρσαι,» ὡς εἰκόζεται, τὸ ἀρχαιότερον τῶν σωζομένων δραμάτων του, ἐν ᾧ διὰ διηγήσεων περιγράφεται ἡ μάχη τῆς Σαλαμῖνος, ὁ δὲ τόπος τοῦ δράματος ἐστὶν ἡ Περσία, καὶ ὁ χορὸς σύγκειται ἐκ Περσῶν· β) Ὁ «Προμηθεὺς δεσμώτης,» τὸ μέσον δράμα τριλογίας, ἧς τὰ δύο ἄλλα ἦσαν ὁ «Προμηθεὺς πυρφόρος» καὶ ὁ «Προμηθεὺς λυόμενος»· γ) Οἱ «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας,» διδαχθέντες μετὰ τοὺς Πέρσας, τὸ 468· δ'—ε') Ἡ «Ὀρεστεία,» πᾶσα ἡ τριλογία, ἧς μέρη ὁ «Ἀγαμέμνων» (φονεύμενος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας)· αἱ «Χοηφόροι,» κατὰ τὸν χορὸν οὕτω κληθὲν (παριστῶν τὸν φόνον τῆς Κλυταιμνήστρας διὰ τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἡλέκτρας)· αἱ «Εὐμενίδες,» ἡ ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀρείου Πάγου ἀθώωσις τοῦ μητροκτόνου Ὀρέστου, καὶ ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Ἐρινύων· ζ) αἱ «Ἰκέτιδες,» (πραγματευόμεναι τὴν εἰς τὸ Πελασγικὸν Ἄργος παραδοχὴν τοῦ Δαναοῦ καὶ τῶν θυγατέρων του μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου φυγὴν των). Τὰ κείμενα τῶν δραμάτων τούτων, μάλιστα τῶν τεσσάρων τελευταίων περιῆλθον ἀτελέστατα εἰς ἡμᾶς. Τὸ 468, ἠττηθεὶς ὑπὸ νέου του ἀντιπάλου, τοῦ Σοφοκλέους, ἀπῆλθε τεθλιμμένος ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Ἰέρωνα ἐν Συρακούσαις. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ Ὀρεστεία ἐδιδάχθη τὸ 458, φαίνεται ὅτι ἐπανάκαμψεν εἰς Ἀθήνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἐκείνου (467). Ἄλλὰ τότε, μικρὸν μετὰ τὴν παράστασιν τῆς τριλογίας, πρέπει νὰ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς Σικελίαν, διότι τὸ 456 ἀπέθανεν ἐν Γέλα εἰς ἡλικίαν 69 ἐτῶν. Λέγεται δ' ὅτι ἀετὸς ὑπὲρ αὐτὸν ἰπτάμενος, καὶ τὴν φαλακρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ὡς λίθον στίλβοντα εἰς τὸν ἥλιον ἐκλαβὼν, ἔρριψεν ἐπ' αὐτὴν ἣν εἰς τοὺς ὄνυχάς του ἐκράτει χελώνην, κατ' ἣν ἤθελε νὰ θραύσῃ, καὶ οὕτω τὸν ἐφόνευσεν, εἰς ἐκπλήρωσιν

χρησιμοῦ προειπόντος αὐτῷ ὅτι ὁ θάνατος θὰ τῷ ἤρχετο οὐρανόθεν.

Αἴσων, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Αἴσωπος, Ἕλληνας μυθογράφος, ἐκ Φρυγίας ἢ Θράκης, νομιζόμενος σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Ἡ ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Μαξ. Πλανοῦδου γραφεῖσα βιογραφία αὐτοῦ στηρίζεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μυθιστορικῶν παραδόσεων. Κατ' αὐτὴν ὁ Αἴσωπος, δυσειδὴς καὶ κυφὸς δούλος τοῦ Ἰάδμονος ἢ Ξούθου ἐν Σάμῳ, ἀπηλευθερώθη τέλος, καὶ διαμένων παρὰ τῷ Κρείσῳ, βασιλεῖ τῆς Λυδίας, ἐπέμφθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς Δελφούς· ἐνταῦθα δὲ διαβληθεὶς ὅτι ὕβρισε τοὺς θεοὺς, ἐρρίφθη ἀπὸ τῆς Ὑαμπείας πέτρας καὶ ἀπέθανεν (Ἡρόδ. Β, 134). Οἱ ἀγχίνοες μῦθοι αὐτοῦ, περιστρεφόμενοι εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ πρακτικοῦ βίου, καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ ζωϊκοῦ κύκλου τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἀρούμενοι, διδίδοντο, ὡς φαίνεται, ἐπὶ μακρὸν διὰ στόματος, δι' ὃ καὶ δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ ἡ πάντοτε γνησιότης τοῦ σωζομένου αὐτῶν κειμένου. Ὁ Σωκράτης ἐν τῇ φυλακῇ του ἐστι-χοῦργησέ τινας ἐξ αὐτῶν (Πλάτ. Φαῖδ. 4). Πρῶτος συνέλεξεν αὐτοὺς ὁ Δημήτριος ὁ πολιορκητής (300 π. Χ.). Ἡ πληρετέρα αὐτοῦ ἔκδοσις περιλαμβάνει 423. Ὁ Βάβριος (ἀμφιβόλου ἐποχῆς) ἔγραψεν αὐτοὺς εἰς στίχους Ἰαμβικούς· μέρος δὲ τοῦ χειρογράφου αὐτοῦ εὑρέθη καὶ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Μηνοεῖδου Μηναῦ.

Αἶτνα, τὸ ἡφαίστειον ὄρος παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Σικελίας (Στρβ. ΣΤ, 273), ἔχον ὕψος 3,310 μέτρων. Ἐπὶ τῆς γιγαντομαχίας ὁ Ζεὺς ἐκύλισεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γίγαντος Ἐγκελάδου (Πίνδ. Ὀλ. Δ, 10.—Αἰσχλ. Προμ. 363), καὶ οὗτος ἐκφυσᾷ τὸν καπνὸν καὶ τὰς φλόγας. Ὑπ' αὐτὸ κατ' ἄλλους (Cic. Div. II, 19) εἶχον τὰ σιδηροურγεῖά των ὁ Ἡφαιστος καὶ οἱ Κύκλωπες. Ἐκρηξίς αὐτοῦ ἐξήμισε τὸ σιδηροῦν πέδιλον τοῦ εἰς τὸν κρατηρὰ του ῥιφθέντος Ἐμπεδοκλέους (ἴδ.). Ὁ Θουκυδίδης μνημονεύει (Γ,

116) τριῶν μόνων ἐκρήξεν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς ἡ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ὡν ἡ δευτέρα συνέθη πιθανῶς τὸ 480, ἡ δὲ τρίτη τὸ 425, ἕκτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὑπῆρχε δ' εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους καὶ πόλις ὀμώνυμος, καθ' ἣν ἡ ἀπολεσθεῖσα τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου, αἱ Αἰτναῖται. Καὶ ὁ Ζεὺς δ' ἐκαλεῖτο Αἰτναῖος, καὶ τὰ Αἰτναῖα ἦν πανήγυρις ἀγομένη αὐτῷ ἐπὶ τοῦ ὄρους. Ἐλέγετο δὲ τὸ ὄρος ὀνομασθὲν καθ' ὀμώνυμον νύμφην, θυγατέρα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Βριάρεω.

Αἰτωλία, χώρα ἐλληνική, πρώην, ὡς ἡ Ἀκαρνανία, Κουρήτις ἢ Ὑαντίς καλουμένη, τὸ ὄνομα δὲ λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ ἐξ Ἡλίδος προσελθόντος Αἰτωλοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Εἶχε δ' ὄρια, Δ. τὴν Ἀκαρνανίαν, Β. τὴν Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν, Α. τὴν Δωρίδα καὶ Ὀζολοίαν Λοκρίδα, καὶ Ν. τὴν πρὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου θάλασσαν, καὶ ἐπιφάνειαν 72 τετραγωνικῶν μιλίων. Τὸ μεταξὺ Λοκίδος καὶ Φωκίδος ὄρεινόν μέρος ὀνομάζετο Αἰτωλία Ἐπίκτητος, διότι

πρὶν ἀνῆκεν εἰς τὴν Λοκρίδα. Ὁ Ἡρόδοτος (Ζ, 126) ἀναφέρει ὡς καὶ λέοντας εἰς τὰ ὄρη αὐτῆς. Τὰ κυριώτερα ὀνόματα τῶν ὄρειν τῆς ἦσαν Τυμφρηστὸς (Β), Οἶτη, Κόραξ (Α), Ἀράκυνθος, Παναιτώλιον. Προσέτι Χαλκίς, Ταφίασσος, Μυηνός (ΝΑ). Καὶ πεδιάδες δὲ μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, Αἰτωλῶν πεδῖον μέγα παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀχελῷον, περιέχον τὰς λίμνας Τριχωνίδα καὶ Ὑρίαν ἢ Λυσιμαχίαν, ἔτι δὲ τὸ Ἀήλαντον πεδῖον παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐήνου καὶ τὴν Παρχελωίτιδα ἀκτῆν. Ἀρχαιότατοι κάτοικοι μνημονεύονται πρὸς βορρᾶν οἱ Λέλεγες, πρὸς Μ. οἱ Κουρήτες (δηλ. παλληκάρια), καὶ οἱ Ὑαντες, ἄνθρωποι τραχεῖς, ὠμοφάγοι, δυσκατάληπτον ὀμιλοῦντες διάλεκτον, ἀγνω-

στότατοι τὴν γλῶσσαν (Θουκ. Γ, 94. — Πολυδ. ΙΖ, 5). Μετὰ τοῦ Αἰτωλοῦ δ' ἀπῆλθον οἱ Ἐπειοὶ ἢ Ἡλεῖοι, ἐξ γενεᾶς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, ὥστε καὶ ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη Αἰτωλοὶ ἦν τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν κατοίκων (Ἰλ. Β, 638). Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔφερε τοὺς Αἰτωλοὺς ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Θόας. Αἱ κυριώτεραι πόλεις αὐτῶν ἦσαν Πλευρῶν (ἡ πρωτεύουσα), ἡ Καλυδῶν, ἡ Μακύνια, αἱ κορινθιακαὶ ἀποικίαι Χαλκίς καὶ Μολύκρια, ἡ Ἐλαιος, τὸ Τριχώνιον, ὁ Ὀλενός, ἡ Θέρμων, τὸ Αἰγίτιον, ἡ Ἐφρα, ἡ Οἰχαλία. Ταύτας συνέδεε κοινὸς δεσμὸς, ἰδίως ἀπὸ τῆς δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὅστις εἰς τὸ Παναιτώλιον, τὸν ἐν Θέρμῳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος δις κατ' ἔτος συνερχόμενος, ἐξέλεγεν ἓνα στρατηγὸν καὶ ἓνα ἵππαρχον, καὶ τοὺς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κοινῶν ἀποφάσεων ἐπιτηροῦντας ἀποκλήτους. Διέπρεψε δ' ὁ δεσμὸς οὗτος ἰδίως ἀπὸ τοῦ 322, ὅτε, μετὰ τὸν Λαμιακὸν πόλεμον ὁ Ἀντίπατρος καὶ ὁ Κρατερός ἠναγκάσθησαν νὰ συνθηκολογήσωσι μετ' αὐτοῦ. Εἰς τὸν δεσμὸν προσετέθησαν μετέπειτα καὶ ἐκ Πελοποννήσου ἡ Τεγέα, ἡ Μαντινεία, ὁ Ὀρχομενός καὶ ἡ Φιγαλία, καὶ μετ' αὐτοῦ συνεμάχησεν ἡ Ἥλις καὶ ἡ Μεσσηνία, καὶ ἡ νῆσος Κεφαλληνία ἦν δ' αὐτὸς ἀντίπαλος τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συμμαχούντων Μακεδόνων. Ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς (197 π. Χ.) ἐμάχοντο οἱ Αἰτωλοὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων· εἶτα δ' ἠνώθησαν μετὰ τοῦ ἐν Συρία Ἀντιόχου, μεθ' οὗ συνυπέκυψαν (190) εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Ῥώμης, βαρεῖς φόρους ἐπιβαλοῦσθαι αὐτοῖς (Liv. XXXVII, 48. XXXVIII, 1).

Αἰτωλός, γῆς Ἐνδυμίωνος, τοῦ βασιλέως τῆς Ἡλίδος, καὶ Ὑπερίππης ἢ Ναίδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀρκάδος ἢ τοῦ Ζήθου, διεδέχθη εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἀδελφόν του Ἐπειόν. Φονεύσας ὁμως Ἄπιν, τὸν υἱὸν τοῦ Φορωνέως, ἀφ' οὗ ἡ Πελοπόννησος Ἀπία γῆ ἐπεκλήθη, ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτοῦ,

καὶ ἦλθε πρὸς τοὺς Κουρήτας, μετονομασθέντας κατ' αὐτὸν Αἰτωλοὺς ('Απολλόδ. Α, 7, 6).—2) Υἱὸς Ὁξύλου καὶ Πιερίας. Νέος ἀποθανὼν, ἐτάφη ἐν Ἡλίδι ὑπὸ τὴν πύλην τὴν ἀνοιγομένην εἰς τὴν πρὸς Ὀλυμπίαν ἄγουσαν, καὶ ὁ γυμνασιάρχης τῶν Ὀλυμπίων ἔθυσεν εἰς αὐτὸν κατ' ἔτος (Πaus. Ε, 4, 4).

Αἰώρα, κρεμαστὴ ἔδρα (κούνια), χρησιμεύουσα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς καὶ σημερον, ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι, ληφθεῖσα ἐκ γραπτῶ ἀγγείου, ἐφ' οὗ παρίσταται ὀπισθεν τῆς ἔδρας καὶ ὁ αὐτὴν ὠθῶν. Ὁ Πολυδεύκης (Δ, 7, 55) μνημονεύει ἄσματος ποιηθέντος ὑπὸ Θεοδώρου τοῦ Κολοφωνίου, διὰ τὰς ἐν αἰώραις κινουμένας καὶ ὑπῆρχεν ἐν Ἀθήναις ἑορτὴ Αἰώρα καλουμένη, καθ' ἣν βεβαίως ἐπεδίδοντο αἱ γυναῖκες εἰς τὸ γυμνασμα τοῦτο ψάλλουσαι. Ἀνήρτων δὲ διαφόρως αὐτὴν εἰς μυθολογικὴν

πηγὴν, λέγοντες ὅτι κόρη τις, ἑαυτὴν ἀπάγξασα ἐν Ἀθήναις, ἠύχθη τὸ αὐτὸ νὰ συμβῆ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας νέας Ἀθηναίας, κατὰ τοὺς μὲν (Εὐστάθ. Ἰλιάδ. Γ) Αἰώρα, κατὰ τοὺς δὲ (Μέγ. Ἐπομ.) Ἡριγόνη καλουμένη, θυγάτηρ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἐλθούσα νὰ ἐγάλασση ἐπὶ μητροκτονίᾳ τὸν Ὀρέστην πρὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ κρεμασθεῖσα διότι ἀπέτυχε κατ' ἄλλους (Hygin. P. Astr. II, 4) ἦν ἡ Ἡριγόνη θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, φονευθέντος ὑπὸ ποιμένων, οἵτινες ἐξέλαβον ὄν τοῖς ἔδωκεν οἶνον ὡς δηλητήριον, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ ἐκρεμάσθη καὶ ἠύχθη τὴν αὐτὴν τύχην ταῖς Ἀθηναίαις, αἵτινες, κατὰ χρῆσμον, ἀπηλλάγησαν μόνον ὅτε ἑορτὴ ὠρίσθη νὰ τελεῖται εἰς αὐτὴν καὶ τὸν Ἰκάριον. Προφανὲς δ' ὅτι ἐν ταῦθα τὸ ὄνομα τοῦτο ἀντικαθιστᾶ τὸ τοῦ ἐπίσης αἰωρουμένου Ἰκάρου. Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐλέγετο καὶ Ἀλητίς.

Αἰώρημα, μηχανὴ σκηνακὴ δι' ἄνωθεν κρεμάμενα ἀντικείμενα (ἴδ. θέατρον).

Ἀκαδημία ἢ **Ἀκαδήμεια**, ἐξ στάδια τῶν Ἀθηναίων ἀπέχουσα, δυτικῶς παρὰ τὸν Κηφισόν, ἱερὸν τῷ ἥρωϊ Ἀκαδήμῳ, ὑπὸ τοῦ Ἰππάρχου περιτειχισθεῖσα ἵνα χρημεύη εἰς γυμνάσιον, ὑπὸ τοῦ Κίμωνος πλουσίως καταφυτευθεῖσα (Πaus. Α, 29, 3.—Πλούτ. Κίμ. ΙΓ), περιέχουσα καὶ βωμὸν τῶν Μουσῶν μετ' ἀγαλμάτων, ἔργων τοῦ Σπευσίππου, καὶ προσέτι βωμὸν Διὸς τοῦ Καταιβάτου, τοῦ Ἐρωτος, τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Προμηθέως, ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, κτλ. Ἐν ταῦθα ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων, ἐξ οὗ καὶ εἰ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἀκαδημαῖοι ἐλέγοντο. Ἐκεῖ που ἦν ἔπειτα καὶ ὁ τάφος τοῦ Πλάτωνος, καὶ ὁ πύργος εἰς ὃν ἀπεσώθη Τίμων ὁ μισάνθρωπος (Πaus. Α, 30, 3). Ὁ Σύλλας τὴν ἐνδεδροτόμησεν ἵνα πορισθῆ ξύλα διὰ τὰς πολιορκητικὰς μηχανὰς τοῦ (Πλούτ. Σύλλ. ΙΒ).

Ἀκάδημος, ἥρωϊς Ἀθηναῖος, ἰδιοκτῆτης τῆς Ἀκαδημίας, ὁ καταγγείλας τοῖς Διοσκούροις ὅτι ὁ Θησεὺς ἔκρυπτεν ἐν Ἀφιδναῖς τὴν ἀδελφὴν τῶν Ἑλένης ἦν ἤρπασε δι' ὃ καὶ οἱ Σπαρτιάται, ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐφέισθησαν τῆς Ἀκαδημίας (Πλούτ. Θησ. ΑΒ).

Ἀκαινα, ῥάβδος 6 $\frac{2}{3}$ πήγεις μακρὰ, πρὸς καταμέτρησιν (Ἡούχ.).

Ἀκάμας, 1) ἀρχηγὸς τῶν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων ἐλθόντων Θρακῶν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 844), λέγεται ταχύπους (θ ο ὄ ς), καὶ ἀνδρεῖος (Ε, 462), καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου (Ζ, 8).—2) Τρῶς, υἱὸς Ἀντήνορος, μάχιμος (Β, 823). Ἐκδικῶν τὸν ἀδελφόν του Ἀρχέλοχον, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Αἴαντος, ἐφόνευσεν τὸν Πρόμαχον, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ Μηριόνου (Π, 342).—3) Υἱὸς τοῦ Θησεῶς. Περὶ αὐτοῦ ὁ Κυκλικὸς ποιητὴς Ἀρητῖνος διηγεῖται ὅτι μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπέμφθη πρέσβυς εἰς Τροίαν, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης. Εἶτα δὲ μετὰ τοῦ

ἀδελφοῦ του Δημοφῶντος, καὶ μετὰ τοῦ ἐξ Εὐβοίας Ἐλεφήνορος, πρὸς ἃν εἶχε πέμψει ὁ Θησεὺς τοὺς δύο υἱούς του, ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Τρωάδος (Πλουτ. Θησ. ΛΕ). Ὁ Βιργίλιος (Æn. II, 262) τὸν καταριθμεῖ μετὰ τῶν εἰσελθόντων εἰς τὸν Δούριον ἵππον. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ἀνευρόντες οἱ δύο ἀδελφοὶ τὴν μάμμην των Αἴθραν (ἴδ.), ἣτις εἶχε παρακολουθήσει τὴν Ἑλένην, τὴν ἔφερον εἰς Ἀθήνας, ὅπου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μενεσθέως ἀνέλαβον τὴν ἀρχήν. Ὁ δ' Ἀκάμας ἔφερον Ἀθηναίων ἀποικίαν εἰς Κύπρον, ἔνθα καὶ ἀπέθανεν.

"Ακαμπτον, ἡ μέχρι μόνου τοῦ τέρματος ἀπλήσταδιοδρομία. Ἰδ. Γυμνάσιον.

"Ακανθος, 1) ἀποικία τῶν Ἀνδρίων ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου κατὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον, ἀφ' ἧς ὁ Ἐέρξης ἤρξατο τῆς διώρυχος τοῦ Ἄθω (Ἡρόδ. Ζ, 116.—

Θουκ. Δ, 84), ἔνθα καὶ ἐναυάγησε μέρος τοῦ περσικοῦ στόλου (Ἡρόδ. ΣΤ, 44).—2) Πόλις ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, 120 στάδια τῆς Μέμφιδος ἀπέχουσα, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ὀσίριδος (Διόδ. Α, 47).—3) Πόλις ἐν τῇ Ἀθαμανίᾳ ἢ Μολοσσίδι τῆς Ἡπειροῦ.

"Ακανθος, φυτὸν πλατύφυλλον, ὃ διὰ τὴν εὐκαμψίαν τῶν φύλλων τοῦ «ὕγρον» λέγει ὁ Θεόκριτος (Α, 55), καὶ οὗ ἡ ἀπομίμησις συνεχῶς ὡς κόσμημα ἐχρησίμευεν εἰς τὰς τέχνας, ἰδίως εἰς τὸ κορινθιακὸν κιονόκρανον.

"Ακαρνάν, υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Καλλιρρόης, θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῷου. Φονευθέντος τοῦ Ἀλκμαίωνος ὅτε ὁ Ἀκαρνάν καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ἀμφότερος ἦσαν εἰς παιδικὴν ἡλικίαν, ὁ Ζεὺς, παρακλήσει τῆς μητρὸς των, παραχρήμα τοὺς ἡλικιώσεν, ὅτε καὶ θανατώσαντες τοὺς φονεῖς τοῦ πατρὸς των, ἀπέηλθον εἰς Ἡπειρον, καὶ ἐκεῖθεν προσελ-

θόντες ἤρξαν ἐπὶ τῆς Ἀκαρνανίας (Ον. Μετ. ΙΧ, 413).

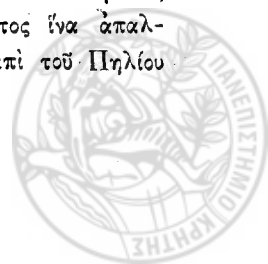
"Ακαρνανία, χώρα ἑλληνικὴ, πρὶν Κουρητικὴ καλουμένη κατὰ τοὺς Κουρητας, ὀρίζεται Δ καὶ Ν ὑπὸ τῆς Ἴονικῆς θαλάσσης, Α ὑπὸ τῆς Αἰτωλίας, ἀφ' ἧς τὴν διήρει ὁ Ἀχελῷος, παρ' ᾧ ἡ Παραχελωί-

τις πεδιάς (Στράβ. 1, 458), καὶ Β ὑπὸ τῆς Ἡπειροῦ καὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις κατωκίετο ὑπὸ

τῶν Τραφίζων, τῶν Τηλεβοῶν, τῶν Λελέγων, τῶν Κουρητῶν. Ἐῖτα δὲ λέγεται ἐπελθούσα ἀργολικὴ ἀποικία ὑπὸ τὸν Ἀλκμαίωνα, ἢ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀκαρνάνα (Θουκ. Β, 102). Κατὰ τινὰς δὲ ἐμφαίνει ἡ ἐπωνυμία τοὺς μὴ κεκαρμένους, κατ' ἀντίθεσιν τῶν Κουρητῶν. Τὴν 7^{ην} ἑκατονταετηρίδα π. Χ. οἱ Κορίνθιοι ἴδρυσαν ἀποικίας εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀκαρνανίας. Ἀγροῖκοι, ἄξεστοι τὸ ἦθος οἱ Ἀκαρνᾶνες ἦσαν πολεμικοὶ, ἀνδρεῖοι, καὶ ἰδίως καλοὶ τοξόται. Αἱ πόλεις αὐτῶν ἀπετέλουσαν δεσμὸν, συνεδριάζοντα εἰς Στράτον, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Θούριον ἢ Θούριον, ἢ εἰς Λευκάδα, καὶ πάντοτε ἐχθρικῶς διακείμενον πρὸς τὸν Αἰτωλικόν.

"Ακαστος, υἱὸς τοῦ Πελίου, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, μετασχὼν τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν (Ἀπολλ. Α, 224), καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδονίου κάπρου (Ον. Μετ. VIII, 306). "Ὅτε ὁ Πελίας ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν θυγατέρων του, ἃς ἐξηπάτησεν ἡ Μήδεια, ὁ Ἀκαστος ἐκῆδευσεν τὸν πατέρα του, πανηγυρίσας καὶ ἀγῶνας, ὧν μετέσχε καὶ ὁ Πηλεὺς. Τοῦτου ἐρασθεῖσα ἡ γυνὴ τοῦ Ἀκαστοῦ Ἀστυδάμεια, ἢ κατ' ἄλλους (Hor. Od. III, 7, 17) Ἴππολύτη ἐκ Μαγνησίας, ἐπειδὴ δὲν ἐνέδιδεν εἰς αὐτὴν, τὸν ἐσυκοφάντησεν ὡς τὴν τιμὴν τῆς ἐπιβουλεύοντα (Πίνδ. Νέμ. Δ, 54. Ε, 26), καὶ ὁ Ἀκαστος ἵνα ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, ὅτε ἐν θήρᾳ ἐπὶ τοῦ Πηλίου

ἔρους ἀπαυδῆσας ἀπεκοιμήθη, τῷ ἀφῆρεσε τὸ ξίφος του, καὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Κενταύρων. Ἄλλ' οἱ θεοὶ ἔπεμψαν αὐτῷ διὰ τοῦ Ἡραίστου ὄπλον δι' οὗ ἀντέστη εἰς τοὺς Κενταύρους, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ἐπολέμησε τὸν Ἀκαστον καὶ ἐκυρίευσεν τὴν Ἰωλκόν· ἢ, κατ' ἄλλοιον μῦθον, σωθεὶς διὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἢ διὰ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, ἐφόνευσε τὸν Ἀκαστον καὶ τὴν σύζυγόν του.

Ἀκάτιον, ἴδ. πλοῖον.

Ἀκεροκόμης, ἴδ. Ἀπόλλων.

Ἀκεσῆς, Κύπριος, ἐπίσημος καλλιτέχνης ἐν ὑφαντικῇ, χρόνων ἀρχαιοτάτων (Ἀθήν. Β, σ. 48.—Πλούτ. Ἀλέξ. ΛΒ).

Ἀκεσίνης, 1) ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ Ἀκίς, ποταμὸς εἰς τ' ἀνατολικά τῆς Σικελίας (Θουκ. Δ, 25). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς δεχόμενος τὸν Ὑδάσπιν (Ἀρρ. ΣΤ, 4, 4) καὶ ἄλλους ποταμούς, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν. Ὁ Διόδωρος (Β, 27) λέγει αὐτὸν Ἀκεσίνον.

Ἀκέστης, ἐν Σικελίᾳ ἐφιλοξένησε τὸν Αἰνείαν καὶ ἐκήδευσε τὸν Ἀγκίστην ἐπὶ τοῦ Ἑρικού. Κατὰ τὸν Βιργίλιον (Ἄ. Ι, 550) ἦν ἡ μήτηρ του Ἐγέστα ἢ Σεγέστα ἐκ τῆς Τρωάδος· ἵνα σώσῃ δ' αὐτὴν ὁ πατήρ της ἐκ θαλασσίου τέρατος ὃ εἶχεν ἐκπέμψει ὁ Ποσειδῶν, τὴν ἔστειλεν εἰς Σικελίαν· ἐκεῖ δ' ἐνυμφεύθη τὸν ποτάμιον δαίμονα Κριμισόν, καὶ ὁ Ἀκέστης ἴδρυσεν μετὰ ταῦτα τὴν πόλιν Σεγέσταν, ἐπώνυμον τῆς μητρὸς του (Virg. Ἄ. V, 718). Κατ' ἄλλην παράδοσιν, ἐστρατεύσας εἰς τὴν Τρωάδα, ἐπέστρεψε μετὰ τοῦ Αἰνείου.

Ἀκινάκης, ἐγγχειρίδιον περσικὸν εὐθύ, κρεμάμενον ἐκ τῆς ζώνης ἐπὶ τοῦ δεξιῦ μηροῦ, insignis acinace dextro (Val. Flac. Argon. VI, 701), ὡς ἐν τῇ παρουσίᾳ εἰκόνι, ἐκ τινος ἀναγλύφου τῆς Περσεπόλεως. Εἰς τοὺς εὐγενεῖς

Πέρσας ἐδίδοτο πολλάκις ὑπὸ τῶν βασιλέων εἰς σημεῖον τιμῆς (Ἡρδ. Η, 120.—

Ξενφ. Ἀνθ. Α, 2, 27. 8, 29). Οἱ Σκύθαι καὶ ἄλλα βόρεια ἔθνη εἶχον τὸν Ἀκινάκην καὶ ὡς ἀντικείμενον λατρείας (Ἡρδ. Δ, 62.—Amm. Marc. XXXI.—Mela, II, 1)

Ἀκίς, ποταμὸς τῆς Σικελίας, ἐκ τῆς Αἴτνης πηγάζων καὶ βέων πρὸς Α (Θεόφρ. Α, 69). Κατ' Ὀβίδιον (Met. XIII, 750) εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς νύμφης Γαλατείας ὁ νέος υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Συμαιθίδος, ὃν ὁ Κύκλωψ Πολύφημος εἶχεν ἐκ ζηλοτυπίας συντρίψει ὑπὸ μέγαν βράχον.

Ἀκμονία, πόλις τῆς Φρυγίας, μεταξὺ Φιλαδεφίας καὶ Δορυλαίου (Cic. pr. Flac. 15).

Ἀκμων, 1) ὁ σιδηρουργικὸς, ἐφ' οὗ καὶ ὁ Ἡραίστος καὶ οἱ Κύκλωπες ἐσφυρηλάτου, χαλκοῦς κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἔχων τὴν μίαν ἄκρην προέχουσαν καὶ ὀξεῖαν, διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κύκλων τῶν ἀλύσ-

Ἐξ ἀρχαίου δακτυλιοῦλου

σεων, ἐστηρίζετο ἐπὶ ξυλίνης βάσεως, τοῦ ἀκμοθέτου (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 410, 476. Ὀδυσ. Γ, 433. Θ, 274.—Ἀπολλ. Ρόδ. Δ, 761). — 2) Εἰς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων (Στρεβ. Ι, 473), σύμβολον βεβαίως τῆς σιδηρουργικῆς.

Ἀκοίτης, 1) ναύκληρος, εἶτα ἱερεὺς τοῦ Διονύσου (Ον. Met. III, 582). — 2) Ὑπαπιστής τοῦ Εὐάνδρου (Virg. Ἄ. XI, 30. 85).

Ἀκόνη, λίθος ἐφ' οὗ, ὡς σήμερον, διὰ μηχανισμοῦ στρεφομένου, καὶ διαβρεχομένου δι' ὕδατος ἢ ἐλαίου, ἠκόνιζον τὰς μαχαίρας, τὰ βέλη, κτλ. (Plin. H. N. XXXVI, 47.—Hor. Od. II, 8, 15), ὡς ἐν τῇ ἐπισυννημένη εἰκόνι ἀρχαίου δακτυλιοῦλου, καθ' ἣν ὁ Ἑρῶς ἀκονίζει τὰ βέλη του.

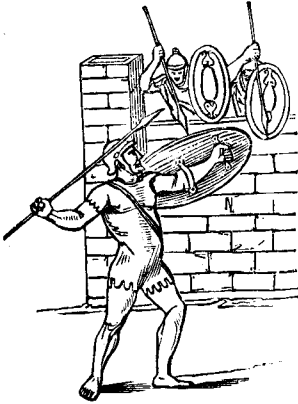
Ἐξ ἀρχ. δακτυλιοῦλου

Ἀκόντιον, 1) πόλις τῆς Ἀρκαδίας

(Στέφ. Βυζ.—Παυσ.).—2) Ὅρος τῆς Φωκίδος, ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ μέχρι τοῦ Ὀρχομενοῦ (Στρεβ. Δ.).

Ἀκόντιον, ὡς καὶ ὁ Ἀκων, οὗ ἐστὶν ὑποκοριστικὸν, ὄπλον πρὸς βολὴν ἢ πρὸς κέντησιν, συγκείμενον ἐκ μακρᾶς ῥάβδου καὶ ἐκ μεταλλίνης αἰχμῆς, καὶ κατὰ τὴν διαφοράν τοῦ σχήματος τῆς αἰχμῆς, οὔσης ἢ πλατυτέρας ἢ μακροτέρας, καὶ

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

τοῦ μήκους τῆς ῥάβδου, ἀπὸ 1, 56-2, 20^μ, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, διάφορα ὀνόματα φέρων, ἔγχος (παρ' Ὀμήρῳ), δόρυ, λόγχη, σάρισα ἢ μακεδονική. Καὶ τὸ μὲν ἀκόντιον ἦν ἐκ τῶν βραχυτέρων, πρὸς βολὴν, ἰδίως διὰ τὴν θήραν, τὸ δὲ δόρυ ἐκράτει ὁ στρατιώτης εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ὥστε καὶ «ἐπὶ δόρυ στροφή» ἦν ἢ ἐπὶ δεξιᾷ καὶ ἐνίοτε, παρ' Ὀμήρῳ οἱ πολεμισταὶ λέγονται, καὶ ἐν εἰκονικαῖς παραστάσεσι φαίνονται, δύο δόρατα εἰς τοὺς δίφρους αὐτῶν ἔχοντες, πιθανῶς ἐν δόρυ καὶ ἐν ἀκόντιον, τοῦτο πρὸς βολὴν καὶ τὸ ἄλλο πρὸς ἀμφοτέρα. Τὸ δόρυ ἐνίοτε εἶχεν εἰς τὸ μέσον ἀγκύλην (ἴδ.), λωρίον περὶ αὐτὸ ἐστραμμένον, καὶ ὁ κρατῶν ὁ στρατιώτης, ἔδιδε τῷ ὄπλῳ, ὅταν τὸ μετεχειρίζετο, μεγαλητέραν δύναμιν διὰ περιστροφικῆς κινήσεως, καὶ τὰ τοιαῦτα δόρατα ἐλέγοντο μεσάγκυλα, καὶ διηγκυλωμένοι ἦσαν οἱ εἰς τὴν ἀγκύλην ἐμπεπαρμένοι δάκτυλοι, (Πλουτ. Φιλοποίμ. ΣΤ). Τινὰ δὲ εἶχον καὶ εἰς τὸ ἀντίθετον πέρασ αἰχμὴν, καὶ ἵνα ἐμπήγνυνται εἰς τὴν γῆν, καὶ ἵνα χρησιμεύωσι καὶ ἂν ἢ ἐμπροσθία ἐθραύετο. Τὸ μακρότατον δὲ τοιοῦτο ὄπλον ἦν ἢ σάρισα, ἔχουσα μῆκος 14 πήχεων ἢ 6 1/2 μέτρων (Αἰλ. Τακτ. ΙΔ.).

Ἀκόντιος, κατ' Ὀβίδιον (Her. XX, 21), δανεισθέντα ποιητικῶς τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ἀπολεσθέντος πονήματος (Κυδίππη) τοῦ Καλλιμάχου, νέος Κεῖος, ἐραστὴς ἐν Δήλῳ τῆς Κυδίππης, νέας ἐπισήμου Ἀθηναίας, ἔρριψεν εἰς τὸν ναὸν ἐν ᾧ αὐτὴ διέτριβε μῆλον ἐφ' οὗ ἐπέγραψεν ὑπόσχεσιν αὐτῆς ὅτι θέλει τὸν νυμφεύθῃ. Καὶ αὐτὴ μὲν, ἀναγνοῦσα τὴν ἐπιγραφὴν, ἀπέρριψε τὸ μῆλον. Ἄλλ' ἐπειδὴ τρίς, ὅτε ἔμελλε νὰ δοθῇ εἰς γάμον, βαρέως ἠσθένησεν, ὁ χρησμός ἐρωτηθεὶς ἀπήνησεν, ὅτι ὤφειλε νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι ἐπρόφερον ἀναγνοῦσα τὴν ἐπιγραφὴν, καὶ οὕτως ἐνυμφεύθη τὸν Ἀκόντιον.

Ἀκουσίλαος, ἴδ. λογογράφοι.

Ἀκρα. Πολλαὶ πόλεις, καὶ λόφοι οὕτω ἐκαλοῦντο ἐν ἄλλοις 1) Ἀκρα Λευκή, ἐν Ἰσπανίᾳ, ὑπὸ Ἀμίλκα ἰδρυθεῖσα (Διοδ. ΚΕ, 2). — 2) ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου (Στρεβ. ΙΑ, 494). — 3) λόφος παρὰ τῇ Ἱερουσαλήμ, ἐφ' οὗ ὁ Ἀντίοχος ἔκτισε φρούριον. — Ἀκραί 1) πόλις Αἰτωλική (Πολ. Ε, 13). — 2) πόλις Σικελική, ἀποικία τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 5. — Διόδ. ΚΓ, 6).

Ἀκράγας, πόλις εἰς τὰ νότια τῆς Σικελίας κειμένη, κτισθεῖσα παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν παρὰ τῶν Ῥοδίων Δωριέων τῆς Γέλας, τὸ 581 π. Χ., κατὰ τὸν μῦθον δὲ (Πίνδ. Πύθ. Ζ, 6), ὑπ' Ἀκράγαντος, υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ὠκεανίδος Ἀστερόπης· ἐπίσημος καὶ πλουσία, πατὴρ τοῦ Ἐμπεδοκλέους. Αὐτῆς ἤρξε (570—554 π. Χ.) ὁ σκληρὸς τύραννος Φάλαρις, εἶτα δ' ὁ ὑπὸ

Νόμισμα Ἀκραγαντίνων

τοῦ Πινδάρου ὑμνηθεὶς Θήρων (483—472). Τὸ 406 ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων

(Διόδ. ΙΓ, 82). Ὁ Τιμολέων ἀπέδωκεν αὐτῇ τὴν ἐλευθερίαν. Τὸ 262 δὲ π. Χ. ὑπετάγη εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐν αὐτῇ (νῦν Girgenti) σώζονται ἀρχαῖα ἐρείπια, ἐν οἷς καὶ τρεῖς ναοὶ τοῦ Διὸς, τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἴσως τῆς Ὀμονοίας.

Ἀκράγας, ἐπίσημος τορευτῆς ἐκ Ῥόδου, ἐκπώματα ἐργαζόμενος (Pl. XXXIII, 55).

Ἀκραθως, τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριον τοῦ Ἄθω (Στρβ. Ζ).

Ἀκραία, τροφὸς τῆς Ἡρας, θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος, καὶ ἀδελφὴ τῆς Εὐβοίας.

Ἀκραῖος, ἐπίθετον θεῶν ἐχόντων ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐπὶ ἀκροπόλεων ἢ ἀκρωτηρίων.

Ἀκραϊφία, **Ἀκραϊφίαι** ἢ **Ἀκραϊφίον**, μικρὰ πόλις Βοιωτικὴ παρὰ τὴν Κωπαΐδα, ἔχουσα ναὸν Διονύσου (Πaus. Θ, 23.—Ἡρδ. Η, 235.—Στρβ.).

Ἀκράτιστα. **Ἀκρατον**. Ἰδ. Ἐστίασις,

Ἀκρατος, ὄπαδος τοῦ Βάκχου, ἐορταζόμενος ἐν Μουνυχίᾳ τῆς Ἀττικῆς (Πaus. Α, 24).

Ἀκρίσιος, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, υἱὸς Ἄθαντος καὶ Ὀκελείας (ἢ Ἀγλαίας), βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἐκδιώξας τὸν δίδυμον ἀδελφόν του Προΐτον, ἀναγκασθεὶς ὁμως ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Ἰοδάτου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὴν Τίρυνθα. Τὸν χρησμὸν φοβηθεὶς ὅστις τῷ προεῖπεν ὅτι θὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου του, καθεῖρξε τὴν θυγατέρα του Δανάην, καὶ ὅταν εὗρεν ὅτι αὐτὴ ἐν τῇ φυλακῇ τῆς ἔτεκεν ἐκ τοῦ Διὸς, καταδάνας ἐν σχήματι χρυσοῦ, τὸν Περσεά, ἐπέκλεισεν αὐτὴν μετὰ τοῦ βρέφους εἰς λάρνακα καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλ' ἐσώθησαν εἰς τὴν Σέριφον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Λαρίσῃ ἀπαντηθεὶς ὁ Περσεὺς μετὰ τοῦ Ἀκρίσιου, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀπροσεξίας, ῥίπτων τὸν δίσκον εἰς ἐπικηδείους ἀγῶνας. (Ἀπολλοδ. Β, 231. Δ. 6, 4).

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

Ἀκρίτας, 1) τὸ νοτιοδυτικὸν ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας (Στρβ. Η, 359.—Πaus. Δ, 24, 12). — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας, τὸ βόρειον τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου (Πτολ. Ε).

Ἀκρόαμα, ἴδ. συμπόσιον.

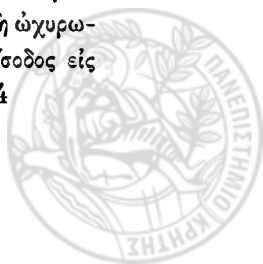
Ἀκροθίνιον, ἴδ. Ἀναθήματα.

Ἀκροκεραύνια, Ἡδυτικωτέρα προέκτασις τῶν Κεραυνίων ὄρεων τῆς Ἡπείρου, ἅτινα παρτείνουσι τὴν θάλασσαν μέχρι τῆς Ἰλλυρίας, (σ. βουνὸ τῆς Χειμάρας).

Ἀκροκόρινθος, ὁ (Στρβ.—Πολύβ. Β, 43) ἢ (Ξενοφ. Ἑλ. Δ, 4, 4, ἴσως ὑπονοεῖται «ἄκρα») ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου.

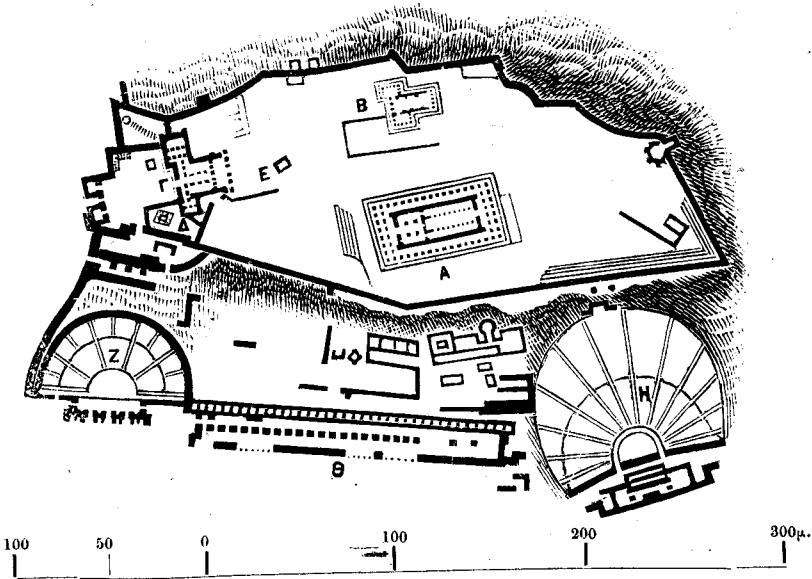
Ἀκρόλιθοι, ἀγάλματα, ὧν τὰ ἄκρα μόνον (κεφαλὴ, χεῖρες καὶ πόδες) ἦσαν λίθινα, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη, δι' οἰκονομίαν, ξύλινα (Ἀνθολ. Ρωδ. XII, 40—Vitruv. II, 8, 11—Πaus. Β, 4, I. ΣΤ, 25, 4, κτλ.).

Ἀκρόπολις, φρούριον ἐφ' ὑψηλοῦ, ὑπερκείμενον πόλεως, καὶ πρὸς ὀχύρωσιν αὐτῆς. Ἰδίως ἡ τῶν Ἀθηναίων (ἴδ.). Ὁ λόφος οὗτος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀρχαίας πόλεως ἐγειρόμενος, ἐκαλεῖτο κατ' ἀρχὰς Κε κ ρ ω π ί α, καὶ, ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις, ἔτι ἰδίως π ό λ ι ς (Θουκ.), διότι αὕτη ἦν τὸ πρῶτον ἢ κυρίως κατοικία τῶν Ἀθηναίων. Ὑπ' αὐτὴν, ἰδίως εἰς τοὺς ΝΑ αὐτῆς πρόποδας κατοικήσαντες ἐν παλαιάτοις χρόνοις Πελασγοὶ, αὐτοὶ ἰσοπέδωσαν τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, καὶ ὠχύρωσαν τὸ πρῶτον αὐτὸν, δι' ὃ καὶ τὸ πρωτόκτιστον τοῦτο τεῖχος ὠνομάσθη Π ε λ α σ γ ι κ ό ν, καὶ οὕτως ἐξηκολούθησε καὶ μετέπειτα καλούμενον τὸ πρὸς βορρᾶν τεῖχος, εἴτε διότι μόνον τοῦτο τὸ μέρος, ὡς μᾶλλον εὐπρόσιτον, εἶχον τειχίσει ἐκεῖνοι, εἴτε διότι τὸ πρὸς μεσημβρίαν κατὰ πρῶτον ἢ κατὰ μετασκευὴν τοῦ ἀρχαίου τεῖχος, ἀνήγειρον ὁ Κίμων, ὅθεν καὶ Κ ι μ ω ν ι α τείχη, ἐν πλείστοις σωζόμενα, τὰ κατ' ἐκείνην τὴν πλευρὰν ὠνομάσθησαν. Π ε λ α σ γ ι κ ό ν δ' ἐλέγετο καὶ ἕκτασις τις, ἀρχικῶς ἴσως καὶ αὐτὴ ὠχυρωμένη, ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος.— Ἡ εἴσοδος εἰς

τὴν Ἀκρόπολιν ἦν πρὸς δυσμὰς, κλειομένη κατ' ἀρχὰς δι' ἐννέα, πιθανῶς πλησίον ἀλλήλων κειμένων πυλῶν, τοῦ Ἐννεαπύλου (ἴδ.), εἰς ὃ ὁ Περικλῆς, δι' ἀρχιτέκτονος τοῦ Μνησικλέως, ἀντικατέστησε τὰ πεντάπυλα Προπύλαια (ἴδ.), μᾶλλον πρὸς βορρᾶν ἐστραμμένα. Ἡ εἰς αὐτὰ ἀνάβασις ἦτο ἀνοικτὴ ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ βράχου ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν δὲ χρόνων, τὸ 27 π. Χ. κατεσκευάσθη ἢ πρὸς αὐτὰ ἄγουσα μαρμαρίνη ἀναβάθρα, ἣτις ἀνευρέθη κατὰ μέρη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Μεταγενεστέρως ὁ Γάλλος

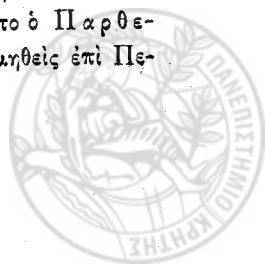
σιστρ.) ὅτι μεταξύ τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ σπηλαιου τοῦ Πανός, ὡς καὶ τῆς κάτω πόλεως ἐλευθέρᾳ ἦν ἡ κοινωνία, καὶ τέλος διότι εἰς τὴν Πύλην τοῦ Βευλιῆ εὐρέθησαν ἐνηρμοσμένα, ἐξ ἄλλων Ἑλληνικῶν μνημείων ἀποσπασθέντα ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα, καὶ ἐπιγραφαί, ὡς καὶ Ῥωμαϊκαί, ἐνίοτε ἀντιστρόφως ἐντετειχισμένα. Ὡστε ἀναμφισβητήτως τὸ τεῖχος καὶ ἡ πύλη εἰσὶ χρόνων Βυζαντινῶν, πιθανῶς τῆς ἐπὶ Βαλεντινιανοῦ ὀχυρώσεως. — Τῶν προπυλαίων ἡ Β πρὸς Δ προέχουσα πτέρυξ ἦν ἡ πινακοθήκη ἐν

Ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Βευλιῆ ἀνέσκαψεν εἰς τὸ Δ πέρασ αὐτῆς τεῖχος καὶ πύλην, ἣτις καὶ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐνομισθῆ οὔσα αὐτὴ ἢ ἐπὶ τῶν κλασικῶν χρόνων πρώτη εἴσοδος εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ εἰκόνες ἀνοικοδομήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ἀρχαίας Ἀκροπόλεως ἐγένοντο, ὡς ἢ ἐπισυνημμένως δημοσιευομένη κατὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐντελῶς ἐσφαλμένη, οὐ μόνον διότι οὐδὲν παρ' οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων περὶ κλίμακος πρὸ τῶν Προπυλαίων ἀναφέρεται, ἀλλὰ καὶ διότι θετικά ἀποδείξεις ὑπάρχουσιν (Ἀριστφ. Λυ-

τοῖς ἀρχαίσι χρόνοις, ἢ δὲ Ν εἶχεν ἐπιχωδομημένον τὸν ναὸν τῆς Νίκης (ἴδ.). Ἐντὸς τῶν στοῶν αὐτῶν ἦσαν ἰδρυμένοι αἱ Χάριτες, γλυπτικὸν ἔργον τοῦ Σωκράτους, ἐντὸς δὲ τῆς Ἀκροπόλεως, δεξιῶς τῶ εἰσιόντι, ἦν τὸ ἄγαλμα τῆς Ὑγείας Ἀθηνᾶς, ἔργον τοῦ Πύρρου, οὗ τὸ βάθρον σώζεται ἐν χώρᾳ, καὶ ὀλίγον ἐνδοτέρω κολοσσαῖος ὁ Δούριος ἵππος τοῦ Στρογγυλιῶνος (Παυσ. Α. 23, 5. — Σχλ. Ἀριστφ. Ὀρν. 1128). Εἰς τὸ μεσαίτατον σημεῖον τοῦ λόφου ἴστατο ὁ Παρθενῶν (ἴδ.), ὑπὸ Ἰκτινίου οἰκοδομηθεὶς ἐπὶ Πε-

ρικλέους· ΝΔ δ' αὐτοῦ ὁ ναὸς τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, καὶ ΒΔ τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Προμάχου Ἀθηναῆς (E) ἔργον τοῦ Φειδίου, τοσοῦτον ὑψηλόν, ὥστε ἡ αἰχμὴ τῆς λόγχης αὐτοῦ ἐφαίνετο ὑπὲρ τὸν Παρθενῶνα εἰς τοὺς ἐκ τοῦ Σουρίου προσπλέοντας. Ἡ θέσις τοῦ βάθρου αὐτοῦ φαίνεται ἔτι. Ὅπισω δὲ, πρὸς Α τοῦ Παρθενῶνος, ὠκοδομήθη στρογγύλος ναῖσκος τοῦ Αὐγούστου καὶ Ρώμης, οὐ ἐρείπια σώζονται, καὶ Β, πρὸς τὸ χεῖλος τῆς Ἀκροπόλεως, ἦν ἐπὶ ἀρχαιοτάτων χρόνων τὸ ἀνάκτορον τῶν βασιλέων τῆς Ἀττικῆς, τὸ Ἐρέχειον, οὐ λείψανα τῶν βάσεων ἐσχάτως ἀνευρέθησαν· καὶ τούτου μέρος ἦν, ἢ κατόπιν ἐκτίσθη παρ' αὐτῶ, ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηναῆς, Ἐρέχειον (ἴδ.) ὀνομασθεῖς καὶ αὐτὸς, καὶ περικλείων τοὺς τάφους τοῦ Κέκροπος καὶ τοῦ Ἐρεχθίδος. Τούτον ἐπυρπόλησαν οἱ μετὰ τοῦ Ξέρξου Πέρσαι τὸ 480 π. Χ., καὶ τὰ λείψανα αὐτοῦ, ἰδίως τὰ κοσμοῦντα αὐτὸν ἀγάλματα τῆς ἀρχαίας τέχνης, καταχωσθέντα, φαίνεται, ἔκτοτε πρὸς περίσωσιν ἀπὸ βεβηλώσεως, ἀνευρέθησαν ἐσχάτως ἐπαλλήλως κείμενα, ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἀνωκοδομήθη δ' ὁ ναὸς κατάκοσμος ἐπὶ Περικλέους, καὶ τούτου σώζεται τὸ ὠραῖον ἐρείπιον.—Καὶ τρεῖς ἔτι στεναὶ ὑπόγειοι ἐξοδοὶ ἐκ τοῦ Β τείχους τῆς Ἀκροπόλεως ἀνευρέθησαν, ἢ μία παρὰ τῇ ΒΑ γωνίᾳ, ἄλλη ΒΔ τοῦ Ἐρεχθίδου, ἐκβάλλουσα εἰς τὸ σπήλαιον τὸ ἱερὸν τῇ Ἀγραύλῳ, καὶ τρίτη ΒΑ τῶν Προπυλαίων, φέρουσα εἰς τὰ ὑπὸ τὴν ΒΔ ὄφρυν τοῦ λόφου κείμενα σπήλαια τοῦ Πανός καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· ὑπὸ δὲ τὴν Ν πλευρὰν ἔκειτο Α τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον (Θ), ἐν ᾧ ἐδιδάσκοντο τῶν μεγάλων ποιητῶν τὰ δράματα, μετὰ σπηλαίου ὑπὲρ αὐτὸ, ἀνήκοντος εἰς χορηγικὸν μνημεῖον τοῦ Θρασύλλου (Bœekh. C. I. 224)· μετ' αὐτὸ δὲ, Δ, ἢ μετ' αὐτοῦ συνεχομένη στοὰ τοῦ Εὐμένους, καὶ ὀπίσω αὐτῆς, πρὸς τοὺς πρόποδας, ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ὑπὸ δὲ τὴν ΝΔ γωνίαν τοῦ

λόφου, τὸ Θέατρον καὶ Ὀδῆον, ὁ ὠκοδομησέν ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς, εἰς μνήμην τῆς γυναικὸς του Ῥηγίλλης.

Ἀκρότατος, 1) υἱὸς Κλεομένους Β' βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐκίνησε τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν ἀντισταῖς εἰς τὸ ψήφισμα τὸ κηρύττον ἀκαταδιώκτους τοὺς ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μεγαλοπόλεως (330 π. Χ.) φυγόντας. Ἐν Σικελίᾳ ἀνέλαβε τὴν στρατηγίαν τῶν Ἀκραγαντίνων κατὰ τοῦ Συρακουσίου Ἀγαθοκλέους, ἀλλὰ δυσαρεστῆσας διὰ τῶν βιαιοπραγιῶν του, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σπάρτην (Διόδ. ΙΘ, 70.—Πλούτ. Ἅγισ, Γ. — Πaus. Γ, 6, 2).—2) ὁ ἔγγονος αὐτοῦ, διεδέχθη (265) τὸν πατέρα του Ἀρέα εἰς τὸν θρόνον, καὶ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐφονεύθη ὑπὸ Ἀριστοδήμου, τοῦ τυράννου τῆς Μεγαλοπόλεως (Πλούτ. Πύρ. ΚΣΤ.—Ἅγισ, Γ. — Πaus. Γ, 6).

Ἀκρων, ἰατρός Ἀκραγαντίνος, τὰς Ἀθήνας μετὰ τὸν μέγαν λιμὸν, καθάρισας (Πλούτ.).

Ἀκρόρειος, πόλις τῆς Τριφυλίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ (Ξεν. Ἑλλ. Β, 2, 30. Δ, 2, 16.—Στ. Βυζ.).

Ἀκρωτήριον, 1) τὸ ὑπὲρ τὰς γω-

νίας τοῦ αἰετώματος σύνθεσις ἀρχιτεκτονικὸν

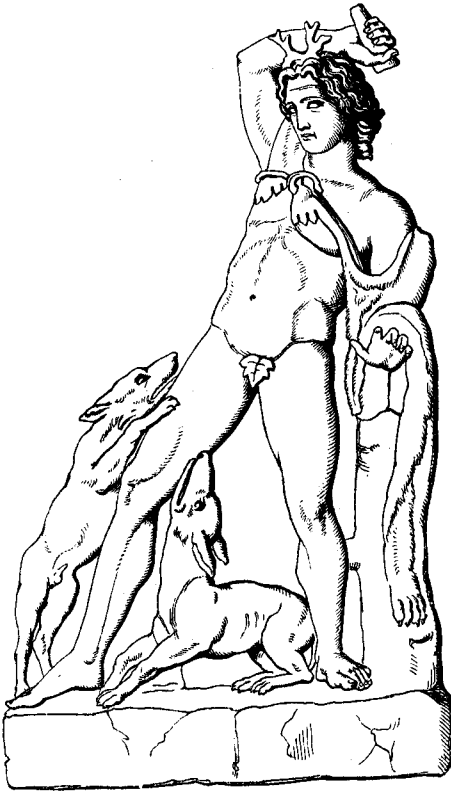

κόσμημα, κατὰ τὴν εἰκόνα: (ἴδε ν α ό ς). — 2) Τὸ ἄκρον τῆς πρῶρας. (ἴδε π λ ο ζ ο ν).

Ἄκταία, 1) μία τῶν Νηρηίδων (Ἡσ. Θεογ. 249. — Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 41). — 2) Μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλδ. Β, 1, 5). — 3) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος ἐν Ἀττικῇ.

Ἄκταῖος, 1) ὁ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς Ἀγραύλου, γυναικὸς τοῦ Κέκροπος (Παυσ. Α, 2. — Ἀπολλόδ. Γ, 14, 2). — 2) Πατὴρ τοῦ Τελαμώνος (Ἀπλδ. Γ, 12, 6).

Ἄκταίων, υἱὸς Ἀρισταίου καὶ Αὐτόνοης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, ὑπὸ τοῦ Κεν-

ταύρου Χείρωνος εἰς θηρευτὴν ἀνατραφεὶς καὶ 50 κύνες τρέφων. Εἴτε διότι ἐκαυχῆθη ὅτι ὑπερτερεῖ τὴν Ἄρτεμιν, εἴτε διότι εἶδε τὴν θεὰν λουομένην γυμνὴν ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνος ἐκ βράχου ὃν εἶδεν ὁ Πausanias (Θ, 2, 3), ἢ θεὰ τὸν μετέβαλεν εἰς ἔλαφον, καὶ οἱ κύνες

του, παραγωνώσαντες αὐτὸν, τὸν ἐσπάραξαν. Παραστάσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἐκτεθεῖ: μέναι (Παυσ. Αὐτ. 38, 4), οἷον πιθανῶς καὶ τὸ ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσεῖῳ σωζόμενον ἄγαλμα, ἔσωζον τοὺς θηρευτὰς ἀπὸ τῆς ἐπηρείας τῶν κυνικῶν καυμάτων, ὧν σύμβολον ἦν πιθανῶς ὁ μῦθος. — 2) Νεανίας ἐκ Κορίνθου, υἱὸς τοῦ Μελίσσου, ὅστις ἀπέθανε διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχίου. Ἰδ. (Πλούτ. Ἐρ. δ. Β).

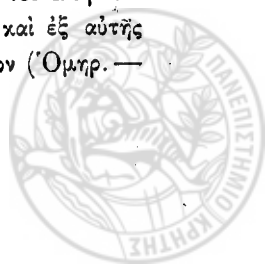
Ἄκτῆ, 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς. — 2) Παραλία τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Τροιζῆνος καὶ Ἐπιδαύρου. — 3) Παραλία τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας. — 4) Ἡ χερσόνησος τοῦ Ἄθωνος (Θουκ. Δ, 109). — 5) (Καλὴ) ἄκτῆ, εἰς τὴν βόρειον παραλίαν τῆς Σικελίας (Ἡρόδ. ΣΤ, 22).

Ἄκτια, ἴδ. Ἄκτιον.

Ἄκτιον, ἀκρωτήριον καὶ πόλις κατὰ τὴν δεξιὰν εἰσοδὸν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἐν Ἀκαρνανίᾳ, μετὰ περιφῆμον ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν ἐκαλλώπισεν ὁ Αὐγουστος ὅτε (τὸ 31 π. Χ.) ἐνίκησεν ἐνταῦθα ἐν περιφανεῖ ναυμαχίᾳ τὸν Ἀντώνιον. Διώρισε δὲ τότε τριετηρικὴν πανήγυριν, τὰ Ἄκτια, τελομένη ἐπὶ τοῦ ἀντιπέραν ἀκρωτηρίου (Θουκ. Α, 29. — Στράβ. Ζ, 325. I, 451. — Virg. Α. III, 275. — Suet. Ort. XVIII. Tib. VI).

Ἄκτορις, θαλαμηπόλος τῆς Πηνελόπης (Ὅμ. Ὀδ. Ψ, 227).

Ἄκτωρ, 1) υἱὸς Μυρμιδόνος καὶ Πεισιδίκης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλέως τῆς Φθίας, πατὴρ Εὐρυτίωνος (Ἀπολλόδ. Α, 7, 3) καὶ Ἰρου, πατρὸς (ἄλλου) Εὐρυτίωνος (Ἀπολλόδ. Ῥόδ. Δ, 73). — 2) Υἱὸς Δηϊόνος καὶ Διομήδης, θυγατρὸς τοῦ Εὐόθου, σύζυγος τῆς Αἰγίνης. ἔχων υἱὸν τὸν Μενόιτιον, καὶ ἔγγονον τὸν Πάτροκλον (Ἀπλδ. Δ, 8, 4. Πίνδ. Ὀλ. Θ, 106). — 3) Υἱὸς Φόρβαντος καὶ Ὑρμίνης, θυγατρὸς τοῦ Ἐπειοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Αὐγείου ἔσχε γυναῖκα τὴν Μυλιώσσην, καὶ ἐξ αὐτῆς υἱοὺς τὸν Εὐρύτονον καὶ Κτέατον (Ὅμηρ. —

Ἀπλδ. Β, 7, 2). — 3) Υἱὸς Φόρβαντος (Ἀπολδ. αὐτ.). — 4) Υἱὸς Ἀζέου (Παυσ. Θ, 37). — 5) Υἱὸς Ἰπάσου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν (Ἀπλδ. Α, 9). — 6) Υἱὸς Οἰνοπέως, εἰς τῶν μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἐκστρατευσάντων κατὰ τῶν Θηβῶν (Αἰσγλ. Ἐπτ. ἐπ. Θήβ. 557). — 7) Ὀπαδὸς τοῦ Αἰνείου, οὗ τὴν λόγην ἤρπασεν ὁ Τοῦρνος (Virg. Αἶ. IX, 500).

Ἀκύφας, ἀρχαία δωρικὴ πόλις ἐπὶ τῆς Οἴτης, καὶ Πίνδος (ἢ) ἐλέγετο (Στρβ. Θ).

Ἀκωκὴ, ἴδ. αἰχμῆ.

Ἀλάβανδα (τὰ καὶ ἦ), ἐπίσημος πόλις τῆς Καρίας (Ἡρότ. Ζ, 195). Φρυγίας κατὰ Η, 136), πρὸς τῷ Μαϊάνδρῳ, τοῦ ἐμπορίου ἐπιμελουμένη καὶ τῶν τεχνῶν, μὴ ἐπαίνουμένη δ' ἐπ' αὐστηρότητι ἡθῶν. Πατρὶς τῶν δύο ρητόρων Ἀπολλωνίων (ἴδ.) (Στρβ. ΙΔ. — Liv. XXXIII, 18). Κτίστης αὐτῆς λέγεται ὁ Ἀλάβανδος, υἱὸς τοῦ Καρῶς καὶ τῆς Καλιρρόης (Στ. Β.).

Ἀλάβαστροι ἢ ἀλάβαστρα ἀγχεῖα ἐξ ἀλαβάστρου, κυρίως δι' ἀρώματα, μύρα καὶ χρίσματα ἐνίοτε ὅμως ἦσαν καὶ ἐξ ἄλλων πολυτίμων ὑλῶν, ἐξ ὄνυχος ἢ χρυσοῦ, κτλ. (Ἡρότ. Γ, 30. — Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1053. — Αἰλ. Π. Ι. IB, 18. — Εὐαγγ. Λουκ. Ζ, 37). ἴδ. Ἀγγεῖα.

Ἀλαγονία, πόλις τῆς Ἐλευθερολακωνίας πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ (Παυσ. Γ, 33).

Ἀλαζῶνες, ἔθνος σκυθικὸν μεταξὺ Νεῖπρου καὶ Βόλγα (Ἡρότ. Δ, 17).

Ἀλαῖ, 1) Ἀραφηνίδες, Αἰξωνίδες, ἴδ. Ἀττικῆ. — 2) Ἀλικαί, παρὰ τὸν Πειραιᾶ (Ἐν. Ἐλ. Β, 4, 34), καὶ ἐν γένει αἱ θαλάσσιαι ἀλικαί, καὶ ἀλοπήγια καλούμεναι.

Ἀλατσα καὶ Ἀλεσσα, κατὰ τὴν βορείαν ἀκτὴν τῆς Σικελίας, ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σικελοῦ ἡγεμόνος Ἀρχωνίδου διὰ μισθωτῶν Ἑλλήνων, καὶ ἦν πόλις ἐμπορικὴ (Διόδ. ΙΔ, 16. — Στρβ. ΣΤ, 266).

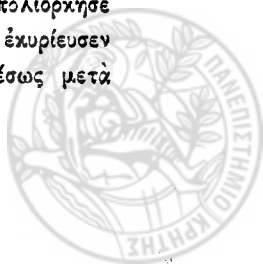
Ἀλαλκομεναί, 1) πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, μεταξὺ τῆς Κωπαίδος λίμνης καὶ τοῦ

ὄρους Τιλφωσίου. Εἶχε δ' ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἣτις καὶ ἐνταῦθα ἐλέγετο γεννηθεῖσα καὶ τραφεῖσα ὑπὸ ἥρωος Ἀλαλκομένους (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 3. — Στρβ. Θ, 415. — Παυσ. Θ, 33). — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς παρὰ τῇ Ἰθάκῃ νήσῳ Ἀλεξίας (Στρβ. Ι, 457).

Ἀλαμανοί, (ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ alle Männer ἢ ἀρχ. alle Mannan, πάντες οἱ ἄνδρες), δεσμὸς πόλεων μεταξὺ τοῦ Δουναβέως, τοῦ ἄνω Ῥήνου καὶ τοῦ Μείνου, γνωστὸς γενόμενος τὸ πρῶτον τὸ 3 μ. Χ. Εἶχον διαφόρους βασιλεῖς, ὧν ὁ Ἀμμιανὸς (XVI, 12, 1. XVIII, 2. XX, 3. XXI, 3) ἀπαριθμεῖ δέκα. Εἶχον δ' ἓνα ἀρχηγὸν ἐν πολέμῳ. Ὁ Καρακάλας, νικήσας αὐτοὺς, ἐπωνομάσθη Ἀλαμανικὸς (214). Ἐν δὲ τῇ ε' ἑκατονταετηρίδι ἐξέπλωθέντες, κατεῖχον ἤδη τὴν Ἀλσατιάν καὶ τὴν γερμανικὴν Ἑλβετιάν.

Ἀλανοί ἢ Ἀλαωνοί, μέγας λαὸς σαρματικὸς, ἴσως οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἀλθανοῖς (ἴδ. Ἀλθανία), κατόικουν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Καύκασον, ὅθεν προέβησαν πρὸς τὰς ῥωσικὰς πεδιάδας, καὶ διὰ τῶν Κασπίων πυλῶν, ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ καὶ εἰς Μηδίαν καὶ Ἀρμενίαν. Τῇ γ' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. ἐνίκησαν ἐν Φιλίπποις τῆς Μακεδονίας τὸν αὐτοκράτορα Γορδιανόν· ἐκδιωχθέντες δ' ὑπὸ τῶν Οὐννων, ἐλεηλάτησαν μετὰ τῶν Σουήθων καὶ Βανδάλων τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν, καὶ τέλος κατετροπώθησαν ὑπὸ τῶν Γότθων καὶ Φράγκων.

Ἀλάριχος, βασιλεὺς τῶν Βισιγόθων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου (395 μ. Χ.), ἐπολιόρκησε τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εἶτα, λεηλατήσας τὴν Μοισίαν, τὴν Μακεδονίαν, τὴν δυτικὴν Ἰλλυρίαν, κατῆλθε παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν εἰς Νικόπολιν, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἣν ἐλεηλάτησε (Claudian. in Ruf. II, 180. — De laude Stilich. I, 170). Τὸ δὲ 401 εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπολιόρκησε μετὰ ταῦτα δις τὴν Ρώμην, καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν τὸ 410. Ἀπέθανε δ' ἀμέσως μετὰ

ταῦτα, καὶ ἐτάφη ἐν Καλαβρία, παρὰ τὴν πόλιν Κουσεντιάν, ἐντὸς τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ Βαρεντινίου, οὗ τὸν ῥοῦν ἀπέστρεψαν πρὸς τοῦτο οἱ ὄπαδοί του.

Ἄλᾶστωρ, 1) δαίμων κακὸς καὶ ἐπιβλαβῆς (Αἰσχ. Εὐμ. 227. — Σοφ. Οἶ. 364), ἢ εἰς κακὸν ἐξεγείρων (Εὐριπ. Ἡλέκ. 978), δι' ὃ καὶ αἱ Ἐρινυῆς οὕτως ἐπιλέγονται, προσέτι δὲ καὶ ὁ Ζεὺς, ὅτε πρὸς ποινὴν ἐπιχρεμᾷ δυστυχήματα· πρὸ πάντων δὲ δαίμων ἐκδικητῆς διαπραχθέντων ἐγκλημάτων (Εὐριπ. Ὀρέστ. 1557. Σοφ. Οἶ. Κ. 785. Τραχ. 1215), κυρίως ὁμοῦς ὁ «δαίμων γέννας», ὁ διὰ πραχθὲν ἐγκλημα ὄλην γενεάν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱοὺς καταδιώκων, καὶ πρὸς τιμωρίαν εἰς νέα ἐγκλήματα πάλιν ρίπτων, ἀπαιτοῦντα νέας ποινάς (Αἰσχ. Ἀγ. 1497—1508). — 2) Ἡγεμὼν τῶν Λυκίων ἐν Τροίᾳ (Ἰλ. Ε, 677). — 3) Υἱὸς τοῦ Νηλέως (Ἀπολλοδ. Δ, 99). — 4) Ὑποστράτηγος τοῦ Νέστορος ἐν Τρωάδι (Ἰλ. Δ, 295. Θ, 333).

Ἄλθανία, χώρα ἐν Ἀσίᾳ, ἔχουσα Β ἐν Κούκασον, Ν τοὺς ποταμοὺς Κῦρον καὶ Ἄραξον, Ἀ τὴν Κασπίαν καὶ Δ τὴν Ἰθηρίαν, σιτοφόρος, καὶ πλουσία εἰς ἀμπέλους καὶ εἰς βοσκάς. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἠγάπων τὰ κυνηγέσια καὶ τὸν πόλεμον (Στράβ. ΙΑ, 501. — Ἀρρ. Γ, 8. ΙΑ, 13). Ὁ Πομπήτιος ὑπέταξεν αὐτοὺς (Πλούτ. Πομπ. ΛΔ). Τινὲς τοὺς ἐκλαμβάνουσιν ὡς τοὺς αὐτοὺς τοῖς Ἄλανοῖς (Amm. Marc. XXXI, 2. XXIII, 5).

Ἄλθάναι ἢ **Κάσπαι** **πύλαι**, στενωπὸς παρὰ τῆ Κασπία θαλάσση, μόνη ὁδὸς κοινωνίας ἀπὸ Β εἰς Ν.

Ἄλθεις ἢ **Ἄλθιος**, εἰς τῶν πρώτων, ἀτελῶς γνωσθέντων τοῖς Ῥωμαίοις ἀνατολικωτάτων ποταμῶν τῆς Γερμανίας, ἢ Ἐλθα, ἐκ τοῦ Elf, σημαίνοντος ποταμὸν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Γερμανικῇ (Δίων Κάσσ. ΝΕ, 1. — Tac. Germ. XLI).

Ἄλθίων, τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Ἀγγλίας (Πτολ. — Στ. Βυζ.).

Ἄλεια, πόλις Ἀρκαδικῆ, ἐν βαθείᾳ κοι-

λάδι μεσημβρινῶς τῆς Στυμφάλου. Σώζοντα ἔτι λείψανα αὐτῆς (εἰς Βουγιάτι). Ἐπὶ Πausανίου ἀνήκε τῇ Ἀργολίδι. Ἰδίως ἐνταῦθα καὶ ἐν Τεγέα ἐλατρεύετο ἡ Ἄλεια Ἀθηναῖα, ἣ καὶ ἤγετο ἑορτὴ τὰ Ἀλειαία (Ἡρότ. Α, 66. Θ, 70. — Στράβ. Η, 388. — Πaus. Η, 23, 1).

Ἄλειπτης, ὁ εἰς τοὺς ἀθλητικούς ἀγῶνας τοὺς παλαιστάς δι' ἐλαίου ἀλείφων καὶ κόνιν ἐπιτάσσων, ἵνα καὶ ὁ ἰδρῶς προλαμβάνηται, καὶ τὰ μέλη ὀλισθηρότερα γίνωνται. Τὸ αὐτὸ δ' ἐπραττον καὶ εἰς τὰ γυμνάσια τῶν νεανιῶν, ὧν καὶ μέχρι τινὸς διηθύθουν τὴν ἀνατροπὴν (Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. Β, 5. — Πίνδ.

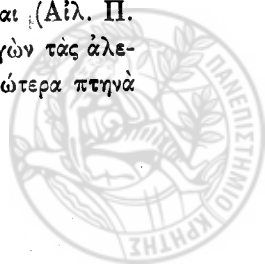

Ὀλυμπ. Η, 54—71. — Cic. Fam. I, 9. — Cels. I, 1). Ὁμοίως ἀλείπεται ὑπὸ πηλῶν καὶ ἐν τοῖς βαλανείοις, τοὺς λουθέντας δι' εὐωδῶν μύρων χρίοντες, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐκ τοιχογραφίας ληφθεῖσης ἐκ τινος ὑπογείου ἐπὶ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ.

Ἄλεισιον, μεγάλη πόλις τῆς Ἡλίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 617) ἐκλιποῦσα μετ' Ὀμηρον. Ὁ δὲ Στράβων μνημονεύει μόνον Ἀλειαίου πεδίου παρ' Ὀλυμπία.

Ἄλεκτρούων, θεράπων τοῦ Ἄρεως, μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς τὸ ὁμώνυμον πτηνόν, διότι δὲν ἠγγρύπνει δεόντως ὅτε ὁ Ἄρης ἐπεσκέπτετο τὴν Ἀφροδίτην.

Ἄλέκτωρ, τὸ κατοικίδιον πτηνόν, ἰσρὸν τῷ Ἄρει ὡς μάχιμον, ἄγρυπνον, καὶ θεωρούμενον ὅτι ἀναγγέλλει τὴν νίκην, ὡς ἀνήγγειλε τῷ Θεμιστοκλεῖ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν, τοῖς Θηβαίοις τὴν κατὰ τῶν Σπαρτιῶν. Ἐπειδὴ δ' αὐτοῦ τὸ παράδειγμα προτεινᾶς ὁ Θεμιστοκλῆς εἰς τὸν στρατὸν, ἐξέκαυσε τὴν ἀνδρείαν του, λέγεται (Αἰλ. Π. I, Β, 28) αὐτὸς πρῶτος εἰσαγαγὼν τὰς ἀλεκτορομαχίας, εἰς αἷς τὰ μαχιμώτερα πτηνὰ

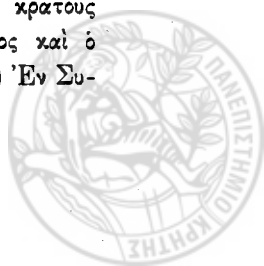

ἐπρομηθεύοντο ἐκ Τανάγρας, ἐκ Ῥόδου, ἐκ Χαλκίδος καὶ ἐκ Μηδίας. Ἐτρεφον δὲ τοὺς ἀλέκτορας διὰ σκορόδων, ὠπλίζον τοὺς πόδας των διὰ περυσιῶν, καὶ τοὺς ἔθετον ἐπὶ τραπέζης ἐναντίους ἀλλήλοις. Ἐπίσης δ' ὑπῆρχον καὶ ὀρτυγομαχίαι, δι' ἃς πολλοὶ ἦσαν ὀρτυγομανεῖς, καὶ ὑπῆρχον ὀρτυγοτρόφοι καὶ ὀρτυγοθήραι.

Ἀλεξάνδρα, 1) ἕτερον ὄνομα τῆς Κασσάνδρας, θυγατρός τοῦ Πριάμου (Ίαυσ.). — 2) Ζωγράφος Σικυωνία, θυγάτηρ τοῦ ζωγράφου Νεάλλκου, μετ' Ἀλέξανδρον.

Ἀλεξάνδρεια, 1) μέρος τοῦ ὄρους Ἰδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ, ἔνθα ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς. — 2) Εἰκοσιοκτὼ πόλεων ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μνημονεύει Στέφανος ὁ Βυζάντιος, ἐπωνύμων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ τὴν ἕκτασιν τῶν κατακτήσεων αὐτοῦ ἐλεγχοῦσάν. Εἰσὶ δ' αὐτῶν αἱ ἐπισημότεραι α) ἡ ἐν Αἰγύπτῳ, διαταγῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ 331 π. Χ. κατὰ σχέδια τοῦ Δεινοχάρους ἐπὶ τῆς γλώσσης γῆς κτισθεῖσα μεταξὺ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης καὶ τῆς Μεσογείου. Εἶχε δ' εὐθυγράμμους καὶ εὐρείας ὁδοὺς, ἀποτελούσας παραλληλόγραμμον 30 σταδίων (1½ ὥρας) μήκους καὶ 10 σταδίων πλάτους. Τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς μέρος ἐλέγετο Βρούχειον, πλὴν τῶν ἀνακτόρων, εἰς ἃ κατετέθη καὶ ἡ σωρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιλαμβάνον καὶ τὸ μουσεῖον, τὸ γυμνάσιον καὶ τὸ στάδιον. Τὸ δὲ δυτικὸν ἐκαλεῖτο Ῥάκωτος, καὶ περιεῖχε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸ Σεράπειον, ἐν ᾧ ἦν ἡ βιβλιοθήκη. Πρὸ τῆς πόλεως ἐξετείνετο ἡ νῆσος Φάρος, εἰς ἧς τὸ Β ἄκρον ὁ Κνίδιος Σώστρατος ἔκτισε μέγαν φανὸν διὰ τοὺς θαλασσοπόρους· αὕτη δ' ἡ νῆσος συνεδέθη μετὰ τῆς ξηρᾶς δι' ἑπτασταδίου προκυμαίας, ἧτις ἀπετέλεσε δύο λιμένας, δεξιῶς μὲν τὸν Μέγαν, περικλειόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λοχίου, παρ' ᾧ ἦν ὁ μικρὸς λιμὴν, ἀριστερῶς δὲ τὸν Εὐνοστον, συνδεθέντα διὰ διώρυχος καὶ μετὰ τῆς Μαρεώτιδος. Ἐκτὸς τῆς Κανωβίας

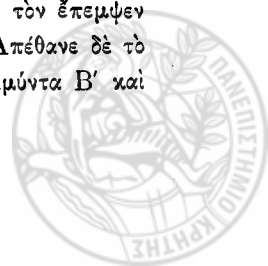
πύλης, ΒΑ τοῦ Βρούχειου, ἦν τὸ ἱπποδρόμιον, ἐκτὸς δὲ τῆς Ῥακώτιδος ΝΔ, ἡ νεκρόπολις. Πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων, ἡ Ἀλεξάνδρεια ἔλαβε μεγίστην ἐμπορικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ κατέστη τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, ἔχουσα περὶ τὰς 300,000 ἐλευθέρων κατοίκων, καὶ ἴσως διπλάσιον ἀριθμὸν δούλων. Μεγάλῃν βιβλιοθήκῃν εἶχε συλλέξει Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐν Βρούχειῳ, περιλαμβάνουσαν 90,000 βιβλία ἀμιγῆ, ἢ ἀπλᾶ, μετὰ δὲ τῶν συμμιγῶν, ἧτοι τῶν διπλῶν, ἢ ἴσως διαφόρων συγγραμμάτων τοῦ αὐτοῦ συγγραφῆως, εἰς 400,000 ἀναριθμώμενα. Ἄλλῃ ἐκ 42,800 βιβλίων συνέστη μετὰ ταῦτα ἐν τῷ Σεραπέει, ἀλλ' ἐκάη ἐπὶ τῆς ἀλώσεως ὑπὸ Καίσαρος· ἀντικατέστησε δ' αὐτὴν διὰ 200,000 βιβλίων ἡ Κλεοπάτρα. Ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν ἐτέραν ἐπυρπόλησε τὸ 651 μ. Χ. ὁ Ὁμέρ διὰ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Ἀμροῦ φαίνεται δὲ ὅτι ἤδη καὶ τὸ 389, ἐπὶ Θεοδοσίου, ἔβλαψεν αὐτὴν ἐκ θρησκομανίας ὁ ἀρχιερεὺς Θεόφιλος (ἴδ. Rilschl. Alexand. Bibl. 1838. 1840). Ἐν τῷ Μουσεῖῳ, καταστραφέντι ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ, εἶχον σίτισιν οἱ εἰς τὴν σπουδὴν ἐπιδιδόμενοι. Ἰδίως δ' ἡσχολήθησαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εἰς ἐρεῦνας γραμματικὰς, εἰς σχολιάσεις τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων, ἀλλ' οὐχ ἦτον καὶ εἰς πρωτότυπα συγγράμματα, ἀκόμη καὶ εἰς ποιήσεις κατὰ ζῆλον τῶν ἀρχαιοτέρων. Καὶ ἡ μετάφρασις δὲ τῆς Γραφῆς ὑπὸ τῶν Ἑβδομήκοντα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἔγινε. Μεταξὺ τῶν ἐναπολειφθέντων ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας πόλεως τ' ἀξιολογώτερα ἦσαν δύο ὀβελίσκοι, φέροντες ἐπιγραφὰς ἱερογλυφικὰς, ὧν ὁ τελευταῖος ἀπεκομίσθη κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα εἰς Λονδῖνον. — β) Ἀλ. Τρωάς, ὑπὸ Ἀντιγόνου παρὰ τῇ θέσει τῆς ἀρχαίας Τρωάδος ἰδρυθεῖσα, καὶ ἐπὶ τινα χρόνον Ἀντιγόνηα κληθεῖσα. Ὁ Καῖσαρ ἐσκέφθη εἰς αὐτὴν νὰ μεταθέσῃ τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κράτους (Suet. Caes. LXXIX), ὁ δ' Αὐγουστος καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐπεμελήθησαν αὐτῆς. — γ) Ἐν Συ-

ρία, μεταξύ Ἰσοῦ καὶ Ἀντιοχείας. — δ) Ἐν Ἀραχωσίᾳ τῆς Περσίας. — ε) Ἐν τῇ Ἀριανῇ, ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἰνδικῆς ὁδοῦ. — ς) Ἐν τῇ Βακτρία. — ζ) Ἡ πρὸς Κίβου κάσφ ἢ ἐν Παροπαμισάδαϊς, ὅπου καὶ διεχειμάσεν ὁ Ἀλέξανδρος (Ἀρρ. Γ, 28, 4). — η) Ἐν Σουσιανῇ, πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Τίγρεως, ἔπειτα Ἀντιόχεια. — θ) Ἡ πρὸς Τανάδι (Ἀρρ. Δ, 1, 3), ἴσως ἢ καὶ Ἀλεξανδρέσχατα (τὰ) καλουμένη. — ι) Ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ (Ἀρρ. ΣΤ, 15, 2).

Ἀλέξανδρος, 1) Ἰδ. Πάρις. — 2) Ὁ Φεραῖος, φονεύσας τὸν θεῖόν του Πολύφρονά, ἀνεδείχθη τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Διὰ τῶν ὠμοτήτων καὶ τῶν παρασπονδιῶν αὐτοῦ ἐκίνησε τοὺς ἐν Λαρίσῃ Ἀλευάδας νὰ ζητήσωσι τὴν βοήθειαν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, Ἀλεξάνδρου Β'. Ἀφ' οὗ δ' αὐτὸς ἀπεχώρησεν, αἱ Θῆβαι, ἐπὶ τῇ παρακλήσει πολλῶν πόλεων τῆς Θεσσαλίας ἐπεμψαν κατὰ τοῦ τυράννου τὸν περίφημον Πελοπίδαν. Μετὰ τοῦτο δὲ, ἀπελθὼν ὁ Πελοπίδας εἰς Μακεδονίαν, πρὸς κατεύνασιν τῶν ἐκεῖ παραχῶν, ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του συνελήθη προδοτικῶς μετὰ τοῦ συστρατήγου του Ἰσμηνίου ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τοὺς ἡλευθέρωσε (368 π. X.) μετὰ στρατοῦ ἐπελθὼν ὁ Ἐπαμεινώνδας (Πλούτ. Πελ. 27—29. — Nep. Pel. V). Ἀλλὰ καὶ αὐθις ἠναγκάσθησαν οἱ Θεσσαλοὶ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τῶν Θηβαίων τὴν ἐπικουρίαν, καὶ τότε ἐπελθὼν ὁ Πελοπίδας, ἐνίκησεν ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς, ἀλλὰ καὶ ἐφρονεῦθη ἐκεῖ (364), καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τῶν Θηβαίων. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκογένειαν ἦσαν αἱ ἀπανθρωπιαὶ του ἀποτρόπαιοι, καὶ προτροπῇ τῆς γυναικὸς του Θῆβης ἐφόνευσε τέλος αὐτὸν ὁ ἀδελφός της (Πλούτ. Πελ. 35. — Ξεν. Ἐλ. ΣΤ, 4, 35. — Val. Max. IX, 43. — Cic. off. II, 7, 13.) — 2) Βασίλειος τῆς Ἡπειροῦ. α) Ἀλέξανδρος Α', βοηθεὶα Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, νυμφευθέντος τὴν ἀδελφὴν του Ὀλυμπιάδα, ἐκβαλὼν τὸ 343—2 π. X. τὸν θεῖον

τοῦ Ἀρύβαν καὶ τὸν ἐξάδελφόν του Αἰακίδην (Just. VIII, 6), ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Ἡπειροῦ. Ὅτε δ' ἡ Ὀλυμπιάς ἀπεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ἐπανεληθούσα πρὸς αὐτὸν, ἤθελε νὰ τὸν διερεθίσῃ εἰς πόλεμον. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος τὸν ἐπράυνε. δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Κλεοπάτραν εἰς ταύτης δὲ τὸν γάμον ἐδολοφονήθη ὁ Φίλιππος, τὸ 336 (Just. IX, 6). Τὸ δὲ 332, παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν Ταραντίνων, μετέθη εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν Βρουττίους καὶ Λευκανοὺς καὶ ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τῶν Ῥωμαίων. Μετὰ δεκαετίαν δ' ἐνίκηθη ἐν Πανδοσίᾳ, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του ἐφρονεῦθη διὰ προδοσίας ὑπὸ τῶν Λευκινῶν παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀχέροντα (Just. XII, 2. — Liv. VIII, 17. 24. IX, 17. 19). — β) Ἀλέξανδρος Β', υἱὸς τοῦ Πύρρου, βασιλεὺς τῆς Ἡπειροῦ, ἐξέβαλε τῆς Μακεδονίας τὸν Ἀντίγονον Γονατᾶν, ἀλλ' ὁ υἱὸς ἐκείνου Δημήτριος τῷ ἀφῆρσε καὶ αὐτὴν καὶ τὴν Ἡπειρον. Ἐπανάστασις ὁμῶς τῶν Ἡπειρωτῶν τὸν ἀνεκάλεσεν. Ἀπέθανε δὲ μετὰ 262 καὶ 258 π. X. (Πλούτ. Πύρ. Θ. — Just. XXVI, 2. XXVIII, 1). — 3) Βασίλειος τῆς Μακεδονίας. α) Ἀλέξανδρος Α', υἱὸς τοῦ Ἀμύντου, ὃν διεδέχθη τὸ 505 π. X. Καὶ ὁ μὲν Ἀμύντας εἶχεν ὑποταγῇ εἰς Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπην· ἀλλ' αὐτὸς ἐθανάτωσε τοὺς πρέσβεις τῆς Περσίας διὰ φονέων μετημφισμένων εἰς γυναῖκας, καὶ ὅτε ἦλθεν ὁ Βουδάρης νὰ ζητήσῃ λόγον περὶ αὐτῶν, τὸν ἐξίλέωσε, δοὺς αὐτῷ εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν του (Ἡρδ. H, 136. — Just. VII, 3). Ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς εἰσβολῆς τοῦ Δαρεῖου εἰς τὴν Ἐλλάδα, ἐβιάσθη ἡ Μακεδονία νὰ ὑποκύψῃ ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ Ξέρξου, ὁ Ἀλέξανδρος καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς Πέρσας μετὰ στρατοῦ, καίτοι τοῖς ὁμοφύλοις αὐτοῦ συμπαθῶν (Ἡρδ. Z, 173. Θ, 44), δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἀπένειμαν προξενίαν (Aut. 136). Ὁ δὲ Μαρδόνιος, πίστιν ἔχων εἰς αὐτὸν, τὸν ἐπεμψεν ἔπειτα πρέσβην εἰς Ἀθήνας. Ἀπέθανε δὲ τὸ 454. — β) Ἀλ. Β', υἱὸς Ἀμύντα Β' καὶ

ἄδελφός τοῦ Φιλίππου ἐβασίλευσε τὸ 369. Οὗτος ἦν ὁ ἐκστρατεύσας κατ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου ἐν ᾧ δ' ἐπολέμει ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀντεποιήθη τοῦ θρόνου Πτολεμαῖός τις Ἀλωρίτης, ὅτε οἱ πρὸς κατεύνασιν τῶν ταραχῶν κληθέντες Θηβαῖοι ἔλαβον ἐν ἄλλοις ὄμηρον καὶ τὸν Φίλιππον (Πλούτ. Πελ. ΚΣΤ). Τὸ δὲ 368 τὸν Ἀλέξανδρον ἐφόνευσεν ὁ Πτολεμαῖός (Πλούτ. Πελ. ΚΖ.—Just. VII, 5). — γ') Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, γεννηθεὶς ἐν Πέλλᾳ τὸ 356 π. Χ., καθ' ἣν ἡμέραν ὁ στρατηγὸς τοῦ πατρὸς του Παρμενίων ἐνίκα τοὺς Ἰλλυριοὺς, ὁ δ' Ἡρόστρατος ἐπυρπόλησε τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος (Πλούτ. Ἀλ. Γ'), δι' ἑμετὰ ταῦτα ἐρρέθη ὅτι ἡ θεὰ ἀπῆν τότε τοῦ

ἱεροῦ της, ἵνα παρευρεθῆ εἰς τὸν τοκετόν. Κατ' ἀρχὰς τῆ ἔδωκε τραχεῖαν ἀγωγὴν ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Λεωνίδας, εἶτα δὲ μᾶλλον ἀνειμένην καὶ βασιλοπρεπῆ ὁ Λυσίμαχος, καὶ τρισκαίδεκαέτης παρεδόθη εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Ἀριστοτέλους τοῦ Σταγειρίτου (Αὐτ. Ζ), ὃν πάντοτε ἐσέβετο καὶ ἠγάπα. Ὁ

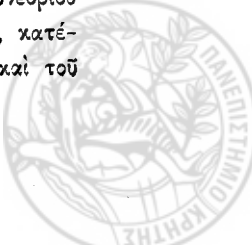

Ὁμηρος ἦν ἡ προσφιλεστάτη αὐτοῦ ἀνάγνωσις καὶ ἐπὶ τῶν ἀπωτάτων ἐκστρατειῶν του, καὶ τοὺς ἐνδοξοτέρους αὐτοῦ ἥρωας ἐφιλοτιμεῖτο νὰ μιμηθῆ. Ὅτε 18 ἐτῶν μισθῶν ἐπολέμησεν ἀνδρειότατα εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας, «ἀπέλθε, υἱέ μου, τῷ εἶπεν ὁ Φίλιππος, καὶ ζῆτει σαυτῷ ἄλλην βασιλείαν, διότι ἡ Μακεδονία δὲν σοὶ ἀρκεῖ.» Κατὰ τοῦ πατρὸς του ἦν δυσηρεστημένος ἕνεκα τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ πρὸς τὴν μητέρα του, ἀλλ'

ἄδικοι εἰσὶν αἱ ὑπόνοιαι ὅτι συνετέλεσεν εἰς τὸν φόνον τοῦ (Πλούτ. Ἀλ. Θ. Curt. VII, 1.—Just. IX, 7). Εἰκοσαετῆς δ' ἀναβάς εἰς τὸν θρόνον, ἐνεκολπώθη ἐνθουσιωδῶς τὸ σχέδιον τοῦ πατρὸς του περὶ κοινῆς ἐκστρατείας τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν, ὅπως καταβάλλῃ τούτων τὴν κινδυνώδη ὑπεροχὴν, ἐπὶ προφάσει ἐκδικήσεως τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν εἰσβολὴν ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. Ἀλλὰ πρὸ τούτου, ἐννοήσας τὸν θεῖόν του Ἀτταλον ἐποφθαλμιῶντα εἰς τὸν θρόνον, ἐνήργησε τὴν δολοφονίαν αὐτοῦ. Ἐλθὼν δ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἦν ὁ Δημοσθένης ἐξανίστα κατὰ τῶν Μακεδόνων, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ ἀμφικτυνικὸν συνέδριον, κατέλαβε τὰς Θήβας, καὶ ἐν Κορίνθῳ ἀνεκηρύχθη ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Εἶτα δὲ, τὸ 336, ἐπανελ-

θὼν εἰς Μακεδονίαν, καθυπέταξε τοὺς πρὸς βορρᾶν ἀποστάντας βαρβάρους καὶ τὸ ἐπόμενον ἔαρ, τὸν Αἴμον ὑπερβάς, τοὺς Τριβαλλοὺς καὶ τοὺς ὑπὲρ τὸν Δούναβιν Γέτας, καὶ μετ' ἐκείνων, τοὺς Ἰλλυριοὺς (Ἀρρ. Α, 51). Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πλανήσει του εἰς χώρας ἀπομακρυσμένας ἐνεψυχώθη ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀντιμακεδονικὴ με-

ρις, καὶ διαδίδουσα ψευδεῖς εἰδήσεις περὶ θανάτου του, ὑπερίσχυσε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Θήβας, αἵτινες τέως τῷ εἶχον μείνει πισταί. Τότε ἐν ἀκαρεῖ ἐξεστράτευσεν ὁ Ἀλέξανδρος, προσέβαλε τὰς Θήβας, καὶ μετὰ ματαίας προτάσεις συμβιβασμοῦ, ἐπόρθησεν αὐτὰς, ὅτε ἐφρονεῦθησαν περὶ τοὺς ἐξακισχιλίου Θηβαίους. Κατ' ἀπόφασιν δὲ συνεδρίου Ἑλληνικῶν πόλεων ὁ συνεκάλεσε, κατέσκαψε τὰς Θήβας, πλὴν τῶν ναῶν καὶ τοῦ

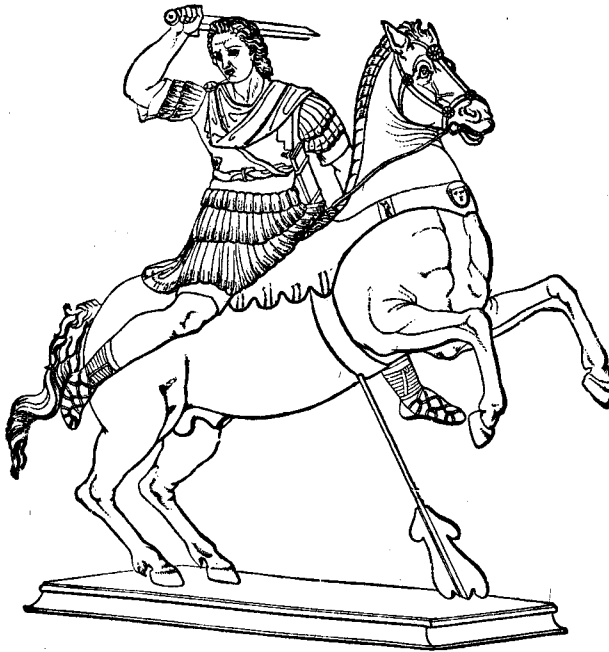
οἴκου τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου, καὶ τοὺς κατοίκους κατεδίκασεν εἰς δουλείαν (Πλούτ. Ἀλ. ΙΑ.—Ἄρρ. Α, 7-9.—Just. XI, 2). Τότε δ' ἐπανελθὼν εἰς Μακεδονίαν, ἀφῆκεν ὡς ἐπίτροπον τῆς βασιλείας τὸν γηραιὸν Ἀντίπατρον μετὰ 13,500 ἀνδρῶν· αὐτὸς δὲ μετὰ Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων περὶ τοὺς τετρακισμυρίους ἀπῆλθε κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 334 διὰ τῆς Θράκης καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὃν ὑπερέβη κατὰ τὴν Σηστόν (Πλούτ. 15.—Ἄρρ. 11.—Just. 6). Θύσας δ' ἐν Τρωάδι εἰς τὸν

πρόγονον αὐτοῦ Ἀχιλλεῖα, καὶ τὴν Λάμψακον κυριεύσας, ὑπερέβη τὸν ποταμὸν Γρανικὸν μετ' ἰσχυρὰν μάχην, καθ' ἣν ἐνίκησεν 20,000 Πέρσας καὶ 20,000 Ἑλληνας μισθοφόρους ὑπὸ τὸν Ῥόδιον Μέμωνα, κινδυνεύσας νὰ φρονευθῇ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ξίφους Πέρσου στρατιώτου, ἔδ' ὁ Κλεῖτος ἐπρόφθασε ν' ἀποτρέψῃ (Πλούτ.

ΙΣΤ.—Ἄρρ. 12—16). Αἱ παράλιοι Ἑλληνικαὶ πόλεις ἀπέστησαν πρὸς αὐτὸν προθύμως, ἐξουδετεροῦσαι τὸν περσικὸν στόλον, πλὴν τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, εἰς ἣν εἶχεν ὁ Μέμων ὄχυρωθῆ, καὶ ἐκυριεύσεν αὐτὰς ἐξ ἐφόδου (Ἄρρ. 20). Εἶτα δὲ, ὑποτάξας τὴν Λυκίαν, Παμφυλίαν καὶ Πισιδίαν, ἦλθεν εἰς Γόρδιον, τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσαν τῆς Φρυγίας, ἔνθα εὗρεν ἐντὸς ναοῦ ἀφιερωμένον ζυγὸν ἀμάξης μετὰ πολυπλόκου τινὸς δεσμοῦ, ὃν, κατὰ παράδοσιν, ὅστις ἤθελε λύσει, θὰ ἐγίνετο κύριος τῆς Ἀσίας. Προς-

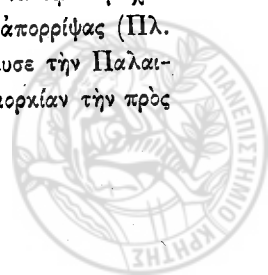
παθήσας δ' εἰς μάτην, τὸν ἔκοψε τέλος διὰ τοῦ ξίφους του. Τὸ προσεχὲς ἔαρ (333) εἰσήλασεν εἰς τὴν Παφλαγονίαν καὶ τὴν Καππαδοκίαν· εἰς δὲ τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, λουσθεὶς εἰς τὸν ποταμὸν Κύδνον, ἡσθένησεν, ἀλλ' ἐσώθη διὰ τοῦ ἱατροῦ του Φιλίππου, πρὸς ὃν, καὶ τοι συκοφαντηθέντα αὐτῷ ὅτι ἤθελε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, ἔδειξε μεγαλόφρονα ἐμπιστοσύνην. (Πλούτ. ΙΗ.—Ἄρρ. Β, 6.—Just. 7.—Curt. III, 1, 4). Τὸ δὲ φθινόπωρον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐνίκησεν ἐν Ἴσοῦ εἰς μεγάλην

νίκην τὸν Δαρεῖον, ἡγούμενον ἀπειραρίθμου στρατοῦ, μεθ' οὗ κατηριθμοῦντο καὶ τρισμῦριοι Ἑλληνες μισθοφόροι, καὶ ἡχημαλώτευσεν τοῦ Δαρείου τὴν μητέρα καὶ τὴν οἰκογένειαν, πρὸς ἣν φιλοφρονέσθαι προσηγάθη· ὁ δὲ Δαρεῖος ἐσώθη τραπεῖς εἰς φυγὴν (Πλούτ. 10.—ΚΑ.—Ἄρρ. Β, 7.—Just. 2.—Curt.

Ἄγαλμα Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως

III, 7,—12). Τραπεῖς δ' ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Συρίαν, ἐλεηλάτησεν τὴν πλουσίαν Δαμασκὸν, κατέλαβε τὴν Φοινίκην καὶ μεθ' ἐπτάμηνον πολιορκίαν ἐπόρθησεν τὴν Τύρον, καὶ ἐσταύρωσεν ἢ περιέστησεν εἰς δουλείαν τοὺς ἐπιζήσαντας τῶν κατοίκων (Πλούτ. ΚΔ.—Ἄρρ. 16-24.—Curt. IV, 2-4). Τοῦ Δαρείου ἐπανελημμένας προτάσεις νὰ τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του καὶ νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὰς παραλίους χώρας ἀπορρίψας (Πλ. ΚΣΤ.—Curt. 1, 5), ἐκυρίευσεν τὴν Παλαιστίνην, καὶ μετὰ δέμηνον πολιορκίαν τὴν πρὸς

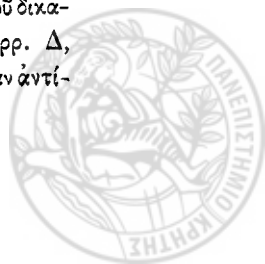
τῆ Αἰγύπτῳ ὑπὸ τὸν Βάτιν κρατερῶς ἀντι-
 στάσαν Γάζαν, ὅπου καὶ αὐτὸς ἐπληρώθη
 ('Αρρ. 25. — Curt IV. 6) ἐν Αἰγύπτῳ δ'
 ἐγένετο περιχαρῶς δεκτὸς ὡς ἐλευθερωτῆς,
 καὶ ἰδρύσας τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπορεύθη
 διὰ τῆς ἐρήμου εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς Ἀμ-
 μωνος, ἔνθα ὁ ἱερεὺς «Παῖδα Διὸς» τὸν
 προσεφώνησεν (Πλούτ. ΚΖ. — Ἀρρ. Γ, 1. —
 Curt. 7). Ἐκ Μέμφιδος δὲ, ἔνθα νεοσυλλέ-
 κτους ἐδέχθη ἐκ Μακεδονίας,
 ἀναχθεὶς κατὰ τὸ ἔαρ 331, ἐ-
 πανήλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ
 τὸ φθινόπωρον τοῦ αὐτοῦ ἔτους,
 ἐνέτυχε παρὰ τὰ Ἄρβηλα τῷ
 Δαρείῳ, ὁδηγοῦντι ἑκατομύριον
 στρατοῦ, αὐτὸς ἔχων 55,000
 καὶ εἰς τὸν Παρμενίωνα, συμ-
 βουλευόμενα αὐτῷ νὰ πολεμήσῃ
 τὴν νύκτα, εἰπὼν ὅτι δὲν θέλει
 νὰ κλέψῃ τὴν νίκην, συνεχρό-
 τησε μάχην, καὶ ἤρατο νίκην,
 ἣτις τὸν κατέστησε κύριον τῆς
 Ἀσίας. Ὁ Δαρεῖος εἰς φυγὴν
 τραπεῖς, συνελήφθη ἐν τῇ Βακ-
 τρία ὑπὸ τοῦ ἀπίστου σατρά-
 που Βήσσου καὶ ἄλλων προδο-
 τῶν, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐφονεύθη·
 ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἐκήδευσεν αὐ-
 τὸν βασιλικῶς. Μεγάλους δὲ
 θησαυροὺς συναγαγὼν εἰς τὰς
 ἐπισημοτέρας πόλεις, τὰ Ἐκ-
 βάτανα, τὰ Σοῦσα, τὴν Περσέ-
 πολιν, ἧς ἐν μέθῃ καὶ εὐωχίᾳ
 ἐπυρπόλησε τὰ ἀρχαῖα ἀνάκτο-
 ρα (Πλούτ. ΛΗ. — Ἀρρ. Γ,
 18), καὶ τὴν Βαβυλῶνα ὡς κυ-
 ριωτέραν ἔδραν αὐτοῦ ἐκλε-
 ξάμενος, εἰς τοὺς προσελθόντας αὐτῷ σατρά-
 πας ἐπέτρεψε τὴν πολιτικὴν μὲν, οὐχὶ ὁμως
 καὶ τὴν στρατιωτικὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας,
 καὶ περιποιοῦμενος τοὺς Ἀσιανούς, παρεδέ-
 χθη αὐτῶν τὰ ἤθη, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν
 ἡδυπαθῆ διαίταν, εἰ καὶ τοῦτο ἐλύπει τοὺς
 συστρατιώτας του, βλέποντας ἐκ τούτου καὶ

τοῦ ἠθικοῦ αὐτὸν μεγαλείου βαθμηδὸν ἐκπί-
 πτοντα. Ἀνακαλυφθεῖσης συνωμοσίας τινὸς,
 τὸν Φιλώταν, υἱὸν τοῦ Παρμενίωνος, κατη-
 γορηθέντα ὅτι ἐγνώριζε περὶ αὐτῆς καὶ δὲν
 τὴν κατήγγειλεν, ὑπέβλεν εἰς βασιάνους, καὶ
 ἐθανάτωσε καὶ αὐτὸν τὸν Παρμενίωνα (Πλούτ.
 48. — Ἀρρ. Γ, 26. — Curt. VI, 8-11). Προς-
 ἔτι δ' ἐν μέθῃ ἐφόνευσε καὶ τὸν ἄλλοτε σώ-
 σαντα αὐτὸν Κλεῖτον, δι' ὃ, ὅτε συνήλθε, περιέ-

ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

πέσεν εἰς ἀπελπισίαν (Πλούτ. Ν. — Just. VII,
 6). Κατεδίωξε δ' ἔπειτα τὸν Βήσσον, ὅστις
 ἠθέλησε νὰ βασιλεύσῃ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀρ-
 ταξέρξου Δ, καὶ συλλαβὼν αὐτὸν, τὸν ἐφόνε-
 υσε (329) κατ' ἀπόφασιν Περσομηδικοῦ δικα-
 στηρίου εἰς ὃ τὸν παρέδωκε (329) ('Αρρ. Δ,
 7. — Curt. VII, 3). Ἀφ' οὗ μετὰ μακρὰν ἀντί-

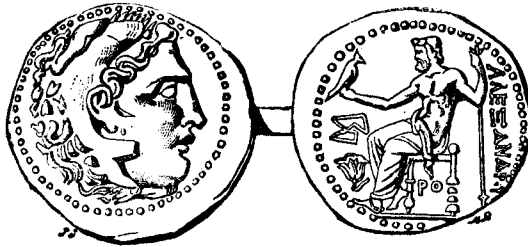
στασιν καθυπέταξε (329, 328) τοὺς ὀρεσί-
βιους Σογδιανούς καὶ Βακτριανούς, ἐνυμ-
φεύθη Ῥωξάνην, τὴν θυγατέρα τοῦ Ὄξυ-
άρτου, ἐνὸς τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, ἣν εἶχεν
αἰχμαλωτεύσει. Τῷ προσήλθον δ' ἐνταῦθα καὶ
μεμακρυσμένων λαῶν πρᾶσθεῖται (Πλούτ. ΜΖ.
— Ἀρρ. Δ, 1—7. 15—21). Ἀφ' οὗ δὲ πολ-
λὰς πολλαχοῦ ἵδρυσεν Ἑλληνικὰς ἀποικίας,
ὡς Ἀλεξανδρείας ὠνόμασεν, ἐξεστράτευσεν
εἰς τὴν Ἰνδικήν, ἐπὶ κεφαλῆς 120,000 ἀν-
δρῶν, Ἑλληνομακεδόνων καὶ Ἀσιανῶν ἐν τῷ
μακεδονικῷ στρατῷ γυμνασθέντων. Εἰς Κο-
φήν (νῦν Καβούλ) παρά τῷ Ἰνδῷ, ὑπετάγη
εἰς αὐτὸν ὁ Ταξίλας, εἰς ὃν ἀφῆκε τῶν χω-
ρῶν αὐτοῦ τὴν κυβέρνησιν, φρουρὰν ὅμως
ἐγκαταστήσας (Πλούτ. ΝΖ. — Ἀρρ. 22.—
Curt. VI, 10). Πλοῖα δὲ ναυπηγήσας, ὑπερ-
έβη τὸν Ἰνδόν, καὶ μεταξὺ τῶν ποταμῶν

Ἰθάσπου καὶ Ἀκε-
σίνου προσέκρουσεν
(326) εἰς τοῦ βασι-
λέως Πῶρου τὸν
στρατὸν, ἰσχυρὸν εἰς
ἄνδρας καὶ εἰς ἐλέ-
φαντας. Ἀλλ' ὑπερ-
βάς τόν ἕκ πλημμύ-
ρας κινδυνώδη Ἰθά-

σπην, ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν Πῶρον γεν-
ναίως ὅμως προσενεχθεὶς πρὸς αὐτὸν, τῷ ἀ-
φῆκε τὸ βασιλεῖόν του, ἐπαυξήσας αὐτὸ μάλι-
στα. Ἰδρυσεν δὲ καὶ ἐνταῦθα πόλεις ἑλληνι-
κὰς, ὧν μίαν ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου Ἰπ-
που αὐτοῦ, τοῦ Βουκεφάλου (Πλούτ. Ξ. —
Ἀρρ. Ε, 8—19. — Curt. VIII, 13). Ὅτε
δὲ διὰ παντοίων ἀγῶνων ἔφθασεν εἰς τὸν Ἰ-
φασιν, περιτοκούμενον ὑπὸ μαχιμωτάτων φυ-
λῶν, ἐξανέστησαν τὰ στρατεύματά του, καὶ
τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀποστῆ τῆς περαιτέρω πο-
ρείας. Τότε ἀγῶνας τελέσας, καὶ δώδεκα
βωμοὺς ἐγείρας εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ,
κατήλθεν αὐτὸν ἐπὶ δισχιλίῳν πλοίων (Πλούτ.
ΕΒ. — Ἀρρ. Ε, 25. — Curt. IX, 3), διοι-
κουμένων ὑπὸ τοῦ Νεάρχου (ἐν Νοεμβρ. 326).
Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι παραποτάμιι ὑπετάγησαν

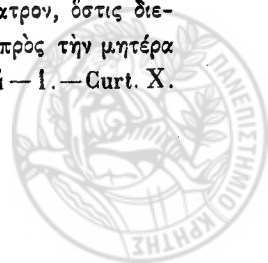
πλὴν τῶν Μαλλῶν, ὧν τὴν πόλιν ἐκυρίευσεν
ἐξ ἐφόδου, βαρέως ὅμως πληγῶθεις, σωθεῖς
δ' ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Ἀφ' οὗ δ' εἰς
τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰνδοῦ κατεσκευάσασεν λιμέ-
νας, ἀπέπεμψε τὸν στόλον ὑπὸ τὸν Νεάρχον
πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον καὶ ἐκεῖθεν πρὸς
τὸν Εὐφράτην. Τὸν δὲ λοιπὸν στρατὸν ἔφε-
ρεν ὀπίσω ὁ ἴδιος ἐπὶ 60 ἐπιπονωτάτας ἡ-
μέρας διὰ τῶν ἐρήμων τῆς Γεδρωσίας εἰς
τὴν Καραμανίαν, ἐνθα ἀπήντησε τὸν μετὰ
τῶν ἀπομάχων καὶ τῶν ἐλεφάντων προαπο-
σταλέντα Κρατερὸν. Εἰς τὴν Περσίδα δ' αἰ-
φνης ἐπιφανεῖς ὅτε ὀλίγον ἐπεριμένετο, ἐτι-
μώρησεν αὐστηρῶς τοὺς εἶτε ἐγγχωρίους εἶτε
Μακεδόνας σατράπας ὅσοι ἐπὶ τῆς ἀπουσίας
του ἐνόμισαν ὅτι δύνανται ἀποινὴ νὰ ἐπιδοθῶ-
σιν εἰς καταχρήσεις καὶ καταπιέσεις. Τὴν
συγχώνευσιν δὲ τῶν νικητῶν καὶ τῶν ἡττη-

θέντων ἐπιδικῶν,
ἐτέλεσεν ἐν Σούσοις
μεγαλοπρεπέστατα
τὸν γάμον του μετὰ
Ῥωξάνης, καὶ πολ-
λοὺς τῶν στρατηγῶν
του ἐνύμφευσεν μετ'
ἐγγχωρίων παρθένων
ἐξ ἐπισήμων οἰκο-

Ἀργυρῶν τετράδραχμον τοῦ Ἀλεξάνδρου

γενειῶν. Ἀλλ' οὐχ ἦττον οἱ Μακεδόνες
δυσηρεστοῦντο διότι ἔταπτε τοὺς Πέρσας
ἐν ἴσῳ λόγῳ πρὸς αὐτούς, καὶ ἐν Ὀπιδι
παρὰ τὸν Τίγριν ἐστασίασαν λέγοντες ὅτι θέ-
λουσι ν' ἀπέλθωσι, καὶ ὡς ἐξακολουθήσῃ ἐ-
κεῖνος τὸν πόλεμον μετὰ τοῦ πατρός του
Ἀμμωνος καὶ μετὰ τῶν Περσικῶν του στρα-
τιωτῶν. Ὅτε ὅμως εἶδον ὅτι θυμωθεῖς ἐκῆ-
ρυξεν ὅτι θέλει τοὺς ἀποπέμψῃ πάντας καὶ
σχηματίσει στρατὸν νέον ἐκ τῶν ἐγγχωρίων,
μεταμεληθέντες ὑπετάγησαν, καὶ τότε συγ-
χωρήσας αὐτούς ὁ Ἀλέξανδρος, ἀπέπεμψε
μόνον δεκακισχιλίους ἀπομάχους μετὰ τοῦ
Κρατεροῦ, καὶ ἔφερεν ἐκ Μακεδονίας νεο-
συλλέκτους ὑπὸ τὸν Ἀντίπατρον, ὅστις διε-
τέλει ἐν σταθερᾷ διαφωνίᾳ πρὸς τὴν μητέρα
του (Πλούτ. Ο. — Ἀρρ. Ζ, 4—1. — Curt. X.

1). "Οτε μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν ἐν Ἐκδατά-
 νοις ὁ φίλος του Ἡφαιστίων, ἐκήδευσεν αὐ-
 τὸν μετὰ πολυτελείας ὑπερβαίνουσας πᾶν ὀ-
 ριον. Ἐν Βαβυλῶνι ἐδέχθη πρέσβεις ἀπωτά-
 των λαῶν, καὶ ἐσχεδιάζε κατασκευὴν μεγά-
 λου στόλου ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, δι' οὗ νὰ κυ-
 ριεύσῃ τὴν Ἀραβίαν, νὰ περιπλεύσῃ τὴν
 Ἀφρικὴν, νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐ-
 μελέτα σύστασιν παγκοσμίου βασιλείας. Ἄλλ'
 ἐν μέσῳ τῶν ἀπεράντων σχεδίων του, ἐκ τῶν
 πολλῶν του ἀγώνων, καὶ ἐκ τῆς ἐκδιαιτήσεως
 εἰς ἣν εἶχεν ἐπιδοθῆ, ἡ ὑγεία του ἔπαθε, καὶ
 ἐξερχόμενός ποτε ἐκ συμποσίου παρά τινι:
 Μήδῳ, κατελήφθη ὑπὸ ἰσχυροῦ πυρετοῦ, καὶ
 ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἀπέβίωσε, κατ' Ἰουνιον
 τοῦ 323, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 33 (Πλούτ.—
 ΟΓ—ΟΣΤ.—Ἀρρ. Ζ, 16.—Curt. X, 1).
 Καὶ δὲν ἔλειψαν μὲν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις
 ὑπόνοιαι περὶ δηλητηριάσεως, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ
 ἀξιόπιστοι πηγαὶ ἀποκρούουσι ταύτας. Βαρὺ
 δὲ πένθος κατέλαβε πάντας, καὶ Ἕλληνας
 καὶ βαρβάρους οὐδ' ἀφῆκε διάδοχον ὁ Ἀλέξαν-
 δρος, καὶ ἐρωτηθεὶς τίς ἤθελε τὸν ἀντικατα-
 στήσει, ἀπεκριθῆ «ὁ ἀξιώτερος» ἀποθνήσκων
 δ' ἔδωκε τὸν δακτύλιόν του εἰς τὸν Περδίκκαν.
 Ἡ Ῥωξάνη δὲ μετὰ τὸν θάνατόν του μόνον
 ἔτεκεν υἱόν, ὅστις ὠνομάσθη Ἀλέξανδρος,
 καὶ εἰς ὃν, ὡς καὶ εἰς τὸν πρὸς πατρός οὐχὶ
 νόμιμον ἀδελφόν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου,
 τὸν Φίλιππον Ἀρριδαῖον, ἀπεδόθη μέρος τῆς
 διαδοχῆς κατὰ τοὺς περὶ αὐτῆς ἀρξαμένους
 πολέμους. Τὸ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ
 χρυσοῦ ἄρματος κομισθὲν, ἐτάφη εἰς Μέμφιν,
 εἶτα δ' ὁ Πτολεμαῖος μετέφερεν αὐτὸ εἰς
 Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ μεγαλοπραγμοσύνη τοῦ
 Ἀλεξάνδρου ἐξέτεινε τὸν Ἑλληνισμόν μέχρι
 τῶν ἀπωτάτων τότε γνωστῶν περάτων τῆς
 γῆς. Οἱ δ' ἀγροῖκοι λαοὶ τῆς Ἀσίας ἀνέμι-
 ξαν τὴν μνήμην του καὶ μετὰ μύθων, ἐξ ὧν
 προέκυψε καὶ τὸ τοῦ Julius Valerius de re-
 bus Alexandri Magni gestis (450 μ. X.) καὶ
 εἰς τὴν δημόδιον Ἑλληνικὴν ἐξ Ἰταλικῶν
 πηγῶν μετενεχθέν. — 8) Ἀλέξανδρος

Αἴγος, ὁ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου
 καὶ τῆς Ῥωξάνης, γεννηθεὶς τὸ 323, μετὰ
 τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ὑπὸ τὴν ἐπιτρο-
 πείαν τοῦ Περδίκκου, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς·
 μετὰ ταῦτα δ' ἐπετρόπευσεν αὐτοῦ ὁ Πείθων,
 καὶ ἔπειτα ὁ Ἀντίπατρος. Οὗτος δὲ παρέ-
 δωκεν αὐτὸν καὶ τὴν μητέρα του (320) εἰς
 Φίλιππον Ἀρριδαῖον ἐν Μακεδονίᾳ. "Οτε
 δὲ μετὰ ἐν ἔτος ἀπέθανεν ὁ Ἀντίπατρος, ἔ-
 φυγεν ἡ Ῥωξάνη μετὰ τοῦ τέκνου τῆς πρὸς
 τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν μητέρα τοῦ Ἀλεξάν-
 δρου, εἰς Ἡπειρον· ἀλλ' ἐκεῖ κύριος γενόμε-
 νος ὁ Κάσσανδρος, διέταξε καὶ ἐδολοφόνη-
 σαν (τὸ 311) καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν
 εἰς τὴν φυλακὴν (Just. XIV, 6.—XV, 2).
 —9) Ἀλέξανδρος Λυγκήστης, γαμ-
 ῆρός τοῦ Ἀντιπάτρου, συνομόσας κατὰ Φι-
 λίππου (336), ἐσυγχωρήθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάν-
 δρου· ἀλλ' εἰς συνεννοήσεις ἐλθὼν μετὰ τοῦ
 Δαρείου, ἐφυλακίσθη, καὶ εἶτα, κατ' ἀπαίτη-
 σιν τοῦ στρατοῦ, ἐθανατώθη (Πλούτ. Ἄλ. 1.
 —Ἀρρ. Α, 28.—Curt. VII, 1, 5. VIII, 8, 6.
 Just. XII, 14). —10) Ἄλ. υἱὸς τοῦ Κασσάν-
 δρου. "Οτε ὁ ἀδελφός του Ἀντίπατρος ἐφό-
 νευσε τὴν μητέρα του Θεσσαλονίκην, κατέ-
 φυγε πρὸς Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν, καὶ
 εἶτα πρὸς Πύρρον, ὅστις τὸν ἀποκατέστησεν
 εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας. Ἄλλ' ἐπελ-
 θὼν ὁ Δημήτριος, τὸν ἐδολοφόνησεν ἐν ἐστία-
 σει. (Πλούτ. Δημ. ΛΣΤ. Πύρ. ΣΤ.—Just.
 XVI, 1, 2). —11) Υἱὸς Περσέως τοῦ τελευ-
 ταίου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὡς παιδίον
 αἰχμαλωτευθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (167 π. X.)
 καὶ ζήσας ὡς γραφεὺς ἐν Ἄλβῃ (Πλ. Αἰμ.
 Π. ΛΖ.—Liv. XLV, 42.—Just. XXVIII,
 2, 6,—12) Ἄλ. Βάλας, ταπεινῆς κατα-
 γωγῆς, μετὰ τὸν θάνατον Ἀντιόχου τοῦ Ἐ-
 πιφανοῦς (152 π. X.) παρουσιάσθη, προτρο-
 πῆ τοῦ ὑπουργοῦ αὐτοῦ Ἡρακλείδου, ὡς υἱὸς
 τοῦ βασιλέως εἰς τὴν σύγκλητον τῆς Ῥώμης,
 καὶ ὡς τοιοῦτος ἀναγνωρισθεὶς, ἐξέβαλε τοῦ
 θρόνου Δημήτριον τὸν Σωτήρα, ἀνεψιὸν τοῦ
 Ἀντιόχου, ἀλλὰ τὸ 147 ἐξεβλήθη καὶ αὐτός

ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, υἱοῦ τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἐφρονεῦθη (Πολ. ΛΓ, 14.—Just. XXXV, 2).—13) Ἀλ. Β', ἐπικληθεὶς χλευαστικῶς Ζαβίνας, ἦτο· δούλος, υἱὸς Πρωτάρχου, ἐμπόρου ἐξ Αἰγύπτου, ἠξίωσεν ὅτι ἦν θετὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδεῆτου, βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ ἐξεδίωξε τὸ 126 π. Χ. τὸν Δημήτριον Νικάτορα, ἀλλ' ἠττηθεὶς ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Γρυποῦ (Just. XXXIX, 1, 9), συνελήφθη καὶ ἐφρονεῦθη (121)—14) Ἀλ. Ἡλιος, υἱὸς Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας, παρηκολούθησε, μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Κλεοπάτρας Σελήνης, τὸ θριαμβευτικὸν ἄρμα τοῦ Αὐγούστου. Ἀμφότεροι δ' ἀνετράφησαν ὑπ' Ὀκταβίας, τῆς ἐγκαταλειφθείσης γυναικὸς τοῦ Ἀντωνίου (Πλούτ. Ἀντ. ΝΔ, 87).—15) Ἀλ. Αἰτωλὸς, ἐκ Πλευρώνος, τραγικὸς, ἐλεγειακὸς, καὶ ἐπιγράμματα γράψας, ἴσως καὶ κωμῳδίας ποιητῆς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου θέσιν κατέχων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ, εὐγενῆ, χάριν ἐλέγχοντα, διετηρήθησαν παρ' Ἀθηναίω καὶ ἄλλοις.—16) Ἀλ. ὁ πολυίστωρ, ἐκ Μύνδου τῆς Καρίας, ἐλθὼν αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην, ἔγραψε γραμματικὰς πραγματείας, περιηγήσεις, καὶ ἄλλα συγγράμματα ἀπολεσθέντα.—17) Ἀλ. Ἀφροδίσιος, ἐκ Καρίας, ἐπὶ Σεπτιμίου Σεβήρου, ἐξηγητῆς ἐπικληθεὶς διὰ τὰ εἰς τὸν Ἀριστοτέλην γραμματικὰ καὶ φιλοσοφικὰ σχόλιά του. Τῶν ἔργων του σώζονται τινα ἐλληνιστί, ἄλλα εἰς λατινικὴν μετάφρασιν.—18) Ἀλ. ὁ λύχνος, περὶ τὸ 60 π. Χ. ἔγραψεν ἐν ἀστρονομικὸν καὶ ἐν γεωγραφικὸν ποίημα, ὧν σώζονται ἀποσπάσματα.—19) Ἀλ. υἱὸς Νουμέριου, ζήσας τὸν β'. αἰῶνα μ. Χ. Διατηροῦνται αὐτοῦ 2 βιβλία περὶ σχημάτων, καὶ ἀπόσπασμα ἄλλης πραγματείας, περὶ τῶν ἐπιδεικτικῶν.—20) Ἀλ. ὁ Τραλλιανὸς ἰατρὸς Λυδίας, ἔγραψεν ἐν Ῥώμῃ, τῇ στ'. ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. ἄριστα συντεταγμένην Θεραπευτικὴν εἰς 12 βιβλία.

Ἀλεξίς, Θηριεύς, ποιητῆς τῆς μέσης κωμῳδίας (384 π. Χ.), ζήσας 106 ἔτη, καὶ γράψας, κατὰ Σουίδαν, 245 δράματα. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σωζόμενα ἀποδεικνύουσι τὴν ἀγγίνοιαν αὐτοῦ καὶ τὸ παρατηρητικόν.

Ἀλευάδαι, εὐγενῆς οἰκογένεια ἐν Λαρίσῃ τῆς Θεσσαλίας (βασιλεῖς καθ' Ἡρόδοτον, Ζ, 6), καταγόμενοι ἐκ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀλευά, ὅστις τὴν ἀρχὴν καταλαβὼν καὶ καταχρασθεὶς ἐφρονεῦθη (Πίνδ. Πυθ. 1, 5). Ἦσαν δ' οὐχὶ βασιλεῖς ἀλλὰ ταγοί, ἢ ἄρχοντες διαδοχικοί. Ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ξέρξου ἠνώθησαν μετ' αὐτοῦ, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ (Ἡρόδ. αὐτ. καὶ 172, Θ, 1, 58). Οἱ τύραννοί τῶν Φερῶν περιώρισαν μετὰ ταῦτα τὴν ἐξουσίαν των, δι' ὃ οὗτοι ἐστράφησαν πρὸς Ἀλέξανδρον Β', τὸν Μακεδόνα, εἶτα δ' εἰς Θήβας, αἵτινες ἐξέπεμψαν εἰς Θεσσαλίαν τὸν Πελοπίδαν. Τὸ δὲ 356 προσκληθεὶς ὑπ' αὐτῶν ὁ Φίλιππος, ἀπέδωκε μὲν αὐτοῖς ὠφελήματα καὶ τιμὰς, ἀλλὰ κατέστησε τὴν Θεσσαλίαν ἐπαρχίαν τῆς Μακεδονίας (Διόδ. ΙΣΤ, 14, 35.—Πλούτ. Δημ. ΙΗ).

Ἀλήθεια, μυθολογικῶς, θυγάτηρ τοῦ Διὸς (Πίνδ. Ὀλυ. ΙΔ, 4) ἢ τοῦ Κρόνου, μήτηρ τῆς Ἀρετῆς, τροφὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, παρίστατο ὡς λευκὴν ἐσθῆτα φέρουσα. Τῷ Ἀναξαγόρῃ ἰδρύθη βωμὸς μετ' ἐπιγραφῆς «Τῇ Ἀληθείᾳ.»

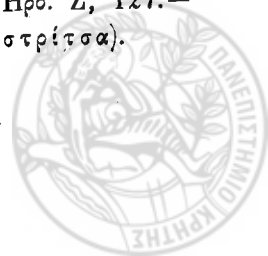
Ἀληκτῶ, ἴδ. Ἐριννύες.

Ἀλήτης, 1) ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.—2) Υἱὸς τοῦ Αἰγίσθου, φονευθεὶς ὑπ' Ὀρέστου.—3) Ἀρχηγὸς τῶν Δωριέων, κυριεύσας τὴν Κόρινθον ἐπὶ τῶν Σισυφιδῶν (Πaus. Β, 4, 3).

Ἀλθαία, ἴδ. Μελέαγρος.

Ἀλθαυμένης, ἴδ. Κατρεύς.

Ἀλιάρμων, ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἐκ τοῦ ὄρους Τύμφης πηγάζων, παρὰ τῇ Ἠπίρῳ καὶ Ἰλλυρίᾳ, ρέει νοτιανατολικῶς, εἶτα βορειανατολικῶς καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον (Ἡρόδ. Ζ, 127.—Στράβ. Ζ, 230) (Σήμ. Βιστρίτσα).

Ἀλιάρτος, ἀρχαία πόλις Βοιωτικῆ, ἥς ἐρείπια εἰς Μούλκι, ὅπου εἰς τὴν Κωπαίδα εἰσρέει ὁ ποταμὸς Μέλας (Ὁμ. Ἰλ. Β, 503). Συμπράξασαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων, κατέστρεψεν αὐτὴν ὁ Ξέρξης· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ πάλιν ἀνέθαλεν (Θουκ. Δ, 95). Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δὲ κατηρημώθη ὅτε τὸ 171 — 170 π. Χ. εἶχεν ἐνωθῆ μετὰ τοῦ Περσέως, καὶ οἱ εὐφοροὶ αὐτῆς ἀγροὶ παρεδόθησαν τοῖς Ἀθηναίοις, οἵτινες ἔταξαν ἐπ' αὐτῶν ἐπιμελητὰς (Τ. Λιν. XLII, 63). Ὁ Λύσανδρος πρὸ τῆς Ἀλιάρτου ἠττήθη καὶ ἐφρονεύθη τὸ 394 π. Χ. (Ξενφ. Ἑλλ. Γ, 5, 16. — Πλούτ. Λυσ. ΧΗ).

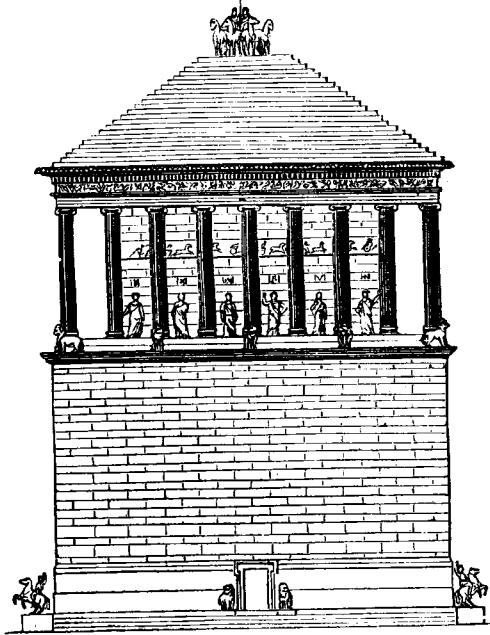
Ἀλιεῖς ἢ Ἀλίκη, ἀρχαία ἀργολικὴ πόλις νοτιῶς τῆς Ἑρμιόνης, οἰκισθεῖσα τὸ πρῶτον ἐξ Ἑρμιονέων καὶ Τιτυνθίων ἀλιέων. Ἐπὶ Στράβωνος δὲ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον (Ἡρόδ. Ζ, 137. — Στρβ. Η, 373).

Ἀλιζῶνες, σύμμαχοι τῶν Τρώων ἐξ Ἀλύθης (Ἰλ. Β, 856. Ε, 39) ἐπὶ τοῦ Πόντου, μελισσοτρόφοι (Στρβ. ΙΒ, 544. — Πaus. Α, 32, 1).

Ἀλιθέρης, υἱὸς Μάστορος ἐν Ἰθάκῃ, μάντις, τὸν Τηλέμαχον βοηθήσας κατὰ τῶν μνηστήρων (Ὀδ. Β, 157. 253. Ω, 451).

Ἀλικαρνασσὸς, ἐπίσημος πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ Κεραμικῇ θαλάσῃ, μετὰ λιμνὸς ἀποτελουμένου ὑπὸ τῆς νήσου Ἄρκον νήσου. Ἡ πρὸς Α ἀκρόπολις αὐτῆς περιεῖχε περίφημον ἄγαλμα τοῦ Ἄρεως ὑπὸ Λεωχάρους. Πρὸς Δ καὶ τὴν θάλασσαν εἶχε φρούριον ὃ ἐκαλεῖτο Σαλαμῖς. Οἱ οἰκισταὶ αὐτῆς ἦσαν Ἀργεῖοι καὶ Τροϊζῆνιοι Δωριεῖς, ἀλλ' ἐξεβλήθη τῆς Δωρικῆς ἐξαπόλεως εἰς ἣν κατ' ἀρχὰς ἀνήκε (Ἡρόδ. Α, 144. Ζ, 99). Ἐκυβερνᾶτο δ' ὑπὸ τυράννων, ὧν ἐπισημώτατος ἦν ὁ Λύγδαμις. Τούτου ἡ θυγατὴρ Ἀρτεμισία συνεπολέμησεν ἐν Σαλαμῖνι μετὰ τῶν Περσῶν. Ἐτέρα δ' Ἀρτεμισία ἤγειρε τὸ 352 εἰς τὸν σύζυγόν της Μαύσωλον τὸ περίφημον Μαύσωλεον, θεωρούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κό-

σμου (Pl. XXXVI, 5, 4), ἐν δὲ τετράγωνον βᾶθρον, ἔχον 411^μ περιφέρειαν καὶ 37^{1/2} πήχεων ὕψος, ἐν τῷ κέντρῳ στενοῦ περιπτέρου ἐκ 36 κίωνων, φέρον δ' ἰσοῦσῃ πυραμίδα

Μαυσωλεῖον

24 βαθμίδων, ἐφ' ἧς κατεσκευάσεν ὠραῖον τέθριππον ἐκ λίθου λευκοῦ ὁ Πύθις. Περιεκοσμεῖτο δὲ τὸ ὅλον μνημεῖον ὑπὸ γλυφῶν τοῦ Σκόπα, Λεωχάρους, Βρυάζιδος καὶ Τιμοθέου (Διόδ. ΣΤ, 36. — Pl. XXXVI, 30, 31. — Vitruv. VI, Pref. XII). Ἐπίσημα λείψανα αὐτοῦ ἀνεῦρον οἱ Ἀγγλοὶ ἐν ἔτεσι 1856-9, καὶ κατ' αὐτὰ διέγραψεν ὁ ἀρχιτέκτων Pallas τούτου τὴν ἐπανόρθωσιν. — Τὴν πόλιν κυριεύσας κατέστρεψεν ὁ Ἀλέξανδρος (Ἀρρ. Α, 20, 3. — Διόδ. ΙΖ, 23). Ἦν δ' ἡ πόλις αὕτη πατρίς τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Διονυσίου (Στρβ. ΙΔ, 656).

Ἀλικύαι, ἑλληνικὴ πόλις τῆς Σικελίας.

Ἀλιμοῦς, δῆμος ἐν Ἀττικῇ Ν τῶν Ἀθηνῶν, ἔχων ναοὺς Δήμητρος καὶ Ἡρακλέους, πατρίς τοῦ Θουκυδίδου.

Ἀλιρρόθιος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος,

φονευθείς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως διότι προσέβαλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀγραύλου, Ἀλκίππην. Κατηγορήθη δὲ τοῦ φόνου ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ Ἀρείου πάγου, προκαθημένων τῶν 12 θεῶν, ἀλλ' ἠθωώθη (Ἄπολλ. δ. Γ, 14, 2).

Ἀλκάθους, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἴπποδαμείας ἐν Ἡλίδι, φονεύσας ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνος τὸν λέοντα ὅστις εἶχε σπαράξει τὸν υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, ἀντημείφθη λαβὼν παρὰ τούτου εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Εὐαίχμη, καὶ τὴν κληρονομίαν τοῦ θρόνου τῶν Μεγάρων. Βοηθεῖα δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνεστήλωσε τὰ ὑπὸ τῶν Κρητῶν καταστραφέντα τείχη τῆς πόλεως, καὶ ἤγειρε τὸν Ἀλκάθου, τὴν μίαν τῶν δύο μεγάρικων ἀκροπόλεων, ἔνθα καὶ ναὸν ἔκτισε τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔμνε δ' εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους καὶ ἠχηρὸς λίθος ἐκεῖ ἔνθα ὁ θεὸς, ὅτε τὸν ἐδοῆθει, εἶχε στηρίζει τὴν λύραν του. Εἶχε δὲ καὶ ἡρῶν ἐν Μεγάρους, καὶ ἀγῶνες ἐπανηγουρίζοντο εἰς τιμὴν του (Παυσ. Α, 41, 4. 42, 1).

Ἀλκαῖος, 1) Ἰδ. Περσεύς. — 2) Ἰδ. Ἡρακλῆς. — 3) Λυρικός ποιητὴς ἐκ Λέσβου, περὶ τὰ τέλη τῆς 5' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. σύγχρονος, ὀλίγον ἀρχαιότερος τῆς Σαπφούς. Τῇ ἀριστοκρατικῇ μερίδι τῆς πατρίδος του ἀνήκων, ἐπολέμησεν ἐπιμόνως κατὰ τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τῆς κτήσεως τοῦ Σιγείου, κατὰ τῶν τυράννων Μελάγχρου καὶ Μυροίλου, καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ αἰσυμνήτου (ἴδ.) αἰρεθέντος φιλολάου καὶ σοφοῦ Πιττακοῦ. Φυγὰς ἐκ τῆς πατρίδος του, ὅτε ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ, συνέλαβεν αὐτὸν ὁ Πιττακός, ἀλλὰ μεγαλοφρόνως τὸν ἐσυγχώρησεν. Ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐσώζοντο εἰς 10 βιβλία· σήμερον ὅμως ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα μόνον διατηροῦνται. Ἦσαν δ' αἰολιστὶ κυρίως, ἀλλὰ κατὰ τινα αἰολικὴν διάλεκτον γεγραμμένα, καὶ ζωηρῶς αἰσθηματικά· τὰ δὲ περὶ τὴν πολιτικὴν περιστροφόμενα ἦσαν «στασιωτικά.» Ἐποίησε δὲ καὶ ἐπὶ τὸ ἐπικώτερον

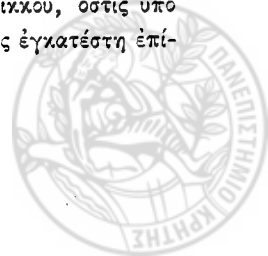
ῥυθμὸν εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ προσέτι ποιήματα ἐρωτικά καὶ συμποτικά, ἐν οἷς τὸν οἶνον οὐ μόνον ὡς μεθύοντα, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμπνέοντα ἐξυμνεῖ. Καὶ αὐτὸν ἐν πολλοῖς ἀπεμνήθη ὁ Ὀράτιος (Od. I, 14. 32. 37). Ἔστι δὲ τὸ ῥυθμὸν τοῦ ἰσχυρὸν, ἀξιοπρεπὲς καὶ εἰκονικόν, καὶ ἡ στιχοιργία του ἀκριβὴς καὶ ἔντεχνος, καὶ στροφή τις, ὡς ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθεῖσα, ὠνομάσθη Ἀλκαϊκή. — 4) Ἄτερος Ἀλκαῖος, ἐπίσης ἐκ Μιτυλήνης, κωμικός ποιητὴς, σύγχρονος, κατὰ τι νεώτερος τοῦ Ἀριστοφάνους, γράψας δέκα κωμῳδίας μυθολογικὰς, ὧν ἡ μία ἐπεγράφετο «κωμῳδοτραγωδία.»

5) Μεσσήνιος ποιητὴς ἐπιγραμματογράφος, ἀμφιβαλλομένης ἡλικίας. Φέρουσι δὲ τ' ὄνομα του 22 ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀλκαμένης, Ἀθηναῖος, ἴσως ἐκ τῶν μετοίκων εἰς Λῆμνον (Σουῖδ. — Γζήτζ. Χιλ. Η, 193), γλύπτης σύγχρονος τοῦ Φειδίου, οὐχὶ πολὺ αὐτοῦ κατώτερος θεωρούμενος (Παυσ. Ε, 10. — ΡΙ. XXXVI, 10), εἰργάσθη τὸ σύμπλεγμα τῆς Κενταυρομαχίας τοῦ ὀπίσθιου ἀετώματος τοῦ ναοῦ τῆς Ὀλυμπίας, οὗ ὁ Φειδίας κατεσκεύασε τὸ ἄγαλμα. Τὸ δ' ἀριστούργημα αὐτοῦ ἦν ἡ ἐν Κήποις Ἀφροδίτη (Παυσ. Α, 19. — ΡΙ. XXXVI, 43), καὶ μέγα ἔργον ἐπίσης ὁ χρυσελεφάντινος Διόνυσος τοῦ ἐν Ἀθήναις Ληναίου (Παυσ. Α, 20).

Ἀλκεστis, ἴδ. Ἀδμητρος.

Ἀλκίετας, 1) υἱὸς Ἀρύβα, τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ἀποκλεισθείς τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἕνεκα τοῦ ἀγρίου καὶ τραχέος του χαρακτήρος, ἐβασίλευσεν ὅμως μετ' ἐκείνου τὸν θάνατον (313 π. Χ.) καὶ διὰ τῆς ὠμότητός του μὲν δυσηρέστησε τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ προστατεύμενος ὑπὸ τοῦ Μακεδόνης Κασσάνδρου, παρέμεινεν εἰς τὴν ἀρχὴν. Στασιάζαντες ὅμως τέλος οἱ Ἠπειρώται τὸν ἐφόνευσαν τὸ 307, καὶ ἀνεβίβασαν εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀνεψιὸν του Πύρρον (Πλούτ. Πύρ. 5). — 2) Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκου, ὅστις ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου θνήσκοντος ἐγκατέστη ἐπί-

τροπος τοῦ κράτους, ἐφρονεῦθη δὲ μεταβαίνων εἰς Αἴγυπτον (321 π. Χ.). Ὁ Ἀλκίτας ἦν τότε παρὰ τῷ Εὐμένει ἐν Ἀσίᾳ. Ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων καταδιωχθεὶς, κατέφυγεν εἰς Πισιδίαν, καὶ ὑπεστηρίχθη μὲν ὑπὸ τῶν καταίκων, ἀλλὰ νικηθεὶς εἰς μάχην, ἐπροδόθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν τῆς Τερμησοῦς, καὶ ἠτοκτόνησεν ἵνα μὴ συλληφθῆ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν (Ἀρρ. Δ, 27. — Διόδ. ΙΙΙ, 14. — Just. ΧΙΙΙ, 8).

Ἀλκιβιάδης, υἱὸς Κλεινίου καὶ Δεινομάχης, οἰκογενεῖας ἐκ τῶν εὐπορωτέρων τῶν Ἀθηνῶν, ἐγεννήθη τῷ 450 π. Χ., καὶ τριετὴς ἀπορφανευθεὶς, ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ συγγενοῦς του Περικλέους. Ἐμπρέπων εἰς κάλλος καὶ χάριν καὶ παντοῖα κεκτημένος πνευματικὰ προτερήματα, ἀνέπτυξεν ὁμῶς χαρακτῆρα κοῦφρον καὶ ἰδιότροπον καὶ ἀκάθεκτον κλίσειν πρὸς ἀσωτίαν, ὥστε καὶ ἡ νέα Ἰπαρέτη, θυγάτηρ τοῦ πλουσίου Ἰππονίκου, ἦν ἐνυμφεῖσθαι, μὴ ἀνεχομένη τὴν διαγωγὴν του, ἠθέλησε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἐλθὼν εἰς τὸ δικαστήριον, τὴν ἤρπασε καὶ τὴν ἔφερον ὀπίσω εἰς τὸν οἶκόν του θριαμβευτικῶς (Πλουτ. Ἀλκ. Η). Θερμῶς ἀγαπῶν αὐτὸν ὁ Σωκράτης, συνετέλεσεν εἰς τὴν διανοητικὴν του ἀνάπτυξιν διὰ τῶν σοφῶν διδασκαλιῶν του. Εἰς δὲ τὴν μάχην τῆς Ποτιδαίας (432) εἰς ἣν δεκακοκταετὴς παρευρέθη ὁ Ἀλκιβιάδης, ἔσωσεν αὐτὸν βεβαίον θανάτου ἢ ἀνδρεία τοῦ διδασκάλου του. Ἀφ' ἐτέρου ὁμῶς αὐτὸς πάλιν, μετὰ ὀκτώ ἔτη, εἰς τὴν ἐν Δηλίῳ μάχην, κινδυνεύσαντα τὸν Σωκράτην, τὸν ἔφερον ἔξω τῆς μάχης ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνεργὸν λαβὼν μέρος εἰς τὰ τῆς πολιτείας, ἀντεπολιτεύετο τῷ Νικίᾳ, καὶ τῷ 420 διεπράξατο συμμαχίαν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Μαντινείας κατὰ τῆς Σπάρτης (Θουκ. Η, 43, 76. — Πλουτ. Ἀλκ. ΙΔ. ΙΕ.). Εἰς Σικελίαν, ἐπικαλεσθεῖσαν τὴν ἀρρωγὴν τῶν Ἀθηνῶν, συνεξέπεμψε μετὰ τῶν στρατηγῶν Νικίου καὶ Λαμάχου, μεγάλα σχέδια περαι-

τέρω κατακτήσεων κατὰ νοῦν ἔχων. Ἀλλὰ τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεώς του εὐρέθησαν τὰ ἀγάλματα ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, τὰ καλούμενα Ἐρμαῖ, πάντα ἠκρωτηριασμένα, καὶ κατηγορήθη αὐτὸς μετὰ τῶν φίλων του ὅτι μετὰ συμπίσειον ἠσέθησε πρὸς αὐτά. Καὶ ἐπέτυχε μὲν τὸ πρῶτον ν' ἀναβληθῆ ἡ ἀνάκρισις τῆς δίκης, ἥτις ἐκλήθη τῶν Ἐρμιοκοπιδῶν, μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἐκστρατείας· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπήλθε, μεταμεληθέντας οἱ Ἀθηναῖοι, ἔπεμψαν κατόπιν του τὴν Σαλαμινίαν, ἥτις ἦν ἡ ἐπίσημος τριήρης τῆς ὑπηρεσίας, νὰ τὸν φέρῃ ὀπίσω. Ἐπιβίβασθεὶς δ' εἰς αὐτὴν, ὅτε προσωρμίσθησαν εἰς Θουρίους τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐδραπέτευσε, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς αὐτὴν τὴν Σπάρτην καθ' ἣς πρὶν ἐξήγειρε τοὺς συμπολίτας του, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν κατεδίκασαν εἰς δήμευσιν τῆς περιουσίας του (415). Εἰς Σπάρτην δὲ, τὴν ἐγγχώριον δίαίταν ἐντελεῶς παραδε-

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

χθεὶς, ἵνα ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην, ἐσυμβούλευσε τὴν κατάληψιν τῆς Δεκελείας ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ τὴν ἀποστολὴν στόλου ὑπὸ τὸν Γύλιππον εἰς τὰς Συρακούσας, καὶ μεθ' ἐτέρας ναυτικῆς μοίρας συνεκπεύσας ὁ ἴδιος εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, συνεννοήθη μετὰ τοῦ σατραπικοῦ Τισσαφέρνους, καὶ ἐπίσειε τὰς ἰωνικὰς πόλεις ν' ἀποστῶσι τῶν Ἀθηνῶν (Θουκ. Η, 14). Ἀλλὰ καὶ οἱ Σπαρτιᾶται, ἰδίως ὁ βασιλεὺς Ἄγις, ἤρχισαν νὰ ὑποπτεύωσι τὴν πίστιν του καὶ νὰ τὸν ὑποβλέπωσι· δι' ὃ οὐδ' ἐν Σπάρτῃ ἑαυτὸν ἀσφαλῆ θεωρῶν, κατέφυγε πρὸς τὸν Τισσαφέρνην, καὶ ἀπεπειράθη τότε

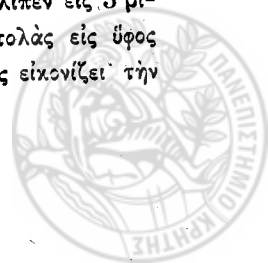
αὐτὸν νὰ θέλῃ πάλιν νὰ μεταπεισῇ ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἤρξατο συνεννοήσεων μετὰ τῶν ἐν Σάμῳ ἀρχηγῶν τοῦ ἄττικου στόλου, μελετῶν ἀνατροπὴν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἐν Ἀθήναις. Μεσιτεία δὲ τῶν ἀρχηγῶν τούτων ἐπέτυχε νὰ τῷ ἀνατεθῇ ἐξ Ἀθηναίων ἡ περαιτέρω μετὰ τοῦ Τισσαφέρους διαπραγματεύσεις. Καὶ ἀπέτυχε μὲν αὕτη, τοῦ Τισσαφέρους μὴ θέλοντος νὰ ἐρεθίσῃ τὴν Σπάρτην, ἐν Ἀθήναις ὅμως κατωρθώθη τοῦ πολιτεύματος ἡ ἀνατροπὴ, καὶ τότε μετὰ τῶν ἄλλων ἐξοριστῶν ἀνεκλήθη καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης (414). Δὲν ἐπέστρεψε δὲ τότε ἀμέσως ἀλλὰ τοὺς ἐν Σάμῳ Θρασύβουλον καὶ Θρασύλον ἀπέτρεψε τοῦ νὰ πλεύσασιν εἰς Ἀθήνας κατὰ τῶν ὀλιγαρχικῶν, ὡς προϋτίθεντο, μέχρις οὗ ἔπεσον ἡ ὀλιγαρχία μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐνίκησε δὲ μετὰ τῶν ἐν Σάμῳ τοὺς Σπαρτιάτας καὶ εἰς ἄλλας μικρὰς συμπλοκάς, καὶ ἰδίως ἐν Ἀβύδῳ (411). Συλληφθεὶς δ' ἐν τούτοις ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρους, ὅστις ἤθελε νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἰς τὴν Σπάρτην, ἀλλὰ μετὰ 30 ἡμέρας διαφυγῶν, ἐνίκησεν αὖθις τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Κυζίκῳ, καὶ ἀφ' οὗ ἐκυρίευσεν τὸ Βυζάντιον, τὴν Χαλκηδὸνα καὶ ἄλλας πόλεις, τέλος τῷ 407, μετὰ ὀκταετῆ ἀπουσίαν, ἐπανῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς Ἀθήνας, ὅπου τῷ ἀπεδόθη ἡ περιουσία του, καὶ διωρίσθη στρατηγὸς κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Ἀλλ' ὅτε πλεύσας ἵνα ὑποτάξῃ τὴν ἀποσταῶσαν νῆσον Ἄνδρον, ἀπέτυχε, καὶ ὁ τοποτηρητὴς αὐτοῦ Ἀντίοχος ἐπὶ τῆς ἀπουσίας καὶ παρὰ τὰς διαταγὰς του ναυμαχησας πρὸς τὸν ναύαρχον τῆς Σπάρτης Λύσανδρον, ἐνίκηθη, τότε οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Ἀλκιβιάδου ἀνενέωσαν πάλιν τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, καὶ τότε αὐτὸς ἐπροτίμησε νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πρὸς ἀπολογία, καὶ ἀπεσύρθη εἰς ὁ ἐκέκμητο ἐν Θράκῃ ὄχυρὸν χωρίον, καὶ ἐκεῖθεν, ὅτε μετὰ ταῦτα ὁ Ἀθηναϊκὸς στόλος προσωρμίσθη εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς ἐν Ἐλλησπόντῳ, προσελθὼν, παρετήρησε τοῖς

Ἀθηναίους στρατηγοῖς πόσον ἀκροσφαλῆς ἦν ἡ θέσις των' ἀλλ' οὐδεμίαν προσοχὴν ἐδόθη εἰς τὰς συμβουλὰς του, καὶ ἡ ἡττά των ὑπῆρξε τελεία. Μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου ἄλωσιν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Τριάκοντα, οὐδ' ἐν Θράκῃ νομίζων ἑαυτὸν ἀσφαλῆ, μετέβη εἰς Φρυγίαν πρὸς τὸν σατράπην Φαρνάβαζον, ἵνα προσπαθῆσῃ νὰ πείσῃ αὐτὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλ' οὗτος ἀπεφάσισε, προτροπῇ τοῦ Λυσάνδρου, νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ ἔπεμψε τὸν ἀδελφόν του μετὰ στρατιωτῶν, οἵτινες ἐπυρόλησαν τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ὁ Ἀλκιβιάδης κατέκει, καὶ ἐξορμήσαντα ἵνα σωθῇ, τὸν κατέτρευσαν, τῷ 404 (Πλούτ. Ἀλκ. — Νερ. Διέ. — Θουκ. Ε, 43. 56. ΣΤ, 6, 27. 28. Ζ, 18. Η, 14. 45. 57. — Ἐεν. Ἑλλ. Α, 1, 11. 5, 14).

Ἀλκιδάμας, Ἑλεάτης, διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς, σύγχρονος τοῦ Ἰσοκράτους. Ἐγραψε «Τέχνην,» καθ' ἣν λέγονται διδασκόμενοι ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Αἰσχίνης· ἐπίσης δὲ καὶ περὶ ἀπαγγελίας, κατὰ τὸν Γοργίαν, ὅστις ἦν διδάσκαλός του. Δύο εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενοι, ἀλλ' ἀμφιβόλου γνησιότητος, λόγοι διεσώθησαν, ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ὁ περὶ σοφιστῶν.

Ἀλκίνοος, βασιλεὺς τῶν Φαίακων ἐπὶ τῆς Σχερίας (Κερκύρας), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχων ἐκ τῆς Ἀρήτης πέντε υἱοὺς καὶ θυγατέρα τὴν Ναυσικάνην ἐφιλοξένησε τὸν ναυαγὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὸν ἐξαπέστειλεν εἰς τὴν Ἰθάκην (Ὀμ. Ὀδ. Ζ—Ν). Ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου (Δ, 990) ἡ νῆσος ἦν κατώκει λέγεται Δρεπάνη. Δεχθεὶς δὲ παρ' ἑαυτῷ τοὺς παλινοστοῦντας Ἀργοναύτας, ἔσωσε τὴν Μῆδειαν ἀπὸ τῶν διωκόντων αὐτὴν Κόλχων, οἵτινες, φοβηθέντες νὰ ἐπιστρέψωσιν ἄνευ αὐτῆς, ἔμειναν ἄποικοι παρ' αὐτῇ.

Ἀλκίφρων, Ἕλληνας σοφιστὴς τῆς γ'. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, κατέλιπεν εἰς 3 βιβλία 118 ὑποτιθεμένας ἐπιστολάς εἰς ὕψος χάριεν καὶ καλλιπέες, ἐν αἷς εἰκονίζει τὴν

ανάπτυξιν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν τῶν διαφόρων τάξεων ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του.

Ἄλκμαίων, 1 υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου (ἴδε) καὶ τῆς Ἐριφύλης (Ὁδ. Ο, 248). Ἐκστρατεύσας κατ' ἐντολὴν τοῦ χρησιμοῦ ὡς ἀρχηγὸς τῶν Ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του ἐφόνευσε τὴν μητέρα του κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς του, μεθ' ὃ ἐμάνη, διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἐρινύων. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος Φηγεὺς τὸν ἐξήγγισε, καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Ἀλφειβοίαν ἢ Ἀρσινόην. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ γῆ τῆς Ψωφίδος ἔγεινεν ἄφορος ἀφ' οὗτου ἔτρεφε μητροκτόνον, ἔφυγε καὶ ἐκέϊθεν, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἀχελῷον, ἐνυμφεύθη τούτου τὴν θυγατέρα Καλιρρόην. Τῷ ἐζήτησε δ' αὐτὴ πέπλον τινὰ καὶ περιδέραιον τῆς Ἀρμονίας, κεκτημένα δύναμιν μαγικὴν, ἃ ἤξευρεν ὅτι εἶχεν. Ἐπειδὴ δ' ἐκεῖνος τὰ εἶχε δώσει τῇ Ἀλφειβοίᾳ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ψωφίδα καὶ τὰ ἐζήτησεν ἐπὶ προφάσει ὅτι θὰ τ' ἀπιέρου εἰς τοὺς Δελφούς. Φωραθεὶς ὅμως ὅτι ἐψεύσθη, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἀλφειβοίας (Θουκ. Β, 102. — Ἀπολλόδ. Γ, 7, 2. 5—7). Μετὰ θάνατον δ' ἀπέδότησαν αὐτῷ θεῖαι τιμαί. Ἐν Ψωφίδι ὁ τάφος του ἦν ἱερός, ἐν δὲ Θήβαις ἱδρυτο ἱερόν αὐτοῦ παρὰ τῷ οἴκῳ τοῦ Πινδάρου. Οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ συνεχῶς ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν περὶ αὐτοῦ παράδοσιν, ἀλλ' οὐδὲν τῶν δραμάτων τούτων διατηρήθη.

— 2) Ὁ γενάρχης τῶν Ἄλκμαιωνιδῶν ἐν Ἀθήναις, ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθὼν ὅτε οἱ Δωριεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον. — 3) Μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, περὶ οὗ ὁ Κικέρων λέγει (N. D, I, 14, 27) ὅτι ἐλάτρευεν ὡς θεοὺς τὸν Ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας. — 4) Ὁ τελευταῖος ἰσόβιος ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Τῷ 752 π. X.).

Ἄλκμαν, Ἕλλην λυρικός ποιητὴς τῆς 40^{ης} Ὀλυμπ. (620 π. X.) ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας. Ὡς δούλος ἐν Σπάρτῃ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγησίδου, ἀπλευθερώθη, καὶ ἐπολιτογραφήθη. Ἐγραψε δὲ κυρίως Παρ-

θένια (ὕμνους τῶν χορῶν τῶν παρθένων), ὕμνους, παιᾶνας, ἐρωτικά, προσφῶδις κατὰ παντοίους ῥυθμούς, εἰς διάλεκτον αἰολοδωρικὴν, καὶ ἐθαυμάζετο μεγάλως ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἰδίως διὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐποίηι. ἀλλ' ἐλάχιστα ἐσώθησαν αὐτοῦ ἀποσπάσματα.

Ἄλκμηνη, ἡ ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἡρακλέους (ἴδ.), θυγάτηρ τοῦ Ἡλεκτρώωνος καὶ σύζυγος τοῦ Ἀμφιτρώωνος (ἴδ.), μεθ' οὗ τὸν θάνατον ἐνυμφεύθη τὸν Ῥαδάμανθον ἐν Ὠκαλέᾳ τῆς Βοιωτίας. Μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὴν ἀποθῆσιν μετέβη εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, ἐπανελθοῦσα δ' εἰς Βοιωτίαν, ἀπέθανεν ἐν βαθεῖ γήρατι. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐμνημονεύετο ὡς μήτηρ τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Εὐριπίδης ἔγραψαν ὕμνους εἰς αὐτὴν ἀπολεσθέντας. Ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ Ἑρμοῦ τὴν ἐπεμφεν εἰς τὴν νῆσον τῶν μακάρων, ὅπου αὐδὶς ἐμνηστεύθη τὸν Ῥαδάμανθον. Ἐν Θήβαις ἀπελάμβανε θείας λατρείας, καὶ ἐν Ἀθήναις εἶχε βωμὸν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἄλκυονεὺς, γίγας, προσβαλὼν ἐπὶ τοῦ Ἴσθμοῦ τῆς Κορίνθου τὸν Ἡρακλῆ ὅτε ἤρπασε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, καὶ σφενδονίσας κατ' αὐτοῦ βράχον δι' οὗ συνέτριψε 12 ἄρματα καὶ ἐφόνευσε 25 ἄνδρας. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς διὰ τοῦ ῥοπάλου του ἀπέκρουσε τὸν βράχον καὶ ἐφόνευσε τὸν Ἄλκυονέα. Ἰδ. καὶ Γίγαντες.

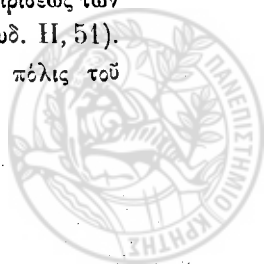
Ἄλκυόνη, ἴδ. Πλειάδες.

Ἄλκυονίδες ἡμέραι, αἱ συνήθως γαληνιαῖαι τῶν δύο ἐβδομάδων κατὰ τὴν χειμερινὴν τροπὴν, διότι ἐνομίζετο ὅτι τότε ἐπαύξει ἡ κλωσσᾶ τὸ θαλάσσιον πτηνόν, ἡ ἀλκυῶν (Ἀριστ. Ζ. I. Ε, 2. — Αἴλ. II. I. Α, 36).

Ἄλλόδοριγες, οἱ Ἑλβετοὶ, ὧν πρωτεύουσα ἦν ἡ Γένουα (Γενεύη).

Ἄλογίου γραφή, δίκη καθ' ὑπολόγων μὴ δόντων λόγον τῆς διαχειρίσεώς των (Σουῖδ. Ἡσύχ. Μ. Ἐτυμ.—Πολυδ. Η, 51).

Ἄλόνησος, 1 νῆσος καὶ πόλις τοῦ

Αἰγαίου, μεταξύ Σκιαθίου καὶ Πεπαρήθου, θεωρεῖτο ὡς καταφύγιον πειρατῶν. Δι' αὐτὴν ἤρισαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν Φίλιππον (Δημ. π. Ἄλ. ΟΖ. ΣΜΗ. — Δίσχ. Κτησ. ΠΓ). — 2) Νησίδιον ἐν Ἰωνίᾳ, πρὸ τοῦ Κωρυκίου ἀκρωτηρίου.

Ἄλωση, 1) ἴδ. Ἰπποθῶων. — 2) Πόλις Ὀπουντίων Λοκῶν (Θουκ. Β, 26).

Ἀλοπήγιον, ἴδ. Ἀλαί.

Ἄλος, ὁ καὶ ἡ, πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄθρουος πρὸς τῷ Παγασαίῳ κόλπῳ, ἔδρα τῶν Ἀθαμαντιδῶν ἀνῆκε τῷ Ἀχιλλεῖ (Ἰλ. Β, 682. — Ἡρδ. Ζ, 173. — Στρβ. Θ, 433).

Ἀλούντιον, πόλις εἰς τὴν βορείαν παραλίαν τῆς Σικελίας (Cic. Verr. III, 43. — IV, 23).

Ἄλπεις (αἱ), ἡ Ἄλπεια ὄρη, τὰ ὑψηλότερα ὄρη, ὧν ὡς ἐσχάτη διακλάδωσις θεωροῦνται καὶ τὰ τῆς ἑλληνικῆς Χερσονήσου. Πρῶτος ἐλέγετο ὑπερβὰς αὐτὰ ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ Πολύβιος (Γ, 39) περιγράφει τὴν δι' αὐτῶν κατὰ τὸν δεῦτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον διάβασιν τοῦ Ἀννίβου, ἐνὸς τῶν πρώτων ὅστις τὰ ὑπερέβη. Εἶτα δ' οἱ Ῥωμαῖοι κατεσκεύασαν δι' αὐτῶν διαφόρους στρατηγικὰς ὁδοὺς.

Ἄλτηρες, ὄγκαι λίθινοι ἢ μολύβδινοι, οὓς ἐκράτουν οἱ γυμναζόμενοι πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν μυῶνων τῶν, καὶ μεθ' ὧν ἔτρεχον ἢ ἐπήδων ἢ καὶ ἐξέτεινον τοὺς βραχίονας, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, πρὸς ἐνδυνάμωσιν αὐτῶν.

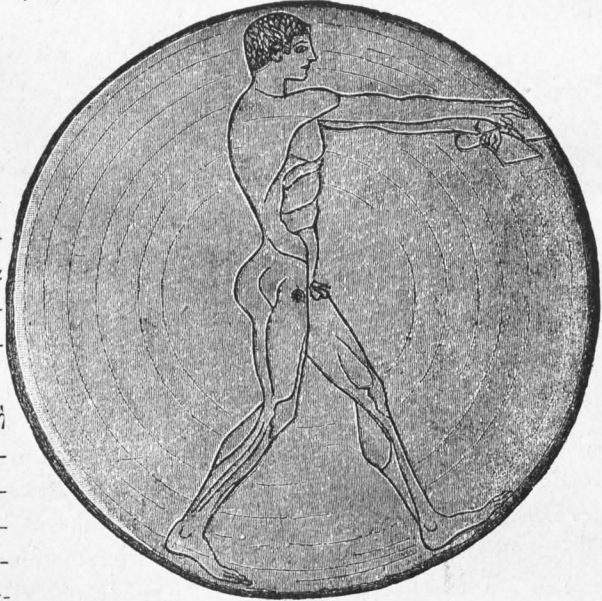
Ἄλτις, ἴδ. Ὀλυμπία.

Ἀλυάττης, υἱὸς Σαδυάττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας (617—560 π. Χ.), ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἑξ ἔτη ὃν ὁ πατήρ του ἤρχισε πόλεμον πρὸς ἄλλωσιν τῆς Μιλήτου. Ἀπέστη ὁμῶς αὐτοῦ προσβλήθεις ὑπὸ τῶν Μήδων καὶ Βαβυλωνίων ὑπὸ τὸν Κουαξάρην. Ἐκλείψις ἡλίου

φοβήσασα αὐτὸν, τὸν ἐβίασε νὰ δεχθῆ τὴν εἰρήνην, καὶ τὸν Ἄλυν ποταμὸν ὡς σύνορον. Ἐβασίλευσε δ' ἔτι 25 ἔτη, καὶ μετὰ θάνατον τῷ ἰδρῦθῃ ἐν τῷ εὐρεῖ πεδίῳ παρὰ τῇ Γυγαίᾳ λίμνῃ μέγιστον μνημεῖον, ἔχον περιφέρειαν ἑξ σταδίων (Ἡρδ. Α, 25. 73. 93. — Στρβ. ΠΓ, 627).

Ἄλυξία, πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, 15 στάδια ἀπὸ τῆς θαλάσσης, περιεῖχε ναὸν Ἡρακλέους, ἔχοντα εἰκόνα τῶν ἄθλων τοῦ θεοῦ ὑπὸ Λυσίππου, ἀπαχθεῖσαν εἰς Ῥώμην (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 4, 68. — Cic. ad fam. XVI, 2). Ἐρείπια σώζονται εἰς Κανδύλαν.

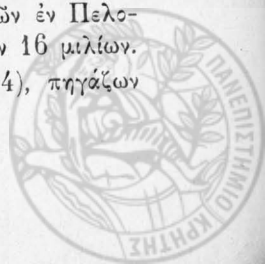
Ἄλυκος, ὄνομα δύο ποταμῶν τῆς Σικελίας, πρὸς Ν ῥέοντες. Ὁ ἀνατολικώτερος, παραρρέων ἄλυκας, ἔξ ὧν καὶ τὸ ὄνομα, ἦν τὸ σύνορον τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Καρχηδονικῶν κτήσεων ἐν Σικελίᾳ (Διόδ. ΙΕ, 17. — Πλούτ. Τιμολ. ΚΔ).

Ἄλτηρες ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

Ἄλυσ, ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐξ Ἀντιταύρου πηγάζων, ῥεεῖ διὰ τοῦ Πόντου εἰς τὸν Εὐξείνιον (Ἡρδ. Α, 72. — Θουκ. Α, 16).

Ἄλφειός, ὁ μέγιστος τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ποταμῶν, μήκος ἔχων 16 μιλίων. Κατὰ Πausανίαν (Ε, 7. Η, 44), πηγάζων

ἐκ τοῦ ὄρους Πάρνωνος, κατὰ τὴν Φυλακίην, ῥέει ΒΔ διὰ τῆς Τεγεάτιδος, ἠφανίζετο ὑπὸ γῆν κατὰ τὸ βόρειον ὄρος, ἀνεφαίνετο εἰς τὴν Ἀσείαν, καὶ ἐκ νέου εἰς καταβόθρας βυθιζόμενος, ἔρρεε τέλος ἐκ τῆς νοτίας γωνίας τοῦ πεδίου τῆς Μεγαλοπόλεως, εἰς πηγάς, πρὸς τὴν πόλιν Ἡραίαν ΒΔ, καὶ ἐκεῖθεν Δ πρὸς Ὀλυμπίαν, ἔνθα ἐξέβαλλεν εἰς τὸ Ἴόνιον πέλαγος, τὴν Τριφυλίαν χωρίζων ἀπὸ τῆς Ἥλιδος. Νῦν τὸ πρὸ τῶν καταβοθρῶν μέρος λέγεται Σαρανταπόταμον, τὸ δὲ λοιπὸν κοινῶς Ρουφιάς. Κατὰ Πausανίαν καὶ Στράβωνα, ἀπὸ τῶν δευτέρων καταβοθρῶν ἦν οὗτο δι' ὑπογείας αὐλακος μετὰ τῶν πηγῶν τοῦ Εὐρώτα. Τὰ κυριώτερα παραποτάμια αὐτοῦ εἰσὶν ἐκ βορρᾶ ὁ Ἐλίσσων, ὁ Βρενθεάτης, ὁ ὠραῖος Λάδων, ὁ Παρθενίας, ὁ Ἀρπινάτης, ὁ Κλάδεος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν, ὁ Ἐνιπεύς. Ἐκ νότου δὲ ὁ Καρνίων, ὁ Ἀχελῷος, ὁ Σελινοῦς. Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦν ὁ Ἄλφειὸς υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος (Ἡσιόδ. Θεογ. 338). Εἰς τὴν θήραν ἐπιδιωχθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἡ νύμφη Ἀρέθουσα, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐν τῷ λιμένι τῶν Συρακουσῶν νῆσον Ὀρτυγίαν, καὶ μετεμορφώθη ἐκεῖ εἰς κρήνην· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄλφειὸς τότε, εἰς ποταμὸν μεταμορφωθείς, ἔδω ὑπὸ τὴν θάλασσαν μέχρι Συρακουσῶν, καὶ ἠνώθη μετὰ τῆς Ἀρεθούσης (Πaus. Ε, 7, 2). Κατ' ἄλλην παράδοσιν ἦν ἡ Ἄρτεμις ἥτις ὑπὸ τοῦ Ἄλφειοῦ κατεδιώχθη μέχρι τῆς Ὀρτυγίας, ἢ μέχρι τῶν ἐν Ἥλιδι Λετρινῶν, ἔνθα πηλῶ ἐπιχρισθεῖσα, κατέστη ἀγνώριστος. Εἰς ἀμφοτέρωτα δὲ ταῦτα τὰ μέρη ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἀλφειαίας Ἀρτέμιδος.

Ἄλφειάδαι, 1) θυγάτηρ τοῦ Φηγέως, σύζυγος τοῦ Ἀλκμαίωνα, ὅστις τὴν ἐγκατέλειπεν ὅτε ἐκ δευτέρου ἐμάνη (Πaus. Η, 24, 4) κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον (Γ, 7, 5) Ἀρσινόη. Ὀργιζομένη κατὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς διότι ἐφόνευσαν τὸν Ἀλκμαίωνα (ἴδ.), τὴν ἐνέκλεισαν οὗτοι εἰς κιβωτὸν, καὶ τὴν ἔφεραν εἰς Τεγείαν, πρὸς τὸν ξένον αὐτῶν Ἀγαπήνο-

ρα, λέγοντες ὅτι αὐτὴ ἦν ἡ φονεύσασα τὸν Ἀλκμαίωνα, καὶ ἐνταῦθα πιθανῶς ἐθανατώθη. Κατ' ἄλλους δ' ἐξεδίχθη ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς (Propert. I, 15, 15). — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀδωνίδος (ἴδ.).

Ἄλφειτῶ, ἴδ. Ἐμπουσα.

Ἄλώα, ἑορτὴ τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσίνι, κατὰ τὸν χρόνον τῶν ἀλωείων.

Ἄλωάδαι ἢ Ἄλωεῖδαι, ὁ Ὠτος καὶ ὁ Ἐφιάλης, υἱοὶ τῆς Ἴφιμεδείας καὶ τοῦ Ἀλωέως, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος αὐτοῦ. Ἡἴξανον ἀνὰ πᾶν ἔτος πῆχυν ὅλον κατὰ πλάτος καὶ ὄργυιαν καθ' ὕψος, ὥστε, ὅτε ἐγένοντο ἐνεαετείς, εἶχον 9 ὄργυιων ὕψος καὶ πάχος 9 πήχεων. Σωρεύσαντες ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τὴν Ὀσσαν καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ Πήλιον, ἠπέλιον τὸν οὐρανόν (Ὀδ. Λ, 305). Τὸν Ἄρην συλλαβόντες, εἶχον δέσμιον εἰς χαλκοῦν ἀγγεῖον ἐπὶ 13 μῆνας· ἀλλ' ἡ μητριὰ αὐτῶν Ἐρίβεια κατήγγειλε τοῦτο τῷ Ἐρμῆϊ, ὅστις ἀπληθεύρωσε τὸν θεόν, ἐντελῶς ἐξησθενημένον (Ἰλ. Ε, 385)· κατετόξευσε δ' αὐτοὺς ὁ Ἀπόλλων πρὶν ἢ ἡβήσωσι. Κατὰ μεταγενεστέρους μύθους ἠράσθησαν τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὅτε αὐτὴ ἐν Νάξῳ διέφυγεν, ὡς ἔλαφος πηδῆσασα μεταξὺ τῶν, θελήσαντες ν' ἀκοντίσωσιν αὐτὴν, ἐφονεύθησαν ἀμοιβαίως (Ἀπολλόδ. Α, 7, 4). Ἐν δὲ τῷ Ἄδῃ ἐτιμωροῦντο νῶτα πρὸς νῶτα εἰς κίονα δεδεμένοι, ὑπὸ ὄφρων δακνόμενοι, καὶ νυκτικέραξ (ὦτος) ἐβασάνιζεν αὐτοὺς διαρκῶς διὰ τῶν κραυγῶν του. — Κατὰ τοὺς ἐν Βοιωτίᾳ Θραῦκας ἦσαν ἐξ ἐναντίας οἱ Ἀλωάδαι οἱ τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὴν Ἐλικῶνα εἰσαγαγόντες, καὶ τὴν Ἄσκραν καὶ ἄλλας πόλεις ἰδρύσαντες. Οἱ τάφοι αὐτῶν ἐδείκνυντο ἐν Ἀθηθῶνι καὶ ἐν Νάξῳ, ἔνθα καὶ ὡς ἤρωες ἐτιμῶντο, καθ' ὅσον θρακικὴ ἀποικία καὶ εἰς Νάξον εἶχε μεταβῆ. Ὑπετέθησαν δ' ὡς αἰνιττόμενοι τὴν γεωπονίαν (ἀλώη), καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς μεγάλας προόδους τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄλωπεκῆ καὶ **Ἄλωπεκαί**, δῆμος παρ' Ἀθήναις (Ἀγγελοήποι), ἔχων ναὸν Ἀφροδίτης, πατρίς τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Σωκράτους.

Ἄλωπεκόννησος, πόλις αἰολικὴ ἐν τῇ θρακικῇ χερσονήσῳ.

Ἀμαδρουάδες, ἴδ. Νύμφαι.

Ἀμαζόνες, κατὰ τὰς παραδόσεις, ἔθνος γυναικῶν μαχίμων, αἵτινες ἐκ Σκυθίας, τοῦ Ταναΐδος καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης εἰς τὸν ἐν Καππαδοκίᾳ ποταμὸν Θερμόδοντα καὶ τὴν πόλιν Θεμισκυρα ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις μεταβάσαι, ἢ τ' ἀνάπαλιν (Ἡρόδ. Δ, 110—117), ἔζων καὶ ἐπολιτεύοντο καθ' ἑαυτάς, ἄνευ ἀνδρῶν, μόνον μετὰ τῶν γειτόνων αὐτῶν Γαργαρέων, τῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Καυκάσου οἰκούντων ἐνίστε κοινωνοῦσαι, καὶ ἐκ τῶν παιδίων αὐτῶν τὰ μὲν ἄρρενα εἰς τοὺς πατέρας των ἐκπέμπουσαι, τὰ θήλεια

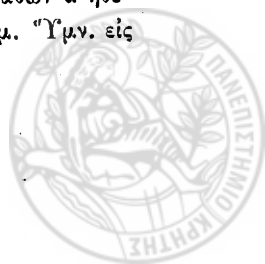
Ἐκ σαρκοφάγου ἐν Ῥώμῃ.

δὲ μόνον παρ' ἑαυταῖς διατηροῦσαι καὶ ἀνατρέφουσαι εἰς πολεμικὴν δίδαιταν δι' ἧ καὶ ἵνα μὴ κωλύονται εἰς τὴν τόξουσιαν καὶ τὴν ὀπλάσκιαν, ἐλέγετο ὅτι παιδίθεν ταῖς ἀπεκόπτετο ὁ δεξιὸς μαστῶς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Ἀμαζόνες ἔφερρον. Ἄλλ' ὀρθότερον ἴσως δύναται νὰ ὑποθεθῇ ὅτι ὁ μῦθος προῆλθεν ἐκ

καὶ προσέβαλον τὸν βασιλέα Ἰοβάτην, ἀλλ' ὁ Βελλεροφῶν τὰς κατετρόπωσε (Ἰλ. Ζ, 166). Νέος ἔτι ὁ Πρίαμος, ἐπολέμησε κατ' αὐτῶν ἐν Φρυγίᾳ (Ἰλ. Γ, 179), ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὸν ἐβοήθησαν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, καὶ πολλάκις συνεπλάκησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Θησεὺς, προσβαλὼν αὐτάς κατὰ τὸν Θερμόδοντα, ἤρπασε τὴν βασίλισσαν αὐτῶν Ἀντιόπην ἢ Ἴππολύτην, ἧς καὶ ὁ τάφος μετὰ ταῦτα ἐδείκνυτο ἐν Ἀθήναις (Πλ. Ἀξίολ. σ. 364. — Πaus. Α. 1, 2). Τοῦτου ἔνεκεν ἐξεστράτευσαν αὐταὶ ἔπειτα καὶ κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Πλούτ. Θησ. ΚΖ). Ἀπίθανον δὲν εἶναι πᾶς ὁ μῦθος νὰ ἔλαβε τὴν γέννησίν του ἐκ τῆς ὑπερέχου θέσεως ἦν οἱ Ἕλληγες ἐμάνθανον ὅτι παρά τισι τῶν Ἀσιανῶν ἔθνῶν κατεῖχον αἱ γυναῖκες, ὥστε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ οὐχὶ τῶν πατέρων ἦσαν ἐπώνυμοι. Πολλοὶ τῶν ἐπισημοτέρων γλυπτῶν ἐφιλοτέχνησαν Ἀμαζόννας, ὁ Φειδίας, ὁ Πολύκλειτος, ὁ Κρησίλαος, καὶ Ἀμαζονομαχία ἐστὶ πολλάκις τὸ ἀντικείμενον τῶν γλυπτικῶν συνθέσεων τῶν ζωοφόρων, ὡς εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ναὸν τῆς Νίκης, καὶ ἐπὶ σαρκοφάγων.

Ἀμαθοῦς, πόλις ἀρχαιοτάτη, μία τῶν ἐννέα κυριωτέρων πόλεων τῆς Κύπρου, κατὰ τὴν μεσημβρινὴν αὐτῆς παραλίαν. Ἔῤῃχεν ἐπίσημον ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, συλλατρευομένης ἐνταῦθα μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος (Ἡρόδ. Ε. 105. — Ον. Αm. III, 15, 15). Παρέκειντο δὲ πλούσια χαλκωρυχεῖα (Ον. Μετ. X, 220, 530).

Ἀμάθεια (ἐκ τοῦ ἀμαλθεύειν, τρέφειν, Ἡσύχ.), ἡ αἰξὴ ἢ θρέψασα τὸν Δία ἐν Κρήτῃ, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἔπειτα εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθεῖσα ἢ, κατ' ἄλλους, ἡ κόρη τοῦ Μελισσέως (ἢ Ὠκεανοῦ, Ἡλίου, Αἰμονίου, Ὠλενοῦ), ἡ τὸν Δία θρέψασα διὰ τοῦ γάλακτος τῆς αἰγός. Τὸ δὲ θραυσθὲν κέρασ τῆς Ἀμαλθείας ὁ θεὸς ἐδώρησεν εἰς τὰς τροφούς του, δοὺς αὐτῇ τὴν ιδιότητα νὰ μὲνη πάντοτε πλήρης πάντων τῶν ἀγαθῶν ἃ ἤθελον ἐπιθυμήσει (Σχολ. Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Δία, 49. — Λουκ. — Ἡσύχ.).

Ἄμαλθεϊον, λαμπρά ἔπαυλις τοῦ Ἀττικοῦ ἐν Ἡπείρῳ, ἐν ἣ ἤγειρε καὶ ναὸν, κοσμήσας αὐτὸν διὰ γλυφῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν μῦθον τῆς Ἀμαλθείας (Cic. 42 legg. II, 3, 7. Ad. Att. I, 13, 1. II, 1, 14).

Ἄμανός, τραχὺ καὶ ἀπότομον ὄρος, μέρος τοῦ ἐν Κιλικίᾳ Ταύρου (Στρβ. IA, 535), κατοικία ληστῶν οὓς ἐξωλόθρευσεν ὁ Κικέρων (Cic. ad fam. II, 10. III, 8. XV. 4. Ad. Att. V, 20). Ἡ δὲ αὐτοῦ δίοδος ἐκαλεῖτο Ἀμανικαὶ ἢ Ἀμανίδες πύλαι, αἱ «πύλαι τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας» (Ξεν. Ἀνάβ. A, 4).

Ἄμαντία, ἑλληνικὴ πόλις ἐν Ἰλλυρίᾳ (Caes. b. c. III, 12, 40).

Ἄμαξιτός, πόλις τρωϊκῆ, ἣς τοὺς κατοίκους ὁ Λυσίμαχος μετόπισεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδα. Παρ' αὐτῇ τὸ Τραγασαῖον ἄλοπῆγιον, ἐξ οὗ ἡ ἀκτὴ ἀλίσιον πεδῖον ἐλέγετο (Θουκ. H, 101. — Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 13. — Στρβ. I, 473. II, 604).

Ἄμάρακος, ἄνθος εὐώδης, χρήσιμον πρὸ πάντων εἰς πλοκῆν στεφάνων καὶ κατασκευὴν ἀρωμάτων, πρὸ πάντων ἐν Κύπρῳ.

Ἄμαρυγκεύς, υἱὸς τοῦ Ὀνησιμάχου, ἢ τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἡλίδι, μετὰ τοῦ Αὐγείου ἀντιστάς εἰς τὸν Ἡρακλέα. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Διώρης, πλεύσας εἰς Τροίαν μετὰ 12 πλοίων, ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Θρακῆος Πειρώου (Ἰλ. B, 622. Δ, 518).

Ἄμάσεια, καθέδρα τῶν βασιλέων τοῦ Πόντου, ἐν ἣ ἐγενήθη ὁ Στράβων (Στρβ. IB, 56).

Ἄμαρούσια καὶ **Ἄμαρύνθια**, ἐορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀμαρύνθῳ τῆς Εὐβοίας, μετατεθεῖσα καὶ ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ τὸ Ἀθμηνον, λαβὼν ἐκ τούτου τὸ ὄνομα Ἀμαρῦσιον (Μαρούσιον) (Παυσ. A, 31, 3. — Στρβ. I, 448).

Ἄμασις, Αἰγύπτιος, ἐκθρονίσας καὶ διαδεχθεὶς τὸν βασιλέα Ἀπρίην (570—526 π. X.), κατέστησε τὴν Αἴγυπτον προσιτωτέ-

ραν ἢ πρὶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπιτρέψας τοῖς Ἕλλησιν ἐγκτησιν ἐν αὐτῇ, ἀνέγερσιν ἰδίων ναῶν καὶ ἰδίαν διαδικασίαν (Ἡρδ. B, 172).

Ἄμαστορες, θυγάτηρ Ὀξυάρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς Περσίας, ἐνυμφεῦθη τὸν Κρατερὸν (Ἀρρ. Z, 4), καὶ τούτου διακευθεῖσα, ἔλαβεν εἰς δεύτερον σύζυγον (322 π. X.) Διονύσιον, τὸν τύραννον τῆς Ἡρακλείας, καὶ μετὰ τούτου τὸν θάνατον (302) τὸν ἐν Θράκῃ Λυσιμαχον. Ὑπ' αὐτοῦ δὲ καταλειφθεῖσα, ἤρχε συνेतῶς τῆς Ἡρακλείας, ὅτε ἐθανατώθη (285) ὑπὸ τῶν δύο υἱῶν τῆς. Τὸ ὄνομά τῆς δ' ἔδωκεν εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν Σήσαμον (Ὀμ. Ἰλ. B, 853). ἦν, κειμένην ἐπὶ ἀκρωτηρίου τῆς Παφλαγονίας, συνώκησεν ἐκ νέου καὶ ἐκαλώπισε.

Ἄμδιξ, ἀγγεῖον εἰς ὃξὺ ἀπολήγον, ἢ καὶ κάλυμμα ἀγγείου ὁμοιον σχῆμα ἔχον, πρὸς μεταλλουργικὰς ἐκβράσεις (Δισσκ. K, 110. — Ἀθῆν. IA, 8).

Ἀρχαῖον κεράμινον ἀγγεῖον

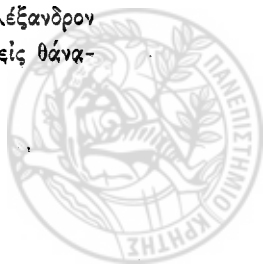
Ἄμβρόσια, ἐορτὴ τοῦ Διονύσου (Ἡτιδ. Ἔργ. 504. — Τσέτσ. Μέγ. Ἐτ. φ. Ληναίων).

Ἄμβρουσος, πόλις τῆς Φωκίδος Ν τοῦ Παρνασσοῦ (Δίστομον).

Ἄμέθυστος, πολῦτιμος λίθος, ὑποτιθέμενος ὅτι οὐδετέρου τὴν ἐπιρροὴν τοῦ οἴνου. Ἀμέθυστα φάρμακα τὰ ὑποτιθέμενα ὅτι ἔχουσι τὴν αὐτὴν δύναμιν.

Ἄμειψίας, κωμικὸς ποιητὴς, δις (τῶ 424 καὶ 417 π. X.) νικήσας τὸν Ἀριστοφάνην, εἰς τὰς Νερέλας καὶ τὰς Ὀριθας. Αἱ ὑπερισχύσασαι κωμωδίαι του ἐπεγράφοντο Κόννος καὶ Κωμασταί. Ἐλάχιστα ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται.

Ἀμίλλας, 1) υἱὸς Μάγωνος, ὑπὸ Γέλωνος ἐν Ἰμέρᾳ ἠττηθεὶς καὶ φονευθεὶς, τῶ 480 π. X. (Ἡρδ. Z, 166). — 2) Πρέσβυς τῶν Καρχηδονίων πρὸς τὸν Μ. Ἀλεξάνδρῳ (τὸ 332 π. X.), λίαν εὐγλωττος, εἰς θανά-

τον δὲ καταδικασθεὶς ὅτε ἐπέστρεψε (Just. XXI, 6). — 3) Ἐν Σικελίᾳ στρατηγῶν τῷ 360 π. X., ἐνίκησεν ἐν Θέρμαις (Πολ. Α, 24), ἠττήθη δὲ τῷ 257 ἐν ναυμαχίᾳ κατὰ τὸ ἀκρωτήριον Τύνδαριν. Ἠχμαλωτεύθη δ' ἐν Ἀφρικῇ ὑπὸ τοῦ Ῥηγούλου. — 4) Ἄμ. Βάρκας, πατὴρ τοῦ Ἀννίβου, ἐπίσημος στρατηγὸς τῆς Καρχηδόνος, ἀνδρείοτατα ὑπερασπίσας (247 π. X.) κατὰ τῶν Ῥωμαίων τὰς τελευταίας καρχηδονικὰς κτήσεις ἐν Σικελίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν ἀπώλειαν τῆς Σικελίας, ὑπέταξε (237—228) μέγα μέρος τῆς Ἰσπανίας διὰ στρατοῦ ὃν ἐκεῖ ὠργάνωσε, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν. — 5) Ἄλλος Καρχηδόνιος στρατηγὸς, αἰχμαλωτευθεὶς ἐν Μελίτῃ. — 6) Ἐτερος ὁμοίως κατὰ τὸν καρχηδονικὸν πόλεμον, στρατηγῶν ἐν τῇ Ἄνω Ἰταλίᾳ καὶ τοὺς Γαλάτας κατὰ τῆς Ῥώμης ἐξεγείρας.

Ἄμισός, πόλις ἐν Πόντῳ, πιθανῶς κτίσμα τῶν Ἀθηναίων, ἐνίοτε ἔδρα τοῦ Μιθριδάτου, ὅστις καὶ ἠῤῥξῆσεν αὐτήν, προσθεὶς τὴν συνοικίαν Εὐπατορίαν (Ἀπ. Μιθρ. Η, 33. — Στράβ. ΙΒ, 547).

Ἄμισώδαρος, ἡγεμὼν τῆς Λυκίης, ὁ θρέψας τὸ τέρας τὴν Χίμαιραν. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀτόμιος καὶ Μάρις, ἐκστρατεύσαντες ὑπὲρ τῆς Τρωάδος, ἐφρονεύθησαν ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος (Ἰλ. Π, 317).

Ἄμμα, μέτρον μήκους 40 πήχων (60 ποδῶν).

Ἄμμων, θεὸς τῶν Αἰγυπτίων καὶ Λιβύων, ταῦτισθεὶς μετέπειτα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ Διὸς, διότι ὁ χρησμὸς αὐτοῦ εἶχε τινὰ ὁμοιότητα πρὸς τὸν Δωδωναῖον, καὶ ἔκτοτε εἶχε ναοὺς ἢ βώμους ἐν Λακωνίᾳ, ἐν Θήβαις, ἐν Παλλήνῃ, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἦν, φαίνεται, ἡ λατρεία ἐγχώριος ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτιακαῖς, ὅθεν διεδόθη καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἀφρικῆς. Παρίστατο δὲ ὡς κριοῦ κεφαλὴν ἔχων, διότι, καθ' Ἡρόδοτον (Β, 42), ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐπέμεινε νὰ ἰδῇ τὸν Δία, μὴ θέλων ὁ θεὸς νὰ δειχθῇ, περιεβλήθη κριοῦ δέρμα καὶ κεφαλὴν, καὶ

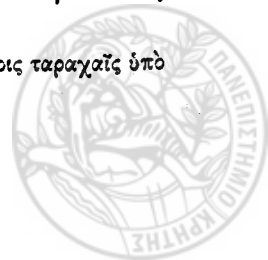
οὕτω τῷ ἐπεφάνη. Τινὲς ὁμῶς τῶν νεωτέρων ἠθέλησαν νὰ ἐξηγήσωσι τὴν παράστασιν ὡς αἰνιττομένην τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν. Ὁ κυριώτερος ναὸς αὐτοῦ ἦν ἐν μιᾷ τῶν λιθικῶν

ὁάσεων ἧτις ἐκαλεῖτο Ἀμμώνιον, πολυτελέστατος (Curt. IV, 31, 24), καὶ ἐκεῖ ἔχρησμοδοτεῖ διὰ σημείων. Ἐπισκεφθεὶς δ' αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, ἤξιου ὅτι ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὡς υἱὸς αὐτοῦ (Ἀρρ. Γ, 4). Παρὰ τῇ Ὀάσει δ' ὑπῆρχε καὶ ἀλική, «ἀλς Ἀμμωνιακή.»

Ἀμμώνιος, 1) ὁ ἐπιλεγόμενος Σακχᾶς, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, γεννηθεὶς 243 ἢ 244 μ. X., χριστιανὸς ἐπανεληθὼν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, ἰδρυτὴς τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας, διδάσκαλος τοῦ Λογγίνου, τοῦ Ὀριγένης καὶ τοῦ Πλωτίνου. — 2) Ἐπίσης ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκμάσας περὶ τὰ 400 μ. X., γραμματικὸς, οὐ σώζεται ἡ «περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων,» ἧτοι περὶ συνωνύμων πραγματεία. — 3) Υἱὸς Ἑρμίου, φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς, διδάσκων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὰ 500 μ. X. τὴν φιλοσοφίαν. Τούτου σώζονται σχόλια εἰς Ἀριστοτέλην καὶ εἰς Πορφύριον.

Ἀμνηστία, ἐν ἐμφυλίῳ ταραχαῖς ὑπὸ

τῆς νικώσης μερίδος τοῖς ἠττωμένοις χορηγούμενη, ἐπὶ λήθη τῶν ἀμοιβαίων κακουργιών. Τοῖς δ' ἄλλοις οὐ μνησικακοῦντες, δημοκρατούμενοι τὸ λοιπὸν ξυνεπολίτευον (Θουκ. Η, 73). Ἀφῆρει ἐπομένως πᾶσαν τῶν προηγουμένων πολιτικῶν πράξεων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄλλων, εὐθύνην. Ἡ ἐπισηματὰ ἀμνηστία ἐν Ἀθήναις ἦν ἡ ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου, μετὰ τὴν ἐξωσιν τῶν Λ, ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος (403 π. Χ.) δοθεῖσα, ἐξ ἧς μόνοι οἱ Λ καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς Δέκα ἐξηρέθησαν, ὡς καὶ οἱ Ἑνδεκα, οἷς ὁμως ἐπετράπη, ἂν ἤθελον, νὰ δώσωσιν εὐθύνας, ἥτοι νὰ ὑπερασπίσωσιν ἑαυτοὺς ἐπὶ δικαστηρίου. Ἐν Ἀνδοκίδῃ (π. Μυστ. 90) διετηρήθη ὁ ἄρκος τῆς ἀμνηστίας ταύτης καὶ ἔχει οὕτω «Καὶ οὐ μνησικακήσω τῶν πολιτῶν οὐδενί, πλὴν τῶν Τριάκοντα καὶ τῶν Ἑνδεκα, οὐδὲ τούτων ὅς ἂν ἐθέλῃ εὐθύνας δίδοναι τῆς ἀρχῆς ἧς ἤρχε.»

Ἄμνισός, ἐπὶ Ὀμήρου (Ὀδ. Τ, 188), Ἡράκλειον δ' ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, πόλις τῆς Κρήτης παραθαλασσία παρὰ τῇ Κνωσσῷ.

Ἄμοργός, μία τῶν Σποράδων, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου. Παρὰ Ῥωμαίοις ἦν τόπος ἐξορίας (Tac. Ann. IV, 30). Ἐπίσημα ἦσαν τὰ λιμὰ αὐτῆς ὑφάσματα, τὰ ἀμόργινα.

Ἄμπελος, ἀκρωτήριο καὶ πόλις τῆς Κρήτης.

Ἄμπεχόνη, ἀμπέχονον, ἀμπεχόνιον, ἱμάτιον γυναικείον ἰδιαιτέρου τιγὸς σχήματος (Rang. Ant. Hell. II, N, 861, σ. 532).

Ἄμπυξ, κόσμημα τῆς κεφαλῆς σύνηθες ταῖς ἐπισήμοις γυναιξὶ τῆς Ἑλλάδος, ὃ οἱ ποιηταὶ καὶ ταῖς θεαῖς ἀποδίδουσι, καὶ διὰ τοῦ ἐπιθέτου χρυσάμπυκες πολυλάκις αὐτὰς χαρακτηρίζοντες (Ὀμ. Ἰλ. X, 468. — Αἰσχ. Ἰκέτ. 437. — Θεόκρ. Α. 33). Ὁ δὲ Πίνδαρος λέγει καὶ

«κυανάμπυκα» (Ἀποσπ.), ὥστε φαίνεται ὅτι τὸ περιδεμα τοῦτο, εἶδος διαδήματος, ἦν διαφόρου ὕλης καὶ διαφόρων χρωμάτων, ἀλλὰ τὰ πολυτελέστερα ἐκ χρυσοῦ, ὃν ἐκόσμου ἐνίοτε καὶ πολύτιμοι λίθοι κατὰ τὸν σχολιαστήν τοῦ Εὐριπίδου (Ἐκ. 464). Το αὐτὸ δὲ ὄνομα ἀπεδίδοτο καὶ εἰς τοῦ ἵππου τὸ προμετωπίδιον (Ἄρρ. Τακτ. σ. 15. — Ξεν. Κυρ. Δ, 1. Ἀνάβ. Α, 7) ἐνίοτε ἔχον θύσανον ἢ πτερὸν, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐνίοτε ὃν πλάξ ἀπλή πρὸς ὑπεράσπισιν.

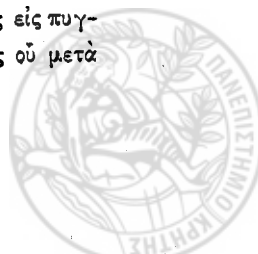
Ἄμύητος, ἴδ. βέβηλος.

Ἄμυθάων, υἱὸς Κρηθέως, ἑγγονος Αἰόλου, ἰδρυτῆς τῆς Πύλου.

Ἄμυκλαι, ἀρχαία πόλις Λακωνικῆ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 584), περὶ τὴν μίαν ὥραν νοτίως τῆς Σπάρτης κειμένη. Εἰς αὐτὴν κατόκει ὁ Τυνδάρεωσ, πατὴρ τῆς Λήδας, δι' ὃ καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῆς, οἱ Διόσκουροι ἐνίοτε, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις κυρίως, ἐπιλέγονται Ἄμυκλαῖοι. Καὶ μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Δωριέων ἔμειναν οἱ Ἀχαιοὶ ἐν αὐτῇ ἀλλὰ τῷ 750 π. Χ. ἐκυρίευσαν αὐτὴν οἱ Σπαρτιάται ὑπὸ τὸν Τηλέκλον, διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς, πολυλάκις ἀνησυχῆσαντες ἐξ ἐσφαλμένων εἰδήσεων περὶ ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν, εἶχον ἀπαγορεύσει τὴν διάδοσιν τοιούτων φημῶν τοῦ λοιποῦ. Περιφημον ἦν αὐτόθι τὸ ἱερόν τοῦ Ἄμυκλαίου Ἀπόλλωνος (Θουκ. Ε, 18), οὗ τὸ ἄγαλμα ἦν ἀπλοῦς χαλκοῦς κίων, εἰς ἐν προστεθήσαν κεφαλὴ, χεῖρες καὶ πόδες. Ἰστατο δ' ἐπὶ θρόνου, ἢ μᾶλλον ἐντὸς θρόνου καταγλύφου, ἔργου τοῦ ἐκ Μαγνησίας Βαθυκλέους, συγχρόνου τοῦ Κροίσου (Πaus. Γ, 18, 9). Κατ' ἔτος δ' ἀνέθετον αἱ Σπαρτιάτιδες χιτῶνα εἰς τὸν θεόν.

Ἄμυκλαῖος, ἴδ. Δίλυλος.

Ἄμυκος, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Βεβρόκων ἐν Βιθυνίᾳ, προκαλῶν τοὺς παρ' αὐτῷ προσπλέοντας ξένους εἰς πυγμαχίαν καὶ φονεῦων αὐτοὺς, μέχρις οὐ μετὰ

τῶν Ἀργοναυτῶν συνεκπλεύσας ὁ Πολυδεύκης, τὸν ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσεν (Ἀπολλ. Ρόδ. Β, 1. — Θεόκρ. ΚΒ, 44). — 2) Εἰς τῶν Κενταύρων (Ον. Μετ. ΧΙΙ, 245). — Κατὰ Βιργίλιον (Æ, ΧΙΙ, 509), υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὁπαδὸς τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ Τούρνου.

Ἀμυμώνη, ἴδ. Δαναός.

Ἀμύνανδρος, βασιλεὺς τῶν Ἀθαμάνων, συμμαχῆσας μετὰ τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῶν Ῥωμαίων κατὰ Φιλίππου Γ' τῆς Μακεδονίας. Ὅτε δ' ὁ Φίλιππος ἠνώθη μετὰ τῶν Ῥωμαίων, ὁ Ἀμύνανδρος συνεμάχησε κατ' αὐτῶν μετὰ τοῦ Ἀντιόχου τῆς Συρίας, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ἐκδύθηθαι, κατέφυγεν (191 π. Χ.) εἰς Αἰτωλίαν. Οἱ δ' Αἰτωλοὶ, ἀρνηθέντες νὰ τὸν παραδώσωσιν εἰς τὴν Ῥώμην, τὸν ἐπανάφερον εἰς τὸν θρόνον τοῦ τῷ 189 (Πολυβ. ΙΣΤ, 27, 18, 19. ΚΒ, 8. — Liv. ΚΖ, 30. Α, 14. ΔΕ, 47. ΔΗ, 1).

Ἀμύντας, 1) πατὴρ τοῦ Φιλίππου, καὶ πάππος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἦν υἱὸς Ἀρριδαίου, τὸν βασιλέα Πausανίαν ἐξώσας (394 π. Χ.) καὶ διαδεχθεὶς, καὶ ἐκ τῆς γυναικὸς τοῦ Εὐρυδίκης τρεῖς υἱοὺς ἀποκτήσας, τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν Περδίκκαν, τὸν Φίλιππον ἀποθανῶν δὲ τὸ 370. — 2) υἱὸς Ἀνδρομένους, ἀνδρεῖος στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἀρρ. Γ, 27), ὁ παρὰ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων στρατηγῶν, τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν ἐσχάτην προσβολὴν κατὰ τῆς Τύρου παρακινήσας (Διδόδ. ΙΖ, 45), φονευθεὶς δ' εἰς ἄλλου φρουρίου πολιορκίαν (Ἀρρ. Γ, 27. — Curt. VII, 2, 10). — 3) Μακεδὼν ὑπὸ τὸν Δαρεῖον κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπηρετῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἰσσοῦ μάχην μετὰ 4,000 μισθοφόρων Ἑλλήνων εἰς Αἴγυπτον φυγῶν, ἐκεῖ δὲ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων (Ἀρρ. Β, 6, 13). — 4) Δημόσιος γραφεὺς ἐν Γαλατίᾳ, ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, τὸ 43 π. Χ. βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς, αὐτὸν δὲ μετὰ τὴν ἐν Ἀχτίφ ἤτταν ἐγκαταλιπὼν ὑπὲρ τοῦ Ὀκταβίου. Ἀπέθανε τῷ 25 π. Χ. (Πλούτ. Ἀντ. ΕΑ. 63. — Δ. Κάσσο. ΜΖ, 48. Ν, 13).

Ἀμύντωρ, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, κατηράσθη τὸν υἱὸν τοῦ Φοίνικα, ἐποφθαλμιάσαντα τὴν μνηστῆν του, δι' ὃ οὗτος ἔφυγε πρὸς τὸν Πηλέα (Ἰλ. Ι, 432. Κ, 266). Θελήσας νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἡρακλῆ νὰ διέλθῃ διὰ τῆς χώρας, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ (Ἀπολλόδ. Β, 7, 7).

Ἀμφεία, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ Ἀμφίτου ποταμοῦ. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ ἱερόν τῆς Λιμνατίδος Ἀρτέμιδος, ἐνθα συνέβη ἡ ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων ἀρπαγὴ Σπαρτιατίδων, ἀφορμὴ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου (Πaus. Δ, 5, 9).

Ἀμφιάραος, Ἀργεῖος, υἱὸς Ὀϊκλέως (ἢ Ἀπόλλωνος) καὶ Ὑπερμνήστρας, μάντις ἐπίσημος, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπος (Ον. ΧV, 244), μετέσχε τῆς Καλυδονίας θήρας καὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Συμβασιλεύων μετὰ τοῦ Ἀδράστου, ἐξέβαλεν αὐτὸν τοῦ Ἀργους ἀλλὰ φιλιωθείς πάλιν μετ' αὐτοῦ, ἐνυμφεῦθη τὴν ἀδελφὴν του Ἐριφύλην, καὶ ἔσχεν υἱοὺς τὸν Ἀλκμαίωνα καὶ τὸν Ἀμφιλόχιον. Μετέσχε δὲ καὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ὅτε δ' ἠττήθησαν, ἐπὶ τῆς φυγῆς του, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ παρὰ τὸν Ὄρωπὸν, ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ τὸν κατέπτε μετὰ τοῦ τεθρίππου του, (ὅρα ἀπέναντι εἰκόνα) καὶ ἔκτοτε τῷ ἀπεδόθησαν θεῖαι τιμαὶ, καὶ ἐν Ὄρωπῷ εἶχεν ἐπίσημον ναὸν (οὐ λείψανα σώζονται) καὶ μαντεῖον, καὶ ἐορτὴ ἐκεῖ ἤγετο πρὸς τιμὴν του, τὰ Ἀμφιράτεια (Πaus. Α, 34. 3. — Σχολ. εἰς Πίνδ. Ὀλ. Ζ, 154).

Ἀμφίβληστρον, 1) δίκτημον τῶν ἀλιέων (Ἡσίοδ. Ἀσπ. 215). — 2) Μανδύαι περὶ τοὺς ὤμους ριπτόμενοι (Σοφ. Τραχίν. — Αἰσχ. Προμ. 81. — Εὐριπ. Ἑλέν. 1085). Τὸ αὐτὸ καὶ περιβλήμα.

Ἀμφιδεαί, ἴδ. Ψέλια.

Ἀμφιδουλος, ἴδ. δοῦλος.

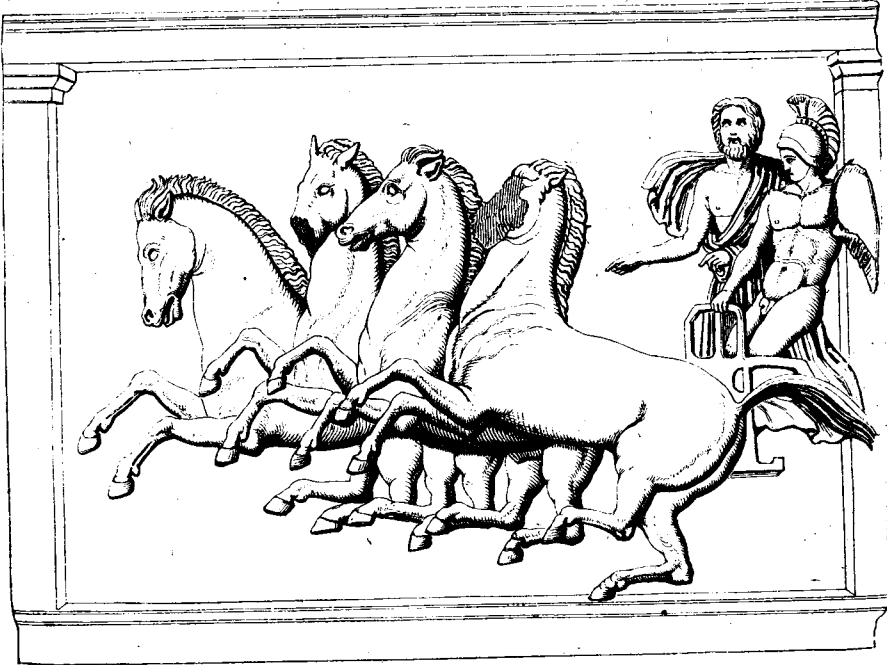
Ἀμφιδρόμια (τὰ), παρὰ μεταγενεστέροις Ἀμφιδρομία (ἡ), παρ' Ἀθηναίους

ἡ ἑορτὴ τῆς ὀνοματοθεσίας τοῦ νεογνοῦ, τελευ-
μένη τὴν 5, 7 ἢ 10 ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως,
δι' ὃ καὶ ἔλεγον ἑβδομάς ἢ ἑβδομάδα, δε-
κάτην θύειν, ἐστὶ ἄσαι. Πρὸ τῶν γονέων,
συγγενῶν καὶ φίλων τὸ βρέφος περιήγето περι-
τὴν ἐστίαν, ὡς τοῖς ἑφεστίοις θεοῖς συνιστώμε-
νον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἑορτῆς, κατ' ἄλλους
δὲ (Σχολ. Ἀριστφ. Λυσίστρ. 758) ἐκ τοῦ ὅτι
οἱ προσκεκλημένοι ἐβλάδιζον περὶ τὸ βρέφος ὅτε
τῷ ἔδιδον τὸ ὄνομα. Ἐτελεῖτο δ' ἡ ἑορτὴ τὸ
ἑσπέρας, καὶ παρετίθετο εὐθυμον δεῖπνον, τῆς

μένῃ, πόλις εἰς τὰ Β τῆς Φωκίδος (Ἡρ. Η,
33), εἶχεν ἱερὸν τοῦ Διονύσου, περὶ οὗ ἐλέ-
γето διτι παρεῖχε τοῖς κατοικοῖς τὴν χάριν
να παραγγέλλωσι καθ' ὕπνον συνταγὰς ἰαμα-
τικὰς (Παυσ. I, 33, 9). Νῦν Δαδί.

Ἄμφικράτης, γλύπτῃς ἐν Ἀθήναις
ἐργασθεὶς περὶ τὸ 497 π. Χ. τὴν Λέαιναν
ὡς θηρίον.

Ἄμφικτυοναί ἢ ἄμφικτυοναία,
ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐλληνικῶν χρόνων σύν-
δεσμος πόλεων ἢ λαῶν περιοικῶν ἐπισήμου

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ Ἀρχαῖον ἀνάγλυφον ἐξ Ἄρωποῦ

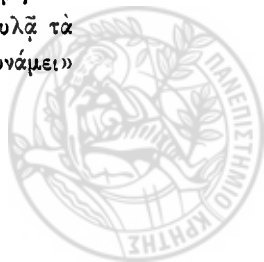
θύρας τῆς οἰκίας κόσμουμένης διὰ κλάδων ἐ-
λαίας ἂν τὸ νεογνὸν ἦτο ἄρρεν, δι' ἐρίων δ' ἂν
ἦτο θῆλυ, καὶ δῶρα (γενέθλιοι δόσεις) προ-
σεφέροντο εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς γονεῖς.
Καὶ πρὸ τῶν δικαστηρίων δὲ ἡ τελετὴ αὐτῆ
ἴσχυεν ὡς ἀπόδειξις ὅτι ὁ πατήρ εἶχεν ἀνά-
γνωρίσει τοῦ τέκνου τὴν γνησιότητα.

Ἄμφιστρίδες, στρωμάτων ἐπιβλή-
ματα (Πολυδ.).

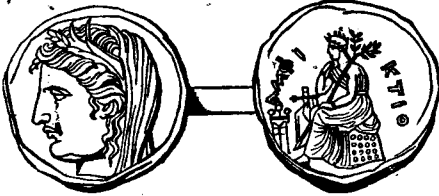
Ἄμφιθέατρον, ἴδ. Θεάτρον.

Ἄμφικλεῖα, καὶ Ἀμφικαῖα, προς-
ἔτι δ' ἐπί τινα χρόνον καὶ Ὀφιτεῖα καλου-

τινὸς ναοῦ, πρὸς κοινὴν καλλιέργειαν τῆς
λατρείας αὐτοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς καταγωγῆς
ἢ τῶν πολιτικῶν αὐτῶν διαιρέσεων. Ἐνίοτε
ὅμως, ὡς ἐκ τοῦ συνδέσμου ἰσχυροποιούμενοι
οἱ οὕτω συνάσπιζόμενοι λαοί, ἐλάμβανον καὶ
πολιτικὴν ἐπιρροήν, καθ' ἃ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐ-
θνικοῦ δικαίου μεταξύ των σεβόμενοι καὶ προ-
στατεύοντες ὥστε καὶ ὦμνον, «μηδεμίαν
πόλιν τῶν Ἀμφικτυονίδων ἀνάστατον ποιή-
σειν, μήθ' ὑδάτων ναματιαίων εἴρξειν μήτ' ἐν
πολέμῳ μήτ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐάν τις συλᾷ τὰ
τοῦ θεοῦ κτλ. τιμωρήσειν... πάσῃ δυνάμει»

(Αἰσχ. π. Πρσβ. 115). Ἡ ἐπισημοτάτη Ἄμφικτυονία ἦν ἡ Δελφικὴ, ἣτις καὶ Πυλαγική ἐλέγετο, διότι καὶ εἰς τὰς Θερμοπύλας συνεδρίαζεν. Ἐκ τῶν προϊστορικῶν χρόνων καταγομένη, συνίστατο καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς καὶ κατ' ἀρχὰς λαῶν, καίτοι μὴ ἐχόντων πλέον πάντων τὴν αὐτὴν ἀρχικὴν αὐτῶν σπουδαιότητα. Ἦσαν δ' αὐτοὶ οἱ Θεσσαλοὶ, οἱ Δωριεῖς, οἱ Ἴωνες, οἱ Περραιβοὶ, οἱ Μάγνητες, οἱ Λοκροὶ, οἱ Αἰνιᾶνες, οἱ Φθιώται, οἱ Μαλιεῖς, οἱ Φωκεῖς καὶ οἱ Δόλοπες, ὡς καὶ οἱ τούτων ἄποικοι, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἐπίλοιποι πόλεις, εἰ καὶ πολλάκις ὁ δεσμὸς «τὸ (κοινὸν) τῶν Ἑλλήνων συνέδριον» ἐπι-

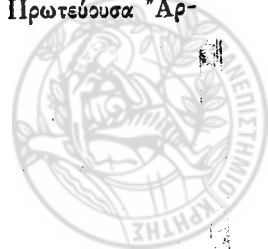

τλοφορεῖτο. Καὶ ὑπέστη μὲν ὁ κατάλογος μεταρρυθμίσεις τινὰς κατὰ καιροῦς (Rang. Ant. Hell. II, Σ. 319), ἀλλὰ κυρίως κατὰ τὸ τέλος τοῦ Φωκικοῦ πολέμου (346 π. Χ) ὁ Φίλιππος, ἐπὶ προφάσει τιμωρίας τῶν Φωκῶν, ἀντικατέστησεν εἰς τὸν δεσμὸν τοὺς Μακεδόνας, μείναντας ἐν αὐτῷ καὶ ἀφ' οὗ ἐπανήλθον εἰς αὐτὸν οἱ Φωκεῖς ἕνεκα τῆς ἀνδρείας αὐτῶν ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Γαλατῶν καὶ ἔκτοτε μετεχειρίσθησαν αὐτὸς τε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τὴν δελφικὴν ἀμφικτυονίαν καὶ ὡς ὄργανον τῆς πολιτικῆς των. Μεταρρύθμισε δὲ τὸν δεσμὸν ὁ Αὔγουστος (Παυσ. I, 3), ἀντὶ πόλεων ὧν εἶχεν ἀπορροσθῆ ἢ ἐπισημότης ἄλλας ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀνθουσῶν ἀντικαταστήσας, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ τὸ Ἄκτιον, ἔνθα εἶχε νικήσει τὸν Ἀντώνιον. Ἐπολέμησε δ' ὁ δεσμὸς κατὰ τῆς Κρίσης (τῷ 596—586), Φωκίδος (355—346), Ἀμφίσσης (340—339), Αἰτωλῶν (280). Ὁ δεσμὸς οὗτος ἐλέγετο παναρχαίως ἰδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀκρυσίου, βα-

σιλέως τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσης (Στράβ. Θ, 420)· συνήρχετο δὲ δις τοῦ ἔτους εἰς συνεδριάσεις, Πυλαγίας καλουμένας, τὸ μὲν ἔαρ συνήθως εἰς Δελφοὺς, τὸ δὲ φθινόπωρον εἰς τὰς Θερμοπύλας, παρὰ τῷ ναφ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀνθήλῃ, ὅπου ἦν καὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ἀμφίωνος, εἰς ὃν ἄλλοι ἀπέδιδον τὴν σύστασιν τῆς Ἀμφικτυονίας (Ἡρόδ. Ζ, 20). Ἴσως δὲ αἱ δύο ἔδραι αὐτῆς ἀποδεικνύουσιν ὅτι κατηρτίσθη ἐκ δύο κατ' ἀρχὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτων δεσμῶν. Ἦσαν δ' εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῶν πόλεων πεμπόμενοι ἀντιπρόσωποι διττοὶ, οἱ Ἱερομνημόνες καὶ οἱ Πυλαγόραι, ἐκεῖνοι, ὡς φαίνεται, οἱ κυρίως ἀποφασίζοντες, οὗτοι δ' οἱ συνηγοροῦντες, καὶ τοὶ ἐπίσης ψῆφον ἔχοντες. Φαίνεται δ' ὅτι αἱ πόλεις ἐπεμπον οὐχὶ ἀνά ἓνα, ἀλλὰ καὶ πλείονας ἂν ἤθελον, ἀλλ' ἀνά μίαν ψῆφον ὁμοῦ ἔχοντας, πλην ἴσως ἐπὶ τῶν Αἰτωλῶν, οἵτινες πιθανῶς ἠῦξσαν αὐθαίρετως τὰς ψήφους των (Ant. hell. Ἰδ. ἀνωτ.). Πλὴν δὲ τῆς Δελφικῆς, ἐπισημος Ἀμφικτυονία ἦν καὶ ἡ τῆς Καλαυρίας (Πόρου), περὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ποσειδῶνος, περιλαμβάνουσα τὴν Ἐπίδαυρον, τὴν Ἐρμιόνην, τὴν Αἴγιναν, τὰς Ἀθήνας, τὰς Πρασιάς, τὴν Ναυπλίαν, καὶ τὸν Μινύειον Ὀρχομενὸν (Στράβ. Η, 376)· ἀλλὰ ἦσαν ἐν Ὀγχηστῷ τῆς Βοιωτίας, ἐπίσης περὶ τὸ Ποσειδώνιον· ἢ ἐν Δήλῳ, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος, περιλαμβάνουσα καὶ τὰς περὶ Κυκλάδας, εἰς ἣν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμπον τὴν δηλίαν θεωρίδα.

Ἄμφικτύων, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα Κραναοῦ, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ἐξεθρόνισε τὸν πενθερόν του καὶ τὸν διεδέχθη, ἐκβληθεὶς εἶτα καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Ἐθεωρεῖτο δ' ὡς ὁ ἰδρυτὴς τῆς Δελφικῆς ἀμφικτυονίας, δι' ὃ καὶ εἶχε ναὸν εἰς Ἀνθήλην τῆς Φωκίδος (Ἡρόδ. Ζ, 200).

Ἄμφιλοχία, ἐπαρχία ἠπειρωτικῆ Ἀ τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου. Πρωτεύουσα Ἄργος Ἀμφιλοχικόν.

Ἀμφίλογος, ἴδε Ἀλκμαίων.

Ἀμφίπολις, πόλις μακεδονικὴ εἰς 3 μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, περιρροεμένη ἐκατέρωθεν ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα. Ἐκαλεῖτο πρὶν Αἰ εἰνέα ὁδοί (Ἡρόδ. Α, 114). Οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι, οἱ Θράκες Ἡδῶνες, ἐπὶ μακρὸν τὴν ὑπερήσπισαν κατὰ τοῦ Ἀρισταγόρου τοῦ Μιλησίου, καὶ κατὰ τῶν Ἀθηναίων, θελόντων νὰ τὴν ἀποικίσωσι (Ἡρόδ. Θ, 75. — Θουκ. Δ, 102). Τῷ δὲ 437 π. Χ. ὁ υἱὸς τοῦ Νικίου Ἄγων, κατατροπώσας τοὺς Ἡδῶνας, ᾤκισε τὴν Ἀμφίπολιν, ἀλλ' ἐκ πολιτῶν τῶν πλείστων μὴ Ἀθηναίων, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀμφιπολιῖται μετ' ὀλίγον ἀπέστησαν τῶν Ἀθηνῶν (Θουκ. Δ, 103. Ε, 18), καὶ μάτην ὁ Ἰφικράτης ἐξεστράτευσεν κατ' αὐτῶν. Παρεδόθησαν δ' ἔπειτα (358) εἰς Φίλιππον τὸν Μακεδόνα, καὶ παρέμειναν ὑπ' αὐτὸν καὶ τοὺς διαδόχους του. Κατ' ἀρχὰς ἐδημοκρατεῖτο ἡ πόλις, ἐπὶ Βρασίδου μετέστη εἰς ὀλιγαρχίαν, καὶ εἶτα ὑπερίσχυσε πάλιν ἡ δημοκρατικὴ μερίς. Ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν πρωτεύουσα μέρος τῆς Μακεδονίας. Ἦν δὲ πλουσία διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ διὰ τῶν μεταλλείων τῆς (Θουκ. Α, 108. — Ἡρόδ. Ε, 23. — Liv. XLV, 30).

Ἀμφες, υἱὸς Ἀμφικράτους, ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας, ἔγραψεν 26 δράματα, εἰς τὰς ἰδιωτικὰς σχέσεις περιστρεφόμενα, ὧν σώζονται τινα λόγου ἄξια ἀποσπάσματα.

Ἀμφισσα (ν. Σάλωνα), ἡ μεγίστη τῶν πόλεων τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, ἐν καταφύτῳ κοιλάδι (Ἡρόδ. Η, 32), ΒΔ τῶν Δελφῶν εἰς τριῶν ὥρῶν ἀπόστασιν (Στράβ. Θ, 427. — Πaus. I, 38, 4). Ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι αὐτῆς, καταλαβόντες καὶ οἰκήσαντες χωρίον ἐπάραιτον τῶν Κρυσσαίων, οἵτινες εἶχον βεβηλώσει τὸν ναὸν, ἐτελώνιζον τοὺς εἰς Δελφοὺς μεταβαίνοντας, οἱ Ἀμφικτύονες, προτροπῇ τῶν Ἀθηναίων, ἐκήρυξαν (τῷ 339) τὸν ἱερὸν πόλεμον κατ' αὐτῶν (Στράβ. Θ, 419, 427). Εἶχε δ' ἡ Ἀμφισσα ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν (Liv.

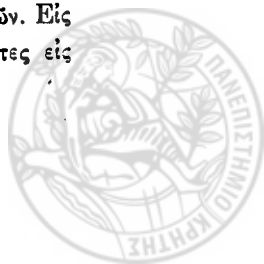
XXXVII, 6), καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν πόλις αὐτόνομος (Πaus. I, 38, 4).

Ἀμφιτροίτη, κόρη τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μιᾶς τῶν Νηρηίδων, σύζυγος τοῦ Ποσειδῶνος (Ἡσιόδ. Θεογ. 343. 930). Ἀπογεύουσα τὸν γάμον, ἐκρύβη παρὰ τῷ Ἄτλαντι, παρ' ᾧ ὁ Ποσειδῶν πεμψας δελφίνα, τὴν ἀνεύρεν (Ἀπολλοδ. Α, 2, 2). Παρίσταται δ' ἐν τῇ τέχνῃ περιεστοιχισμένη ὑπὸ θαλασσιῶν τεράτων, ἢ ναυτικῶν συμβόλων.

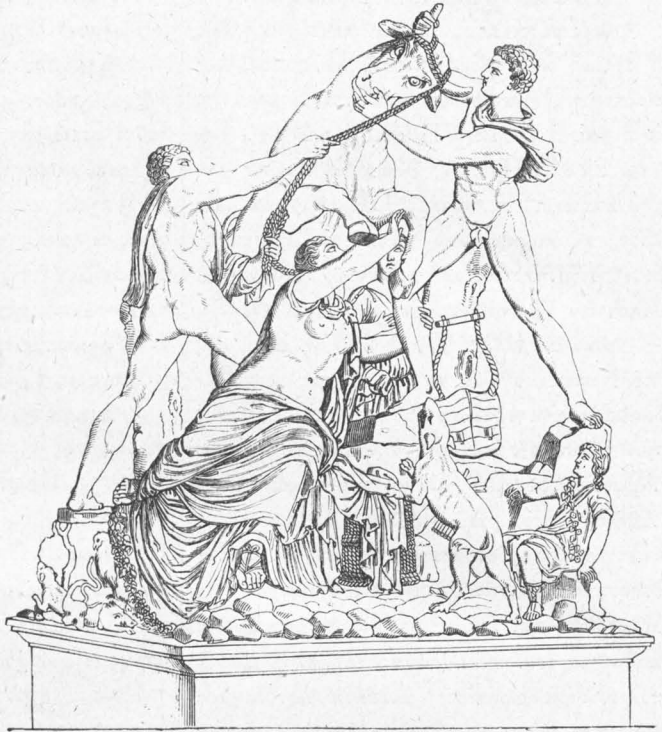
Ἀμφιτροπαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλῆν.

Ἀμφιτρώων, υἱὸς Ἀκταίου, τοῦ βασιλέως τῆς Τίρυνθος, ἐφόνησεν ἀκουσίως τὸν θεῖόν του Ἠλεκτρώνα, βασιλέα τῶν Μυκηνῶν, εἰς ὃν ἐπὶ τινος ἐστρατείας κατὰ τοῦ Πτερέλαου καὶ τῶν Ταφίων, εἶχεν ἐμπιστευθῆ προσωρινῶς τὸ βασίλειον καὶ τὴν κόρην του Ἀλκμήνην. Τότε ἐλθὼν μετὰ τῆς Ἀλκμήνης εἰς Θήβας, ἐζήτησε παρὰ Κρέοντος, τοῦ πρὸς μητρὸς θείου του, νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ κατατροπώσῃ τὸν Πτερέλαον, καὶ ὁ Κρέων τὸ ὑπεσχέθη, ἀπαιτήσας ὁμως παρὰ τοῦ Ἀμφιτρώωνος νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ συλλάβῃ ἀγρίαν τινὰ ἀλώπεκα, ἣτις ἦν ὠκυποδестаτή, ὅπερ ὁ Ἀμφιτρώων ἔπραξε, ζητήσας καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀθηναίου Κεφάλου τὸν κύνα του ὄντα καὶ αὐτὸν οὐχ ἤττον ὠκύπουν ἀμφοτέρω δὲ τὰ ζῶα ἀπελιθῶσεν ἐπὶ τῆς Θήρας ὁ Ζεὺς. Ὁ Πτερέλαος εἶχε χρυσοῦν κόμην, ἣτις τὸν καθίστα ἀθάνατον. Ταύτην τῷ ἀπέκοψεν ἡ θυγάτηρ του, καὶ τότε ὁ Ἀμφιτρώων, κυριεύσας τὴν Τάφον, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν σύμμαχόν του Κέφαλον. Ἐν Θήβαις δ' ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλκμήνην, ἣτις τῷ ἔδωκεν υἱὸν τὸν Ἰφικλῆν, ἔτεκε δ' ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλῆ. Ὁ δ' Ἀμφιτρώων ἔπεσεν ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Μινυῶν (Ἡρόδ. Ε, 59. — Ἀπολλ. Β, 4, 10).

Ἀμφίων, 1) καὶ Ζῆθος, δίδυμοι υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀνεψιᾶς καὶ γυναικὸς τοῦ Λύκου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Εἰς Ἐλευθερὰς γεννηθέντες καὶ ἐκτεθέντες εἰς

τὸν Κιθαιρῶνα, ἀνετράφησαν ὑπὸ ποιμένων· μαθόντες δ' ὅτι ὁ Λύκος εἶχε νυμφευθῆ δευτέραν γυναῖκα τὴν Δίρκην, ἣτις κατακλείσασα ἐθασάνιζε τὴν μητέρα των, ἐπῆλθον ἐν μέσῳ βακχικῆς ἐορτῆς, συνέλαβον αὐτὴν καὶ τὴν προσέδεσαν εἰς τὰ κέρατα ἀγρίου ταύρου, ὅστις τὴν ἔσυρε διὰ τῶν βράχων καὶ τὴν ἐφόνευσε· τὸ δὲ σῶμά της ἔρριψαν εἰς πηγήν, ἣτις Δίρκη ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη (Ἀπολλόδ. Γ, 5). Τοῦ μύθου τούτου ὑφίσταται παράττασις ἐν Ῥώμῃ εὑρεθεῖσα, ἐν τῷ Μουσεῖῳ δὲ τῆς Νεαπόλεως διατηρούμενον, ἐξαισίον σύμπλεγμα, ἔργον Ἀπολλωνίου καὶ Ταυρίσκου (Pl. XXXV,

Φαρνέσιος Ταῦρος ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Νεαπόλεως

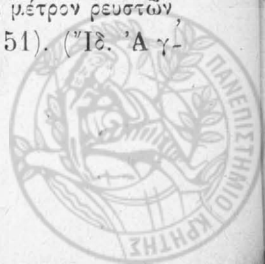
4, 10), τῆς ἀμέσως μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον ἐποχῆς, ὑπὸ τὴν ἐπινομίαν Φαρνέσιος ταῦρος γνωστόν. Μετὰ τοῦτο δὲ κυριεύσαντες οἱ δύο ἀδελφοὶ τὰς Θήβας, περιστείχισαν τὴν κάτω πόλιν, καὶ μετὰ τσσαύτης χάριτος ἔπαιξεν ὁ Ἄμφιον λύραν ἣν ὁ Ἑρμῆς τῷ ἐχάρισεν, ὥστε ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς ἐλυκόμενοι, αὐτομάτως ἐκινουῦντο οἱ λίθοι καὶ ἐτάττοντο εἰς τὴν τειχοδομίαν. Ἐνυμφεύθη δ' ὁ Ἄμφιον τὴν Νιόβην (ἴδ.) καὶ ἠτύχτην ὅταν ὁ Ἀπόλλων κατετόξευσε τὰ παιδιά του. — 2) Γλύπτῃς, ἔργασθεις εἰς Δελφούς (Παυσ. I, 15).

Ἄμφορες, μέγα ἀγγεῖον ἐπίμηκες ἔχον δύο λαβὰς, ἐξ ὧσ' οὗ τὸ ὄνομα (ἀμφιφορεὺς, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀναφορεὺς, ὡς τινες εἶπον) (Ἰλ. Ψ, 170. Ὀδ. Κ, 164 κτλ.). Πολλάκις δ' ἀπολήγει κάτω εἰς ὄξύ, ὥστε ἐν ταῖς ὑπογειαῖς ἀποθήκαις νὰ δύνηται καὶ νὰ πηγνυται εἰς τὴν γῆν, ἢ νὰ προσερείδηται εἰς τὸν τοῖχον, ὡς πολλοὶ τοιοῦτοι εὑρέθη-

σαν καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν Πομπηίᾳ. Αἱ λαβαὶ τῶν ἀμφορέων ἔχουσι πολλάκις ἐντετυπωμένον τὸ ὄνομα τοῦ κεραμῆως ἢ τοῦ τόπου τῆς κατασκευῆς των. Ἐχρησίμευον εἰς διαθήρησιν οἴνου, ἐλαίου, μέλιτος καὶ ἄλλων οἰκιακῶν προμηθειῶν (Ξεν. Ἀνάβ.

E, 4, 28). Ἐνίοτε δ' ἐτίθεντο εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ κόνις καὶ τὰ ὀσᾶ τῶν νεκρῶν (Ἰλ. Ψ, 91. — Σοφ. Ἀποσπ. 303). Ὁ Ὅμηρος μνημονεύει καὶ λιθίνων καὶ χρυσῶν ἀμφορέων. Ἦν δ' ὁ ἀμφορεὺς καὶ μέτρον ῥευστῶν, περιέχον ἐξ χόας (Ἡρόδ. Α, 51). (ἴδ. Ἀγγεῖα, εἰς σελ. 8).

Ἄμφότερος, 1) ἀδελφὸς τοῦ Κρατεροῦ, εἰς τῶν ναυάρχων τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἄρρ. Γ, 2, 3). — 2) Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ Πατρόκλου. — 3) Ἴδ. Ἀκαρνάν.

Ἄμφρουσός, ποτάμιον τῆς Θεσσαλίας ἐκβάλλον εἰς τὸν Παγασαῖον κόλπον, ἔνθα ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ ἑννέα ἔτη ἐποίμανε τὰ πρόβατα τοῦ Ἀδμήτου (Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 94).

Ἄμφωτίδες, καλύμματα τῶν ὄτων εἰς τὰ γυμνάσια.

Ἀνάβαθρον, βαθμὶς κλίμακος, καὶ ἡ θέσις τῆς κλίμακος· ἰδίως ἔδρα εἰς ὑψηλὸν θεθειμένη ὑπὲρ βαθμίδα.

Ἀναβάτης, εἰς τοὺς ἀγῶνας ὑπῆρχεν εἶδος ἀμαξοδρομίας, καθ' ἣν ὁ ἀγωνιζόμενος, ἔχων καὶ ἡνίοχον συνεπιβάτην, ὅταν ἐφθανεν εἰς τὴν ἐσχάτην στροφὴν τοῦ σταδίου, ἐξεπήδα τοῦ ἄρματος, ἔτρεχε παρ' αὐτὸ καὶ πάλιν εἰσεπήδα. Οὗτος ἐκ τούτου ὀνομάζεται ἀναβάτης καὶ ἀποβάτης. Τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἦν σύνθητες ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἴσως παρίσταται καὶ ἐπὶ τοῦ ζωφόρου τοῦ Παρθενῶνος (Ἴδ. καὶ Ὀμ. Ὀδ. Ο, 679).

Ἀναβόλαιον, ἀναβολή, ἴδ. Περιβλήμα.

Ἀνάγλυφα, γλυπτικὰ ἔργα (τύποι), ἐπειρασμένα ἐπὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας, ἔκτυπα, τὰ μᾶλλον καὶ πρόστυπα τὰ ἥτον προέχοντα· κοιτανάγλυφα δὲ τὰ ἐπίπεδα ἐπὶ κεκοιλωμένης ἐπιφανείας. Ἴδ. Πλαστική.

Ἀναγνώστης, ἰδίως παρὰ Ῥωμαίοις δοῦλος ὅστις ἀνεγίνωσκε τῷ κυρίῳ του ὅταν ἦν εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ εἰς τὸ λουτρόν, ἢ ἦν αὔπιος εἰς τὴν κλίνην, τεμάχια ποιητῶν καὶ συγγραφέων (Suet. Oct. LXXVIII.—Nep. Att. XIV.—Plin. Ep. III, 5. IX, 36).

Ἀναγώγια, ἑορτὴ ἐπὶ ἀποδημήσει, καὶ **καταγώγια** ἐπὶ ἐπιστροφῇ. Τοιαύτη δ' ἐτελεῖτο ἐν Ἐρυκί τῆς Σικελίας ἐπὶ τῇ ὑποτιθαμένη ἀποδημήσει τῆς Ἀφροδίτης, μετὰ πασῶν τῶν ἱερῶν περιστερῶν τῆς εἰς Λιβύην, καὶ τῇ μετ' ἑννέα ἡμέρας ἐπιστροφῇ αὐτῆς,

ὅτε καὶ ἐλέγετο ὅτι πᾶσα ἡ χώρα ἐμύριζε βούτυρον (Αἰλ. Π. Ἰ, Α, 15. Ζ. Ἰ. Δ, 2. — Ἀθῆν. Θ, 394). Ὁμοίᾳ ἐτελεῖτο καὶ ἐν Δήλῳ διὰ τὸν Ἀπόλλωνα.

Ἀναδασμὸς, ἴδ. Γ ἦ.

Ἀνάδημα, σύνθητες περιδεμα τῆς κεφαλῆς τῶν νέων καὶ νεανίδων, μὴ ἔχον τὴν ἐπισημότητα τοῦ διαδήματος (Εὐριπ. Ἴππολ. 83).

Ἀναδικέα, ἡ ἐκ νέου δίκη μετ' ἀκύρωσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως.

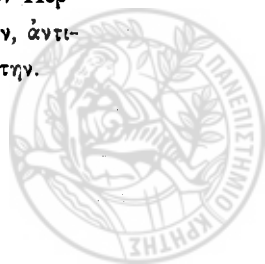
Ἀναδυομένη, ἴδ. Ἀφροδίτη.

Ἀνάζαρθα ἢ Ἀνάζαρθος, ἐπίσημος πόλις τῆς Κιλικίας, ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου ὄρους, παρὰ τὸν ποταμὸν Πύραμον, ἐκ σεισμῶν παθοῦσα ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ καὶ Ἰουστίνου, πατρίς τοῦ Διοσκορίδου.

Ἀναθήματα, τὰ τοῖς θεοῖς ἀφιερύμενα παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἀξίας δῶρα, εἴτε ὡς εὐχαριστήρια, εἴτε ὡς ἱκετήρια, εἴτε ἐνίοτε καὶ ὡς ποιναι, ὡς τὰ ἐπιβαλλόμενα νὰ προσφέρωνται ὑπὸ τῶν παρανομούντων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. Νέοι καὶ νεαὶ ἔκειρον καὶ ἀνέθετον τὴν κόμην των τοῖς θεοῖς προστάταις τῆς νεότητος, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ Σπερχεῖῳ (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 141), ὁ Θησεὺς τῷ Ἀπόλλωνι (Πλούτ. Θησ. Ε). Ἐν Μεγάροις αἱ κόραι πρὸ τοῦ γάμου των ἀνέθετον τὴν κόμην των εἰς τὴν Ἰφινόην, ἐν Δήλῳ εἰς τὴν Ἐκαέρην. Πολλάκις τὰ ἀναθήματα ἦσαν τρίποδες, ὄπλα, ἐνδύματα, ὑφάσματα, προσέτι νομίσματα, εἰκονίδια, κογχύλια, ἢ ἄλλα μικρὰ ἀντικείμενα, ἐξ ὧν πλήρεις ἦσαν πολλοὶ τῶν ναῶν.

Ἀναία, πόλις ἰωνικὴ ἀπέναντι τῆς Σάμου, εἰς ἣν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κατέφυγον οἱ Σάμιοι ὀλιγάρχαι (Θουκ. Γ, 19, 32. Δ, 75. Η, 61). Ὁ Σοφοκλῆς εἰς ἡλικίαν 55 ἐτῶν ἐξελέγη στρατηγὸς ἐν τῷ πρὸς Ἀναίους πολέμῳ, δηλ. κατὰ τῶν εἰς Ἀναίαν καταφυγόντων.

Ἀναΐτις (Anahid), θεότης τῶν Περσῶν, Μήδων, Ἀρμενίων, Καππαδοκῶν, ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὴν Πάνδημον Ἀφροδίτην.

Ἀνακαλυπτῆρια, ἡ τρίτη ἀπὸ τοῦ γάμου ἡμέρα καθ' ἣν ἡ νύμφη ἐφαίνεται τὸ πρῶτον ἀποκεκαλυμμένη τὸ πρόσωπον. Τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔφερον καὶ τὰ δῶρα ἃ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐλάμβανεν ἡ νύμφη παρὰ τοῦ γαμβροῦ, καὶ ἀμφοτέροι παρὰ τῶν συγγενῶν, κομιζόμενα ἐν πομπῇ. Ἐν Σικελίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ ἐώρταζον τ' ἀνακαλυπτῆρια τοῦ γάμου τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης.

Ἀνακρέων, Τῆζος, ἐκ Τέου τῆς Ἰωνίας, ἐπισημότατος λυρικός ποιητὴς κατὰ τὴν θην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Ὅτε (545) Ἀρπαγος, ὁ στρατηγὸς τοῦ Κύρου τοῦ πρεσβυτέρου, ἐκυρίευσεν τὴν Ἰωνίαν, τότε, ἢ μετὰ

τοῦτο, ὁ Ἀνακρέων μετέβη εἰς Σάμον, πρὸς τὸν τύραννον Πολυκράτην, παρ' ᾧ ἔμεινε μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ (522). Γέρον ἤδη ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Ἰππάρχου, καὶ παρέμεινε παρὰ τοῖς Πεισιστρατίδαϊς μέχρι τῆς πτώσεως αὐτῶν, μεθ' ἣν κατὰ τινὰς ἐπέστρεψεν εἰς Τέων, καὶ ἐκεῖθεν ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνην, ἢ κατ' ἄλλους εἶχε μετοικήσει ἐκεῖ μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Τέου ἤδη ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἰώνων ὑπὸ τὸν Ἰστιάδην, καὶ πρὶν ἢ ἐπισκεφθῆ τὸν

Πολυκράτην. Ἀπέθανεν 85έτης εἰς Ἀθήνην ἢ εἰς Τέων. Ἡ ποιήσις αὐτοῦ περιλαμβάνει φαιδρὰ καὶ πλήρη χάριτος ἐρωτικά καὶ βλακικά ἄσματα. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, κυρίως ἰωνική, ἦν ἀφελῆς καὶ βέουσα. Ἐκ δὲ τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζομένων ποιημάτων ὀλίγα κρίνονται γνήσια, τὰ δὲ πλεῖστα μᾶλλον μιμήσεις μεταγενέστεραι.

Ἀνακλιντήριον, ἔδρα ἐφ' ἧς κατεκλίνοντο πρὸς ἀνάπαυσιν.

Ἐξ ἀναγλύφου. Ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Ρώμης

Ἀνάκρισις, ἴδ. δίκη.

Ἀνακτόριον, ἀκρωτήριο ἐν Ἀκαρνανίᾳ, εἰς τὸν Ἀμπρακικὸν κόλπον, μετὰ πόλεως ὁμωνύμου ἰδρυθείσης ὑπὸ Κορινθίων τῷ 630 π. Χ. (Θουκυδ. Α, 55), ἧς δὲ τοὺς κατοίκους μετόικισεν ἔπειτα ὁ Αὐγουστος εἰς Νικόπολιν.

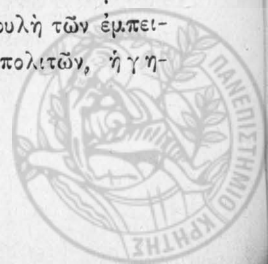
Ἀνάλημμα, τοῖχος ἐφ' οὗ στηρίζεται οἰκοδομή (Διον. Ἀλικ. Γ, 69. Δ, 59. — Διόδ. ΙΖ, 90). Ἐν τοῖς ῥωμαϊκοῖς δὲ χρόνοις τὸ βῆθρον τοῦ σκιαθρηκικοῦ ὥρολογίου, καὶ αὐτὸ τὸ ὥρολόγιον

Ἀνάλ. εἰς σκιῶς ἀργυροῦν (Vitr. ΙΧ, 1, 1).

Ἀνάσιος, ἴδ. Ἰαμβογράφος.

Ἀναξ, ἐν τοῖς ἀρχαιότατοις χρόνοις ὁ ἑκασταχοῦ γενάρχης τοῦ λαοῦ, ὅστις αὐτὸς ὑπετίθετο ἐκ Διὸς καταγόμενος, καὶ ἐν πολέμῳ εἶχε τὴν ὑπερτάτην στρατηγικὴν, ἐν δ' εἰρήνῃ τὴν ὑπερτάτην δικαστικὴν ἀρχήν, ὡς καὶ τὴν ἀνωτάτην τῶν ἱερῶν ἐπιμέλειαν ἐν γένει δ' ἦν ἀπόλυτος βασιλεὺς, διότι εἰ καὶ περὶ αὐτὸν συνεκαλεῖτο πολλάκις βουλή τῶν ἐμπειροτέρων καὶ ἐπισημοτέρων πολιτῶν, ἡ γῆ

τόρων ἢ δὲ μεδόντων, παρόντος καὶ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' αὐτὴ οὐδεμίαν εἶχεν ἐξουσίαν, καὶ κυρίως συνεκαλεῖτο ἵνα ἀκούῃ τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἀνακτος, ὃν μόνη περιώριζεν ἢ κοινή γνώμη.

Ἀναξαγόρας, 1) φιλόσοφος ἐκ Κλαζομενῶν τῆς Ἰωνίας, γεννηθεὶς τῷ 500 π. Χ. Ἀποστάς πάντων αὐτοῦ τῶν κτημάτων, ἐπεδόθη εἰς μόνην τὴν σπουδὴν, καὶ μετὰ πολλὰς περιηγήσεις πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων, ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας τριακονταετῆς, κατ' ἄλλους 45 ἐτῶν ἡλικίας, καὶ ἐκεῖ συνεδέθη στενωπῶς μετὰ τοῦ Περικλέους, καὶ ἐγένετο διδάσκαλος τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Θουκυδίδου. Ἡ φιλοσοφία ἦν ἐπρέσβευε παρεδέχετο ὡς ἀρχὴν τῶν πάντων τὸν νοῦν. «Ὁμοῦ πάντων ὄντων καὶ ἡρεμοῦντων τὸν ἄπειρον χρόνον, κίνησιν ἐμποιεῖσαι τὸν νοῦν καὶ διακρίνασι» (Ἀρστ. Φυσ. Η, 1). Συνέκειτο δὲ τὸ πᾶν ἐκ μορίων αἰθιδίων, ὁμοιομερῶν (ὁμοιομέρεια), καὶ τὰ πάντα ἦσαν μεμιγμένα, πλὴν τοῦ νοῦς, ὅστις ἦν ἀπλοῦς, ἀμιγῆς, καθαρὸς. Προσέτι δὲ διέκρινε μεταξὺ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ νοῦς ἐπὶ τῆς ὕλης (Διογ. Λαέρτ.). Καὶ αἱ ἀστρονομικαὶ του δὲ θεωρίαι ἦσαν ὅτι ὁ ἥλιος ἦν μύδρος διάπυρος, ἢ δὲ σελήνη σῶμα σκοτεινόν, ἔχον ὄρη, κοιλάδας, κατοίκους. Ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες μετ' ὀλίγον ἐμελλον νὰ ποτίσῃσι τὸν Σωκράτην τὸ κώνειον, ἐνεκάλεσαν καὶ τότε τὸν Ἀναξαγόραν ἐπ' ἀσεβείᾳ, καὶ μόνον ἐνεργείᾳ τοῦ Περικλέους ἀπέφυγε τὸν θάνατον, κατὰ τινὰς καταδικασθεὶς εἰς 5 ταλάντων πρόστιμον, καὶ ἔφυγεν, εἴτε ἐκβληθεὶς, εἴτε πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ποινῆς, εἰς Λάμψακον, ὅπου ἀπέθανε τῷ 428, εἰς ἡλικίαν 72 ἐτῶν. Παρὰ τῶν ἀρχαίων ζημιζέται καὶ διὰ τὸ ὕψος αὐτοῦ ἔτι, τὸ περὶ φύσεως σύγγραμμα αὐτοῦ, μὴ περισωθέν. Μετὰ θάνατον δ' αὐτοῦ ἐπανηγουρίζοντο ἐν Λαμψάκῳ τὰ Ἀναξαγόρεια, καθ' ἃ ἐπέτρεπετο κατ' αἴτησίν του, εἰς τοὺς παῖδας, σχολάζοντας ἐπὶ μίαν ἡμέραν,

(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

νὰ παίζωσι δημοσίως (Διογ. Λαέρτ. Ἀναξ. Ι).—2) Γλύπτης τοῦ Αἰγινητικοῦ ἐργαστηρίου, ἐργασθεὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ δεκάτηχρον χαλκοῦν Δία, ὃν ἀνέθηκαν αἱ ἐν Πλαταιαῖς νικήσασαι πόλεις, τῷ 475 π. Χ. (Παυσ. Ε, 23. ΣΤ, 40).

Ἀναξανδρίδης, 1) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τοῦ γένους τῶν Αἰγιαδῶν, υἱὸς τοῦ Λέοντος καὶ πατὴρ τοῦ Λεωνίδου (Ἡρόδ. Ε, 39. Ζ, 204).—2) Ὁμοίως, Προκλείδης, υἱὸς Θεοπόμπου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου (Ἡρόδ. Η, 131).—3) Ἐκ Καμείρου τῆς Ρόδου, ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας, ζήσας ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ 375 π. Χ. Ἦν δ' ὡς ποιητὴς ἐφευρετικὸς, φαειρὸς, παρατηρητικὸς, καὶ ἔγραψεν 65 κωμωδίας, ἐξ ὧν 30 τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα σώζονται. Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ καὶ διθύραμβοι.

Ἀνάξανδρος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐξ Ἀγιαδῶν, ἐπὶ τοῦ δευτέρου μεσσηνιακοῦ πολέμου (Ἡρόδ. Ζ, 204).

Ἀναξίδιος, ναύαρχος τῆς Σπάρτης ἐν Βυζαντίῳ, ὅτε ὁ Ξενοφῶν κατήγαγεν ἐκεῖ τοὺς περισωθέντας τῶν μυρίων ἐκ τῆς Περσίας (Ξεν. Ἀνάβ. Ε, 1, 4. Ζ, 1, 3, 11). Ναυμαχίας δὲ παρὰ τῇ Ρόδῳ τῷ 388, ἐνίκηθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὧν ἐναυάρχει ὁ Ἰφικράτης (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 32), καὶ ἐφονεύθη.

Ἀναξίλαος ἢ Ἀναξίλας, 1) Τύραννος τοῦ Ῥηγίου, μεσσηνιακῆς καταγωγῆς, ἐκυρίευσεν τὴν ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλην, βοηθείᾳ φυγάδων Σαμίων καὶ Μιλησίων, εἶτα δ' ἀποικίσας εἰς αὐτὴν Μεσσηνίους, τὴν ἀπεκάλεσε Μεσσήνην (Ἡρόδ. ΣΤ, 23.—Θουκ. ΣΤ, 5), περὶ τὰ 497—494 π. Χ. Μετὰ θάνατον αὐτοῦ (476), οἱ υἱοὶ του, ἐπιτροπευθέντες ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ δούλου Μικύθου, ἐβασίλευσαν τῷ 467, ἀλλὰ μετὰ 6 ἔτη ἐξώσθησαν (Διόδ. ΙΑ, 48. ΕΣΤ, 76).—2) Ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας ἐν Ἀθήναις, ἔγραψε 18 δράματα, καλλιπεπῆ μὲν, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ μέτρου καὶ κρίσεως γεγραμμένα, καθ' ὅσον κἂν

ἐξάγεται ἐκ τοῦ μακροτέρου σωζομένου αὐτῶν ἀποσπάσματος. — 3) Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Λαρίσης, ἐπὶ Αὐγούστου ἐξ Ἰταλίας ἐκδιωχθεὶς διότι μετῆρχετο γοητείας (28 π. X.).

Ἀναξίμανδρος, υἱὸς Πραξιάδου, φιλόσοφος γεννηθεὶς ἐν Μιλήτῳ τῷ 610 π. X., φίλος καὶ πιθανῶς μαθητὴς τοῦ Θάλητος, οὗ ἦν κατὰ 30 ἔτη νεώτερος, ἐν Σάμῳ παρά τῷ τυράννῳ Πολυκράτει συζήσας μετὰ τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ Ἀνακρέοντος. Μνημονεύεται αὐτοῦ σύγγραμμα ἐν φράσει εἰκονικῇ «περὶ φύσεως,» καὶ ἄλλα, ἴσως μέρη ἐκείνου, «περὶ τῶν ἀπλανῶν» καὶ «γῆς περιόδοις.» Τὴν γῆν ἐθεώρει ὡς σῶμα κυλινδροειδές, κέντρον τοῦ παντός, ἐπίσης ἀπέχον ἀπὸ πάντων τῶν σημείων τῆς περιφέρειας, καὶ διὰ φιλοσοφικῶν θεωριῶν ἀπεδείκνυεν ὅτι δημιούργημα ἦν ὁ κόσμος. Ἀποδίδεται δ' εἰς αὐτὸν ἡ ἐφεύρεσις καὶ ἀστρονομικῆς οὐρανίας σφαίρας, καὶ ἡλιακοῦ ὠρολογίου, κτλ. (Cic. Div. I, 50, 112). Ὡς πρώτην ἀρχὴν τῆς ὕλης ἐξελάμβανε τὸ ἄπειρον, οὐ ἀκριβέστερον δὲν ἔδιδεν ὀρισμὸν ἄλλα παρεδέχετο ἐκτὸς αὐτῆς καὶ ἀνώτερόν τι, ὃ ἔλεγε «πάντα περιέχειν καὶ πάντα κυβερνᾶν, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ θεῖον· ἀθάνατον γὰρ καὶ ἀνώλεθρον.» (Ἀριστοτ. Μεταφ. Α, 8).

Ἀναξιμένης, 1) υἱὸς Εὐρυστράτου, Μιλήσιος φιλόσοφος, φίλος ἢ μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου, γεννηθεὶς μεταξὺ 560 καὶ 548 π. X. Ἐντὶ τοῦ ἀπείρου τοῦ Ἀναξιμάνδρου παρεδέχετο ὡς ὀρισμένην ὕλικὴν ἀρχὴν τῆς πλάσεως τὸν ἀέρα, τὸν τὰ πάντα περιλαμβάνοντα καὶ συνέχοντα, καὶ δι' ἀραιώσεως καὶ πυκνώσεως πάντα τὰ ὄρατὰ καὶ αἰσθητὰ παράγοντα. «Ἐκ τούτου τὰ πάντα γίνεσθαι καὶ εἰς αὐτὸν πάλιν ἀναλύεσθαι· οἶον ἡ ψυχὴ ἢ ἡ μέτερα ἢ ῥοῦσα συγκρατεῖ ἡμᾶς, καὶ ὄλον τὸν κόσμον πνεῦμα καὶ ἄῆρ περιέχει» (Πλούτ. τ. ἀρέσκ. τ. φιλοσ. Α, 3. — Ἰδ. Cic. N. D. I, 40, Acad. Α, 37,

118.—2) ἐκ Λαμφάκου, ἱστορικὸς, ἐγεννήθη 365 π. X. καὶ παρακολούθησας τὸν Ἀλέξανδρον, ἔγραψε γενικὴν ἱστορίαν, ἄλλην τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν τίτλον Ἑλληνικά, καὶ προσέτι Φιλιππικά καὶ τὰ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Ἐνέκυψε δ' ἰδίως καὶ εἰς τὴν ῥητορικὴν, ἀντιταχθεὶς εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ Ἰσοκράτους, καὶ εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Ἀριστοτέλους κατατατομένη ῥητορικὴ πρὸς Ἀλέξανδρον, περιέχουσα παραδείγματα, καὶ ἐκ τῆς πράξεως τὴν θεωρίαν ἐξάγουσα.

Ἀναξυρίδες, εὐρεῖται περισκελίδες τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν (Ἡρδ. Ε, 49. Ζ, 61. — Διόδ. ΙΖ, 77. — Ἀρριαν. Τακτ. σ. 79).

Ἀναγλυφον στήλης Τραϊανῶ

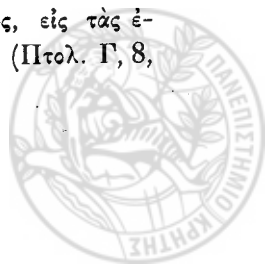
Καὶ τὰ βόρεια δὲ βάρβαρα ἔθνη ἔφερον τοιαύτας, ἢ λιναῖς ἢ σκυτίνας (Ἀγαθ. ἱστορ. Β, 5). Ὁ Κύρος εἶχε περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας βυσινοβαφεῖς (Ξενοφ. Κύρ. Π, Η, 3, 13).

Ἀναξῶ, θυγάτηρ Ἀλκαίου καὶ Ἴππονόμης, σύζυγος τοῦ θεοῦ τῆς Ἡλεκτρώου, μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης (Ἀπλδ. Β, 4, 5).

Ἀναπος, 1) παραποτάμιον τοῦ Ἀχελῷου ἐν Ἀχαρνανίᾳ (Θουκ. Β, 82).—2) Ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, δι' ἐλῶν ῥέων νοτιῶς τῶν Συρακουσῶν. Παρὰ ποιηταῖς, ἐραστής τῆς νύμφης Κυάνης (Θεόκρ. Α, 63. — Ον. Μετ. V, 412). Ἐκεῖ ἐστρατοπέδευσεν ὁ Ἰμῖλκων, ἵνα βιάσῃ τὸν Μάρκελλον νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τῶν Συρακουσῶν (Λιν. XXIV, 36).

Ἀνάρρυσις, ἴδ. Ἀπατούρια.

Ἀναρτοί, δακίκός λαὸς, εἰς τὰς ἐσχατιὰς τοῦ Ἐρκυνίου δάσους (Πτολ. Γ, 8,

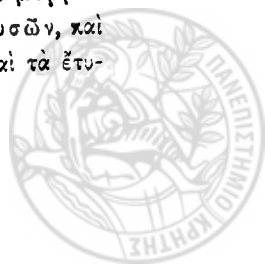
5. — Caes. B. G. VI, 25), πιθανῶς ἐν Οὐγγαρίᾳ.

Ἄνας, ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας, χωρίζων τὴν Βαϊτικὴν τῆς Λυσιτανίας. Νῦν Γουαδιάνας (Στρβ. Γ, 139).

Ἄνατοκισμὸς, ὁ «ἀπὸ τόκου τόκος» (Rang. Ant. Hell. II, N. 902) ἐπετρέπετο παρ' Ἀθηναίους, καὶ εἰσεπράττετο καὶ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν. Ἐπὶ δὲ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων περιωρίσθη καὶ καθηρέθη ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ (Cic. ad Att. V, 21. VI, 1).

Ἄνατροφή. Τῆς ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, ἰδίως τῆς τῶν Ἀνάκτων, ἀποτελούντων τὴν ἀνωτέραν κοινωνίαν, ὁ ἄριστος ἢ μόνος μάρτυς ἐστὶν ὁ Ὀμηρος. Τὴν πρώτην ἀγωγὴν μετὰ τῆς πρώτης τροφῆς εἶδε τότε ἡ τροφὸς καὶ ἡ μήτηρ. Ἄν τὸ παιδίον ἦν μονογενὲς, τῷ ἐδίδοτο σύντροφος. Ἀνάγνωσις καὶ γραφή ἦσαν τότε ἄγνωστοί, ἢ ἴσως ὀλίγοις γνωσταί, αἱ δὲ κόραι ἐδιδάσκοντο νὰ ὑφαίνωσι καὶ νὰ νήθωσι, καὶ οἱ παῖδες ἤσκούντο εἰς γυμνάσεις καὶ εἰς ἀγῶνας (Ἰλ. Ψ', 306). Σύμβολον δὲ παιδαγωγοῦ τῶν χρόνων ἐκείνων ἦν ὁ Κένταυρος Χείρων, ὁ ἀναθρέψας τὸν Ἴασωνα καὶ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν ὀπλαστικὴν, τὴν κνηγετικὴν, τὴν ἰατρικὴν, τὴν χρῆσιν τῶν βοτανῶν, τὴν μουσικὴν, τὴν μαντικὴν καὶ τὴν δικαιοσύνην, τὸν φόβον τῶν θεῶν, τὴν ἐξιλέωσιν αὐτῶν, καὶ τοῦ ὄρκου τὴν ἱερότητα. Ἐντεῦθεν δ' ἀναπτύσσεται ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις κατὰ φυλάς, ἀναλόγως τῆς διαφορᾶς τῶν χαρακτήρων αὐτῶν. — Α') Παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὸ παιδίον ἀνετρέφετο πρὸ πάντων ὡς μέλλων πολίτης, δι' ὃ καὶ ἐν Σπάρτῃ, ἅμα γεννηθὲν ἐξητάζετο ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων τῶν φυλετῶν, καὶ ἂν δὲν ἐκρίνετο δυνάμενον ν' ἀναπτυχθῆ εἰς ἄνδρα ἄρτιον καὶ χρήσιμον, ἐρρίπτετο εἰς τοὺς Ἀποθέτας, καὶ ἐφονεύετο. Ἄλλως, τραφὲν μέχρι τοῦ 3' ἔτους κατ' οἶκον ὑφ' Εἰλωτίδων (ἴδ.), παρελαμβάνετο ἔκτοτε ὑπὸ τῆς πόλεως καλούμενον μίτυλλον, ἐγυμνάζετο μάλιστα εἰς σωμαστικὴν, καὶ ἐδιδάσκετο ὀλίγην μὲν

ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν, τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου, καὶ μουσικὴν, τὰ πάντα ἀφελῶς καὶ κατὰ τὰ παραδεδεγμένα. Μετεῖχον δὲ τῆς ἀγωγῆς ταύτης καὶ οἱ Μῶθα κες (οἰκότροφοὶ δούλοι ἀπελευθερούμενοι). Ἀπὸ δὲ τοῦ 16' ἔτους ἔβαινον δι' ὄλου τοῦ ἔτους ἀνυπόδητοι, ἀχίτανες (μόνον περίβλημα φέροντες), καὶ σκληραγωγούμενοι, εἰς βούας δὲ (λόχους) διαιρούμενοι, αἵτινες ὑποδιηροῦντο εἰς ἴλας. Ἀπὸ τοῦ 15' ἔτους ἐλέγοντο σιδεῦναι, καὶ εἶτα μελλεῖρες, καὶ μέχρι τοῦ 17' ἔτους εἴρενες. Ἦγετο δὲ τῆς βούης ὁ παιδονόμος, ἀνὴρ ὠρίμου ἡλικίας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ μαστιγοφόρου, καὶ 5 βιδύων διὰ τὴν σωμαστικὴν, περιλαμβάνουσαν καὶ τὴν ὄρχηστικὴν. Περιφερόμενοι δ' εἰς τὴν χώραν, ὠφείλον νὰ ζῶσιν ἐκ τροφῆς ἣν ἐκλεπτον καθ' ὄρους τινὰς, καὶ νὰ ἐπιτηρῶσι τοὺς εἴλωτας διὰ τῆς κρυπτείας (ἴδ.). Ἀνετρέφοντο δὲ καὶ αἱ Σπαρτιάτιδες ἐν ἰδίῳις γυμνασίῳις διὰ σωμαστικῆς. Ἐν τῇ μουσικῇ ἐδιδάσκοντο τὴν τετράχορδον φόρμιγγα, δι' ἧς συνώδευον τοὺς παιᾶνας καὶ τοὺς χορούς των. Εἰθίζοντο δ' εἰς βραχυλογίαν, ἣτις δὲν ἀπέκλειεν, ὥσυνε δὲ μᾶλλον τὴν ἀγχίνοιαν καὶ αἱ ὑπὸ Θουκυδίδου μνημονευόμεναι ἀγορεύσεις τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν ἀποδεικνύουσι πόσον εἶχον τὴν κατάληψιν τῆς πολιτικῆς. — Β') Ἐν Ἀθήναις δ' ἦν ἡ ἀγωγή μᾶλλον ἰδιωτικῆ. Τὰ νεογνὰ λουσθέντα ἐσπαργανοῦντο, καὶ τὴν 5, 7 ἢ 10ην ἡμέραν, διὰ τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀμφιδρομίων, εἰσήγοντο ἐπισήμως εἰς τὴν οἰκογένειαν, καὶ παρεδίδοντο εἰς τὰς τίθας ἢ τιθήνας (τροφούς), πολλάκις δούλας, ἐνίοτε, κατὰ προτίμησιν, καὶ Λακαίνας, αἵτινες ἔτρεφον, ἔφερον καὶ ἀπεκοίμιζον αὐτὰ, οὐχί, ὡς φαίνεται, εἰς λίχνα (εὐκίνητα κλινίδια), ὄντα μεταγενεστέρως ἐφευρέσεως, καὶ τὰ διεσκέδαζον φέρουσαι κόρας (κούκλας) καὶ πλαταγὰς (κρόταλα). Διεσκέδαζον δὲ καὶ ἐφρόδιζον τὰ παιδιά καὶ διὰ παντοίων μύθων περὶ μορμολυκείων, βρυκῶλων καὶ ἐμπουσῶν, καὶ ὅτε δὲν ἤρκει λόγος, οὐ σπανίως καὶ τὰ ἔτυ-

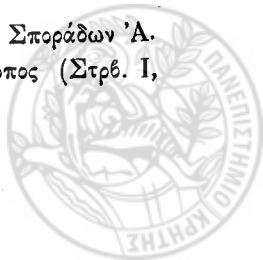
πτον. Ἀπὸ δὲ τοῦ 5' ἔτους μέχρι τῆς ἡβῆς παρεδίδοτο τὸ παιδίον εἰς παιδαγωγὸν, συνήθως δούλον καὶ οὐχὶ ἐξόχως μεμορφωμένον, διότι ἦν μόνον ὁδηγὸς καὶ ἐπιτηρητῆς, καὶ ἔργον εἶχε νὰ συνοδεύῃ τὸ παιδίον, μάλιστα εἰς τὸ διδασκαλεῖον καὶ τὴν παλαίστραν. Ὁ διδάσκαλος (γραμματιστής), τὸ ἐδίδασκε γράμματα, ἦτοι ἀνάγνωσιν κατ' ἄπταιστον προφορὰν, γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν. Ἀλλὰ τὰ σχολεῖα ἦσαν ἰδιωτικά, καὶ οἱ ἐλευθέρως εἰς αὐτὰ παιδευόμενοι ἦσαν οἱ εὐπορώτεροι, οἱ δ' ἄλλοι ταχέως ἐπεδίδοντο εἰς ἐπάγγελμά τι, καὶ ἐνίοτε, εἰ καὶ σπανίως, ἔμμενον καὶ παιδία ὅλως ἀπαιδεύτα. Ἦσαν δ' ἐλάχιστα τὰ διδασκτῆρα, καὶ οὐχὶ λίαν εὐυπόλητος ἡ θέσις τῶν γραμματοδιδασκάλων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Ἦρχιζε δ' ἡ διδασκαλία λίαν πρῶτ' καὶ διήρκει καὶ μετὰ μεσημέριαν, ἀλλ' οὐχὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου (Αἰσχ. Τιμρχ. σ. 35). Ἐν ἀνωτέρᾳ τάξει ἀνεγίνωσκον καὶ ἀπεστήθιζον ποιητάς, πλὴν μύθων καὶ ἡθικῶν τιῶν ποιημάτων πρὸ πάντων τὸν Ὀμηρον, ἐνίοτε ἐξ ἀκοῆς, ὅταν ἐστεροῦντο βιβλίων, ἀλλ' εἰς μεγάλην ἔκτασιν, εἰ καὶ τινες τῶν φιλοσόφων ἤθελον νὰ τὸν ἀποκλείσωσι: διὰ τινὰς οὐχὶ λίαν εὐσεβεῖς θεωρίας του περὶ τῶν θεῶν. Ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου δὲ μετέβαινον εἰς ἄλλους ποιητάς. Περὶ δὲ τὸ 13' ἔτος ἤρχιζεν ἡ διδασκαλία τῆς μουσικῆς, ὡς ἡθικῆν ἐπιρροὴν ἐξασκούσης, καὶ εὐγενοῦς ἀσχολίας, «πρὸς τὸ καλῶς σχολάζειν» (Ἀριστ.). Ἐμάνθανον δὲ κυρίως τὴν κιθάραν καὶ τὴν λύραν, ὀλιγώτερον δὲ τὸν αὐλόν, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ προσάδωσιν εἰς αὐτὸν, καὶ διότι ἐφρόνουν ὅτι ἐτάραττε τὴν τῆς ψυχῆς ἡρεμίαν. Τὰ μαθηματικά ἐδιδάσκοντο ὑπὸ φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ 17' αἰῶνος γενικῶς εἰς τὰ σχολεῖα ἢ δὲ ζωγραφικὴ ἀπὸ τοῦ 18' αἰῶνος. Ἡ γυμναστικὴ ἐδιδάσκετο ἐπίσης ἀπὸ τῆς 17' ἑκατονταετηρίδος, καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ἡ ὀρχηστικὴ καὶ τὸ κολυμβᾶν. Εἶτα δὲ, διὰ τοὺς ἐφήβους, ἡ ὀπλοσκία καὶ

ἡ ἵππασία. Ἐδίδασκον δ' οἱ παιδοτρίβαι τὴν γυμναστικὴν, τὴν δὲ κοσμιότητα καὶ αἰδῶ ἐπέβλεπον οἱ σωφρονισταί. Ῥητορικὴν, φιλοσοφίαν, πολιτικὴν ἐδίδασκον μετὰ ταῦτα ῥήτορες, σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι, ἀλλὰ συνήθως μόνον εἰς εὐπόρους, διότι ὁ Ἴσοκράτης καὶ ὁ Ἀρίστιππος ἐλάμβανον ἀνὰ 1000 δρ. διδάκτρα, ὁ δὲ Πρωταγόρας 100 μνᾶς (= 10,000 δρ.), καὶ ἀπῆλθον αὐτὰ αὐστηρῶς. Ἡ παρεκτροπὴ ἐκ τῆς ἀφελείας τῶν ἀρχαίων ἡθῶν ἐπέφερε καὶ τὴν ἀνάγκην εὐρύσεως τῶν γνώσεων πρὸς μετοχὴν εἰς τὰ τῆς πολιτείας. Αἱ δὲ γυναῖκες ἀνετρέφοντο κατ' οἶκον, καὶ ὀλίγα παρὰ τῶν μητέρων τῶν μόνον ἐμάνθανον, ἰδίως τὴν σεμνότητα τῶν ἡθῶν καὶ τὰς οἰκιακὰς ἀρετάς. Ποικίλας δὲ γνώσεις καὶ ἀνωτέραν παιδείαν ἐπέδιδων κυρίως αἱ ἐταῖραι. — Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ τῆς παρακμῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπολλαπλασιάσθησαν μὲν καὶ ἠυρύνθησαν αἱ ἐπιστήμαι, ἀλλ' ἀπώλεσαν ἢ πρὶν εἶχον ἐνότητα καὶ ἄμεσον σκοπιμότητα. Οὕτω μονωθεῖσαι διηρέθησαν εἰς γραμματικὴν, ῥητορικὴν, φιλοσοφίαν ἢ διαλεκτικὴν, ἀριθμητικὴν, μουσικὴν, γεωμετρίαν καὶ γεωγραφίαν, ἀστρονομίαν, ἀποτελούσας πάσας οὕτως ὁμοῦ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, καὶ ἐκαλλιεργοῦντο ἐν συνόλῳ ἢ κατὰ μέρη εἰς τὰ κυριώτερα κέντρα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἦτοι τὰς Ἀθήνας, τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Ῥόδον, τὴν Ταρσόν. Ἐξηκολούθησε δ' αὐτῶν ἡ ἀνάπτυξις πολὺ ἔτι καὶ μετὰ τὴν ἐντελῆ πολιτικὴν παρακμὴν τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ νικηταὶ αὐτῆς Ῥωμαῖοι παρ' αὐτῇ ἐμαθήτευσαν, καὶ ὑπ' αὐτῆς ποδηγετούμενοι ἀνέπτυξαν περαιτέρω τὰς ἀνθρωπίνους γνώσεις.

Ἄναυα, πόλις τῆς Φρυγίας, μεταξὺ Κελαινῶν καὶ Κολοσσῶν, ἔθθα διήλθε τοῦ Ἐέρξου ἢ ἐκστρατεία (Ἡρδ. Ζ, 30).

Ἄναυμαχίου γραφὴ, κατὰ τοῦ παρὰ τὸ καθήκον μὴ καυρευθέντος εἰς ναυμαχίαν (Ἄνδ. π. μυστ. Ι, 22).

Ἄνάφη, νῆσος, μία τῶν Σποράδων Ἀ. τῆς Θήρας, ὀρεινὴ καὶ ἄκαρπος (Στρβ. Ι,

484. — Ἀπλδ. Α, 9, 26. — Ἀπλδ. Ῥόδ. Δ, 1709).

Ἀνάφλυστος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὀχυρωθεὶς διότι ἦν πλησίον τῶν ἀργυρωρυχείων τοῦ Λαυρίου (Ἡρδ. Δ, 99). Πατὴρ τοῦ δημαγωγοῦ καὶ ῥήτορος Εὐβούλου.

Ἀνάχαρσις, Σκύθης ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ἐνεκα φιλομαθείας εἰς Ἀθήνας ἐπιδημήσας ἐπὶ Σόλωνος, καὶ φίλος τοῦ μεγάλου νομοθέτου γενόμενος. Ἠσχολήθη περὶ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ὑπὸ τινων κατατάσεται μετὰ τῶν ἐπτὰ σοφῶν. Ἐβρήθη δ' ὅτι ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ θελήσας νὰ εἰσαγάγῃ ἐκεῖ τὰς Ἑλληνικὰς θεότητες, ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ βασιλέως Σαυλίου (Ἡρδ. Δ, 79. — Πλούτ. Σύλ. Ε. — Cic. Tusc. V, 32, 90). Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ ποιήσεις τινὲς καὶ ἐννέα ἐπιστολαὶ οὐχὶ γνήσiai.

Ἀνδανία, πόλις Μεσσηνιακῆ παρὰ τῷ ποταμῷ Νέδα, ἔδρα τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλέων τῆς γενεᾶς τῶν Λελέγων, πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους. Ἐπὶ τοῦ δευτέρου μεσσηνιακοῦ πολέμου, ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐγκαταλειφθεῖσα, ἦν ἐπὶ Ἐπαμεινώνδου ἐπι ἔρημος, ἐπὶ δὲ Τ. Λιβίου μικρὰ πολίχνη (XXVI, 31), καὶ ἐπὶ Πausανίου (Δ, 33, 6) μόνον ἐρείπιον. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ Καρνάσιον ἄλσος, ἐν ᾧ ἐλατρεύοντο ὁ Ἀπόλλων, ἡ Δήμητρα, ἡ Κόρη καὶ οἱ Κάβειροι.

Ἀνδοκίδης, ὁ Λεωγόρου, Ἀθηναῖος, γεννηθεὶς τῷ 468 π. Χ., ἦ, κατ' ἄλλους, βραδύτερον, εἰς, καὶ ὁ δεύτερος, τῶν δέκα ῥητόρων, τῇ ἀριστοκρατικῇ μερίδι ἀνήκων, ναυαρχήσας τοῦ στόλου ὃν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν τοῖς Κερκυραίοις κατὰ τῶν Κορινθίων (Θουκ. Α, 51). Μετὰ ταῦτα, περιπλάκεις εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν Ἐρμοκοπιδῶν (ἴδ. Ἀλκιβιάδης), αὐτὸς μὲν ἐπροσπάθησε νὰ σωθῇ καταγγείλας τοὺς ἐνόχους, ἐν οἷς καὶ τὸν πατέρα του καὶ τέσσαρας ἀδελφούς του, οὓς ὁμῶς κατώρθωσε νὰ σώσῃ· ἀλλ' ἐπ' αὐ-

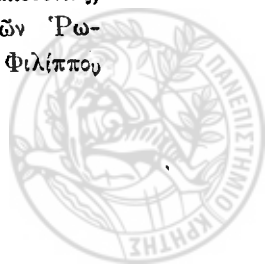
τοῦ ἐξηκολούθησεν ἐπιβαρύνουσα ἡ ὑποψία τῆς ἐνοχῆς, δι' ἧ καὶ κατεδικάσθη εἰς ἀτιμίαν (Πλούτ. Ἀλκ. ΙΗ. — Θουκ. ΣΤ, 60) τῷ 414 π. Χ. Ἀπῆλθεν ἐπομένως πρὸς τὸν Ἀρχέλαον ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κύπρον ἐπ' ἐμπορίᾳ, καὶ εἰς Ἀθήνας ἐπέστρεψε μόνον τῷ 410, ἐπὶ τῶν τετρακοσίων· ἀλλὰ καὶ τούτους ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Ἡλιδα, καὶ ἐπανῆλθε μόνον μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἀ' ἐπὶ τῆς γενικῆς ἀμνηστίας (400). Ἀρχίσας δὲ πάλιν νὰ πολιτεύηται, καὶ εἰς τὴν Σπάρτην πρέσβυς πεμφθεὶς (394), ἐπειδὴ ἀπέτυχεν ἐξωρίσθη καὶ αὐθις, καὶ φαίνεται ὅτι τότε κα ἀπέθανε. Σώζονται δ' αὐτοῦ τέσσαρες λόγοι· ἀφελεῖς καὶ ἀπέριττοι, ὁ κατ' Ἀλκιβιάδου (415), κρινόμενος οὐχὶ γνήσιος· ὁ περὶ τῶν μυστηρίων (400)· ὁ περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου (410), καὶ οὗτος γνησιότητος ἀμφιβαλλομένης· ὁ περὶ τῆς πρὸς Ἀκαεδαιμονίους εἰρήνης, σχετικῶς πρὸς τὰ τῆς πρεσβείας αὐτοῦ (392), καὶ οὗτος ἀμφιβαλλόμενος.

Ἀνδραίμων, 1) πατὴρ τοῦ Θόαντος, ἀρχηγοῦ τῶν Αἰτωλῶν κατὰ Τροίας (Ἰλ. Β, 638). Ἐβασίλευσε δ' ἐν Καλυδόνι, λαβὼν τὸν θρόνον παρὰ τοῦ πενθεροῦ του Οἰνέως. — 2) Υἱὸς Ὁξύλου, ἀνὴρ τῆς Δρυόπης (Ου. Μετ. ΙΧ, 363).

Ἀνδρεῖα, τὰ ἐν Κρήτῃ συσσίτια (ἴδ.) τῶν ἀνδρῶν· οἱ δὲ νεανίαὶ συνήρχοντο εἰς ἀγέλας (ἴδ.). Ἐπεκράτει δ' εἰς αὐτὰ ἐγκράτεια, καὶ ἀπηγγέλλοντο ἔπαινοι τῶν προγόνων καὶ προτροπαὶ εἰς χρηστὰ ἔθη. Πᾶσα πόλις εἶχεν ὠρισμένον δι' αὐτὰ χρόνον, καὶ διὰ τοὺς ξένους παρετίθεντο ἰδιαίτεραι ξενικαὶ τράπεζαι, καθὼς καὶ κοιμητήρια τοῖς ἐδίδοντο (Ἀθην. Δ, 22).

Ἀνδριάς, ἴδ. Γλυπτικῆ.

Ἀνδρίσκος, πενιχρὰς καταγωγῆς, παραστάς ψευδῶς ὡς υἱὸς τοῦ Περσέως, τελευταίου υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐξήγειρε τοὺς Μακεδόνας κατὰ τῶν Ῥωμαίων (149 π. Χ.), καὶ τὸ ὄνομα Φιλίππου

ἀναλαβῶν, ἐβασίλευσεν ἐπὶ ἔτος ὀλόκληρον αὐστηρῶσ, ἀλλὰ καὶ σκληρῶσ, μέχρισ οὐ, νικηθεὶσ ὑπὸ τοῦ Κακιλίου Μετέλλου, ἔφυγεν εἰσ τὴν Θράκην, καὶ παρεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἡγεμόνοσ εἰσ τὸν Μέτελλον, ἀπαγαγόντα αὐτὸν εἰσ τὸν ἴδιον θρίαμβον (Vell. Pat. I, 12. Flor. II, 14. — Amm. Marc. XIV, 11, 31).

Ἀνδρόγεωσ, υἱὸσ τοῦ Μίνωσ, βασιλέωσ τῆσ Κρήτησ, καὶ τῆσ Πασιφάησ, ἐνίκησεν ἐν Ἀθήναισ πάντασ τοὺσ ἀγῶνασ τῶν ἀρτισυστάτων Παναθηναίων, δι' ὃ ὁ Αἰγεὺσ τὸν ἐθανάτωσεν ἐκ ζηλοτυπίασ. Ἐκδικούμενοσ δ' αὐτὸν, ἐπολέμησεν ὁ Μίνωσ τοὺσ Ἀθηναίουσ, καὶ νικήσασ αὐτοὺσ, τοῖσ ἐπέβαλε φόρον, νὰ πέμπωσι κατ' ἔτοσ εἰσ Κρήτην ἐπτὰ παῖδασ καὶ ἐπτὰ κοράσια τῶν ἀρίστων οἰκογενειῶν ἵνα καταβροχθίζωνται ὑπὸ τοῦ τέρατοσ, τοῦ Μινωταύρου. Ἀπήλαξε δὲ τὴν πατρίδα τοῦ φρικτοῦ τούτου φόρου ὁ Θησεὺσ (ἴδ.). Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἐπὶ τῇ αἰτήσεϊ τοῦ Μίνωσ, ἐώρταζον ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἐτησίαν τελετήν, τὰ ἀνδρογεῶνια, ἥ τὸν ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγῶνα, διότι καὶ Εὐρυγύησ ἐλέγετο ὁ Ἀνδρόγεωσ ('Απολλ. Γ, 1, 2. IE, 4. — Διοδ. Δ. 60. — Ον. Μετ. VII, 456. VIII, 153).

Ἀνδροκλείδασ, Θηβαίωσ, ὑπὸ τοῦ Τισαφέρνουσ δωροδοκηθεὶσ, καὶ τὰσ Θῆβασ εἰσ πόλεμον ἐξεγείρασ κατὰ τῆσ Σπάρτησ (395 π. X.), ἀναγκασθεὶσ ἐκ τούτου νὰ μετακαλέσῃ τὸν Ἀγησίλαον ἐκ τῆσ Ἀσίασ (Ξεν. Ἑλλ. Γ. 5, 1. E, 2, 31. — Πλούτ. Λουσ. KZ).

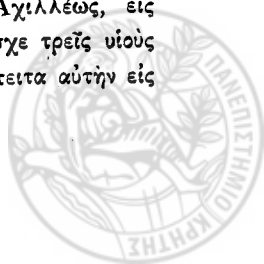
Ἀνδροκλήσ, Ἀθηναῖοσ, ἐχθρὸσ τοῦ Ἀλκιβιάδου, μεθ' οὗ τὴν πτώσει ἀνέλαβε τὴν τοῦ δήμου διεύθυνσιν, ἀλλ' ἔπειτα ἀνεντάπη αὐθὶσ ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν (Θουκ. Η, 65. — Ἀριστοφ. Σφ. 1187. — Ἀνδοκ. Α, 28. — Πλούτ. Ἀλκ. IO).

Ἀνδροκλοσ, δούλοσ Ῥωμαίου ἀνθυπάτου ἐν Ἀφρικῇ. Φυγὼν εἰσ τὴν ἔρημον ἐνέτυχε λέοντα ὅστισ ἐχώλαινεν, ἔχων ἀκανθαν εἰσ τὸν πόδα. Ἐξαγαγὼν δ' αὐτήν, ἡ-

γαπήθη καὶ ἐτράφη ὑπὸ τοῦ λέοντοσ. Ἐγκαταλείψασ δ' ἔπειτα αὐτοῦ τὸ σπήλαιον, καὶ συλληφθεὶσ ὑπὸ τοῦ δεσπότου του, κατεδικάσθη εἰσ θηριομαχίαν. Μετ' ἐκπλήξεωσ δ' ἰδόντεσ οἱ θεαταὶ ὅτι ὁ κατ' αὐτοῦ ἐξορμήσασ λέων οὐ μόνον δὲν τὸν ἐσπάραξεν, ἀλλὰ καὶ περιχαρῶσ τῷ ἔλειχε τοὺσ πόδασ, ἔμαθον παρ' αὐτοῦ ὅτι κατὰ τύχην οὗτοσ ἦν ὁ λέων ὃν εἶχεν ἀπαντήσεϊ ἐν τῇ ἐρήμῳ. Τότε τῷ ἐχαρίσθη ἡ ἐλευθερία καὶ ὁμοῦ καὶ ὁ λέων, ὅστισ οὕτωσ ἐκ δευτέρου τὸν ἔτρεφεν (Αἰλιαν. Π. Γ. Ζ, 48. — Sen. Benf. II, 19, 1. — A. Gall. V, 14, 10).

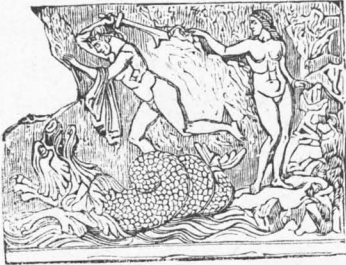
Ἀνδροληψία. Ὁ ταύτην ἀφορῶν νόμοσ διετηρήθη ἐν Δημοσθένει (κ. Ἀριστοκρ. σ. 647), ἔχων οὕτωσ Ἐάντισ βιαιῶ θανάτῳ ἀποθάνῃ, ὑπὲρ τούτου τοῖσ προσήκουσιν εἶναι τὰσ ἀνδροληψίασ, ἔωσ ἂν ἡ δίκασ τοῦ φόνου ὑπέχωσιν ἡ τοὺσ ἀποκτείναντασ ἐκδώσι. Τὴν δὲ ἀνδροληψίαν εἶναι μέχρι τριῶν, πλέον δὲ μῆ. Ἐννοεῖ δ' ὁ νόμοσ ὅτι, ἂν Ἀθηναῖοσ ἤθελε φονεῦθῃ εἰσ ξένην πόλιν, ἀρνούμενην ἢ νὰ τιμωρήσῃ ἢ νὰ παραδώσῃ τοὺσ φονεῖσ, οἱ οἰκεῖοι τοῦ φονευθέντοσ ἐδικαιοῦντο νὰ συλλάβωσι πολίτασ τῆσ πόλεωσ ἐκείνησ, ἀλλ' οὐχὶ πλείονασ τῶν τριῶν, καὶ νὰ τοὺσ εἰσαγάγωσιν εἰσ δίκην διὰ τῆσ γραφῆσ ἀνδροληψίου, ἐφ' ἧσ ἡγνοεῖτο τίσ ἐπεβάλλετο εἰσ τοὺσ συλληφθέντασ ποινη. Φαίνεται δ' ὅτι ἐδημεῦετο εἶτι εἶχον ὅτε συνελήφθησαν (Δημοθ. π. στεφ. τριτηρ. σ. 1232). Ἄν δ' ἀδίκωσ συνελήφθησαν, νηθύνετο βεβαίωσ ὁ συλλαβῶν.

Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ Ἡετίωνοσ, βασιλέωσ τῆσ ἐν Κιλικία Ὑποπλακίασ Θῆβησ ('Il. Ζ, 395), μεγαλόφρων, εὐγενῆσ καὶ πιστῇ σύζυγοσ τοῦ Ἐκτοροσ (Αὐτ. 414. X, 460). Κατὰ Βιργίλιον δὲ (ΑἘ, III, 294) μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆσ Τρωάδοσ ἀπήγαγεν αὐτὴν Νεοπτόλεμοσ, ὁ υἱὸσ τοῦ Ἀχιλλέωσ, εἰσ Φθίαν ἢ εἰσ Ἡπειρον, καὶ ἔσχε τρεῖσ υἱοὺσ ἐξ αὐτῆσ. Κατέλιπε δὲ μετέπειτα αὐτὴν εἰσ

Ἐλενον, τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου, ᾧ περιήλθε μέρος τῆς Ἡπείρου. Ἀπέθανε δ' ἐν Ἀσίᾳ, ἔνθα παρηκολούθησε Πέργαμον, τὸν τρίτον τῶν ἐκ Νεοπολέμου υἱῶν τῆς.

Ἄνδρομέδα, θυγάτηρ Κηφείως, τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθίοπων. Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτῆς Κασσιόπεια ἐκαυχῆθη ὅτι ἦν ὠραιότερα τῶν Νηρηίδων, ὁ Ποσειδῶν πρὸς τιμωρίαν ἔπεμψε θαλάσσιον τέρας δηρῶν τὴν χῶ-

ραν, καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπ' αὐτοῦ ἐδέησε νὰ ἐκτεθῆ εἰς βορὰν αὐτοῦ ἡ Ἄνδρομέδα, εἰς σκόπελον προσδεθεῖσα ἔσωσε δ' αὐτὴν ἐπελθὼν ὁ Περσεύς (ἴδ.), δι' ὃ καὶ ὁ πατήρ τῆς τὴν ἔδωκεν αὐτῷ εἰς γάμον, εἰ καὶ εἶχεν ὑποσχεθῆ αὐτὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του Φινέα. Ἐκ τούτου προέκυψεν ἕρις μεταξὺ αὐτῶν, καθ' ἣν ὁ Περσεύς ἀπελίθωσε τὸν Φινέα, δεῖξας αὐτῷ τῆς Γοργόνης τὴν κεφαλὴν (Ἀπολλ. Β, 4, 5.—Ον. Μετ. IV, 670, V). Τὴν δὲ Ἄνδρομέδα κατατάξεν ἡ Ἀθηνᾶ μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Ἄνδρόνικος, 1) Ῥόδιος, περιπατητικὸς, ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Αὐγούστου. Ἐγραψε περὶ Ἀριστοτέλους (A. Gell. X, 5), καὶ ἐτακτοποίησεν αὐτοῦ καὶ τοῦ Θεοφράστου τὰ συγγράμματα. Τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα δ' αὐτοῦ διατηρούμενα συγγράμματα φαίνονται ὄντα μεταγενέστερα.—2) Λίβιος Ἄνδρόνικος, ἐπὶ Ῥωμαίων, γράψας τραγῳδίαν Ἀντιόπην, μὴ σωζομένην.—3) Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον καὶ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἐν Βυζαντίῳ.

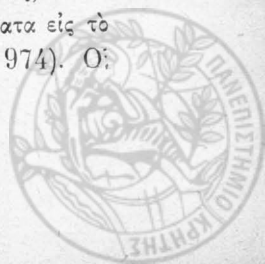
Ἄνδρος, ἡ βορειότερα τῶν Κυκλάδων, 1 1/2 μίλιον ἀπέχουσα τοῦ νοτίου ἀκρω-

τηρίου τῆς Εὐβοίας. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς ἐστὶ περίπου 6 τετραγ. μιλίων ἦν δὲ ἱερὰ τῷ Διονύσῳ. Περὶ τὰ 650 π. Χ. ἐξέπεμψεν αὐτὴ ἀποικίας εἰς Ἀκωνθον, Στάγειρα κτλ. (Θου. Δ, 84. 88). Εἶχε καὶ πόλιν ὀμώνυμον, 2 1/2 ὥρας ἀπέχουσαν τοῦ εὐρυχωροτάτου λιμένος Γαυρίου. Ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀναγκασθεῖσα νὰ συνταχθῆ τοῖς Πέρσαις, ἐκυριεύθη εἶτα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες καὶ τὴν ἐπίεσαν. Μετὰ ταῦτα δ' ὑπέκυψεν εἰς τοὺς Μακεδόνας, εἰς τὸν Ἄτταλον (Liv. XXXI, 45), καὶ μετὰ τοῦ Περγάμου εἰς τὴν Ῥώμην.

Ἄνδροσθένης, 1) υἱὸς Καλλιστράτου, Θάσιος ἢ Ἀμφιπολίτης, παρακολουθήσας τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ συγγράψας «τῆς Ἰνδικῆς παράπλου», οὗ ἀποσπάσματα σώζονται (Ἄρρ. Ζ, 20).—2) Γλύπτης Ἀθηναῖος, ἐργασθεὶς εἰς τοὺς αἰετοὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ (Παυσ. I, 19).

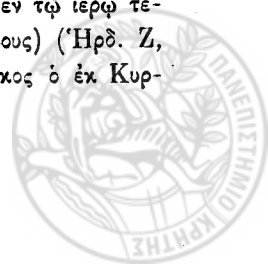
Ἄνδροτίων, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἄνδρωνος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους. Κατ' αὐτοῦ, ὡς παρὰ τὸν νόμον φόρους εἰσπράξαντος, ἔγραψαν γραφὴν παρανόμων ὁ Εὐκτῆμων καὶ ὁ Διδώωρος. Διὰ τούτων δὲ ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης λόγον ἔτι σωζόμενον, ὡς τὸν ἕτερον κατὰ Τιμοκράτους, συντρόφου τοῦ Ἄνδροτίωνος, διὰ κατάσχεσιν αἰγυπτιακοῦ τινοῦ ἐμπορικοῦ πλοίου. Ἀπελθὼν δ' ὁ Ἄνδροτίων εἰς Μέγαρα, ἔγραψεν, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀθῆναις, ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς Ὀλ. 108 (345 π. Χ.), ἧς τεμάχια σώζονται.

Ἄνεμοι. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἱ πνέοντες ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐλέγοντο ἀπόγειοι, στρεφόμενοι δ' ἀπὸ μιᾶς διευθύνσεως εἰς τὴν ἐναντίαν, τροπαῖοι. Οἱ βίαιοι ἦσαν χειμῶνες καὶ θύελλαι· οἱ ἐκ πυκνῶν νεφῶν κατερχόμενοι, ὡς ἐκνεφίαι, ἦσαν ἡ καταιγίς, ὁ σκηπτὸς (Σοφ. Ἄντγ. 418), ἡ λαῖλαψ, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἐξορμῶν στρόβιλος, τυφὼν ἢ τυφῶς, ὁ σίφων, ὅτε συμπαρασύρει καὶ τὰ ὕδατα εἰς τὸ ὕψος, ὁ πρηστήρ (Ἄρστφ. Λυσ. 974). Οἱ

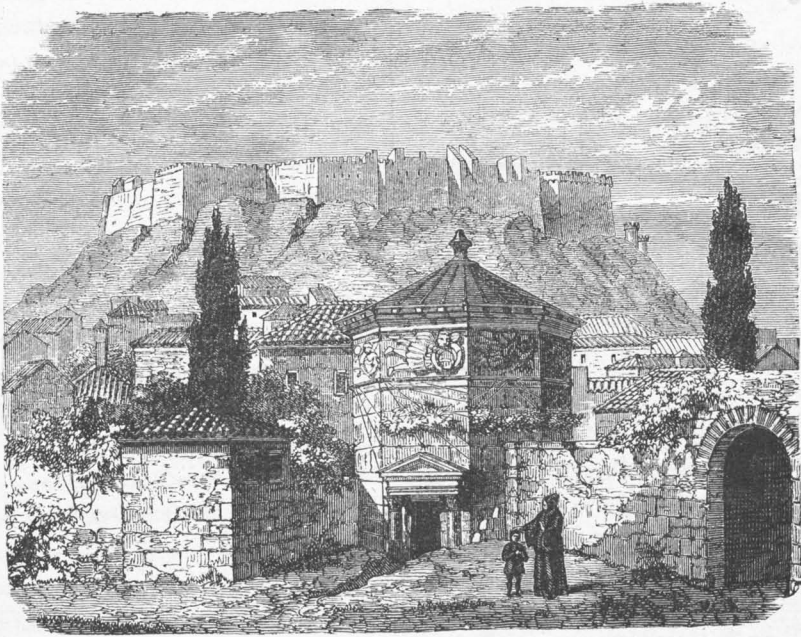
καθ' ὠρισμένους χρόνους συνήθως πνέοντες, ἰδίως ἐν Ἑλλάδι: οἱ Νδυτικοὶ ἐπὶ τῶν κυνικῶν καυμάτων, ἦσαν οἱ ἐτησίαι, καὶ πρόδρομοι ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ 8 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Σειρίου. Ὡς δὲ πρὸς τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ἀφ' ὧν ἔπνεον, οἱ τέσσαρες γενικώτατοι λεγόμενοι ἦσαν ὁ νότος, ὕγρος, βροχὴν φέρων, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ θερούς πνέων, καὶ ὡς τῇ ὑγείᾳ ἐπιβλαβὴς θεωρούμενος, δι' ὃ καὶ χειμέριος ἐνίοτε ἐπιλέγεται ('Ἡρδ. Β, 25. — Ὀμ. Ἰλ. Γ, 10. — Σοφ. Ἀντγ. 335) ὁ βορέας ἢ βορρᾶς, καὶ ἀπαρκτίας καλούμενος, ψυχρὸς, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ὑγιεινὸς καὶ φαιδρὸς, διὰ τὴν Ἀφρικὴν ὁμως φέρων σύννεφα καὶ βροχὴν ('Ὀμηρ. Ἰλ. Ε, 395. Ψ, 692. Ὀδ. Ε, 296). Παρὰ μεταγενεστέροις βορέας ἐλέγετο ὁ βορειανατολικὸς ἄνεμος Ζέφυρος, ὁ δυτικὸς ἄνεμος, πνέων κυρίως τὸ ἔαρ καὶ κατὰ τὰς θερινὰς τροπὰς, ἄνεμος κυρίως γλυκὺς, ἀλλ' εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας ἐνίοτε τρικυμιώδης καὶ βροχερὸς ('Ὀμηρ. Ὀδ. Ε, 295. Μ, 28. Ε, 458). — Εὐρος, ὁ ἀνατολικὸς ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα ἐδόθη εἰς τὸν νοτιανατολικόν, Εὐρόνοτον ('Ἡρδ. Δ, 99. Ζ, 36), καὶ εἰς τὸν ἀνατολικὸν ἐδόθη τὸ ὄνομα Ἀπηνλιώτου. Πνέει δὲ κυρίως ἐπὶ τῆς χειμερινῆς ἰσημερίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξηρὸς. Τούτους μόνον τοὺς τέσσαρας ἀνέμους γνωρίζουσιν ὁ Ὀμηρὸς καὶ ὁ Ἡσίοδος ('Ἰλ. Β, 145. Ι, 5. Ψ, 195. Ὀδυσ. Ε, 295) καλεῖ δ' ὁ Ἡσίοδος τὸν ἀνατολικὸν ἄνεμον Ἀργέστην (Θεογ. 379), τὸν λαμπρόν. Ἀλλὰ πρὸ τοῦ Ἡροδότου ἦσαν ἦδη μεταξύ τῶν 4 καὶ ἄλλοι 4 ἄνεμοι παρενθεσμένοι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένοντο καὶ 12 καὶ 24 διαιρέσεις δεκατὰ. Οἱ παρενθεθέντες δὲ 4 ἄνεμοι ἦσαν ὁ Εὐρος, νοτιανατολικὸς, ἀφ' οὗτοῦ ὁ ἀνατολικὸς ὠνομάσθη ἀπηνλιώτης ὁ Κακίας, βορειανατολικὸς, συνεχῶς πνέων ἐν Ἑλλάδι ὁ Λίψ, νοτιοδυτικὸς, ὡς πνέων ἐκ Λιβύας ὁ Σκίρων, Ἀργέστης ἢ καὶ Ὀλυμπίας κα-

λούμενος, βορειοδυτικὸς, δροσερὸς καὶ ξηρὸς. "Ὅτε δ' ἠῤῥησαν τοὺς 8 ἀνέμους εἰς 12, εἰς ἐκάστην ὀρθὴν γωνίαν τῶν γενικωτάτων παρενέβαλον ἀνὰ δύο οὕτως ἦν ὁ Μέσης ὁ ἀνατολικόβορειος, μεταξύ Κακίου καὶ Βορέου ὁ Θρασκίας, ὁ δυτικοβορειος, μεταξύ Σκίρωνος καὶ Βορέου ὁ Φοινικίας ὁ νοτιανατολικὸς, μεταξύ νότου καὶ εὐρου ὁ Λιθόνοτος ἢ Λιθοφοίνιξ, ὁ δυτικόνότιος, μεταξύ νότου καὶ λιθός. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ ὀρίζων διηρέθη εἰς 12 σημεῖα ἴσα, μετετέθησαν καὶ οἱ παρεμβληθέντες ἄνεμοι οὕτως, ὥστε ὁ Σκίρων ἀπέθη ὁ δυτικοβορειος, ὁ Κακίας ὁ βορειανατολικὸς, ὁ Εὐρος ὁ νοτιανατολικὸς, καὶ ὁ Λίψ ὁ νοτιοδυτικὸς. — Διάφοροι θεωροῦσι ἐπεκράτουσαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις φιλοσόφοις περὶ τῆς αἰτίας τῶν ἀνέμων ὁ μὲν ἐξελάμβανον αὐτοὺς προερχομένους ἐκ τῆς ἐπενεργείας τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας, οἱ δὲ δι' ἀραιώσεως καὶ διαλύσεως τῆς ἀτμοσφαιρας, ἄλλοι δι' ἀντιδράσεως τῶν γαιωδῶν καὶ πυρωδῶν ὑλῶν, καὶ ἄλλοι δι' ἔλξεως καὶ ὥσεως τῶν ἀτόμων, διὰ τῆς ἀδικλείπτου κινήσεως τοῦ παντός, κτλ. Ἐν τῷ μύθῳ δὲ ἦσαν οἱ ἄνεμοι θεότητες, ὡς ἐν Ὀμήρῳ ('Ἰλ. Ψ, 194), ἐνθα ὁ Ἀχιλλεὺς σπένδει καὶ εὐχεται πρὸς αὐτοὺς καὶ θυσίας καλὰς τοῖς ὑπόσχεται. Φέρει δὲ τὰς δεήσεις αὐτοῦ ἡ Ἴρις πρὸς τοὺς ἀνέμους παρὰ τῷ Ζεφύρῳ ἐν Θράκῃ ἐστιωμένους. Περὶ τοῦ προεξάρχοντος αὐτῶν ἴδ. Ἀΐολος. Καθ' Ἡσίοδον δὲ (Θεογ. 309. 378. 869), εἰσὶν οἱ ἀγαθοὶ ἄνεμοι υἱοὶ τῆς Ἥοῦς καὶ τοῦ Ἀστραίου, καθ' ὃ πνέοντες συνήθως ὅτε δύωσιν οἱ ἀστέρες, οἱ δὲ κακοὶ ἦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Τυφώεως, ὅστις καὶ αὐτὸς ὡς ἄνεμος θεελλώδης ἐθεωρεῖτο. Ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος προσεφέρετο εἰς τοὺς ἀνέμους λατρεία. Παρὰ τῇ Σικυῶνι ἴστατο βωμὸς, εἰς ὃν ἀπαξ τοῦ ἔτους προσήγετο θυσία διὰ νυκτός. Ἐν Δελφοῖς ἐτελοῦντο αὐτοῖς θυσίαι ἐν τῷ ἱερῷ τεμένει τῆς Θυίας (θεελλώδους) ('Ἡρδ. Ζ, 178). Ἐν Ἀθήναις Ἀνδρόνικος ὁ ἐκ Κυρ-

ρήστης ἤγειρε παρά τῃ ἀγορᾷ τὸν εἰσέτι ὑφίσταμενον ὀκταγώνιον πύργον, ὅστις ἦν ἡλιακὸν καὶ ὑδραυλικὸν ὥρολόγιον, καὶ συγχρόνως ἀνεμοδείκτης, ἔχων ἐπὶ τῆς ζωφόρου ἐπιγεγλυμμένους τοὺς ὀκτὼ κυριωτέρους ἀνέμους ἐν προσωποποιήσει, μετὰ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς χρυσοῦν δελφίνα στρεφόμενον καὶ δεικνύοντα πῶθεν ὁ ἄνεμος ἔπνεεν. Ὁ Βορέας ἐτιμᾶτο ἐν Μεγαλοπόλει, καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ξεράξου εἶχε βωμὸν ἐν Ἀθήναις παρά τῷ Ἰλισσῷ, ὅθεν

τερος ἄνεμος ἐν Ἀθήναις ἐστὶν ὁ βορρᾶς. Καὶ ὁ Ζέφυρος εἶχε βωμὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Ἐλευσίνα ἱεραῆς ὁδοῦ. Κατὰ τοῦ Ὀιδίου διαφανῆ μεταφορὰν (Fast. V, 197) ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἦν ἡ Χλωρίς, καὶ ὁ υἱὸς του ἐκαλεῖτο Καρπός. Οἱ λίαν ταχύποδες ἵπποι ἦσαν ἐν Ὀμήρῳ (Ἰλ. Υ, 223. Π, 150) υἱοὶ τοῦ Βορρᾶ ἢ τοῦ Ζεφύρου. — Καὶ ὁ Σκύθαι καὶ οἱ Πέρσαι ἐλάτρευον τοὺς ἀνέμους (Ἡρδ. Α, 131), ἔτι δὲ μᾶλλον οἱ Ῥωμαῖοι, θύοντες αὐτοῖς μέλανας κριοὺς. Οἱ

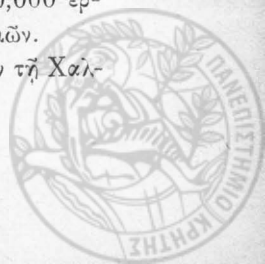
ἐπιστεύετο ὅτι εἶχεν ἀρπάσει Ὠρείθυιαν, τὴν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, καὶ μεταγαγὼν αὐτὴν εἰς τῆς Θράκης, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην, τὸν Κάλαιν καὶ Κλεοπάτραν, τὴν γυναῖκα τοῦ Φινέως (Σοφ. Ἄντ. 981). Ὅτε δ' ἤρχετο ὁ Ξεράξης, διαταχθέντες οἱ Ἀθηναῖοι παρά τοῦ χρησμοῦ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸν γαμβρὸν αὐτῶν, ἔθυσαν εἰς τὸν Βορέαν, καὶ ὅτε πνεύσας αὐτὸς βιαίως, κατεπόντωσε παρά τὸ θεσσαλικὸν ἀκρωτήριο Σηπίαν τὰ βαρβαρικά πλοῖα, τότε ἤγειραν αὐτῷ τὸν βωμὸν (Ἡρδ. Ζ, 189). Ἄλλως τε καὶ ὁ ἐπαισθητό-

ἄνεμοι παριστᾶντο ὑπὸ τῆς τέχνης πτερωτοῖ, ἐνίοτε πεφυσημέναις ἔχοντες τὰς παρειάς. Ὡς ὁ ὠραιότατος πάντων παρίστατο ὁ Ζέφυρος.

Ἄνθεια, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης (Ἡσύχ.) καὶ τῆς Ἥρας (Παυσ. Β, 22, 1).

Ἄνθέμιος, Τραλλιανός, ἀρχιτέκτων ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, τῷ 532 μ. Χ., μετὰ Ἰσιδώρου τοῦ Μιλησίου καὶ Ἰγνατίου, ἀνοικοδομήσας τὴν Ἀγ. Σοφίαν διὰ 10,000 ἐργατῶν καὶ 30 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Ἄνθεμοῦς, ἀρχαία πόλις ἐν τῇ Χαλ-

κιδικῆ τῆς Μακεδονίας, οὐ μακρὰν τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, παραχωρηθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῖς Ὀλυνθίοις (Θουκ. Β, 99. — Δημ. Φιλ. Β, 20).

Ἀνθεμουσία, χώρα καὶ πόλις ἐν Μεσοποταμίᾳ, παρὰ τῇ Ἐδέσση, γνωστὴ κυρίως ἐπὶ Ῥωμαίων (Στρβ. ΙΣΤ, 747).

Ἀνθερμος ἢ Ἀρχερμος, Χῖος γλύπτης, υἱὸς Μικκιάδου καὶ ἔγγονος Μάλαντος, γλυπτῶν καὶ αὐτῶν, ζῶν περὶ τὸ 537 π. Χ., πρῶτος παρέστησε τὴν Νίκην ὑπόπτερον (Pl. XXXVI, 5. — Σχλ. Ἀρσφ. Ὀρν. 473).

Ἀνθεστήρια, ἴδ. Διονύσια καὶ Διόνυσος.

Ἀνθεστηριῶν, ἴδ. ἔτος.

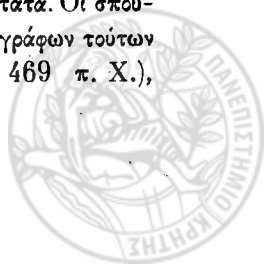
Ἀνθεσφόρια, ἑορτὴ τοῦ ἕαρος, ἐν Σικελίᾳ καὶ ἀλλαγῶ, εἰς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, καθ' ἣν αἱ νέαι συνέλεγον τὰ νέα ἄνθη (Στρβ. ΣΤ, 256. — Πολυδ. Α, 37).

Ἀνθηδῶν, 1) πόλις εἰς τὴν βορειοτέραν ἀκτὴν τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ Μεσσαπίου ὄρους (Ὀμ. Ἰλ. Β, 508), εἶχε καλὸν λιμένα, καὶ ἦν ἐπάνωμος Ἀνθηδόνος, τοῦ πατρὸς τοῦ Γλαύκου, ὅστις ἐκεῖ ὡς θαλάσσιος θεὸς ἐλάτρευετο (Ὀν. Μετ. VII, 232. XIII, 905). Οἱ κάτοικοι ἦσαν κυρίως ἀλιεῖς, σπόγγους, καὶ πορφύρας κογχύλας ἀλιεύοντες, καὶ περὶ τὴν ναυτιλίαν ἀσχολούμενοι ἔθεωροῦντο δ' ὡς ἄνθρωποι ἰδιοτελεῖς (Παυσ. Θ, 22, 5). — 2) Πόλις παράλιος ἐν Ἰουδαίᾳ.

Ἀνθήλη, χωρίον κατὰ τὰς Θερμοπύλας, ἔχον ναὸν τῆς Δήμητρος, ἔνθα ἀνὰ πᾶν φθινόπωρον συνήθως συνήρχοντο οἱ τῶν Δελφῶν Ἀμφικτύονες (Ἡρδ. Ζ, 176. 200. — Ἰδ. Θερμοπύλαι).

Ἀνθολογία, συλλογὴ μικρῶν ποιημάτων, ἰδίως ἐπιγραμμάτων. Τὴν ἀρχαιοτέραν συνέταξεν ὁ ἐκ Γαδάρων τῆς Παλαιστίνης ποιητὴς Μελέαγρος περὶ τὰ 60 π. Χ. καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Στέφανον· περιεῖχε δὲ καὶ αὐτοῦ καὶ 46 ἄλλων συγχρόνων καὶ ἀρχαιοτέρων ποιήματα, οἷον τοῦ Ἀρχιλόχου,

τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφούς, τοῦ Ἀνακρέοντος, τοῦ Σιμωνίδου, κ. α. Ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης δὲ Φίλιππος, πιθωνῶς ἐπὶ Τραϊανοῦ, προσέθηκεν ἔτι ἐκλογὴν ἐπιγραμμάτων ἐκ 13 ποιητῶν, ἐκ τῶν γραφάντων μετὰ τὸν Μελέαγρον. Ἄλλας μετὰ ταῦτα ὁμοίᾳς Ἀνθολογίας συνέλεξε ὁ ἐξ Ἡρακλείας Διογενιανὸς καὶ ὁ Στράτων ἐκ Σάρδεων ἐπὶ Ἀδριανοῦ, καὶ ὁ ἐκ Μυρίνης τῆς Μυσίας Ἀγαθίας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. Ἄλλὰ πᾶσαι αὐταὶ αἱ συλλογαὶ ἀπωλέσθησαν· ἐξ αὐτῶν δ' ἀρυσθεῖς συνέταξε νέαν ἐκτεταμένην κατὰ τὸν 10^{ον} αἰῶνα μ. Χ. ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ὁ Κωνσταντῖνος Κεφαλαῖος. Διέταξε δ' αὐτὴν οὐχὶ ἀλφαθητικῶς, ὡς ὁ Μελέαγρος καὶ ὁ Φίλιππος, ἀλλὰ καθ' ὕλην, εἰς ΙΕ βιβλία, προσθεῖς εἰς τὰ ἀρχαῖα ἐπιγράμματα καὶ πολλὰ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων. Ἐξ αὐτῆς δὲ, κατὰ τὸν ἰδ' αἰῶνα ὁ Μάξιμος Πλανούδης ἠνθολόγησεν 7 βιβλία, ἃ ἐπὶ τῆς μεταβάσεως τῶν λογίων Ἑλλήνων εἰς Ἰταλίαν ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἰωάννης Λάσκαρης ἐξέδωκεν ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1494, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀνθολογία διαφόρων ἐπιγραμμάτων, εἰς ἣν μετὰ ταῦτα ὁ Hugo Grotius προσέθηκεν ἀρίστην λατινικὴν μετάφρασιν. — Ἀλλὰ τῷ 1606 εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἐιδελβέργης ἀνεῦρεν ὁ Σαλμάσιος χειρόγραφον τῆς συλλογῆς τοῦ Κεφαλαῖ, καὶ ἐν τοῖς ἔτεσι 1772—6 ἐξέδωκεν ὁ Brunk τρίτομον τὴν ἀνθολογίαν, συμπεπληρωμένην διὰ τῶν νέων εὐρημάτων, ἀφαιρέσας μόνον μεταγενέστερά τινα, τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς, οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχοντα, ἀλλὰ συμπεριλαβὼν εἰς τὴν ἐκδοσὶν καὶ περισθεθέντα ἀποσπάσματα ἀρχαίων ποιητῶν, τοῦ Σόλωνος, τοῦ Ἀρχιλόχου, τοῦ Σιμωνίδου, κτλ. Εἰσὶ δὲ τὰ ἐπιγράμματα ταῦτα, ὡς διαφόρων χρόνων καὶ ποιητῶν, οὕτω καὶ διαφόρου ἀξίας, τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀγχινοῦστατα καὶ ποιητικώτατα. Οἱ σπουδαιότεροι δὲ τῶν ἐπιγραμματογράφων τούτων εἰσὶ Σιμωνίδης (559 — 469 π. Χ.),

Ἄνακρέων (524), Καλλιμάχος, Θεόκριτος, Ἀσκληπιάδης, Λεωνίδαο ὁ Ταραντίνος (280), Μνασάλκας (248), Ριανδός (224), Διοσκορίδης (200), Ἀντίπατρος ὁ Σιδώνιος, Μελέαγρος (60), Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεὺς, Κριναγόρας, Λεωνίδαο Ἀλεξανδρεὺς, Λουκίλλιος, Φίλιππος Θεσσαλονικεὺς (ἐπ. X.), Λεόντιος, Ρουφίνος, Παῦλος Σιλεντιάριος, Ἀγαθίας (ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ). — Λατινικῇ δ' Ἀνθολογία συνελέγη τὸ πρῶτον ὑπὸ Σκαλιγέρου τῷ 1573, ἐκ χωρίων συγγραφέων καὶ ἐξ ἐπιγραφῶν.

Ἄνθυλλα, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου μεταξὺ Ναυκρατίδος καὶ Κανώπου, ἧς αἱ πρόσοδοι ἐπὶ τῆς περσικῆς κυριαρχίας ἐδίδοντο εἰς τὴν βασιλίσειαν εἰς προμήθειαν πεδύλων καὶ ζώνης (Ἡρδ. Β, 97. 98).

Ἄνιος, κατὰ τοὺς λατινικοὺς μύθους, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης ἢ Ροιοῦς, ἦν ὁ πατὴρ αὐτῆς Στάφυλος ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν ἐντὸς κιβωτοῦ σωθεῖσα δ' εἰς Δῆλον, ἔτεκεν ἐκεῖ τὸν Ἄνιον, μαθόντα τὴν μαντικὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐνυμφεῖθ' ὁ Αἰνείας ἐπὶ τῆς διόδου του διὰ τῆς Δῆλου τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λαβινίαν (Virg. *E.* III, 30. — *Ον. Met.* XIII, 650. — *Διον.* Ἄλ. Α, 59).

Ἄννίδας, ὁ μέγας Καρχηδόνιος στρατηγός, ὅστις ἀφ' οὗ θριαμβευτικῶς ἐπολέμησε τὴν Ῥώμην. ἤττηθεις μετὰ ταῦτα ἐν Ἀφρικῇ, κατέφυγε, τῷ 193 π. X. εἰς τὴν αὐλὴν Ἀντιόχου Γ, τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ μάτην ἐζήτησε νὰ πείσῃ καὶ αὐτὸν νὰ φέρῃ τὸν πόλεμον εἰς Ἰταλίαν. Ἐπειδὴ δὲ παρά τοῦ Ἀντιόχου ἠττηθέντος οἱ Ῥωμαῖοι ἀπήλθον τὴν παράδοσιν τοῦ Ἀννίβα, κατῴρθωσεν οὗτος νὰ φύγῃ εἰς Προυσίαν, τὸν βασιλέα τῆς Βιθυνίας. Ἄλλ' ὅτε καὶ οὗτος, ζητηθεὶς νὰ τὸν παραδώσῃ, ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, τότε ὁ γενναῖος Καρχηδόνιος ἠτοκτόνησε δηλητηριασθεὶς, τῷ 183.

Ἄννίκερες, ἐκ Κυρήνης, φιλόσοφος

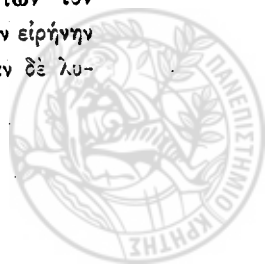
τῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστίππου, διάδοχος τοῦ Ἠγησίου (ἴδ.), τὸν ἐξευγενισμὸν τῆς ἡδονῆς ἐπιδιώκων «Χαίρειν γὰρ ἡμᾶς μὴ μόνον ἐπὶ ἡδοναῖς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὀμιλίαις καὶ ἐπὶ φιλοτιμίαις» (Κλημ. Ἄλ. Στρωμ. Γ, 417). Κατ' αὐτὸν ἐκαλοῦντο Ἄννικέρειοι καὶ οἱ ὀπαδοὶ του.

Ἄννων, ὄνομα διαφόρων Καρχηδονίων. Εἷς ἐξ αὐτῶν, υἱὸς τοῦ Ἀμίλκα, μέγας θαλασσοπόρος, ἐπεχείρησε περὶ τὸ 510 πλοῦν ἀνακαλύψεων ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ κατὰ τὴν τότε ἄγνωστον δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, ἵνα ἐκτείνῃ τῆς πατρίδος του τὰς σχέσεις καὶ τὴν ἐπιρροήν. Ἐγραψε δὲ περιγραφὴν τῆς περιηγήσεώς του φοινικιστί, καὶ ταύτης διατηρεῖται ἑλληνικῇ μεταφρασίᾳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Περίπλους», περιλαμβανομένη καὶ ἐκδιδομένη μετὰ τῶν μικρῶν γεωγράφων.

Ἄνουβις, ἀρχαιότατος παρ' Αἰγυπτίοις θεὸς τῶν νεκρῶν καὶ τῶν τάφων, υἱὸς Ὀσίριδος καὶ Ἰσιδος, παρίστατο θωκοκέφαλος ἢ κυνοκέφαλος, καὶ ἦν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις γνωστός.

Ἄνταος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς, γίγας, ἡγεμὼν τῆς Λιβύης, ὅστις πάντας τοὺς εἰς τὴν χώραν του προσπλέοντας ξένους ἠνάγκαζε νὰ παλαιώσῃ μετ' αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐφόνευε, διότι ἐν ὄσῳ ἤγγιζε διὰ τῶν ποδῶν του τὴν μητέρα του γῆν, ἀνέκτα νέας δυνάμεις καὶ ἦν ἀκαταμάχητος. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς, παλαιάσας μετ' αὐτοῦ, τὸν ἤγειρεν εἰς τὴν ἀγκάλην του, καὶ οὕτω τὸν ἐφόνευσεν· ὁ δὲ τάφος του ἐλέγετο ἐν Τίγγιδι τῆς Μαυριτανίας (Ἀπλδ. Β, 5, 11).

Ἄνταλκίδας, Σπαρτιάτης, υἱὸς Λέοντος, ἐπέμφθη (387 π. X.) πρὸς τὸν σατράπην Τιρίβαζον, ἵνα δι' αὐτοῦ ἐλκύσῃ τοὺς Πέρσας ὑπὲρ τῆς Σπάρτης, καὶ ὠφεληθεὶς ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου (τοῦ Μνήμονος) κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὑποστηρίζοντων τὸν Εὐαγόραν ἐν Κύπρῳ, συνωμολόγησεν εἰρήνην ἐπονειδιστὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα, οὕσαν δὲ λυ-

πληρὴν συνέπειαν τοῦ ἔμφυλιου πελοποννησιακοῦ πολέμου· κατ' αὐτὴν πᾶσαι αἱ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις ἀπεδίδοντο εἰς τὸν Μέγαν Βασιλέα, καὶ πλὴν τῶν νήσων Λήμνου, Σκύρου καὶ Ἰμβρου, αἵτινες ἔμμενον τοῖς Ἀθηναίοις, αἱ λοιπαὶ πᾶσαι πόλεις ἐκηρύττοντο αὐτόνομοι. Οὕτω κατέπεσε τῶν Ἀθηνῶν ἡ ἡγεμονία. Ὁ δ' Ἀνταλκίδας, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως περιφρονηθεὶς, ἐξ ἀπογνώσεως κατεδίκασεν αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς ἀσιτίαν καὶ ἀπέθανεν (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 13. Ε, 1, 30. — Πλούτ. Ἀγῆσ. ΚΓ. Ἀρτζ. ΚΑ. ΚΒ.).

Ἄντανδρος, 1) ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλέους, γράψας βιογραφίαν αὐτοῦ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων (Παυσ. Δ, 7, 4). — 3) Πόλις ἐν Μυσίᾳ, εἰς τὸν Ἀδραμύτιον κόλπον, κτίσμα Πελασγῶν ἢ Λελέγων, εὐρυθεῖσα ὑπὸ Αἰολέων (Ἡρόδ. Ε, 27. Ζ, 42. — Θουκ. Δ, 52. Η, 108. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 25. Ε.)

Ἀντεία, ἴδ. Βελλεροφῶν καὶ Προῖτος.

Ἀντέρως, ἴδ. Ἐρωσ.

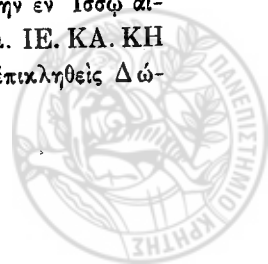
Ἀντήνωρ, Εὐφράνωρ, γλύπτης Ἀθηναῖος ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν, ἐργασθεὶς τοὺς τυραννοκτόνους περὶ τὸ 630 π. Χ. ἀνατέθεντας εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡρπάγη δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ξέρξου.

Ἀντιγόνηα, 1) πόλις τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας ἐπὶ τοῦ Ἀώου ποταμοῦ πρὸς τὰ Κεραῦνια ὄρη (Liv. XXXII, 5). — 2) π. ἐν Μυγδονίᾳ τῆς Μακεδονίας. — 3) π. ἐν τῇ Χαλκιδικῇ Χερσονήσῳ (Liv. XLIV, 10). — 4) π. ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου. — 5) Καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια Τρωάς καὶ ἡ Νίκαια ἐκλήθησαν οὕτως ἐπ' ὀλίγον.

Ἀντιγόνη, 1) θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος, μία τῶν ἡρώιδων τῆς Ἀττικῆς τραγωδίας. "Ὅτε ὁ Οἰδίπους ἐξ ἀπελπισίας διὰ τ' ἀκούσια ἐγκλήματά του, ἐτυφλώθη καὶ ἔφυγεν ἐκ Θηβῶν, τὸν συνώδευσε καὶ τὸν ἐποδηγέτει, μέχρις οὐ ἀπέθανεν αὐτὸς ἐν Κο-

λωνῶ τῆς Ἀττικῆς (Σφκλ. Οἶδ. ἐν Κολ.)· εἶτα δ' ἐπανῆλθεν εἰς Θήβας, καὶ ὅτε οἱ δύο ἀδελφοὶ τῆς, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, ἔπεσαν ἀλληλοκτονήσαντες, καὶ ὁ θεὸς τῆς Κρέων, ἡγεμῶν τῶν Θηβῶν, ἀπηγόρευσε νὰ ταφῇ ὁ Πολυνείκης, ὡς στρατεύσας κατὰ τῆς πατρίδος του, ἠπέιθησε μόνῃ ἐξ ἀδελφικῆς εὐσεβείας. Ἐγκατακλεισθεῖσα δ' ὑπὸ τοῦ Κρέοντος εἰς ὑπόγειον φυλακὴν, ἠτοκτόνησεν ἐκεῖ, καὶ παρ' αὐτῇ καὶ ὁ ἐραστής τῆς Αἴμων, ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος (Αὐτ. Ἀντιγ.). — 2) Γυνὴ τοῦ Πηλέως, μήτηρ τῆς Πολυδώρας. — 3) Θυγ. τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος ἐν Τροίᾳ (Ὁν. Met. VI, 93).

Ἀντίγονος, 1) υἱὸς Φιλίππου τοῦ ἐξ Ἑλυμιώτιδος, πατὴρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ καὶ Κύκλωψ ἐπιλεγόμενος διότι ἦτο μονόφθαλμος, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ (323 π. Χ.), ἔλαβεν εἰς μερίδιον τὴν Φρυγίαν, τὴν Παμφυλίαν καὶ τὴν Λυκίαν (Ἀρρ. Α, 29. — Curt. X, 25, 2). Ἐν ταῖς παντοίαις τῶν διαδόχων ἔμφυλοις περιπλοκαῖς (Διόδ. ΙΗ, 25. 40. 50), ἐπολέμησε καὶ προδοθέντα ἐφόρευσε τὸν Εὐμένην (Πλούτ. Εὐμ. ΙΒ, ΙΖ, Διόδ. ΙΘ, 43), ὥστε τῷ 316 ἦν κύριος πάσης τῆς δυτικῆς Ἀσίας καὶ αὐτῆς τῆς Συρίας, ἣν ὁμως μετὰ μακροὺς πολέμους ἠναγκάσθη (311) νὰ καταλίπη τῷ Σελεύκῳ (Διόδ. ΙΘ, 69. 77. 100. 105). Τῷ 310 ἀνέλαβεν ὁ Ἀντίγονος τὸν τίτλον βασιλέως, ὁ πρῶτος τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ ἀποφασίζας τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ ἐπικράτειαν νὰ καταστήσῃ εἰς βασιλεῖον, ἔπεμψε τὸν υἱὸν τοῦ Δημητρίου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ αὐτὸς ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Πτολεμαίου εἰς Αἴγυπτον, ἀλλ' ἀπέτυχε (Πλούτ. Δημ. ΙΕ.—Διόδ. Κ, 46. 81). Πολεμηθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου, Κασσάνδρου, Λυσιμάχου καὶ Σελεύκου, συμμαχησάντων, ἐφρονεύθη (302) εἰς τὴν ἐν Ἴσσοῦ αἰματηρὰν μάχην (Πλούτ. Δημ. ΙΕ. ΚΑ. ΚΗ—Λ). — 2) Ἀντίγονος, ἐπικληθεὶς Δώ-

σων, διότι περιωρίζετο πάντοτε εἰς ὑποσχέσεις, ἔγγονος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐπίτροπος δὲ τοῦ Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Δημητρίου Β' (230 π. Χ.), οὗ τὴν χήραν καὶ ἐνυμφεύθη, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας μετὰ συνέσεως καὶ ἱκανότητος (Liv. XL, 54). Ἀφ' οὗ κατέστειλε στάσιν ἐν τῷ κράτει του, συνεξεστράτευσεν μετὰ τοῦ Ἀράτου κατὰ τῆς Σπάρτης, καὶ ἐνίκησεν ἀποκρούσας δὲ καὶ εἰσβολὴν Ἰλλυριῶν (221), ἀπέθανεν αἰφνιδίως (Πλούτ. Ἀρατ. ΛΔ. ΜΣΤ.—Πολ. Β, 47, 70. Δ. 87. — Just. XXVIII, 3). — 3) Ἀντίγονος Γονατᾶς, οὗτω κληθεὶς διότι εἶχε σιδηρᾶν πλάκα εἰς τὸ γόνυ, υἱὸς Δημητρίου Πολιορκητοῦ, συνεξεστράτευσεν μετὰ τοῦ πατρὸς του, καὶ ὅτε οὗτος ἐξεβλήθη τῆς Μακεδονίας (287 π. Χ.), διετήρησε τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ αὐτῷ ἀνηκούσας πόλεις, ἀλλὰ ματαίως κατέβαλε προσπάθειάς ὅπως ἀπελευθερώσῃ τὸν ἐν Συρία ὑπὸ τοῦ Σελεύκου αἰχμαλωτευθέντα πατέρα του (Πλούτ. Δημ. ΝΑ). Μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ (283), ἐδάσιλευσεν ἐν Μακεδονίᾳ ἀλλ' ἐξωσθεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, ἠναγκάσθη μετὰ τούτου τὸν θάνατον (280), νὰ παραχωρήσῃ εἰς Πτολεμαῖον τὸν Κεραυνὸν τὴν βασιλείαν, εἰς ἣν αὐτὸς ἐγκατέστη τῷ 276. Ἀπέκρουσε δὲ τὴν εἰσβολὴν τῶν Γαλατῶν (Just. XV, 2), ἐξεδιώχθη (273) ὑπὸ Πύρρου (Πλούτ. Πύρρ. ΚΣΤ)· ἀλλὰ τούτου ἀπελθόντος εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀνεκτίσαστο ἐκ νέου τὸν θρόνον του. Μετὰ θάνατον δ' αὐτοῦ, ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἔπειτα καὶ τοῦτον ἐνίκησε, καὶ ἐκυρίευσεν καὶ τὴν Ἥπειρον (Πλούτ. Πύρρ. ΛΔ). Πολεμήσας δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀπέθανεν ὀγδοηκοντοῦτης, τῷ 240 (Πλούτ. Δημ. Μ.—Πολ. Β, 43). — 4) Ἀντίγονος Καρύστιος, συγγραφεὺς ἐπὶ Πτολεμαίων, γράψας βίους φιλοσόφων. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζεται Ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγὴ, ἴσως περιληψὶς ἀρχικῆς τινος αὐτοῦ συγγραφῆς. — 5) ἴδ. Πυρρόμαχος.

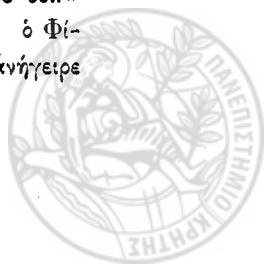
Ἀντιγραφῆ, ἐλέγετο ἡ διπλῆ περιληψὶς τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἐνίοτε δὲ καὶ μόνῃ ἢ δευτέρᾳ (Πλατ. Ἀπολ. Σωκρ. ΚΖ.—Πολυδ. Η, 58)· ἐπὶ δὲ τῶν κληρονομικῶν ἐκαστέρᾳ ἀδιακρίτως (Ἀρποκρ.—Σουίδ.). Τέλος δ' οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἀντικατηγορία προτεινομένη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀγωγὴν (Δημσθ. πρ. Φαίν. 1044). Καὶ ὁ διπλοῦς ἐκατέρωθεν ὄρκος ἐλέγετο ἀντωμοσία ἢ διωμοσία.

Ἀντίδοσις. Κατὰ Σολώνιον νόμον, ὁ νομίζων ὅτι ἐπεβάλλοντο αὐτῷ φόροι ἢ λειτουργίαι δυσανάλογοι πρὸς τὴν περιουσίαν του, ἐδικαιοῦτο νὰ προτεινῇ τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτῆς μετ' ἄλλου, ἐν ἐνόμιζε πλουσιώτερον καὶ παρὰ τὸ δίκαιον ἦιτον αὐτοῦ ἐπιβαρυνθέντα, καὶ τότε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς δημοσίας πρὸς αὐτὸν ἀπαιτήσεις. Αὕτη ἦν ἡ Ἀντίδοσις, ἧς ὅμως ἐξηρῶντο αἱ κτήσεις τῶν ἀργυρείων ἐν Λαυρείῳ, διότι αὐταὶ δὲν ὑπέκειντο εἰς φορολογίαν διὰ τὰς λειτουργίας (Δημσθ. πρ. Φαί-νιπ. Ἀφῶδ. Β, 840. Μηδ. 539). Ὁ ἀνούμενος αὐτὴν, ὑπεχρεοῦτο ν' ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος τὴν λειτουργίαν. Ὁ Ἰσοκράτης ἔγραψε λόγον «περὶ ἀντιδόσεως.»

Ἀντίδοτος, Ἀθηναῖος ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Εὐφράνορος, διδάξας τὴν τέχνην εἰς τὸν Νικίαν (Pl. XXXIV, 40, 27).

Ἀντίκλεια, ἴδ. Αὐτόλυκος καὶ Ὀδυσσεύς.

Ἀντίκυρα (ἢ Ἀντίκυρρα), 1) Πόλις τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Οἶτην, εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον (Ἡρδ. Ζ, 198). — 2) Πόλις τῆς Φωκίδος παραθαλασσία, ὑπὸ τὸν Παρνασσόν, ἀνατ. τοῦ Κίρφεως ὄρους, τοῦ Κυπαρίσσου καθ' Ὁμηρον (Ἰλ. Β, 519). Ἀμφότεραι αἱ πόλεις ἐθεωροῦντο ὡς ἔχουσαι πολλὸν ἐλέβορον, τὸ φυτὸν τὸ νομιζόμενον ὡς θεραπευτικὸν τῆς παραφροσύνης, ἐξ οὗ καὶ ἡ φράσις· «Ἀντίκυρρας σε δεῖ.» Ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ κατέστρεψεν ὁ Φίλιππος τὴν Φωκικὴν, ἀλλὰ τὴν ἀνήγειρε

πάλιν. Ἐἶτα δὲ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ἀντιλέβανος, ὄρος ἐκτεινόμενον Ν τοῦ Λιβάνου ἀπὸ Συρίας πρὸς τὴν Φοινίκην (Στρβ. ΙΣΤ, 756. — Ἀρρ. Β, 20, 4).

Ἀντίλοχος, υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης, συνώδευσε τὸν πατέρα του εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἦν εἰς τῶν ὠραιοτέρων καὶ ἀνδρειοτέρων νέων ἡρώων (Ἰλ. Δ, 457. Ε, 580. Ν, 545. Ο, 572. Π, 317). Ἦν δὲ καὶ, μετὰ τὸν Πάτροκλον, ὁ προσφιλέστατος τῷ Ἀχιλλεῖ, δι' ὃ καὶ αὐτῷ ἀνετέθη ν' ἀναγγεῖλη εἰς τὸν Ἀχιλλεῖα τοῦ Πατρόκλου τὸν θάνατον. Ἐφρονεῦθη δ' ὑπὸ τοῦ Μέμνονος, ἐν ᾧ ἐπρομάχeto τοῦ πατρός του, δι' ὃ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς πρότυπον υἱικῆς φιλοσοργίας, (Πίνδ. Πυθ. ΣΤ, 28)· ὁ δ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸν ἐκδικῶν, ἐθανάτωσε τὸν Μέμνονα (Ὀδ. Δ, 187), καὶ μετὰ ταῦτα ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐτέθη εἰς τὸν αὐτὸν τάφον εἰς ὃν ἔκειτο καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Πάτροκλος.

Ἀντιμαχίδας, ἴδ. Ἀντίστρατος.

Ἀντίμαχος, ἐκ Κολοφῶνος ἢ τῆς παρακειμένης Κλάρου, ποιητῆς καὶ γραμματικῆς, ἀκμάζων περὶ τὰ 404 π. Χ., φίλος τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ Πλάτωνος. Ἐγραψε μέγα ἔπος, τὴν Θηβαΐδα, τοὺς πολέμους τῶν Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας καὶ τῶν Ἐπιγόνων ψάλλον, προσέτι δὲ καὶ τὴν Λύδην, ἐλεγειακὴν ποίησιν ἐκ πολλῶν συγχειμένην ῥαψωδιῶν, εἰς ἡρωϊκὰ διηγήματα περιστρεφόμενην, καὶ οὕτω κληθεῖσαν κατὰ τὴν μνηστὴν τοῦ ποιητοῦ, ἧς ὁ θάνατος βαθέως τὸν ἔθλιβε, καὶ πρὸς παρηγορίαν του ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην ἐκείνων τῶν ἡρωολογιῶν. Οἱ λόγοι: τῆς Ἀλεξανδρείας ἐθαύμαζον αὐτὸν μεγάλως, καὶ εἰς τὸν κανόνα τῶν ποιητῶν ὃν συνέταξαν, τάτουσιν αὐτὸν ἐν τοῖς ἐποποιοῖς ἀμέσως μετὰ τὸν Ὀμηρον. Ἀλλὰ τὰ σωζόμενα αὐτοῦ ἀποσπάσματα ἐλέγχουσι γλῶσσαν ἐπιτετηθευμένην, ἐκ πασῶν τῶν διαλέκτων δαναϊζομένην, πολὺ ἀπέχουσαν τῆς Ὀμηρικῆς ἀρελείας. Οἱ

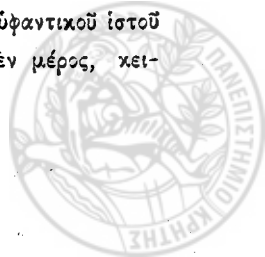
δὲ μῦθοι αὐτοῦ εἰσὶν ἀρχαϊκώτατοι, καὶ στερούμενοι ἐντέχνου οἰκονομίας. Ὡς γραμματικὸς δ' ἐξεργάσθη καὶ πραγματεῖαν περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν.

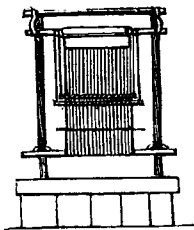
Ἀντίνοος, 1) υἱὸς Εὐπέθους, Ἰθακήσιος, ὁ αὐθαδέστερος τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ἐπιβουλεύσας τὴν ζωὴν τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Ἰθάκης τὴν ἐξουσίαν. Πρῶτον αὐτὸν κατετόξευσαν τὰ βέλη τοῦ Ὀδυσ-

σέως (Ὀδ. Δ, 660. 773. Π, 363. Ρ, 458. Σ, 42. Χ, 8. 48). — 2) Ὠραῖος νεανίας ἐκ Κλαυδιουπόλεως τῆς Βιθυνίας, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀδριανῶ, συνοδεύων αὐτὸν εἰς τὰς ὁδοπορίας του, καὶ πνιγὸς εἰς τὸν Νεῖλον τῷ 130 μ. Χ. Ὁ αὐτοκράτωρ κατέταξεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἡρώων, ὠνόμασε κατ' αὐτὸν Ἀντινοούπολιν τὴν πόλιν ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ ἔνθα ἀπέθανε, καὶ ἐν Μαντινεῖα τῆς Πελοποννήσου ἱδρυσεν αὐτῷ ναὸν, καὶ διέταξεν ἀγῶνας εἰς τιμὴν του· τὸ ὄνομά του δ' ἔδωκε καὶ εἰς ἓνα ἀστερισμόν. Σῶζονται δὲ πλεῖστα ἀγάλματα, προτομαί, δακτυλιόλιθοι καὶ νομίσματα, παριστῶντα αὐτὸν ὡς Διόνυσον ἢ ὡς ἄλλον τινὰ ἐκ τῶν νεαρῶν θεῶν (Παυσ. Η, 9, 4).

Ἀντίον, τὸ ξύλον τοῦ ὑφαντικοῦ ἴστου περὶ ὃ ἐλίσsetαι τὸ ἐξυφανθὲν μέρος, κει-

Ἐξ Αἰγυπτ. γραφῆς

ἔσχεν ἐκ τοῦ Διὸς τοὺς διδύμους ἀδελφοὺς Ἀμφίωνα καὶ Ζῆθον. Αὐτῆς φερώνυμον δράμα ἔγραψεν ὁ Εὐριπίδης, καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὁ Λίβιος Ἀνδρόνικος καὶ ὁ Πακούβιος ἄλλ' οὐδὲν αὐτῶν διεσώθη. Τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἀποτελεῖ μέρος τοῦ συμπλέγματος τοῦ Φαρνεσίου ταύρου (ἴδ. Ἀμφίων). — 2) Ἰδ. Θεσεύς.

Ἀντιόχεια, πολλαὶ πόλεις ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐν αἷς αἰ ἐπισημότεραι· 1) Ἀν. ἢ ἐπὶ Δάφνῃ, πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Συρίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου, παρά πυκνῶν δαφνῶν, εἰς ἀπόστασιν 120 σταδίων ἀπὸ

Ἡ πολιτοχὸς θεὰ τῆς Ἀντιοχείας ἄγαλμα κατὰ τὸ τοῦ Εὐτυχιδίου

νικοῖς χρόνοις ἐπίσημος, εἰς ἣν καὶ δύο συνῆλθον σύνοδοι ἐκκλησιαστικάι. Καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πέρσου Χοσρόου (540 μ. Χ.), τὴν ἀνφοδομήσεν ὁ Ἰουστινιανὸς, μετονομάσας αὐτὴν Θεοῦπολιν. Εἰς αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλίνος, ὁ Λιβάνιος, ὁ ἁγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καὶ ὁ Εὐάγγελος. — 2) Ἀντ. τῆς Πισιδίας, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Φρυγίας, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ

μενον ὁτὲ μὲν κάτω, ὁτὲ δὲ ἄνω, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι.

Ἀντιόπη, 1) θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀσωποῦ ἐν Βοιωτίᾳ (Ὅμηρ. Ὀδ. Λ, 260), ἢ τοῦ Νυκτέως,

τῆς θαλάσσης ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατόρος εἰς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀντιόχου ἰδρυθεῖσα. Ταχέως ἀξήσασα καὶ ἀναπτυχθεῖσα εἰς τετραπλῆν πόλιν κατάκοσμον μετὰ λαμπροτάτων στοῶν, ἔμεινε καὶ ἐν τοῖς χριστιαν-

εῖς ἡμέρας, ἐδρα πατριαρχική, ἡμεροῖς ἐπίσημος, εἰς ἣν καὶ δύο συνῆλθον σύνοδοι ἐκκλησιαστικάι. Καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πέρσου Χοσρόου (540 μ. Χ.), τὴν ἀνφοδομήσεν ὁ Ἰουστινιανὸς, μετονομάσας αὐτὴν Θεοῦπολιν. Εἰς αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλίνος, ὁ Λιβάνιος, ὁ ἁγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καὶ ὁ Εὐάγγελος. — 2) Ἀντ. τῆς Πισιδίας, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Φρυγίας, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ

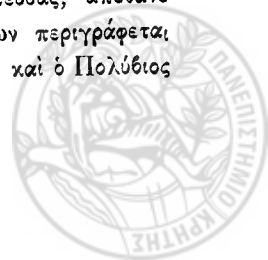
τῶν κατοίκων τῆς πρὸς Μαϊάνδρῳ Μαγνησίας. Εἶχεν ἱερὸν τοῦ μηνὸς Ἀρκαίου, τοῦ φρυγικοῦ Μεδύρκου. Ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκλήθη Καισάρεια. — 3) Ἀντ. ἐπὶ Μαϊάνδρῳ, ἐν Καρίᾳ ὑπὸ Ἀντιόχου Α' τοῦ Σωτήρος εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Πυθοπόλεως κτισθεῖσα.

Ἀντίοχος, 1) Στρατηγὸς Φιλίππου τῆς Μακεδονίας (Just. XIII. XV). — 2) Ἀντίοχος ὁ Σωτήρ, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Νικατόρος, βασιλέως τῆς Συρίας, γεννηθεὶς 324 π. Χ. (Just. XVII, 2, 10. XXIV, 1, 9). Μαθὼν ὁ πατήρ του παρά τοῦ ἱατροῦ ὅτι αἰτία θανατηφόρου τοῦ ἀσθενείας ἦν ἔρωσ πρὸς τὴν μητριάν του Στρατονίκην, τῇ παρεχώρησεν αὐτὴν, καὶ συγχρόνως τὸν ἐγκατέστησε βασιλέα ἐπὶ τῶν χωρῶν πέραν τοῦ Εὐφράτου (Πλούτ. Δμτρ. ΔΗ. ΛΘ), αἷς προσήρτησεν αὐτὸς καὶ ἄλλας μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου. Πολεμήσας κατὰ Πτολεμαίου, τοῦ φονέως τοῦ πατρὸς του, συνωμολόγησε τέλος εἰρήνην μετ' αὐτοῦ, ἵνα στραφῇ κατὰ τῶν εἰς Ἀσίαν εἰσβαλόντων Γαλατῶν· τοὺτους δὲ καὶ κατετρόπωσε, δι' ὃ καὶ τῇ ἐδόθη ἡ ἐπωνυμία Σωτήρως. Ἀλλ' ἐφονεύθη ἐν δευτέρᾳ μάχῃ κατ' αὐτῶν, τῷ 261, καὶ ἀπέθανεν ἐν Ἐφέσῳ. — 3) Ἀντ. Θεὸς, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προμνησθέντος, ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν παρά τῶν Μιλησίων διότι ἀπήλλαξεν αὐτοὺς τοῦ τυράννου Τιμάρχου. Ἐπολέμησε κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέφου τῆς Αἰγύπτου ἄλλ' ἠττώμενος, ἵνα τύχῃ τῆς εἰρήνης, ἀπέβαλε τὴν γυναῖκά του Λαοδίκειαν, καὶ ἐνυμφεύθη (250 π. Χ.) τὴν κόρην τοῦ Πτολεμαίου Βερενίκη. Ἀποθανόντος ὁμοῦ τοῦ Πτολεμαίου μετὰ δύο ἔτη, ἀνεκάλεσε τὴν πρώτην του σύζυγον, καὶ τότε αὐτὴ, τῷ 247, βοήθεια καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Σελεύκου, ἐθανάτωσε καὶ τὸν Ἀντίοχον, καὶ τὴν εἰς Ἀντιόχειαν ἐξορισθεῖσαν Βερενίκην, καὶ τὸ τέκνον αὐτῆς (Just. XXVII, 1.—Val. Max. IX, 14. Ext. 1). — 4) Ἀντ. Ἰέραξ, δεῦτερος υἱὸς τοῦ προμνησθέντος, ἔλαβε παρά τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του Σελεύκου (τοῦ Καλλινίκου) τὴν ἡγεμο-

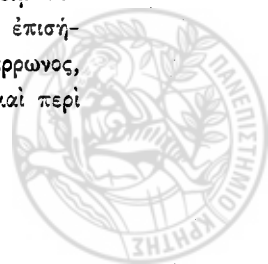
νίαν ἐπὶ τῆς δυτικῆς Ἀσίας μέχρι τοῦ Ταύρου (Just. XXVII, 2, 6), καὶ συνέδραμεν αὐτῷ κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Ἄλλ' ἐπανέστη πλεονεκτίας καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Συρίας ἐποφθαλμιάσας, καὶ πολλάκις ἤττηθεις, κατέφυγε παρὰ τῷ πενθερῷ του Ἄρταμένει, τῷ βασιλεῖ τῆς Καππαδοκίας, ἐκεῖθεν δὲ παρὰ τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ φυγῶν καὶ ἀπ' αὐτοῦ θελήσαντος νὰ τὸν κρατήσῃ αἰχμάλωτον, ἐφρονεύθη ὑπὸ ληστῶν, τῷ 225. — 5) Ἄντ. Γ, ὁ δεῦτερος υἱὸς Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, γεννηθεὶς τῷ 242, ἐβασίλευσε τῆς Συρίας τῷ 224. Ἀπὸ τοῦ 221 ἤρξατο πολεμῶν κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος τῆς Αἰγύπτου, ἐποφθαλμιάσαντος εἰς τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Κοίλην Συρίαν. Καὶ ἐνίκηθη μὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ῥαφίᾳ, τῷ 217, καὶ ἐκλείσεν εἰρήνην (Πολ. Ε, 82. — Just. XXXI, 1), τὸν ἐν Ἀσίᾳ δ' ἐπαναστατήσαντα διοικητὴν Ἀχαίων ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσε. Τῷ 212 κινήθεις κατὰ τῶν Πάρθων καὶ Βακτριῶν, καὶ νικήσας αὐτούς, ἐπωνομάσθη ὁ Μέγας. Ἐξεστράτευσεν δὲ καὶ εἰς Ἰνδίας καὶ ἀπεκόμισεν πλοῦσια λάφυρα. "Οτε δ' ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν Πτολεμαῖον τὸν Φιλοπάτορα διεδέχθη πενταετῆς Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανῆς, συμμαχήσας ὁ Ἀντίοχος μετὰ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, ἐνίκησε παρὰ τῷ Ἰορδάνῃ (198) καὶ ἐκυρίευσεν τὴν Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην (Πολ. ΙΣΤ, 18). Ἀπὸ ἐκστρατείαις κατὰ τοῦ Εὐμένους ἐν Περγάμῳ τὸν ἀπέτρεψαν οἱ Ῥωμαῖοι· θελήσας ὁμῶς νὰ ὑποστηρίξῃ κατ' αὐτῶν τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας, ὅτε οὗτος κατεβλήθη ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς, κατέκτησεν ὁ Ἀντίοχος τὰς πόλεις τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου (196). Οἱ Ῥωμαῖοι ἀπήτησαν νὰ τοῖς ἀποδοθῶσιν αὐταὶ καὶ ἄλλαι του κατακτήσεις, ἀλλ' ἐν ᾧ διεπραγματεύετο, ὠπλίζετο κατ' αὐτῶν, καὶ ἐφιλοξένησε παρ' αὐτῷ τὸν Ἀννίβαν, καὶ δεχθεὶς τῶν Αἰτωλῶν τὴν πρόσκλησιν εἰς βοήθειαν κατὰ τῆς Ῥώμης, ἐξεστράτευσεν καὶ διεχείμασεν εἰς Εὐβοίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔαρ

191 ἐνίκηθη ἐν Θερμοπύλαις ὑπὸ Ἀχιλίου Γλαυρίου (Πλούτ. Κάτ. ΙΓ.—Liv. XXXVI, 13). Ἠττήθη δὲ καὶ ὁ στόλος αὐτοῦ ἐπανειλημμένως. Ἐπιστρέψας δ' εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐνίκηθη (190) ἐν Μαγνησίᾳ ὑπὸ Κορνηλίου Σκιπίωνος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραδῶσῃ τὰ πλοῖα, τοὺς ἐλέφαντάς του καὶ τὰς ἐπαρχίας τὰς ἐντεῦθεν τοῦ Ταύρου, διανεμηθείσας τοῖς συμμαχοῖς τῶν Ῥωμαίων, τῷ Εὐμένει καὶ τοῖς Ῥοδίοις, καὶ ν' ἀποτίσῃ ἐντὸς δωδεκαετίας 15,000 ταλάντων (90,000,000 δρ.). Τοὺς δὲ παρ' αὐτῷ προσφυγόντας, τὸν Ἀννίβαν, τὸν Θόαντα, ἀρχηγὸν τῶν Αἰτωλῶν, καὶ ἄλλους, ἐβοήθησε νὰ δραπετεύσωσι. Παρὰ τῷ Τίγριδι δέ ποτε (187) λεηλατήσας τὸν ναὸν τοῦ Διὸς, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐξαναστάντων κατοίκων (Διόδ. ΚΘ, 13, 18. — Ἄππ. Συρ. ΛΒ.— Πολ. ΚΑ. 9, 13. — Liv. XXXVII, 24, 33, — Just. XXXII, 2, 2). — 6) Ἀντίοχος Δ' Ἐπιφανῆς, υἱὸς τοῦ προηγουμένου, τῷ 189 π. Χ. ὡς ὄμηρος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς Ῥώμην πεμφθεὶς. Ἀπληθευρώθη δὲ τῷ 175, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ Δημητρίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Σελεύκου. "Οτε δὲ τὸν Σέλευκον ἐφόνευσεν ὁ ὑπουργὸς αὐτοῦ Ἡλιόδωρος, εἰς τὸν θρόνον ἐποφθαλμίων, ἐβασίλευσεν ὁ Ἀντίοχος, καὶ ἐκινήθη κατὰ τῆς Αἰγύπτου, ἵνα ἐπανακτήσῃται τὴν Φοινίκην, τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Κοίλην Συρίαν, ἃς ἡ ἀδελφή του εἶχε φέρει ὡς προῖκα εἰς Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ. Κατέλαβε δὲ τὰς χώρας ταύτας καὶ μέρος τῆς Αἰγύπτου· ἀλλὰ τότε ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῆ, ἀπειληθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (168). Τοὺς Ἰουδαίους καταπιέζων, καὶ τοὺς ναοὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ θελήσας νὰ συλῆσῃ, προσέκρουσεν εἰς ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν τῶν Μακκαδαίων (167 — 164), καὶ ὑπ' αὐτῶν ἠττήθη ὁ στρατηγὸς αὐτοῦ Λυσίας. Εἰς Ταβάς δὲ, πρὸς τ' ἀνατολικά τῆς Περσίας ἐκστρατεύσας, ἀπέθανε τῷ 163. Ὑπὸ τῶν ἀρχαίων περιγράφεται ὡς χαρακτήριος ἀπανθρώπου, καὶ ὁ Πολύβιος

τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ Ἐπιφανῆς μετατρέπει εἰς ἐπιμανῆς (Πολ. ΚΣΤ, 10. ΚΖ, 17. ΚΘ, 11.—Liv. XLIV, 19. XLV, 11-13).—7) Ἀντ. Ε, Εὐπάτωρ, υἱὸς αὐτοῦ, 13 ἢ 9έτης μείνας ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, συνώδευσεν τὸν στρατηγὸν Λυσίαν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἱερουσαλῆμ, ὅτε τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ κενοῦ μείναντος θρόνου διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀντιόχου Ε ἤρπασεν αἴφνης ὁ πρῶν εὐνοούμενος τούτου Φίλιππος. Τότε ὁ Λυσίας, συμβιβασθεὶς μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ τὸν ἐνίκησεν (162). Ἀλλ' ἐπελθὼν ὁ Δημήτριος ἐκ Ρώμης, συνέλαβε τὸν ἐξάδελφόν του καὶ τὸν Λυσίαν, καὶ τὸ προσεχὲς ἔτος τοὺς ἐδολοφόνησεν (Πολβ. ΛΑ, 12.—Just. XXXIV, 3).—8) Ἀντ. ὁ θεὸς, υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Βάλα, ἀντετάχθη (144 π. Χ.) κατὰ τοῦ Δημητρίου τοῦ Νικάνορος, ὡς ἀξιώσεις ἔχων ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἐκυρίευσεν τὸ πλεῖστον τῆς ἐπικρατείας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Διοδότου Τρύφωνος, ὅστις ὅμως τὸν ἐθανάτωσε τῷ 141, καὶ ἤρπασεν τὴν ἐξουσίαν (Just. XXXVI, 1, 6).—9) Ἀντ. Ζ, δευτερότοκος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Σωτήρος, Σιδῆτης ἐπικληθεὶς, διότι ἀντετάχθη εἰς Σίδην τῆς Παμφυλίας, ἐξεδίωξε τὸν ἄρπαγα τοῦ θρόνου Τρύφωνα (138 π. Χ.), ὑπέταξεν Ἰωάννην, τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας (132), καὶ ἔπεσεν (130) ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Πάρθων (Just. XXXVI, 1. XXXVIII, 10).—10) Ἀντ. Η, υἱὸς τοῦ Δημητρίου Νικάνορος, ἐπιλεγόμενος ὁ γρυπὸς, ἤρξε, μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς του, ἐπὶ μέρους τῆς Συρίας, ἀπεδίωξε, βοηθεῖα τῶν Αἰγυπτίων, τὸν ἀντίπαλόν του Ἀλέξανδρον Ζαβίαν (ἴδ. Ἀλέξ. 14), ἐφόνησε τὴν μητέρα του Κλεοπάτραν διὰ τοῦ δηλητηρίου ὃ αὐτὴ εἶχε παρασκευάσει, δι' ὃ καὶ ἐκδικητῆς εἰρωνεία τῷ ἀπέδωκε τὸ ὄνομα Φιλομήτωρ, καὶ μακρὰν ὑποστάς πάλιν ὑπέρκτησεως τοῦ θρόνου πρὸς τὸν ἑτερομήτορα ἀδελφόν του, Ἀντίγονον τὸν Κυζικηνόν, ἐθανάτωσεν ὑπὸ Ἡρακλείωνος τίνος, τῷ 97 (Διόδ.

ΛΔ, 38.—Ἀππ. Συρ. ΕΘ.—Just. XXXIX 1-3).—11) Ἀντ. Κυζικηνὸς, οὕτω κληθεὶς διότι κατῴκησεν ἐν Κυζίκῳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του Ἀντ. τοῦ Σιδῆτου, ἐπιλεγόμενος καὶ Φιλοπάτωρ, ἔπεσεν ἐν μάχῃ κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του Σελεύκου τοῦ Ἐπιφανοῦς (Ἀππ. Συρ. ΕΘ), ἀμφισβητούντος αὐτῷ τὸν θρόνον.—12) Ἀντ. Ι, Εὐσεβῆς, ἐνίκησεν τὸν Σέλευκον τὸν Ἐπιφανῆ, κατέστειλε τὴν στάσιν τῶν ἀδελφῶν τούτου, Ἀντιόχου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Φιλίππου κατὰ τῶν υἱῶν Ἀντ. τοῦ Γρυποῦ, ἐνίκησεν ἀφοτέρους παρὰ τῷ Ὀρόντῃ, καὶ ἐφονεύθη ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Πάρθων, τοῦ θρόνου μετὰ πολλὰς διαμάχας περιελθόντος εἰς τὸν Φίλιππον (Ἀππ. Συρ. ΕΘ.—Διόδ. ΛΔ, 38).—13) Ἀντ. ΙΑ ὁ Φιλαδέλφος (ἢ καὶ Ἐπιφανῆς), ἀντίπαλος τοῦ προμνησθέντος, ἐπνίγη ἐν τῷ Ὀρόντῃ ἐπὶ τῆς ἐκεῖ ἤττης του.—14) Ἀντ. ΙΒ, Διόνυσος, υἱὸς καὶ αὐτὸς τοῦ Γρυποῦ, ἐπολέμησεν ἐπίσης κατὰ τοῦ Φιλίππου (ἴδ. Ἀντιόχος Ι), καὶ ἔπεσε πολεμῶν κατ' ἀραβικῆς φυλῆς (Just. XL, 1-15).—15) Ἀντ. ΙΓ, ὁ Ἀσιατικὸς, υἱὸς Ἀντ. Ι, ἐνεθρονίσθη (62 π. Χ.) ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου, διότι ἡ Ρώμη μετὰ τὴν νίκην κατὰ τοῦ Τιγράνου τῆς Ἀρμενίας, ὅστις εἶχεν ὑποτάξει καὶ τὴν Συρίαν, ἀνεγνώρισε τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιώματα αὐτοῦ. Ἀλλὰ μετὰ ἐν ἔτος ἐξεθρόνισεν αὐτὸν ὁ Πομπήιος, τὴν Συρίαν ῥωμαϊκῆν ἐπαρχίαν ἀνακηρύξας (Ἀππ. Συρ. ΜΘ, 70). Οὗτος ἦν ὁ ἔσχατος βασιλεὺς τῆς Συρίας ἐκ τῶν Σελευκιδῶν.—16) Ἀντιόχος Ἀθηναῖος, ναύκληρος τοῦ Ἀλικιᾶδου, παρὰ τὰς ὁδηγίας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου εἰς ναυμαχίαν προκληθεὶς καὶ ἠττηθεὶς, τῷ 407 π. Χ. (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 12).—17) Ἀντ. ἐξ Ἀσκάλωνος, περίφημος ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Φίλωνος, ζήσας ἐν Ἀθήναις, Ἀλεξανδρεὶα καὶ Ρώμῃ, ὑπῆρξε διδάσκαλος πολλῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων, ἐν οἷς καὶ τοῦ Οὐάρωνος, τοῦ Βρούτῳ, τοῦ Κικέρωνος, ὅστις καὶ περὶ

τῶν δογμάτων αὐτοῦ ἔγραψε (Acad. II, 19), ἀφορώντων εἰς τὸν συνδυασμὸν τῶν στωϊκῶν μετὰ τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀρχῶν.—18) Ἀντ. ὁ Συρακούσιος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, ἔγραψεν εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον ἱστορίαν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας μέχρι τοῦ 423 π. X., εἰς 9 βιβλία. Σώζονται δ' αὐτοῦ καὶ τινὰ ἀποσπάσματα.

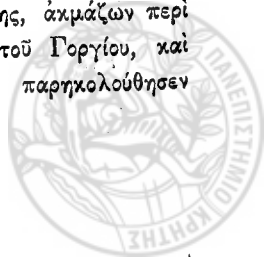
Ἀντίπατρος, 1) γεν. 400 π. X., εἰς τῶν ἐπισημοτάτων καὶ τῶ Φιλίππῳ φιλιτάτων στρατηγῶν. Ὁ Ἀλέξανδρος εἰς Ἀσίαν ἀπερχόμενος, αὐτῷ ἀφῆκε τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ κράτους, καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Τῷ 346 εἶχεν ἤδη πέμψει αὐτὸν ὁ Φίλιππος πρέσβυν εἰς Ἀθήνας, ἵνα διενεργήσῃ εἰρήνην, καὶ ἐφιλοξενήθη ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους. Εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας παρῶν, συνετέλεσαν οὐ μικρὸν εἰς τὴν νίκην (Ἀρρ. A, 11, 3.—Διόδ. IZ, 17). Ὡς τοποτηρητῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου, κατέβαλεν ἐπανάστασιν ἐν Θράκῃ, ἐνίκησε τοὺς Σπαρτιάτας καὶ συμμάχους ἐν Μεγαλοπόλει (330), καὶ ἐξησφάλισε τὴν ἐξουσίαν τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος (Διόδ. IZ, 62). Κατὰ δὲ τὸ 323, εἰσακούσας ὁ Ἀλέξανδρος τὰς κατ' αὐτοῦ διαβολὰς τῆς μητρὸς του (Ἀρρ. Z, 12.—Πλούτ. Ἀλέξ. ΛΘ, ΕΗ), τὸν μετεκάλεσεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξῷ, ἀποθανόντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔμεινεν ὁ Ἀντ. ἐν Εὐρώπῃ, ἐπὶ τῆς ἐπιτροπείας τοῦ Περδίκκου (Διόδ. ΙΗ, 3), καὶ τοὺς Ἕλληνας, ἐλπίσαντας ν' ἀποσείσωσι τὸν μακεδονικὸν ζυγόν, ἐνίκησεν ἐν Λαμίᾳ (322) τῆς Φθιώτιδος, φονευθέντος τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Λεωσθένους. Ὅτε δ' ὁ Περδίκκας ἠθέλησε νὰ καταλάβῃ τὸν χηρεύσαντα θρόνον τῆς Μακεδονίας, συμμαχήσας ὁ Ἀντίπατρος μετὰ τοῦ γαμβροῦ του Κρατεροῦ, τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τοῦ Πτολεμαίου, ὑπερέβη (321) τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ ὁ μὲν Κρατερός ἔπεσεν εἰς μάχην κατὰ τοῦ Εὐμένους, ὁ Περδίκκας ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν του, ὁ δ' Ἀντίπατρος ἀνεκηρύχθη ἐπίτροπος

τῆς βασιλείας (Διόδ. ΙΗ, 25-39). Στάσιν δὲ τοῦ ἰδίου στρατοῦ καταβάλων, καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν διατάξας, ἐπανῆλθε (320), χωρὶς νὰ παρακαλωθῇ ὑπὸ τοῦ Εὐμένους, εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας, ἐπίτροπον τῆς βασιλείας ἐγκαταστήσας τὸν γηραιὸν καὶ πολύπειρον Πολυσπέρχοντα, παραγκωνίσας τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ υἱὸν, τὸν φιλόδοξον Κάσσανδρον.—2) Ἀντ. ἔγγονος τοῦ προρρηθέντος, υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, τῷ 296 π. X. βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, νυμφευθεὶς Εὐρυδίκην, τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Λυσιμάχου. Ἐξεβλήθη δ' ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ τῷ 287 ἐφονεύθη ὑπὸ Λυσιμάχου (Just. XVI, 1).—3) Ἀντ. ἐκ Ταρσοῦ, φιλόσοφος Στωϊκός, διάδοχος Διογένηος τοῦ Βαβυλωνίου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Παναιτίου (Cic. Off. III, 12).—4) Ἀντ. Τύριος, ἐπίσης Στωϊκός, ἔζη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰ 44 π. X., καὶ ἦν φίλος Κάτωνος τοῦ νεωτέρου (Πλούτ. Κάτ. Δ.—Cic. Off. II, 24).—5) Ἀντ. Σιδώνιος, ἐπιγραμματογράφος (ἴδ. Ἀνθολογία).—6) Λ. Καίλιος Ἀντ., Ῥωμαῖος ἱστορικός, διδάσκαλος τοῦ Κράσσου. Ἐγραψε τοὺς καρχηδονικοὺς πολέμους, καὶ ὁ Λίβιος φαίνεται πολλὰ ἀπ' αὐτοῦ ἀρυσθεῖς.—7) Τορευτῆς, μετ' Ἀλέξανδρον τούτου ἐθαυμάζετο φιάλη ἀργυρᾶ, ἐφ' ἧς ἔγλυψε φυσικώτατα Σάτυρον κοιμώμενον (Pl. XXXIII, 55). Ἄλλοι ὅμως ἀποδίδουσι τὸ ἔργον εἰς τινὰ Διόδωρον.

Ἀντίπολις (V. Antibes), ἀποικία ματσαλιωτικῆ, ἐν Γαλλίᾳ, δυτικῶς τοῦ ποταμοῦ Βάρου (Στρβ. Δ, 178. 180 κτλ.).

Ἀντίρριον, (ἢ καὶ Ῥίον τὸ Μολωκρινόν, τὸ βόρειον ἀκρωτήριον εἰς τὸ 1/2 ὥρας πλάτος ἔχον στόμιον τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου (Θουκ. Β, 86.—Στρβ. Η, 335).

Ἀντισθένης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀθηναίου καὶ μητρὸς ἐκ Θράκης, ἀκμάζων περὶ τὰ 400 π. X. Μαθητῆς τοῦ Γοργίου, καὶ αὐτὸς σοφιστικὴν διδάξας, παρηκολούθησεν

ἔπειτα τὸν Σωκράτην, πιστῶς μέχρι τοῦ θανάτου του (Ξεν. Ἀπομν. Β, 5, Γ, 4, 4. ΙΑ, 17. Συμπ. Β, 10, Γ, 7). Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐγένετο ἀρχηγὸς τῆς κυνικῆς φιλοσοφίας, διδάσκων εἰς τὸ Κυνόσαργες (ν. Ἀσωμάτων), τὸ γυμνάσιον τῶν νόθων πολιτῶν, ὧν ἡ μήτηρ δηλαδὴ ἦτο ξένη. Φαίνεται δ' ὅτι ἐνέκυψε μᾶλλον εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς σωκρατικῆς φιλοσοφίας, εἰ καὶ ἡ πραγματεία αὐτοῦ, ἡ ἐπιγραφομένη ὀφυσικὸς φαίνεται μὴ οὔσα καὶ θεωρίας ἄμοιρος. Κατ' αὐτὸν, εἰ καὶ πολλοὶ ἦσαν οἱ δημῳδοὶ θεοὶ, ἀλλ' εἰς ἣν ὁ θεὸς τῆς φύσεως (Cic. N. D. I, 13, 32) ὡς μεγάλην δὲ καὶ ἀναγκαίαν ἀρετὴν ἐπρέσβευε τὴν αὐτάρκειαν ἢ κἂν τὴν ὀλιγάρκειαν. «Αὐτάρκη τὴν ἀρετὴν εἶναι πρὸς εὐδαιμονίαν, μηδενὸς προσδεομένην ὅτι μὴ Σωκρατικῆς ἰσχύος. Θεῶν μὲν ἴδιον εἶναι μηδενὸς δεῖσθαι, τῶν δὲ θεοῖς ὁμοίων τὸ ὀλίγων χρῆσθαι.» (Διογ. Λ. ΣΤ, 11. 105). Πιθανῶς δ' οἱ μετὰ ταῦτα ὁπαδοὶ τοῦ ἤσκησαν τὰς ἀρχὰς ταύτας εἰς ὑπερβολὴν, ὥστε ἔζων ὡς κτήνη μᾶλλον ἢ ὡς ἄνθρωποι, καὶ ἤρμοξε καὶ εἰς τὴν διαίταν αὐτῶν ὁ τίτλος κυνικῶν, ὃν ἴσως κατ' ἀρχὰς τοῖς ἔδωκεν ἡ ἔδρα τοῦ διδασκαλείου των, τὸ Κυνόσαργες. Τὰ φιλοσοφικὰ αὐτοῦ συγγράμματα, ὡς καλλιπέστετα μαρτυρούμενα, ἀπωλέσθησαν, πλὴν δύο μικρῶν μελετῶν, αἵτινες ἐπιγράφονται Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴας, καὶ πιθανὸν δὲν εἶναι γνήσια, ὡς καὶ τινῶν ἀποσπασμάτων.

***Αντισσα**, πόλις μετὰ λιμένος εἰς τὰ Δ τῆς νήσου Λέσβου (Θουκ. Γ, 18, Η, 23), πατρὶς τοῦ λυρικοῦ ποιητοῦ Τερπάνδρου.

***Αντίστατος**, ἀρχιτέκτων Ἀθηναῖος, μετὰ Καλλιπίστρου, Ἀντιμαχίδου καὶ Πωρίνου θεὸς ἐπὶ Πεισιστράτου τὰ θεμέλια τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὀλυμπίου (595 π. Χ.), τοῦ περατωθέντος ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

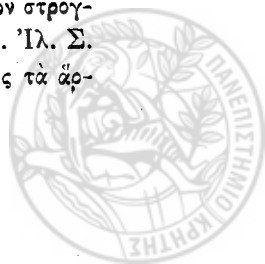
***Αντίφιλος**, ἴδ. Ἀπελλῆς.

***Αντιφῶν**, 1) ῥήτωρ ἐκ Ῥαμνοῦντος

τῆς Ἀττικῆς, γεν. τῷ 480 ἢ 479 π. Χ., κατ' ἄλλους τῷ 486. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Σόφιλος, σοφιστῆς, τῷ ἐδίδαξε πρῶτος τὴν ῥητορικὴν, εἰς ἣν τοσοῦτο διέκρυσεν, ὥστε εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν κανόνα πρῶτος καταριθμεῖται. Ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐστρατήγησε. Τῇ ὀλιγαρχικῇ μερίδι ἀνήκων, εἰσήγαγε τὴν ἀντιδημοτικὴν Βουλὴν τῶν Ὑ, ἢς ἀνατραπέισις, κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Θηραμένου ἐπὶ προδοσίᾳ, καὶ μετ' ἐξόχου εὐγλωττίας ἑαυτὸν ὑπερασπίσας, οὐχ ἤττον κατεδικάσθη εἰς θάνατον, τῷ 441 π. Χ., καὶ τὸ σῶμά του ἔμεινεν ἄταφον (Θουκ. Η, 68. 90). Δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ ἀρχαιότατος τῶν πολιτικῶν ῥητόρων, γράφων συνήθως (ὡς λογογράφος) λόγους δι' ἄλλους, πλὴν ὅτε ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὠμίλησε. Τῷ ἀπεδίδοντο 60 λόγοι, ἐξ ὧν ὁμως ἤδη ἐν τῇ ἀρχαιότητι οἱ 25 ἐθεωροῦντο ὡς οὐχὶ γνήσιοι. Περιεσώθησαν δὲ μόνον 15, ἐξ ὧν 12 εἰσὶ τρεῖς τετραλογίαι φονικαί, γυμνάσματα μᾶλλον ῥητορικὰ, ἐκάστη συγκειμένη ἐκ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου λόγου τοῦ δῶκοντος καὶ ὁμοίως καὶ τοῦ φεύγοντος. 3 ἕτεροι εἰσὶν ἀληθεῖς δικαστικαὶ συνηγορίαι. Τὸ ὕψος του ὁμοιάζει πῶς πρὸς τὸ τοῦ Θουκυδίδου, ἐν δὲ διὰ τοῦτο ἐσφαλμένως εἶπον μαθητὴν τοῦ Ἀντιφῶντος. Ἐγγραψε καὶ ῥητορικὴν τέχνην (Quinct. III, 11, 11) ἀπολεσθεῖσαν. — 2) Σοφιστῆς, ἐχθρὸς τοῦ Σωκράτους (Ξεν. Ἀπ. Α, 6), φονεῦθεὶς, ὡς φαίνεται, ὑπὸ τῶν Λ'. — 3) Τραγικὸς ποιητῆς, ἐν Ἀθήναις, εἶτα καὶ παρὰ τῷ Διονυσίῳ, βοηθῶν αὐτὸν εἰς τὴν ποίησιν τραγωδιῶν, ἀλλὰ θανατωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἐλευθεροστομίαν καὶ εἰλικρινειάν του.

***Αντλία**, ἡ μηχανὴ πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος ἐκ φρεάτων. Καθ' ὃ κινουμένη διὰ χειρῶν ἀνθρώπων, ἐχρησίμευεν ἐνιαχοῦ καὶ ὡς ποιήνῃ (Suet. Tib. LI).

***Αντυξ**, κυκλοτερές περιθώριον στρογγύλων σωμάτων, οἷον ἀσπίδων (Όμ. Ἴλ. Σ. 479. Υ, 275. Οὕτως ἐλέγετο καὶ εἰς τὰ ἀρ-

ματα μετάλλινος κύκλος ἐμπρός, πρὸς στερέωσιν τῶν ἡνίων (Ἰλ. Ε, 728).

Ἀντωμοσία, ἰδ. Διωμοσία.

Ἀντωνῆνος, ὁ εὐσεβῆς (pius), αὐτοκράτωρ Ῥωμαῖος (138—161 μ. Χ.), θετὸς υἱὸς τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀφιέρωσας πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἐπιμέλειαν εἰς τῶν λαῶν του τὴν εὐημερίαν. Ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ Ἑλλάς εἶδεν ἀνέσεως ἡμέρας καὶ ἡσυχίας. Αὐτὸς δ' υἰοθέτησε τὸν Μάρκον Αὐρήλιον.

Ἀντωνῆνος liberalis, ἴσως ἀπελεύθερος τοῦ αὐτοκράτορος Ἀντωνίου, ἔζη περιτὰ 150 μ. Χ., καὶ ἔγραψεν εἰς ὕφος εὐάρεστον «Μεταμορφώσεων συναγωγὴν.»

Ἀντώνιος, 1) ὁ ἐπικληθεὶς Κρητικός, Ῥωμαῖος, υἱὸς Μάρκου Ἀντωνίου, τοῦ βήτορος, θανατωθέντος ὑπὸ Μαρίου. Λαβὼν τὴν διοίκησιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου ἵνα καταστρέψῃ τοὺς πειρατὰς ἐν τῇ Μεσογείῳ, ἀπέτυχεν, ἐλεηλάτησε δὲ μόνον τὰς πόλεις εἰς ἃς προσέπλευσε, καὶ ἐπωνομάσθη εἰρωνικῶς Κρητικός, διότι εἰς Κρήτην ἀπέθανε.

— 2) Ἀντ. Ἰβρίδης, ἀδελφὸς αὐτοῦ, συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ Σύλλα εἰς Ἀφρικήν, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ ἔμεινεν ἐν Ἑλλάδι (83 π. Χ.), ἦν ἐλεηλάτει, δι' ἧ καὶ κατεμηνύθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. Καὶ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ ἔνθα κατέφυγεν ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐμφυλίων τῆς Ῥώμης περιπλοκῶν, εἰδείχθη πάντοτε ἄρπαξ καὶ ἐκ φιλοχρηματίας τὸν λαὸν πιέζων. — 3) Μάρκος Ἀντ. υἱὸς τοῦ Κρητικοῦ καὶ Ἰουλίας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Καίσαρος, γεννηθεὶς τῷ 83 π. Χ. Ἐκδεδηγημένος κατὰ τὴν πρώτην νεότητά του, διέπρεψεν ὁμῶς ὑπηρετήσας ἐν τῷ στρατῷ εἰς τὴν Συρίαν καὶ τὴν Γαλατίαν. Τῷ 49, δῆμαρχος ἐν Ῥώμῃ, ἐψήφισε κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς μετακαλοῦσης τὸν Καίσαρα, καὶ ἔφυγεν εἰς Γαλλίαν, εἰς αὐτοῦ τὸ στρατόπεδον. Τῷ 48, εἰς τὴν μάχην τῶν Φαρσάλων διώκει τὸ ἀριστερὸν κέρας τῷ δὲ 44, ὑπατεύσας μετὰ τοῦ Καίσαρος, προσέφερον αὐτῷ τὸ διάδημα ἐν δημοσίᾳ τελετῇ.

Μετὰ τὸν φόνον δὲ τοῦ Καίσαρος, τῇ 18 μαρτίου, τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ λόγον πρὸ τοῦ λαοῦ ἀπαγγείλας, καὶ τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἀναγνούς, ἔλαβε τὴν τῶν κτήσεων αὐτοῦ κληρονομίαν. Ἐπωφθαλμία δὲ καὶ εἰς τὴν τῆς ἐξουσίας του, ἀλλὰ προσέκρουσεν εἰς τὴν φιλοδοξίαν τοῦ Ὀκταβίου, ἀνεψιανοῦ καὶ θετοῦ τοῦ Καίσαρος, ὅστις καὶ πολεμήσας αὐτὸν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τὸν ἐνίκησεν. Ἐσυμβιβάσθησαν ὁμῶς τέλος, καὶ συνέστη ἡ τριανδρία τοῦ Ὀκταβίου, Ἀντωνίου καὶ Λεπίδου, ἧς πολλὰ ἔπεσον θύματα, καὶ αὐτὸς ὁ Κικέρων. Τῷ 42 ὁ Ἀντωνίος καὶ ὁ Ὀκτάβιος κατετρόπωσαν τοὺς δημοκρατικούς εἰς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας, ὅθεν ὁ Ἀντώνιος μετέβη εἰς Ἀσίαν, ἧς ἐδόθη αὐτῷ ἡ ἡγεμονία, καὶ ἐκεῖθεν παρηκολούθησε τὴν Κλεοπάτραν, ἐρωτόληπτος, εἰς Αἴγυπτον. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ Φουλβία, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Λ. Ἀντωνίου, ἐκίνησαν τὸ προσεχὲς ἔτος πόλεμον κατὰ τοῦ Ὀκταβίου, ἀλλὰ τῆς Φουλβίας ἀποθανούσης, προήλθε ταχέως ἡ διαλλαγὴ, τοῦ Ἀντωνίου νυμφευθέντος τὴν Ὀκταβίαν, ἀδελφὴν τοῦ Ὀκταβίου. Τῷ δὲ 39, ἀφ' οὗ ἡ τριανδρία ἔκλεισεν εἰρήνην μετὰ τοῦ Πομπηίου, ἐπέστρεψεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔνθα νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐνίκησε τοὺς Ἀρμενίους καὶ ἡττηλώτευσεν τὸν βασιλεῖα αὐτῶν, καὶ ὅλως ἐκδοτος εἰς τῆς Κλεοπάτρας τὸν ἔρωτα, ἀφήκεν εἰς αὐτὴν διὰ διαθήκης πᾶσαν τὴν κληρονομίαν του, ἀπέπεμψε τὴν Ὀκταβίαν καὶ διέστη αὐτῆς πρὸς τὸν Ὀκτάβιον. Ἐν μεγάλῃ δὲ ναυμαχίᾳ κατὰ τὸ Ἄκτιον, πρὸ τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, κατετροπώθη ὑπὸ τοῦ Ὀκταβίου, ἔφυγε μετὰ τῆς Κλεοπάτρας εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐκεῖ, πολιορκηθεὶς (τῷ 31) καὶ ἀκούσας ὅτι ἡ Κλεοπάτρα ἐφρονεῖτο, ἠτύοκτόνησεν· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐκπνεῦσθαι, μαθὼν ὅτι ἡ ἀγγελία ἦν ψευδής, μετέβη πρὸς αὐτὴν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. (Πλούτ. Ἀντ. Βρούτ. 52. ΚΗ.—Δ. Κασσ. ΜΓ. ΝΑ — Ἀπ. Ε).

Ἄνυτος, Ἀνθεμίωνος, Ἀθηναῖος, εὐ-

πορος βυρσοπώλης, μετὰ τοῦ Θρασυβούλου εἰς τὴν πτώσιν τῶν Λ συνεργασθεῖς. Κατ' ἀρχὰς φίλος τοῦ Σωκράτους, ἐγένετο ἔπειτα εἰς τῶν ἀσπονδοτέρων κατηγορῶν του (Πλάτ. Ἄπομν. — Ξεν. Ἄπολ.). Ἐκδιωχθεὶς δ' εἶτα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετανοούτων, ἔφυγεν εἰς τὴν ἐν τῷ Πόντῳ Ἡράκλειαν. Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖθεν λέγεται ὅτι ἀπεδιώχθη ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἢ ὅτι καὶ ἐλιθοβολήθη (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 42).

Ἄξιός (ν. Βαρδάρη), ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τοῦ Σκάδρου πηγάζων, καὶ ἐκβάλλων ζεῖς τὸν θερμακτικὸν κόλπον μεταξὺ Πέλλης καὶ Θεσσαλονίκης.

Ἄξιερος, Ἄξιόκερσα, Ἄξιόκερσος, ἴδε Κάβειροι.

Ἄξινομαντεία, πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων. Ἡ ἀξίνη ἐνεπήγνυτο εἰς πάλον, τὰ ὄνοματά τῶν ὑπόπτων ἐπροφέροντο, καὶ εἰς οὗ τὸ ὄνομα ἢ ἀξίνη ἐπιπτεν, ἐκεῖνος ἦτο ὁ ἔνοχος (Plin. XXXVI, 19, 34).

Ἄξιόχορς, ἴδ. Ἄτρεύς.

Ἄξιονες, καὶ κύρβεις λεγόμενοι, τριγωνικὰ πρίσματα, περὶ τὸν ἄξονα αὐτῶν στρεφόμενα, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένοι οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος. Ὁ Πλούταρχος (Σόλ. ΚΕ) λέγει, ἴσως ἐσφαλμένως, ὅτι κύρβεις ἐλέγοντο τὰ περιέχοντα τοὺς θρησκευτικούς νόμους. Οἱ Ἄξιονες, ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, μετετέθησαν ὑπὸ Ἐφιάλτου, ἐπὶ Περικλέους, εἰς τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ Βουλευτήριον καὶ τὴν Βασιλειὸν στοάν. Συντρίμματά ἀντιγράφων αὐτῶν εὐρέθησαν. — Ἰδ. Ἄρμα.

Ἄξιός, (Ἡρδ. Δ, 154), ἢ Ὀαξιός (Στρ. Β), πόλις Κρητικῆ, κειμένη ἐπὶ ποταμοῦ ὀμωνύμου. Ἰδρυτὴς αὐτῆς λέγεται ὁ Βάττος ἐκ Θήρας. Τὸ ὄνομα διατηρεῖ τὸ χωρίον Ἄξιός παρὰ τῇ Ἰδῆ.

Ἄορονς, 1) ἡφαιστεια λίμνη ἐν Καμπανίᾳ (Στρβ. Ε, 244. — Virg. Ἔν. III, 442. — VI, 118). — 2) Ἀ. Πέτρα, ἐν τῇ Ἰνδικῇ,

βράχος ὑψηλὸς ὑπὲρ τῶν Ἰνδῶν, φέρων φρούριον ὄχυρον (Διον. Περ. 1151). Κατ' Ἀρριανὸν Ἄορνίς.

Ἄπαγωγή, ἐν Ἀθήναις ἡ πράξις τοῦ ἀπάγειν εἰς τοὺς ἀρχοντας τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀλόντα, καὶ τὸ δικαστικὸν ἔγγραφον δι' οὗ

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

αὕτη ἐγίνετο (Δημοσθ. κ. Ἄρστρον. 646. — Λυσ. κ. Λεωκρ. § 121), ἐν ᾧ ἡ ἐφήγησις ἦν ἡ πράξις δι' ἧς οἱ ἀρχοντες ὠδηγοῦντο πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἠδύναντο νὰ καταλάβωσι τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκληματίαν.

Ἀπάμεια, διάφοροι πόλεις ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσαι αἱ πλεῖστοι κατ' Ἀπάμην τὴν γυναικῆ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. 1) Ἀπάμεια ἡ Κιθωτὸς, ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Μαιάνδρου καὶ Μαρσίου (Στρβ. IB, 577). — 2) Ἀπ. Μυρλειῶν, ἐν Βιθυνίᾳ, οὐ μακρὰν τῆς Νάκτης, τοῦ Κυανίου κόλπου, μετὰ λιμένος (Στρβ. IB, 521). — 3) Ἐπὶ νήσου, κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Τίγρητος καὶ Εὐφράτου. — 4) Ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, δυτικῶς τῆς Ἐδέσσης (Pl. V, 24, 21). — 5) Ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ἐν Συρίᾳ, παρὰ λίμνην ἧτις ἐκαλεῖτο Ἀπαμειτίς. Ὁ Σέλευκος ἠξίωσε τὴν πόλιν, ἔχουσαν καὶ ἵπποφορβεία καὶ

ἐλεφάντων ἀγέλας. Ἦν δὲ πατρίς τοῦ στωϊκοῦ Ποσειδωνίου. — 6) Ἀπ. ἢ πρὸς Ῥαγαῖς, ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Μηδείας καὶ Παρθικῆς, Ν. τῆς Κασπίας, κτίσμα ἐλληνικὸν, (Στρβ. ΙΑ, 514).

Ἀπατούρια, τὰ, (ἐκ τοῦ ἄ[μα] καὶ πατῆρ), ἑορτὴ παρ' Ἰωσι, καθ' ἣν οἱ πατέρες ἐνέγραφον τὰ παιδία των εἰς τὰς φρατρίδας. (Ἡρδ. Α, 147). Ἐτελεῖτο δ' ἐν Ἀθήναις κατὰ Πυανεψιδῶνα (ὀκτώβριον — νοεμβρίον), καὶ διήρκει τρεῖς ἡμέρας, ὧν ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο Δορπία, διότι κατ' ἐκείνην παρετίθετο ὑφ' ἐνὸς τῶν πλουσιωτέρων δεῖπνον εἰς τοὺς φράτορας· ἡ δευτέρα ἐλέγετο ἀνάρρυσσις (ἐκ τοῦ ἀναρρύνειν = θύειν), καὶ ἦν ἡ ἡμέρα θυσίας· τὴν δὲ τρίτην, κουρεῶτιν λεγομένην, ἕκαστος πατὴρ ἐπαρουσίαζε τὸ μονοετὲς (Μ. Ἐτυμ. λ. Ἀπατ.) ἢ κατ' ἄλλους (Πρόκλ. ἀπατ.) τριετὲς βρέφος του, φέρων ἱερεῖον, τὸ μεῖον λεγόμενον, καὶ καταθεῖς αὐτὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἐζήτει τὴν ἐγγραφήν. Ἄν δέ τις ὑπῆρχεν ἐνιστάμενος κατὰ τῆς γνησιότητος τοῦ παιδίου, ἀφήρει τὸ ἱερεῖον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, καὶ οἱ φράτερες ἀπεφάσιζον. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ἐξητάζοντο καὶ αἱ πρόδοι τῶν εἰς τὰ σχολεῖα φοιτῶντων παιδίων, καὶ ἀπήγγελλον αὐτὰ χωρὶα συγγραφέων, καὶ τὰ μᾶλλον ἐπιτυγχάνοντα ἐβραβεύοντο (Πλατ. Τιμ. σ. 21. Β).

Ἀπελεύθεροι, ἴδ. Δοῦλοι.

Ἀπελλῆς Πυθίου, Κολοφώνιος, μαθητῆς Παμφίλου τοῦ Σικυωνίου, ὁ ἐπισημότερος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, ἐπιμελής οὐχ ἤττον ἢ μεγαλοφυῆς, ὥστε ἔλεγον ὅτι οὐδ' ἡμέραν ἄφιεν νὰ παρέλθῃ χωρὶς γραμμὴν νὰ χαράξῃ. Εἰς τὰ ἔργα του ἐπέγραφεν ἐποίει ἀντὶ ἐποίησεν, αἰνιττόμενος ὅτι οὐδὲν ἐθεώρει ὡς ἐντελές. Ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων αὐτοῦ ἦσαν ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη, ἣν ἀντέγραψεν ἐκ τῆς Φρύνης καὶ ἐπώλησε τοῖς Κόρις. Συνεχέστατα ἐζωγράφησε τὸν Ἀλεξάνδρον, ὅστις ὑπ' ἄλλου δὲν ἤθελε νὰ

ζωγραφῆται, καὶ ἔλεγεν ὅτι ὑπῆρχον δύο Ἀλεξάνδροι, ὁ μὲν ἀήττητος, ἑαυτὸν αἰνιττόμενος, ὁ δ' ἀμίμητος, ὁ τοῦ Ἀπελλοῦ. Ὁ Πλίνιος (XXXV, 36) λέγει αὐτὸν ποιούμενον χρῆσιν τεσσάρων μόνον χρωμάτων. Ἐγραψε δὲ καὶ περὶ τέχνης, ἀλλὰ τῆς συγγραφῆς του οὐδὲν διεσώθη.

Ἀπελλικῶν, ἐκ Τέω, φιλόσοφος, λαμπρὰν ἐν Ἀθήναις βιβλιοθήκην συλλέξας, ἐν ἣ ἦσαν καὶ τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους. Αὐτὴν ἀπήγαγε (τῷ 83 π. Χ.) εἰς Ῥώμην ὁ Σύλλας (Στρβ. ΙΓ).

Ἀπεραντία, πόλις καὶ ἐπαρχία τῆς Αἰτωλίας παρὰ τῷ Ἀχελῷῳ, (Λιν. XXXVI, 33).

Ἀπία, ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγιαλέως (Αἰσχλ. Ἰκέτ. 790). Ἐν Ὀμήρῳ «τῆ λόθεν, ἐξ ἀπίης γαίης,» φαίνεται δηλοῦν τὴν μακρυσμένην (Ἰλ. Α, 270. Ὀδ. Θ, 25).

Ἀπιδανὸς, ποταμὸς βορείως τῆς Ὀθρυος πηγᾶζων, καὶ παρὰ τὰ Φάρσαλα ἐν Θεσσαλίᾳ εἰσρέει εἰς τὸν Πηγεῖον.

Ἀπίκιος, (Καίλιος) διάσημος πολυφάγος καὶ διδάσκαλος τῆς Γαστριμαργίας. Σφίζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δέκα βιβλία περὶ μαγειρικῆς, λατινιστὶ ὑπὸ τίτλος ἐλληνικούς.

Ἀπις, ὁ ἐν Μέμφιδι τῆς Αἰγύπτου τιμώμενος ἱερός ταῦρος, κατοικῶν ἐν ναῖσχοις, καὶ ὑπὸ ἱερέων τρεφόμενος εἰς χρυσᾶ σκευή. Ἦν μέλας μεθ' ὠρισμένων τινῶν λευκῶν στιγμάτων, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς τοῦ Ὀσίριδος ἢ ἐνσάρκωσις (Ἡρδ. Γ, 27.—Διόδ. Α, 21. 85.—Στρβ. ΙΖ, 562). Ἠνίττετο δὲ βεβαίως τῆς γεωργίας τὴν καθιέρωσιν.

Ἀπίων, γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, διδάξας ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς α' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ἐγραψε δὲ «γλώσσας Ὀμηρικᾶς,» καὶ ἠσχολήθη περὶ τὴν διόρθωσιν τῶν ὀμηρικῶν κειμένων, οὐχὶ, ὡς φαίνεται, μετὰ τῆς δεούσης εὐθύτητος. Τὸ φερώνυμον αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ

Ομήρου υποτίθεται χρόνων μεταγενεστέρων. Ἐγραψε δὲ καὶ πρὸς τὸν Καλιγούλαν ἀναφορὰν τῶν Ἀλεξανδρινῶν κατὰ τῶν Ἰουδαίων, γνωστὴν μόνον ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Φλ. Ἰωσήπου.

Ἄπνευστι ἢ ἀμυστι ἔπινον, ἦτοι διὰ μιᾶς καὶ ἄνευ διακοπῆς, εἰς συμπόσια, ὅταν προέπινον, ἢ πρὸς ποινὴν, διὰ τὴν μὴ λύσειν αἰνίγματος, κτλ.

Ἀπογραφὴ, ἐν τῷ ἀττικῷ δικαίῳ ὁ ἐπίσημος κατάλογος δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν κτημάτων, ὁ εἰς τὰ δικαστήρια ὑποβαλλόμενος.

Ἀποδέκται, ἴδ. πολιτικὴ οἰκονομία, Α, 13).

Ἀπόδεσμος, ζώνη δερματίνη ἣν περιβάλλοντο ἐνίοτε αἱ νεαὶ ἵνα ἐμποδίσωσι

τὴν ὑπερβολικὴν τοῦ στήθους ἀνάπτυξιν.

Ἀποδυτήριον, τὸ μέρος τῶν λουτρῶνων ἢ τῶν γυμνασίων ἔνθα ἀπεδύοντο.

Ἀποθέται, ἴδ. Κεάδας.

Ἀποθέωσις, παρ' Ἑλλησι σπανίως, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἡ τῆς Λευκοθέας (Ὀδ. Ε, 334). Ὑπὸ τοὺς θεοὺς δ' ὑπῆρχον αἱ βαθμίδες τῶν ἡμιθέων καὶ τῶν ἡρώων, εἰς ἃς ἄλλως οὐδεὶς ἀνεβιάζετο ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Ἦρξατο ὁμως ἐπικρατοῦσα ἡ Ἀποθέωσις καθ' ὅσον ἐξηχρειοῦτο καὶ ἐταπεινοῦτο ὁ ἠθικὸς χαρακτήρ, ἐπὶ τῶν Διαδόχων, καὶ μάλιστα ὅτε ἐκορυφώθη ἡ κέρπεια τῆς κολακείας, ἐπὶ Ῥωμαίων.

Ἀποθήκη, ἐν τοῖς οἴκοις, τὸ μέρος

ἔνθα ἀπετίθεντο οἱ ἀμφορεῖς τῶν οἰκιακῶν προμηθειῶν. Καὶ ὁ μὲν οἴνων, ἔνθα ἐφυλάττετο ὁ ἔτι ἀνέτοιμος οἶνος, ἔκειτο ἐν ὑπογείοις, αἱ δὲ τοῦ ἀρχαίου οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων συνήθως, ἐν Ῥώμῃ κἂν, εἰς τὰ ὑπερῶα, ὑπὲρ τὸ μαγειρεῖον, ἵνα καπνίζονται (Hor. Sat. II, 5, 7. Od. III, 8, 9).

Ἀποικία, ἴδ. Κληρουχία.

Ἀποκέρυξις, τὸ δικαίωμα τοῦ πατρὸς τοῦ ἀποκηρύττειν κατὰ τὸν νόμον τὸ τέκνον αὐτοῦ, καὶ στερεῖν αὐτὸ τῆς νομίμου κληρονομίας του.

Ἀποκολοκύνθωσις, ἴδ. Σενέκας, 2.

Ἀπολλινάριος, ἐξ Ἀλεξανδρείας, πρεσβύτερος ἐν Λαοδικείᾳ καὶ γραμματικὸς, μετέφρασε πολλὰ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς εἰς ἑξαμέτρους, καὶ συνέταξεν ἐξ αὐτῶν τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας. Διτηρήθη δ' αὐτοῦ μόνη ἢ δι' ἡρωϊκῶν στίχων μετὰφρασις τοῦ Ὑαλτηρίου.

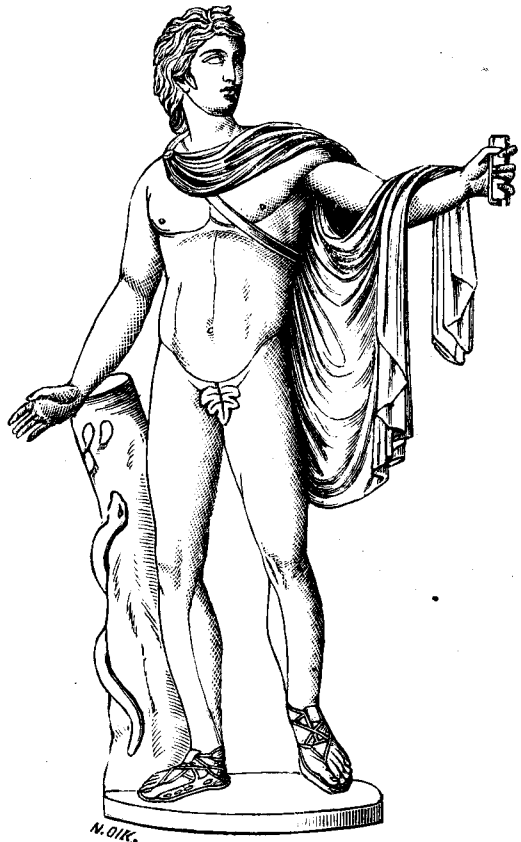
Ἀπολλόδωρος, 1) ἐκ Ταρσοῦ, τραγικὸς ποιητῆς, οὐ οὐδὲν διεσώθη, ὁ δὲ Σουΐδας μνημονεύει β τραγῳδιῶν αὐτοῦ. — 2) Ἀ. ἐπίσης ἐκ Ταρσοῦ, γραμματικὸς, γράψας περὶ τῆς Μηδείας τοῦ Εὐριπίδου. — 3) Ἀ. ἐκ Καρύστου τῆς Εὐβοίας, ἐπίσημος κωμικὸς. — 4) Ἐτερος κωμικὸς ἐκ Γέλας τῆς Σικελίας, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. Ἄγνωστον δ' εἰς τίνα ἐκ τῶν δύο ἀποδοτέα τὰ σωζόμενα ἀποσπάσματα. — 5) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀσκληπιάδου, περὶ τὰ 140 π. Χ. μαθητεύσας παρὰ τῷ γραμματικῷ Ἀριστάρχῳ καὶ τῷ στωϊκῷ φιλοσόφῳ Παναίτιῳ, ἔγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν σώζεται μόνον ἡ ἐξ ἀρχαίων πηγῶν τῶν κυκλικῶν ποιητῶν καὶ λογογράφων εἰς τρία βιβλία, ὧν τὸ τρίτον ἐλλιπές, ὑπὸ τὸν τίτλον Βιβλιοθήκη συντεταγμένη μυθολογία αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν πρώτων θεογονιῶν μέχρι τοῦ Θησέως. Ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων του συγγραμμάτων μνημονεύονται τὰ Χρονικὰ εἰς 4 βιβλία, εἰς στίχους ἰαμβικοὺς γεγραμμένα, ὡς καὶ ἡ Γῆς περίοδος· προσέτι περὶ νεῶν ἢ περὶ

τοῦ νεῶν καταλόγου τοῦ Β τῆς Ἰλιάδος· τὰ περὶ Σώφρωνος, τὰ περὶ Ἐπιχάρμου, καὶ 24 βιβλία Περί θεῶν.—6) Ῥήτωρ ἐκ Περγάμου, γεννηθεὶς τῷ 104 π. Χ., διδάσκαλος τοῦ νέου Ὀκταβιανοῦ ἐν Ἀπολλωνία, συνέστησε σχολὴν ἐν Ῥώμῃ. Ἔργον αὐτοῦ μνημονεύεται ἐπιγραφόμενον Τέχνη (Quinct. II, 11, 2).—7) Γλύπτης Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ἐπονομασθεὶς μαινόμενος, διότι ἔθραυε τὰ ἴδια ἔργα του, οὐδέποτε εὐχαριστούμενος εἰς αὐτά (Pl. XXXIV, 19, 21).—8) Ζωγράφος τῶν αὐτῶν χρόνων ἐπίσημος, σκιαγράφος ἐπικληθεὶς, διότι πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν ἀπόχρωσιν τῆς σκιάς (Pl. XXXV, 36, 1.—Πλούτ. Πότ. Ἀθ. σ. 346).—9) Ἰδ. Τραϊανός.

Ἀπόλλων, εἰς τῶν 12 θεῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς (Ὀμ. Ἰλ. Α, 21. 36.—Ἡσιόδ. Θεογ. 918), ἦτις ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας τῆς Ἥρας καὶ τοῦ ὄφραος Πύθωνος διωκομένη, κατέφυγεν εἰς Δῆλον, καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ὄρος Κύνθον ἔτεκεν αὐτὸν καὶ τὴν Ἄρτεμιν (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ.), θεοὺς τὸν μὲν τοῦ ἡλίου, τὴν δὲ τῆς σελήνης. Ὡς τοιοῦτος, ἐπελέγετο ὁ Ἀπόλλων Φοῖβος καὶ Λοξίας καὶ Λύκιος. Παριστάτο δὲ πάντοτε ὡς ὠραῖος νεανίας, ἀκερσεκόμης, τὸ πλεῖστον γυμνός, καὶ ἐπειδὴ κατέτρεψε τὸν ὄφιν Πύθωνα, ὅστις εἶχε καταδιώξει τὴν μητέρα του, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρων τόξον καὶ βέλη, ἐπελέγετο καὶ ἐκηρόβλος, ἐκατηρόβλος, ἑκατοσ, ἐκάεργος, ἀργυρότοξος, κλυτότοξος. [Εἰς ὃ δὲ μέρος ἐξωλόθρευσε τὸν ὄφιν, εἰς τοὺς Δελφοὺς, εἶχε χρησμὸν καταστάντα περιφημον διὰ πάσης τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἐξ οὗ ἐπελέγετο Πύθιος. Καὶ

Θυμβρατός, Παταρεὺς, κτλ. Καὶ θεραπευτικὴ δὲ δύναμις τῷ ἀπεδίδeto, μάλιστα δτε ἐθεωρεῖτο ὅτι προήλθεν ἐκ βορᾶ (ὑπερβόρειος), ὅθεν καὶ τὰ ἐπώνυμα αὐτοῦ ἀλεξίκακος, ἀκέσιος, σωτήρ, παιήων, παιῶν, παιάν· εἰς τινὰς δὲ πόλεις ἐλατρεύετο καὶ ὡς κτίστης, ἀρχηγέτης τοῦ λαοῦ, ἀγυιεὺς, ἢ προστάτης τῶν ὁδῶν. Ἄλλ' ἦτο μάλιστα ὁ θεὸς παντὸς τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ εὐγενοῦς ἐν τῇ διανοίᾳ, δι' ὃ καὶ ὡς ὁδηγὸς τῶν Μουσῶν, Μουσηγέτης ἐθεωρεῖτο, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔφερεν εἰς τὰς χεῖρας, ἀντὶ τόξου, ἢ καὶ πρὸς αὐτῷ, τὴν λύραν τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς (κιθαρωδός), καὶ ἐνίοτε ὑπὸ ταύτην τὴν ιδιότητα παριστάτο δαφνοστεφής καὶ ποδῆρη φέρων χιτῶνα. Ἦν

εἰς ἄλλα δὲ μέρη τῆς Ἑλλάδος εἶχε χρηστήρια ἦττον ἐπίσημα, ἐξ ὧν ἐλάμβανε τὰ ἐπίθετα Ἀβατός, Ἰσμήνιος, Κλάριος,

δ' ἡ δάφνη τὸ ἱερόν αὐτοῦ φυτόν, προελθὼν δ' ἦθεν ἐκ μεταμορφώσεως τῆς νύμφης Δάφνης, ἣν ὁ Ἀπόλλων ἠγάπα. Ἐν Δελφοῖς ἐτε-

λοῦντο οἱ τετραετηρικοί, καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα περίφημοι ἀγῶνες τὰ Πύθια, εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ.

Ἀπολλωνία, 1) πόλις εἰς τὰ Β τῆς Σικελίας. — 2) Π. αἰτωλική παρὰ Ναυπάκτω (Liv. XXXVII, 8). — 3) Π. ἐπίσημος, ἄποικος τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων ἐν Ἰλ-λυρία, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀώου (Θουκ. Α, 26). — 4) Μιλησίων ἀποικία ἐν Θράκη πρὸς τῷ Πόντῳ, μετὰ ναοῦ καὶ κολοσσῶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπαχθέντος ὑπὸ Λουκούλλου εἰς Ῥώμην (Ἡρδ. Δ, 90. 93. — Just. XV, 2). Ν. Σωζόπολις. — 5) Π. τῆς Χαλκιδικῆς. — 6) Πόλις τῆς Κρήτης. — 7) Π. καὶ λιμὴν τῆς Κυρήνης, πατρίς τοῦ γεωγράφου Ἐρατοσθένους.

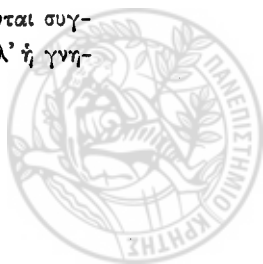
Ἀπολλωνίδης, δακτυλιολύφος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἀπολλώνιος, 1) ὁ Ῥόδιος, ἐπικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Πτολεμαίων, Εὐεργέτου καὶ Φιλοπάτορος (247—204 π. Χ.), μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, πρὸς ὃν διεφώνησεν ὡς πρὸς τὰς βάσεις τῆς ποιήσεως, τὴν ἀρχαίαν ἐπικὴν ἐπιδιώκων ἀφελειαν. Ἄλλ' ὅτε ἀνέγνω ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ περισωθὲν ποίημά του «τὰ Ἀργοναυτικά,» εἰς 4 ῥαψοδίας, ὑπερίσχυσεν ἡ γνώμη τοῦ Καλλιμάχου καὶ ἀπεκρούσθη. Τότε μετέβη εἰς Ῥόδον, ἔνθα τὴν ῥητορικὴν διδάσκων καὶ θαυμαζόμενος, ἐπολιτογραφήθη, ἐξ οὗ καὶ Ῥόδιος ἐπιλέγεται. Ἐπανελθὼν εἶτα εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἠδδοκίμησεν ἐκεῖ, καὶ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς (196) διωρίσθη διευθυντὴς τῆς ἐκεῖ βιβλιοθήκης. Ἄλλο του ποίημα μὴ διασωθὲν ἐπεγράφετο Κτίσεις, καὶ ἐποίησε καὶ χωλιάμβους καὶ ἐπιγράμματα κατὰ τοῦ Καλλιμάχου. Τὰ Ἀργοναυτικά οὔτε ἐφεύρεσιν οὔτε φαντασίαν ἐλέγχουσιν, ἀλλ' εἰσὶν ἀπλῆ ἐστιχουργημένη ἱστορικὴ ἔκθεσις. Τινὰ ὅμως τῶν μερῶν αὐτῶν δὲν στεροῦνται τέχνης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Ἡ στιχουργία του ἐστὶν ἀκριβής, ἀλλ' ἡ γλῶσσα κατὰ πολὺ ἐλλείπεται τῆς ὑψιεποῦς ὀμηρικῆς ἀφελείας. Σῶζονται δὲ καὶ μεταγενέ-

στερα πλούσια σχόλια εἰς τὸ ποίημα τοῦτο.

— 2) Ἀπολλώνιος ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας, μέγας γεωμέτρης, κατώτερος μόνου θεωρούμενος τοῦ διδασκάλου του Ἀρχιμήδους, ἐδίδαξε (250—220 π. Χ.) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Περγάμῳ, καὶ ἔγραψεν εἰς 8 βιβλία κωνικὰ στοιχεῖα (κωνικὰς τομὰς), ἔργον οὐ ἡ μέθοδος ἐστὶ καὶ νῦν ἐκτιμᾶται, εἰ καὶ αὐτοῦ ἐν πρωτοτύπῳ σώζονται μόνον τὰ 4 πρῶτα βιβλία, τὰ 3 δὲ ἐπόμενα ἐν ἀραβικῇ μεταφράσει, καὶ τὸ τελευταῖον ἀπωλέσθη. Ἐξ ἀραβικῆς μεταφράσεως γινώσκονται ἐπίσης αὐτοῦ δύο βιβλία «περὶ λόγου ἀποτομῆς,» καὶ ἄλλα τινὰ, οἷον, «περὶ νέυσεων,» «περὶ διωρισμένης τομῆς» κλπ.

— 3) Ἀπ. Τυανεύς, ἐκ Καππαδοκίας, ζῶν πιθανῶς περὶ τὰ 50 μ. Χ., τὸ πλεῖστον ἐν Αἰγαῖς, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁπαδὸς φιλοσοφίας πυθαγορικῆς ἀναμειγμένης μετὰ νεοπλατωνικῶν καὶ ἀσιατικῶν ἰδεῶν. Τὴν πατρικὴν του περιουσίαν διένειμε πᾶσαν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ περιῆλθε τὴν Ἀσίαν μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, εἶτα δὲ, διαβάς διὰ τῆς Ἀφρικῆς καὶ Εὐρώπης, ἀφίχθη εἰς Ῥώμην. Ἄλλ' εὐρῶν ἐκεῖ ὅτι νόμος ἀπηγόρευε τὴν ἐξάσκησιν καὶ διδασκαλίαν τῆς φιλοσοφίας, μετέβη εἰς Ἰσπανίαν καὶ Αἴγυπτον, εἶτα δ' ἐπανεκαμψεν εἰς Ῥώμην, καὶ φαίνεται ἀποθανὼν τέλος ἐν λίαν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ ὡς προϊστάμενος σχολῆς ἐν Ἐφέσῳ. Διῆγεν ἐν διαίτη ὅλως ἀσκητικῇ, κατὰ τὰς ὑποτιθεμένας Πυθαγορεῖους ἀρχάς ἀπεδίδοντο δ' αὐτῷ καὶ θαύματα, τὴν φήμην του μεγάλως αὐξήσαντα, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς μάγος, καὶ τεράστια ἱστορία διεδίδοντο περὶ αὐτοῦ. Βιογραφίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον ἔγραψεν ὁ Φιλίστρατος εἰς βιβλία ὀκτώ. Συγγραφεῖς δ' ἐκ τῶν εἰδωλολατρῶν, ὡς ὁ Ἱεροκλῆς, ἔταττον αὐτὸν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ αὐτοῖς ἀντέλεγον χριστιανοί, ὡς ὁ ἐπίσκοπος Εὐσέβιος, καὶ ὁμοῖα περὶ αὐτοῦ ζητήματα ἐκινήθησαν καὶ ἐν νεωτέροις χρόνοις. Πολλὰ δὲ σώζονται συγγράμματα ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ γνη-

σιότης αὐτῶν ἐστὶ λίαν ἀμφισβητήσιμος. Ἀποδίδονται δ' εἰς αὐτὸν καὶ 85 ἐπιστολαί.— 4) Ἀπ. ἐξ Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ, ὑπὸ τοῦ Στράβωνος Μαλακὸς ἐπιλεγόμενος, μετέβη εἰς Ῥόδον, ἔθθα ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν, ἔχων μεταξύ τῶν ἀκροατῶν του καὶ τὸν Σκευόλαν (Cic. de Or. I, 17, 28).—5) Ἀπ. καὶ οὗτος ἐξ Ἀλαβάνδων, Μόλων ἐπιλεγόμενος, ἐδίδαξεν ὁμοίως εἰς Ῥόδον τὴν ῥητορικὴν, καὶ τῷ 88 π. Χ. μετέβη ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ εἰς Ῥώμην, ἀλλ' ἔμεινε, φαίνεται, ἐπ' ὀλίγον, διότι μετὰ ταῦτα, τῷ 80, ἐπέμφθη ἐκεῖ πρέσβυς ὑπὸ τῶν Ῥοδίων, ἵνα ἐπιτύχη ὑπὲρ αὐτῶν πολεμικὴν τινα ἀποζημίωσιν, ὅτε καὶ αὐθις ἐκεῖ ἐδίδαξεν. Ὁ Κικέρων, θέλων ἵνα τελειοποιηθῇ περὶ τὴν ῥητορίαν, ἐπεσκέφθη αὐτὸν τῷ 78 ἐν Ῥόδῳ καὶ ὁ Καῖσαρ δὲ προσέτι τὸν ἤκουσε (Cic. Brut. LXXXIX. — Suet. Cæs. IV). — 6) Ἀπ. ὁ ἐπιλεγόμενος Σοφιστής, υἱὸς Ἀρχιερίου, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἦν διδάσκαλος καὶ αὐτὸς, ζῶν ἐπ' Αὐγούστου. Ἐγραψε δὲ Λεξικόν, περιέχον καὶ ὁμηρικῶν λέξεων ἐξηγήσεις, καὶ σωκόμενον. — 7) υἱὸς Μαντιθέου, ἐξ Ἀλεξανδρείας, γραμματικὸς, ἐπονομασθεὶς ὁ Δύσκολος, διότι ἐνέκυψεν εἰς δυσκόλους ἐρεῦνας καὶ ἐξηγήσεις. Εἰς Ῥώμην ἐπεσπάσατο τὴν προσοχὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀντωνίου τοῦ εὐσεβοῦς ὅτε δ' ἐπανῆλθεν εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἐγένετο μέλος τοῦ Μουσείου, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε. Κυρίως εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἱδρυσις τῆς γραμματικῆς τέχνης, δι' ἧς καὶ ὁ τεχνικὸς ἐπωνομάσθη. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ περιεσώθησαν τὰ ἐπόμενα περὶ ἀντωνυμίας, περὶ ἐπιρρημάτων, περὶ συνδέσμων, περὶ συντάξεως εἰς 4 βιβλία. Ἐγραψε δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπολεσθέντα. Ὁ Λατίνος γραμματικὸς Πρισκιανὸς ἀποκαλεῖ αὐτὸν (VIII, 439) summum artis auctorem καὶ auctorem grammaticæ, καὶ ἔλαβε τὸ σύστημα αὐτοῦ ὡς βάσιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἔργων. Ἱστορικαὶ θαυμάσιαι εἰς αὐτὸν ὑπὸ τινων ἀποδιδόμεναι εἰσὶν αὐτῷ

πάντη ξέναι. — 8) Ἀπ. Μύνδιος ἐκ Καρίας, ἠσχολήθη περὶ τὴν ἀστρονομίαν, ἰδίως τὴν διάδοσιν τῶν χαλδαϊκῶν θεωριῶν, καὶ ἔγραψε περὶ κομητῶν (Sen. qu. nat. VII, 3, 17). — 8) Ἰδ. Ἀμφίων.

Ἀπολλωνίος, πόλις τῆς Λυδίας μεταξύ Σάρδεων καὶ Περγάμου (Cic.—Tac.).

Ἀπομαγδαλιὰ, ζύμη ἦν οἱ Ἕλληγες, ἐπειδὴ δὲν εἶχον χειρόμακτρον, ἔθετον εἰς τεμάχια ἐμπρὸς τῶν συνδαιτυμόνων, ἵνα τρώγοντες ἀπομάττωσι τοὺς δακτύλους τῶν εἴτα δὲ τὰς ἀπομαγδαλιὰς ταύτας ἔρριπτον συνήθως εἰς τοὺς κύνας, δι' ὅ καὶ κυνάδες προσέτι ἐλέγοντο.

Ἀποπομπή, παρ' Ἀθηναίοις ἐλέγετο δικαστικὸς τὸ διαζύγιον, καθ' ὅσον ἀπέβλεπε τὸν ἄνδρα, ἐν ᾧ διὰ τὴν γυναῖκα ἐλέγετο ἀπόλειψις, δηλαδὴ ἡ μὲν γυνὴ ἀπέλειπε τὸν ἄνδρα, ὁ δ' ἄνῆρ ἀπέπειπε τὴν σύζυγον. Ἦσαν δ' ἐκεῖ τὰ διαζύγια οὐχὶ σπάνια, καὶ ὁ μὲν ἄνῆρ ὤφειλε ν' ἀποπέμψη τὴν σύζυγον μετὰ τῆς προικὸς τῆς εἰς τὸν κύριον αὐτῆς ἢ δὲ γυνὴ ὤφειλε, προσελθούσα αὐτῇ πρὸς τὸν ἄρχοντα, νὰ τῷ φέρῃ ἐγγράφως τοὺς λόγους τῆς ἀπολείψεως. Ἄν δὲ διεφώνουν τὰ δύο μέρη, ἔφερον ὁ ἄνῆρ γραφὴν ἀπολείψεως καὶ ἡ γυνὴ γραφὴν ἀποπέμψεως (ἴδ. Πλούτ. Ἀλκ. Η).

Ἀπόρρητα, 1) ὅσα δὲν πρέπει νὰ λέγωνται, ὡς ἱερὰ καὶ μυστηριώδη. — 2) Ἐν Ἀθήναις τὰ ὧν ἀπηγορεύετο ἡ ἐξαγωγή, οἷον σῖτος, καὶ τὰ τῷ στόλῳ χρήσιμα, δοκοί, σχοινία, κτλ.—3) Λέξεις τινὲς ὑβριστικαί, ὡς ἄνδροφος, ρίψασπις, ἃς οὐδεὶς ἐδικαιούτο νὰ προσφέρῃ κατ' ἄλλου, ἐπὶ ποινῇ 500 δραχμῶν.

Ἀποστασίου, ἴδ. δίκη καὶ ξένος.

Ἀποστολεῖς, ἀρχὴ ἐκ δέκα ἐν Ἀθήναις, ἡ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ καταρτισμοῦ καὶ τοῦ ἔκπλου τοῦ στόλου ἔχουσα. Οὗτοι εἶχον καὶ τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν τριηράρχων, οὓς ἐδικαιούοντο καὶ νὰ δέσωσι (Δημ. π. Στεφ. σ. 262).

Ἀποτρόπαιος, πᾶς θεὸς ἀποτρέ-

πων τὸ κακὸν, ὁ καὶ ἀλεξικακός, ἀκέσιος, λυτήριος, ἀποπομπαῖος ἀποκαλούμενος.

Ἄποφορᾶ, ἴδ. δοῦλοι.

Ἄποφοράδες, ἴδ. ἡμέραι.

Ἄραβία, ἡ μεγάλη τῆς Ἀσίας χερσονήσος ἀπέναντι τῆς Ἀφρικῆς, διαιρουμένη ἀπ' αὐτῆς διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς καὶ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Πρὸς Β. ἐκτεινομένη μέχρι τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης, πρὸς Α. μέχρι Μεσοποταμίας καὶ Βαβυλωνίας, διηρεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τρία κυρίως μέρη, τὴν Πετραίαν (ἐν Πέτρα ἢ κατὰ Πέτραν), τὸ βορειότερον τμήμα ὑπὸ τὴν Παλαιστίνην, οὗ Πέτρα ἦν ἡ πρωτεύουσα· τὴν Εὐδαίμονα ἐν τῷ μέσῳ καὶ τὴν Ἐρημον, νοτιῶς ἐκείνης. Ὅρη δ' αὐτῆς ἦσαν, ἐν τῇ Πετραίᾳ τὰ Μέλινα ὄρη, ὧν μία τῶν κορυφῶν ἦν τὸ ὄρος Σινᾶ πρὸς τὸ ἐνδότερον ὁ Ζάμης καὶ πρὸς τὸν περσικὸν κόλπον τὰ Δίδυμα ὄρη. Οἱ Ἄραβες ἦσαν Σημιτικῆς καταγωγῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῆς Χερσονήσου οἰκοῦντες ἢ πλανώμενοι ὀλίγον γνωστοὶ λαοὶ ἐλέγοντο πολλάκις Ἄραβες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Ἡρόδ. Α, 198. Β, 8, 12. Γ, 8, 9, 88, 91, 97, Ε). Ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἀραβία κατῴκουν οἱ Αὐσεῖς καὶ οἱ Σαρακηνοὶ εἰς τὰ Σάρακα.

Ἀραβικὸς κόλπος, ὁ μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας (Ἡρόδ. Β, 11, Δ, 39) κυρίως ἀπὸ τῶν Πτολεμαίων γνωστὸς καὶ διαπλεόμενος.

Ἀράβιος ἢ Ἄραβις ποταμὸς ἐν Γεδρωσίᾳ δυτικῶς τοῦ Ἰνδοῦ. Οἱ περίοικοι Ἄραβῆται (Ἄρρ. ΣΤ. 21, 3. 4. — Στρώ. ΙΕ, 720).

Ἄραδος, πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῶν Σελευκιδῶν, κειμένη ἐπὶ νήσου τινὸς τῆς Φοινίκης, μετὰ λιμένος μίαν ὥραν ἀπέχοντος, τῆς Ἀνταράδου. ἔῤχε δὲ ἰδιαίτερον βασιλέα (Ἄρρ. Β, 13, 8. Κ, 1).

Ἀραϊόστυλος, ἴδ. ἀρχιτεκτονική.

Ἀράκυνθος, Αἰτωλικὸν ὄρος μεταξὺ Ἀγγελφίου καὶ Εὐήνου (ν. Ζυγός).

Ἀράξης, 1) ποταμὸς ἐν Ἀρμενίᾳ ἐκβάλλει μετὰ τοῦ Κύρου εἰς τὴν Κασπίαν. — 2) Ποταμὸς ἐν Περσίᾳ παρὰ τῇ Περσεπόλει (Ἄρρ. Γ, 18, 6).

Ἄρατος, 1) υἱὸς Κλεινίου ἐκ Σικυῶνος, γεννηθεὶς τῷ 271 π. Χ. Φονευθέντος τοῦ πατρὸς του ἐν ᾧ ὁ Ἄρατος ἦν ἔτι παιδίον, ἀνετρέφη οὗτος ἐν Ἀργεῖ. Μετὰ τινα δ' ἔτη συλλέξας περὶ ἑαυτὸν τοὺς φυγάδας τῶν συμπολιτῶν του, εἰσέβαλε μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Σικυῶνα, ἐφόρευσε τὸν τύραννον Νικοκλῆν (Πλούτ. Ἄρατ. Β. — Πολύβ. Β. 43), καὶ ἔπεισε τὴν πόλιν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἀρχαῖον δεσμόν. Ἐξελέγη δ' ἐπτάκις καὶ δεκάκις στρατηγὸς τοῦ δεσμοῦ, καὶ ἐπολέμησεν ὅτε μὲν νικῶν ὅτε δ' ἠττώμενος κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Μακεδόνων (Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ). Ὅτε δὲ φιλικὰς συνέδεσε σχέσεις μετ' Ἀντιγόνου τοῦ Δώσωνος, καὶ μετὰ ταῦτα μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Φιλίππου τοῦ Γ', οὗτος προδοτικῶς τὸν ἐδηλητηρίασε, τῷ 213. Μετὰ θάνατον δ' ἐτιμήθη ὡς ἥρωας, κατὰ χρησμόν, καὶ ἤγοντο αὐτῷ δύο τελεταί, τὰ Ἀράτεια λεγόμενα, κατὰ τὴν γενέθλιόν του ἡμέραν, καὶ καθ' ἣν ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ τυράννου (Πλούτ. Ἄρατ. ΝΓ). Ὁ Ἄρατος ἔγραψεν «ὕπομνηματα» τοῦ βίου καὶ τῆς ἐποχῆς του; ἀπολεσθέντα μὲν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἠρύσαντο ὁ Πολύβιος καὶ ὁ Πλούταρχος. — 2) Ἄρατος ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, περὶ τὸ 270 π. Χ., ἔζησεν ἐπὶ πολὺ παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Μακεδονίας Ἀντιγόνῳ τῷ Γονατᾶ, καὶ ἐπὶ τῇ προτροπῇ αὐτοῦ συνέταξεν, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ἀστρονομικῶν ἔργων τοῦ Κνιδίου Εὐδόξου καὶ τῶν τοῦ Θεοφράστου, ποίημα ὁ ἐπέγραψε «Φαινόμενα καὶ Διοσημεῖα, σωζόμενον ἔτι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πολὺ ἐκτιμώμενον, ὥστε καὶ ὁ Κικέρων καὶ ἄλλοι μετέφρασαν αὐτὸ διὰ στίχων εἰς τὸ Λατινικόν. Τὸ ποίημα τοῦτο στερεῖται μὲν πρωτοτυπίας ὡς πρὸς τὴν ἔμπνευσιν, οὐχὶ ὁμῶς ὕψους καὶ χάριτος, καὶ ἡ γλῶσσα, οὐχὶ πάν-

τοτε ἐντελῶς ἀκριβῆς, ἐστὶ συνεχῶς ἐπιτετη-
 δευμένη, ἀλλ' ἢ στιχουργία πανταχοῦ ἄμεμ-
 πτος. Ἐποίησε δὲ πλὴν τούτου καὶ ἐλεγεία,
 καὶ ἐνέκυψεν εἰς γραμματικὰς σπουδὰς καὶ
 εἰς καθαρισμὸν τοῦ Ὀμηρικοῦ κειμένου.

Ἄραφῆν, δῆμος τῆς Ἀττικῆς καλού-
 μεναι Ἄραϊ ἀραφηνίδες, παράλιος εἰς
 θέσιν Ῥαφήνα, παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Βαλανι-
 δέξα. Ἀρχαῖα ἐρείπια σώζονται ἐν αὐτῷ.

Ἄρδηλα, 1) πρωτεύουσα τῆς Ἀδια-
 βηνῆς ἐν τῇ βορείᾳ Ἀσσυρία, ἔδρα τοῦ Δα-
 ρείου πρὸ τῆς καταστροφῆς αὐτοῦ ἐν Γαυγα-
 μήλοις (331 π. Χ.). — 2) Ἐν Παλαιστίνῃ,
 δυτικῶς τῆς λίμνης Γενισαρέτ.

Ἄρδύλη, 1) βραχὺ ὑπόδημα ἀκατερ-
 γάστου δέρματος, μέχρι τῆς κνήμης ἀφικνού-
 μενον, καὶ ἰσχυρὸν ἔχον
 πέλημα (Θεόκρ. Ζ, 26), καὶ
 χρησιμεῖον εἰς τοὺς γεωρ-
 γοὺς, τοὺς ποιμένας, τοὺς κυ-
 νηγούς· ὠνομάζετο καὶ Πη-
 λοπατίς ἢ πηλοβατίς, καὶ ἀπεδίδeto εἰς
 εἰς τὴν Ἄρτεμιν καὶ εἰς τὸν Περσέα. — 2)
 Οὕτω δ' ἐλέγετο καὶ μέρος τοῦ ἄρματος (Εὐ-
 ριπ. Ἴππολ. 1179. Ἡρ. Μαιν. 1275), ἴσως
 εἰς τὸ ἔδαφος αὐτῆς εἶδος ἐμβάδος πρὸς στή-
 ριξιν τοῦ ποδός.

Ἄροαζον, ὄρος χιονοσκεπές, μέρος
 τοῦ Ἀντιταύρου ἐν Καππαδοκίᾳ.

Ἄροαζος, 1) βασιλεὺς τῆς Μακε-
 δονίας, υἱὸς Περδίκκου Α, πατὴρ Φιλίπ-
 που Α (Ἡρδ. Η, 139). — 2) Ὁ ἐπὶ δύο
 ἔτη (393 π. Χ.) τὸν Ἀμύνταν Β ἀπὸ
 τοῦ θρόνου ἐκβαλὼν (Διόδ. ΙΔ, 92). — 3)
 Υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, φονευθεὶς
 ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου τοῦ Φι-
 λαδέλφου.

Ἄροανθώνιος, 1) ἡγεμὼν ἐν Ταρ-
 τησῶ τῆς Ἰσπανίας, ἐφιλοξένησε, περὶ τὰ
 600 π. Χ. Ἕλληνας θαλασσοπόρους πρὸς
 αὐτὸν ἐλθόντας. Ἐζήσθη δὲ 120 ἔτη (Ἡρδ.
 Α, 163. 165. — Λουκ. Μικρ. 1. — Cic. Cat.
 m. 19). — 2) Ὄρος Βιθυνίας, ἀπολήγον διὰ

τοῦ ἀκρωτηρίου Ποσειδίου εἰς τὴν Προπον-
 τίδα (Στρβ. ΙΒ, 564).

Ἄρογεία, ἴδ. Ἄδραστος.

Ἄρογέστης, ἴδ. Ἄνεμοι.

Ἄρογης, ἴδ. Κύκλωπες.

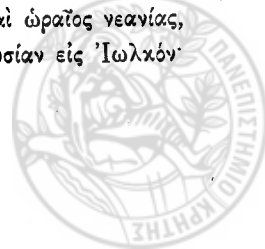
Ἄρογίας γραφή. Ὁ ἐν Ἀθήναις τρίς
 ἀργίας ἀλούς, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀποδείξῃ
 ὅτι ζῆ ἐξ ἐντίμου ἐργασίας, κατεδικάζετο εἰς
 ἀτιμίαν (Πλούτ. Σόλ. ΛΑ. — Δμσθ. κ. Εὐ-
 βούλ. σ. 1308. — Ἰσοκρ. Ἄρσοπ. ΙΖ. — Πο-
 λυδ. ΙΑ, 42).

Ἄρογινούσαι, τρία νησιδία μεταξὺ
 Μιτυλήνης καὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Μυσίας. Παρ'
 αὐτοῖς τῷ 406 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι κατεναυ-
 μάχησαν τοὺς Λακεδομονίους, ἀλλὰ τοὺς ἰ-
 δίους ναυάρχους κατεδίκασαν εἰς θάνατον, ὡς
 μὴ σώσαντας τοὺς εἰς τὴν θάλασσαν πεσό-
 ντας ναύτας (Ἐν. Ἑλλ. Α, 6, 27. — Στρβ.
 ΙΓ, 617. — Πλούτ. Λυσ. Ζ. — Διόδ. ΙΓ, 98).

Ἄρογιππαῖοι, καὶ Φαλακροὶ, καθ'
 Ἡρόδοτον (Δ, 23), λαὸς σκυθικὸς, πιθανῶς
 μογγολικὸς, δασόβιος καὶ σκηνίτης, καὶ ἐν
 εἰρήνῃ ζῶν.

Ἄρογολίς, ἴδ. Ἄργος.

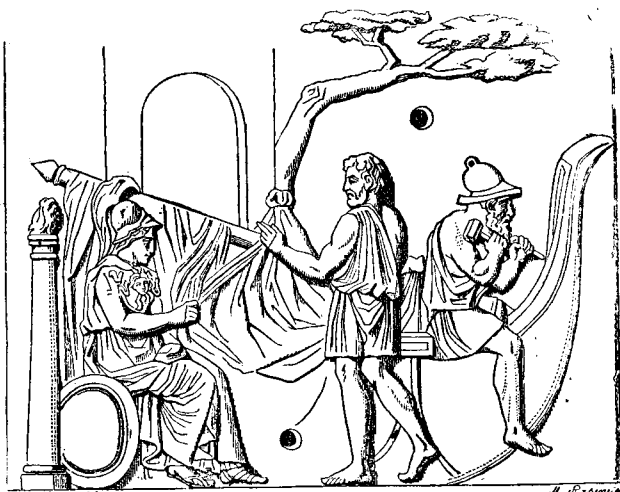
Ἄροναύται. Ὅτε ὁ Φρίξος (ἴδ.
 Ἀθάμας) ἔφυγεν ἐκ Θεσσαλίας, ἐλθὼν εἰς
 Αἴαν (τὴν Γῆν), ἦν ἀπὸ τοῦ Πινδάρου ἐξε-
 λάμβανον ὡς οὖσαν τὴν Κολχίδα, εἰς τὸ βά-
 θος τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἔθυσσε τοῖς θεοῖς τὸν
 κρῖον ἐφ' οὗ εἶχε πλεύσει ἕως ἐκεῖ, καὶ
 τὸ χρυσοῦν αὐτοῦ δέρας ἀνέθηκεν εἰς τὸν αὐ-
 τόσε ναὸν τοῦ Ἄρεως, καὶ ἄγρυπνος δράκων
 ἐφρούρει αὐτό. Μίαν δὲ γενεὰν πρὸ τῶν Τρωϊ-
 κῶν, Αἴσων, ὁ βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ
 Ἰωλκοῦ, ἐχθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του
 Πελίου (ἴδ. Αἰόλος), ὅπως προφυλάξῃ κατ'
 ἐπιβουλῶν τὸν υἱὸν του Ἰάσωνα, ἔδωκεν αὐ-
 τὸν εἰς τὸν Κένταυρον Χείρωνα, ἵνα τὸν ἀνα-
 θρέψῃ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Εἰς τὸν Πε-
 λίαν εἶχεν εἰπεῖ ὁ χρησμός νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ
 τοῦ μονοσσανδάλου. Ὅτε δ' ὁ Ἰάσων ἐγι-
 νεν εἰκοσαετής, ἀνδρεῖος καὶ ὠραῖος νεανίας,
 ἦλθε νὰ παρευρεθῇ εἰς θυσίαν εἰς Ἰωλκὸν

ἀλλ' ὑπερβαίνων τὸν ποταμὸν Ἄναυρον, ἀπώλεσε τὸ ἐν σάνδαλόν του ὅπερ ἰδὼν ὁ Πε-
λίας, ἐφοβήθη, καὶ ἵνα ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, τὸν
ἐπεμφεν εἰς Κολχίδα, ἐπὶ τῇ ἐντολῇ τοῦ νὰ
λάβῃ καὶ φέρῃ ἐκεῖθεν τὸ χρυσοῦν δέρας, ὡς
ὄν κτῆμα ἑλληνικόν, ὑποσχεθεῖς, κατὰ Πίν-
δαρον, νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸν θρόνον ἂν ἐπετύγ-
χανε. Τότε ὁ Ἰάσων ἐπεκαλέσατο, εἰς σύμ-
πραξιν πάντας τοὺς συγχρόνους του νέους ἡ-
ρωας, οἵτινες κατὰ τὰς θεσσαλοβιοτικὰς
παραδόσεις ἦσαν ἰδίως Μινυαί· ἀλλὰ τούτοις,
κατ' ἄλλους μύθους, προσετέθησαν καὶ ἕτεροι

Δολιόνων, καὶ ὁ Κύζικος ἔπεσεν, ἡ δὲ σύζυ-
γος αὐτοῦ Κλείτη ἠτοκτόνησεν ἐξ ἀπελπι-
σίας, αἱ περὶξ νύμφαι τὴν ἐκλασαν, καὶ ἐκ
τῶν δακρύων αὐτῶν συνέστη ἡ πηγὴ Κλείτη.
Εἰς τὴν Μυσίαν ἔμεινεν ὁ Ἡρακλῆς, ζητῶν
τὸν προσφιλεῖ του Ὑλαν (ἰδ.), ὃν αἱ ἐπιχώ-
ριοι νύμφαι εἶχον ρίψει εἰς φρέαρ. Ἐν Βιθυ-
νίᾳ ἐφόνευσεν ὁ Πολυδεύκης εἰς πυγμαχίαν
τὸν Ἄμυκον (ἰδ.), τὸν βασιλέα τῶν Βερβύ-
κων. Ἐν Σαλμυδησῶ τῆς Θράκης ἀπῆντη-
σαν τὸν τυφλὸν μάντιν Φινέα, ὅστις, ὑπὸ τῶν
πτερωτῶν υἱῶν τοῦ Βορέως σωθεὶς ἀπὸ τῶν

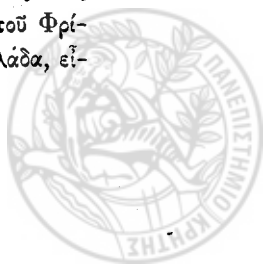
Θεσσαλοὶ, οἷον ὁ Ἄκτωρ, ὁ
Πηλεὺς, καὶ ἀλλαχόθεν τῆς
Ἑλλάδος ὁ Ὀρφεύς, ὁ Ἀμ-
φιάρως, ὁ Ἰδας, οἱ ὑπόπτε-
ροι υἱοὶ τοῦ Βορέως Ζήτης
καὶ Κάλαις, ὁ Κάστωρ καὶ ὁ
Πολυδεύκης, ὁ Μελέαγρος, ὁ
Θησεύς, ὁ Τυδεὺς καὶ ὁ Ἡρα-
κλῆς, ἐν ὄλοις πενήτηντα διὰ
τὴν πεντηκοντήρη Ἄργῳ, ἧς
διευθυντὴς ἦν ὁ Ἰάσων, πηδα-
λιούχος δὲ ὁ Τίφυς ἢ Ἐργί-
νος. Ἐκλήθη δὲ τὸ πλοῖον ἐκ
τοῦ κατασκευάσαντος αὐτὸ
Ἄργου (ἰδ. ι) τοῦ υἱοῦ τοῦ
Φριξοῦ, ἧ ἴσως ἐκ τοῦ ἀργός,

Ἡ ναυπηγία τῆς Ἄργου, κατ' ἀρχαίον ἀνάγλυφον

δηλοῦν, ὡς φαίνεται, καὶ τὰ χύς. Τὴν ναυπη-
γίαν ἐκ τῶν ἐλατῶν τοῦ Πηλίου ἐβοήθησεν ἡ
προστάτις τοῦ Ἰάσωνος Ἥρα, ἡ δ' Ἀθηναῖα
προσέθηκεν εἰς τὴν πῦρον ξύλον ἐκ τῆς ὀμι-
λούσης δρυὸς τῆς Δωδώνης. Κατὰ τ' Ἀργο-
ναυτικά Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥεδίου, πιθανῶς τὸ
πλεῖστον κατ' ἐπίνοιαν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐξ
Ἰωλκοῦ ἔπλευσαν εἰς Λῆμνον, ἔνθα αἱ γυναῖ-
κες εἶχον φονεῦσαι τοὺς ἀπίστους τῶν ἀνδρας,
ἐκεῖθεν δ' εἰς Σαμοθράκην, καὶ διὰ τοῦ Ἑλ-
λησπόντου εἰς τὴν Κύζικον, νῆσον τῶν Δο-
λιόνων, ἧς ὁ βασιλεὺς Κύζικος ὑπεδέχθη αὐ-
τούς. Ἀποπλεύσαντας δὲ, τοὺς ἔρριψεν αὐθις
νυκτερινῇ τρικυμίᾳ εἰς Κύζικον, ἔνθα, ἐν πα-
ραγνώρισει συνεπλάκησαν ἐχθρικῶς μετὰ τῶν

Ἄρπυιῶν, τοὺς συμβουλεύει πῶς νὰ διαπλεύ-
σωσι τὰς κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Πόντου Συμ-
πληγάδας, σκοπέλους οἵτινες διαρκῶς συνε-
κροῶντο. Ἐλθόντες δ' εἰς αὐτάς, ἀφῆκαν νὰ
διαπετάξῃ περιστέρα, καὶ ἅμα εἶδον αὐτὴν
σῶαν διελθοῦσαν, διῆλθε καὶ ἡ Ἄργῳ, τὸ
πρῶτον πλοῖον ὁ τοῦτο κατῴρωσεν· ἔκτοτε
δ' ἔμειναν οἱ σκόπελοι διὰ παντὸς ἀκίνητοι.
Εἰς τὴν μεσημβρινὴν τοῦ Πόντου ἀκτὴν ἤλ-
θον εἰς τὰς Ἀμαζόνας, καὶ εἶτα εἰς τὴν νῆσον
Ἄρετιάδα, ἔνθα εὗρον τὰς ἐκ τῆς Ἀρκαδίας
ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐκδιωχθείσας Στυμφαλι-
δας ὄρνιθας (ἰδ. Ἡρακλῆς). Ἐκδιώξαντες
δ' αὐτάς, συμπαρέλαβον τοὺς υἱοὺς τοῦ Φρί-
ξου, οἵτινες ἀπερχόμενοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶ-

χον ναυαγήσει ἐνταῦθα, καὶ μετ' αὐτῶν ἐφθασαν εἰς Κολχίδα. Ὁ Αἰήτης, παρ' οὗ ὁ Ἰάσων ἐζήτησε τὸ χρυσοῦν δέρας, τῷ τὸ ὑπεσχέθη, ἐπὶ τῷ ὄρω του νὰ ζεύξῃ εἰς ἄροτρον δύο χαλκᾶς ἔχοντας τὰς ὀπλὰς καὶ πῦρ πνέοντας ταύρους, καὶ νὰ κατασπείρῃ τὴν γῆν δι' ὀδόντων δράκοντος. Ταῦτα διεπράξατο ὁ Ἰάσων, βοηθεῖα καὶ τῆς Μηδείας, θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, ὑφ' ἧς ἠγαπήθη, καὶ ἦτις ἐκέκμητο δυνάμει γοητείαις. Αὕτη καταστήσασα αὐτῷ ἀβλαβὲς τὸ πῦρ ὃ οἱ ταῦροι ἔπνεον, καὶ δοῦσα αὐτῷ ὑπερανθρώπους δυνάμεις, τῷ ἐνεχείρισε καὶ λίθον, ὃν ὁ Ἰάσων ἔρριψε μεταξὺ τῶν ἐνόπλων ἀνδρῶν οἵτινες ἐφύοντο ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων, καὶ οὗτοι, εἰς αὐτὸν προσκρούοντες, ἀλληλοκτόνουν. Ἄλλ' ὁ Αἰήτης παρέβη τὴν ὑπόσχεσίν του. Τότε ὁ Ἰάσων καὶ ἡ Μήδεια, διὰ φαρμάκου ὃ αὐτὴ παρεσκεύασεν, ἐφόνευσαν τὸν δράκοντα τὸν φύλακα τοῦ χρυσοῦ δέρατος, καὶ λαβόντες αὐτὸ διὰ νυκτὸς, ἀπέπλευσαν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὁ Αἰήτης τοὺς κατεδίωξεν, ἀλλ' ὁ Ἰάσων ἐφόνευσεν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὅστις τὸν παρεκλόουθει, ἢ, κατ' ἄλλους μύθους, ἡ Μήδεια, παραλαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν μικρὸν ἀδελφόν τῆς, τὸν διεμέλισε καὶ ἔρριπτε τὰ μέλη του εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα ὁ Αἰήτης χρονοτριβήσῃ συλλέγων καὶ κηδεύων αὐτά· καὶ ἐλέγετο ὅτι τὰ ἔθαψεν ἐν Τήμνῳ (Τόμοις) τῆς Μυσίας. Ἐπιστρέψαντες δ' οἱ Ἀργοναῦται, τινὲς μὲν λέγουσι διὰ τῆς αὐτῆς ἦν εἶχον ἔλθει ὁδοῦ, κατ' ἄλλους διὰ τοῦ Φάσιδος, ἐφθασαν εἰς τὸν ἀνατολικὸν Ὠκεανόν, καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς εἰς τὸν Νεῖλον ἢ διεκομισθῆ ἢ Ἀργῶ διὰ τῆς λιθυκῆς ἐρήμου εἰς τὴν Τριτωνίαν λίμνην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Μεσόγειον. Κατὰ τρίτας δὲ διηγήσεις ἡ Ἀργῶ, διαπλεύσασα τὸν Τανάιν ἢ τὸν Ἰστρον, εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ὠκεανόν, καὶ διὰ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν εἰς τὴν Μεσόγειον. Ἐπιτῆς ἐπιστροφῆς του δ' εἰς τὴν Ἰωλκὸν, εὗρεν ὁ Ἰάσων ὅτι ὁ Πελλίας εἶχε θανατώσει τὸν Αἴσωνα καὶ τὸν ἀνήλικον υἱὸν του Πρόμαχον,

καὶ ὅτι ἡ ἰδία του μήτηρ εἶχεν αὐτοκτονήσει. Τότε δὲ τὴν ἐκδίκησιν αὐτοῦ ἡ Μήδεια ἀναλαβοῦσα, ἔπεισε τὰς θυγατέρας τοῦ Πελλίου ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν πατέρα τὴν πρώτην νεότητά του, ἂν ἤθελον διαμελίσει αὐτὸν καὶ ἀναθράσει τὰ μέλη αὐτοῦ ἐντὸς λέβητος ὃν αὐτὴ θὰ ταῖς παρεσκεύαζεν. Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐγκλημα τοῦτο διωχθέντες ὑπὸ Ἀκάστου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πελλίου, ὁ Ἰάσων καὶ ἡ Μήδεια ἤλθον εἰς Κρέοντα, τὸν βασιλέα τῆς Κορίνθου, οὗ τὴν θυγατέρα Κρέουσαν (ἢ Γλαύκην) ἠθέλησε νὰ νυμφευθῇ ὁ Ἰάσων. Ἡ φιλέκδικος Μήδεια ἐφόνευσεν τότε τὴν νύμφην, δοῦσα αὐτῇ ἔνδυμα καὶ διάδημα δεδηλητηριασμένα, καὶ προσέτι καὶ τὸν Κρέοντα, καὶ τὰ ἴδια αὐτῆς παιδία, τὸν Μέρμερον καὶ τὸν Φέρητα, ταφέντας εἰς τὸ Ἡραῖον τῆς Κορίνθου, καὶ εἰς οὓς οἱ Κορίνθιοι ἐνιαυσίους ἐτέλουν ἐξιλασμούς. Ἐκεῖθεν δ' ἐπὶ πτερωτοῦ ἄρματος ἐφυγεν ἡ Μήδεια εἰς Ἀθήνας (ἴδ. Θεσεύς). Ὁ δ' Ἰάσων ἀπέθανε κοιμηθεὶς ποτε εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐντὸς τοῦ κύτους τῆς καταστραφείσης Ἀργούς. Ὁ ἀρχαιότατος μῦθος τῶν Ἀργοναυτῶν αἰνιττεται βεβαίως καὶ ἀπομνημονεύει τὰς πρώτας ναυτιλιακὰς ἀποπείρας τῶν Μινυῶν, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον καὶ ἄλλας μεμακρυσμένας χώρας. Ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη καὶ ἐπὶ Ἡσίοδου περιήδοντο αἱ περὶ αὐτῶν παραδόσεις, ἴσως πρὶν ἢ λάβωσι πάντα τὰ μυθικὰ αὐτῶν ἐπεισόδια (Ὀμ. Ὀδ. Μ, 66. — Ἡσίοδ. Θεογ. 992), ἅτινα εἰσὶν ἤδη γνωστὰ εἰς τὸν Πίνδαρον (Πυθ. Δ). Πλὴν τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου ἔγραψεν Ἀργοναυτικὰ, ἐπίσης σωζόμενα, ὁ Ψευδορφεύς, τῆς δ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ὁ δ' Ἀπολλόδωρος (Α, 9, 16) ἀφηγεῖται τὸν μῦθον διὰ μακρῶν.

Ἄργος. Ἡ λέξις, σύγγενής τοῦ ἄρουρα, ἐδήλου ἐν γένει ἕκτασιν γῆς ἢ πεδίων καλλιεργήσιμον. Ὁ Ὀμηρος ὡς ὀνόματα ὠρισμένων χωρῶν ἀναφέρει 1) ἐν Ἄργος πελασγικόν (Ἰλ. Β, 681), ἐν Θεσσαλίᾳ, ἴσως τὴν θεσσαλικὴν πεδιάδα, ἦτις

ἂν περιεῖχε καὶ πόλιν, αὕτη ἐπὶ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον· καὶ 2) ἐν Ἄργος ἀχαϊκὸν (Ἰλ. Α, 30. Β, 559. Ι, 141. Ὀδ. Γ, 251) ἢ καὶ Ἄργος Ἰασον (Ὀδ. Ν, 246), τὴν ἀργολικὴν πεδιάδα μετὰ τῆς πόλεως αὐτῆς. Πολλάκις δὲ Ἀργεῖοι λέγων, αἰνίττεται πάντας τοὺς Πελοποννησίους, ἢ καὶ πάντας τοὺς συνεκστρατεύσαντας Ἕλληνας. Τὴν πόλιν τοῦ Ἄργους ἐλέγετο ὅτι ἴδρυσεν ὁ Ἰναχος, οὗ ἐπώνυμος ἦν ὁ παραρρέων τὴν πόλιν ποταμὸς, ἢ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φορωνεύς, ἢ ὁ τούτου υἱὸς Ἄργος. Ἄλλ' ἐξ Αἰγύπτου, ὡς ἐπιστεύετο, προελθὼν ὁ Δαναὸς, κατέλαβεν αὐτὸς τὴν ἐξουσίαν, μέχρις οὗ καὶ τοὺς Δαναΐδας ὑπέταξαν οἱ Ἀχαιοὶ Πελοπίδαι, ὑφ' οὗς καθέδρα ἀνεδείχθησαν αἱ Μυκηναί, ἔμεινε δὲ τὸ Ἄργος ἀνεξάρτητος χώρα. Ὑπὸ δὲ τὸν Ὀρέστην, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀνεκτήσατο αὖθις τὴν ἀρχαίαν ὑπεροχὴν του. Ἐπὶ δὲ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων, τὸ Ἄργος ἐδόθη εἰς τὸν Τῆμενον καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς δ' ἐποχῆς κατεῖχεν ἡ Ἀργολὶς τὰ νοτιανατολικά τῆς Πελοποννήσου, μεταξύ τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, πρὸς βορρᾶν ἔχουσα τὴν Κορινθίαν. Διηρεῖτο δ' εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, τὴν Ἑρμιονίδα, τὴν Τροιζηνίαν, τὴν Ἐπιδαυρίαν (ἴδ. Ἀσκληπιῶς) καὶ τὴν κυρίως Ἀργολίδα, ἔχουσαν πρωτεύουσαν τὸ Ἄργος, οὗ ἡ ἀρχαία ἀκρόπολις ἐλέγετο Λάρισσα, καὶ περιφημὸς ναὸς ἦν τὸ Ἡραῖον, κείμενον μεταξύ Μυκητῶν καὶ Τύρινθος. Ἐπὶ Φειδωνος (τῷ 750 π. Χ.) τὸ Ἄργος εἶχε φθάσει εἰς μεγάλην περιωπὴν ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐξησθέτισαν ὁμῶς αὐτὸ ἔπειτα οἱ διηνεκεῖς πόλεμοι κατὰ τῆς Σπάρτης, πρὸς ἣν τοσοῦτον ἐζηλοτύπει, ὥστε καὶ τοῦ περσικοῦ πολέμου ἀπέσχε, καὶ εἰς τὸν πελοποννησιακὸν συντάχθη τοῖς Ἀθηναίοις. Μετὰ ταῦτα δ' ὑπέπεσαν εἰς τυράννους. Τῷ 243 κατετάχθη εἰς τὸν ἀχαικὸν δεσμὸν, καὶ τῷ 146 ἐγένετο ἐπαρχία ἀχαικὴ (Στρβ. ΣΤ, 275. Η. 371. — Ἡρόδ, Α, 82. ΣΤ, 75—83. — Πaus. Β,

20). — 3) Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, πόλις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ἀμφιλόχου.

Ἄργος, 1) Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης, διάδοχος τοῦ πενθεροῦ του Φορωνεύς, τρίτος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. — 2) Ἄργος ὁ πανόπτῃς, ἔχων ἑκατὸν ὀφθαλμοὺς, υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Ἰνάχου. Ὑπὸ τῆς Ἡρας ἐμπιστευθεὶς τὴν φρούρησιν τῆς Ἰούς, μεταμορφωθείσης εἰς δάμαλιν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, ἀποκοιμήσαντος αὐτὸν διὰ τοῦ αὐλοῦ του· μεθ' ὃ ἡ Ἡρα τοὺς ἑκατὸν ὀφθαλμοὺς του μετέθηκεν εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ταῶ, τοῦ προσφιλοῦς τῆς πτηνοῦ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φερίξου καὶ Χαλκιδίπης, μίας τῶν θυγατέρων τοῦ Αἰήτου, κατὰ τοὺς μὲν ἐπέστρεψεν ἐξ Αἴας εἰς Ὀρχομενὸν, καὶ ἐναυπήγησεν ἐκεῖ τὴν Ἀργῶ, κατὰ τοὺς δὲ, πλέων μετὰ τῶν ἀδελφῶν του εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξώκειλεν εἰς τὴν νῆσον Ἀρετίαν, ὅθεν συνώδευσε τοὺς Ἀργοναύτας εἰς Αἴαν (Ἀπ. Ῥόδ. Β, 1093).

Ἄργυραμοεβοί, ἴδ. Τραπεζίται.

Ἄργυράσπιδες, μοῖρα τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἐπαργύρους ἀσπίδας φέρουσα, διοικουμένη δ' ὑπὸ Νικάνορος τοῦ υἱοῦ τοῦ Παρμενίωνος (Ἀρρ. Ζ, 11). Μετὰ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου θάνατον ἐτέθησαν ὑπὸ τὸν Εὐμένην, ἀφ' οὗ ἠτομόλησαν πρὸς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ Ἀντίγονον, ὅστις ὁμῶς, τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν μὴ ἀνεχόμενος, τοὺς διέλυσε (Διόδ. ΙΖ, 57. ΙΗ, 63. ΙΘ, 12. 41. 43. 48). Φαίνεται δ' ὅτι μετὰ ταῦτα καὶ ὁ Ἀντίοχος ἐν Συρίᾳ εἶχε φρουρὰν ἀργυρασπίδων (Πλβ. Ζ, 79. — Liv. XXXVII, 40), καὶ ὁ Ἀλέξ. Σεβῆρος ἐν Ῥώμῃ ἐμίμηθη τούτο (Lamprid. Alex. I).

Ἄργυρεῖα. Τὸν ἄργυρον κατ' ἀρχὰς ἡ Ἑλλάς ἐλάμβανε διὰ τοῦ ἐμπορείου, μάλιστα διὰ τῶν Φωκαέων καὶ Σαμίων· ὡς πολυτίμου δὲ μετάλλου μνημονεῖ αὐτοῦ συνεχῶς ὁ Ὀμηρος. Εἶτα δ' εὐρέθησαν ἀργυρεῖα, ἢ μεταλλεῖα ἀργύρου καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐν τῇ νήσῳ Σίφνῳ, ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ πρὸ

πάντων εἰς τὸ Λαύρειον τῆς Ἀττικῆς, εἰς ἃ δοῦλοι εἰργάζοντο ἐν ἀρχαιοτάτοις ἤδη χρόνοις (Ξεν. π. Πρὸς Δ, 2) καὶ ἦσαν ὁ κυριώτατος πόρος τῶν Ἀθηναίων. Ἐπὶ Δημοσθένους ὅμως ἡ ἀπ' αὐτῶν πρόσοδος εἶχε λίαν ἐλαττωθῆ, καὶ ἐπὶ Πausανίου (Α, 1. 1), τὴν β' ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. ἦσαν ἤδη ἐγκαταλελειμμένα (Ἰδ. Rang. Laurium). Ἐκ τῆς ἐξορυττομένης ἀργυρίτιδος γῆς ἔκοπτον οἱ Ἀθηναῖοι νομίσματα ἐν τῷ Ἀργυροκοπεῖω, ὅπερ ἦν ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ ἡρώου τοῦ Στεφανηφόρου, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο καὶ τὰ τῶν νομισμάτων σταθμὰ (Πολδ. Ζ, 103. — Ἄρκκ. — Σουῖδ). Φαίνεται δ' ὅτι ἐν Ἀθήναις προηγῆθησαν τὰ ἀργυρὰ τῶν χρυσοῦν νομισμάτων, καὶ ἦν συνήθως ἡ ἀναλογία τῆς ἀξίας τοῦ ἀργύρου πρὸς τὸν χρυσὸν ὡς 1:12.

Ἄργυρολόγοι, οἱ ὑπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς συμμάχους ἢ τὰς ὑποτελεῖς πόλεις πεμπόμενοι πρὸς τὸ ἀργυρολογεῖν, ἵνα συλλέγωσι τοὺς τακτικῶς ἐπιβεβλημένους φόρους ἢ ἄλλας εἰσφορὰς, ἐξ ὧν κυρίως ἡ πόλις ἐπορίζετο τὸν πλοῦτόν της ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς εὐημερίας αὐτῆς (Θουκ. Β, 69. Γ, 19. Δ, 59. 75. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 8).

Ἄργυρος, ἴδ. Λαύρειον.

Ἄργω, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Ἄρδηκος, υἱὸς τοῦ ὈκEANΟΥ καὶ τῆς Θέτιδος (Ἡσίοδ. Θεογ. 345), ποταμὸς τῆς Σαρματίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον.

Ἄρδηττός, λόφος παρὰ ταῖς Ἀθήναις, πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ, Ν τοῦ Σταδίου, ἐνθα ὠρρίζοντο ἑτησίως οἱ Ἑλιασταί (Ἰδ. Ἀθηναί).

Ἄρδίκης, Κορίνθιος κατὰ Πλίνιον (XXXV, 5), ὁ πρῶτος ἀσχῆσας τὴν ζωγραφικὴν.

Ἄρέθουσα, 1) πηγὴ ἐπὶ Ὀρτυγίας, νήσου παρὰ Συρακούσαις, ὑποβρυχίως κοινουνοῦσα μετὰ τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ Ἄλφειῳ (ἴδ.). — Μεταξὺ δὲ πολλῶν ἄλλων ὁμωνύμων πηγῶν 2) Ἡ ἐν Ἰθάκῃ (Ὀμ. Ὀδ. Ν, 436).

— 2) Ἡ παρὰ Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας (Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 168). — 4) Παρὰ τῷ Ἄργει ἐν Πελοποννήσῳ. — 5) Παρὰ ταῖς Θήβαις ἐν Βοιωτίᾳ (Pl. VI, 7, 9). — 6) Ἡ εἰς τὸν Ἄλφειον ἐν Ἠλιδὶ ἐκβάλλουσα. Κατὰ τὸν μῦθον, ὁ Ἄλφειὸς, ἐρασθεὶς τῆς νύμφης Ἄρεθούσης, ἦτις εἰς τὸν ποταμὸν ἐλούσθη, τὴν κατεδίωξεν ἢ δ' Ἄρτεμις μετέφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Ὀρτυγίαν, μεταμορφώσασα αὐτὴν εἰς πηγὴν (Virg. G. IV, 344). — Ὑπῆρχον δὲ καὶ δύο πόλεις οὕτω καλούμεναι, ἡ μὲν ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν, ἡ δὲ ἐν Συρίᾳ.

Ἄρετα, θέσις ὀρεινὴ καὶ εὐφορὸς ἐν τῇ Βακτριανῇ, παρὰ τὸν ποταμὸν Ἄρειον, ἐνθα ὁ Ἀλέξανδρος ἔκτισε τὴν Ἀλεξάνδρειαν Ἀρειαν (x Ἐράτ). (Στράβ. ΙΑ, 510. 511. 514).

Ἄρειος Πάγος, λόφος ἐν Ἀθήναις δυτικῶς πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Ἀκροπόλεως κείμενος, καὶ οὕτως ὀνομασθεὶς διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐδίκασε τὸ φονικὸν δικαστήριον (καθ' ὅσον ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ Ἑλληνικῇ Ἄρης = φόνος). Ἄλλοι δ' ἄλλα περὶ τούτου ἐμυθολόγησαν, οἷον ὅτι οὕτως ἐκλήθη διότι ἐπ' αὐτοῦ καὶ πρὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐνήχθη ὁ θεὸς Ἄρης ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ὅτε ἐφόνευσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀληρρόθιον (Αἰσχ. Εὐμ. 659. — Δμσθ. κ. Ἄρσγ. 642) ἢ διότι ἐπ' αὐτοῦ ἔθυσαν εἰς τὸν Ἄρην αἱ Ἀμαζόνες (Πaus. Α, 28). Ἦν δ' ἀρχαιοτάτον τὸ δικαστήριον τοῦτο, ἢ ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ ἢ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆς, ἢ Ἄνω Βουλῆς, ὡς ἐλέγετο (πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Κάτω Βουλῆς, τῆς τῶν Φ), ὥστε καὶ ἐπιστεῦετο ὅτι ἐδίκασε τὸν Ὀρέστην μετὰ τὴν μητροκτονίαν του. Κατὰ Πausανίαν (Δ, 5, 1) δ' ὑπῆρχε καὶ πρὸ τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου (740 π. Χ.), διότι οἱ Μεσσηνιοὶ ἠθέλον νὰ φέρωσι πρὸ αὐτοῦ τὴν διαφορὰν των. Ὅπως δὴποτε ὅμως εἰδικὸν καὶ μόνιμον ὀργανισμὸν ἔλαβεν ὑπὸ Σόλωνος, ὅστις ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀπέδω αὐτῷ τὴν ὑπερτάτην τῶν νό-

μων ἐπιτήρησιν κοιόμενος ἐπὶ δυοσί Βου-
λαῖς ὡς περ ἀγκύραις ὀρμουῖσαν, ἡ τ-
τον ἐν σάλῳ τὴν πόλιν ἔσσεσθαι»
(Πλούτ. Σόλ. ΙΘ.—Ἰδ. Δεινάρχ. κ. Δη-
μοθ. Θ), προσέτι δὲ καὶ τὴν τῶν ἡθῶν καὶ
τῆς τῶν νέων ἀγωγῆς (Ἰσοκρ. Ἄρεοπ. 37
κτλ.—Πλάτ. Ἀξίوخ. 367.—Διον. Ἀλικ.
Κ, 2), ὡς καὶ ἀστυνομικὴν τινα δικαιοδοσίαν
(Λυσ. π. σηκῶ)· ἀπ' ἐτέρου δὲ κατέστησεν
ἢ μᾶλλον ἐπεκύρωσε τὴν Βουλὴν ταύτην
εἰς δικαστήριον φόνου καὶ τραυμάτων
ἐκ προνοίας καὶ πυρκαϊῶς καὶ φαρ-
μάκων ἐάν τις ἀποκτείνῃ (Δημοθ. κ.
Ἄρστρο. 627). Κατηρτίζετο δὲ κατὰ τὸν
Σολῶνιον νόμον ὁ Ἄρειος Πάγος ἐκ τῶν
κατ' ἔτος τῆς ἐξουσίας ἀπερχομένων ἐννέα
ἀρχόντων, ἢ ἴσως μόνων τῶν ἐξ θεσμοθετῶν
(Δμοθ. Τμκρ. 707.—κ. Ἄρστρο. 802.—κ.
Εὔδ. 1319) ὅσων ἡ διαγωγή δὲν ἀπεδοκι-
μάζετο, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀρεοπαγιτῶν
ἦν ἀόριστος, καὶ ἦν αὐτὸς ἀδιάδοχος, ἔχων
τὰ μέλη ἰσόδια. Ἡγεμῶν δὲ τοῦ δικαστη-
ρίου, ὁ συνάγων αὐτὸ, ἦν ὁ ἄρχων βα-
σιλεὺς. Ὡς ἐνάγοντες ἦσαν δεκτοὶ μόνοι οἱ
ἐγγύτατοι συγγενεῖς, ὑποστηρίζομενοι καὶ ὑπὸ
τῶν φρατῶρων. Μετὰ δὲ τρεῖς προδικα-
σίας ἢ προανακρίσεις, κατὰ ἓνα μῆνα ἀπ'
ἀλλήλων ἀφεστῶσας, τοῦ ἐναγομένου κωλυο-
μένου κατὰ πάντα τοῦτον τὸν χρόνον τοῦ νὰ
μετέχη τῶν ἱερῶν, ἐγίνετο ἡ δίκη ἐν ὑπαί-
θρῳ, ἵνα μὴ κἀθῆνται οἱ δικασταὶ ὁμόστρογοι
μετὰ τοῦ φονεῦς (Ἄντφ. π. Ἡρ. φ. ΙΑ), διὰ
νυκτὸς (Λουκ. Ἐρμτ. 64), κατὰ τὰς ἀπο-
φράδας ἡμέρας, τὰς τρεῖς τελευταίας ἐκά-
στου μηνός (Ἐτυμ. Μ.—Πολυδ. Η, 117).
Οἱ διάδοχοι ἐκάθηντο εἰς δύο ἀργοὺς λί-
θους, ὁ μὲν τὸν τῆς Ὑβρεως, ὁ δὲ τὸν
τῆς Ἀναιδείας (Παυσ. Α, 28), καὶ εἰς
σφάγια ἱερῶν θυμάτων πατοῦντες, ὡμνουν
ἀμφότεροι (διωμοσίαν ἢ ἀντωμοσίαν)
ὅτι ἀληθῆ διετείνοντο. Ἐπετρέπετο δ' εἰς
ἐκάτερον τῶν διαδίκων νὰ ὁμιλήσῃ δις, ἄνευ
μακρηγορίας καὶ ἱκεσιῶν, καὶ εἰς τὸν κατη-

γορούμενον, πλὴν ἐπὶ πατροκτονίας, ἐπετρέ-
πετο, ἂν ἤθελε, μετὰ τὸν πρῶτον λόγον, νὰ
καταλίπη διὰ παντὸς (εἰς ἀειφυγίαν) τὴν
πόλιν. Ἐγίνετο δ' ἡ ψηφοφορία διὰ δύο καδί-
σκων, καὶ ἐπὶ ἰσοψηφίας ἐλέγετο ὅτι ἐνίκα
«ἡ ψῆφος τῆς Ἀθηνᾶς,» ἥτοι ἦν ἡ ἰσοψηφία
ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου, καὶ ὁ ἀθωούμενος ἔθυσεν
εἰς τὸ ἄντρον τῶν Ἐρινύων. Ἀλλ' ἡ ἀνω-
τάτη αὕτη θέσις τοῦ Ἀρείου Πάγου δυσηρέ-
σκει τοὺς ἄκρους δημοκράτας, καὶ πρῶτον
πάντων τὸν Περικλῆ, ὅστις δὲν ἦν μέλος
αὐτοῦ, καθ' ὃ οὐδέποτε ἐκ τῶν ἐννέα ἀρχόντων
διατελέσας. Διὰ τοῦ φίλου τοῦ Ἐφιάλτου
ἠλάττωσε λοιπὸν οὗτος τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀ-
ρείου Πάγου, ἀφαιρέσας αὐτῷ τὸ πλεῖστον
τῆς δικαιοδοσίας του, πλὴν βεβαίως τῶν φο-
νικῶν δικῶν (Πλούτ. Περικλ. Ι. Κίμ. ΙΕ.
—Διόδ. ΙΑ, 77). Μετὰ τοὺς Λ' ὅμως ἀπέ-
δωκαν οἱ Ἀθηναῖοι τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ πάλιν
τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν· καὶ ἐπὶ Ῥω-
μαίων ἐτι μᾶλλον ἠὔξησεν ἡ ἰσχὺς καὶ ση-
μασία αὐτοῦ (Cic. pr. bell. XII).

Ἄρεταῖος, ὁ Καππαδόκης, Ἕλληνας
ιατρός, ζῶν ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὴν β' ἑκατον-
ταετηρίδα μ. Χ., παρατηρητικὸς καὶ ἀγχίνους,
γράφας τέσσαρα βιβλία «περὶ αἰτίων καὶ
σημείων ὀξέων καὶ χρονίων παθῶν,»
καὶ ἄλλα τέσσαρα περὶ «θεραπείας ὀξέων καὶ
χρονίων παθῶν» σωζόμενα ἀτελεῶς.

Ἄρεὺς, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (310-
265 π. Χ.), ἐπολέμησε μετὰ Πτολεμαίου
Β βασιλέως τῆς Αἰγύπτου κατὰ τῶν Αἰτω-
λῶν, καὶ ἠττήθη κατὰ κράτος ἐν Κίρρα. Τῷ
272 ἀπήλλαξε τὴν Σπάρτην, καὶ μετὰ τοῦτο
καὶ τὸ Ἄργος ἀπὸ τῶν προσβολῶν τοῦ Πύρ-
ρου. Ἡθέλησε δὲ νὰ βοηθήσῃ καὶ τὰς Ἀθή-
νας κατ' Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, καὶ τῷ 265
ἐφονεύθη ἐν Κορίνθῳ (Πλούτ. Πύρρ. ΚΖ.
Ἄγις Γ.—Just. XXIV, 1).

Ἀρηῆθους, ὁ ἐπικαλούμενος κορυ-
νήτης (ροπαλοφόρος), βασιλεὺς τῆς Ἀρνης
ἐν Βοιωτίᾳ, ἐθανατώθη ἐν στενωπῷ τῆς Ἀρ-
καδίας, ἐνθα ἐδείκνυτο καὶ ὁ τάφος του, ὑπὸ

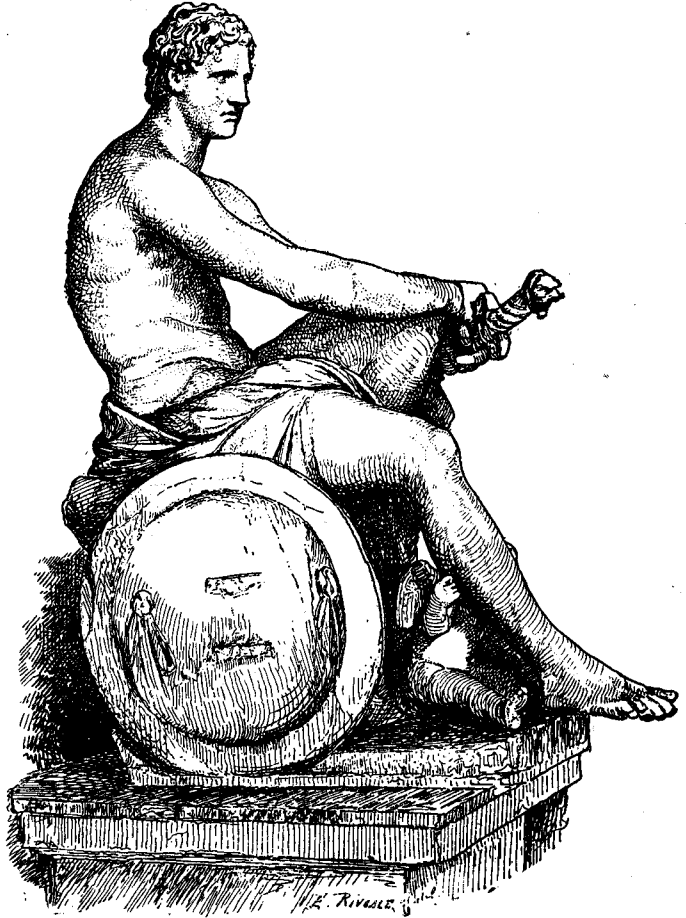
τοῦ ἐγγωρίου βασιλέως Λυκούργου, ὅστις τὰ ὅπλα αὐτοῦ ἔδωκεν εἰς τὸν ἴδιον θεράποντα 'Ελευθερίωνα· τούτον δ' ἐφόνευσεν ὁ Νέστωρ (Παυσ. Η, 11, 3). Υἱὸς δὲ τοῦ 'Αρηιθόου ἦν ὁ Μενέσθιος, πολεμήσας ἐν Τροίᾳ ('Ομ. Ἰλ. Η, 7, 136).

"Αρης, ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, εἰς τῶν μεγάλων θεῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς "Ηρας ('Ησ. Θεογ. 922). "Αγριος, αἰμοχαρὴς, ἀλλοπρόσαλλος, ἐλέγετο ὑπὸ τινων, ἔχων ἀδελφὴν τὴν "Εριν, καὶ υἱοὺς τὸν Δεῖμον καὶ τὸν Φέβον. Παριστᾶται δ' ἐν ἀκμῇ ἡλικίας καὶ συνήθως πάνοπλος. 'Αλλ' ὑπάρχει ἐν 'Ρώμῃ καὶ ὠραῖον αὐτοῦ ἄγαλμα καθημένον καὶ ἀφωπλισμένου ὑπὸ τοῦ "Ερωτος, ὅστις ἐλέγετο υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς 'Αφροδίτης. Μετὰ ταύτης δὲ διηγεῖται ὁ μῦθος ὅτι τὸν συνέλαβεν ὁ "Ηφαιστος, κατασκευάσας χαλκοῦν δίκτυον. Οἱ 'Αλωῖδαι (ἴδ.) ἐπιστεύοντο νικῆσαντες καὶ αἰχμαλωτεύσαντες ποτὲ τὸν θεὸν ἐπί δεκαετρεῖς μῆνας, ἀπελευθερωθέντα ὑπὸ τοῦ 'Ερμού. Πολεμήσας δὲ πρὸς τὸν 'Ηρακλέα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κύνου, ἐνίκηθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἀντίπαλον ἔχων τὴν 'Αθηνᾶν, ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους, καὶ πεσὼν ἐξέπεμψε κραυγὴν ἴσην πρὸς χιλίων πολεμιστῶν. 'Εναχθεὶς δ' εἰς τὸν "Αρειον Πάγον τῶν 'Αθηνῶν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, διότι ἐφόνευσεν αὐτοῦ τὸν υἱὸν 'Αλιρρόθιον, ἐπιβουλεύσαντα τὴν θυγατέρα του 'Αλκίππην, καὶ δικάσθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ συνελθόντων δώδεκα θεῶν, ἤθωώθη:

'Αριαδίγνης, υἱὸς Δαρείου, ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου, εἰς τῶν Περσῶν ναυάρχων, ἔπεσεν ἐν Σαλαμίνι ('Ηρδ. Ζ, 97. Η, 89).

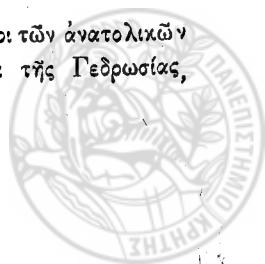
'Αριάδνη, ἴδ. Διόνυσος καὶ Θεσεύς.

'Αριαῖος, στρατηγὸς Κύρου τοῦ νεω-

τέρου, μετὰ τὴν ἥτταν καὶ τὸν θάνατον τούτου ἐν Κουναξοῖς προσῆλθεν εἰς τὸν 'Αρταξέρξην, καὶ συνέπραξεν εἰς τὴν προδοσίαν δι' ἧς οἱ "Ελληνες παρέπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Τισσαφέρνου (Ξεν. 'Ανθ. Α, 8, 5. 9, 31. Β, 2, 1. Δ, 1. 'Ελλ. Δ, 1, 27.—Πλούταρχ. 'Αρτάξ. ΙΑ. ΙΗ).

'Αριανοί, οἱ κάτοικοι τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν τῆς Περσίας, ἦτοι τῆς Γεδρωσίας,

Δραγγιανῆς, Ἄραχωσίας, Ἄρείας, Παρθίας, Καρμανίας καὶ τῶν Παροπαμισαδῶν (Στρβ. ΙΔ, 720).

Ἄρριαράθης, ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Καππαδοκίας. 1) Ἐπὶ Ἄλεξάνδρου ἐνίκηθη ἔπειτα (322 π. Χ.) ὑπὸ Περδίκκου, συνελήφθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐθανατώθη (Πλούτ. Εὐμ. Γ.). — 2) Υἱὸς αὐτοῦ, τὸν θρόνον ἀναλαβὼν (301) βοήθεια Ἄρδοάτου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρμενίας (Διόδ. ΛΑ, 28). — 3) Ὁ πέμπτος τοῦ ὀνόματος (220—163), γαμβρὸς Ἀντιόχου Γ', συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ Ῥώμης, καὶ εἶτα μετὰ τῶν Ῥωμαίων κατὰ τῆς Περσίας (Πολύβ. ΛΑ, 14). — 4) Τοῦτου ὁ ἕκτος υἱός, ἐν Ῥώμῃ ἐκπαίδευθεὶς. Τὸν θρόνον τῶ ἡμφισβήτησεν Ὀλοφέρνης τις, ἀξιῶν ὅτι ἦν πρεσβύτερος ἀδελφός του, καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Σωτήρος ἐκ Συρίας, ὥστε διενεμήθησαν τὴν ἐξουσίαν. Ἄπέθανεν 130 π. Χ. (Just. XXXV, 1). — 5) Ἀδελφὸς Ἀριοβαρζάνου Γ', ὑπὸ Καίσαρος ἐγκαταστάς βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας, ὑπ' Ἀντωνίου δ' ἐκβλήθεις (Δ. Κασσ. ΜΘ, 32).

Ἄρριάσπαι, κάτοικοι τῆς χώρας μεταξὺ Δραγγιανῆς καὶ Γεδρωσίας ἐν Περσίᾳ, ἔσωσαν τὸ στράτευμα τοῦ Κύρου ἀπὸ τοῦ λιμοῦ ὅσοι δ' αὐτῶν ἀνεδείκνυον εἰς τὸν βασιλέα σπουδαίαν τιὰ ὑπηρεσίαν ἐλάμβανον τὸν τίτλον εὐεργέται (Ἄρρ. Γ, 37, 4. — Διόδ. ΙΖ, 81).

Ἄρριμα (τὰ), χώρα ὑπὸ γῆν, ἔνθα δέσμιος ἦν ὁ Τυφωεύς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 783).

Ἄρριμάξης, ἡγεμὼν τῆς Σογδιανῆς, ἀντίστη εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ συλληφθεὶς ἐσταυρώθη, δ ὁμοῦς μόνος ὁ Κούρτιος (VII, 11) διηγεῖται (Ἄρρ. Δ, 19).

Ἄρριμασποῖ, λαὸς μᾶλλον μυθικός, νομιζόμενος ὅτι ὤκει εἰς τὰ ΒΑ τῶν Ῥιπαιῶν ὀρέων. Περὶ αὐτῶν κατ' Ἄρριστεάν διηγεῖται ὁ Ἡρόδοτος (Γ, 116. Δ. 13. 27) ὅτι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν γρυπῶν ὅπως κατακτήσωσι τὸν ὑπ' αὐτῶν φρουρούμενόν χρυσόν, καὶ ὅτι ἦσαν μονόφθαλμοι.

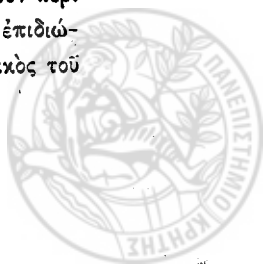
Ἄρριουσία, θεαίς ἐν Χίῳ ἄριστον οἶνον παράγουσα (Στρβ. ΙΔ, 645. — Virg. Α. V, 71. — Plin. XIV. 9).

Ἄρριόδη, πόλις Τρωϊκὴ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 836), εἰς ἣν προσωρμίσθη ὁ στόλος τοῦ Ἄλεξάνδρου ὅτε διεβή τὸν Ἑλλήσποντον (Ἄρρ. Α, 12, 6).

Ἄρρισταγόρας, γαμβρὸς Ἰστιαίου, τοῦ τυράννου τῆς Μιλήτου, ἀντικαταστήσας αὐτὸν ἀπελθόντα εἰς Περσίαν. Τῇ προτροπῇ αὐτοῦ ὤπλισεν ὁ Δαρεῖος στόλον κατὰ τῶν Ναξίων, ἵνα καταγάγῃ τοὺς ἐξορίστους ὀλιγάρχας, ἀλλὰ προδοσίᾳ τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ ἀπέτυχε· φοβηθεὶς δὲ τὸν Δαρεῖον, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰστιαίου λαθραίως ὑποκινήθεις, προῦκάλεσε τοὺς Ἴωνας εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἐπεκαλέσατο τὴν βοήθειαν τῶν Σπαρτιατῶν, ἀρνηθέντων, καὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες τῶ ἔπεμψαν 20 τριήρεις, καὶ 5 ἐξ Ἐρετρίας τῆς Εὐβοϊκῆς, κατὰ τὸ 500 π. Χ. Καὶ κατέλαβε μὲν ἀμαχητὶ καὶ ἐπυρπόλησε τὰς Σάρδεϊς, ἀλλ' ἠττηθεὶς ἔπειτα, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐγκαταλειφθεὶς, ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς Ἰωνίας, ὑποταγείσθης, καὶ ἔφερεν ἀποικίαν εἰς Μύρκιναν τῆς Θράκης, ἔνθα ὁμοῦς μετὰ ἐν ἔτος (τῶ 497) ἔπεσεν ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Θρακῶν (Ἡρδ. Ε, 97 — 126. — Θουκ. Δ, 102).

Ἄρρισταίνετος, ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, συγγραφεὺς τῆς δ' μ. Χ. ἑκατοντατηρίδος, φίλος τοῦ Λιτανίου. Αὐτῶ ἀποδίδονται 50 σωζόμενα ἐρωτικά ἐπιστολαί, ὕφους πεφουσημένου καὶ μᾶλλον κεναὶ ἰδεῶν, αἵτινες ὑπὸ κριτικῶν ὑπολαμβάνονται ὡς ἔργον χρόνων μεταγενεστέρων.

Ἄρρισταζος, 1) ἀρχαιότατος ἀγαθοδαίμων ἐν Ἑλλάδι, τοὺς ποιμένας καὶ γεωργούς βοηθῶν, τὴν μελισσοτροφίαν προστατεύων, δι' ὃ καὶ Νόμιος, Ἄγρευς, Μελισσεύς ἐπελέγετο, (Πινδ. Πυθ. Θ. 5—65). Ὁ Βιργίλιος διηγεῖται (Grogg. IV, 347) μῦθον περὶ αὐτοῦ, ὡς προελθόντος ἐκ Λιθύης, καὶ ἐπιδιώξαντος τὸν ἔρωτα τῆς Εὐρυδίκης, γυναικὸς τοῦ

Ὀρφῆως, ἥτις φεύγουσα ἐδήχθη ὑπ' ὄψεως καὶ ἀπέθανεν, αἱ δὲ νύμφαι αὐτῆς ὀργισθεῖσαι κατέστρεψαν τὰ σίμβλα τοῦ Ἀρισταίου. — 2) Ἡγεμῶν τῆς Κύπρου, ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου.

Ἄριστανδρος, 1) Πάριος γλύπτης, πιθανῶς πατὴρ τοῦ Σκόπα (ἴδ.). — 2) Ἐκ Τελμισσοῦ, μάντις καὶ εἰωνοσκόπος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀρίσταρχος, 1) τραγικός ποιητῆς ἐκ Τεγέας, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, ζήσας 100 ἔτη, γράψας 70 δράματα, περὶ ὧν ὁ Σουΐδας λέγει: «ὁ δὲ πρῶτος εἰς τὸν ὕν αὐτῶν μῆκος (;) τὰ δράματα κατέστησεν.» — 2) Ἀρίστ. Σάμιος, περὶ τὰ 260 π. Χ., μαθηματικός καὶ ἀστρονόμος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, λέγεται πρῶτος ἐνόησας τὴν κίνησιν τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον καὶ περὶ ἑαυτὴν, καὶ μεγάλως τὴν ἀστρονομίαν προαγαθῶν. Αὐτοῦ σώζεται τὸ «περὶ μεγεθῶν καὶ ἀποστημάτων ἡλίου καὶ σελήνης.» — 3) Ἀρίσταρχ. ἐκ Σαμοθράκης, μαθητῆς Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντιοῦ, ἐπίσημος γραμματικός, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος (170 π. Χ.) διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν ἄλλοις καὶ τοὺς βασιλόπαιδας. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς καταδρομῆς τῶν λογίων ὑπὸ Πτ. τοῦ Φύσκωνος ἀπῆλθεν εἰς Κύπρον, ἔνθα καὶ λίαν προβεβηκῶς ἀπέθανεν ὑδρωπικός. Ἐγγράφη δὲ πολυαριθμοὺς γραμματικὰς πραγματείας, καὶ, κατὰ Σουΐδαν, 800 σχόλια τοῦ Πινδάρου, τῶν δραματικῶν, καὶ ἰδίως τοῦ Ὀμήρου ὃν κυρίως ἐμελέτησε καὶ ἠρμῆνευσεν ἱστορικῶς, καὶ αἱ εἰς αὐτὸν διορθώσεις αὐτοῦ εἰσὶν αἱ καὶ σήμερον ἔτι κατὰ τὸ πλεῖστον παραδεδεγμένα. Οὗτος δὲ καὶ διήρσε τὰς δύο ἐποποιίας εἰς 24 ραψωδίας ἐκάστην.

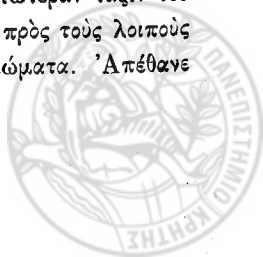
Ἀριστεάς, 1) Προκοννήσιος, πιθανῶς περὶ τὰ 550 π. Χ. περιῆλθε τὰς χώρας βορειῶς τοῦ Εὐξείνου Πόντου μέχρι τῶν Οὐραλίων, καὶ ἔγραψε ποίημα τὰ Ἀριμάσπεια, περιέχον βεβαίως μετὰ μυθικῶν ἐπινοήσεων καὶ πολλὰς πολυτίμους πληροφορίας,

εἰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ὀλίγον ἐπίστευον εἰς αὐτὸν, καὶ ὡς γόητα ἔτι τὸν ἐξελάμβανον (Ἡρόδ. Δ, 13). — 2) Ἀρ. ἐκόμισεν εἰς Ἀλεξανδρείαν ἐξ Ἱερουσαλήμ, πεμφθεὶς ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοὺς 70 μεταφραστὰς τῆς Π. γραφῆς, κατὰ σωζομένην ἐπιστολὴν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἧς ὁμως ἀμφιβάλλεται ἡ γνησιότης. — 3) καὶ Παππίας, γλύπται ἐν Ῥώμῃ περὶ τὰ 100 μ. Χ., εἰργάσθησαν ὁμοῦ εἰς τοὺς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ Κενταύρους.

Ἀριστείδης, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Λυσιμάχου, γεννηθεὶς περὶ τὰ 540 π. Χ., συνήργησεν εἰς τοῦ Κλεισθέους τὰς μεταρρυθμίσεις (Πλούτ. Ἀριστ. Β). Εἰς τῶν στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, συνετέλεσεν εἰς τὸν θρίαμβον, ἀφίεις μετ' αὐταπαρνήσεως τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν Μιλτιάδην. Ὡς ἄρχων καὶ ὡς πολίτης γενικοῦ σεβασμοῦ ἀπολαμβάνων καὶ δίκαιος ἐπονομασθεὶς, διε-

φάνει ἐν πολλοῖς πρὸς τὸν Θεμιστοκλῆν, καὶ ἐξωστράκισθη τῷ 483 ἐνεργεῖα αὐτοῦ. Μετακληθεὶς ὁμως ἔπειτα συνέπραξεν ὡς ἐθελοντῆς εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος, τὴν νῆσον Ψυττάλειαν καταλαβὼν, καὶ συνηγωνίσθη καὶ ἐν Πλαταιαῖς, ἰσχυρῶς συνετέλεσας καὶ εἰς τὸ ν' ἀναγνωρίσωσιν οἱ Ἕλληνας τῶν Ἀθηναίων τὴν ἡγεμονίαν, δυσανασχετοῦντες πρὸς τοῦ Σπαρτιάτου Πausανίου τὴν ὑπεροψίαν. Ὄρισεν δ' ἔκτοτε δικαιοτάτα τοὺς φόρους τῶν συμμάχων πρὸς κοινὴν ὑπεράσπισιν, ὥστε καὶ χρυσοῦν αἰῶνα ἐκάλεσαν οὗτοι τὴν ἐποχὴν τῆς αὐτοῦ διοικήσεως, τὸ δὲ συμμαχικὸν ταμεῖον κατέθετο εἰς Ἀθῆλον καὶ εἰς τοὺς Θήτας δὲ, τὴν κατωτέραν τάξιν τοῦ ἄττικου λαοῦ, ἔδωκεν ἴσα πρὸς τοὺς λοιποὺς Ἀθηναίους πολιτικὰ δικαιώματα. Ἀπέθανεν

δὲ τῷ 467 ἐν πενία, καὶ ἡ πόλις ἐπρόκεισε τὰς θυγατέρας του, καὶ ἔδωκε γαίας εἰς τὸν υἱὸν του (Πλούτ. Ἀριστ. — Πλάτ. Γοργ. 81). — 2) Ἀριστείδης Μιλήσιος τῆς 6 ἢ α' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. ἔγραψε τὰ Μιλήσια κἀ, διηγήματα οὐχὶ ἐντελῶς σεμνὰ, λίαν γνωστὰ γενόμενα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ εἰς τὸ λατινικὸν ἔτι μεταφρασθέντα (Πλούτ. Κράσσ. ΛΒ). Ἐλάχιστα αὐτῶν ἀποσπάσματα σώζονται. — 3) Π. Αἴλιος Ἀριστείδης, ἐξ Ἀδριανῶν τῆς Μυσίας, τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ὡς ῥήτωρ ἐκπαιδευθεὶς ὑπὸ Ἡρώδην τὸν Ἀττικὸν ἐν Ἀθήναις καὶ Πολέμωνα ἐν Σμύρνη. Μετὰ μακρὰς περιηγήσεις ἀποκατέστη ἐν Ῥώμῃ, καὶ ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου τιμώμενος, ἔπεισεν αὐτὸν ν' ἀνοικοδομήσῃ τὴν Σμύρνην, δεινῶς ἐκ σεισμοῦ τῷ 178 μ. Χ. παθοῦσαν, δι' ὃ καὶ οἱ Σμυρναῖοι τῷ ἀνήγειραν χαλκοῦν ἀνδριάντα, κτίστην αὐτὸν ἀποκαλέσαντες. Ἐκεῖ δὲ καὶ ἀπέθανε τῷ 190. Ἐγραψε δὲ πολλοὺς ῥητορικοὺς λόγους, ἐκτιμωμένους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἐκ τούτων σώζονται 55, ὧν εἰς ἐπιγράφεται Ῥώμης ἐγκώμιον, ἄλλος Ῥοδιακός, ἄλλος πρὸς Λεπτίνην κατὰ μίμησιν τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἄλλος Παναθηναϊκός κατ' Ἰσοκράτην. Διακρίνονται δὲ μᾶλλον διὰ τὴν ἐμβρίθειαν καὶ τὸ βάθος τῶν ἰδεῶν ἢ διὰ τῆς γλώσσης τὴν ἀκριβειαν καὶ ἐντέλειαν. — 4) Νικομάχου, ζωγράφος Θηβαῖος, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ἀγοράσαντος αὐτοῦ «πόλιν πολιορκουμένην, ἔνθα γυνὴ φοβουμένη μὴ δῶση αἶμα ἀντὶ γάλακτος εἰς τὸ βρέφος τῆς.»

Ἀρισταῖος, ἴδ. Νικομάχος.

Ἀριστιππος, ἐκ Κυρήνης, ἴδρυσε περὶ τὰ 370 π. Χ. τὴν Κυρηναϊκὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν. Νέος ἐπέμφθη εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὃν εἴλκυσεν ἡ εὐκλεία τοῦ Σωκράτους, καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῷ μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἔτα δ' ἐδίδαξε καὶ αὐτὸς ἐν Αἰγίνῃ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Συρακούσαις παρὰ Διονυσίῳ τῷ νεωτέρῳ, καὶ ἐπανελθὼν

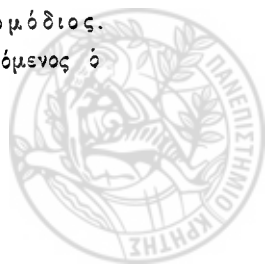
εἰς Ἀθήνας, ἴδρυσε, φαίνεται, αὐτόθι τὴν Σωκρατικὴν σχολὴν τῶν κληθέντων ἡδονικῶν. Λέγεται δὲ μετὰ πολλὰς ὁδοπορίας ἀποθανὼν ἐν τῇ Αἰολικῇ νήσῳ Λιπάρα. Νομίζεται καὶ ὅτι πολλὰ ἔγραψεν, ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τῶν ἔργων του διεσώθη, καὶ αἱ δοξασαί του ἐσυστηματοποιήθησαν κυρίως ὑπὸ τῶν μαθητῶν του, οἵτινες ἦσαν ὁ Ἡγησίας, ὁ Ἀννίκερις, ὁ Θεόδωρος, καὶ ἴσως καὶ ὁ ὁμώνυμος αὐτῷ ἔγγονός του. Ἡ δίαίτα αὐτοῦ ἦν ἀνετος, καὶ ἦν ὁ πρῶτος διδάξας ἐπὶ μισθῷ. Κατὰ τὸν Ἀντισθένην παρεδέχετο καὶ αὐτὸς τὴν αἴσθησιν ὡς κέντρον τῆς ὑπάρξεως, ἀλλ' ἀντέταττε τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν στέρησιν, ὥστε ἐκ τῆς σχολῆς αὐτοῦ προέκυψαν οἱ Ἐπικύρειοι, ὡς ἐκ τῆς ἐκείνου οἱ Στωϊκοί. Ἐπραγματεύετο δὲ, κατὰ τὰς περὶ αὐτοῦ μαρτυρίας, ἡ «φιλοσοφία» του περὶ τῶν αἰρετῶν καὶ φευκτῶν, περὶ τῶν παθῶν, περὶ τῶν πράξεων, περὶ τῶν αἰτίων, περὶ τῶν πίστειων, καὶ διέκρινε δύο πάθη, τὸν πόνον καὶ τὴν ἡδονήν, καὶ ἐκείνον μὲν ἔλεγε τραχεῖαν, ταύτην δὲ λείαν κίνησιν, καὶ ἐπρέσβευεν ὅτι ἡ ἡδονὴ ἐστὶ μόνόχρονος, ἦτοι περιορίζεται μόνον εἰς τῆς ἀπολαύσεως τὸν καιρὸν (Πλούτ. Δίων ΙΘ. — Διογ. Λ. Β, 8, 56. — Ξεν. Ἀπομν. Β, 1, Γ, 8. — Cic. Acad.).

Ἀριστίων, Ἀθηναῖος φιλόσοφος, ἄρχων ἢ τύραννος ἀναδειχθεὶς ἐν Ἀθήναις βοηθεῖα τοῦ Μιθριδάτου, ἐνίκηθη καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ Σύλλα, κυριεύσαντος τὴν πόλιν τῷ 87 π. Χ.

Ἀριστόβουλος, 1) εἰς τῶν ὀπαδῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., γράφας ἐν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ περὶ τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ σύγγραμμα. ἐξ οὗ τὰ πλεῖστα ἐπορίσθησαν ὁ Πλούταρχος καὶ μάλιστα ὁ Ἀρριανός. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ Πομπηίου, ὑπὸ τούτου πολεμηθεὶς, ὑπὸ τοῦ Καίσαρος δ' ὑποστηρικθῆς.

Ἀριστογείτων, 1) ἴδ. Ἀρμόδιος.

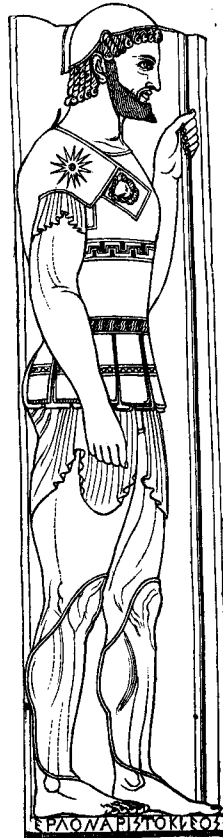
— 2) Ῥήτωρ Ἀθηναῖος, ἐπιλεγόμενος ὁ

Κύων, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Δεινάρχου, ὧν σώζονται οἱ κατ' αὐτοῦ λόγοι, οὐχὶ δὲ καὶ αὐτοῦ αἱ ὑπερασπίσεις. Θεωρεῖται ὡς οὐχὶ σπουδαῖος ῥήτωρ καὶ κατηγορεῖται καὶ ὡς συκοφάντης. Κατ' αὐτοῦ ἔγραψαν καὶ ὁ Λυκούργος καὶ ὁ Ὑπερίδης. — 3) Γλύπτης Θηβαῖος, μεθ' Ὑπατοδώρου, τῷ 370 τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας χαλκοῦς ἐν Δελφοῖς ἐργασθεῖς (Pl. XXXIV, 19).

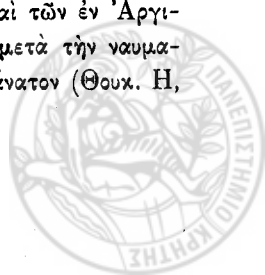
Ἄριστόδημος, 1) Ἡρακλείδης, πατήρ Εὐρυσθένης καὶ Προκλέους, εἰσβαλὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἄρξας ἐπὶ τῆς Λακωνίας (Ἡρδ. ΣΤ, 52), ἥ, κατ' ἄλλους, πρὶν ἢ εἰσβάλλῃ, ἐν Ναυπάκτῳ κεραυνωθείς. — 2) Μεσσηνίος, ὅστις ἐπὶ τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου, κατὰ χρησμὸν προσέφερε τὴν ἰδίαν θυγατέρα εἰς θυσίαν, πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος· τοῦ δ' ἔραστοῦ αὐτῆς διίσχυρισθέντος, ἵνα τὴν σώσῃ, ὅτι ἦν γυνή του, τὴν ἐφόνευσεν. Εἶτα δὲ (τῷ 729 π. Χ.), ἀποθανόντος τοῦ βασιλέως Εὐφάου, ἐξελέγη διάδοχος του. Λαμπρῶς δὲ νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους, ἠτοκτόνησεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς θυγατρὸς του, τῷ 724 (Παυσ. Δ, 9). — 3) Ἄ., ὁ μόνος ἐκ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν ἐν Θερμοπύλαις διασωθεὶς, δι' ὃ καὶ ἐν Σπάρτῃ κατεδικάσθη εἰς ἀτιμίαν, ἐξηγόρασε δ' αὐτὴν δι' ἠρωϊκοῦ θανάτου εἰς τὴν μάχην τῶν Πλαταιῶν (Ἡρδ. Ζ, 229. Θ, 71). — 4) Ζωγράφος ἐκ Καρίας περὶ τὰ 120 π. Χ., γράφας καὶ περὶ ζωγραφικῆς (Φιλόστρ. Β. Σοφ. Β, 5).

Ἄριστοκλής, 1) γλύπτης Κυδωνιεὺς ἐκ Κρήτης, περὶ τὰ 560 π. Χ. ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡρακλῆν καὶ Ἀμαζόνα ἐργασθεῖς. — 2) Ἐγγονος τοῦ ἀνωτέρω, υἱὸς τοῦ Κλεοίτα καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κανάχου, ἐπισήμων καλλιτεχνῶν, ἀκμάσας περὶ τὰ 470 π. Χ., εἰργάζετο κυρίως, φαίνεται, ἐν Ἀθήναις, καὶ σώζεται ἀνδρόμικτος ἀνάγλυφον αὐτοῦ, «Ἄριστίων», ὡς Μαραθωνομάχος, οὗ ὁ ἀρχαῖκός ρυθμὸς δεικνύει τῶν χρόνων ἐκείνων τὴν τέχνην.

ΑΡΙΣΤΙΟΜΟΣ

Ἄριστοκράτης, 1) ἔσχατος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας. Εἰς τὸν δεύτερον μεσσηνιακὸν πόλεμον ἐπίκουρος τοῖς Μεσσηνίοις ἔλθων, ἐπρόδωκεν αὐτοὺς, δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, μεθ' ὃ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων (668 π. Χ.), καταργησάντων καὶ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν (Πολδ. Δ, 33. — Παυσ. Δ, 17, 2. Η, 5, 9). — 2) Ἄ. ἐν Ἀθήναις, εἰς τῶν Ὑ', καὶ τῶν ἐν Ἀργινοῦσαις στρατηγῶν, οἵτινες μετὰ τὴν ναυμαχίαν κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον (Θουκ. Η,

89. — Λυσ. IB, 66. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 4, 5, Ζ, 8). — 3) Ἄ. συγγραφεὺς Σπαρτιάτης, γράφας Λακωνικὰ, ἐξ ὧν πολλὰ ἠρύσθη ὁ Πλούταρχος. — 4) Ἄ. Ἀθηναῖος, καθ' οὗ ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης τῷ 452 π. Χ. περίφημον σωζόμενον λόγον, ὡς προτείναντος ἀμοιβὴν ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ Χαριδήμου, ἐν ᾧ ὁ Εὐθυλῆς ἔγραψε κατ' αὐτοῦ γραφὴν παρανόμων.

Ἄριστοκρατία, ἴδ. πολιτεύματα.

Ἄριστόλαος, ζωγράφος τοῦ πελοποννησιακοῦ ἐργαστηρίου, υἱὸς καὶ μαθητῆς τοῦ Πausίου, μετὰ τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπαινοῦνται διὰ τὴν αὐστηρότητα των (Pl. XXXV, 40, 31).

Ἄριστόμαχος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἄριστομέδων, γλύπτης, πρὸ τῶν Μηδικῶν εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐργαζόμενος.

Ἄριστομένης, 1) νέος Μεσσηνίος, διὰ μεγάλων κατορθωμάτων ἐν τῇ κατὰ τῆς Σπάρτης ἐπαναστάσει τῶν Μεσσηνίων (684—667 π. Χ.) διακρίθει. Οἱ Μεσσηνιοὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐκλέξωσι βασιλέα, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμεινε νὰ μείνῃ στρατηγὸς των μόνον. Μετὰ τὴν ἀτυχῆ δ' ἔκβασιν τοῦ πολέμου δὲν ἠθέλησε νὰ συνοδεύσῃ τοὺς εἰς Σικελίαν ἀποικίσαντας συμπατριώτας του, ἀλλ' ἀπῆλθεν εἰς Ῥόδον, ἵνα ἐκεῖθεν ἐπικαλεσθῆ τὴν βοήθειαν τῶν Λυκίων καὶ τῶν Μήδων, καὶ ἀπέθανεν εἰς Ἰαλυσοῦν τῆς Ῥόδου, ἔθνα ἐτιμήθη ὡς ἥρωος (Πaus. Δ, 15. 23). — 2) Ἀθηναῖος ποιητῆς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀντίζηλος τοῦ Ἀριστοφάνους μέχρι καὶ τοῦ 389 π. Χ. Γνωστοὶ δὲ μόνον εἰσὶ τρεῖς τίτλοι κωμῳδιῶν αὐτοῦ. — 3) Ἄ. Ἀκαρνὰν, πολὺ ἐκτιμώμενος ὑπὸ Ἀγαθοκλέους, τοῦ ὑπουργοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, μεθ' οὗ τὴν δολοφονίαν (202 π. Χ.), παρὰγωνίσας τὸν νέον ὑπουργὸν Τλαπέλεμον, διέκρησε τὴν Αἴγυπτον ἐπιδειξιώτατα (Πολβ. ΙΕ, 31. ΙΗ, 36). Ἀπέθανε δὲ δηλητηριασθεὶς τῷ 192, διότι ἡ ἐλευθεριότης του δυσηρέσται τὸν νέον βασιλέα, Πτολεμαῖον Ε, τὸν Ἐπιφανῆ.

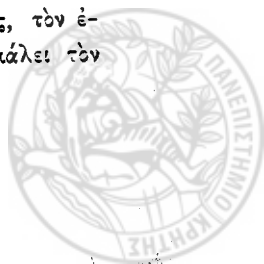
Ἄριστόνικος, 1) Ἀθηναῖος ἐκ Μα-

ραθῶνος, πολιτευόμενος ῥήτωρ ἐπὶ Δημοσθένους, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ Ὑπερίδου τῷ 322 π. Χ. ὑπ' Ἀντιπάτρου. — 2) Τύραννος σκληρὸς ἐν Μεθύμνῃ τῆς Λέσβου, αἰχμαλωτευθεὶς ἐν Χίφῃ ὑπὸ τοῦ ναυάρχου τοῦ μεγ. Ἀλεξάνδρου, καὶ παραδοθεὶς τοῖς Μεθυμνίοις, οἵτινες τὸν ἐφόνευσαν ἀπανθρώπως (Ἀρρ. Γ, 2, 4). — 3) Νέθος υἱὸς Εὐμένους Β, τοῦ βασιλέως τῆς Περγάμου. Ὅτε ὁ γνήσιος υἱὸς τοῦ Εὐμένους παρέδωκε τὸ κράτος εἰς τοὺς Ῥωμαίους, (τῷ 133 π. Χ.), ἠθέλησεν οὗτος νὰ κατακτήσῃ αὐτὸ, καὶ ἐνίκησε μὲν κατ' ἀρχὰς τοὺς Ῥωμαίους ὑπὸ τὸν Λ. Κράσσον, ἀλλ' εἶτα ἠττηθεὶς καὶ ἀπαχθεὶς ἐν θριάμβῳ εἰς Ῥώμην (130), ἐθανατώθη (Στρεβ. ΙΔ, 646). — 4) Γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος, πολλὰ γράφας περὶ Ὀμήρου, ὧν ἀποσπάσματα σώζονται ἐν τοῖς ὁμηρικῶν σχολίοις, ἰδίως ἐκ τοῦ συγγράμματός αὐτοῦ τοῦ «περὶ σημείων.» — 5) Ἄ. ἐκ Τάραντος, γράφας περὶ ἀρχαίων μύθων καὶ ἱστορημάτων.

Ἄριστόξενος, ἐκ Τάραντος, μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράφας περὶ τὸ 318 π. Χ. πολυάρθμα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται 3 βιβλία ἐπιγραφόμενα Ἀρμονικὰ στοιχεῖα, καὶ μέρος ἐνὸς περὶ ῥυθμικῶν στοιχείων. Ἐν αὐτοῖς πρῶτος πάντων αὐτὸς ἐζήτησε τὰς ἐπιστημονικὰς τῆς μουσικῆς βάσεις.

Ἄριστος, 1) Σαλαμίνιος ἐκ Κύπρου, γράφας ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. — 2) Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀσκάλωνος, διδάσκων ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Κικέρωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Μ. Βρούτου (Πλουτ. Βρ. Β.—Cic. Βρ. XCVII).

Ἄριστοτέλης, ἐκ Σταγειρίων τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Μακεδονίᾳ, υἱὸς Νικομάχου, ἱατροῦ Ἀμόντα τοῦ Β, βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐγεννήθη τῷ 384 π. Χ. Ἀπῆλθε δὲ τῷ 367 εἰς Ἀθήνας, καὶ ὅτε μετὰ 3 ἔτη ἐπέστρεψεν ὁ Πλάτων ἐκ Σικελίας, τὸν ἐδέχθη ὡς μαθητὴν του καὶ τὸν ἐκάλεσε τὸν

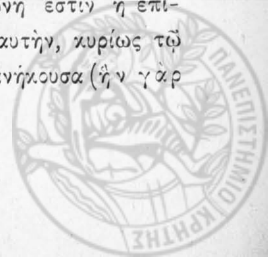
ἀναγνώστην, καὶ τὸν νοῦν τῆς διατριβῆς, ἦτοι τοῦ σχολείου του. Ἐμεινε δ' εἰς Ἀθήνας εἴκοσιν ὅλα ἔτη, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ θανάτου τοῦ Πλάτωνος (347) ἦν ὁ Ἄρ. ἐν Μακεδονίᾳ, πεμφθεὶς εἰς πρεσβείαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· μετὰ ταῦτα δὲ μετέβη παρὰ τῷ Ἑρμείᾳ, ἡγεμόνι τοῦ Ἀταρνέως ἐν Μυσίᾳ, οὗ ἐνουμφεύθη τὴν ἀδελφὴν Πυθιάδα· μετὰ τὴν πτώσιν δ' αὐτοῦ (345) ἀπῆλθεν εἰς Μυτιλήνην, καὶ δύο ἔτη μετὰ ταῦτα (343) ἐκλήθη εἰς Μακεδονίαν ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀνατρο-

φὴν τοῦ 13ετοῦς τότε Ἀλεξάνδρου. Ἐμεινε δ' ἐκεῖ 8 ἔτη, εἰ καὶ μετὰ τέσσαρα ἡδὴ ὁ Ἀλέξανδρος διεῖπε τὴν ἀντιβασιλείαν τοῦ πατρὸς του ἀπόντος. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐμύησε τὸν μαθητὴν του εἰς τ' ἀριστουργήματα τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, καὶ τὸ χειρόγραφον τῆς Ἰλιάδος ὃ τῷ ἔδωκεν ἔφερε πάντοτε ὁ Ἀλέξανδρος μεθ' ἑαυτοῦ· συγχρόνως δ' ἀνεπτυξεν αὐτὸν διὰ τῶν ὑψηλῶν τῆς φιλοσοφίας ἀληθειῶν, ἰδίως τῶν τῆς φυσιογνωσίας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα ὁ κατακτητὴς βεβαίως εἰς τὴν πράξιν

καὶ ἰδίας θεωρίας ἐφῆρμοσεν. Ἐλευθεριώτατα δ' ἐπρομήθευεν ὁ βασιλεὺς πάσας τὰς πρὸς τὰς μελέτας τῶν φυσικοῖστορικῶν ἐπιστημῶν ἀναγκαίας μεγάλας δαπάνας τοῦ Ἀριστοτέλους. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 335 μετέβη αὖθις ὁ Ἀριστοτέλης εἰς Ἀθήνας, καὶ ἔμεινε πάλιν ἐκεῖ ἐπὶ 13 ἔτη, διδάσκων κατὰ τὸ Λύκειον, γυμνάσιον παρὰ τῷ Ἰλισσῷ, δις τῆς ἡμέρας, εἰς περιπάτους, τὸν ἑωθινὸν πρὸς ἀκροατὰς ἐκλεκτοτέρους καὶ μᾶλλον παρεσκευασμένους δι' ὑψηλὰ ἀκροάματα, τὰ ἐξωτερικὰ, καὶ τὸν δειλινὸν διὰ τὰ ἐσωτερικὰ ἀκροατικὰ, ἀποτεινόμενα πρὸς κοινὸν ἦττον μεμυημένον, καὶ ἀφορῶντα εἰς προσιώτερα ἀντικείμενα, οἷον τῆς ἠθικῆς, διαλεκτικῆς, ῥητορικῆς. Τότε ἀπέθανε καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Πυθιάς· ἐχλαρώθησαν δὲ καὶ αἱ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον σχέσεις του, διότι ὁ ἀνεψιὸς του Καλλισθένης, συνοδεύσας τὸν κατακτητὴν ἵνα γράψῃ τὴν ἱστορίαν του, παρώργισεν αὐτὸν κηρυχθεὶς ἐναντίον τῆς τάσεως αὐτοῦ πρὸς παραδοχὴν ἁσιανῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, καὶ εἰς εἰρκτὴν ἐγκλεισθεὶς, ἀπέθανεν ἐν αὐτῇ. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον ὁ Δημόφιλος κατηγόρησεν τὸν Ἄρ. ἐπ' ἀσεβείᾳ, καὶ τότε ἔφυγεν αὐτὸς εἰς Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, ἔθνα εἶχε συγγενεῖς, καὶ τὸ αὐτὸ ἔτος (322) ἀπέθανεν ἐκεῖ ἐκ παθήσεως τοῦ στομάχου. Εἰ καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς

του πολλοί, τὸ ὕψος τῆς διανοίας του μὴ κατανοοῦντες, καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ φθονοῦντες, κατεφέροντο κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ πόλις τῆς γεννήσεώς του τὸν ἐτίμησεν ὡς ἥρωα, καὶ ἑορτὴν ἐψήφισε, τὰ Ἀριστοτέλεια. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἀριστοτέλους συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἐρευνᾷ πάντα τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ νοητὰ (τὰ αἰσθανόμενα καὶ τὰ νοούμενα), καὶ ἀπ' αὐτῶν ν' ἀνέρχεται εἰς τὰς αἰτίας, εἰς τὸ διότι, θεωρῶν ὅτι αὕτη μόνη ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη καθ' ἑαυτὴν καὶ δι' ἑαυτὴν, κυρίως τῷ θεῷ, ὡς αἰτία τοῦ παντὸς ἀνήκουσα (ἢ ν' γὰρ

μάλιστ' ἂν ὁ θεὸς ἔχοι θεία τῶν ἐπι-
στημῶν ἐστὶ), καὶ διὰ τοῦτο σπουδαστέα
ὑπὸ παντὸς συναίσθανομένου τὴν ἑαυτοῦ ἀξίαν
(ἄνδρα δ' οὐκ ἄξιον μὴ οὐ ζητεῖν τὴν
καθ' αὐτὸν ἐπιστήμην). Διέκρινε δὲ με-
ταξὺ δυνάμεως, ἦτοι τῶν στοιχείων τῆς
ἀναπτύξεως, καὶ ἐνεργείας, ἦτοι τῆς πρὸς
σκοπὸν (ἐντελέχειαν) ἀναπτύξεως τῶν
στοιχείων. Συγγράμματα δ' ἔγραψε πάμπολλα
(περὶ τὰ 400) ὁ Ἀριστοτέλης, ἀλλὰ τὰ πλεῖ-
στα ἐξ αὐτῶν ἀφῆκεν εἰς τὸν διάδοχον τῆς
διδασκαλίας του, τὸν Θεόφραστον, μετὰ τῆς
πλουσιωτάτης βιβλιοθήκης του, ἣτις μετὰ
ταῦτα εἰς Ἀλεξάνδρειαν μετακομισθεῖσα, ὑ-
πῆρξεν ἡ βᾶσις τῆς τῶν Πτολεμαίων βιβλιο-
θήκης, τῆς πυρποληθείσης ὅτε ἡ Ἀλεξάν-
δρεια ἠλώθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. Τὰ δὲ χει-
ρόγραφα τοῦ φιλοσόφου ἐκληροδότησεν ὁ Θεό-
φραστος εἰς Νηλέα τινα, ὅστις λέγεται ὅτι,
φοβούμενος μὴ ἀρπαγῶσιν ὑπὸ τῶν ἐν Περ-
γάμῳ βασιλέων, κατέκλεισεν αὐτὰ εἰς ὑπό-
γειον, καὶ ἐκεῖ ἐπὶ 130 ἔτη λησμονηθέντα,
περιῆλθον εἰς κακὴν κατάστασιν· ἐτι μάλ-
λον δ' ἔβλαψαν αὐτὰ αἱ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ
Τηίου Ἀπελλίκωνος γενομένηι προσπάθειαι
πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν. Ὁ Σύλλας δ' ὅτε ἐκυ-
ρίευσε τὰς Ἀθήνας, ἔφερον αὐτὰ ὡς λάφυρα
εἰς Ῥώμην, ἐνθα οὐδεὶς ἦν ὁ δυνάμενος ν'
ἀσχοληθῆ ἐπ' αὐτῶν. Λέγεται δ' ὅτι ἐπε-
τράπη εἰς Ἑλληνά τινα γραμματικόν, Τυ-
ραννίωνα καλούμενον, νὰ λάβῃ ἀντίγραφα αὐ-
τῶν, δι' ὧν ἐγένοντο γνωστὰ εἰς τὸν Κικέρ-
ωνα καὶ ἄλλους Ῥωμαίους, καὶ ὅτι ἄλλος
τις γραμματικὸς, ὁ Ῥόδιος Ἀνδρόνικος, διή-
ρεσεν εἰς πραγματείας τὰ ἔργα αὐτοῦ·
ἀλλὰ ταῦτα ἀμφιβάλλοντα, καὶ βέβαιον μέ-
νει ὅτι τὰ περισωθέντα ἔργα τοῦ Ἀριστοτέ-
λους εἰσὶν ἐν πλείστοις διεφθαρμένα. Εἰσὶ δὲ
ταῦτα κατ' ἐπιστημονικὴν τάξιν· 1) Τὰ λο-
γικὰ, ἃ μετὰ ταῦτα συνεδέθησαν εἰς ἓν καὶ
ἐκλήθησαν Ὁργανον, τὰ ἐπόμενα· α) Κα-
τηγορίαι, αἱ θεμελιώδεις ἔννοιαι· β) περὶ
ἐρμηνείας, σπουδαῖον ἔργον ἰδίως ὑπὸ

γλωσσολογικὴν ἔποψιν· γ) Ἀναλυτικὰ
πρότερα καὶ ὕστερα, ἐκάτερον εἰς 2 βι-
βλία, περὶ συμπερασμάτων καὶ ἀποδείξεων·
δ) Τοπικὰ, 3 βιβλία, περὶ εὑρέσεως τῶν
ἀποδείξεων ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν (τόποι)· ε)
περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων, 2 βιβλία,
ἦτοι περὶ ἐξελέγξεως σοφιστικῶν ψευδαπο-
δείξεων. Τούτοις προσθετέα καὶ δύο ἄλλα τῆς
ἐφηρμοσμένης περὶ τὴν γλώσσαν ἐπιστήμης·
στ) τέχνη ῥητορικὴ εἰς 3 βιβλία, περὶ
τῆς βουλευτικῆς, τῆς δικανικῆς καὶ
τῆς ἐπιδεικτικῆς ῥητορικῆς. Τῷ ἀποδί-
δοται δὲ καὶ ἑτέρα Ῥητορικὴ πρὸς Ἀλέ-
ξανδρον, ἴσως ὀρθότερον ἀποδοτέα εἰς Ἀ-
ναξιμένην τὸν Λαμφακηόν (ἴδ.)· ζ) περὶ
ποιητικῆς, ἦτοι τῶν διαφορῶν εἰδῶν αὐ-
τῆς, πρὸ πάντων τῆς τραγωδίας, ἴσως τμήμα
ἢ πρῶτον σχέδιον μεγαλητέρου συγγράμμα-
τος. 2) **Τὰ κυρίως φιλοσοφικὰ** α) Τὰ
μετὰ τὰ φυσικὰ, συνήθως διαιρούμενα εἰς
βιβλία 14. Ὁ τίτλος ὁμοῦς δὲν φαίνεται ὧν
τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις μᾶλλον ἐπέγραψε
«πρῶτη φιλοσοφία,» καὶ ὑποτίθεται ὅτι,
διαφοροὶ πραγματεῖαι μεταγενεστέρως μόνον
συνεδέθησαν εἰς τοῦτο τὸ γενικὸν σύγγραμμα·
β) Περὶ ψυχῆς, εἰς 3 βιβλία, πλήρης ἀλλί-
οῦχι λίαν εὐνόητος ἀπόπειρα ἐπιστημονικῆς
ἀποδείξεως τῆς ψυχολογίας. Τὰ δὲ φυσιο-
γνωμικὰ δὲν φαίνονται ὄντα γνήσια· γ)
Ἠθικὰ Νικομάχεια εἰς 10 βιβλία, βα-
θείας ιδέας διὰ λαμπρᾶς γλώσσης ἐκφρά-
ζοντα. Τὰ δ' ἠθικὰ Εὐδήμεια, εἰς 7 βι-
βλία, ἐξεδέθησαν μετὰ θάνατον αὐτοῦ, καὶ
ἐντελῶς κατὰ τὸ πνεῦμά του, ὑπὸ τοῦ Ῥοδίου
Εὐδήμου. Ἐξ ἀμφοτέρων δὲ τῶν συγγραμ-
μάτων ἐξήχθησαν μετὰ ταῦτα τὰ Ἠθικὰ
μεγάλια, εἰς 2 βιβλία.—3) **Τὰ πολιτι-
κοοικονομικὰ**· α) Πολιτικὰ, ἢ πο-
λιτικὴ ἀκρόασις, εἰς 8 βιβλία, περὶ τοῦ
σκοποῦ τῆς πολιτείας, τῶν πολιτευμάτων καὶ
τῆς ιδέας αὐτῶν καὶ περὶ ἀγωγῆς. Τὸ δὲ πο-
λύτιμον ἔργον πολιτεῖται πόλεων ῥνή,
αἵτινες ἦσαν αἱ μὲν ἑλληνικαὶ αἱ δὲ καὶ μὴ,

ἀπολέσθη, πλὴν ὀλίγων ἀποσπασμάτων· β) Οἰκονομικὰ εἰς βιβλία 2. Ἄλλ' ἐξ αὐτῶν τὸ πρῶτον κυρίως μόνον συνάδει μετὰ τῶν Ἀριστοτελικῶν ἰδεῶν, δι' ὃ ὑπετέθη ὅτι τὸ δεύτερον ἐγράφη μᾶλλον ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου. — 4) **Μαθηματικοφυσικά**· α) Μηχανικὰ προβλήματα, ἐξ ὧν πλεῖστα ἠρανίσθη καὶ ὁ Βιτρούβιος· β) Περὶ ἀτόμων γραμμῶν· γ) Φυσικὴ ἀκρόασις, 8 βιβλία περὶ τῶν γενικῶν νόμων τῆς φύσεως. Τὸ ὄγδοον φαίνεται μὴ ὂν γνήσιον· δ) Μετεωρολογικὰ, εἰς βιβλία 4. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι ἐξήχθη ἢ περὶ κόσμου ἢ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολὴ περὶ τοῦ παντός, ἣτις κρίνεται ὡς μὴ γνήσια, καὶ ὑπὸ τινῶν τῶν νεωτέρων ἀποδίδεται εἰς τὸν Ποσειδώνιον, ὑπ' ἄλλων εἰς τὸν Χρῦσιππον, ἢ καὶ ἄλλους· ε) Περὶ οὐρανοῦ, 4 βιβλία· στ) περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, 2 βιβλία· ζ) Ἀνέμων θέσεις καὶ προσηγορίαι, ἀπόσπασμα ἐκ μείζονος ἀπολεσθέντος συγγράμματος περὶ σημείων χειμῶνων· η) Προβλήματα, 38 κεφάλαια. — 5) **Φυσικοῦστορικά**· α) Περὶ ζῴων ἱστορίας, 50 βιβλία, ἐξ ὧν μόνον τὰ 10 διεσώθησαν, καὶ τὸ 10ον, ἂν γνήσιον, εἶναι πιθανῶς μετατεθειμένον· β) Περὶ ζῴων μοριῶν, 4 βιβλία· γ) Περὶ ζῴων γενέσεως, 5 βιβλία, ἴσως μέρος τοῦ μεγάλου συγγράμματος. Τὸ δὲ περὶ φυτῶν δὲν εἶναι γνήσιον· δ) 11 φυσιολογικαὶ πραγματεῖαι, ἐκδιδόμεναι συνήθως ὑπὸ τὸν τίτλον [Parva Naturalia· ε) Περὶ ἀκουστικῶν· στ) Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, συλλογὴ ἴσως ὑπ' ἄλλων γενομένη ἐκ τῶν συγγραμμάτων του· ζ) Περὶ χρωμάτων, ὑπόπτου γνησιότητος. — Τῶ ἀποδίδονται δὲ καὶ ἐξ σωζόμεναι ἐπιστολαὶ μὴ γνήσιαι. Ἄλλὰ γνήσιος ἐστὶν ὁ πρὸς Ἑρμείαν ὕμνος εἰς τὴν ἄρετήν. Δίστιχα δὲ 58, φέροντα τὸν τίτλον πέπλος, πιθανὸν νὰ ἐλήφθησαν ἐκ διαφόρων του ἔργων.

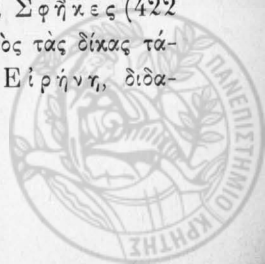
Ἀριστοφάνης, 1) Ἀθηναῖος, ὁ διά-

σημος κωμικὸς ποιητὴς, γεννηθεὶς, ὡς φαίνεται, τῷ 452 π. Χ., καὶ ἀποθανὼν τῷ 388, μικρὸν μετὰ τὴν παράστασιν τῆς κωμῆδίας αὐτοῦ, τοῦ Πλούτου. Εἶχε τρεῖς υἱοὺς, Ἄραξον, Φίλιππον καὶ Νικόστρατον, γράψαντας καὶ αὐτοὺς δράματα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς των. Διετέλει δ' εἰς φιλικὰς σχέσεις πρὸς τὸν Πλάτωνα, ὡς καὶ πρὸς τοὺς δύο ὑποκριτὰς, Φιλωνίδην καὶ Καλλιστρατον, οἵτινες ὑπεκρίθησαν εἰς τὰς δύο πρώτας (ἀπολεσθείσας) κωμῆδίας αὐτοῦ, τοὺς Δαιταλεῖς καὶ τοὺς Βαθυλωνίους (τῷ 427 καὶ 426 π. Χ.). Αἱ δὲ σωζόμεναι εἰσὶν

11, ἐν αἷς διαλάμπει σπανία ποιητικὴ μεγαλοφυΐα, μετὰ δηγκωτάτου, ἐνίοτε, κατὰ τὰ τότε ἦθη, μᾶλλον τραχέος κωμικοῦ πνεύματος, εἰς ὑψηλὸν ἠθικὸν καὶ πολιτικὸν σκοπὸν ἀποβλέπουσα. Καταδικάζει δὲ ὡς ὀλέθριον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον. Οἱ Ἀχαρνεῖς,

οὕτω κληθέντες ἐκ τοῦ χοροῦ ὅστις σύγκειται ἐκ δημοτῶν τῶν Ἀχαρνῶν (Μενιδί), εἰσὶν ἡ κωμῆδία δι' ἧς ἐνίκησε τὸν Κρατῖνον καὶ τὸν Εὐπολιν, ἀλλ' ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα, διότι δὲν εἶχεν ἔτι τὴν ἡλικίαν εἰς ἣν ὁ νόμος ἐπέτρεπε τὸν δραματικὸν διαγωνισμόν. Οἱ δ' Ἴππησ εἰσὶν ἡ πρώτη διδαχθεῖσα οὐ μόνον ἐπ' ὀνοματί του, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἀναβάντος εἰς τὴν σκηνήν, καὶ μαστίζει τὴν ἀκρίσιαν τοῦ δήμου καὶ τὴν ἀβελτηρίαν τοῦ πανισχύρου δημαγωγοῦ Κλέωνος. Αἱ Νεφέλαι κατὰ τῶν σοφιστῶν οἵτινες διέστρεφον τότε τοῦ λαοῦ τὴν εὐθεῖαν κρίσιν καταφερομένη, ἐκλαμβάνει ἐσφαλμένως ὡς ἀντιπρόσωπον αὐτῶν τὸν Σωκράτην, καὶ τοῦτον ἀτόπως διακωμῶδει. Αἱ Σφήκες (422 π. Χ.) καθάπτονται τῆς πρὸς τὰς δίκας τάσεως τῶν Ἀθηναίων. Ἡ Εἰρήνη, διδα-

χθεῖσα τὸ ἐπόμενον ἔτος, συνιστᾷ τὴν κατά-
 παυσιν τοῦ πολέμου. Αἱ Ὀρνιθεὶς (414)
 αἰνίττονται κωμικώτατα καὶ ποιητικώτατα
 τὴν φιλοδοξίαν τῶν Ἀθηναίων τοῦ νὰ ἐκτεί-
 νωσι τὴν δυνάμιν των δι' ἀποικιῶν. Αἱ Θε-
 σμοφοριάζουσαι εἰσὶν αἱ τὰ Θεσμοφόρια
 (ἑορτὴν τῆς Δήμητρος) πανηγυρίζουσαι γυ-
 ναῖκες, εἰς δίκην εἰσάγουσαι τὸν Εὐριπίδην
 ὡς μισογύνην. Ἐν τῇ Λυσιστράτῃ, δι-
 दाχθεῖσιν τὸ αὐτὸ ἔτος, θέλουσιν αἱ γυναῖκες
 νὰ βιάσωσι τοὺς ἄνδρας εἰς εἰρήνην. Οἱ Βά-
 τραχοὶ καθάπτονται τοῦ Εὐριπίδου ὡς τὴν
 τραγωδίην διαφθείροντες· αἱ Ἐκκλησιάζ-
 ούσαι διακωμωδοῦσι τὰς ματαιὰς τάσεις
 πολιτικῶν μεταρρυθμίσεων· ὁ δὲ Πλούτος,
 ὁ θεὸς τοῦ πλοῦτου, ὃν τυφλὸν κατελθόντα
 θεραπεύει εἰς ἀγαθὸς πολίτης, ἐστὶν ἡ πρῶ-
 τη μετάβασις ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς παλαιᾶς
 κωμωδίας εἰς τὴν τῆς μέσης. Τὸ δὲ σωζό-
 μενον αὐτοῦ κείμενον ἐστὶ τοῦ ἔτους 388,
 μεταρρυθμίσις τῆς ἀρχικῆς συνθέσεως, ὡς
 καὶ αἱ Νεφέλαι, γενομένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ
 ποιητοῦ. Ὅλαι αἱ κωμωδίαι τοῦ Ἀριστοφά-
 νους ἦσαν κατὰ τινας 44, κατ' ἄλλους 54 τὸν
 ἀριθμὸν· ἀλλ' ἤδη οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουν 4 ἐξ
 αὐτῶν μὴ γνησίας· σώζονται δὲ 37 τίτλοι
 αὐτῶν. — 2) Ἀριστοφάνης Βυζάντιος, γραμ-
 ματικὸς, γεννηθεὶς περὶ τὸ 200 π. Χ., εἰς
 Ἀλεξάνδρειαν μαθητεύσας παρὰ Ζηνοδότῃ
 καὶ Καλλιμάχῳ· εἶτα δὲ διευθύνων τὴν βι-
 βλιοθήκην, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 77 ἐτῶν.
 Ἠσχολήθη ἰδίως περὶ τὸν Ὀμηρον, καὶ ἔ-
 γραψε κρίσιν καὶ πραγματείαν περὶ αὐτοῦ
 καὶ ἄλλων ποιητῶν. Συνέταξε δὲ καὶ λεξι-
 κογραφικὰς παρατηρήσεις, ἃς ἐπέγραψε λέ-
 ξεις, καὶ ὦν, ὡς καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἔρ-
 γων σώζονται ἀποσπάσματα. Αὐτὸς πρῶτος
 ἐπενόησε καὶ τὰ σημεῖα τῶν τόνων, ἅτινα
 εἶχον καταστῆ ἀναγκασιότατα κατὰ τὴν μετὰ
 τοὺς ποιητικοὺς χρόνους ἐν τῇ προφορᾷ ἐπι-
 κρατήσανσαν προσφθίαν.

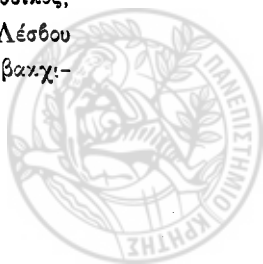
Ἀριστοφῶν, 1) Ἀζηνιεύς, ἐπίση-
 μος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ἐπρότεινε μετὰ τὴν

πτῶσιν τῶν Λ (τῷ 403 π. Χ.) νόμον καθ' ὃν
 πάντες οἱ πρὸ Εὐκλείδου γεννηθέντες ἤ-
 σαν πολῖται καὶ ἂν ξένη ἦν ἡ μήτηρ, μετ' ἐ-
 κείνων δὲ τὸν χρόνον μόνοι οἱ ἀμφοτέροθεν
 Ἀθηναῖοι (Ἀθην. ΙΓ, 38. — Δημοσθ. Εὐβουλ.
 30). — 2) Ῥήτωρ σύγχρονος τοῦ Δημοσθέ-
 νους, οὗ γραμματεὺς ἦν ὁ Αἰσχίνης. Οὐδὲν
 αὐτοῦ σώζεται. — 3) Ἀδελφὸς τοῦ Πολυγνώ-
 του (ἴδ.), ζωγράφος καὶ αὐτὸς, ἦττον ἐπίση-
 μος, ἀλλ' οὐ πολλὰ ἀξιόλογα μνημονεύονται
 ἔργα (Pl. XXXV, 40, 32. — Πλούτ. Ἀλκιβ.
 ΙΣΤ).

Ἀρίστων, Χῖος σταϊκὸς φιλόσοφος,
 ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ τοῦ Πο-
 λέμωνος, δὲν ἔμεινεν ὅλως πιστὸς εἰς αὐτῶν
 τὸ σύστημα, ἀλλὰ τὸ φυσικὸν καὶ διαλεκτι-
 κὸν αὐτῶν μέρος παρρωῶν, ἐξεφράζετο σκω-
 πτικῶς περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς θεότητος.
 Κατ' αὐτὸν, μέσος ὅρος δὲν ὑπῆρχε μεταξὺ
 ἀρετῆς καὶ κακίας, καὶ ὑπέρατον ἀγαθὸν ἦν
 ἡ ἀρετὴ, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἀδιάφορα τοῖς
 σοφοῖς. Τὰ μνημονευόμενα αὐτοῦ συγγράμ-
 ματα περὶ μαντικῆς καὶ θέσεις (μᾶλ-
 λον κτίσεις) ἐθνῶν καὶ πόλεων, ἀπω-
 λέσθησαν. Ἐπελέγετο δὲ καὶ Σειρήν καὶ
 Φάλανθος (φαλακρὸς), πρὸς ἀντιδιαστο-
 λὴν τοῦ ἐπομένου, μεθ' οὗ καὶ οἱ ἀρχαῖοι
 πολλὰκις τὸν συνέχεον. — 2) Ἀρ. Κεῖτος
 Ἰουλιήτης, ἐκ τῆς πόλεως Ἰουλίας, φι-
 λόσοφος, μαθητὴς τοῦ Λύκωνος, καὶ μετὰ
 θάνατον αὐτοῦ ἀρχηγὸς τῆς περιπατητικῆς
 σχολῆς περὶ τὸ 226 π. Χ., ἦν, κατὰ τὴν
 κρίσιν τῶν Ῥωμαίων (Cic. Fin. V, 5. — Cat.
 M. I, 3) φιλόκαλος μᾶλλον ἢ ἐμβριθὴς, καὶ
 οὐδέποτε ἐθεωρήθη ὡς σπουδαῖος φιλόσοφος,
 καί τοι γράψας πολλὰ, ἐξ ὧν οὐδὲν διεσώθη.

Ἀριστωνίδας, Ῥόδιος ἢ Θηβαῖος
 γλύπτης, πρὸ τοῦ Πραξιτέλους, τὴν πολυ-
 χρωμίαν εἰς τὸν χαλκὸν ἐφαρμόσας (Pl.
 LXXXIV, 19, 9. — Rang. Ant. Hell. n. 50).

Ἀρίων, διάσημος ποιητὴς καὶ μουσικὸς,
 περὶ τὸ 585 π. Χ. ἐν Μεθύμνῃ τῆς Λέσβου
 ἀκμάσας. Πρῶτος ἐκανόνισε διὰ τὰς βακχι-

κὰς ἐορτὰς τὸν διθύραμβον εἰς κυκλίους χορούς. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζεται εἰς μόνος ὕμνος (Αἰλ. Ζ. Ἰστ. IB, 45), ἀλλ' οὐχὶ γνήσιος. Ἐπὶ μακρὸν παρέμεινεν ὡς φίλος παρὰ Περιάνδρῳ τῷ τυράννῳ τῆς Κορίνθου. Διηγούντο δ' οἱ ἀρχαῖοι ὅτι ἀπῆλθε ποτὲ εἰς Σικελίαν, καὶ ἐπιστρέφοντα εἰς Κόρινθον, οἱ ναῦται ἠθέλησαν νὰ τὸν ρίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα ληστεύσωσι τὸν πλοῦτόν του· ἀλλὰ τοὺς ἔπεισε νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι νὰ λάβῃ πρῶτον τὴν λύραν του καὶ νὰ ψάλλῃ ἕνα ὕμνον. Εἶτα δ' ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκεῖ δελφῖν, ὑπὸ τῆς μελωδίας αὐτοῦ καταθεληθεὶς, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰ νῶτά του καὶ τὸν ἀπέθεσεν εἰς τὸ Ταίναρον, ὅθεν ἐπορεύθη πρὸς τὴν Κόρινθον· ὅτε δ' οἱ ναῦται, ἐλθόντες εἰς Κόρινθον διηγούντο εἰς τὸν Περιάνδρον ὅτι ἀφήκαν τὸν Ἀρίωνα ἐν Ταράντῳ καλῶς ἔχοντα, ἐφάνη αἴφνης οὗτος πρὸ αὐτῶν, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσι τὸ ἔγκλημά των. Εἰς τὸ Ταίναρον δ' ἦν ἰδρυμένον χαλκοῦν ἄγαλμα ἀνδρὸς καθήμενου ἐπὶ δελφίνος, λεγόμενον ὅτι ὑπὸ τοῦ Ἀρίωνος ἀνετέθη, καὶ ὃν πιθανῶς εἶτε μεταγενεστέρα παράστασις τοῦ μύθου τούτου, ἢ ἄγαλμά τι τοῦ Ποσειδῶνος ἢ ἄλλης θαλασσίας θεότητος, δὸν ἀφορμὴν εἰς τὸν μῦθον (Ἡρδ. Α, 23).

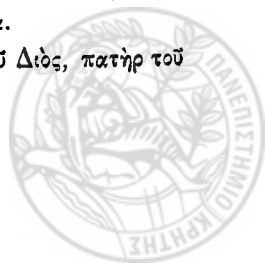
Ἀρκαδία, ἡ μέση χώρα τῆς Πελοποννήσου, ἔχουσα πρὸς Β. τὴν Κορινθίαν καὶ Σικυωνίαν, πρὸς Α. τὴν Ἀργολίδα καὶ Φλιασίαν, πρὸς Ν. τὴν Λακωνίαν καὶ Μεσσηνίαν, πρὸς Δ. τὴν Ἠλείαν, λίαν ὀρεινὴ, ἔχουσα ἐκ τῶν Ἀροανίων ὀρέων βέουσαν, ἢ μᾶλλον σταλάζουσαν πρὸς τὸν ποταμὸν Κρᾶθιν τὴν Στύγα, ἥτις ἐμυθεύετο ἐν τῷ Ἄδῃ βέουσα, καὶ ἣς τὸ ὕδωρ ἐνομιζέτο συντρίβον πᾶν ἀγγεῖον, πλὴν τῶν κατεσκευασμένων ἐξ ὄνουχος ὄνου. Αἱ τὰς κοιλάδας αὐτῆς καλύπτουσαι λίμναι ἦσαν ἡ Στυμφαλίς, παρ' ἣ ὁ Ἡρακλῆς κατετόξευσε τὰς ἀνθρωποδόρους στυμφαλίδας ὄρνιθας, καὶ ὁ Φενεὸς, οὗ ὁ αὐτὸς ἐλέγετο ἀνοιξας τὰς ὑπογείους καταβόθρας. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρκαδίας ἐθεώρουν ἑαυτοὺς πάν-

τοτε αὐτόχθονας, καὶ ἐλέγοντο προσέληνοι, ἦτοι πρὸ τῆς σεληνης ὑπάρχοντες (πιθανῶς προσέλληνες)· ὁ δὲ χρημὸς τοὺς ἔλεγε «βαλανηφάγους ἄνδρας,» ὡς τὴν χώραν οἰκοῦντας ὅτε ἦσαν ἐτι εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, πιθανῶς διότι εἰς τὴν δωρικὴν κατάκτησιν μόνοι ἀντέστησαν ἐπὶ τῶν τραχέων ὀρέων των. Τῶν πλείστων πόλεων αὐτῶν ἰδρυταὶ ἐθεωροῦντο ὁ Λυκάων, υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ οἱ 50 υἱοὶ αὐτοῦ, ὅπερ αἰνίττεται τὴν καθαρὰν πελασγικὴν αὐτῶν ἐθνικότητα. Ἦσαν δὲ ἀγροῖκος λαὸς ποιμένων καὶ θηρευτῶν, δι' ὃ καὶ ὁ Πᾶν καὶ ἡ Ἄρτεμις ἦσαν αἱ κυριώτεραι αὐτῶν θεότητες· καὶ προσέτι ἠγάπων περιπαθῶς τὴν μουσικὴν καὶ ἐξήσκουν αὐτήν. Τῷ 369 π. Χ., αἱ συνήθως διεσπασμένα αὐτῶν πολιτεία, εἰς ἓν συνελθούσαι, ἰδρυσαν τὴν Μεγαλόπολιν, καὶ ἡ πρωτίστη αὐτῶν προσπάθεια ἦν ν' ἀνθίστανται εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Σπάρτης. Εἶτα δὲ συνεδέθησαν αἱ διάφοροι Ἀρκαδικαὶ πόλεις μετὰ τοῦ ἀρχαίου δεσμοῦ (Στρβ. Η, 388.—Παισ. Η).

Ἀρκαδίος, 1) γραμματικὸς ἐξ Ἀντιοχείας, τῆς β'. πιθανῶς ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. πολλὰ γράψας μὴ διατηρηθέντα. Τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διατηρούμενα 20 βιβλία «περιτόνων» εἰσὶν ἀπόσπασμα τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἡρωδιανοῦ, ὃ ἐπεγράφετο «Καθόλου προσωδία.»—2) Υἱὸς τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου, γεννηθεὶς ἐν Ἰσπανίᾳ τῷ 377 μ. Χ., ὁ πρῶτος τίτλον αὐτοκράτορος τῆς Ἀνατολῆς λαβὼν τῷ 395. Ἀσθενοῦς χαρακτῆρος, ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ του Ρουφίνου, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ εὐνούχου Εὐτροπίου, καὶ ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείας Εὐδοξίας, κόρης Φράγκου τινὸς ἀρχηγοῦ. Ἀπέθανε δὲ νέος, τῷ 408.

Ἀρκαῖς, ὁ γενάρχης τῶν Ἀρκαδῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς· ἐδίδαξε τοὺς Πελασγοὺς νὰ τρώγωσιν ἄρτον ἀντὶ βαλάνων καὶ νὰ νήθωσιν ἔρια. Ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο ἐν Μαντινεῖᾳ.

Ἀρκεΐσιος, υἱὸς τοῦ Διὸς, πατὴρ τοῦ

Λαέρτου, πατρός τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀδ. Π, 118. Ω, 270).

Ἄρκεσίλαος, δῶριστι Ἄρκεσίλαος καὶ ἰωνιστι Ἄρκεσίλεως, 1) υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοβούλης, εἰς τῶν τεσσάρων βοιωτῶν στρατηγῶν τῶν στρατευσάντων ἐπὶ Τροίαν, καὶ ὅστις ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. — 2)

σης Ἀκαδημίας, ὀλίγα γράψας, ἐξ ὧν ἄλλως τε οὐδὲν διετηρήθη. Ἐδίδασκε δὲ διαλογικῶς ὡς ὁ Σωκράτης, καὶ ἀπέθανε τῷ 241. Ἀποκρούων τὰ δόγματα τῆς στωϊκῆς φιλοσοφίας τοῦ συμμαθητοῦ του Ζήνωνος, ἀπέκλινε μᾶλλον πρὸς τὸν Πυρρώνιον σκεπτικισμόν, οὐδὲν ὡς βέβαιον παραδεχόμενος. Οὕτω

Ἄρκεσίλαος, δῶριστι Ἄρκεσίλαος καὶ ἰωνιστι Ἄρκεσίλεως, 1) υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοβούλης, εἰς τῶν τεσσάρων βοιωτῶν στρατηγῶν τῶν στρατευσάντων ἐπὶ Τροίαν, καὶ ὅστις ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. — 2) Ἄρκεσίλαος, δῶριστι Ἄρκεσίλαος καὶ ἰωνιστι Ἄρκεσίλεως, 1) υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοβούλης, εἰς τῶν τεσσάρων βοιωτῶν στρατηγῶν τῶν στρατευσάντων ἐπὶ Τροίαν, καὶ ὅστις ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. — 3) Ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. — 4) Ἐκ Πιτάνης τῆς Αἰολίας, περὶ τὰ 300 π. Χ., σπουδάζας ὑπὸ τὸν μαθηματικὸν Αὐτόλυκον, καὶ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸν Θεόφραστον καὶ Πολέμωνα, ἐγένετο, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κράτητος, ἀρχηγὸς τῆς μέ-

λέγει ἐν Σηξέτῳ τῷ Ἐμπειρικῷ (κ. Μαθ. Ζ, 153), «ὅτι οὐδὲν ἐστὶ μεταξὺ ἐπιστήμης καὶ δόξης κριτήριον ἢ κατάληψις. Αὕτη γὰρ ἦν φασὶ κατάληψιν καὶ γὰρ καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσιν, ἥτοι ἐν σοφῇ ἢ ἐν φαύλῳ γίνεται. Ἄλλ' ἐάν τε ἐν σοφῇ γένηται, ἐπιστήμη ἐστίν, ἐάν τε ἐν φαύλῳ, δόξα, καὶ οὐδὲν ἄλλο παρά ταῦτα ἢ μόνον ὄνομα μετείληπται. ... Μὴ οὕσης δὲ καταλήψεως, πάντα ἔσται ἀκατάληπτα.»

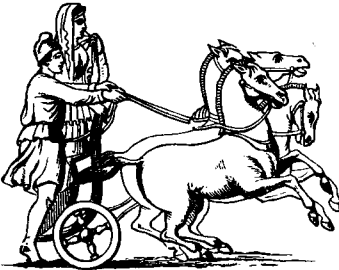

Ἄρκονησος, 1) νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ Ἄσπις καὶ Μάχρις καλουμένη (Στράβ. ΙΔ, 643). — 2) Νῆσος ἀποτελοῦσα τὸν λιμένα τῆς Ἀλικαρνασσοῦ (Στράβ. ΙΔ, 656).

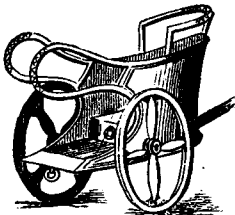
Ἄρκτινος, Μιλήσιος κυκλικὸς ποιητῆς, 776 π. Χ. Ἰδ. Ἔπος.

Ἄρκτος, Ἄρκτοδρος. Ἰδ. Ζῷδια.

Ἄρμα, τὸ Ὀμηρικόν, εἶχε συνήθως δύο ἵππους ἐξευγμένους· ὅτε δ' ἦν τέθροπον,

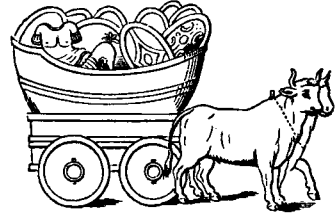

προν, ἐξεύγυε καὶ τοὺς 4 πλησίον ἀλλήλων ἢ κατὰ μέτωπον· ἀλλὰ τὸ σχῆμα αὐτοῦ εἰς μεταγενεστέρους χρόνους διετηρήθη κυρίως μόνον εἰς τοὺς ἀγῶνας, διότι οἱ Ἕλληνες σπανίως ἐποιοῦντο χρῆσιν ὀχημάτων, προκρίνοντες νὰ πεζοδρομῶσιν ἢ νὰ ἵππεύωσιν. Ὁ δίφρος, ἦτοι τὸ σῶμα τοῦ ἄρματος εἶχε δύο τροχοὺς (ἢ κύκλα) μικροῦς, ἵνα μὴ ἀνατρέπηται καὶ εἰς τὰς ταχύτερας στροφάς·

ἔμπρὸς δ' ἦν κλειστὸν, ἔχον ἄνω τὸν ἄντυγα, ἦτοι δύο μετάλλινα ἡμικυκλικὰ ἢ ἄλλου σχήματος ἀνοίγματα εἰς ἃν προσεδέοντο ἴσως οἱ γαλινοὶ ἢ καὶ οἱ ἵπποι οἱ λεγόμενοι σειραῖοι, σειραφόροι, παράσιτοι, περέωροι, εἰς τὰ τέθριππα οἱ δύο πλάγιοι, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ζυγίων, τῶν δύο μέσων, τῶν εἰς τὸν ζυγὸν δεδεμένων. Ὅπισθεν δ' ἦν τὸ ἄρμα ἀνοικτὸν, ἐπίσης ἄντυγας ἔχον, ὅπως βοηθῆται ὑπ' αὐτῶν ἀναβαίνων καὶ καταβαίνων ὁ ἡνίοχος, καὶ ὁ

παρ' αὐτὸν ἰστάμενος παραβάτης, ὁ ὀπλίτης δι' ἃν ἦν τὸ ὄχημα, καὶ ὅστις οὕτω, καὶ τρέχοντος αὐτοῦ, ἠδύνατο ἐνίοτε ν' ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει. Ἡ δὲ λεγομένη ἀπήνη ἢ ἄμαξα, πρὸς κοινὴν χρῆσιν, καὶ ἰδίως διὰ τὰς τελετὰς τῶν γάμων, ἦν συνήθως τετράτροχος, ἔχουσα δύο ἕδρας, καὶ πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἀνοικτὴ· περικλειστος δ' ἔξ ἐναντίας ἢ σκευοφόρος. Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀλεξάνδρου οἱ ἐν Ἀσίᾳ πρὸ πάντων μετεχειρίζοντο εἰς τὰς μάχας καὶ θρεπανηφόρα ἄρματα, ἃ ὅμως δὲν ἐπεκράτησαν ἐν Ἑλλάδι. Ἡ δ' ἄμαξα ἢ μεταγαγούσα τὸ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐκ Βαβυλῶνος εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κατεσκευάσθη δι' ὄλων δύο ἐτῶν πολυτελέστατα χρυσελεφαντίνη (Διόδ. ΙΗ, 26. — Αἰλ. Π. Ι. ΙΒ, 64. — Ἀθῆν. Ε, 206). Οἱ Ῥωμαῖοι δ' ἐποιοῦντο πολὺ συνεχεστέραν χρῆσιν ἢ οἱ Ἕλληνες ἀμαξῶν, ὧν καὶ ποικιλώτερα ἐπ' αὐτῶν ἦσαν τὰ σχήματα.

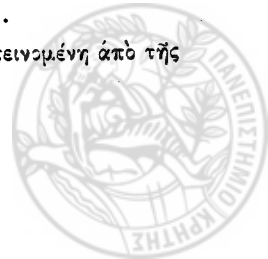

Ἄρμα, 1) χωρίον ἐν Βοιωτίᾳ πρὸς τῇ Τανάγρα, μεταξύ Θηβῶν καὶ Αὐλίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 499), οὕτω κληθὲν ἢ ἐκ τοῦ ἐνταῦθα θραυσθέντος ἄρματος τοῦ Ἀδράστου, ἢ ἐκ τοῦ Ἀμφιαράου, ἐνταῦθα καταβυθισθέντος (Στράβ. Θ, 404). Τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔφερε καὶ παρακειμένη λίμνη (Αἰλ.). — 2) Μία τῶν κορυφῶν τοῦ Πάρνηθος (Στράβ.)

Ἄρματους, πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος, ἔνθα ὁ Σπαρτιάτης ναύαρχος Μίνδαρος ἠγχυροβόλησε πρὸ τῆς ναυμαχίας εἰς Κυνὸς Σῆμα (Θουκ. Η, 101).

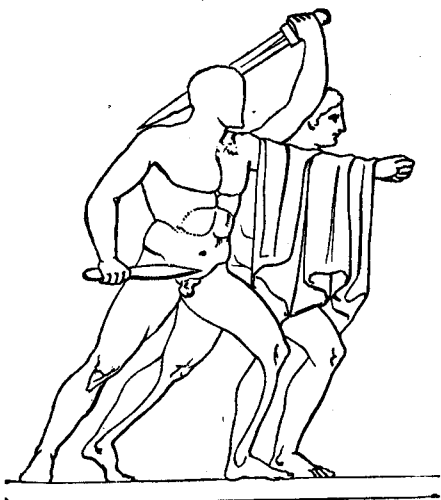
Ἀρμενία (Στράβ. ΙΒ, 545) ἢ Ἀρμήνη (Ξενοφ. Ἀναβ. ΣΤ, 1, 15), λιμὴν καὶ πόλις τῆς Παφλαγονίας.

Ἀρμενία, χώρα ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς

Μικρᾶς Ἀσίας μέχρι τοῦ Καυκάσου, περιέχουσα τὰς πηγὰς τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγριδος. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἦσαν ἀρχαιοτάτης Καυκασίας φυλῆς. Ὑποκείμενοι τοῖς Ἀσσυρίοις καὶ τοῖς Πέρσiais, ὑπέκυψαν ἔπειτα εἰς τοὺς Ἑλληνας βασιλεῖς τῆς Συρίας. Ὅτε δ' ὁ Ἀντίοχος ἠτήθη (190 π. Χ.) ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, διηρέθη ἡ Ἀρμενία εἰς δύο κράτη, τὴν μεῖζονα καὶ τὴν ἐλάσσονα Ἀρμενίαν, χωριζομένης ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου· εἶτα δέ, αὕτη μὲν ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ, ἐκείνη δέ, ἀπὸ τοῦ 226 μ. Χ., περσικὴ ἐπαρχία.

Ἄρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, νέοι Ἀθηναῖοι ἐκ Γεφυρῶν, ἀπεφάσισαν νὰ σώσωσι τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῆς τυραννίας τῶν

Ἐξ ἀρχαίου νομίσματος.

Πεισιστρατιδῶν, καὶ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναίων τοῦ ἔτους 514 π. Χ., κρύψαντες τὰ ξίφη των εἰς οὓς ἐκράτουν κλάδους μυρσίνης, ἐθανάτωσαν τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν, τὸν Ἴππαρχον, οὗ ἡ ἀκολασία τοὺς εἶχεν ἐξερθεῖσαι. Ἄλλ' ἔπεσε καὶ ὁ Ἄρμόδιος ὑπὸ τὰ ξίφη τῶν δορυφόρων· ὁ δ' Ἀριστογείτων συλληφθεὶς ἐβασανίσθη καὶ ἐθανατώθη, ἀφ' οὗ ὡς συνωμότης κατήγγειλεν αὐτοὺς τοὺς φίλους τῶν Πεισιστρατιδῶν. Καὶ ἔμεινε μὲν ἔτι ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὁ ἕτερος ἐκ τούτων, ὁ Ἴππίας, τὴν τυραννικὴν ἐξουσίαν ἐξασκῶν, ἀλλ' ἀφ'

οὔτου ἐξεβλήθη, οἱ δύο τυραννοκτόνοι ἐθεωροῦντο ὡς εὐεργεταὶ καὶ ἐλευθερωταὶ τῆς πατρίδος, καὶ ἀνδριάντες αὐτοῖς ἐστήθησαν πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν ἀπενεμήθη στίσις ἐν τῷ Πρυτανείῳ (Ἡροδ. Ε, 55.—Θουκ. Α, 20. ΣΤ, 54—59.—Παυσ. Α, 8, 15. ΚΓ, 1, 2.—Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 980).

Ἄρμονία, 1) ἴδ. Κάδμος.—2) ἴδ. Τειχοδομία.—3) ἴδ. Ναυτιλία.

Ἄρμισταὶ καὶ Ἀρμωστῆρες (Ἐεν. Ἑλ. Δ, 8, 39), ἐν Σπάρτῃ 1) 20 τὸν ἀριθμὸν, πιθανῶς δῆμαρχοι τῶν περιόικων.—2) Οἱ ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου ὡς διευθυνταὶ εἰς τὰς ὑποκειμένας αὐτῇ πόλεις στελλόμενοι, ἵνα διοικῶσι τὰς φρουράς καὶ ὑπερασπίζωσι· τὰς τῆ Σπάρτη ἀφωσιωμένας ὀλιγαρχικὰς μερίδας. Ἄλλ' ἡ ὑπεροψία αὐτῶν κατέστησε τὴν σπαρτιατικὴν ἡγεμονίαν πολλαχοῦ μισητήν.

Ἄρμόσουνοι, ἐν Σπάρτῃ ἄρχοντες ἐπιμελούμενοι τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.

Ἄρνη, 1) ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας, οἰνοφόρος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 507) παρὰ τῆ Κορωνεῖα, πρὸς τῆ Κωπαίδι λίμνη, ὑφ' ἧς κατεκλύσθη καὶ κατεστράφη.—2) Πόλις ἐν τῇ ΝΔ Θεσσαλίᾳ, ὑπὸ Βοιωτῶν, ἴσως μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνωτέρω οἰκισθεῖσα, καὶ πρὶν Κιέριον καλουμένη (Θουκ. Α, 12). Ἐρείπια ν. Ματαράγκα.

Ἄρνόδιος, Ἀφρικανὸς, ἐκ Σίικης, ῥήτωρ τὸν χριστιανισμὸν ἀσπασθεὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ γ' αἰῶνος, ἔγραψε καθ' ὕψος μᾶλλον ῥητορικὸν ἐπτὰ βιβλία «πρὸς τὰ ἔθνη» (τοὺς ἐθνικοὺς), ἀπολογία τοῦ χριστιανισμοῦ, πολὺ συντελοῦν καὶ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀρχαίας μυθολογίας.

Ἄροτρον, Δύο εἰδῶν ἄροτρα μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Ὀμ. Ἰλ. Κ, 353. Ν, 703.—Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 431), τὸ μὲν, τὸ ἀκατέργαστον, αὐτό γυον ἄροτρον, συνιστάμενον κατὰ τὸ σχ. Α, ἐκ κορμοῦ μικροῦ δένδρου, μετὰ κλάδου ἀποτελοῦντος ὀξείαν

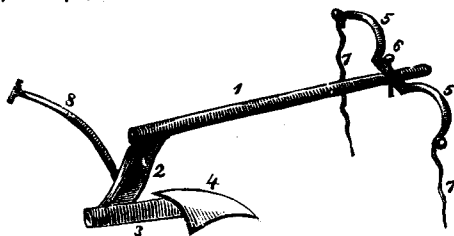

γωνίαν, ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν

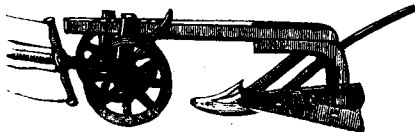
Σχ. Α.

πῆρξεν ὁμως ἤδη ἐπὶ Ἡσιόδου καὶ τὸ τεχνη-
τόν, τὸ πηκτὸν ἄροτρον, ὃ, κατὰ τὸ σχ. Β, ἀ-
πετέλουν τὰ ἐπόμενα μέρη 1) ὁ ἰστοβοεὺς,
ἥτοι ὁ ῥυμὸς δι' οὗ εἴλκετο 2) ὁ γύης, ξύλον

Σχ. Β.

εἰς τὴν μίαν ἄκραν τοῦ ῥυμοῦ κατ' ἀμβλεῖαν γω-
νίαν μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένον 3) τὸ ἔλυμα,
ξύλον εἰς τὸν γύην προσηλωμένον κατὰ τὴν
αὐτὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥυμοῦ, καὶ ἡ ὀξὺ εἰς τὸ
ἄκρον, ἵνα σκάπτῃ τὴν γῆν, ἢ ἔχον ἐκατ' με-
ταλλίην τὴν 4) ὕνιν ἢ ὕννιν (τὸ ὕνιον).
Εἰς δὲ τὸ ἄλλο πέρασ τοῦ ῥυμοῦ ἦν 5) ὁ
ζυγὸς, ἐν προσηλοῖ τὸ ξύλινον καρφίον 6)
τὸ ἔνδρυον. Εἰς αὐτὸν προσέδεε τοὺς βόας
ἐκ τοῦ τραχήλου τὸ 7) μέσασθον, μεσά-
θειον ἢ ζυγὸδεσμον. Εἰς τὸν γύην δ'
ἦν προσηλωμένη καὶ ἡ 8) ἐχέτλη, δι' ἧς
διηθύνετο τὸ ἄροτρον, ἐντελῶς ὅμοιον πρὸς

τὰ ἐν τοῖς πλείστοις μέρεσι τῆς Ἑλλάδος
εἰσέτι ἐν χρήσει.

Ἄρουρα, μέτρον ἐπιφανείας, καθ' Ἡ-
ρόδοτον (B, 168), ἴσως ἐν Αἰγύπτῳ, 100 πῆ-
χεων αἰγυπτιακῶν· κατὰ δὲ Σουΐδαν, τὸ τέταρ-
τον τοῦ πλήθους, οὗ τὸ μήκος ἦν 100 ποδῶν.

Ἀρπάγη, γαμψὸν μετάλλινον ἔργα-

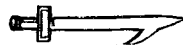
λεῖον, δι' οὗ συναλαμβάνοντο καὶ εἴλκοντο

βάρη. Τοιαύτη καὶ ἡ κρεάγρα (Ἀριστοφ.
Ἰπ. 772).

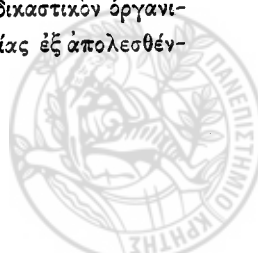
Ἄρπαλος, 1) Μακεδὼν συγγενῆς τοῦ
Ἀντιγόνου. Ἀποβληθέντα ὑπὸ τοῦ Φιλίπ-
που, ὁ Ἀλέξανδρος τὸν παρέλαβε μετὰ ταῦτα
ὡς ταμίαν του. Δραπετεύσας δ' ἀπαξ εἰς τὴν
Ἑλλάδα, ἐπέστρεψε πάλιν καὶ ἐσυγχωρήθη·
ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς
τὰς Ἰνδίας, ζήσας ἐν σπατάλῃ καὶ πολλὰ
καταχρασθεὶς, ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς ἐκεῖνου, ἀρ-
πάσας τὸ ταμεῖον, ἔφυγε μετὰ 6,000 μισθω-
τῶν εἰς Ἀθήνας. Ἀρνούμενων δὲ τῶν Ἀθηναίων
νὰ τὸν δεχθῶσιν, ἔπεμψεν ἐκ τοῦ Ταινάρου
νὰ δωροδοκῆσθαι τοὺς ἐπισημοτέρους ἐξ αὐτῶν.
Οὕτως ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. Ζητηθεὶς δ' ὑπὸ
τοῦ Ἀντιπάτρου ἐφυλακίσθη, καὶ ἔφυγεν εἰς
Κρήτην, ἐνθα ἐδόλοφονήθη. Ἰδ. Δημοσθέ-
νης. (Διόδ. ΙΖ, 108. — Πaus. Α, 37. Β, 33. — Πλουτ. Φωκ. ΚΒ. Ἀλέξ. Ι, ΜΑ). —
2) Ἀστρονόμος πρὸ τοῦ Μέτωνος πειραθεὶς
νὰ ὀρίσῃ κύκλον τοῦ ἔτους δι' ἀστρονομικῶν
ὑπολογισμῶν.

Ἄροπη, εἶδος ξίφους ἀγκιστροειδοῦς, ὃ
ἔχει συνήθως ὁ Περσεὺς καὶ ὁ Ἑρμῆς.

Ἄροκρατής, θεὸς τῆς σιωπῆς παρ'
Αἰγυπτίους, παιδίον ἐπὶ ἄνθος λωτοῦ καθή-
μενον, καὶ τὸν δάκτυλον ἔχον εἰς τὰ χεῖλη.

Ἄροκρατίων, Οὐαλέριος, ρήτωρ
καὶ γραμματικὸς Ἀλεξανδρινὸς, ζήσας τὸν
β' ἢ τὸν δ' αἰῶνα μ. Χ. Τούτου σώζεται τὸ
Λεξικὸν τῶν δέκα ρητόρων, περιέχον
εἰδήσεις βιογραφικὰς περὶ αὐτῶν καὶ ἄλλων
ἥττον γνωστῶν, διασαφῆσεις χωρίων αὐτῶν
ἀφορώσας μάλιστα εἰς τὸν δικαστικὸν ὄργανι-
σμόν τῶν Ἀθηναίων, μαρτυρίας ἐξ ἀπολεσθέν-

των συγγραφέων, καί τινα τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας πλουτίζοντα.

Ἄρπυιαι, ἴσως κατ' ἀρχὰς αἰνιττόμεναι τὰς καταστρεπτικὰς θυέλλας. Καθ' Ὀμηρον, ὅστις τὴν μίαν αὐτῶν καλεῖ Ποδάργην (τὴν ταχύπουν), ἤρπαζον τοὺς ἀνθρώπους οὔτινες ἐγίνοντο διὰ παντὸς ἀφανεῖς (Ἰλ. Π, 150. Ὀδ. Α, 241)· καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 267) Ἄελλῶ καὶ Ὠκυπέτῃ καλούμεναι, ἦσαν θυγατέρες

τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, πτερωταί, καὶ ὠραίας ἐχουσαι κόμας. Οἱ μεταγενέστεροι δ' ἠΐξησαν τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ὑπὸ ὀνόματα Ἄελλόπους, Θύελλα, Κελαινὴ, κτλ. καὶ τὰς παρίσταν

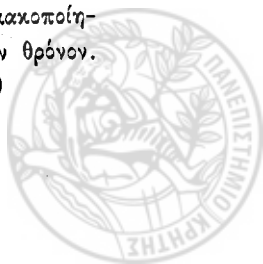
ὡς τερατώδη πτηνὰ, γυναικεῖα πρόσωπα καὶ ἀετῶν γαμψοὺς ὄνυχας ἔχοντα. Ὁ δὲ κυριώτατος περὶ αὐτῶν μῦθος ἦν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τυφλὸν Θρᾶκα μάντιν τὸν Φινέα, ὃν ἐβασάνιζον ἀρπάζουσαι ἢ φθειρούσαι πᾶσαν τροφήν ἥτις τῷ παρετίθετο, μέχρις οὐ οἱ Ἄργοναῦται Ζήτης καὶ Κάλαις, οἱ πτερωτοὶ υἱοὶ τοῦ Βορέως, τὰς ἐξωλόθρευσαν. Ὁ Βιργίλιος ὁμοίως (Æ. III, 209) τὰς σώζει εἰς τὰς Στροφάδας νήσους διὰ τὰς ἀπαντήσῃ ἐκεῖ ὁ Αἰνείας.

Ἄρρηφόροι ἢ **Ἐρρηφόροι**, τέσσαρες μικραὶ κόραι, 7—11 ἐτῶν, κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος βασιλέως ἐκ τῶν εὐπατριδῶν ἐκλεγόμεναι, καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν παρὰ τὸν ναὸν τῆς Πολιάδος ἐπὶ ἓν ἔτος διατώμεναι ἵνα ὑφαίνωσι τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς. Κατὰ δὲ τὸν μῆνα Σχιροφοριῶνα, ὅτε ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τὰ Ἄρρηφόρια, δύο ἐξ αὐτῶν, φέρουσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μυστηριώδη τινὰ ἀντικείμενα ἃ τοῖς ἔδιδεν ἡ ἱέρεια, καθήρχοντο ἐν τῇ νυκτὶ δι' ὑπογείου σύριγγος εἰς περιβόλον τινα ἱερὸν τῆς ἐν Κήποις Ἀφροδίτης ἐν τῇ κάτω πόλει, καὶ ἐκεῖ κατα-

θεῖσαι ἃ ἔφερον, ἐλάμβανον ἕτερα, ἐπίσης ἄγνωστα εἰς αὐτάς, καὶ τὰ ἔφερον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὅτε καὶ ἔπαυεν ὁ χρόνος τῆς ὑπηρεσίας των (Παυσ. Α, 27, 3.—Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 642.—Μ. Ἐτυμ.).

Ἄρριανὸς, Φλάβιος, ἐκ Νικομηδείας τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, ἐπὶ Ἀδριανοῦ συγκλητικὸς ἐν Ῥώμῃ, καὶ τῷ 136 μ. Χ. διοικητὴς τῆς Καππαδοκίας διορισθεὶς, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων πολιτογραφηθεὶς· εἶτα δὲ μετέβη καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του. Τῆς πολεμικῆς ἐπιστήμης ἔμπειρος, ἔγραψεν Ἀνάβασιν Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία ἑπτὰ, κατὰ τὰς ἀρίστας πηγὰς, τὸν Ξενοφῶντα κατὰ τε τὸ ὕψος καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκθέσεως ἐπιτυχῶς ἀπομιμηθεὶς. Ἐγραψε δὲ καὶ Τέχνην Τακτικὴν, οὐχὶ καλῶς διατηρηθεῖσαν· καί, ἴσως μέρος αὐτῆς, περὶ τοῦ πολέμου κατὰ τῶν Ἀλαυνῶν, οὗ μικρὸν ἀπόσπασμα σώζεται· προσέτι τὴν Ἰνδικὴν (περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἰνδίαν), ὃ ἐπιλοτέχησεν εἰς διάλεκτον Ἰωνικὴν, πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ Ἡροδότου. Ὑπάρχει αὐτοῦ καὶ μικρὸς λόγος Κυνηγετικός. Πρὸ τῶν ἱστορικῶν δὲ φαίνεται συγγραφῆς ἔργα φιλοσοφικὰ, οἷα αἱ Διατριβαὶ Ἐπικτήτου εἰς 8 βιβλία, ὧν 4 σώζονται, καταδεικνύοντα αὐτὸν μαθητὴν τοῦ Ἐπικτήτου καὶ ὁπαδὸν τῆς Στοᾶς· προσέτι τὸ ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου, τὴν ἠθικὴν ἀντικείμενον ἔχον. Ἀπωλέσθησαν δὲ καὶ πολλὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ τὰ μετὰ Ἀλέξανδρον, εἰς 10 βιβλία. Τὰ Παρθικὰ, εἰς 17 βιβλία, ἐπραγματεύοντο περὶ τῶν πολέμων τοῦ Ἀδριανοῦ κατὰ τῶν Πάρθων. Τὰ Βιθυνικὰ, εἰς βιβλία 8, ἦσαν ἡ ἱστορία τῆς Βιθυνίας ἀπὸ τῶν μυθολογικῶν μέχρι τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων· μνημονεύονται καὶ ἡ Ἀλανικὴ, καὶ ἱστορία τοῦ Δίωνος καὶ τοῦ Τιμολέοντος.

Ἄρριδαῖος, 1) υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ Φιλίνης, ὄρχηστρίας ἐκ Λαρίσης. Ἀμβλύνον ὄντα, δὲν τὸν ἐκακοποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀναβάς εἰς τὸν θρόνον.

Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ κατακτητοῦ ἀνεκλήθη βασιλεὺς καὶ ἐνυμφεῦθη τὴν Εὐρυδίκην. Ἀλλὰ τῷ 317 π. Χ. συνέλαβεν ἡ Ὀλυμπιάς καὶ ἐφόνευσεν ἀμφοτέρους (Πλούτ. Ἀλέξ. ΟΖ.—Διόδ. ΙΘ, 52).—2) Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐπίτροπος τοῦ κράτους γενόμενος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περδίκκου, τῷ δὲ 319 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἀντιόχου ἐκβλήθει τῆς διοικήσεως τῆς Φρυγίας (Διόδ. ΙΘ, 51).

Ἀρσάκης, 1) Πέρσης στρατηγός (Αισχλ. Περσ. 991).—2) Βασιλεῖς Πάρθοι: α) Ἀρσ. Α, Σκύθης ἢ Ἀχαιμενίδης τὴν γενετὴν, ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Ἀρσακιδῶν, ὅτε ἐξήγειρε τοὺς Πάρθους κατ' Ἀντιόχου Β τῆς Συρίας, τῷ 256 π. Χ.—β) Ἀρσ. Β (Τιριδάτης), ἐνίκησε Σέλευκον τὸν Β (238), καὶ ἦν ὁ κυρίως ἰδρυτὴς τῆς Παρθικῆς ἀνεξαρτησίας.—γ) Ἀρσ. Γ, ὑπ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου (216) ἠττηθεὶς καὶ ἐκβλήθει, ἀλλ' εἶτα πάλιν εἰς τὴν θέσιν του ἐπὶ τῆς εἰρήνης ἐπανελθὼν.—δ) Ἀρσ. Δ, βασιλεύσας τῷ 209. Πάντες δ' οἱ τῆς ἐποχῆς ταύτης βασιλεῖς τῆς Παρθικῆς προσωνομάζοντο καὶ Ἀρσάκαι, καὶ μέχρι τοῦ 226 γινώσκονται διὰ τοῦ περιληπτικοῦ ὀνόματος Ἀρσακίδαί.

Ἀρσακία, πόλις καὶ Ῥαγαία λεγομένη, διότι ἔκειτο οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ῥαγῶν, παρὰ ταῖς Κασπίαις πύλαις. Ἀνοικοδομήσας αὐτὴν ὁ Σέλευκος ὁ Νικάνωρ, τὴν ὠνόμασεν Εὐρωπὸν. Τὴν ἀνήγειρε δὲ πάλιν ὁ Ἀρσάκης, καταστραφεῖσαν ἐπὶ τῶν Παρθικῶν πολέμων (Στράβ. ΙΑ, 514, 524).

Ἀρσινόη, 1) τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, σώσασα αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Κλυταιμνήστρας (Πίν. Πύθ. ΙΑ, 18).—2) Ἰδ. Ἀσκληπίδος καὶ Ἀλφεισίδοια.—3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερνίκης, γυνὴ Λυσιμάχου (300 π. Χ.). Χηρεύσασα, ἔζη ἐν Κασσανδρείᾳ τῆς Μακεδονίας, ὅθεν ἐξέβαλεν αὐτὴν ὁ ἑτεροθαλῆς ἀδελφὸς τῆς Πτολεμεῖος ὁ Κεραυνὸς, φονεύσας καὶ τοὺς δύο υἱοὺς τῆς. Εἶτα ἐνυμφεῦθη τὸν

ἀδελφὸν τῆς Πτολεμαίων τὸν Φιλάδελφον (Πλούτ. Δημ. ΛΑ).—4) Θυγάτηρ τοῦ ἐν Θράκῃ Λυσιμάχου, πρώτη γυνὴ τοῦ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου, ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ συνωμοσίαν ὀργανώσασα, ἧς οἱ μέτοχοι πάντες ἐθανατώθησαν, αὐτὴ δ' ἐξωρίσθη εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον (Παυσ. Α, 7). Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.—5) Σύζυγος Μάγαντος, τοῦ βασιλέως τῆς Κυρήνης, εἶχε μνηστεύσει τὴν θυγατέρα τῆς Βερνίκην μετὰ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Ἀλλ' ἐλκυσθεῖσα ὑπὸ τῶν θεληγῆτρων Δημητρίου, τοῦ υἱοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, μετεμελήθη, καὶ ἤθελεν εἰς αὐτὸν νὰ τὴν δώσει· τοσοῦτον ὅμως ἄτοπον ἔρωτα συνέλαβε πρὸς αὐτὸν, ὥστε ὁ λαὸς παροργισθεὶς ἐφόνευσεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, τῷ 250 π. Χ. (Just. XXVI 3.—6) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, νυμφευθεῖσα τὸν ἀδελφὸν τῆς Πτολ. τὸν Φιλοπάτορα, γυνὴ γενναία, εἰς τὴν κατὰ τῶν Συριῶν μάχην ἐν Ῥαφία (207 π. Χ.) συμπολεμήσασα μετὰ τοῦ ἀνδρός τῆς, ὅστις ὅμως δυσπιστήσας πρὸς αὐτὴν, τὴν ἐθανάτωσε τῷ 202 (Just. XXX, 2).—7) Ἀδελφὴ Πτολεμαίου τοῦ Διονύσου, ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσίας αὐτοῦ ἀναγνωρισθεῖσα βασιλισσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. Εἶτα δὲ (41 π. Χ.) διέταξεν ἐν Μιλήτῳ τὴν δολοφονίαν τῆς ὁ Ἀντωνίου.

Ἀρσινόη, ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐπὶ τῶν Διαδόχων, εἰς Κύπρον, Μέσσην Αἴγυπτον καὶ Αἰθιοπίαν.

Ἀρταβαζάνης, ἑτεροθαλῆς ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου, διαμφισθητήσας αὐτῷ τὸν θρόνον, ἀλλ' ὑποταγείς καὶ ἐν Σαλαμῖνι γενναίως πολεμήσας καὶ φονευθεὶς (Ἡρόδ. Ζ, 2, Η, 89).

Ἀρτάβαζος, στρατηγὸς τοῦ Ξέρξου, συνώδευσε αὐτὸν, φεύγοντα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ἤτταν, μέχρις Ἀβύδου· εἶτα δ' ἐπανεληθὼν, καὶ κυριεύσας τὴν Ὀλυμπον, ἠνώθη μετὰ τοῦ Μαρδονίου. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἤτταν ἔφυγε μετὰ 40,000 εἰς Βυζάντιον.

τιον, καὶ τὴν ὑποχώρησιν αὐτοῦ διὰ τοῦ πεπηγμένου Στρυμόνος περιγράφει ὁ Αἰσχύλος (Πέρσ. 465)· εἶτα δὲ διεπραγματεύθη ἐν ὀνόματι τοῦ Ξέρξου μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Πausανίου (Ἡρόδ. Ζ, 66. Θ, 41. 89. — Θουκ. Α, 129. — Διοδ. ΙΑ, 31). — 2) Στρατηγὸς Ἄρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Ὡς σατράπης τῆς Συρίας ἐπανεστῆ κατ' Ἄρταξέρξου τοῦ Ὠλοῦ, (356 π. Χ.), βοηθούμενος ὑπὸ τῶν γαμβρῶν του, τῶν Ῥοδίων Μέντορος καὶ Μέμνονος, καὶ ὑπ' Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Χαρίδημον καὶ Θηβαίων μισθοφόρων ὑπὸ τούτων ὅμως ἐγκαταλειφθεὶς, συνελήφθη, ἀλλ' ἐσυγχωρήθη. Φαίνεται δ' ὅτι καὶ ἐκ δευτέρου ἀποστατήσας, κατέφυγε πρὸς τὸν Φίλιππον ἐν Μακεδονίᾳ· ἀλλὰ μεσιτεία τοῦ Μέντορος, ὅστις ἐν τούτοις εἶχεν ὑποταγῇ καὶ δειχθῆ χρήσιμος εἰς τὸν βασιλέα, ἐπέστρεψε πάλιν. Εἰς Δαρεῖον τὸν Κοδομανὸν ἐδείχθη πιστός, καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τὸν διώρισε σατράπην τῆς Βακτρίας, καὶ ἐνυμφεῦθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βαρσίην (Διοδ. ΙΣΤ, 22. — Ἄρρ. Γ, 24).

Ἄρτεμίδωρος, 1) Γραμματικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὰ 230 π. Χ., μαθητῆς Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου, συνέλεξε τοὺς βουκολικοὺς ποιητὰς, καὶ ἔγραψε περὶ τῆς δωρικῆς διαλέκτου. — 2) Ἐφέσιος περὶ τὸ 100 π. Χ., γεωγράφος καὶ περιηγητῆς, ἔγραψεν εἰς 11 βιβλία Γεωγραφούμενα, ἢ Περίπλου ἐν τὸν Εὐξείνῳ Πόντῳ, τὸ Αἰγαῖον, τὴν Ἐρυθρὰν. Ὁ Στράβων καὶ ὁ Πλίνιος ἠρύσθησαν ἐξ αὐτοῦ· σώζονται δ' ἀποσπάσματα μόνον αὐτοῦ, καὶ περίληψις ὑπὸ Μαρκιανοῦ ἐξ Ἡρακλείας. — 3) Ἐφέσιος, ἀλλὰ λεγόμενος Δαλδιανός, κατὰ τὴν πατρίδα τῆς μητρὸς του Δάλδιον. Ἐζη ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ τῶν Ἀντωνίων. Ἐγραψεν ὄνειροκριτικὸν εἰς 5 βιβλία, καλλιπέες, καὶ μὴ στερούμενον ποιητικῆς ἐμπνεύσεως· περιέχει καὶ πολλὰς περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου νύξεις καὶ πληροφορίας.

Ἄρτεμις, μία τῶν μεγάλων θεαινῶν,

θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος γεννηθεῖσα μετ' αὐτοῦ ἐν Δήλῳ, ἢ θεὰ τῆς σελήνης καὶ τῆς ἄγρας, δι' ὃ καὶ ἄγροτέρα ἐπονομάζεται, καὶ ἰοχέαιρα λέγεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ τὸ πλεῖστον παριστάται φέρουσα ἡμισέληνον ὡς κόσμον τῆς κεφαλῆς, βραχὺν δὲ χιτῶνα, καὶ φαρέτρην καὶ τόξον, καὶ πολλάκις ἔλαφον ἢ θηρευτικὸν κῦνα ὡς σύμβολον παρ' ἑαυτὴν ἔχουσα. Ὡς σελήνη δὲ, ἔχει ἐνίοτε καὶ δάδα εἰς τὴν χεῖρα, ἢ ποδήρη χιτῶνα φέρουσα καὶ κάλυμμα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ἐπιβαίνει· οὐρανίου δίφρου, ὡς ὁ

ἀδελφὸς τῆς πολλάκις. Ἦν δὲ παρθένος, καὶ αὐστηρότατα ἐτιμώρησε τοὺς τὴν αἰδῶ αὐτῆς ἐπιβουλεύσαντας, ὡς κατετόξευσε τὸν Ὠρίωνα· τὸν δ' Ἀκταίωνα μετεμόρφωσεν εἰς ἔλαφον μόνον διότι ἐτόλμησε νὰ τὴν ἴδῃ λουμένην. Ἐνίοτε ἐταυτίζετο μετὰ τῆς Εἰλειθυίας, ὡς προστάτις τῶν τοκετῶν, δι' ὃ καὶ

κουροτρόφος ἐπιλέγεται, καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον κολακεία διέδιδεν ὅτι, ἵνα παρ-ευρεθῇ εἰς αὐτοῦ τὴν γέννησιν, ἀπουσίασεν ἐν τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ τῆς, ὅτε καὶ ἐπυρπόλη-σεν αὐτὸν ὁ Ἡρόστρατος. Καὶ συνετόξευσε μὲν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ τέκνα τῆς Νιό-βης, καυχηθείσης ὅτι ἦν εὐτεκνοτέρα τῆς Λη-τοῦς, ἀλλ' ἐν γένει ἐθεωρεῖτο ὡς θεὰ εὐερ-

γερική, καὶ ἐπελέγετο ἐν ἄλλοις σώ τετρα. Οὕτως, ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἠναγκάσθη ἐν Ἀύλιδι νὰ θυσιάσῃ τὴν θυγατέρα του Ἴφιγέ-νειαν, ἡ θεὰ κατελθοῦσα ἐκ τῶν νεφῶν, ἔ-σωσε τὴν κόρην, ἄλλο ἱερεῖον ἀντ' αὐτῆς ἀν-τικαταστήσασα, καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς Ταυ-ριδα, ὡς ἱερεῖαν εἰς τὸν ναὸν τῆς αὐτὴν δε-ξαμένη, μέχρις οὗ, ἐλθὼν ὁ Ὀρέστης, ἔλα-θεν ἐκεῖθεν τὴν ἀδελφὴν του, καὶ συγχρόνως ἤρπασε τὸ ἐκεῖ δι' ἀνθρωποθυσιῶν λατρευό-μενον ἄγαλμα τῆς θεᾶς, καὶ ἔφερεν αὐτὸ πρῶτον εἰς τὴν Βραυρωῶνα τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα ἐπίσημος ἀνηγέρθη ναὸς τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σπάρτην, ἔνθα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ὀρθία ἡ θεὰ ἐλατρεύε-το, καὶ περὶ τὸν βωμὸν αὐτῆς καθ' ὠρισμέ-νας ἐποχὰς ἐμαστιγοῦντο οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν πρὸς σκληραγωγίαν, καὶ ἴσως καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἀνθρωπίνων θυσιῶν τῆς Ταυρικῆς λατρείας, μεθ' ἧς ὑπετίθετο ἡ ἐν Σπάρτῃ συνεχομένη. Ἐν Ἐφέσῳ δὲ, ἴσως κατὰ συνάφειαν μετ' ἀρχαίας τινὸς ἀσιανῆς θεότητος, παριστάτο ὡς κουροτρόφος, ἔχουσα πολλοὺς μαστούς.

Ἄρτεμισία, θυγάτηρ Λυγδάμιδος,

βασιλίσσα τῆς ἐν Καρίᾳ Ἀλικαρνασσοῦ, συν-εκστρατεύσασα μετὰ τοῦ Ξέρξου, καὶ εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν (480 π. X.) μετ' ἀνδρείας καὶ φρονήσεως ἀγωνισθεῖσα, ὥστε ὁ Ξέρξης εἶπεν ὅτι αἱ γυναῖκες ἀνεδείχθησαν ἀνδρείότεραι τῶν ἀνδρῶν (Ἡρδ. Ζ, 99. Η, 68). — 2) Ἡ ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀλικαρνασσοῦ Μασώλου (350 π. X.), ἤγει-ρεν εἰς μνήμην αὐτοῦ τὸ περίφημον Μασω-λεῖον. Ἰδ. Ἀλικαρνασσοῦς (Διοδ. ΙΣΤ, 36).

Ἄρτεμισιον, 1) τὸ βορειανατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, ἔχον ναὸν τῆς Προ-σεώας Ἀρτέμιδος. Παρ' αὐτὸ συνεκροτήθη ἡ πρώτη ναυμαχία μετὰ τοῦ στόλου τοῦ Ξέρ-ξου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ (480 π. X.) (Ἡρδ. Η, 9. — Πλούτ. Θεμ. Η). — 2) ὄρος διαι-ροῦν τὴν Ἀργολίδα τῆς Ἀρκαδίας (ν. Μα-λεθόν), καὶ ἔχον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ναὸν τῆς Οἰνοατίδος (παρὰ τῇ Οἰνῳῇ) Ἀρτέμιδος.

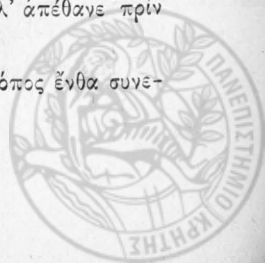
Ἄρτέμιον, ἐκ Μαγνησίας, γράφας « τῶν κατ' ἀρετὴν γυναῖξιν πεπραγμένων διη-γήματα, » μὴ σωζόμενον.

Ἄρτολάγανον, πλακοῦς ἐκ ζύμης ἀλεύρου, ἐλαίου, γάλακτος, οἴνου, λίπους καὶ πεπέρεος (Ἀθῆν. Γ, 79).

Ἄρτοπόλιδες, ἐπόλουν ἐν Ἀθή-ναις τὸν ἄρτον ἐν τῇ ἀγορᾷ, γνωστὰ διὰ τὴν ἐλευθεροστομίαν των, ὥστε ὁ Ἀριστοφάνης λέγει (Βατρ. 557): « λοιδορεῖσθαι ὡς περ ἄρτο πόλιδες. »

Ἀρύδας, ἐν Πλουτάρχῳ γραφόμενος καὶ Ἀρίμπας καὶ Ἀρύβθας, ὡς γράφε-ται καὶ ἐν ἀττικῇ συγχρόνῳ αὐτοῦ ἐπιγραφῇ (Rang. Ant. Hell.), βεβαίως διότι τὸ β τοῦ ὀ-νόματος ἐπροφέρετο ὡς τὸ λατινικὸν b, ἡγε-μὸν Μολοσσὸς ἐξ Ἡπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμ-πιάδος, γυναικὸς τοῦ Φιλίππου, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἡπει-ρώτου, ἐξεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ, τῷ 343 π. X., καὶ ἀπετάθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους, οἵτινες τῷ ὑπεσχέθησαν ἐπικουρίαν, ἀλλ' ἀπέθανε πρὶν ἢ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια.

Ἄρχεϊον, ἐν γένει τόπος ἐνθα συνε-

δρίαζον αἱ ἀρχαί, ἰδίᾳ δ' ἔνθα διετηροῦντο τὰ δημόσια ἔγγραφα, ἐν τῷ Μητροφῷ, καὶ τῆς Ῥέας, ὑπὸ τοὺς βορείους πρόποδας τῆς Ἀχροπόλεως (Δημοσθ. π. Πρπρσβ. 381. κ. Ἀρστυ. 799. — Πaus. A, 3, 4).

Ἀρχελαΐς, πόλις τῆς Καππαδοκίας.

Ἀρχέλαος, 1) Υἱὸς Τημένου, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐλθὼν εἰς Κισσέα τὸν βασιλεῖα τῆς Μακεδονίας, ὅστις τῷ ὑπεσχέθη τὴν θυγατέρα του καὶ τὸν θρόνον του. Ἀλλ' ὅτε ἀπατήσας αὐτὸν, ἠθέλησε νὰ τὸν ρίψη εἰς βόθρον πεφυρακτωμένον, ἔρριψεν αὐτὸς ἐκεῖ τὸν Κισσέα, καὶ ἴδρυσεν τὴν πόλιν Αἰγᾶς (Hug. Fab. CCXIX). — 2) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ Λυκούργου (Ἡρδ. Z, 204. — 3) Υἱὸς Περδίκκου Β, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐβασίλευσε τῷ 413 π. X. μετὰ τὸν φόνον τῶν συγγενῶν του, ἐκυρίευσεν τῷ 410 τὴν ἐπαναστατήσασαν πόλιν Πύδναν, καὶ ἦν, περὶ τὸ τέλος τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, φίλος τῶν Ἀθηναίων (Διόδ. ΙΓ. 49). Ἐκαλλιέργει φιλοτιμῶς τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, καὶ ἐξένειξεν ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ ἀνδραὸς ὡς τὸν Εὐριπίδην, τὸν Ἀγάθωνα, τὸν Χοιρίλον, τὸν Ζεῦξιν, κλπ. Ἀπέθανε δὲ τῷ 399 (Θουκυδ. Β, 100. — Πλούτ. Ἀλιβ. ν. Ζ. — Διόδ. ΙΔ, 37). — 4) Καππαδόκης στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου, ἐξεστράτευσεν τῷ 87 π. X. εἰς τὴν Ἑλλάδα, συνεκρότησε τριήμερον μάχην κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐν Χαιρωνείᾳ, ἐκυρίευσεν τὸν Πειραιᾶ, ἔνθα ὁ Σύλλας δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ἐκπολιορκήσῃ· ἀλλ' εἶτα (86) ἀποσυρθεὶς ἐκεῖθεν κατετροπώθη ὑπὸ τοῦ Σύλλα πάλιν ἐν Χαιρωνείᾳ. Ἐτι δὲ δεινότεραν ἦταν ὑπέστη (84) ἐν Ὀρχομενῷ. Θελήσαντα νὰ συνθηκολογήσῃ, ὁ Σύλλας τὸν ἐδέχθη προφρόνως, καὶ ἀσθενήσαντα τὸν ἐπεριποιήθη· ἀλλὰ τοῦ Μιθριδάτου μὴ ἐνδίδοντος, ἀπῆλθεν ὁ Ἀρχέλαος πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἔπεισε νὰ συναντηθῇ μετὰ τοῦ Σύλλα ἐν Δαρδάνῳ, ἔνθα καὶ ἡ εἰρήνη ἐκλείσθη. Μετέπειτα ὁμοῦς (81) ὑποπτεύσαντος αὐτὸν τοῦ Μιθριδάτου, εἰς ὃν οἱ ὄροι τῆς συνθήκης ἀπήρσεν, μετέθη

παρὰ τῷ Ῥωμαίῳ στρατηγῷ Μυρένῳ. Ἐξ ἧς δ' ἔτι, φαίνεται, καὶ κατὰ τὸ ἔτος 74 (Πλτ. Σύλλ. ΙΣΤ. — Κ. — Λουκ. Α. — Μιθρ. Λ. ΜΘ, ΕΔ). — 5) Υἱὸς τοῦ προρρηθέντος, τῷ 63 π. X. ὑπὸ Πομπηίου ἐν Κορμόνοις τοῦ Πόντου ἱερεὺς ἐγκαταστάς, μετὰ 7 δ' ἔτη, ἐπὶ τῇ ἀξιώσει ὅτι ἦν υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, νυμφευθεὶς τὴν Βερενίκην, ἣτις εἶχεν ἐκθρονίσει τὸν πατέρα τῆς Πτολεμαίων τὸν Αὐλητὴν, καὶ γίνετο βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου· ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἐνίκησαν καὶ ἐφόνευσαν τὸν Ἀρχέλαον, καὶ ἀποκατέστησαν τὸν Πτολεμαῖον (Caes. b. Alex. LXVI. — Cic. Rab. fort. VIII). — 6) Υἱὸς Ἡρώδου, βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἐξεβλήθη ἔνεκα τῆς ὠμότητος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ὑπηκόων τοῦ ἐπαναστάντων, καὶ ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπέθανεν ἐν Γαλατίᾳ (Δ. Κάσσ. ΝΕ, 27). — 7) Φιλόσοφος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς ἐξ Ἀθηῶν ἢ Μιλήτου, περὶ τὰ 450 π. X. — 8) Γλύπτης τοῦ ἐν Πιρηνῆ εὐρεθέντος ἀναγλύφου ἀποθεώσεως τοῦ Ὀμήρου.

Ἀρχέμορος, ἴδ. Ἀδραστος.

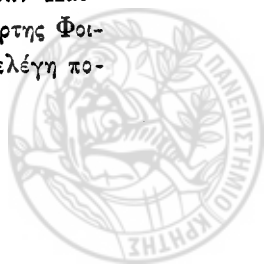
Ἀρχεπτόλεμος, υἱὸς τοῦ ἐπισήμου Μιλησίου ἀρχιτέκτονος Ἰποδάμου, πολιτογραφηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (Λυσ. ΙΒ, 67).

Ἀρχερομος, ἀρχαιότατος γλύπτης Χίτος, πρῶτος παραστήσας τὴν Νίκην ὑπόπερον.

Ἀρχέστρατος, ἐκ Γέλας ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ Διονύσου τοῦ νεωτέρου, εἰς τῶν τότε ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ περὶ μαγειρικῆς πραγματευθέντων συγγραφέων. Ἐγραψεν ἐν ἑξαμέτροις καθ' ὕλην διηρημένον ποίημα «Ἡδυπάθεια» ἐπιγραφόμενον καὶ μὴ διασωθέν. Ἐξ αὐτοῦ ὁμοῦς ἠρύσατο ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ τῶν ἰχθύων, καὶ ὁ Ennius εἰς τὰ Ἡδυφαγητικά.

Ἀρχή, ἴδ. Ἀρχων.

Ἀρχίας, 1) Κορίνθιος Ἡρακλείδης, κτίστης τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 3). — 2) Θηβαῖος προδὸς τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῆς Σπάρτης Φοιβίδαν (382 π. X.). Ἐκ τούτου ἐξελέγη πο-

λέμαρχος τῶν τὰ τῆς Σπάρτης φρονούντων Θηβαίων. Ἐπί δὲ τῆς ἐπανάδου τοῦ Πελοπίδου, μὴ προφυλαχθεὶς, εἰ καὶ ἐν καιρῷ προειδοποιήθη, ἐθανατώθη μετὰ τῶν ὀπαδῶν του εἰς τὸ συμπόσιον (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 4, 2. Ζ, 3, 7.—Πλούτ. Πελ. Ε. Ζ). — 3) Αὐλὸς Λικίνιος Ἀρ., ἐξ Ἀντιοχείας, ποιητῆς ἀκμάζων περὶ τὰ 100 π. Χ. ἔγραψε περὶ τοῦ κιμβρικοῦ καὶ περὶ τοῦ μηθριδατικοῦ πολέμου, καὶ περὶ τῶν συμβάντων ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Κικέρωνος, οὗτινος σώζεται ἡ δημογραφία «pro Archia poeta,» εἰς ὑπεράσπασιν τῆς ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου χορηγηθείσης αὐτῷ πολιτογραφήσεως εἰς τὴν Ῥώμην, ἥτις ὑπ' ἄλλων τῷ ἠμφισθητήθη. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ οὐδὲν σώζεται, ἐκτὸς ἂν ὑπ' αὐτοῦ ἐγράφησαν τινὰ ὑπ' ὀνομά του εἰς τὴν Ἀνθολογίαν περιεχόμενα ἐπιγράμματα.

Ἀρχίδαμος, 1) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ Β μεσσηνιακοῦ πολέμου. — 2) Ὀμ. ἀπὸ 468—426 π. Χ. Ἐπ' αὐτοῦ τῷ 465 δεινῶς ἔπαθεν ἡ Σπάρτη ἐκ σεισμοῦ, ὅτε καὶ ἐξερράγη ὁ τρίτος μεσσηνιακὸς πόλεμος, ἐπαναστάντων μετὰ τῶν Μεσσηνίων καὶ τῶν Εἰλώτων, καὶ ἐπὶ δέκα ἔτη ἀντιστάντων ἐν Ἰθώμῃ (Θουκ. Α, 101.—Πλούτ. Κιμ. ΙΣΤ). Κατὰ τὴν ἐκρήξιν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου συνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη, καὶ μετ' ἰσχυροῦ στρατοῦ εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀττικὴν τῷ 431 καὶ κατέλαβεν εἰς τὰ βόρεια αὐτῆς τὴν ὀχυρὰν θέσιν τῆς Δεκελείας. Ἐξηκολούθησέ δὲ στρατηγῶν μέχρι τοῦ 428 (Θουκ. Β, 47. 71. 89. Γ, 26.—Πλούτ. Περ. ΚΘ. ΛΓ.—Διόδ. ΙΒ, 12), καὶ κατ' αὐτὸν ἀρχιδάμειαν ἀποκαλοῦσι τινες τὴν πρώτην ἐποχὴν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀπὸ 431—421. — 3) Α. Γ', υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἔγγονος τοῦ προρρηθέντος, βασιλεύων ἤδη τῷ 367 π. Χ., ἐνίκησε τοὺς Ἀρκάδας καὶ Ἀργεῖους εἰς τὴν ἐπικληθεῖσαν ἄδακρον μάχην ἐν Μιδεῶν (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 28.—Διόδ. ΙΕ, 72.—Πλούτ. Ἀγησ. ΛΓ), ἐνίκηθη ὁμως ὑπὸ

τῶν Ἀρκάδων τῷ 364, προεμάχησε δὲ τῷ Σπάρτης, ὅτε (362) προσέβαλεν αὐτὴν ὁ Ἐπαμεινώνδας, καὶ ἔπεσε τῷ 338 ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνθα ἀπῆλθεν ἐπίκουρος τῶν Ταραντίνων κατὰ τῶν Λουκανῶν (Πλούτ. Ἀγησ. Γ.—Διόδ. ΙΣΤ, 62. 88). — 4) Ἀρχ. Δ, ἔγγονος τούτου, ἐπολέμησε κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (Πλούτ. Δημ. ΛΕ). — 5) Τούτου ὁ ἔγγονος συνετάχθη μετὰ τοῦ βασιλέως Κλεομένου κατὰ τῶν Ἐφόρων, ἔφυγε, φοδηθεὶς τοὺς φονεῖς τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγιδος Γ, καὶ ὅτε ἐπέστρεψεν, ἐθανατώθη, τῷ 226 (Πλούτ. Κλεομ. Ε).

Ἀρχιλόχος, 1) ἴδ. Ἰαμβογράφου. — 2) Ἀρχ. Ἀγρυλῆθεν καὶ Φιλκλής Ἀχαρνεὺς, οἱ οἰκοδόμοι τοῦ Ἐρεχθεῖου (Rang. Ant. Hell. n. 57).

Ἀρχιμήδης, ἐν Συρακούσαις γεννηθεὶς 287 π. Χ., εἰς τῶν ἐπισημοτάτων μαθηματικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὁ μηχανικὸς ἐπικληθεὶς. Πρῶτος διδάσκαλός του ἦν Κόων ὁ Σάμιος, μετὰ ταῦτα ὁ Εὐκλείδης ἐν Ἀλεξανδρίᾳ, μεθ' ὁ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐν Συρακούσαις αὐλὴν τοῦ Ἰέρωνος, οὗ ἦν συγγενῆς. Εὗρε δὲ τὴν ἀναλογίαν τῆς διαμέτρου τοῦ κύκλου πρὸς τὴν περιφέρειαν, καὶ τὴν τῆς σφαίρας πρὸς τὸν κύλινδρον, περὶ ὧν, ὡς καὶ περὶ σχέσεων ἄλλων καμπύλων καὶ εὐθειῶν γραμμῶν πραγματεύονται τὰ ἔργα αὐτοῦ «περὶ τῆς σφαίρας καὶ κυλίνδρου, κύκλου μέτρησις, περὶ κωνοειδέων καὶ σφαιροειδέων, περὶ ἐλλίπων.» Ἐντεῦθεν δ' ὀρμώμενος, προωδοποίησε τὴν θεωρίαν τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς ὑδροστατικῆς. «Ὅτε ποτὲ ὁ Ἰέρων παρήγγειλε στέφανον ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ, προσεκλήθη ὁ Ἀρχιμήδης νὰ ἐξελέγξῃ ἂν τις δὲν ἐγένετο δολιευσις διὰ μίξεως ἄλλου μετάλλου, ὁ κατὰ τὰς τότε ἐπιστημονικὰς γνώσεις ἐφαίνετο ἀδύνατον. Ἀλλὰ λουόμενός ποτε, ἐν ᾧ τὸν στέφανον εἶχε παρ' ἑαυτοῦ, ἀνεκάλυψεν αἴφνης τὸν νόμον ὅτι σῶμα εἰς ὑγρὸν ἐμβαπτόμενον ἀπόλλυσι τοσοῦτο τοῦ βάρους αὐ-

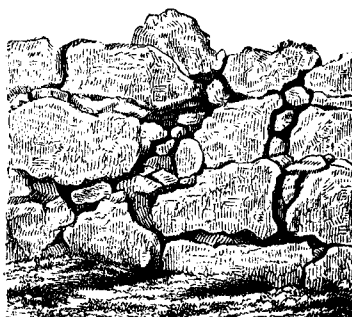
τοῦ, ὅσον εἶναι τὸ τοῦ ὕγρου ὁ ἀντικαθιστᾶ, καὶ πλήρης χαρᾶς ἐξεπήδησε γυμνὸς τοῦ λουτροῦ, κράζων «εὐρηκα, εὐρηκα!» Ἐνεβάθυνε δὲ καὶ εἰς τὴν μηχανικὴν, καὶ τοῦ μοχλοῦ τοὺς νόμους ὄρισας, ὥστε καὶ ὅτε πλοῖον τοῦ βασιλέως ἤγειρε δι' αὐτοῦ ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης (Ἀθῆν. Ε, 40), εἶπε πρὸς τὸν Ἰέρωνα τὸ κομπαστικόν πως φαινόμενον «Δὸς μοι πᾶσι τῶ, καὶ τὰν γὰρ κινήσω.» Ὅτε δ' ἐν Αἰγύπτῳ ἠσχολεῖτο περὶ τὴν ἀποξήρανσιν γαιῶν ἃς εἶχε πλημμυρίσει ὁ Νεῖλος, ἐφεῦρε τὸ πολὺ σπαστον μηχανήματα, τὸν ἀτελεύτητον ἔλικα καὶ τὸν τοῦ ὕδατος, τὸν λεγόμενον ἀρχιμήδειον κοχλίαν, εἰς ὃ τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ ἰδίου βάρους ἀνέρχεται. Μνημονεύουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἀστρονομικὸν αὐτοῦ μηχανήματα, δι' οὗ παρίστα τῶν πλανητῶν τὴν κίνησιν. Λαμπρότατα δ' ἀνεδείχθη ἡ ἰκανότης αὐτοῦ ὅτε, κατὰ τὸν δεύτερον καρρχηδονικὸν πόλεμον, ὁ Μάρκελλος ἐπολιόρκει τὰς Συρακούσας, καὶ ὁ Γαληνὸς καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐπαναλαμβάνουσι τὴν πάντως μετὰ ταῦτα διαδοθεῖσαν δόξαν, ὅτι ἔκαυσε μακρόθεν διὰ κοίλων κατόπτρων τὰ ἐχθρικά πλοῖα. Ὅτε δ' ἡ πόλις ἐκυριεύθη, ἦν ἐκεῖνος βεβουθισμένος εἰς μαθηματικούς ὑπολογισμούς, καὶ «μὴ τάραιτε τοὺς κύκλους μου,» εἶπεν ἠσύχως εἰς τὸν στρατιώτην ὅστις ὤρμησε κατ' αὐτοῦ, ὅστις ὅμως, καίτοι ἀποτρεπόμενος ὑπὸ τοῦ Μαρκέλλου, τὸν ἐφόρευσε, τῷ 212 π. Χ. (Πλούτ. Μαρκ. ΙΘ.—Cic. Fin. V, 19, 50.—Verr. IV, 58, 131.—Liv. XXV, 31.—V. Max. VIII, 7). Ἐπὶ τοῦ τάφου του, κατὰ τὴν ἰδίαν παραγγελίαν του, ἐχαράχθη σφαῖρα ἐντὸς κυλίνδρου ἄλλ' ἤδη ἐπὶ Κικέρωνος ἦν παρημελημένος καὶ εἶχε λησμονηθῆ (Turc. V, 23, 64). Ἐγραψε δὲ, πλὴν τῶν ἄνω, καὶ ταῦτα «Ἐπιπέδων ἰσορροπικῶν ἢ κέντρα βαρέων ἐπιπέδων βιβλία 8.» «Τετραγωνισμὸς παραβολῆς» «Ψαμμέτης,» ἦτοι διὰ κόκκων ἄμμου ὑπολογισμὸν τοῦ μεγέθους τοῦ κόσμου. «Περὶ τῶν ὀ-

χουμένων,» δηλ. τῶν ἐπιπλεόντων σωματιῶν. Ἦσαν δὲ πάντα δωριστὶ γεγραμμένα, καὶ τὰ μὲν ἀπωλέσθησαν, τὰ δὲ διεσώθησαν μετεργασμένα.

Ἄρχίνος, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, συμπράξας μετὰ τοῦ Θρασυβούλου εἰς τὴν κατάργησιν τῶν Λ' καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς δημοκρατίας ἄλλα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Θρασυβούλον ἀντετάχθη (Δημοσθ. Τιμαρ. 742.—Aισχ. Κτηρ. 61, 64. 195).

Ἄρχιππος, ποιητὴς Ἀθηναῖος, τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης κωμωδίας, περὶ τὰ 410 π. Χ. Τούτου μνημονεύονται κυρίως οἱ ἰχθύς, κωμωδία σατυρίζουσα τοὺς ἰχθυοπώλας τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν εἰς τὸν Ἀριστοφάνην ἀποδιδόμενων ἀπολεσθεισῶν κωμωδιῶν τέσσαρες λέγεται ὅτι ἦσαν ἐκ τῶν ἰδικῶν του. Σῶζονται δ' ἀποσπάσματα αὐτοῦ μικρὰ μόνον.

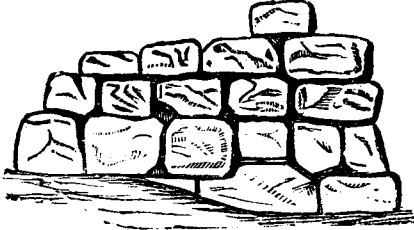
Ἀρχιτεκτονική. Ἀρχαιότατα ἀρχιτεκτονικὰ ἔργα ἀπαντῶνται ἐν Ἑλλάδι τὰ λεγόμενα Κυκλώπεια τείχη (Εὐριπ. Ἰφ. Αὐ. 151. 1508. Ἰφ. Τ. 849. — Πίνδ. Ἀποσπ. 151), ὡς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων δῆθεν οἰκοδομηθέντα, ἢ Πελασγικά (Ἡρόδ. Ε, 64), ὡς ἔργα τῶν Πελασγῶν, καὶ Ὠγύγια (Ἡσύχ.) διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν, ἀνερχομένην εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους. Ἦσαν δὲ δύο εἰδῶν, α') συγκείμενα ἐκ λίθων ἀργῶν, ἦτοι ἀκατεργάστων, τινῶν ἐξ αὐτῶν

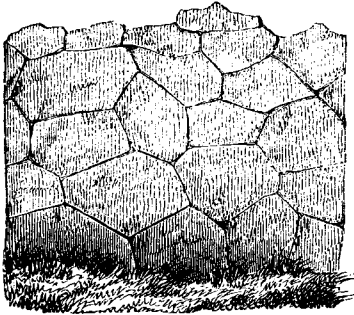
ὀγκωδεστάτων, οἷς παρεντίθεντο πρὸς σύνδεσμον μικροὶ λίθοι. Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ τείχη τῆς Τίρυνθος (Παυσ. Β. 25) β') ὀκδομημένα ἐκ λίθων πολυγωνίων, συνηρμολογημένων,

οἶα τὰ τῶν Μηκυνῶν (Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν.). Μίμησις δὲ καὶ τελειοποίησις αὐτῶν καθήκουσα καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους,

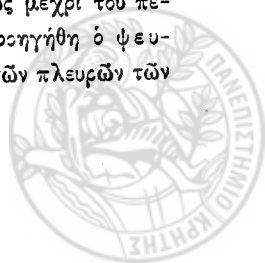

ἦσαν τὰ ἐντελῶς πολυγώνια τείχη, ὧν οἱ λίθοι ἀκριβέστατα συνηρμόζοντο, εἰργασμένοι πιθανῶς διὰ τοῦ κινήτου Λεσβίου λεγομένου κανόνος (Ἀρσττ. Ἡθ. Νικ. Β, 10),

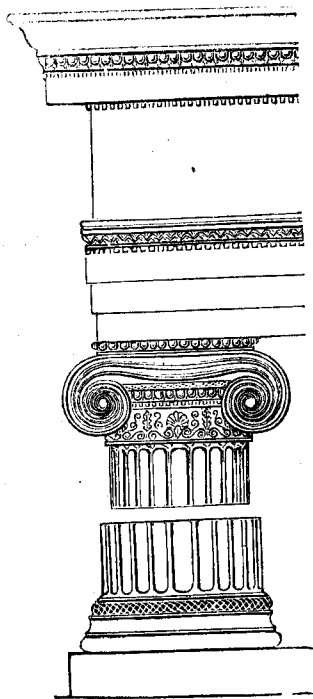

οἶα πολλὰ σώζονται ἐν Δελφοῖς, Ἀμφίσσῃ καὶ ἀλλαχοῦ. Καὶ τῶν ἀνακτόρων δὲ τῶν χρόνων ἐκείνων, ᾠκοδομημένων ἐντὸς τῶν Ἀκροπόλεων, σώζονται λειψάνα πολλαχθοῦ, ὡς ἐν Τύριθι, Μυκῆναις, Ἀθῆναις (Ὀμ. Ὀδυσ. Η, 81), κλπ., ἀνταποκρινόμενα εἰς τὰς περιγραφὰς τοῦ Ὀμήρου, καθ' ἃς περιεῖχον ἔρκος, ἤτοι αὐλὴν μετὰ βωμοῦ, μέγαρον, ἤτοι ὑπόστυλον θάλαμον, μετ' αἰθούσης ἢ στοᾶς πρὸ αὐτοῦ. καὶ περὶ αὐτὸ τὰ δωμάτια, μεθ' ὑπερφῶν διὰ τὰς γυναῖκας. Ἦσαν δ' ᾠκοδομημένα ἐκ λίθων ξεστῶν (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 243), καὶ τὰ πολυτελέστερα εἶχον πιθανῶς τοὺς τοίχους ἐπικεκοσμημένους διὰ χαλκῶν ἐλασμάτων (Ὀδ. Η, 36). Ὑπὸ τοὺς οἴκους δ' ἐνίοτε, καὶ ἐνίοτε ἐκτὸς αὐτῶν, ὑπῆρχον ὑπόγεια οἰκοδομήματα, εἰς ἐναπόθεσιν τῶν θησαυρῶν, τῶν πολυτίμων ὄπλων, κτλ. (Παυσ. Β, 16. 5), οἷον σώζεται ὁ ἐν

Μηκύναις ἐπὶ μακρὸν ἐσφαλμένως καλούμενος τάφος τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἄλλο αὐτόθι, καὶ ὅμοια ἐν Ἀμύκλαις, καὶ ἐν Ὀρχομενῷ ὁ τοῦ Μινύου (Παυσ. Θ, 36, 3. 38, 2), ὡς καὶ οἱ λεγόμενοι Νουράγοι ἐν Σαρδηνίᾳ. Εἰσὶ δ' οἱ Θησαυροὶ οὗτοι κυκλωτερεῖς, καὶ οἱ τοῖχοι αὐτῶν ἐκ τετραπλευρῶν (συννόμων) λίθων ἐξείργασμένοι, κεκαλυμμένων ἔσωθεν ἴσως διὰ χαλκῶν ἐλασμάτων, ὡς ἀποδεικνύουσιν οἱ σώζόμενοι εἰς αὐτοὺς ὀρειχάλκινοι ἤλοι. Ἀπολήγουσι δ' ἄνω εἰς θόλον ἰδιόρρυθμον, συνιστάμενον ἐκ κύκλων βαθμηδὸν μειουμένων πρὸς τὰ ἄνω. Τὸ δ' ἔδαφος ἦν ἐστρωμένον διὰ μίγματος χώματος καὶ ἀσβέστου. Ἡ δὲ θύρα τοῦ ἐν Μυκῆναις εἶχεν ἐξωθεν ἡμικίονας, κατὰ μῆκος ἰδιόρρυθμα κοσμήματα ἔχοντας. Καὶ τάφοι δὲ τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ μνημονεύονται (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 225.—Παυσ. ΣΤ, 21.—Παυσ. Β. 16), καὶ εὐρέθησαν, ὑπογείως μὲν ἐκτισμένοι, ἀλλ' ἔχοντες χῶμα εἰς λόφον ἐπικεχυμένον, ὡς ἦσαν καὶ οἱ ἐν Φρυγίᾳ καὶ Λυδίᾳ (Ἀθῆν. ΙΔ, 625), καὶ οἷος ἦν ὁ ἐν Μυκῆναις ἀνευρεθεὶς τοῦ Ἀγαμέμνονος· ἄλλοι δὲ, κατὰ τοὺς αἰγυπτιακοὺς, ὡς σπήλαια εἰς τὰ ὄρη ἀνεσκαμμένοι, καὶ Λαθύρινθοι λεγόμενοι, οἷοι εἰσὶν οἱ παρὰ τῷ Ναυπλίῳ φαινόμενοι (Στρβ. Η, 373). Καὶ ναοὶ δ' ἀναμφιβόλως ὑπῆρχον ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις (Ὀμ. Ἰλ. Β, 549), ἐν μὲν τοῖς παναρχαίοις καιροῖς ἴσως μόνον ἱεράτινα κοῖλα δένδρα (Ἡσιόδ.—Διον. Περγ. Α, 5.—Παυσ. Η, 10), εἶτα πιθανῶς ξύλινοι (Παυσ. Β, 55. 56. 58), δι' ὃ καὶ ἐρείπια αὐτῶν δὲν διετηρήθησαν· ὁ δὲ τῆς Χαλκιοῖκου Ἀθηναῶς ἐν Σπάρτῃ, κτίσμα τοῦ Τινδάρου (Παυσ. Γ, 17), εἶχε πιθανῶς τοὺς τοίχους ἐπιχάλκους ὡς οἱ Θησαυροὶ, καὶ ἐκ τούτου τὸ ὄνομα.—Ἀπὸ δὲ τῆς ἐκδιωρίσεως τῆς Πελοποννήσου ἤρξατο ἐπικρατῶν εἰς τὴν τοιχοδομίαν ὁ ἰσόδομος ρυθμὸς, ὁ ἐξ ἴσων παραλληλεπιπέδων, οὗ ὅμως μέχρι τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, προηγήθη ὁ ψευδισόδομος, καθ' ὃν τινὲς τῶν πλευρῶν τῶν

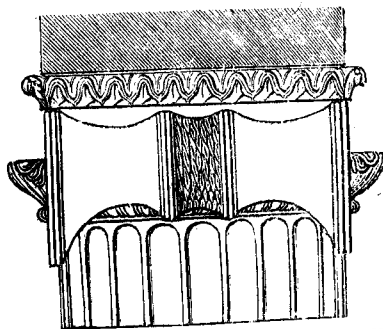

λίθων, κατ' ἐξάίρεσιν, δὲν εἶναι ὀριζόντιαι ἢ κάθετοι, ὡς ἐν Ἐρετριᾷ, ἐν Δεκελείᾳ, εἰς τὴν Πνύκα. Διὰ τοιούτων τειχῶν ὑψηλῶν μέχρι 30 πήχεων καὶ πλατέων ὥστε 5 ἄρματα νὰ διέρχωνται ἐπ' αὐτῶν κατὰ μέτωπον, ἐξ ὀρθογωνίων (ἐγγωνίων) δὲ λίθων, σιδήρων καὶ μολύβδω δεδεμένων (Θουκ. Α, 93) ὠχυροῦντο τὰ φρούρια. — Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἀνεπτύχθη ἡ νεωδομία, καὶ τοὺς ξυλίνοὺς ναοὺς διεδέχθησαν λίθινοι, συνήθως πρόστυλοι, ἤτοι ἔχοντες ἀριθμὸν τινα κίωνων 4, 6 ἢ 8 πρὸς τῆς εἰσόδου, ἢ ἀμφιπρόστυλοι, ἔχοντες ἄλλοις τόσους καὶ εἰς τὴν ἀντιπερὰν πλευρὰν, ἢ περίπτεροι, κίονας ἔχοντες περὶ πᾶσαν τὴν οἰκοδομήν, διότι πτερὸν ἐλέγετο ἡ σειρά κίωνων πρὸ πλευρᾶς οἰκοδομήματος. Ἐν παραστάσι δ' ἐλέγοντο οἱ μικροὶ οἱ μόνον δύο κίονας ἔχοντες πρὸ τῆς εἰσόδου. Ἦσαν δ' οἱ κίονες τοῦ ἐκ τῆς ἐποχῆς κληθέντος δωρίου ρυθ-

μοῦ ἀπλῶς κατὰ τὸ ξυλινὸν πρότυπον, βαθμηδὸν δὲ κοσμηθέντες κατὰ τὸν ἰωνικὸν καὶ ἔτι μᾶλλον κατὰ τὸν κορινθιακὸν ρυθμὸν

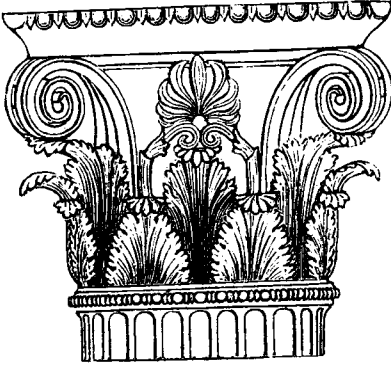
(ἴδ. κίων). Καὶ εὐστυλοὶ μὲν ἐλέγοντο οἱ ναοὶ ὧν οἱ κίονες ἀπέῃχον ἀπ' ἀλλήλων κατὰ $2\frac{1}{2}$ ἡμιδιαμέτρους των, πυκνόστυλοι, ὧν κατὰ $1\frac{1}{2}$, διάστυλοι, ὧν κατὰ 3, καὶ ἀραιόστυλοι ὧν κατὰ 4. Εἰς δὲ τὰ κιονόκρανα, τὰς κεφαλὰς τῶν κίωνων, ἐπεκάθητο τὸ ἐπιστύλιον, καὶ ὑπὲρ αὐτὸ ἡ ζώνη ἢ τὸ διάζωμα, ἔνθα ἐμφαίνονται διὰ τῶν τριγλύφων τὰ ἄκρα τῶν ἐγκαρσίων δοκῶν τῆς ὀροφῆς, τὰ δὲ μεταξύ αὐτῶν διαστήματα κοσμοῦσιν αἱ μετόπαι, συνήθως ἐπίγλυφοι. Ἐπὶ τοῦ τοίχου δὲ τοῦ ναοῦ, ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὴν ἐπὶ τῶν κίωνων ζώνην, ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς πλουσιωτέροις ναοῦς ἢ ὑπὸ σειρᾶς γλυφῶν κοσμουμένη ζωοφόρος (ἴδ. Θριγικός). Διηρεῖτο δ' ὁ ναὸς εἰς τὸν πρόναον, τὸ μέρος τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου, καὶ μεταξύ αὐτῆς καὶ τῶν πρὸ αὐτῆς κίωνων, ὧν εἰς τοὺς μεγάλους ναοὺς ἦν καὶ δευτέρα σειρά· ὀπισθόδομος δ' ἐλέγετο τὸ αὐτὸ μέρος τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς, καὶ ἦν πολλάκις οὗτος εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ ναοῦ ἀποτετημμένον ὑπόστεγον δωμάτιον, ἔνθα ἐφυλάττοντο τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ τὰ κοσμήματα τοῦ ναοῦ. Τὸ δ' ἐπίλοιπον, ὀκυρίως ναὸς, ὀπεριέχων καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς θεότητος, ἐλέγετο σηκός, ὧν πολλάκις ὑπαίθρος, καὶ εἰς τοὺς μεγάλους ναοὺς, ὡς εἰς τὸν Παρθενῶνα, ἔχων ἐσωτερικὴν στοὰν περίξ διώροφον. Τὰ ἐστεγασμένα μέρη εἶχον εἰς μίμησιν τῶν ξυλίων ὀροφῶν, τὰ τετράγωνα διὰ γλυφῶν καὶ γραφῶν κεκοσμημένα φατνώματα. — Μετὰ τὸν δῶριον δὲ καὶ ἐξ αὐτοῦ

ἀνεπτύχθησαν ὁ ποικιλώτερος Ἴωνιος, καὶ

ὁ πλούσιος Κορίνθιος ρυθμός (ἴδ.). Τὰ χαρακτηριστικώτερα τῶν σωζομένων ἀρχαίων οἰκοδομημάτων εἰσὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀκρόπολιν

τῶν Ἀθηῶν Προπύλαια, ὁ Παρθενῶν, τὸ Ἐρέχθειον ἐν τῇ κάτω πόλει τὸ Θεσεῖον ἐν Πελοποννήσῳ δὲ ὁ ναὸς τῆς Φυγαλείας (ἴδ.) ὁ ἐν Σουνίῳ καὶ ὁ ἐν Αἰγίνῃ (ἴδ.) ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἀμφότεροι Δωριεῖοι. Θεάτρον ἐκτίσθη κατ' ἀρχὰς ὑπὸ Θέσπιδος ξύλινον, τὰ ἰκρία (Σουῖδ.), καὶ λίθινα ἤρχισαν κτιζόμενα τῷ 494 π. Χ. Ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων ἐκτίζοντο αἱ πόλεις πολὺ μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐρρυμοτομοῦντο πολὺ σκοπιμώτερον ἢ πρὶν. ὧν παράδειγμα παρέχουσιν ἡ ὑπὸ τοῦ Δεινοκράτους σχεδιασθεῖσα Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Ἀντιόχεια. Ἦρξατο δὲ τότε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διαδιδόμενη καὶ ἐπικρατοῦσα ἡ ἀσιατικὴ ἤττον φιλόκαλος ἢ ἐπιδεικτικὴ πολυτέλεια, καὶ ταύτην τὴν τάσιν παρηκολούθησαν εἰς τὴν τέχνην ἐν γένει οἱ Ῥωμαῖοι, τὴν ἀκρίθειαν καὶ τὴν καθαρότητα τῆς τέχνης ἀδυνατοῦντες νὰ αἰσθανθῶσι καὶ νὰ ἐφαρμόσωσιν. Ἐπ' αὐτῶν οἱ ρυθμοὶ συνανεμίγησαν, παρερρησάντων προσέτι καὶ ξένων στοιχείων καὶ μέγιστα μὲν καὶ πολυτελέστατα ἀνηγείροντο οἰκοδομήματα, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ἢ τε εὐγένεια τοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς ὕλης ἢ στερεότης ἐξέλιπον, ὥστε ἀντὶ τοῦ μαρμάρου πολλακίς ἤδη τὰς ὀπτάς πλίνθους μετεχειρίζοντο.

Ἄρχυτας, ἐκ Τάραντος, διάσημος πολιτικὸς ἀνὴρ, καὶ, παρ' αὐτὸν τὸν νόμον,

ἐπτάκις στρατηγὸς αἰρεθείς, καὶ κατὰ τοῦ τυράννου Διονυσίου τὸν Πλάτωνα προστατεύσας. Ἦν δὲ καὶ φιλόσοφος Πυθαγόρειος, καὶ μαθηματικὸς ἐξοχος, εὐρῶν τὸν διπλασιασμὸν τοῦ κύβου, κατασκευάσας αὐτομάτως πετῶσαν περιστεράν. Ἐνομίζετο δ' ὅτι ἀπέθανε περὶ τὸ 365 π. Χ. ἐν ναυαγίῳ. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μόνον μικρὰ ἀποσπάσματα σώζονται, καὶ ταῦτα ἀμφιβαλλόμενα (Διογ. Λαέρτ. — Cic. de Or. III. — Hor. Od. I, 28).

Ἄρχων. Ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς βασιλείας ἐπὶ Κόδρου, ἐγκατέστη εἰς ἄρχων ἰσόβιος ἐκ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, τῆς τῶν Μεδοντιδῶν μετὰ δέκα δὲ τοιούτους ἄρχοντας, ὧν ἔσχατος ἦν ὁ Ἀλκμαίων, ἡ ἀρχὴ ἔγινε τῷ 752 π. Χ. δεκαετίας, μείνασα πάντοτε εἰς τοὺς Μεδοντιδας. Τῷ δὲ 714, μετὰ τέσσαρας τοιούτους ἄρχοντας, ἡ ἀρχὴ ἀπέθη ἀίρετὴ ἐκ πάντων τῶν εὐπατριδῶν, καὶ μετ' ἄλλους τρεῖς μονοετής, καὶ ἀντὶ ἐνὸς ἄρχοντος ἐγκατέστησαν ἐν νείᾳ Ἀπὸ Κλεισθέους δὲ (508), ἀντὶ διὰ χειροτονίας, ἡ ἐκλογή αὐτῶν ἐγένετο διὰ κληρώσεως ὁ δ' Ἀριστείδης τέλος ἐνομοθέτησε νὰ λαμβάνωνται οἱ ἄρχοντες οὐχὶ ἐκ μόνων τῶν εὐπατριδῶν, ἀλλ' ἐκ πάντων τῶν Ἀθηναίων, καὶ αὐτῆς τῆς κατωτέρας τάξεως. Ἐκ τῶν ἐν νείᾳ ἀρχόντων ὁ εἰς ὠνομάζετο ἐπιώνυμος, διότι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνεγράφετο εἰς τὰ ψηφίσματα, καὶ εἶχε τὴν ἐπιμέλειαν τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων ὁ ἕτερος διετήρει τὴν ἐπίκλησιν τοῦ βασιλέως καὶ συγχρόνως τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχαίου ὑπερτάτου ἄρχοντος ἄλλος ἐκαλεῖτο πολέμαρχος καὶ ἐπεμελεῖτο τῶν στρατιωτικῶν ὑποθέσεων κατὰ τε ξηρὰν καὶ θάλασσαν, καὶ οἱ ἄλλοι ἐξ, θεσμοθέται λεγόμενοι, εἶχον πάσας τὰς λοιπὰς διοικητικὰς ὑποθέσεις ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν των καὶ προσέτι πάντες εἶχον τὸ καθῆκον τοῦ νὰ προφίστανται τῶν δικαστηρίων εἰς ἃ εἰσῆγοντο αἱ εἰς τὰ καθήκοντα ἐκάστου ὑπαγόμεναι δίκαι. Χρήσις τῆς

λέξεως ἄρχων γίνεται καὶ γενικωτέρα πολ-
λάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, δηλοῦσα πᾶσαν
εἴαν δῆποτε ἀρχήν.

Ἀσάμενθος, λεκάνη ἢ σκάφη τῶν
λουομένων. Ἰδ. Βαλανεῖον.

Ἀσανδρος, 1) υἱὸς τοῦ Φιλώτα,
στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, διοικητὴς τῆς
Καρίας, συμμαχῆσας μετ' Ἀντιγόνου, εἶτα
πολεμήσας κατ' αὐτοῦ καὶ ὑποταγεῖς (313
π. Χ.) (Ἀρρ. Α, 17, 7. Δ, 7, 2. — Διδό.
1Θ, 62, 78, 76).—2) Στρατηγὸς Φαρνάκου
Β', βασιλέως τοῦ Βοσπόρου, ὃν ἐφόρευσε καὶ
διεδέχθη, ἀλλ' ἐξεθρονίσθη ὑπὸ Καίσαρος,
καὶ εἶτα πάλιν ἀποκατέστη ὑπὸ Αὐγούστου
(Δ. Κάσσ. ΜΒ, 47).

Ἀσάρωτον, ψηφιδωτὸν παριστῶν ἑ-
δαφος ἀσάρωτον μεθ' ἐστίασιν. Τοιαῦτα ὤ-
ρατα κατεσκευάζεν ὁ ἐκ Περγᾶμου Σῶσος.

Ἀσβολος, εἰς τῶν Κενταύρων οἵτινες
ἐπολέμησαν τοὺς Λαπίθας εἰς τοῦ Πειριθόου
τὸν γάμον, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀσία, ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ
Προμηθέως, καθ' ἣν ὠνομάσθη καὶ τὸ μέρος
τῆς γῆς. Τούτου κατ' ἀρχὰς ἦν εἰς τοὺς Ἑλ-
ληνας μόνον τὸ δυτικὸν πέρας γνωστὸν, τὸ
καὶ δεχθὲν τὰς ἀποικίας αὐτῶν εἶτα δὲ διὰ
τῶν πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν σχέσεων ἐ-
γνώσθη καὶ ἡ λοιπὴ Ἀσία· ἀλλὰ πρὸς με-
σημβρίαν μὲν ὑπετίθετο πολὺ περισσότερον,
πρὸς βορᾶν δὲ καὶ ἀνατολὰς πολὺ ὀλιγώτε-
ρον ἐκτεινομένη ἀφ' ὅ, τι μετέπειτα ἀπεδείχθη.
Τὰ πρὸς τὴν Εὐρώπην ὅρια αὐτῆς ἦσαν τὸ
Αἰγαῖον πέλαγος, ὁ Ἑλλήσποντος, ἡ Προ-
ποντίς, ὁ θρακικὸς Βόσπορος, ὁ Εὐξείνιος
πόντος, ἡ Μαιώτις λίμνη καὶ ὁ ποταμὸς Τά-
ναϊς (Δόν). Κατ' ἀρχὰς διὰ τοὺς Ἑλληνας
διήρει ὁ ποταμὸς τῆς Λυδίας Ἄλυς τὴν χώ-
ραν εἰς τὰ ἐκ τὸς καὶ ἐν τὸς τοῦ Ἄλυος,
ἢ τὰ ἄνω Ἀσίας καὶ τὰ κάτω Ἀσίας,
τὴν μετὰ ταῦτα, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τοῦ τε-
τάρτου αἰῶνος μ. Χ. Μικρὰν Ἀσίαν κλη-
θεῖσαν. Ἄλλη δὲ διαίσεις αὐτῆς ἦν ἡ ἐν-
τὸς καὶ ἐκ τὸς τοῦ ὄρους Ταύρου.

Ἀσιλλα, δοκὸς χρησιμεύουσα εἰς ἀχ-
θοφορίαν, ἐν τῷ μέσῳ κυρτῇ, ὡς τὸ ἄνω ἐκ.

τῶν σχημάτων, κατὰ πρωτότυπον ἐκ τοῦ
Βρετ. Μουσείου, καὶ εἰς τὰ ἄκρα ἔχουσα λω-
ρία διὰ τὰ βάρη (ὡς τὸ ἀριστερὸν μεῖζον
σχῆμα πρὸς ἀκριβεστέραν παράστασιν), καὶ
φερομένη ἐπὶ ἐνὸς τῶν ὤμων (Ἀριστ. Βάτρ.
8), ὡς ἡ ἐκ πηλίνου ἀγγείου ἐν τῷ μέσῳ
εἰκῶν.

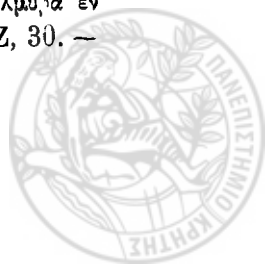
Ἀσίνη, 1) πόλις τῆς Λακωνικῆς (Θουκ.
Δ, 54. — Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 25), — 2) Π.
δρυοπικὴ εἰς τὸν ἀργολικὸν κόλπον (Ὀμ.
Ἰλ. Β, 560), ὑπὸ τῶν Ἀργείων καταστρα-
φεῖσα.—3) Π. ἐν Μεσσηνίᾳ, ἡ ἔπειτα Κο-
ρώνη (Ἡρδ. Η, 73. — Θουκ. Δ, 13. —
Στράβ. Η, 359).

Ἄσιος, ἴδ. Ἐλεγεῖα.

Ἀσκάλαφος, 1) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ
τῆς Ἀστυόχης, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενεῦ,
Ἄργοναύτης, μνηστήρ τῆς Ἑλένης, φονεύ-
ται πρὸ τῆς Τρωάδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 511. Ν.
518), ἢ, καὶ κατ' ἄλλους, κυριεύει τὴν ἐν τῷ
Πόντῳ νῆσον Ἀρετιάδα.—2) Υἱὸς τοῦ Ἄ-
χέροντος, καταμηνύσας τὴν Περσεφόνην ὡς
φαγοῦσαν τὸ μῆλον τῆς ροιᾶς, δι' ὃ καὶ ὑπ'
αὐτῆς ἢ ὑπὸ τῆς Δήμητρος μετεμορφώθη εἰς
ἀσκάλαφον (γλαῦκα) (Ὀν. Μετ. V, 538).

Ἀσκάλων, πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, πα-
ραθαλασσία, μετ' ἀρχαιοτάτου ναοῦ τῆς Ἀ-
φροδίτης. Ἰδ. Ἀξίοχος (Στράβ. ΙΣΤ, 759).

Ἀσκανία, 1) χώρα καὶ πόλις ἐν Βι-
θυνίᾳ, παρὰ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ (Ὀμ. Ἰλ.
Β, 863. Ο, 793). — 2) Λίμνη ἀλμυρὰ ἐν
Φρυγίᾳ πρὸς τῇ Πισιδίᾳ (Ἡρδ. Ζ, 30. —
Ἀρρ. Α, 29, 1).

Ἀσκαύλης, ὁ παίζων αὐλόν, ὅστις ἐφυσᾶτο δι' ἀσκού (κάϊδαν) (Mart. Ep. X, 3, 8).

Ἀσκληπιάδης, ἴδ.

Ἀνθολογία.

Ἀσκληπιόδοτος, γράψας τακτικά κεφάλαια, ἔργον ἐπιπόλαιον περὶ τῆς τακτικῆς παρὰ τοῖς Μακεδόσι.

Ἀσκληπιός, ὁ θεὸς τῆς ἰατρικῆς, υἱὸς τοῦ παλαιῶνος (θεραπευτοῦ) Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, θυγατρὸς τοῦ Φλεγύου, βασιλέως τῶν Λαπιθῶν, ἣν φονεύσας ὁ Ἀπόλλων ἐκ ζηλοτυπίας, παρέδωκε τὸ βρέφος εἰς τὸν Χείρωνα, διδάξαντα αὐτῷ διαφόρους τέχνας καὶ τὴν ἰατρικὴν (Ἡσίοδ. Πίνδ.). Κατ' ἄλλους ἐγεννήθη ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἢ ἐν Μεσσηνίᾳ, ἐκ μητρὸς Ἀρσινόης. Ἐπειδὴ δ' οὐ μόνον ἐθεράπευεν ἀσθενεῖς, ἀλλὰ καὶ νεκροὺς ἀνεκάλει εἰς τὴν ζωὴν, ὁ Ζεὺς τὸν ἐκεραυνώσεν ὡς ἀνατρέποντα τοῦ παντὸς τὴν οἰκονομίαν. Ἀντεκδικούμενος δ' ὁ Ἀπόλλων, ἐφόνευσε τοὺς Κύκλωπας οἵτινες κατεσκεύασαν τὸν κεραυνὸν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο κατεδικάσθη νὰ μείνῃ ἐπὶ τινα χρόνον ὑπερετῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπὶ Ὀμήρου καὶ Πινδάρου ἦν ὁ Ἀσκληπιὸς ἥρωὺς μόνον καὶ ἄριστος ἰατρός. Μετέπειτα ἐθεωρεῖτο ὡς θεὸς, καὶ εἶχεν ἱερά τὰ πλεῖστον εἰς ὑγιεινὰ μέρη, ἐκτὸς τῶν πόλεων, εἰς ἄλσιν καὶ παρὰ κρήνας ἰαματικάς. Ἐδραὶ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἦσαν κυρίως ἡ Ἐπιδαυρος, ἔνθα καὶ πενταετηρικῶς ἐτελεῦντο τὰ Ἀσκληπιεία, ἢ Τρίκην ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ἡ Πέργαμος, ἀποβάσα τὸ πρῶτιστον κέντρον αὐτῆς. Εἰς τοὺς ναοὺς αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐτρέφοντο ὄφεις, ὡς σύμβολα τῆς ἀνακτῆσεως νέου βίου, κοιμώμενοι πολλακίς οἱ ἀσθενεῖς, ἔβλεπον κατ' ὄναρ τὰ μέσα τῆς θεραπείας των, καὶ οἱ θεραπευθέντες ἀνέθετον πίνακας, οἳοι εὐρέθησαν ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἐν οἷς ἐνέγραφον τὴν ἀσθένειαν

καὶ τὴν ἰασίν των. Ὁ θεὸς παρίστατο ἔχων ὄψιν γλυκεῖαν καὶ προσηνῆ, ὁμοίαν τῇ τοῦ Διὸς, καὶ κρατῶν ῥάβδον περὶ ἣν ὄφεις ἐλίσ-

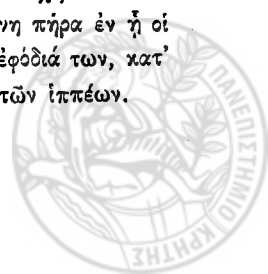

σεται. Ἔθυσον δ' εἰς αὐτὸν ἀλέκτορας. Παρ' αὐτῷ δ' ἴστατο πολλακίς παῖς, ὁ Τελεσφόρος, ἢ καὶ Ἀκέσιος καὶ Εὐαμερίων καλούμενος, τὸ ἔμβλημα τῆς ἐπιτυχοῦς θεραπείας. Συνοδεύεται δὲ συνεχέστατα ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του Ὑγιείας, ὑπὸ μορφῆν νεανίδος, εἰς τὴν ἀριστερὰν συνήθως φιάλην ἐχούσης, ἐξ ἧς πίνει ὄφιν. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων τέκνων του εἰσὶν ἡ Πανάκεια, καὶ οἱ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 731) ἰατροὶ Μαχάων καὶ Ποδαλείριος. Γυνή του δ' ἦν ἡ Ἡπιόνη (ἢ ἠπία). Ὄφιν ἐξ Ἐπιδαύρου, κατὰ χρησμὸν Σιβύλλιον, σταλεῖς εἰς Ῥώμην ἐπὶ μεγάλου λοιμοῦ, τῷ 291 π. Χ., εἰσῆγαγε καὶ ἐκεῖ τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ κληθέντος Aesculapius (Liv. X, 47. — Ov. Met. XV, 622).

Ἀσκρα, χωρίον ἐν Βοιωτίᾳ, ὑπὸ τὸν Ἐλικῶνα, πατρὶς τοῦ Ἡσιόδου, περιγράφοντος αὐτὸ ὡς μέρος μὴ ὑγιεινὸν (Ἔργ. κ. Ἡμ. 638). Ἦν δὲ εὐφορον εἰς σίτον καὶ ἀμπέλους (Πaus. Θ, 29, 1, 38, 4).

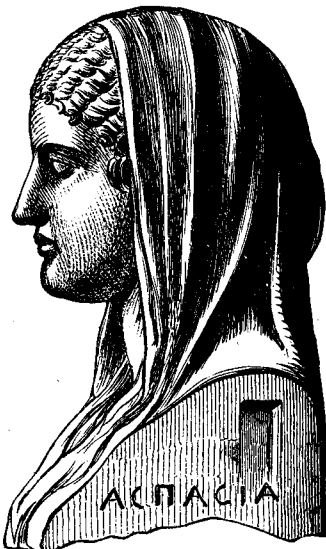
Ἀσκόλια, (ἀσκολιάζειν, ἀσκολιασμός), παιδιὰ ἐν Ἀττικῇ κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν μικρῶν Διονυσίων, ὅτε οἱ χωρικοὶ γυμνόποδες ἐπήδων εἰς ὀλισθηροὺς ἐλαίῳ ἐπιχεχρισμένους ἀσκούς, κατεσκευασμένους ἐκ τοῦ δέρματος τῶν ἱερείων (Σηλ. Ἀριστφ. Πλουτ. 1180. — Πλάτ. Συμπ. σ. 190. — Πολυδ. Θ, 121. — Ἡσύχ.).

Ἀσκόπηρα, δερματίνη πήρα ἐν ἣ ὀϊ πεζοὶ ὀδοίποροι ἔφερον τὰ ἐφόδιά των, κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἰπποπήρας τῶν ἰππέων.

Ἀσπάζεσθαι (Ἀριστ.). Αἱ συνήθεις αὐτοῦ ἐκφράσεις ἦσαν «χαίρειν» (χαῖρε), «ὕγιαίνειν» (παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις), «εὖ πράττειν.» Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Φιλήμονος λέγεται· «Αἰτῶ δ' ὕγιαειν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν, τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.»

Ἀσπασία, 1) θυγάτηρ Ἀξιόχου ἐκ Μιλήτου. Χάριτας, παιδείαν καὶ πολιτικὴν κεκτημένη εὐθυκρίσιαν, κατέστη ἐν Ἀθήναις τὸ κέντρον τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας ἐπὶ Περικλέους. Καὶ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ἔχαιρον εἰς αὐτῆς τὴν συνναστροφὴν· ὁ δὲ Περικλῆς, διαζευχθεὶς τὴν γυναῖκά του, ἐνυμφεῦθη αὐτήν. Τσιούτη δὲ τῇ ἀπεδίδετο ἐπιρ-

ροῇ, ὥστε ὁ Ἀριστοφάνης αὐτὴν λέγει προκαλέσασαν τὸν κατὰ τῆς Σάμου πόλεμον, ἕνεκα τῆς πατρίδος τῆς, τῆς Μιλήτου, τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης, ἕνεκα τῶν Μεγάρων. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Περικλέους, μὴ τολμῶντες αὐτὸν νὰ προσβάλωσιν, ἐνεκάλεσαν ἐκείνην ἐπ' ἀσεβείᾳ· ἀλλ' ὁ Περικλῆς ἔσωσεν αὐτὴν δι' εὐγλώττου ὑπερασπίσεως. Μετὰ δὲ τοῦ Περικλέους τὸν θάνατον ἐνυμφεῦθη τὸν Λυσικλῆν, ἀφανῆ δημαγωγὸν, ὅστις δι' αὐτῆς ἀνεδείχθη.—2) Θυγάτηρ Ἑρμοτίμου ἐκ Φωκαίας, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου, ὅστις Μιλτώ καλουμένη, τὴν μετωνόμασεν

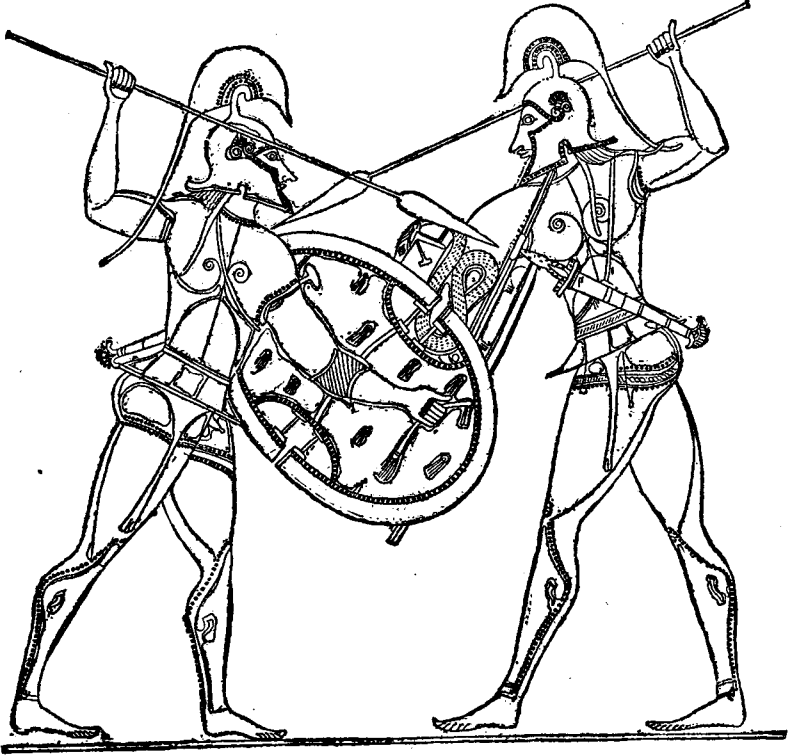
Ἀσπασίαν, διὰ τὴν ἀγγίνοιαν καὶ τὴν χάριν τῆς (Πλουτ. Περ. ΚΔ). Μετὰ τούτου τὸν θάνατον (401 π. Χ.), τὴν ἔλαβεν ἐν Κουνάξις μετὰ τῶν λαφύρων ὁ Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων, ὃν ἐπίσης κατέθελεξεν· ἀλλ' ἀπαίτουτος αὐτὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαρείου, τὴν παρεχώρησε μὲν ὁ Ἀρταξέρξης, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρφι νὰ γίνῃ ἱέρεια τῆς Ἀναΐτιδος, ἐφ' ᾧ δυσαρεστηθεὶς ὁ υἱός, ἐπανέστη καὶ ἐφρονεῦθη (Πλουτ. Ἀρταξ. ΚΣΤ.—Just. X, 1).

Ἀσπενδος, πόλις τῆς Παμφυλίας, 60 στάδια ἄνω τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐρυμέδοντος, κτίσμα τῶν Ἀργείων, τοῖς περισίκοις βαρβάροις ὑποταγεῖσα (Ἐν. Ἀνάβ. Α, Β, 12.—Ἀρρ. Α, 27, 1).

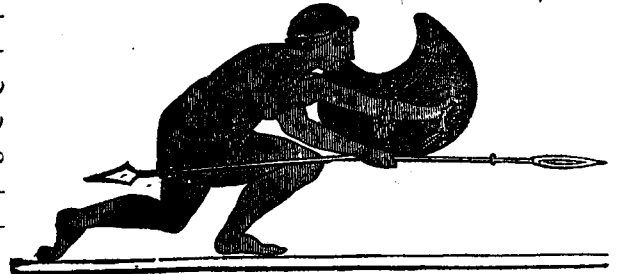
Ἀσπίς, κατεσκευάζετο κυρίως ἐκ δερμάτων ἀλλεπαλλήλως συνερραμμένων, πολυλάκις μέχρις ἐπτὰ, ὧν μόνον ὁ ἔξω κύκλος (ἀντυξ) ἦν ἐκ μετάλλου, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ κλάδων ἰτέας συμπεπλεγμένων, ὅτε καὶ ἰτέα ἐλέγετο· ἐπὶ δὲ τῶν ὀμηρικῶν χρόνων αἱ τῶν ἀρχηγῶν ἦσαν ἐνίοτε ἐκ μετάλλου (πάγχαλκοι)· ἀλλ' ὡς βαρεῖται καὶ δαπανηραὶ ταχέως ἐγκατελείφθησαν. Ἡ ἀρχαιοτάτη ἀσπίς, ὠσειδῆς, σάκος λεγομένη, ἐκάλυπτε τὸν στρατιώτην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν (ποδηνεκῆς, ἀμφίβροτος)· εἶχε δ' ἐνίοτε καὶ ἐντομάς εἰς τὰ δύο πλάγια, διὰ νὰ γίνηται ἐλαφρότερα, καὶ ἴσως διὰ νὰ βλέπη δι' αὐτῶν ἀσφαλῶς ὁ ἀσπιδοφόρος. Ἀλλ' ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη εἶχεν ἐπικρατήσει ἢ εἰς τοὺς Ἀργείους ἢ τοὺς Δωρεῖς ἀποδιδόμενη στρογγύλη ἀσπίς (εὐκυκλος, πάντοσ' εἶση), χωροῦσα μόνον ἀπὸ τοῦ πώγωνος μέχρι τῶν γονάτων, ἐνίοτε δὲ παρατεταμένη διὰ κρεμαμένου δέρματος, (λασισηία πτερόεντα). Αἱ ἀρχαιότεραι ἀσπίδες ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν ὤμων διὰ τελαμῶνος, καὶ ὀπίσω εἶχον πόρπακα (Εὐριπ. Ἑλέν. 1396) θηλυκωτῆρα, δι' οὗ ἐκίνει αὐτὰς ἡ ἀριστερὰ χεὶρ. Ἐβελτίωσαν δ' οἱ Κᾶρες τὸν τρόπον τοῦτον προσθέντες εἰς τὸ κέντρον ὄχανον, δι' οὗ νὰ διέρχεται ὁ βραχίον, καὶ

τὸν πόρπακα εἶχον παρὰ τὸ χεῖλος, διὰ τὴν | βον τὴν θρακικὴν καὶ εἰς τὰς Ἀμαζόνας συνή-
 χεῖρα (Ἡρδ. Α, 171) ἢ εἶχεν ἡ ἄσπις ἐν τῷ | θωσάποδιδομένην πέλτην, μικρὰν (0,6^μ) ἄσπι-

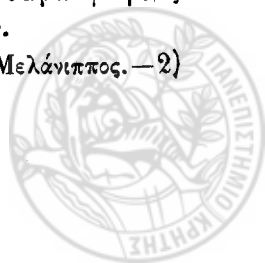
μέσῳ κανόνα, πιθανῶς ξύλινον, διὰ τὸν | δά ἐκ δέρματος καλύπτοντος πλέγμα κλάδων
 βραχίονα, καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν περιφέρειαν | ἰτέας, καὶ ἔχουσαν σχῆμα μηνοειδές
 δερματίνους ἢ ἐκ σχοινίου πόρπα-
 κας πολλούς, ἵνα δι' αὐτῶν στρέ-
 φηται ἡ ἄσπις διαφόρως. Ἐξωθεν
 δ' ἐκοσμοῦντο αἱ ἄσπίδες διὰ τῶν
 ἤλων, καὶ εἶχον συνήθως κατὰ τὸ
 κέντρον, εἰς τὸν ὄμφαλόν, μετάλ-
 λινόν τι κόσμημα, οἰκιακόν τι ἔμ-
 βλημα (οἰκεῖα σημεῖα), ἢ, μετὰ
 τὰ Περσικὰ μάλιστα, γράμμα ἐμφαίνον τὴν
 ἐθνότητα, ὡς οἱ Μεσσήνιοι εἶχον Μ, οἱ Λά-
 κωνες Λ, κτλ., ἢ καὶ ἐπιγραφάς, ὡς ὁ Δη-
 μοσθένης εἶχεν Ἀγαθῆ τύχη, ὁ ἀρχαῖος
 Καπανεὺς Πρῆσω πόλιν. Μετὰ τὰ Περ-
 σικὰ ὅμως, εἰς μὲν τοὺς ὀπλίτας ἀπεδόθη
 τὸ ἀρχαῖον ὠσειδὲς σάκος, ἐκ δὲ τοῦ ἔλα-
 φροῦ πεζικοῦ οἱ μὲν γυμνῆται οὐδὲν εἶχον
 ἀμυντικὸν ὄπλον, οἱ δὲ πελτασταὶ ἔλα-

Ἄσπληδῶν, Βιωτικὴ πόλις πρὸς τῷ
 Ὀρχομενῷ, κατοικία τῶν Μινυῶν (Ὀμ. Ἰλ.
 Β, 510.—Πaus. Θ, 38, 9).

Ἄσσοσ, ὠραία πόλις τῆς Μυσίας εἰς
 τὸν Ἀδραμύττιον κόλπον κατὰ τὴν Ἰδην, πι-
 θανῶς κτίσμα Αἰολέων, σιτοφόρος καὶ πλου-
 σία εἰς λίθους καλουμένους σαρκοφάγους
 (Στράβ. ΙΕ, 735. ΙΓ, 610).

Ἄστακός, 1) Ἰδ. Μελάνιππος.—2)

Λιμὴν καὶ πόλιν τῆς Ἀκαρνανίας (ν. Δραγομέστη) (Θουκ. Β, 30, 33. — Στράβ. Ι, 459).

— 3) Ἐν Βιθυνίᾳ, Ν. τῆς Νικομηδείας, ἀποικία Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων. Εἶτα Ὀλβία. Κατεστράφη ὑπὸ Λυσιμάχου (Στράβ. ΙΒ, 563. — Π. Μελ. Α, 19, 4).

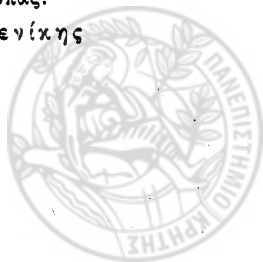
Ἄσταπος, κλάδος τοῦ Νείλου, δυτικῶς τῆς Μερῶης.

Ἄσάροτη, συροφοινικία θεότης, ἐν Τύρῳ καὶ ἐχούσα, ταύτιζομένη δ' ἐνίοτε μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἄλλοτε δὲ Ἀθηναῖς ἢ Σεληναίη λεγομένη.

Ἄστερία, θυγάτηρ τοῦ Τιτάνος Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς. Φεύγουσα τὸν Δία, μετεμορφώθη εἰς ὄρυγα, καὶ ῥιφθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἔγινε μίᾳ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἣτις ἐκλήθη Ἀστερία, Ὀρυγία, καὶ ἔπειτα Δῆλος (Ἡσιόδ. Θεογ. 109. Ἀπολλδ. Α, 2, 2).

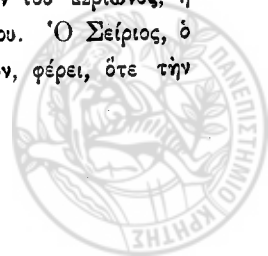
Ἀστερισμοί. Τοὺς ὄρατοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ διήρσαν οἱ ἀρχαῖοι πρὸς εὐχερτεστέραν διάκρισιν κατὰ συστήματα εἰς διάφορα σχήματα ἀνθρώπων, ζώων, ἐργαλείων, ὧν τινα ὀνόματα, ὡς τῶν Πλειάδων, Ὑάδων, τοῦ θηρευτοῦ Ὠρίωνος μετὰ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ Σειρίου, τῆς Ἄρκτου, τοῦ Βοώτου ἢ Ἀρκτοφύλακος, ἀπαντῶνται καὶ παρ' Ὀμήρῳ. Μόνου ἀστέρος μνημονεύει καὶ τοῦ Ἑσπέρου (ἴδ. Φωσφόρος). Μεταγενεστέρως ἠριθμοῦντο 48 ἀστερισμοί, ἐξ ὧν 12 ζῳδία ἐν τῷ ζῳδιακῷ, 21 εἰς τὸ βόρειον καὶ 15 εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον. Τὰ τοῦ ζῳδιακοῦ ἦσαν ὁ Κριός, ὁ Ταῦρος, ὁ Δίδυμος, ὁ Καρκίνος, ὁ Λέων, ἡ Παρθένος, ὁ Ζυγός, ὁ Σκορπιός, ὁ Τοξότης, ὁ Αἰγόκερως, ὁ Ὑδροχόος, οἱ Ἰχθύς. Οἱ βόρειοι ἦσαν ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ Ἄρκτος, ὁ Κηφεύς, ἡ Κασσιόπεια, ἡ Ἀνδρομέδα, ὁ Περσεύς, ὁ Πήγασος, τὸ Ἰππάριον, τὸ Τρίγωνον, ὁ Ἡνίοχος, ὁ Βοώτης, ὁ βόρειος Στέφανος, ὁ Ὀφιούχος, ὁ Ὀφιοῦχος, ὁ Ὀφιοῦχος, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἀετὸς, τὸ Βέλος, ἡ Λύρα, ὁ Κύκνος, ὁ Δελφίν. Οἱ δὲ νότιοι ὁ Ὠρίων, τὸ Κῆτος, ὁ Ἐριδανός, ὁ

Λαγῶς, ὁ μέγας καὶ ὁ μικρὸς Κύων, ἡ Ὑδρα, ἡ Φιάλη, ὁ Κόραξ, ὁ Κένταυρος, ὁ Λύκος, ὁ Βωμὸς, ὁ νότιος Ἰχθύς, ἡ Ἀργώ, ὁ νότιος Στέφανος. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ διαφωναίᾳ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν, τὰ ὀνόματα καὶ τὸ σχῆμα αὐτῶν οἱ δὲ ποιηταὶ ἠθέλησαν μυθολογικὰς νὰ δώσωσιν αὐτοῖς σημασίας. Ἰδοὺ τὰ περὶ αὐτῶν κατ' ἀλφάβητον Ἄετὸς ἰπτάμενος μετὰ βέλους πρὸς ἀνατολὰς, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν πέρασ τοῦ Γαλαξίου, (Cic. Aret. 372. — Plin XVIII, 27), ὁ ἀετὸς τοῦ Διὸς (Ov. Fast. IV, 196), ἡ ὁ εἰς ὃν ἡ Ἥρα μετεμόρφωσε τὸν Μέρωπα, βασιλέα τῆς νήσου Κῶ. — Αἰγόκερως, ἡ Πᾶν, τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τράγος, τὸ ὀπίσθιον ἰχθύς, καταγόμενος ἐξ Αἰγίπανος, τοῦ συντραφέντος μετὰ τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς Ἰδῆς, καὶ συμπολεμήσαντος κατὰ τῶν Τιτάνων. — Ἀνδρομέδα, παρθένος ἐκτάδην κειμένη, μετ' ἀναπεπταμένων τῶν βραχιόνων, νοτίως τῆς Κασσιόπειας (ἴδ. Ἀνδρομέδα). — Ἄρκτος α) ἡ μεγάλη, ἡ καὶ ἄμαξα λεγομένη, μεταμόρφωσις τῆς Καλλιστοῦς ἢ Μεγιστοῦς ἢ Θεμιστοῦς, κόρης τοῦ Κητέως, ἢ τῆς Ἑλένης, κόρης τοῦ Λυκάονος ἢ τοῦ Ὀλενοῦ, ἥδη τῷ Ὀμήρῳ γνωστῇ (Ἰλ. Σ, 187. Ὀδ. Ε, 275) β) ἡ μικρὰ, παρὰ τῇ μεγάλῃ, ὡς ἐκείνη ἐπίσης ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων συγκειμένη, ὧν ὁ ἀπώτατος, εἰς τὴν οὐρὰν, ὁ πολιτὸς ἀστὴρ, ἐλέγετο Κυνόσουρα. Ἐλεγον δὲ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερε νύμφη, ἴσως τῆς Ἰδῆς, τροφὸς τοῦ Διὸς, ὑπ' αὐτοῦ ὡς Ἄρκτος εἰς τοὺς ἀστέρας μεταθεθεῖσα, ἡ νύμφη Φοίνισσα, ἐρωμένη τοῦ Διὸς, ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον μεταμορφωθεῖσα, καὶ ὑπ' ἐκείνου μεταθεθεῖσα εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀμφότεραι δ' ἐκαλοῦντο καὶ Ἀμαξαι, καὶ ἦσαν σπουδαιόταται διὰ τοὺς ναυτιλλομένους, ὡς οὐδέποτε δύουσαι. — Βέλος, τὸ δι' οὗ Ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνησε τὸν γύπα τὸν σπαράττοντα τὸν Προμηθέα, ἢ δι' οὗ ὁ Ἀπόλλων κατετόξευσε τοὺς Κύκλωπας. — Βερενίκη, ἡ Πλόκαμος Βερενίκης

Εὐεργέτιδος, παρὰ τῷ Μέσσητι. Τὸ ὄνομα ἐδόθη ὑπὸ τοῦ μαθηματικοῦ Κόνωνος, εἰς τιμὴν τῆς ἀδελφῆς καὶ γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Κατ' ἄλλους, κόρη τῆς Ἀριάδνης. — Βοώτης καὶ Ἀρκτοῦρος, Ἀρκτοφύλαξ (φύλαξ τῆς μεγάλης Ἀρκτου) λεγόμενος (Ἡσ. Ἔργακ. Ἡμ. 566). Μεταγενεστέρως ἦν Ἀρκτοφύλαξ ὁ ὄλος ἀστερισμὸς, Ἀρκτοῦρος δὲ ὁ λαμπρότερος αὐτοῦ ἀστήρ. Παρὰ τῇ Μεγάλῃ Ἀρκτῷ ἀνῆρ κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς κύνας θηρευτᾶς (Ἄστειριῶνα καὶ Χαράν), ἐν τῇ ἐτέρᾳ ῥόπαλον. Ἔστι δ' ὁ μεταμορφωθείς Ἀρκάς, υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς, ἢ ὁ Λυκάων, ἢ ὁ Ἰκάριος, πατήρ τοῦ Ὠριγένους (Οἰνιδ.). — Δελφίν, παρὰ τῷ Γαλαξίᾳ, ὁ τοῦ Ποσειδῶνος, εὐρόντος τὴν Ἀμφιτρίτην, ἢ εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Διονύσου μεταμορφωθέντων Τυρρηγῶν, ἢ ὁ τοῦ Ἀρίωνος (Οἰνιδ.). — Δίδυμοι, ἐν τῷ Ζωδιακῷ, δύο ἀλλήλους ἐναγκαλιζόμενοι νεανίαί, οἱ Διόσκουροι, ἢ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ἀπόλλων, ἢ ὁ Τριπτόλεμος καὶ ὁ Ἰασίων. — Δράκων. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Ἡρακλέους. Ἦν ὁ φυλάττων τὰ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων, ὃν ἐφόνευσε ὁ Ἡρακλῆς, ἢ Ἡρα δὲ κατέταξεν εἰς τὸν οὐρανόν· ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ Κάδμου φονευθεὶς, ἢ ὁ Πύθων. — Ζυγὸς ἢ Χηλᾶς, ἐν τῷ ζωδιακῷ, ὁ τῆς Δίης, ἢ ὁ τοῦ Μόσχου, ὅστις ἐφεῦρε ζυγὸν καὶ σταθμά. — Ἡνίοχος, ἀνῆρ γονυκλινῆς, ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ χαλινὸν, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὦμου αἶγα, καὶ παρὰ τῇ ἀριστερᾷ δύο ἐρίφια, κατὰ μέρος ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, μεταξύ Πλειάδων καὶ μεγάλης Ἀρκτου. Ὁ Ἐριχθόνιος (ἴδ. Ἐρεχθεὺς), ἢ ὁ Ὀρσίλοχος, ὁ Μυρτίλλος, ὁ Βελλεροφόντης, ὁ Τροχίλος, ἢ ὁ Κίλλας, ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος. Ἡ Αἰξ ἦν ἢ Ἀμάλθεια, ἢ ἡ ὁμώνυμος νύμφη, ἥτις καὶ Ὠλενία ἐκαλεῖτο, εἴτε ἐκ τοῦ πατρὸς τῆς Ὠλένου, εἴτε ἐκ τῆς πατρίδος τῆς τοῦ Ἀχαικοῦ Ὠλενοῦ, εἴτε διότι ἐφέρετο ἐπὶ τῆς ὠλένης. Ἦν δ' ἀστερισμὸς ὄμβριος, διότι ἢ δύοσις αὐτοῦ κατὰ τὸ λυκαυγὲς τῆς

αὐγῆς συνέπιπτεν ἐπὶ τῆς τρικυμιώδους ἐποχῆς τοῦ ἔτους. — Ἡρακλῆς, ἀνῆρ ἐν γόνασιν, ἔχων τεταμένας τὰς χεῖρας, καὶ ἐν τῇ μὲν ῥόπαλον, ἐν τῇ δὲ λεοντῆν· μεταξύ Στεφάνου, Ὀφειῶς, Ὀφιοῦχου, Λύρας καὶ Δράκοντος. Κατ' ἄλλους ὁ Κητεὺς, υἱὸς Λυκάωνος, ἢ ὁ Θησεὺς, Θάμυρις, Ὀρφεὺς, Ἰξίω, ἢ Προμηθεὺς. — Ἰχθύεις, δύο συνδεδεμένοι, ἐκ τῶν ζωδίων προκύψαντες, εἰς μνήμην τοῦ ὅτι ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἐρως, διωκόμενοι ποτε ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος, ἐπήδησαν εἰς τὸν Εὐφράτην. Ὁ νότιος ἰχθύς, ὑπὸ τὸν Ὑδροχόον καὶ Αἰγόκερον, ἐτάχθη μετὰ τῶν ἀστέρων καὶ διότι ἔσωσε τῶν κυμάτων τὴν Ἴσιν ἢ τὴν Δερκετών. — Ἴππος (ἢ Πήγασος), βορείως τοῦ Ὑδροχόου καὶ τῶν Ἰχθύων ἵππου προτομή. Ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς Μελανίππη ἢ τοῦ Χείρωνος. — Κραξίνος, ζωδίων, ὁ προσβαλὼν τὸν Ἡρακλέα ὅτε ἐφόνευσε τὴν Λερναίαν Ἰδραν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἡρας ἐτάχθη εἰς τοὺς ἀστέρας. Εἰς τὸ ζωδίων τοῦτο περιλαμβάνονται καὶ οἱ Ὀνοὶ καὶ Φάτην. — Κασσιέπεια, γυνὴ καθημένη ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, μεταξύ Κηφείως καὶ Ἀνδρομέδας. — Κένταυρος, νοτ. ὁ Χείρων ἢ ὁ Φόλος. — Κῆτος, νοτίως ὑπὸ τὸν Κριόν, θαλάσσιον τέρας, ἔχων πόδας ἐμπρός καὶ οὐρὰν ἰχθύος, τὸ πεμφθὲν κατὰ τῆς Ἀνδρομέδης. — Κριὸς, ὁ τοῦ Φοῖβου. Ζωδίων. — Κύνκος ἢ Ὀρνις, πετῶν ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, ὁ Ζεὺς μεταμορφωθείς ὅτε προσῆλθεν εἰς τὴν Λήδαν ἢ τὴν Νέμεσιν· ἢ ὁ Ὀρφεὺς, μετὰ θάνατον εἰς κύκνον μεταμορφωθείς. — Κύλαρος, ἵππου προτομή, μεταξύ Ἴππου καὶ Δελφίνος. — Κύων, Σείριος, Ἀστροκύων (Ὀμ. Ἰλ. X, 29), κύων ὀκλάζων, Ἀνατ. ὑπὸ τὸν Ὠρίωνα. Ὁ φύλαξ τῆς Εὐρώπης, δοθείς ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἢ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Πρόκριν, καὶ ὑπὸ ταύτης τῷ Κεφάλῳ, ὑπὸ τοῦ Διὸς δ' εἰς τοὺς ἀστέρας ταχθείς· ἢ ὁ κύων τοῦ Ὠρίωνος, ἢ ἡ Μαῖτρα, κύων τοῦ Ἰκαρίου. Ὁ Σείριος, ὁ λαμπρότατος τῶν ἀστέρων, φέρει, ὅτε τὴν

αὐγὴν ἀνατέλλῃ, τὰς θερμότητας ἡμέρας, τὰ κυνικά καύματα. Πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιβλαβῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν ὑπῆρχον πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἰλαστήριοι τελεταὶ (ἴδ. Λίνος, Ἀκταίων). — Λέων, ἐν τῷ ζφδιακῷ· ὁ τῆς Νεμέας, εἰς τοὺς ἀστέρας ταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. — Ὀφιοῦχος ἀνὴρ ὄρθιος, τὸν ἕνα πόδα ἔχων μεταξὺ Τοξότου καὶ Σκορπίου, διὰ τοῦ ἐτέρου τοῦτον πατῶν καὶ κρατῶν ὄφιν κείμενον μεταξὺ τῶν ποδῶν του, Ν. τοῦ Ἡρακλέους, Α. τοῦ ζυγοῦ, Δ. τοῦ Ἄετος, Β. τοῦ Σκορπίου. Ἐκλαμβάνεται ὡς ὁ Ἀσκληπιὸς, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός καὶ μετατεθεὶς εἰς τοὺς ἀστέρας ἢ ὡς Καρνάδων, ὁ βασιλεὺς τῶν Γετῶν, τιμωρηθεὶς ὑπὸ τῆς Δήμητρος διότι ἐχθρικῶς προσηνέχθη πρὸς τὸν Τριπτόλεμον, ἢ ὡς ὁ Ἡρακλῆς, φονεύσας ἐπικίνδυνον ὄφιν παρὰ τῷ ποταμῷ τῆς Βιθυνίας Σαγγαρίῳ, ἢ ὡς Τριόπας, ὁ Θεσσαλὸς βασιλεὺς, ὁ καταστρέψας ναὸν τῆς Δήμητρος, ἢ ὡς ὁ Φόρβας, τὴν Ῥόδον ἀπὸ ὄφως ἀπαλλάξας, κτλ. Διὸ καὶ προσεπεκαλεῖτο Ἀσκληπιὸς, Καρνάδων, Ἡρακλῆς, Τριόπας, Φόρβας, Κάδμος, Ἰάσων, Λασκόων, κτλ. — Παρθένος, πτερωτῆ. Ζῳδίου. Ἡ Δίκη, ἢ Ἀστραία, ἢ Δημήτηρ σταχυοφόρος, ἢ Ἴσις, Τύχη, κτλ. — Περσεὺς κεφαλὴν Μεδούσης ἔχων εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ ἄρπην (δρέπανον) εἰς τὴν ἄλλην. Ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, μεταξὺ Ἀνδρομέδης καὶ Ἡνιόχου. — Πρῶκῶν, τρέχων κύων, Ν. παρὰ τοῖς Διδύμοις. Τὰ τοῦ κυνὸς ἀπεδόθησαν καὶ αὐτῷ. — Σκορπίος, ζῳδίου· ὁ ἐν Χίῳ τὸν Ὀρίωνα φονεύσας. — Στέφανος, ὁ βόρειος, Α. τοῦ Βοώτου. Ὁ τῆς Ἀριάδνης, εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθεὶς ὑπὸ τοῦ Διονύσου. Ὁ νότιος, πρὸς τῷ ποδὶ τοῦ Τοξότου, στέφανος αὐτοῦ, ἢ τροχὸς τοῦ Ἰζίωνος. — Ταῦρος, ζῳδίου· ταύρου προτομή, τοῦ τῆς Εὐρώπης, ἢ τῆς Ἴους, ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος τῷ Μίνῳ δωρηθεὶς. Ἐπὶ τοῦ νότου ἔχει τὰς Πλειάδας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς Ἰάδας. — Τοξότης,

ζῳδίου· Κένταυρος (ὁ Χείρων ἢ Κρότος) τείνων τὸ τόξον. — Ὑδρα, μέγας ὄφιν, οὗ ἡ κεφαλὴ Ἄν. ἔνθα ὁ Προκύων, ὑπὲρ τὸν Ἴσημερινόν. — Ὑδροχόος, ζῳδίου· μεταξὺ Αἰγόκερω καὶ Ἰχθύων, ἀνὴρ γονυπετῆς κενῶν ὑδροχόην, ὁ Γανυμήδης, ἢ ὁ Δευκαλίων ἐπὶ τοῦ κατακλισμοῦ, ἢ ὁ Κέκροψ, ἐφ' οὗ εἰς τὰς θυσίας οὐχὶ οἶνον ἀλλ' ὕδωρ μετεχειρίζοντο. Ἴσως ὅμως ἐμφαίνων τοὺς βροχεροὺς μῆνας. — Ὠρίων, ἀνὴρ ῥωμαλέος, περιεζωσμένος, ξίφος ἔχων, ῥόπαλον καὶ λεοντῆν· πρὸς τοῖς Διδύμοις. — Ὁ Γαλαξίας κύκλος, καὶ Γάλα, πολιδὸν γάλα λεγόμενος, ὁ τὸν Ἴσημερινόν, τὴν Ἐκλειπτικὴν καὶ πολλοὺς ἀστερισμοὺς διατέμνων, προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐκχυθέντος γάλακτος τῆς Ἥρας, ὅτε ἀπέκρουσε τὸν Ἡρακλῆν, ὃν ὁ Ἑρμῆς τῇ ἔφερε βρέφος, ἵνα τὸν θηλάσῃ. Ὁ Θεόφραστος ἐξελάμβανεν αὐτὸν ὡς ἀρμογὴν τῶν δύο ἡμίσεων τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Ποσειδῶνιος ὡς ἐκροὴν τῆς οὐρανίας θερμότητος· ὁ δὲ Δημόκριτος διεῖδεν ἐν αὐτῷ πληθὺν συσσωρευμένων ἀστέρων· ὁ δὲ Διόδωρος λέγει αὐτὸν πῦρ στερεὸν καὶ πυκνόν.

Ἀστερίων, ἴδ. Εὐρώπη καὶ Μίνως.

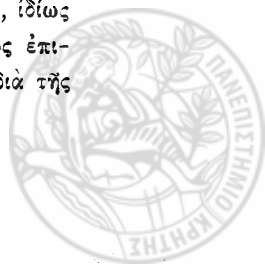
Ἀστερόπη, ἴδ. Αἴσακος.

Ἀστράδακος, ἀρχαῖος ἥρως ἐν Σπάρτῃ, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγιδῶν (Ἡρδ. ΣΤ, 69).

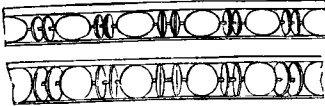
Ἀστράγαλοι, 1) εἶτε φυσικοὶ εἶτε μετάλλιοι, ἐξ ἐλέφαντος, ὕλου, κτλ. ἔχρη-

σίμειον εἰς παίγιον (Παυσ. Α, 30) καὶ τὸ κέρδος ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς θέσεως ἢν ἐλάμβανον ὅτε, ἀναρριπτόμενοι ἐπιπτον ἢ κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀστραγαλίζοντος, ἰδίως εἰς τὸ ὀπισθέναρ, ἢ, ἂν εἶχον ἀριθμοὺς ἐπιγεγραμμένους, ὅτε καὶ ἐρρίπτοντο ἢ διὰ τῆς

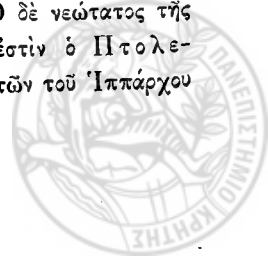
χειρὸς, ἢ διὰ χωνίου καλουμένου πύργος ἢ κηθίς, τὸ παίγιον συνίστατο εἰς τῶν ἀριθμῶν τὸν συνδυασμὸν. Οὗτοι, κατ' ἀρχαίας περιγραφὰς ἦσαν 4, εἰς τὰς 4 ἐπιφανείας τοῦ ἀστραγάλου ἐπιγεγραμμένοι, ἦτοι 1) εἰς, μονάς, ἴσπ, οἴνη, κύων ἢ χῖτος, καλούμενος 2) τριάς 3) τετράς 4) ἐξάς, ἐξίτης, ἢ κῶος. Ὁ ρίψας (εἰς τὴν ἄνω ἐπιφανείαν) τέσσαρες μονάδας ἐνικάτο· ὁ δ' ἀνώτατος βόλος, ὁ λεγόμενος τῆς Ἀφροδίτης, ἦν ὁ τοῦ ρίψαντος τέσσαρας διαφόρους ἀριθμούς. "Ἄλλος τρόπος τοῦ συνδυάζειν ἦν τὸ νὰ προστίθενται οἱ ἀριθμοὶ καὶ νὰ νικᾷ ὁ μείζων. Ἐκαλεῖτο δ' οὗτος πλειστοβολίνδα (Πολυδ. Ζ. 206. Θ. 95.110.117). — 2) Ἀ.

Λέσβιος, κόσμημα ἀρχιτεκτονικὸν τῶν κιοκράνων ἀνήκον εἰς τὸν Ἰωνικὸν ρυθμὸν.

Ἀστρονομία, ἐλέγγοτο κατ' ἀρχαίας ἀστρολογία, ἥτις λέξις ἔμεινεν ἔπειτα δηλοῦσα τὴν διὰ τῶν ἀστέρων μαντικὴν. Αἱ πρῶται ἀστρονομικαὶ παρατηρήσεις ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Χαλδαίων καὶ ἄλλων Ἀσιανῶν, ἐνεκα τῆς αἰθριότητος τοῦ οὐρανοῦ των· ταῦτας δὲ διεδέχθησαν καὶ ἐξηκολούθησαν οἱ Αἰγύπτιοι, οἵτινες πρῶτοι διήρσαν τὸ ἔτος εἰς 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας. Ἐκ δὲ τῶν Ἑλλήνων πρῶτος ὁ φιλόσοφος Θαλῆς ἐνέκυψεν (600 π. Χ.) εἰς τὴν ἀστρονομίαν, καὶ ἐπρέσβευε, κατὰ Πλούταρχον, ὅτι ἡ γῆ ἐστὶ τὸ κέντρον τοῦ παντός, ἡ σελήνη ὅτι φωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπέδωκε τὴν ἡλιακὴν ἐκλειψιν εἰς τὴν πρὸ τοῦ ἡλίου δίεδον τῆς σελήνης. Πρῶτος δὲ καὶ προανήγγειλε τὸν καιρὸν ἐκλείψεως (Ἡρδ. Α, 74. — ΠΙ, 9, 12). Καὶ τὴν στρογγυλότητα δὲ τῆς γῆς ὅτι εὖρε διίσχυρίζεται ὁ Πλούταρχος, ἀλλ' ἄλλοι ἀρνοῦνται. Ὁ Δημόκριτος (430) ἀνεγνώριζε τὸν Γαλαξίαν ὡς ἄθροισμα ἀπεράντων ἀριθμῶν ἀστέρων· οἱ δὲ Πυθαγόρειοι ἤ-

ξευρον τὴν κίνησιν τοῦ ἄξονος τῆς γῆς, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀρίσταρχος ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα τῆς περὶ τὸν ἥλιον ἐτήσιας στροφῆς αὐτῆς. Ἀλλ' οὐδ' ἡ ὑψηλὴ μαθηματικὴ οὐδ' ἡ μηχανικὴ ἦσαν ἔτι τοσοῦτο προωδευμένα, ὥστε νὰ διευκολύνωσι τὴν μελέτην τῶν οὐρανίων σωμάτων. Οὐχ ἦττον ὁ Εὐδόξος, οὐ ὅμως τὰ συγγράμματα ἀπωλέσθησαν, ἐνέκυψεν εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν (Senec. Quest. nat. VI, A). Ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλης, ἐξ ἀπλῆς θεωρίας, διίσχυρίζετο ὅτι ἡ γῆ, ὁ οὐρανὸς καὶ οἱ ἀστέρες εἶχον σχῆμα κυλινδρικόν, καὶ ἡ γῆ ἴσταται ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ παντός ἀκίνητος. Αἱ ἀποδείξεις δ' ἄς διδεῖ εἰσὶν ὀξυνοῦσταται, ἀλλὰ στερούμεναι τῆς βάσεως βεβαίων παρατηρήσεων. Ὁ δὲ σύγχρονος αὐτοῦ Πυθέας ἐκ Μασσιλίας ἔφερον ἐκ περιηγήσεών του εἰς βορείας χώρας τὴν εἶδησιν ὅτι εἰς αὐτὰς ἐπὶ ἐξ μῆνας δὲν δύο· ὁ ἥλιος (ΠΙ, 75, 77), ἀλλὰ δὲν ἐπιστεῦθη, καὶ ὁ Στράβων πολλάκις τὸν ἀναιρεῖ. Καὶ ὁ Σάμιος δ' Ἀρίσταρχος (270) ὀξυνοῦστατα ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος τῆς ἀποστάσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, καὶ ὁ Ἐρατοσθένης (ἴδ.) ἐπροσπάθησε νὰ προσδιορίσῃ τὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἀπὸ τῆς γῆς. Ὁ ἰδίως δὲ θεμελιωτῆς τῆς ἀστρονομίας ὡς ἐπιστήμης ἦν ὁ Ἰππάρχος (140 π. Χ.), διίσχυρισθεὶς, ὡς ὁ Εὐδόξος πρὸ αὐτοῦ, ὅτι ὡς βάσις αὐτῆς πρέπει νὰ θεωρῆται ἡ ἀκρίβεια τῶν παρατηρήσεων. Ἐσυμπέρανε δ' ὅτι ὁ ἥλιος κινεῖται κύκλῳ περὶ τὴν γῆν, ἀλλὰ μετὰ διαφόρου ταχύτητος· τὸ δὲ μῆκος τοῦ ἔτους ὑπελόγησεν εἰς 365 ἡμέρας, 5 ὥρας, 55 λεπτά καὶ 12 δευτερόλεπτα· προσδιώρισε δὲ, κατὰ Πλίνιον, τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἐπὶ 600 μέλλοντα ἔτη, καὶ ὑπελόγησε τὰς φάσεις τῆς σελήνης, τὸ μῆκος τῶν ἡμερῶν, καὶ τὴν κατὰ γεωγραφικὸν μῆκος καὶ πλάτος θέσιν διαφόρων χωρῶν. Ὁ δὲ νεώτατος τῆς ἀρχαιότητος ἀστρονόμος ἐστὶν ὁ Πτολεμαῖος (130 μ. Χ.), ἐκ τῶν τοῦ Ἰππάρχου

καὶ τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ παρατηρήσεων πλήρες σύστημα καταρτίσας, καθ' ὃ ἡ γῆ ἐστὶ σφαιροειδής, ἀκίνητος μένουσα ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ περὶ αὐτὴν ἐπίσης σφαιροειδοῦς σύμπαντος, ὃ δ' ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες, πλανῆται καὶ ἀπλανεῖς, κινεῦνται, καὶ εἰς διαφόρους ἀποστάσεις στρέφονται περὶ αὐτήν. Αὕτη δ' ἡ θεωρία ἐπεκράτει κατὰ πάντα τὸν μεσαιῶνα. Ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ, οὐδενὸς ἀστρονόμου ἀναδειχθέντος, ὁ Καῖσαρ, ἵνα διορθώσῃ τὸ ἡμερολόγιον, μετεκαλέσατο ἐξ Ἀλεξανδρείας τὸν Σωσιγένην. Ἐπεκράτει δ' ἀφ' ἑτέρου μάλιστα ἡ ἀστρολογία ἐν Ῥώμῃ, ὑπὸ παντοίων ἀγυρτῶν, ἐγχωρίων καὶ ξένων, οἷον Χαλδαίων κτλ. ἀσκουμένη, οἵτινες καὶ μαθηματικοὶ ἐλέγοντο, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ εἰς τοὺς οἴκους περιεφέροντο.

Ἄστυάναξ, ἴδ. Ἐκτωρ.

Ἄστυδάμας, 1) Μορσίμου, Ἀθηναῖος, ἀνεψιὸς ἐπ' ἀδελφῆ τοῦ Αἰσχύλου, ἔγραψε κατὰ Σουίδα 240 τραγωδίας, καὶ ἐνίκησε δεκαπεντάκις, τὸ πρῶτον τῷ 472 π. Χ., γράψας κατὰ πρῶτον τῷ 498. Τίτλοι μόνον τινῶν τῶν ἔργων του σώζονται· ἦν δὲ τοσοῦτον περιφιλανθός, ὥστε παροιματικῶς ἐλέγετο· «σαυτὸν ἐπαινεῖς ὡς περ Ἄστυδάμας.» — 2) Ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἐπίσης ὡς τραγικῶς ποιητῆς μνημονεύμενος.

Ἄστυνομία. Ὑπέρτατα ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἐξεπλήρου ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος (ἴδ.). — Πλὴν δ' αὐτοῦ ὑπῆρχον καὶ δέκα Ἀστυνόμοι, πέντε διὰ τὴν πόλιν καὶ πέντε διὰ τὸν Πειραιᾶ, ἔχοντες τὴν ἐπιμέλειαν τῆς τάξεως, τῆς καθαριότητος τῶν ὁδῶν, τῆς ἐπ' αὐτῶν κοσμιότητος (Ἄρκρ. — Σουίδ.) — Σπουδαία δ' ἀρχὴ ἦσαν οἱ Ἐπιστάται τῶν ὑδάτων, διὰ τὴν σπάνιν αὐτῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐδέχθη ποτὲ εἰς ταύτην διορισθεὶς (Πλούτ. Θεμ. ΛΑ. Σόλ. ΚΓ). — Τῆς ἀγορᾶς τὴν ἀστυνομίαν εἶχον οἱ δέκα Ἀγορανόμοι (ἴδ.) οἷς προσθετοὶ καὶ οἱ τὴν ἀκρίβειαν τῶν μέτρων ἐπιτηροῦντες μετρονόμοι, ὧν ἄλλοι ἄλ-

λον λέγουσι τὸν ἀριθμὸν, διηρημένοι ἐπίσης εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ (5 + 10 ἢ 9 + 15, ἢ 5 + 5), καὶ οἱ τοῦ σίτου προμετρηταί· οἱ δὲ σιτοφύλακες ἦσαν τρεῖς τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ 15, ὧν 10 ἐν τῷ ἄστυ καὶ 5 ἐν Πειραιεῖ, τὴν διὰ τὰς Ἀθήνας σπουδαιοτάτην εἰσαγωγὴν τοῦ σίτου ἐκ τῆς ξένης ἐπιτηροῦντες. — Οἱ δ' ἐπιμεληταί τοῦ ἐμπορίου, 10 τὸν ἀριθμὸν, ἐπέβλεπον πάντα τὰ διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου εἰσαγόμενα, καὶ τὰς εἰς αὐτὰ ἀφώσασας διατάξεις, οἷον τὴν υποχρέωσιν τοῦ πέμπειν εἰς τὸ ἄστυ τὰ $\frac{2}{3}$ τοῦ εἰσαγομένου σίτου (Ἄριστ. παρ' Ἄρκρ.). Καὶ πάντες εἶχον τὴν ἡγεμονίαν τῶν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν ὑπαγομένων δικῶν.

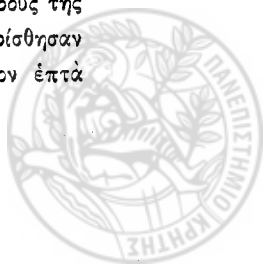
Ἄστυόχη, ἴδ. Ἀσκάλαφος.

Ἄστυπάλαια, 1) μία τῶν Σποράδων, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, κτίσματος Μεγαρέων. Σιτοφόρος δὲν ἦτο, ἀλλὰ μόνον εἶχε κτηνοτροφίαν καὶ ἀλιεῖαν (Στρβ. I, 488). — 2) Πόλις εἰς τὴν νῆσον Κῶ. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ΒΔ τοῦ Σουνίου, ἀντικρῦ τοῦ νησιδίου Ἐλαιούσσης (Στρβ. Θ, 398).

Ἄστυρα, π. ἐν Μυσίᾳ, παρὰ τῇ Σαπρᾷ λίμνῃ ΒΔ τοῦ Ἀδραμυττίου (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ, 1, 41). Παρέκειτο ἄλλος τῆς Ἀστυρηνηῆς Ἀρτέμιδος (Στρβ. II, 613).

Ἄσυλία, δωρεὰ ἐνίοτε εἰς ξένους χορηγούμενη ὑπὸ πόλεων, ἵνα καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ κτήσεις αὐτῶν μένωσιν ἐν τοῖς ὁρίοις ἢ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ἀδλαβεῖς ἐν πᾶσι, κυρίως βεβαίως ἐν καιροῖς πολέμου.

Ἄσυλον. Κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν ἀρχῶν, ἢ καὶ κατὰ τῆς αὐστηρότητος δικαστικῆς ἐκτελέσεως οἱ ἀρχαῖοι κατέφευγον εἰς τοὺς βωμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ἱερά τῶν θεῶν, ἅτινα ἐθεωροῦντο ἄσυλα, διότι ἐσχάτη ἀσέβεια ἐνομίζετο νὰ βλάψῃ τις, ἢ ν' ἀποσύρῃ ἐκεῖθεν, τὸν πρόσφυγα. Πρὸς ἀποφυγὴν καταχρήσεως ὁμῶς, μετὰ ταῦτα, εἰς διαφόρους τῆς Ἑλλάδος χώρας ἱερά τινα ἀνεγνωρίσθησαν γενικῶς ὡς ἀπαράβιαστα ἄσυλα, οἷον ἐπτὰ

διάφορα ἐν Ἀθήναις, καὶ τὸ Θηροσέϊον ἰδίως διὰ δούλους φεύγοντας τοὺς κυρίους των καὶ ζητούντας νὰ μεταπωληθῶσι, τὸ ἐν Ταϊνάρῳ Ποσειδώνιον, ὁ ναὸς τῆς Χαλκιοίκου ἐν Σπάρτῃ, κτλ. (Παυσ. Δ.). Ἐπὶ τῆς ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς περιώρισε καὶ σχεδὸν κατήργησεν ὁ Τιβέριος εἰς τὰς διαφόρους ἑλληνικὰς πόλεις τὸ δικαίωμα τοῦτο (Tac. Ann. III, 60—63. IV, 14. — Suet. Tib. XXXVII)· ἀλλ' ἐπεκράτησεν, ἀντὶ τῶν ναῶν τῶν θεῶν, τ' ἀγάλματα τῶν αὐτοκρατόρων νὰ θεωρῶνται ὡς ἄσυλα (Δ. Κάσσ. MZ, 19. NA, 15. — Suet. Oct. XVII), μέχρις οὗ ὁ Ἀντωνῖνος κατήργησε τὴν κατάχρησιν ταύτην.

Ἀσύμβολος, ὁ εἰς δημοσίας ἐστιᾶσεις μὴ πληρόνων συμβολῆν, ἔρανον, ὁ ἀσυμβόλως δεῖπνων.

Ἀτάβουρις, ὄρος εἰς τὰ νότια τῆς Ρόδου, μετὰ ναοῦ Διὸς Ἀταβουρίου (Πίνδ. Ὀλ. Z, 160. — Διόδ. E, 59). Καὶ ἐν Σικελίᾳ, πρὸς τῷ Ἀκράγαντι, ὑπῆρχε τοιοῦτος ναὸς· καὶ τὸ ὄρος Θαβῶρ ἐνίοτε οὕτω καλεῖται.

Ἀταλάντη, θυγάτηρ Ἰάσου, (Ἰασίου ἢ Ἰασίωνος) καὶ Κλυμένης, ἐκ Σχοινοῦντος τῆς Ἀρκαδίας. Ἐκτεθεισα ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς, ἐτράφη ὑπὸ ἄρκτου καὶ ἐσώθη ὑπὸ κυνηγῶν. Ταχύπους καὶ ἀτρόμητος, μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου σὺς, καὶ ἔλαβε τὸ δέρμα αὐτοῦ, διότι πρώτη τὸν ἐπλήγωσε. Καὶ τοὺς Ἀργοναύτας ἐλέγετο συνοδεύσασα. Ὅτε ὁ πατήρ τῆς ἠθέλησε νὰ τὴν νυμφεύσῃ, ὑπεσχέθη νὰ λάβῃ σύζυγον τὸν ὅστις θὰ τὴν ἐνίκα εἰς τὸν δρόμον, τοὺς δὲ νικωμένους θὰ ἐφόνευεν· ἀφ' οὗ δὲ πολλοὶ νέοι ἐφρονεύθησαν, ὁ Μελανίων, λσδὼν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τρία χρυσὰ μῆλα, τὰ ἔριψεν ἐκ διαλειμμάτων ἐν ᾧ ἔτρεχον, καὶ ἡ Ἀταλάντη, θελχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν, καὶ χρονοτριβήσασα ἵνα τὰ λάβῃ, ἐνίκηθη καὶ τὸν ἐνυμφεύθη. Εἶτα δὲ μετεμορφώθησαν ἀμφότεροι εἰς λέοντας. Οἱ δὲ Βοιωτοὶ τὴν ἔλεγον κόρην Σχοιnéως, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος· τὸν μνηστήρᾳ τῆς ὀνομάζουσιν

Ἴππομένην, καὶ τὸ διαγώνισμα ἔλεγον γινόμενον εἰς Ὀρχηστὸν (Οἰν. Μετ. X, 560).

Ἀταλάντη, 1) νησίδιον ἐν τῷ Ὀπουντίῳ κόλπῳ (Θουκ. B, 32. Γ, 89. E, 18). — 2) Νησίδιον μετὰ τῷ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος. — 3) Πόλις ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ τῷ Ἀξιῷ (Θουκ. B, 100).

Ἀτάργατις, θεὰ τῶν Σύρων (Δερκετῶ), συγχρομένη μετὰ τῆς Ἀστάρτης.

Ἀταρνεὺς, εὐφορος χώρα ἐν Μυσίᾳ, ἀντικρὺ τῆς Λέσβου, ἣ παρέκειντο τὰ χρυσωρυχεῖα τῶν Λυδῶν βασιλέων. Ὁ Κύρος παρεχώρησεν αὐτὴν τοῖς Χίοις. Ἡ δ' ἐν αὐτῇ ὀμώνυμος πόλις ταχέως ἐξηφανίσθη (Ἡρόδ. ΣΤ, 28. Z, 42. H, 106. — Ξενφ. Ἄν. Z, 8, 8. — Στράβ. ΙΔ, 680).

Ἀτέλεια, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ εἰσφορᾶς τελῶν ἢ λειτουργιῶν, ὡς εἶχον αὐτὴν ἐν Ἀθήναις οἱ ἀνήλικοι, καὶ ὡς τὴν τῆς στρατείας (τῆς ὑποχρέωσης τοῦ κατατάττεσθαι εἰς τὸν στρατὸν) εἶχον οἱ βουλευταί. Ὡς δωρεὰν ἐλάμβανον ταύτην, ἐξαιρουμένης μόνῃς τῆς πᾶσιν ὑποχρεωτικῆς τριηραρχίας, καὶ πολίται εἰς ἀμοιβὴν ὑπηρεσιῶν των, καὶ «ἀτέλεια ν πάντων» ἐλάμβανε ξένος ἰδίως ὑπὸ τῆς πόλεως τιμώμενος (Διμοσ. π. Λεπτ. 466. 474). Ἐδίδετο δὲ καὶ εἰς βασιλεῖς, ὡς ὑπὸ τῶν Δελφῶν ἐδόθη τῷ Κροίσῳ (Ἡρόδ. Θ, 73).

Ἄτη, συμβολικῶς ἡ ἐξ ἀπάτης προερχομένη βλάβη, καθ' ὃ πανίσχυρος, τοῦ Διὸς λεγομένη θυγάτηρ, καὶ ἐπιβαλλομένη πολλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πατέρα τῆς. Μόναί αἱ λιταί, αἱ προσευχαί, ἐν προσωποποιήσει καὶ αὐταί, κατάρθουν νὰ τὴν ἀποτρέψωσι (Ὀμ. Ἰλ. T, 91. — Σοφ. Ἄντιγ. 614. 625). Καθ' Ἡσιόδου (Θεογ.) κόρη τῆς Ἐριδος.

Ἀτήνη, καὶ **Ἀτηνία**, δῶμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.

Ἀθιδογράφοι, συγγραφεῖς τῆς δ' καὶ γ' ἑκατονταετ. π. X. (Κλειτόδημος, Ἄνδροτιῶν, Φανόδημος, Δῆμων, Φιλόχωρος, Ἰστρος, κτλ.), ἐκ μνημείων καὶ ἐπιγραφῶν ἀρυσθέντες καὶ γράψαντες περὶ ἱστορίας καὶ

πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀποσπάσματα αὐτῶν σώζονται.

Ἄτιμία, ἦν παρ' Ἀθηναίους ἢ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἢ ἔνεκα μὴ ἐκπληρώσεως δημοσίων ὑποχρεώσεων, ἢ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας κατὰ προστάξεις (Ἄνδοκ. Μυστ. 73—76) στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων (τιμῶν), πάντων ἢ τινῶν, ἐν ᾧ ἐπίτιμος ἦν ὁ αὐτὰ κεκτημένος, Οὕτω π. χ. ὁ διὰ δημοσίας γραφῆς τινὰ καταγγέλλων, καὶ μὴ τυχῶν τοῦ πέμπτου τῶν ψήφων τῶν δικαστῶν, περιέπιπτεν εἰς τὴν ἀτιμίαν τοῦ νὰ μὴ δύναται ἄλλοτε νὰ παρουσιάσῃ ὁμοίαν γραφὴν ἐν ᾧ ὁ ὑποπεσὼν εἰς ἀτιμίαν τοῦ σώματος, ἤτοι γενικὴν ἀτιμίαν, ἀπεκλείετο καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ πάντων τῶν δημοσίων χωρίων, ὁμοίως δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, οὐδὲ νὰ καταμνησύῃ ἐδικαιοῦτο, οὐδ' εἰς τὰ δικαστήρια νὰ παραστῇ, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς πολιτικὸς νεκρὸς. Ἄν δ' ἀντεποιεῖτο δικαιώματα ἐπίτιμου, ὑπέπιπτεν εἰς βαρυτάτας ποιῶν, ἐνίοτε καὶ εἰς τὴν τοῦ θανάτου (Ἰδ. Ἐνδειξις). Πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν ἀτιμῶν εἰς ἐπίτιμους, ἀπαιτεῖτο ἡ ψηφοφορία ἐξ ἑκατῶν πολιτῶν, καὶ ἡ περίστασις ἦν σπανιωτάτη, πλὴν ὅταν ἡ πόλις περιήρχετο εἰς δεινὰς περιστάσεις. Εἰς γενικὴν ἀτιμίᾳ, τῶν χρημάτων καὶ τῶν ἐπιπέπτων ἐν ἄλλοις οἱ ὀφειλέται τοῦ δημοσίου, ἀλλ' ἔπαυεν αὕτη ἄμα ἢ ὀφειλὴ ἀπετίμετο ἂν δ' ὀφειλέτης ἀπέθνησκε χωρὶς νὰ πληρώσῃ, μετέβαινε καὶ εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ μέχρις ἐγγόνων. Ἐν Σπάρτῃ ἀτιμία ἐπεβάλλετο εἰς τοὺς λιποτάκτας τοὺς ἐκεῖ λεγομένους τρέσαντας ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὴν κοσμιότητα προσβάλλοντας. Εἰς μερικὴν ἀτιμίαν δ' ὑπέβαλλον καὶ ἡττηθέντας ἀντιπάλους ἐνίοτε, ὧν ἤθελον νὰ κωλύσωσι τὰς ἀξιώσεις, ἀποκλείοντες αὐτοὺς τῶν ἀρχῶν, τῶν ἀγοραπωλησιῶν, κτλ. (Θουκ. Ε, 34).

Ἄτλαντες, 1) ὁ ἀπώτατος τῷ Ἡρόδοτῳ γνωστὸς λαὸς ἐν Ἀφρικῇ, οἰκοῦντες τὸ

ὑψιστον ὄρος Ἄτλαντα, καί, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς δὲν βρέχει, τὰς κατοικίας των οἰκοδομοῦντες ἐξ ἄλατος, οὗ εἶχον ἀφθονίαν. — 2)

Ἀγάλματα ἀνδρῶν ῥωμαλέων ἀνέχοντα ὄροφὴν ἢ ζώνην οἰκοδομῆς.

Ἄτλαντες, κατὰ παραδόσεις, ὅς ὁ Σόλων ἤκουσε παρ' Αἰγυπτίων ἱερέων, μεγίστη νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ, ἴση τῇ Μικρασίᾳ καὶ τῇ Λιβύῃ, ἢ καὶ μεγαλητέρα.

Κατὰ δὲ Πλάτωνα (Κριτ. 108. Τιμ. 24), ἀκριβολογοῦντα μᾶλλον περὶ αὐτῆς, ἔκειτο πρὸς δυσμὰς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀπέναντι τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, ἦν πολυανθρωποτάτη καὶ πλουσιωτάτη. Οἱ ἡγεμόνες αὐτῆς ἐξέτεινον μακρὰν τὴν ἐξουσίαν των, καὶ ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ μόνων τῶν Ἀθηναίων μετὰ ταῦτα δ' ἐξέπεσαν, καὶ μετὰ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν παρακμὴν ἐπῆλθε σεισμὸς καὶ πλήμμυρα, καταποντίσασα τὴν νῆσον ἐν μιᾷ νυκτί· καὶ ἄλλα ἄλλοι τῶν ἀρχαίων λέγουσι περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦ καταστίκτου πέπλου, τοῦ κατὰ τὰ Παναθηναία κατ' ἔτος εἰς τὸν Παρθενῶνα ἀνατιθεμένου, ἦσαν ποτε ἐνεργασμένοι σκηναὶ ἐξ Ἀτλαντικοῦ πολέμου ὥστε ἀρχαιοτάτα διαδεδομένη φαίνεται ἡ περὶ τῆς Ἀτλαντίδος δόξα. Τινὲς τῶν νεωτέρων ἐξέλαβον αὐτὴν ὡς τὰς Ἀζορίας ἢ Καναρίους νήτους, ἄλλοι ὡς τὴν Ἀγίαν Ἑλένην, ἄλλοι δὲ ὡς αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν, γνωστὴν ἴσως γενομένην εἰς πλανηθέντας Φοίνικας θαλασσοπόρους. Μνημονεύουσι δὲ καὶ ὁ Διόδωρος καὶ ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Ἀρνόβιος μεγίστης νήσου ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ.

Ἄτλας, Τιτάν, υἱὸς τοῦ Τιτάνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, ἔμφρων, καθ' Ὅμηρον (Ὀδ. Α, 52. Δ, 385) γνωρίζων τὰ βᾶθη τῆς θαλάσσης, καὶ ἔχων τοὺς κίονας τοὺς χωρίζοντας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καθ' Ἡσιόδον δὲ (Θεογ. 507. 517. 746), πρὸ τῶν Ἑ-

σπερίδων, φέρει τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κρατῶν αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων του, τιμωρούμενος οὕτω διότι συνεπολέμησε μετὰ τῶν Τιτάνων. "Εν δὲ τῶν ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους ἦν ὅτι ἐλθὼν ἀνακούφισε τὸν "Ατλαντα, λα-

βῶν αὐτὸς εἰς τοὺς ὠμούς του τὴν οὐράνιον σφαῖραν. Κατ' Ὀβίδιον (Met. VI. 629) ἦτο δῆθεν βασιλεὺς τῆς Ἀφρικῆς, ὃν ὁ Περσεύς, διότι τῷ ἠρνήθη φιλοξενίαν, ἀπελίθωσε διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης εἰς ὄρος, τὸν "Ατλαντα, φέρον τὸν οὐρανόν. "Εκ τῆς Πλειόνης ἔσχε κόρας τὰς Πλειάδας, ἐκ τῆς Αἴθρας τὰς Ὑάδας καὶ ἐκ τῆς Ἐσπερίδος τὰς Ἐσπερίδας.

"**Ατλας**, τὸ ἀφρικανὸν ὄρος, κατὰ τὰ ΒΔ τῆς Μαυριτανίας, εἰ καὶ ὁ Ἡρόδοτος (Δ, 184) λέγει αὐτὸ ΝΑ τῆς μικρᾶς Σύρτιος. Διεκρίνοντο δὲ ὁ "Ατλας μεῖζων, πρὸς δυσμὰς, καὶ ὁ ἐλάττων, ΒΑ.

"**Ατοσσα**, κόρη τοῦ Κύρου, γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Καμύσου, εἴτα τοῦ Σμέρδιος, καὶ τέλος Δαρείου τοῦ Ὑστάπου, ἐξ οὗ ἔσχε τὸν Εἰρήην (Ἡρδ. Γ, 68. 133. Ζ, 3. 82. 97. — Αἰσχλ. Πέρσ.).

"**Ατρακτος**, ἴδ. ἡ λ α κ α τ η.

"**Ατραξ**, πόλις θεσσαλικὴ παρὰ τῷ Πηγεῖ, πρὸς τῇ Λαρίσῃ, γνωστὴ καὶ δι' ὃ παρήγεν ὑποπράσινον μάρμαρον.

"**Ατρεΐδαι**, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.

"**Ατρεὺς**, υἱὸς Πέλοπος καὶ Ἴπποδαμείας, καὶ ἔγγονος τοῦ Ταντάλου. Μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Θυέστου ἐφόνευσε τὸν Χρῦσιππον, υἱὸν τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς νύμφης Ἀξιόχης, δι' ὃ ἀμφότεροι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Τοὺς ὑπεδέχθη δ' ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς των Νικίππης, βασιλεὺς τῶν Μυκηναίων Σθένελος. "Οτε δὲ τούτου ὁ υἱὸς Εὐρυσθεὺς ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἀφήκε τὴν

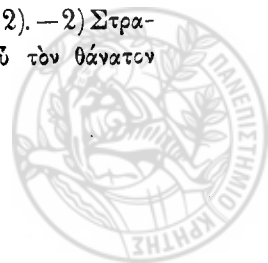
ἐξουσίαν εἰς τὸν Ἀτρέα, κληρονομήσαντα αὐτὴν ὅτε ὁ Εὐρυσθεὺς ἐφονεύθη. Ὁ δὲ Θυέστης, δελεάσας τὴν σύζυγον τοῦ Ἀτρέως Ἀερόπην, ἐξεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἵνα ἐκδικηθῆ, ἔπεμψεν εἰς Μυκῆνας, ἵνα φονεύσῃ τὸν Ἀτρέα τὸν υἱὸν τούτου Πλεισθένην, ὃν ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ εἶχεν ἀναθρέψει· ὁ δ' Ἀτρεὺς, φονεὺς τὸν Πλεισθένην, ἀγνοῶν ὅτι εἶναι πατήρ του. Τότε δὲ, προσποιηθεὶς ὅτι ἐξιλεώθη, προσκαλεῖ τὸν Θυέστην εἰς Μυκῆνας, καὶ τῷ παραθέτει εἰς τὴν τραπέζαν νὰ φάγῃ τὸν ἴδιον υἱὸν τοῦ Τάνταλον. Ἐννοήσας δ' ὁ Θυέστης τὴν φρικτὴν πρᾶξιν, ἔφυγε καταρώμενος τὸν Ἀτρέα, καὶ τότε λοιμὸς ἐπῆλθεν εἰς τὴν χώραν τούτου. Ἐπειδὴ δ' ὁ χρησμὸς ἀπήτησε τὴν ἐπάνοδον τοῦ Θυέστου, ὁ Ἀτρεὺς ἀνεζήτησεν αὐτὸν, καὶ εὐρὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Αἴγισθον, τὸν ἀνέθρεψεν ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ. Μετὰ ταῦτα οἱ Ἀτρεΐδαι Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, συλλαβόντες τὸν Θυέστην, τὸν ἔφερον εἰς Μυκῆνας καὶ τὸν ἐφυλάκισαν. Τότε ἔπεμψεν ὁ Ἀτρεὺς τὸν Αἴγισθον ἵνα φονεύσῃ τὸν Θυέστην· ἀλλ' ἀναγνωρισθέντων πατὴρ καὶ υἱοῦ, ὁ Αἴγισθος φονεὺς τὸν Ἀτρέα ἐπιθυσίας εἰς τὸ παραθαλάσσιον, καὶ ἀποδιώξας τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, κατέλαβε τὸν θρόνον μετὰ τοῦ πατρός του. Ἀλλὰ τ' ἀλλεπάλληλα ταῦτα ἐγκλήματα εἰσὶν ἄγνωστα τῷ Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ ἐπίνοιαι τῶν μεταγενεστέρων χρόνων, τῶν τραγικῶν.

"**Ατροπος**, ἴδ. Μοῖρα.

"**Αττάλεια**, 1) πόλις τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ἐρμου. — 2) πόλις τῆς Παμφυλίας, κτίσμα Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου.

"**Ατταλῖς**, φυλὴ τῶν ἐν Ἀθήναις.

"**Ατταλος**, 1) στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, πεμφθεὶς εἰς Ἑλλάσποντον ὅτε ὁ βασιλεὺς προϋτίθετο νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου, ἐδολοφονήθη διαταγῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅστις δὲν τὸν ἠγάπα (Πλούτ. Ἀλέξ. Θ. — Διόδ. 12, 2). — 2) Στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, μεθ' οὗ τὸν θάνατον

ἠνώθη μετὰ τοῦ Περδίκκου· ἀφοῦ δὲ καὶ οὗτος ἀπέθανε, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἐφυγεν εἰς Τύρον μετὰ τοῦ στόλου, ἀλλ' ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ἐφυλακίσθη ἐν Φρυγίᾳ, καὶ θελήσας νὰ δραπετεύσῃ, ἐθανατώθη (τῷ 317 π. Χ.)—3) Ἄττ. Α, βασιλεὺς τῆς Περγᾶμου (241-197 π.Χ.)· ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γαλατῶν· ἵνα δὲ ἀντιστῆ εἰς Σέλευκον (τὸν Κεραυνὸν) τῆς Συρίας, συνεμάχησε (211) μετὰ τῆς Ῥώμης καὶ τῶν Αἰτωλῶν. Ἐπολεμήθη δὲ καὶ ὑπὸ Προυσίου, τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας, καὶ ὑπὸ Φιλίππου τοῦ τῆς Μακεδονίας, ἀλλ' ὑπέστηρίχθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας. Ἐθεωρεῖτο δὲ καὶ ὡς στρατιωτικὸς διακεκριμένος, καὶ ὡς πολιτικὸς νουεχῆς, καὶ ὡς φίλος τῶν ἐπιστημῶν, ἰδρύσας καὶ τὴν πολυδάπανον Περγαμηνὴν βιβλιοθήκην. Νομίζεται δ' ὅτι ἔγραψε καὶ περὶ φυσικῶν ἐπιστημῶν (Πλβ. ΙΕ, 21-23.—Liv. XXXIII, 21. XXXVIII, 16).—4) Ἄττ. Β, Φιλάδελφος, ὁ νεώτερος τοῦ ἀνωτέρω υἱὸς, πεμφθεὶς, τῷ 167, ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ βασιλέως Εὐμένους εἰς Ῥώμην· τῷ δὲ 159, ἀποθανόντος τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐπετρόπευσε τὸν ἀνεψιόν του, καὶ ἐβοηθήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατὰ τοῦ Προυσίου, εἰς οὗ τὸν θόνον (149) συνέπραξεν. Ἐν Συρίᾳ ὑπεστήριξε τὰς εἰς τὸν θρόνον ἀξιώσεις τοῦ Ἀλεξ. Βάλα. Καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων δὲ συνεπολέμησε κατὰ τοῦ Ψευδοφιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῶν Ἀχαιῶν. Ἦν δὲ καὶ οὗτος προστάτης τῶν γραμμάτων, καὶ ἀπέθανε τῷ 138 π. Χ. (Πλβ. ΛΒ, 23. ΛΓ, 6.—Liv. XLV, 19.—Just. XXXV, 1).—5) Ἄτταλος Γ, Φιλομήτωρ, υἱὸς τοῦ Εὐμένους, ἀνεψιὸς Ἀττάλου Β, ἀσθενὴς τὸ πνεῦμα, τὴν διοίκησιν τοῖς ὑπουργοῖς ἐπαφείας, καὶ εἰς τὴν κηπουρίαν καὶ τὴν γλυπτικὴν μόνον ἀσχολούμενος. Ἀποθανὼν τῷ 133 π. Χ., ἐκληροδότησε τὸ κράτος του εἰς τὴν Ῥώμην (Στρβ. ΙΓ, 624.—Πλcut. Δημ. Κ).—6) Διοικητὴς Ῥωμαῖος, ὑπὸ τοῦ Ἀλαρίχου αὐτοκράτωρ ἀναγορευθεὶς καὶ ἀντιταχθεὶς τῷ Ὀ-

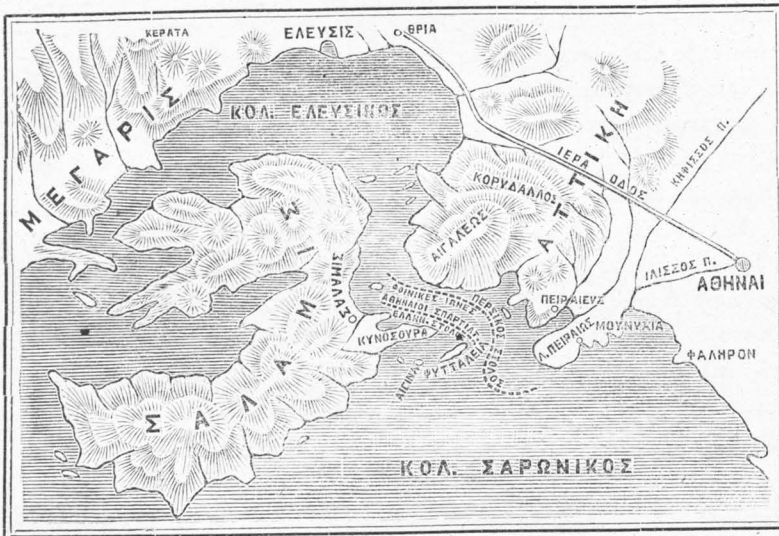
νορίῳ.—7) Ἕλληνας φιλόσοφος στωϊκὸς, διδάσκαλος τοῦ Σενέκα (Sen. Suar. II, 12).

Ἀττική, ἐκ τοῦ Ἀκτῆ, ἀρχαιοτέρως ἐπωνυμίας, ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ Μοῦσῶνα καὶ Ποσειδωνία καὶ Ἴωνία καλουμένη, ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν, ἀποτελεῖ τρίγωνον 40 τετρ. μιλίων, προβαῖνον εἰς τὸ Αἰγαῖον ἔνθα ἡ ΝΑ γωνία αὐτοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἀκρωτήριον Σούνιον, ἔχον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, οὗ σώζονται ὠραῖα λείψανα, καὶ πόλιν εἰς τὰ ἐνδότερα. Πρὸς Δ δὲ συνορεύει μετὰ τῆς Μεγαριδος, καὶ πρὸς Β μετὰ τῆς Βοιωτίας. Πρωτεύουσα αὐτῆς ἦσαν αἱ Ἀθῆναι (ἴδ.). Τὰ κυριώτερα ὄρη τῆς Ἀττικῆς ἦσαν, πρὸς Α τῆς πόλεως ὁ Ὑμηττός, ἀπολήγων εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ζωστήρ, καὶ διὰ τὸ μέλι του φημιζόμενος· Β ὁ Βριλησσός, ἡ Πεντελικὸν ὄρος, περίφημος διὰ τὰ μάρμαρα ἃ παρήγε· Δ ὁ Πάρνης (1410^μ ὑψηλός), καὶ Ν ὁ ταπεινότερος Αἰγάλεως, καὶ τὸ παρ' αὐτῷ ἔτι ταπεινότερον Ποικίλον ὄρος, δι' οὗ διήρχετο ἡ πρὸς τὴν Ἐλευσίνα Ἰερά ὁδός· τὸ δὲ νοτιώτερον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Κορυθαλός, ἔχον, ἀπέναντι τῆς Σαλαμίνος ἀκρωτήριον Ἀμφιάλην, ἧτις καὶ Κέρατα, φαίνεται, ἐκαλεῖτο (ν. Κερατσίνι), ἢ ἴσως ἐκλήθη οὕτως ἀφ' οὗτο ὁ Ξέρξης ἐκεῖθεν ἐθεᾶτο τὴν μάχην τῆς Σαλαμίνος, ἐν ᾧ Κέρατα ἦν ἡ ἐπωνυμία τῶν δύο, Δ, ἀντιπέραν τῆς θέσεως ταύτης, ὑψομένων κορυφῶν τοῦ Βοιωτικοῦ Κιθαιρῶνος. Παρὰ ταῖς Ἀθῆνας, βορείως αὐτῶν, ὁ Λυκαθητός (ν. Λυκοβοῦνι), μετὰ τῆς Α κορυφῆς, τοῦ Ἀγχιέσμου, ἐχούσης ἄγαλμα τοῦ Διός. Πεδιάδας δ' εἶχε κυρίως τρεῖς, τὸ περὶ τὰς Ἀθῆνας πεδῖον, τὰ Α τοῦ Ὑμηττοῦ Μεσόγεια, καὶ τὸ Δ τοῦ Πάρνηθος Ἐλευσίνιον πεδῖον, οὗ τὸ δυτικώτερον μέρος ἐλέγετο Ῥάριον πεδῖον, πρὸς τῇ Ἐλευσίνι, ἐνθα ἦν περίφημος ναὸς τῆς Δήμητρος, καὶ ἐτελεῖτο ἐτησίως ἡ μεγάλη πανήγυρις τῶν Ἐλευσινίων. Τὰ κυριώτερα ποτάμια ἦσαν ὁ Κηφισός, ἐκ τοῦ Βριλησσοῦ πηγάζων, δια-

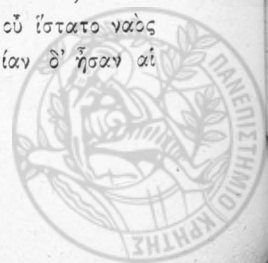
φόρους πηγὰς δεχόμενος, ῥέων δυτικῶς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Φάληρον· ὁ Ἴλισσος, ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ ῥέων ἀνατολικῶς τῶν Ἀθηνῶν, δεχόμενος παρ' αὐταῖς τὸν Ἐριδανόν, καὶ ἐντὸς τῆς κοίτης του ἔχων πηγὴν τὴν Ἐννεάκρουνον, ἢ Καλλιρρόην. Οἱ ῤεῖτοί ἦσαν πηγὴ ἀλμυροῦ ὕδατος, ἀναβρῦσσα εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἐλευσινίου πεδίου, καὶ νομιζομένη ὅτι ῥεεῖ ὑπὸ γῆν ἐκ τοῦ Εὐρίπου. Ἄλλαί δὲ πηγαὶ ἐν τῇ χώρᾳ εἶχον ὕδωρ μὴ πότιμον, δι' ὃ καὶ τινες ἐλέγοντο θάλασσαί (Ἡρδ. Η, 55). Ἡ Ἀτ-

τικὴ (ἴδ.) ἀπετέλεσαν 10 φυλάς, διαιρουμένας εἰς 174 δήμους. Τοπικῶς δὲ διηρεῖτο ἡ Ἀττικὴ εἰς τρία, τὴν Πεδιάδα, Δ καὶ ΒΔ τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Παραλίαν ἢ Ἀκτὴν, τὸ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Σουνίου παραθαλάσσιον, περιλαμβάνουσαν καὶ τὴν Μεσογαίαν, καὶ τρίτην τὴν Διάκριαν, ἦτοι τὰ ὄρεινά. Ἐπίσημος δὲ λιμὴν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἦν ὁ ἱστορικὸς τῆς Σαλαμῖνος. Μεταξὺ τῶν πρωτίστων χωρίων τῆς Ἀττικῆς ἦσαν ἐν ἄλλοις καὶ αἱ Ἀχαρναὶ (ν. Μενίδι), 60 στάδια Β τῶν Ἀθηνῶν, ἐπίσημος γενόμενος δῆμος διὰ

τικὴ δὲν ἦτο εὐφορὸς. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῆς εἶχε 540,000 κατοίκους, ὧν 140,000 ἐλευθέρους καὶ 400,000 δούλους. Σίτου παρήγε 3 ἑκατομμύρια ἦτο ὁμοῦς ἐλαιοφόρος, καὶ ἡ ἐλαία, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἦν ἐφόρτευσεν αὐτὴ ἢ θεὰ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὑπῆρχεν ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν Περσικῶν (Ἡρδ. Η, 55). Οἶνον παρήγε καλόν, καὶ ἄφθονα σῦκα. Κοινότατον δὲ πτηνὸν ἦν ἐκεῖ ἢ ἐπίσης ἱερὰ τῆς θεᾶς θεωρουμένη γλαυξ, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία γλαυκὰς εἰς Ἀθήνας, δηλαδὴ τὸ φέρειν τι περιττὸν καὶ ἤδη ἀφθόνως ὑπάρχον. Διηροῦντο δ' οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς κατ' ἀρχὰς εἰς 4 φυλάς (ἴδ.), ἀπὸ δὲ Κλεισθέ-

τῆς κωμωδίας τοῦ Ἀριστοφάνους ἡ Κηφισία παρὰ ταῖς πηγαῖς τοῦ Κηρισσοῦ ὑπὸ τὸ Πεντελικόν, ἐνθα ἐπὶ Ῥωμαίων ὤκει καὶ συνῆγε περὶ ἑαυτὸν πάντας τοὺς τότε λογίους ὁ Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς ἢ Πελληνῆν, παρ' ἧ ὁ Πεισίστρατος ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους (Ἡρδ. Α, 62), μετὰ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ Γαργγηττός, παρὰ τὸν Ὑμηττόν, πατρίς τοῦ Ἐπικούρου ἢ Ἀλωπεκῆ (ν. Ἀγγελόκηποι), 10 στάδια ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, πατρίς τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Σωκράτους ἢ Ἀλιμοῦς, κατοικία τοῦ Θουκυδίδου, Β τοῦ ἀκρωτηρίου Κωλιάδος, ἐφ' οὗ ἴστατο ναὸς Ἀφροδίτης. Πρὸς τὴν Βοιωτίαν δ' ἦσαν αἱ

Ἐλευθεραὶ, ἔχουσαι ναὸν τοῦ Διονύσου· ἡ Οἰνόνη, ὁ Δρύμιος καὶ τὸ Πάνακτον, καὶ ἐπὶ τοῦ Πάρνηθος τὸ φρούριον ἡ Φυλὴ· ἦν κατέλαβεν ὁ Θρασύβουλος ὅτε ἐξεδίωξε τοὺς Ἀ'. Προσέτι δὲ ἡ Δεκέλεια, ὑπὸ τοὺς Β πρόποδας, ὑπὲρ ἦν ὠχυρώθησαν οἱ Σπαρτιᾶται ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὁ Ὄρωπὸς ἦν ὅτε μὲν Ἀττικὸς ὅτε δὲ Βοιωτικὸς, καὶ εἶχεν, ἀντικρὺ τῆς Εὐβοίας, λιμένα τὸ Δελφίνιον, μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀμφιαράου, ὅστις ἐνταῦθα ἐλέγετο βυθισθεὶς εἰς τὴν γῆν. Μαραθῶν, Τρικόρυθος, Οἰνόνη καὶ Προβάλινθος ἀπετέλουν τετράπολιν. Ἐαμνοῦς ἔκειτο ἄνω καὶ Β τοῦ Μαραθῶνος ὑπὲρ τὸν Εὐρύππον, καὶ εἶχε περίφημον ναὸν Νεμέσεως. Αἱ Ἀφιδναὶ, ἔχουσαι ἀνατολικῶς τὴν Τρινεμείαν, ἔνθα ἦσαν αἱ πρῶται πηγαὶ τοῦ Κηφισοῦ. Τοῦ Μαραθῶνος ἡ πεδιάς ἔχει μῆκος περίπου 2 ὥρων καὶ πλάτος 1/2-1 ὥρας. Ἐνταῦθα καὶ ὁ Θησεὺς ἐφόνησε τὸν Μαραθῶνιον σὺν, καὶ συνεκροτήθη τῷ 490 π. Χ. ἡ περίφημος μάχη. Κατὰ τὰ Ν ὕψεται χῶμα 200^μ περιμέτρον καὶ 12^μ ὕψος ἔχον, πιθανῶς ὁ τάφος τῶν κατὰ τὴν μάχην πεσόντων Ἀθηναίων. Ὑπῆρχε δὲ καὶ μικρότερος τῶν Πλαταιῶν (Παυσ. Α, 32, 3), ἀλλ' ἐξηφανίσθη. Πλησίον δὲ τοῦ Μαραθῶνος ἦν ἡ πηγὴ Μακαρία, μετὰ ὄρους, σπηλαίου καὶ μαντείου τοῦ Πανός. Εἰς δὲ τὴν Παραλίαν ἔκειντο αἱ Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες παρὰ τῷ ποταμῷ Ἐρασίῳ, καὶ οὐ μακρὰν αὐτῶν ἡ Βραυρωνία, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος καὶ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, ὃ ἐλέγετο κομισάσα ἐκ τῆς Ταυρίδος ἡ Ἰφιγένεια μετὰ τοῦ Ὀρέστου· ἤρπασε δ' αὐτὸ ὁ Ἐβέρξης. Ἐκεῖ καὶ τελετὴ ἦγετο ἐτησίᾳ, τὰ Βραυρωνία. Κατὰ πενταετίαν δ' ἐτελοῦντο αὐτόθι καὶ Διονύσια. Νοτιώτερον ἔκειτο ἡ Στειρία, πρὸς ἦν ἔφευγον ἡ Στειρία ὁδὸς ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ἔνθα ἐγεννήθησαν ὁ Θηραμένης καὶ ὁ Θρασύβουλος· Πρασσιαὶ (ν. Ῥάφτι), ἔχουσαι ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τάφον τοῦ Ἐρυσίχθονος,

οἰοῦ τοῦ Κέκροπος· Ποταμὸς, ἔνθα ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἴωνος· Θορικὸς, ἔχων λιμένα καὶ Ἀκρόπολιν, ἧς ἐρείπια σώζονται. Παρὰ τῷ Λαυρεΐῳ ἦν ἡ Ἀνάφλυστος (ν. Ἀνάβυσσος), ἔχουσα ὄχυρὸν λιμένα καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ νησίδιον Ἐλαιοῦσσαν (Λαγονῆσι). Οἱ δῆμοι Σφηττὸς, Λάμπτραι, Θόραι, Ἀνάγυρος, ἦσαν παρὰ τῷ ἀκρωτηρίῳ Ζωστήρι, ἔχοντι ναὸν τῆς Μητρὸς θεῶν· ἐρρήθη δ' ὅτι ἡ παροιμία «ἀνάγυρον κινεῖν» προῆλθεν ἐκ κακόσμου τινὸς φυτοῦ ἐκεῖ που φυζμένου. Αἱ Ἀλαὶ Αἰξωνίδες εἶχον ἀλικάς· ἡ δ' Αἰξωνὴ ἦν ἐπίσημος δῆμος, οὗ οἱ κάτοικοι κατηγοροῦντο ὡς φιλέριδες. Μεσογαίως δ' ἔκειτο ἡ Παιανία (ν. Λιόπεσι), ἐπὶ τῆς Στειρίας ὁδοῦ, πατρίς τοῦ Δημοσθένους. Τοῦ Σουνίου δ' ἀνατολικῶς παρετείνετο ἡ Μάκρις, ἡ νῆσος τῆς Ἐλένης, (ν. Μακρονῆσι), ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἀπέβη ἡ Ἐλένη εἴτε ὅτε τὸ πρῶτον ἠρπάγη, εἴτε ἐπὶ τῆς ἐκ Τροίας ἐπιστροφῆς τῆς. Ἡ δ' ἐπισημοτάτη τῶν τῆ Ἀττικῆ ἀνηκουσῶν νήσων ἦν ἡ Σαλαμίς, ἡμικυκλικὸν ἔχουσα τὸ σχῆμα, κατέναντι τῆς Ἐλευσίνος. Ἐν ταῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἦν αὐτοτελής (ἴδ. Αἰακός)· εἶτα, γενομένη Μεγαρικῆ, προὐκάλει ἐπὶ πολὺ ἔριδας μεταξύ Ἀθηνῶν καὶ Μεγάρων τέλος δ' ἐκυριεύθη, κατὰ προτροπὴν τοῦ Σόλωνος, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ κατεκυρώθη αὐτοῖς ὑπὸ τῆς Σπάρτης. Ἡ ἀρχαία τῆς νήσου πρωτεύουσα ἔκειτο εἰς τὴν νοτιὰν αὐτῆς ἀκτὴν· ἡ δὲ Νεοσαλαμίς ἐκτίσθη εἰς τ' ἀνατολικὰ, ἀπέναντι τοῦ ὄρους Αἰγάλεω τῆς Ἀττικῆς. Τὸ τῆ Ἀττικῆ πλησιέστατον αὐτῆς ἀκρωτήριον ἦν ἡ Κυνόσουρα, ἔνθα ἐστήθη τὸ τρόπαιον τοῦ Θεμιστοκλέους μετὰ τὴν μεγάλην ναυμαχίαν (480 π. Χ.), καὶ ἦν καὶ ὁ τάφος τοῦ πιστοῦ κυνὸς αὐτοῦ, τοῦ κολυμβήσαντος ἕως ἐκεῖ κατόπιν τῆς τριήρεώς του, ὅτε ὁ στόλος ἀπέπλευσεν ἐκ Πειραιῶς, καὶ ἐκεῖ πεσόντος νεκροῦ. Ἡ ναυμαχία δὲ συνεκροτήθη ἐν τῷ πορθμῷ μεταξύ τῆς πόλεως Σαλαμίνος καὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ οἱ

Ἀθηναῖοι ἦσαν ἐγκεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Ἐλευσίως (Ἡρδ. Η, 84). Τὰ παρακείμενα νησιδία Φαρμακούσα καὶ Ψυττάλεια (ν. Λιψοκουτάλα), κατεῖχοντο ὑπὸ Περσῶν ἄλλ' ὁ Ἀριστείδης ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἐκεῖθεν (Ἡρδ. Η, 95.—Αἰσχλ. Πέρσ. 442.—Πλούτ. Ἀροτ. Θ.—Στράβ. Θ, 395). Ἐν γένει περὶ Ἀττικῆς ἴδ. Πaus. Α.—Στράβ. Θ, 390.

Ἀττικισταὶ, 1) μεταγενέστεροι συγγραφεῖς οἱ ἀξιούντες νὰ γράφωσιν οὐχὶ εἰς τὴν κοινὴν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον, ὡς ὁ Αἰλιανὸς, Ἀρριανὸς, Λουκιανὸς, Ἀριστείδης, Ἡλιόδωρος, Φιλόστρατος, Λόγγος, καὶ ἄλλοι.—2) Οἱ περὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀττικισμῶν ἀσχοληθέντες γραμματικοὶ, ὡς ὁ Μοῖρις, ὁ Φρύνιχος, Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος.

Ἀττικὸς, 1) Τίτος Πομπόνιος, Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς 109 π. Χ., κατὰ τὰς ἐμφυλίους ἐριδας τῆς Ῥώμης εἰς Ἀθήνας φυγὼν, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκεῖ διαμείνας καὶ σπουδάσας, καὶ τὴν πόλιν διὰ τοῦ πλοῦτου τοῦ εὐεργετήσας, ὄθεν καὶ τὸ ἐπωνύμιον αὐτοῦ (C. Nep. Att.).—2) Ἴδ. Ἡρώδης.

Αὐγή, ἴδ. Τήλεφος.

Αὐγείας, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Αὐγουστος (Ἑλλ. Σεβαστὸς), τίτλος ὃν ἔλαβε κατὰ πρῶτον ὁ Ὀκταβιανὸς, ἀποφεύγων τὸν τῷ λαῷ τῆς Ῥώμης ἐτιυποπτον καὶ μὴ προσφιλεῖ τοῦ αὐτοκράτορος, ἔφερον δὲ μετ' αὐτὸν πάντες οἱ αὐτοκράτορες ἐνθρονιζόμενοι, καὶ μόνοι αὐτοί.

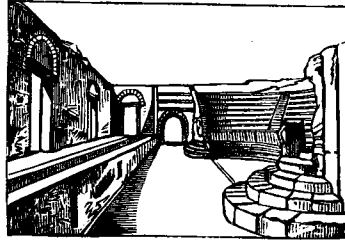
Αὐθέψης, μαγειρικὸν σκεῦος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μνημονευόμενον (Cic. Rosc. Am. XLVI.—Lempr. Elag. XIX), καὶ πιθανῶς περιέχον καὶ τὸ πῦρ καὶ τὰ πρὸς ζεῖσιν προσωρισμένα

ἀντικείμενα (ὡς τὸ ῥωσικὸν λεγόμενον σαρμαβάριον). Τοιοῦτο νομίζεται τὸ ἐν Πομπηῶν εὐρεθὲν κατὰ τὴν προσρητημένην εἰκόνα,

ἐνθα οἱ ἄνθρακες ἐτίθεντο ἐν τῷ μέσῳ, περίξ δὲ τὸ ὕδωρ ἢ εἴ τι ἄλλο ρευστὸν, ἐκρέον διὰ τοῦ εἰς τ' ἀριστερὰ ραινομένου κρουνοῦ.

Αὐλαία, τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου παραπέτασμα, μὴ αἰρόμενον ὡς εἰς τὰ νέα θεάτρα, ἀλλὰ καταβιβαζόμενον καὶ τυ-

λισσόμενον εἰς κύλινδρον ὑπὸ τὰ προσκίθιον, ἐνθα φαίνεται ἡ θέσις εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς εἰκόνας.

Αὐλή, ἴδ. οἶκος.

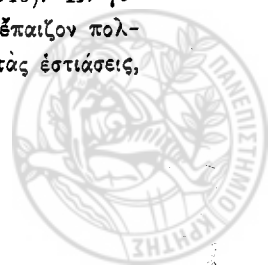
Αὐλῆς, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, Ν τῆς Χαλκίδος. Ἐκεῖ συνήλθεν, εἰς τὴν Τροίαν ἐκπλέων, ὁ ἑλληνικὸς στόλος, εἰς τὸν λιμένα τὸ μικρὸν βαθὺ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 304).

Αὐλὸς, τὸ σύνθηες ἐμπνευστὸν μουσικὸν ὄργανον τῶν ἀρχαίων, κατ' ἀρχὰς ἀ-

φελῆς (μόναυλος), ἐξ ἀπλοῦ καλάμου (καλάμιος), ἔχων μίαν τρύπαν μόνον πλαγίως· εἶτα δὲ ξύλινος παρὰ διαφοροῖς

λαοῖς, ἢ μετάλλινος, τὸ πρῶτον παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς, ἐξ ὁστοῦ ἢ ἐξ ἐλέφαντος μετὰ περισσοτέρων ὀπῶν. Ὁ πλαγιάυλος εἶχε συνήθως ἐξοχὴν εἰσερχομένην εἰς τὰ χεῖλη, ἐκρατεῖτο γωνιαίως πρὸς τὸ σῶμα (Εἰκὼν), καὶ ἦν τὸ κυρίως μουσικὸν ὄργανον τῶν Σατύρων. Ἐφευρέτης δ' αὐτοῦ ἐλέγετο ὁ Μίδας (Pl. VII, 57.—Apul. Met. XI, 245). Ἐν γένει δ' ἐχρησίμευεν ὁ αὐλὸς, ὃν ἔπαιζον πολ- λάκις αἱ αὐλητρίδες, εἰς τὰς ἐστιάσεις,

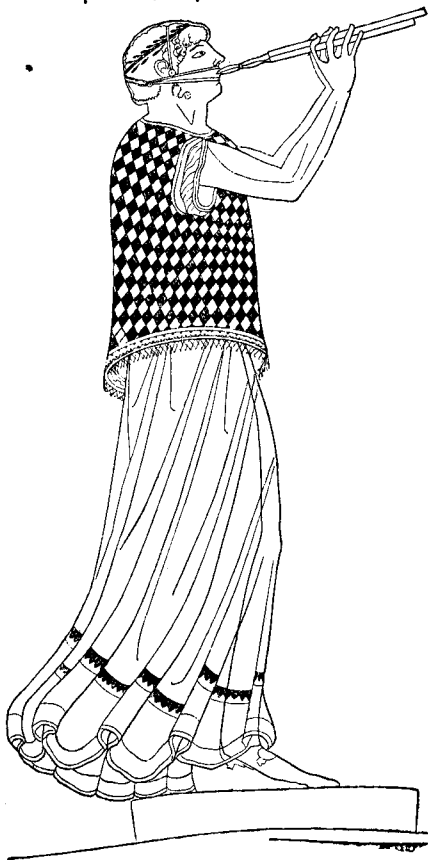

τοὺς χοροὺς, τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς, προσέτι καὶ εἰς τὸ νὰ διδῆ τὸν ρυθμὸν τοῖς ἐρέταις εἰς τὰς τριήρεις, καὶ νὰ συνοδεύῃ τὴν λύραν καὶ νὰ ὑποβοηθῇ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ῥαψωδῶν ἢ τῶν ὑποκριτῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Πολλάκις δ' εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἔπαιζε δύο συγχρόνως αὐλοὺς, ἐμφυσῶν αὐτοῖς ἄνωθεν, ὡς εἰς τοὺς σημερινούς εὐθυαλοὺς (κλαρινέττας), καὶ ὁ Ἡρόδοτος περὶ τῶν λυδίων δύο αὐλῶν

φόρου μήκους ἔδιδον ἐπτὰ διαφόρους τόνους, οἷα ἐστὶν ἔτι ἐν χρήσει ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ἰδ. Μουσική.

Αὐλῶν, ἐν γένει στενὴ κοιλάς ἰδίως δὲ 1) πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ, κατὰ τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Κυπαρίσσου, μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ (Ἐν. Ἑλλ. Γ, 2, 25. 3, 8. — Στρβ. Η, 850. — 2) Πόλις μετὰ λιμένος ἐν Ἰλλυρίᾳ. — 3) πόλις ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὸ ΒΔ τοῦ Στρυμωνίου κόλπου. — 4) χώρα ἐν Λαυρεΐῳ τῆς Ἀττικῆς.

Αὐλώπις, ἡ ἀρχαία περικεφαλαία τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, ἔχουσα προσωπίδα, ἥτις,

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

ὅτε κατεβιάζετο, ὡς εἰς τὴν ἀριστερὰν εἰκόνα, ἐκάλυπτεν ὅλον τὸ πρόσωπον, πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν.

Αὐξήσια καὶ **Δαμία**, δύο θεότητες, ἢ πιθανώτερον ἐπίθετα τῆς Δήμητρος (εἰς τὴν αὐξῆσιν προκαλοῦσης) καὶ τῆς Κόρης, λατρευόμεναι μεθ' ὁμοίων τελετῶν ὡς αἱ θεαὶ ἐκεῖναι, πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, οἷον ἐν Τροιζίνι, Αἰγίνῃ, Κρήτῃ, Ἐπιδαύρῳ, ἔχουσαι καὶ μυστήρια (Ἡρδ. Ε, 82—88. Πaus. Β, 30, 5. 32, 2).

Αὐξῶ, ἴδ. Χάριτες.

Αὐτεσίων, ἴδ. Θήρας.

Αὐτομάτη, ἴδ. Βούσιρις.

Αὐτομέδων, 1) υἱὸς Διῶρου, ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως, (Ὅμ. Ἰλ. Π, 148. Ρ, 429. 459. Φ, 574), ἐξ οὗ καὶ παρὰ Ῥωμαίοις οὕτως ἐπεκαλεῖτο πᾶς ἐπιδέξιος ἡνίοχος (Cic. Rose. Am. XXXV, 98). — 2) Τύραννος τῆς Ἐρετρίας, κατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Αὐτονομή, ἴδ. Ἀκταίων.

Αὐτονομία, τὸ δικαίωμα τῶν πόλεων τοῦ διοικεῖσθαι κατ' ἰδίους νόμους καὶ πολιτικῶς ἀνεξαρτητῶς. Ἡ Ἀνταλκίδαιος εἰρήνη

ὀμιλῶν λέγει (Α, 17) τὸν ἕνα αὐτῶν ἀνδρῆϊον (ἀρσενικόν, πιθανῶς βαρύτονον), τὸν δ' ἄλλον γυναικειῶν (ἴσως ὀξυφωνόν). Ὑπῆρχε δὲ καὶ ὁ ἄσκαυλος, συγχείμενος ἐξ αὐλοῦ φυσωμένου δι' ἄσκαυ, ὡς τὴν σημερινὴν κάρθαν. Ἐμβλημα δὲ τοῦ Πανός, καὶ ἐφεύρεσις αὐτοῦ, ἢ τοῦ Μαρσίου, τοῦ Ὑάγνιδος ἢ τοῦ Ὀλύμπου ἦν καὶ ἡ σύριγξ, συγκειμένη ἐξ ἐπτὰ αὐλίσκων, οἵτινες διὰ δια-

ἀπένειμεν αὐτὴν εἰς πάσας τὰς ἐν Εὐρώπῃ ἑλλ. πόλεις καὶ τὰς νήσους, πλὴν πέντε. Παρὰ Ῥωμαίοις αἱ αὐτόνομοι πόλεις ἐδικαιούντο νὰ ἔχωσι καὶ ἴδια νομίσματα.

Αὐτόχθονες, οἱ εἰς χώραν τινὰ θεωρούμενοι ὡς μὴ ἔξωθεν ἐποικήσαντες, ἀλλ' ἀνέκαθεν ἐξ αὐτῆς καταγόμενοι. Ἰδίως δ' ἐκαυχῶντο ἐπὶ τῇ αὐτοχθονίᾳ αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἀρκάδες, καὶ περὶ τῶν πρώτων λέγει ὁ Θουκυδίδης (Α, 2) «τὴν γοῦν Ἀττικὴν, ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὔσαν, ἄνθρωποι ὄκουν οἱ αὐτοὶ αἰεὶ,» ὁ ἐπικυροῖ καὶ ὁ Πλάτων (Μενέξ. 245) καὶ ἄλλοι· ὁ δ' Ἀντισθένης ἐχλεύαζεν αὐτοὺς κοχλίᾳς, καθ' ὃ ἀξιοῦντας ὅτι εἰσὶ γηγενεῖς.

Ἀφακα, πόλις ἐν Κοίλῃ Συρία παρὰ τῷ ποταμῷ Ἀδώνιδι, μετ' ἐπίσημου ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης καὶ χρηστηρίου, ὁ πρῶτος ὁ Κωνσταντίνος κατήργησεν.

Ἀφαιμιῶται, δούλοι ἐν Κρήτῃ (Ἀθν. σ. 263. — Στρβ. ΙΕ, 1027).

Ἀφχερὺς, 1) ἴδ. Ἀχελος καὶ Ἰδας. — 2) Γαμβρὸς τοῦ Ἰσοκράτους, υἱὸς Ἰππίου τοῦ σοφιστοῦ καὶ Πλαθάνης, ρήτωρ καὶ τραγικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος περὶ 369 καὶ 342. Εἰς τῶν λόγων αὐτοῦ ἐγράφη, πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατρὸς του, «Πρὸς Μεγακλειδὴν περὶ τῆς ἀντιδόσεως.» Ἐποίησε δὲ καὶ 37 τραγωδίας, καὶ δις ἐνίκησεν εἰς τὰ Διονύσια καὶ δις εἰς τὰ Λήνια (Πλούτ. Γ Ρ. σ. 839)· περιεσώθη δὲ οὐδὲν ἐκ τῶν ἔργων του.

Ἀφέται ἢ **Ἀφεταί**, ὄρμος κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου τῶν Παγασῶν, ἔνθα ὁ Ἡρακλῆς ἀφέθη ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐνταῦθα κατέπλευσεν ὁ περσικὸς στόλος μετὰ τὴν ἐν Σηπιάδι ἤτταν, καὶ ὁ Ξέρξης διέταξε σταδιοδρομίαν (Ἡρδ. Ζ. 193. Η, 6).

Ἀφετοὶ ἡμέραι, ἐν Ἀθήναις αἱ τῆς ἀργίας τῆς βουλῆς καὶ τῶν δικαστηρίων, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἀποφράδων (τῶν

τριῶν τελευταίων ἐκάστου μηνός), ἐν αἷς μόνον τὰ φονικὰ ἐδικάζοντο.

Ἀφθόνιος, σοφιστὴς ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὸ τέλος τοῦ γ'. αἰῶνος μ. Χ. ἔγραψε Προγυμνάσματα, κατὰ τὸν ἀρχαιότερον Ἑρμογένην, διατηρηθέντα, καὶ ἐν τῷ ις' καὶ ιζ' αἰῶνι εἰς τὰ σχολεῖα ὡς κείμενον πρὸς ἄσκησιν εἰς τὴν ρητορικὴν παραδεδεγμένα. Συνέταξε δὲ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ ἦν ἐπέγραψε Χρείαν, τὴν εἶτα Ἀφθονίαν ἐπικληθεῖσαν. Τῷ ἀποδίδονται δὲ καὶ 40 τῶν Αἰσωπέων μύθων.

Ἀφιδναὶ καὶ **Ἀφιδνα**, (ν. Καπανδρίτι), μία τῶν 12 ἀρχαιότατων πόλεων τῆς Ἀττικῆς 3 ὥρας ἀνατολικῶς τῆς Δεκελείας. Ὁ Θησεύς, ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, τὴν εἶχε κρύψει ἐκεῖ, δι' ὃ οἱ Τυνδαρίδαι ἐκυρίευσαν αὐτῆς τὸ φρούριον (Ἡρδ. Θ, 73). Ἦν δ' ὠχυρωμένη καὶ ἐπὶ Δημιοσθένους (Στρβ. Θ, 396).

Ἀφλαστον,

κόσμημα ἐκ σανίδων τιθέμενον εἰς τὴν πρύμνην τῶν πλοίων.

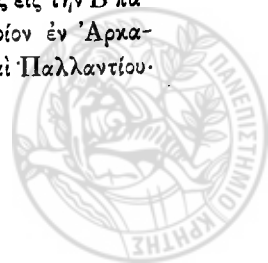
Ἀφροδίσα,

ἑορτὴ τῆς Ἀφροδίτης πολλαχοῦ τελουμένη, ἀλλὰ κυρίως ἐν Πάφῳ τῆς Κύπρου, ἔνθα ὁ Κινύρας ὠκοδόμησε τὸν ναὸν τῆς θεᾶς. Εἰς τούτου δὲ τὴν γενεάν ἔμενον ἡ ἱερωσύνη, καὶ ὁ πρῶτος ἱερεὺς ἐλέγετο ἀγήτωρ, πιθανῶς ὡς ὁ ὀδηγῶν τὴν πομπήν. Αἱ δὲ θυσίαι ἦσαν ἀναίμακτοι (Στρβ. Δ, 683. — Ἡσύχ. λ. Ἀγήτωρ).

Ἀφρικὴ, ἴδ. Λιβύη.

Ἀφροδισίας, 1) πόλις Καρικὴ πρὸς τῇ Φρυγίᾳ, εἶχεν ἐπίσημον ναὸν Ἀφροδίτης, οὐ μεγάλα λείψανα σώζονται. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Κιλικίας, ἀντικρὺ τῆς Κύπρου. — 3) Παράλιος πόλις τῆς Κυρηναικῆς, ἔχουσα ναὸν Ἀφροδίτης (Ἡρδ. Δ, 169).

Ἀφροδίσιον, 1) Πόλις εἰς τὴν Β παρὰ τὴν τῆς Κύπρου. — 2) Χωρίον ἐν Ἀραβίᾳ, μεταξὺ Μεγαλοπόλεως καὶ Παλλαντίου.

Ἀφροδίτη, καθ' Ὅμηρον (Ἰλ. Ε, 371, 428), θυγάτηρ Διὸς καὶ Διώνης καθ' ἡμέως τῆς φύσεως. Ἐντεῦθεν καὶ Ἀναδυομένη, Ἀφρογένεια, Κυπρογένεια ἐπελέγετο· θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἔρωτος, πασῶν ἡ ὠραιότατη. Ὅπαδοί αὐτῆς εἰσὶν αἱ Χάριτες, αἱ Ὁραι, ἡ Πειθῶ, ὁ Πέθος, ὁ Ἴμερος, καὶ ἔφερε τὸν κροσσόν, «ἐνθα οἱ θελκτῆρια πάντα τέτυκτο» (Ὅμ. Ἰλ. Ε, 215).

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

Ἡσίοδον (Θεογ. 190), ἐκ τοῦ ἄφρου τῆς θαλάσσης εἰς Κύπρον ἀναδυσα, ἴσως διότι ἐξ Ἀσίας ἦλθεν ἐκεῖ ἡ λατρεία τῆς Ἀστάρ-

της, προστάτιδος τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως. Ἐντεῦθεν καὶ Ἀναδυομένη, Ἀφρογένεια, Κυπρογένεια ἐπελέγετο· θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἔρωτος, πασῶν ἡ ὠραιότατη. Ὅπαδοί αὐτῆς εἰσὶν αἱ Χάριτες, αἱ Ὁραι, ἡ Πειθῶ, ὁ Πέθος, ὁ Ἴμερος, καὶ ἔφερε τὸν κροσσόν, «ἐνθα οἱ θελκτῆρια πάντα τέτυκτο» (Ὅμ. Ἰλ. Ε, 215). Ἐνιαχοῦ, ὡς ἐν Ἀθήναις, ἐλατρεύετο καὶ ὡς Πάνδημος, ἥτοι ἐπὶ πάντων ἐξουσίαν ἔχουσα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἐπίθετον τοῦτο παρεῖχεν ἀφορμὴν εἰς παρεξήγησιν, τῇ ἀπεδόθη καὶ ἡ ἐπωνυμία Οὐρανία. Καθ' Ὅμηρον (Ὀδύσ.) ἦν σύζυγος τοῦ Ἥφαιστου, ἀλλ' ἠγάπα τὸν Ἄρην, δι' ὃ καὶ τὸ ἐπίθετον Ἀρεία ἐνίοτε φέρεται. Ἡ κυριώτερα ἔδρα τῆς λατρείας αὐτῆς ἦν ἡ Κύπρος, ὡς ἐκ τῆς θαλάσσης δὲ προελθοῦσα, ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς προστάτις τοῦ αἰσίου πλοῦ, ὑπὸ τὰς ἐπωνυμίας Λιμνησία, Εὐπλοία, Γαληνεῖα· ὡς δ' ἐκ τῶν μερῶν ἔνθα ἦσαν τὰ ἀρχαιότερα αὐτῆς ἱερά, Κύπρις, Παφία, Ἀμαθουσία, Ἰδαλία, Κνιδία, Κυθήρεια καὶ Ἐρυνίκη ἐν Σικελίᾳ, διότι εἶχεν ἱερὸν εἰς τὸ ὄρος Ἐρυκα, τῆς λατρείας τῆς ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐκεῖ εἰσαχθείσης. Ἐκ τοῦ Ἄρεως ἔσχε τὸν Ἔρωτα (ἴδ. Ἄρης), ἐκ τοῦ Ἀγχίσου δὲ τὸν Αἰνεΐαν. Ἐμβλήματα αὐτῆς φυτικά ἦσαν ἡ μύρτος, τὸ ρόδον, ὁ μήκων, τὸ μῆλον, ὃ ἔλαβε παρὰ τοῦ Πάριδος (ἴδ.), νικήσασα τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὸν περὶ κάλλοις διαγωνισμόν· ἐκ δὲ τῶν ζώων ὁ λαγῶς, καὶ ἐκ τῶν πτηνῶν ἡ περιστέρα καὶ ὁ στρουθός· ἐνίοτε δὲ τῇ ἀπενέμετο καὶ ὁ δελφίν ὡς ποντογενεῖ.

Ἡ τέχνη παρίστησιν αὐτὴν ὡς νέαν χαριεστάτην, ἔχουσαν γλυκεῖαν, ἐνίοτε δὲ καὶ μεγαλοπρεπῆ τὴν ἔκφρασιν τῆς κάλλοις. Ἡ τῆς Μήλου ἐν Παρισίοις καὶ ἡ τῶν

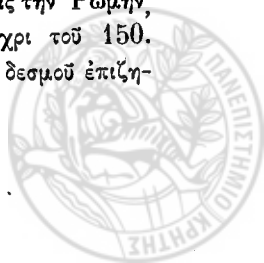
Μεδίκων ἐν Φλωρεντία εἰσὶ τὰ δύο πρότιστα σωζόμενα ἀριστουργήματα. Ἡ πρώτη δ' αὐτῶν παρίστα ἴσως τὴν θεᾶν, ἐν συμπλέγματι μετὰ τοῦ ἀφωπλισμένου Ἄρεως (Marte Ludovisi), ἐνοπτριζομένην εἰς αὐτοῦ τὴν ἀσπίδα. Ἰδ. Ῥαγκ. Ἰστ. καλλ. Τόμ. Α'. 388.

Ἀφροδιτόπολις. Τέσσαρες πόλεις ἐν Αἰγύπτῳ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα.

Ἀφυτις, πόλις τῆς Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἔχουσα ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἄμμωνος (Θουκ. Α, 64).

Ἀχαΐα, ἀρχαιότατα καὶ Αἰγιάλεια (Στρβ. Η, 383.—Παυσ. Ε, 1, 1. Ζ, 1, 1) καλουμένη, ἦν τὸ βορειοδυτικὸν τμήμα τῆς Πελοποννήσου, ἀποτελοῦν κατ' ἀρχὰς τὴν δωδεκάπολιν, εἶτα καὶ πρὸς ἀνατολὰς μᾶλλον ἐκταθὲν, ἐπὶ δὲ Ῥωμαίων (Liv. Cic. Caes.) ὅτε μὲν πᾶσα ἡ Πελοπόννησος, ὅτε δὲ πᾶσα ἡ Ἑλλάς οὕτω καλουμένη. Πρὸς τὴν Ἀρκαδίαν ὠρίζον αὐτὴν τὰ ὄρη Κυλλήνη, Κραῖθις, Κερύνεια, Ἐρύμανθος ἢ Ὀλωνός, ὧν τινα ἔχουσιν ὕψος μέχρι 8,000 ποδῶν. Βορειότερον δὲ τούτων, μέχρι τῆς θαλάσσης ἐκτεινόμενον, ἦν τὸ Παναχαϊκόν. Τὰ κυριώτερα δ' ἀκρωτήρια ἐκαλοῦντο Ἄραξος, παρὰ ταῖς Πάτρας, Ῥίον, ἔχον ἄλλοτε ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Δρέπανον. Ποταμὸς μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (Α, 145) ὁ Κραῖθις. Αἱ Πάτραι κεῖνται εἰς τὴν ΒΔ γωνίαν αὐτῆς· ἀνατολικώτερον δ' ἦσαν αἱ Ῥυπαί, τὸ Αἴγιον, ἡ Κερύνεια, ἡ Ἐλίκη καὶ ἡ Βούρα, ἀμφότεραι διὰ σεισμοῦ καταποντωθεῖσαι τῷ 373 π. Χ. (Διόδ. ΙΔ, 48.—Στρβ. Α, 384.—Παυσ. Ζ, 24), ἡ Αἴγειρα καὶ ἡ Πελλήνη. Μεσογείως δ' εἰς ὑψηλὴν θέσιν ἔκειτο ἡ Τριταία (Στρβ. Η, 383). Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι ἦσαν Πελασγοὶ καὶ Ἴωνες, ἐξ ὧν καὶ ἡ δωδεκάπολις· οὗτοι δ' ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τοῦ Τισαμενοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀρέστου, ἀπῆλθον εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ ἔκτοτε ἡ χώρα ὠνομάσθη Ἀχαΐα. Εἰς τὸν περσικὸν πόλεμον οἱ Ἀχαιοὶ δὲν μετέσχον· οὐδέτεροι δ' ἔμειναν

καὶ εἰς τὸν πελοποννησιακόν, καθ' ὃ μὴ συμπαθούντες πρὸς τοὺς Δωριεῖς. Ἐν Αἰγίῳ δ' ἐτέλουν κοινὴν πανήγυριν εἰς Δία τὸν Ὀμάριον ἢ Ὀμαγύριον καὶ εἰς Δήμητραν τὴν Παναχαϊάν. Ἀλλὰ στενωτέρον συνεδέθησαν κατὰ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου (281 π. Χ.) αἱ πόλεις Πάτραι, Δύμη, Τριταία καὶ Φαραί, αἷς ἀμέσως προσετέθησαν καὶ ἐξ ἄλλαι (Πολβ. Β, 41), ἀποτελέσασαι τὸν Ἀχαϊκὸν κληθέντα δεσμὸν, εἰς περικωπὴν ἀφιχθέντα ἐπὶ Ἀράτου (251 π. Χ.). Καὶ προσείλκυσε μὲν οὗτος καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὸ κοινόν, ἀλλ' ἡ Σπάρτη, ἡ Μεσσηνία, ἡ Ἥλις, καὶ μέρος τῆς Ἀρκαδίας δὲν προσῆλθον δι' ὃ καὶ ὅτε ὁ Κλεομένης Γ', βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Μεγαλόπολεως (224) ἔφθασε νικηφόρος πρὸς τῆς Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, ὁ δεσμὸς συνεμάχησε μετ' Ἀντιγόνου τοῦ Δώσωνος, ὅστις προσέθηκεν αὐτῷ καὶ τὴν Τεγέαν καὶ τὴν Μαντίνειαν. Ἠττήθη ὁμως ὁ Ἄρατος ἐν Καρυαῖς ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἐκινήθησαν κατὰ τῶν Μακεδόνων, οὗτοι στενωτέρον συνεδέθησαν μετὰ τοῦ ἀχαικοῦ δεσμοῦ, ἐν μεγάλῳ ὠφέλησε καὶ ἡ ἐκλογή τοῦ Φιλοποίμενος ὡς στρατηγοῦ, καὶ κατενικήθη ὁ Μαχανίδας, τύραννος τῆς Σπάρτης, καὶ προσηγήθη πᾶσα ἡ Ἀρκαδία εἰς τὸν δεσμὸν, ὅστις ἔκτοτε μετὰ τῆς Ῥώμης συμμαχίας (195), ἐκυρίευσεν καὶ τὴν Σπάρτην. Ἀλλ' ἡ Ῥώμη ζηλοτυπήσασα, ἐστράφη αὐθις κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁ Φιλοποίμην συλληφθεὶς, ἀπέθανεν ἐν αἰχμαλωσίᾳ, καὶ ὁ δεσμὸς ἐδιεσχέθη. Ὁ νέος στρατηγὸς Λυκόρταξ, ὁ πατήρ τοῦ ἱστορικοῦ Πολυβίου, ἐπεζήτησε μάλιστα τὸν Μακεδόνα Περσεῶς τὴν συμμαχίαν· ὅτε δ' ἔπεσεν ὁ Περσεὺς ἐν Πύδνᾳ (168), Καλλικράτης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπάλου μερίδος ἐν τῷ δεσμῷ, παρέδωκε 1000 τῶν ἐπισημοτέρων συμπολιτῶν του εἰς τὴν Ῥώμην, ἐνθα ἔμειναν αἰχμάλωτοι μέχρι τοῦ 150. Τῷ 147, τὴν ἐξασθένεισιν τοῦ δεσμοῦ ἐπίζη-

τοῦσα ἢ Ῥώμη, ἀπήτησε τὴν ἐξαίρεσιν ἀπ' αὐτοῦ τῶν πόλεων Κορίνθου, Ὀρχομενοῦ, Ἄργους, Ἡρακλείας καὶ Οἴτης· ἀντιστὰς δ' ὁ δεσμὸς, ἠττήθη ὑπὸ τοὺς στρατηγούς Διαῖον καὶ Κριτόλαον. Ὁ δὲ Ῥωμαῖος Μόμμιος, νικήσας τοὺς Ἀχαιοὺς ἐν Λευκοπέτρα (146), ἐκυρίευσε καὶ κατέστρεψε τὴν Κόρινθον, ὁ δεσμὸς διελύθη, καὶ ἡ Ἀχαια, ὀλιγαρχικῶς ὀργανωθείσα, ἐγένετο ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. (Ἰδ. Πλούτ. Φιλίπ. Ἄρατ. — Πολβ. Liv. XXVII). Ἐτὺ δεσμοῦ ἐν τῇ ἀκμῇ του προΐσταντο τὸ πρῶτον δύο στρατηγοί, εἶτα δὲ εἷς, ἔχων πᾶσαν τοῦ δεσμοῦ τὴν ὑπερτάτην διοίκησιν. Ὑπῆρχε δὲ, μέχρι τοῦ 256 καὶ εἰς γραμματεὺς, καὶ εἰς τὰς ἐκστρατείας ὑποστράτηγοι καὶ εἰς ἵππαρχος. Εἶχε δ' ὁ δεσμὸς καὶ βουλὴν, ἧς τὰ μέλη ἐκαλοῦντο δημιοῦργοι (Πολβ. Β, 9. — Liv. XXXVIII, 30), δώδεκα ἐν ὅλοις, μετὰ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ ἵππαρχου. Συνῆρχοντο δ' οἱ πληρεξούσιοι τοῦ δεσμοῦ δις τοῦ ἔτους, τὸ ἕαρ καὶ τὸ φθινόπωρον εἰς τὸ Αἴγιον, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἀλλαγῶν, ἵνα νομοθετῶσιν, ἀποφασίζωσι περὶ πολέμου ἢ εἰρήνης, συμμαχιῶν, κτλ., ἐκάστου πολίτου ὑπερτριακονταετοῦς δικαιουμένου νὰ μετέχη τῆς ἐκκλησίας. Μνημονεύεται δὲ πλὴν τούτων καὶ συμβουλίον τι, οὐ ἀκριβῶς γνωστὴ δὲν εἶναι· ἡ δικαιοδοσία (Στρβ. Η, 383. — Πaus. Ζ, 6).

Ἀχαιμένης, 1) Γενάρχης τῶν Ἀχαιμενιδῶν, οἷς ἀνήκον, ἀπὸ Κύρου, οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας (Ἡρόδ. Α, 125. Ζ, 11), ἡγεμῶν τῆς Περσίας ὑπὸ τὸν βασιλέα τῶν Μήδων Φραόρτην (Ἡρόδ. Α, 102). — 2) Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάπου, ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου, διοικητὴς τῆς Αἰγύπτου (Ἡρόδ. Ζ, 7. 97).

Ἀχαιοί, μία τῶν κυριωτέρων φυλῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἐλέγοντο καταγόμενοι ἀπ' Ἀχαιοῦ (τοῦ Εὐθύου, υἱοῦ τοῦ Ἑλληνος), ὅστις ἐξ Ἀττικῆς ὑπέταξε τοὺς Πελασγοὺς τῆς Ἀργολίδος καὶ τῆς Λακωνίας, ἢ κατ' ἄλλους ἐπέστρεψεν εἰς Θεσσαλίαν, ὅθεν κατήγετο (Ἡρόδ. Ζ, 132), καὶ ἐκαῖθεν οἱ

υἱοὶ τοῦ Ἄρχανδρος καὶ Ἀρχιτέλης κατήλθον εἰς Ἄργος, καὶ ἐκυρίευσαν ἐκαῖθεν πᾶσαν τὴν Πελοπόννησον πλὴν τῆς Ἀρχαδίας· δι' ὃ καὶ παρ' Ὀμήρῳ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀργείων τὸ ὄνομα ἀναφέρεται πάντοτε ὡς γενικῶν τῶν Ἑλλήνων. Ἄλλ' εἶτα, ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐξωσθέντες τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Λακωνίας, κατόκησαν ἀπὸ τῆς εἰσοδολῆς τῶν Δωριέων τὴν βορειοδυτικὴν χώραν τῆς Πελοποννήσου, τὴν πρὶν Ἴωνίαν ἢ Αἰγιάλειαν καλουμένην. Ὁ δ' Ὀβίδιος (ex Pont. IV, 10, 27) μνημονεῖται Ἀχαιῶν καὶ κατὰ τὰς βορείους παραλίας τοῦ Εὐξείνου πόντου.

Ἀχαιὸς, 1) υἱὸς Εὐθύου καὶ Κρεοῦσης. Ἰδ. Ἀχαιοὶ καὶ Εὐθύος. — 2) Ἀχαιὸς ἐξ Ἐρετριᾶς, τραγικὸς ποιητῆς, υἱὸς τοῦ Πυθοδωρίδα, σύγχρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Σοφοκλέους (Ὀλ. 74), ἀντίζηλος τοῦ Εὐριπίδου (Ὀλ. 83), ἔγραψεν 24 ἢ 44 δράματα, ἐξ ὧν εἷς ἐν μόνον ἐνίκησε (Σουίδ.). Ἰδίως ὁμῶς διεκρίνεται διὰ τὰ σατυρικά αὐτοῦ δράματα (Δ. Λαέρτ. Β, 133). Ὁ Ἀθηναῖος (X, σ. 451) λέγει τὸ ὄφος του σκοτεινὸν καὶ ἐνίοτε αἰνιγματῶδες. Περιλαμβάνεται δ' εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν λεγόμενον κανόνα μετὰ τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου καὶ Ἴωνος, εἰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ τραγωδία παρήκμαζεν ἤδη. Ὀλίγιστα δὲ σώζονται αὐτοῦ ἀποσπάσματα. — 3) Τραγικὸς ποιητῆς ἐκ Συρακουσῶν, μεταγενεστέρων χρόνων, γράψας 10 τραγωδίας. — 4) Διοικητὴς διορισθεὶς ὑπὸ Ἀντιόχου Γ', βασιλέως τῆς Συρίας, ἐπαναστατήσας, ἀλλὰ συλληφθεὶς εἰς Σάρδεις καὶ θανατωθεὶς τῷ 214 π. Χ. (Πολβ. Ε, 57. Η, 17).

Ἀχαρναί, δῆμος Ἀττικῆς, 60 στάδ. Β. τῶν Ἀθηνῶν (ν. Μενίδι), οἰνοφόρος καὶ ἐλαιοφόρος (Θουκ. Β, 19). Οἱ κάτοικοι ἐν ἄλλοις καὶ ἀνθρακεῖς (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.). Εἰς τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον ἔδωκαν 3000 ὀπλίτας.

Ἀχάτης, 1) Ἰδ. Αἰνεΐας. — 2) ποταμὸς ῥέων νοτίως τῆς Σικελίας, μεταξὺ

Καμαρίνης καὶ Γέλας, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ὁ παρ' αὐτῶ τὸ πρῶτον εὐρεθεὶς ἀγάτης λίθος (Θεόφρ. π. λίθ. Ἀπόσπ. 2. — Pl. XXXVII, 10, 54. — Sil. XIV, 229).

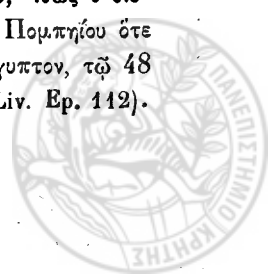
Ἄχελῶς, πρὶν καλούμενος Θόα ς, Ἄξενος, Θεστίος (ν. Ἀσπροπόταμον), ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, ἔχων 185 χιλιομέτρων μῆκος (Ὅμ. Ἰλ. Φ, 194). Ὀρμητικὸς καὶ διαυγὴς ἐκρέων τοῦ Πίνδου πρὸς νότον, διαιρεῖ τὴν Αἰτωλίαν τῆς Ἀκαρνανίας, καὶ ἐκβάλλει ὑπὸ τὰς Οἰνιάδας, ἔχων τὰς Ἐχινάδας νήσους εἰς τὰς ἐκβολὰς του (Θουκ. Β, 102). Μυθολογεῖται δὲ υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὁ Ὅμηρος τὸν λέγει κρείονα (Ἰλ. Φ, 194), ὁ Ἡσίοδος πρεσβύτερον τρισχιλίων ποταμῶν ἀδελφῶν του (Θεογν. 340). Ὑπὲρ τῆς Δηϊανείρας, κόρης Οἰνέως, τοῦ βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ἐπάλασσε πρὸς τὸν Ἡρακλῆν ὑπὸ τρεῖς διαφόρους μορφαὶς (Σοφοκ. Τραχ. 10) ὅτε δ' εἶχε τὴν τοῦ ταύρου, τῷ ἔθραυσθη ἐν κέρασ, καὶ τούτο αἱ Ναϊάδες ἐπλήρωσαν ἀνθέων, καὶ ἐγένετο κέρασ τῆς ἀφθονίας, ἣ ἔλαβον παρὰ τοῦ νικητοῦ, δοῦσαι εἰς ἀνταλλαγὴν ὃ εἶχον κέρασ τῆς Ἀμαλθείας. Τοῦτον δὲ τὸν μῦθον ὁ Στράβων ἐξηγεῖ ὡς ἐκ τῆς ἐπιπροῆς τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν εὐφορίαν τῆς χώρας (I, 450. — Ον. Μετ. VIII, 883. IX, 1—100). Διὰ πάσης δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸς ποταμὸς, καὶ ὁ Εὐριπίδης τὸν λέγει πατέρα τῆς Βοιωτικῆς Δίρκης (Βακχ. 514). Ἠῤῥξανε δὲ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας καὶ ἡ γειτνιασίς του εἰς τὸ Δωδωναῖον ἱερὸν, οὗ, ὡς ἐλέγετο, πᾶς χρησμός προσέθετε καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ προσφέρωσι θυσίαν καὶ εἰς τὸν Ἄχελῶν δι' ὃ καὶ ἐπικλήσεις εἰς αὐτὸν ἐγίνοντο ἐπὶ θυσιῶν, προσευχῶν καὶ ὀρκων. Τ' ὄνομα δ' αὐτοῦ, ἀποβὰν παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ προσηγορικῶν (Εὐρπ. Βακχ. 620), ἔφερον καὶ πολλοὶ ποταμοὶ τῆς Ἀρκαδίας καὶ τῆς Θεσσαλίας. Ἐλέγετο δὲ καὶ πατὴρ τῶν Σειρήνων.

Ἄχερουσία, λίμνη. 1) ἴδ. Ἀχέρων 1). — 2) Περιτετειχισμένον χωρίον ἐν Ἐρ-

μιόνη τῆς Ἀργολίδος, παρὰ βαράθρῳ, δι' οὗ ἐλέγετο ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἀνεκόμισε τὸν Κέρβερον ἐκ τοῦ Ἄδου (Παυσ. Β, 35, 10). — 3) Τὸ αὐτὸ ἐλέγετο περὶ τῆς Ἀχερουσιᾶδος χερσονήσου παρὰ τῇ Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Βιθυνίᾳ (Ξεν. Ἀνθ. ΣΤ. 2, 2). — 4) Λίμνη παρὰ τῷ νεκροταφείῳ τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ, ἐφ' ἧς ἐφέροντο οἱ νεκροὶ (Διοδ. Α, 96).

Ἀχέρων, 1) ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ τῆς Ἠπείρου (ν. παρὰ τὸ Σοῦλι Ζαγούρας ἢ Γλυκὺς), διαρρέει τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην, ἔλος ἔχον 1½ ὥρας μῆκος καὶ ¾ ὥρας πλάτος, βυθίζεται ὑπὸ γῆν, καὶ εἶτα ἐκρέει εἰς τὴν Ἴόνιον θάλασσαν κατὰ τὸν λιμένα Ἐλαιάν (ν. Φανάρι). Ἐχει δὲ τὸ ὕδωρ θολὸν καὶ πικρὸν, (κατ' ἐντολὴν τοῦ Διὸς, διότι οἱ Τιτᾶνες ἔπιον ἐξ αὐτοῦ), ὡς καὶ ὁ παραρρέων Κωκυτὸς (τῶν κλαυθμῶν ποταμῶς) (Θουκ. Α, 46). Ἀμφότεροι δ' ἐφημίζοντο πιθανῶς διὰ τὸ ἄγριον τῆς θέσεως αὐτῶν, ὅπερ συνέθη καὶ διὰ τὴν Στύγα, ὡς ποταμοὶ τοῦ Ἄδου, ἐνθα συνηγοῦντο καὶ μετὰ τοῦ Πυριφλεγέθοντος. Ἐκ τούτου καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐθεωρήθη παραγόμενον ἐκ τοῦ « Ἀχεαρέων » (Ὅμ. Ὀδ. Κ, 513). Ὑπὲρ αὐτὸν βαίνουσιν αἱ σκιαὶ (ἴδ. Πλάτ. Φαίδ.). Παρ' αὐτῷ δ' ἀρχαιοτάτα ἐνηργοῦντο νεκρομαντεῖα καὶ ψυχοπομπεῖα (Ἡροδ. Ε, 92, 7), ἧτοι ἐπικλήσεις τῶν ψυχῶν, καὶ ἐκάθηεν φαίνεται ὅτι ἐδανείσθη καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσ. Α) τὴν ἐπικλήσιν τῶν ψυχῶν τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀχέρωντος. Τοῦτο δὲ πολλάκις σημαίνει καὶ ἀπλῶς μόνον τὰ βάθη τοῦ Ἄδου. Ἦν δὲ, ὡς πρόσωπον, υἱὸς τῆς Γῆς. — 2) Ποταμὸς ἐν Βρουττία, ὀλέθριος τῷ Ἀλεξάνδρῳ τῷ ἐξ Ἠπείρου (Λίβ. VIII, 24).

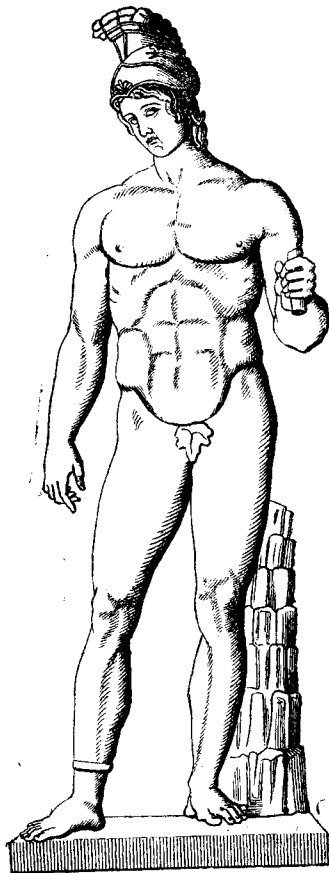
Ἀχίλλας, ἐπίτροπος καὶ στρατηγὸς Πτολεμαίου ΙΒ, τοῦ Διονύσου, ἴσως ὁ διενεργήσας τὴν δολοφονίαν τοῦ Πομπηίου ὅτε ἐκ Φαρσάλων ἐφυγεν εἰς Αἴγυπτον, τῷ 48 π. Χ. (Caes. Β. c. 3, 104. — Liv. Ep. 112).

Ἐπολέμησε δὲ κατὰ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πολιορκουμένου Καίσαρος, καὶ ἐδολοφονήθη (Caes. αὐτ. 108).

Ἀχιλλεύς, υἱὸς Πηλέως (Πηλεΐδης), βασιλέως τῶν Μυρμιδόνων ἐν Φθίᾳ τῆς Θεσσαλίας. Μήτηρ δ' αὐτοῦ ἐλέγετο ἡ ἐν Φθίᾳ τιμωμένη Νηρηΐς Θεΐτις. Ἦν δ' ἔγγονος τοῦ Αἰακοῦ, δι' ὃ καὶ Αἰακίδης ἐπιλέγεται. Τῆς Ἰλιάδος ἐστὶν αὐτὸς ὁ πρῶτιστος ἥρωας, καὶ κατ' αὐτὴν ἡ μήτηρ αὐτοῦ καλῶς τὸν ἀνέθρεψεν. Ὁ Φοίνιξ, ὅστις φεύγων τὸν πατέρα του Ἀμύντορα, εἶχε καταφύγει παρὰ τῇ Πηλεΐ, τὸν ἐδίδαξε τὴν ῥητορείαν καὶ τὴν πολεμικὴν, καὶ ὁ Κένταυρος Χείρων τὴν ἰατρικὴν (Ἰλ. 1, 444. Λ, 832). Ἐν τῇ πρώτῃ νεότητι συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ Πατρόκλου, ὅστις ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ Ὀπούντος εἶχε καταφύγει παρὰ τῇ Πηλεΐ, μετὰ τοῦ πατρὸς του Μενoitίου, ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ τοῦ Αἰακοῦ, διότι ἀκουσίως εἶχε φονεύσει παῖδά τινα εἰς τοὺς κύβους (Ἰλ. Ψ, 84). Ἡ μοῖρα ἔδωκε τῷ Ἀχιλλεΐ τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ μακροῦ καὶ ἀπράγμονος ἢ βραχείου καὶ ἐνδόξου βίου, καὶ ἐξελέξατο τὸν δεύτερον (Ἰλ. Ι, 410), διὸ καὶ προθύμως παρηκολούθησε τὸν Ὀδυσσεά καὶ τὸν Νέστορα, ὅτε ἦλθον εἰς Φθίαν νὰ τὸν παραλάβωσιν εἰς τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Τρωάδος (Ἰλ. Λ, 765), καὶ συναπέπλευσε μετ' αὐτῶν, ἔχων 50 πλοῖα, καὶ συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου καὶ ὑπὸ τοῦ Φοίνικος (Ἰλ. Β, 681). Ἦν δ' ὁ ἀνδρείοτατος τῶν ἐκεῖ ἡρώων, καὶ ὑπὸ τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηναῆς προστατευόμενος, 12 πόλεις κατέστρεψε διὰ θαλάσσης καὶ 11 διὰ ξηρᾶς. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 10ον ἔτος τοῦ πολέμου, ὀργισθεὶς διότι ὁ Ἀγαμέμνων τῷ ἀφήρесе τὴν Βρισηΐδα (Ἰπποδάμειαν), κόρην τοῦ Βρισηῶς, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Λυρνησοῦ, ἠνεΐχεν αἰχμαλωτεύσει, ἀπεσύρθη εἰς τὴν σκηνὴν του, ἀπέχων τῶν μαχῶν (Ἰλ. Α), καὶ ὅτε μόνον οἱ Τρῶες εἰσέβαλον εἰς τὸ ἑλληνικὸν στρατόπεδον, ἐπέτρεψε τῷ Πατρόκλῳ ν' ἀντιταχθῆ αὐτοῖς μετὰ τῶν Μυρμιδόνων,

δοὺς αὐτῷ καὶ τὰ ὄπλα του (Ἰλ. Π, 97). Ὅτε δ' ὁ Πάτροκλος ἐφονεύθη καὶ ἐσυλήθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, τότε ὤμοσεν ὁ Ἀχιλλεύς ἐκδίχησιν (Ἰλ. Σ, 333), καὶ νέα ὄπλα λαβὼν παρὰ τῆς μητρὸς του, ἃ παρακλήσει αὐτῆς λαμπρὰ τῷ κατεσκευάσεν ὁ Ἡραϊστος (Ἰλ. Σ, 478—607), νικᾷ τοὺς Τρῶας, διώκει αὐτοὺς εἰς τὴν πόλιν, φονεύει

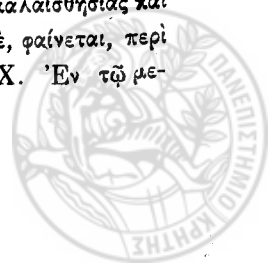
διὰ τῆς λόγχης του τὸν Ἑκτορα, καὶ τρεῖς τὸν σύρει νεκρὸν περὶ τὰ τεῖχη (Ἰλ. Χ). Τότε δὲ μόνον κηδεύει καὶ τὸν Πάτροκλον (Ἰλ. Ψ)· τὸ δὲ σῶμα τοῦ Ἑκτορος θέλει νὰ ρίψῃ εἰς τοὺς κύβους καὶ εἰς τὰ ὄρνεα· ἀλλ' ὅτε ὁ γέρων Πρίαμος, ἐλθὼν διὰ ἕκτος εἰς τὴν σκηνὴν του, τὸν παρακαλεῖ νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸν υἱὸν του, συγκινηθεὶς ἐνδίδει (Ἰλ. Ω). Πρὸς τῆς ἀλώσεως δὲ τῆς Τρωάδος,

έφρονεύθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν μάχῃ εἰς τὰς Σκαιὰς πύλας, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν πόλιν (Ἰλ. Τ, 417. Χ, 359). Ἐθρήνησαν δ' αὐτὸν οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ ἡ Θέτις καὶ πᾶσαι αἱ θαλάσσιαι θεαὶ, καὶ αἱ Μοῦσαι· καὶ οἱ Ἕλληνες ἔθαψαν τὰ ὀστέα αὐτοῦ μετὰ τῶν τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἀντιλόχου παρὰ τὸν Ἑλλησποντον (εἰς τὸ Σίγειον ἀκρωτήριον), ὑψηλὸν ἐπιχύσαντες χῶμα (Ὀδ. Ω, 36). Ἐν τῷ Ἄδῃ δ' εὔρεν ὁ Ὀδυσσεὺς τῶν τριῶν τούτων φίλων τὰς ψυχὰς μετὰ τῆς τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου (Ὀδ. Λ, 467). — Ὁ κατὰ τὸν Ὅμηρον νεανικὸς, ἀτρόμητος, ὠραῖος ἥρωας, ἐστὶ συγχρόνως φίλος τῆς λύρας καὶ τοῦ ἄσματος, καὶ ὑπὸ τῶν εὐγενεστέρων ἐμπνεόμενος αἰσθημάτων. — Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους δὲ μύθους, ἡ Θέτις, θέλουσα νὰ καταστήσῃ τὸ τέκνον τῆς ἀθάνατον, δι' ἡμέρας μὲν τὸ ἔχρειε δι' ἀμβροσίας, διὰ νυκτὸς δὲ τὸ εἰσῆγεν εἰς φλόγας, ὅπως καύσῃ τὰ θνητὰ αὐτοῦ μέρη. Ἄλλ' ἐπελθόντος ποτὲ τοῦ Πηλέως, μετὰ τρόμου τὸ γινόμενον ἰδόντος, καὶ θελήσαντος νὰ ἐξαγάγῃ τὸ παιδίον ἐκ τοῦ πυρός, διεκόπη τὸ ἔργον, καὶ ἡ Θέτις, ἀφεῖσα πατέρα καὶ υἱὸν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Κατὰ διηγήσεις δ' ἔτι μεταγενεστέρας, ἐνέβαπτε τὸ παιδίον εἰς τὴν Στύγα, ἐξ οὗ ἐγένετο ἄτρωτον, πλὴν κατὰ μόνην τὴν πτέρναν ἀφ' ἧς τὸ ἐκράτει. Ἄφ' οὗ δ' ἔφυγεν ἡ Θέτις, τότε ὁ Πηλεὺς ἔφερε τὸν Ἀχιλλεῖα πρὸς τὸν Χείρωνα, πρὸς παιδαγωγίαν (Πίνδ. Νεμ. Γ, 43). Κατὰ δὲ τὰ Κύπρια ἔπη, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ἐκρήξεως τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου ὁ Κάλχας προεῖπεν ὅτι χωρὶς αὐτοῦ δὲν θὰ ἐκυριεύετο ἡ Τρωάς, ἡ μήτηρ του τὸν ἔφερον εἰς Σκύρον, καὶ ὑπὸ γυναικεῖον ἔνδυμα τὸν ἔκρυψε μεταξὺ τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Λυκομήδους, γινώσκουσα ὅτι θὰ ἐφρονεῦετο εἰς τὴν Τρωάδα. Ἄλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς, ἵνα τὸν ἀνακαλύψῃ, μετεχειρίσθη τὸν δόλον τοῦτον· παρουσιασθεὶς ὡς ἔμπορος εἰς τὰς κόρας, ἐξέθηκε πρὸ αὐτῶν διάφορα γυναικεῖα κοσμήματα, ἀλλὰ σὺν αὐ-

τοῖς καὶ ἀσπίδα καὶ λόγχην· καὶ ἐν ᾧ αἱ ἄλλαι περὶ τὰ ἄλλα ἠσχολοῦντο, ὁ Ἀχιλλεὺς ἤρπασε τὰ ὄπλα, καὶ οὕτως ἀνεγνωρίσθη (Ἀπλδ. Ρόδ. Γ, 13, 8). ἴδ. Τήλεφος, Κύκνος, Τρωϊκὸς πόλεμος. Ὡς πρὸς τὸν θάνατον δὲ τοῦ Ἀχιλλεῖως τινὲς τῶν μεταγενεστέρων ἀκολουθοῦσι τὴν ὀμηρικὴν διήγησιν μέχρι τινός, οἶον ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐφρόνευσεν αὐτὸν εἰς τὴν μάχην, ἢ ὠδήγησε τὸ βέλος τοῦ Πάριδος (Virg. Αἆ, VI, 56). Κατ' ἄλλας δὲ διηγήσεις, θέλων ὁ Ἀχιλλεὺς νὰ νυμφευθῇ τὴν Πολυξένην, κόρην τοῦ Πριάμου, ἔρχεται πρὸς αὐτὴν ἄσπλος εἰς τὸν ἐν Θύμβρω ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐκεῖ φρονεῖται ὑπὸ τοῦ Πάριδος, τοξευθεὶς εἰς τὴν πτέρναν, τὸ μόνον τρωτὸν αὐτοῦ μέρος. Οἱ δ' Ἕλληνες, εἰς Θράκην ἀφικθέντες, ἐθυσίασαν τὴν Πολυξένην, ὡς ἡ σκιά του ἐζήτησε πρὸς ἐξίλασμον (Εὐρπ. Ἐκ. 1. — Ον. Μετ. XIII, 448). Πολλαχού τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἀχιλλεὺς ἐτιμᾶτο ὡς ἥρωας, καὶ εἶχε ναὸν ἐν Ἡλίδι, ἐν Σπάρτῃ, καὶ ἠνῆσος Λεύκη (ἢ Ἀχιλλεῖα) εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰστρου τῷ ἦν ἀφιερωμένη, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς νέον Ἡλύσιον, διότι ἐκεῖ εὐδαιμῶν συνέζη μετ' ἄλλων ἡρώων καὶ ἡρωίδων. Ἡ παρακειμένη εἰκὼν νεανίου εὐγενοῦς μορφῆς καὶ σωματικοῦ σχηματισμοῦ, νῦν ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῶν Παρισίων, ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῶν μὲν ὡς Ἀχιλλεὺς, ὑπὸ τῶν δὲ ὡς Ἄρης.

Ἀχιλλεὺς Στάτιος, ζῶν πιθανῶς ἐν τῷ 6' αἰῶνι μ. Χ., καὶ γράφας σχόλια εἰς τὸ διδακτικὸν ποίημα τοῦ Ἀράτου, τὸ ἐπιγραφόμενον «Φαινόμενα.»

Ἀχιλλεὺς Τάτιος, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἔγραψε μυθιστόρημα «τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα» εἰς βιβλία ἧ', παράστασιν τῶν συμβάντων τῶν δύο ἐραστῶν, μετὰ περιγραφῶν τῆς φύσεως, παντοίων καλλιτεχνημάτων, κτλ., ἐνίοτε ὅμως ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τῆς ἀληθοῦς καλαισθησίας καὶ τῆς κοσμιότητος. Ἐγράφη δὲ, φαίνεται, περὶ τὰ μέσα τοῦ 1' αἰῶνος μ. Χ. Ἐν τῷ με-

σαίωνι πολὺ ἀνεγινώσκετο, δι' ὃ καὶ πολλὰ ὑπάρχουσιν ἐκ τῶν χρόνων ἐκείνων αὐτοῦ ἀντίγραφα.

Ἀψίνης, ἐκ Γαδάρων, ῥήτωρ, γράφων ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Μαξίμου. Ὑπὸ τὸ ὄνομα

αὐτοῦ σώζεται σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον «τέχνη ῥητορικὴ, περὶ προοιμίου» ἀλλὰ μέρος αὐτοῦ ἀπεδείχθη ἀνήκον εἰς τὸν Λογγῖνον.

Ἀψίς, ἴδ. Θόλος.

B

Βαθρίας, ποιητὴς μύθων, ζήσας κατὰ τινὰς 150 ἔτη π. Χ., κατ' ἄλλας κρίσεις ὅμως ἐπὶ Δομιτιανοῦ ἢ καὶ μετέπειτα, καὶ στιχογυρήσας, κατὰ παράδειγμα τοῦ Σωκράτους (ἴδ.), τοὺς Αἰσωπεῖους ἰστίχους εἰς χωλιάμβους ἢ σκάζοντας (καταλήγοντας εἰς τροχαῖον ἢ σπονδεῖον). Τὸ σύγγραμμά του περιεῖχε 10 βιβλία. Χειρόγραφον 123 μύθων αὐτοῦ εὔρεν εἰς μονὴν τοῦ Ἄθωνος ὁ ἡμέτερος Μινᾶς Μινοεῖδης, καὶ ἐπώλησεν εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον μετ' ἄλλων 95 μύθων, ὧν ἡμφοισθητήθη ἡ γνησιότης· ἕτεροι δ' ἐξ, τέως ἄγνωστοι μῦθοι, εὑρέθησαν ἐν τινι χειρογράφῳ ἐν τῷ Βατικανῷ.

Βαθυκλῆς, ἐκ Μαγνησίας τῆς πρὸς Μαιάνδρῳ, περὶ τὰ 560 κατασκευάσας ἐν Λακεδαιμόνι, διὰ τὸ ἀρχαῖον ξόανον τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, λαμπρὸν κατάγλυφον θρόνον, στηριζόμενον ἐπὶ τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Ὁρῶν (Παυσ. Γ, 18).

Βαθύλος, παῖς ὠραῖος, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀνακρέοντος, οὗ καὶ ἀγαλμα ὑπῆρχεν ἐν τῇ πατρίδι του Σάμῳ (Hor. Epod. XIV, 9).

Βαίτυλος, βατύλιον, λίθοι κωνικοί ἢ σφηνοειδεῖς, ὑποτιθέμενοι ὅτι ἔπεσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἴσως τὴν ἀρχὴν ἔχοντες ἐξ ἀερολίθων. Ἐλατρεύοντο δὲ καὶ ἐχρίοντο δι' οἴνου, ἐλαίου καὶ αἵματος (Φῶτ. σ. 1047. — Plin. XVII, IX, 51). Ἐν Δελφοῖς παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπῆρχεν εἰς τοιοῦτος λίθος, ὃν καθ' ἑκάστην ἔχριον, εἰς τὰς πομπὰς δὲ περιέφερον ἐνειλιγμένον εἰς ἔριον. Ὑπετίθετο δ' ὅτι ἦν ὁ λίθος ὃν ἡ Πέα εἶχε

δώσει τῷ Κρόνῳ νὰ καταπῆ ἀντὶ τοῦ Διὸς (Παυσ. I, 24, 6).

Βάκις, πιθανῶς ψευδώνυμὸν τινος, προφητείας ἐκδόντος καὶ χρησμοῦς, ὡς τοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφῆως, τοῦ Μουσαίου κτλ. ἀπὸ τῆς ζ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. διαδοδόμενος, καὶ ἰδίως ὑπὸ Πεισιστράτου καὶ τῶν Πεισιστρατεῖδων συλλεγέοντας καὶ κύρος λαβόντας, ὡς τε καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς σχέσεις ἐπενήργουν ἐνίοτε. Ὁ Βάκις ἐλέγετο Βοιωτὸς ἐξ Ἐλεῶνος, ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐμπνευσθεῖς. Μετὰ ταῦτα δ' ἀνέκυψαν καὶ ἄλλαι τοιαῦται συλλογαί, καὶ πλὴν τοῦ Βοιωτοῦ μνημονεύονται καὶ εἰς Ἀρκὰς Βάκις, καὶ εἰς ἐξ Ἀττικῆς (Ἡρόδ. H, 20. — Σχλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 107).

Βάκχαι, Βάκχος, ἴδ. Διδόνυσος.

Βακχεῖος, ἐπὶ Βυζαντινῶν, ἔγραψε περὶ ἀρμονικῆς κατ' ἐρωταπόκρισιν. Καὶ μία Εἰσαγωγὴ τέχνης μουσικῆς φέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

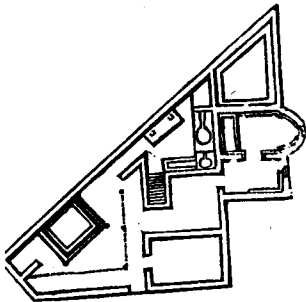
Βακχιάδαι, γενεὰ ἡγεμόνων Κορινθίων ἐξ Ἀλήτου τοῦ Ἡρακλείδου καταγομένη. Ἑπτὰ ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος ἐβασίλευσαν ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ 144 ἔτη, μέχρι 748 π. Χ. Εἶτα δὲ εἰς ὀλιγαρχίαν μεταπεσοῦσης τῆς κυβερνήσεως, διετηρήθησαν ἔτι ἐπὶ 90 ἔτη, ὅτε τέλος ὁ Κύψελος, καὶ αὐτὸς ἐκ μητρὸς Βακχιάδης, κατώρθωσε, βοηθεῖα τοῦ ὄχλου, νὰ ἐξώσῃ παντάπασιν τοὺς διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ὑπεροχὴν αὐτῶν μισητοὺς (658 π. Χ.), καὶ ν' ἀναδειχθῇ τύραννος· οἱ δὲ κατέφυγον εἰς τὴν Σπάρτην (Ἡρόδ. E, 92. ΣΤ, 128).

Βάχχιον, νησος παρὰ τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέναντι τῆς Φωκαίας, ἔχουσα λαμπροὺς ναοὺς, οὓς ἐσύλησαν ἐπὶ Ἀντιόχου οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τοῦ συμμάχου αὐτῶν Εὐμένους (Liv. XXXVII, 21).

Βαχχολίδης, λυρικός ποιητής ἐξ Ἰουλίδος τῆς Κέω, ἀνεψιὸς τοῦ Κείου Σιμωνίδου, ἀκμάζων περὶ τὸ 472 π. Χ., σύγχρονος τοῦ Πινδάρου. Ἐπὶ πολὺ διέμεινε μετὰ τοῦ Σιμωνίδου παρὰ τῷ Ἰέρωνι ἐν Συρακούσαις μεθ' ὃ μετέβη, ἀγνοεῖται διατὶ, εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ὡς πρὸς τὴν ποίησιν ἐβάδισεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ θείου του, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐκείνου τὸ ὕψος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐμπνεύσεως. Ἐκ τῶν σωζομένων δ' αὐτοῦ ἀποσπασμάτων φαίνεται δι' ἀκριθείας καὶ ἐπιμελείας τοῦ ὕφους ἐξαγοράζων τὴν ἔλλειψιν ἀνωτέρων ποιητικῶν προτερημάτων.

Βαλανεῶν. Καὶ πρὸς καθαριότητα καὶ δι' ὑγιεινοὺς λόγους εἶχον οἱ Ἕλληνες, πλὴν ἰδίῳν καὶ δημόσια θερμὰ λουτρά ἢ βαλανεῖα, ἀλλὰ κατάχρησιν αὐτῶν δὲν ἐποιούνητο, θεωροῦντες ὅτι ἐκλύσει καὶ ἐκθλήνουνσι. «Κάκιστόν ἐστι καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα,» λέγει ὁ Ἀριστοφάνης (Νφ. 992. — Ἰδ. καὶ Ἀθήν. Λ, 18. — Δμσθ. κ. Πολυκλ. 1217. — Πλούτ. Φωκ. Δ), οὐδ'

ὑπάρχουσιν ἀρχαίων ἑλληνικῶν λουτρῶν περιγραφαί, ἀλλὰ μόνον ἐκ χωρίων συγγραφέων ἐστὶ γνωστὸν ὅτι ὑπῆρχον ἐν αὐτοῖς πύλοι ἢ λεκάναι (παρ' Ὀμήρῳ Ἀσάμινοι), εἰς ἃς εἰσῆρχετο ὁ λουόμενος, καὶ ἄλλο τιεῖδος, λουτήρ ἢ λουτήριον λεγόμενον, μεθ' ὃ ποστὰ του, διὰ τοὺς ὀρθῶς λουομένους. Πυρραῖα δὲ ἢ πυρρατῆρια ἦσαν τὰ θερμὰ μέρη πρὸς ἴδρωσιν ἀποδυτήριον ἐνθα ἀπέθετον τὰ ἐνδύματα οἱ εἰσερχόμενοι

εἰς τὸ λουτρόν· ἀλειπτῆριον ἢ ἐλαιόθεσιον, ἐνθα ἠλείφοντο ἔλαιον οἱ λουθέντες, καὶ μάλιστα οἱ παρασκευαζόμενοι διὰ τὰ γυμνάσια· στλεγγίς δὲ ἢ ξύστρα ἦν τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ οὔτοι ἀπέξεον ἀφ' ἑαυτῶν τὸ ἔλαιον μετὰ τὴν πάλην. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ λουτροῦ ἐλέγετο βαλανεύς, παραχύται δ' αἱ ὑπηρεταί, καὶ ἀρύταινα ἢ ἀρύταινα τὸ ἀγγεῖον δι' οὗ ἤρύοντο πρὸς χύσιν τὸ ὕδωρ. Ἦν δ' ἐπὶ Λουκιανοῦ διώβολον ἡ τιμὴ τῆς χρήσεως τοῦ βαλανείου. Ἐπὶ δὲ Ῥωμαίων ἢ χρήσις τῶν βαλανείων ἐξέπεσεν εἰς κατάχρησιν ἡδυπαθείας καὶ ἰδιωτικῆς ἢ δημοσίας πολυτελείας, καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐνιαχοῦ (ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ βασιλικῷ κήπῳ) σώζονται λείψανα Ῥωμαϊκῶν βαλανείων, ἔχοντα πολλακίς ψηφόμενα καὶ κατάκοσμα τὰ ἐδάφη. Ἦ ἀπέναντι εἰκὼν παρίστησι βαλανεῖον εἰς γωνίαν ἰδιωτικῆς οἰκίας ἐν Πομπηῆα. Ἦ εἴσοδος (ἐκ τῆς αὐλῆς) ἐστὶν ἄνω. Δεξιῶς ἔχει τὸ ἀποδυτήριον, ἀριστερῶς, ὀπίσω ὀρθογωνίου στοᾶς, τὸ ἀλειπτῆριον. Ἐπέκεινα τοῦ ἀποδυτηρίου, τὸ ἡμικυκλικῶς προέχον πυρρατῆριον· εἰς δὲ τὴν κάτω προέχουσαν γωνίαν, δεξαμενὴν.

Βαλάντιον,

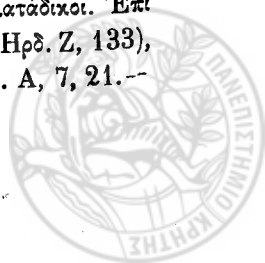
ἦν συνήθως δερμάτινον, ἢ ἐκρεμᾶτο διὰ λωρίδος ἀπὸ τοῦ ὤμου, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ληφθεῖση ἐκ λύχνου.

Ἐκ λύχνου γαλλοῦ

Βάπτει, ἴδ. Κότυς.

Βάραθρον, ἢ ὄρυγμα, ἐν Ἀθήναις χάσμα φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν (Σηλ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 431), κείμενον ἐν τῷ δήμῳ τῶν Κεριαδῶν, πιθανῶς ἐν τοῖς βράχοις ΝΔ τῆς πόλεως, καὶ ἔχον εἰς τὰ πλευρὰ ὄγκινους, ἦτοι σιδηρὰ ἄγκιστρα, εἰς ἃ κατεσχίζοντο οἱ εἰς αὐτὸ ριπτόμενοι κατάδικοι. Ἐπὶ τῶν μηδικῶν ἦτο ἐν χρήσει (Ἡρόδ. Ζ, 133), καὶ ἔτι ἐπὶ Ξενοφῶντος (Ἑλλ. Α, 7, 21. —

Λυκ. κ. Λεωκρ. 221. Δείν. κ. Δημ. 46).
εἶτα δὲ κατεχώσθη (Τὸ ἄνω Σχλ.).

Βάρβιτος, ἴδ. Μουσική.

Βάρβαροι. Διὰ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐπὶ πολὺ καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν, ἦν πᾶς μὴ Ἕλληνη (δηλαδὴ μὴ ἑλληνιστὶ ὁμιλῶν) βάρβαρος, καὶ ἐθεώρουν οἱ Ἕλληνες τοὺς βαρβάρους ὡς αὐτὸ τοῦτο δούλους, καὶ ἑαυτοὺς, ἔνεκα τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν, ὡς ὀρι-
σμένους ἄρχειν τῶν βαρβάρων (Εὐριπ. Ἴφ. Αὐλ. 1379. — Ἀρσττ. Πολ. Α, 2, Ζ, 6). Μετὰ ταῦτα περιελήφθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τῶν μὴ βαρβάρων, καὶ βραδύτερον, καθ' ὅσον ἐξετείνετο ὁ πολιτισμὸς, καὶ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἴσπανοί.

Βαρδιαῖοι, δούλοι Ἰλλυριοί, οὗς ὁ Μάριος μετεχειρίζετο ὡς ἐκτελεστὰς τῶν ὀμότη-
των του. Ὁ Σερτώριος ἀπέσφαξε τετρακισχι-
λίους ἐξ αὐτῶν (Πλούτ. Μάρ. ΛΔ. Σερτ. Ε).

Βάρδυλις, Ἰλλυριὸς στρατηγός, κα-
τακτήσας μέρος τῆς Μακεδονίας, τῷ 359
π. Χ.: ἔπεσεν ὁμως τὸ ἐπιὸν ἔτος ἐν μάχῃ
κατὰ τοῦ Φιλίππου (Διόδ. ΣΤ, 4).

Βαργύλια (τά), πόλις τῆς Καρίας ἐν
τῷ ὁμωνύμῳ κόλπῳ, ἦν ἀφαιρέσαντες οἱ Ῥω-
μαῖοι τῷ 197 π. Χ. ἀπὸ Φιλίππου Γ' τοῦ
Μακεδόνο, ἀφῆκαν αὐτόνομον. Παρ' αὐτῇ
ἴστατο τὸ ἄγαλμα τῆς Κινδυάδος Ἀρ-
τέμιδος, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι, καίτοι ἐν
τῷ ὑπαίθρῳ, οὐδέποτε ἐβρέχετο (Πλούτ.
Φλαμ. ΙΒ. — Στρεβ. ΙΔ, 653. — Liv. XXXVII).

Βᾶρις, ἴδ. Ναυτιλία.

Βάρκα, πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς, ἀπὸ
τοῦ 560 ὑπὸ τῶν ἐν Κυρήνῃ Ἑλλήνων πρῶ-
τεύουσα γενομένη ἰσχυροῦ κράτους, ἀντιπά-
λου τῆς Κυρήνης, μέχρις οὗ, τῷ 510, ἐκυ-
ριεύθη ὑπὸ τῶν Περσῶν (Ἡρόδ. Δ, 164. 167.
171. 200).

Βασινή, 1) Κόρη τοῦ Δαρείου, ἦν
ἐνυμφεύθη ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἐγέννησεν υἱὸν
τὸν Ἡρακλῆ (Ἀρρ. Ζ, 4, 6). — 2) Θυγάτηρ
τοῦ σατράπου Ἀρταβάζου, γυνὴ τοῦ Ῥοδίου
Μέμνονος, ἠχμαλωτεύθη τῷ 333 ὑπὸ Ἀλε-

ξάνδρου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της,
καὶ μετὰ ταῦτα ἐνυμφεύθη τὸν Εὐμένην
(Πλούτ. Εὐμ. Α. — Just. XV, 2, 3).

Βάσανος, ἐλογίζετο ὡς τρόπος ἀποδεί-
ξεως πρὸ τῶν ἀττικῶν δικαστηρίων, καὶ μάλι-
στα ὡς μᾶλλον τελεσφόρος ἢ αἱ μαρτυρίαι (Ἰσ.
π. Κιρ. κλ. 202. — Ἀνξιμ. ρήτ. ΙΣΤ, 1).
Ἄλλὰ ψήφισμα προταθὲν ὑπὸ Σκαμανδρίου
(Ἀνδκ. Π. Μυστ. ΜΓ) ἀπηγόρευε τὴν χρῆσιν
αὐτῆς κατ' ἐλευθέρων, πλὴν συνεπεία ἰδίου
ψηφίσματος (Ἰσοκρ. Τραπ. ΙΕ. — Δμσθ.
Πανταίν. Μ) ἐφηρμόζετο ὁμως εἰς τοὺς δού-
λους, οὗς ὁ ἀττικὸς νόμος δὲν παρεδέχετο ὡς
μάρτυρας, καὶ ἐδικαιούτο πᾶς ἐλεύθερος ἢ νὰ
παραδώσῃ τὸν ἴδιον δούλον εἰς βάσανον, πρὸς
ἀπόδειξιν τῆς ἰδίας ἀθωότητος, ἢ νὰ ζητήσῃ,
δι' ἐπισήμου πράξεως, ἥτις ἐκαλεῖτο πρό-
κλησις, (Δμσθ. κ. Στφ. 1106), τὸν τοῦ ἀν-
τιδίκου του, καὶ ὁ ἀρνούμενος ἔδιδεν ἰσχυρὰν
πρόληψιν καθ' ἑαυτοῦ. Αἱ καταθέσεις δὲ τῶν
βασανιζομένων ἐγίνοντο οὐχὶ σπανίως ἐνώπιον
τοῦ δικαστηρίου (Δμσθ. κ. Νικοστρ. 1254),
ὅτε ὁ δήμιος ἐνήργει αὐτὰς (Αἰσχρ. π. Πρασβ.
281), ἀλλ' ἐνώπιον πρὸς τοῦτο ἐκλεγομένων
βασανιστῶν.

Βασίλειος, ὁ μέγας, γεννηθεὶς ἐν
Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, ἐξ ἐπισήμων
γονέων, ἐτράφη ἐν Ἀθήναις, ἔνθα συνεδέθη
διὰ φιλίας μετὰ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ
καὶ Γρηγορίου τοῦ Νύσσης. Πρεσβύτερος τῷ
362 μ. Χ., καὶ ἐπίσκοπος Καισαρείας τῷ
370, οὗτος ἐκανόνισε τὰ τοῦ μοναχικοῦ βίου
ἀφιερῶσας δὲ πᾶσαν τὴν περίουσίαν του εἰς
ἴδρυσιν νοσοκομείου, ἔζη αὐτὸς ἐν πενίᾳ, καὶ
ἀπέθανε τῷ 379. Ἦν δὲ καὶ φίλος καὶ προ-
στάτης τῶν γραμμάτων, καὶ σώζονται αὐτοῦ
ἐπιστολαὶ, καὶ ἡ τοῖς φιλομαθεῖσι λίαν ἀξιο-
σύστατος πραγματεία «Ὅπως ἂν ἐκ τῶν
ἐλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων.»

Βασιλεύς, ἴδ. Ἀναξ καὶ Ἀρχων.

Βασιλική. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχεν ἐν
τῇ ἀγορᾷ στοὰ βασιλείος ὀνομαζομένη,
διότι ἐν αὐτῇ εἶχε τὴν ἐπίσημον ἔδραν του

καί τὸ δικαστήριόν του ὁ ἄρχων βασιλεύς. Ταύτης ἐπὶ Ῥωμαίων ἐδόθη εἰς πολλὰς δημοσίας στοὰς καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα, ὃ ἦν, φαίνεται, ἐπίμηκες οἰκοδόμημα, ἔχον ἐντὸς δύο σειρὰς κιόνων παρὰ τὰς δύο μακρὰς πλευρὰς, καὶ κατὰ τὴν μικρὰν ἀπέναντι τῆς εἰσόδου διαίρεσιν τινα, συνήθως ἡμικυκλικὴν διὰ τὴν ἔδραν τῶν δικαστῶν, ἢ ἄλλων ἀρχόντων ἐπιτηρούντων τὰ ἐν τῇ στοᾷ. Ἐπὶ δὲ τοῦ χριστιανισμοῦ τινὲς τῶν στοῶν τούτων προωρίσθησαν εἰς ἐκκλησίας, ἢ καὶ ἐκκλησιαί ἐκτίσθησαν κατὰ τὸ σχέδιον αὐτῶν, κληθεῖσαι ἐπίσης Βασιλικαί.

Βασκανία, γοητεία διὰ τοῦ βλέμματος ἢ διὰ τῆς γλώσσης ἐνεργουμένη κατ' ἀνθρώπων εὐτυχούντων ἢ κατὰ βρεφῶν (Πλούτ. Συμπ. Ε, 7. — Ἀλκίφρ. Ἐπ. α, 15. — Ἡλιόδ. Διθ. Α, 7). Πρὸς ἀποσόβησιν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, ἔπτυν τρίς, ἢ ἐπρόφερον λόγια τινα (Θεόκρ. Στ. 39)· εἶχον δὲ καὶ τινα φυλακτήρια, ὡς ὁ Πεισίστρατος ἀνῆρτησε πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως ὁμοίωμα ἀκρίδος (Ἡσύχ. λ. Κατηγήσει).

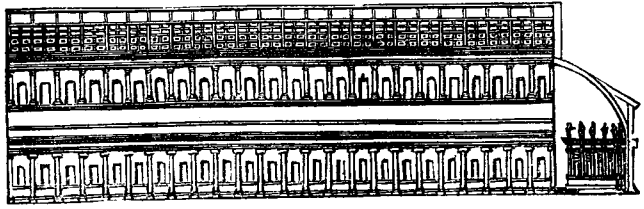
Βατεία, ἴδ. Δάρδακος.

Βατῆ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγιηίδης φυλῆς.

Βαττιάδης, ἴδ. Καλλιμάχος.

Βάττος, 1) Υἱὸς Πολυμνήστου, Θηραϊῶς, καταγόμενος, ὡς ἐν Θῆρα ἐπιστεύετο, ἐκ τῶν Μινυῶν. Κατὰ χρησμόν ἔκτισε τὴν Κυρήνην ἐν Λιβύῃ, ἀφ' οὗ μεγάλας κακουργίας ὑπέστη, τῷ 631 π. Χ., καὶ ἀνέθετο αὐτὴν τῷ Ἀπόλλωνι. Ἦρξε δ' ἐκεῖ χρηστῶς καὶ δικαίως ἐπὶ 40 ἔτη (Πινδ. Πυθ. Ε, 89-92. — Ἡρδ. Δ 157). Ἀπόγονοι δ' αὐτοῦ ἦσαν οἱ μετέπειτα βασιλεῖς. — 2) Βάττος Β (ὁ εὐδαίμων), ἕγγονος τοῦ πρώτου. Ἐπ' αὐτοῦ ἡ Κυρήνη, δι' ἐποικίσεων Πελοποννησίων, Κρητῶν καὶ ἄλλων νησιωτῶν, ἠῤῥῆσεν ἐπισημότερα, καὶ ἀντέστη (τῷ 570) εἰς

Ἀπρίην, τὸν βασιλέα τῶν Αἰγυπτίων, οὗ ὁ διάδοχος Ἄμμοις συνωμολόγησε συνθήκην

Ἡ ἐν Βερόνῃ Βασιλική.

(Ἡρδ. Δ, 150).

Βαυκίς, ἴδ. Φιλήμων.

Βαυκαλήματα, νανουρίσματα, μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου (ΙΔ, 10, σ. 618), ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτο διετηρήθη. Τὸ δὲ λίκνον, εἰς ὃ ἐκουοῦντο τὰ βρέφη, φαίνεται ὅτι ἐπ' αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχεν εἰσέτι.

Βέδηλος, κυρίως ὁ μὴ μεμυημένος, ἰδίως εἰς τὰ Ἐλευσίνια, ὥστε καὶ ὅτε οἱ μνηθέντες εἰσήγοντο, ἐπεφωνεῖτο· «ἐκάς βέδηλοι.» Ἐἶτα δ' ἐπεκράτησεν ἡ ἔκφρασις καὶ ἐπὶ παντὸς ἀνιέρου.

Βέλδινα, νησίδιον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Ἀργολίδος (ν. Ἀγ. Γεώργιος), εἶχε κατοίκους τὸ πάλας (Ἡρδ. Η, 125) καὶ ἀνήκεν εἰς τὴν Ἀττικὴν (Στράβ. Η, 375. Θ, 398).

Βελλεροφόντης, ἢ **Βελλεροφῶν**, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, βασιλεῶς τῆς Κορίνθου, ἕγγονος τοῦ Σισύφου· ἢ, ἄλλως, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, νέος ἥρωας προσφιλὴς τοῖς θεοῖς. Ἰππῶνος κατ' ἀρχὰς καλούμενος, ἔλαβε τὸ νέον ὄνομα διότι ἐφόνευσε τὸν Κορίνθιον Βέλλερον, δι' ὃ καὶ ἔφυγεν εἰς τὸ Ἄργος, πρὸς τὸν βασιλέα Προῖτον. Ἐπειδὴ δὲ τούτου ἡ γυνὴ Ἄντεια, τὸν ἐσυκοφάντησεν, ὁ Προῖτος τὸν ἐπεμψε πρὸς τὸν πενθερόν του Ἰοδάτην, βασιλέα τῆς Λυδίας, δούς αὐτῷ σήματα λυγρὰ (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 168), ἦτοι γραπτὰ σημεῖα (ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ γραφὴ ἦν ἐπὶ Ὀμήρου γνωστὴ), δι' ὧν τῷ παρήγγελλε νὰ φονεύσῃ τὸν νέον. Ἄλλ' ὁ Ἰοδάτης, μὴ θελήσας νὰ πράξῃ τοῦτο ὁ ἴδιος, ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς τὸν Βελλεροφόντην νὰ

φονεύση τὴν Χίμαιραν (Ἰδ.) ἀφ' οὗ δὲ τοῦτο οὗτος κατ' ὄρθωσεν ἐπίβας τοῦ περρωτοῦ Πηγάσου, παρηγγέλη νὰ κατατροπώσῃ τοὺς Σολύμους καὶ τὰς Ἀμαζόνας. Καὶ μετὰ τοῦτον δὲ τὸν ἄθλον, ἐνίκησε μίαν ἐνέδραν τοῦ Ἰοβάτου, καὶ τότε οὗτος ἀναγνωρίσας αὐτοῦ τὴν θεῖαν κατα-

γωγὴν, τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του (Φιλονόην, Ἀντίκλειαν ἢ Κασσάνδραν), ἐξ ἧς ἔσχε τρία τέκνα, τὸν Ἰσανδρον, τὸν Ἰπτόλοχον καὶ τὴν Λαοδάμειαν, καὶ τῷ παρεχώρησε μέρος τῆς ἐξουσίας του. Μετὰ ταῦτα ὁμως ἐγίνε θεομίσθς, διότι ἠθέλησε διὰ τοῦ Πηγάσου ν' ἀναβῆ εἰς τὸν οὐρανὸν, ὃ δὲ Πηγάσος, ὑπὸ τοῦ Διὸς μαστιγωθείς, τὸν κατέρριψε, καὶ οὕτω χωλανθείς καὶ τυφλωθείς, περιεφέρετο ἄπελπις εἰς τὸ Ἀλήϊον πεδῖον ("Ομ. αὐτ. — Πίνδ. Ὀλ. ΙΓ, 60. Ἰσθμ. Ζ. 44). Ἐν Κορίνθῳ ὁ Βελλεροφόντης ἐτιμαῖτο ὡς ἥρωσ, εἶχε κυπαρίσσων ἱερὸν ἄλσος ἐν τῷ Κρανείῳ, καὶ μετὰ τοῦ Πηγάσου παριστάτο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ποσειδῶνος, ἴσως τοῦ Ἰππίου.

Βένδις ἢ Βενδίς, Θρακικὴ θεότης, ἐν τῇ Ἀττικῇ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ταυτίζομένη καὶ ἔχουσα ναὸν ἐν Πειραιεῖ, τὸ Βενδίδιον (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4, 11).

Βερέκυνθος, ὄρος εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Κρήτης (Διόδ. Ε, 64).

Βερενίκη, ὁ Μακεδονικὸς τύπος ἀντὶ Φερενίκη. 1) Θυγάτηρ Λάγου, γυνὴ Φιλίππου καὶ μήτηρ Μάγα, τοῦ κυριεύσαντος τὴν Κυρήνην. Ἐγεννήθη 340 π. Χ. Εἶτα ἐνυμφεῖθη τὸν ἑτεροθαλῆ ἀδελφόν της Πτολεμαῖον Α ἐν Αἰγύπτῳ (Πλούτ. Πύρ. Δ. — Θεόκρ. ΙΖ, 38). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μάγα, ἐκ

Κυρήνης, ἐξανέστη (250) κατὰ τῆς μητρὸς της Ἀρσινόης, νυμφευθείσης τὸν μνηστῆρα

τῆς κόρης Δημήτριον, υἱὸν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Φονεύσασα δὲ τὸν Δημήτριον, ἐνυμφεῖθη τὸν πρὶν ἤδη αὐτῇ μεμνηστευμένον Πτολεμαῖον Γ τὸν Εὐεργετὴν ἐξ Αἰγύπτου, τῷ 246 π. Χ. (Just. XXVI, 3). Ἐφονεύθη δὲ τῷ 220 ὑπὸ Σωσιβίου τινὸς, φίλου Πτολεμαίου Δ' καὶ τῆς ὥραιας κόρης αὐτῆς τὴν μνήμην δαιωνίζων, ὠνόμασεν ὁ ἀστρονόμος Κόνων κατ' αὐτὴν ἓνα τῶν ἀστερισμῶν τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου (Catull. LXVI). — Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον καὶ διάφοροι πόλεις ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν τῇ Κυρηναίᾳ.

Βέρμιος, ὄρος πρὸς τῷ Ἀλιάκμονι, διήρει τὴν ἄνω καὶ κάτω Μακεδονίαν (Ἡρδ. Η, 138. — Στρβ. Ζ, 390).

Βέροια ἢ Βέρροια, 1) Πόλις τῆς Συρίας παρὰ τῷ ποταμῷ Χάλῳ (ν. Χαλέπιον), ἠϋξήθη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατοροσ (Στρβ. ΙΣΤ, 751). — 2) Πόλις ἐν Ἡμαθίᾳ τῆς Μακεδονίας (Θουκ. Α, 61. — Πολύβ. ΚΖ, 8, 5). Παρεδόθη τοῖς Ῥωμαίοις μετὰ τὴν

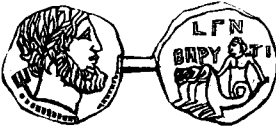

ἐν Πύδνα μάχην, τῷ 168 π. Χ. Ἐνταῦθα

δ' ἐδίδαξεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος (49—65 μ. Χ.).

Βηρυτὸς, ἀρχαιότατον ἐπίγειον τῆς Φοινίκης, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μαγῶρα ἠδξήθη καὶ κατεχοσμήθη ἰδίως ὑπὸ τῶν αὐ-

τοκρατόρων Αὐγούστου, Κλαυδίου καὶ Καρακάλλα, καὶ εἶχεν ἐπίσημον νομικὴν σχολὴν (Στρβ. ΙΣΤ, 756).

Βῆμα, ἡ ὑψηλὴ θέσις ἀφ' ἧς οἱ ῥήτορες ἠγόρευον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἦτο τὸ τῆς Πνυκὸς (ἴδ.).

Βηρωσσὸς ἢ Βήρησσοσ, γεννηθεὶς ἐν Βαβυλωνίᾳ, καὶ ἀκμάσας μέχρι ἐπὶ Πτολεμαίου Β', ἔγραψεν ἑλληνιστὶ Βαβυλωνιακὰ ἢ Χαλδαϊκὰ εἰς 3 βιβλία, ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐγχωρίων συγγραμμάτων πολυτίμους εἰδήσεις ἀρυσθεὶς, καὶ ἐκείνων ἀκολουθῶν τὴν χρονολογίαν. Ἐγράψε δὲ καὶ ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις.

Βῆσσα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.

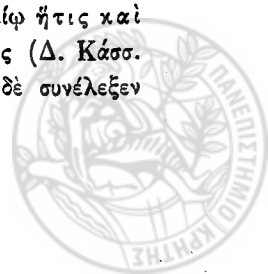
Βησσοὶ ἢ Βεσοὶ, θρακικὸς λαὸς παρὰ τὸν Αἴμον, μέχρις Ἰλλυρίας, ποτὲ ἰσχυρὸς, ἀλλὰ πρῶτως παρακμάσας (Ἡρδ. Ζ, 111). Ὑπετάγησαν δὲ καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ὅτε καὶ οἱ Μακεδόνες (Liv. XXXIX, 53).

Βῆσσοσ, σατράπης τῆς Βακτριανῆς, μετὰ τὴν ἐν Γαυγαμήλοις μάχην συνέλαβε καὶ ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ δέσμιον τὸν Δαρεῖον,

ἐπιχειρήσας αὐτὸς ν' ἀντιταχθῆ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Καταδιωχθεὶς δὲ, ἐτραυματίσθη θανασίμως καὶ ἐγκατέλειπε τὸν βασιλέα, φυγὼν αὐτὸς εἰς τὰς βορείας ἐπαρχίας (Ἄρρ. Γ, 13. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΜΒ), ἔνθα ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρταξέρξου Δ' ἀλλὰ καταδιωχθεὶς, συνελήφθη ἐν τῇ Σογδιανῇ ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ εἰς Περσῶν στρατοδικεῖον ὑποβλήθεις, καταδικάσθη νὰ διασπασθῆ ζῶν (Ἄρρ. Γ, 28. — Curt. V, 7, 13. VI, 3, 10. — Just. XI, 15. XII, 5).

Βίας, ἴδ. Μελάμπους, Νηλεὺς, Ἐπτὰ σοφοί.

Βιβλιοθήκη. Ἦδη κατὰ τοὺς πρώτους ἱστορικοὺς χρόνους ἐγένετο ἐν Ἑλλάδι μέριμνα περὶ συλλογῆς βιβλίων. Ὁ Πεισιστρατος εἶχε πρῶτος ἰδρύσει βιβλιοθήκην ἐν Ἀθήναις (Ἀθῆν. Α, 3. — Aul. Gell. VI, 17), ἣν ὁ Ξέρξης ἀπεκόμισε, καὶ ἄλλην ὁ Πολυκράτης ἐν Σάμῳ. Ἰδιαιτέρας βιβλιοθήκας εἶχον πολλοὶ, ὡς ὁ Εὐκλείδης, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Θεόφραστος. Καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηναίων ἐπωλοῦντο βιβλία, ἴσως καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ὀρχήστρᾳ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου (Πλάτ. Ἀπολ. ΙΣΤ). Κατὰ Στράβωνα (II, 1), ὁ Ἀριστοτέλης ἐδίδαξε τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὰ περὶ ἰδρύσεως βιβλιοθήκης, καὶ πρώτην μεγαλοπρεπεστάτην τοιαύτην ἐσύστησεν ὁ Πτολεμαῖος ὁ Λάγος, ἣν ἐξέτεινεν ὁ Πτολ. ὁ Φιλάδελφος, τάξας ἐπ' αὐτῇ βιβλιοθηκάριον τὸν Ζηνόδοτον τὸν Ἐφέσιον. Δύο δ' ἦσαν αἱ ἰδρυθεῖσαι συγχρόνως βιβλιοθήκαι, ἡ μεγάλη, ἐν τῷ τμήματι τῆς πόλεως τῷ καλουμένῳ Βρουχείῳ, παρὰ τῷ Μουσεῖῳ, περιέχουσα βιβλία 500,000 (Ἰώσηπ.), ἂν ἔχῃ 700,000 (Aul. Gell.); πυρποληθεῖσα ἴσως μόνον ἐν μέρει ἐπὶ τῆς πολιορκίας τοῦ Καίσαρος (Δ. Κάσσ. ΜΒ, 38). Μετὰ ταύτην δὲ τὴν μεγάλην συνέστη καὶ ἄλλη μικροτέρα ἐν τῷ Σεραπίῳ ἥτις καὶ θυγάτηρ ὠνομάσθη αὐτῆς (Δ. Κάσσ. ΜΒ, 38). Καὶ ἐν Περγάμῳ δὲ συνέλεξεν

ἐπίσημον βιβλιοθήκην Εὐμένης ὁ Β', καίτοι ἀντιπραττόντων τῶν Πτολεμαίων δι' ἀπαγορεύσεως τῆς ἐξαγωγῆς οὐ μόνον βιβλίων, ἀλλὰ καὶ παπύρου. εἰσέτι, ὅπερ ὁμως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἐφεύρεσιν τοῦ περγαμηνοῦ. Ταύτην δὲ τὴν βιβλιοθήκην 200,000 χειρόγραφα περιέχουσαν, ἔδωρήσατο ὁ Ἀντώνιος τῇ Κλεοπάτρᾳ, εἰς ἀντικατάστασιν τῆς καταστραφείσης ὑπὸ Καίσαρος. Ἐπὶ Δομιτιανοῦ ἐγένοντο καὶ ἀντίγραφα τῶν ἀπηρχαιωμένων, πιθανῶς βεβλαμμένων, χειρογράφων (Just. Dom. XX). Παραδέθη δὲ καὶ αὕτη ἡ βιβλιοθήκη εἰς τὰς φλόγας ὑπὸ τῶν Ἀράβων τῶν ὑπὸ τὸν Ὁμάρ τῷ 640 μ. Χ. Ἐπὶ δὲ Ῥωμαίων τὰ ἀντίγραφα ἐγένοντο ὑπὸ δούλων ἢ ἀπελευθέρων, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ δι' ἀπαγορεύσεως εἰς πολλοὺς ὁμοῦ.

Βίβλος, ὁ φλοιὸς τοῦ αἰγυπτιακοῦ καλάμου τοῦ λεγομένου παπύρου. Ἐκ τοῦ φλοιοῦ τούτου, κατεργασμένου καὶ συγκεκολλημένου, κατεσκευάζοντο τὰ φύλλα ἐφ' ὧν ἔγραφον οἱ ἄρ-

Ἐκ γραφῆς ἐν Πομπηεῖ.

χαῖτοι τὰ χειρόγραφα, συγκεκολλημένους πολλοὺς φλοιούς. Βιβλία δ' ἐκλήθησαν τὰ ἐκ πολλῶν τοιούτων φύλλων συγκείμενα. Καὶ ἀφ' οὗ δ' ἐν Περγάμῳ, ἐπὶ Εὐμένους Β' ἐτελει-

Ἐξ ἀναγλύφου.

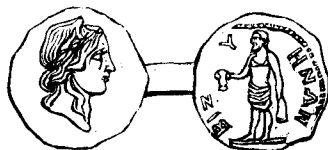
σοιτήθη πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἢ κατεργασία τῶν δερμάτων, τὰ περγαμηνά, πάλιν ἔμεινεν ὁ πάπυρος ἢ προτιμωμένη ὕλη διὰ πάσης τῆς ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς.

Βίβλος (Bibulus), υἱὸς Πορκίας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάτωνος, καὶ Βίβλου, συνυπατεύσαντος μετὰ τοῦ Καίσαρος, αἰχμαλωτεύθεις εἰς τὴν ἐν Φιλίπποις μάχην ὑπὸ Ἀν-

τωνίου, ὑπ' αὐτοῦ διοικητῆς εἰς Συρίαν πεμφθεῖς, ἀποθανῶν τῷ 31 π. Χ. Ἐγράψεν Ἀπομνημονεύματα Βρούτου (Πλούτ. Βρούτ. ΠΓ. ΚΗ. — Ἀππ. Δ, 136).

Βιδιαῖοι, Βίδεοι ἢ Βίδιοι (πιθ. Φιδιαῖοι, οἱ γινώσκοντες), ἀρχὴ ἐν Σπάρτῃ ἐκ πέντε ἀνδρῶν, οἵτινες προσηρτῶντο τῷ παιδονόμῳ, καὶ ἐπέβλεπον τὰς ἀσκήσεις τῶν παιδῶν. Ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐλέγετο πρέσβυς βιδέων (Παυσ. Γ, 11, 2).

Βιζύη, ἐν Θράκῃ, πόλις ἐπίσημος (Pl. VI, 18).

Βιθυνία, χώρα τῆς Μικρασίας ἐπὶ τοῦ θρακικοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Εὐξείνου, ἐκτεινομένη Α μέχρι Παφλαγονίας, Δ μέχρι Μυσίας, Ν μέχρι Γαλατίας καὶ Φρυγίας. Περιλαμβάνει ὄρος τὸν Ὀλυμπον. Οἱ ἐπισημότεροι ποταμοὶ τῆς ἤσαν ὁ Ῥύνδακος, ὁ Ῥήβας παρὰ τῷ Βοσπόρῳ, καὶ ὁ Σαγγάριος. Πόλεις ἐν ἄλλαις διάσημοι, ἡ Νίκαια, παρὰ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ, ἡ Προύσα, κατὰ τὸν Ὀλυμπον, ἡ Νικομήδεια, ἡ Χαλκηδὼν, ἡ Κίος, τὸ Βιθύνιον, κτλ. Οἱ Θράκες Θυνοὶ καὶ Βιθυνοὶ κατέκτησαν τὴν χώραν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων Μυσῶν καὶ Βεβρύκων· δὲν ὑπετάγησαν δὲ οἱ τὰ ΒΑ οἰκοῦντες Μαριανδυνοὶ. Εἶτα δὲ ὑπέκυψαν τοῖς Πέρσαις, ὧν τὸν ζυγὸν ἀπέσεισε Νικομήδης Α' (246 π. Χ)· ὁ δὲ Νικομήδης Γ' ἐκκληροδότησε τὴν χώραν τοῖς Ῥωμαίοις (Στρβ. ΙΒ, 562).

Βιθύνιον, πόλις τῶν Μαριανδυνῶν, ἐν τοῖς Α τῆς Βιθυνίας, ὑπὸ Ῥωμαίων κληθεῖσα Κλαυδίου πόλις, πατρίς τοῦ Ἀντινόου (ἴδ.). Παρ' αὐτῇ εἰς τὰ Σάλωνα πα-

ρήγετο ὁ περίφημος Σαλωνίτης τυρὸς (Στρβ. IB, 565).

Βίκος, «στάμνος ὧτα ἔχων» (Ἡσύχ. — Ἱδ. Ἡρδ. A, 196. — Ἀθῆν. Γ, 116. — Εὐστθ. εἰς Ὀδ. σ. 1445. — Πολυδ. ΣΤ, 14. Z, 162, I, 73).

Βισαλτία, χώρα μακεδονική, Β τῆς Χαλκιδικῆς, ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Βισάλτου διαρρομένη (Ἡρδ. Η, 116. — Θουκ. Β, 99. Δ, 106).

Βισάνθη, ἡ εἶτα Παιδεστός, θρακική πόλις ἐπὶ τῆς Προποντιδος, ἀποικία Σαμίων (Ἡρδ. Z, 137. — Εὐφ. Ἀνθ. Z, 2, 28. E, 8).

Βίστωνες ἢ Βίστωνες, Θρακικὸς πρὸς τῷ Αἰγαίῳ, παρὰ τῇ Βιστωνίδι λίμνῃ, Α τῶν Ἀβδήρων (Ἡρδ. Z, 110. — Στρ. Z, 331).

Βίτων, ἴδ. Κλέοβις.

Βίων, ἴδ. Θεόκριτος.

Βλέμμυες, ληστρικὸς λαὸς ἐν Λιβύῃ, Δ τῆς Αἰγύπτου (Στρβ. IZ, 786).

Βοηδρόμια, ἐορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις τῇ 7 βοηδρομιῶνος (22 Σεπτεμβρίου), εἰς μνήμην, κατὰ τοὺς μὲν (Πλούτ. Θησ. ΚΖ)

τῆς νίκης τοῦ Θησέως κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, κατὰ τοὺς δὲ (Εὐριπ. Ἴων. 59. — Σουίδ.—

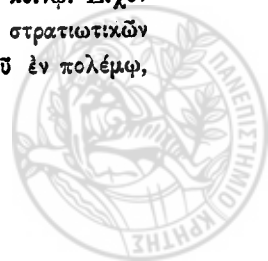
Μ. Ἐτυμ.), τῆς ἐπὶ Ἐρεχθέως ὑπὸ τοῦ Εὐόθου ἢ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἴωνος τοῖς Ἀθηναίοις δεθείσης ἐπικουρίας κατὰ τῶν Ἐλευσινίων. Βοηδρόμιος δὲ ἦν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπιθετον ἐν Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ.

Βοηθός, ἐκ Χαλκηδόνος, ὑπὸ Πausανίου δὲ (E, 717) ἐσφαλμένως Καρχηδό-

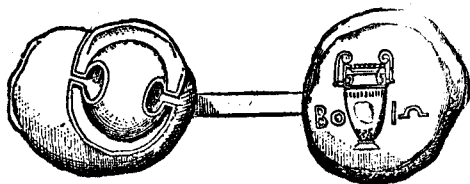
νιος λεγόμενος, ἐπίσημος τορευτῆς καὶ γλύπτης τοῦ β' αἰῶνος π. Χ., ἰδίως διαπρέπων εἰς παίδων παράστασιν, ἴσως ὁ ἐργασθεὶς τὸν γνωστὸν παῖδα τὸν ἀποπνίγοντα χῆνα, καὶ τὸν ἄλλον τὸν ἀποσπῶντα ἄκανθαν ἐκ τοῦ ποδός του (Pl. XXXIV, 19, 24. — Cic. Verr. IV, 14).

Βοιωτάρχει ἢ Βοιωτάρχαι (Εὐφ. Ἑλλ. Γ, 4, 10) ἡ ἐκτελεστικὴ ἀρχὴ τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν, εἰς ἣν αἱ μὲν Θῆβαι ἔπεμπον δύο, αἱ δὲ λοιπαὶ τὸ κοινὸν ἀποτελοῦσαι πόλεις ἀνὰ ἓνα ἄρχοντα, ὥστε ὁ ὅλος ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ἦν πάντοτε ὁ αὐτὸς, ἐξαρτῶμενος ἐκ τοῦ τῶν πόλεων αἵτινες ἐκάστοτε ἐγκατηριθμοῦντο ἐν τῷ κοινῷ. Εἶχον δὲ μάλιστα τὴν διεύθυνσιν τῶν στρατιωτικῶν καὶ τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ ἐν πολέμῳ,

όντες υπεύθυνοι «ταῖς τέσσαρασι βουλαῖς τῶν Βοιωτῶν, αἵπερ ἅπαν τὸ κύρος ἔχουσι» (Θουκ. Ε, 38), καὶ αὐτῶν ὀφείλοντες νὰ ἐκτελῶσι τὰς διαταγὰς. Ἦσαν δ' ἐνιαύσιοι, καὶ ἐδύναντο μὲν νὰ ἐκλεχθῶσι καὶ διὰ τὸ ἐπίθον ἔτος, ὡς ὁ Πελοπίδας, ἐνδεκάκις κατὰ σειρὰν ἐκλεχθεὶς βοιωτάρχης· ἀλλ' ὁ κατακρατῶν τὴν ἀρχὴν ἐπέκεινα τοῦ ἐνιαυτοῦ ἄνευ ἐκλογῆς, εἰς θάνατον κατεδικάζετο, καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας εἰσήχθη εἰς δίκην διὰ τοιαύτην παράβασιν, ἀλλ' ἀπελύθη ἕνεκα τῶν μεγάλων του ὑπηρεσιῶν, καὶ διότι ἀνεγνωρίσθη ὅτι εἶχεν ἀναγκασθῆ εἰς τοῦτο ἵνα μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸν στρατὸν ἐν ἐχθρικῇ χώρᾳ (Πλουτ. Πελοπ. ΚΔ.—Παυσ. Θ, 14, 3.—Θουκ. Δ, 91.—Διόδ. ΙΕ, 51).

Βοιωτία, χώρα τῆς Ἑλλάδος, μετὰ ξυ Ἀττικῆς, Φωκίδος, Μεγαρίδος, τῆς εὐβοϊκῆς θαλάσσης καὶ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου κειμένη, ὄρη περίφημα ἔχουσα τὸν Ἐλικῶνα, κατοικίαν τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὰ ΑΝ τοῦ Παρνασσοῦ, καὶ τὸ ἐπίσης τῷ Ἀπόλλωνι καθιερωμένον Πτώον· πρὸς τῇ Ἀττικῇ δὲ τὸν Κιθαιρῶνα· μεγάλην λίμνην τὴν Κωπαίδα, τρεφομένην ὑπὸ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τοῦ Μέλανος, καὶ δι' ὑπογείων καταβοθρῶν εἰς τὸν εὐβοϊκὸν κόλπον ἐκβάλλουσαν, καὶ ἐτέραν, ΝΑ, τὴν Ὑλικὴν· ποταμούς δ' ἐν ἄλλοις καὶ τὸν Ἀσωπὸν καὶ τὸν Ἰσμηνὸν,

καὶ πηγὰς διασήμους, τὴν Ἴπποκρήνην ἐν τῷ Ἐλικῶνι, καὶ τὴν Δίρκην παρὰ ταῖς Θήβαις. Πόλεις δ' αἱ ἐν τῇ ἱστορίᾳ γνωστότεραι ἦσαν, ἐκ μὲν τῶν αὐτονόμων, αἵτινες καὶ τὸ κοινὸν τῶν Βοιωτῶν ἀπετέλουν, αἱ Θῆβαι, τῆς Βοιωτίας πρωτεύουσα, ὁ Ὀρχομενός, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ

εἰς τὴν λίμνην, καταστραφεὶς ὑπὸ τῶν Θηβαίων μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην (371 π. Χ.). Αἱ Κῶπαι, παρὰ τῇ λίμνῃ· ἡ Ἀλιάρτος, ὁμοίως, καταστραφεῖσα ὑπὸ Ξέρξου (480 π. Χ.), καὶ αὖθις ὑπὸ Ῥωμαίων (171 π. Χ.)· Κορώνεια, Λεβάδεια, Θεσπιαί, Τάναγρα, Ἀνθηδών· ἐκ δὲ τῶν ὑπὸ ταύτας πολιτευομένων μνηίας μάλιστα τυγχάνουσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ αἱ Πλαταιαί, ἔνθα κατετρόπωθη ὁ Μαρδόνιος (479 π. Χ.), κατεστράφησαν δ' ὑπὸ τῶν Θηβαίων τῷ 427 π. Χ., καὶ αὖθις τῷ 373. Αἱ Ἀλαλκομεναί ἔχουσαι ἱερὸν τῆς Παλλάδος· ἡ

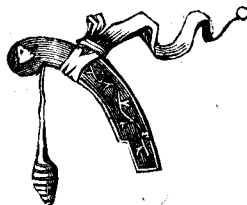

Χαιρώνεια, παρ' ἣ ὁ Φίλιππος κατετρόπωσε τὴν Ἑλλάδα· τὰ Λεῦκτρα, περίφημα διὰ τὸν θρίαμβον τοῦ Ἐπαμεινώνδα (371 π.

Χ.). Ἡ Αὐλὶς, ὅθεν ἐλέγοντο ἐκπλεύσαντες οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Τροίαν· τὸ παρ' αὐτὴν Δῆλιον, ἔνθα ὁ Σωκράτης ἔσωσεν εἰς τὴν μάχην τὸν Ἀλκιβιάδην· ἡ Θίσβη, ἥς μνημονεύει ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. Β. 502).

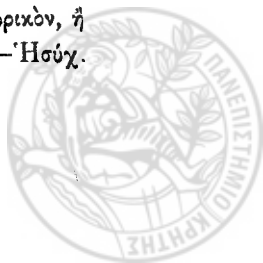
Βόλβη, μεγάλη λίμνη ἐν Μυγδονίᾳ τῆς Μακεδονίας, κοινωνοῦσα μετὰ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου (Θουκ. Α, 58. Δ, 103).

Βολίς, μολυβδίνη, ἡ βυθιζομένη εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς ἐξιχνίασιν τοῦ πυθμένου, ἡλείφεται πρὸς τοῦτο κάτωθεν διὰ λίπους.

Ἀνάγλ. ἐν Βρετ. Μουσείῳ.

Βόμβυξ, τὸ μεταξοκουκκούλιον, ὁ σκώληξ ὁ παράγων αὐτὸ, καὶ ἡ μέταξα αὐτή. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ μακρὸν ἐξ ἀκοῆς σχεδὸν μόνον εἶχον τὸ πρῶτον τοῦτο, καὶ τὸν, πιθανῶς Ἰνδικὸν ἢ Σινικὸν, λαὸν τὸν καλλιεργοῦντα αὐτὸ ἔλεγον Σῆρας, ταῦτόσημον πρὸς σκώληκας, εἴτε τῆς σημασίας τοῦ ἐθνικοῦ μεταπεσούσης εἰς τὸ προσηγορικόν, ἢ καὶ τ' ἀνάπαλιν (Διον. Περιηγ. 752.—Ἡσύχ.

— Ίουλιαν. Ἐπιστ. ΚΔ) σηρικὸν δὲ νήμα (Ἄρρ. Πρπλ. Ἐρθρ.) ἢ καὶ βομβύκιον (Ἀλκίφρ. Α, 39) ἦν ἡ μετάξα, ἣτις ὁμῶς σπανίως ἤρχετο κατειργασμένη εἰς τὴν Εὐρώπην. Πρώτην ὑφάνασεν αὐτὴν ἐν τῇ νήσῳ Κῶ λέγει Παμφύλην τινὰ ὁ Ἀριστοτέλης (Ζ. ἰστ. Ε, 67). Παρὰ Μήδοις καὶ Πέρσαις ἡ χρῆσις τῆς μετάξης ἦν ἰκανῶς ἀρχαία (Ἡρδ. Γ, 84) εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲ φαίνεται ὅτι αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν διέδωκαν πρῶται (Κῶ αἰσθής), καὶ κυρίως κοινὴ ἐγένετο ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. Ὁλοσηρικὸν δὲ ἐλέγετο τὸ ὑφάσμα τὸ μόνον μέταξαν περιέχον, ἐλαφρὸν σχεδὸν πάντοτε καὶ διαφανές, εἰδόμενα χροίη λειμῶνιδος ἀνθεσι ποίης (Διον. Περηγ. 755) ὑποσηρικὸν δ' ἦν τὸ καὶ μετ' ἄλλου στήμονος ὑφαινόμενον. Ἐμμενε δὲ πάντοτε τόσον σπάνιον καὶ πολυδάπανον τὸ ξένον τοῦτο προῖον, ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα αὐτοκρατόρων ἐπελέγετο ἰσόχρυσον διὰ τὴν τιμὴν αὐτοῦ, καὶ ὁ Τιβέριος ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς ἀνδρας τὴν πολυτέλειαν μεταξωτῶν ἐνδυμάτων (Δ. Κάσσ. ΝΖ, 15. — Σουῖδ. λ. Τιβέρ.). Ἡ παραγωγὴ δ' αὐτῆς τῆς μετάξης διεδόθη εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐνθα, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, μοναχὸς τὴν ἐκόμισεν ἐκ τῆς Ἀσίας (Σηρινδης) (Προχόπ. Ἰστ. Ἄρν. ΚΕ).

Βορέαδες, ἴδ. Ἀργοναῦται καὶ Κάλαις.

Βορέας, ἴδ. Ἄνεμοι.

Βορεασμὸς, ἐορτὴ ἦν ἐτέλουν οἱ Ἀθηναῖοι τῶ ἀνέμῳ Βορέα, ὅστις ἦν ὁ σφοδρότερος καὶ ἐπαισθητότερος ἐν Ἀθήναις, ἐμυθεύετο ὡς ἀρπάσας Ὁρείθυαν, τὴν κόρην τοῦ Ἐρεχθέως, εἰς τὰς ὄχλας τοῦ Ἰλισσοῦ, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς κηδεστῆς αὐτῶν, κατὰ χρησμὸν, ἐπὶ Ἐρέξου τὸν στόλον τῶν Περσῶν διαλύσας· διὸ καὶ βωμὸν εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ (Ἡρδ. Ζ, 189).

Βόρσιππα, τὰ πόλις παρὰ τῷ Εὐφράτῃ, Ν. τῆς Βαβυλωνός, γνωστὴ διὰ τὰ

λιναῖα τῆς ὑφάσματα καὶ διὰ τὴν χαλδαϊκὴν ἀστρονομικὴν αἴρεσιν τῶν Βορσιππινῶν (Στράβ. ΙΕ, 739. — Just. XII, 13).

Βορυσθένης, εἶτα Δάναπρις, ποταμὸς τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ἐκβάλλων εἰς τὰ βόρεια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πλευστὸς κατὰ Στράβωνα (Ζ, 289, 306) ἐπὶ 600 στάδια. Ἐνθα εἰσβάλλει εἰς αὐτὸν ὁ Ὑπανις (νῦν Βούγ), ἔκειτο ἡ πλουσία πόλις Βορυσθένης, ἢ Ὀλβία, ἀποικία Μιλησίων (Ἡρδ. Δ, 17, 53, 71).

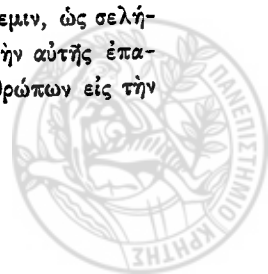
Βόσπορος, σημαίων στενὸν ὁ καὶ βοῦς δύναται νὰ διαπλεύσῃ νηχόμενος· 1) ὁ τῆς Θράκης, τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ στενώτερον αὐτοῦ μέρος, μῶλις πενταστάδιον, ἐγεφύρωσεν ὁ Δαρεῖος (Ἡρδ. Δ, 83, 85). — 2) Ὁ Κιμμέριος συνδέων τὴν Μαιώτιδα μετὰ τοῦ Εὐξείνου πόντου, καθ' Ἡρόδοτον (Δ. 12. 28) ἰσχυρῶς πηγνύμενος τὸν χειμῶνα. Ἡ ἐπ' αὐτοῦ Μιλησίων ἀποικία, τὸ Παντικάπαιον (ν. Κέρτζ) ἐγένετο πρωτεύουσα κράτους ἀνθούντος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ ἤρθε τὸν σίτον αὐτῆς. Ὁ πρῶτος αὐτοῦ βασιλεὺς ἐκαλεῖτο Σπάρτοκος, ὁ δ' ἔσχατος, Παιρισαῶδης Β', ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ἐξωσθεὶς παρέδωκεν αὐτὸ τῷ Μιθριδάτῃ, μεθ' ὃν διετήρησε μὲν βασιλεὺς, ἀλλὰ τῇ Ῥώμῃ ὑποκειμένους (Στράβ. Ζ, 475. ΙΑ, 494).

Βοτταία, χώρα ἐν Μακεδονίᾳ, Δ. ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ (Ἡρδ. Ζ, 185. Η, 127). Πρὸς τοῖς ἐγχωρίοις κατώκησαν αὐτὴν καὶ Κρήτες. Κυριώτεραι πόλεις ἡ Πέλλα καὶ αἱ Ἰχναί (Ἄρρ. Α, 2, 5).

Βοῦαι, ἴδ. Ἀγέλαι.

Βούδασος, πόλις καὶ κόλπος τῆς Καρίας Α. τῆς Κνίδου (Ἡρδ. Α. 174. — Διόδ. Ε, 62)

Βούδασις, θεότης αἰγυπτιακῆ, θυγάτηρ τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἴσιδος, γαλῆς πρόσωπον ἔχουσα, καὶ καθ' Ἡρόδοτον (Β, 59. 137. 156), εἰς τὴν Ἄρτεμιν, ὡς σελήνην, ἀντιστοιχοῦσα. Τὴν ἐορτὴν αὐτῆς ἐπαγγύριζε μεγάλη συρροὴ ἀνθρώπων εἰς τὴν

Α. τοῦ Νεῖλου κειμένην ὁμώνυμον αὐτῆς πόλιν, παρ' ἣ ὁ Ψαμμήτιχος εἶχε συνοικήσει Ἰωνας καὶ Κᾶρας, ἣν δ' ἐκυρίευσαν οἱ Πέρσαι ἐπὶ Μέμνονος, τῷ 352 π. Χ.

Βουδῖνοι, καθ' Ἡρόδοτον (Δ, 108), λαὸς πολυάριθμος, ἐν Σκυθία Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, κατὰ τὸ ἥμισυ Ἑλληνιστὶ καὶ Σκυθιστὶ ὁμιλοῦντες, καὶ πέραν τοῦ Ταναΐδος, εἰς 15 ἡμερῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Μαίωτιδος, ξυλόκτιστον πόλιν οἰκοῦντες, Γελωνὸν καλουμένην.

Βουζύγης, 1) ἐπίθετον τοῦ Τριπτολέμου ἢ τοῦ Ἐπιμενίδου, ὡς πρώτου ζεύξαντος βόας. — 2) Ὁ ἐν τοῖς Ἐλευσινιαῖς τῶν ἱερῶν βοῶν ἐπιμελούμενος.

Βουθρωτὸν, Ἡπειρωτικὴ πόλις ἀπέναντι τῆς Κερκύρας, εἶχε φρούριον καὶ λιμένα ὅστις Πηλώδης ἐλέγετο. Κατὰ τινὰς ἰδρύθη ὑπὸ Ἐλένου μετὰ Τρώων φυγάδων (Διον. Ἀλ. Α, 51).

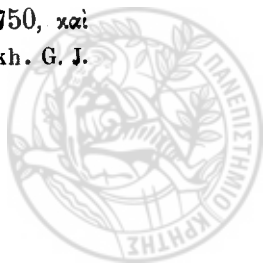
Βουκεφάλας, ὁ περιφημὸς ἵππος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὃν μόνος οὗτος, παῖς ἔτι, ἐδάμασε στρέψας αὐτὸν πρὸς τὸν ἥλιον, ἵνα μὴ τὸν τρομάξῃ ἢ σκιά. Τὸν εἶχε δὲ διὰ πάσας τὰς ἐκστρατείας του, καὶ τὸν ἐτίμησε φονευθέντα (*Ἰδ. Βουκεφάλα). (Πλούτ. Ἀλέξ. ΣΤ, ΕΑ. — Ἀρρ. Α, 19. — Curt. VI, 5, 18).

Βουκεφαλία, ἡ Βουκεφαλα (τὰ) πόλις ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἀφ' οὗ ἐνίκησε τὸν Πῶρον, ἰδρυθεῖσα ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ Ὑδάσπου, ἐπώνυμος τοῦ ἐν τῇ μάχῃ πεσόντος ἵππου του (Ἀρρ. Ε, 19, 4. 29, 5). — 2) Τὸ ΝΑ ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος (Παυσ. Β, 34, 8).

Βουκολικός, ἴδ. Θεόκριτος.

Βουλῆ. Ἐπὶ τῶν ἀνάκτων συνέκειτο αὕτη ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων πολιτῶν (μεγαθύμων γερόντων. Ἠγήτορες ἢ δὲ μέδοντες. Ὀμ.), ἀλλ' εἶχε μόνον συμβουλευτικὴν δικαιοδοσίαν. Μετὰ ταῦτα ἐν Ἀθῆναις ὁ Σόλων ὠργάνισεν αὐτὴν ἐκ τετρακοσίων ἀνδρῶν, ἀνά 100 ἐξ ἐκάστης φυ-

λῆς, ἐκ πάντων τῶν Ἀθηναίων, πλὴν τῶν θητῶν, ἵνα προβουλεύωσιν, ἢ προπαρασκευάζωσι τοὺς νόμους (Πλούτ. Σόλ. ΙΘ). Ἐπὶ Κλεισθένους δὲ καὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν 10 φυλῶν, καθηρτίσθη ἐκ 500, ἦτοι ἐκ 50 ἐξ ἐκάστης φυλῆς, κληρουμένων κατ' ἔτος, καὶ ἐπὶ ἐν δέκατον τοῦ ἔτους διεπόντων τὰ τῆς Βουλῆς, ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν Πρυτάνων, κατὰ διαδοχὴν ὑπὸ τοῦ κλήρου ὀριζομένων. Ἐκάστης δὲ φυλῆς ἐκκληροῦτο καθ' ἐκάστην εἰς πρόεδρος, καὶ ὁ τῆς Πρυτανευούσης, λεγόμενος Ἐπιστάτης, προήδρευεν ἀνωτάτως πάσης τῆς Βουλῆς. Ἐλάμβανον δ' οἱ βουλευταὶ μισθὸν τὸ βουλευτικόν, ἀνά 1 δραχμὴν δι' ἐκάστην συνεδρίασιν, ἦσαν ἀπηλλαγμένοι τῆς στρατείας, εἶχον ἔδραν ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ ἔφερον μύρτου στέφανον ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ, εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ ἔτους ἔδιδον εὐθύνας. Ἡ Βουλῆ δὲ προεδουλεύειν, ἦτοι προσυνεζέτε: πάντα ὅσα ἔμελλον νὰ υποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου· ἐνίοτε δ' ἐψήφισε καὶ καθ' ἑαυτὴν, ἀλλὰ μόνον ἐπέτεια, ἦτοι ἐπὶ ἐν μόνον ἔτος ἰσχύοντα ψηφίσματα. Ὁ δῆμος δ' ἐδύνατο εἰς τινὰς περιστάσεις νὰ κηρύξῃ κυρίαν αὐτὴν ἢ αὐτοκράτορα, καὶ τότε ἐψήφισεν ὀριστικῶς. Ἡκουε δὲ καὶ τὰς ἐκθέσεις τῶν στρατηγῶν, καὶ ἐδέχετο ξένους πρέσβεις. Προσέτι δ' εἶχε καὶ ἀνωτάτην οἰκονομικὴν δικαιοδοσίαν, καὶ πρὸ αὐτῆς ἐγίνετο τῶν ἀρχόντων ἡ δοκιμασία. Ὁ Ἀριστείδης κατήργησε τὴν ἐξαιρέσιν τῶν θητῶν, ὥστε πᾶς Ἀθηναῖος ὑπερτριακοντούτης ἐδύνατο νὰ κληρωθῇ βουλευτῆς. Ἐπὶ Ἀντιγόνου δὲ (307 π. Χ.), οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ κολακείας προσέθηκαν εἰς τὰς 10 φυλάς των ἄλλας δύο, ἐπώνυμος αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Δημητρίου, δι' ὃ ἠϋξήσαν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν βουλευτῶν ἐκ 500 εἰς 600. Ἐπὶ Ἀδριανοῦ δὲ προσθέντες καὶ 13ην φυλὴν, ἦτις νὰ φέρῃ αὐτοῦ τὸ ὄνομα, ἐπανήγαγον τὴν Βουλὴν εἰς 500 (Παυσ. Α, 5). Ἀλλ' ἐπ' Αὐρηλιανοῦ ἀπαντᾶται Βουλῆ τῶν 750, καὶ μεταγενεστέρως ἐκ μόνων 300 (Baekh. G. J.

'Αρ. 372. 380). Συνήρχετο δ' ἡ Βουλὴ καθ' ἐκάστην, πλὴν τῶν ἑορτῶν, εἰς τὸ Βουλευτήριον, καὶ αἱ συνεδριάσεις ἦσαν δημόσιαι· οἱ δὲ Πρυτάνεις ἔμενον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν τῷ Πρυτανείῳ, καὶ συνεσιτοῦντο ἐκεῖ, εἶτα δὲ ἐν τῇ παρακειμένῃ Θόλῳ. Ἐξέλεγε δὲ ἡ Βουλὴ καὶ ἓνα Γραμματέα καὶ ὑπογραμματεῖς, καὶ ἐκάστη πρυτανεία ἐπίσης τὸν ἴδιον ἑαυτῆς. Βουλὴ δ' ἐλέγετο καὶ τὸ ἀνώτατον φονικὸν δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἴδ.).

Βούλις, 1) Σπαρτιάτης, μεταβάς μετὰ τοῦ Σπαρθίου παρὰ τῷ Ξέρξῃ, ὅπως διὰ τοῦ ἐκουσίου θανάτου των ἐξλιεώσῃσι τὸν ἐγχώριον ἥρωα Ταλθύδιον, ὀργισθέντα κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν ὅτι ἐθανάτωσαν τοὺς πρέσβεις τῶν Περσῶν. Ἄλλ' ὁ Ξέρξης τοὺς ἀπέπεμψε, μὴ δεχθεῖς τὸν ἰλασμόν. Καὶ τοὺς μὲν Σπαρτιάτας ἐσυγχώρησεν ὁ Ταλθύδιος, μετὰ πολλὰ ἔτη ὁμῶς ἐπέριψε τὴν τιμωρίαν εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν δύο τούτων, προδοθέντας κατ' εἰσηγήσιν του εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ φονευθέντας ('Ηρδ. Ζ, 134 — Θουκ. Β, 67, — Λουκ. Δμ. ἐγκ. ΛΒ). — 2) Πόλις παράλιος τῆς Φωκίδος ὑπὸ τὸν Ἐλικῶνα. Οἱ κάτοικοι ἦσαν ἀλιεῖς πορφύρας (Στρβ. Β, 423. — Πaus. Γ, 37, 2).

Βούξεντον, ἀρχαιότερον Πυξῶς, πόλις ἐν Λευκανίᾳ, ἰδρυθεῖσα τῷ 467 ὑπὸ Μικύθου, τυράννου τῆς Μεσσήνης (Στρ. ΣΤ, 252).

Βούπαλος, υἱὸς τοῦ Ἀνθέρμου, ἢ Ἀρχέρμου (ἴδ.), χιῶς γλύπτης, περὶ τὰ 540 π. Χ. μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀθηΐδος ἐργαζόμενος. Περί αὐτῶν διηγοῦντο τὸν μῦθον, ὅτι μὴ ἀνεχόμενοι τὰ σατυρικά βέλη τοῦ δυσμόρφου Ἐφεσίου ποιητοῦ Ἰππώνακτος, οὗ τὸν ἀνδριάντα εἶχον παραστήσει γελοιογραφικῶς, ἢ ἐν ὁ Βούπαλος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ γαμβρόν του, ἠτύοκτόνησαν (Σουῖδ. λ. Ἀθηνίς, λ. Ἰππώναξ.—Pl. XXXIV). Ἦσαν δ' ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα ἔκφρασιν δόντων, καὶ διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν ἐκόσμησεν

ὁ Αὐγουστος αἰετώματα ναῶν ἐν Ῥώμῃ. Ἦν δ' ὁ Βούπαλος συγχρόνως καὶ ἀρχιτέκτων (Paus. Δ, 30).

Βούπορθμος, ἀκρωτήριο τῆς Ἀργολίδος, παρὰ τῇ Ἐρμιόνη, ἔχον ναοὺς Δήμητρος καὶ Κόρης, καὶ Ἀθηνᾶς (Pausan. Β, 34, 8).

Βουπράσιον, ἀρχαιοτάτη χώρα τῶν Ἐπειῶν ἐν τῇ «Κοίλῃ Ἥλιδι,» παρὰ τὸν Λάρισσον ποταμὸν ('Ομ. Ἰλ. Β, 615). Ἄν εἶχε καὶ πόλιν, αὐτὴ ἐξέλιπεν ἔπειτα (Στρβ. Η, 340).

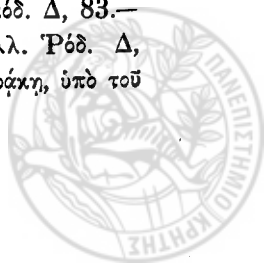
Βούς, εἰς τὰ ἀττικὰ νομίσματα ὁ Θεσεὺς ἐχάρσξε τὸ πρῶτον β ο ὤ ν (Πλούτ. Θεσ. ΚΕ), ἐξ οὗ ἐσφαλμένως ὑπετέθη ὅτι προέκυψεν ἡ παροιμία «β ο ὤς ἐπὶ γλώσση βέβηκε.»

Βούσιρις, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεῖς ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ, τῆς Δαναΐδος Αὐτομάτης· ἢ, κατ' ἄλλην παράδοσιν, ἡ Αὐτομάτη ἐφόνευσε τὸν Αἶγυπτον, ὁ δὲ Βούσιρις ἤρξε τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐθυσίαζε τοὺς ἐκεῖ ἐρχομένους ξένους κατ' Ἀπολλόδωρον (Β, 8, 11), υἱὸς ὦν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λυσιανάσσης. Λόγον περὶ αὐτοῦ ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης ('Αρρ. Γ, 3, 1.—Gell. II, 6).

Βουστροφηδόν, ἴδ. γράμματα.

Βούτεια ἢ Βουτάδα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς.

Βούτης, 1) Ἦρωας Ἀθηναῖος, υἱὸς Πανδίωνος καὶ Ζευξίπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ γενάρχης τοῦ ἱερατικοῦ γένους τῶν Βουταδῶν ἢ Ἐτεοβουταδῶν· κατὰ τινὰς δὲ, υἱὸς Τελέοντος καὶ Ζευξίπης, πολεμιστῆς, καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.—2) Βασίλευς ἐν Σικελίᾳ, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις ἐλκυσθεῖς ὑπὸ τῶν ἀσμάτων τῶν Σειρήνων, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη, σώσασα αὐτὸν, τὸν ἔφερεν εἰς Λιλύβαιον καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἔρικα (Διόδ. Δ, 83.—Ἀπολλόδ. Α, 9, 25.—Ἀπλλ. Ρόδ. Δ, 913)—3) Υἱὸς Βορέου ἐν Θράκῃ, ὑπὸ τοῦ

ἀδελφοῦ του Λυκούργου ἐκβλήθει, κατέλαβε τὴν νῆσον Στογγύλην, καὶ ἐν Διονυσιακῇ ἐορτῇ ἐν Θεσσαλίᾳ ἤρπασε τὴν Κορωνίδα· τῇ ὀργῇ δὲ τοῦ θεοῦ παρεφρόνησε, καὶ ἐρρίφθη εἰς φρέαρ (Διόδ. Ε, 50).—4) Πατὴρ Ἴπποδαμείας τῆς γυναικὸς τοῦ Πειριθόου (Διόδ. Δ, 70).—5) Πατὴρ τοῦ Πολυκάου (Παυσ. Δ, 2, 1).—6) Ἀργεῖος, ἄρξας ἐν Ῥόδῳ (Διόδ. Ε, 59).—7) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Πάλλαντος (Ον. Μετ. VII, 500).—8) Δύο Τρωῆς ὀπαδοὶ τοῦ Αἰνείου (Virg. Α. IX, 646, IX 694).

Βουτώ, αἰγυπτία θεότης, ἔχουσα ναὸν καὶ χρηστηριον εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν. Ἡ Ἴσις, φεύγουσα τὸν Τυφῶνα, τῇ ἐνεπιστεύθη τὰ τέκνα τῆς Ὠρον καὶ Βούθαστιν. Οἱ Ἕλληες τὴν ταυτίζουσι μετὰ τῆς Λητοῦς (Ἡρδ. Β, 83. 152. 155).

Βοῶναι, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις τὴν ἐπιμελειαν ἔχουσα τοῦ ἀγοράζειν βοῦς διὰ τὰς θυσίας καὶ τὰς δημοσίας ἐστιάσεις (Δημοσθ. Μακδ. 171.—Πολδ. II, 114.—Ἀρποκρ.).

Βοώτης, ἴδ. Ἀστερισμοί.

Βραγχίδαί, ἡ γενεὰ τῶν ἐν Μιλήτῳ (ἴδ.) τὸ χρηστήριον τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος ἐπιμελουμένων. Ὁ γενάρχης αὐτῶν Βράγχος, υἱὸς Σμικροῦ, ἡ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν μαντικὴν δύναμιν αὐτῷ δωρησαμένου, εἶχεν ἔλθει ἐκ Δελφῶν. Ἐπὶ τῶν Περσικῶν ἠναγκάσθησαν νὰ δώσωσιν εἰς τὸν Ξέρξην τὸν θησαυρὸν τοῦ ναοῦ αὐτῶν· φοβηθέντες δὲ μετὰ τὴν ἦτταν τῶν Περσῶν μὴ τιμωρηθῶσιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετωκίσθησαν ἐπὶ τῇ αἰτήσει των εἰς τὴν Βακτριανήν, ἔνθα ἐρρέθη ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ἐκδικῶν τοὺς Ἕλληνας, κατέστρεψε τὰ ἱερά αὐτῶν καὶ τὸ χωρίον, ἐπίσης Βραγχίδαί λεγόμενον (Curt. VII, 5).

Βρασίδας, ἐπίσημος στρατηγὸς τῆς Σπάρτης, ἐβίασε (431 π. Χ.) τοὺς Ἀθηναίους νὰ παραιτηθῶσι τῆς κατὰ τῆς Μεθώνης ἐκστρατείας των (Θουκ. Β, 25, 93). Τῷ 424 πολλὰς πόλεις ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν αἷς καὶ τὴν Ἀμφίπολιν, ἀποσπάσας τῶν Ἀθηνῶν, προσ-

ἤρτησεν εἰς τὴν Σπάρτην (Θουκ. Δ, 84). Μετὰ δύο δὲ ἔτη, καίτοι νικῆσας ἐν Ἀμφίπολει τὸν Κλέωνα, ἔπεσεν ὁμως καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ ὁ ἀντίπαλός του εἰς τὴν μάχην (Θουκ. Δ, 78, 120. Ε, 6.—Διόδ. ΙΒ, 72). Διὰ τὰς ἀρετάς του δὲ, μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὡς ἥρωος.

Βραυρών, ἴδ. Ἀττική.

Βραχμᾶνες, ἡ φυλὴ τῶν Ἰνδῶν ἱερέων (Ἀρρ. Ἰνδ. ΙΑ), ἐνίοτε καὶ οἱ τῆς θρησκείας αὐτῶν ὀπαδοὶ (Ἀρρ. Ἀν. ΣΤ, 7, 4.—Plin. VII, 17). Ὁ Πτολεμαῖος τοὺς λέγει οἰκοῦντας ὑπὸ τὸ ὄρος Βέτιγον, καὶ ἔχοντας πρωτεύουσαν Βράχμην.

Βρέννος, 1) ἀρχηγὸς Γαλάτης, κυριεύσας τὴν Ῥώμην τῷ 390 π. Χ., καὶ ἀπελθὼν ἀφ' οὗ ἔλαβε λύτρα.—2) Ἀρχηγὸς Γαλάτης, τῷ 280 καὶ 279 π. Χ. εἰσβαλὼν ἐπὶ κεφαλῆς 200,000 (Just. XXIV, 6) εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, κατατροπωθεὶς δ' ὑπὸ 4,000 Ἀθηναίων ἐν Δελφοῖς, ἔνθα ἐρρέθη ὅτι ὁ Ἀπόλλων βράχους ἐσφενδόνιζε κατὰ τῶν βαρβάρων. Πᾶς ὁ στρατός του, πλὴν τῶν φθάντων νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, κατεστράφη, καὶ ὁ ἴδιος ἠτοκτόνησε (Παυσ. Ι, 19.—Διόδ. ΚΒ, 11.—Just. XXIV, 6).

Βριάρεως, ἴδ. Ἐκατόγχειρες.

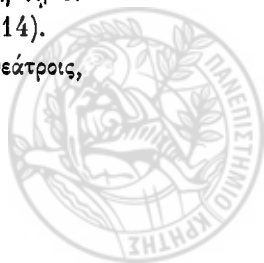
Βριζῶ, ἐν Δήλῳ θεὰ ἡ αἰ γυναῖκες προσέφερον ἐδέσματα εἰς ἀγγεῖα ἔχοντα σχῆμα πλοίου, καὶ ἐπεκαλοῦντο αὐτὴν δι' αἴσιον πλοῦν (Ἀθῆν. Η, 3).

Βριλησσός, ἴδ. Ἀττική.

Βρίσης καὶ Βρισηῆς, ἴδ. Ἀχιλλεύς.

Βριτόμαρτις, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ, ἢ, κατ' ἄλλον μῦθον, νόμφη ὀπαδὸς αὐτῆς, θυγάτηρ τοῦ Διὸς, ἥτις τοῦ Μίνωος τὸν ἔρωτα φεύγουσα, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσώθη ὑπὸ δικτύων τῶν ἀλιέων, δι' ἃ καὶ Δίκτυοννα ἐλέγετο· ἡ αὐτὴ τῇ ἐν Αἰγίῃν Ἀφαίᾳ (Παυσ. Β, 30, Γ, 14).

Βροντεύον, μηχανὴ ἐν τοῖς θεάτροις,

τὴν βροντὴν μιμουμένη ὑπὸ τὸ μετασκήνιον, εἶτε λίθων κυλινδουμένων ἐντὸς χαλκῶν λεβήτων, εἶτε ἐπὶ χαλκῶν ἐλασμάτων κινουμένων ἀσκῶν.

Βρόντης, ἴδ. Κύκλωπες.

Βρούχεον, ἴδ. Ἀλεξάνδρεια.

Βυβλῖς, θυγάτηρ Μιλήτου καὶ Εἰδοθέας, ἀπέθανεν ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς Καῦνον, καὶ ἐκ τῶν δακρῶν τῆς ἀνέβλωσε πηγὴ (Ον. Μετ. ΙΧ, 446).

Βύβλος, πόλις φοινικικὴ (ν. Τζεβέλ), μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βηρυτοῦ, ἡ κυριώτερα ἔδρα τῆς λατρείας τοῦ Ἀδωνιδος. Ὁ ποταμὸς Ἀδωνίς τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Βύβλου (Στρβ. ΙΣΤ, 755).

Βυζακίς (Πολβ. Α, 29), Βυζάκιον ἢ Βυσσαῖτις, χώρα εὐφορος τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ Καρχηδόνας, Νουμιδίας, τῆς ἔσω Λιβύης καὶ τῆς θαλάσσης πρὸς Α. Αἱ κυριώτεραι πόλεις αὐτῆς ἦσαν ἡ Λέπτις, ἡ Θύσδρος, τὸ Ἀδρύμιτον (Διδδ. Κ, 8).

Βυζαντινοὶ ἢ Βυζαντινοὶ λέγονται οἱ ἐν Βυζαντίῳ γράψαντες συγγραφεῖς ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου (325 μ. Χ.), μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453). Πολύτιμα εἰσὶν ἰδίως τὰ ἱστορικὰ αὐτῶν συγγράμματα, οὐχὶ τοσοῦτον διὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ ἀκρίβειαν τοῦ ὕφους καὶ τὴν κρίσιν τῶν συγγραφέων, ὅσον ὡς μόναι πηγαὶ τῶν συγχρόνων αὐτοῖς συμβάντων. Ὁ Ζωναρᾶς (1118), ὁ Νικήτας Χωνιάτης ἢ Ἀχομινάτος (1216), ὁ Νικηφόρος Γρηγορᾶς (1359), ὁ Λαόνικος Χαλκοκονδύλης (1463), ἔγραψαν ἀλληλοδιαδόχως μέρη συναπαρτίζοντα πᾶσαν τὴν βυζαντινὴν ἱστορίαν.

Βυζάντιον, ἰδρύθη τῷ 658 π. Χ. ὑπὸ Βύζαντος, μετὰ Μιλησίων, ἐπὶ δύο λόφων κατὰ τὸν κόλπον Χρυσόκερας, εἰς τὴν Δαῖσοδον τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντιδος. Ἐπερχομένου τοῦ Ξέρξου, οἱ κάτοικοι ἀπεσύρθησαν εἰς Μεσημβρίαν τοῦ Πόντου, καὶ ἡ πόλις κατεστράφη (Ἡρδ. ΣΤ, 33) ἀλλ' ἀ-

νέκυψε πάλιν, ἰδίως ἐπιμελεῖα τοῦ Σπαρτιάτου Πausανίου. Εἶχε δ' ἡ πόλις 40 σταδίων περίμετρον. Κατὰ Φιλίππου ἰσχυρὰν βοήθειαν λαβόντες οἱ Βυζάντιοι παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐχορήγησαν αὐτοῖς τὸ δικαίωμα τῆς πολιτείας (340 π. Χ.). Ἀντεμάχοντο δὲ καὶ κατὰ τῶν περιόικων Θρακῶν. Ἐπὶ Ῥωμαίων τοῦ ἐμπορίου αὐτῶν τὰ κυριώτερα προϊόντα ἦσαν σίτος καὶ ταριχευτοὶ ἰχθύς ἐκ τοῦ Εὐξεινοῦ πόντου, καὶ τότε καὶ ὠχυρώθη ἡ πόλις. Τῷ 196 μ. Χ. ἡ πόλις ὑπέστη μεγάλην ζημίαν ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου, ὑπὲρ οὗ εἶχε κηρυχθῆ. Τῷ δὲ 330 μετόπισεν ἐκεῖ τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κράτους ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, συμπληρώσας εἰς ἐπτὰ λόφον τὴν πόλιν, ἣτις ἔλαβεν 1 1/4 γεωγραφικοῦ μιλίου ἑκτασιν, διαιρουμένη εἰς 14 τμήματα (ἢ βεγιάνας), καὶ μετωνομάσθη Κωνσταντινοῦπολις.

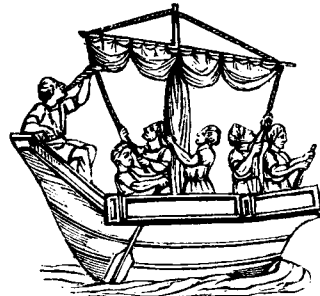
Βύζας, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κρεούσης ἢ, κατ' ἄλλους Μεγαρεὺς, ἀγαγὼν ἀποικίαν Μεγαρέων εἰς Θράκην καὶ κτίσας τὸ Βυζάντιον ἐπὶ τῶν Ἀργοναυτῶν (Διδδ. Δ, 50.—Στεφ. Βυζ.—Ἠσύχ.).

Βυκάνη, ὄργανον ἐμπνευστὸν, ἡ ἀφε-

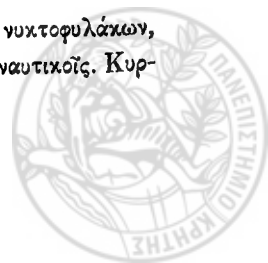
Ἐκ χαλκοῦ πρωτοτύπου

λεστάτη τῶν σαλπύγγων, κατ' ἀρχὰς κόγχη,

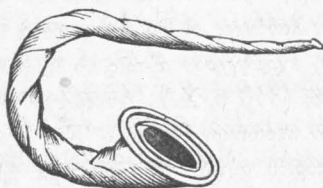

Ἐκ λόγγου κεραμίου.

εἰς χρῆσιν τῶν βουκόλων καὶ νυκτοφυλάκων, εἶτα δὲ χαλκῆ, ἐν χρῆσει τοῖς ναυτικοῖς. Κυρ-

κτὴν δ' εἶχον αὐτὴν εἰς τὸν στρατὸν οἱ βυκανισταὶ ἢ βυκανηταί.

Ἐξ ἀναγλύρου.

Βολοκόπος, τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ ἵνα σπεύρωσι συνέτριβον τοὺς διὰ τοῦ

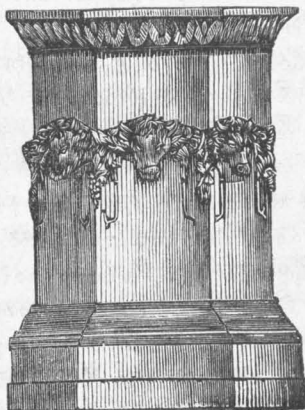
ἀρότρου παραχθέντας βώλους. Ἐπ' αὐτοῦ ἴστατο εἰς τῶν γεωργῶν ἐνίοτε, ἵνα τὸν καταστήσῃ βαρύτερον.

Βωμιεῖς, Αἰτωλοὶ περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ ὑπὸ τὸ ὄρος Κόρακα, Δ οἰκοῦντες, παρά τισι λόφοις οἴτινες ἕνεκα τοῦ σχήματος αὐτῶν ἐκαλοῦντο βωμοὶ (Στρβ. I, 451).

Βωμονίκαι, ἐν Σπάρτῃ, οἱ παῖδες οἴτινες, κατὰ τὴν διαμαστίγωσιν (ἴδ.) πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (ἴδ.), καρτερικώτατα ἀντεῖχον εἰς τὴν δοκιμασίαν.

Βωμὸς, τὸ μέρος ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο αἱ θρησκευτικαὶ θυσίαι, ἧ ἐκαίοντο τὰ ἱερεῖα, ἐκ γῆς ἢ ἐκ λίθων κατασκευασμένον, συνήθως δὲ μονόλιθον, διαφόρου σχήματος, οἷον τετραγώνου πρίσματος, πολυγώνου ἢ κυλινδρικοῦ, ὡς καὶ διαφόρου ὕψους, πάντοτε ὅμως ἐλάσσονος τοῦ θείου ἀγάλματος, ὅταν ἰδρῦετο πρὸ αὐτοῦ· πολλάκις δὲ καὶ διὰ γλυφῶν κοσμούμενον. Βωμοὶ ἴσταντο πρὸ τῶν

ναῶν, βωμοὶ πρόναοι (Δισχύλ. Ἰκέτ. 197), ἧ καὶ ἐν αὐτοῖς ὅταν ἦσαν ὑπαίθριοι ἢ αἱ θυσίαι ἦσαν ἀναίμακτοι, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἄσυλα διὰ τοὺς εἰς αὐτοὺς προσφεύγοντας. Οἱ δ' ὀμνύοντες ἔθετον συνήθως ἐπ' αὐτῶν τὴν χεῖρα (Cic. p. Balb. V). Εἷς τινὰ ἱερὰ ὁ βωμὸς ἦν ἔθος νὰ κατασκευάζεται ἐκ τῆς τέφρας τῶν ἱερείων, ὥστε ἀδιακόπως ἠϋξάνον αἱ διαστάσεις αὐτοῦ. Οὕτω, κατὰ Πausanián (E, 13), ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ τοῦ Διὸς εἶχεν 22 ποδῶν ὕψος, καὶ ἤρετο ἐπὶ οἰκοδομήματος λίθινου 125' περίμετρον τῆς βάσεως, καὶ εὐρεῖαν κλίμακα ἔχοντος. Ὁμοίος δ' ἦν καὶ ὁ

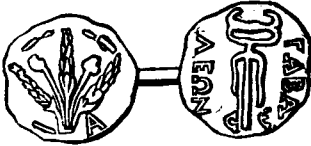

τῆς Περγάμου, οὗ ἡ ἐσχάτως ἀνασκαφεῖσα βάσις μετὰ τῆς ἀναβάθρας ἦν μεγαλοπρεπεστάτη καὶ διὰ τὰς διαστάσεις καὶ διὰ τὰ πολυτελέστατα γλυπτικὰ κοσμήματα. Ἐλέγετο δ' ὁ βωμὸς καὶ ἐσχάρα (ὅτε ἐκαίοντο ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἱερεῖα), καὶ θυμιατήριον (διὰ τὸν λιθωνιτὸν ὅστις ἐπ' αὐτοῦ ἐκαίετο) καὶ θυτήριον, καὶ ταύτας τὰς δύο τελευταίας ἐπωνυμίας ἔφερον ὁ ἐκ 4 ἢ 7 ἀστέρων συγκείμενος ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, ὁ ὑπὸ τὸν σκορπίον, ΝΔ τοῦ τοξότου (Ἄρατ. Φαιν. 402.—Cic. N. D. II, 44.—Ov. Met. II, 139).

Γ

Γάβαλα, πόλις και λιμὴν ἐν τῇ Σαλευκιδί τῆς Συρίας.

Γάγγης, ποταμὸς ὁ διαρρέων πᾶσαν τὴν Ἰνδικήν, πρὸ τῆς ὁμωνύμου πόλεως και εἰς τὸν Γαγγητικὸν κόλπον ἐκβάλλων διὰ πέντε ἢ ἑπτὰ στομιῶν (Πτολ.—Μελ.), κατὰ δὲ Στράβωνα και Πλίνιον, δι' ἐνὸς, θεωρούμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς γῆς, 80 ἢ 100 σταδίων πλάτος δῆθεν ἔχων. Ὁ δὲ Διόδωρος (ΙΖ, 93) τῷ ἀποδίδωσι 32 (=3 ἀγγλικ. μίλια), ὅπερ και ὀρθόν.

Γάδειρα, πόλις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Φοινίκων (Γάδιρ, φοινικιστὶ τὸ φρούριον) κατὰ τὴν ΔΜ ἄκραν τῆς Ἰσπανίας, ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἐπὶ τῆς νήσου Ἐρυθειῆς (ν. Λέων), συνδεομένης διὰ στενοῦ

πορθμοῦ μετὰ τῆς στερεᾶς. Ἐπὶ τοῦ πρώτου Κρηθηδικοῦ πολέμου κατελήθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ἐπὶ τοῦ δευτέρου παρεδόθη τῇ Ῥώμῃ, και ἔλαβε διάφορα πλεονεκτήματα, και οἱ κάτοικοι αὐτῆς τὴν δωρεάν τῆς πολιτείας. Ἦτο δ' ἐμπορικωτάτη, και ὁ Στράβων (Γ, 168) μόνον τὴν Ῥώμην λέγει πολυανθρωποτέραν αὐτῆς. Εἶχε δὲ ναὸν τοῦ Κρόνου, και ναὸν και μαντεῖον τοῦ Ἡρακλέους.

Γάζα, 1) πόλις ἐν Σογδιανῇ τῆς Περσίας, ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, και

ἐφρονεῦθησαν αὐτῆς οἱ κάτοικοι (Ἄρρ. Δ, 2, I, 3).—2) Πόλις, κατοικία θερινὴ τῶν βασιλέων τῆς Μηδίας ΒΔ τῶν Ἑκβατάνων (Στρβ. ΙΑ, 523).—3) Πόλις μετὰ λιμένος ἐν Παλαιστίνῃ. Τὴν ἐκέρειυσεν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ πεντάμηνον πολιορκίαν (Ἄρρ. Β, 26, 2. 27, 6. — Διόδ. ΙΖ, 18). Πολλάκις δ' ἔπειτα καταστραφεῖσα και ἀνοικοδομηθεῖσα, ἀλλ' ἐπὶ μακρὸν ἐπίσημος διὰ τὴν θέσιν τῆς.

Γαῖα, **Γῆ**, ἀρχαιότατα ἤδη θεωρουμένη ὡς θεὰ τὰ πάντα τρέφουσα και τὰ πάντα ζωοποιούσα. Ἐν Δωδώνῃ συναλατρεύετο μετὰ τοῦ Διὸς ὡς παμμήτωρ. Παρ' Ὀμήρῳ μέλαν ἀρνίον θύεται εἰς αὐτὴν, και αὐτὴν ἐπικαλοῦνται οἱ ὀμνύοντες ὁμοῦ μετὰ τοῦ Διὸς, τοῦ Ἥλιου, τοῦ Οὐρανοῦ και τοῦ Ἄδου (Ἰλ. Γ, 104, 277. Ο, 36. Τ, 258). Τέκνα δ' ἔχει πολλὰ και ἰδίως ὄντα ὑπεράνθρωπα και φοβερὰ, ὡς τὸν γίγαντα Τιτυδὸν (Ὀδ. Η, 324. Λ, 576). Καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 117, 126, 183, 232) προήχθη ἐκ τοῦ Χάους, και ἔτεκεν ἀφ' ἑαυτῆς τὸν ἑαυτῇ ὅμοιον Οὐρανὸν, τὰ Ὀρη και τὸν Πόντον, μετὰ δὲ τοῦ Οὐρανοῦ τοὺς Τιτάνας, τοὺς Κύκλωπας και τοὺς Ἑκατόγχειρας· ἀκρωτηριασθέντος δὲ τοῦ Οὐρανοῦ, ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τὰς Ἐρινύδας, τοὺς Γίγαντας, τὰς Μελιάδας Νύμφας, μετὰ δὲ τοῦ Πόντου τὸν Νηρέα, τὸν Θαύμαντα, τὸν Φόρκυν, τὴν Κητώ και τὴν Εὐρυβίαν. Γηγενεῖς δ' ἐλέγοντο ἐν γένει και οἱ αὐτόχθονες, ὡς ὁ Ἐρεχθεύς. Ἡ Γῆ, και ἄρουρα καλουμένη, ὡς ἀρουμένη, ἦν προσέτι κουροτρόφος, τοὺς νέους τρέφουσα, και προσέτι θεὰ μαντικὴ, διότι ἐξ αὐτῆς ἐξήρχοντο οἱ τοὺς χρησιμοδοτοῦντας ἐμπνέοντες ἀτμοί. Αὐτῆς χρησιμὸς ἦν τὸ κάλαϊ ὁ ἐν Δελφοῖς, ἔνθα ἐλατρεύετο πάντοτε, ὡς και ἐν Ἀθήναις, ἐν Σπάρτῃ, ἐν Ὀλυμπίᾳ και ἀλλαχοῦ. Τὰ ἀγάλματα αὐτῆς ἀναφέρονται ἔχοντα κλεῖδα

εἰς τὴν χεῖρα, ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν διетηρήθη. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις ἐταυτίζετο πολλαχοῦ μετὰ τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Δήμητρος.

Γαζσον, ἀκόντιον ἰσχυρὸν καὶ βαρὺ, ἴσως σιδηροῦν (Πολδ. Ζ, 156. — Stat. Theb. IV, 64).

Γαλακτοφάγοι, ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, οὗ μνημονεύουσιν ὁ Στράβων καὶ ὁ Πτολεμαῖος.

Γαλάτεια, θηγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς θαλασσίας νύμφης Δωρίδος, νύμφη τὴν γαλήνην προσωποποιούσα (Ἰλ. Σ, 45. — Ἡσιόδ. Θεογ. 250). Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους (Θεοκρ. ΣΤ. ΙΑ) ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, ἀλλ' ἠγάπα ἐκέλην τὸν ὄραϊον Ἄκιν, υἱὸν τοῦ Φαύνου, ὃν ἐκ ζηλοτυπίας διὰ βράχου φονεύει ὁ Κύκλωψ, καὶ ὁ Ἄκιν μεταμορφοῦται εἰς πηγὴν (Οἴν. Met. XIII, 750). Καὶ ἡ ψυχικὴ δὲ γαλήνη ἡ ἐπροσωποποιεῖτο ὁμοίως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀλλὰ φέρουσα δάφνης στέφανον, κώπην καὶ στάχνας.

Γαλατία ἢ Ἑλληνίς. Ὅτε ἐκ τοῦ Ἰστρου καὶ τῆς Θράκης εἰσέβαλον εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα βάρβαροι φυλῆς Γαλατικῆς. καὶ ἠττηθέντες ἐκεῖ ἔφυγον (τῷ 275 π. Χ.) τινὲς αὐτῶν εἰς τὴν Μικρὰν

Ἀσίαν, κληθέντες ὑπὸ τοῦ Νικομήδους τῆς Βιθυνίας, περιεφέροντο μὲν κατὰ πᾶσαν τὴν χώραν, κατακτήσεις θηρεύοντες, ἀλλὰ τῷ 235 ὁ Ἄτταλος ἐκ Περγάμου, νικήσας αὐτούς, τοὺς περιώρισεν εἰς τὴν οὕτω κληθεῖσαν Γαλατίαν, μεταξύ Βιθυνίας, Καππαδοκίας, Φρυγίας καὶ Πόντου, χώραν ἔχουσαν εὐφόρους πεδιάδας πρὸς νότον, πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ δὲ ἔρη, τὸν Ὀλυμπον, τὸ Ὀρμίνιον καὶ τὸν Δίδυμον, καὶ ποταμούς

τὸν Σαγγάριον καὶ τὸν Ἄλυν. Ἐνταῦθα δὲ, Γαλλογραικοὶ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κληθέντες, διηροῦντο εἰς τρεῖς φυλάς, τὴν τῶν Τρόκμων, ὧν Ταβίθα ἦν ἡ πρωτεύουσα, Α τοῦ Ἄλυος, τὴν τῶν Τεκτοσάγων, πρωτεύουσαν ἐχόντων τὴν Ἀγκυραν, καὶ τὴν τῶν Τολιστοβοίων, ὧν πρωτεύουσα ἡ Πεσσινοῦς. Ἐκάστη δὲ φυλὴ διηρεῖτο εἰς τετραρχίας, διοικουμένας ὑπὸ τετραρχῶν. Ὁ Πομπήιος τὸν Δειόταρον, ἐνώσαντα πᾶσαν τὴν χώραν ὑφ' ἑαυτὸν, ἀνεγνώρισεν ὡς βασιλέα τῆς Μικρᾶς τότε λεγομένης Ἀρμενίας. Τῷ δὲ 25 π. Χ. ὁ Αὔγουστος, ἐνώσας τὴν Γαλατίαν μετὰ τῆς Παφλαγονίας καὶ μέρους τῆς Φρυγίας, ἐκήρυξεν αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν (Στράβ. ΙΒ, 566. — Cic. Deiot. VI, 47. VII, 21). Τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὑπάρχει «ἡ πρὸς Γαλάτας» ἐπιστολή, κυρίως πρὸς ἐκεῖ ἐγκατεστημένους Ἑλληνοϊουδαίους.

Γαληνός (Κλαύδιος), γεννηθεὶς τῷ 131 μ. Χ. ἐν Περγάμῳ, ἐκ πατρὸς Νίκωνος, εὐπόρου ἀρχιτέκτονος. Ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ περιπατητικῶς, ἰδίως δὲ τὴν ἰατρικὴν καὶ ἀνατομίαν ὑπὸ ἐπισήμους διδασκάλους ἐν τῇ πατρίδι του, καὶ εἶτα ἐν Σμύρνῃ, Κορίνθῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ. Εἰς Πέργαμον ἐπανελθὼν 27έτης, διωρίσθη ἰατρός τῶν μονομάχων, ἐνθα πολὺ ἡσχίθη περὶ τὴν χειρουργίαν. Ἀπὸ δὲ τοῦ 164 ἀπῆλθεν εἰς Ῥώμην, καὶ περιῆλθε διάφορα μέρη, μέχρις οὗ προσελήφθη ἰατρός τοῦ νέου Κομμόδου. 125 ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἀπωλέσθησαν, πολλὰ εἰς τὴν πυρκαϊᾶν τοῦ ναοῦ τῆς Εἰρήνης. Ἀπεβίωσε δὲ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς γ' ἑκατονταετηρίδος. Μεγίστη ἦν ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ φιλολογικὴ αὐτοῦ δραστηριότης. Ἰατρικαὶ δὲ συγγραφαὶ αὐτοῦ σώζονται 100, ἄλλων 19 μόνον ἀποσπάσματα, 18 ἡ γνησιότης ἀμφιβάλλεται, καὶ 24 εἰσὶν οὐχὶ γνήσια. Ἐπραγματεύθη δὲ πάντα τὰ ἰατρικὰ ζητήματα, καὶ μεγαλοφύεστατα τ' ἀνατομικὰ καὶ φυσιολογικά. Τὸ περὶ ἀνατομικῶν

ἐγχειρήσεων (μυῶνων, πνευστικῶν καὶ πεπτικῶν ὀργάνων, μυελῶ) σύγκειται ἐξ ἑβδλίων. Τῆς αὐτῆς κατηγορίας εἰσὶ τὰ περὶ ὀστέων φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν νεύρων ἀνατομῆς· μήτρας ἀνατομῆς· μυῶν κινήσεως· τῶν τῆς ἀναπνοῆς αἰτιῶν· σπέρματος· ὀσφρήσεως ὀγάνου, κτλ. Ἐξοχόν ἐστὶ τὸ φυσιολογικὸν αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ χρείας τῶν ἐν ἀνθρώπου σώματι μορίων, παραδεχόμενον ὑπαρξίν ὑπερτάτου σχεδίου ἐν τῇ ἀρμονίᾳ τῆς πλάσεως. Ἐν τῇ παθολογίᾳ τὸ ἀγγιχούστατον σύγγραμμά του περὶ πεπονθότων τόπων περιλαμβάνει 5 βιβλία, περὶ διαφορᾶς νοσημάτων· συμπτωμάτων διαφορᾶς τῶν ἐν τοῖς νόσοις καιρῶν· διαφορᾶς πυρετῶν· δυσπνοίας· πλήθους· τρόμου καὶ παλμοῦ καὶ σπασμοῦ καὶ ῥίγους· μαρασμοῦ. Ταύτης δὲ τῆς κατηγορίας εἰσὶ καὶ τὰ σχόλια εἰς τοὺς ἀφορισμοὺς τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ τὰ κατὰ Λύκου καὶ Ἰουλιανοῦ. Ἐν τῇ Σημειωτικῇ ἐπραγματεύθη περὶ σφιγμοῦ, περὶ κρίσεων καὶ κριτικῶν ἡμερῶν, καὶ περὶ ὀνείρων δὲ κατὰ τὰς τότε προλήψεις. Ἐπι δὲ περὶ φαρμακευτικῆς, τὰ περὶ κράσεως καὶ δυνάμεως τῶν ἀπλῶν φαρμάκων, εἰς βιβλία θ', περὶ δυνάμεως φαρμάκων τῶν κατὰ τόπους, εἰς βιβλία ι', περὶ συνθέσεως φαρμάκων κατὰ γέννη, εἰς βιβλία ζ', οἷς προσθετέα καὶ τὰ 2 βιβλία περὶ ἀντιδότων καὶ περὶ θηριακῆς. Ἐν τῇ Θεραπευτικῇ παραδέχεται ὡς ὁ Ἱπποκράτης τὴν ἀρχὴν τῶν ἀντιδότων, πολεμῶν τὸ θερμὸν διὰ τοῦ ψυχροῦ, τὸ ξηρὸν διὰ τοῦ ὑγροῦ, καὶ τὰ ἰδ' αὐτοῦ βιβλία τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου ἐπίσης βαίνουσιν ἐπὶ τῶν Ἱπποκρατικῶν ἀρχῶν, καὶ τῆς αὐτῆς ὕλης εἰσὶ καὶ τὰ περὶ ἀφαιμάξεως, περὶ βδελῶν, περὶ θεραπείας ἐπιληπτικοῦ. Ἡ δὲ τέχνη ἰατρικὴ αὐτοῦ ἦν ἐπὶ μακρὸν τὸ κυριώτερον διδακτικὸν βιβλίον. Ὑγιεινὴν ἔγραψεν ἐν 5 βι-

βλίοις, καὶ ἐν γ' περὶ διαιτητικῆς καὶ φύσεως τῶν τροφῶν. Καὶ εἰς τὴν χειρουργίαν ἐπίσης ἐπέκυψεν, ἀλλ' αὐτὴν ἐν Ῥώμῃ ἤσκουν εἰδικοί χειρουργοί. Τόσα δὲ γράφας, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἐπιμεληθῇ τὸ ὕφος του, καὶ δύναται πολλάκις νὰ ἐλεγχθῇ ὡς οὐχὶ λίαν φιλοκάλως λεξιθήρας καὶ σχοινοτενής.

Γαληψός, 1) πόλις κατὰ τὴν θρακικὴν παραλίαν, μεταξύ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Νέστου (Θουκ. Δ, 107. Ε, 6.—Πλούτ. Αἰμ. Παῦλ. ΚΓ.—Λιν. XLIV, 45). —2) πόλις τῆς Χαλκιδικῆς, ἐν τῷ Τρωανναίῳ κόλπῳ (Ἡρόδ. Ζ, 122).

Γαλλεαία, τὸ ΒΔ τῆς Παλαιστίνης, περιέχον καὶ μὴ Ἰουδαίους κατοίκους (Στρεβ. ΙΣΤ, 760). Αἱ πρώτισται αὐτῆς πόλεις ἦσαν ἡ Ναζαρέτ, Κανὰ, Καπερναοῦμ, Τιβεριὰς, Ἐνδωρ, Μάγδαλα, καὶ Ναὶν.

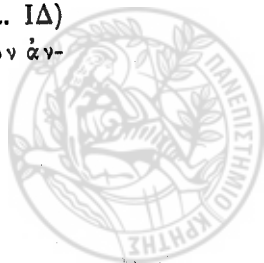
Γαμήλαια, ἐστίασις προσφερομένη εἰς τοὺς φράτορας (γ. εἰσφέρειν) ὅτε ἡ νύμφη εἰσήγετο τὸ πρῶτον εἰς τὴν φρατρίαν (Δμοσθ. Εὐβουλ. ΜΓ, 69).

Γαμηλιῶν, ἰδ. ἔτος.

Γάμος, ἦν, πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν οἰκογενειῶν σχεδὸν ὑποχρεωτικὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐν Σπάρτῃ ὑπῆρχε γραφὴ ἀγαμίου, καὶ προσέτι καὶ ὀψιγαμίου καὶ κακογαμίου διὰ τοὺς ἐπὶ πολὺ τὸ καθήκον τοῦτο παραμελοῦντας, ἢ οὐχὶ κατὰ τοὺς ὑφ'εστῶτας νόμους νυμφευόμενους (Πολυδ. Η, 40.—Πλούτ. Λυκ. ΙΕ). Ἐπειδὴ, ἐν Ἀθήναις κἄν, αἱ γυναῖκες ἦσαν κατάκλειστοι, οἱ γάμοι ἐγίνοντο οὐχὶ ἐξ ἀμοιβαίας κλίσεως καὶ κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν, ἀλλὰ κατ' ἀπόφασιν τῶν γονέων ἢ Κυριῶν (Εὐριπ. Ἀνδρμ. 987), καὶ μάλιστα, ἂν ἡ κόρη ἦν ἐπίκληρος (ἰδ.), κατὰ διατάξεις τοῦ νόμου. Ἀδελφοὶ ἑτεροθαλεῖς ὁμοπάτριοι, οὐδέποτε δ' ὁμομήτριοι, ἐνίστε ἐνυμφεύοντο, ἀλλ' ἐπαινετὸς δὲν ἐθεωρεῖτο ὁ τοιοῦτος γάμος. Ὁ γάμος ἂν συνήπτετο οὐχὶ μετὰ ἀστοῦ καὶ ἀστῆς, ἀλλὰ μετὰ ξένου

ἡ ξένης, τὰ τέκνα ἦσαν νόθα, καὶ ἐδικαιοῦντο μὲν εἰς κληρονομίαν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ πολὺ 1,000 δρ., τὰ λεγόμενα νόθεια, κατὰ νόμον Σολώνιον, ἀνανεωθέντα καὶ ὑπὸ Περικλέους (460 π. Χ.), καὶ αὖθις ὑπὸ Ἀριστοφάντος ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου (τῷ 403). Ἡ σύζυγος, γαμετή καὶ ἐγγυητή, ἐλέγγοτο κουριδίῃ ἄλοχος ἐπὶ Ὀμήρου. Ἐνίοτε δ' ἀπαντᾶται καὶ ἡ ἐκδιαίτησιν ἠθῶν ἀποδεικνύουσα παλλακίς. Τοῦ γάμου ἐπρεπεν ἀναγκαίως νὰ προηγήται ἡ ἐγγύησις (μνήστευσις) ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὅστις ὤφειλεν ἐγγυᾶν ἢ ἐκδιδόναι, τὴν νύμφην· ἄλλως τὰ τέκνα δὲν εἶχον τῶν γνησίων τὰ δικαιώματα. Ἐπὶ τῆς ἐγγυήσεως δὲ, πλὴν τῶν ἀμοιβαίων ἀποδείξεων τῆς νομιμότητος, ἐδίδοτο καὶ ἡ προίξις φερνῆ, ἣτις ὅμως δὲν ἦτο νομικῶς ἀναπόφευκτος, καὶ ὁ ἀνὴρ εἶχε μόνον τὴν ἐπικαρτίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτῆς. Τὰ δὲ ἱμάτια καὶ εἴ τι ἄλλο ἡ νύμφη ἔφερε μεθ' αὐτῆς εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον, ὁ Σόλων περιώρισεν εἰς ἐλάχιστον ὅρον (Πλουτ. Σόλ. Κ). Οἱ δὲ τοῦ Λυκούργου νόμοι ἀπηγόρευον πᾶσαν προίκα, ἵνα μὴ περιέρχωνται δύο κτήματα εἰς κτήσιν ἑνός. Κατὰ τὴν προτεραίαν τοῦ γάμου ἐτελεῖτο εἰς τοὺς γαμηλίους θεοὺς, τὸν Δία, τὴν Ἥραν, τὴν Ἄρτεμιν, τὰς Μοίρας καὶ πιθανῶς ἐπίσης εἰς τοὺς ἐγγχωρίους θεοὺς, θυσία, τὰ προγάμεια ἢ προτέλεια γάμων λεγομένη· κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ἐλούοντο ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη εἰς ὕδωρ ὃ ἔφερον ἡ (ἢ ὁ σπαν.) λουτροφόρος ἐκ πηγῆς ὠρισμένης, ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Καλλιρρόης ἢ Ἐννεακρούνου· μετ' ἄλλας δὲ τελετάς, ἐκάθηντο εἰς τὴν γαμικὴν ἐστίασιν ἢ θοίην, αἱ γυναῖκες μετὰ τῆς νύμφης εἰς ἄλλην τράπεζαν ἢ οἱ ἄνδρες· μετὰ δὲ τοῦτο, τὸ ἑσπέρας, ἤγετο ἡ νύμφη εἰς τὴν νέαν τῆς κατοικίας ἐφ' ἀμάξι, ἐν ἣ ἐκάθητο μεταξὺ τοῦ νυμφίου καὶ τοῦ παρὰ νύμφου ἢ παρόχου, ἑνὸς τῶν ἐγγυτέρων συγγενῶν. Ἐν Σπάρτῃ δ' ἐπεκράτει τὸ ἔθος ν' ἀρπάξῃ, δη-

λαδῆ νὰ προσποιῆται ὅτι ἀρπάζει ὁ νυμφίος τὴν νύμφην. Ἐπὶ δευτέρου γάμου ἡ νύμφη ὠδηγεῖτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ ὑπὸ συγγενοῦς ἢ φίλου τινὸς νυμφαγωγῶ. Οἱ εἰς τὸν γάμον παρευρισκόμενοι ἐφόρου ἐορτασίμους στολὰς καὶ ἦσαν ἐστεφανωμένοι, ἡ δὲ νύμφη ἔφερε καὶ κάλυμμα. Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀνήπτε τὴν νυμφικὴν δᾶδα, καὶ λαμπαδοφοροῦσα ἐχώρει ἡ πομπὴ ἐν αὐλοῖς καὶ κιθάραις. Εἰς δὲ τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου, ὅστις ἦν καὶ αὐτὸς κεκοσμημένος διὰ στεφάνων καὶ κλάδων, ἔρραινον τοὺς προσερχομένους διὰ παντοίων καταχυσμάτων, καὶ εἶπετο συνήθως δευτερον δεῖπνον, εἰς ὃ παρετίθεντο πέμματα ἢ πλακοῦς γαμικὸς, ἐκ σησάμου πεποιημένος· εἶτα δ' ἐγχεκαλυμμένη ἡ νύμφη ἤγετο ὑπὸ τῆς νυμφευτρίας εἰς τὴν παστάδα ἢ τὸν θάλαμον, καὶ πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ ἐψάλλετο ὁ ἐπιθάλαμιος. Τῇ δ' ἐπιούσῃ, ἐπαύλια, ἢ ἴσως μᾶλλον τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ὁ ἀνὴρ καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἔφερον τῇ γυναικὶ δῶρα, ὁ πτήρια ἢ ἀποκαλυπτήρια καλούμενα, διότι ἔκτοτε ἐδικαιοῦτο νὰ παρουσιάζεται ἄνευ καλύμματος. Τῆς ἐγγάμου γυναικὸς ἡ κατοικία ἦν ὁ γυναικωνίτις (ἴδ. οἶκος). Συνησιᾶτο δ' αὕτη μετὰ τοῦ ἀνδρὸς, πλὴν ὅτε εἶχε ξένους. Διεῖπε δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας, τῆς τροφῆς, τῆς ἰατρικῆς θεραπείας καὶ τὰ τῆς τῶν παιδῶν ἀγωγῆς, τῶν μὲν υἱῶν μέχρι τοῦ χρόνου τῆς εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτήσεως (ἴδ. Παιδαγωγία), τῶν δὲ θυγατέρων μέχρι τοῦ γάμου τῶν. Αἱ πλουσιώτεραι δ' εἶχον καὶ μίαν ταμίαν ὡς βοηθὸν, καὶ δούλας ὡς ὑπηρετρίδας. Κύριος δὲ τῆς οἰκίας ἦν ὁ ἀνὴρ, καὶ ἵνα μὴ ἀνατρέπηται ἡ τάξις αὕτη ὑπὲρ τῶν πολυφέρων γυναικῶν, ἐπιθυμεῖ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις τοῦ (ΣΤ, σ. 774) τὴν ἀπαγόρευσιν πάσης προικῶς. Ἐν Σπάρτῃ δ' ἦν ἀνωτέρα ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ, διότι ὁ ἀνὴρ ἔμενε πολὺ συνθηθέστερον μακρὰν αὐτῆς· δι' ὃ καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ (Λυκ. ΙΔ) λέγει ξένη πρὸς Λάκαιναν· Μόναι τῶν ἀν-

δρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι. Ἡ συζυγική κίστις ἐκ μέρους τῆς γυναικὸς ἀπητεῖτο αὐστηρότατα ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ παρεβιάζετο συνεχέστερον ἢ ἐν Σπάρτῃ, εἰ καὶ ἐδικαιοῦτο ἐκεῖ ὁ σύζυγος νὰ φονεύῃ τὸν ἐπ' αὐτοφόρῳ συλληφθέντα· κατὰ τῆς γυναικὸς δὲ κατεγινώσκετο ἀτιμία, ὡς καὶ κατὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀντὴν ἠνείχετο παρ' ἑαυτῶ, ὥστε ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποπέμψῃ, ὅπερ καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις ἐδύνατο (ἴδ. ἀποπομπή).

Γάνος, θρακικὸν φρούριον ἐπὶ τῆς Προποντιδῆς, ὃ ὑπεσχέθη Σεύθη, ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, νὰ δώσῃ τοῖς ἐξ Ἀσίας ἐπιστρέφουσι μυρία (Ξεν. Ἀνθ. Ζ, 5, 8).

Γανυμήδης, γῆς Τρωῶς, βασιλέως τῆς Τροίας, ἀδελφὸς Ἴλου καὶ Ἀσπάρακου, «ὃς κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,» καὶ ὃν οἱ θεοὶ ἤρπασαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἵνα συζῆ μετ' αὐτῶν καὶ εἰσχορεύῃ τῷ Διί (Ὀμ. Ἰλ. Υ, 232), ἀντ' αὐτοῦ δ' ὁ Ζεὺς ἔδωκεν εἰς τὸν Τρῶα γεναὸν σπανίων ἵππων (Ἰλ. Ε, 266). Ἀπὸ Πινδάρου (Ὀλ. Α, 44) ἰδίως ἀγαπητὸς τοῦ Διὸς· καὶ εἰς τὴν τέχνην παριστάτο ὡς ἀρπαζόμενος ὑπὸ τοῦ αἰετοῦ, ἢ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ ὑπὸ μορφὴν αἰετοῦ (Ἰδ. Λεωχάρης). Καθ' ὃ τὴν φιάλην τοῦ Διὸς πληροῦντα, τὸν ἐταύτισαν οἱ μεταγενέστεροι μετὰ τοῦ δαίμονος τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου, καὶ τὸν εἰσήγαγον καὶ εἰς τὸν ζωδιακόν.

Γάργαια (τὰ) ἢ **Γάργαρον**, 1) μία τῶν δύο ὑψίστων κορυφῶν τῆς Ἰδῆς παρὰ τῇ Τροίᾳ (Ἰλ. Θ, 14. Ε, 292. 362). — 2) Π. ἐν τῷ Ἀδραμυττεῖφ κόλπῳ, μεταξὺ Ἀσσοῦ καὶ Ἀντάνδρου (Στράβ. ΙΓ, 606. 610).

Γαργηττός, (ν. Γαργηττός) δῆμος τῆς Ἀττικῆς ΝΔ τοῦ Πεντελικοῦ. Ἐκεῖ οἱ Παλλαντίδαι ἐνήδρευσαν κατὰ

τοῦ Θησέως καὶ οὗτος κατηράσθη τὰς Ἀθῆνας, (Πλούτ. Θησ. 15. Α).

Γάρρον ἢ **Γάρρος** (ἢ) **ταρτχευμα** ἐξ ὠν σκομβρίων (Ἀθῆν. Ι, 121), εἶδος αὐγοταράχου ἢ χαβιαρίου.

Γαυγάμηλα (τὰ), ἐν Ἀσσυρίᾳ, ἔνθα συνεκροτήθη ἢ μεταξύ Ἀλεξάνδρου καὶ Δαρείου ἐσχάτη μάχη, ἢ, ἦττον ἀκριβῶς, καὶ τῶν Ἀρβήλων λεγομένη (Ἀρρ. Γ, 8, 7. ΣΤ, 11, 5. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΛΑ).

Γαυλος, εἶδος πλοίου στρογγύλου.

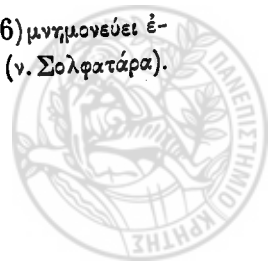
Γαυλος, ἴδ. Μελίτη.

Γαυλὸς, ἀγγεῖον ποιμενικὸν διὰ γάλα.

Γαυρός, ἄγρος τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ, μεταξὺ Κύμης καὶ Νεαπόλεως (ν. Πουτεόλι), ἔχον ἐσβεσμένους καὶ εἰς λίμνας μεταβληθέντας

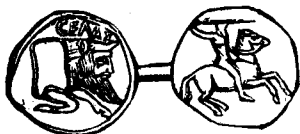
κρατῆρας. Ὁ Στράβων (Ε, 246) μνημονεύει ἐκεῖ «Ἀγορᾶς τοῦ Ἡφαιστοῦ» (ν. Σολφατᾶρα).

Γεδρωσία, πρὶν Γὰδρωσία, χώρα τῆς Ἀριανῆς ἐν Περσίᾳ, ὑπετάγη ἐπ' ὀλίγον χρόνον μόνον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον (Ἀρρ. Γ, 28, 1. ΣΤ, 22, 1. 23, 1. 27, 1).

Γεζον, τὸ προέχον μέρος τῆς ὄροφης. Ἰδ. Ναός. Ἐκ τούτου καὶ τὰ προμετωπίδια εἰς τινὰς περικεφαλαίας (Πολδ. Α. 125).

Γέλα, πόλις δωρικῆ ἐπίσημος ἐπὶ τῆς Ν. ἀκτῆς τῆς Σικελίας, κτίσμα Ἀντιλήμου τοῦ Ῥοδίου καὶ Ἐντίμου τοῦ Κρητῶς (690

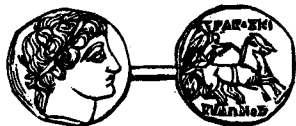
π. Χ.). Πολῖται καὶ τύρανοι αὐτῆς ὑπῆρξαν ὁ Γέλων, ὁ Ἰέρων, ὁ Θρασύβουλος. Ἐπὶ Στράβωνος (ΣΤ, 272) ἦν ἔρημος. Τὸ «Γελῶν πεδίον» λέγει πυροφόρον ὁ Αἰσχύλος, ὅστις καὶ ἐνταῦθα θανὼν ἐτάφη.

Γελάνωρ, υἱὸς Σθενελάου, ἀπόγονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

Γελέοντες, ἴδ. Φυλῆ.

Γελίας, πλούσιος καὶ μεγαλόδωρος Ἀκραγαντῖνος, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ε' αἰῶνος π. Χ. ἐπυρπόλησε τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἵνα σώσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῶν βεβηλώσεων τῶν τῆν πόλιν κυριεύσαντων Καρχηδονίων (Διόδ. 15, 839. 90. — Val. Max. IV, 8).

Γέλων, 1) Δεινομένους, ἐκ Γέλας τῆς Σικελίας, ἵππαρχος ἐπὶ τοῦ τυράννου Ἰππακράτους (Ἡρδ. Ζ, 154), μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ (491), ἐπίτροπος τῶν υἱῶν αὐτοῦ,

εἶτα ἄρξας ἐν ἰδίῳ ὀνόματι. Τοὺς Γεωμόρους ἢ πλουσίους, διωχθέντας ἐκ Συρακουσῶν ὑπὸ τῶν δημοκρατικῶν, καὶ καταφυγόντας εἰς Κασμέναν, κατήγαγεν ὀπίσω, κυριεύσας τὰς Συρακούσας, καὶ μετέφερεν ἐκεῖ τὴν ἀρχὴν (485—484), ἀφείξ τὴν Γέλαν εἰς τὸν ἀδελ-

φόν του Ἰέρωνα (Διόδ. ΙΑ, 73). Ἐνυμφεῦθη δὲ τὴν θυγατέρα Θήρωνος, τοῦ τυράννου τοῦ Ἀκράγαντος. Τοὺς Ἕλληνας ἠρήθη νὰ βοηθήσῃ κατὰ τοῦ Εἰρέξου, μὴ λαχὼν τῆς ἀρχηγίας ἣν ἤξιον, καὶ προτίθετο νὰ προστεθῇ τοῖς Πέρσiais ἐὰν ἐνίκων (Ἡρδ. Ζ, 157). Ἡῤῥησε δὲ πολὺ τὰς Συρακούσας, συνοικίσας ἐκεῖ κατοίκους ἐξ ἄλλων πόλεων. Ἐνίκησε δὲ κατὰ κράτος ἐν Ἰμέρῳ καὶ τὸν ὑπὸ τὸν Ἀμίλκων ἰσχυρὸν στρατὸν καὶ στόλον τῶν Καρχηδονίων, οὓς εἶχε καλέσει εἰς Σικελίαν ὁ ἐξ Ἰμέρας Ἀναξίλαος (Ἡρδ. Ζ, 163. 166. — Πίνδ. Πυθ. Α, 146), καὶ οἱ Σικελοὶ διετείνοντο ὅτι ἡ μάχη αὕτη συνεκροτήθη τῇ αὐτῇ ἡμέρῳ μετὰ τῆς ναυμαχίας τῆς Σαλαμῖνος, ὅτι τοὺς Καρχηδονίους οἱ Πέρσαι διήγειρον κατὰ τῆς Σικελίας, καὶ ὅτι πρὸς αὐτοὺς συνωμολογήθη εἰρήνη ἐπὶ τῷ ὄρω ὅτι θέλουσιν ἀπέχει ἀνθρωποθυσιῶν (Διόδ. ΙΑ, 20). Μετὰ δὲ τὴν νίκην ἀνευφημήθη ὁ Γέλων βασιλεὺς (Διοδ. αὐτ. 26. 27), καὶ ἡ νῆσος ἐπ' αὐτοῦ εὐημέρει. Ἀποθανὼν δὲ τῷ 478, ἐτιμήθη ὡς ἥρωας (Αὐτ. 38), καὶ διάδοχον ἔσχε τὸν Ἰέρωνα.—2) Υἱὸς Ἰέρωνος Β. 50ετῆς ἀποθανὼν πρὸ τοῦ πατρὸς του, ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ τὸν τίτλον βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν λαβὼν.

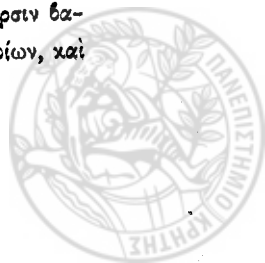
Γελωνοί, Σαρματικὸς λαὸς παρὰ Βωρυσθῆνει (ἐν Οὐκρανίᾳ) (Ἡρδ. Δ, 108, 123). εἶχον πόλιν Γελωνὸν, καὶ ἦσαν κατάστικοι (Picti, Virg. Γεωργ. II, 118. III, 461).

Γενέθλια (τὰ), ἢ γενέθλιος ἡμέρα, ἐτησίως ὑφ' ἐκάστου ἐορταζομένη. Γενέθλιοι δὲ θεοὶ ἦσαν οἱ τῆς γενέσεως ἰδίως προστατοῦντες, πιθανῶς ὁ Ζεὺς, ἡ Ἥρα, ἡ Ἄρτεμις καὶ οἱ πατρῷοι τῶν οἰκογενειῶν καὶ ἔθνῶν, ἐν ᾧ ἰδίως πάτριοι θεοὶ καὶ πάτρια ἱερὰ ἐλέγοντο τὰ τὴν ὅλην πατρίδα ἀφορῶντα.

Γεραιστός, ἴδ. Εὐβοία.

Γεράνεα, ἴδ. Μεγαρίς.

Γέρανος 1), Μηχανὴ πρὸς ἄρσιν βαρέων ἀντικειμένων, ἰδίως ἐκ τῶν πλοίων, καὶ

πρὸς ἄντλησιν ὕδατος· προσέτι καὶ ἡ εἰς τὸ θέατρον τοὺς θεοὺς κτλ. ἄνωθεν καταβιβάζουσα.
— 2) Χορὸς παιδῶν ἔγκυκλος, ἰδίως ἐν Δήλῳ, τὰς κινήσεις τῶν πετωμένων γεράνων μιμούμενος, ἢ, ὡς ἔλεγον, τὰς στροφὰς τοῦ λαβυρίνθου τῆς Κρήτης, διότι δῆθεν πρῶτος ὁ Θησεὺς ἐχόρευσεν αὐτὸν μετὰ τῶν σωθέντων ἐκεῖθεν παιδῶν (Πλουτ. Θησ.).

Γέργθος ἢ Γέργις, πόλις μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ὑπὸ τῶν Τεύκρων καὶ Μυσῶν ἀνατολικῶς τῆς Ἰδης κτισθεῖσα. Ἐπὶ Αὐγούστου εἶχεν ἐξαφανισθῆ (Ἡρδ. Ε, 122. Ζ, 43.— Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 15).

Γερηνία, (ν. Ζαρνάτα), ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Μεσσηνίας, εἴτα τῆς Λακωνίας, ἔνθα κατέφυγεν ὁ Νέστωρ ὅτε ὁ Ἡρακλῆς κατέστρεψε τὴν Πύλον (Στρβ. Η, 340, 360).

Γερουσία. Ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῶν Ἀνάκτων, παρ' αὐτοῖς ἐκάθητο, συμβουλευτικὴν ἔχουσα δικαιοδοσίαν, ἢ βουλή τῶν «μεγαθύμων γερόντων» καθ' Ὀμηρον, οὐ μόνον ἐκ τῶν γεροντοτέρων, ἀλλ' ἐν γένει ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν κωμῶν συγκειμένη. Μετὰ ταῦτα δ' ἔμεινεν εἰς τινὰς πόλεις ἐν ἀνώτατον πολιτικὸν σῶμα, διοικητικὰ καθήκοντα ἐξασκῶν. Οὕτως ἐν Σπάρτῃ συνέκειτο ἡ Γερουσία ἐκ τριάκοντα μελῶν, οἷς συγκατηριθμοῦντο καὶ οἱ δύο βασιλεῖς, ἔχοντες ψῆφον ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν προεδρείαν. Ἐξελέγοντο δ' εἰς αὐτὴν μόνον ὑπερῆξοντες, καὶ ὡς ἄθλον ἀρετῆς (Δημ. πρ. Λεπτ. 489) ἐθεωρεῖτο ἡ εἰς αὐτὴν ἐκλογή. Ὅτε δ' οἱ Ὀμοιοὶ (ἴδ.) διεκρίθησαν τῶν λοιπῶν πολιτῶν, τότε ἐξ ἐκείνων μόνον ἐλαμβάνοντο οἱ Γερουσιασταί. Ἦσαν δ' ἰσόβιοι καὶ ἀνεύθυνοι, ὥστε ἐτήρουν τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ τῶν βασιλέων καὶ τῆς ἐκκλησίας. Ἐν τῇ Γερουσίᾳ συνεζητοῦντο τὰ νομοσχέδια πρὶν ἢ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἀλλ' αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς ἦσαν ἄκυροι ἄνευ τῆς ψῆφου τῆς ἐκκλησίας. Ἐῖχε δὲ καὶ δικαστικὰ καθήκοντα ἐπὶ τῶν ἀνωτάτων κατηγοριῶν τῶν δικῶν, οἷον τῶν φονικῶν καὶ

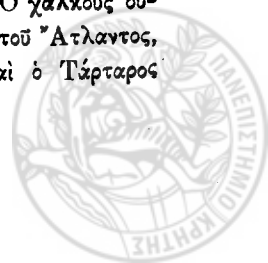
τῶν κατὰ τῶν βασιλέων. Ὅτε δ' ἠϋξήσε μετ' ἔπειτα ἡ ἐπισημότης τῶν ἐφόρων, ἠλαττώθη μετὰ τῆς τῶν βασιλέων καὶ ἡ τῆς Γερουσίας, καὶ ἐν γένει ἡ ἀκρίβεια τῆς τοῦ Λυκούργου νομοθεσίας. — Ὅμοια ἦν καὶ ἐν Κρήτῃ ἡ ἐξουσία τῆς Γερουσίας, ἣτις ἐκεῖ Βουλὴ ἐκαλεῖτο, καὶ φαίνεται ὅτι συνέκειτο καὶ αὐτὴ ἐκ 30 ἢ 20 μελῶν. Ἐξελέγοντο δὲ τὰ μέλη ἐκ τῶν δέκα κόσμων (ἴδ. Κρήτη), ὡς ἐν Ἀθήναις οἱ Ἀρεοπαγίται ἐκ τῶν ἀρχόντων.

Γέρορα (τὰ), αἱ ἐκ λύγων πλεκταὶ μικραὶ ἀσπίδες, ἰδίως τῶν Περσῶν (Ἡρδ Ζ, 61. Θ, 61.— Ξενφ. Ἀνθ. Β, 1, 6).

Γέται, θρακικὸς λαὸς παρὰ τῷ Ἰστρω (Ἡρδ. Δ, 93.— Θουκ. Β, 56). Μέρος αὐτοῦ ἐπ' Αὐγούστου ἐλέγοντο Δᾶκες, λαὸς εὐσεφῆς καὶ χορτοφάγος (Στρβ. Ε, 294), ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατατροπωθεὶς ἐπὶ Αὐγούστου, καὶ καθυποταγεὶς ἐπὶ Τραϊανοῦ.

Γέφυρα, ἡ ἀρχαιοτάτη μνημονευομένη ἐκτίσθη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος ἐν Βαβυλῶνι ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου (Ἡρδ. Α. 186.— Διόδ. Β, 8). Τὸν Βόσπορον ἐγεφύρωσε διὰ τὸν Δαρεῖον ὁ Σάμιος Μανδρόκλης (Ἡρδ. Δ, 87. Ζ, 34). Ἐπὶ Ὀμήρου αἱ γέφυραι ἦσαν ἐν πλήρει χρήσει, καὶ ὁ Πλίνιος ἀναφέρει τὴν τῆς Χαλκίδος (IV, 21), ἴσως ἔργον χρόνων Ῥωμαϊκῶν.

Γεωγραφία, ἀνεπτύχθη βαθμηδὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατὰ τέσσαρας διαφοροὺς περιόδους. Ἐν τῇ πρώτῃ, οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐκ τῶν εἰδήσεων τῶν θαλασσοπόρων ἀρυόμενοι, ἔλεγον τὴν γῆν κύκλον περιρρέομενον ὑπὸ θαλάσσης, καὶ κέντρον ἔχοντα τὴν Ἰερουσαλήμ. Παρ' Ἑλλήσι δὲ, κατὰ τοὺς ποιητὰς καὶ ἰδίως τὸν Ὀμηρον, τὸν κύκλον τῆς γῆς περιεζώνουν ὁ ποταμὸς Ὀκεανὸς, πρὸς δυσμὰς μὲν εἰσρέων εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς ἀνατολὰς δ' ἔχων λίμνην περικαλλῆ (Ὀδ. Γ, 1. Κ, 508. Μ, 1). Κέντρον δὲ τοῦ κύκλου ἦν ἡ Ἑλλάς, καὶ μάλιστα ὁ Ὀλυμπος, εἶδρα τῶν θεῶν. Ὁ χαλκοῦς οὐρανὸς βαίνει πρὸς δυσμὰς ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντος, καὶ ὁμοίως θολωτὸς ἐστὶ καὶ ὁ Τάρταρος

υπογεώς. Ἐκ τῶν σημείων τοῦ οὐρανοῦ μόνον τὴν ἀνατολὴν καὶ δύοσιν μνημονεύει ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. Μ, 240. Ὀδ. Ν, 241), ἐκ χωρῶν δὲ μόνον τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν μνημονεύει δὲ καὶ ὀνομάτων τινῶν ἄλλων, ὧν ἓνια μυθικά, τῆς Θράκης μετὰ τῶν Ἱππομολγῶν καὶ Ἀβίων, τῆς Φοινίκης. πρὸς ἄνω καὶ βορειότερον πού τῶν Ἑρέμβων, Αἰθιοπῶν καὶ Ἀρίμων, νοτίως δὲ τῆς Αἰγύπτου, τῆς Λιβύης καὶ τῶν Λωτοφάγων, καὶ δυτικῶς, μεταξὺ ἄλλων μυθικῶν νήσων τίθησι τὴν Θρινακίαν, ἔδραν τῶν Κυκλώπων καὶ Λαιστρυγόνων. Ἡ δ' Ὀγυγία ΒΔ κατέχει τὸ κέντρον τῆς θαλάσσης. Πέραν δὲ τοῦ Ὠκεανοῦ, πρὸς δυσμὰς, οἰκοῦσιν οἱ Κιμμέριοι. Ὁ δὲ περὶ τὰ 800 π. Χ. ἀκμάσας Ἡσίοδος γνωρίζει ἤδη τὴν Αἴτναν, τοὺς Τυρρηνοὺς καὶ Λατίνοὺς ἐν Ἰταλίᾳ, τοὺς Λίγυας ἐν Γαλλίᾳ. Παρὰ δὲ τοῖς Κυκλίοις, παρὰ τῷ Πινδάρῳ (522 — 442 π. Χ.) καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ (525—456), γνωστὰ εἰσὶ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ τρία μέρη τοῦ κόσμου, ἡ Ἀσία, ἡ Λιβύη καὶ ἡ Εὐρώπη, μεταξὺ τοῦ Φάσιδος, τοῦ Νείλου, τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου· ὁ δ' Ὠκεανὸς ἐστὶν ἡδὴ θάλασσα παρ' αὐτοῖς. Ἡ θαλασσοπλοία καὶ αἱ ἀποικίαι εἶχον ἐκτείνει τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις. Τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς οἱ φιλόσοφοι, ὁ Θαλῆς, ὁ Ἀναξίμανδρος, ὁ Ἀναξίμενης, πρὸ πάντων ὁ Πυθαγόρας (548 π. Χ.), ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Δημόκριτος, ἰδίως ἐσκέπτοντο περὶ τοῦ σχήματος καὶ τῆς ὕψους τῆς γῆς, καὶ πρῶτος ὁ Πυθαγόρας συνέλαβε τὴν ἰδέαν σφαιροειδοῦς αὐτῆς σχήματος. Οἱ δὲ λεγόμενοι Λογογράφοι, οἱ πρὸ τοῦ Ἡρόδοτου ἱστορικοὶ, ἰδίως ὁ Ἐκαταῖος (540 — 486 π. Χ.) καὶ ὁ Ἑλλάνικος (496 — 411), κατέγραψαν ἐν ταῖς ἔργοις των, οἷον τὴν τοῦ πρώτου ἡ «Γῆς περίοδος», τὰς μέχρις ἐκείνου κεκτημένας καὶ βαθμηδὸν προϊούσας γεωγραφικὰς γνώσεις, καὶ ἀκριβέστερον ἤδη ἐγώριζον τὰς περὶ τὴν Μεσόγειον χῶ-

ρας, ὡς τὴν Ἰθρίαν (Ἰσπανίαν), τὴν Ἰταλίαν, τὸν Πόντον καὶ τὰ περὶ αὐτόν. Πρὸς δυσμὰς αἱ γνώσεις αὐτῶν χωροῦσι μέχρι τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, πρὸς βορρᾶν μέχρι τῶν θρακικῶν ὄρέων, πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τοῦ Πόντου, τοῦ Καυκάσου καὶ τοῦ περσικοῦ κράτους· πρὸς νότον δ' ὀλίγα γνωρίζουσι. Μνημονεύονται δὲ περιοδεῖται γινόμενα δι' ἀνακαλύψεις, ὡς ὅτε κατὰ διαταγὴν τοῦ Νεχῶ, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (610 π. Χ.), οἱ Καρχηδόνιοι περιέπλευσαν τὴν Ἀφρικὴν. Διαταγῇ Δαρείου τοῦ Ὑστάσου, Σκύλαξ ὁ Καρυανδεὺς (ἐκ Καρίας), περιελθὼν ἐν Ἀσίᾳ, κατέστησε γνωστὸν τὸν Ἰνδὸν καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἀραβικοῦ κόλπου παραλίαν. Καὶ τῷ 500 π. Χ., περιπλεύσας ὁ Καρχηδόνιος Ἄνων τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς μέχρι τῆς νήσου Κέρνης, ἱδρυσεν ἀποικίας. Συγχρόνως δ' ὁ Ἰμίλων ἀνακάλυπτε τὰς Βρετανικὰς νήσους. — Δευτέρα περίοδος. Ὁ Ἡρόδοτος (484 — 408 π. Χ.) περιῆλθεν αὐτὸς πολλὰ τῶν τότε γνωστῶν μερῶν τοῦ κόσμου, καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ του περιέλαβε τὰς πληθεῖς καὶ ὀξύνοάς του παρατηρήσεις. Κατ' αὐτόν, ἡ γῆ ἐστὶν ὠσειδῶς στρογγύλη, καὶ τὸ μὲν βόρειον αὐτῆς περιλαμβάνει τὴν Εὐρώπην καὶ ἐκ τῆς Ἀσίας τὰ ὑπὲρ τὸν Φᾶσιν καὶ τὴν Κασπίαν, τὸ δὲ νότιον τὴν ἐπίλοιπον Ἀσίαν μετὰ τῆς Λιβύης, μέρος ὄντος αὐτῆς. Γνωρίζει δὲ καὶ τὴν Κασπίαν ὡς ἐσωτερικὴν θάλασσαν. Περὶ τῆς Ἀσίας, τῶν κατοίκων, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων αὐτῶν πολλὰ ἐν μέρει μυθώδη εἶχε γράψει καὶ ὁ ἰατρὸς Κτησίας (400 π. Χ.) εἰς τ' ἀπολεσθέντα συγγράμματά του. Ὁ Ξενοφῶν (445—355) ἀφηγεῖται μετ' ἀκριβείας περὶ τῶν χωρῶν ἃς ἐπισκέφθη μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου καὶ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀφθόνους δὲ γεωγραφικὰς πληροφορίας ἰδίως περὶ Ἑλλάδος περιέχει τοῦ Θουκυδίδου ἡ ἱστορία ((471 — 400 π. Χ.) καὶ ἰδίως ἐπλούτισαν τὴν γεωγραφίαν ὁ Ἐφορος, ὁ Θεόπομπος, καὶ

πρὸ πάντων ὁ Εὐδοξος (360 π. Χ.), θεωρῶν τὴν γῆν ὡς σφαῖραν διαιρουμένην εἰς 5 ζώνας, καὶ ἐγκύψας καὶ εἰς τὰ φυσικὰ φαινόμενα καὶ εἰς τὰ προϊόντα τῶν διαφόρων χωρῶν. Ἄλλὰ πρὸ πάντων τοῦ Ἀλεξάνδρου αἱ ἐκστρατεῖαι καὶ τὰ συνεπεῖα αὐτῶν ἰδρυθέντα ἐν Ἀνατολῇ ἑλληνικὰ κράτη καὶ ἀποικίαι, ἠξίησαν μεγάλως τὸν πλοῦτον τῶν γεωγραφικῶν γνώσεων. Ἐξόχως ὅμως συνετέλεσαν εἰς τοῦτο οἱ Σελευκίδαι διὰ τῶν ἰνδικῶν τῶν πολέμων, οἱ Λαγίδαι καὶ οἱ Πτολεμαῖοι, διὰ τῶν ἀνακαλύψεων κατὰ τὰς ὄχθας τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀραβίας. Αἱ καταμετρήσεις τῶν ὁδῶν ἅς διέτρεχον τὰ στρατεύματα, διὰ καταμετρητῶν, οἵτινες ἐκλήθησαν βηματισταί, καὶ ἡ ἔστω καὶ ἀτελής ἐκτίμησις τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους διὰ τῆς σκιάς κατὰ τὴν μεσημβρίαν, παρεῖχον ἤδη ἀσφαλεστέρας βάσεις πρὸς κατὰστρωσιν γεωγραφικῶν πινάκων· καὶ πρῶτος χάρτην σχεδιάσας ὀνομάζεται ὁ ἐκ Μεσσάνας Δικαίταρχος (310 π. Χ.). Ὁ Ἀριστοτέλης (384—322 π. Χ.), καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Θέοφραστος καὶ Ἡρακλείδης ἰσχυρότατα ὑπηρετήσαν τὴν ἐπιστήμην, τοῦ πρώτου ἀποδείξαντος τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς, ὑπολογισθείσης εἰς περιφέρειαν 250,000 σταδίων (=6,250 γεωγρ. μιλίων) καὶ παραδεχθέντος νότιον ἡμισφαίριον. Ὁ Μασσαλιώτης Πυθέας (334 π. Χ.) ἐπεχείρησε περιοδεῖαν ἀνακαλύψεων πρὸς τὰ ΒΔ., καὶ ἔφερεν ἀκριβεστέρας πληροφορίας περὶ τῶν Βρεττανικῶν ἀκτῶν, τῶν Γαλλικῶν καὶ τῶν Γερμανικῶν, προσανακαλύψας καὶ τὴν νῆσον Θούλην, ἣν ἄλλοι ὡς ἄλλην ἐξέλαβον, τινὲς ὡς τὴν Σουηδίαν, ἄλλοι ὡς τὴν Ἰσλανδίαν. — Τριτὴ περίοδος. Ἐπὶ τῶν διδομένων τούτων ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἐρατοσθένης (276—196 π. Χ.) ἐστήριξε πλήρες γεωγραφικὸν σύστημα. Τὸν Ἰσημερινὸν διαιροῦντα τὴν γῆν εἰς δύο ἴσα ἡμισφαίρια, κατέτεμεν εἰς 60 μέρη, καὶ ἤγαγεν ἐπὶ τῆς σφαιρας 8 παραλλήλους κύκλους καὶ 7 μεσημβρινούς. Ἄλλὰ, κατ' ὀρθὰς γωνίας τού-

τους ταμῶν, μετέθεσεν ἑσφαλμένως πολλὰς χώρας, παραλιπῶν τὴν βορειανατολικὴν Ἀσίαν καὶ τὴν νοτιοδυτικὴν Ἀφρικὴν, καὶ οὐ τὴν ἀληθῆ δούς διεύθυνσιν εἰς ταύτης τὴν δυτικὴν ἀκτὴν. Τὴν δὲ Κασπίαν, παρὰ τὴν γνῶμην τοῦ Ἡροδότου, παρέτεινε μέχρι τοῦ βορείου Ὠκεανοῦ, σῶζουσαν τῷ ὄντι ἴχνη ὅτι ἐξετείνετο ποτὲ βορειότερον τῆς σημερινῆς τῆς περιφέρειας. Λάθη δὲ τοῦ Ἐρατοσθένους ἐπανώρθωσε πολλὰ ὁ μέγας ἀστρονόμος Ἴππαρχος (150 π. Χ.), καὶ διὰ τῆς ἀστρονομίας τὰς προόδους τῆς γεωγραφίας ἰσχυρῶς βοηθήσας. Ταυτοχρόνως περιήλθεν ὁ Ποσειδώνιος τὴν Αἴγυπτον, Λιβύην, Γαλλίαν καὶ Ἰσπανίαν, καὶ πολύτιμοι πληροφορίαί, ἐξ αὐτοῦ ἀρυσθεῖσαι, ἀπαντῶνται εἰς τὰς ἱστορικὰς συγγραφὰς τοῦ Πολυβίου (μέχρι 122 π. Χ.). Τὸ δὲ πρῶτον, συστηματικῶς διατεταγμένον καὶ πᾶσαν τὴν τότε γνωστὴν γῆν περιλαμβάνον σύγγραμμα, ἐστὶ τὸ μέγα σωζόμενον τοῦ Στράβωνος (66 π. Χ.—24 μ. Χ.) εἰς 17 βιβλία, ἀρυσθέντος μετ' εὐθυκρισίας ἐκ τῶν προηγουμένων συγγραφέων καὶ ἐκ τῶν ῥωμαϊκῶν πολέμων πολλὰς περὶ τῶν δυτικῶν χωρῶν πληροφορίας συλλέξαντος. Ὁ Τύριος Μαρτῖνος ὀλίγον πρὶν εἶχε πράξει τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν νοτιανατολικῶν χωρῶν. Ὁ Πευτιγέριος λεγόμενος πίναξ ἐστὶν ὁ πρῶτος μετ' ἀκριβείας τινὸς καταρτισθεὶς (230 μ. Χ.) ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στρατιωτικῶν ὁδομετριῶν. Ἄξιον μνείας ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Πομπονίου Μελά (γεν. 40 μ. Χ.) σύγγραμμα de situ orbis, ὡς καὶ πολλὰ τῶν περιεχομένων εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν Πλινίου τοῦ πρεσβυτέρου (23—79 μ. Χ.). — Τετάρτη περίοδος. Τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου (120 μ. Χ.) ἡ «γεωγραφικὴ ἀφήγησις», περιέχουσα ἐπιστημονικῶς ἐξεργασμένην πᾶσαν τὴν ἕως τότε ὑπάρχουσαν ὕλην, μέχρι καὶ τοῦ 16 αἰῶνος ἔμεινε τὸ μόνον γενικῶς παραδεδεγμένον διδακτικὸν τῆς γεωγραφίας βιβλίον, ὡς καὶ ἔτι μένει μετὰ τοῦ Στράβωνος ἡ κυριώτερα

πηγή τῆς ἀρχαίας γεωγραφίας. Ἐν αὐτῷ ὀρίζει ἀκριβῶς, καὶ διὰ πλάτους καὶ μήκους, τὰς θέσεις τῶν πόλεων, ὁρέων, κόλπων, κτλ. Συνοδεύουσι δ' αὐτὸ καὶ χάρται ἀκριβῶς διαγεγραμμένοι, κατὰ μαθηματικὰς γραμμάς, αἵτινες ὡς κύκλοι καὶ οὐχὶ ὡς εὐθεῖαι διατέμνονται. Ἐν Ἀσίᾳ γνωρίζει τὴν Σινικὴν, τὴν Ἰάβαν, ἀλλ' ἔχει ἀτελεῖς ἰδέας περὶ τῆς συναφείας τῆς Ἀσίας μετὰ τῆς Ἀφρικῆς, ὁμοίως καὶ περὶ τῶν Σκανδιναυικῶν χωρῶν. Τὴν τοπογραφίαν προήγαγεν ἔτι μᾶλλον ὁ Ἀρρίανδς (β' αἰὼν μ. Χ.), μάλιστα δ' ἡ ἔκθεσις περὶ τοῦ περιήλου τοῦ Πόντου ἐν διέταξεν ὁ Ἀδριανὸς (137 μ. Χ.). Διὰ τὴν Ἑλλάδα δ' ἰδίως σπουδαῖον σύγγραμμά ἐστίν ἡ περιήγησις τοῦ Παυσανίου (174 μ. Χ.). Τοῦ δὲ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου (στ' αἰὼν μ. Χ.) τὰ «ἐθνικὰ» εἰσὶ λεξικὸν ἐπιμελέστατα συνεραισθὲν ἐκ 300 συγγραφέων. Οἱ μικροὶ Γεωγράφοι ἐξεδόθησαν ἐν νεωτέροις χρόνοις εἰς συλλογὴν.

Γεωμετρία, ἴδ. μαθηματικῆ.

Γεωμόρος, ἐν Ἀθήναις, ἴδ. Φυλῆ.

— Ἐν Δωρικαῖς πολιτείαις, ὡς ἐν Συρακούσαις (γαμύρος), ἡ τάξις τῶν πλουσίων καὶ εὐγενῶν, οἵτινες τὰς πόλεις κατοικοῦντες, ἐκαλλιέργουν τὰ κτήματά των διὰ χωρικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν ἀρχαίων ὑποταγέντων κατοίκων.

Γεωπονικοὶ, οἱ περὶ καλλιιεργείας γράψαντες ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Ὁ «Οἰκονομικὸς λόγος» τοῦ Ξενοφῶντος, πολλὰ ἐν Ἀριστοτέλει καὶ τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Θεοφράστῳ, ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Ἐκ τούτων δὲ καὶ ἐκ πολλῶν ἀπολεσθέντων συγγραμμάτων ἠρνήσατο κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Ζ' (950 μ. Χ.) ὁ Βιθυνὸς Κασσιανὸς Βάσσος 20 βιβλία Γεωπονικῶν. Εἰς τὴν ἐπισημνὴν δὲ ταύτην οἱ Ῥωμαῖοι μάλιστα ἐπεδόθησαν, καὶ ἐν αὐτοῖς διαπρέπει ὁ Τερέντιος Οὐάρρων, καὶ τοῦ Βιργιλίου

τὰ Γεωργικὰ, περιέλαβον αὐτὴν καὶ εἰς τὴν ποίησιν.

Γεωργία, ἴδ. Ἰβηρία.

Γῆς ἀναδασμὸς, ἴδ. Σεισάχθεια.

Γίγαντες, καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 185), υἱοὶ τῆς Γῆς, ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἀκρωτηριασθέντος Οὐρανοῦ, τεράστιοι τὸ ὕψος καὶ τὴν δύναμιν, καὶ εἶχον, κατὰ μεταγενεστέρους ποιητὰς, ὄφεις ἀντὶ τῶν ποδῶν. Ἐπαναστατήσαντες, ὡς οἱ Τιτᾶνες, μεθ' ὧν συγχέονται, κατὰ τῶν θεῶν, καὶ κατ' ἄλλους ἀλλαγῶν, ἐν Ἀρχαδίᾳ, Θεσσαλίᾳ, εἰς τὴν Παλλήνην, τὴν μακεδονικὴν ἢ τὴν θρακικὴν, διὰ βράχων καὶ κορμῶν δένδρων αὐτοὺς προσβαλόντες, ἐθανατώθησαν πάντες, συμπράττοντος μετὰ τῶν θεῶν καὶ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπολλοδ.

A, 6, 1). Ὄνόματα τινῶν ἐξ αὐτῶν μνημονεύονται ταῦτα Ἀλκυονεὺς, Πορφύριον, Ἄγριος, Ἐφιάλτης, Πάλλας, Ἐγκέλαδος, Κλύτιος, Θῶν, Ἴππόλυτος, Πολυβότης, Εὐρυτος. Τὴν πάλιν ταύτην συνεχῶς παρίστα ἡ ἀρχαία τέχνη, ὡς ὁ Φειδίας ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς, ὁ Πολύγνωτος εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ ἐν Ἀργολιδί Ἡραίου, οἱ Περγαμικοὶ καλλιτέχναι εἰς τὸν μέγαν ναὸν τῆς Περγάμου. — Ὁ δ' Ὀμηρὸς τοὺς λέγει «λαὸν ἀτάσθαλον,» καὶ τοῖς δίδει βασιλέα τὸν Εὐρυμέδοντα (Ὀδ. Η, 58. 206. Κ, 120).

Γίγγλυμος, ἄρθρωσις, κλείδωσις τῶν μελῶν τοῦ σώματος, καὶ κατὰ μεταφορὰν,

τῶν μηχανῶν, ἐργαλείων κτλ., ὡς αἱ τῆς εἰκόνας.

Ἐκ Πομπηίας.

Ἐκ τοῦ Βρεττ. Μουσείου.

Γλαύκη, 1) ἴδ. Ἀργοναῦται. — 2) ἴδ. Αἰακός.

Γλαυκίας, 1) Αἰγινήτης γλύπτης, διάσημος διὰ τὴν ἔκφρασιν, ποιήσας χαλκοῦν ἀνδριάντα τοῦ Γλαύκωνος σκιαμαχοῦντος, περὶ Ὀλ. 70 (Παυσ. ΣΤ, 10. — Ῥαγκ. Ἀπ. ΙΓ, 172). — 2). Σοφὸς ἰατρός, εἰς τῶν πρώτων ἐξηγητῶν τοῦ Ἴπποκράτους.

Γλαυκός, 1) θεὸς θαλάσσιος (πόντιος), μαντικός. Κατ' ἀρχὰς ἐλατρεῦετο ἐν Ἀθηδόνι τῆς Βοιωτίας· εἶτα ἐρρέθη ναυπηγὸς καὶ πηδαλιούχος τῆς Ἀργούσ, καὶ ἐγένετο θαλάσσιος δαίμων. Ὡς διηγοῦντο οἱ Ἀθηδόνιοι, φαγὼν ποτε φύκος ἐφ' οὗ εἶδεν ἀναζήσαντας νεκροὺς ἰχθύς, ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὁ Ὀκεανὸς καὶ ἡ Θέτις τὸν κατέταξαν μετὰ τῶν θεῶν. Κατ' ἄλλους, κατοικία του ἦν ἡ Δῆλος, ἐνθα συμμαρτυεῖται μετὰ τῶν Νηρηίδων, αὐτὸς ἐδίδαξε τῶν Ἀπόλλωνι τὴν μαντικὴν. Πατὴρ αὐτοῦ λέγεται, ὑπ' ἄλλων ἄλλος, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Κοπεύς, ὁ Πόλυβος, ὁ Ἀθηδών. Παριστάτο δὲ συνήθως ὡς γέρον, μακρὸν ἔχων πώγωνα, καὶ τὸ σῶμα εἰς ἰχθῦν ἀπολήγον. Ἐν Κορίνθῳ δ' ἐλέγετο υἱὸς Σισύφου καὶ Μερόπης, σύζυγος Εὐρυμέδης καὶ πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 172), σπαραχθεὶς ἐν Ἰωλκῶ ἐπὶ τῶν ἐπικηδείων ἀγῶνων τοῦ Πελίου ἀπὸ τῶν ἐκμανέντων τοῦ ἵππων, καὶ ἐθεωρεῖτο ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ ὡς δαίμων τὰ ράξι πικρός, τοὺς ἵππους εἰς τοὺς ἰσθμικοὺς ἀγῶνας ἐκφοβίζων. Κατ' ἄλλην δόξαν ὅμως ἦν ὁ Βελλεροφόντης υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ὡς δισέγγονος δ' αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ἕτερος Γλαῦκος, υἱὸς

Ἴππομάχου, βασιλέως τῆς Λυκίας, υἱοῦ τοῦ Βελλεροφόντου, ἀνδρεῖος σύμμαχος τοῦ Πριάμου, καὶ ξένος τοῦ Διομήδους (Ὀμ. Ἰλ. Β, 876. Ζ, 119. Μ, 309. 387. Ε, 426. Π. 490), φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. — 2) Υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πασιφάης, ὡς παιδίον πνιγεὶς εἰς πύθον μέλιτος, καὶ ὑπὸ τοῦ μάντεως Πολυίδου ἀναστηθεὶς (Ἀπολλοδ. Γ, 3. 1. 2). — 3) Γλύπτης Χῖτος (Ὀλ. 22-40) ἐφευρὼν τὴν κόλλησιν τοῦ σιδήρου (Ἡρδ. Α, 25.-Παυσ. 1, 16, 1). — 4) ἕτερος, ποιήσας ἐν Ὀλυμπίᾳ σύμπλεγμα μετὰ Ὀλ. 78 (Παυσ. Ε, 6).

Γλαυξ, ἱερὰ τῇ Παλλάδι, παρὰ τῇ θεᾷ παριστωμένη, εἰς τὰ νομίσματα τῶν Ἀθηναίων ἐπιγεγλυμμένη, καὶ νίκης καὶ εὐτυχίας ἄγγελος, ὅθεν τὸ λόγιον γλαυξ ἴπταται, ἐπὶ χρηστοῦ οἰωνοῦ. Γλαῦκ' εἰς Ἀ-

θήνας (φέρειν) δ' ἐσημαινε τὸ περιττόν τι λέγειν ἢ πράττειν, ἕνεκα τῶν πολλῶν γλαυκῶν αἵτινες ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχον.

Γλυκέρα, ὠραία νέα Σικυωνίς, τὸ πρότυπον τῆς στεφανοπλόκου, περιφήμου εἰκόνας τοῦ Πausίου (Pl. XXXV, 123).

Γλύκων, 1) Ἑλλην λυρικός, καθ' ὃν ἐκλήθη ἴδιόν τι μέτρον. — 2) Γλύπτης Ἀθηναῖος χρόνων Ῥωμαϊκῶν, ὁ ἐργασθεὶς τὸν Φαρνέσιον Ἡρακλῆ κατὰ πρωτότυπον τοῦ Λυσίππου (Ῥαγκ. Ἀπ. ΙΓ, 404).

Γλυπτικὴ, ἴδ. Πλαστικὴ.

Γλώσσα, 1) παρὰ τοῖς γραμματικοῖς ὁ εἰς τινὰ μέρη ἢ εἰς τινὰς ἐποχὰς ἰδιαιτερός τρόπος τοῦ ἐκράζεσθαι, ἢ ἡ ἰδιαιτέρα λέξεων τινῶν χρῆσις. Καὶ ἐν Ἀθήναις μὲν ἤδη εἶχεν ἀρχίσει ἢ τοιοῦτων λέξεων συλλογὴ πρό

πάντων ὅμως ἐπὶ τῶν μακεδονικῶν χρόνων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἐστράφη πρὸς αὐτὴν ἢ προσοχή, καὶ τοιοῦτοι γλωσσογράφοι, γράφαντες, γλωσσάρια τῆς ἀρχαιότερας ἑλληνικῆς ἦσαν ὁ Ἡσύχιος, ὁ Σουΐδας, ὁ Πολυδεύκης, ὁ συντάξας τὸ Μέγα ἐτυμολογικόν. Ἐἶτα δὲ καὶ ἐν Ῥώμῃ πολλὰ ἐγράφησαν, ἀφορῶντα τὰς λέξεις τῆς ἀρχαίας λατινικῆς. — 2) ἡ γλωττίς, τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ τὸ εἰσέρχόμενον εἰς τὸ στόμα. — 3) Λωρίον τῆς ὑποδέσεως.

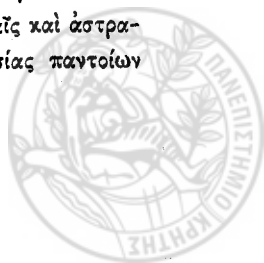
Γνωμική ποίησις, ἡ ὡς ἀντικείμενον ἔχουσα γνώμας καὶ διδάγματα, τὰ τελευταῖα πορίσματα πρακτικῆς φιλοσοφίας, ἐφηρμοσμένης εἰς τὴν ἠθικὴν, εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς τὸν κοινὸν βίον. Παρὰ τοῖς Ἑλλήσι ποιηταῖς, παρὰ Πινδάρῳ, παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἄλλοις πολλὰ ἀπαντῶνται γνωμικὰ ἐν ὠραίοις στίχοις ἐκπεφρασμένα. Τοιαῦτα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δίστιχα, ἦσαν ἐν Ἀθήναις ἐπιγεγραμμένα, ἐπὶ τῶν Ἑρμῶν, πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ ὑπῆρχον δὲ, κατὰ τοὺς πρώτους μάλιστα χρόνους, καὶ ποιηταὶ ὧν ἡ Μοῦσα διὰ τοιούτων ἰδίως ἔργων, ὧν τινα ἐλάμβανον διαστάσεις ἐλεγείων (ἴδ.), ἐπενήργει ἐπὶ τῆς κοινωνίας. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Σόλων, ὁ Ξενοφάνης, ὁ Ἀρχίλοχος, πρὸ πάντων ὁ Θεόγνις καὶ ὁ Φωκυλλίδης. Ὁ δὲ Σιμωνίδης καὶ ὁ Εὐθύνορος, προσέτι καὶ ὁ μυθοποιὸς Δῖσωπος ἐκαλλιέργησαν μᾶλλον τὸ ἐπίγραμμα, προῖον ἤδη τῆς τέχνης, καὶ οὐχί, ὡς τὰ γνωμικὰ, ἀμέσως ἐκ τοῦ πρακτικοῦ βίου προκύπτον καὶ τὴν γνωμικὴν ποίησιν διεδέχθη μετὰ ταῦτα ἡ διδακτικὴ, ἣτις οὐχὶ ἀποφθέγματα, ἀλλὰ σκέψεις ἠτιολογημένας στιχοῦργεῖ.

Γνώμων, ἴδ. Ἡμέρα.

Γνώριμοι, ἦν μία τῶν λέξεων ἣτις ἐνέφαινε τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς, ἕτεροι δὲ ἦσαν ἐπιφανεῖς, χαρίεντες, ἐπιεικεῖς, καλοὶ κάγαθοὶ, ὑπέροχοι, δυνατοὶ, ἄριστοι, βέλτιστοι καὶ ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν αὐτῶν πλούσιοι, εὖπο-

ροι, παχεῖς. Κατ' ἀντίθεσιν δὲ τούτοις ἦν ὁ δῆμος, καὶ ἦσαν οἱ κακοὶ, οἱ δειλοὶ, οἱ πονηροὶ, ἦτοι οἱ τοῦ κοινοῦ λαοῦ.

Γοητεία. Οἱ ἀρχαῖοι, τὴν μαντικὴν (ἴδ.) δεχόμενοι ὡς δύναμιν δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος, ὑπερπηδῶν τὰ ὅρια τῶν ἰδίων ἀντιλήψεων, δύναται νὰ ἐμβλέψῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον, ἀλλὰ τοῦτο ὡς ὄργανον μᾶλλον θείας ἐμπνεύσεως, εὐκόλως ἐκ τῆς βαθμίδος ταύτης κατήρχοντο εἰς ἄλλην κατωτέραν προλήψεων, τὴν τῆς γοητείας, καθ' ἣν τινὲς ἀντιποιῶνται, καὶ ὑπὸ τῶν εὐπίστων γομίζονται κεκτημένοι δύναμιν ὑπερφυσικὴν. Τὰς τοιαύτας δόξας ἐπιδιώκει καὶ ἐκμεταλλεῖται παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς ἡ ἀγυρτία, καὶ θῦμα αὐτῶν γίνεται ἡ ἀμάθεια. Οὕτως ὑπῆρχον μάγοι παρὰ τοῖς βαρβάροις τῆς Ἀσίας, παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, τοῖς Πέρσαις, τοῖς Χαλδαίοις, τοῖς Αἰγυπτίοις, καὶ μετὰ ταῦτα παρὰ τοῖς Ἑβραίοις. Καὶ ἐν Ἑλλάδι δὲ παρ' Ὀμήρῳ ἤδη ἀπαντῶνται ἔχνη μαγείας· οὕτω μαγικὸν ἦν τὸ φάρμακον τῆς Ἑλένης (Ὀδ. Δ, 220), καὶ γοητεία ἦν ἡ ἐπαοιδὴ, δι' ἧς οἱ παῖδες τοῦ Αὐτολύκου ἐμπόδιζαν τὴν ροὴν τοῦ αἵματος τῆς πληγῆς τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀδ. Τ, 457), καὶ γοητείας ἐνήργουν ἡ ράβδος καὶ τὰ φάρμακα τῆς Κίρκης, μεταμορφούσης τοὺς ἀνθρώπους εἰς χοίρους καὶ λέοντας, καὶ τὸ δοθὲν τῷ Ὀδυσσεῖ ἀντιφάρμακον μῶλυ, καὶ τοιαύτη ἦν καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς ἡ νεκρομαντεία (Ὀδ. Κ, 503, ἐπ. Α, 1). Ἐπενήργησε δὲ μετὰ ταῦτα ἔτι μᾶλλον ἐν Ἑλλάδι ἡ ἄσιανὴ πίστις εἰς τὴν μαγείαν διὰ τῶν συγγενῶν θρησκευμάτων. Ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀνεβίβαζον αἱ προλήψεις τὴν μαγικὴν ἐνέργειαν καὶ εἰς τοὺς ἥρωας καὶ εἰς τοὺς θεοὺς. Οὕτω, πλὴν τοῦ Ἑρμοῦ, παρ' οὗ ἐδόθη τὸ μαγικὸν μῶλυ, καὶ οὐμαγικὴ ἦν ἡ ράβδος, καὶ πλὴν τοῦ μαγικοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ Ἐκάτη ἦν πρὸ πάντων ἡ τῆς γοητείας θεὰ, ἡ νυκτερινὴ καὶ ὑπόγειος, ἧς τὰ μυστήρια ἐν βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς ἐτελοῦντο καὶ διὰ παρουσίας παντοίων

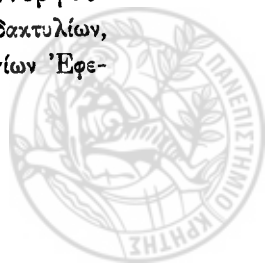

φαντασμάτων (Θεόκρ. Β, 15. — Virg. *Æ.* 4511). Ὡς δὲ τῆς σελήνης θεᾶ, ταυτίζεται μετὰ τῆς Ἐκάτης συνεχῶς καὶ ἡ Ἄρτεμις, καὶ αὐτὴ μαγικὰ διδάσκουσα λόγια καὶ ποτὰ παράγουσα καὶ εἰς παραφροσύνην ἐμβάλλουσα. Μία δὲ τῶν κυριωτάτων θεοτήτων τῶν γοητειῶν ἦν ἡ Φρυγία Μήτηρ θεῶν. Αὐτῆς οἱ ἱερεῖς παντοίας ἐξετέλουν μαγείας καὶ δηλητήρια παρεσκευάζον· αἱ δὲ φρυγικαὶ πομπαὶ περιγράφονται ὡς γοητεῖται καὶ μαγεῖται καὶ περιδρομαὶ καὶ τυμπανισμοὶ καὶ καθαρμοὶ. Ἡρωες δὲ μάγοι ἦσαν ἐν ἄλλοις ὁ Δαίμων τῆς Τεμέσης (Στρβ. ΣΤ, 255. — Πaus. ΣΤ, 6, 7), ὁ Λακεδαιμόνιος Ἀστράβακος (Ἡρδ. ΣΤ, 61, 69). Τοιαῦτα μαγικὰ ὄντα εἰσὶ παρ' Ὀμήρῳ καὶ αἱ Σειρήνες (Ὀδ. Μ, 39), ἡ θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου Ἀγαμήδη (Ἰλ. Λ, 740), ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Κίρκη, καὶ μετὰ ταῦτα ὡς γόησαι θεωρούμεναι (Ἡρδ. ΣΤ, 61. — Ovid. *Met.* XIV, 346), καὶ Μήδεια, θυγάτηρ τῆς Ἐκάτης καὶ τοῦ γόητος Αἰήτου, διδαχθεῖσα παρὰ τῆς μητρὸς τῆς τὴν μαγικὴν, καὶ ὡς ἡ ὑπερτάτη αὐτῆς παραστάτις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φημιζομένη, τὰ νέφη διοικοῦσα, δάση καὶ ὄρη σειοῦσα, δένδρα ἐκρίζουσα, τὴν σελήνην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατασπῶσα. Ἐκ δὲ τῶν ἀνδρῶν ἠρώων, πλὴν τοῦ Αἰήτου, ὁ Πέρσης, πατήρ τῆς Ἐκάτης, ὁ Ἡρακλῆς, εἰς τῶν Ἰταλίων Δακτύλων, ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, οἱ Ἰταλοὶ δαίμονες Πίκος καὶ Φαῦνος, καὶ οἱ Καβεῖροι, Κυρύβαντες, Κουρηταί, Τελχιῖται. Τοιοῦτοι κατωτέρας τάξεως δαίμονες ἦσαν καὶ οἱ Κέρκοπες, ἡ Ἐμποιουσα, αἱ Λάμναι, ἡ Γελλῶ, κατὰ τὴν δόξαν τῶν Λεσβίων κόραι νέαι ἀποθανοῦσαι, αἵτινες φονεύουσι βρέφη καὶ τρώγουσι τὸν σπλῆνα αὐτῶν αἱ Στρίγες (ν. Στρίγλαι), κατὰ τοὺς Ῥωμαίους ποιητὰς (Hor. — Ov.), δαίμονες ὑπὸ σχῆμα πτηνῶν, ροφῶσαι τὸ αἷμα καὶ τὰ ἐντόσθια τῶν βρεφῶν, τὴν δύναμιν ἀφαιροῦσαι ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· κατὰ τοὺς αὐτοὺς δὲ καὶ τὰ πνεύματα τῶν ἀποθανόν-

των πολλακίς ἐπιφαινόμενα ἐβασάνιζον τοὺς ζῶντας. — Ἀνθρωποὶ δὲ, μαγικὴν κεντημένοι δύναμιν μνημονεύονται ὁ Ὀρφεὺς ἐκ τῶν μυθικῶν προσώπων· ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἱστορικῶν ὁ Πυθαγόρας, εἰς ὃν δημῶδεις παραδόσεις μαγείας ἀπέδιδον, ὡς μυθῶδεις ὁδοιπορίας, εἰς ἄδου κάθοδον, σχέσεις μετὰ τῶν Ἰουδαίων, Βραχμάνων, Αἰγυπτίων καὶ Μάγων· ὁ Ἐμπεδοκλῆς, οὗ μαθητῆς ἐπὶ μαγεῖα ἦν ὁ Λεοντῖνος Γοργίας, καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὁ Δημόκριτος, μαθητεύσας παρὰ τῷ Πέρσῃ Ὀσθάνῃ. Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων δὲ τάττονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὁ Μελάμπους (Ἡρδ. Β, 49), ὁ Ἐπιμενίδης, ὁ Μουσαῖος (Ἡρδ. Ζ, 6. — Πλάτ. Πρωταγ. 316), ὁ Βάκις (Ἡρδ. Η, 96), ὁ Ἀθαρῖς (Ἡρδ. Δ, 36. — Πλάτ. Χαρμ. 158). — Οἰκογένεια δὲ ἐπὶ γοητεία περιβόητοι ἦσαν οἱ Ἰαμίδαί ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ Κτυτίδαί ἐν Τροίᾳ, ὡς τοιαῦται ἦσαν καὶ αἱ Σιθύλλαι ἐν Ῥώμῃ, ἐνθα ἡ δεισιδαιμονία πολὺ μᾶλλον ἐκορυφώθη ἢ ποτὲ ἐν Ἑλλάδι. — Ἐπαιτεῖαν δὲ ἤσκουν, τὴν μαγειάν ἐπαγγελλόμενοι παρὰ τῷ ὄχλῳ, οἱ ἄγύρται, Μηναγύρται, Μητραγύρται, Ὀρφεοτελεσταί, οἵτινες καὶ φαρμακομάντεις, ἰατρομάντεις, ἀπομάκται, καθαρταί, βωμολόχοι ἐπωνομάζοντο, καὶ ὧν ὄπαδοι ἦσαν γραῖται εἰς τὴν μαγειάν ἐπιδοδόμεναι, ὡς ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχίνου Γλαυκοθέα (Δμοθ. π. Στφ. 314. — Θεόκρ. Β, 92. — Πλάτ. Πολ. Β, 364. — Mart. XI, 85. — Ov. *Met.* — Gen. d. b. vit. 26). Ἐν δὲ τῷ Ῥωμαϊκῷ κράτει περιεφέροντο ὑπὸ τὰ ὀνόματα μάγων, Βαθυλωνίων, Χαλδαίων, μαθηματικῶν, Ἰερέων τῆς Ἰσιδος, σμήνη τυχοδιωκτῶν, πάντα δόλον καὶ πᾶσαν κακοήθειαν ἐξασκούντων. — Ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις ἡ κυρίως πατρίς τῆς μαγείας ἦν ἡ Κολχίς, ἔδρα τῆς τοῦ Αἰήτου οἰκογενείας· εἴτα δ' ἡ Θεσσαλία, καὶ μάλιστα ἡ πόλις Ὑπάτη. Ἐν Ἰταλίᾳ δ' ἤσκειτο ἡ μαγεία μάλιστα παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς, Σαβίνοις καὶ

Μαρσοῖς. — Μετεχειρίζοντο δ' οἱ παντοῖοι οὐ-
τοι γόητες κυρίως ἐπὶ φθόρας, ὅτε καὶ ἐπα-
οιδοὶ ἐλέγοντο· προσέτι ἄρας, πολλακίς
ἀκαταλήπτους, ἐκ βαρβάρων γλωσσῶν. Ὡς
ἰσχυρότατον φυλακτήριον, δὲ καὶ ὁ Κροῖσος
ἔφερον ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἐθεωροῦντο αἱ ἐπὶ τοῦ
βάθρου, τῆς ζώνης καὶ τοῦ στέμματος τῆς
Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος ἐπιγεγραμμένα αὐταὶ
λέξεις· Ἄσκι (ἢ ἄσκιον), κατὰσκι (ἢ
κατάσκιον), λίξις (ἢ αἰξις), τέτραξις (ἢ τέ-
τρας), δαμνομενεύς, αἴσια, δηλοῦσαι δὴ-
θεν· «Σκότος, φῶς, γῆ, ἔτος, ἥλιος, ἀληθῆς
φωνή.» Προσέτι μετεχειρίζοντο οἱ ἀγύρται
τὰ φάρμακα, ὡς τὸ μῶλυ, τὸ πόλιον ἢ
τριπόλιον, τὸν ἀσφοδελόν, τὴν σιδηρίτιν (καὶ
ιεροβοτάνην καλουμένην) κτλ. ἄπερ ἐνομιζέτο
ὅτι μετὰ δυσχερειῶν καὶ κινδύνων ἐξεργιζοῦν-
το (Ὁμ. Ὀδύσ. Κ, 305. — ΡΙ. XXX, 2).
Ἰσχυρότεροι δὲ τῶν φαρμάκων καὶ σωτηριώ-
δεις πάντοτε ἦσαν οἱ μαγικοὶ λίθοι, εἴτε ἀε-
ρόλιθοι, εἴτε ἐκ μυστικοῦ ἐδάφους ἀνασκα-
πτόμενοι, καὶ φερόμενοι πολλοὶ ὡς περι-
πτα, περιάμματα, τελέσματα, ἐνεπί-
γραφα πολλακίς καὶ διὰ συμβολικῶν γραμ-
μάτων (ὡς Ἀθρακαδάθρα), δακτύλιοι,
ὡς ὁ τοῦ Γύγου (Πλάτ. Πλ. Β, 359), μα-
γικαὶ καταδέσεις ἢ καταδεσμοὶ (Πλάτ.
Νομ. ΙΑ, 933), ζῶναι, στέμματα, μα-
γικοὶ ἀριθμοὶ, μουσικῆ, ζωϊκῆ καὶ οὐ-
σίαι, (ὕαινης, βάτραχοι, ὅστ' ἀνθρώπινα).
— Διὰ τῶν γοητειῶν δ' ὑπετίθετο ὅτι κατε-
διβάζετο ἢ σελήνη, ἐσκοτιζέτο ὁ ἥλιος, οἱ
ἀστέρες ἐξετρέποντο, ἢ γῆ ἐσχίζετο, δάση
καὶ ὄρη ἐσειόντο, τῶν ποταμῶν ὁ ῥοῦς ἀνε-
στέλλετο (Πλάτ. Γοργ. 513. — Ον. Μετ. VII.
— Virg. Αἶ. IV. — Hor. Ep. V). Ἐπωδαὶ καὶ
ἄλλαι μαγεῖαι προὔκालον ἢ ἐμάκρυνον
καταιγίδας, βροχὰς, χιόνα, χάλαζαν, εὐφο-
ρίαν κτλ. ἄψυχα ὄντα ἐγίνοντο ἐμψυχα (Λουκ.
Φιλοφ. ΝΕ), θηρία ἐτιθασεύοντο, καὶ πρὸ
πάντων οἱ Μαρσοὶ ἦσαν οἱ ἐξημεροῦντες τοὺς
ὄφεις. Ἄνθρωποι ἐβάσκανον διὰ τῶν ὀ-
φθαλμῶν, ἰδίως αἱ διπλῆν κόρην ὀφθαλμοῦ

ἔχουσαι γυναῖκες, καὶ ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρω-
σιν ἀσθενείας, θάνατον, καὶ αὐτὴν τὴν εἰς
ζῆα μεταμόρφωσιν. Ἄλλ' ἢ μαγεία ἠδύνατο
νὰ ἰάνη πάλιν τὰ δεινὰ ἃ αὐτὴ ἐπέφερε.
Κλάδοι δάφνης καὶ ἄλλων τινῶν φυτῶν, ἢ
κρανία ἀναρτώμενα εἰς τὰς θύρας, ἔσωζον
τὰς οἰκίας καὶ τὰ ἐργαστήρια ἀπὸ βασκανίας·
ἐν Ῥώμῃ δὲ λίαν ἐπιτήδεια πρὸς τοῦτο ἐθε-
ωροῦντο τὰ ἐλληνικὰ λόγια. Ἦνοιγον δ' οἱ
μάγοι καὶ θύρας, καὶ εἰσέπεμπον ἢ ἐξέπεμ-
πον οἰκιακὰ δαιμόνια. Καὶ ἐρωτικά δὲ φίλ-
τρα κατεσκευάζοντο, καὶ ἠΐτις (σεισουρά-
δα) εἰς τροχὸν στρεφομένη, ἐπανάφερε τὸν
ἄπιστον ἐραστὴν (Θεόκρ. Β). Μάγοι ἐπέτων
διὰ τοῦ ἀέρος ἐπιὸ βελῶν, ὡς ἔπη ὁ Ἄθαρις
ἐπὶ βέλους ὃ ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.
Ἡ ψυχὴ τῶν πολλακίς ὕδοιπόροι μακρὰν τοῦ
σώματος, καὶ συγχρόνως παρίσταντο πολ-
λαχοῦ (ὡς ὁ Πυθαγόρας, ὁ Τυανεύς Ἀπολ-
λώνιος). Διὰ τοῦ Ἀστροβόλου, μέλανος πολυ-
τίμου λίθου, στόλοι καὶ πόλεις ἐνικήθησαν
κατὰ Πλίνιον (XXXVII, 9), καὶ διὰ μαγειῶν
λαοὶ ὑπετάγησαν. Ἐν Σπάρτῃ διὰ τοῦ Γερ-
τυνίου Θαλήτου, ἐν Ἀθήναις διὰ τοῦ Ἐπι-
μενίδου, καὶ ἀλλαγῆσε δι' ἄλλων, μαγικὰ
ἄσματα καὶ μουσικῆ ἐκάθαιρον τὰς πόλεις
ἀπὸ ἐπιδημιῶν. — Πρὸς σκοποὺς μαντικούς
μετεχειρίζοντο τὴν νεκρομαντείαν (νε-
κύαν) ψυχαγωγοὶ, ἐπικαλούμενοι ἐκ τοῦ
ἄδου τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν (Ὁμ. Ὀδ. Α,
23), καὶ ἐν Ῥώμῃ γνωστοὶ ἄνδρες, ὡς ὁ
Ἄππιος, φίλος τοῦ Κικέρωνος, καὶ αὐτὸς ὁ
Νέρων, ἐπίστευον καὶ ἐπεδίδοντο εἰς ταύτην
τὴν τέχνην. Οἱ νεκρομάντις ἀπετέλουν καὶ
αὐτοὶ συντεχνίαν, ὡς οἱ λοιποὶ γόητες· ὑπῆρ-
χον ἐνιαχοῦ, ὡς ἐν Θεσπρωτίᾳ παρὰ τῷ Ἀχέ-
ροντι (Ἡρδ. Ε, 92), ἐν Φυγαλείᾳ τῆς Ἀρ-
καδίας, καὶ ὠρισμένα νεκρομαντεῖα ἢ
ψυχοπομπεῖα. Ὅτε ἄνθρωποι κατελαμ-
βάνοντο ὑπὸ δαιμόνων, καὶ ἦσαν δαιμονι-
ζόμενοι, δαιμονιόληπτοι, ἐνεργού-
μενοι, ἀπηλλάττοντο διὰ ριζῶν, δακτυλίων,
τριχῶν, ὀνύχων, πτυσμάτων, λογίων Ἐφε-

σίων ἤ, εἶτα, τοῦ Σολομῶντος. Καί εἰς δουλείαν δ' ὑπεβάλλοντο δαίμονες, καί τοῦτο κυρίως ἐλέγετο γοητεία, κατ' ἀντίθεσιν τῆ λοιπῆ μαγείᾳ, ἢ γοητεία καὶ μαγεία, κατ' ἀντίθεσιν τῆ θεουργίᾳ καὶ τελετουργίᾳ. — Οἱ ὑπὸ τοῦ Μελάμποδος, Μουσαίου, Ἐμπεδοκλέους κτλ. ὑποτιθέμενοι ὅτι εἰσήχθησαν καθαρμοὶ, καθάρσεις, τελεταί, λύσεις, ἀποτροπιασμοὶ, κτλ., ἀπέβλεπον παρὰ Ῥωμαίους καὶ Τυρρηνοὺς καὶ τοὺς ὑπερτάτους θεοὺς, μάλιστα τοὺς ξένους· ἀλλὰ κυρίως τοὺς ὑποχθονίους ὡς τροπαίους, λυσίους, καθαρσίους, φυξίους, ἀγνίτας, ἀποπομπαίους ἐπικαλουμένους, οὓς θυσίαι, προσευχαί, πομπαί, μαγικαὶ ῥήσεις, ὡς καὶ ἀπειλαὶ ἤθελον ἰλέους νὰ καταστήσωσι, πρὸς ὃ παντοῖα ἐχρησίμευον μαγικανεύματα, εἶον Κρητικὰ φυτὰ, αἰγυπτιακὰ πτηνὰ, ἰβηρικὰ ὀστᾶ, χῶμα τῆς Λήμνου, διωπτῆρες διαδεδεμένοι· διὰ μαγικῆς κλωστῆς, χρυσοῦς κύκλος μετὰ σαπφείρου, καὶ ταῦτα πρὸς θεραπείαν ἀσθενειῶν, βλάβην τῶν ἐχθρῶν, ἀποτροπὴν τῆς ὀργῆς μαγικῶν θεοτήτων, ἐξίλασμον ἰδίων ἀμαρτημάτων ἢ τῶν τεθνεώτων, καὶ ἰδίως ἀπόλαυσιν τῶν μετὰ θάνατον ἀγαθῶν. Οἱ τοὺς ἰλασμοὺς τελοῦντες ὑπεβάλλοντο εἰς νηστείαν, εἰς θαλάσσιον βάπτισμα, ἐπὶ ἡμέρας ἔμενον καθήμενοι ἢ ἔκειντο ἐπὶ τῶν ῥάτων· καὶ ἐκ τῶν στοιχείων τούτων συνέστη ἡ θεουργικὴ μαγεία τῶν Νεοπλατωνικῶν, δοξαζόντων ὅτι ἡ ψυχὴ, ἀπόρροια τοῦ ἀπολύτου, δι' αὐστηρῶν ἀσκήσεων, παντοίων τελετῶν καὶ μαγικῶν συσκευῶν ἠδύνατο νὰ συνδεθῆ μετὰ τῶν θεῶν ἐν μυστικῇ ἐνότητι, τὴν θεϊαν δύναμιν οὕτως ἰδιοποιουμένη. Ἡ θεωρία δ' αὕτη, δι' ἰσχυρίζοντο οἱ αὐτὴν πρεσβεύοντες, ὅτι ἀνῆκε τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ οὐχὶ τῇ μαγικῇ. — Ἡ πολιτεία ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀπηγόρευεν οὐδὲ κατεδίωκε τὴν μαγείαν· ἐνίοτε μάλιστα καὶ ἐπιφελεῖτο αὐτῆς, ὡς ἀποτελοῦσης μέρος τῆς θρησκείας. Οὕτως ὡς πολιτικοὶ χρησιμοὶ ἐξελαμβάνοντο ἐν Ἀθήναις οἱ τοῦ Μουσαίου καὶ

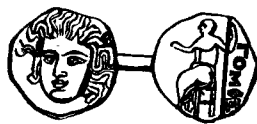
οἱ τοῦ Βάκιδος (Ἡρδ. Ζ, 6), καὶ ὁ Ἐπιμενίδης ἐκλήθη ἐκεῖ πρὸς ἐξαγνισμόν τῆς πόλεως. Ὁμοίως καὶ Θεσσαλοὶ ψυχαγωγοὶ ἐκλήθησαν εἰς Σπάρτην κατὰ τοῦ φαντάσματος τοῦ Πausανίου. Ἡ Θεωρίς καὶ ὁ Νίνος κατηγγέθησαν τῶ ὄντι ἐν Ἀθήναις καὶ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, ἀλλ' οὐχὶ ἔνεκα τῆς μαγείας, ἀλλ' ἔνεκα τῆς κακούργου χρήσεως ἣν αὐτοὶ ἐποίησαντο. Καὶ ἐν Ῥώμῃ δὲ κατεδίωκετο ἡ μαγεία μόνον ὅταν ἐγένετο ἐγκληματικὴ ἐφαρμογὴ αὐτῆς, καὶ εἶτα ὅτε οἱ ξένοι ἀγύρται ἠπέιλουν τὴν βιομηχανίαν τῶν ἐγχωρίων χρησιμολόγων. Ἀπηγόρευσαν δὲ τέλος αὐτὴν οἱ αὐτοκράτορες μετὰ τὴν παραδοχὴν τοῦ χριστιανισμοῦ.

Γολγοῖ, πόλις τῆς Κύπρου, ἴδρυμα τοῦ Σικυωνίου Γολγοῦ, ἔχουσα ναὸν Ἀφροδίτης (Θεοκρ. ΙΕ, 100. — Πaus. Η. 5. 2).

Γόμοφοι, φρούριον ἐν Θεσσαλίᾳ πρὸς

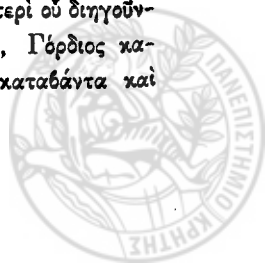
τῇ Ἠπειρῷ (ν. Παλαιὰ Ἐπισκοπὴ). Κατε-

στράφη ὑπὸ Καίσαρος, καὶ εἶτα ἀνφοδομήθη.

Γόννος ἢ Γόννυς, πόλις τῶν Περραιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηγειοῦ, κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν Τεμπῶν (ν. Λυκόστομον, μετ' ἑρείπιῶν). (Ἡρδ. Ζ. 128. 173. — Πολβ. ΙΖ. 23. ΙΗ. 10).

Γόρδιος δεσμός. Εἰς τὴν πόλιν Γόρδιον, ἀρχαίαν πρωτεύουσαν τῆς Φρυγίας, ὁ Ἀλέξανδρος εὗρεν εἰς ναὸν τινα δι' ἀλύτου δεσμοῦ προσδεδεμένον ζυγόν, περὶ οὗ διηγοῦντο τοιαῦτα· ὅτι γεωργός τις, Γόρδιος καλούμενος, εἶδε ποτε ἀετὸν καταβάνα καὶ

καθεσθέντα εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἀμάξης του· νέα δέ τις μάντις ἐκ Τελμηρσοῦ τῷ εἶπεν ὅτι, τοῦτο προμηνύει βασιλικὴν ἐξουσίαν. Καὶ τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον οἱ Φρύγες, εἰς οὓς ὁ χρησμός εἶχε παραγγεῖλαι νὰ ἐκλέξωσι βασιλέα ὃν πρῶτον θ' ἀπήντων ἐφ' ἀμάξης ὀχούμενον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς, ἀπήντησαν καὶ ἀνηγόρευσαν τὸν Γόρδιον, ὅστις ἔγινεν ἰδρυτῆς τῆς δυναστείας καὶ τῆς πόλεως, καὶ τὸν ζυγὸν τῆς ἀμάξης του προσέδεσεν εἰς τὸν ναὸν διὰ δεσμοῦ δυσλύτου, περὶ οὗ ὁ χρησμός ἀπεφήνατο, ὅτι ὁ λύσων αὐτὸν θ' ἀποκτήσῃ τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν τῆς Ἀσίας. Ὁ δ' Ἀλέξανδρος, ἀδυγατῶν νὰ τὸν λύσῃ, κατὰ τοὺς μὲν τὸν ἔκοψε, κατὰ τοὺς δὲ ἀφῆρεσε τὸν πάσσαλον ὅστις τὸν συνεῖχε (Ἡρδ. Α. 14. 35. (45.—Ἀρρ. Β. 3. 1.—Πλούτ. Ἀλέξ. 14).

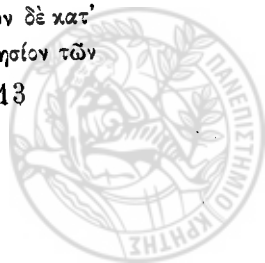
Γοργίας, 1) Ἐκ Λεοντινῶν τῆς Σικελίας, μαθητῆς τοῦ Ἐμπεδοκλέους κατὰ τινὰς, ἦλθε τῷ 427 π. Χ. ἐν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ, μετὰ τοῦ Τισίου εἰς Ἀθήνας ὡς πρέσβυς τῆς πατρίδος του, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Συρακουσῶν, καὶ ἐθαυμάσθη διὰ τὴν εὐγλωττίαν του. Εἶτα δ' ἐπανελθὼν καὶ αὐθις εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐδίδασκε, κατὰ τοὺς ἐν Σικελίᾳ προδιδάξαντας Τισίαν καὶ Κόρακα, πρῶτος ἐναυθῆα τὴν ῥητορείαν, καὶ ἐπεδίδοτο ἰδίως εἰς ῥητορικὰς ἐπιδείξεις, ὡς ἐλέγοντο. Ἐκατοντούτης ἦν ἐν Λαρίσῃ τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἀπέθανε μετὰ τὸν Σωκράτην, ἴσως κατὰ τὸ 375. Ἐπεδίδοτο δὲ καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἔγραψε περὶ τοῦ μὴ ὄντος ἢ περὶ φύσεως, ἐπόμενος τῷ δόγματι τῆς ἐλεατικῆς σχολῆς, ὅτι ἡ ἀλήθεια ἐστὶ μία καὶ ἀναντίρρητος. Ἀντέταπτεν ὁμῶς μᾶλλον τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν πείραν ταῖς φιλοσοφικαῖς θεωρίαις, καὶ διαφόρους ἀποδίδων σημασίας εἰς τινὰς λέξεις, ὡς εἰς τὴν λέξιν εἶναι, διίσχυρίζετο ὅτι «οὐδὲν ἐστίν,» εἰ δέ τι ἐστὶν «οὐκ ἐστὶν αὐτοῦ ἐπίγνωσις,» εἰ δὲ καὶ ἐπίγνωσις ὑπάρχη, «ἐστὶν ἀδύνατος ἡ αὐτῆς ἔκφρασις.» Τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἀρετῆς δὲν ἐπηγγέλετο, ἀλλ' οὐδὲν ἐδίδασκεν ἐναντίον τῇ

ἀρετῇ. Ἐν δὲ τῇ ῥητορικῇ του διδασκαλίᾳ διεικνύετο ὅτι ἐπρόκειτο οὐχὶ περὶ ἀποδείξεως τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς παραστάσεως καὶ τεχνασμάτων διαλεκτικῶν, ὧν νὰ πείθῃ ἢ ὁμοιολήθῃαι. Ἐπειδὴ δ' ἡ Ἑλλάς διετέλει ἔτι τότε εἰς τὴν ποιητικὴν αὐτῆς περίοδον, καὶ τὰ ὅλα τῶν Ἑλλήνων ἔθελγεν ὁ ῥυθμὸς τότε κυρίως, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Γοργίας ῥυθμικὰς ἐπέδωκε μᾶλλον φράσεις καὶ ῥητορικὰ σχήματα εὐγλωττότερα ἢ πειστικώτερα, ὥστε καὶ μετὰ ταῦτα Γοργίεια σχήματα τοῦτα ὠνομάζοντο, καὶ γοργιάζειν τὸ κατ' αὐτὰ ὁμιλεῖν. Ἐξεγείρεται δ' αὐστηρῶς ὁ Πλάτων (Γοργ. 417. Μεν. 75) κατὰ τῆς τοιαύτης ῥητορικῆς. Τοῦ ῥήτορος τούτου σώζονται δύο λόγοι: Ἐλένης ἐγκώμιον καὶ Παλαμήδου ἀπολογία, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἡ γνησιότης αὐτῶν.—2) Ῥήτωρ Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ υἱοῦ τοῦ Κικέρωνος, ἀποπεμφθεὶς κατ' εἰσῆγησιν τούτου. Σώζονται δ' αὐτοῦ τέσσαρα βιβλία «περὶ σχημάτων διανοίας καὶ λέξεως.»

Γόργη, 1) θυγάτηρ Οἰνέως καὶ Ἀλθαίας, γυνὴ Ἀνδραίμονος.—2) Μία τῶν Δαναίδων.

Γοργίδας, Θηβαῖος, ἵππαρχος, παραμεινας εἰς Θήβας μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Καδμείας ὑπὸ Φοιβίδου· ἀλλὰ συνεννοούμενος μετὰ τῶν φυγάδων, ἐστρατολόγησε μετὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδου σῶμα νέων πολεμιστῶν, οἵτινες μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Θηβῶν διέπρεψαν εἰς τὴν ἐν Τεγύρᾳ μάχῃν (375 π. Χ.), καὶ μετὰ ταῦτα ἀπετέλεσαν ὑπὸ τὸν Πελοπίδαν τὸν Ἱερὸν Λόχον. Τῷ δὲ 378 ἐξελέγη ὁ Γοργίδας Βοιωτάρχης (Πλούτ. δ. Σωκρ. Ε. Πέλοπ. ΙΔ. ΙΗ.—Πολύαιν. Β, 8, 2).

Γοργώ. Ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 270) παραδέχεται τρεῖς Γοργόνες, τὴν Σθενῶν, τὴν Εὐρυάλην καὶ τὴν Μέδουσαν, θυγατέρας τοῦ Φόρκυος (δι' ὃ καὶ Φορκίδες ἐπιλέγονται) καὶ τῆς Κητούς. Κατόφκουν δὲ κατ' αὐτὸν εἰς τὰς δυτικὰς ἐσχατίας, πλησίον τῶν

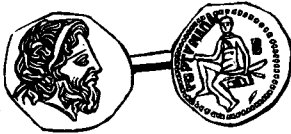

Ἐσπερίδων καὶ ἦσαν ὄντα φοβερά, ὧν ἀπελίθου τὸ βλέμμα, καὶ εἶχον τὴν κόμην ἐξ ὄφρων, καὶ ὄφεις περὶ τὴν ὄσφυν. Μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν Μέδουσαν, ἐφόνευεν ὁ Περσεύς, βοηθεῖα τῆς Ἀθηνᾶς, ἣτις ἔκτοτε ἔφερε τὴν φοβερὰν αὐτῆς κεφαλὴν, τὸ Γοργόνειον, ἐπὶ τῆς αἰγίδος τῆς. Οἱ καλλιτέχναι δὲ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὸ καλὸν μόνον ἐπεζήτει ἡ τέχνη, παρίστων αὐτὴν ὠραίαν, καίτοι ὑπ' ὄφρων περιβεβλημένην, (Ἡδ. Θεογ. 270). Καὶ ὁ Ὅμηρος δὲ (Ὀδ. Α, 654, Ἰλ. Ε, 741, Θ, 349) μνημονεύει τῆς «Γοργείας κεφαλῆς» ἐπὶ τῆς αἰγίδος τοῦ Διός. — Ἐκ τῆς Μεδούσης δ' ἔσχεν ὁ Ποσειδῶν δύο τέκνα, τὸν Πήγασον καὶ τὸν Χρυσάωρα (πατέρα τοῦ Γηρυόνου καὶ τῆς Ἐχιδνῆς), γεννηθέντα ὅτε τῇ ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ. (Ἡσ. Θεογ. 278).

Γοργοφόνος, ἴδ. Περσεύς.

Γόρτυς, ἢ Γόρτυνα, 1) Πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ (ν. Καρύταινα), παρὰ τῇ Μεγαλόπολει, κτίσμα Γόρτυνος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Στυμφοῦ (φάλου, Πaus.). — 2) Πόλις ἐπίσημος ἐν Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ Ληθαίου ποταμοῦ κατὰ τὸ νότιον τῆς νήσου, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἐκατομβαίου Διός, κτίσμα Γόρτυνος υἱοῦ τοῦ Τεγεάτου ἐξ Ἀρκαδίας (Ὅμ. Ἰλ. Β, 646. — Πaus. Η, 53. — Στρεβ.). Παρ' αὐτῇ εὐρέθησαν ἐπι-

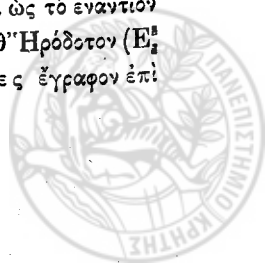
γραφαὶ σπουδαιόταται περὶ τῆς νομοθεσίας τῆς Κρήτης (ἴδ. Ῥαγκ. Ἀπαντα Γ. ΙΣΤ). — 3) Πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ (ν. Γαρδίτσα) (Θουκ. Β, 100. — Στ. Βυζ.).

Γοσσύπιον, φυτὸν τῆς ἄνω Αἰγύπτου, οὗ τὸ λεπτότατον νήμα ἐχρησίμευεν εἰς ὑ-

φανοῖν ἱερῶν ἐσθήτων (Pl. XIX, 14. XII, 39).

Γραῖαι, ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, κατὰ Ἡσίοδον (Θεογ. 270) ἢ Περφρηδῶ καὶ ἡ Ἐνυώ, αἷς μετὰ ταῦτα προστίθεται καὶ ἡ Δεινώ. Ἐλέγοντο εὐπάρειοι, εἰ καὶ ὑπόλευκον ἔχρυσαι τὴν κόμην. Κατ' Αἰσχύλον (Προμ. 393), εἶχον κύκνου μορφήν, ἕνα κοινὸν ὄφθαλμὸν καὶ κοινὸν ὄδοντα, καὶ ὤκουον ἐν τοῖς Γοργονείοις πεδίοις τῆς Κισθῆνης (ἐν Λιβύῃ), οὐδέποτε οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἡλίου οὐδ' ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμεναι, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς φύλακες τῶν Γοργόνων.

Γράμματα. Τὴν εὐρεσιν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἄλλοι εἰς ἄλλους ἀποδίδουσιν, εἰς τὸν Προμηθεῖα (Αἰσχλ. Πρ. 463), εἰς τὸν Ἑρμῆν (Πλάτ. Ψαῖδρ. 274. — Διόδ. Α, 16), τὰς Μούσας (Διόδ. Ε, 74) ἢ εἰς ἦρωας, ὡς τὸν Ὀρφέα, τὸν Μουσαῖον, τὸν Κεκρόπα, καὶ κοινότερον εἰς τὸν Παλαμήδην, υἱὸν Ναυπλίου (Εὐριπ. Παλαμ. Ἀπόσπ.), ὅστις ὅμως, καθ' ἑτέραν παράδοσιν (Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ὀρέστ. 432) ἀντικατέστησε μόνον (ἢ καὶ κατ' ἄλλους (Διόδ. Γ, 67) Λίνος ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους) 16 (ἢ 17, 10 ἢ 11) γράμματα ἐλληνικὰ εἰς τὰ ἦδη ἐν χρῆσει ὑπάρχοντα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τοῦ Κάδμου ἐ' ἑκατονταετ. π. Χ. εἰσαχθέντα φοινικικά. Καὶ τὸ ἀρχικὸν δὲ σχῆμα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων κυροῦσι τὴν ἐκ τῆς Φοινίκης καταγωγὴν των. Πολλοὶ ἐκ τῶν νεωτέρων διισχυρίζονται ὅμως ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τῆς γραφῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐστὶ πολὺ μεταγενεστέρα, καὶ ὅτι οὔτε τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη οὔτε οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἐγράφθησαν ἀλλὰ τοῦ μὲν πρώτου οὐδεμία ὑπάρχει ἀπόδειξις· ἐξ ἐναντίας, αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ποιεῖται λόγον περὶ γ ρ α π τ ὠ ν σ η μ ᾶ τ ὠ ν (Ἰλ. Ζ, 169)· ἡ δὲ δωρικὴ νομοθεσία ἦν ἄγραφος συμφώνως πρὸς τὰ δωρικὰ ᾗθη καὶ πρὸς διατάττουσαν τοῦτο ῥήτραν (Πλούτ. Λυκ. Π). Ἡ ἑλλειψὶς γραφικῆς ὕλης ἀτόπως προτείνεται ὡς τὸ ἐναντίον ἀποδεικνύουσα. Κατ' ἀρχὰς, καθ' Ἡρόδοτον (Εἰ 58), βάρβαροι καὶ Ἴωνες ἔγραφον ἐπὶ

διφθερῶν (δερμάτων), ἢ κατ' ἄλλους, καὶ ἐπὶ φλοιῶν καὶ φύλλων, ἢ ἐπὶ πινάκων, μεταλλίνων, καὶ μολυβδίνων (Παυσ. Θ, 16), ἢ ξυλίνων κηρῶ κεχρισμένων, ἢ, τὰς ἐπιγραφὰς, ἐπὶ λίθου. Ἀπὸ Ψαμμητίχου (650 π. X.) εἰσήχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Αἰγυπτιακὴ βίβλος, καὶ ὁ κατ' ὀλίγον ἔπειτα τελειοποιηθεὶς πάπυρος, ἐφ' οὗ μεταγενεστέρως ἔγραφον διὰ δόνακος, σχοίνου ἢ καλάμου, ὀξυνομένων διὰ τοῦ καλαμογλύφου, καὶ ἐμβαπτομένων εἰς τὸ γραφικὸν μέλαν. — Ἦσαν δὲ τὰ ἀρχαιότατα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν εἰσαχθέντα γράμματα 21 ἢ 22 τὸν ἀριθμὸν, ἐλλειπόντων δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ μετὰ ταῦτα πλήρους ἀλφαβήτου τῶν μακρῶν ἢ καὶ ὠ καὶ τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων τελευταίων (υ, φ, χ, ψ, περιεχομένων ὁμοιωτικῶν ἢ ἔπειτα πολλαχῶς ἐφ' ἱκανὸν διετηρήθησαν, καὶ ἦσαν τὸ δίγαμμα, τὸ σημεῖον τῆς δασείας καὶ τὸ κόππα. Διὰ τοιούτων γραμμάτων εὐρίσκονται καὶ ἀρχαιόταται ἐπιγραφαί, πιθανῶς ὁμοιωτικῶς οὐχὶ προγενέστεραι τῆς 40ῆς Ὀλυμπιάδος· ἀλλὰ τὸ δίγαμμα καὶ τὸ κόππα σπανίως παρὰ τοῖς Ἰωσιν ἀπαντῶνται. Ἐν Ἀθήναις δὲ ἀπὸ τῆς 94ῆς Ὀλυμπιάδος (400 π. X.) εἰσήχθη διὰ νόμου ἢ καὶ πρό τινος χρόνου ἤδη ἰδιωτικῶς ἐν χρήσει οὖσα ὀρθογραφία, ἣτις ἔκτοτε κατέστη ἡ κοινὴ τῆς Ἑλλάδος, ἢ ἔχουσα τὰ μακρὰ καὶ διπλὰ γράμματα, ἀποβαλοῦσα δὲ τὸ δίγαμμα, τὸ κόππα καὶ τὸ δαδύ. — Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν φαίνεται ὅτι καὶ οἱ Ἕλληνες ἔγραφον ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά· μετὰ ταῦτα δὲ, πάντοτε εἰς λιαν ἀρχαίους χρόνους, ἤρξαντο γράφοντες βουστροφθῶν, ἦτοι τὴν πρῶτην γραμμὴν ἐκ δεξιῶν, τὴν δευτέραν ἐξ ἀριστερῶν, καὶ οὕτω καθεστῆς ἐναλλάξ. Ἀπὸ τῆς 80ῆς δὲ Ὀλυμπιάδος (450 π. X.) βεβαίως, ἴσως ὁμοιωτικῶς καὶ ἐκ προτέρων χρόνων, ἐγκατελείφθη ὁ τρόπος οὗτος τῆς γραφῆς, καὶ ἐγράφοντο πᾶσαι αἱ γραμμαὶ ὁμοίως ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἀρχόμεναι. — Ἐν Κύπρῳ δὲ (ἴδ.) εὐρέθησαν ἐπιγραφαὶ χρῆσιν ποιούμεναι γραμ-

μάτων παραδόξων, ὅπως διαφόρων τῶν Ἑλληνικῶν, ἅτινα φαίνονται μορφωθέντα κατὰ τὰ ἐν Ἀσσυρίᾳ σφηνοειδῆ, καὶ ἐχώρουν ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά. Ἐπεκράτει δ' ἡ γραφὴ αὕτη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ε' ἑκατονταετηρίδος π. X., καὶ ἤρξατο καταλιμπανομένη ἀπὸ Εὐαγόρου (410 π. X.).

Γραμματεῖον, ληξιαρχικόν, ὁ ἐν Ἀττικῇ παρὰ τοῖς δημάρχους πῖναξ τῶν δημοτῶν, εἰς ὃν ἕκαστος πολίτης, ἐνήλιξ γενόμενος, καὶ τὸ δικαίωμα κτώμενος τοῦ ἄρχειν τῆς λήξεως, ἦτοι τῆς μερίδος τῆς κληρονομίας αὐτοῦ, ὤφειλε νὰ ἐγγράφηται ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἢ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, μετὰ δοκιμασίαν, ἦτοι ἐξέλεξις τοῦ τοιούτου αὐτοῦ δικαιώματος. Ἡ ἐγγραφή δ' ἐγένετο ἅπαξ κατ' ἔτος κατὰ τὸ τέλος ἢ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, εἰς ῥητὴν ἡμέραν, ὅτε ἐγένοντο καὶ αἱ ἀρχαιρεσίαι (Λυκ. κ. Σωκρ. 76. — Αἰσχ. κ. Τιμάρχ. 18). Ἐπὶ τούτων δὲ τῶν Γραμματειῶν ἐστηρίζοντο καὶ πάντες οἱ λοιποὶ καταλογοὶ οὗς συνέταττον καὶ ὧν χρῆσιν ἐποιοῦντο αἱ ἀρχαί. — Γραμματεῖον δὲ φρατορικόν ἢ κοινὸν ἦν τὸ τῶν μελῶν ἐκάστης φρατρίας (Ἄρποκρ. λ.).

Γραμματεὺς. Πᾶσα ἀρχὴ ἐν Ἑλλάδι εἶχε τὸν γραμματέα τῆς, εἴτε διδόμενον αὐτῇ, εἴτε ὑπ' αὐτῆς ἐκλεγόμενον. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχον τρεῖς Γραμματεῖς, ὧν ἡ θέσις ἦν σπουδαιότατη α) ὁ κατὰ πρυτανείαν, κληρούμενος ἐκ τῶν βουλευτῶν, ἔχων τὴν φύλαξιν τῶν δημοσίων ἐγγράφων ἢ συνέταττεν ἐπὶ τῆς Πρυτανείας του, ὁ καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις ψηφίσμασιν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῶν μνημονευόμενος (Δημοσθ. κ. Τιμοκρ. 720. — Πολδ. Η, 98). β) Ὁ Γραμματεὺς τῆς Βουλῆς ἢ τῶν βουλευτῶν, κατ' ἔτος χειροτονοῦμενος πρὸς φυλακὴν τῶν νόμων (Δημοσθ. Αὐτ. 713. π. Στφ. 238. Rang. Ant. Hell. I, σ. 167). γ) Γραμματεὺς τῆς πόλεως ἢ τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Δήμου, ἢ καὶ Ὑπογραμματεὺς, καὶ οὗτος χειροτονητός, ὁ τὰ ἐγγραφα εἰς

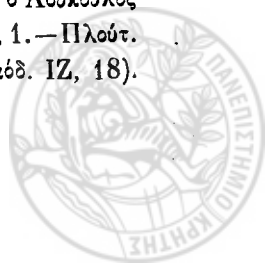

τὰς συνεδριάσεις ἀναγινώσκων (Δημοσθ. Περσβ. 419. π. Λεπτ. 485. — Σουΐδ. λ.). Ὑπῆρχον δὲ καὶ δύο ἐπίσημοι Ἀντιγραφεῖς, α) ὁ τῆς Βουλῆς, συνυπογράφων τὰ λογιστικά αὐτῆς ἔγγραφα, καὶ ἅπαξ κατὰ πρυτανείαν τῷ δήμῳ λόγον τῶν εἰσπράξεων διδούς· χειροτονητὸς τὸ πρῶτον, μετὰ ταῦτα δὲ κληρωτὸς. Ὁ τῆς διοικήσεως, τῷ ταμίᾳ τῆς διοικήσεως προσητημένος, πρὸς ἔλεγχον τῆς λογιστικότητος (Ἀρποκρ. λ. — Πολυδ. Η, 98. — Σουΐδ. λ.). Πλὴν δὲ τούτων ὑπῆρχον καὶ εἰς πλείστας ἀρχὰς προσητημένοι ὑποδεέστεροι γραμματεῖς καὶ ὑπογραμματεῖς, ἐκ τῶν κατωτέρων τάξεων, πολλάκις καὶ ἐκ δημοσίων δούλων λαμβανόμενοι. Ἀντιγραφεῖς δὲ κατωτέρας τάξεως παρηκολούθουν τοὺς ταμίᾳς τῶν στρατευμάτων (Δημοσθ. π. τ. ἐν Χερρ. 191). — Παρὰ δὲ τῷ Ἀχαϊκῷ καὶ τῷ Αἰτωλικῷ δεσμοῦ ἦν ὁ γραμματεὺς, ὡς καὶ ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ ἵππαρχος, αἰρετὸς τοῦ δεσμοῦ, καὶ εἰς τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων.

Γραμματικοὶ, αἱ λέξεις γραμματικὸς καὶ γραμματικὴ τέχνη ἀπαντῶνται τὸ πρῶτον παρὰ Πλάτῳσι, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν φύσιν καὶ τὰς σχέσεις τῶν γραμμάτων ἢ στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου. Οἱ γραμματισταί, τάξεις οὐχὶ μεγάλης κατ' ἀρχὰς ἀπολαμβάνουσα ὑπολήψεως, ἦσαν οἱ τὰ στοιχειώδη διδάσκοντες γράμματα. Ἀλλὰ βαθμηδὸν, μὴ ποριοριζόμενοι εἰς τὴν ἀπλὴν ἀνάγνωσιν, οἱ διδάσκαλοι ἤθελον καὶ νὰ ἐξηγῶσι τὸ ἀναγινωσκόμενον, καὶ ἐπομένως καὶ νὰ διορθῶσι τὰ ἐσφαλμένα κείμενα, ὡς τὸ τοῦ Ὀμήρου, ὃν συνήθως ἐδίδασκον. Οὕτω προέκυψε κατ' ὀλίγον ἐν τῇ πράξει ἡ κριτικὴ καὶ ἡ ἐρμηνευτικὴ. Ἀλλὰ πρῶτον ἐν τῇ Ἀλεξανδρινῇ ἐποχῇ ἀνεδείχθησαν σπουδαῖοι γραμματικοί, τὴν ἀκριβείαν τῆς γλώσσης, καὶ τὴν σύμπασαν γνῶσιν τῆς ἀρχαιότητος ἐπιδιώκοντες (Cic. de Or. I, 42). Αἱ ἔννοιαι γραμματικὸς, φιλόλογος καὶ κριτικὸς ἐταυτίσθησαν· ὅτε δὲ διεκρί-

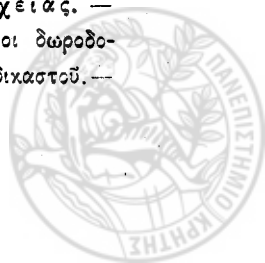
νοντο, ὑπὸ τὸν μὲν πρῶτον ἔνοεῖται ὁ ὑπὸ ἱστορικὴν καὶ τεχνικὴν, ὁ δὲ τελευταῖος ὁ ὑπὸ φιλοσοφικὴν ἔποψιν τὰ γεγραμμένα ἐρευνῶν καὶ ἐπανορθῶν. Τὴν γραμματικὴν διήρουν εἰς τρία μέρη, εἰς τὸ τεχνικόν, ἦτοι τὸ κυρίως τεχνικόν καὶ γραμματικόν, τὸ ἱστορικόν, τὸ τὴν ἔννοιαν καὶ τὰ πράγματα ἐρμηνεύον, καὶ τὸ ἰδιαίτερον. Ὁ Διονύσιος ὁ Θραξ ἀποδίδωσιν αὐτῇ ἐξ μέρη, τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν ἐξηγήσιν, λέξεων καὶ πραγμάτων ἐρμηνείαν, ἐτυμολογίαν, ἀναλογίαν, κριτικὴν. Ἐῖτα δὲ διέστειλον μεταξὺ κατωτέρας καὶ ἀνωτέρας γραμματικῆς. Ἐχοντες δ' οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εὐρείας τῆς ἀρχαιότητος γνώσεις, ἐνέκυπτον εἰς ἐρευναν καὶ εἰς διορθώσεις ὀλοκλήρων συγγραμμάτων, ὡς κυρίως τῶν Ὀμηρικῶν, καὶ εἰς ἀναγραφὰς τῶν ὑπ' αὐτῶν θεωρουμένων ὡς κλασικῶν συγγραφέων. Ἦσαν δ' οἱ ἐπισημότεροι ἐξ αὐτῶν Ζηνόδοτος (280 π. Χ.)· Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος (221-180)· Ἀρίσταρχος (περὶ 160)· Κράτης ὁ ἐκ Μάλλου ἀντίπαλος τῶν Ἀλεξανδρινῶν (περὶ 170)· Διονύσιος ὁ Θραξ (60)· Δίδυμος ἐξ Ἀλεξανδρείας (30)· Ζωΐλος, Ἀσκληπιάδης· Τρύφων ἐξ Ἀλεξανδρείας (ἐπ' Αὐγούστου)· Αἴλιος Διονύσιος ἐξ Ἀλικαρνασοῦ (ἀπὸ τοῦ 31 ἐν Ρώμῃ)· Ἀπολλώνιος Δύσκολος ἐξ Ἀλεξανδρείας (ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίνου)· οὐκ αὐτοῦ Αἴλιος Ἡρωδιανός· Δράκων ἐκ Στρατονίκης· Ἡφαιστίων, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Οὐήρου· Διονύσιος Κάσσιος Λογγίνος (περὶ 250 μ. Χ.)· Πρόκλος· Ἀρκάδιος· Δοσίθεος· Λεσβῶναξ· Γεώργιος Χοιροβοσκός.

Γρανηκὸς, ποταμὸς τῆς Μυσίας, ἐκ τῆς Ἰδης πηγάζων καὶ εἰς τὴν Προποντιδα ἐκβάλλων, μεταξὺ Κυζίκου καὶ Πριάπου. Ἐπ' αὐτοῦ τὸ πρῶτον ἐνίκησε τοὺς Πέρσας ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τὸν Μιθριδάτην ὁ Λούκουλος (Στρβ. II, 837. — Ἀρρ. Α, 13, 1. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΙΣΤ. Λούκ. ΙΑ. — Διόδ. ΙΖ, 18).

Γραφή· οὕτω, καὶ δημοσίᾳ δίκῃ, ἐλέγετο ἐν Ἀθήναις πᾶσα δίκη ἐφαπτομένη δημοσίου συμφέροντος, διότι ἢ καταμήνυσις ἐπρεπεν ἐγγράφως νὰ γίνηται. Τὴν γραφὴν ἠδύνατο νὰ παρουσιάσῃ (γράφεσθαι) οὐ μόνον ὁ ἀδικηθεὶς, ἀλλ' ὁ βουλούμενος Ἀθηναίων, οἷς ἔξεστι (Πλδ. Η, 14. 40), πλὴν τῶν φονικῶν, ἃς ἐδικαιοῦντο νὰ εἰσάγωσι μόνοι οἱ συγγενεῖς τοῦ παθόντος. Εἶδη δὲ γραφῆς ἐλέγοντο καὶ ἡ ἀπαγωγὴ καὶ ἡ ἐφήγησις, ἥτοι τὸ διάθημα δι' οὐδ' ἐνάγων, ἐπὶ αὐτοφῶρων ἐγκλημάτων, ἔφερε τὸν ἐγκληματιὰν πρὸς τοὺς ἄρχοντας (Δμσθ. πρ. πρ. 431. — Λυσ. ἡ Ἀγορ. 85 ἢ τούτους ἐνθα ἐτελεῖτο τὸ ἐγκλημα (Δμσθ. κ. Ἀνδρτ. 602. — Λυσ. π. Ἐλ. 22), καὶ τὸ ἐγγραφον δι' οὐδ' ἐστήριζε τὴν καταγγελίαν. Φάσις δ' ἐκαλεῖτο ἡ γραφή, ὅτε μέρος τῆς ἐπιβαλλομένης χρηματικῆς ποινῆς ἐδίδοτο εἰς τὸν καταγγέλλοντα (τὸν φαίνοντα) πρὸς ἐμψύχωσιν ἵνα καταμηνύῃ τὰ συμφέροντα τῷ δήμῳ, ὡς καταχρήσεις δημοσίων χρημάτων, ἢ καὶ ὀφφανικῶν, πρὸς προστασίαν τῶν ὀφφανῶν (Πλδ. Η, 47). Ὁ Πολυδεύκης ἀπαριθμεῖ 24 εἶδη ἢ ἀντικείμενα γραφῆς, εἰς ἃ καὶ ἄλλα ἄλλοι προσθέτουσιν. Αἱ κυριώτεραι ἦσαν: ἡ Γραφή ἀγαμίου, ἀπὸ Σόλωνος, ἴσως κατὰ τῶν καταλαβόντων ὑπηρεσίαν ἀπαιτοῦσαν ἐγγαμον, ὡς τὴν τοῦ στρατηγοῦ, ἢ παραβάτα ἀστυνομικὴν τινα διάταξιν περὶ γάμου. Ἦν δὲ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἄρχοντος. Ἐν Σπάρτῃ ὑπῆρχον γραφαὶ ὀψιγαμίου καὶ καχογαμίου. — Ἀγραφίου, κατὰ τοῦ διαγραφέντος ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῶν δημοσίων ὀφειλετῶν πρὶν ἢ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του· τῆς δικαιοδοσίας τῶν θεσμοθετῶν. — Ἀλογίου, κατὰ τῶν μὴ δόντων λόγον τῆς διαχειρίσεώς των. — Ἀναυμαχίου, κατὰ τοῦ ἐκπλεύσαντος μετὰ τοῦ πλοίου του, ἀλλ' ἀποσχόντος ναυμαχίας. Δικαιοδοσία τῶν στρατηγῶν. Ποινὴ ἀτιμίας. — Λειποναυτίου. — Ἀστρατείας. — Λειποστρατίου. — Λειποταξίου· τοῦ

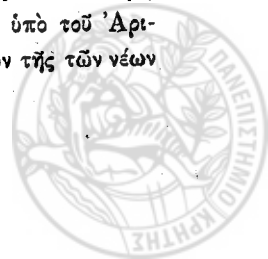
ρίψαι τὴν ἀσπίδα· ἀνάλογοι τῇ προρρηθείσῃ. — Ἀνδραποδισμοῦ, κατὰ πειρατῶν, ἀνδραποδιζόντων ἐλευθέρους, ἢ ξένους δούλους. Ποινὴ θάνατος. — Ἀποστασίου, ἴδ. Δοῦλοι. — Ἀπροστασίου, κατὰ μετοίκου, μὴ ἐκλέξαντος Ἀθηναῖον προστάτην, ὅστις νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύῃ εἰς τὰ δικαστήρια. Δικαιοδοσία πολεμάρχου. — Ψευδεγγραφῆς ξένου εἰς πολίτας, ἴσως κατὰ τοῦ ἐγγράψαντος. — Ἀργίας, κατὰ τοῦ μὴ ἔχοντος ἐργασίαν τινὰ ἢ ἐπάγγελμα. Δικαιοδοσία Ἀρείου πάγου. Ποινὴ πρόστιμον, καὶ ἐν ὑποτροπῇ ἀτιμία. — Τερουσίας. — Ἀσεβείας, κατὰ τῶν μὴ σεβομένων τὸ ἐγγώριον θρήσκευμα καὶ τὰ ἔθιμα καὶ τὰς διατάξεις αὐτοῦ. Δικαιοδοσία τοῦ Ἀρείου πάγου ὡς καὶ τῶν Ἡλιαστῶν. Ὁ ἄγων ἦν τιμητός, ὡς ὁ κατὰ τοῦ Σωκράτους. — Παρανόμων, κατὰ τῶν προτεινάντων νόμους ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀντιβαίνοντας εἰς προὔπαρχοντας ἄλλους· ἐγίνετο ὄπλον τῶν δημαγωγῶν ὀλέθριον, καὶ κατὰ τῶν ἀναγκαιοτάτων μεταρρυθμίσεων τῆς νομοθεσίας. Ὁ ἐγκαλῶν ὑπεβάλλετο εἰς ὑπωμοσίαν, ὅρκον ὅτι προσβάλλων τὸν προταθέντα ἢ κυρωθέντα νόμον, δέχεται, ἐν περιπτώσει ἥττης, νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς συνεπείας. Τοῦ προσβαλλομένου νόμου ἡ ψηφίσματος τότε ἔπαυεν ἢ συζήτησις, ἢ, ἂν εἶχε κυρωθῇ, ἀνεστέλλετο ἢ ἐνέργεια μέχρι περατώσεως τῆς δίκης. Ὁ δὲ τὸν νόμον προτείνας ἦν ἐπὶ ἐν ἔτος ὑπεύθυνος δι' αὐτὸν, καὶ τῆς δίκης διεξαγομένης πρὸ τῶν 9 ἀρχόντων· ἐὰν δ' ἐνίκητο, κατεδικάζετο ὑπ' αὐτῶν εἰς οἶαν δῆποτε ἐνέκρινον ποινὴν, καὶ μέχρι θανάτου. Τούλάχιστον δ' ὁ τρεῖς παρανόμων ἄλους (καταδικασθεὶς), δὲν ἠδύνατο ποτὲ πλέον νὰ προτείνῃ νόμον ἢ ψήφισμα. Ἄλλαι γραφαὶ ἦσαν, πλὴν τῶν φονικῶν (φόνου καὶ τραύματος ἐκ προνοίας, φαρμάκων, πυρκαϊᾶς), προσέτι· Προδοσίας. — Ὑβρεως. — Μοιχείας. — Ἐταιρήσεως. — Δώριον, ἥτοι δωροδοκίας ἄρχοντος. — Δεκασμοῦ δικαστοῦ. —

Ψευδοκλητείας, ψευδοῦς ἐγγραφῆς κλητῆρος. — Ξενίας, δωροξενίας, κατὰ ξένου παρανόμως καὶ διὰ δώρων λαβόντος καὶ ἐξασκοῦντος πολιτικά δικαιώματα. — Παραπρεσβείας, κατὰ πρέσβειων μὴ ἐκτελεσάντων τὴν ἐντολὴν αὐτῶν, κατὰ τὸ καθῆκον. Πρὸς ἀνέυρεσιν δὲ τῶν περιστάσεων ἐγκλήματος, διωρίζοντο πολλάκις ἰδιαίτεροι ζητηταὶ (Ἄνδ. π. Μυστ. 14).

Γραφικὴ. Ἡ τέχνη αὕτη τῆς διὰ γραμμῶν καὶ χρωμάτων μιμήσεως τῆς φύσεως ἠσκειτο ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, καὶ ἐκορυφώθη ἔπειτα εἰς μεγάλην ἐντέλειαν. Ἐπὶ Ὀμήρου ἦν τῶν βαφῶν ἡ χρῆσις γνωστὴ (Ἰλ. Α, 141. Σ. 538). Ἦν δ' ἐπίσης καὶ ἡ τοῦ διαγράμματος, ὡς πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ μνημονεύμενα κοσμήματα ἀποδεικνύουσι (Ἰλ. Γ, 26. Τ, 225). Κατὰ Πλίνιον (XXXV, 12, 43) ἡ θυγάτηρ τοῦ Σικυωνίου Διθουτάδου πρώτη ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τὴν σκιάν τοῦ μνηστήρός της, κατ' Ἀθηναγόραν δὲ (Προβ. ὑπ. Χρ. 59), πρῶτος διέγραψεν οὕτω τὸν ἵππον τοῦ Σάμιος Σαυρίας, καὶ πρῶτος ὁ Σικυώνιος Κράτων ἐπέχρισεν ἐπὶ λευκοῦ πίνακος διὰ χρώματος τὴν σκιάν ἀνδρός καὶ γυναίκος. Ὁ δὲ Κορίνθιος Ἐκφαντος πρῶτος ἔτριψε κέραμον πρὸς κατασκευὴν χρώματος. Εἰκόνα δ' ὑποτιθεμένην ἔργον τοῦ Δαιδάλου ἀναφέρει ὁ Σέρβιος (Ad Æn.) ἐν τῷ ναῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τῷ ἐν Κύμῃ. Ὡς πρῶτον δὲ βῆμα προόδου τῆς τέχνης μνημονεύεται ἡ τῶν μονοχρωμάτων γραφῆ, οἷαν διετήρησεν ἡ κεραμεικὴ (ἴδ.), καὶ ὁ Πλίνιος (XXXV, 34) ἀναφέρει τὸν Ἀθηναῖον Εὐμαρον (540 π. Χ.) ὡς αὐτὸν πρῶτον τρίψαντα κέραμον ἵνα κατασκευάσῃ χρῶμα, καὶ πρῶτον τῆς παραστάσεως διαφόρων σχημάτων ἀποπειραθέντα. Τὴν δίοψιν δ' ἡ καταγραφὴν πρῶτος εἰσαγαγὼν εἰς τὴν γραφικὴν, καὶ τὴν τέχνην ἐκ τῶν σπαργάνων αὐτῆς ἐξαγαγὼν, λέγεται Κίμων ὁ Κλεωναῖος, περὶ τὰ Μηδικὰ (490) (Αἰλ. Π. Ι. Η.— ΡΙ. XXXV, 34). Ἄλλ' ἤδη ἐν Ὀλ. 60 (537

π. Χ.) οἱ Φωκαεῖς, ἐγκαταλιπόντες τὴν πόλιν των, ἀφῆκαν ἐν αὐτῇ πλὴν ἄλλων καὶ γραφῆς καθ' Ἡρόδοτον (Α, 164), καὶ ὁ Σάμιος Μανδροκλῆς, ὁ ἀρχιτέκτων τῆς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου γεφύρας τοῦ Δαρείου, ἀνέθηκεν εἰς τὸ ἐν Σάμῳ Ἡραῖον πίνακα παριστῶντα τὴν δίοδον (Ἡρδ. Δ, 88). Μόνα δὲ σωζόμενα λείψανα τῆς τότε γραφικῆς εἰσὶ τὰ τῆς κεραμογραφίας (ἴδ.). Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους δ' ἤρχισε μάλιστα ἀνθοῦσα ἡ γραφικὴ, καὶ κατὰ Πλίνιον (XXXV, 34) πρὸ τῆς 90ης Ὀλυμπιάδος (457 π. Χ.) οὐδεὶς ἀνεφάνη ἐν Ἑλλάδι ἐπίσημος ζωγράφος. Ἐν γένει δ' ὁ χαρακτήρ αὐτῆς, μᾶλλον πλαστικός ὢν, ὀλίγον ἐπέδιδεν εἰς τὰς συντμήσεις, καὶ τὰ ζῶδια ἐφρόντιζον οἱ ζωγράφοι νὰ μακρύνωσιν ἀπ' ἀλλήλων, ἵνα μὴ συγγέωνται τὰ διαγράμματα καὶ βλάπτωνται ὑπὸ τῶν σκιῶν τῶν ἐτέρων (Quint. VIII, 5, 26). Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἀνεπτύχθη ἡ τέχνη ἐν Ἀθήναις, ἔνθα, πλὴν πολλῶν ἄλλων, διέλαμψαν ὁ πολυγραφώτατος καὶ μεγαλογράφος καὶ ὡς ἡθογράφος φημιζόμενος Πολύγνωτος, ἐπὶ Κίμωνος (470 π. Χ.) οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ Μίκων καὶ Ἀπολλόδωρος, ὁ εὐρῶν τὴν τῆς σκιᾶς φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν ὁ τῆς σκηνογραφίας ἐπιμεληθεὶς Ἀγάθαρχος (455 π. Χ.) ὁ Νικίας, ἤδη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. — Μετέβη δ' ἐξ Ἀθηνῶν καὶ εἰς Ἰωνίαν ἡ γραφικὴ, χαρακτῆρα ἐκεῖ λαβοῦσα ἀρδότερον, καὶ σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου ἦν ὁ Κολοφώνιος Διονύσιος· ἐπὶ τῶν χρόνων δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐπισημότετοι ζωγράφοι ἀνεδείχθησαν ὁ Ζεῦξις, ἐν Ἐφέσῳ ἐργαζόμενος, καὶ τὴν σκιαγραφίαν τελειοποιήσας, καὶ ὁ Ἐφέσιος Παρράσιος, τοῦ διαγράμματος καὶ τῆς προσωπογραφίας ἰδίως ἐπιμεληθεὶς· καὶ ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου ὁ διὰ τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς ἐπιμελείας του πάντας ὑπερακοντίσας Ἀπελλῆς, ἐφ' οὗ ἡ γραφικὴ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὡς μέρος ἀναγκαῖον τῆς τῶν νέων

ἀγωγῆς (Πολιτ. Κ, 3).—Καὶ ἐν Πελοποννησίῳ δ' ἐκαλλιεργεῖτο ἡ τέχνη μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον καὶ τὴν πτώσιν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὁ Ἴσθμιος Εὐφράνωρ ἐπαινεῖται δι' ἣν ἔδωκεν ἔκφρασιν εἰς τοὺς ἥρωας, καὶ διὰ τὴν συμμετρίαν ἐν τοῖς ἔργοις του. Ἀλλὰ περὶ τὰς ἀναλογίας κυρίως ἐνέκυψεν ὁ Σικυώνιος Πάμφιλος, καὶ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Πασίας, ὁ πρῶτος τὴν ἐγκαυστικήν εἰσαγωγὴν, καὶ ὁ τὴν θυσίαν τῆς Ἰφιγενείας ζωγραφήσας Τιμόανθης. — Καὶ εἰς τὰς Θήβας δὲ, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ἀνεπτύχθη ζωγραφικὸν ἐργαστήριον, ἐν ᾧ ἐπαινοῦνται ὁ Νικόμαχος, διὰ τὴν ἐλαφρότητα καὶ εὐχέρειαν τῆς γραφίδος του· ὁ Ἀριστείδης, διακριθεὶς διὰ τοῦ ἥθους καὶ τῶν παθῶν τὴν παράστασιν. — Καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων δὲ δὲν ἔπαυσεν ἐπιμελῶς καὶ κατ' ἀρχὰς ἐπιτυχῶς ἀσκουμένη ἡ τέχνη, ὡς ἐν Ῥόδῳ ὑπὸ τοῦ Πρωτογένους, ὃν ἐξετίμα καὶ ἐπροστάτευεν ὁ Ἀπελλῆς· προσέτι ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου Ἀντιμάχου, οὗ μεγαλοφυῆς ἔργον ἦν ἐν ἄλλοις ἡ Μήδεια· ὑπὸ τοῦ Σικυωνίου Νεάλοκου, ἐπαινουμένου ὡς ὀξύροος καὶ ἐφευρετικοῦ. Ἀλλὰ βαθμηδὸν μετὰ τῶν ἡθῶν ἐξέπεσε καὶ ἡ τέχνη εἰς ἀκολάστους καὶ μικροῦ λόγου ἀξίας παραστάσεις καὶ εἰς ῥωπο-

Γελοιογρ. ζωγρ. ἐργαστασίου Πομπηίας

γραφίας, καὶ μετὰ τὴν ἠθικὴν ἐπῆλθε ταχέως καὶ ἡ ὑλικὴ παρακμὴ τῆς. — Κατὰ τοὺς χρόνους δὲ τούτους ἤρξατο ἀναπτυσσομένη ἡ τέχνη τῶν ψηφροθημάτων, ἧτις ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ἐξηκολούθησεν ἀσκουμένη ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς καὶ ἡ λοιπὴ παρακμάσασα ζωγραφικὴ, ἰδίως ὑπὸ δούλων. Ἦν δὲ τὸ πρῶτιστον θέμα αὐτῶν ἡ διακόσμησις τῶν πλουσιῶν μεγάρων τῶν κυρίων αὐτῶν, δι' ἐντοιχίων γρα-

φῶν, αἵτινες παρίστων πολλάκις τοπογραφίας καὶ ἄλλα ἀντίγραφα ἑλληνικῶν καλλιτεχνημάτων, καὶ εἰσὶν, ὡς αἱ ἐν Πομπηίᾳ εὐρεθεῖσαι εἰς μέγα πλῆθος, κατὰ τοῦτο πολῦτιμοι, ὅτι διετήρησαν μέχρι τοῦδε καὶ γνωστὰ κατέστησαν πολλῶν ἀρχαίων ἀριστουργημάτων τούλάχιστον τὸ γενικὸν σχῆμα καὶ τὴν διάθεσιν. Τέλος δὲ καὶ ἐκείθεν ἡ γραφικὴ κατέπεσεν εἰς τὴν βυζαντινὴν ἀγιογραφικὴν χειρουργίαν μᾶλλον ἢ τέχνην· ἄλλ' ἐκ τοῦ σπέρματος ἐκείνου ἀνέκυψεν αὖθις ἡ νέα καλλιτεχνία.

Γρύφος, κυρίως εἶδος δικτύου, ὅθεν μεταφορικῶς καὶ εἶδος αἰνιγμάτων καὶ λογοπαιγνίων ἰδίως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς, ὡς τὸ Ἐκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἔκτανεν ἀνὴρ, ἔνθα τὸ διομήδης ἦν δῆθεν ἐπίθετον, αἰνιττόμενον τὸν Ἀχιλλέα.

Γρύλλος, Ἀθηναῖος, 1) πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ Ξενοφῶντος. — 2) Υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος, ἀνδρείως ἐν Μαντινείᾳ πεσών. Κατὰ τοὺς Ἀθηναίους ἐπλήγησε βαρέως τὸν Ἐπαμεινώνδαν (Παυσ. Η, 9, 5, 1, 4, 11).

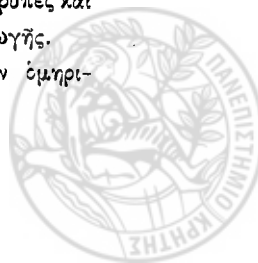
Γρύνεα ἢ Γρύνεον, πόλις ἐν Μυσίᾳ εἰς τὸν Ἐλαίτην κόλπον, ἔχουσα ναὸν καὶ χρησμόν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ Παρμενίων κυριεύσας αὐτὴν ἐξηνδραπόδισε τοὺς κατοίκους (Ἡρδ. Α, 149. — Ξενοφ. Ἑλλ. Γ, 1, 6. Διόδ. ΙΖ, 7).

Γρύψ (ὄ), τέρας μυθῶδες, ἔχον λέοντος σῶμα καὶ κεφαλὴν ἀετοῦ. Οἱ γρύπες ἐλέγοντο κατοικοῦντες εἰς τὰ Ῥιπαῖα ὄρη, παρὰ τοῖς Ὑπερβορείοις, ἢ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ἢ Αἰθίοψι, καὶ φρουροῦντες τὸν χρυσὸν αὐτῶν. Κατ' αὐτῶν ἦλθον ἔφιπποι οἱ μονόφθαλμοι Ἀριμάσπαι ἵν' ἀρπάσωσι τὸν χρυσὸν, ὅθεν καὶ ἐν τῇ τέχνῃ πάντοτε ἀντιμάχονται γρύπες καὶ ἵπποι. Ὁ μῦθος ἦν ἀσιατικῆς καταγωγῆς.

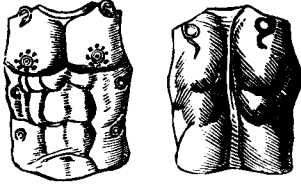

Ἐξ ἀρχ. ἀγγείου.

Γύαλον, τὸ ἡμιθωράκιον τῶν ὀμηρι-

κῶν χρόνων, ὅτε ὁ θώραξ συνέκειτο ἐκ δύο γυάλων, ἀκριβῶς ἐφαρμοζομένων εἰς τὸ σῶμα καὶ συνδεομένων διὰ πορπῶν. "Ὀλος δ' ὠνομάζετο στάδιος Θώραξ, καὶ με-

ταγενεστέρως Γυαλοθώραξ (Ὁμ. Ἰλ. Ε, 99. 489. Ν, 507. 587 κτλ.). Ὁ Πausανίας οὐδέποτε εἶδε τοιοῦτον (1, 26, 6). Ὁ ἐνταῦθα παριστάμενος ἐστὶν ὁ μόνος γνωστός, εὑρεθείς ἐν Ποσειδωνίᾳ τῆς Ἰταλίας.

Γύαρος, μικρὰ νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, μεταξύ Τήνου καὶ Κέας. Ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν τόπος ἐξορίας (Στράβ. 1, 485. — Tac. Ann. 111, 68. IV, 30).

Γεγαία λίμνη, 2 ὥρας ὑπὲρ τὰς Σάρδεις. Παρ' αὐτῇ ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Λυδίας (Ἡρόδ. Α, 93. — Στράβ. ΙΔ, 626).

Γύγης, Λυδός, ὅστις, κατὰ παραδόσεις, ἐπιτραπέις παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Κανδαύλου νὰ ἰδῇ κρυφίως τὰ κάλλη τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἐξηγέρθη ὑπ' αὐτῆς νὰ φονεύσῃ τὸν Κανδαύλην, καὶ λάβῃ τὸν θρόνον, οὕτως εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1221 π. Χ. ἄρχουσαν δυναστείαν τῶν Ἡρακλειδῶν ἀντικαταστήσας τῷ 716 π. Χ. τὴν τῶν ἐγχωρίων Μερμναδῶν. Ἐξέτεινε δὲ τὸ Λυδικὸν κράτος μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ ἵνα ἐλκύσῃ τὴν φιλίαν τῶν Ἑλλήνων, ἐπεμψε πολύτιμα δῶρα εἰς Δελφοὺς· ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐπεχείρησε νὰ καθυποτάξῃ τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς ἀποικίας.

Γύη, ἴδ. Ἐκατόγχειρες. — Ἰδ. Ἄροον.

Γύθειον ἢ **Γόθειον**, παράλιος πόλις καὶ φρούριον τῆς Λακωνικῆς, θεωρουμένη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ὁ λιμὴν τῆς Σπάρτης, ἔνθα ἐστάθμευον αἱ νῆες τῶν Λακεδαιμο-

νίων ἀπὸ τῶν Μηδικῶν (Πλούτ. Θερμ. Κ. Ἄρστδ. Κ. — Πολύβ. Ε, 19, 7). Τῷ 455 π. Χ. ὁ Ἀθηναῖος Τολμίδης κατέστρεψεν αὐτόθι τὸν Λακωνικὸν στόλον· μετὰ δὲ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχῃν (371) ἐλεηλάτησεν ὁ Ἐπαμεινώνδας τὴν χώραν (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 24). Τῷ δὲ 195 ἐκυριεύθη ἡ πόλις ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· εἶτα δὲ μετὰ τῶν Ἐλευθερολακῶνων καταριθμουμένη, προσηρτήθη εἰς τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμὸν. Ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπ' Αὐγούστου, ἦν τὸ κυρίως ἐμπορεῖον τῆς Λακωνίας, καὶ ἐκ τῶν χρόνων ἐκείνων σώζονται καὶ ἱκανὰ ἐρείπια.

Γύλεππος, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου καὶ Εἰλώτιδος, ὄθεν Μόθων, ἦτοι μικτῆς καταγωγῆς. Στρατηγὸς αἰρεθείς, ἔφερε τῷ 414 π. Χ. Σπαρτιατικὸν στρατὸν οὐχὶ πολυάριθμον, εἰς Σικελίαν, πρὸς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Εἰς Ἰμέραν δὲ καταπλεύσας, βοήθειά καὶ τῶν ἐγχωρίων ἤλθεν εἰς Συρακούσας καὶ ἐκυρίευσεν τὰς Ἐπιπολάς· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους, ἀλλὰ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος κατετρόπωσε τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἤχημαλώτευσεν τὸν Νικίαν καὶ τὸν Δημοσθένην, θανατωθέντας ὑπὸ τῶν Συρακουσίων παρὰ τὴν θέλησίν του (Θουκ. ΣΤ, 93, 104. Η, 13. — Πλούτ. Νικ. ΙΘ). Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηῶν, ἐντολὴν λαβὼν παρὰ τοῦ Λυσάνδρου (404 π. Χ.) νὰ φέρῃ εἰς Σπάρτην τὸν ἐκ λαφύρων θησαυρὸν, κατησχύνθη φωραθείς ὅτι ὑπεξήρесе μέρος αὐτοῦ, καὶ ἐξωρίσθη (Πλούτ. Λυσ. ΙΣΤ. Νικ. ΚΗ. — Διόδ. ΙΓ, 106).

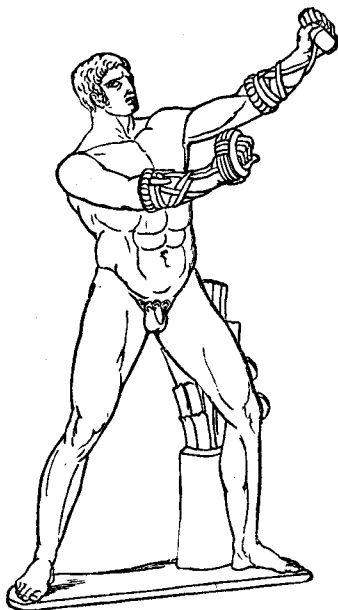
Γυμνασιαρχία, ἴδ. Λειτουργία.

Γυμνάσιον. Ἡ γυμναστική, ὡς τελειοποιούσα καὶ κρατύνουσα τὸ σῶμα, οὐ ἢ ἀρτία ἀνάπτυξις συμβάλλεται καὶ εἰς τὴν τοῦ νοῦς, ἐτύγχανε γενικῆς καὶ διαρκοῦς ἐπιμελείας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ ἤδη ἠσκέτο ἐπὶ Ὀμήρου, καὶ εἰς τοὺς ἥρωας ἀπεδίδοτο ἐμπειρία περὶ τὴν πάλην, ἧς διδασκαλεῖα ἐλέγοντο εἰσαχθέντα εἰς Ἀθήνας ἀπὸ Θη-

σέως (Παυσ. Α, 39, 3). Ἐν δὲ τοῖς χρό-
νοις τῆς ἀκμῆς, ἡ γυμναστική, καὶ διὰ τοὺς
δημοσίους ἀγῶνας ἀπαρκτητός, ἡσκεῖτο ἐπι-
μελεστάτα καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, ἔνθα
δὲν ὑπῆρχε πόλις μὴ ἔχουσα τὸ γυμνάσιον
αὐτῆς, τινὲς δὲ καὶ πλείονα τοῦ ἐνός, ὡς ἐν
Ἀθήναις ἦσαν τὸ Λύκειον, ἡ Ἀκαδημία, τὸ
Κυνόσαργες διὰ τοὺς νόθους, ἦτοι μὴ ἀρτίους
πολίτας. — Τὰ ἐν τοῖς γυμνασίοις διδασκό-
μενα καὶ ἀσκούμενα ἀγωνίσματα ἦσαν α') ὁ
δρόμος (ἢ στάδιον, σταδιοδρομία),
ὅστις ἐλέγετο δίαυλος ὅτε ἦν διπλοῦς, καὶ
ὁ πλιτῶν ἢ ὁ πλίτης δρόμος, ὅτε ἔ-
τρεχον ἔνοπλοι· δόλιχος δὲ (ἴδ.) ἡ μακρο-
τέρα σταδιοδρομία. Ἰδίως ὤφειλον οἱ παῖδες
ν' ἀσκῶνται εἰς τὸ στάδιον· β') Τὸ ἄλμα·
γ') ἡ πάλη (παλαισμοσύνη, κατα-
βλητική), ἣτις ἦν ἡ κυρίως γυμναστική·
δ') ὁ δίσκος ἢ δισκοβολία, τὸ μακρὰν
ρίπτειν μετάλλινον δίσκον· ε') ὁ ἄκοντι-
σμός. Οἱ πέντε δὲ οὗτοι ἀγῶνες ὁμοῦ ἀπε-
τέλουν τὸ πένταθλον, ὃ ὁ Σιμωνίδης ἐν
ἐνὶ πενταμέτρῳ οὕτω περιλαμβάνει· ἄλμα,
ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.
Ὁ νικητὴς δ' εἰς ἕκαστον μετέιχε καὶ τοῦ ἐ-
πομένου, καὶ ἂν ἐνίκα καὶ εἰς τὸ τελευταῖον
ἀγώνισμα, τὸ τῆς πάλης, ἀνεκηρύττετο νι-
κητὴς τοῦ πεντάθλου. ς') Ἡ πυγμή.
Οἱ πύκται ἢ πυγμαχοὶ ἐκτυπῶντο καὶ
ἡμύοντο ἀμοιβαίως πύξ, διὰ τῆς πυγμῆς,
περὶ ἣν εἶχον προσδεδεμένους ἱμάντας, εἰς
οὓς ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις προσέθετον
καὶ ὀξεῖς ἥλους. ζ') Παγκράτιον, ἔνωσις
τῆς πάλης καὶ τῆς πυγμῆς, εἰς ἣν ἀπεκλεί-
οντο οἱ ἱμάντες. Τοῦτο καὶ τὴν πυγμὴν δὲν
εἶχον οἱ Σπαρτιάται. Ἀλλ' ἡ τελειοποίησις
εἰς ταῦτα τὰ εἶδη ἦν ἔργον πολὺ μᾶλλον τῶν
ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθλητῶν ἢ τῶν ἐν τοῖς γυ-
μνασίοις παιδοτριβῶν καὶ γυμναστῶν
τῆς νεολαίας. Εἰς τὰ γυμνάσια οἱ ἀγωνιζό-
μενοι ἦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον γυμνοί·
διὰ τοῦτο ἐν Ἀθήναις ἡ εἰς αὐτὰ πρόσδος
ἀπηγορεύετο εἰς τὰς γυναῖκας, ἐν Σπάρτῃ

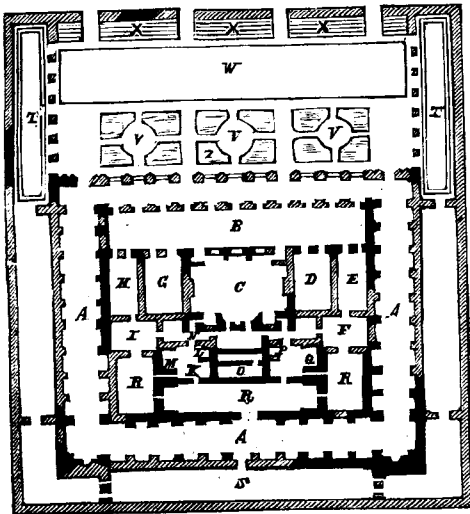
δ' ἐπετρέπετο εἰς μόνας τὰς παρθένους. Διά-
φορα μέρη Γυμνασίων μνημονεύονται παρ' ἀρ-
χαιοῖς Ἑλλήσι συγγραφεῦσιν, ὡς παρὰ Πλά-
τωνι τὸ ἐφηβεῖον ἢ ἰδίως διὰ τοὺς ἐφήβους
ὠρισμένη αἴθουσα, τὸ βαλανεῖον μετὰ τοῦ
πυριατηρίου, δηλαδὴ τοῦ ἰδρωτηρίου, τὸ

ἀποδυτήριον, ἔνθα οἱ ἀγωνιζόμενοι κατέ-
θετον τὰ ἐνδύματά των, τὸ ἐλαιοθέσιον
ἐνθα ὁ ἀλείπτης ἔχριε τὸ σῶμα τοῦ πα-
λαιστοῦ, τὸ κονιστήριον, ἔνθα κόνις ἐπερ-
ρίπτετο εἰς τ' ἀλειφθέντα σώματα, τὸ σφαι-
ριστήριον διὰ γύμνασιν εἰς τὴν σφαῖραν,
ὁ δρόμος διὰ περιπάτους. Οἱ δὲ ξυστοὶ
ἦσαν εἶδη σταδίων ἔχοντα ὑψώματα ἐκατέ-
ρωθεν διὰ τοὺς θεατὰς, κοῖλα δ' ὄντα κατὰ
τὸ μέσον διὰ τοὺς παλαιστάς. Ἐρείπια ἀρ-
χαιῶν γυμνασίων εὐρέθησαν καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ
καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας,
ἄτινα, συνδυαζόμενα μεθ' ὅσων μανθάνομεν
παρὰ Βιτρούβιου (V, 11), ἀποδεικνύουσιν ὅτι
οὐχὶ μὲν ἐν πᾶσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις
ἠκοδομοῦντο πάντα ἐπὶ ὁμοίου σχεδίου, εἴτε
ἐπιμήκους, εἴτε τετραγώνου, ὡς τὸ ἐπίσυνα-
πτόμενον, περίβολον ἔχον δύο σταδίων (1200
ποδῶν), περίστυλον κατὰ τὰς τρεῖς πλευράς

(Α), κατὰ δὲ τὴν νοτίαν μετὰ διπλοῦ περι-
 στυλίου (Β), φέρον εἰς τὸ ἔφηβεϊον (C)
 περὶ ὃ οἱ λουτρῶνες μετὰ τοῦ ἀποδυτη-
 ρίου, κονιστηρίου, ἐλαιοθεσίου κτλ.

καὶ προσέτι δωμάτια διὰ τὰς συνεντεύξεις
 τῶν σπουδαίων (Δ, Ε, F, Θ, Η, Ι, Κ, L,
 Μ)· εἶτα τὸ σφαιροστήριον (Π), καὶ περὶ
 τὸ γυμνάσιον ἢ παρ' αὐτῶ οἱ ξυστοὶ (Τ)
 διὰ τοὺς παλαιστάς, οἱ δρόμοι καὶ παραδρο-
 μίδες μετὰ φυτειῶν (Λ), καὶ τὸ στάδιον (Ω)
 μετὰ ἐδρῶν διὰ τοὺς θεατάς (Χ). Κατεκο-
 μοῦντο δὲ συνήθως τὰ Γυμνάσια διὰ πολυ-
 τίμων ἔργων τῆς πλαστικῆς.

Γυμνῆτες ἢ Γυμνήσιοι, δούλοι ἐν
 Ἄργεϊ, ἀνάλογοι πρὸς τοὺς ἐν Σπάρτῃ Εἰ-
 λωτας. Ἴσως καὶ ὡς ψιλοὶ στρατιῶται ἐν
 ταῖς μάχαις ταπτόμενοι.

Γυμνοπαιδία, ἐπισημοτάτη ἐορτὴ
 ἐν Σπάρτῃ, ἐν μέσῳ τῷ θέρει, ἐπὶ 6 ἡμέρας
 ὑπὸ τῶν παιδῶν κυρίως διὰ μουσικῶν, ὄρχη-
 στικῶν καὶ γυμναστικῶν ὀρχήσεων τελουμέ-
 νη, καθ' ἣν πᾶσα ἡ πόλις ἦν ἐν εὐθυμίᾳ, καὶ
 ξένοι ἐπεδήμουν. Λέγεται δὲ τὴν ἀρχὴν λα-
 βοῦσα τῇ Ὀλ. 27 γ' (670 π. Χ.)· ἀλλὰ
 μετ' αὐτῆς συνεδέθη στενωδὸς ἡ μνήμη τῶν ἐν
 Θυρέᾳ τῆς Ἀργολίδος τῷ 541 π. Χ. πε-
 σόντων 300 Σπαρτιατῶν (Ἡρδ. Α, 82. —

Θουκ. Ε, 82. — Ξενφ. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 16. —
 Πλούτ. Ἄγεις, Β, 28, 29. — Πλάτ. Νομ.
 Α, 633. — Ἀθῆν. ΙΔ, 30. ΙΕ, 22).

Γυμνοσοφισταί, τάξεις Ἰνδῶν σοφῶν,
 γυμνῶν ζώντων εἰς τὰ δάση, διαιρουμένων
 δὲ εἰς δύο αἰρέσεις, τὴν τῶν Βραχμάνων καὶ
 τὴν τῶν Σαμαναίων.

**Γυναικονόμοι ἢ Γυναικοκό-
 σμοι**, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, ἴσως ἀπὸ Σόλω-
 νος νενομοθετημένη, ἀλλ' ἀπὸ Δημητρίου τοῦ
 Φαληρέως ἰδίως ἐπέκτασιν δικαιοδοσίας λα-
 βοῦσα, καὶ ἀστυνομικῶς ἐπιτηροῦσα οὐ μόνον
 τὴν κοσμιότητα τῆς συμπεριφορᾶς τῶν γυναι-
 κῶν εἰς ὁδοὺς καὶ δημόσια μέρη, ἀλλὰ καὶ
 ἐν γένει τὴν πολυτέλειαν. Εἰς συμπόσια καὶ
 γάμους ὤφειλον νὰ ἐπιβλέπωσι μὴ ὁ ἀριθ-
 μὸς τῶν συγκεκλημένων ὑπερβαίῃ τοὺς 30,
 καὶ πρὸς τοῦτο ὤφειλον αὐτοῖς λόγον οἱ μά-
 γειροι. Του αὐτοῦ ὀνόματος ἀρχαὶ ἀπαντῶν-
 ται καὶ ἀλλαγῆς τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐν Χαι-
 ρωνεῖα καὶ ἐν Συρακούσαις (Πλούτ. Σόλ. ΚΑ.
 — Ἀριστ. Πολ. Δ, 12. ΣΤ, 5. — Ἀθῆν.
 ΣΤ, 245. — Πολδ. Η, 112).

Γυναικωνεῖται, ἴδ. Οἶκος.

Γύνδης, ὁμόρρους τοῦ Τίγριδος, ἐν τῇ
 Ἀτροπατηνῇ. Ὁ Κύρος τὸν κατέτεμεν εἰς
 360 κλάδους, ὧν οὐδὲν ἴχνος σώζεται (Ἡρδ.
 Α, 189, 202. Ε, 52).

Γυρτώνη, εἶτα **Γυρτών**, πόλις ἐν
 Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ (Ἰλ. Β, 738. —
 Θουκ. Β, 22. — Πολδ. ΙΔ, 5. — Στρεβ. Ζ,
 329. Θ, 443). Κατρωκεῖτο ὑπὸ Φλεγῶν.

Γύψος, ἐν Συρίᾳ καὶ Φοινίκῃ ἐκ κεκαυ-
 μένων ἀσβεστολίθων, ἀλλ' ἐν Κύπρῳ ἐξ ἀνα-

ἘΞ ἄγγείου.

σκαφῶν. Ἐχρησίμουν εἰς
 ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα,
 εἶτα δὲ καὶ εἰς ἐπίχρισιν
 τῶν καρπῶν πρὸς διατήρη-
 σιν, καὶ εἰς προσθήκην εἰς
 τὸν οἶνον.

Γωρυτός, (ὁ), ἡ το-

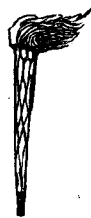
ξοθήκη (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 54). Ἐνίοτε ἦν συγ-
 χρώνως καὶ φαρέτρα.

Δάαι, πολυάριθμος Σχυθικός λαός, ανατολικῶς τῆς Κασπίας (ν. Δαϊσταν). Ἐξ αὐτῶν ἰππεῖς ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Δαρείου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ἀντιόχου (Ἄρρ. Γ, 11, 3. ΚΗ, 9. Ε, 12, 2.—Curt.—Liv.—Tac.).

Δᾶδες, ἦσαν ξύλα ῥητινώδη, ἣ κατεσκευάζοντο ἐκ ξύλου πεύκης, φρυγάνων, στυπείου καὶ καννάβειος, ἐμβεβαμμένων εἰς κηρὸν ἢ πίσσαν, καὶ ἐχρησίμευον ἀρχαιότατα ἀντὶ λύχνων, καὶ ἐνίοτε εἰς ἐπισήμους περιστάσεις πρὸς φωτοχυσίαν τῶν ὀδῶν. Ἐν Ῥώμῃ ἔφερον αὐτὰς δοῦλοι πρὸ τῶν κυρίων των. Αἱ δὲ νυμφικαὶ ἀνήπτοντο ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς νέμης, καὶ ἐδίδοντο νὰ παρακολουθῶσι τὴν νυμφικὴν ἄμαξαν. Καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῆς πομπῆς ἔφερον δᾶδας, καὶ μετὰ λαμπάδων ἐδέχετο τὴν πομπὴν εἰς τὴν θύραν τῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ νυμφίου ἢ μῆτηρ.

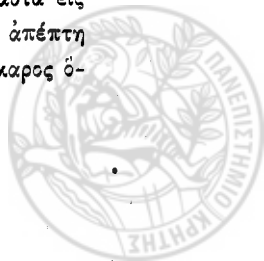
Δαδοῦχοι, ἴδ. Ἐλευσίαια.

Δαίδαλα, (τά), 1) Ὁρη μεταξύ Κασπίας καὶ Λυδίας, ἐν τῇ ὑπὸ τῶν Ῥοδίων κατεχομένη χώρᾳ Περαιᾶ, καὶ αὐτόθι πόλις Δαίδαλα ἐν τῷ Γλαυκίῳ κόλπῳ (Liv. XXXVII, 22). — 2) Πόλις Ἰνδικὴ ἀγνώστου θέσεως (Curt. VIII, 10.—Just. XII, 7). — 3) Ἐορτὴ ἐν Βοιωτίᾳ τῶν γάμων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Ἡ εἰκὼν τῆς θεᾶς συνωδεύετο ὑπὸ παρανύμφου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Κιθαιρώνος, ἔνθα ἐθύετο αὐτῇ μὲν δάμαλις, τῷ δὲ Διὶ ταῦρος. Ἐπανηγυρίζοντο δὲ τὰ μικρὰ λεγόμενα Δαίδαλα ὑπὸ τῶν Πλαταιέων κατὰ ἐπταετίαν ἐν ἄλσει τῶν Ἀλαλακομενῶν, ἔνθα κατετέμεντο δρυς, ἦν ὄρνις ὑπεδείκνυε, καὶ ἐξ αὐτῆς κατεσκευάζοντο δαίδαλα, ἣτοι ξύλινα ἀγαλμάτια τῆς Ἥρας. Τὰ δὲ Μεγάλα ἐωρτάζοντο ἀνά 6 ἔτη ὑπὸ πάντων τῶν Βοιωτῶν, καὶ 14 δαίδαλα

διενέμοντο εἰς τὰς 14 πόλεις τοῦ Βοιωτικῆς δεσμοῦ κοιμιζόμενα δ' εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, ἐκαίοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ (Παυσ. Θ, 3).

Δαιδάλιον, ἴδ. Κάυξ.

Δαίδαλος, Ἀθηναῖος, Ἐρεχθίδης, υἱὸς Μητίωνος ἢ Πολεμάωνος, ἣ, κατ' ἄλλους Εὐφῆμου καὶ Φρασιμηίδης ἢ Εὐπολέμου, πάντων συμβολικῶν ὀνομάτων, ὡς καὶ τὸ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐκ τοῦ δαιδάλειν (γλύφειν καὶ διαποικίλλειν), ἐλέγετο σύγχρονος τοῦ Θησέως καὶ Μίνως, καὶ ἦν ὁ ἀρχαιότατος ἀντιπρόσωπος τῆς ἀναπτύξεως τῆς γλυπτικῆς ἐν Ἑλλάδι. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδετο ἡ ἐφεύρεσις διαφόρων ἐργαλείων, ὡς τοῦ πρίονος, τοῦ πελέκειος, τοῦ τρυπάνου, τῆς κόλλης τῶν ξυλουργῶν, τῶν ἰστῶν καὶ κεραίων τῶν πλοίων καὶ οἱ ὀκλαδαῖα δίφροι ὑπ' αὐτοῦ λέγονται κατασκευασθέντες. Κατὰ δὲ τοὺς μύθους, γαμβρὸν ἔχων καὶ μαθητὴν τὸν Τάλων, ἐφθόνησεν αὐτὸν ὡς ἐπίσης ἐφευρέτην ἐργαλείων καὶ ἰδίως τῶν κεραμευτικῶν, καὶ τὸν ἐφόνευσε, δι' ὃ φυγῶν, ἀπῆλθεν εἰς Κρήτην. Ὡν δὲ καὶ ἀρχιτέκτων, φιλοδόμησεν ἐκεῖ, κατὰ παραγγελίαν τοῦ Μίνως, τὸν ναὸν τῆς Βριτομάρτιδος ἢ Δικτύνης, καὶ τὸν ὑπόγειον, ἐκ περιπεπλεγμένων διόδων συγκείμενον Λαθύρινθον διὰ τὸν Μινώταυρον, καὶ προσέτι, κατὰ χωρίον τοῦ Ὀμήρου, χορὸν διὰ τὴν Ἀριάδην, κόρην τοῦ Μίνως, ὃν ἐπιστεύθη ὅτι ὁ Ἥφαιστος ἀναπαρέστησεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 520.—Ἄλλ' ἴδ. Ραγκ. Ἰστ. ἀρχ. Καλλιτ. Α, σ. 9). Ἐπειδὴ δ' ἐβοήθησε τὸν Θησέα, δούς τῇ Ἀριάδῃ τὸν μῖτον ὅστις ἐξήγαγεν αὐτὸν τοῦ Λαθύρινθου, ὁ Μίνως τὸν ἐνέκλεισε πρὸς τιμωρίαν ἐκεῖ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰκάροῦ. Ἄλλ' ὁ Δαίδαλος, πτερὰ κατασκευάσας καὶ διὰ κηροῦ προσκολλήσας αὐτὰ εἰς τὸ σῶμά του καὶ εἰς τὸ τοῦ υἱοῦ του, ἀπέπτη μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς φυλακῆς. Ὁ Ἰκαρὸς ὁ-

μως, πρὸς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρὸς του πετάξας πολὺ ὑψηλὰ, ἔφθασε πλησίον τοῦ ἡλίου, καὶ τοῦ κηροῦ ἀναλυθέντος ὑπὸ τῆς θερμότητος, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη, εἰς τὸ πέλαγος τὸ παρὰ τὴν Σάμον, ὀνομασθέν ὑπ' αὐτοῦ Ἰκάριον. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δ' ἐλέγετο σκάψας τὴν Κολυμβήθραν, καταβύθραν δι' ἧς ἐξερχεῖτο ὁ ποταμὸς Ἀλαβῶν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πόλεις ἔκτισεν ἐπὶ κρημνῶν, καὶ ἐν Σαρδοῖ καὶ Ἰταλίᾳ μεγάλα οἰκοδομήματα καὶ ναοὺς, καὶ πρόπυλον τοῦ Ἡραιοτείου ἐν Σάμῳ. Ὡς ἀντιπρόσωπος δὲ τῆς πρώτης ἀναπτύξεως τοῦ γλυπτικοῦ ἐργαστηρίου ἐν Ἀθήναις, λέγεται πρῶτος διαστειλάς τῶν ἀγαλμάτων τοὺς πόδας καὶ ἀνοίξας τὰ βλέφαρα, καὶ ὅτι ὁ ρυθμὸς αὐτοῦ, τραχὺς μὲν ἔτι, εἶχεν ὅμως τι τὸ ἔννοον καὶ ἔνθεον. Ἀποδίδονται δὲ

Ἀνάγλ. ἐν Ῥώμῃ.

πολλὰ τῶν ἀρχαιοτάτων ἀγαλμάτων εἰς αὐτόν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐν Σικελίᾳ τὸν λέγουσιν ἀποθανόντα, ἐν ᾧ κατ' ἄλλους ἐκ Κρήτης συνῶδευσε τὸν Θησέα εἰς Ἀθήνας.

Δαίμων, παρ' Ὀμήρῳ ταυτόσημον τῷ θεῷ, ὅταν ἐξασκῇ ἀγαθὴν ἢ ἐπιβλαβὴ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ μεταγενεστέρως ἢ λέξις ἐνέφαινε ὄντα τὴν μέσην ἐπέχοντα θέσιν μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Οὕτω, καθ' Ἡσίοδον (Ἔργ. κ. Ἡμ. 122), οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος μετὰ θάνατον ἐγίνοντο δαίμονες, ἀνώτερα τινὰ ὄντα ὑπὲρ τὴν γῆν φερόμενα, τοὺς ἀνθρώπους ἐφορῶντα, τὸ δίκαιον καὶ ἄδικον ρυθμιζόντα καὶ τὸν πλοῦτον παρέχοντα· ἀλλὰ τινες, φρονούντες ὅτι ἢ περὶ δαιμόνων δόξα ἦν νεωτέρα, ἐκλαμβάνουσι τὸ χωρίον ἐκεῖνο ὡς μετὰ ταῦτα παρεμβληθέν. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ ἥρωες ἤρχισαν νὰ θεωρῶνται ὡς ἀνώτερα ὄντα καὶ αὐτοὶ, παρενεβλήθησαν οἱ δαίμονες μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν θεῶν, οἵτινες ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑψοῦντο καὶ ἐμακρύνοντο τῆς

μετὰ τῶν ἀνθρώπων κοινωνίας κατὰ Πλάτωνα (Συμπ. 202 Ε), καὶ ἔφερον τοῖς θεοῖς τὰς εὐχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς διαταγὰς τῶν θεῶν. Ἰδίως δ' ἀνέπτυσαν τὴν περὶ τῶν δαιμόνων θεωρίαν οἱ Νεοπλατωνικοὶ τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐκατονταετηρίδος, καὶ ἢ εἰς αὐτοὺς πίστις διεδόθη βαθμηδὸν καὶ εἰς τὸν λαόν, ὅστις διέκρινεν αὐτοὺς εἰς ἀγαθοὺς, ἀγαθοδαίμονας, καὶ εἰς κακοποιοὺς, ἀλάστορας, ἐπιρροὴν ἐξασκοῦντας ἐπὶ ἀτόμων, ἐπὶ γενῶν ἢ καὶ ἐπὶ πόλεων. Ἀπὸ τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος προέκυψεν ἡ δόξα ὅτι εἰς ἕκαστον ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς γενετῆς του προστίθεται εἰς δαίμων (τὸ δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους) ἠθικῶς αὐτὸν ὀδηγῶν, καὶ μεταγενεστέρως προσήρτησαν εἰς ἕκαστον ἀνθρώπου δύο δαίμονες, ἓνα ἀγαθὸν καὶ ἓνα κακόν. Οἱ δ' Ἰουδαῖοι καὶ Χριστιανοὶ εἰς τὴν λέξιν ἔδωσαν τὴν σημασίαν τοῦ κακοῦ δαιμόνου, τοῦ διαβόλου.

Δακία, ἡ σήμερον Ῥουμανία μετὰ τῆς

Βουκοβίνης και Ἑπταπόλεως, ἐγκλείουσα τὸ Δέλλα τοῦ Δουνάβεως, και ἔχουσα πλὴν τούτου ἄλλους μεγάλους ποταμούς τὸν Ἰερασὸν (Προῦτον), τὸν Ἀλουτρηγν (Ὀλτον), και Μαρπίαν (Μαρίτσαν). Οἱ Δάκες, λαὸς Θρακικὸς, ἦσαν φιλοπόλεμοι. Τούς τὰ νοτιώτερα οἰκοῦντας Μοισσοῦς (Μουζίκους) ὑπέταξεν ὁ Αὔγουστος. Ὁ δὲ Τραϊανὸς, μετὰ πεισματώδη πόλεμον (101—109 π. Χ.), κατετρόπωσε τὸν βασιλέα των Δεκέβαλον, και ἔπεμψεν εἰς τὴν χώραν στρατιωτικὰς ἀποικίας, αἵτινες μετέβαλον και τὴν γλώσσαν αὐτῶν. Ὁ Ἀδριανὸς διήρесе τὴν Δακίαν εἰς ἀνωτέραν και κατωτέραν. Ἀπὸ Γαλιηνοῦ δὲ (257), τῶν Ῥωμαίων ἀποχωρησάντων, εἰσέβαλον οἱ Γότθοι. Καθέδρα δὲ βασιλικὴ ἦν ἐπὶ Δεκεβάλου ἡ Σαρμισσηγέτουσα, ἡ δὲ πολεμικὴ τῶν Ῥωμαίων τὸ Ἄπουλον (ν. Καρλεσβούργ) (Δ. Κάσσ. ΝΑ, 22. — Εὐτρ. Η, 6. — Τακ. 79. — Ορ. Od. III, 6 13. Pl. IV, 12).

Δακτυλιοθήκη, πολυτελής θήκη ἐν ἡ ἐφυλάττοντο οἱ πολυτιμότεροι τῶν δακτυλίων.

Δακτύλιος, ἴδ. σφραγίς.

Δάκτυλοι (ἰδαῖοι), ἀρχαιότατοι Φρυγικοὶ δαίμονες ἐπὶ τῆς Ἰδης, οἷς ἀποδίδεται ἡ εὐρεσις και πρώτη ἐξεργασία τοῦ σιδήρου. Μετὰ ταῦτα δ' ἐθεωροῦντο ὡς καλλιτέχνηαι ἐν γένει και ὡς μάγοι προσέτι. Συνεδέοντο δὲ μετὰ τῆς Φρυγίας Ῥέας Κυβέλης, και ἐπομένως μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς Κουρητῶν (Παυσ. Ε, 7) και Κορυβάντων, και ἐνόητε ἐξελαμβάνοντο ἀντὶ τῶν Καβείρων τῆς Σαμοθράκης και τῶν Τελχίνων. Δάκτυλοι ἐλέγοντο διὰ τὴν τῶν δακτύλων των ἐπιδεξιότητα, ἡ διότι κατῴκουν εἰς τοὺς δακτύλους, τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς τοῦ ὄρους· και τρία εἰσὶν αὐτῶν γνωστὰ ὀνόματα, Κέλμις, Δαμναμενεὺς και Ἀκμων. Κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδιον (Α, 1129) ἦσαν παῖδες τῆς νύμφης Ἀγχιάλης, και συνώδευσαν τὴν Κυβέλην εἰς τὴν Ἰδην τῆς Κρήτης, ἐν-

θα πρῶτοι και τὴν χρῆσιν εὖρον τοῦ πυρὸς, και ἐλέγοντο ὄντες πέντε, ἰσάριθμοι τοῖς δακτύλοις, κατ' ἄλλους δέκα (5 ἄρρενες και 5 θήλειαι), και ἔτι κατ' ἄλλους (Φερεκ.) 52, ἡ και 100.

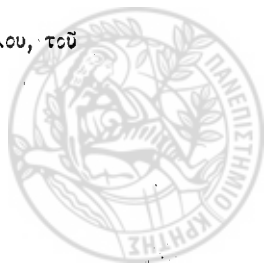
Δαλματία, χώρα κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἀπὸ τῆς ΒΑ γωνίας αὐτῆς μέχρι τῆς Ἠπείρου. Πρωτεύουσα αὐτῆς ἦν τὸ Δελμίνιον ἡ Δάλμιον, και ἐπίστρομοι, μεταξύ ἄλλων πόλεων, ἦσαν ἡ Σκόδρα και τὰ Σάλωνα (ν. Σπαλάτρον). Τὴν χώραν διασχίζουσι κατὰ μῆκος τὰ Βέβια ὄρη και παρατείνουσι πολλαὶ νῆσοι. Οἱ Δαλματοὶ ἦσαν γνωστοὶ ἐπὶ πειρατείᾳ. Τῷ 156 κατὰ πρῶτον κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν Καίσαρα δ' ὑπετάγησαν ἀφ' οὗ ἐπὶ μακρὸν ἀντέστησαν ἐπὶ τῶν ὀρέων αὐτῶν. Ἀπὸ τῶν πρῶτων δ' ἐτῶν μ. Χ. ἀπετέλεσαν μέρος τοῦ Ἰλλυρικῶ (Στρεβ. Ζ, 315).

Δαλμάτιος, 1) ἑτερομήτριος ἀδελφὸς Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἀπέθανε πρὸ αὐτοῦ, εἰς βαθμὸν τιμητοῦ προχειρισθείς. — 2) Ὁ υἱὸς αὐτοῦ, εὐφῆς και πεπαιδευμένος, ὑπὸ τοῦ θείου του, ὅστις τὸν ἐξετίμα, βαθμὸν λαβὼν Καίσαρος, ὑπέταξε τὴν ἐπαναστάσαν Κύπρον, ἔλαβε παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου τὰς Θρακικὰς ἐπαρχίας, και μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐφρονεῦθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐπαναστάντων (Εὐτρ. Ι, 9).

Δάμαλις ἡ Βοῦς, ἀκρωτήριον και χωρίον τοῦ Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου. Ἐντεῦθεν ἐλέγετο διαπλεύσασα τὸν Βόσπορον ἡ Ἴω, δι' ἧς και οἱ Καλχηδόνιοι τῆ ἔστησαν ἐνταῦθα χαλκῆν δάμαλιν, και ἐνταῦθα ὁμοίως ἐπιστεῦετο ταφεῖσα ἡ Δάμαλις, γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Χάρητος (Πολβ. Ε, 53).

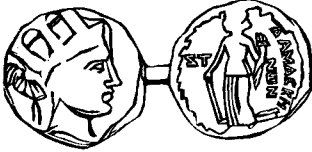
Δαμαρέτη, γυνὴ τοῦ τυράννου Γέλωνος, καθ' ἣν Δαμαρέτειον ἐκλήθη και τὸ Σικελικὸν τετράδραχμον, ὃ ἔκοψεν αὐτὸς τῷ 480 π. Χ. (Διόδ. ΙΑ, 26).

Δαμασίθυμος, υἱὸς Κανδαύλου, τοῦ

ἡγεμόνος τῆς Καρίας, παρακολουθήσας τὸν Ξέρξην, ἔπεσεν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν.

Δαμασκός, ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας, παρὰ τὸν Χρυσορρῶαν ποταμὸν, οὐ μακρὰν τῶν ὄρεων τῆς Παλαιστίνης. Κατ' ἀρχὰς ὑπέταξεν αὐτὴν ὁ Δαυὶδ,

εἶτα δ' ἀλληλοδιαδόχως οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Πέρσαι καὶ ὁ Ἀλέξανδρος (Ἄρρ. Ε, 11, 9. 15, 1. — Στρβ. ΙΣΤ, 755). Ὁ Διοκλητιανὸς ἱδρυσεν ἐν αὐτῇ ὀπλοποιεῖα, φημισθέντα ἰδίως διὰ τῶν ξιφῶν τὰς λεπίδας.

Δαμιαστῆς, 1) *Ἰδ. Θησεύς. — 2) Ἕλλην ἱστορικός, λέγεται μαθητῆς τοῦ Ἡροδότου καὶ Ἑλληνικοῦ, καὶ φαίνεται γράφας Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος.

Δαμῖα, ἰδ. Αὐξήσια.

Δαμοκλῆς, αὐλικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ὄν, ἐξαίροντα τοῦ τυράννου τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἰσχύν, ἐκάθησεν οὗτος εἰς τράπεζαν πολυτελεστάτην, ἐπικρεμάσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του μάχαιραν ἐκ τριχῶς, ἵνα τῷ δεῖξῃ ὅποια ἦσαν αἱ ὑπ' αὐτοῦ φθονούμεναι εὐτυχίαι (Cic. Tusc. V, 21. 64).

Δαμοσία, οἱ περὶ δαμοσίαν (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 5, 8, 6, 14), ἡ συνοδία τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης εἰς τὸν πόλεμον, συνισταμένη ἐκ τῶν πολεμαρχῶν, τῶν μάντεων, τῶν ἰατρῶν, κτλ.

Δαμῶ, θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ εἰς οὐδένα δρῦσα τὰ συγγράμματά του, εἰ καὶ διετέλει εἰς ἐσχάτην πενίαν (Διογ. Λαερτ. Πυθ).

Δάμων, ἰδ. Φιντίας.

Δανάη, ἰδ. Περσεύς.

Δαναΐδες, ἰδ. Δαναός.

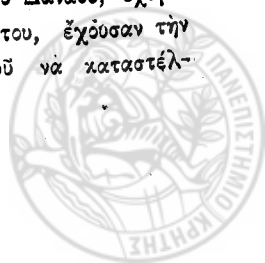
Δανάκη, ὁ ὄβολος ὁ τιθέμενος εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ ὡς ναῦλος τῷ Χάρωνι, κατ' ἀρχὰς νόμισμα Περσικὸν οὕτω καλούμενον.

Δαναοί, ἰδ. Ἑλλᾶς.

Δαναός, υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου βασιλέως Βήλου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ὑπὸ τούτου διωχθεὶς, ἦλθεν εἰς Ἄργος μετὰ τῶν 50 θυγατέρων του· ἀλλ' ἐκεῖ τὸν παρηκολούθησαν οἱ 50 υἱοὶ τοῦ Αἰγύπτου, καὶ ἀπήτησαν αὐτὰς εἰς γάμον. Καὶ τὰς ἔδωκε μὲν ὁ Δαναός, ἀλλὰ, κατ' ἐντολήν αὐτοῦ, αἱ Δαναΐδες ἐθανάτωσαν τοὺς ἄνδρας των, πλὴν μιᾶς, κατ' Ὁράτιον (Od. III, 11. 25), τῆς Ὑπερμήστρας, φειθεισῆς τοῦ Λυγκέως. Ταύτην τὴν ὑπόθεσιν πραγματεύονται αἱ Ἰκέτιδες τοῦ Αἰσχύλου. Μίαν δὲ τῶν Δαναίδων, τὴν Ἀμυμώνην, ἠγάπησεν ὁ Ποσειδῶν, καὶ χάριν αὐτῆς ἐνήργησε καὶ ἀνέβρυσε

πηγῇ αὐτῆς τὸ ὄνομα φέρουσα. Κατεδίξασαν ὅμως οἱ θεοὶ τὰς ἀνδροφόνους Δαναΐδας ἐν Ἄδου ν' ἀγωνίζονται αἰωνίως νὰ πληρῶσωσι δι' ὕδατος ἀγγεῖον ἄνευ πυθμένος. Τὸν Δαναὸν δὲ, ψηφισθέντα βασιλεῖα τοῦ Ἄργους ἀντὶ τοῦ μέχρι τότε βασιλεύοντος Γελάνορος, ἐφόνευσεν ὁ περισθεὶς υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου Λυγκεὺς, ἢ, κατ' ἄλλους μύθους, ἀποθανὼν ἐκεῖνος φυσικῶς, ἀφήκε τὸν θρόνον εἰς τὸν Λυγκέα, ὅστις, ὅτε οὐίός του Ἄβας, ὁ κτίστης τῆς φοικικῆς πόλεως Ἄδων, τῷ ἔφερε τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου τοῦ Δαναοῦ, ἐχάρισεν αὐτῷ τὴν ἀσιίδα τούτου, ἔχουσαν τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τοῦ νὰ καταστέλ-

λη ἐπαναστάσεις, καὶ ὁ Ἄβας, ἀναρτήσας αὐτὴν εἰς τὸ Ἡραῖον, ἴδρυσεν τὴν ἑορτὴν τὰ Ἡραῖα. Ἐν Ἀργεῖ ὑπῆρχεν ἱερὸν τοῦ Λυγκέως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, καὶ τοῦ Δαναοῦ ὁ τάφος ἦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς. Τὸ δ' ὄνομα Δαναοί, τοῖς Ἀργείοις ἴδιον, ἀποδίδωσιν ὁ Ὅμηρος καὶ οἱ ποιηταὶ εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, καὶ μέχρι τοῦδε οἱ Ἀργεῖοι Δάνοι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ ὄχλου. (Ἀπολλόδ. Β, 1. — Πaus. Β, 10. — Ἡρδ. Β, 19. Ζ, 94).

Δανούδιος, ὁ μέγιστος τῆς Εὐρώπης ποταμὸς, φέρων κατὰ τὰ κατώτερα μέρος αὐτοῦ, τὴν Πανωνίαν καὶ τὴν Μοισίαν, τὸ ὄνομα Ἰστρος, ὃ πρὶν ὄλος ἔφερον, ἦν γνωστὸν τοῖς ἀρχαίοις ὅτι ἐπήγαγεν ἐκ Γερμανίας (Tac. Germ. 1), καὶ ἐξέβαλλεν εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον δι' ἑπτὰ στομιῶν, τοῦ Ἱεροῦ, τοῦ Ναράκου, τοῦ καλοῦ, τοῦ Ψευδοστόματος, τοῦ Βορείου, τοῦ Φίλου (ὃ καὶ Θιαγόλα ἐλέγετο). Ὁ Ἡσίοδος γνωρίζει τὸν ποταμὸν (Θεογ. 338) ὃ δ' Αἰσχύλος κατὰγει αὐτὸν ἐκ τῶν Ὑπερβορείων καὶ τῶν Ῥιπαίων, καὶ καθ' Ἡρόδοτον (Β, 33. Δ, 50, 99) κατερχόμενος ἐκ Πυρήνης ἀπὸ τῆς Κελτικῆς (ἐκ τῶν Πυρηναιῶν), διαρρέει πᾶσαν τὴν Εὐρώπην. Τινὲς τὸν εἶπον διευθυνόμενον καὶ πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν (Στρβ. Ζ, 305).

Δάρα ἢ **Ἀναστασιόπολις**, ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Ἀναστασίου ἐπὶ τῶν μεθοριῶν τῆς Περσίας καὶ τῆς Μεσοποταμίας κτισθεῖσα.

Δαρδανία, 1) πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὑπὸ τὴν Ἰδην, παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον, κτίσμα καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Δαρδάνου (Ὁμ. Ἰλ. Υ, 216). — 2) Μικρὰ χώρα ὑπὲρ τὴν Τρωάδα, ἡγεμονία τοῦ Αἰνείου κατὰ τοὺς Λατίνους. — 3) Ἡ ἄνω Μοισία, (ν. Σερβία) ἀπὸ τοῦ ὄρους Σκάρδου, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Μάργου.

Δάρδανοι, 1) παρ' Ὁμήρῳ αὐτοὶ οἱ Τρῶες. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Μοισίᾳ Δαρ-

δανίας, λαὸς ἀκάθαρτος, ἀλλὰ φίλος τῆς μουσικῆς (Στρβ. Ζ, 315, 316. — Liv. LX, 57, — Caes. B. C. III, 4).

Δάρδανος, 1) υἱὸς Διὸς καὶ Ἥλέστρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, ἐξ Ἀρκαδίας μεταβὰς εἰς Σαμοθράκην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Φρυγίαν, ἔνθα ὁ βρασιλεὺς Τεῦκρος τῷ ἔδωκε χώραν πρὸς οἰκοδομὴν τῆς πόλεως Δαρδανίας. Ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς Χρύσης εἰς προῖκα τὸ Παλλάδιον λαβὼν καὶ τὰ ἱερά ἃ τῇ εἶχε δωρήσει ἡ Ἀθηνᾶ, εἰσήγαγε μὲν αὐτῶν τὴν λατρείαν εἰς τὴν Σαμοθράκην, ἀλλὰ τὰ ἀγάλματα ἔλαβε μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν Δαρδανίαν, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ τὰ μετέφερον εἰς τὴν Τρωάδα. Δευτέρα δὲ γυνὴ του ἦν ἡ Βατεία, θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν Ἐριχθόνιον, τὸν πλουσιώτατον τὸν ἀνθρώπων, οὗ υἱὸς ἦν ὁ Τρῶς (Ὁμ. Ἰλ. Υ, 215). Ἄλλοι δ' ἔλεγον τὸν Δάρδανον ἐκ τῆς Τρωικῆς χώρας καταγόμενον, ἢ ἐκ Κρήτης, ἢ ἐξ Ἰταλίας (Πλούτ. Καμ. Κ). Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Πρίαμος, Ἰλος, Ἀγχίσις, λέγονται Δαρδανίδαι παρ' Ὁμήρῳ. — 2) Πόλις ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, νοτίως τῆς Ἀβύδου, ἴσως ἡ αὐτὴ τῇ Δαρδανίᾳ. Ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν ναυμαχίᾳ (Θουκ. Η, 106). Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς εἰρήνης μετ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐκήρυξαν ἐλευθέραν τὴν πόλιν ταύτην καὶ τὸ Ἴλιον, ἐκ σεβασμοῦ διὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν ἱστορίαν (Liv. XXXVIII, 39). Ἐνταῦθα δὲ καὶ συνωμολογήθη ἡ συνθήκη ἡ περατώσασα τὸν πρῶτον Μιθριδατικὸν πόλεμον.

Δαρείκος, χρυσοῦν περσικὸν νόμισμα, ἔχον ἀξίαν 27 1/4 δρ.

Δαρείος, σημαῖνον παρὰ Πέρσαις ὁ ἰσχυρὸς (Ἡρδ. ΣΤ, 98), ὄνομα διαφόρων Περσῶν βασιλέων. 1) Ὁ Ὑστάσπου, ἀπό-

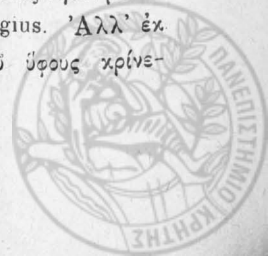
γονος τοῦ Κύρου, ὑπὸ Καμβύσην ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἦν εἰς ἐκ τῶν ἐπιτά συνομωσάντων, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν ψευδοσμέρδιν καὶ εἶτα ἀπεφάσισαν ἐκεῖνος ἐξ αὐτῶν νὰ βασιλεύσῃ, οὗ ὁ ἵππος πρῶτος θὰ προσεχερμετίεζε πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον· τοῦτο δὲ κατωρθώθη ὑπὲρ τοῦ Δαρείου, διὰ

τεχνάσματος τοῦ ἵπποκόμου αὐτοῦ. (Ἡρδ. Γ, 70. 84). Κατ' ἀρχὰς κατετρόπωσε τὴν ἐπαναστάσαν Βαβυλῶνα (517 π. X.) διὰ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ Ζωπύρου (αὐτ. 150). Εἶτα δ' ὑπερβάς τὸν Ἑλλησποντον μετὰ 700,000 ἀνδρῶν, ἐν οἷς ἦσαν καὶ Ἕλληνας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, γεφυρώσας τὸν Δούναβιν, εἰσήλασεν εἰς τὴν Σκυθίαν· ἀλλ' ἀποτυχῶν, ἐπανήλθεν, ὅτε ὁ Μιλτιάδης συνεβούλευσε καὶ σχεδὸν ἐπεισε τοὺς Ἕλληνας νὰ καταστρέψωσι τὴν γέφυραν τοῦ Δουναβέως, ἀφίνοντες τοὺς Πέρσας εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Σκυθῶν. ὁ δ' Ἰστιαῖος ἀπέτρεψε δι' ἐναντίας γνώμης τὸν κίνδυνον (Ἡρδ. Δ, 87). Ὁ στρατηγὸς δὲ τοῦ Δαρείου Μεγάβαζος, μείνας ἐν Θράκῃ, ὑπέταξε τὰς ὑπὲρ τὸν Βόσπορον Θρακικὰς χώρας, καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς ἐστράφη κατὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Ἄλλ' ὑποτάξας καὶ τὰς ἐπαναστάσας Ἑλ-

ληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἃς ἐβοήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἑρετριεῖς (494 π. X.), ἀπεφάσισε νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐξέπεμψεν (492) ὑπὸ τὸν γαμβρὸν τοῦ Μαρδόνιον στόλον, ὅστις κατεστράφη ὑπὸ τρικυμίας περὶ τὸν Ἄθω, αἱ στρατὸν, κυριεύσαντα μὲν τὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ τέλος καὶ αὐτὸν ἀναγκασθέντα νὰ υποχωρήσῃ. Πρέσβεις σταλέντας ὑπ' αὐτοῦ νὰ ζητήσωσι τὴν ὑποταγὴν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἐθανάτωσαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Σπαρτιᾶται. Τότε μέγας στόλος καὶ στρατὸς ἐπέλθων ὑπὸ τὸν Δᾶτιν καὶ Ἀρταφέρνην, κατέστρεψε τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Ἑρέτριαν, ἐξανδραποδίσας καὶ εἰς Σοῦσα τοὺς κατοίκους μετοικίσας, ἀλλ' ἠττήθη κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι (Ἡρδ. ΣΤ, 94. 162. — Πλούτ. Ἀριστ. Ε,). Ἀπέθανε δ' ὁ Δαρειὸς τῷ 486 π. X. (Ἡρδ. Ζ, 1). — 2) Δαρ. Β' ὁ Νόθορ, νόθος υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ μακρόχειρος, βασιλεύσας διὰ τοῦ φόνου τῶν ἀδελφῶν του, σύγχρονος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἔμεινεν ἀμέτοχος εἰς τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα, καὶ ἀπέθανε τῷ 404 π. X. — 3) Δ. ὁ Κοδομανὸς, υἱὸς Σισυγάμβιδος, θυγατρὸς τοῦ δευτέρου Ἀρταξέρξου, ἐνθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Εὐνούχου Βαγῶα, φονεύσαντος τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀρόην. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐθανάτωσε τὸν κακοῦργον Βαγῶαν. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἐξεστράτευσεν εἰς Περσίαν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ μετὰ τὴν ἐν Γαυγαμήλοις μάχην (330 π. X.) ὁ Δαρειὸς ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Βήσσου καὶ ἄλλων προδοτῶν ὑπηκόων του (Ἀρρ. Γ, 19. — Διόδ. ΙΖ, 75).

Δάρης, ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου ἐν Τρωάδι (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 9), ἐπιστεύετο γράφας ἐπὶ φύλλων φοινίκων Ἰλιάδα ἀρχαιοτέραν τῆς τοῦ Ὀμήρου, ἣν ὁ Αἰλιανὸς (Π. Ἰ. ΙΑ, 2) λέγει ὅτι εἶδεν. Ὑπάρχει λατινικὸν τι σύγγραμμα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Excidio Troae, (ἧ α) ὑπὸ τοῦ Κορνηλίου Νέπωτος δῆθεν μεταφρασθὲν ἐκ τινος Dares Phrygius. Ἄλλ' ἐκ τοῦ ξηροῦ καὶ πτωχοῦ αὐτοῦ ὕφους κρίνει-

ται μᾶλλον ὡς ἔργον μεσαιωνικόν, ἀρυσθὲν ὅμως ἐξ ἀγνώστων πηγῶν.

Δασσαροῦται, κατοικοῦντες ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἰλλυρία, Δ. τῆς Μακεδονίας. Πόλις αὐτῶν ἡ Λυχνιδὸς (ν. Ὀχριδα) (Στρβ. Ζ, 316. 318).

Δαταφέρνης, Πέρσης, σύντροφος τοῦ Βήσου, παρέδωκε τοῦτον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον (Ἀρρ. Ι, 30)· εἶτα δὲ καὶ αὐτὸς ἐπαναστὰς, παρεδόθη καὶ κατεδικάσθη (Curt. VII, 5. VIII, 3).

Δᾶτις, στρατηγὸς Δαρσίου τοῦ Ὑστάσπου, μετ' Ἀρταφέρνης εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ἐπιπέσων καὶ λεηλατήσας αὐτάς, ἔπειτο δ' ἐν Μαραθῶνι κατατροπωθεὶς (Ἡρδ. ΣΤ, 54).

Δᾶτον, ἀκτὴ τοῦ Στρυμονίου κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ, ἀπέναντι τῆς Θύσου, παρσιμακίη γενομένη διὰ τὰ παρ' αὐτῆ, ἐν τῷ Παγγαίῳ ὄρει, πλούσια χρυσορυχεῖα (Ἡρδ. Θ, 75).

Δαυλὶς, (εἶτα καὶ ν. **Δαυλία**), πόλις τῆς Φωκίδος, μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Δελφῶν, ἐπὶ ἀποτόμου ῥάχως κειμένη, μετ' ὄχυροῦ κυκλωπέου φρουρίου. Ἐκεῖ ὁ μῦθος ἔθετε τὰ κατὰ τὸν Τηρέα (ἴδ.) ("Ὀμ. Ἰλ. Β, 520. — Θουκ. Β, 29. 39). Κατεστράφη ὑπὸ Ξερέξου, καὶ αὖθις ἐπὶ τοῦ Φωκικοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν πάντοτε ὄχυρά (Liv. XXXII, 18).

Δαυνος, ἴδ. Διομήδης.

Δάφνη, 1) ἴδ. Ἀπόλλων. — 2) ἴδ. Δελφοί. — 3) Προάστειον τῆς Ἀντιοχείας ἐν Συρίᾳ, καθιερωθὲν τῷ Ἀπόλλωνι ὑπὸ Σκλεῦκου τοῦ Νικάτορος. Ὁ ἐν αὐτῷ οἰκοδομηθεὶς λαμπρὸς ναὸς τοῦ θεοῦ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὅστις καὶ ἄστυον ἦν, καὶ περὶ ὃν ἐτελοῦντο ἀγῶνες, ἐπυρπολήθη τῷ 362 μ. Χ. Ὁρατῖον τέμενος δαφνῶν μετὰ κυπαρίσσω, 80 σταδίων περιφέρειαν ἔχον, προσέθετεν εἰς τὴν καλλονὴν τοῦ μέρους, ὃ ὅμως μέχρι τέλους ἐδυσφημίσθη ἐπὶ ἐκδικαίτησει τῶν εἰς αὐτὸ φοιτῶντων.

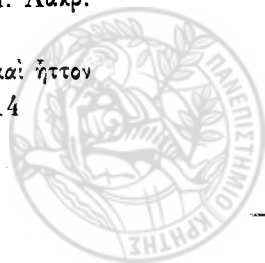
(ΑΡΧ. ΔΕΕ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

Δαφνηφόρια, ἑορτὴ ἐννεαστῆς ἐν Δελφοῖς, εἰς τὰ Τέμπη καὶ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀγομένη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ τὴν κάθαρσιν αὐτοῦ ὅτε ἐφόνευσε τὸν Πύθωνα (ἴδ. Δελφοί). Ἐν Θήβαις ἐτελεῖτο τῷ Ἰσμηνίῳ Ἀπόλλωνι, καὶ τότε ἐν μεγάλῃ παρατάξει ὁ παῖς ὁ λεγόμενος δαφνηφόρος ἔφερεν εἰς τὸν ναὸν ξύλον ἐλαίας κεκοσμημένον διὰ δαφνῶν, ἀνθέων καὶ ταινιῶν, καὶ ἄνω μὲν διὰ χαλκῆς σφαίρας, ἐξ ἧς ἐκρέμαντο 165 ἄλλαι μικραὶ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ δι' ἄλλης ἐλάσσονος τῆς πρώτης· καὶ ἡ μὲν παρίστα τὸν ἥλιον, ἡ δὲ τὴν ἑσπέρην, καὶ αἱ μικραὶ τοὺς ἀστέρας, ἡ μᾶλλον τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους (Πρόκλ. Ἰρ. Χροσμ. 11. — Πaus. Θ, 10, 4. — Πλούτ. Ἑλλ. Κεφ. ΙΒ).

Δάφνης, νέος καὶ ὠραῖος ἦρως τῶν ποιμένων ἐν Κρήτῃ καὶ Σικελίᾳ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Νύμφης, βουκόλος, θεραπευτὴς καὶ τὴν σύριγγα ὑπὸ τοῦ Πανὸς διδασκόμενος. Ὑπὸ τῆς μητρὸς του ἐξετέθη εἰς δαρνώνα ἐντὸς κοιλάδος, ἐνθα τὸν ἀνέθρεψαν ποιμένες ἢ νύμφαι. Οἱ βουκολικοὶ ποιηταὶ τὸν ψάλλουσι πολλάκις καὶ διαφόρως. Κατὰ τὸν Θεόκριτον (Α. Ζ), ἀπέθανεν ἐξ ὀργῆς τῆς Ἀφροδίτης, διότι δὲν ἐπέισθη ν' ἀγαπήσῃ ἣν ἐκείνη ἤθελε. Κατ' ἄλλους, ὑποσχεθεὶς πίστιν εἰς τὴν ἐρωμένην του τὴν νύμφην (Ναΐδα, Νομίαν ἢ Ξενίαν), ἀλλ' ἀπιστήσας, ἐτυφλώθη ἢ ἀπελιθώθη ὑπ' αὐτῆς, ὃ δ' Ἑρμῆς μετήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὄθεν τὸν ἀπήγαγεν, ἀνέβρυσε πηγὴ ὁμώνυμος αὐτῷ, εἰς ἣν ἔθυσον κατ' ἔτος οἱ Σικελιοί. Ὁ δὲ Βιργίλιος (Ecl. V) ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ψάλλει τὸν ὑπὸ τῆς Τριανδρίας ἀποθεωθέντα Καίσαρα (42 π. Χ.).

Δεῦγμα, οὕτως ἐλέγοντο καὶ αὐτὰ τῶν ἐμπορευμάτων τὰ δείγματα, καὶ τὸ δημόσιον κατάστημα ἐν ᾧ αὐτὰ ἐξετίθεντο. Τὸ τῶν Ἀθηναίων ἦν ἐν Πειραιεῖ (Πλούτ. Δμσθ. ΚΓ. — Ἀρσφ. Ἰππ. 974. — Δμσθ. Π. Λακρ. 932. — Πολδ. — Ἀρπκρ.).

Δείναρχος, ὁ τελευταῖος καὶ ἥττον

ἐπίσημος τῶν δέκα ἀττικῶν ῥητόρων, ὡς ἀπαριθμεῖ αὐτοὺς ὁ Ἀλεξανδρινὸς κανὼν, υἱὸς Σωστράτου, γεννηθεὶς ἐν Κορίνθῳ τῷ 361 π. Χ., διετέλεσεν ἐν Ἀθήναις φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου καὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, καὶ ἔζη δημηγορίας γράφων δι' ἄλλους. Πολιτικὸς ὁπαδὸς τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κασσάνδρου ἀπῆλθεν ἐξόριστος εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, καὶ τῷ 292 ἀνεκλήθη μεσιτεῖα τοῦ Θεοφράστου. Τῷ δὲ 290, μετὰ τοῦ Θεοφράστου τὸν θάνατον, τὸν Δεῖναρχον, 70 ἔτη ἦδη, καὶ πένητα διότι τὴν πᾶσαν περιουσίαν αὐτοῦ κατεγράθη τις καλούμενος Πρόξενος, κατεδίκασεν εἰς θάνατον Ἀντιπάτρος ὁ Πολυσπέρχων. Ἐφιλοτιμείτο δ' ὁ Δεῖναρχος νὰ μιμηταὶ τὸν Δημοσθένην, ἀλλ' οὐτε κατὰ τὴν σαφήνειαν οὔτε κατὰ τὴν τέχνην ἦτο ἐκείνου ἐφάμιλλος, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τινῶν χλευαστικῶς ἐπωνομάζετο Δημοσθένους ὁ κρίθινος. Λόγους λέγεται γράψας τοῦλάχιστον 58· ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τρεῖς μόνον διατηρήθησαν, ὁ «κατὰ Φίλοκλέους,» ὁ «κατ' Ἀριστογείτονος» καὶ ὁ «κατὰ Δημοσθένους,» οὗ ὅμως ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης.

Δεινοκράτης, ἀρχιτέκτων μεγαλήτολος, καὶ ἐν τισὶ παράβολοις, τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἀνωκοδόμησε τὸν ἐπὶ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ πυρποληθέντα ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ἔδωκε τὸ μεγαλοπρεπὲς σχέδιον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸ τοῦ Πειραιῶς, οὗ ἡ ἀγορὰ ἦν αὐτοῦ ἐπώνυμος, ἐπρότεινεν εἰς τὸν Ἀλεξάνδρον νὰ λαξεύσῃ τὸ ὄρος Ἄθω εἰς ἀνδριάντα αὐτοῦ, κρατοῦντα ἐν τῇ ἀριστερᾷ μυριάδρον πόλιν, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς σπένδοντα ποταμὸν εἰς τὴν θάλασσαν, κατεσκευάσε τὴν πολυτελεστάτην σορὸν διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Ἡρασιτίωνος ἐπὶ δαπάνῃ 12 χιλιάδων ταλάντων, ἦτοι ἐξαπλασίᾳ τῆς ἀπαιτηθείσης διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῶν Προπυλαίων, καὶ ἐμελέτησε νὰ κατασκευάσῃ τὸν τάφον Ἀρσινόης, τῆς ἀδελφῆς Ἡτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, θέτων τὴν λάρνακα μεταξὺ δύο μαγνητῶν, ὥστε νὰ μὴν

μετέωρος. (Πλούτ. Ἀλέξ. OB. — Vitr. II. Praef. — Pl. XXXIV, 42).

Δεινὸν, ἴδ. Γοργῶ.

Δεῖπνον, ἴδ. Ἐστίασις.

Δεκαδούχοι, ἐν Ἀθήναις προσωρινή, μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἀ' ἐκλεγείσα διοικήσις ἐκ 10 ὀλιγαρχῶν, ἐνὸς ἐκ φυλῆς ἐκάστης, καὶ ὑποστηριχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, μέχρις οὗ, διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ μετὰ τοῦ Πausανίου, ἐπανῆλθον αὐθις οἱ δημοκράται· εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὅτε οἱ δεκαδούχοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ἐπανελθόντες μόνον ἐπὶ τῆς ἀμνηστίας τοῦ Θρασυβούλου (Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 24. — Λυσ. Ἐρατοσθ. 54).

Δεκάτη, 1) ἦν ὁ συνήθης τελωνιακὸς φόρος. Τοῦτον φέρ' εἰπεῖν ἐπέβαλον ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι στρατηγοὶ τῷ 411 π. Χ. εἰς πάντα τὰ εἰς τὸ Βυζάντιον ἐκ τοῦ Εὐξείνου εἰσπλέοντα πλοῖα (Ξεν. Ἑλλ. Α, 4, 22), καὶ τὸ Δεκατευτήριον (τελωνεῖον) ἦν ἐν Χρυσόπολει τῆς Χαλκηδόνος. Ἡ ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς ἦττα διέκοψε τὸ τέλος τοῦτο, ὃ ὁ Θρασυβούλος αὐθις ἐπέβαλε (Αὐτ. Δ, 8, 27), καὶ ὁ πιθανῶς πάλιν κατηργήθη ἐπὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκίδου (372). Δεκάτην δ' εἰσέπραττον συνήθως καὶ οἱ τύραννοι παρὰ τῶν ὑπήκων, καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἐκ τῶν αὐτῆ ἀνηκόντων δημοσίων κτημάτων, ὡς καὶ οἱ ναοὶ ἐκ τῶν ταμενῶν αὐτῶν, πρὸς ὃ ὑπῆρχον οἱ δεκατολόγοι (εἰσπράκτορες), ἢ δεκατῶνες (ἐνοικιασταί). Τὰς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου μετὰ τοῦ ἐχθροῦ συνταχθείσας Ἑλληνικὰς πόλεις προὔτιθεντο οἱ Ἕλληνας νὰ ὑποβάλωσιν εἰς δεκάτην, ὑπὲρ τοῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν (Ἡρόδ. Ζ, 132). Τὴν δεκάτην δὲ τῶν λαφύρων συνήθως ἀφιέρουν τοῖς θεοῖς, καὶ ἐκ τῆς τῶν ληφθέντων ἐκ τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνος ἀνήγειραν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Ἀκροπόλει τὸ φειδαϊκὸν ἄγαλμα τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς (Πaus. Α, 28 2), καὶ πασῶν τῶν κατασφίσεων καὶ χρηματικῶν ποι-

νών ἢ δεκάτῃ ἀνήκεν ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ ταμείον τῆς Ἀθηναῖς. — 2) Ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸ ὄνομα δεκάτῃ ἐπανηγυρίζετο καὶ ἡ 10ῃ ἡμέρα ἀπὸ τῆς γεννήσεως βρέφους, καὶ ἔθος ἦν δεκάτῃν θύειν ἢ ἐστιᾶν. Ἦν δ' αὐτῇ συνήθως ἡ ἡμέρα καθ' ἣν, μετὰ δώρων, ἐδίδοτο εἰς τὸ παιδίον καὶ τὸ ὄνομα, καὶ ἡ τέλεισις τῆς ἐορτῆς ταύτης ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπόδειξις ὅτι ὁ πατήρ ἀνεγνώρισε τὴν γνησιότητα τοῦ παιδίου.

Δεκέλεια, δῆμος Ἀττικῆς μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Πεντελικῆς, καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (ν. Βασιλικὸν κτήμα, καὶ Τατοῖ).

Δέλτα, ἰδ. Νεῖλος.

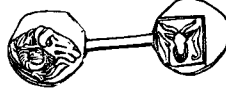
Δελφίνεια, ἐορτὴ τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, τελουμένη τῇ 6 Μουνοχιῶνος διὰ τὸν πρῶτον ἔκπλουον τῶν πλοίων. Ἐπ' αὐτῆς παρθένοι, κλάδους ἔχουσαι διὰ τῶν χειρῶν, ἐπόμπευον πρὸς τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ παρὰ τῷ Ἰλισσῷ (Πλούτ. Θησ. ΙΗ).

Δελφίνιον, 1) πόλις εἰς τ' ἀνατολικὰ τῆς νήσου Χίου, ἔχουσα καλὸν λιμένα καὶ φρούριον (Θουκ. Η, 38, 40). — 2) Λιμὴν ἐν Ἀττικῇ παρὰ τῷ Ὠρωπῷ, ἔχων χρηστήριον τοῦ Ἀμφιαράου (Στρεβ. Θ, 403). — 3) Δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, ἐδρεῦον ἐν τῷ τεμένει τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλωνος, ἐνθα ἐδικάζοντο οἱ ἔννομοι φόνοι. Ἰδ. Ἐφέται.

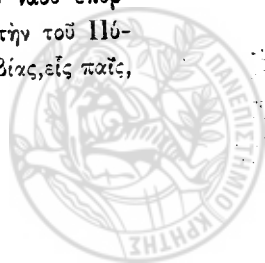
Δελφίς ἢ Δελφίν, 1) ὁ ἰχθύς, σύμβολον τῆς θαλάσσης καὶ τῶν θαλασσιῶν θεῶν, αἰνιττόμενον προσέτι καὶ τὰς θαλασσοπορίας καὶ τὸ θαλάσιον ἐμπόριον. Πολλὰ οἱ ποιηταὶ ἀφηγοῦντο ἢ ἐπλαττον περὶ τῆς ταχύτητος τῶν ἰχθύων τούτων, τῆς τάσεως αὐτῶν νὰ παρακολουθῶσι τὰ πλοῖα, ὅταν μάλιστα οἱ ναῦται τοῖς προσεσφύριζον, νὰ πηδῶσιν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, πρὸ πάντων ἐπικειμένης τρικυμίας, καὶ ὡς ἵνα προσειδοποιῶσι τοὺς ναυτιλλομένους. Κατὰ δὲ τοὺς μύθους, τὸν Μελικέρτην, πεσόντα εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῆς Ἰνουῦς, ἔφερε δελφίν ἐπὶ τῶν νώτων του

εἰς Κόρινθον ὁμοίως καὶ τὸν Ἀρίωνα, οὗ καὶ τὸ ἐπὶ σωτηρίᾳ ἀνάθημα ἀνέκειτο ἐν Ταϊνάρῳ ἐπὶ Ἡροδότου (Α, 23), ἴσως κυρίως ἐπιχώριος παράστασις τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) Ἰδ. Ἀστερισμοί. — 3) Μηχάνημα ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, μολύβδινον ἢ μετάλλινον, δελφίνος σχῆμα ἔχον, ἐκ τῶν κεραίων κρεμώμενον, καὶ καταφερόμενον κατὰ τῶν ἐχθρικών πλοίων ὅπως διατρύπησῃ αὐτὰ (Θουκ. Ζ, 41 — Ἀριστ. Ἰππ. 762). — 4) Πολυτελὴ σκευὴ παντοῖα, δελφίνων ἔχοντα σχῆμα.

Δελφοί, ἐπίσημος πόλις τῆς Φωκίδος (ἰδ.), κατὰ τὴν νοτιᾶν κλιτὸν τοῦ Παρνασσῶ, περιέχουσα τὸν περίφημον ναὸν καὶ χρηστήριον τοῦ Ἀπόλλωνος. Κατ' Αἰσχύλον (Εὐμ. 1) πρώτη ἡ Γαῖα ἐνταῦθα ἐχρησμοδότει· παρέδωκε δὲ τὸ χρηστήριον εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Θέμιν, αὐτὴ δ' εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Φοίβην, παρ' ἧς ἔλαβεν αὐτὸ ὡς δῶρον κατὰ τὴν γέννησιν του, ὡς «γενέθλιον δόσιν», ὁ Ἀπόλλων. Κατ' ἄλλον μῦθον, τὸ χρηστήριον εἶχεν ἡ Γαῖα κατ' ἀρχὰς μετὰ τῆς νύμφης τῶν ὀρέων Δάφνης, εἶτα μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τὴν μερίδα αὐτῆς ἔδωκεν ἡ Γαῖα εἰς τὴν Θέμιν, αὐτὴ δὲ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὅστις καὶ τὴν μερίδα τοῦ Ποσειδῶνος ἔλαβε, δούς αὐτῷ τὴν

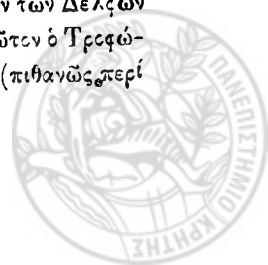

Καλαυρίαν. Κατὰ δὲ τὸν ὀμηρικὸν ὕμνον πρὸς τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα, ἐκ τῆς Δήλου προελθὼν ὁ Ἀπόλλων μικρὸν μετὰ τὴν γέννησιν του, κατέλαβε τὸ χρηστήριον κρηματοξεύσας τὸν φρουροῦντα αὐτὸ δράκοντα Πύθωνα (ἢ Δελφῖνα), υἱὸν τῆς Γῆς, καὶ ἐγκατέστησεν ὡς πρῶτους ἱερεῖς ἐκτὶ Κρήτας ἐκ Κνωσσῶ. Πρὸς κάθαρσιν δὲ διὰ τὸν φέρον τοῦτον ἠναγκάσθη ὁ Ἀπόλλων νὰ φύγῃ καὶ ὑπηρετήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ποιμὴν ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη (ἓνα μέγαν ἐνιαυτὸν), καὶ εἰς μνήμην τούτου ἐτέλουν ἐορτὴν οἱ Δελφοὶ ἀνά ὀκταετίαν. Τότε, ἀφ' οὗ πρὸ τοῦ ναοῦ ἐπυρπόλου καλύβην, ἥτις παρῖστα τὴν τοῦ Πύθωνος, καὶ ἔφευγον μετὰ πάσης βίας, εἰς παῖς,

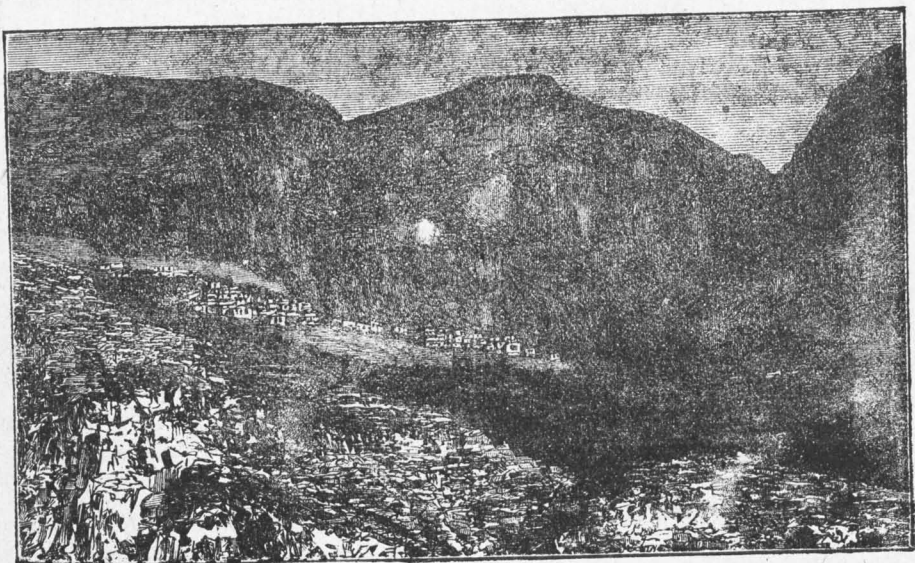
παριστῶν τὸν Ἀπόλλωνα, ἀπήρχετο μετὰ πομπῆς, καὶ διαβάς τὴν Λοκρίδα, τὴν Δωρίδα, τὴν Οἴτην, τὴν γῆν τῶν Αἰνιάνων καὶ τῶν Μαλιῶν, ἐτέλει καθαρμὸν εἰς τὰ Τέμπη. Καθαρισθεὶς δ' ὁ Ἀπόλλων, παρέλαβε τὸ χρηστήριον ἵνα ἀγγέλλῃ τοῖς ἀνθρώποις τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς τοῦ Διὸς, καὶ παρασκευάσῃ χρόνους ἠθικωτέρου πολιτισμοῦ. Τὸ χρηστήριον ἦν ἐν τῷ ἀδύτῳ τοῦ ναοῦ, ἐπὶ χαράδρας ἐξ ἧς ἀνεπέμποντο ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμιάσεις ἐρεθιστικαί, ἀνακαλυφθεῖσαι ὑπὸ ποιμένων οἵτινες εἶδον αἶγα εἰς σπασμούς περιπεσοῦσαν ἐκεῖ. "Ἰστατο δ' ἐπὶ τοῦ χάσματος ξύλινος ἐπίχρυσος τρίπους, καὶ ἐπὶ τούτου ἔκειτο σκευὸς τι λεγόμενον λέβητος, φιάλης, κύκλος ἢ ὄλμος, ἔλασμα στρογγύλον, ἐπίπεδον, ἢ ὀλίγον κεκοιλωμένον, ἐφ' οὗ ἀνήρχετο ἢ χρησμοδότης Πυθία, ἧτις ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις ἦν παρθένος, εἶτα δὲ πεντηκοντοῦτις γυνὴ παρθενικὸν ἔνδυμα φέρουσα. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ χρηστηρίου ὑπῆρχον δύο Πυθίαι: ἐναλλασσόμεναι, καὶ εἶχον καὶ τρίτην, ὡς ἀντικαταστάτιν. Ἡ κυρίως ἐποχὴ καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ ἐρωτᾶται τὸ μαντεῖον, ἦν ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τοῦ ἑαρινοῦ μηνὸς Βυσίου, περὶ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν, γενέθλιον ἡμέραν τοῦ θεοῦ, μετέπειτα δὲ ῥητὴς χρόνος ἐκάστου μηνὸς, ἐξαιρουμένων, ἐννοεῖται, τῶν ἀποφράδων ἡμερῶν. Διὰ λαχνοῦ δ' ὠρίζετο ἡ τάξις τῶν ἐρωτῶντων τὸ μαντεῖον (τῶν θεοπρόπων), οἵτινες καὶ δῶρα πάντοτε ἔφερον εἰς τὸν ναόν, καὶ θυσίας ἐτέλουν (χρηστήρια). Ἄν δ' ἡ θυσία ἦν αἰσία, καὶ δὲν ἐκήρυττε τὴν ἡμέραν ἀποφράδα, τότε ἡ Πυθία, μετ' ἀπολούσεως καὶ καθαρμῶν, ποδῆρη χιτῶνα φέρουσα καὶ χρυσοῦν κόσμον εἰς τὴν κόμην, ἀνήρχετο εἰς τὸν τρίπουν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων δῆθεν ἐρεθιζομένη, ἐχρησμοδότηι καὶ, ἐὰν τὸ μαντευμα ἦν εἰς λόγον πεζόν, ὑπῆρχον ποιηταὶ εἰς τὸν ὑπηρεσίαν τοῦ ναοῦ, στιχουργοῦντες αὐτὸ παραχρῆμα κατ' ἐπικὴν γλῶσσαν καὶ προσωδίαν· ἀλλ' ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ καὶ εἰς πεζὸν λόγον, κατ'

ἐκφρασιν δὲ σκοτεινὴν σχεδὸν πάντοτε, διαφορουμενὴν καὶ συμβολικὴν. Τῶν χρησμῶν δὲ διετρουῦντο συλλογαί, εἰς ἃς προσέφευγον οἱ θέλοντες νὰ συμβουλευθῶσι τὰς θείας βουλὰς, ὡς τοιαύτην εἶχε καὶ ὁ Πεισίστρατος (Ἡρδ. Ε, 90). Παρὰ τῷ χρηστηρίῳ ὑπῆρχον καὶ οἱ ὄσιοι, εἰς τὰ 5 ἀνώτατα δελφικά γένη ἀνήκοντες, ὑπέρτατοι δ' ὄντες τοῦ ναοῦ ἐπιστάται καὶ θύται· προσέτι οἱ προφῆται, ἐξηγηταὶ τῶν χρησμῶν, αἱ πρόσπολοι γυναικες ἐν τῷ ναῷ ὑπηρετοῦσαι· καὶ οἱ περιάγοντες τοὺς ξένους περιηγῆται. "Ἠδὲ ἐπὶ Ὀμήρου (Ὀδ. Θ' 79) μνημονεύεται τῶν Δελφῶν τὸ χρηστήριον, καὶ ἦσκει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς Ἑλλάδος, προερχομένην πάντως ἐκ τῆς αὐτοῦ: ἔδρας τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπερτάτη ἦν ἡ πρὸς τὸ χρηστήριον ἀφοσίωσις καὶ ὑπόληψις τῶν βασιλέων καὶ μάλιστα τῆς Σπάρτης. Καὶ ἐπέκεινα δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐξετείνετο ἡ φήμη αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπόληψις, ὡς ἐν Λυδία (Ἡρδ. Α, 13, 14, 19, 25, 46) καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Ἄλλ' εἰς τὰ πολιτικά πολλὰς ἀναμιγέν, καὶ ἐκ φιλοπροσωπίας, ἐξ ἰδιοτελείας ἢ ἐκ φόβου τὰ συμφέροντα τῶν τῆς ἡμέρας ἰσχυόντων ὑπηρετοῦν, ἐκίνησε καθ' ἑαυτοῦ βαθμηδὸν περιφρόνησιν καὶ ὀργήν, καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ παρακμὴν συνετέλεσε καὶ ἡ ἀναπτυχθεῖσα ἑλληνικὴ φιλοσοφία, ἰδίως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ὥστε καὶ μέχρι τέλους παρημελήθη περιφρονούμενον, καὶ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυβερνήσεως οὐδεμιᾶς ἐτύγχανε προσοχῆς. Ἐκ φιλαρχαίου μόνον πνεύματος ἠθέλησε νὰ τὸ ἀναζωογονήσῃ ὁ Ἀδριανός· ἀλλὰ καὶ τότε ἀφορμὴν πλέον δὲν εἶχε νὰ ἐπεμβαίῃ εἰς τὰ δημόσια, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀσήμεους ἰδιωτικὰς σχέσεις περιωρίζετο. Καταπολεμηθὲν δ' ἐπ' Ἰσχυριανῶν ὑπὸ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, καταδικασόμενον καὶ λεηλατούμενον ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων, κατηργήθη τέλος ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου (290μ.Χ.).—Τὸν ναὸν τῶν Δελφῶν ἐλέγοντο οἰκοδομήσαντες τὸ πρῶτον ὁ Τρωάδιος καὶ ὁ Ἀγαμέδνης, ἐκ πτερῶν (πιθανῶς περὶ

περον). Πυρποληθέντα δὲ τῷ 548 π. Χ., τὸν ἀνφοκοδόμησαν διὰ 300 ταλάντων (1,800,000 δρ.) μεγαλοπρεπέστατον οἰκὸν ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου ἐξ Ἀθηνῶν ἐκβληθέντες Ἀλκμαιωνίδαι, δώριον, ὡς ἀποδικνύουσι τ' ἀνευρεθέντα αὐτοῦ λείψανα, ἔνδον δὲ δι' Ἰωνικῆς κεκοσμημένον στοᾶς καὶ ὑπαίθριον, καὶ ἐν τοῖς ἀετοῖς ἔχοντα, ἐν μὲν τῷ προσθίῳ, τὴν Λητώ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Μουσῶν, ἐν δὲ τῷ ὀπισθίῳ τὴν Διώνυσον μετὰ τῶν Θουάδων, καὶ τοῦ δίφρου τοῦ δύνοντος (ἴσως καὶ ἐτέρωθι τοῦ ἀνίσχοντος) ἡλίου, καλλιτεχνήματα τοῦ Πραξίου καὶ Ἀνδροσθένους, ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ οἰκοδομὴ δὲν ἐπερατώθη πρὸ τῶν 430 π. Χ., ὅτε οὗτοι ἔζων. Τὰ ἐπιστύλια ἐξωτερικῶς ἐκόσμου

ἀγάλματα τῶν Μοιρῶν, καὶ παρ' αὐταῖς τὸ τοῦ Μοιραγέτου Διὸς καὶ παρ' αὐτῷ τὸ τοῦ Μοιραγέτου Ἀπόλλωνος, προσέτι δὲ καὶ ἕτερον χρυσοῦν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐμπρὸς αὐτοῦ ἐπ' ἐσχάρας ἔκαιεν ἄσβεστον πῦρ. Παρὰ τῇ ἐσχάρα δ' ἦν ὁ Ὀμφαλὸς τῆς γῆς, λίθος ἔχων σχῆμα κωνοκολούρου, διὰ ταινιῶν περιβεβλημένος, εἰς οὗ τὰ δύο πέρατα ἴσταντο δύο χρυσοὶ ἀετοί, τοὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς πρὸς τὰ δύο ἀντίθετα πέρατα τῆς γῆς ἐκπεμφθέντας παριστῶντες, οἵτινες ἐνταῦθα εἰς τὸ κοινὸν κέντρον συνητήθησαν. Ὅπισω δὲ τοῦ σηκοῦ τοῦ ναοῦ ἦν τὸ σπηλαιῶδες ἄδυτον, τὸ περιέχον τὸ χάσμα ἐφ' οὗ ὁ τρίπους, καὶ ἐν τῷ ἀδύτῳ ἴδρυτο καὶ ἄλλο χρυσοῦν ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἔθαλλεν ἀρχαία

χρυσῆ ἀσπίδες ἐκ λαφύρων τῶν ἀπειρησάντων τὸν ναὸν Περσῶν καὶ Γαλατῶν, ἐν δὲ τῷ προνάῳ ἦσαν ἐπιγεγραμμένα τὰ σοφὰ δόγματα «Γνωθὶ σαυτὸν» καὶ «Μηδὲν ἄγαν» ἐπὶ τῆς εἰσόδου δὲ τὸ καὶ τοῖς ἀρχαίοις δυσεξήγητον ΕΙ (Ἰδ. Στ. Καραθεοδωρῆν «Περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ΕΙ.») Ἐν τῷ Προνάῳ δ' ἦν ἰδρυμένον καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀμήρου. Ἐν τῷ ναῷ δ' ἦσαν τὰ

δάφνη. Εἰς αὐτὸ δ' ἐχεῖτο διὰ τοῦ περιβάλλου ἡ πηγὴ Κασταλία, ἐξ ἧς ἔπιπεν ἡ Πυθία καὶ ἔτρωγεν ἐκ τῶν φύλλων τῆς δάφνης πρὶν ἢ ἀναβῆναι εἰς τὸν τρίποδα. Περιεῖχε δ' ὁ περίβολος παντοίους ναίσκους, λέσχας, θησαυροὺς διαφόρων Ἑλληνικῶν πόλεων (Ἡρδ. Β, 180. Ε, 62), ἀγάλματα καὶ ἄλλα ἀφιέρωματα πλουσιώτατα, τῆς εὐπορίας τοῦ ναοῦ προερχομένης οὐ μόνον ἐκ τῶν χρηστηρίων

ἢ δώρων τῶν συμβουλευομένων τὸ μαντεῖον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὄλων δεκατῶν διδομένων πολλακίς ὑπὸ πόλεων δι' αἰτίον τινα χρησμών καὶ τόσῃν ἀφθονίαν χρημάτων ἐκέκτητο ὁ ναός, ὥστε πολλακίς αὐτὸς καὶ ἐπὶ τόκῳ ἐδάνειζε. Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ ἦν τὸ μέγα θυσιαστήριον, καὶ παρ' αὐτῷ, μετὰ τὰ Μηδικὰ, ἰδρύθη ὁ χρυσοῦς τρίπους ἐν οἷς Ἑλληνας ἀνέθηκαν μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς νίκην (Ἡρδ. Θ. 81) ἐπὶ χαλκῆς στηλῆς παριστώσης τρεῖς περιπεπλεγμένους ὄφεις, ἐφ' ἧς ἐπεγράφησαν τὰ ὀνόματα τῶν τότε συναγωνισαμένων πόλεων, ἧτις δὲ ἤδη ἐστὶν ἐστημένη ἐν τῷ Ἰπποδρομίῳ (ν. Ἀττιμεῖδαν) τοῦ Βυζαντίου.

Δεξιθεος, ποιητὴς Ἀθηναῖος (Ἄριστφ. Ἀχρν. 14).

Δέξιππος, (Π. Ἐρρένιος), ἱστορικὸς Ἀθηναῖος ἐκ τοῦ δήμου Ἐρμου, ἐν τῇ γ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδι, ἀποκρούσας τῷ 269 τοὺς βαρβάρους τοὺς κυριεύσαντας τὰς Ἀθήνας, ἀπέθανε τῷ 280. Τρία συγγράμματα αὐτοῦ μνημονεύονται, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας ἀπὸ Ἀλεξάνδρου, χρονολογία ἀπὸ τῶν μυθωδῶν χρόνων, καὶ τὰ περὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν βαρβάρων, οὗ σώζονται οὐκ ὀλίγα τεμάχια (Φωτ. Μυριέδ. — Eunap. Vit. Roep.).

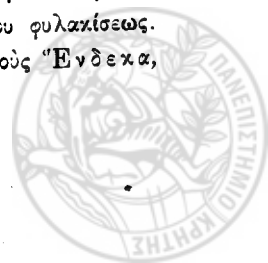
Δέραια, περιδέραια συνήθως τοῖς παιδίοις περιτιθέμενα, καὶ τοῖς ἐκθέτοις ὡς γυνωρίσματα μάλιστα χρησιμεύοντα (Εὐρπ. Ἰων. 1438, — Δ. Χρσ. Δ, 25).

Δερκετὼ ἢ Δερκετίς, Συρία θεὰ, μήτηρ τῆς Σεμιράμιδος, ὑπὸ Σύρου τινός, ἐν εἴτᾳ ἐφόνησε, ριφθεῖσα αὐτὴ εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνθα μετεβλήθη εἰς ἰχθύν, καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Σύρων ὑπὸ τὸ σχῆμα κατὰ τὸ ἥμισυ γυναικὸς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἰχθύος.

Δερκυλίδας, Σπαρτιάτης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, διέπρεψεν ἐν Ἀσίᾳ κατὰ τὸ 411 π. Χ. καὶ μάλιστα τῷ 399, ὅτε, στρατηγὸς ἐκλεχθεὶς, ἐπανήγαγε τὴν πειθαρχίαν, καὶ δι' ἐπιδεξιότητος καὶ πανουργίας, δι' ἣν καὶ Σίσυφος ἐπεκλήθη (Ξεν.

Ἑλλ. Γ, 1, 6), τοὺς Πέρσας ἐνίκησε, καὶ τὸν Τισσαφέρνην καὶ τὸν Φαρνάβαζον κατορθώσας νὰ διαιρέσῃ, ἐκυρίευσεν ἐπὶ τούτου τὴν Αἰολίδα, ἐξησφάλισε κατὰ τῶν Θρακῶν τοὺς ἐν τῇ Χερσονήσῳ Ἑλληνας, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Καρίαν, καὶ τέλος ἐπέβαλε τοῖς Πέρσαις ἀνακωχὴν, μέχρι τῆς συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης (397) δι' ἧς αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις ἐκηρύχθησαν ἀνεξάρτητοι, οἱ δὲ Σπαρτιάται ἀπήλθον τῆς Ἀσίας (Ξεν. Ἑλλ. Γ. 35. — Διόδ. ΙΔ, 37). Ἄλλ' ἐπειδὴ, οὐχ ἦττον ὀπλιζομένου τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ἡ Σπάρτη ἐπεμφεν εἰς Ἀσίαν τὸν Ἀγησίλαον, παρέμεινε καὶ οὗτος ἐτι ἐκεῖ, καὶ ἔσωσε τὴν Σηστὸν καὶ τὴν Ἀβυδον, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Κνίδῳ νίκην τοῦ Κόνωνος ἀνεκτίσαντο δύναμιν. Ἐκτοτε δὲ δὲν μνημονεύεται πλέον, καὶ φαίνεται περιπεσὼν εἰς δυσμένειαν (Αὐτ. Δ. 8. 9. 32).

Δεσμωτήριον. Ἡ ποινὴ αὕτη ἀπὸ τῶν ἀρχαιότερων χρόνων κατεγινώσκετο ἐν Ἀθήναις κατὰ τῶν ὑπερημέρων ὀφειλετῶν, ἐπιφέρουσα καὶ ἀτιμίαν. Ἄλλ' ὁ Σόλων ἠκύρωσε τὴν αὐστηρὰν ταύτην τοῦ νόμου διάταξιν (ἴδ. Φυλῆ). Ἐκτοτε δὲ μόνον οἱ ὀφειλέται καὶ οἱ ἐνοικιασταὶ τοῦ δημοσίου ἀνευ δίκης, καὶ μόνον ἀποφάσει τῆς Βουλῆς (ἴδ.) ἐπετρέπετο δεθέντες νὰ ριφθῶσιν εἰς τὸ δεσμωτήριον. Καὶ τριτάρχοι δὲ, τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δημοσίων αὐτῶν καθηκόντων παραμελοῦντες, κατεδικάζοντο εἰς τὸ δεσμωτήριον ὑπὸ τῶν Ἀποστολέων. Ἐπὶ δημοσίων γραφῶν τὸ δεσμωτήριον ἐπεβάλλετο πολλακίς ὡς προστίμημα, ἥτοι ἐπιδάρυσις τῆς ποινῆς (ἴδ. Μιλτιάδης). Ἐν πάσῃ δ' ἄλλῃ περιπτώσει δὲν ἐπετρέπετο πολίτης νὰ δεθῆ καὶ ριφθῆ εἰς δεσμωτήριον, ἂν τρεῖς ἕτεροι πολῖται ἠγγυῶντο ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς περιπτώσεσιν ἐτι τῆς ποινικῆς, διαδικασίας, ταῖς καλουμέναις ἀπαγωγῆ, ἐφήγησις, ἐνδειξις, εἰσαγγελία, ἢ τριαυτὴ ἐγγύησις ἀπήλλαττε τῆς ἀμέσου φυλακίσεως. Ἦν δὲ τὸ δεσμωτήριον ὑπὸ τοὺς Ἐνδεκα,

χρησιμεῖον συγχρόνως καὶ ὡς φυλακὴ, καὶ ὡς τόπος ἐκτελέσεως πασῶν τῶν σωματικῶν ποιῶν, ἐν αἷς καὶ τῆς τοῦ κωνείου. Οἱ δ' ὑπέρκειται καὶ ἐκτελεσται τῶν ποιῶν τούτων ἦσαν οἱ δημόσιοι δοῦλοι καὶ οἱ τοξότα λεγόμενοι.

Δέσποινα, ἐπίθετον πολλῶν θεαινῶν, τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Δήμητρος καὶ ἰδίως τῆς Περσεφόνης ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἡ κυρία τῆς οἰκίας (Ὀδ. Γ, 403. Η. 34).

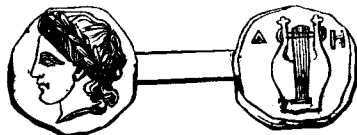
Δευκαλίων, υἱὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῆς Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ δι' οὗ ὁ Ζεὺς ἐξηφάνισε τὸ χαλκοῦν γένος τῶν ἀνθρώπων, ὁ Δευκαλίων, μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύρρας, θυγατρὸς τοῦ Ἐπιμηθέως, ἐσώθη ἐπινεύσει τοῦ Διὸς, ἐπὶ πλοίου ὃ ἐναυπήγησε βοηθείᾳ τοῦ Προμηθέως, καὶ ἐπὶ 9 ἡμέρας πλανηθεὶς ἐπὶ τῶν κυμάτων, προσωρμίσθη τέλος εἰς τὸν Παρνασσὸν (τὴν Ὀθρυν, τὸν Ἄθω, τὴν Αἴτναν), ἔνθα ἔθυσε τῷ Φυξίῳ Διί. Τὸ δὲ μαντεῖον τῆς Θέμιδος, ἐν Δελφοῖς, ἐρωτηθὲν ὑπ' αὐτοῦ, πῶς νέον γένος ἀνθρώπων ν' ἀναγεννηθῆ, ἀπεφάνητο, νὰ περικαλυφθῶσιν ἀμφότεροι τὴν κεφαλὴν, νὰ διαζωσθῶσι τὰς ἐσθῆτας, καὶ οὕτω νὰ ῥίπτωσιν ὀπίσω τὰ ὄστα τῆς μεγάλης γενετείας· ὡς τοιαῦτα δὲ τοὺς λίθους ἐννοήσαντες, ἔρριπτον αὐτοὺς ὑπὲρ τοὺς ὤμους των, καὶ ἐγένοντο οἱ μὲν τοῦ Δευκαλίωνος ἄνδρες, οἱ δὲ τῆς Πύρρας γυναῖκες, ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ λ α α ς, λ α ὅ ς. (Ἀπολλῶδ. Ῥόδ. Γ, 1088. — Ἀπολλῶδωρος Α. 7, 2).

Δηΐφοδος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων μετὰ τὸν Ἑκτορα, φίλος καὶ τοῦ Αἰνείου (Ὀμ. Ἰλ. Μ, 94. Ν. 186), μετὰ τοῦ Πάριδος φονεύσας τὸν Ἀχιλλέα. Τὴν Ἑλένην συνώδευσε εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Δουρείου ἵππου (Ὀδ. Δ. 276), καὶ αἰ μετὰ ταῦτα παραδόσεις (Εὐριπ. Τρωάδ. 952) τὸν λέγουσι νυμφευθέντα αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος. Ὡς ἐναντιούμενος εἰς αὐτῆς τὴν ἀπόδοσιν, ἐμισεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ πρῶτη μετὰ τὴν ἄλωσιν κατεστράφη ἡ οἰκία

τοῦ ὑπὸ τοῦ Μενελάου καὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς (Ὀδ. Η, 517)· κατὰ τὸν Βιργίλιον δὲ (Æn. VI, 494) προδοθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑλένης, ἠκρωτηριάσθη ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Δῆλιον, μικρὰ πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τῇ Τανάγρα καὶ τῷ Εὐρίπῳ, ἔχουσα μέγαν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν ὡς φρούριον κατέσχον οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· τῷ δὲ 424 π. Χ. ἠττήθησαν αὐτότε ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν (Θουκ. Δ. 90, 100. — Στράβ. Θ. 403). (ν. Δῆλισι).

Δῆλος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐνίοτε καὶ Κυνθία, Ὀρτυγία, Χλαμυδία καλουμένη, νῆσος μικροτάτη, νῦν ἀκατοίκητος, περιζήμιος δ' ἐν πάσῃ τῇ ἀρχαιότητι, ὡς τόπος γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἔχει δὲ καὶ ἕρος, ὃ ἐκαλεῖτο Κύνθορος, καὶ ῥύακα, τὸν Ἴνωπόν. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Ποσειδῶν ἐκτύπησε τὰ κύματα διὰ τῆς τριαίνης, καὶ ὁ σκόπελος ἀνεφάνη, ἐγγέ-

νετο δῆλος, καὶ ἐφέρθη πλέων εἰς τὴν θάλασσαν, μέχρις οὗ ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐστερέωσε μεταξὺ Μυκόνου καὶ Πάρου. Εἶτα δ' ἀπέβη γενικὸν ἐμπορεῖον, καὶ ἰδίως δουλεμπορεῖον διὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ ταμῆον μεγίστων θησαυρῶν, οὗς ἔσωζεν ἡ ἀγιότης τοῦ τόπου, ὄντος ἄλλως ἀτειχίστου. Καὶ αὐτοὶ οἱ Πέρσαι ἐφείσθησαν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου Μηνοφάνης ἐλεηλάτησε τὴν νῆσον ληστεύσας τὸν θησαυρὸν (Ἡρόδ. ΣΤ. 96. — Cis. de imp. Pomp. XVIII). Εἰς τὸν παρὰ τῷ λιμένι κείμενον λαμπρὸν ναὸν τοῦ θεοῦ ἐτελεῖτο μεγάλη εορτὴ κατὰ πενταετίαν, εἰς ἣν αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐπεμπον θεωρίας καὶ θεωροὶ ἐλέγοντο οἱ ἐρχόμενοι ὑπὸ ἀρχιθέωρον, καὶ ἐντὸς πλοίου ὃ ἐλέγετο θεωρίς. Ἦσαν δ' οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Ἴωνες, ὑπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Κόδρου εἰς αὐτὴν ἐλθόντες, καὶ αὐτοῖς προσετέθησαν καὶ Ἀθη-

ναῖοι κληροῦχοι (τῷ 506 π. X.). Ἐνταῦθα κατετέθη καὶ ὁ θησαυρὸς τῶν συμμάχων τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ 476 (Θουκ. Δ, 96), μέχρις οὗ ὁ Περικλῆς μετέθεσεν αὐτὸν (454) εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν Ἀκρόπολιν (Πλούτ. Περ. ΙΒ'). Οὐδὲν νεκρὸν ἐνεταφιάζετο εἰς τὴν ἱεράν νῆσον, ἀλλὰ πάντα μετεκομίζοντο εἰς τὴν παρακειμένην Ῥήνειαν ἢ Ῥηνίδα, ἣν ὁ Φωκίων συνέδεσε διὰ γεφύρας μετὰ τῆς Δήλου ὅτε ἦλθεν ἐκεῖ ὡς ἀρχιερέως.

Δημαγωγοί. Ἡ δημαγωγία ἦν ἐξάμδλωμα καὶ ἀσθένεια τῆς ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἑλλάδος ἀκράτου δημοκρατίας. Ὅτε ἡ δύναμις πᾶσα ἦν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πολλῶν, οἱ θέλοντες ὑπὲρ αὐτῶν αὐτὴν νὰ ἐκμεταλλεύοντα εἴλκυον εἴτε διὰ δῶρων, εἴτε διὰ λόγων ἐπαγωγῶν, τὰς ψήφους τοῦ ὄχλου, ὀλίγον δεκτικῶς ἐμβριθοῦς ἐκτιμήσεως τῶν ἀληθῶν αὐτοῦ συμπερόντων, καὶ, δημαγωγοῦντες, ἀνεδείκνυτο προστάται ἢ προεστῶτες τοῦ δήμου, διευθύνοντες αὐτὸν διὰ τῆς ἐπιρροῆς καὶ τῶν δημηγοριῶν ἐντελῶς ἀνευθύνως. Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἦν ζωηρὸν ἐν ταῖς πεποιθήσεσι τὸ πρὸς τὸν νόμον σέβας, καὶ τὴν δημαγωγίαν ἐξήσκουν ἄνδρες μεγαλεπήβολοι, ὡς ὁ Περικλῆς, μεγάλα διὰ τὴν πόλιν ἦσαν καὶ τ' ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς κινδυνώδους ὁδοῦ ταχέως ἐξετράπη ὁ δῆμος διαφθαρεῖς, καὶ τὸν Περικλῆ διεδέχθησαν δημαγωγοὶ ποταποὶ καὶ ἰδιοτελεῖς, τοὺς νόμους ἀνατρέποντες, τὸν λαὸν διαφθείροντες καὶ τὰ ταπεινότερα αὐτοῦ πάθη ἐξάπτοντες. Οἱ δὲ ὕστερον (μετὰ τὸν Περικλῆ), ἴσοι αὐτοὶ μᾶλλον πρὸς ἀλλήλους ὄντες, καὶ ὀρεγόμενοι τοῦ πρῶτος ἕκαστος γίνεσθαι, ἐτράποντο καθ' ἑδονὰς τῷ δήμῳ τὰ πράγματα ἐκ διδόναι (Θουκ. Β, 65).

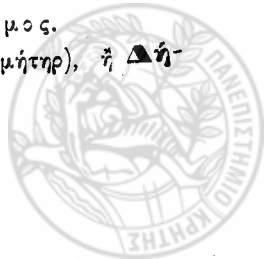
Δημάδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς ἀλιέως, διὰ τὴν σπανίαν του εὐχέρειαν περὶ τὸ λέγειν καὶ τὴν εὐφροίαν τῆς εὐγλωττίας του μεγά-

λως διακριθεὶς, βλάβας δὲ τὴν πόλιν διὰ τοῦ χαρακτηρῆος του, ὥστε καὶ ὁ Πλούταρχος τὸν λέγει ναυάγιον τῶν Ἀθηναίων, καὶ διὰ τῆς ἐχθροπαθείας του κατὰ τοῦ Δημοσθένους, εἰς οὗ καὶ τὸν θάνατον ὑποτίθεται συντελέσας (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΗ). Ἐν Χαιρωνείᾳ ὑπὸ τοῦ Φιλίππου αἰχμαλωτευθεὶς, κατῶρθωσε διὰ τῆς παρρησίας του ν' ἀφεθῆ ἐλεύθερος, ὡς καὶ πάντες οἱ συναιχμάλωτοί του (Διόδ. 181, 87), καὶ ἀροσιωθεὶς ἔκτοτε εἰς τὴν μακεδονικὴν πολιτικὴν, ἔτυχε καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὗ καὶ κατῶρθωσε, συνεργεῖα καὶ τοῦ Φωκίωνα, ν' ἀποτρέψῃ τὴν ὄργην ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΓ καὶ Η. Ι. ΙΑ). Διὰ τὰς ἀσωτείας του κατεδικάσθη πολλακίς εἰς πρόστιμα καὶ εἰς ἀτιμίαν. Ὅτε δὲ, τῷ 319 π. X., ἐπέμφθη πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἵνα ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς Μουρυχίας ἀπὸ τῆς Μακεδονικῆς φρουρᾶς, ἐξ ἐπιστολῶν ἃς συνέλαβεν ὁ Ἀντίπατρος μαθὼν ὅτι ὁ Δημάδης ὑπενήργει συνωμοσίαν κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐκράτησε καὶ τὸν ἐθανάτωσε (Διόδ. ΙΗ, 48). Ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ οὐδεὶς διασωζεται.

Δημάρατος, 1) Υἱὸς Ἀρίστωνος, βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ὁ ἕτερος τῶν βασιλέων, Κλεομένης Α, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Λεωτυχίδου, διέβαλεν αὐτὸν ὡς δῆθεν μὴ γνησίας καταγωγῆς (Ἡρόδ. ΣΤ, 63), δι' ὃ καὶ χλευαζόμενος καὶ περιφρονούμενος, ἔφυγε παρὰ τῷ Δαρείῳ, ὃν καὶ πρόετρεψε νὰ ἐκλέξῃ τὸν Ἐέρξην ὡς διάδοχον τοῦ Περσικοῦ θρόνου (Ἡρόδ. Ζ, 3). Τοῦτον δὲ παρηκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν του, ἀλλ' αἱ συμβουλαὶ του δὲν ἔτυχον ἀκροάσεως (Ἡρόδ. Ζ, 101.—Διόδ. ΙΑ, 63). Τῷ ἐδόθη δὲ μικρά τις χώρα ἐν Αἰολίδι, ἣν καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἔτι εἶχον μέχρι τοῦ 399 π. X. (Ἐν. Ἀνθ. Ζ, 8, 17. Ἑλλ. Γ, 1, 4). — 2) Κορίνθιος, ἐπὶ τοῦ τυράννου Κυψέλου εἰς Τυρρηνίαν φυγών.

Δήμαρχος, ἴδ. Δῆμος.

Δημήτηρ, (=Γῆ-μήτηρ), ἡ Δῆ-

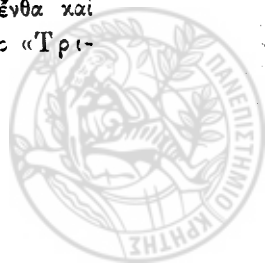

μητέρα, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ τοῦ Διὸς (Ἡσιόδ. Θεογ. 454), θεὰ τῶν φυτικῶν προϊόντων, καὶ ἰδίως τοῦ σίτου, καὶ τῆς γεωργίας, ἀγαθοεργὸς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τρέφουσα. Ὁ Ὅμηρος, ὡς πολέμων καὶ πλανήσεων ἀσιδὸς, σπανίως ποιεῖται μνεῖαν αὐτῆς καὶ τοῦ Βάκχου, οὐδὲ καταριθμεῖ αὐτὴν μετὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, καὶ διηγεῖται μόνον τὸν μῦθον τοῦ Ἰασίωνα καὶ αὐτῆς, τεκνύσης τὸν Πλούτον ἐν Κρήτῃ ἐπὶ ἀγροῦ τρις ἔργωθέντος· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ζηλοτυπήσας, ἐκεράνυσε τὸν Ἰασίωνα (Ὀδ. Ε, 125. — Ἰδ. Ἡσιόδ. Θεογ. 969). Τὴν ἐκ τοῦ Διὸς (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 326. Ὀδ. Λ, 217) θυγατέρα αὐτῆς Περσεφόνην (Ἰδ.) ἤρπασεν ὁ Πλούτων (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δήμ.) ἄνθη συλλέγουσαν, καὶ ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἡ Δημήτηρ πανταχοῦ τὴν ἐζήτησε, τέλος τῇ 10ῃ ἡμέρᾳ ἔμαθε παρὰ τοῦ παντόπτου Ἥλιου τὴν ἀπαγωγὴν. Ὀργισομένη δὲ κατὰ τοῦ Διὸς, ὡς τὴν ἀρπαγὴν ἐπιτρέψαντος, περιερέετο ἀνά τὴν γῆν, καὶ τέλος ὑπὸ τὸ σχῆμα γραιίας γυναικὸς καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Δήῳ (ἡ Ζητοῦσα) ἦλθεν εἰς Ἐλευσίνα, εἰς τὴν οἰκίαν Κελεοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐλευσίνος, καὶ ἀνεδέχθη τὴν ἀντροφὴν τοῦ βρέφους Δημοφρόντος, υἱοῦ τοῦ Κελεοῦ, ἐμπιστευθέντος αὐτῇ ὑπὸ τῆς μητρὸς Μετανεΐρας. Θελήσασα νὰ καταστήσῃ τὸ παιδίον ἀθάνατον, ἔχρειεν αὐτὸ δι' ἀμβροσίας, καὶ τὴν νύκτα τὸ εἶχεν εἰς τὰς φλόγας. Ἀλλ' ἐπειδὴ μίαν νύκτα, ἰδοῦσα τοῦτο ἡ μήτηρ, ἀνέκραξεν ἔντρομος, ἀπέσχεν ἡ Δημήτηρ, καὶ ἀπεκαλύφθη ὡς θεὰ, καὶ ἐν ναῷ οἰκοδομηθέντι αὐτῇ ἐπὶ τῆς Καλλιχόρου πηγῆς ἐδίδασκε τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῆς λατρείας τῆς ἀπέφευγεν ὁμως τὸν Ὀλυμπον, καὶ ἄφρον καθίστα τὴν γῆν, μέχρις οὗ ὁ Ζεὺς τὴν ἐπράυνεν, ἀνακαλέσας ἐκ τοῦ Ἄδου τὴν Περσεφόνην, ἐπὶ τῷ ὄρω ὁμως τοῦ νὰ μένῃ ἐν τέταρτον τοῦ ἔτους παρὰ τῷ Πλούτῳ πάντοτε, ὅπερ ἠνίττετο τὸν σπόρον, μένοντα ἐπὶ τρεῖς μῆνας τεθαμμένον πρὶν ἢ βλαστήσῃ.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἀναβῆ ἡ Δημήτηρ εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἐδίδασκε εἰς τοὺς ἡγεμόνας τῆς Ἐλευσίνος, τὸν Τριπτόλεμον, τὸν Διοκλῆν, τὸν Εὐμολπον καὶ τὸν Κελεὸν τὰς ἐλευσινιακὰς θυσίας καὶ τὰ μυ-

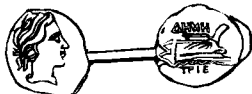
στήρια (Ἰδ. Ἐλευσίνια). Ἦν δ' ἐξ ἀπωτάτων χρόνων ἡ Ἐλευσίς ἔδρα τῆς λατρείας τῆς Δημήτρος, κυρίως ὡς προστάτιδος τῆς γεωργίας, καὶ ἐπομένως τῶν μονίμων ἀσκήσεων, τοῦ νομίμου γάμου καὶ τῆς πολιτικῆς εὐταξίας, δι' ἧ καὶ Θεσμία καὶ Θεσμοφόρος ἐπεκαλεῖτο. Ὁ Τριπτόλεμος, υἱὸς τοῦ Ἐλευσίνος (ἡ τοῦ Κελεοῦ, ταυτιζόμενος πολλάκις μετὰ τοῦ Δημοφρόντος) λέγεται τὸ ἄροτρον ἐφευρῶν, καὶ, ἐντολῇ τῆς Δημήτρος, ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ πτερωτῶν δρακόντων τὴν γῆν περιελθὼν καὶ τὴν σπορὰν τοῦ σίτου διδάξας, ἀρξάμενος δ' ἀπὸ τοῦ Παιρίου πεδίου ΒΑ τῆς Ἐλευσίνος, ἔνθα καὶ βωμὸν εἶχε, καὶ χώρὸς τις ἐλέγετο «Τρι-

πτολέμου ἄλωος.» Καὶ ἡ Δήμητρα δὲ, ἐν ᾗ ἐζήτει τὴν κόρην τῆς, λέγεται πολλαχού εἰς τοὺς ποιμένας τὴν καλλιέργειαν τοῦ σίτου διδάξασα. Ὡς θεὰ τῆς περὶ τὴν γῆν ἐργασίας ἐλέγετο Χθονία, καὶ Χλόη δι' ἃ ἀπέδιδε πρῶτα χόρτα, καὶ Ἀνησιδώρα, καὶ πολλαχού ἐλέγετο νενυμφευμένη μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ εἰς τὴν γεωργίαν ἀναπορεύκτου στοιχείου τῆς ὑγρασίας. Ἐπελέγετο δὲ καὶ Πελασγίς, διότι ἡ λατρεία αὐτῆς ἦν ἀπὸ τῶν Πελασγικῶν χρόνων γενικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα διαδεδομένη, ὡς ἐν Θεσσαλίᾳ, Βοιωτίᾳ, Ἀττικῇ, Μεγάροις, Κορίνθῳ καὶ πανταχοῦ τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ἡ εὐφροσύνη δὲ Σικελία ἐδέξατο αὐτὴν ἐκ Κορίνθου καὶ ἐκ Μεγάρων, καὶ διαφόρους ἐορτὰς εἶχε κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον καθιερωμένας εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρην, τὰ Ἀνθεσφόρια, τὰ Θεογάμια, τὰ Ἀνακαλυπτήρια, τὰ Κόρεια, τὰ Θεσμοφορία. Ἡ ὑπερίσχυσις τῶν Δωριέων, φυλῆς φιλοπολέμου, ἠλάττωσε πολλαχού τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐξάσκησιν τοῦ κυρίως εἰρηνικῆν τάσιν ἔχοντος τούτου θρησκευματος, μέχρις οὗ ἡ νέα τῶν Ἰώνων ἐπιρροὴ ἐξέτεινεν αὐτὸ αὐθις, ἰδίως ἐξ Ἀττικῆς ὑπὸ νέαν μορφήν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Εἰς τὴν Δήμητραν ἐθύοντο καὶ ταῦροι καὶ δαμάλεις, ἀλλὰ πρὸ πάντων σῦες, διὰ τὸ γόνιμον αὐτῶν, καὶ προσέτι καρποὶ καὶ μέλι, καὶ ἱερὰ ἦσαν αὐτῇ οἱ ἀστάχεις, ὁ μήκων, τὰ καρποφόρα δένδρον. Ἡ τέχνη δὲ παρίστα αὐτὴν ὁμοίαν τῇ Ἡρᾷ, ἀλλ' ἠπιωτέραν, καὶ μᾶλλον φιλοστοργίαν πνέουσαν, φέρουσαν στέμμα ἀστάχυνον, καὶ εἰς τὰς χεῖρας τὴν δᾶδα τῶν μυστηρίων καὶ πολλάκις καρπῶν κάνιστρον, καὶ ἀστάχεις ἢ μήκωνας εἰς τῶν χειρῶν τὴν ἐτέραν. Οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζον Ceres καὶ Cerealia ἐκαλεῖτο ἡ ἐορτὴ αὐτῆς, τελουμένη τὸ ἔαρ.

Δημητριάς, ὄχυρὰ πόλις ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας, ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Παγασαίου κόλπου, ἐκτίσθη (290 π. Χ.) ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ ἐφημίζετο ἐ-

νεκα τῆς διὰ τὸ ἐμπόριον προσφόρου αὐτῆς θέσεως, ὡς κλείς τῆς Ἑλλάδος (πέδαί: Ἑλληνικαί), καὶ

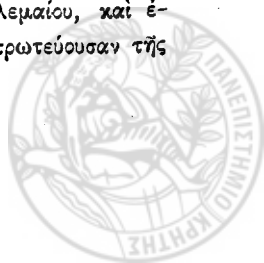
πολλάκις ἦν καὶ ἔδρα τῶν βασιλέων. Ἐνταῦθα

προσωρμίσθη ὁ μέγας Ἀντίοχος ὅτε ἐπολέμει κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Πλβ. ΙΖ, Π. — Στρβ. Θ, 436).

Δημήτριος, 1) ὁ Πολιορκητῆς, υἱὸς Ἀντιγόνου, ἐγένν. 337 π. Χ., νέος συνεπολέμησε μετὰ τοῦ πατρός του κατὰ τοῦ Εὐμένους, τοῦ Πτολεμαίου, τοῦ Λυσιμάχου καὶ κατ' ἄλλων στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀμφισβητούντων αὐτοῦ τὴν διαδοχὴν. Δι' ἀνδρείας καὶ στρατηγικῶν πεπρωκισμένους προτηρημάτων, ἐνίοτε ἀπετύγχανεν ὁμως παρα-

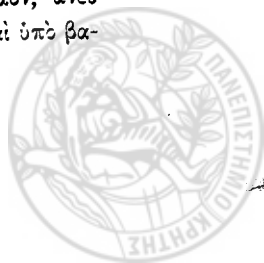

συρόμενος ὑπ' ἀπερισκέπτου ὀρμῆς, ὡς ἐν Γ' ἄζῃ (312) κατὰ τοῦ Πτολεμαίου τῆς Αἰγύπτου. Ἄλλ' ἐν Συρίᾳ μικρὸν μετὰ ταῦτα κατετρόπωσε τοὺς Αἰγυπτίους (Πλούτ. Δημ. Ε, ΣΤ. — Διόδ. ΙΘ, 80, 93). Τὴν Βαβυλῶνα κατακτῆσας, οὐχὶ ὁμως καὶ τὸ δεύτερον αὐτῆς φρούριον, ὃ γενναίως ὑπερήσπισεν ὁ Σέλευκος, ἠναγκάσθη τέλος ν' ἀποσυρθῇ (Πλούτ. Δημ. Ζ). Εἶτα δ' αὐθις κατενίκησε τοὺς στρατοὺς τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ἠλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ Κασσάνδρου (307), εἰσελάσας θριαμβευτικῶς εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' οὗ ἐκυρίευσεν τὴν Μουσυχίαν, προσέφερε τοῖς Ἀθηναίοις πλοῦσιον δῶρον σίτου καὶ ξυλείας, καὶ ἐγένετο ἐκεῖ δεκτὸς μετὰ βασιλικῶν τιμῶν. Μετεκλήθη δ' ἔπειτα ὑπὸ τοῦ πατρός του, ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὸν κατὰ τοῦ Πτολεμαίου πόλεμον, καὶ ἐν Κύπρῳ ἐνίκησε τὸν Μενέλαον, ἀδελφὸν τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ἐπολιόρκησε τὴν Σαλαμίνα, πρωτεύουσαν τῆς

νήσου. Καί ισχυράν μὲν εὗρεν ἀντίστασιν, εἰ καὶ ἀξιολογωτάτας ἐπενόησε πολιορκητικὰς μηχανὰς, δι' ἃς καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ Πολιορκητοῦ τῷ ἐδόθη· ἀλλὰ μόνον ἀφ' οὗ εἰς ναυμαχίαν ἐνίκησε τὸν εἰς βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ του προσδραμόντα Πτολεμαῖον, τότε ἐκυρίευσε τὴν πόλιν, καὶ ἔκτοτε (306) αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ του ἀνέλαβον τὸν τίτλον βασιλέων (Πλούτ. Δημ. Η, ΙΕ. — Διόδ. Κ, 47). Τὴν Ῥόδον ὁμοῦς πολιορκήσας (304), ἀπέτυχε, καὶ συνθηκολογήσας, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι ὁ Κάσσανδρος ἠπέλκει τὰς Ἀθήνας. Διεχείμασε δ' ὁ Δημήτριος εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἔνθα αἱ κολακείαι ὧν ἔτυχεν, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὅτι κατωκίσθη ἐν τῷ Ὀπισθοδόμῳ τοῦ Παρθενῶνος, ὡς ὧν δῆθεν ἀδελφὸς τῆς Ἀθηναῖς, ἀπεδεικνυοὺς τῶν Ἀθηναίων τὴν ἠθικὴν παρακμήν. Τὸ ἐπόμενον δ' ἔτος ἠναγκάσθη νὰ σπεύσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔνθα ὁ Κάσσανδρος, ὁ Λυσίμαχος, ὁ Σέλευκος καὶ ὁ Πτολεμαῖος εἶχον συμμαχήσει· κατὰ τοῦ πατρὸς του· ἀλλ' ἐκεῖ, ἐν Ἰψῷ ἐνίκηθη κατὰ κράτος (Πλούτ. Δημ. ΚΘ), ὁ Ἀντίγονος ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην, καὶ ὁ Δημήτριος ἔφυγεν εἰς τὴν Ἐφεσον μετ' ὀλίγων πεζῶν καὶ τετρακισχιλίων ἱππέων. Καὶ ἤλπισε μὲν, διὰ τῶν ναυτικῶν του δυνάμεων καὶ τῆς κυριαρχίας του ἐπὶ τῶν ἐπισημοτέρων νήσων καὶ πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπιθετικὸν πόλεμον, ἐξ Ἀθηναίων, ὡς κέντρον, ὁρμώμενος· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἠρνήθησαν ν' ἀνοίξωσι τὰς πύλας των εἰς τὸν ἠττηθέντα, ἐν ἐθεοποιούν ὡς νικητὴν (Πλούτ. Δημ. Λ.). Μεταδὰς δὲ τότε ὁ Δημήτριος ἐκ τῆς παραλίας τῆς Θράκης εἰς Συρίαν, συνεδέθη ἐκεῖ μετὰ τοῦ Σελεύκου, ψυχρανθέντος πρὸς τοὺς ἀρχαίους συμμάχους του, ἔδωκεν αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Στρατονίκην, καὶ δι' αὐτοῦ διηλλάγη καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν. Ἀρνηθεὶς ὁμοῦς ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν Σέλευκον ἦν καθ' ὅσον κατέλαβε Κιλικίαν, διηνήχθη αὖθις πρὸς τοὺς νέους του φίλους, καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα

μετὰ νέου στρατοῦ καὶ στόλου, ἐκυρίευσε τὴν Αἴγινα καὶ τὴν Σαλαμίνα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς Ἀθήνας (297), ἃς ὁμοῦς ἀντὶ νὰ τιμωρήσῃ, ἐξ ἐναντίας ἐνέπλησε δώρων, μόνον ἐλέγξας αὐτὰς διὰ τὴν ἀχαριστίαν των (Πλούτ. Δημ. ΛΓ). Καὶ τοὺς Σπαρτιάτας δ' ἐν Μαντινείᾳ νικήσας, μετέβη εἰς Μακεδονίαν, πρὸς Ἀλέξανδρον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ νέου βασιλέως Ἀντιγόνου. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἐφάνη τὴν ἀρρωγὴν του μὴ προθύμως δεχθεὶς, καὶ ἐστράφη πρὸς Πύρρον, τὸν βασιλέα τῆς Ἡπείρου, διενήργησε τὸν φόνον αὐτοῦ, ἀνεκηρύχθη αὐτὸς βασιλεὺς, καὶ ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν τὰ γενόμενα μὴ στεργόντων Βασιωτῶν, μετ' αὐστηρὰν πολιορκίαν ἐκυρίευσε τὰς Θήβας καὶ προσηνήχθη πρὸς αὐτὰς ἠπίως. Κατόπιν δ' ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Πύρρου εἰς Ἡπειρον, ὑποστηρίζοντας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ Αἰτωλοὺς (289), καὶ ἀφ' οὗ ἐδόξασε τὴν χώραν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Μακεδονίαν (Πλούτ. Πύρρ. 2. Δμτρ. ΜΑ). Ἀλλὰ τὸ ἐκδεδιητημένον τοῦ βίου καὶ ἡ ὑπεροφία αὐτοῦ διέθεσαν κατ' αὐτοῦ τοὺς νέους του ὑπηκόους· οὐχ ἤττον ὁμοῦς ἐμελέτα ὁ Δημήτριος τὴν ἀνάκτησιν τῶν χωρῶν αἰτίνας ἄλλοτε ἀνήκον εἰς τὸν πατέρα του, καὶ πρὸς τοῦτο, διὰ τρόπων βιαιῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐξώπλισε στρατὸν 110,000 ἀνδρῶν καὶ στόλον ἐν 500 πλοίων, δι' ὃ καὶ ὁ Σέλευκος, ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ Πτολεμαῖος συνέδεσαν αὖθις (288) νέαν κατ' αὐτοῦ συμμαχίαν· καὶ ἐν τῷ στρατῷ δ' αὐτοῦ τοσαύτη ἐξεργαγὴ δυσαρέσκεια κατ' αὐτοῦ, ὡς πάντας, καὶ τὰ ἐχώρια ἤθη περιφρονοῦντος, ὥστε πρὶν ἢ τι ἐπιχειρήσῃ, ἠναγκάσθη (287) νὰ φύγῃ κρυφίως (Πλούτ. Δμτρ. ΜΑ). Ἐλθὼν δ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπολιορκήσας τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν (Αὐτ. ΜΣΤ). Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠδοκίμει· εἶτα δὲ Ἀγαθοκλῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Λυσίμαχου, τὸν ἐξεδίωξεν εἰς Φρυγίαν. Κατὰ Σελεύκου δὲ τὸν ὑπὲρ Κιλικίας πόλεμον, ἄνευ ἐλπίδων ἐπιτυχίας, ἐπαναλαβὼν, καὶ ὑπὸ βα-

ρείας νόσου προσβληθείς, ἀποκοπίσης δ' αὐτῷ καὶ τῆς διὰ θαλάσσης ὑπεφυγῆς, ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῆ εἰς τὸν γαμβρόν του· ὁ δὲ Σέλευκος ἀπέκρουσε μετ' ἀγανακτήσεως ἄς ὁ Λυσίμαχος τῷ προσέφερε μεγάλας ποσότητας, ἂν τὸν ἐφόνευεν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὰς ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως παρακλήσεις τοῦ Δημητρίου. Ἀπέθανε δ' οὗτος μετὰ τριῶν ἐτῶν αἰχμαλωσίαν (283) ἐν Ἀπαμείᾳ τῆς Συρίας, τιμῶν τυχῶν καὶ μετὰ θάνατον ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Δημήτριος ἦν φιλόδοξος, δραστήριος, εὐχαριστοῦς τρόπους, εὐφυῆς, στρατηγὸς δεξιὸς, μεγαλεπήβολος, ἀλλὰ πολλὰκις καὶ παραδόλως ἐπιχειρηματίας, προσέτι δὲ εἰς πᾶσαν τρυφὴν ἐκδοτος ἄνευ μέτρου. Τὸν χαρακτηρεῖ αὐτοῦ περιγράφει ὁ Διόδωρος (Κ, 92).—2) Δημήτριος Β', ὁ ἐγγονὸς τοῦ Πολιορκητοῦ, υἱὸς δ' Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, βασιλεύσας 10 ἔτη ἐν Μακεδονίᾳ, καθ' ἃ ἦν εἰς διηνεκεῖς πολέμους πρὸς τοὺς περιοίκους λαοὺς (240—230) π. Χ.).—3) Δημήτριος Α, Σωτήρ, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος. διέμενεν ἐπὶ τῆς ἐφηδικῆς τοῦ ἡλικίᾳς ἐν

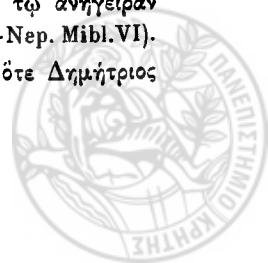

Ῥώμῃ ὡς ὄμηρος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ζητήσας μάτην ν' ἀπελευθερωθῆ, ἐδραπέτευσεν (162 π. Χ.), ἵνα διεκδικήσῃ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀντιόχου, τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Συρίας, καὶ κυριεύσας τὸν θρόνον, ἀναγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Ῥώμης, ἣτις εἶχε πρὶν ἀναγνωρίσῃ τὸν Ἀντιόχον, ἐνασμενιζομένη, ὡς φαίνεται, εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ταύτας διχονοίας, δι' ὧν κατεστρέφετο τῆς Συρίας ἡ δύναμις (Πολβ. ΛΑ, 23. ΛΒ, 4). Τὸς Βαβυλωνίους ἐλευθέρωσας ἀπὸ τοῦ τυραννικοῦ σατράπου αὐτῶν Τιμάρχου, ἔλαβε παρ' αὐτῶν τὴν ἐπωνυμίαν Σωτήρ ος. Ἐπολέμησε δὲ καὶ κατ

τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ' οὐχὶ μετ' ἐπιτυχίας. Μέθυσος δὲ καὶ ὠμὸς, ἐμισήθη ἐν Συρίᾳ, καὶ ἔπεσε πολεμῶν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Βάβυλαν (150 π. Χ.). (Πολβ. ΛΓ, 14).—4) Δημήτριος Β, ὁ Νικᾶτωρ, υἱὸς τοῦ προρρηθέντος, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ νεωτάτῃ αὐτοῦ ἡλικίᾳ ἐπέμφθη ὡς ὄμηρος τοῦ πατρὸς

του εἰς Ῥώμην ἀλλ' ἐπανελθὼν εἰς Συρίαν, ἐξέβαλε, βοηθεῖα Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἀνεκτήσατο τὸν πατρικὸν θρόνον (147 π. Χ.), ἐφ' οὗ, ὑπ' ἀδιακόπων ἐπαναστάσεων πολεμουόμενος, ἐστηρίχθη διὰ ξένων μισθωτῶν βοηθεῖα τοῦ Μακαβαίου Ἰωνθᾶν (Α. Μακκ. ΙΑ, 39.—Just. XXXV, 2). Μὴ τηρήσας ὁμως τὰς πρὸς τοῦτον ὑποσχέσεις του, ἀπώλεσε σχεδὸν πᾶν τὸ κράτος του, καὶ μετὰ δυσχερείας ἀνεκτήσατο αὐτὸ πάλιν. Ἐξεστράτευσεν δὲ καὶ κατὰ τῶν Πάρθων (140), ἐπέτυχε κατ' ἀρχὰς, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἠχμαλωτεύθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἀρσάκου, ὅστις καὶ τῷ ἔδωκε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γάμον (Just. XXXVI, 1), τὸν εἶχεν ὁμως οὐχ ἤττον αἰχμάλωτον, καὶ μόνον ὅτε ὁ ἀδελφὸς του Ἀντίοχος ἐπολέμησε τοὺς Πάρθους, ἀπηλλάγη, καὶ ἀνεκτήσατο καὶ τὸν θρόνον μετὰ τοῦ Ἀντιόχου τὸν θάνατον (130). Τέσσαρα δ' ἔτη μετέπειτα ἐφρονεύθη ἐν ἐπαναστάσει (Just. XXXIX, 1).—5) Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ἐγεννήθη τῷ 345 π. Χ. καὶ ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Θεοφράστῳ καὶ τῷ κωμικῷ ποιητῇ Μενάνδρῳ. Ὁ Κάσσανδρος ἀνέθετο (317—307) αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ οὕτω πρὸς ὄφελος καὶ εὐχαρίστησιν τῆς πόλεως ἐκυβέρνησεν, ὥστε εὐγνωμονοῦντες οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἀνήγειραν 360 ἀνδριάντας (Cic. Rp. Π, 1.—Nep. Mibl. VI). Ἠναγκάσθη ὁμως νὰ φύγῃ, ὅτε Δημήτριος

ὁ πολιορκητὴς κατέλαβε τὰς Ἀθήνας, καὶ ὁ παλιμβουλὸς ὄχλος τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον (Πλούτ. Δμτρ. Κ). Μιχρόν δ' ἐν Θήβαις διαμείνας, ἀπῆλθεν εἰτα εἰς Ἀλεξάνδρειαν, πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Λάγου, ὅστις πολλάκις τὸν συνεβουλεύετο· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ, Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος, τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον, ἔνθα ἀπέθανε τῷ 283, δηχθεὶς ὑπὸ ὄφραος. Ἦν δ' οὐ μόνον πολιτικὸς διαπρεπὴς ὁ Δημήτριος, ἀλλὰ καὶ φίλος τῶν γραμματῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ἐν Ἀθήναις τὴν διδασκαλίαν τῶν Ὀμηρικῶν ἐπὼν ἐμφυχώσας, καὶ προσέτι χαριέστατος ῥήτωρ, εἰ καὶ ἤδη μᾶλλον εἰς τὴν παρακμάζουσαν ἀνήκων σχολῇν (Cic. Or. XXVII. Brut. IX. LXXXII.—De Or. II, 23.—Quint. X, 1, 80): Ἐκ τῶν πολλῶν ἱστορικῶν, φιλοσοφικῶν, γραμματικῶν καὶ ῥητορικῶν συγγραμμάτων του οἱ τίτλοι διετηρήθησαν μόνον. Ἐγράφε δὲ καὶ ποιήματα ἐπίσης ἀπολεσθέντα. Πραγματεία Περὶ ἐρμηνείας, περίληψις οὐχὶ ἀναξία λόγου κανόνων τῆς ῥητορικῆς ἐκφράσεως, φέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλ' ἐστὶ χρόνων μεταγενεστέρων. — 6) Δημ. ὁ Σουνιεὺς, κυνικὸς φιλόσοφος, ζῶν ἐν Ῥώμῃ, περὶ 40—90 μ. Χ. Ἡ ἄκρα αὐτοῦ λιτότης, ζῶντος ὡς ἐπαίτου ἐν μέσῳ τῶν τότε πολυτελέστατα βιούντων Ῥωμαίων, εἴλωσεν ὑπὲρ αὐτοῦ πολλῶν τῶν τότε ἐπισημοτέρων ἀνδρῶν τὸν σεβασμὸν, καὶ ὁ Σενέκας συνανεστρέφετο μετ' αὐτοῦ, καὶ ὁ Θρασεὺς κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς (Sen. Ben. VII. II—Suet. Verp. XIII). — 7) Δημ. ὁ ἐκ Γαδάρων, ἀπελεύθερος τοῦ Πομπηίου, ἀγαπητὸς αὐτῷ, καὶ διὰ τῆς αὐτοῦ προστασίας μέγαν κτησάμενος πλούτον (Πλούτ. Πομπ. Β, 40). — 8) Εὐνοοῦμενός τις τοῦ Καίσαρος, μετὰ τούτου τὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου διοικητῆς τῆς Κύπρου διορισθεὶς (Δ. Κάσσ. ΜΗ, 40). — 9) Δημ. ὁ Σκῆψιος, ἱστορικὸς, γράψας εἰς 30 βιβλία «Τρωϊκὸν διάκασμον,» ἐν

ᾧ ἐπραγματεύθη τὰ κατὰ τὸν ἐπὶ Ὀμήρου βίον ἐν Τρωάδι, ἀρυσθεὶς ἐξ Ἀριστάρχου καὶ Ἡγησίου. Σώζονται δὲ τινὰ αὐτοῦ ἀποσπάσματα. — 10) Γλύπτης ἐξ Ἀλωπεκῆς τῶν Ἀθηναίων, προγενέστερος τοῦ Λυσίππου, ἰδίως περὶ τὴν ὁμοιότητα μᾶλλον ἢ τὸ ἰδανικὸν κάλλος ἀσχολούμενος, ὥστε καὶ ἂν ὀρωπογράφος ἐπωνομάσθη (Δ. Δαέρτ. Ε, 21). Ἐπλασεν ἄγαλμα τοῦ στρατηγοῦ Περίχου.

Δημιόπρατα, τὰ ὑπὸ τῶν πωλητῶν δημευόμενα (δημοσιευόμενα ἢ ἀπογραφόμενα) καὶ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου πωλούμενα ἰδιωτικὰ κτήματα. Περὶ αὐτῶν ἐδίδετο λόγος εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν τοῦ δήμου καθ' ἐκάστην πρυτανειάν. Ἐξετίθεντο δὲ δημοσίᾳ πίνακες αὐτῶν εἰς γινῶσιν πάντων. Ἦν δὲ καὶ ὡς ποιῆ συνθησεσάτη ἡ τῶν κτημάτων κατάσχεσις, οὐ μόνον τῶν ὀφειλόντων εἰς τὸ δημόσιον, ἀλλὰ καὶ τῶν εἰς ἀτιμίαν περιπιπτόντων, καὶ τῶν ἐξοριζομένων (οὐχὶ ὅμως τῶν ἐξοστραχιζομένων), καὶ τῶν εἰς θάνατον καταδικαζομένων· ὥστε ἐφηρμόζετο εἰς διάφορα ἐγκλήματα, οἷον φόνου, ἱερσυλίαν, κτλ. Καὶ σύμμαχοι δ' ἐνίοτε κατεδικάζοντο εἰς τὴν δήμευσιν, ἂν ἐνομιζόντο πλούσιοι. Ταύτην δὲ τὴν ποινὴν ἐπέφερε καὶ ἡ γραφὴ ξενίας, ἢ κατὰ ξένου ἀποδειχθέντος· διὸ παρανόμως ἀντεποιήσατο δικαιώματα πολίτου, ὡς καὶ ὁ διὰ διαψηφίσεως τοῦ ἰδίου δήμου ἐκβλήθεις, τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην ἐφεισβαλὼν καὶ ἠττηθεὶς, προσέτι δὲ καὶ ὁ ἠττηθεὶς εἰς γραφὴν μετοικεσίου, ἦτοι μέτοικος καθ' οὐ δικαστικῶς θ' ἀπεδεικνύετο· ὅτι δὲν ἐπλήρωσε τὸ μετοίκιον.

Δημιουργοί, 1) μία τῶν ἐπὶ Θεσείως φυλετικῶν διαιρέσεων. Ἰδ. Φυλαί. 2) Δημόσιοι ὑπηρέται εἰς τινὰς πολιτείας. Παρὰ τῷ Ἀρχαϊκῷ δεσμῷ ἦσαν οἱ 10 δημιουργοὶ ἀνώτατοι ἄρχοντες. (Πολβ. ΚΗ, 6, 9.—Liv XXXII, 32). — 3) Οἱ χειρῶνακτες οἵτινες καὶ ὀλίγην εἶχον πολιτικὴν σημασίαν. Ἐν Σπάρτῃ τὰς βαναύσους τέχνας μετῆρχοντο κυρίως οἱ περίοικοι, καὶ ἐν Ἀθήναις

βαθμηδὸν περιήλθον αὐταὶ κυρίως εἰς τοὺς μετοίκους· ἐν δὲ Ῥώμῃ ἐξησκοῦντο πρὸ πάντων ὑπὸ δούλων.

Δημόδοκος, ὁ τυφλὸς αἰοῖδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαίακων Ἀλκινόου, ὅστις, ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τούτῳ ἐξενίσθη, ἔψαλεν εἰς τὴν τράπεζαν περὶ τῆς ἔριδος τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ Ἀχιλλέως, τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ περὶ τοῦ Δουρείου ἔκπου (Ὁμ. Ὀδ. Θ. 44). Ὡς ὁ αὐτὸς ἐξελέγηθη ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις καὶ ὁ αἰοῖδὸς ὃν κατέλειπεν ὁ Ἀγαμέμνων παρὰ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ (Ὀδ. Γ. 267).

Δῆμος. Ἐν Ἀττικῇ, δῆμος μὲν κυρίως ἐλέγετο τὸ σύνολον τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν· δῆμοι δὲ ἰδίως ἦσαν τῶν φυλῶν αἱ ὑποδιαιρέσεις. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν αἱ φυλαὶ ἦσαν 4 τὸν ἀριθμὸν. Ὁ δὲ Κλεισθένης (510 π. Χ.), ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῶν τὴν πολιτικὴν σημασίαν, ὠργάνωσε καὶ συνέστησε πάντα τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς εἰς 100 δῆμους, καὶ ἀνὰ 10 ἐξ αὐτῶν, οὐχὶ πάντοτε τοπικῶς συνεχόμενα, ἀπετέλεσαν ἀνὰ μίαν φυλὴν, ὥστε ὑπῆρξαν αὐταὶ 10 τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδόλως ἦσαν πολιτικῶς αὐθύπαρκτοι, ἀλλ' αἱ συνελεύσεις ἢ ἀγοραὶ αὐτῶν ἐγίνοντο ἐν Ἀθήναις. Ἐπὶ Στράβωνος δὲ (Θ, 396) εἶχεν αὐξήσει τῶν δῆμων ὁ ἀριθμὸς εἰς 174. Ἐκαστος πολίτης τὸ πρῶτον ἀνήκεν εἰς τὸν δῆμον ἐνθα εἶχεν ἰδιοκτησίας· ἀλλὰ, μεταβαλλομένων βαθμηδὸν τῶν κτηματικῶν σχέσεων, πολλοὶ πολλακίς εἶχον κτήματα καὶ εἰς ἄλλους δῆμους, ὅπερ ἐλέγετο ἔγκλησις, δι' ἣν καὶ φόρος τις, τὸ ἐγκλητικὸν, ἀπετίνετο εἰς τὸν δῆμον εἰς ὃν τὸ κτήμα ἔκειτο. Εἶχον δὲ τὰ ὀνόματα οἱ δῆμοι εἴτε ἐκ τῶν χωρίων ἃ περιελάμβανον, εἴτε ἐκ γενῶν πιθανῶς τῶν ἐκεῖ κατοικοῦντων, ὡς τὸ τῶν Βουταδῶν, ἐν ᾧ οἱ Ἐτεοβουτάδαι δῆμον δὲν ἀπετέλουν· οὐδὲ πᾶς Βουτάδης τὸ γένος ἦν ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃται εἰς τὸν δῆμον τοῦτον· ἀλλὰ πᾶς πολίτης ἀνήκεν ἀναγκαιῶς εἰς ἓνα δῆμον, καὶ ὅτε ἐπισήμως

ὄνομά τι ἐμνημονεύετο, προσετίθετο αὐτῷ καὶ τὸ πατρωνυμικὸν καὶ τὸ δημοτικόν, οἷον «Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεύς.» Κατὰ δὲ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἕκαστος νέος ἐνεγράφετο εἰς τοῦ δήμου τὸ ληξιαρχικόν, καὶ μετὰ δύο ἔτερα ἔτη εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν πίνακα, δι' οὗ ἐκτάτο τὸ δικαίωμα τῆς μετοχῆς εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν ἢ ἐκκλησίαν τοῦ δήμου (τῶν Ἀθηναίων). Οἱ δὲ δῆμοι συνεδέοντο διὰ κοινῶν δημοτικῶν ἱερῶν, εἶχον δημοτικὰς κτήσεις, δημοτικὸς φόρος καὶ δημοτικὰς δαπάνας, καὶ ὁσάκις ἐκτῆτοι ἀνάγκαι παρουσιάζοντο, συνεισέφερον καὶ δημοτικὰς εἰσφορὰς εἰς τὸν δήμους, ἐφ' ὧν καὶ εἶχον καὶ ταμίαν τοῦ δήμου, καὶ ἐκάστου δήμου προϊστάτο καὶ εἰς δῆμαρχος, συγκαλῶν καὶ διευθύνων τὴν δημοτικὴν ἐκκλησίαν, καὶ μετ' αὐτῆς τὰ ληξιαρχικὰ συντάττων βιβλία, καὶ νέους ἐγγράφων δῆμοτας. Ὅσακις δ' ὑπῆρχεν ὑπόνοια περὶ παρεγγράπτων, ἦτοι εἰς τοὺς καταλόγους ἐγγραφέντων ξένων μὴ κεκτημένων τὸ τοῦ πολίτου δικαίωμα, ἀνεγινώσκετο ἐπ' ἐκκλησίαις ἐκ νέου ὁ κατάλογος, καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἐγίνετο διαψηφίσις, ὃ δ' ἀποψηφισθεὶς ἀπλῶς διεγράφετο· ἂν ὅμως προέβαιεν εἰς ἔφεσιν καὶ ἡττήτο, ἐφυλακίζετο, ἐδημεύετο ἢ περιουσία του, καὶ ἡδύνατο καὶ δούλος νὰ πωληθῇ. Τοιαύτη διαψηφίσις ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου τοῦ Δημοσθένους κατ' Ἐυβουλίδου, ἀποβληθέντος ἀπὸ τοῦ δήμου του.

Δημοκλήδης, ἐκ Κρότωνος τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, ἦλθε νέος εἰς Αἴγινα, καὶ ὡς ἰατρὸς διακριθεὶς, μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ Σάμον, ὅθεν ἐκλήθη εἰς τὴν αὐλὴν Δαρείου τοῦ Α', ἵνα θεραπεύσῃ τὸν πάσχοντα αὐτοῦ πόδα. Δὲν ἐδέχθη ὅμως τὴν πρότασιν τοῦ νὰ μείνῃ ἐν Περσίᾳ, καὶ πλοῦσια λαβὼν δῶρα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκεῖ δὲ, μετὰ τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος πολιτευθεὶς κατὰ τῶν δημοκρατικῶν, κατεδιώχθη ὑπ' αὐτῶν, ἐφυγαδεύθη, καὶ τιμῆς προκρηχθείσης

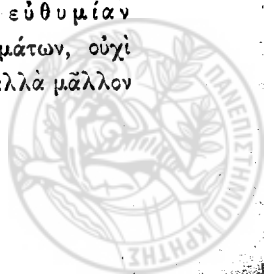
ἐπὶ τῇ κεφαλῇ του, ἐθανατώθη ὑπὸ τινος Θεαγοῦς. Ἦν δ' ὁ Δημοκρίδης ὁ ἀρχηγὸς τῆς πρώτης ἐν Ἑλλάδι διαπρεψάσης ἰατρικῆς σχολῆς (Ἡρδ. Γ, 129).

Δημόκοιτος, ὁ καὶ **δημόσιος** καὶ **δήμιος** λεγόμενος ἐν Ἀθήναις, ἐκτελεστής τῶν σωματικῶν ποινῶν καὶ βασάνων, «ὁ τῶν ἐνδεκα ὑπὸ ἡρέτης» (Πλάτ. Φαῖδ. 116 Β).

Δημοκρατία, ἴδ. Πολιτεύματα.

Δημόκριτος, 1) ἐξ Ἀδδῆρων τῆς Θράκης, γεννηθεὶς μεταξύ 470 καὶ 460, π. Χ. ἔζη ἐπὶ Σωκράτους. Τὸν μέγαν πλοῦτον τοῦ πατρὸς του, ὅστις καὶ τὸν Εἰρέτην, ἐκστρατεύοντα εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶχε φιλοξενήσει, ἐδαπάνησε, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὁ υἱὸς εἰς ὁδοιπορίας εἰς Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀσίαν. Περὶ αὐτοῦ διηγούνται ὅτι ἐξηκολούθησε περιηγούμενος ἐπὶ ὀγδοήκοντα ἔτη· ἀλλὰ τοῦτο ἐθεώρησάν τινες κριτικῶς ὡς παρεξηγήσιν ἐκ συγχύσεως μεταξύ Π' = 80 καὶ Π. συγκοπὴν τοῦ πέντε. Ἐρρέθη προσέτι, πιθανῶς ὑπὸ μυθογράφων, θαυμάσια ἐπιδικώντων ἀκούσματα (Cic. Fin. V. 29, 87), ὅτι αὐτὸς ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν. Ἐπίσης καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐμύθη τὰ μυστήρια τῶν Μάγων στηρίζεται μόνον ἐπὶ παρεξηγήσεως χωρίου τοῦ Ἡροδότου (H, 120). Ἄλλοι δὲ τὸν φέρουσι καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Γυμνοσοφιστὰς ἐν τῇ Ἰνδικῇ. Ὅτε δ' ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέχων τοῦ πολιτεύεσθαι, παρὰ τὰς προτροπὰς τῶν συμπολιτῶν του, ἐπεδόθη εἰς φιλοσοφικὰς καὶ φυσικοῖστορικὰς σπουδὰς, καὶ ἀπεβίωσε λίαν προβεβηκῶς, τῷ 361 π.Χ. Διδάσκαλος αὐτοῦ ἦν ὁ Λευκιππος, καὶ οἱ δύο ὁμοῦ θεωροῦνται ὡς οἱ πρῶτοι ἰδρυταὶ τῆς ἄτομιστικῆς θεωρίας. Ὁ Δημόκριτος παρεδέχετο μίαν κόσμου ψυχὴν, πρώτην θείαν οὐσίαν, συγκεϊμένην ἐξ ἰδιορρυθμῶν λεπτοτάτων ἀτόμων, ἐξ ὧν προήρχοντο οἱ θεοὶ, καὶ αἱ ψυχαὶ παντὸς τοῦ ζῶντος, τρεφόμεναι διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀέρι διακεχυμένων ἐκεῖνων μορίων (Cic. N. D. I. 43, 170).

Διέφερον δὲ κατ' αὐτὸν αἱ οὐσαὶ μόνον κατὰ ποσότητα, οὐχὶ καὶ κατὰ ποιότητα, καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ διδασκάλου του ἐλέγετο: «Στοιχεῖται μὲν τὸ πλῆρες καὶ τὸ κενὸν εἶναι φασί, λέγοντες τὸ μὲν ὄν, τὸ δὲ μὴ ὄν.» Διέκρινε δὲ μεταξύ ἀντιλήψεως καὶ ὑπάρξεως, διίσχυρίζόμενος ὅτι κατὰ τὴν πρώτην μόνον (νόμῳ) ὑπάρχει ψῦχος καὶ θερμῆ, τὸ σκληρὸν ἢ μαλακὸν, γλυκὺ ἢ πικρὸν κατ' ἀλήθειαν δὲ (ἐτεῆ) οὐδὲν ἕτερον ὑπάρχει· ἢ τὰ ἀδιαιρέτα μόρια καὶ τὸ κενόν. Τὴν ψυχὴν ἔλεγε συνισταμένην ἐξ ἀτόμων σφαιροειδῶν, καὶ ἐνεκύψεν εἰς τὰ περὶ ἀνθρωπίνης συνειδήσεως καὶ αἰσθήσεως, ἣν ἐξήγει παραδεχόμενος ὅτι αἱ λεπταὶ ἐπιφάνειαι ἀποσπῶμεναι ἐκ τῶν ἀντικειμένων, εἰσέρρουσι εἰς τὰ αἰσθητήρια. Διείναιτο προσέτι ὅτι τὰ ὄντα διατέλουν εἰς ἀέναον κίνησιν ἐν τῷ κενῷ, διὸ καὶ ἄπειροι ὑπάρχουσι κόσμοι, διάφοροι κατὰ μέγεθος (Cic. Acad. pr. 17, 55) καὶ κατ' ἀποστάσεις, τινὲς οὐδ' ἤλιον ἔχοντες οὐδὲ σελήνην, ἄλλοι μεγαλητέρους τῶν ἡμετέρων, καὶ ἄλλοι πλείονας· καὶ τινὲς μὲν διατελοῦσιν εἰς αὐξήσιν, ἄλλοι δ' εἰς μείωσιν, καὶ τινες στεροῦνται καὶ ζῶν καὶ φυτῶν καὶ ὑγρασίας. Τὰ δ' ἄτομα εἰσὶ πάντοτε ὅμοια τὴν ποιότητα, ἀλλὰ τὸ σχῆμα διάφορα· ἢ δὲ συνεχούσα καὶ συνδυάζουσα αὐτὰ δύναμις ἐστὶν οὐχὶ σκεπτομένη, ἐπίγνωσις καὶ λογικὸν κεκτημένη τις ἀρχή, οὐχὶ νοῦς, ἀλλὰ τυφλὴ σύμπτωσις ἢ αὐθαίρετος τύχη. Ἡ ὑλιστικὴ αὐτοῦ αὕτη δοξασία ἀπέχρουε τὴν ὑπαρξίν τῆς τὸ πᾶν διεπούσης προνοίας, καὶ ὅμως οὐχ ἦττον παρεδέχετο ἐκ θείας οὐσίας προερχόμενα εἶδωλα, ἀγαθὰ καὶ κακά, καὶ ἄλλα κακῶς, διὰ τοῦ σώματος εἶτε ἐν ὄνειρῳ εἶτε ἄλλως εἰς τὴν ψυχὴν εἰσχωροῦντα, καὶ τῇ ὁράσει ἢ τῇ ἀκοῇ αἰσθητὰ, πολλὰκις ὡς μαντεῖον τὸ μέλλον προλέγοντα. Σκοπὸν δὲ πάσης ἀντιλήψεως παρεδέχετο ἦν καλεῖ εὐθυμίαν ἢ καὶ δι' ἄλλων παντοίων ὀνομάτων, οὐχὶ σωματικὰς ἐννοῶν ἀπολαύσεις, ἀλλὰ μᾶλλον

ἠθικὴν φυγῆς ἡρεμίαν, «καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας ἢ ἄλλου τιγὸς πάθους.» Διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς παραδόσεως ὠνομάσθη γελασῆνος, ὁ ἀειγελῶν, ὡς κατ' ἀντίθεσιν αὐτοῦ ὁ Ἡράκλειτος ἐρρέθη ὁ ἀεικλαίων. Μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του μνημονεύεται ὁ «μικρὸς διάκοσμος.» Περιλαμβάνον δ' αὐτὰ τὴν ἠθικὴν, φυσικὴν, φυσικὴν ἱστορίαν, μαθηματικά, τεχνικὴν, μουσικὴν, γεγραμμένα εἰς ὕψος ἀνθρῶν καὶ σχεδὸν ποιητικόν, ἀλλ' οὐχὶ ἀπηλλαγμένον Ἀθηρητικῶν ἰδιωτισμῶν (Cic. Or. XX). Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων Θρασύλειος τις συνέλεξε καὶ διήρесе αὐτὰ εἰς τετραλογία ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξέλιπον, καὶ μόνον ἐλάχιστα τινὰ αὐτῶν ἀποσπάσματα διεσώθησαν.

— 2) Ἀρχιτέκτων, περὶ τὰ 400 π. Χ. πρῶτος χρῆσιν ποιησάμενος τῆς ἀψίδος, καὶ μετ' Ἀναξαγόρου γράψας περὶ τῆς σκηνηκῆς διασκευῆς (Vit. VII, Praef. II).

Δημοσθένης, 1) Ἀλκισθένης, Ἀθηναῖος, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 426 π. Χ., περιέπλευσε τὴν Πελοπόννησον μετὰ 30 πλείων πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν πρὸς δυσμὰς συμμάχων πόλεων, ἐλεηλάτησε τὴν Λευκάδα, καὶ ἐκινήθη κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἐλπίζων ἐκεῖθεν καὶ διὰ τῆς Φωκίδος νὰ εἰσβάλη εἰς τὴν Βοιωτίαν· ἀλλ' ἀποτυχὼν, ἀπέπεμψε τὸν στόλον εἰς Ἀθήνας, αὐτὸς δ' ἔμεινεν εἰς Ναύπακτον, φοβούμενος τὴν ὀργὴν τοῦ δήμου (Θουκ. Γ, 91—98). Ἐκεῖ δὲ προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Εὐρυλόγου, ἐνίκησεν αὐτὸν, καὶ εἶτα αὐθις κατὰ κράτος, εἰς Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν, καὶ ἐπέφερε διχοστασίαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς, ἐπιτρέψας μόνον εἰς τοὺς Σπαρτιάνους ν' ἀπέλθωσιν ἀνεόχλητοι, τοὺς δ' Ἀμβρακιώτας εὐκόλως κατατροπώσας (Θουκ. Γ, 102, 107). Ἐπανελθὼν δὲ τότε εἰς Ἀθήνας, ἐξεστράτευσεν αὐθις τῷ 425, ἐκυρίευσεν τὴν Πύλον ἐν Μεσ-

σηνία, ἐνέκλεισεν εἰς τὴν νῆσον Σφακτηρίαν τοὺς αὐτὴν κατέχοντας Σπαρτιάτας ὀπλίτας, καὶ ἐβίασεν αὐτοὺς νὰ παραδοθῶσι, συμπράκτορα ἔχων καὶ τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα (Θουκ. Δ, 21). Μετὰ ταῦτα ἀπέτυχεν προσβαλὼν τὰ Μέγαρα, ἀλλ' ἐκυρίευσεν τὸν λιμένα αὐτῶν, τὴν Νίσαιαν (Θουκ. Δ, 66). Ἐν Σικελίᾳ δὲ, δεινωθείσης τῆς θέσεως τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἄφριξιν τοῦ Σπαρτιάτου Γυλίππου, ἐπέμψθη ἐκεῖ εἰς βοήθειαν τοῦ Νικίου τὸ πρῶτον ὁ Εὐρυμέδων (τῷ 414), καὶ τὸ ἐπιὸν ἔτος (413) ὁ Δημοσθένης μετὰ στόλου. Ἀλλ' ἡ κατὰ τῶν Ἐπιπολῶν, ἀκροπόλεως τῶν Συρακουσῶν, προσβολὴ τῶν Ἀθηναίων ἀπέτυχεν, καὶ ὁ Δημοσθένης ἐπρότεινε ν' ἀποσυρθῇ ἐκεῖθεν ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος. Ὁ Νικίας ὅμως, ἐκ δεισιδαιμονίας δι' ἐπεληθούσαν ἔκλειψιν σελήνης, τῆς καταλλήλου στιγμῆς μὴ ἐπωφεληθεὶς, ἀπώλεσε τὸ πρῶτον τὸν στόλον, καὶ εἶτα καὶ τοῦ στρατοῦ κατὰ κράτος νικηθέντος, ἡχμαλωτίσθη καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Δημοσθένου, καὶ ἀμφότεροι ἐθανατώθησαν ὑπὸ τῶν ἐξαγριωθέντων Συρακουσίων, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 413 (Θουκ. Ζ, 42). Ἐν γένει δ' ἦν ὁ Δημοσθένης δραστήριος καὶ ἐπιχειρηματίας, οὐχ ἤττον ὅμως συνετὸς καὶ προβλεπτικὸς, στρατηγικὰ σχέδια ἐπινοῶν, καὶ ἡξέυρων τὴν στιγμὴν πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν νὰ ἐκλέγη, καὶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἀπροσδοκῆτως νὰ ἐπιπίπτῃ, ἐπιδεξίως εἴτε τῶν ὀπλιτῶν εἴτε τῶν ψιλῶν χρῆσιν ποιούμενος. Πολιτικὴν ἐπιρροὴν δὲν ἐξήσκει, οὐδὲ διηθύνεν αὐτὸς τὰς περὶ τοῦ πολέμου ἀποφάσεις τῶν Ἀθηναίων. Ἦτο δὲ χαρακτήρος ἀνεπιλήπτου, καὶ οὕτως αὐτὸς τὸν παριστᾶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ἴππευσι. — 2) Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς, γεννηθεὶς πιθανῶς ἐν Ὀλ. 98, δ' (385 π. Χ.), ἐκ γονέων πλουσίων, ἀπώλεσε τὸν πατέρα του ἐπταετῆς ὄν, τὴν δὲ περιουσίαν του δι' ἀπίστου διαχειρίσεως τῶν ἐπιτρόπων του. Τὴν ρητορικὴν ἐδιδάχθη κυρίως παρὰ τῷ Ἰσαίῳ, ἐπὶ διδάκτορις μυρίων

δραχμῶν, καὶ δι' ἐπιμόνου ἐπιμελείας ὑπερ-
νίκησε τὴν ἀσθένειαν τοῦ τε σώματος καὶ τῶν
φωνητικῶν του ὀργάνων, Διηγοῦνται ὅτι ἵνα
βιάζηται νὰ μένη οἴκαδε μελετῶν, ἔκειρε
τὸν ἥμισυν πάγωνά του, καὶ ἵνα θεραπεύσῃ
τὴν τραυλότητα τῶν ὀργάνων του ἐλάμβανε

Ὀλυνθιακοῦς καὶ Φιλιππικοῦς αὐτοῦ
λόγοις, ὡς ἀπειλοῦσαν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐλευ-
θερίαν. Ἀλλὰ δὲν ἀπέφερε πᾶν τὸ ἀποτέλεσμα
ὃ ἐπεδίωκε, διότι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν εἶχεν
ἤδη πολὺ ἐκπέσει τῆς προτέρας αὐτοῦ δρα-
στηριότητος, οὐδὲ στρατηγόν τινα εἶχεν ἐφά-

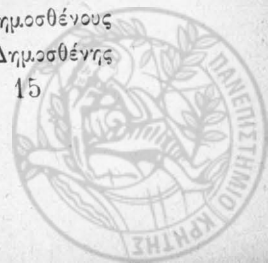
μικροὺς χάλικας εἰς τὸ στόμα, καὶ εἰς τὸ
παραθαλάσσιον, ἀπέναντι τῆς βοῆς τῶν
θραυομένων κυμάτων, ἀπήγγελλε μεγα-
λοφῶνως (Πλουτ. Δμσθ. Δ. ΣΤ). Ἡ πρώ-
τη αὐτοῦ δημηγορία ἦν ἡ κατὰ τοῦ ἐπι-
τρόπου του Ἀφόβου καὶ τοῦ συγγενοῦς
αὐτοῦ Ὀνήτορος. Ἀλλὰ, καὶ τοὶ κατα-
δικασθέντες ἐκείνου, ὁ Δημοσθένης οὐδό-
λως ἐπανακτήσατο τὴν περιουσίαν του·
προσέτι ἡ δίκη αὕτη ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ
τὸν ἰσχυρὸν ἐν Ἀθήναις Μειδίαν, ὅστις
βιαίως εἰσέβαλεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δη-
μοσθένους, καὶ κατεδικάσθη μὲν, ἀλλὰ
κατώρθωσεν ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη νὰ διαφύγῃ τὴν
ποινήν του, καὶ μάλιστα, τῷ 354 π. Χ.,
ὅτε ὁ Δημοσθένης ἀνεδέχθη τὴν Διονυσια-
κὴν χορηγίαν, ἐτόλμησε νὰ ἐπιτεθῇ κατ'
αὐτοῦ. Καὶ ταύτην δὲ τὴν δίκην κατώρ-
θωσεν ἐπὶ μακρὸν ν' ἀναβάλλῃ, μέχρις οὗ
διὰ παρακλήσεων ἔπεισε τὸν Δημοσθένην
ν' ἀποστῆ αὐτῆς. Ἠναγκάσθη δ' αὐτὸς εἰς
τοῦτο ἐνορῶν ὅτι οὐδὲν ἐδύνατο κατὰ τῆς
ἐπιρροῆς τοῦ ἀντιπάλου τοῦ ὀδ' ἐχθροῦ του
Αἰσχίνης τὸν διέβαλεν ὅτι ἔπραξεν οὕτω
δωροδοκῆεις 30 μναῖς (3000 δρ.) Περὶ τὸν
αὐτὸν χρόνον (355) ἠγόρευσε κατὰ Λε-
πτίνου καὶ Ἀνδροτίωνος, καὶ διὰ
τῶν τοιούτων λόγων παρεσκευάσθη βαθμη-
δὸν εἰς τὸ μέγα αὐτοῦ πολιτικὸν στάδιον,
ἀρχόμενον ἀφ' οὔτου Φίλιππος ὁ Μακεδὼν
ἀνεμίγη δραστηρίως εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος.

Δημοσθένης ὡς ῥήτορ. Ἀγάλμα ἐν τῷ Βατικανῷ.

Ἡδὴ ἀπὸ τοῦ 358 εἶχεν οὗτος ἀρχίσει προ-
βάλλων καὶ κυριεύων τὰς βορείους τῶν Ἀθη-
ναίων κτήσεις, ὡς τὴν Ἀμφίπολιν, τὴν Πύδναν,
τὴν Ποτίδαιαν, τὴν Μεθώνην. Τὴν ταπεινώσιν
δὲ ταύτην καὶ ἐξασθένεισιν τῶν Ἀθηνῶν θεώ-
ρησεν ὁ Δημοσθένης καὶ ἐκήρυξεν ἐν τοῖς

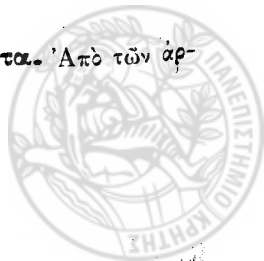
μιλλῶν τοῦ Φιλίππου, καὶ προσέτι ἀντετάχθη
τῷ ῥήτορι ἀντίπαλος οὐκ εὐκαταφρόνητος ὁ Αἰ-
σχίνης (ῖδ'), κηρυχθεὶς φίλος τῶν Μακεδόνων,
εἰ καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ὑπὲρ τοῦ Δημοσθένους
ἔκλινε μᾶλλον. Τῷ 345 ὁμοῦς ὁ Δημοσθένης

συνεβούλευε τὴν μετὰ τοῦ Φιλίππου εἰρήνην, βλέπων τῆς πόλεως τὴν ἀδυναμίαν, καὶ προσῆπτεν εἰς τὸν Αἰσχίνην ὅτι ἤθελε τοῦ πολέμου τὴν ἐξακλουθῆσιν μόνον ἵνα συμπληρωθῇ τῶν Ἀθηνῶν ἡ καθυπόταξις εἰς τοὺς Μακεδόνας, καὶ τῷ 343 ἐπανελάβε τὴν κατηγορίαν του. "Ὅτε δὲ μετ' ἄλλα δύο ἔτη ἀπειλητικώτερος ἐπῆλθεν ὁ Φίλιππος, ἐπέδιωξεν ὁ Δημοσθένης γενικὴν κατ' αὐτοῦ συμμαχίαν, καὶ κατὰ συμβουλήν αὐτοῦ ἐστάλη ὁ Φωκίων εἰς Εὐβοίαν, καὶ ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν τοὺς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐγκατασταθέντας τυράννους. Διὰ ταύτας δὲ καὶ τὰς ἄλλας προσπαθείας του, ὧν ἀποτέλεσμα ὑπῆρξαν μετὰ ταῦτα αἱ ἐν Περίνθῳ καὶ Βυζαντίῳ νῆκαι, τῷ ἀπενεμήθῃ τῷ 340 χρυσοῦς στέφανος εἰς τὰ Διονύσια. Καὶ ὑπὲρ τῆς οἰκονομικῆς δὲ διαχειρίσεως καὶ τῆς ὑπὲρ τοῦ νευτικῆς δαπάνης τῶν πρὶν κατασπαταλωμένων χρημάτων πολὺ ἐμερίμνησεν. Ἀλλὰ κατ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔτος, ὅτε ὁ Αἰσχίνης ὡς Πυλαγόρας εἰς τοὺς Δελφούς πεμφθεὶς, προὔκάλεσε τὸν δεῦτερον ἱερὸν πόλεμον, καὶ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Φιλίππου κατ' αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν, πάντων καταπλαγέντων, μόνος ὁ Δημοσθένης ἔμεινεν ἀπότρητος, καὶ ἐκ τοῦ βήματος εἰς περισκεψίαν τοὺς Ἀθηναίους προτρέπων, ἐπέφερε τὴν Ἀττικοβοιωτικὴν συμμαχίαν, ἣτις καὶ δις τὸ πρῶτον ἐνίκησε. Τῷ 338 ὁμοῦς ἐπῆλθεν ἡ φοβερά ἤττα ἐν Χαιρωνείᾳ, ἐνθα καὶ ὁ Δημοσθένης ὡς ὀπλίτης ἐπολέμησε, καὶ εἴτα παρὰ πάσας τὰς ἀντιπράξεις τῆς μακεδονικῆς μερίδος, αὐτὸς ἐξελέγη ἵνα ἀπαγγεῖλῃ τῶν πεσόντων τὴν ἐπιτάφιον, καὶ ὁ Κτησιφῶν ἐπρότεινε νὰ τῷ δοθῇ αὖθις χρυσοῦς στέφανος καὶ ν' ἀνακηρυχθῇ εἰς τὰ Διονύσια. Ἀλλ' ὁ Αἰσχίνης ἀντεξάνεστη, κατώρθωσε ν' ἀναβληθῇ ἐπὶ ὀκτὼ ὅλα ἔτη ἡ ἀπόφασις, καὶ τότε, ὀμιλήσας «κατὰ Κτησιφῶντος» ἀπεκρούσθη διὰ τοῦ λόγου τοῦ Δημοσθένους τοῦ «περὶ στεφάνου», καὶ καταδικασθεὶς, ἐξωρίσθη. Καὶ μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Φιλίππου νέαν διεπράξατο ὁ Δημοσθένης ἀντι-

μακεδονικὴν συμμαχίαν, ἣν ὁμοῦς διέλυσε ὁ Ἀλεξάνδρος, ἐπιπεσὼν κατὰ τῶν Θηβῶν, καὶ μόλις διὰ μεσιτείας τοῦ Δημάδου ἀπεσοβήθη ἡ ἀπαιτηθεῖσα παράδοσις τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Λυκούργου. "Ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ἄρπαλος ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀπαγαγὼν ἐκ Βαβυλῶνος τὸ ταμεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξεγείρῃ τὴν πόλιν κατὰ τῶν Μακεδόνων, οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Δημοσθένους κατηγορήσαν καὶ αὐτὸν ὡς δωροδοκηθέντα, καὶ κατώρθωσαν νὰ καταδικασθῇ εἰς πρόστιμον, ὃ μὴ ἀποτίσας, ἐφυλακίσθη καὶ ἐδραπέτευσε μετὰ βαρείας καρδίας διὰ τῆς πατρίδος του τὴν ἀγνωμοσύνην. "Ὅτε δ' ἠγγέλθη τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ θάνατος, τῷ 323, ἀνεσκίρτησε πᾶσα ἡ Ἑλλάς, ὁ Δημοσθένης πανταχοῦ ἐκήρυττε τὴν κατὰ τῶν Μακεδόνων ἐξέγερσιν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, πέμψαντες τριήρη, ἀνεκαλέσαντο αὐτὸν πανηγυρικῶς (Πλούτ. Δμοθ. ΚΖ). Μετὰ τὴν νίκην ὁμοῦς τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κρατεροῦ, κατηγορήθησαν ὁ Δημοσθένης μετὰ τῶν φίλων του, καὶ προτάσει τοῦ Δημάδου καταδικάσθησαν εἰς θάνατον. Τότε δὲ κατεφυγεν ὁ Δημοσθένης εἰς τὴν νῆσον Καλαυρίαν (ν. Πόρον) εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἐλθόντων τῶν Μακεδόνων καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν συλλάβωσι, φαρμακευθεὶς ἠτόκτονησε (Πλούτ. Δμοθ. ΚΘ) τῇ 15 Ἰουανειῶνος τῆς 114, γ' Ὀλυμπ. (30 Σεπτμ. 322 π. Χ.). Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν τὴν μνήμην αὐτοῦ στήσαντες αὐτῷ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀνδριάντα χαλκοῦν. Αἱ δημηγορίαι τοῦ Δημοσθένους, πρότυπα δεινότητος περὶ τὸν λόγον, καὶ ἐντόνου οὐχὶ δὲ πεφουσημένης, ἀλλ' ἐμβριθεῦς εὐγλωττίας, μεγλορηθόμενες ἐν τῇ ἀφελείᾳ των, ἔνταχνοι ἀλλ' οὐχὶ ἐπιτετηθευμένα, εἰσὶ συγχρόνως ἡ πιστὴ εἰκὼν τοῦ ὕψους τῆς διανοίας καὶ τῆς εὐγενείας τῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων του. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον 65 ἐξ αὐτῶν, διετηρήθησαν δὲ 61, ἐξ ὧν τινες ἐκρίθησαν μὴ γνήσια.

Δημοτικά ἔξσηματα. Ἀπὸ τῶν ἀρ-

χαϊοτάτων χρόνων ἡ ποιητικὴ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ φαντασία καὶ αἰσθησις παρήγε παρ' αὐτῷ ἀφελῆ καὶ ἀνεπιτήδευτα δημοτικά ἄσματα, εἴτε θρησκευτικοῦ χαρακτήρος, εἴτε εἰς τὸν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἢ τὸν κατ' οἶκον βίον ἀναφερόμενα, μετὰ ταῦτα καὶ ὑπὸ τῆς ἐντέχνου ποιήσεως ἐπὶ τὸ τελειότερον καλλιεργηθέντα. Τοιοῦτος ἦν ὁ γοερός Αἴλινος, ἢ καὶ Οἰτόλινος, (ἦτοι θάνατος τοῦ Λίνου) (Παυσ. Θ, 29), ἐκ τοῦ «Αἴ Λίνε,» ὡς ἤρχιζε καὶ ἔληγε θρηγῶν τις εἰς τὸν Λίνον, τὸν ἐν ἀκμῇ νεότητος ὑπὸ τῶν κυνῶν σπαραχθέντα. Ἐν Ὀμήρῳ (Ὀλ. Ε, 569) ὁ Λίνος ψάλλεται κατὰ τὸν τρυγητὸν, καὶ ἴσως συγγενὲς τῷ ληνός, ἦν συμβολικὴ ἐπωνυμία τῆς ἀκμῆς τοῦ ἔτους, ἀπὸ τῶν κυνικῶν καυμάτων ἀρχομένης νὰ ἐκκλίνη. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ὁ Λίνος ἐπροσωποποιήθη εἰς ποιητὴν, διδάσκαλον τοῦ Μουσαίου. Καὶ ἄλλα δὲ ὑπὸ ἄλλα νεανιῶν ὀνόματα ἐψάλλοντο ὅμοια ἐλεγεῖα πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς ἀναλόγους περιστάσεις, ὡς ὁ Ἰάλεμος, ὁ Σκέφρος ἐν Τεγέᾳ, ὁ Λιτιεργῆς ἐν Φρυγίᾳ ἐπὶ τοῦ θερισμοῦ ψαλλόμενος, ὁ Βόρμος, παρὰ τοῖς ἐν τῷ Εὐξείνῳ Μαρυανδινοῖς. Τοιαῦτα εἰσὶ καὶ τὰ εἰς Ἄδωνι ἄσματα, καὶ τούτοις συγγενῆ καὶ τὰ εἰς νεκροὺς μοιρολόγια, οἱ θρηνοὶ (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 720). Θρησκευτικὰ ἄσματα ἦσαν οἱ παιᾶνες πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, πίστιν, εὐγνωμοσύνην, ἐλπίδας ἐκφράζοντες (Ὀμ. Ἰλ. Α, 473. Χ, 391. Ὑμν. πρὸς τὸν Ἀπόλλ. Πῆθ. 336), ἢ ὕμνουντες ἐπικῶς τὸν θεὸν καὶ τὰς πράξεις του. Ἐκ μεταγενεστέρων χρόνων γνωστοὶ εἰσιν, ἐντέχνως συντεταγμένοι, πρὸ πάντων ὕμνοι εἰς τὸν Διόνυσον, ἐξ ὧν ἀνεπτύχθη βαθμηδὸν ἡ δραματικὴ. Θρησκευτικοῦ χαρακτήρος ἦσαν καὶ οἱ Ὑμέναιοι (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 493). Καὶ πολλὰ δὲ καὶ παντοῖα ἄλλα οἰκιακὰ καὶ δημοτικά ἄσματα μνημονεύονται παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, οἶον τὰ πρὸς ὄρχησιν, τὰ διὰ τὰ παιδία, αἱ καταβαυκαλίσεις διὰ τὰ βρέ-

φη, τὰ τῶν χελιδόνων, τὰ τῶν μυλωθρῶν, τῶν κωπηλατῶν, τοῦ ληνοῦ, τὰ τῶν ἐπαιτῶν, ἢ Εἰρεσιῶν (ἴδ. Πυανέψια). Καὶ τὰ σκολιὰ δὲ ἦσαν ὠδαὶ τῶν οἴνοποτῶν, καὶ βουκολικὰ ἐψάλλοντο ἄσματα, ἐξ ὧν ἀνεπτύχθη ἔπειτα ἡ βουκολικὴ ποίησις (ἴδ. Θεόκριτος).

Δημοφάνης, ἴδ. Ἐκδημος.

Δημοφῶν καὶ Δημοφῶν, 1)

ἴδ. Δημήτηρ. — 2) Υἱὸς Θεσέως καὶ Φαίδρας, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν (ἴδ. Διομήδης), κατὰ τὰς μετὰ τὸν Ὀμηρον παραδόσεις συνεξεστράτευσεν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀκάμαντος (ἴδ.) εἰς τὴν Τροίαν, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν μάμμην του Αἴθραν, ἣτις ὡς δούλη εἶχε παρακολουθήσει ἐκεῖ τὴν Ἑλένην (Ἰλ. Γ. 144. — Παυσ. Ι, 25, 3). Κατ' Ὀρίδιον (Her. II), ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του ἐμνηστεύθη Φυλλίδα, τὴν θυγατέρα Σίθωνος τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν, ἀπῆλθε δὲ πρὸ τοῦ γάμου εἰς τὴν πατρίδα του ὅπως διατάξῃ τὰ καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέστρεψε κατὰ τὴν ὀρισμένην προθεσίαν, ἡ Φυλλίς ἀπηγχονίσθη καὶ μετεμορφώθη εἰς δένδρον. Ὑπὲρ τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπερμαχίσας ὁ Δημοφῶν ἐν Ἀθήναις, ἐφόρευσε τὸν καταδιώκοντα αὐτοὺς Εὐρυσθέα (Εὐριπ. Ἡρακλειδαί).

Δημοχάρης, ἀνεψιὸς (υἱὸς ἀδελφῆς)

τοῦ ρήτορος Δημοσθένους, ὑπ' αὐτοῦ διδαχθεὶς, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ δραστηρίως ἀντιταχθεὶς εἰς τὴν Μακεδονικὴν φατρίαν (Πλούτ. Δημοθ. ΚΑ. Δμτρ. ΚΔ). Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς, τὴν δημοκρατίαν αὐθις ἐγκαταστήσας ἐν Ἀθήναις, ὑπεστήριξε καὶ αὐτὸν διὰ τῆς ἐπιρροῆς του. Ἀλλὰ τῷ 303 ἐξεβλήθη τῶν Ἀθηνῶν, ἐπανῆλθεν ὅμως τῷ 298, καὶ αὐθις ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δημητρίου, ὠχύρωσεν τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπροσπάθησεν νὰ τὰς ἐνισχύσῃ, τὰ οἰκονομικὰ καὶ τὴν διοίκησιν αὐτῶν ἐπὶ τὸ τακτικώτερον ἀνοργανίσας. Ἐπέμφθη δὲ καὶ πολλάκις πρέσβυς πρὸς διαφόρους τῶν Μακεδόνων ἡγεμόνων. Ἀπεβίω-

σε δὲ, φαίνεται, τῷ 280 π. X. (Πολύ. ΙΗ, 13). Ὁ εὐγενὴς πατριώτης ἔγραψε καὶ ἱστορίαν τῶν κατ' αὐτὸν χρόνων, εἰς τὸλάχιστον 21 βιβλία (Cic. Brut. LXXXIII), μὴ διασωθεῖσαν (Πλούτ. Δμσβ. Α.).

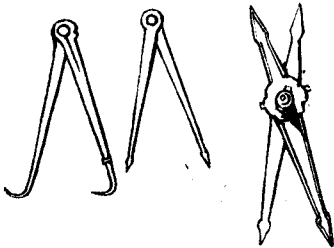
Δημῶναξ, Κύπριος, γεννηθεὶς πιθανῶς τῷ 90 μ. X., ἤκμαζεν ἐπὶ Ἀδριανοῦ, φιλόσοφος στωϊκός, ἐπὶ τὰ ἔχνη βαιῶν τῶν Κυνηκῶν, τὴν αὐτάρκειαν πρεσβεύων καὶ ανεξαρτησίαν ἀπὸ ἐξωτερικῶν ἀπολαύσεων, ὡς ἐπιφέρουσαν τὴν ψυχικὴν ἡρεμίαν. Ἡθελε, πρῶτος διδάσκων, νὰ ἐπιφέρει τὴν βελτίωσιν τῶν συγχρόνων του· καὶ ἐπολιτεύετο δὲ, πολλῆς ὑπολήψεως ἀπολαύων. Ἐκατοντούτης σχεδόν, ἵνα ἀποφύγη τὰς ἀσθενείας τοῦ βαθέος γήρωτος, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἀρνούμενος τροφήν, καὶ ἐνεταριάσθη μεγαλοπρεπῶς, δημοσίᾳ δαπάνῃ, τῶν φιλοσόφων φερόντων τὸ φέρετρον εἰς τὸν τάφον, ἡ δὲ λιθινὴ εἶδρα ἐφ' ἧς ἐκάθητο ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερά. Φίλος τις τοῦ Λουκιανοῦ συνέγραψε τὰ περὶ αὐτοῦ.

Δία, 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Νάξου (Διόδ. Ε, 50). — 2) Ἰδ. Κρήτη.

Διάβαθρον, εἶδος ὑποδήσεως γυναικείας (Εὐστ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. Ε, 3), ἣν ὁ Πολυδεύκης (Ζ, 90) ἐσφαλμένως λέγει κοινήν εἰς τὰ δύο φύλα.

Διαδατήρια, ἰδ. Ἀθηναῖα.

Διαδότης, εἰς χρῆσιν τῶν γεωμετρῶν,

Εὑρέθησαν ἐν Πομπηεῖ.

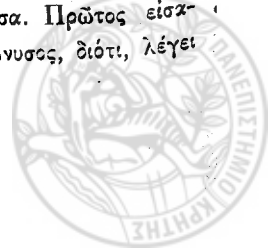
ἀρχιτεκτόνων, γλυπτῶν, διαφόρων σχημάτων κατὰ τὴν διάφορον χρῆσιν.

Διαγόρας, 1) Ρόδιος, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλλήνων ἀθλητῶν, σύγχρονος

τοῦ Πινδάρου, ἀναθέντος αὐτῷ τὴν ζ' ὄδὴν τῶν Ὀλυμπίων. Ἦν δὲ περιουδονίκης, ἦτοι νικητὴς καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας μεγάλους ἀγῶνας, καὶ παρώτρυνε καὶ τοὺς υἱοὺς καὶ τοὺς ἐγγόνους του ν' ἀκολουθήσωσι τὰ ἔχνη του. Ὅτε ἐν Ὀλυμπίᾳ δύο τῶν υἱῶν του συγχρόνως ἐνίκησαν, τῷ ἐπέθηκον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τοὺς στεφάνους οὓς ἐκέρδησαν, καὶ τὸν περιήγαγον μεταξὺ τοῦ ἐπευφημοῦντος πλήθους, ρίπτοντος εἰς αὐτὸν στέφανα ἐξ ἀνθέων. Εἰς δὲ Σπαρτιάτης τῷ ἐφώνησε τότε: «Ἀπόθανε, Διαγόρα. Εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν δύνασαι ν' ἀναβῆς» (Πλούτ. Πελλπδ. ΕΓ. — Cic. Tusc. I, 46, III). Ἀνδριάς δ' αὐτοῦ ἰδρύθη ἐν Ὀλυμπίᾳ. — 2) ὁ ἐπικληθεὶς ἄθεος, υἱὸς Τελεκλείδου, ἐκ Μήλου, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου, Σιμωνίδου, Δημοκρίτου, Πρωταγόρου καὶ Σωκράτους, κατὰ τὸ μέσον τοῦ δ' αἰῶνος π. X., ἔζησε τὸ πλεῖστον ἐν Ἀθήναις. Ἐπὶ τῆς πρώτης νεότητός του ποιητὴς, ἔγραψεν ὕμνους καὶ διθυράμβους· εἶτα δ' ἐπεδόθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ὁπαδὸς γενόμενος τοῦ συστήματος τῶν ἀτόμων τοῦ Δημοκρίτου, καὶ κηρυχθεὶς κατὰ τοῦ παραδεδεγμένου θρησκευματος, ἀρνούμενος τὴν ὑπαρξίν τῶν θεῶν, καὶ περιφρονητὴς τῶν μυστηρίων, ἃ, μυθεῖς, διέδιδε καὶ ἐχλεύαζε, καὶ ἀπέτρεπεν ἄλλους τῆς εἰς αὐτὰ πίστεως. Ἄλλοί οἱ Ἀθηναῖοι παροργισθέντες, ἐξηφάνισαν τὰ συγγράμματά του, προέγραψαν αὐτὸν, καὶ ἐθνετο τιμὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, φυγόντος εἰς Κόρινθον (Ἀριστφ. Ὀρν. 1073, καὶ Σχόλ.), ἔνθα καὶ φαίνεται ὅτι ἀπέθανε (Cic. N. D. I, 1, 2, 23, 63, 42, 117. III, 37, 89). Δύο μικρὰ ἀποσπάσματα τῶν ποιημάτων του σώζονται ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν λυρικῶν.

Διαγραφεῖς, ἰδ. Ἐπιγραφεῖς.

Διάδημα ἢ μίτρα, ταινία λευκὴ, στενὴ, καὶ μόνον κατὰ τὸ μέσον εὐρυτέρα, ἐξ ἐρίου ἢ ἐκ μετάξης, περὶ τὸ μέτωπον δευόμενη, εἰς κόσμον τῶν ἡγεμόνων, ἐξ Ἀσίας δὲ πρὸ πάντων προελθοῦσα. Πρῶτος εἰσαγαγὼν αὐτὸ λέγεται ὁ Διόνυσος, διότι, λέγει

ὁ Διόδωρος (Δ, 4), ἐκ μέθης περιεδέθη τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ (Κροήδεμνον) ἔχει τὰς δύο ἄκρας κρεμαμέ-

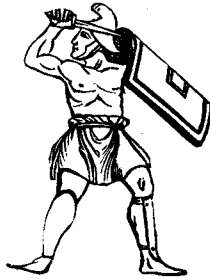
νας παρὰ τοὺς μῆνιγγας. Ἐν Αἰγύπτῳ εἶχεν ἐπειρασμένον τὸν ἱερὸν ὄφιν, ἐν Περσίᾳ περιεδεῖτο περὶ τὴν τιάραν, καὶ ἦν κυανόλευκος. Ἐπειδὴ δὲ τὸ διάδημα ὁ προσέφερον ὁ Ἀντώνιος εἰς τὸν Καίσαρα ἔγινεν αἰτία τοῦ θανάτου αὐτοῦ, οἱ ἐπόμενοι αυτοκράτορες ἀπέκλεισαν ἀποτροπιαζόμενοι τὸ σύμβολον τοῦτο· τὸ παρεδέχθη δὲ πάλιν ὁ Διοκλητιανός, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τὸ ἐκόσμησε διὰ διπλῆς σειρᾶς μαργαριτῶν καὶ πολυτίμων λίθων. Καὶ οἱ νικηταί δ' εἰς τοὺς γυμνικούς ἀγῶνας περιεδέοντο τὴν κεφαλὴν δι' ὁμοίας νικητηρίου ταινίας, ὡς παρέστησε τὸν χαλκοῦν Διαδούμενον ὁ Πολύκλειτος (ἴδ.) (Δουκ. Φιλοφ. ΙΗ. — Plin. XXXI, 19, 2), οὗ λίθινα ἀπομιμήματα σώζονται.

Διαδικασία, ἐν γένει πάντα τὰ κατὰ τὴν δίκην, ἰδίως δὲ αἱ δίκαι αἱ ἀφορῶσαι τὴν διάκρισιν μεταξὺ πολλῶν ἀντιποιοιμένων τὸ αὐτὸ δικαίωμα, ἢ ἀμφισβητούντων τὴν αὐτὴν εὐθύνην. Κατέβαλλε δ' ἕκαστος τῶν εἰς τοιαύτην δίκην ἀντιγραφόμενων ἢ ἀξίωσιν ἐγειρόντων, ποσότητά τινα, ἣτις ἐκκλείτο παράστασις.

Διάδοχοι, ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἱστορικῶν οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διενεμήθησαν τὸ κράτος του. — **Διάδοχος** ἐπεκλήθη ὁ νεοπλατωνικός Πρόκλος (412 μ. Χ.), ὡς διαδεχθεὶς τὸν Συριανόν.

Διαζύγιον, ἴδ. Γάμος.

Διάζωμα, 1) διάζωμα κατιὸν ἀπὸ τῆς ὁσφύος μέχρι τῶν γονάτων, ὃ κατ' ἀρχὰς ἔφερον οἱ ἄθληται, ἔπειτα δὲ κατέλιπον οἱ Ἕλληνες, παρουσιαζόμενοι γυμνοί, ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι· ἐν χρήσει δὲ καὶ εἰς τοὺς

Ἐξ ἀρχαίου λύχνου.

ἐργάτας ἐπιπόνων ἐργασιῶν. — 2) ἴδ. Θεάτρον.

Δίαιτα, 1) τόπος διαμονῆς. — 2) Δικαστικὴ ἀπόφασις τῶν διαιτητῶν.

Διαιτηταί, δικασταὶ ἐν Ἀθήναις, οὐχὶ οἱ τακτικοί, οἱ τῆς Ἡλιαίας, ἀλλ' οἱ ἀναλογουῦντες πρὸς τοὺς σήμερον αἰρετοὺς κριτάς. Ἦσαν δὲ δύο εἰδῶν. Οἱ μὲν αὐτῶν ἦσαν δημόσιοι, ὑπερπεντηκοντούτεις ἢ ὑπερεξηκοντούτεις, κληρούμενοι ἀνὰ 44 ἐξ ἑκάστης φυλῆς καὶ ὀρκιζόμενοι (Οὐλπ. εἰς Δημ.σθ. καὶ Μειδ. 542 Rang. Ant. Hell. II, N. 1163)· ὁ δ' ἄρνούμενος περιέπιπτεν εἰς ἀτιμίαν. Οἱ παρ' αὐτοῖς διάδικοι προκατέβαλλον ἕκαστος ἀνὰ μίαν δραχμὴν, τὴν καλουμένην παράστασιν, καὶ ἐπειδὴ ἡ διαδικασία αὕτη ἦν καὶ ἐλιγδοπάπνος καὶ ἀπῆλλαγμένη πολλῶν τύπων, πολλοὶ ἐπροτίμων αὐτὴν τῆς τακτικῆς δίκης· καὶ τινὲς μάλιστα (Λεξ. ῥητ.) διῆσχυρίσθησαν ὅτι πάντες ὀφείλον νὰ ὑποβάλλωσι τὰς δίκας τῶν εἰς τοὺς διαιτητάς πρὶν τῶν δικαστηρίων· ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶν ἐσφαλμένον (Δημ.σθ. κ. Διονυσιοδ. 1288). Τῆς καταδικαστικῆς δὲ ἢ ἀποδικαστικῆς (καταδικαστικῆς ἢ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως) ἐδύνατο νὰ ζητηθῆ ἡ ἀνατροπὴ (τὴν μὲν οὖσαν ἀντιλαχεῖν) εἴτε δι' ἄλλων διαιτητῶν, εἴτε δι' ἐφέσεως εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἂνευ ἄλλων προδικαστικῶν διατυπώσεων, διότι κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης οἱ αὐτοὶ ἄρχοντες ἡγεμόνευον καὶ τῶν διαιτητικῶν καὶ τῶν ἄλλων δικαστηρίων, καὶ αἱ διὰ τὰ πρῶτα ἐνεργηθεῖσαι διατάξεις ἐφηρμόζοντο καὶ εἰς τὰ δεύτερα. — Οἱ δ' ἄλλοι διαιτηταὶ ἦσαν οἱ δι' ἐπιτροπῆς (Δημ.σθ. π. Ἀπατοῦρ.) κατ' ἀμοιβαίαν συγκατάθεσιν τῶν ἀντιδίκων ἐκλεγόμενοι. Οὗτοι ὀρκιζόμενοι, ἐδίκαζον ἐνώπιον μαρτύρων ἀνεκκλητῶς. Καὶ οἱ μὲν ὅμως καὶ οἱ δὲ τῶν διαιτητῶν ἐδύνατο νὰ καταμηνυθῶσιν εἰς τὸν δῆμον

ἐπὶ φιλοπροσώπῳ ἐτυμολογία, καὶ ὑπέκειντο εἰς βραχείας ποινὰς (Δημοθ. κ. Μειδ. 545).

Διακρία, ἴδ. Ἄττικῆ.

Διάκτορος, ἴδ. Ἐρμῆς.

Διαλεκτικῆ, παρὰ Πλάτωνι ἡ λογικῆ, ἢ ἡ μέθοδος τῆς θεωρητικῆς σκέψεως. Ὁ δ' Ἀριστοτέλης διέκρινε τὰ ἐπιστημονικὰ συμπεράσματα τῶν ἀπλῶς διαλεκτικῶν ἢ ἐπὶ πιθανότητος στηριζομένων. Οὕτω βαθμηδὸν διαλεκτικοὶ ἐπεκλήθησαν οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐν ταῖς συζητήσεσι τεχνάσματα ἐπιδιώκοντες. Εἶτα δὲ περιήλθεν ἡ ἐπωνυμία αὕτη εἰς διαφόρους φιλοσοφικὰς σχολὰς, ἰδίως τὴν Μεγαρικὴν ἢ ἐριστικὴν κληθεῖσαν, καὶ τὴν στωϊκὴν. Ἰδίως δ' ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ ὑπὸ τοῦ Καρχηδονίου Κλειτομάχου, μαθητοῦ τοῦ Καρνεάδου, ἰδρυθεῖσα σχολή.

Διαμαρτυρία, ἐν τῇ ἄττικῇ δικονομίᾳ τὸ ἐναντίον τῆς εὐθυδικίας (ἴδ.), ὅτε ὁ διάδικος ζητῆν ἢ ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς δίκην, ὡς π. χ. ἐπὶ ἀμφισθητήσεως κληρονομίας, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ προσεχέστερος συγγενής.

Διαμαστίγωσις, ἡ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφήβων μαστίγωσις πρὸ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος. Ἐπειδὴ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ὑπετίθετο ἐλθὼν ἐκ τῆς Ταυρικῆς, ἴσως τὸ βάρβαρον τοῦτο ἔθος ἦν μετρίασις μόνον τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἀνθρωποθυσιῶν, παραδεχθεῖσα ὑπὸ τῆς Λυκουργεῖου νομοθεσίας ὡς μέτρον ἀγωγῆς τῶν νέων καὶ σκληραγωγίας. Μνημονεύονται παραδείγματα ἐφήβων πεσόντων νεκρῶν ὑπὸ τὴν μάστιγα, χωρὶς οὐδὲ κραυγὴν νὰ ἐκφέρωσι. Καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἐπεκράτει ἔτι τὸ ἔθιμον τοῦτο (Πλάτ. Λυκ. ΙΗ, Ἄρστδ. 12. — Ἄθην. Η, 350. — Cic. Tusc. II, 14. V. 27).

Διάσια, μεγάλη ἐορτὴ τοῦ Μειληχίου Διὸς, ἐν Ἀθήναις πρὸς ἐξιλέωσιν πανηγυριζομένη τῇ κγ' Ἀνθεστηριῶνος ὑπὸ τὸ Ὀλυμπιεῖον παρὰ τὸν Ἴλισσὸν (Θουκ. Α, 128), δι' ἀναιμάκτων θυσιῶν.

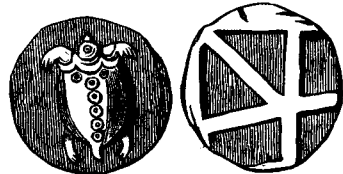
Διασκευάστος, διασκευαστής, ἴδ. Ὀμηρος.

Δίαυλος, ἴδ. Γυμνάσιον.

Διαψήφσις, ἴδ. Δῆμος.

Διδασκαλία, ὠνομάζεται τὸ θεατρικὸν πρόγραμμα, τὸ περιέχον τὸ ὄνομα τοῦ διδαχθέντος καὶ νικῆσαντος δράματος, τὰ τοῦ ποιητοῦ, τῶν ἀνταγωνισθέντων αὐτῶ, καὶ τὰ τῶν ἠθοποιῶν μετὰ τόπου καὶ χρόνου τῆς παραστάσεως· διότι διδάσκειν ἐλέγετο τὸ παριστᾶν δράματα ἀπὸ σκηνῆς. Ἐν Ἀθήναις ἀνεγράφοντο αἱ τοιαῦται διδασκαλῖαι ἐπὶ πινακῶν ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ συγγράμματα ἐξ αὐτῶν ἀρυσθέντα καὶ τὰ δράματα χρονολογικῶς διατάξαντα, μετὰ προσθήκης καὶ παρατηρήσεων φιλολογικῶν καὶ διασαφίσεων, ὠνομάσθησαν ἐπίσης διδασκαλῖαι. Πρῶτος τοιαύτην συντάξας λέγεται ὁ Ἀριστοτέλης, ὃν ἐμιμήθησαν Ἀλεξανδρινοὶ, ὡς ὁ Δικαίρχος, ὁ Καλλιμάχος, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, ὁ Ἀρίσταρχος, κτλ. ὧν πάντων ἀπωλέσθησαν τὰ συγγράμματα· ἐξ αὐτῶν δ' ἔδανεῖσθαι οἱ γραμματικοὶ καὶ σχολιασταὶ τὰς σπανίας εἰδήσεις τὰς ἀπαντωμένας εἰς τῶν δραμάτων τὰς ὑποθέσεις.

Δίδραχμον, νόμισμα ἄττικὸν σπα-

Αἰγυνητικόν.

νιώτατον, καὶ αἰγυνητικὸν, ὀλίγον μεγαλειότερον καὶ κινότερον, οὐ ἡ ἄνω εἰκὼν.

Δίδυμα, ἴδ. Μίλητος.

Δίδυμος, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων γραμματικῶν, γεννηθεὶς τῷ 63 π. Χ. ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν συγχρόνων του Χαλέντερος διὰ τὴν ἀποδιδωμένην αὐτῷ μεγάλην δραστηριότητα (Ἄθην. Δ. σ. 139, — Sen. Ep. 88). Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται 3,500 συγγράμματα, ἐν οἷς πολλὰ περὶ Ὀμήρου, καὶ ἐν τῶν πρωτίστων «περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως» πολλὰ δὲ καὶ περὶ Πινδάρου, Σοφοκλέους, Ἀριστοφάνους καὶ ἄλλων ποιητῶν, ὡς καὶ

περί τῶν ἀττικῶν ῥητόρων. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται.

Διδῶ ἢ **Ἑλισσα**, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου Βήλου, ἢ Ἀγίνωρος, ἀδελφή τοῦ Πυγμαλίωτος, διαδεχθέντος τὸν πατέρα του. Ἐνομφεύθη δὲ τὸν θεῖόν της Ἀκέρβαντα, ἢ, κατὰ τὸν Βιργίλιον (Æ. I. 343), τὸν Σιχαῖον, ἱερέα τοῦ Ἡρακλέους. Φονεύσαντος δὲ τοῦ Πυγμαλίωτος τὸν Ἀκέρβαν, ἵνα κυριεύσῃ τοῖς θησαυροῖς του, ἔφυγεν ἢ Διδῶ μετ' αὐτῶν, καὶ μετὰ πλῆθος Τυρίων κατ' ἀρχὰς εἰς Κύπρον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀφρικήν, ἔνθα παρὰ τοῦ βασιλέως Ἰάρβα ἠγόρασε τόσην χώραν ὅσην ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ δέρμα δαμάλεως· κόψασα δὲ τὸ δέρμα εἰς λεπτοτάτας λωρίδας, περιέλαβεν ἐντὸς αὐτῶν τόπον ἰκανόν, ἐφ' οὗ ἔκτισε τὸ φρούριον Βύρσαν (Βιργ. Æ. I, 338), καὶ οὕτως ᾤκησε τὴν Καρχηδόνα, τῷ 888 π. Χ. Βλέπων ὁ

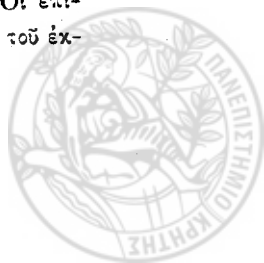
Διδῶ ἐν χειρογράφῳ τοῦ Βιργίλιου.

Ἰάρβας τὴν πόλιν ἰσχυρὰν γενομένην, ἵνα καταλάβῃ αὐτήν, ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Διδῶς, ἄλλως πόλεμον ἀπειλήσας. Ἄλλ' ἀποτροπιαζομένη τὸν γάμον μετὰ βαρβάρου, ἢ Διδῶ κατεσκευάσε πυρὰν, ἀνέθη εἰς αὐτήν, καὶ ἐνέπηξε τὸ ξίφος εἰς τὸ στήθος της (Just. XVIII, 4—7). Ὁ Βιργίλιος δὲ μετέτρεψεν ἐν τῇ Αἰνείαδι του τὴν παράδοσιν ταύτην, τὴν ἐποχὴν τῆς Διδῶς εἰς τὴν τῶν τρωϊκῶν ἀναβιβάσας, καὶ ποιήσας ὅτι αὐτὴ ἠτύοκτόνησεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς διότι ὁ Αἰνείας κατ' ἐντρολήν της Εἰμαρμένης καὶ τοῦ Διδῶς κρυφίως τὴν ἐγκατέλιπε (Æ. V). Ἦν δὲ,

φαίνεται, ἢ Διδῶ κατ' ἀρχὰς ἢ πολιοῦχος θεὰ τῆς Καρχηδόνας, ἢ αὐτὴ τῇ Ἀστάρτῃ τῶν Φοινίκων, μετὰ ταῦτα εἰς ἱστορικὸν πρόσωπον μεταποιηθεῖσα.

Διῆρες ὑπερφῶν, ἴδ. οἶκος.

Διθύραμβος, λέξις ὑποθεθεῖσα ὑπὸ τινῶν συγγενῆς τὴν παραγωγὴν μετὰ τοῦ Τίτυρος, Σάτυρος, καὶ ἐμφαινουσα ἄσμα ἐμπνεύσεως ἐξημιμένης καὶ παραώδους, ἐκ τῶν ψαλλομένων κατὰ τὴν ἐαρινὴν τοῦ Διονύσου ἑορτῆν, καὶ ἀφηγουμένων τοῦ θεοῦ τὰ ἔργα κατὰ τὴν ἱστορίαν. Τὰ ἄσματα ταῦτα ἴσως καὶ αὐτὰ μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου ἐκ Λυδίας καὶ Φρυγίας ἐλθόντα, ἔφαλλον ἀτέχνως καὶ ἀκανονίστως στίφη ἐκβεβακχευμένα ἐν Ἀττικῇ, ἐν Φωκίδι, Σικυῶνι, Κορίνθῳ, καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα μάλιστα ὁ Διόνυσος ἐλατρεύετο, μέχρις οὗ ὁ Ἀρίων (ἴδ.) ἐν Κορίνθῳ τὸν διθύραμβον ἐκανόνισε, διὰ τοὺς κυκλίους χοροὺς εἰς στροφὰς καὶ ἀντιστροφὰς αὐτὸν διαθεῖς, ὅθεν ἐξέφυ τὸ δράμα. Ἐν Ἀθήναις δὲ καὶ καθ' ἑαυτὸν ἀνεπτύχθη περαιτέρω ὁ διθύραμβος διὰ διαγωνισμῶν κατὰ τὰ Διονύσια ποιητῶν ἐπισήμων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο, οἳ ἦσαν Ὁλβίος ἐξ Ἐρμιόνης (περὶ τὰ 500 π. Χ.), ὁ Σιμωνίδης ἐκ Κέως, ὁ Πίνδαρος, κλπ. Οἱ διθύραμβοι τῶν πρώτων ἐκείνων χρόνων ἀνεπτεροῦντο μὲν καὶ αὐτοὶ ἐν ὁρμῇ ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως, ἥτις ἐπέδρα καὶ ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ ἐπὶ τοῦ ῥυθμοῦ αὐτῶν, ἀλλ' ἐμφρων δύναμις καὶ ἀξιοπρέπεια διετήρει αὐτοὺς ἐντὸς κεκανονισμένων ὁρίων. Ἀπὸ τοῦ Μηλίου Μελανιππίδου ὅμως, τοῦ νεωτέρου (415 π. Χ.), ὑπερεπήδησεν αὐτὰ ὁ Διθύραμβος· ἢ μουσικῇ, ἄρχουσα ἔκτοτε τῆς ποιήσεως, ἀπέβη ἐκτεθηλυμένη καὶ ἐπιτετηθευμένη· ἢ φαντασία ἀγαλίνωτος ἐφέρετο καὶ ἐξεφράζετο διὰ φράσεων πομπωδῶν τὴν λέξιν μᾶλλον ἢ τὴν ἔννοιαν, καὶ διὰ παραβῶλων εἰκόνων· ἢ τῶν ἀντιστροφῶν διάταξις κατηργήθη, καὶ πάντες οἱ ῥυθμικοὶ κανόνες παρημελήθησαν. Οἱ ἐπισημότεροι ποιηταὶ τῆς ἐποχῆς ταύτης τοῦ ἐκ-

τραχηλισμοῦ καὶ τῆς παρακμῆς τοῦ διθυράμβου ἦσαν ὁ ἐκ Κυθήρων Φιλόξενος, ἀποθανὼν τῷ 380 π. Χ., ὁ Ἀθηναῖος Κινεσίας καὶ ὁ Μιτυληναῖος Φρύωνος περὶ τὰ 418, ὁ Μιλήσιος Τιμόθεος, ἀποθανὼν τῷ 317, καὶ οἱ σύγχρονοι αὐτῶν Πολύειδος καὶ Τελέστης. Δι' αὐτῶν οἱ διθυράμβοι ἐξέκλιναν βαθμηδὸν εἰς μουσικούς μίμους, ἐκτελούμενους οὐχὶ πλέον ὑπὸ χορῶν, ἀλλ' ὑφ' ἐνὸς προσώπου. Καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ποιηταὶ εἶχον ἤδη ἀρχίσει· νὰ ἐκλέγωσιν ὡς ἀντικείμενα τῶν διθυράμβων τινὰ ἐκ τῆς μυθολογίας ἡρώων καὶ ἡρώιδων, ὧν αἱ πάλαι καὶ ἀπεριπέτειαι εἶχόν τι κοινὸν μετὰ τῶν τοῦ Διονύσου, καὶ τὸ παράδειγμα τούτων ἠκολούθησαν καὶ οἱ μεταγενέστεροι. Τὸ ἄριστον διθυράμβου παράδειγμα ἐστὶ τὸ τοῦ χοροῦ τῶν Βακχῶν (64 — 165) τοῦ Εὐριπίδου. Σῶζονται δὲ καὶ τινὰ ἀποσπάσματα διθυραμβογράφων, ἐκδοθέντα ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν λυρικῶν ποιητῶν (καὶ τῇ τοῦ Bergk.).

Δειπόλια ἢ **Δειπόλια**, καὶ Βουφόνια λεγόμενα, ἀρχαιοτάτη ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις, τελούμενη τῇ ἰδ' Ἀνθεστηριῶνος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ καθ' ἣν ἔθουον βοῦν πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Πολιεύς Διός. Εἰς καθιέρωσιν δὲ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ εἰς τοὺς ἀροτήρας βόας, ἐξετιθετο σῆτος καὶ κριθὴ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, καὶ ἅμα ὁ βοῦς ἔτρωγεν ἐξ αὐτῶν, ὁ ἱερεὺς τὸν ἐφόνευεν. Ἀλλ' ἅμα θύσας αὐτὸν, ἔφευγεν ἀμέσως, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐδικάζετο ἐν τῷ πρυτανεῖῳ, καὶ καταδικαζόμενος ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ πέλεκυς τοῦ δὲ βόος τὸ δέρμα ταριχευόμενον, προσεδεῖτο εἰς ἄροτρον.

Δικαιορχία, πόλις καὶ λιμὴν ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, κτισθεῖσα τῷ 521 π. Χ. ὑπὸ τῶν ἐν Κύμῃ Ἑλλήνων, καὶ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Πουτιολία.

Δικαίαιρος, ἐκ Μεσσηνίας τῆς Σικελιωτικῆς, φιλόσοφος περιπατητικὸς, μετὰ τοῦ Ἀριστοξένου καὶ τοῦ Θεοφράστου συμμαθητεύσας παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει, διητᾶτο κυρίως

ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐγράψε δὲ «βίον Ἑλλάδος,» ἥτοι ἱστορικογεωγραφικὴν περιγραφὴν τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἣ καὶ περὶ τοῦ πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ περὶ τῶν ἠθῶν αὐτῆς, παρεντιθεῖς καὶ χωρῖα ποιητῶν. Τοῦ συγγράμματος τούτου μόνον δύο ἀποσπάσματα σώζονται. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ συγγραφή «περὶ μουσικῶν ἀγῶνων,» ἴσως μέρος τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος. Ἡ δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διατηρουμένη «ἀναγραφὴ τῆς Ἑλλάδος,» ἔμμετρος, ἐκ στίχων 150 ἰαμβικῶν, οὐχὶ λίαν ἀξιολόγων, ἐστὶ πιθανώτερον ἔργον Διονυσίου τοῦ Καλλιφῶντος. Τὰ φιλοσοφικὰ δ' αὐτοῦ ἔργα, ἐπαινούμενα ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, ἀπωλέστησαν.

Δικασταὶ κατὰ δῆμους, ἐν Ἀττικῇ τριάκοντα, μετὰ δὲ τὸν Θρασύβουλον «μίσσει τοῦ ἀριθμοῦ» εἰς 40 αὐξηθέντες (Πολδ.), τοὺς δῆμους περιερχόμενοι, «κατὰ δῆμους περιϊόντες» (Ἀριστ. Πολ. Δ. 13, 2), καὶ δικάζοντες τὰ μικρὰ πλημμελήματα αἰκίας καὶ βιαιῶν καὶ ὀφειλὰς μέχρι 10 δραχμῶν (Δμοθ. Πανταίν. ΔΓ).

Δικαστήριον. Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Σόλωνος ὑπῆρχον ὀργανισμένα ἰδίως δικαστήρια ἄλλα διὰ τὴν ποινικὴν καὶ ἄλλα διὰ τὴν πολιτικὴν διαδικασίαν. Τὰ πρῶτα ἦσαν ὁ Ἄρειος Πάγος (ἴδ.) διὰ τὰ ἐκ προμελέτης φονικά, ἐδρεύων ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου αὐτῷ λόφου, καὶ οἱ Ἐφέται (ἴδ.) διὰ τὰ λοιπὰ ποινικά. Τὰς πολιτικὰς δὲ δίκας ἐδίκαζεν ἡ Ἡλιαία (ἴδ.), ἣ οἱ Ἡλιασταί, εἰς δέκα διάφορα δικαστήρια κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης κληρούμενοι. Ἐλειντο δὲ τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ. Οἱ δικασταὶ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσερχόμενοι, ἐλάμβανον ἕκαστος πινακίδα μεταλλίνην, «σύμβολον» καλουμένην, καὶ βακτηρίαν, ἃ ἐξερχόμενοι ἀπέδιδον, καὶ ἐλάμβανον ὡς μισθὸν παρὰ τῶν Κωλακρετῶν (ἴδ.) τὸ δικαστικὸν ἢ ἡλιαστικὸν λεγόμενον τριώβολον, λαμβανόμενον ἐκ τῶν πρυτανείων, ἥτοι τῶν προκαταβολῶν ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων πρὸ τῆς δίκης. Συνίσταντο

δὲ ταῦτα δι' ἕκαστον τῶν διαδίκων εἰς 3 δραχμὰς, ἂν τὸ τιμῆμα τῆς δίκης ᾖ 100—1000 δραχμῶν, εἰς 30 δὲ ἂν ᾖ ὑπὲρ τὰς 1000 μέχρι 10,000, καὶ ὁ ἠττηθεὶς ὠφείλε ν' ἀποδώσῃ καὶ τὸ τοῦ ἀντιδίκου (Πολδ. Η, 38).

Δίκη, ἡ Σμινύη, σκαπάνη γεωργικὴ ἔχουσα δύο ὀδόντας.

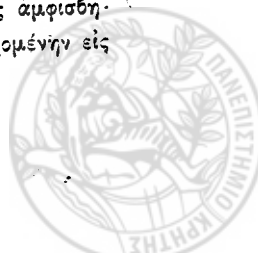

Ἐκ ψήφου γλυπτῆς.

Δίκη, ἡ προσωποποιήσις τῆς δικαιοσύνης, ἢ κατ' ἀξίαν τιμωροῦσα καὶ ἀμειβουσα θεότης καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 901) θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν Ὁρῶν, τοῦ Διὸς πάρεδρος, πάντα ἄδικον δικαστὴν εἰς αὐτὸν καταγγέλλουσα (Ἡσίοδ. Ἐρ. κ. Ἡμ. 256. — Σοφ. Οἰδ. Κ. 1374). Καθ' Ἡσίοδον ἦσαν ἀδελφαὶ αὐτῆς ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Εὐνομία, καὶ κατὰ Πίνδαρον (Πυθ. Η, 1) θυγάτηρ αὐτῆς ἦν ἡ Ἥσυχία. Κατὰ τοὺς τραγικούς (Αἰσχλ. Χορηφ. 639. 947), ἐστὶ θεὰ αὐστηρὰ, μετὰ τῶν Εὐμενίδων συνδεδεμένη, τὸν κακοῦργον ἀμειλίχτως τιμωροῦσα, καὶ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ βεβαίαν ἐπικρεμῶσα ποινήν. Κατ' Ὀβίδιον (Met. I. 150) ἐκαλεῖτο Ἀστραία, κατόκει τὴν γῆν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, ἐπὶ δὲ τοῦ χαλκοῦ τελευταία ἀνήλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐτάχθη μετὰ τῶν ζωδίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Παρθένος.

Δίκη, ἐν γένει μετὰ δύο ἀμφισβητούντων μερῶν ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς συζήτησις καὶ ἀπόφασις πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ δικαίου. Ἐν Ἀθήναις δὲ κυρίως δίκη ἐλέγετο ἡ ἰδιωτικὴ (ἀγῶν ἴδιος), ἡ δὲ δημόσιον συμφέρον (ἀγῶν δημότιος), ἀφορώσα τοιαύτη ἀμφισβήτησις ἐλέγετο γραφή (ἴδ.). Δίκην ἠδύνατο νὰ κινήσῃ ὡς ἐνάγων (διώκων) μόνον ἄνθρωπος, ἐλεύθερος, ἐνήλικς καὶ ἐπίτιμος, μὴ εἰς ἀτιμίαν (ἴδ.) περιπεσὼν, ὁ νομίζων ἑαυτὸν ἀτομικῶς ἀδικούμενον· ἐν ᾧ γραφὴν ἠδύνατο ὁ «βουλόμενος, οἷς ἔξεστιν,» ἦτοι

ὁ ἔχων τὰ προσόντα τοῦ ἐμφανίζεσθαι· γυνὴ δὲ, ἀνήλικς ἢ δούλος μόνον διὰ τοῦ Κυρίου (ἴδ.) ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον. Ξένους εἰς ἰδίας δίκας ὑπεστήριζον συνήθως οἱ πρόξενοι τῆς πόλεως αὐτῶν. Τῶν δικῶν ἡγεμόνες ἦσαν οἱ ἐννέα ἄρχοντες καὶ οἱ ἔνδεκα διὰ τὰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀφορώσας, καὶ παρέπεμπον τὰς ἰδιωτικὰς εἰς ἐκεῖνο τῶν δικαστηρίων τῆς Ἡλιαίας (ἴδ.), εἰς ὃ, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, ὑπείγοντο. Δι' ἀτομικὰ ἀδικήματα, ἂν ἀπετύγχανον ἀπόπειραι συμβιβασμοῦ, ὁ διώκων ἐκλήτευσεν τὸν φεύγοντα (ἐναγόμενον), ἦτοι ἐξώθεν τῆς οἰκίας του, ἧτις ἐθεωρεῖτο ἄσυλος, προσελάλει αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον ἐνώπιον μαρτύρων, καλουμένων εἰς τὴν περίστασιν ταύτην κλητήρων, ἢ, ἂν παρέλειπε τοῦτο, δὲν εἶχε δικαίωμα εἰς τὰ ὠρελήματα τῆς κατ' ἐρήμην δίκης. Κατεδιώκετο δὲ ψευδοκλήτειας ὁ ψευδῶς διατεινόμενος ὅτι ἐνήργησεν ὡς κλητήρ. Αἱ δίκαι εἰσήγοντο κατὰ πάσας τὰς ἡμέρας, πλὴν τῶν ἀποφράδων· ἐξηροῦντο ἑμῶς τινές, ὡς αἱ ἐμπορικαί, δι' ἃς, πρὸς εὐκολίαν τῶν διαδίκων, ἦσαν ὦραι τινές τοῦ ἔτους προσδιωρισμέναι. Μετὰ τὴν κλήσιν δὲ, ἐδίδεν ὁ ἐνάγων εἰς τὸν ἄρχοντα τὴν ἔγγραφον αὐτοῦ καταμήνυσιν, ἧτις λήξις ἐλέγετο, καὶ ὅτι ἐλάγχωνε δίκην, ἦτοι ἐκτὰ τοῦ διαδίκου τὰ δικαίωματα. Εἷς τινὰς μάλιστα ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, ἐνεκα π. χ. τῆς θέσεως τοῦ ἐναγομένου, ἐζητεῖτο πρῶτον διὰ τῆς λεγομένης προσβολῆς ἢ ἀδεία τῆς καταδιώξεως. Οἱ διάδικοι δὲ κατέθετον ἕπειτα ἐκατέρωθεν τὴν ποσότητα ἧτις ἐκαλεῖτο πρυτανεῖα (ἴδ.), ἐξ ὧν ἐλαμβάνετο τὸ ἡλιαστικὸν (ἴδ. Ἡλιαία), ἦτοι ὁ μισθὸς τῶν δικαστῶν. Ἐπ' ἀμφισβήτησεως δὲ ἡ κτημάτων δημευθέντων, ἡ κληρονομίας ὑπ' ἄλλου κατεχομένης, ὁ διώκων κατέβαλλε τὴν παρακαταβολήν, ἴσην ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τῷ πέμπτῳ, ἐν τῇ δευτέρῃ δὲ τῷ δεκάτῳ τῆς ἀξίας τῆς ἀμφισβητουμένης ποσότητος, καὶ περιερχομένην εἰς

τὸ δημόσιον, ἂν ἤτιτᾶτο ὁ διώκων. Ἡ δὲ παράστασις ἦν μία μόνον δραχμὴ καταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ διώκοντος, οὐχὶ ἐπὶ δίκης, ἀλλ' ἐπὶ γραφῆς, ὡς ἐνδιαφερούσης τὸ συμφέρον τοῦ δημοσίου. Καὶ ἐπὶ τῶν ἐφέσεων δὲ κατεβάλλετο ποσότης τις, ἀγνοεῖται πόση, ἥτις παραβόλον ἢ παραβόλιον ὠνομάζετο. Ἦσαν δ' αἱ δίκαι ἢ πρὸς τινα, ὅτε ἀπλῶς προὔκειτο περὶ ἀμυσιβητουμένου δικαιοώματος, ἢ κατὰ τινας, ὅτε προσήπτετο εἰς τὸν κατηγορούμενον ὅτι ἔδραψε τὸν ἀντιδίκον δι' ὠφελήματος, οἷον κλοπῆς, αἰκίας, κτλ. Ἀνεγράφετο δ' ἡ δίκη ἐπὶ πίνακος ἢ λευκώματος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, φέροντος τὸ ὄνομα τοῦ ἡγεμόνος αὐτῆς ἄρχοντος, τὸ τῶν κλητῆρων, τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ τίμημα αὐτῆς, καὶ τότε ἤρχετο ἢ πρὸ τοῦ ἄρχοντος ἀνάκρισις, εἰς ἣν ἂν δὲν ἐνεφανίζετο ὁ διώκων, ἢ ἀπόφασις κατεγινώσκετο κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ γραφῆς κατεδικάζετο οὗτος καὶ εἰς πρόστιμον, καὶ εἰς τὴν μερικτὴν ἀτιμίαν τοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ εἰσαγάγῃ τοῦ λοιποῦ ἄλλην ὁμοίαν γραφὴν ἂν δ' ἀπέιχεν ὁ ἐναγόμενος, κατεδικάζετο ἐρήμην, ἂν δὲν εἶχε παρουσιάσει δεδικαιολογημένην αἴτησιν ἀναβολῆς. Ἄν οἱ διάδικοι ἐπρωτίμων, ἠδύναντο ἀντι, ἢ πρὸ τῆς δίκης νὰ προσφύγωσιν εἰς δίκαιτητάς (ἴδ.), ἄλλως ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐναγόμενος ἐνεχείριζε τὴν ἀντιγραφὴν, ἦτοι τὸν ἀντίθετον ἰσχυρισμόν του. ὦμνον ἀμφοτέροι περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ των, καὶ ὁ διπλοῦς ὄρκος ἐλέγετο διωμοσία, ἀντωμοσία, καὶ, κατὰ τοὺς γραμματικούς, ἀμφορκία, ἀμφωμοσία, καὶ τότε ὁ φεύγων ἠδύνατο ἢ τὴν εὐθεΐαν (εὐθυδικίαν) εἰσιέναι, ἦτοι ἀμέσως ν' ἀντικρούσῃ τοῦ ἀντιδίκου του τοὺς ἰσχυρισμούς, ἢ νὰ καταφύγῃ εἰς προδικαστικὰς ἐνστάσεις (παραγραφὰς), ὡς, φέρ' εἰπεῖν, διίσχυριζόμενος «τὴν δίκην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι,» εἴτε λόγῳ ἀναρμοδιότητος τοῦ ἐνάγοντος, εἴτε ὡς περὶ τῆς ὑποθέσεως οὐδὲν τοῦ νόμου προβλέποντος, εἴτε δι' ὑπερμερίαν, οἷον ἐπὶ

ὀφειλῶν καὶ ἐπιτροπικῶν ὑπαρχούσης νενομισθετημένης ὀκταετοῦς προθεσμίας. Οἱ διάδικοι ἠδύναντο νὰ φέρωσι μάρτυρας ὑπὲρ τῶν διίσχυρισμῶν των (δικαμαρτυρία) κατὰ τούτων δὲ τῶν μαρτύρων ἠδύνατο ἐκάτερος νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν ψευδομαρτυρίου. Ἄν δ' ἡ δίκη ἀπέβαινε κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, τότε ἀπέτινεν οὗτος εἰς τὸν φεύγοντα τὴν ἐπωθελίαν (ἐνα ὀβολὸν δι' ἐκάστην δραχμὴν), ἦτοι τὸ ἔκτον τῆς ποσότητος ἦν παρ' αὐτοῦ ἐξίηται, εἰς ἀποζημίωσιν τῆς βλάβης καὶ ἀνησυχίας ἦν εἰς αὐτὸν ἐπροξένησεν. Εἰς τὴν ἐπωθελίαν δ' ὑπέκειτο καὶ ὁ ἐναγόμενος, ὅταν, καταφυγὼν εἰς ἀντικατηγορίαν κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν ἀγωγὴν (εἰς ἀντιγραφὴν), ἤτιτᾶτο δι' ὅσων δήποτε ψήφων. Ὁ διάδικος ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του, ἢ παρὰ τρίτου διὰ προκλήσεως ἐμμάρτυρου (ἐγγράφου ἀπαιτήσεως) τὴν εἰς ἐμφανῶν κατὰστασιν, ἦτοι παρουσίαισιν ἐγγράφων ἀποδεικνυόντων ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ δὲν ἦν μὲν ὑπόχρεως ὁ ἀντιδικὸς νὰ ὑποκύψῃ εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἡ ἄρνησις του διέθετε κατ' αὐτοῦ τὴν γνώμην τῶν δικαστῶν. Ἐν γένει δ' ἐθεωροῦντο αἱ μαρτυρία σπουδαῖον στοιχεῖον τῆς ἀποδείξεως, καὶ εἰς πᾶσαν πρᾶξιν δυναμένην νὰ προκαλέσῃ δίκην, ἐπέζητοῦντο πάντοτε μάρτυρες. Μάρτυς δὲ κλητευθεὶς καὶ μὴ παρουσιασθεὶς, ὑπέκειτο εἰς πρόστιμον 1000 δραχμῶν καὶ εἰς δίκην λειπομαρτυρίου ἢ βλάβης. Πᾶς ἐλεύθερος ἐνήλιξ καὶ ἐπίτιμος, καὶ ξένος ἔτι, ἦν δεκτὸς ὡς μάρτυς. Τὸ δ' ἀκοὴν μαρτυρεῖν, δηλαδὴ οὐχὶ δι' αὐτοψίας, ἐπιτρέπετο μόνον ὅτε ἀπέθανεν ὁ ἐξ οὗ τοῦ μάρτυς ἤκουσε. Κωλυόμενος δ' ὁ μάρτυς διὰ σπουδαίου λόγου νὰ ἐμφανισθῇ, ἠδύνατο ἐκμαρτυρίαν ποιεῖσθαι ἢ ἐκμαρτυρεῖσθαι, ἦτοι ἐγγράφως νὰ καταθέσῃ τὴν μαρτυρίαν του, ἀλλὰ τοῦτο ἐνώπιον μαρτύρων, οἵτινες εἶχον μαρτυρεῖν τὴν ἐκμαρτυρίαν. Ἄλλ' ὁ μὴ θέλων νὰ μαρτυρήσῃ, παρουσιαζόμενος εἰς τὸ δικαστήριον ὠφείλε δι' ἐξωμοσίας νὰ

ὀρκισθῆ ὅτι οὐδὲν ἐγνώριζε περὶ οὗ ἐζητεῖτο, διατρέχων ὅμως τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ὑποπέσει εἰς δίκην βλάβης. Αἱ μαρτυρίαι κατετίθεντο γραπτὰ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, καὶ κατὰ τὴν δικάσιμον ἡμέραν ὤφειλον νὰ παρευρίσκωνται οἱ μάρτυρες ἵνα ἀκούσωσι τὰς καταθέσεις των. Δοῦλοἰ ἐμαρτύρουν μόνον διὰ βασάνου, καὶ αἱ καταθέσεις αὐτῶν ἐθεωροῦντο ἰσχυραὶ (ἴδ. β. ἀσ. α. σ.). Οἱ διάδικοι ἠδύναντο καὶ ὄρκον παρὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἔτι καὶ παρὰ γυναικῶν, ν' ἀπαιτῶσιν ἢ νὰ δέχωνται (ὄρ. δ. οὐ. ν. αἰ. ἢ δ. ἐξ. α. σ. θ. αἰ.). Πάσας δὲ τὰς ἀποδείξεις ἔθετε καὶ ἐσφράγιζε δικαστικὸς ὑπηρέτης, καλούμενος ἐμπήκτης εἰς κινώτιον λεγόμενον ἐχῆρον, ἐνθα ἐφυλάττοντο παρὰ τοῖς ἄρχουσι μέχρι τῆς δικασίμου, ἣτις ἐλέγετο ἡ κυρία (ἡμέρα), καθ' ἣν ἡ δίκη ἐκρίνετο ἐν τῇ ἡλιαίᾳ, καὶ ἣτις ἦν συνήθως ἡ 30 ἀπὸ τῆς παρουσιάσεως τῆς ἀγωγῆς, πρὸ πάντων εἰς τὰς ἐμμήνουσ λεγομένας δίκας («ἐὰν μή τι δημόσιον κωλύῃ») (Δμσθ. κ. Μειδ. 529). Ἄλλ' οὐ σπανίως καὶ ἐπὶ ἔτη παρετείνοντο αἱ δίκαι δι' ἀναβολῶν, ὧν οἱ λόγοι ἐστηρίζοντο δι' ὄρκου (ὑπωμοσίας) τοῦ αἰτοῦντος καὶ ἀνθυπομοσίας τοῦ ἀποκρούοντος αὐτάς. Ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ κυρίᾳ ἠδύναντο, πρὸ τῆς δίκης, οἱ διάδικοι δι' ἐπιτροπῆς (ἐκ κοινῆς συγκαταθέσεως) νὰ προσφύγῃσι πρὸς συμβιβασμὸν εἰς αἰρετοὺς διαίτητάς (ἴδ.), ἀφ' ὧν ἔφεσις δὲν ὑπῆρχεν. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἀπεδίδοντο αἱ χρηματικαὶ προκαταβολαί. Πρὸ τοῦ δικαστηρίου, συγκεκμημένου ἐκ 501 ἡλιαστῶν (ἴδ. Ἡλιαία) ἀνεγινώσκετο πρῶτον ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἡ ἀντιγραφὴ ἢ περίληψις τῆς κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως· εἶτα δ' ἐλάμβανε τὸν λόγον, ἐνίοτε ὑπ' ἄλλου γεγραμμένον, ὁ δῶικων, καὶ ἔπειτα ὁ φεύγων· τὸν δὲ πρῶτον λόγον ἠδύνατο νὰ παρακολουθήσῃ καὶ ὕστερος ὑπ' ἀμφοτέρων. Ὄφειλε δ' ἕκαστος ὁ ἴδιος νὰ ὀμιλῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Ἐνίοτε δ' ἐζητεῖτο τῶν δικαστῶν ἡ ἄδεια ἵνα καὶ τις συνήγο-

ρος ἢ σύνδικος, ὅστις ἀπιγορεύετο ἐπὶ ποινῇ νὰ λαμβάνῃ πρὸς τοῦτο ἀντιμισθίαν, προσθέτῃ ἕνα ἐπίλογον. Βαθμηδὸν ὅμως τῶν συνηγῶρων τούτων οἱ λόγοι, πολλαπλασιαζόμενοι καὶ εἰς δευτερολογία καὶ τριτολογία, ἀπέβησαν αὐτοῖς οἱ κυριώτεροι τῆς διαδικασίας. Ἐν ταῖς πλείσταις δὲ δίκαις ἦν περιορισμένος ὁ χρόνος τῆς ἀγορεύσεως ἐκάστου τῶν διαδίκων, καὶ ἐμετρεῖτο διὰ κλεψύδρας. Αὐταὶ ἐλέγοντο δίκαι πρὸς ὕδωρ, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἀνευ ἢ χωρὶς ὕδατος· δι' ὃ καὶ «ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι» λέγοντες οἱ ἀγορεύοντες, ἐνόουν ἐν τῷ χρόνῳ μέχρις οὗ ἐπετρέπετο ἡ παράτασις τοῦ λόγου αὐτῶν. Διέφερε δὲ τὸ μέτρον κατὰ τὰς δίκας. Οὕτω διὰ κληρονομικὰς δίκας ἐπετρέπετο εἰς ἀμφορεύς (ἄγνωστον ἐπὶ πόσον χρόνον ἔρρεε), καὶ διὰ τὴν δευτερολογίαν ἡμίους, διὰ δὲ τὴν περὶ παραπροσβείας, ἐνδεκα. Ἄν πολλοὶ ἦσαν οἱ κατήγοροι ἢ ὑπερασπισταὶ, διενέμοντο καὶ παρ' ἐδίδον ἀλλήλοις τὸ ὕδωρ. Ἄν δ' ὁ ἀγορεύων ἤθελε, μεταξύ λέγων, ν' ἀκουσθῶσι μάρτυρες, ἢ ν' ἀναγινωσθῶσιν ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἔγγραφα ἀποδείξεων, ἔλεγε τῷ ἐφ' ὕδωρ (τῷ ἐπὶ τῆς κλεψύδρας ὑπηρέτῃ), «ἐπίλαβε (κράτησον) τὸ ὕδωρ.» Νὰ διακόπῃ τὸν ἀγορεύοντα δὲν εἶχε δικαίωμα ὁ ἀντίδικος, ὤφειλεν ὅμως νὰ τῷ ἀπαντᾷ εἰς ὅ, τι ἠρωτᾷτο. Ἐδύναντο δ' οἱ δικασταὶ νὰ τὸν ἀνακόπτωσιν ἂν τι ἄτοπον ἔλεγε καὶ νὰ τῷ ἀποτεινῶσιν ἐρωτήσεις ἢ τῷ ζητῶσι διασαφήσεις. Παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δὲν ἐπετρέποντο παρεκτροπαὶ ἐκ τοῦ κυρίου θέματος (ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν) παρὰ τοῖς λοιποῖς ὅμως δικαστηρίοις ἦσαν αὐταὶ συνήθεις, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου ἀπετεινόντο τοῖς κριταῖς ἱκεσίαι πολλακίς, ἃς ὑπεστήριζον προσερχόμενοι καὶ αἱ σύζυγοι, τὰ τέκνα, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι. Ἡ ψηφοφορία ἐγένετο μυστικὴ (κρύβδην), ἐκάστου δικαστοῦ λαμβάνοντος δύο ἢ κέραμους ἢ ψήφοι (λιθάρια), ἢ χοίρινος (ὄστρακα),

λευκά και μέλανα, τὰ μὲν ἀθωωτικά, τὰ δὲ καταδικαστικά, καὶ μεταγενεστέρως σπονδύλους (μικροὺς μεταλλίνοὺς δίσκους), πλήρη τὸν ἀθωοῦντα καὶ τετρυπημένον τὸν καταδικάζοντα. Ἐρριπτε δ' ὁ δικαστὴς ἢ ἤθελε ψῆφον εἰς καδίσκον μετάλλινον, καλούμενον κύριον, καὶ τὴν ἄλλην, ὡς ἄχρηστον, εἰς ξύλινον ἄλλον. Ἐπὶ ἰσοψηφίᾳ, ἐν ποινικαῖς δίκαις ἐλέγετο ὅτι ἐνίκα «ἡ ψῆφος τῆς Ἀθηνᾶς,» καὶ ἀπελύετο ὁ κατηγορούμενος. Πρὸ τοῦ Εὐκλείδου ὁ δικαστὴς ἐλάμβανε μίαν μόνον ψῆφον, καὶ ὑπῆρχον δύο καδίσκοι, ὁ ἀπολύων (ἀθωωτικός) καὶ ὁ ἀπολλύς (καταδικαστικός) (Φρόνυχι. ἐν Σουῖδ. καὶ Ἀρχκρ.). Ἄν δ' ἦσαν πολλοί, τὸ αὐτὸ ἀμφισβητοῦντες, ἐτίθεντο ἰσαριθμοὶ αὐτοῖς καδίσκοι. Ἐπὶ τιμητῶν ἀγώνων (ἴδ.) ἐφ' ὧν ὁ ἐνάγων ἐζήτηί ἐπιβολὴν ὠρισμένης χρηματικῆς ποινῆς, ἐγίνετο μετὰ τὴν πρώτην δίκην δευτέρα, πάλιν πρὸς ὕδωρ, περὶ τῆς τιμῆσεως, ἦτοι τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς χρηματικῆς ποινῆς. Προστίμημα δ' ἐλέγετο ἡ ἐνίοτε ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἐπιβαλλομένη ἀνωτέρα ποινή. Ἡ Ἡλιαστικὴ δίκη ἦν αὐτοτελής, δηλαδὴ ἐφῆσιν δὲν ἐπεδέχετο ὡς ἡ τῶν διαιτητῶν. Εἷς τινὰς περιστάσεις ὅμως, ἂν ὁ διάδικος ἠδύνατο ν' ἀποδείξει σπουδαίας παρατυπίας κατὰ τὴν δίκην, οἷον ὅτι παρανόμως ἐκρίθη ἐρήμην ἢ ἀπερρίφθη ἢ δι' ὑπωμοσίας ὑπ' αὐτοῦ ζητηθεῖσα ἀναβολή, ἢ ὅτι δὲν ἔλαβε πρόσκλησιν, ἐπετρέπετο ἡ ἀναδικία ἢ παλινδικία, καὶ τοῦτο ἐλέγετο τὴν δίκην (τὴν ἔρημον) ἀντιλαχεῖν. Δίκη ψευδομαρτυριῶν, κακοτεχνιῶν (στρεψοδικίας) κλπ. ἂν δὲν ἐπέφεραν ἀναδικίαν, ἠδύνατο ὅμως δι' ἄλλης ἀποφάσεως νὰ δικαιώσῃ τὸν ἀδικηθέντα. Ὅμοιαν ἐφῆσιν ἐπεδέχοντο καὶ αἱ δίκαι ἀπὸ συμβόλου (ἴδ. ἐκκλητος). Τὰς ποινὰς (τὰ ἐπιτίμια, «ὄ, τι δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι») ἐπὶ δημοσίων δικῶν (γραφῶν) συνισταμένας εἰς θάνατον, εἰς φυλάξιον, πρᾶσιν ἐπὶ δουλείᾳ, ἀειφυ-

γίαν, ἀτιμίαν, δήμευσιν τῶν ἀκινήτων, πρόστιμον, ἢ καὶ πολλῶν τούτων ὁμοῦ, ἐξετέλουν οἱ ἄρχοντες, διὰ τὴν θανατικὴν (διὰ κωνεῖου, στραγγάλης, βαράθρου κτλ.) καὶ διὰ τὴν ἀθειρξιν, παραδιδόντες τὸν καταδικασθέντα εἰς τοὺς Ἐνδεκα (ἴδ.). Ἀπὸ Σόλωνος ἡ πώλησις ἐπὶ δουλείᾳ (διὰ τῶν πωλητῶν) ἐφηρμόζετο μόνον εἰς δούλους. Ἡ ἀειφυγία, ἐπιφέρουσα καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς περιουσίας, ἀπλῶς ἐγνωστοποιεῖτο τῷ καταδικασθέντι, καὶ ἂν ἢ δὲν ἐφευγεν, ἢ ἐπέστρεφεν ἄνευ ἀδείας, ὑπέκειτο εἰς ποινὴν θανάτου. Περὶ τοῦ εἰς ἀτιμίαν περιπεσόντος, ἂν ἐξηκολούθει ἐξασκῶν πολιτικὰ δικαιώματα, ἴδ. ἐν δεῖξις καὶ ἄτιμος. Διὰ τῶν κτημάτων τὴν δήμευσιν, οἱ πωληταί, παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δημάρχου κατάλογον αὐτῶν λαβόντες, τὰ ἐπώλουν, ἀφ' οὗ ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου ἀνεγίνωσκον αὐτὸν, εἰς γνῶσιν τῶν ἀντιποιοιμένων δικαιώματα ἐπὶ τινῶν ἐξ αὐτῶν. Χρηματικὰ πρόστιμα, τὰ μὲν ὑπὲρ τῆς πόλεως εἰσέπραττον οἱ πράκτορες, τὰ δὲ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, οἱ ταμίαι: τῶν ἱερῶν χρημάτων ὁ δὲ ὀφείλων αὐτὰ ὡς καὶ οἱ κληρονόμοι του, ἦσαν μέχρι τῆς ἀποτίσεως ἄτιμοι. Τοῦ ὑπερπροθέσμου ὀφειλέτου τοῦ προστίμου ἐδιπλασιαζέτο ἡ ὀφειλή, καὶ ἐν περιπτώσει ὑποτροπῆς, ἐπώλουντο αὐτοῦ τὰ κτήματα μέχρις ἀποτίσεως: ἂν δὲ δὲν ἐπῆρκον, ἔμενον αὐτὸς ὀφειλέτης τοῦ δημοσίου. Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἰδιωτικῶν δικῶν, ἐφρόντιζε μόνον ὁ ἐπιτυχὼν ἐνάγων, πλὴν ὅταν ἡ ἀπόφασις, (ὡς π.χ. ἐπ' ἐγκλημάτων κλοπῆς) περιελάμβανε καὶ ποινὴν ἢ καὶ πρόστιμον ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ἢ εἰς τὰς ἐμπορικὰς δίκας (ἴδ.). Ἐδίδετο δ' εἰς τὸν ἠτώμενον, πρὸς ἀπότισιν τῆς ὀφειλῆς, προθεσμία, δυναμένη δι' ἀμοιβαίας συγκαταθέσεως καὶ ἐνώπιον μαρτύρων, νὰ παραταθῇ. Ἐν περιπτώσει δ' ὑπερμερίας τοῦ ὀφειλέτου, ἐφηρμόζετο ἡ ἐνεχυρίασις, καὶ κατὰ τοῦ εἰς αὐτὴν ἀνθισταμένου, ὡς καὶ τοῦ ἀποκρούοντος τὴν ἐμβάσειαν, ἦτοι: τὴν κατάληψιν

των ἐπιδικασθέντων ἀκινήτων, ἐκινεῖτο δίκη ἐξ οὐλῆς. Ταύτης δὲ συγγενεῖς ἦσαν καὶ ἡ ἐνοικίου καὶ ἡ καρποῦ δίκη, κατὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ μὴ ἀποτίσαντος τὸ ἐνοίκιον ἢ μὴ δόντος τοὺς καρποὺς τοῦ κτήματος ἢ κατέχει.

Δείκτανον, καὶ

Δείκτανον (Ἀριστ. Εἰρ. 626), ἐργαλεῖον χρησίμου εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἐξέθεν ἐν ἀνασκευῇ.

Δείκτη, ἴδ. Κρήτη.

Δείκτυνα καὶ **Δείκτυνναῖον**, ἴδ.

Βριτόμαρτις καὶ Κρήτη.

Δείκτυον, ἐκ λινοῦ ἢ κανάβως κατασκευαζόμενον, ἐχρησίμευε καὶ παρά τοῖς ἀρχαίοις εἰς ἀλιεῖαν (Ὀμηρ. Ὀδ. X, 386. — Διόδ. ΙΖ, 43), καὶ ἦν διαφόρων εἰδῶν. Τὸ εὐρύτατον, περιλαμβάνον μεγάλην ἔκτασιν, καὶ ἔχον φελλοὺς εἰς τὰ ἄκρα διὰ τὰ ἐπιπλήη καὶ μολυβδίδας εἰς τὸ μέσον (Αἰλ. Ζ. Ἰστ.

Ἀνάγλυφον τάφου Νασόνων.

ΙΒ, 43. — Πaus. Η, 12, 1) ἐλέγετο σαγήνη ὠνομάζετο δὲ γρίφος (Ὀππ. Ἀλιευτ. Γ, 81) ὁ καὶ ἔτι γρίπος λεγόμενος, καὶ ὑποχὴ ἦτο ὁ καὶ ἤδη ἐν χρῆσει ξύλινος κύκλος, εἰς ὃν προσαρτᾶται σάκκος δικτύου. Ἐχρησίμευε δὲ τὸ δίκτυον καὶ εἰς τοὺς ὀριθηθῆρας (Ἀριστ. Ὀρν. 533), καὶ εἰς τοὺς θηρευτάς, περικλείοντας δι' αὐτοῦ μέρος τοῦ δάσους, ἔνθα τὰ κατακλείεται ἡ ἄγρα.

Δείκτυς, 1) ἴδ. Περσεύς. — 2) Δ. ὁ Κρήτης, δῆθεν ὀπαδὸς τοῦ Ἰδομενέως εἰς Τρωάδα, καὶ γράψας ἐφημερίδα τῆς ἐκ-

στρατείας διὰ φοινικικῶν γραμμάτων ἐπὶ φύλων φοινίκων, ἐνταφιασθέντων μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Κνωσσῶ, ἔνθα σεισμός συμβᾶς ἐπὶ Νέρωνος ἠνέφξε τὸν τάφον, καὶ ἐν μολυβδίνῃ θήκῃ εὐρεθεῖσα ἡ Ἐφημερίς, ἐξεδόθη καὶ ἐδόθη εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὑπὸ τινος Ἑλληνος, Πράξιδος ἢ Εὐπραξίδου καλουμένου. Κατὰ τὸν δ' μ. Χ. αἰῶνα ὡς ἔργον σπουδαιότατον μεταφράσθη εἰς τὴν λατινικὴν ὑπὸ τινος Σεπτιμίου. Ἀλλὰ τὸ πρωτότυπον δὲν ὑπάρχει, καὶ ἐπιστεύθη ὅτι ἀπωλέσθη κατὰ τὸν 15' αἰῶνα. Φαίνεται δὲ μάλλον ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε, καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Σεπτιμίου ὡς μετάφρασις δοθεῖσα ἦν ἀληθῶς ἔργον αὐτοῦ πρωτότυπον.

Δειμάχαι, τάγμα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ὀργανωθέν, οὗ οἱ στρατιῶται ὑπηρετοῦν συγχρόνως καὶ ὡς πεζοὶ καὶ ὡς ἵππεις, ἕκαστος ὑφ' ἑνὸς δούλου παρακολουθούμενος (Πολύτ. Α, 132).

Δίνδυμον, 1) Ὄρος παρὰ τὴν Κύζικον. — 2) Ὄρος μετὰ Φρυγίας καὶ Γαλατίας.

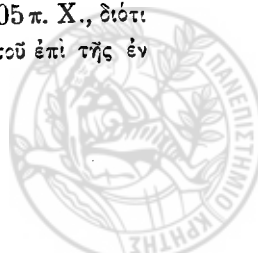
Δῖνος ἢ Δεῖνος, ἀγγεῖον δι' οἶνον

Ἐξ ἀναγλύφου ἐν Νεαπόλει.

εὐρὺ καὶ βαθύ (Ἀθην. ΙΑ, 467). Ἐν τῇ εἰκόνι ὁ Ὀδυσσεὺς προσφέρει ἐν αὐτῷ οἶνον τῷ Πολυφῆμῳ.

Διογένης, 1) ἐξ Ἀπολλωνίας τῆς Κρήτης, γνωστὸς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ Ἀπολλωνιάτης, ἢ καὶ ὁ φυσικὸς, σύγχρονος, ὀλίγον νεώτερος τοῦ Ἀναξαγόρου, τῆς ἀρχαίας Ἴωνικῆς λεγομένης σχολῆς ὀπαδός, ἔγραψε σύγγραμμα ἀπολεσθὲν «περὶ φύσεως,» συνταχθὲν δὲ μετὰ τὸ 405 π. Χ., διότι ἐν αὐτῷ ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐν

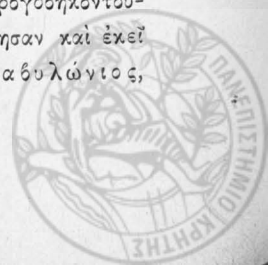
Αίγος ποταμοῖς ναυμαχίας πεσόντος ἀερολίθου. Μετὰ τοῦ Ἀναξιμένους παρεδέχετο ὁ Δ. ὡς τῶν πάντων ἀρχὴν τὸν ἀέρα, ἐξ οὗ ἐπήγαζον πάντα τὰ φυσικὰ φαινόμενα, καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἄλλον θεὸν ζῶντα, πλάττοντα καὶ νοοῦντα (Διογ. Λ. Θ, 57. — Cic. N. D. I, 12, 29). — 2) Δ. ὁ Κύων, τῶν κυνικῶν φιλοσόφων ὁ ἐπισημότερος, γεννηθεὶς τῷ 404 π. Χ. ἐν Σινώπῃ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἰκσσίας καλούμενος, ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος του ὡς παραχαράκτης, καὶ ἔφυγεν εἰς Ἀθήνας, συμπαραλαβὼν καὶ τὸν Διογένην. Ἐκεῖ δὲ, κατὰ παράκλησιν, δεκτὸς οὗτος γενόμενος παρὰ τῷ Ἀντισθένει, οὐ μόνον συνεπέστατα ἠκολούθησεν αὐτοῦ τὸ σύστημα, ἀλλὰ καὶ πολὺ ὑπερηκρότισεν αὐτὸ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ. Τὴν ἀνεξαρτησίαν ἐπιδιώκων διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, ὑπερέβη πᾶν ὄριον κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην, διότι κακῶς ἐτρέφετο, καὶ πολλάκις ἐστερεῖτο τροφῆς καὶ κατέφευγε καὶ εἰς ἐπαιτείαν. Δι' ἡμέρας περιήρχετο τὰς ὁδοὺς καὶ τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηῶν ἀνυπόδητος, ἄνευ ἐπενδύτου, μακρὸν φέρων τὸν πῶγωνα, μακρὰν ῥάβδον ἔχων διὰ χειρῶν καὶ πήραν ἐπὶ τοῦ ὤμου· τὴν δὲ νύκτα ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν Βασιλείου στοᾶν, δι' ὃ καὶ ἔ-

λεγεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ψικρόδησαν λαμπρὸν κατάλυμα· ἔτι δὲ συνηθέστερον διέτριβεν ἐν τῷ πίθῳ παρὰ τῷ Μητρώφῃ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Πλέων ποτὲ εἰς Αἴγινα, συνελήφθη ὑπὸ πειρατῶν, οἵτινες θελήσαντες νὰ τὸν πωλήσωσιν εἰς Κρήτην, τὸν ἠρώτησαν τί ἤξεύρει· ὁ δὲ ἀπεκρίθη, «νὰ ἄρχῃ ἀνθρώπων,» καὶ εἰς τὸν κήρυκα εἶπε νὰ προκηρῦξῃ· «Τίς θέλει ν' ἀγοράσῃ αὐθέντην.» Τὸν ἠγόρασε δ' ὁ Κορίνθιος Ξενιάδης, καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν ἀγωγὴν τῶν τέκνων του. Ἐκτοτε ἔζη τὸν χειμῶνα ἐν Ἀθήναις καὶ τὸ θέρος ἐν Κορίνθῳ, ἔνθα καὶ ἀπήνησεν αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κρανναίῳ ἐν τῷ πίθῳ του, καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἐπιθυμεῖ παρ' αὐτοῦ·

«Νὰ μὴ μοὶ καλύπτῃς τὸν ἥλιον,» τῷ ἀπεκρίθη ὁ Διογένης, καὶ τότε ὁ Μακεδὼν ἦρας εἶπε πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς του· «Ἄν δὲν ἤμην Ἀλέξανδρος, ἦθελον νὰ εἶμαι Διογένης» (Cic. Tusc. V, 32, 92). Ὁ Πλάτων τὸν ἀπεκάλει «Σωκράτην μαινόμενον.» Ἐλθὼν ποτε εἰς τούτου τὸν οἶκον, καὶ πατῶν τοὺς πλουσίους του τάπητας δι' ἀκαθάρτων ποδῶν, εἶπε· «Πατῶ τὸν τύφον τοῦ Πλάτωνος.» «Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος, ἀλλὰ δι' ἄλλου τύφου.» Ἡ πᾶσα φιλοσοφία του ἦν ἐντελῶς πρακτικὴ,

περιοριζομένη εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ διαίταν, ὥστε καὶ φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἔγραψεν, οὐδ' ἐνεβάθυσεν εἰς θεωρίας, οὐδ' οἰκογενεῖαν εἶχεν ἢ εἰς ἰδίαν πατρίδα ἢν προσηλωμένος, δι' ὃ καὶ κοσμοπολίτης ἐλέγετο. Τῷ ἀποδίδονται ὅμως ὑπὸ τινῶν συγγραφαί, «Πολιτεία» καὶ «πραγματεία περὶ Πολιτείας» ἀλλὰ βεβαιότεραι εἰσὶ πολλαὶ εὐφυεῖς αὐτοῦ ἀπαντήσεις. Οὕτω ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τυράννου τινὸς τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος χαλκὸς πρὸς χύσιν ἀνδριάντων, ἀπήνησεν, «ὁ ἐξ οὗ ἐχύθησαν οἱ τοῦ Ἄρμοδιου καὶ Ἀριστογείτονος.» Ἀπέθανε δ' ἐν Κορίνθῳ, εἰς τὰς ὁδοὺς, ὑπερορδοηκοντούτης, καὶ ἀνδριάντες τῷ ἐστήθησαν καὶ ἐκεῖ καὶ ἐν Σινώπῃ. — 3) Δ. ὁ Βαθυλῶντιος,

ἐκ Σελευκείας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, φιλόσοφος στωϊκός, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, εἰς οὗ τὸ δόγμα ἐνέμεινε. Μετὰ τὸν Ζήνωνα δὲ ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς ταύτης διαμείνας, καὶ λίαν ἐπίσημος γενόμενος (Cic. Off. III, 12, 51), μετέσχε τῆς εἰς Ῥώμην πρεσβείας τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ περιπατητικοῦ Κριτολάου, τῷ 158 π. Χ., δι' ὧν καὶ τὸ πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι ἔλαβον γνῶσιν τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας. Ἐν τῇ διαλεκτικῇ, ἧς κυρίως ἐπεμελεῖτο, μαθητὴν εἶχε τὸν Καρνεάδην. Τὰ δὲ πολυάριθμα συγγράμματά του περὶ παντοίας φιλοσοφικῆς ὕλης ἀπωλέσθησαν πάντα (Cic. de Or. II, 38, 157. Acad. II, 45, 139. Tusc. IV, 3, 5). — 4) Δ. ὁ Λαέρτιος, ἐκ Λαέρτης τῆς Κιλικίας, γραμματικὸς, ζῶν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αὐγούστου ἢ μικρὸν μετ' αὐτόν. Τούτου σώζεται τὸ περὶ «βίων καὶ γνώμων τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκίμησαντων» σύγγραμμα εἰς 10 βιβλία, ἐράνισμα ὀπωσοῦν ἄτακτον, καὶ οὐχὶ πάντοτε ἀκριβές ὡς πρὸς τὰ κατέκαστα καὶ τὴν κριτικὴν, ἀλλ' ἀμερόληπτον ἄλλως, ἐκτὸς τῶν ἰσχυρῶν του συμπαιθεῖων ὑπὲρ τοῦ Ἐπικούρου. Ἔστι δὲ πολύτιμον δι' ἃ διέσωσεν ἀποσπάσματα ἀρχαίων ἀπολεσθέντων συγγραμμάτων, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς μία τῶν κυριωτέρων πηγῶν τῆς ἱστορίας τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐγράφη διὰ σοφὴν τινα Ῥωμαίαν, Ἀρίαν καλουμένην, καὶ μέρος αὐτοῦ κρίνεται ὡς μὴ γνήσιον.

Διόδωτος, 1) ἐξ Ἐρυθρῶν τῆς Ἰωνίας, γράψας ἀπολεσθείσας Ἐφημερίδας Ἀλεξάνδρου, ἐξ ὧν ἠρύσθησαν ὁ Διόδωρος καὶ ὁ Πλούταρχος. — 2) Σοφὸς στωϊκὸς παρὰ Κικέρωνι οἰκῶν, τούτῳ διδάξας τὴν διαλεκτικὴν, καὶ ὅτε ἐν βαθεῖ γήρατι ἀπέθανε, πάντοτε τὰς ἐπιστήμας καλλιειργῶν, ἀφείς αὐτῆς εἰς κληρονομίαν τὴν περιουσίαν του (Cic. Tusc. V, 39, 143. N. D. I, 3, 6. Ad Att. II, 20, 6).

Διόδωρος, 1) Τύριος, περιπατητικὸς, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀριστοτέλους, εἰς

τῶν μετὰ ταῦτα ἀρχηγῶν τῆς σχολῆς αὐτοῦ (Cic. Fin. V, 5, 14). — 2) Δ. ὁ ἐπικληθεὶς Κρόνος, ἐξ Ἰάσου τῆς Καρίας, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, ζῶν παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Σωτήρι, ἐπίσημος διαλεκτικὸς (Διογ. Λ. B, 111. — Στρβ. ΙΔ, 658. ΙΖ, 838). — 3) Δ. ὁ Σικελιώτης, ἐξ Ἀγυρίου ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ Καίσαρος καὶ Αὐγούστου, περιήλθεν ἐπὶ ὅλα 30 ἔτη τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν ἵνα γνωρίσῃ πάσας τὰς ἱστορικὰς θέσεις, καὶ διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐν Ῥώμῃ (Διόδ. A, 4). Ἐκ τῶν ἰδίων ἀντιλήψεων καὶ τῶν πηγῶν ἃς εὗρισκεν ἐν Ῥώμῃ ἀρυσθεὶς, συνέταξε «Βιβλιοθήκην ἱστορικὴν» εἰς 50 βιβλία, ἐξ ὧν 6 περιστρέφονται εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἱστορίαν, 11 εἰς τὴν ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν μέχρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ 33 τὴν ἕκτοτε μέχρι τῶν 60 π. Χ. Διεσώθησαν δ' ἐξ αὐτῶν τὰ βιβλία A — E, περιέχοντα τὴν Ἀσιανὴν καὶ Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, I A — K, ἀπὸ τῶν Περσικῶν (480 π. Χ.) μέχρι τῶν Διαδόχων πρὸ τῆς ἐν Ἰψῷ μάχης (301), καὶ ἄλλα οὐ μικρὰ ἀποσπάσματα. Ἐν τῷ μυθολογικῷ μέρει ἐστὶν ἡ ἔκθεσις ἐθνογραφικῆ, ἐν δὲ τοῖς μετέπειτα χρονολογικῇ, δι' ἃ ἐλλείπει ἐν αὐταῖς ὁ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος, καὶ, ἄνευ ἀκριβοῦς χαρακτηρισμοῦ τῶν ἔθνων ἢ ἀτόμων, μνημονεύονται κυρίως συμβάντα μὴ συνεχῆ οὐδ' ἱκανῶς ἠτιολογημένα. Ἄμοιρος ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, ἐβλεπεν ἐν τῇ μυθολογίᾳ αἰνιγμοὺς μόνον ἀνθρωπίνων περιπετειῶν, ἐν δὲ τῇ ἱστορίᾳ διορᾷ πανταχοῦ πρόνοιαν διέπουσαν τὰ συμβάντα. Τὸ ἀξιοπίστον αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τῶν πηγῶν ἃς μᾶλλον ἀβασανίστως ἐδέχετο, ὡς ἀποδεικνύει καὶ ἡ γλῶσσά του, κατ' αὐτὰς πολλάκις ποικιλλομένη, ἄλλως ὅμως ἀφελὴς καὶ εὐκρινής, εἰ καὶ συντομίας ἐνίοτε καὶ γλαφυρότητος στερουμένη. Ἦσαν δὲ, ὡς φαίνεται, αἱ κυριώτεραι τῶν πηγῶν τούτων, ὁ Θεόπομπος, ὁ Ἐφορος, ὁ Τίμαιος, ὁ Κτησίας, ὁ Κλείταρχος, ὁ Δούρις καὶ ὁ Μεγασθένης. Ὅπως δὴποτε τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ

ἑστὶ πολύτιμον, καὶ ὡς πρὸς τινα, φέρ' εἰπεῖν τὰ Σικελικὰ, ἢ μόνη προσφυγὴ διὰ τὴν γνῶσιν τῆς ἀρχαίας ἱστορίας.

Διοκλῆς, 1) βασιλεὺς τῶν Φηρῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, πατὴρ τῶν εἰς Τροίαν ἀπελθόντων Κρήθωνος καὶ Ὀρσιλόχου (Ὁμ. Ἰλ. Ε, 541. Ὀδ. Γ, 488). — 2) Νέος Ἀθηναῖος, ἐν Μεγάροις εἰς μάχην ὑπὲρ νέου φίλου του θυσιασθεῖς, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἥρωος τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν Μεγαρέων, οἵτινες καὶ ἑορτὴν τὰ Διόκληια ἤγον εἰς τιμὴν αὐτοῦ (Σγλ. εἰς Θεοκρ. Εἰδ. IB, 27). — 3) Ἡγεμὼν ἐν Ἐλευσίνι (Ἰδ. Δημήτηρ). — 4) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, ἐκ Φλιοῦντος. Σώζονται μόνον οἱ τίτλοι 4 κωμωδιῶν αὐτοῦ. — 5) Συρακούσιος, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου προκαλέσας τὰς κατὰ τῶν Ἀθηναίων αἰχμαλώτων ὀμότητας. Συνέταξε νομοθεσίαν κατὰ βάσεις δημοκρατικὰς, κληρωτὰς ὀρίζων πάσας τὰς ἀρχάς (413, 412 π. Χ.). Ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων (409), ἐξωρίσθη ἐνεργεῖα τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Ἑρμοκράτους. Ἐπέστρεψεν ὁμως πάλιν, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, ἀπ' ἐναντίας τῶν ἀρχῶν τῆς νομοθεσίας του, ξιφῆρης εἰσελθὼν, ἠτυοκτόνησεν. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τοῦ Χαιρώνδου (Διόδ. ΙΓ, 19, 33). — 6) Δ. Καρύστιος, ἐπίσημος ἰατρός ἐπὶ Ἀριστοτέλους (Pl. XXVI, 2). — 7) Πῆγῳ ἐπὶ Αὐγούστου, οὐ συνεχῶς μνημονεῖται ὁ Σενέκας ἐν τοῖς ῥητορικοῖς συγγράμμασί του. — 8) Δ. ἐκ Περσῆθου, οὐχὶ νεώτερος τοῦ γ' αἰῶνος π. Χ., ἔγραψε πρῶτος «Ρώμης κτίσιν» (Πλούτ. Ρωμλ. Γ, Η).

Διόλοκος, ὁδὸς ἐπίπεδος ἐπὶ τοῦ ἰσμοῦ τῆς Κορίνθου, ἐφ' ἧς τὰ πλοῖα μετεφέροντο ἀπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον (Στράβ. Η, 335, 380. — Ἀριστοφ. Θεσμφ. 648).

Διόμεια, δῆμος τῶν Ἀθηναίων ΒΑ τῆς πόλεως, διαιρούμενος εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς. Οὗτος περιεῖχε τὸ ἐν Κυνοσάργει γυμνάσιον τοῦ Ἡρακλέους (ν. Ἀσωμάτων). Ἰδ. Ἡρακλῆς.

Διομήδης, 1) Υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Κυρήνης (Ἰδ. Ἡρακλῆς). — 2) Υἱὸς τοῦ Τυδέως, ἕγγονος τοῦ Ἀδράστου (Ἰδ.). Μετὰ τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιγόνων, ὡς βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐξεστράτευσεν εἰς Τρωάδα (Ὁμ. Ἰλ. Β, 559), ἔνθα, ἐπὶ τῆς μήνης τοῦ Ἀχιλλέως, διακρίνεται ὡς ὁ ἀνδρείοτερος καὶ συνετώτερος τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων, ὥστε, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ κατὰ θεῶν ἐτόλμα ν' ἀντιταχθῆ (Ἰλ. Ε.). "Ὅτε οἱ Ἀχαιοὶ ἐστράφησαν εἰς φυγὴν (Ἰλ. Θ, 66), προσβαλὼν τὸν Ἐκτορα, ἐπὶ πῶρος τὴν μάχην ἀλλ' ὁ Ζεὺς τὸν ἀπέκρουσε, ῥίψας κεραυνοῦν πρὸ τῶν ἵππων του. Τὸν Ὀδυσσεῖα συμπαλαβῶν, ἀπῆλθεν εἰς νυκτερινὴν κατασκοπεῖαν, καὶ φονεύσας τὸν κατασκοπον τῶν Τρώων Δόλωνα, εἰσώρμησεν εἰς τὰς σκηνὰς Ῥήσου τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν (Ἰλ. Κ, 220, 490. Λ, 310). Ὁ Βιργίλιος, κατὰ μύθους μεταγενεστέρους, διηγῆται (Æ. II, 163) ὅτι μετὰ τοῦ Ὀδυσσεῖως εἰσελθὼν εἰς τὸ Ἰλιον δι' ὑπογείου διώρυγος, ἐφόνευσε τοὺς φύλακας, καὶ ἤρπασε τὸ Παλλᾶδιον, ὃ μετὰ ταῦτα ἔφερεν εἰς Ἄργος, ἢ, ὅτε προσωρμίσθη εἰς τὴν Ἀττικὴν, τῷ τὸ ἤρπασεν ὁ Δημοφῶν. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Ἄργος (Ὀδ. Γ, 180). Τὰς μετὰ τὰ Τρωϊκὰ τυχὰς του ἄλλοι ἄλλως διηγούνται. Ὀργιζομένη κατ' αὐτοῦ ἡ Ἀφροδίτη διότι τὴν εἶχε πληγῶσει πρὸ τῆς Τρωάδος (Ἰλ. Ε, 330, 410), παρέσυρε τὴν γυναῖκά του Αἰγιάλην ἢ Αἰγιάλειαν, θυγατέρα, ἢ μᾶλλον ἕγγονον καὶ αὐτὴν τοῦ Ἀδράστου, εἰς ἀπιστίαν μετὰ τοῦ Ἰππολύτου, ἢ τοῦ Κυμήτου, ἢ τοῦ Κυλλαδάρου, δι' ὃ ὁ Διομήδης, εἴτε ἀφ' ἑαυτοῦ, εἴτε ὑπ' αὐτῆς ἐκδληθεῖς, ἐφυγεν εἰς Αἰτωλίαν, τὴν χώραν τοῦ πατρὸς του Τυδέως, ἔνθα εὗρε τὸν πάππον του Οἰνέα, ζῶντα ἔτι, ἀλλ' ἐκθρονισθέντα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγρίου. Τοῦτου τὸν υἱὸν Ἐποπέξ φονεύσας ὁ Διομήδης, ἀπέδωκε τὸν θρόνον εἰς τὸν Οἰνέα, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὸν Ἀνδραίμονα (Ἰδ.). Ἄλλοι δὲ τὸν φέρουσιν

εἰς Αἰτωλίαν πρὸ τῆς Τρωϊκῆς ἐκστρατείας, μετὰ τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιγόνων, καὶ φέρουσι τὸν Οἰνέα μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ Ἄργος. Κατ' ἄλλας διηγήσεις, ἐπανερχόμενος ἐκ Τρωάδος, ἀπεπλανήθη ὁ Διομήδης εἰς Ἰταλίαν, εἰς τὴν χώραν τῶν Δαυνίων, ἔνθα βοήθησας κατὰ τῶν Μεσσαπίων τὸν βασιλέα Δαῦνον, υἱὸν τοῦ Λυκάονος καὶ ἀδελφὸν τοῦ Ἰάπυγος καὶ τοῦ Πευκετίου, ἔλαβε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Εὐπίπην εἰς γάμον καὶ τὴν κυριαρχίαν τῆς χώρας. Ἔσχε δ' ἐξ αὐτῆς τὸν Διομήδην καὶ τὸν Ἀμφινόμον, καὶ κτίσας ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Ἰταλίας διαφόρους πόλεις, ὡς τὸ Βενεβέντον, τὸ Ἴππιον Ἄργος (Ἀργυρίπαν, ν. Ἄρπι), τὸ Βρινδίσιον καὶ ἄλλας, καὶ πολλὰ ἰδρύσας ἱερά θεῶν, ἰδίως τῆς Ἀθηνᾶς (Στρβ. ΣΤ, 284), ἀπέθανεν ἢ ἐπανελθὼν εἰς τὸ Ἄργος, ἢ ἐν Δαυνίᾳ, ἢ ἐν τινι τῶν ἐν τῇ Ἀδριατικῇ καλουμένων Διομηθίδων Νήσων, ἔνθα καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο. Κατ' αὐτὸν ἐπεκαλοῦντο καὶ οἱ Diomedei campi ἐν Ἀπουλίᾳ, καὶ ἐν πολλαῖς πόλεσι τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι ἐθεωρεῖτο ὡς ἦρωσ, καὶ ἐν Ἄργει, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀθηνᾶς, μετὰ τοῦ Παλλαδίου περιεφέρετο ἐν πομπῇ καὶ ἡ ἄσπις αὐτοῦ, καὶ τὸ ἄγαλμά του ἐπλύνετο εἰς τὸν Ἰναχον ὁ δὲ Πίνδαρος (Νεμ. I, 7) τὴν Ἀθηνᾶν λέγει αὐτὸν θεοποιήσασαν.

Δίον, 1) Ἀκρωτήριον εἰς τῆς Κρήτης τὰ βόρεια.—2) Πόλις μακεδονικὴ παρὰ τὸν Θερμαῖον κόλπον, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου (Θουκ. Δ, 93), εἶχε ναὸν τοῦ Διὸς ἐπίσημον ἐπὶ Πολυβίου (Πολβ. Δ, 62). Ἐνταῦθα ἀνετέθησαν οἱ χαλκοὶ ἀνδριάντες τῶν ἐν Γρανικῷ πεσόντων ἰππέων, ἔργον τοῦ Λυσίππου, ἀπαχθὲν εἶτα εἰς Ῥώμην (Ἄρρ. Α, 16, 4).—3) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς ἀκτῆς (Ἡρδ. Ζ, 22.—Θουκ. Δ, 109).—4) Πόλις τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ τοῦ Κηναίου ἀκρωτηρίου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 538.—Στρβ. I, 446).

Διονύσια, ἴδ. Διονύσιος.

Διονυσιάδης, ἐκ Κιλικίας, τραγικός

(ἈΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

ποιητῆς μετ' Ἀλέξανδρον, ἐγγραφείς εἰς τὴν τραγικὴν πλειάδα. Μνημονεύεται αὐτοῦ δραματικὸν τι ἡμερολόγιον, ἐπιγραφόμενον Χαρακτῆρες ἢ Φιλοκωμωδός.

Διονύσιος, 1) Ὁ Φωκαεὺς, ἀρχηγὸς τῶν Ἰώνων κατὰ τῶν Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Λάδῃ μάχην ἐπολέμει πειρατικῶς, εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Μεσογείου, κατὰ τῶν Τυρρητῶν καὶ τῶν Καρχηδονίων (Ἡρ. ΣΤ, 11).—2) Δ. ὁ πρεσβύτερος, υἱὸς Ἑρμοκράτους. Γεννηθεὶς τῷ 431 π. Χ., ἐπολέμησεν ἐπιτυχῶς τοὺς Καρχηδονίους, καθ' ὧν αἱ Συρακοῦσαι ἀπὸ τοῦ 410 ἐμάχοντο (Διοδ. ΙΓ, 87). Καταγγείλας δὲ τοὺς στρατηγοὺς τοὺς ἀπολέσαντας τὸν Ἀκράγαντα, κατώρθωσε τὴν ἀποβολὴν αὐτῶν, καὶ συμπράξει τοῦ Φιλίππου, συμπεριελήφθη μετὰ τῶν ἀντικαταστησάντων αὐτούς. Ἀνακαλέσας δὲ τοὺς ἐξορίστους, καὶ τὴν μερίδα του δι' αὐτῶν ἐνισχύσας, προσέτι δὲ τὸν στρατὸν δι' αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ περιποιησάμενος, ἀπέκλεισε τοὺς συνεκλεχθέντας αὐτῷ στρατηγοὺς, καὶ ἔμεινε μόνος σωματοφυλακὴν δ' ὀργανώσας, κατέλαβε τὰς Συρακοῦσας καὶ ἐκηρύχθη ἄρχων αὐτῶν (Cic. Tuss. V, 20). Εἰς Γέλαν ἐνίκηθη, ὁ στρατὸς ἐπανεστῆ, ἀλλὰ, παραχωρήσας τὴν Ἰμέραν καὶ τὸν Ἀκράγαντα, ἐπέτυχε τὴν εἰρήνην. Εἶτα δὲ μισθωτοὺς παραλαβὼν, ἰδίως ἐκ Καμπανίας, ὀχυρώσας τὴν Ὀρτυγίαν, συνοικίαν τῶν Συρακοῦσων, καὶ εἰς νέας προβάς κατακτήσεις, ἐξησφάλισε τὴν ἀρχὴν του (Διοδ. ΙΔ, 7), τῷ 406. Ἐνυμφεύθη δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ στρατηγοῦ Ἑρμοκράτους, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς, τὴν Ἀριστομάχην, ἀδελφὴν τοῦ Δίωνος, καὶ συγχρόνως τὴν Δωρίδα ἐκ Λοκρῶν. Τῷ δὲ 399 κατέιχε πᾶσαν τὴν Σικελίαν ὅση δὲν ἀνήκε τοῖς Καρχηδονίοις. Ἰσχυρῶς δ' ὀπλισθεὶς, πενήτηρις ἔχων εἰς τὸν στόλον του καὶ καταπέλτας, ἐπεχείρησε, τῷ 397, τὴν δευτέραν ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Καρχηδονίων. Πολιορκήσας τὴν Μοτύην, ἠναγκάσθη νὰ υποχωρήσῃ εἰς τοῦ Ἰμίλκωνος τὴν ὑπερέχουσαν δύναμιν, καὶ ἐπολιορ-

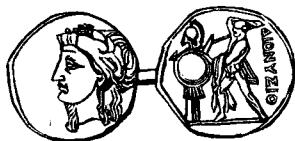

κίβη εν Συρακούσαις. Ἄλλ' ἀντέσχε γενναίως, ἐκέρδησε διὰ περιποιήσεων τὴν εὖνοιαν τῶν πολιτῶν, καὶ τέλος ἐσώθη, τῷ 396, διὰ λοιμοῦ ἐνοσκήσαντος εἰς τὸν Καρχηδονικὸν στρατὸν (Διόδ. ΙΑ, 45). Καὶ ὁ μὲν Ἴμιλικὸν ἀπεσύρθη μετὰ τῶν λειψάνων τοῦ στρατοῦ του, τὸν πόλεμον ὁμως ἐξηκολούθησεν ὁ Μάγων μέχρι τοῦ 392, ὅτε ἐκλείσεν εἰρήνην, παραχωρήσας τὸ Ταυρομένιον. Ἐπὶ τοῦ πολέμου ἐδείχθη ὁμως ὁ Διονύσιος, πολλοὺς πολίτας θανατώσας ἵνα προμηθευθῇ χρήματα διὰ τῆς περιουσίας αὐτῶν. Εἶτα δ' ἐστράφη κατὰ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ἐνίκησε τοὺς Κροτωνιάτας, ἐκυρίευσεν μετὰ ἐνδεκάμηνον πολιορκίαν δι' Ἀσιτίας τὸ Ῥήγιον, καὶ σκληρῶς προσηνέχθη πρὸς τοὺς πολίτας (Διόδ. ΙΑ, 10, 111). Μετὰ τινα δ' εἰρηνικὰ ἔτη, ἐφ' ὧν συνέδεσε σχέσεις μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ἐξησφάλισεν τὴν δυνάμιν του ἐν τῇ Ἀδριατικῇ, ἤρχισε νέον πόλεμον κατὰ τῶν Καρχηδονίων (383), καὶ ἐνίκησε μὲν τὸν Μάγωνα ἐν Καβάλα, ἠττήθη ὁμως ἐν Κροσίῳ, καὶ ἀναγκασθεὶς εἰς παραχωρήσεις, ἐδέχθη τὸν Ἀλυκὸν ὡς μεθόριον (Διόδ. ΙΕ, 12). Ἐβουλεύθη ἔπειτα νὰ κινηθῇ κατὰ τῆς Ἠπείρου καὶ τῶν Δελρῶν, ἀλλ' ἀποτυχῶν, ἤρξατο τετάρτου πολέμου κατὰ Καρχηδόνος, τὸ πρῶτον ἐπιτυχοῦς ἀλλὰ τοῦ στόλου του καταστραφέντος ἐν τῷ λιμένι τῆς Ἐρυκος, συνωμολόγησεν ἀναχωρῆν, καὶ μετ' ὀλίγον, τῷ 367, ἀπέθανεν, κατὰ τοὺς μὲν, ἐξ ἀκρασίας, κατὰ τοὺς δὲ δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του, καὶ κατ' ἄλλους ἐκ χαρᾶς ὅτε ἐνίκησεν εἰς διαγωνισμὸν τραγικῆς ποιήσεως (Διοδ. ΙΕ, 74). Ὁ Διονύσιος οὗτος θεωρεῖτο ὡς τὸ πρότυπον τῶν μεταγενεστέρων τυράννων, οὐδὲν ἱερὸν ἔχων, ὁμως, χαρακτῆρος δυσπίστου πρὸς τοὺς ἐγγυτέρους αὐτοῦ (Πλούτ. Δίων, Ε.—V. Max. I, 1. IV, IX, 17.—Cic. Tusc. V, 21, 22). Δὲν ἐστερεῖτο ὁμως καὶ φυσικῶν τιῶν εὐγενῶν ῥοπῶν (ἴδ. Φιντίας), οὐδ' ἐτύφλωτε πρὸς τὴν δυσχέρειαν τῆς ἰδίας του θέσεως. Εἶχε

δὲ καὶ τὴν δυστυχὴ ἀξίωσιν ὅτι ἦν ποιητῆς, καὶ ἔγραψε τραγῳδίας, μετὰ παρρησίας κατακριθείσας ὑπὸ τοῦ Φιλοξένου, καταγελασθείσας δ' ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἄλλ' ἐν Ἀθήναις ἐνίκησε, τῷ 367, μίξ ἐξ αὐτῶν, ἐπιγραφομένη «λύτρα Ἐκτορος,» καὶ ἦς ἀποσπάσματα τινα σώζονται. — 3) Δ. ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ προρρηθέντος καὶ τῆς ἐκ Λοκρῶν Δωρίδος. Ἐπὶ τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας ὁ πατήρ του ἐκ δυσπιστίας τὸν εἶχε μακρὰν τῶν πραγμάτων. Τῷ 367 δὲ π. Χ., τριακονταετῆς διεδέχθη τὴν ἀρχὴν, καὶ ἦμιστα ὧν πολεμικὸς, διηλλάγη τυχεῶς μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Βλέπων δ' αὐτὸν ὁ Δίων μὴ ἔχοντα τὴν ὁμότητα τοῦ πατρὸς του, οὐδὲ φυσικῶν προτερημάτων ἐστερημένον, μετεκαλέσατο τὸν Πλάτωνα ἵνα δι' αὐτοῦ τὸν μορφώσῃ εἰς ἡγεμόνα ἱκανὸν καὶ ἐνάρετον. Καὶ ἔτυχεν μὲν κατ' ἀρχὰς ἐντίμου ὑποδοχῆς, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ δι' ἐνεργείας κολάκων, ὡς τοῦ Φιλίστου, ἐξωρίσθη ὁ Δίων, καὶ ἀπεπέμφθη καὶ ὁ Πλάτων, εἰ καὶ ὁ Διονύσιος ἠσθάνετο συμπάθειαν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐπανήλθε μὲν αὖθις ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ προσκλήσει τοῦ Διονυσίου, ἀλλὰ τῷ 360 ἀνεχώρησεν ἐκ δευτέρου, βλέπων τὰς προσπάθειάς του πάσας ἀνωφελεῖς, καὶ ἐκτεθεὶς εἰς καταδρομὰς καὶ κινδύνους· ὁ δὲ Διονύσιος παρεδόθη εἰς τῆς τυραννίδος τὰς ἐκδιαίτησεις καὶ τὰ ἐλαττώματα. Ἐν ᾧ δ' ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Λουκανῶν, ἐπιστρέψας ὁ Δίων μετὰ μικροῦ στρατοῦ, κατέλαβε τὰς Συρακούσας, καὶ ὁ Διονύσιος κατέφυγε τῷ 356 εἰς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὺς, τὴν πατρίδα τῆς μητρὸς του, ἔνθα δεκτὸς γενόμενος, ἀνεδείχθη τύραννος σκληρότατος. Παρέμεινεν ὁμως ἐκεῖ ἐπὶ δέκα ἔτη, καὶ εἶτα ἐπανελθὼν κατέλαβεν ἐκ νέου τὰς Συρακούσας ἐπὶ ἄλλα τρία ἔτη, μέχρις οὐ ὁ Τιμολέων ἦλθεν ἐκ Κορίνθου τῷ 343 ἵνα ἐλευθερώσῃ τὰς ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Σικελίας, καὶ ὁ Διονύσιος, ἀδυνατῶν ν' ἀντιστῇ, παρέδωκε τὸ φρούριον ἐπὶ τῇ ἀδείᾳ τοῦ ν' ἀπέλθῃ ὁ ἴδιος εἰς Κόρινθον. Ἐκεῖ δ' ἔζη-

σεν ὡς ἰδιώτης, καὶ κατὰ τινὰς ἠναγκάσθη ν' ἀνοίξη σχολεῖον ἵνα πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν (Διοδ. ΙΕ, 16. ΙΣΤ, 70. — Αἰλ. Π. Ι. Θ, 8. — Πλούτ. Δίων. Τιμολ.). — 4) Δ. Κολοφώνιος, ζωγράφος σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου, καὶ ἐκείνου ἐράμιλλος, ἀλλ' ἤττον ὑψηλὸς τὴν ἀντίληψιν, καὶ τὴν πραγματικότητα μᾶλλον ἐπιδιώκων (Αἰλ. Π. Ι. Δ, 3. — Ἀριστ. Ποιητ. Β. — Πλούτ. Τιμολ. ΛΣΤ), δι' ὃ καὶ ἀνθρωπογράφος ἐπεκλήθη (Pl. XXXV, 37). — 5) Ἔτερος ζωγράφος ἐπὶ Καίσαρος (Pl. XXXV, 11). — 6) Γλύπτης μετὰ Ὀλ. 78 ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐργαζόμενος. Ἐλέγετο ποιήσας θήλειαν ἵππον, ἣ οἱ ἵπποι προσέδραμον χρεμετίζοντες (Πaus. Ε, 27). — 7) Δ. Μιλήσιος, ἔζη ὀλίγον μετὰ τὰ Περσικά, καὶ ἦν ὁ πρῶτος ἀπέπειραθεὶς τὰ σχεδὸν σύγχρονα αὐτῷ συμβάντα νὰ ἐξιστορίσῃ, γράψας Περσικά ἢ τὰ μετὰ Δαρεῖον. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ περιήγησις οἰκουμένης. — 8) Δ. Σάμιος, τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς, ἔγραψε μυθολογικά συγγράμματα, ὧν ἐν ὀνομάζετο Κύκλος, καὶ ἐξ ὧν ἠρύσθη ὁ Διόδωρος. — 9) Δ. ὁ Θράξ, 100 π. Χ., ἔγραψε πρῶτος τέχνην γραμματικὴν μεγάλως ἐκτιμωμένην, μὴ διατηρηθεῖσαν δὲ, ὡς φαίνεται, ἐν γνησιότητι. — 10) Δ. ὁ Ἀλικαρνασεύς, ἦλθε περὶ τὰ 30 π. Χ. εἰς Ῥώμην, ἔθθα ἐπὶ 22 ἔτη διαμείνας, ἐσπούδασε τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν. Ἀπέθανε δὲ τῷ 8 μ. Χ., γράψας, πλὴν ἄλλων ἀπολεσθέντων, Ῥωμαϊκὴν ἀρχαιολογίαν ἀπὸ τῶν μυθικῶν χρόνων μέχρι τῶν Καρχηδονικῶν πολέμων, εἰς βιβλία 20, ὧν μόνον τὰ 9 πρῶτα σώζονται, τῶν 2 ἐπομένων μέγα μέρος, καὶ τῶν ἄλλων ἀποσπάσματα μόνον. Τὴν συγγένειαν τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων θέλων ν' ἀποδείξῃ, καὶ τῆς πολιτικῆς ἀξίας τούτων θαυμαστής, διηγείται τὰ κατὰ τοὺς πολέμους καὶ τὴν νομοθεσίαν, δι' ἣν ἐστὶν αὐτὸς ἡ κυριωτέρα πηγή, συγγέων ὁμῶς πολλάκις τοὺς χρόνους καὶ τὰ Ἑλλη-

νικὰ μετὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν. Εἰς τὸ ὕφος φιλοτιμεῖται νὰ μιμῆται τὸν Πολύβιον καὶ τὸν Θουκυδίδην, παρεμβάλλον, ὡς οὗτος, καὶ ῥητορικοὺς λόγους εἰς τὸ κείμενον, καὶ ἐν γένει δὲν στερεῖται εὐφραδείας καὶ χάριτος. Σώζονται δ' αὐτοῦ καὶ ἡ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων ῥητορικὴ πραγματεία, καὶ τέχνη ῥητορικὴ, περιλήψις μόνον, ἢ μὴ γνήσιον ἔργον τῶν παλαιῶν (συγγραφέων) χαρακτηῆρες, περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων ὑπομνηματισμοί, ἦτοι κρίσεις περὶ Θουκυδίδου, Δημοσθένους, κτλ. τέλος Ἐπιστολαί. — 11) Δ. ὁ Περιηγητῆς, καταγόμενος, κατὰ διαφόρους, ἐκ Βυζαντίου, Χάρακος, Ἀλεξανδρείας ἢ Λιβύης, ἔγραψεν, ἐπὶ Αὐγούστου, Δομιτιανοῦ καὶ Σεπτ. Σεβήρου, Περιήγησιν οἰκουμένης ἐν ἀπταιστοῖς ἐξαμέτροις. — 12) Δ. τύραννος Ἡρακλείας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, περὶ τὰ 338 π. Χ. ἐνυμφεῖθη Ἀ-

μαστριν, τὴν ἀνεψιᾶν τοῦ Δαρείου, καὶ διεκρίνετο ἐπὶ ἠπιότητι καὶ δικαιοσύνη. Ἐλαβε καὶ τίτλον βασιλέως, καὶ ἀπέθανε πνιγεὶς ἐκ τοῦ πάχους. — 13) Δ. ἐξ Ἡρακλείας, μαθητῆς τοῦ Ζήνωνος, φιλόσοφος στωϊκὸς, μεταβάς εἰς τὴν Ἑλεατικὴν σχολὴν.

Διονυσόπολις, ἰδρυθεῖσα ἐν Φρυγίᾳ ὑπὸ Ἀττάλου καὶ Εὐμένους.

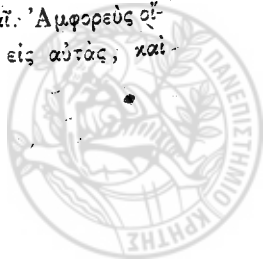

Δεόνυσος, καὶ **Βάκχος**, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου (Ὁμ. Ἰλ. Ε, 325), ἐξ οὗ ὑπετέθη ὅτι ἡ

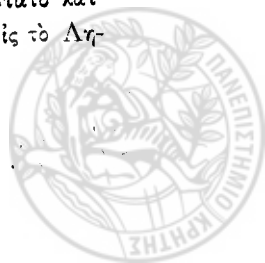
λατρεία αὐτοῦ προήλθεν ἐκ τῶν ἀρχαιότατα ἐν Βοιωτία οἰκούντων Θρακῶν. Κατὰ τὸν μῦθον, ἔπεισεν ἐκ ζηλοτυπίας ἡ Ἥρα τὴν Σεμέλην νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Διὸς νὰ προσέλθῃ εἰς αὐτὴν ἐν πάσῃ του τῇ λαμπρότητι, ὁ ὑποσχεθεὶς ὁ θεὸς, ὅτε ἤλθε φέρων τὰς ἀστραπὰς καὶ τοὺς κεραυνούς του, ἐπυρπολήθη ἡ οἰκία, καὶ ἔπεσε νεκρὰ ἡ Σεμέλη, τεκοῦσα ἄωρον παιδίον, ὁ λαβὼν ὁ Ζεὺς, ἔσχιζε τὴν κνήμην του καὶ τὸ ἐνέκλεισεν εἰς αὐτὴν καὶ ὅτε ἐγκαίρως ἐγεννήθη, τὸ παρέδωκεν εἰς Ἴνῶν, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀθάμαντος ἐν Ὀρχομενῷ ἵνα τὸ ἀναθρέψῃ. Ὅτε ὁμως ἐξ ὀργῆς τῆς Ἥρας ὁ Ἀθάμας ἐμάνη, καὶ ἡ Ἴνῶ ἔφυγε, παρέλαβον νόμφα τὸ βρέφος καὶ ἔθρεψαν αὐτὸ δι' ἡδείας τροφῆς, ἐν σπηλαίῳ κεκρυμμένον, ἐντὸς τῆς συμφύτου κοιλάδος ἣτις ἐλέγετο Νύσα, ἐξ οὗ καὶ τῷ ἐδόθη τὸ ὄνομα Διόνυσος. Ἄλλ' ἄλλοι μῦθοι τὴν Νύσαν ταύτην, ἣτις ἄγνωστον ἂν ἀληθῶς ὑπῆρχεν ἐν Βοιωτία, μετέθετον εἰς Θράκην, Ἀραβίαν, Ἰνδίας, κτλ. Αὐξήθειαι δ' ὁ Διόνυσος, ἐγένετο θεὸς τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἀμπέλων, καὶ ἐλέγετο διὰ τοῦτο «χάρμα βροτοῖσι,» καὶ «Λυαῖος,» οἷον λυσιπνοῦς, καὶ διὰ τὰς δῆθεν θεραπευτικὰς ιδιότητας τοῦ οἴνου, «ἰατρόμαντις,» καὶ αὐτὸ τοῦτο «σωτήρ.» Ἐνεκα τῆς ἦν προκαλεῖ εὐθυμίας καὶ ἐμπνεύσεως, ἦν φίλος τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Μουσῶν, καὶ αὐτὸς Μελοπόμενος, καὶ τῆς λατρείας αὐτοῦ προϊόντα ἦσαν ὁ Διθύραμβος καὶ τὸ δράμκ. Ὡς δὲ τὴν καρποφορίαν τῆς ἀμπέλου προστατεύων, ἐθεωρεῖτο καὶ εἰς πᾶσαν βλάστησιν εὐνοῦς, καὶ ἐλέγετο πολλάκις Ἀνθεὺς, Ἀνθιος, Φλοῖος (ἐκ τοῦ φλοῖω), Δενδρίτης, Ὑψος, καὶ ὡς καὶ ἡ Δήμητρα τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἡθῶν προκαλῶν, ἔφερε μετ' αὐτῆς τὸ ἐπίθετον θεσιμοφόρος. Τὰς ὀργιαστικὰς δ' αὐτοῦ τελετὰς, εἴτε ἐκ Θράκης, εἴτε ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως αὐτῶν προερχόμενας, γνωρίζει ὁ Ὀμηρὸς (Ἰλ. Ζ, 130), εἰ καὶ οὐδ' αὐτὸν οὐδὲ τὴν Δήμητραν ἀναμίξας ποτὲ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ἀλλὰ πάντοτε ὡς

θεοὺς οὕτως εἰπεῖν ἐπιγίους αὐτοὺς ἀναφέρων. Ἐξετάθη δ' ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐφ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἠσκέτο ἰδίως ἐν Ἀττικῇ, Κορίνθῳ, Σικυῶνι, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, τῶν νήσων, οἷον Λέσβου, Νάξου, ἔνθα ἐκ τῆς Ἀριάδνης (ἴδ. Θησεύς) ἔσχεν υἱοὺς τὸν Οἰνοπίονα, τὸν Εὐάνθην καὶ τὸν Σταφύλον. Τὴν κατὰ τῆς μέθης ἀποστροφήν τινων αἰνιττεται πιθανῶς ὁ Ὀμηρικὸς μῦθος (Ἰλ. Ζ, 130) ὅτε Λυκοῦργος ὁ Δρύκντος, βασιλεὺς τῶν Ἠδωνῶν, ἐξεδιώξεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῷ Νισαϊκῶν πεδίων τὰς τροφούς τοῦ Διονύσου, αἵτινες ἔρριψαν κατὰ γῆς τὰ ἱερὰ σκεύη, τὸ δὲ θεῖον βρέφος ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ παρελήφθη ὑπὸ τῆς Θετίδος, δι' ὃ ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς ἐτύφλωσε τὸν Λυκοῦργον· κατὰ δὲ μετέπειτα μῦθους ἐπήλθε καὶ ἀφορία εἰς τὴν χώραν, καὶ ὁ Λυκοῦργος μανεῖς, ἐξέλαβε τὸν υἱὸν του ὡς σταφυλὴν καὶ τὸν ἐθανάτωσεν, εἶτα δὲ τὸν ἔφεραν οἱ Ἠδωνεῖς εἰς τὸ Πάγκαλον ὄρος, ἔνθα, ἐντολῇ τοῦ Διονύσου, ἔπαιποι τὸν ἐσπάρειον (Ἀπολλδ. Γ, 5, 1. — Σοφ. Ἀντ. 955). Ἐν Ἀργεὶ τὰς γυναῖκας αἵτινες ἔφευγον τὴν λατρείαν του ἐνέβαλεν ὁ Διόνυσος εἰς μανίαν, ὥστε καὶ τὰ ἴδια παιδία τῶν φονεύσασαι ἔφαγον. Τυρρηνοὺς δὲ πειρατὰς, οἵτινες τὸν συνέλαβον, μετεμόρφωσεν εἰς δελφίνας, πλὴν τοῦ κυβερνήτου, ὅστις εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐν αὐτῷ τὸν θεόν. Ὑπὸ ὀμίλου Μαινάδων καὶ Βακχίδων, Σατύρων καὶ Σιληνῶν, φερόντων τὸν φύλλοις ἀμπέλου περικεκοσμημένον θύρσον (ἴδ.) συνωδεύετο περιελθὼν τὴν Ἑλλάδα, πᾶσαν χώραν βρβάρων, καὶ αὐτὰς τὰς Ἰνδίας, αἵτινες ὁμως προσετέθησαν εἰς τὸν μῦθον μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐκστρατείαν τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἐκ δὲ τοῦ Ἄδου μετέφερε τὴν μητέρα του εἰς τὸν Ὀλυμπον μετονομασθεῖσαν Θουώνην, ὡς καὶ αὐτὸς καὶ Θουωνεύς (ὁ μέθη ἐνθουσιῶν) ἐπεκαλεῖτο. Ὁ χαρακτήρ τῶν ἐσρτῶν του ἦν ζωηρότης καὶ εὐθυμία· καὶ τὸ μὲν πρῶτον, κατὰ Πλούταρχον, ἦσαν ἀπλαῖ· Ἀμφορεύς οἱ νου καὶ σταφυλαὶ ἐφέροντο εἰς αὐτὰς, καὶ

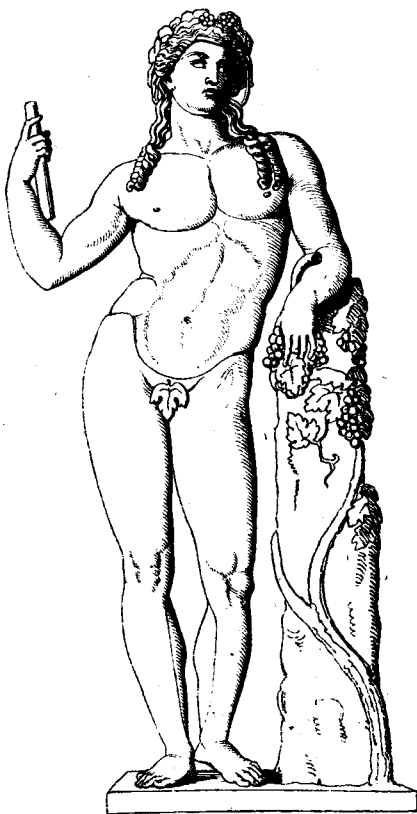

ὀπίσω τούτων κρίς, καὶ ἕτερος φέρων κορινθὸν σύκων. Βαθμηδὲν ὁμῶς ἀπέβησαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον θορυβώδεις καὶ ἐρεθιστικαί, καὶ οἱ πανηγυρίζοντες, μετ' αὐτῶν καὶ τυμπάνων ἐν παραφόρῳ ἐξάψει περιεφέροντο «εὐοῖ εὐάν» κρουγάζοντες, ψάλλοντες, ζῶα σπαράττοντες καὶ τὰς αἰμοσταγεῖς σάρκας των κατατρώγοντες, ἐξ ὧν καὶ ὁ θεὸς προσέτι Εὐϊτος καὶ βρόμιος καὶ Βάκχος (παρὰ τοῦ ἰακχῆ, ἰαχῆ) ἐλέγετο. Ἐτελεύτητο δ' αἱ παράφοροι αὗται ἑορταὶ συνήθως διὰ νυκτὸς, δι' ὃ καὶ Νυκτάλια ἐλέγοντο (Πλουτ. Συμπ.) καὶ ὁ θεὸς προσέτι Νυκτάλιος. Συνωργιάζον δὲ αἱ Βάκχαι, καὶ Μαινάδες λεγόμεναι, Θυάδες, Μιμαλλόνες (ἐν Μακεδονίᾳ), Βιστονίδες (ἐν Θράκῃ), Βασσαρίδες, ὅθεν καὶ ὁ θεὸς Βασσαρεύς, ἐκ τῆς Βασσάρας, μακροῦ χιτῶνος, ὃν ἐφόρουσιν ἐν Θράκῃ, διότι ἐκεῖθεν προήλθε φάνεται ἡ θορυβώδης αὕτη ἑορτή. Τούτου ἕνεκα καὶ ἐσχετίζετο ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου μετὰ τῆς τοῦ Ἄττος καὶ τῆς Κυβέλης, ἁσιανῶν ταραχῶδῶν θεοτήτων, καὶ αὐτὸς καὶ Σαβάζιος ἐπεκκλεῖτο, σύμβολον ὧν τότε τῆς ἀνθούσης φύσεως, ἥτις θνήσκει καὶ ἀναγεννᾶται. Τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἠντίτετο καὶ ὁ Ζαγρεὺς ἡ ὑποχθόνιος Διόνυσος, υἱὸς λεγόμενος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης. Κατὰ τοὺς Ὀρφικοὺς ἐνθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς τὸν οὐρανόν, ἐσπαράχθη ὑπὸ τῶν Τιτάνων, ὁ δὲ Ζεὺς, τὴν καρδίαν αὐτοῦ καταπιὼν, ἔτεκεν ἔπειτα τὸν Διόνυσον. Ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δήμητρος λέγεται Ἰακχος, καὶ παρίσταται ὡς παῖς, κόρος, ἀδελφὸς ἡμνηστῆρ τῆς Κόρης. Ἐν τῇ Ἀττικῇ ἦσαν 4 αἱ Διονυσιακαὶ ἑορταί, α'. Διονύσια τὰ μικρὰ, ἐν ἀγροῖς ἢ κατ' ἀγροῦς, ἐν Ποσειδεῶνι, τέλει δεκεμβρίου, ὅτε ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ χωρίοις κατὰ πρῶτον ἐγίνετο γρῆσις τοῦ νέου οἴνου. Συνίστατο δὲ κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἄχαρν. 241. 263) εἰς γενικὴν πομπὴν τοῦ χωρίου πρὸς τὴν θυσίαν, μετὰ κωμικῶν ὀρχήσεων καὶ παντοίων ἀστεϊσμῶν,

τοῦ πυρῆνος ἐξ οὗ ἀνεπτύχθη ἡ κωμῳδία· καὶ μεταβατικοί δ' ὑποκρίται παρίσταν ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐν τοῖς χωρίοις δράματα ἃ εἶχον ἤδη διδαχθῆ ἐν Ἀθήναις. Μία δὲ τῶν συνήθων διασκεδάσεων ἦσαν καὶ τὰ ἀσώλια (ἰδ.). — β'. τὰ Ληναῖα, κατὰ Γαμηλιῶνα. (τέλος Ἰανουαρίου), ἐν Ἀθήναις πανηγυριζόμενα κατὰ τὸ Λήναιον, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Διονύσου, Ν. τῆς Ἀκροπόλεως. Ἦσαν δὲ ταῦτα ἡ κατὰ τὴν πόλιν ἐξακολουθησὶς τῶν μικρῶν Διονυσίων, διότι καὶ ἐν αὐτοῖς κυρίως τὸν νέον οἶνον ἔπινον, καὶ συνώδευε τὴν τελετὴν ἐστίασις, εἰς ἣν ἡ πόλις παρῆχε τὸ κρέας, καὶ τὰς ὁδοὺς διέτρεχε πομπή, καθ' ἣν ἐγίνοντο ἀστεῖαι προλήσεις ἐξ ἀμαξῶν, καὶ ἐδιδάσκοντο δράματα, μάλιστα κωμῳδία· — γ'. Τὸν δ' ἐπόμενον μῆνα, τῇ 11—13 Ἀνθεστηριῶνος, ἑορτάζοντο τ' Ἀνθεστηρία· καὶ ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο πιθοῖγια (ἡ ἀνοιξὶς τῶν πίθων) ἡ δευτέρα ἐλέγετο οἱ Χόες, καὶ κατ' αὐτὴν, εἰς κοινὴν ἐστίασιν, ἔπινον, καθ' ἀμιλλαν, τίς περισσότερον, τὸν νέον οἶνον, καὶ ὁ πρῶτος πίων τὴν μερίδα τοῦ ἐλάμβανεν ὡς ἔπαθλον ἀσκῶν οἴνου. Τὸ δ' ἐπισημότερον μέρος τῆς τελετῆς ἦν μυστικὴ θυσία ἣν ἡ γυνὴ τοῦ ἄρχοντος βασιλέως ἔφερε τῷ θεῷ εἰς τὸ Ληναῖον, καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ σύζευξις τῆς. Ἡ δὲ τρίτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο Χύτροι, διότι κατ' αὐτὴν ἐν πηλίναις χύτραις ἐξετίθεντο ἐψημένοι καρποὶ εἰς θυσίαν τῷ χθονίῳ Ἑρμῇ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθανόντων. — δ'. Τὰ κυρίως Διονύσια, τὰ μεγάλα, κατ' ἄστου ἢ ἀστυκά, ἐπανηγυρίζοντο ἀπὸ τῆς 8—13 Ἐλαφβολιῶνος (τέλος Μαρτίου), καὶ πολλοὶ συνέρρον εἰς αὐτὰ ἐκ τε τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐκ τῆς ἁλλοδαπῆς. Τὸ ἐξ Ἐλευθερῶν εἰς Ἀθήνας κομισθὲν ἀρχαῖον ξόανον τοῦ θεοῦ ἐφέρετο ἐν μεγάλῃ παρατάξει κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ Ληναίου εἰς μικρὸν ναὸν τοῦ Διονύσου ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀγούσης, ἔνθα ἴσως ἴστατο κατ' ἀρχάς, καὶ ἐπανήγετο εἶτα πάλιν εἰς τὸ Λη-

ναῖον ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν ἑορταζόντων· καὶ τότε ἀντήρουν ἐν εὐωχίᾳ ψαλλόμενοι λαμπροὶ διθύραμβοι πρὸς τὸν Ἑλευθέριον Διώνυσον, οὓς συνέθετον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον οἱ ἐπισημότεροι τῶν ποιητῶν, καὶ ἐντεῦθεν ἔλαβε τὴν πρώτην γέννησίν τῆς ἡ δραματικῆς ποίησις. Τὰς δὲ τρεῖς τελευταίας ἡμέρας ἐδιδάσκοντο νέα δράματα («καινοῖς τραγωδοῖς») ἐπὶ μεγίστῃ δαπάνῃ, καὶ παρουσία μεγάλου πλήθους καὶ ἐγχωρίων καὶ ξένων, δι' ὃ καὶ ἐκεῖ, ἐνώπιον πάντων τούτων τῶν θεατῶν, ἀπενέμοντο αἱ μεγάλαι δημόσιαι διακρίσεις, ὡς ἐδόθη τῷ Δημοσθένει ὁ στέφανος. Διὰ τὰς παραστάσεις δὲ ταύτας ἤγειρε κατ' ἄρχάς ὁ Θέσπις ἰκρία, καὶ ὅτε

Μουσείου Παρισίου.

ἔπεσαν ταῦτα, ὠκοδομήθη τὸ πολυτελὲς Διονυσιακὸν θέατρον (ἴδ.). Παρίστατο δ' ἐν τῇ

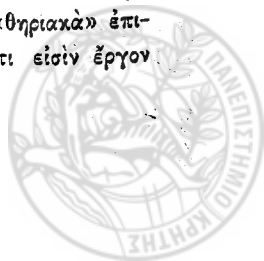
τέχνῃ ὁ Διώνυσος εἶτε, ὡς ἐξ Ἰνδιῶν προερχόμενος, πρεσβύτες μεγαλοπρεπῆς, μακρὸν ἔχων τὸν πώγωνα καὶ τὴν κόμην, ποδῆρη φέρων ἀναβολὴν, καὶ καθαρὸς καὶ εὐγενεὶς τοῦ προσώπου τοὺς χαρακτηῖρας. Ἡ παρίστατο ὡς ἐφηβός, εὐείδης, ῥεμβάζων, τῆς κόμης τοὺς ἰούλους ἔχων μακροὺς καὶ περιδεδεμένους διὰ σταφυλῶν καὶ κισσοῦ, τὸ σῶμα γυμνόν, ἀνθηρὸν καὶ μᾶλλον θηλυπρεπές, συνήθως ἐλαφρῶς ποῦ ἐπεριδόμενον, καὶ πολλάκις ἐπὶ τῶν ὤμων κεκλυμμένον διὰ δορᾶς ἐλάφου. Πολλάκις δ' ἐν γλυφαῖς καὶ γραφαῖς παριστᾶται συνοδευόμενος ὑπὸ παρινοῦντος θιάσου Σατύρων, Σιληνῶν, Κενταύρων, Νυμφῶν καὶ Μουσῶν, ἤρεμος καὶ γαλήνιος αὐτὸς ἐν τῷ μέσῳ των, ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς ὥραίας μνηστῆς του, τῆς Ἀριάδνης. Ἱερὰ αὐτῷ εἰσὶν ἐκ μὲν τῶν φυτῶν τὸ κλήμα τῆς ἀμπέλου καὶ ὁ κισσός, ἐκ δὲ τῶν ζώων ὁ πάνθηρ, ὁ λύγξ, ἡ τίγρις, ὁ τράγος, ὁ ὄνος, καὶ ἐκ τῶν ἰχθύων ὁ δελφίν.

Διοπείθης, Σουნიεύς, εἰς τῶν ἀρίστων

Ἀθηναίων στρατηγῶν, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ἀντιπαθεὶς τῷ Φιλίππῳ, ὅτε, τῷ 343 π. Χ. ἐκινήθη κατὰ τῶν ἐν Χερσονήσῳ Ἑλληνίδων πόλεων. Κατήγγειλε δ' αὐτὸν ὁ Φίλιππος εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὡς τὴν εἰρήνην παραβάντα, ἀλλ' ὁ Δημοσθένης (π. Χερσον., καὶ Φιλίπ. Γ') ὠμίλησεν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Φωκίων συνεβούλευσε τοὺς συμπολίτας του ν' ἀντιστῶσιν εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ Μακεδόνα. Ἐκεῖθεν ἐπήγαγε, τῷ 340, ὁ τελευταῖος κατὰ Φιλίππου πόλεμος. Ἔπεσε δὲ μετ' ὀλίγον ὁ Διοπείθης ἐν μάχῃ.

Διοσκορίδης, 1) ἴδ. Ἀνθολογία.

—2) Δ. Πεδάνιος, Ἕλληνας ἐκ Κιλικίας, ἰατρός ἐπὶ Νέρωνος, ἔγραψεν εἰς 5 βιβλία σωζόμενον σύγγραμμα περὶ ὕλης ἰατρικῆς, ἐπὶ πολὺ θεωρούμενον ὡς κυριωτάτη πηγῇ. Προστίθενται δ' αὐτοῖς ἐνίοτε 2 ἕτερα βιβλία, «ἀλεξιφάρμακα» καὶ «θηριακὰ» ἐπιγραφόμενα· φαίνεται ὅμως ὅτι εἰσὶν ἔργον

ἄλλου τινός Διοσκορίδου, Ἀλεξανδρέως. Το δὲ «περὶ εὐπορίστων ἀπλῶν τε καὶ συνθέτων φαρμάκων,» εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενον, δὲν ἀναγνωρίζεται γνήσιον. — 3) Ἐπίσημος ψηφογλύπτης ἐν Κιλικίας, γλύψας ἐν ἄλλοις κεφαλῇν Αὐγούστου ἐπὶ δακτυλίου, ἐν ᾧ αὐτοκράτωρ ἔφε-
 ρεν ὡς σφραγίδα (Pl. XXXVII, 1).

Διόσκουροι, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, υἱοὶ τοῦ Διός, μεταμορφωθέντος εἰς κύκνον, καὶ τῆς Λήδας, γυναικὸς τοῦ Τυνδάρεω, βασιλέως τῆς Σπάρτης, δι' ὃ καὶ Τυνδαρίδαι πολλαίς λέγονται. Θεωροῦνται δὲ διάσημοι καὶ ἐπὶ ἡρώσιμῳ, καὶ εἰς μὲν τὸν Κάστορα δίδεται τὸ ἐπιθετὸν ἰππόδαμος, εἰς δὲ τὸν Πολυδεύκην πύξ ἀγαθός.

“Οτε ὁ Θησεὺς ἤρπασε τὴν ἀδελφὴν τῶν Ἑλένης, εἰσήλασαν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἵνα τὴν ἐλευθερώσωσι. Συνεξέπλευσαν δὲ καὶ

Νόμισμα Βρετανικοῦ Μουσείου.

μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἐπολέμησαν τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἀφαρέως Ἰδαν καὶ Λυγκέα, ὧν ἤρπασαν καὶ ἐνυμφεύθησαν τὰς μνηστὰς, Φοῖβην καὶ Ἰλάειραν, Λευκιπιδας, ἧτοι θυγατέρας τοῦ κοινοῦ θεοῦ τῶν Λευκίππου. Ἔπεσε δ' εἰς τὴν μάχην ὁ Κάστωρ, ὅστις ἦν ὁ θνητός ἐκ τῶν δύο· ὁ δὲ Πολυδεύκης, ὅστις ἦν ἀθάνατος, ἤθελεν, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν ἀδελφόν του, νὰ συναποθάνῃ μετ' αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἐπέ-

Δακτύλιος.

τρεψεν, ἑκάτερος ἀνὰ μίαν ἡμέραν νὰ μένῃ ἐναλλάξ εἰς τὸν Ἄδην ἢ εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐν Σπάρτῃ θεωροῦντο ὡς πολιῦχοι, καὶ ξένιοι, καὶ προστάται τῶν θαλασσοπορούντων, καὶ εἰς τὰ πλοῖα ὡς ἐμφαίνουσα τὴν παρουσίαν αὐτῶν ἐξελαμβάνετο ἡ Ἑλένη (τὸ εἰς τοὺς ἰστούς ἐπικαθήμενον φῶς): Ἐν δ' Ἀθήναις ἐπελέγοντο Ἀνακτες (ἧτοι Ἀνακτες), καὶ αἱ ἐορταὶ αὐτῶν, ἦσαν τὰ Διοσ-

κούρια ἢ Ἀνάκεια. Σύμβολα δὲ τῶν Διοσκούρων ἦσαν ἐν Σπάρτῃ τὰ δόκανα, δύο παράλληλοι ράβδοι διὰ δύο ἐγκαρσίων ἐνούμεναι, καὶ ταῦτα συνώδεον πάντοτε τοὺς βασιλεῖς ἐκστρατεύοντας. “Οτε δ' ἀπεφασίσθη εἰς μόνος βασιλεὺς νὰ ἐκπέμπηται, συνενομοθετήθη νὰ συνοδεύηται ὑφ' ἐνός μόνου ἐκ τῶν δύο δοκάνων.

Διόσπολις, 1) ἴδ. Κάβερα. — 2) Πόλις ἐν τῇ Κάτῳ Αἰγύπτῳ (Στρβ. ΙΖ, 802). — 3) Δ. ἡ μικρὰ ἐν Θηβαίδῃ τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν καὶ ὁ νομὸς Διοσπολίτης (Αὐτ. 814). — 4) ἴδ. Θηβαι. — 5) Δ. ἡ Λύδδα (πόλις ἐν Παλαιστίνῃ.

Διοτίμα, κατὰ Πλάτωνα, ἐν Συμποσίῳ, ὑποτιθεμένη ἱέρεια ἐκ Μαντινείας, ἐξηγουσα τῷ Σωκράτει τὴν περὶ ἔρωτος θεωρίαν τῆς.

Διότιμος, 1) Στρομβίχου, στρατηγὸς Ἀθηναῖος ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων (Θουκ. Α. 45. Η, 15). — 2) Ναύαρχος Ἀθηναῖος ἐν τῷ κατὰ Σπάρτης πολέμῳ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τῶν Περσῶν (Ξενφ. Ἑλλ. Ε, 1, 22). — 3) Διοπίθου, Εὐωνυμεὺς, ναύαρχος Ἀθηναῖος, ὁπαδὸς τῶν ἀρχῶν τοῦ Δημοσθένους. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπήτησε τῷ 335 π. Χ. νὰ τῷ παραδοθῇ (Ἄρρ. Α, 10).

Διοτρεφῆς, Ἀθηναῖος, ἀρχηγὸς ξενικῶν στρατευμάτων, μεθ' ὧν, φέρων αὐτὰ ὀπίσω, ἐλεηλάτησε τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Μυκαλη-

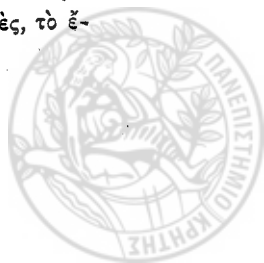

Ἄρχ. ἀργυροῦ ἀγγείου.

σόν. Τῷ 411 διατάχθη νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Θάσον τὴν ὀλιγαρχίαν, δι' ὃ ἡ νῆσος ἀπεσπάσθη τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Ζ, 29. Η, 64).

Διπλοῦς, ἡ δίπλαξ, εὐρύ ἐπίβλημα διπλούμενον (ὡς τὰ νῦν σάλια) ὅταν ἐφέρετο ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ὡς ἀφελές, τὸ ἐ-

φερον καὶ οἱ κυνικοί.

Δίπλωμα, ἦν, ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐπὶ διπλοῦ ἄρτου γεγραμμένον, εἶδος διαβατηρίου, ἢ μᾶλλον συστατικοῦ διδομένου εἰς ὁδοιπόρους.

Δίποινος, Κρῆς, γλύπτης πανάρχαιος, λεγόμενος, ὡς καὶ ὁ συνεργάτης αὐτοῦ Σκύλλις, μαθητῆς καὶ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου (Παυσ. Β, 15. Γ, 17), πάντως δ' ἀρχαιότερος τοῦ Κύρου (Pl. XXXVI, 41). Ἀμφότεροι δὲ πρῶτοι, ἀντὶ τῆς μεταλλουργίας εἰς τὴν γλυφὴν τοῦ μαρμάρου ἐπιδοθέντες, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀρχαϊκωτάτης τῶν λιθοξῶν σχολῆς. Ἀδικηθέντες ὑπὸ τῶν Σικυωνίων ὡς πρὸς τὴν ἀντιμισθίαν τῆς ἐργασίας των, ἔφυγον εἰς Αἰτωλίαν· λιμοῦ δ' ἐνακήψαντος εἰς Σικυῶνα, ἀνεκλήθησαν καὶ ἐπεράτωσαν τὸ ἔργον των, σύμπλεγμα παριστῶν, ὡς φαίνεται, τὴν περὶ τὸν τρίποδα ἔριν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέως.

Δίπτυχα, δύο πινακίδες συνδεδεμέναι δι' οἰκιακὰς σημειώσεις καὶ ὑπολογισμούς. Ἐἶχον ὑπερέχοντα περιθώρια ἵνα μὴ ἐγγίξωσιν ἀλλήλας, οὐσαι κεχρισμέναι διὰ κηροῦ, ἐφ' οὗ ἔγραφον διὰ στυλοῦ. Ἐξῶθεν ἐκλείοντο διὰ δύο ξυλίνων πινάκων. Ἐπὶ Ῥωμαίων πολυτελέστατα, χρυσελεφάντινα κατασκευαζόμενα ἐλέγοντο καὶ τρίπτυχα καὶ πολύπτυχα, περιέχοντα πλεόν των δύο σελίδων.

Ἦσαν δὲ λίαν ἐν χρήσει ἔπειτα καὶ παρὰ τοῖς χριστιανοῖς.

Δίρηκη, ἴδ. Ἀμφίων καὶ Θῆβαι.

Δίσκος, λίθος περιφερῆς (Ὀμ. Ὀδ. Η, 190), διαμέτρου συνήθως 10" ἢ 1', ἐνίοτε καὶ σιδηροῦς, ὅτε μάλιστα φαίνεται καὶ σόβλας ἐκαλεῖτο (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 286). Ἡ ῥίψις αὐτοῦ εἰς ὄρισμένον σημεῖον, ἢ εἰς ὅσον ἐνὴν μείζονα ἀπόστασιν (δίσκοβολία) ἦν ἐν τῶν πρωτίστων ἀγωνισμάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἤδη ἐπὶ Ὀμήρου. Περιφημον ἔργον πλαστικῆς ἦν ὁ χαλκοῦς δίσκοβόλος τοῦ Μύ-

ρωνος (Λουκ. Φιλοξ. 18.—Quinet. II, 13), οὗ ὁμοιώματα μεταγενέστερα σώζονται.

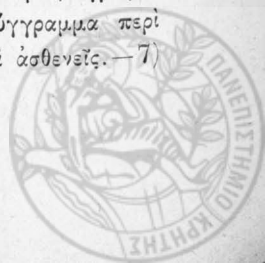

Βρετανικοῦ Μουσείου.

Διῦλος, Ἀθηναῖος, ἐξηκολούθησε τοῦ Ἐφόρου τὴν Γενικὴν Ἱστορίαν ἀπὸ τοῦ 357 μέχρι τοῦ 336, καὶ εἰς ἄλλο σύγγραμμα μέχρι τοῦ 298 π. Χ.

Διφθέρα, ἴδ. Ἴματισμός.

Δίφιλος, Σινωπεὺς, ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας, ἔζη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Μενάνδρου, καὶ ἀπέθανεν ἐν Σμύρνῃ. Ἐγραψε περὶ τὰ 100 δράματα, ἐξ ὧν 50 εἰσὶ γνωστὰ διὰ τῶν τίτλων ἢ ἐξ ἀποσπασμάτων αὐτῶν. Συνήθως ἐξειργάζετο μυθικὰς ὑποθέσεις, καὶ τῆς ἀλληγορίας χρῆσιν ποιούμενος. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἦν καθαρὰ, ἀφελῆς καὶ φυσικῆ. Ὑπῆρξε δ' αὐτὸς ἐν τῶν προτύπων ἀνηκολούθησαν οἱ Ῥωμαῖοι κωμικοὶ ποιηταί. —2) Ἐτερος ποιητῆς, γράψας Θησηίδα καὶ τινὰ σατυρικά ποιήματα. —3) Φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Ἐκφάντου καὶ τοῦ Στίλπωνος (Διογ. Λ. Β, 113). —4) Στωϊκὸς, σύγχρονος τοῦ Παναιτίου (Διογ. Λ. Ε, 84). —5) Στωϊκὸς, ἐπικληθεὶς Λαθύρινθος διὰ τὸ περιπεπλεγμένον τῶν θεωριῶν του (Λουκ. Συμπ. 6, 9). —6) Σίφνιος ἰατρός μετ' Ἀλέξανδρον, γράψας ἐπὶ Λυσιμάχου σπουδαῖον σύγγραμμα περὶ ὑγιεινῆς τροφῆς δι' ὑγιεῖς καὶ ἀσθενεῖς. —7)

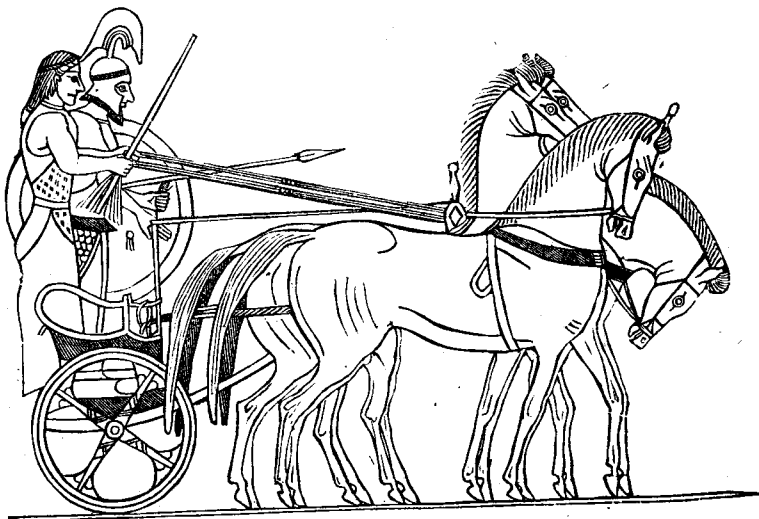

Ἀρχιτέκτων γράφας περὶ μηχανῶν (Vitr. Praef. VII.—Cic. ad Quinct. fr. III, 1, 9).

Διφρίδας, στρατηγὸς Σπαρτιάτης, διεδέχθη τῷ 393 π. Χ. τὸν Θίμβρωνα εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ ἐν Ἀσίᾳ στρατοῦ (Ξενφ. Ἑλ. Δ, 8, 20—23). Ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ ἔφορος (Πλούτ. Ἀγῆσ. ΙΖ).

Δίφρος, 1) ἔδρα ταπεινῆ, κυρίως ἄνευ ἀνακλίντρου ἔχουσα τοὺς πόδας ἢ καθέτους ἢ χιαστῶς διασταυρουμένους, οὕτως ὥστε νὰ κλείηται ὁ δίφρος, ὅτε καὶ ἐπελέγετο ὁ κλαδίας ἐφευρεθεῖς, ὡς ἔλεγον, ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου, (Παυσ. Θ, 11), καὶ χρησιμεύον εἰς τὸ νὰ μεταφέρηται εὐκόλως, διότι οἱ δούλοι ἔφερον συνήθως δίφρους κατόπιν τῶν κυρίων των, καὶ εἰς τὰς πομπὰς, τοῦλάχιστον τὴν τῶν Παναθηναίων, αἱ θυγατέρες τῶν μετοίκων ἐδίφροφουσαν κατόπιν τῶν γυναικῶν τῶν εὐπατριδῶν. Ἰδ. Καθέδρα. — 2) Ἐν τοῖς ἠρωϊκοῖς χρόνοις τὸ πολεμικὸν ἄρμα (ἰδ.), καὶ μετὰ ταῦτα τὸ τῶν ἵπποδραμιῶν, δίτροχον, περιλαμβάνον τὸν ἡνίοχον καὶ τὸν παραβάτην. Κατ' ἀρχὰς ὁ

τὸ κέντρον ἦν ἡ πλήμνη ἢ χοϊνικίς, διῆς διήρχετο ἡ κενὴ σύριγξ· εἶχε δ' ἐσωτερικῶς δακτύλιον καλούμενον ἄταρνον, γάρνον ἢ δίστρον, ἐξωτερικῶς δὲ δύο κύκλους μεταλλίνους, ὧν ὁ μὲν ἦν ὀπίσω ὁ δὲ ἐμπρὸς τῶν κνημῶν, πλήμνόδετος ἢ θώραξ λεγόμενος, καὶ μεταξύ αὐτῶν ἐξήρχοντο ἐκ τῆς πλήμνης αἱ κνημαί, ἧτοι αἱ ἀκτίνες τοῦ τροχοῦ, ὅκτῳ παρ' Ὀμήρω, ἐπὶ δὲ τῶν ἀγγείων, ἴσως συμβολικῶς, μόνον τέσσαρες. Ὁ δ' ἐξωτερικὸς κύκλος τοῦ τροχοῦ, ἵτυς, συνέκειτο ἐκ τεσσάρων τμημάτων, λεγομένων ἀψίδων. Περιεβάλλετο δ' ὁ τροχὸς ὑπὸ σιδηροῦ κρίκου, ὅστις ἐκαλεῖτο ἐπίσωτρον. Τὸ δ' ἐπὶ τοῦ ἄξονος ἐπικαθήμενον μέρος, ὁ κυρίως δίφρος, ὠνομάζετο, σχετικῶς πρὸς τὸ ὅλον ἄρμα, ὑπερτερία. Ἐπὶ τοῦ ἄξονος ἐτίθετο ὁ τόνος ἢ ἡμίαντωσις τοῦ δίφρου, ἧτοι τὰ πρῶτα ξύλα ἐφ' ὧν προσηλοῦνται αἱ σανίδες (ἢ πτέρνα) εἰς σχῆμα ἡμικυκλικὸν ἢ μᾶλλον ἡμιελλείψωσ, τὴν διάμετρον ἐχούσης πρὸς

μῶς κυριολεκτικῶς δίφρος ἐλέγετο τὸ σῶμα τοῦ ἄρματος, εἰς ὃ προσετίθεντο οἱ τροχοί, μικροὶ συνήθως, ἔχοντες $\frac{3}{4}$ τοῦ μέτρου διάμετρον, ὁ δ' ἄξων εἶχε μῆκος περίπου 2.20^μ, καὶ τὸ ἔνδον πλάτος τοῦ δίφρου 1.1/2^μ. Τοῦ τροχοῦ

τὰ ὀπίσω, περὶ τὴν περιφέρειαν δὲ ἐκ ῥάβδων πεπλεγμένων (δι' ὃ καὶ παρ' Ὀμήρω δίφρος εὐπλεκτος λέγεται), περιφραγμα καὶ ταρρίον λεγόμενον, ὑψοῦμενον εἰς τὰ ἐμπρὸς (πρὸς τοὺς ἵππους) μέχρι τῶν

γονάτων, πρὸς τὰ ὀπίσω δὲ ταπεινούμενον. Ἐπεκαλύπτετο δὲ τὸ περιφραγμα διὰ δερμάτων κατὰ τῶν ἐχθρικών βολῶν, ἢ κατεσκευάζετο καὶ αὐτὸ ἐκ σανίδων ὑπὲρ πᾶν δὲ τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἦν ὁ μεταλλίνος ἄντυξ, χρησιμεύων πρὸς τὰ ὀπίσω μὲν ἵνα ὁ παραβάτης, λαβόμενος αὐτοῦ, ἀναβαίη εὐκόλως, ἐμπρὸς δὲ, ἵνα προσδέωνται οἱ χαλινοὶ εἰς αὐτόν. Εἰς τὸν ἄξονα δ' ἐνηρμόζετο ὁ ῥυμῶς, κοσμούμενος συνήθως ἐμπρὸς, ὡς καὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος, διὰ μεταλλίνων κεφαλῶν ζυγῶν. Εἶχε δὲ περὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὁ ῥυμῶς πολλακίς ἤλον ὄρθιον, ὅστις ἐλέγετο ἔστωρ, καὶ ἐπερατοῦτο εἰς κρίκον δι' οὗ διήρχοντο οἱ χαλινοί.

Διωβελία, ἢ ἐν Ἀθήναις εἰς τοὺς πτωχοῦς διανομὴ 2 ὄβολων εἰς ἕκαστον κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς, διὰ τὸ εἰσιτήριον εἰς θέατρον (Ἀριστ. Πολιτ. Β, 7).

Διώξιππος, 1) ποιητὴς τῆς νέας κωμῶδιας ἐν Ἀθήναις, οὗ σώζονται 4—5 δραμάτων οἱ τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα. — 2) Ἀθηναῖος πυγμάχος Ὀλυμπιονίκης. Ὁπαδὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἐνίκησεν ἄσοπλος Μακεδὸνα τινὰ ἔνοπλον. Τοῦτο ἐξήγειρε τὴν κατ' αὐτοῦ ζηλοτυπίαν τῶν Μακεδόνων, καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατόν του (Διόδ. ΙΖ, 100. — Qurt IX, 9).

Ἐκ πλάκου Μουσείου Νεαπόλεως.

Διώτη, ἄγγεῖον ἔχον δύο λαβίδας, ὡς ὁ ἀμφορεύς, ἰδίως

χρησιμεῖον εἰς τήρησιν οἴνου.

Διώρης, ἴδ. Αὐτομέδων καὶ Ἀμρυκεύς.

Δόκανα, ἴδ. Διόσκουροι.

Δοκιμασία, εἰς ἣν ὑπεβάλλετο πᾶς Ἀθηναῖος ἀξίων νὰ ἐξασκήσῃ εἶον δῆποτε πολιτικὸν πρὸνόμενον. Εἰς τοιαύτην φέρ' εἰπεῖν ὑπεβάλλετο παρὰ τοῖς ληξιάρχοις ὁ ἀντιποιούμενος δικαιώματα πολίτου ἔδοκιμάζετο εἰς ἄνδρας ὁ ἔφηρος ὁ ἀξίων ὅτι ἔχει τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐξασκεῖν δικαιώματα ἐνήλικος.

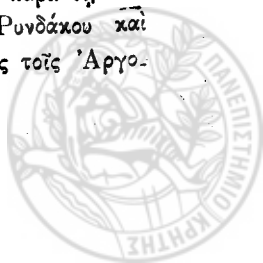
Οἱ εἰς ἀρχὰς ἐκλεγόμενοι ἔδοκιμάζοντο ἦτοι ἀνεκρίνοντο πρὸ τῆς Βουλῆς ἢ πρὸ δικαστηρίου, ἵν' ἀποδείξωσιν ὅτι εἶχον οὐχὶ τὴν ἀπαιτουμένην ἰκανότητα, διότι ταύτην προὔθετεν ἡ ἐκλογή, ἀλλὰ τὰ διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἀρχῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, οἷον εἶναι ἐκ πολιτῶν γνησίων καταγωγῆν, καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις τὴν ἐκ τριγενείας (μέχρι πάππου) τοιαύτην, τὴν δέουσιν ἡλικίαν, ὅτι δὲν ὑπέκειντο εἰς ἀτιμίαν, εἰς τινὰς περιστάσεις δι' ἧσαν ἔγγαμοι, ὅτι ἦσαν ἐστρατευμένοι κτλ., πρὸ τοῦ Ἀριστείδου δὲ καὶ τὸ (χρηματικὸν) τίμημα εἰς δ' ἀνήκον. Τρεῖς λόγοι τοῦ Λυσίου, ὁ κατ' Εὐάνδρου, ὁ κατὰ Φίλωνος, καὶ ὁ ὑπὲρ Μαντιθέου, τοῦ πρώτου ἐκλεγέντος ἀρχοντος, τῶν δύο ἄλλων βουλευτῶν, ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Καὶ παρὰ τῶν ῥητόρων δ' ἀπητήτο δοκιμασία, ἰδίως ἂν δὲν εἶχον περιπέσει εἰς ἀτιμίαν. Καὶ ἂν μὲν, ἐπιβεβλημένης αὐτοῖς τοιαύτης, παρούσας εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἡγόρευον, ἐκινεῖτο κατ' αὐτῶν ἔνδειξις, ἦτοι καταγγελία περὶ παρανόμου πράξεως, ἂν δ' εἶχον πράξει τι προκαλοῦν ἀτιμίαν, οἷον δειλίαν ἐν μάχῃ, κάκωσιν γονέων, κατασπατάλησιν τῶν πικρῶν κτλ., ἀλλὰ δὲν εἶχον καταδικασθῆναι εἰς αὐτὴν ἠδύνατο νὰ κινηθῆ κατ' αὐτῶν ἐπαγγελία δοκιμασίας, ἦτοι νὰ ζητηθῆ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς δοκιμασίαν διὰ τὰς πράξεις ἐκεῖνας, πρὸ τῶν θεσμοθετῶν, καὶ ὁ ῥήτωρ πιθανῶς ἠναγκάζετο ν' ἀπέχη τῆς ἐκκλήσεως μέχρι τῆς περατώσεως τῆς δίκης.

Δολίχη, 1) Πόλις Θεσσαλικὴ ὑπὸ τὸν Ὀλυμπον δυτικῶς (Liv. XLII, 53. XLIV. 32.)

— 2) Πόλις ἐν Κομμαγηνῇ τῆς Συρίας, εἶχεν ἐπίσημα θερμὰ λουτρά καὶ ναὸν Διὸς τοῦ Δολιχηνοῦ. 3) ἴδ. Ἐχινάδες.

Δόλιχος, ἴδ. Γυμναστική.

Δολίων. Δολίονες, λαὸς παρὰ τῇ Κυζίκῳ, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Πυρδᾶκου καὶ Αἰσώπου, φιλικῶς ὑποταχθεὶς τοῖς Ἀργο-

ναύταις, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν νύκτα ἐκ παρανοήσεως πολεμήσας αὐτοὺς (Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 536. — Στρώ. IB, 575).

Δόλογοι, ἔθνος θρακικὸν ἐπὶ τῆς Θρακ. Χερσονήσου, παρ' οἷς ἤρξεν ὁ πατήρ τοῦ Μιλτιάδου (Ἡρόδ. ΣΤ, 34).

Δόλοπες, ἴδ. Ἑλλάς.

Δόλων, ἴδ. Ναῦς.

Δονοῦσσα, 1) Πόλις Ἀγαϊκή, ἦν κατέστρεψαν οἱ Σικυώνιοι (Παυσ. Ζ, 26, 13). — 2) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Ἄ. τῆς Νάξου, τόπος ἐξορίας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. (Tac. Ann. IV, 30).

Δοριόσκος, πόλις ἐχυρὰ καὶ πεδιάς τῆς Θράκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑδρου, ἐνθα ὁ Ξέρξης, στρατεύων κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐπεθεώρησε τὸν στρατὸν του. (Ἡρόδ. Ζ, 58).

Δορύλαιον, πόλις τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Θύμβριος, ἔχουσα θερμὰ λουτρά (Στρώ. IB, 576. — Διόδ. Κ, 108).

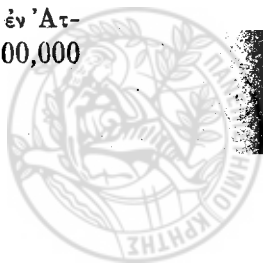
Δορυφόρημα, ἐπὶ τῶν θεάτρων ἔλεγον περιληπτικῶς τὰ κωφὰ ἢ καὶ κενὰ λεγόμενα πρόσωπα, δορυφόρους καὶ ἄλλους.

Δορυφόροι, τῶν τυράννων, ἦσαν μάλιστα ξένοι μισθωτοί, καὶ κατ' Ἀριστοτέλην (Πολ. Γ, 9, 4) αὕτη ἦν μία τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν νομίμων ἡγεμόνων καὶ τῶν τυράννων, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περιστοιχιζοντο ὑπὸ τῶν πολιτῶν, οὗτοι δ' ὑπὸ ξένων.

Δουκέτιος, Σικελὸς ἰθαγενῆς, ἐπιχειρήσας κατὰ τὸ 451 π. Χ., ὅτε αἱ ἐκεῖσε Ἑλληνικαὶ πόλεις, ἀποβαλοῦσαι τοὺς τυράννους, προῆλθον εἰς ἀλληλομαχίας, νὰ συνασπίσῃ κατ' αὐτῶν τὸν ἰθαγενῆ πληθυσμὸν, καὶ ν' ἀποσείσῃ τὸν ζυγὸν των. Ἀλλ' ἠττηθεὶς ἐν Συρακούσαις, ἔφυγεν εἰς Κόρινθον, καὶ εἶτα ἐπανελθὼν, ἀπέθανε τῷ 440 (Διόδ. IA, 76. IB', 29).

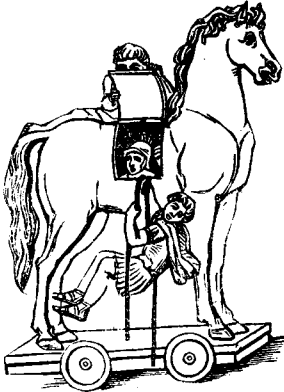
Δούλοι. Ἐπὶ Ὀμήρου, οἱ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτευθέντες ἐλαμβάνοντο ἢ ἐπωλοῦντο ὡς δούλοι (Ὀδ. Υ, 382), καὶ τῶν πορθομένων πόλεων οἱ πολῖται, οἱ δοριάλωτοι,

ἐπεῖχον θέσιν μεταξὺ δούλου καὶ ἐλευθέρου. Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ὁμως ἔπαυσε βαθμηδὸν τὸ ὑποβάλλειν Ἑλληνας, καὶ ἔπειτα αἰχμαλώτους ἐν γένει, εἰς δουλείαν (Πλάτ. Πολ. Ε, 469), καὶ οἱ δούλοι ἦσαν ἀργυρῶνητοι μόνον ἐκ βαρβάρων, Κἄρες, Λυδοὶ καὶ Σκυθαί· καὶ ἦν ἡ ἀξία τοῦ δούλου συνήθως 200 μέχρι 500 δραχμῶν, ἴση τῇ τῆς ἡμίονου καὶ ἡμίσεια τῆς τοῦ ἵππου. Ὑπεβάλλοντο δ' ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν εἰς πᾶν εἶδος ἐργασίας, ἐξ ἧς μέρος τοῦ προϊόντος, τὴν ἀποφορὰν, εἶδιον εἰς τὸν κύριον, τὸ δ' ἐπιλοιπον ἀνήκεν αὐτοῖς. Πολλάκις δὲ καὶ ἐξεμισθοῦντο δούλοι ὀβολοῦ τῆς ἡμέρας. Ἡ πράξις δὲ τοῦ ἐλληνικοῦ χαρακτηρὸς ἠλάφρυνε τὴν θέσιν αὐτῶν, ὥστε καὶ ἐνίοτε γάμοι συνήπτοντο μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων· ἀλλ' οἱ ἐκ τούτων γεννώμενοι ἦσαν ἐστερημένοι πολιτικῶν δικαιωμάτων, οἱ δ' ἐκ γονέων δούλων (ἀμφίδουλοι) ἔμενον δούλοι, καὶ τῆς θέσεως ταύτης μόνον δι' ἀπελευθερώσεως ἀπηλλάττοντο. Ἐπροστάτευσ δ' ὁ νόμος, ἐν Ἀθήναις κἄν, τὴν ζωὴν καὶ τιμὴν τῶν δούλων κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν δεσποτῶν (Εὐρπ. Ἐκ. 288. — Δμοθ. ΚΑ, 46. — Αἰσχ. Α, 17. — Ἐνφ. Πολ. Ἀθ. Α, 10). Πρὸ τῶν δικαστηρίων ἐπετρέπετο, ἀπῆτεῖτο μάλιστα, νὰ ὑποβάλλωνται οἱ δούλοι εἰς βάσανον, ἵνα μαρτυρῶσι περὶ τῶν κυρίων των. Ἐπετρέπετο δὲ τοῖς δούλοις καταφυγὴ κατὰ τῆς ὠμότητος τῶν κυρίων των εἰς ἄσυλα, ἰδίως ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ Θησεῖον, πρὸς πρᾶσιν, δηλαδὴ ἵνα εἰς ἕτερον πωληθῶσιν. Ὑπῆρχον δὲ καὶ δημόσιοι δούλοι, εἰς γραφικὰς καὶ κατωτέρας ἐργασίας τῶν ἀρχῶν χρησιμεύοντες. Πολλάκις οἱ δούλοι ἀπῆλυθεροῦντο, ἢ ἐπετρέπετο αὐτοῖς ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν νὰ ἐξαγοράζωνται. Πολλαχῶς δὲ, ὡς ἐν Δελφοῖς, οἱ οὕτως ἐξαγοραζόμενοι ἐνεγράφοντο ὡς πωληθέντες εἰς τὸν θεόν, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας των. (Rang. Ant. Hel. II, ἀρ. 903—945 σ. 643). Ἦσαν δ' ἐν Ἀττικῇ, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῆς, ἐκ τῶν 500,000

καταίκων οὓς περιεῖχεν, εἰ 400,000 περίπου δούλοι.

Δούρειος ἢ δουράτιος, ὁ ξύλινος

ἵππος, δι' οὗ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐμηχανεύθη τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος. (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 493. 512).

Δούρος, Σάμιος, γράψας περὶ 250 π. Χ. «Ἱστορίας» ἢ «Ἑλληνικά» καὶ «Μακεδονικά», ἀπὸ 370 μέχρι Δημ. τοῦ Πολιορκητοῦ προσέτι «τὰ περὶ Ἀγαθοκλέα», «Σαμίων ὥρας» κ. ἄ. Μνημονεύεται συνεχῶς ὑπὸ Διοδώρου, Πλουτάρχου, Ἀθηναίου καὶ ἄλλων.

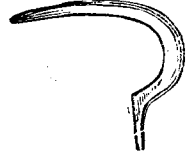
Δράβος, ποταμὸς τῆς Πανθείας καὶ τοῦ Νορτικῦ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Δούναϊν (Στρβ. Ζ, 314).

Δράκων. 1) Ἀθηναῖος, Ἄρχων ἐν Ὀλ. 39, α (624 π. Χ.) καὶ νομοθέτης. Μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς τῶν Ἀνάκτων ἀρχῆς, ὁ δῆμος ἐν Ἀθήναις, φρονηματιζόμενος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἤρξατο ἀπαιτῶν γραπτὴν νομοθεσίαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων του. Ἐγραψε λοιπὸν τοιαύτην ὁ Δράκων, οὐχὶ περὶ ὀργανισμοῦ τῆς πολιτείας, ἀλλὰ ποινικοὺς μόνον νόμους (Ἀριστοτ. Πολ. Β, 99) ὧν τινὰς, ἴσως ἐνεκα τῆς τότε ἠθικῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας, ἔθηκε τόσοσιν αὐστηροῦς, ὥστε ὁ Δημάδης ἔλεγεν αὐτοὺς γεγραμμένους δι' αἵματος, οὐχὶ διὰ μέλανος. Τὰς περὶ φονικῶν ὁμῶς διατάξεις αὐτοῦ διετήρησε καὶ ὁ Σόλων (Πλούτ. Σόλ. 12). Ἄλλ' ἢ αὐστηρότης αὐτῶν ἐξήγειρε κατ' αὐ-

τοῦ στάσιν τοῦ πλῆθους, ἐξ ἧς ὠφελῆθεις ὁ Κύλων, κατέλαβε τὴν τυραννίδα. Ὅτε δ' οἱ νικήσαντες αὐτὸν Ἀλκμαιονίδαι ἀπέσφαξαν ἀσεβῶς τοὺς ἱκέτας, τότε αὐτοὶ μὲν ἀπειδώθησαν ὡς ἐναγεῖς, εἰς τὸν Σόλωνα δ' ἀνετέθη νὰ συμπληρώσῃ καὶ καταρτίσῃ τὴν νομοθεσίαν. Ὀργάνωσε δὲ προσέτι ὁ Δράκων καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν (Πολυδ. Η, 124. — Corp. I. Att.).

Δρόμα, ἴδ. Κωμῳδία. Τραγωδία, Θεατρικαὶ παραστάσεις.

Δρέπανον, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τὸ

μέγα διὰ τοὺς ἀστάγεις, ὁ ἔφερε καὶ ὁ Χά-

ρων, καὶ τὸ μικρὸν, τῆς χειρὸς, ἢ ἄρπη, δὲν διέφερον τῶν σήμερον ἐν χρήσει.

Δρέπανον. Πολλὰ ἀνωτήρια ἔφερον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην διὰ τὸ σχῆμά των. 1) Τὸ κατὰ Ν. τῆς Κύπρου (ν. Κεφάλας). — 2) ἐν Ἀχαΐα. — 3) Δ. καὶ Δρέπανα εἰς τὸ Β τῆς Σικελίας (ν. Τραπάνι), μεθ' ὁμωνύμου πόλεως ἰδρυθείσης κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου ὑπὸ τοῦ Ἀμίλκα (Διόδ. ΚΓ, 14).

Δρόμος. ἴδ. Γυμνάσιον.

Δρουάδες, ἴδ. Νύμφαι.

Δρύμος (Ἡρόδ. Η, 33) ἢ Δρυμαία (Πaus. Ι, 33, 12), 1) πόλις εἰς τὸ Β. τῆς Φωκίδος, ἔχουσα ναὸν τῆς Δήμητρος. —

2) Πόλιν μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς.

3) Χωριὸν τι τῆς Εὐβοίας.

Δρύοτες, ἴδ. Ἑλλάς.

Δρούψ, υἱὸς τοῦ ποταμοῦ Σπερχεῖτοῦ καὶ τῆς Δαναίδος Πολυδώρας, ἢ τοῦ Λυκάονος καὶ τῆς Δίας, γενάρχης τῶν Δρυόπων. Οἱ Μεσσηνιοὶ Ἀσινάοι τὸν ἐθεώρουν ἐπίσης ὡς γενάρχη, καὶ τὸν ἐώρταζον ἀνὰ πᾶν δεύτερον ἔτος (Παυσ. Δ. 34, 6).

Δυμᾶνες, ἴδ. Φυλῆ.

Δύμας, ἴδ. 1) Πρίαμος, — 2) Αἰγυμῖος.

Δύμη, 1) Πόλις εἰς τὰ Δ. τῆς Ἀχαΐας, συνοικισθεῖσα μετὰ τὸ 750 π. Χ. ἐξ ὀκτὼ διαφόρων χωρίων. Ὁ Πομπήριος κατώκισεν ἐκεῖ πειρατὰς ἐκ Κιλικίας (Στρβ. Η, 378). — 2) Πόλις ἐν Θράκῃ ἐπὶ τοῦ Ἐβρου.

Δυναστεία. Δυναστας καλεῖ ὁ Ἡρόδοτος τοὺς μικροὺς ἡγεμόνας μὴ ἐλληνικῶν χωρῶν. Ἄλλ' ὁ Ἀριστοτέλης (Πολ. Β, 5, 1) δυναστείαν λέγει τὴν κατάχρησιν τῆς ὀλιγαρχίας, «ὅταν ἄρχῃ μὴ ὁ νόμος, ἀλλ' οἱ ἄρχοντες,» ἔχουσαν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν ὡς ἡ τυραννίς πρὸς τὴν βασιλείαν, ἢ ὀλοκρατία πρὸς τὴν δημοκρατίαν. Καὶ ὁ Θουκυδίδης ἤδη λέγει περὶ τῶν Θεσσαλῶν ὅτι «δυναστεία μᾶλλον ἢ ἰσονομία ἐχρῶντο,» καὶ ἐν τῇ ἀγορεύσει τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν Πλαταιῶν (Γ, 62, 2) ἀντιτίθεται ἡ «ὀλιγαρχία ἰσόνομος» τῇ «δυναστεία ὀλίγων,» διὰ τοὺς ἐπὶ τῶν Περσικῶν χρόνους, καὶ ταύτην θεωρεῖ ὡς οὖσαν «ἐγγύτατα τυράννου.» Ὁ δ' Ἀθηναγόρας (Θουκ. ΣΤ, 38, 2) συνδέει τὰς «τυραννίδας καὶ δυναστείας ἀδίκους.»

Δύρας, ποταμὸς Φθιώτιδος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Σπερχεῖον, ἀλλὰ τὸ πάλαι βορείως αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν (Ἡρδ. Ζ, 198).

Δυρράχιον, ἴδ. Ἐπίδαμνος.

Δυσαύλης, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου καὶ Εὐβουλέως, ἀδελφὸς τοῦ Κελεοῦ, διωχθεὶς, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν Φλιασίων, ἐξ Ἐλευσίνος ὑπὸ τοῦ Ἴωνος, εἰσῆγαγεν εἰς Φλιοῦντα τὰ Ἐλευσινιακὰ μυστήρια (Παυσ. Α, 14, 2. Β, 14, 2).

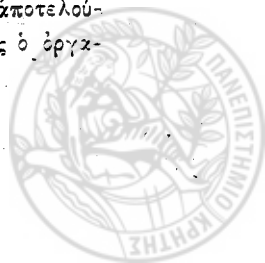
Δυσπόντιον, ἴδ. Ἥλις.

Δύσωρον ὄρος, ἐ. Μακεδονία, χρυ-

σοφόρον καὶ χωροῦν ἐκ Β. πρὸς Ν. μέχρι τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου (Ἡρδ. Ε, 17).

Δωριεὺς. 1) Διὰ τὸ ἐθνικόν, ἴδ. Δωρίς.— 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλεξανδρίδου καὶ ἀδελφὸς Κλεομένους Α', βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἀξιῶν ὅτι εἰς αὐτὸν ἀνήκεν ὁ θρόνος, ἔφυγε τῷ 540 π. Χ. εἰς Λιβύην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σικελίαν, καὶ ἔπεσεν ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Ἐγεσταίων καὶ τῶν Καρχηδονίων (Ἡρδ. Ε, 41. Ζ, 185. 205.— Διόδ. Δ, 23). — 2) Υἱὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Πινδάρου (Ὀλ. Ζ) ὑμνηθέντος Ῥοδίου ἀθλητοῦ Διαγόρου, ἐνίκησε καὶ αὐτὸς ὡς παγκρατιαστής, τρίς ἐν Ὀλυμπίᾳ, 8^α ἐν τοῖς Ἰσθμίοις, 7^α ἐν τοῖς Νεμέοις, καὶ ἀπαξ ἐν τοῖς Πυθίοις, ὥστε ἦν περιοδονίκης, ὡς ἐλέγοντο (Θουκ. Γ, 8.— Παυσ. ΣΤ, 7, 1). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐδιάσθη ὑπὸ τῶν περιστάσεων τῆς πατρίδος τοῦ Ῥόδου γὰρ φύγη εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας. Εἶτα δ' ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ταχθεὶς εἰς τὸν Σπαρτιατικὸν στρατὸν, ἠχμαλωτεύθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ χάριν τῆς φήμης τοῦ ἀφέθῃ ἐλευθερὸς (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 19.— Παυσ. ΣΤ, 7, 1).

Δωρίς, 1) μικρά, μόλις 4 τετρ. μιλίων ἕκτασιν ἔχουσα ἐλληνικὴ χώρα μετὰξὺ Αἰτωλίας πρὸς Δ., Θεσσαλίας Β., Ὀζολῆας Λοκρίδος καὶ Φωκίδος Ν. καὶ Ἐπικνημιδίας Λοκρίδος Α., ἐκαλεῖτο καὶ Δρυοπίς ἕνεκα τῶν πρώτων αὐτῆς κατοίκων, τῶν Δρυόπων. Σπουδαιότητα δ' εἶχεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς καιτίς τῆς ἐπὶ πολὺ τῆς Ἑλλάδος ἐραπλωθείσης φυλῆς τῶν Δωριέων. Ἡ τραχεῖα αὕτη χώρα περικλείεται ὑπ' ὄρέων, τῆς Οἰτῆς, τοῦ Καλλιδρόμου, τοῦ Κόρακος καὶ τῶν Β. λόφων τοῦ Παρναξοῦ, καὶ διαρρεῖται ὑπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισοῦ. Ἦν δὲ τόσον πτωχὴ, ὥστε καὶ λιμοδωριεῖς ἐγλευάζοντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς (Στρβ. Θ, 427). Πόλις εἶχε τέσσαρας, τὴν Πίνδον (ἦτις πρώτως κατεστράφη), τὸν Ἐρινεόν, τὸ Κυτίνιον, καὶ τὸ Βόιον, ἀποτελούσας τετραπόλιν, ἧς ἄγνωστος ὁ ὄργχ-

νισμός. Μετὰ τὴν πτώσιν δὲ τῆς Σπάρτης ἠνώθησαν αὐταὶ μετὰ τῶν Αἰτωλῶν. — 2) Μέρους τῆς Καρίας ἐν τῇ Μικρασίᾳ καὶ τῶν παρακειμένων νήσων, κατοικοῦμενον ὑπὸ δωριέων καὶ ὀργανωθὲν εἰς Ἐξάπολιν, περιέχουσαν τὴν Κνίδον καὶ Ἀλικαρνασσὸν ἐπὶ τῆς στερεᾶς, τὴν Ἰαλυσοῦν, Λίνδον καὶ Κάμειρον ἐπὶ τῆς Ῥόδου, καὶ τὴν Κῶ ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου (Ἡρδ. Α, 144). Εἶχον δὲ καὶ κοινὰς συνελεύσεις εἰς τὸ Τριοπικὸν ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δήμητρος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου παρὰ τῇ Κνίδῳ· καὶ τόσος ἦν ὁ πρὸς

τὸ ἱερόν τοῦτο σεβασμός, ὥστε ἡ Ἀλικαρνασὸς ἀπεκλείσθη τοῦ δεσμοῦ ὅτε εἰς πολίτης αὐτῆς ἠσέθησε πρὸς αὐτὸ (Ἡρδ. αὐτ.). Ὁ Ἡρόδοτος (2, 93) λέγει τοὺς Δωριεῖς τούτους ὑπηκόους τοῦ Εἰρέξου, ὁ δὲ Θουκυδίδης (B, 9) συμμάχους τῶν Ἀθηναίων. Πολιτικὴν ὅμως σπουδαιότητα ὁ δεσμός δὲν εἶχε.

Δωρίς, ἴδ. Νηρεύς.

Δῶρος, ὁ γενάρχης τῶν Δωριέων, υἱὸς τοῦ ἐν Φθίᾳ Ἑλλήνος καὶ τῆς νόμφης Ὀρσηίδος, ἀδελφὸς Εὐόθου καὶ Αἰόλου, πατὴρ Τεκτάμου, ἡ υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Φθίας, ἡ Περσειδῶνος (Ἀπολλοδ. Α, 7, 3, 6).

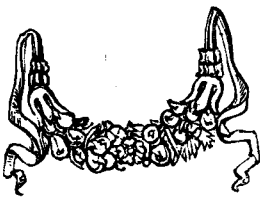
Ε

Ἐβρος, (ν. Μαρίτσα), ὁ πρῶτιστος ποταμὸς τῆς Θράκης, πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ῥοδόπης καὶ Σκοπίου (Θουκ. Β, 96), καὶ πολλὰ δεχόμενος παραποτάμια, ἐκβάλλει, πλωτὸς ἀπὸ τῆς Φιλιππουπόλεως, εἰς τὴν θάλασσαν διὰ δύο βραχιόνων, ὧν ὁ εἰς ῥέει πρὸ τῆς Αἴνου (Ἡρδ. Ζ, 59. Δ, 90).

Ἐγγύδιον, πόλις εἰς τὰ Β. τῆς Σικελίας παρὰ τῷ ποταμῷ Μονάλῳ, κτίσμα Κρητῶν, ἔχουσα ναὸν τῆς Μεγάλης Μητρὸς (Πλούτ., Μάρ. Ε).

Ἐγγύθησις, ἴδ. γάμος.

Ἐγεστα ἢ Αἶγεστα, ἴδ. Σέγεστα.

Ἐκ σαρκοράγου.

Ἐγκαρπα (τὰ), στέφανοι καρπῶν καὶ ἀνθέων εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν γλυπτικὴν.

Ἐγκαυστική, εἶδος ζωγραφικῆς, καθ' ὃ διὰ τοῦ πυρὸς ἐνεκόλαπτον χρώματα ἐπὶ μετάλλων, ἢ διὰ πεपुरαντῶν μένων ἐργαλείων καὶ κηροῦ ἐπὶ μικρῶν προσέτι εἰκόνων.

Ἐγκέλαδος, ἴδ. Γίγαντες.

Ἐγκοίμησις, ἴδ. Μαντική.

Ἐξ ἀναγλύρου.

Ἐγκόμωμα ἢ Ἐπίδλημα, λευκὴ ποδιὰ ἦν αἱ δούλαι ἔφερον ἐπὶ τῆς ἐξωμίδος (Πολυδ. Α).

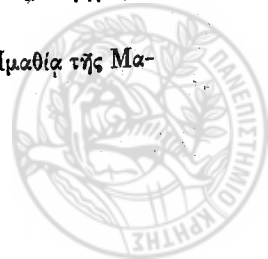
Ἐγκτησις, ἡ κτήσις ἀκινήτων ἐν ξένη χώρα. Ἡ ἄδεια δι' αὐτὴν ἐχορηγεῖτο μόνον διὰ ψήφισματος.

Ἐγκύκλιος παιδεία, ἀγωγή, ἐγκύκλια μαθήματα, κατ'

ἐκφρασίην τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ πλήρης κύκλος, ὡς καὶ ἐκάστη τῶν γνώσεων τῶν ἀναγκαίων τοῖς ἐλευθέροις καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένοις νεανίαις, καὶ ἡ διδασκαλία αὐτῶν.

Ἐγκώμιον, κατ' ἀρχὰς τὸ ἐπαινετικὸν ἄσμα μεθ' οὗ κατὰ τοὺς ἀγῶνας προέπεμπε τὸν νικητὴν ὁ κῶμος, ἥτοι ἡ πανηγυρικὴ συνοδία, πρὸς διάκρισιν τοῦ ἐπινικίου, ἀδομένου ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν τῷ ναῷ. Μετὰ ταῦτα δὲ μετέπεσεν ἡ λέξις εἰς τὴν σημασίαν ἐπαινετικῆς ἀγορεύσεως, συγγραφῆς ἢ ποιήσεως.

Ἔδεσσα, 1) πόλις ἐν Ἡμαθίᾳ τῆς Μα-

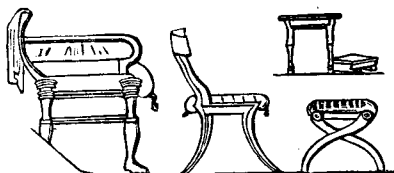
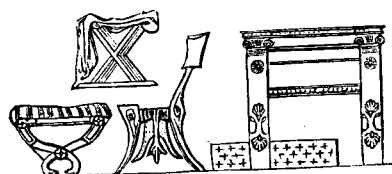

κεδονίας (ν. Βοδενά), καλουμένη πρὶν Αἰγαί (Στρβ. Ζ, 323. Ι, 449. — Πλούτ. Πύρρ. ΜΓ).—2) Π. εἰς τὰ ΒΔ τῆς Μακεδονίας, πρὶν Ὀσρόη ἢ Ὀρρόη, ὑπὸ δὲ τῶν Μακεδόνων ἔπειτα Ἀντιόχει Καλλιρρόη καλουμένη, ἐν ἣ ἐφρονεύθη ὁ Καρακάλλας. Καταπεσοῦσαν ὑπὸ σεισμοῦ, τὴν ἀνικοδόμησεν ὁ Ἰουστίνος, μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινόπολιν.

Ἔδρα, πᾶν σκεῦος προσωρισμένον ἵνα κάθηνται ἐπ' αὐτοῦ. Μνημονεύονται δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔδραι παντοῦ σχήματος καὶ μεγέθους, καὶ παριστῶνται καὶ εἰς τὰ καλλιτεχνικά μνημεῖα. Ἡ μεγίστη καὶ ὑψηλο-

τες ἂν σφισι χρήματα οὕτω προσίεναι» (Θουκ. Ζ, 28, 4), καὶ ἔταξαν εἰκοστολόγους ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως. Ἀλλὰ τοῦτο ἐπὶ πολὺ δὲν διήρκεσε, διότι τῷ 409 μνημονεύονται πάλιν φόρους εἰσπράττοντες.

Εἰλείθουα, Εἰλήθουα, Ἐλείθουα, καὶ Ἐλευθῶ, ἡ θεὰ τοῦ τοκετοῦ, τοῦ ὀνόματος παραγομένου, κατὰ τοὺς μὲν ἀπὸ τοῦ εἴλω, εἰλέω (ἐπιφέρω πόνους), κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ ἐλυθ- (τὸ ἐρχόμενον), ἴσως ὁμοως συγγενές καὶ τῷ ἐλευθερῶ. Ὁ Ὀμηρος λέγει πληθυντικῶς Εἰλείθουας, καὶ καλεῖ αὐτὰς θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς

τάτῃ ἦν ὁ θρόνος (ἴδ.), ἔχων στηρίγματα καὶ διὰ τὰ νῶτα πρὸς ἀνάκλισιν καὶ διὰ τοὺς βραχίονας, καὶ ἀποδιδόμενος πρὸ πάντων εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς βασιλεῖς. Ἡ ταπεινότητῃ δ' ἦν ὁ δίφρος (ἴδ.) ἄνευ ἐρείσματος· ὅτε δ' ἦν κατεσκευασμένος ὥστε νὰ συστέλληται καὶ κλείνεται ἐλέγετο ὁ κλαδίαις (ἴδ.). Ὅσοι δ' εἶχον ἐρείσματα διὰ τὰ νῶτα, ὡς αἰ σημεριναὶ ἔδραι (σκαμνία), ἐλέγοντο κλισμοὶ, κλιντήρες. Ἐπὶ τῶν καθεδρῶν δὲ ὡς καὶ ἐπὶ τῶν λιθίνων ἐδωλίων τῶν θεάτρων, ἔθετον, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ καθίσωσι, προσκεφάλαια, ἢ δέρματα, ἢ ὑφάσματα. Καθέδρα δ' ἦν μετὰ ταῦτα κυρίως ἡ τῶν ῥητόρων καὶ φιλοσόφων.

Εἰδοθέα, ἴδ. Πρωτεύς.

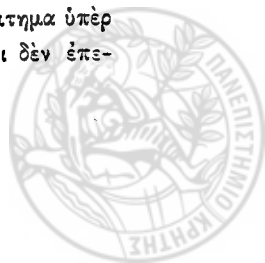
Εἰδύλλιον, ἴδ. Θεόκριτος.

Εἰκοστή. Οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπεὶ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν παρεποιοῦντο καθ' οὗ τοῖς εἶχον ἐπιβάλει βαρέος φόρου, ἀντικατέστησαν αὐτὸν, κατὰ τὰ 413 π. Χ., διὰ τῆς εἰκοστῆς πάντων τῶν παρ' αὐτοῖς εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων, κατ' ἐπιφάνειαν μὲν αὐτοῖς ἐνδίδοντες, ἀλλὰ καὶ «πλεῖω νομίζον-

Ἦρας (Ἰλ. Α, 269. Τ, 119). Ἐνικῶς δ' ἀποκαλεῖ αὐτὴν, ἔχουσαν σήλαιον ἐν Ἀμνισῶ τῆς Κρήτης (Ἰλ. Π, 187. Τ, 103. Ὀδ. 188.—Ἡσίοδ. Θεογ. 922). Φέρουσι δὲ τ' ὄνομα καὶ αὐτὴ ἡ Ἦρα καὶ ἡ Ἄρτεμις, ὡς βοηθητικαὶ εἰς τοὺς τοκετούς. καὶ μετεδόθη, φαίνεται, ἡ λατρεία τῆς θεᾶς ἐκ Κρήτης μετὰ τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ Δήλου εἰς Ἀθήνας, ἔνθα ὁ ναὸς αὐτῆς ἦν ἡ σήμερον ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου.

Εἴλωτες, Εἰλώται, Ἐλωτες.

Ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, μέρος τοῦ ἀρχαίου πληθυσμοῦ διετήρησε τὰς κτήσεις αὐτοῦ καὶ τινα τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, ἐπὶ ἀποτίσει φόρου, καὶ ἐκαλοῦντο περίοικοι, διότι τὰς πόλεις κατεῖχον οἱ κατακτηταί, καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ ὠνομάζοντο Λακεδαιμόνιοι, ἐν ᾧ Σπαρτιᾶται ἦσαν οἱ τὴν Σπάρτην οἰκήσαντες Δωριεῖς. Ἀλλ' ἕτερον μέρος τοῦ ἀρχικοῦ πληθυσμοῦ, πιθανῶς οἱ ἐπιμόνως ἀντιστάντες καὶ δοριάλωτοι γενόμενοι, περιήλθον εἰς δουλείαν, μόνον πλεονέκτημα ὑπὲρ τοὺς ἄλλους δούλους ἔχοντες, ὅτι δὲν ἐπε-

τρέπετο νὰ πωλῶνται ἐκτὸς τῆς χώρας. Ἐν Κρήτῃ οὗτοι ἐκαλοῦντο κλαρωταὶ καὶ ἀφαιμιῶται, ἐν Σικυῶνι κορυνηφόροι, ἐν Ἀργεὶ γυμνητῆρες ἢ γυμνησιοὶ, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ ἦσαν ἐν τοιαύτῃ θέσει οἱ Πενέσται· ἐν Σπάρτῃ δ' ἐλέγοντο Εἰλωτες, ἐκ τῆς πόλεως Ἐλους, ὡς ἐνόμιζον οἱ ἀρχαῖοι (Παυσ. Γ, 20. — Ἀρκρ.), ἔνθα ὑποτίθεται ὅτι μᾶλλον ἀντέστησαν, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ αἰρέω, ὡς ἀλόντες, δοριάλωτοι. Ἦσαν δὲ δούλοι δημόσιοι, τοῖς ἐλευθεροῖς Σπαρτιάταις πρὸς καλλιέργειαν τῶν γαιῶν αὐτῶν κατανεμόμενοι, ἐξ ὧν ἀπέτινον τοῖς κυρίως ὠρισμένον μέρος τῶν προϊόντων (82 μεδίμους κριθῆς, κλπ.), τὰ λοιπὰ ὑπὲρ ἑαυτῶν διατηροῦντες. Ὑπηρέτου δὲ καὶ εἰς τὰς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ στρατῷ ὡς ψιλοὶ (Ἡρόδ. Θ, 10, 28), καὶ σπανίως ὡς ὄπλιται (Θουκ. Δ, 80. Ε, 34. Ζ, 19), καὶ εἰς τὸν στόλον ὡς ναῦται (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 12), καὶ ἐνίοτε, εἰς ἀμοιβὴν ἀνδραγαθημάτων, ἀπηλευθεροῦντο (Θουκ. Ζ, 58. Δ, 80. Ε, 34), δημοσίῳ ψηφίσματι, καὶ τότε ἐλέγοντο νεοδαμώδεις. Ὡς δὲ παρὰ πᾶσι τοῖς δούλοις, καὶ παρ' αὐτοῖς τινὲς ἀπέκτων περιουσίαν (Πλούτ. Κλεομ. ΚΓ). Πολίτου δὲ δικαιώματα ἐνέκτακτοις περιστάσεσι μόνον ἀνεκτῶντο, ὡς μετὰ τὰς μεγάλας ζημίας τοῦ Β' Μεσσηνιακοῦ πολέμου οἱ κληθέντες ἐπεύνακτοι. Μόθακες δὲ ἢ Μόθωνες ἦσαν οἱ ἐκ Σπαρτιατῶν καὶ Εἰλωτιδῶν, ἐλεύθεροι, καὶ πολιτικὰ δυνάμενοι ν' ἀποκτήσωσι δικαιώματα δι' υἰοθεσίας. Τοιοῦτοι ἦσαν ἐν ἄλλοις ὁ Γύλιππος, ὁ Λύσανδρος, ὁ Καλλικρατίδας. Ὑπερείχον δ' ἀριθμητικῶς οἱ Εἰλωτες τῶν Λακεδαιμονίων, διότι ἐπὶ ὀλικῷ πληθυσμοῦ ἐκ 400,000, πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης, οἱ Εἰλωτες ἦσαν 244,000, ὥστε καὶ ὡς ἐπίροδοι ἐθεωροῦντο. Ἐντεῦθεν ὁ ἀπαίσιος ἐξαφανισμὸς 2000 εἰλωτῶν, περὶ οὗ ὁ Θουκυδίδης (Δ, 80), καὶ ἡ βδελυρὰ κρυπτεία, ἣτις ὅμως, κατὰ Πλάτωνα (Νομ. Α, σ. 633. ΣΤ, σ. 763) δὲν ἦν ὅσον κοινῶς

ἐνομιζέτο αἱματηρὰ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων οἱ ἔφηβοι ἐξεπέμποντο εἰς μυστικὴν ἐπισκόπησιν τῆς χώρας καὶ πρὸ πάντων κατεσκόπευον τοὺς πάντοτε ὑπόπτους εἰλωτας.

Εἶρα, ἰδ. Ἴρα.

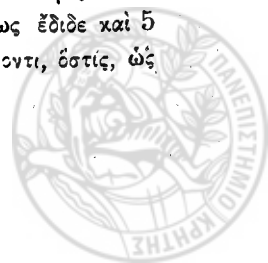
Εἰρένες ἢ Ἴρηνες, ἐν Σπάρτῃ οἱ νέοι 20—30 ἐτῶν. Μελεῖρην ἦν ὁ 18ετής (Πλούτ. Λυκ. ΙΖ). Διηροῦντο δ' εἰς πρωτεῖρας, τοὺς νεωτέρους καὶ σφαιρεῖς, τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ ἦσαν στρατεύσιμοι, ἐπέβλεπον τὰς ἀγέλας τῶν παιδῶν, καὶ διηύθυνον αὐτῶν τὰ γυμνάσια.

Εἰρεσίδαι, δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τῷ Κηφισῷ.

Εἰρεσιώνη, ἰδ. Πυανέψια καὶ Ὀμηρος.

Εἰρκτή, φρούριον ἐν Σικελίᾳ παρὰ τῷ Πανόρμῳ, ὁρμητήριον τῶν Φοινίκων ἐν τῷ Α' Καρχηδονικῷ πολέμῳ (Πολύβ. Α, 56).

Εἰσαγγελία, ἦν ἐν Ἀθήναις ἢ εἰς τὸν δῆμον ὑπὸ ἰδιώτου καταμήνυσις ἐγκλήματος ἀφορῶντος τὰ συμφέροντα αὐτοῦ τοῦ δημοσίου ἢ προσέτι ἐκ τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων εἰς τὸν νόμον, ἃ οἱ ῥήτορες ἄγραφα ἐγκλήματα ἀπεκάλουν. Ὑπῆρχε δ' ἰδιαιτέρος εἰσαγγελικὸς νόμος, καθ' ὃν ὁ κατηγορὸς ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Πρυτάνεις ἔγγραφον τὴν κατηγορίαν (πινάκιον, εἰσαγγελίαν), καὶ ἂν αὕτη ἐγίνετο δεκτὴ, ὁ κατηγορούμενος ἐφυλακίζετο εὐθύς, ἂν τῷ προσήτετο πρόθεσις περὶ καταλύσεως τοῦ δήμου, καὶ εἰς πᾶσαν ἐτι ἄλλην περίπτωσιν, ἂν δὲν ἔδιδε 3 ἐγγυητάς. Εἰσῆγον δ' οἱ Πρυτάνεις τὴν δίκην εἰς τὴν βουλὴν, ἣτις, ἂν τὸ ἐγκλημα ἦν μικρὸν, ἐπέβαλλε πρόστιμον 500 δρ., ἂν δὲ σπουδαῖον, ὤφειλε νὰ παραδώσῃ ἐντὸς 30 ἡμερῶν τὸν ἐναγόμενον εἰς τὸν δῆμον ἢ τοὺς Θεσμοθέτας, ἵνα δικασθῇ· ἐν λίαν δὲ σπουδαίαις ὑποθέσεσιν, ἔκρινεν ὁ δῆμος ἐπ' ἐκκλησίας ὁ ἴδιος, ἐν πάσῃ περιπτώσει ὀρίζων αὐτὸς τὴν ποινὴν, καὶ συγχρόνως ἔδιδε καὶ 5 συνηγόρους τῷ εἰσαγγέλλοντι, ὅστις, ὡς

ἀπλῶς καταμηνυτής, μὴ κυρίως ἐνδιαφερόμενος, εἰς οὐδεμίαν ζημίαν ὑπέκειτο. Ἄλλ' ἐπειδὴ διὰ τοῦτο ἐγίνετο τῆς εἰσαγγελίας κατάρχεις, νέος νόμος ἐπέβαλλε 1000 δρ. πρόστιμον εἰς τὸν εἰσαγγέλλοντα, οὐ ἢ εἰσαγγελία θ' ἀπερρίπτετο ἐξ ἀρχῆς, χωρὶς νὰ λάβῃ οὐδὲ τὸ πέμπτον τῶν ψήφων τοῦ δήμου. Εἰσαγγελίαι δ' ἐπεκλήθησαν καὶ ἄλλαι τινὲς δίκαι, ὅσαι διὰ τοὺς καταγγέλλοντας ἦσαν ἐπίσης ἀζημίαι, πρὸς ἐμψύχωσιν αὐτῶν, καὶ προστασίαν ἀδυνάτων, οἷον περὶ κακώσεως ὄρφανῶν, γονέων' καὶ ὁμοίως κατὰ δαιτητῶν παρανομησάντων, διότι ὁ τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν ἀδίκως ἐφεσιβάλλον κατεδικάζετο εἰς ἀτιμίαν μὲν, οὐχὶ δ' εἰς πρόστιμον.

Εἰσαγωγεῖς, οἱ καὶ ἄλλως ἡγεμόνες τῶν δικαστηρίων λεγόμενοι, οἱ ἄρχοντες οἱ εἰς αὐτὰ τὰς δίκας εἰσάγοντες, πλὴν τῶν Ἑννέα' προσέτι οἱ στρατηγοί, οἱ λογισταί, κατὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστος δικαιοδοσίαν' ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Ἑνδεκα, οἱ εἰσάγοντες τὰς περὶ ἐκτελέσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων δίκας, καὶ οἱς ὑπήγοντο ἢ τῶν κακούργων ἔνδειξις, ἀπαγωγῆ καὶ ἀφήγησις.

Εἰσατήρια, ἴδ. Βουλῆ.

Εἰσφορά, ἴδ. οἰκονομικά.

Ἑκάλη, δῆμος Ἀττικὸς παρὰ τὸν Μαραθῶνα ἐπὶ τῆς πρὸς Ἀθήνας ὁδοῦ (Πλούτ. Θησ. ΙΔ).

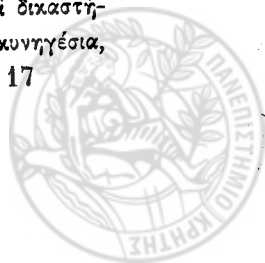
Ἑκαμήδη, θυγάτηρ Ἀρσινόου ἐν Τενέδω, δούλη γενομένη τοῦ Νέστορος, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκυρίευσεν τὴν νῆσον (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 621. Ε, 6).

Ἑκαταῖος, υἱὸς Ἠγησάνδρου, τοῦ λογογράφου λεγομένου, ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας ἐν Μιλήτῳ (Ἡρόδ. Β, 143), γεννηθεὶς, ὡς φαίνεται, περὶ τὸ 549, ἀποθανὼν μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Κατ' ἀρχὰς περιῆλθε πολὺ τῆς Ἀσίας' ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως δὲ τῆς πατρίδος του κατὰ τῶν Περσῶν ἔδωκε συνετὰς συμβουλὰς, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη (Ἡρόδ. Ε, 36. 125). Ἐπεδόθη δ' εἰς συγγραφὴν, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ

(ἀρχ. ἀεβ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

ὡς ὁ πρῶτος Ἑλλην ἱστοριογράφος, διότι δὲν περιωρίζετο, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ, εἰς τὸ νὰ μεταγράψῃ τὰ ἔργα τῶν ἀρχαιοτέρων ποιητῶν εἰς πεζὸν λόγον ποιητικόν, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τῶν μύθων ἐπροσπάθει νὰ ἐξηγήσῃ τὴν συμβολικὴν ἔννοιαν, καὶ εἰς τῶν λαῶν οὗς ἐπεσκέφθη τὴν ἱστορίαν ἐνέκυπτεν. Ἐγραψε δὲ ἰωνιστί, καθ' ὕψος ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον, δύο συγγράμματα «Περὶ ὁδοῦ γῆς» καὶ «γενεολογίας.» Οἱ δ' ἄλλοι αὐτῷ ἀποδιδόμενοι τίτλοι, ὡς «περιηγήσεις» καὶ «ἱστορία», εἰσὶν ἢ οὐχὶ γνήσιοι ἢ μερῶν μόνον τῶν συγγραφῶν αὐτοῦ. Ἡ Περὶ ὁδοῦ, ἣς ἡ γνησιότης ἀδίκως ἠμφισθητήθη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, περιελάμβανεν ἐν ἐνὶ βιβλίῳ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐν ἐτέρῳ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Λιβύην. Σώζονται δὲ πολλὰ αὐτοῦ ἀποσπάσματα. — 2) Φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς ἐξ Ἀβδήρων, συνοδεύσας τὸν Ἀλέξανδρον εἰς Ἀσίαν, καὶ εἶτα ὁπαδὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Φαίνεται γράψας ἱστορίαν τῶν βορείων λαῶν καὶ ἄλλην τῆς Αἰγύπτου. Ἀποδίδεται δ' εἰς αὐτόν, ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν ὡς οὐχὶ γνήσιον θεωρούμενον, «Βιβλίον περὶ τῶν Ἰουδαίων.» — 3) Τύραννος τῆς Καρδίας καὶ ἀντιπολιτευόμενος τῷ Εὐμένει, ὅστις ἐμεσίτευσεν, ἀλλὰ ματαίως, παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ν' ἀπαλλάξῃ αὐτοῦ τοὺς Καρδιανούς. Εἶτα δ' ἀπῆλθε πρέσβυς πρὸς τὸν Λεοννάτον, ἵνα καλέσῃ αὐτὸν εἰς Μακεδονίαν (Πλούτ. Εὐμ. Γ).

Ἑκάτη, κατὰ διαφόρους μύθους θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ἢ τῆς Δήμητρος, ἢ τοῦ Ταρτάρου, ἢ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Τιτανίδος Ἀστερίας. Ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 411 — 452) τὴν λέγει θεὰν λατρευομένην ὑπὲρ πάντας τοὺς ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ οἰκοῦντας Τιτᾶνας, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς καὶ διότι ἐν ἄλλοις ἦν καὶ θεὰ τῆς σελήνης, ἐλέγετο καὶ τριμορφος, καὶ οὕτω πολλακίς παρίστατο. Ἐφρασε δ' εὐτυχίαν, νίκην, φρόνησιν εἰς συνελεύσεις καὶ δικαστήρια, εὐπλοίαν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς τὰ κυνηγέσια,

καὶ τῶν νέων τὴν ἐπίδοσιν, καὶ τῶν ποιμνίων τὴν αὐξησιν. Διὰ τῶν Ὀρρικῶν συγκατηριθμῆθη καὶ συνεγέετο μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν ὡς μυστηριωδῶν θεωρουμένων θεοτήτων, τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, τῆς Ῥέας Κυβέλης· ἐπίσης δὲ καὶ μετὰ τῆς κουροτρόφου Ἀρτέμιδος, καὶ αὐτῆς Ἑκάτης ἐπικληθείσης, καὶ ὡς τοιαύτη ἦν θεότης τῆς σελήνης, καὶ ἡγεμονίς τῆς νυκτός. Εἰς τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη δὲν μνημονεύεται· ἀλλ' ἐν τῷ πρὸς Δήμητρον Ὕμνῳ (στ. 25. 52. 441), ἐν χωρίῳ οὐ ὅμως ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης, ἀναφέρεται ἐν σχέσει πρὸς τὴν θεὰν ταύτην καὶ τὴν Περσεφόνην, ὡς πιστὴ ὄπαδος, βοηθοῦσα ἐκείνην εἰς τῆς θυγατρὸς τῆς τὴν ἀναζήτησιν. Οἱ τραγικοὶ θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς θεὰν ὑποχθόνιον, ἧτις καὶ Κρατεῖς ὑπ' αὐτῶν ἐπιλέγεται, πλανᾶται μετὰ τῶν σκιῶν, καὶ ὡς νυκτίων φαντασμάτων θεότης, ἄρχει ἐπὶ κακοποιῶν δαιμόνων, ἀνακαλεῖ ἐκ τοῦ Ἄδου τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν, καὶ δι' ἀποτροπαίων ἐμφανίσεων καταπλήττει τοὺς ζῶντας. Ὑπὸ στυγίων κυνῶν παρακολουθουμένη, πλανᾶται μετὰ τῶν εἰδώλων τῶν νεκρῶν ἐν νυκτὶ κατὰ τὰς τριόδους καὶ ἐπὶ τῶν τάφων, δι' ὅ καὶ ἐνοδία ἢ αἰνοδία, τριοδίτις καὶ τυμβιδία ἐπελέγετο, καὶ ὕλακαὶ καὶ θρηνοὶ τῶν κυνῶν ἀγγέλλουσι πανταχοῦ τὴν ἀόρατόν της ἐμφάνισιν. Ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς ἴστανται καὶ ὑπ' αὐτῆς ἐδιδάχθησαν τὰς φθοροποιούς αὐτῶν ῥήσεις αἱ φαρμακεῦσαι, αἱ ἐν νυκτὶ τὰ μαγικὰ φυτὰ συλλέγουσαι, τὰ εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης χυμοῦ πληρούμενα. Δημοσίως ἢ μυστικῶς ἐλατρεύετο ἡ Ἑκάτη καὶ ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ μάλιστα ἐν Σαμοθράκῃ, ἐν Λήμνῳ, ἐν Αἰγίνῃ. Πρὸ τῶν οἰκιῶν, ἐντὸς αὐτῶν καὶ εἰς τὰς τριόδους ἵδρυον αὐτῇ Ἑκάτεια, ὡς ἐλέγοντο τὰ ἀγάλματά της, καὶ τῇ παρέθετον πρὸ τῶν τελευταίων κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς Ἑκάτης δεῖπνον, ἧτοι βρώματα ἃ ἔτρωγον οἱ πτωχοί. Προσεφέροντο δ' αὐτῇ εἰς θυσίαν κύνες, μέλαιναί ἀμνάδες,

καὶ μέλι. Οἱ ποιηταὶ τὴν περιγράφουσιν ἐνόησαν ὡς φρικώδη ἐμφάνισιν, ἔχουσαν ἐξ ὄψεων τὴν κόμην καὶ τοὺς πόδας, τρικέφαλον, κατὰ τινὰς οὐ-

σης τῆς μιᾶς κεφαλῆς κυνός, τῆς ἄλλης ἵππου καὶ τῆς τρίτης λέοντος. Ἡ τέχνη ὁμῶς τὴν παρίστα πολλάκις μὲν τρικέφαλην, ὅτε ἰδρύετο

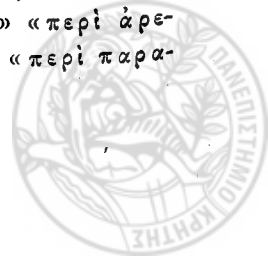
εἰς τὰς τριόδους, ἀλλὰ μετὰ τριῶν κεφαλῶν γυναῖκα, ἐνόησε ὅμως καὶ ἀπλήν. Σύμβολα δ' αὐτῆς ἦσαν κύνες, ὄφεις, δᾶδες, κλειδιά, ἐγγχειρίδια.

Ἑκατόγχειρες, τρεῖς γίγαντες πεντηκοντακέφαλοι, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βριάρεως (ὅστις καὶ Αἰγαίωv, ἧτοι ὁ πόντειος ἐλέγετο, Ὀμ. Ἰλ. Α, 401), ὁ Κόρτος καὶ ὁ Γύης. Ἐπαναστάντες κατὰ τοῦ πατρὸς των, ἐκρατοῦντο δέσμοι εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς. Ἐπὶ τῆς Τιτανομαχίας οἱ θεοὶ τοὺς παρέλαβον ὡς συμμάχους, καὶ ἔκτοτε αὐτοὶ φυλάττουσι τοὺς Τιτᾶνας δεσμίους εἰς τὸν Ἄδην (Ἡσίοδ. Θεογ. 147. 614. 734).

Ἑκατόμβη, ἴδ. Θυσία.

Ἑκατόμυλος, ἡ πρωτεύουσα τῆς Παρθικῆς, ὑπὲρ τὴν Κασπίαν, οὕτως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κληθεῖσα, διότι εἰς αὐτὴν συνηντῶντο πᾶσαι αἱ ὁδοὶ τῆς χώρας (Στράβ. ΙΑ. 514).

Ἑκάτων, στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, γράψας ἐν ἄλλοις «περὶ καθήκοντων» εἰς βιβλία ἐξ ἧ καὶ πλείονα (Cic. of. III. 15, 63. 33, 89), καὶ πολὺ τιμώμενος παρὰ τε τοῖς συγχρόνοις αὐτοῦ καὶ τοῖς μεταγενεστέροις. Μνημονεύονται δ' ἐκ τῶν πολυαρίθμων του ἔργων καὶ τὰ «περὶ ἀγαθῶν», «περὶ ἀρετῶν», «περὶ παθῶν», «περὶ παρα-

δὲ ὧν,» «περὶ τέλους.» ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν διεσώθη (Διογ. Λ. Ζ, 87, Θ, 101, 110).

Ἐκβάτανα, πρωτεύουσα τῆς Μηδίας, καὶ εἶτα τῶν Περσῶν καὶ τῶν Πάρθων βασιλείων. Ἰδρύθη ὑπὸ Δηρόκου (Ἡρόδ. Α, 98). Ἦ πολυτελεστάτη αὐτῆς εἴλκυσε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν πλεονεξίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Σελευκιδῶν.

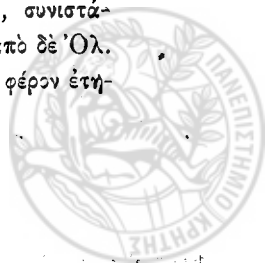
Ἐκδημος καὶ **Δημοφάνης**, δύο φίλοι ἐκ Μεγαλοπόλεως, παρὰ τῷ Ἀκαδημαϊκῷ Ἀρκεσίλαφ τὴν φιλοσοφίαν σπουδάσαντες, καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς εἰς τὸν πρακτικὸν βίον ἐνασχοληθέντες. Ἐκ Μεγαλοπόλεως ἐξέβαλον τὸν τύραννον Ἀριστόδημον, καὶ ἐκ Σικυῶνος, συμπράξει καὶ τοῦ Ἀράτου, τὸν Νικοκλῆ. Ἐν Κυρήνῃ δ' ὠργάνωσαν τὴν πολιτείαν, καὶ εἶτα οἴκαδε ἐπανελθόντες, ἀνέλαβον τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Φιλοποίμενος (Πλούτ. Φιλίπ. Α. Ἀρχτ. Ε.—Πολυβ. Ι, 25).

Ἐκδικος ἐλέγγοτο ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις ὁ τὴν διεξαγωγὴν δίκης ὑπὲρ δημοσίων οἰκονομικῶν συμφερόντων ἀναλαμβάνων.

Ἐκεχειρία, ἀνακωχὴ πάσης δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς ἐχθροπραξίας, κηρυττομένη διὰ τινος τελετᾶς καὶ δημοσίου ἀγῶνα, ἵνα πάντες ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος δύνανται ἀκωλύτως νὰ προσέρχωνται. Διήρκει δὲ μῆνα, δι' ὃ καὶ ἱερομηνία ἐπελέγγοτο. Ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγεται ὁ Ἰφίτος εἰσαγωγεὺς αὐτῆς, δι' ὃ καὶ Ἰφίτου δίσκος ἐλέγγοτο ὁ ἐφ' οὗ αἱ διατάξεις αὐτῆς διετηροῦντο ἐκείτ' ἀναγεγραμμένα (Παυσ. Ε, 20, 1).

Ἐκκλησία, ἡ γενικὴ τοῦ λαοῦ συνέλευσις, ἀνωτάτη ἀρχὴ ἐν ταῖς δημοκρατίαις, διαδεχθεῖσα τὰς μόνον τὸ πολὺ συμβουλευτικὴν δικαιοδοσίαν ἐχούσας ἀγοράς, ἐπὶ τῶν Ἀνάκτων. Ἐν Ἀθήναις ἐδικαιοῦτο νὰ παρίσταται εἰς αὐτὴν πᾶς πολίτης Ἀθηναῖος, εἴτε ἐν τῇ πόλει οἰκῶν, εἴτε ἐξ ἄλλων δήμων ἐπιδημῶν, καὶ αἱ συνεδριάσεις ἐγίνοντο τὸ παλαιότερον εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως,

μετὰ ταῦτα δ' εἰς τὸν πέραν τοῦ Ἀρείου Πάγου λόφον τῆς Πνυκός, καὶ ἐν εἰ μεταγενεστέροις χρόνοις, πλὴν ἐπὶ ἀρχαιρεσιῶν, εἰς τὸ θέατρον. Καὶ τὸ πρῶτον μὲν συνήρχετο ἅπαξ ἡ ἐκκλησία κατὰ πρυτανειάν (τὸ δέκατον τοῦ ἔτους), μετέπειτα δὲ τετράκις κατὰ πρυτανειάν, καὶ τὸ ὀρθότερον, 36 κατ' ἔτος, καὶ ἡ πρώτη τῶν τεσσάρων ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἔννομοι ἢ νόμιμοι ἐκαλοῦντο, ἐλέγγοτο κυρία. Εἰς δ' ὅλως ἐκτάκτους καὶ σπουδαίας περιστάσεις συνεκαλεῖτο, ἀναγγελλομένη διὰ πάσης τῆς χώρας, καὶ ἔκτακτος συνεδριάσις, ἣτις καὶ κατακλήσις, ἢ κατακλήτος ἐ. ἢ σύγκλητος ἐλέγγοτο. Ἐπὶ τῆς κυρίως ἐκκλησίας ἤρευνῶντο αἱ εὐθύναι τῶν ἀρχῶν, ὑπεβάλλοντο αἱ κατηγορίαι δι' ἐγκλήματα κατὰ τοῦ δημοσίου (εἰσαγγελία), καὶ τὰ περὶ δημοσίων εἰς τὴν δευτέραν ὑπεβάλλοντο αἱ αἰτήσεις (ἰκετηρία) εἰς τὴν τρίτην παρυσιάζοντο οἱ ξένοι πρέσβεις ἢ δ' συνεζήτει ὑποθέσεις θρησκευτικᾶς. Ἡ σύγκλητος ἐγίνετο ὑπὸ τῶν πρυτάνων διὰ κηρύκων, ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις φερόντων εἰς τὰς χεῖρας «σχοινίον μεμιλιτωμένον,» καὶ ἐμπρὸς αὐτοῦ ἔφρουγον πάντες πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα μὴ χρισθέντες ὑπὸ τῆς μίλτου, ἐλεγγῶσιν ὡς μὴ σπεύδοντες εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δημοσίου καθήκοντος. Πέντε δὲ ἡμέρας πρὶν, προὔγραφοντο ἢ προὔτιθεντο διὰ προγραμμάτων τὰ συζητήτέα, καὶ ἀπρόγραφος δὲν ἐπετρέπετο νὰ ἦ ἡ ἐκκλησία. Ἐτίθετο δὲ καὶ σημεῖον ἀναγγέλλον τὴν ἡμέραν τῆς συνεδριάσεως, ἀρχομένης πρὸ τῆς ἀνατολῆς, καὶ ληγούσης πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, καὶ ὤφειλε νὰ σχολάζῃ ἢ ἀγορά. Ἐπέβλεπον δ' οἱ ληξιαρχοὶ μὴ τις εἰσέλθῃ μὴ δικαιούμενος, ἢ ἐξέλθῃ πρὸ τοῦ τέλους, καὶ ἕκαστος τῶν παρευρεθέντων ἐλάμβανεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκκλησίας τὸ λεγόμενον ἐκκλησιαστικόν, συνιστάμενον τὸ πρῶτον εἰς ἓνα ὄβολον, ἀπὸ δὲ Ὀλ. 96, δ' αὐξηθέν εἰς τριῶβολον, καὶ φέρον ἐτη-

σίαν δαπάνην 30 — 35 ταλάντων (Ἀρσφ. Ἐκκλ. 284. 303, 315. 404). Ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως περιεφέρετο καθάρσιον ὕδωρ, καὶ ὁ κῆρυξ ἤϋχετο εἰς τὸν Ὑπατον Δία, καταρώμενος τῶν ἐπὶ δώροις πολιτευομένων, καὶ τότε οἱ πρυτάνεις προέτεινον τὰ πρὸς συζήτησιν («περὶ ὧν χρῆ χρῆματιζέειν»), ἀλλ' οὐδὲν «ἀπροβούλευτον», δηλαδή μὴ ἐν τῇ Βουλῇ προσυζητηθὲν ἂν δὲ καὶ τι ἐξαιρετικῶς κατεπεῖγον καὶ ξένον τῇ τῆς ἡμέρας διατάξει ὑπεβάλλετο, ἀπεφαινετο ἡ ἐκκλησία διὰ προχειροτονίας ἂν θέλῃ ἢ ἀσχοληθῇ εἰς αὐτό. Εἶτα δ' ἠρώτα ὁ κῆρυξ «τίς ἀγορεύειν βούλεται,» καὶ ἦν καιρὸς ὅτε οἱ ὑπερπεντηκοντούταις πρῶτοι ἐλάμβανον τὸν λόγον ἀλλὰ τοῦτο ἔπαυσε μετὰ ταῦτα, καὶ μόνον κώλυμα τοῦ λέγειν ἦν ἡ ἀτιμία, ἥτις, ἂν ἠμφισθητέτο, ἀπεδεικνύετο διὰ τῆς δοκιμασίας. Τὰ ψηφίσματα δὲ ἐπροτείνοντο γραπτὰ, δι' ὃ καὶ συγγραφεῖς ἢ συγγραφομένοι ἐλέγοντο οἱ τοιαῦτα ὑποβάλλοντες. Ὁμίλου δ' οἱ ῥήτορες ἀπὸ τοῦ βήματος, καὶ τοὺς παρεκτρεπομένους ἐξ αὐτῶν, καὶ τοὺς διακόπτοντας τὸν ἀγορεύοντα ἐκώλυν οἱ προεδρεύοντες, βοηθεῖα ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῶν Σκυθῶν, ἢ κλητήρων. Ὁμοίως δὲ καὶ αὐτοὶ καὶ πᾶς ἄλλος δι' ὄρκου (Ἰπωμοσίαις), ἐδύνατο νὰ κωλύσῃ τὴν ψηφοφορίαν προτάσεως ἢ ἐκρινε παράνομον, ἀλλ' ἐπὶ ἰδία εὐθύνη, τοῦ ῥήτορος δικαιουμένου ἢ ἀντικατηγορήσῃ τὸν αἴτιον τῆς παρακωλύσεως τῆς ψηφοφορίας γενόμενον. Ἀπὸ Περικλέους δ' ἐγκατέστησαν καὶ ἑπτὰ νομοφύλακες πρὸς ἐπαγρύπνησιν τῆς τῶν νόμων τηρήσεως. Ὅτε δ' οἱ πρόεδροι ἐπεψήφισον (ἦτοι ἐκάλουν εἰς ψηφοφορίαν), αὐτῇ, καίτοι καὶ ψήφισις λεγομένη, ἐγένετο διὰ χειροτονίας (ἀνατάσεως τῶν χειρῶν), πρῶτον μὲν καταχειροτονοῦντων τῶν ἐγκρινόντων, εἶτα δ' ἀποχειροτονοῦντων τῶν ἀποδοκιμαζόντων. Δι' ἐκφωνήσεως δὲ «Ναί» ἢ «Ὀ» ἐγένοντο αἱ ἐκλογαὶ τῶν εἰς ἀρ-

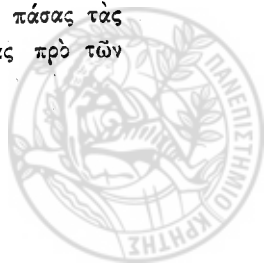
χὰς προτεινομένων, πρὶν ἢ αὐται, ἀπὸ Ἀριστείδου, γίνωσι κληρωταί. Δι' συνεδριάσεως ἐλύοντο ὑπὸ τῶν πρυτάνεων διὰ τοῦ κῆρυκος ἐκφωνοῦντος «Λύσις λεῶ.» Τὰ ψηφίσματα κατετίθεντο εἰς τὰ ἀρχεῖα ἐν τῷ μητρώφῳ, καὶ πολλάκις ἀνεγράφοντο εἰς στήλην χαλκῆν ἢ λιθίνην ὁ συνήθης δ' αὐτῶν εἰσαγωγικὸς τύπος ἦν ὡς ὁ τοῦ ἐξ Ὀλ. 86, γ'. «Ἐδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Δήμῳ Κεκροπίς ἐπρυτάνευσε, Μνησίθεος ἐγραμμάτευε, Εὐπειθῆς ἐπεστάται· Καλλίας εἶπε ἀποδιδόναι, κτλ.». Ἐνίοτε ἡ χρονολογία ἐστὶ πληρεστέρα, ὡς ἐν τῷ ἀπὸ Ὀλ. 100, γ': «Ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Ἰπποθοοντίδος ἐβδόμης πρυτανείας,» καὶ προσέτι, ἐξ Ὀλ. 109, δ'. «Ἐνάτη καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας.» Ἀπὸ τῆς Ὀλ. 102 προστίθεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιστάτου (ἡμερησίου προέδρου τῆς βουλῆς), καὶ ἀπὸ Ὀλ. 114 «καὶ συμπάρεδροι.» Τ' ἀντικείμενα δ' ἐφ' ὧν ἀπεφάσιζεν ἡ ἐκκλησία ἦσαν κυρίως, α') νομοθετικά. Ἐν τῇ πρώτῃ συνεδριάσει ἐκάστου ἔτους ὁ βουλόμενος ἐπρότεινεν εὖς ἐνόμιζε παραδεκτούς νόμους, καὶ οἱ πρόεδροι ὑπέβαλλον ὄσους τῶν παλαιῶν ἐθεώρου μεταβλητέους, καὶ ἀνέγραφον αὐτοὺς εἰς μέρη ὠρισμένα πρὸς γνῶσιν ἐκάστου. Ἡ ἐκκλησία δ' ἐξέλεγε συνηγόρους ἢ συνδίκους πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ὑφισταμένου νόμου, καὶ κατὰ τὴν τρίτην συνεδρίαν Νομοθέτας, οἵτινες ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν Θεσμοθετῶν, ὡς δικαστήριον ἔκρινον μεταξὺ τῶν παλαιῶν καὶ τῶν προτεινομένων. Οὐδεὶς δὲ νόμος ἐψηφίζετο, μὴ ἀκυρομένου συγχρόνως τοῦ προϋπάρχοντος. — β') Ἀρχαιρεσίαι τῶν χειροτονητῶν ἀρχῶν (οὐχὶ τῶν κληρωτῶν, οἷαι ἦσαν πάντοτε αἱ στρατιωτικαὶ καὶ οικονομικαί), καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ ἐκάστης Πρυτανείας, ἐπιχειροτονία, ἥτοι ἐπικύρωσις τῶν ἀρχῶν, ὅσαι δὲν ἐκρίνοντο ἀποβλητέαι. — γ') ψηφίσματα κατ' ἀτόμων, ὡς τὸν

ὁ στρακισμὸν, ἐκτελούμενον ἐν τῇ ἀγορᾷ διὰ πλειονοψηφίας, ἢ ἴσως διὰ ψήφων τοῦλάχιστον 6000.—δ') Παραδοχὴ προβολῶν ἢ εἰσαγγελίων, ἦτοι προτάσεων τοῦ νὰ παραδεχθῇ ὁ δῆμος καὶ παραπέμψῃ εἰς τὰ δικαστήρια καταγγελίας τὸ δημόσιον ἀφορώσας.—ε') Ἡ ἀπόφασις περὶ πασῶν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων, περὶ ὧν ἡ βουλὴ ἐπροβούλευσε.—στ') Ἀπονομὴ πληρεξουσίων εἰς τοὺς πρέσβεις, ὑποδοχὴ τούτων ὡς καὶ ξένων πρέσβων, ἀφ' οὗ τοὺς ὑπεδέχετο ἡ Βουλὴ ἀποφάσις περὶ χρήσεως τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ μεταβολῆς τῶν φόρων· τ' ἀφορῶντα τὴν θρησκείαν, παραδοχὴν νέων λατρείων, κτλ. ἀπονομὴ τιμῶν καὶ δωρεῶν (μετὰ τῆς Βουλῆς: «Ἐδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ»), πολιτείας, κτλ. — Β') Ἐν Σπάρτῃ ἡ ἐκκλησία ἐλέγετο Ἀλία, καὶ περιελάμβανε πάντας τοὺς ὑπερτριακονταετείς, μὴ εἰς ἀτιμίαν περιπεσόντας Σπαρτιάτας, οὐχὶ δὲ, πιθανῶς, ὡς τινες διίσχυρίζονται, καὶ τοὺς περιοίκους. Καὶ κατεῖχε μὲν ἡ Γερουσία πᾶσαν τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἡ Ἀλία ἦν ἡ ἐδρα τῆς κυριαρχίας, δικαιομένη νὰ παραδέχηται ἢ ν' ἀπορρίπτῃ, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ μεταρρυθμίῃ, τὰς προτάσεις τῆς τε Γερουσίας καὶ τῶν Βασιλέων, καὶ τοῦτο κητὰ πεποιθήσιν καὶ ἀσυζητητί, διότι οὐδεὶς ἠγόρευεν ἐν αὐτῇ ἄνευ ἀδείας τῶν ἀρχῶν ἢ δ' ἀποφάσις ἐδηλοῦτο «βροῆ οὐ ψήφῳ» (Θουκ. Α, 87), καὶ μόνον ἐπὶ ἀμφισβητουμένου ἀποτελέσματος διεστέλλοντο εἰς δύο μέρη οἱ διαφωνοῦντες. Συνήρχετο δὲ ἡ Ἀλία, κατὰ τὸν Λυκούργειον νόμον, «μεταξὺ Βαθύκης καὶ Κνακίωνος», πλησίον τῆς πόλεως, (ἴδ. Λακωνική), μεταγενεστέρως δ' ἐν τῇ Σκιαδίᾳ κατὰ τὴν ἀγορὰν, καὶ οἱ συνερχόμενοι δὲν ἐκάθηντο, ὡς ἐν Ἀθήναις, ἀλλ' ἴσταντο ὄρθιοι. Μετὰ δὲ τὴν δ' ἑκατονταετηρίδα π. Χ., ἀφ' οὗ ἡλαττώθη ὁ ἀρχικὸς τῆς πόλεως πληθυσμὸς, καὶ διὰ τοῦ νόμου τοῦ Ἐπιτάδεω τοῦ ἐπιτρέποντος τὴν ἐλευθεράν τῶν κτήσεων διά-

θεσιν, ἠλλοιώθη ἡ ἀρχικὴ ἰσότης τῶν περιουσιῶν, καὶ οἱ πολῖται διεκρίθησαν εἰς μᾶλλον καὶ ἥττον εὐπόρους, εἰς τοὺς ὁμοίους καὶ τοὺς ὑπομείονας, ἔκτοτε πρὸς τῇ Ἀλίᾳ μνημονεύεται καὶ συνέλευσις τῶν Ὀμοίων, οἵτινες ὑπὸ ταύτην τὴν ἔποψιν ἔκκλητοὶ ὠνομάζοντο (Ἐεν. Ἑλλ. Β, 4, 38. ΣΤ, 3, 3. Ε. 2, 11), καὶ ἄγνωστον τίνα ἦσαν τὰ προσάλληλα ὄρια τῶν δύο συνελεύσεων. Τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἀλίας ἐν γένει ἦσαν, ἢ ἐκλογὴ τινῶν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν βουλευτῶν, ἢ ἀποφάσις ἐπ' ἀμφισβητήσεως τῆς βασιλικῆς διαδοχῆς, Εἰλώτων ἀπελευθερώσε, νομοθεσία, συνθηκολογίαι, διαπραγματεύσεις περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης (Θουκ. Α, 67—88). Καὶ ἐν ἄλλαις δὲ δωρικαῖς πόλεσιν, οἷον ἐν ταῖς Κρητικαῖς, ἦσαν ἐπίσης περιωρισμένα τὰ προσόντα τῆς συνελεύσεως, ὡς ἐν Ἀριστοτέλει (Πολτ. Β, 10): «Ἐκκλησίας δὲ μετέχουσι πάντες· κυρία δ' οὐδενός ἐστίν, ἀλλ' ἢ συνεπιψηφίσαι τὰ δοκοῦντα τοῖς γέροσιν καὶ τοῖς κόσμοις,» ὅπερ ὅμως δηλαδὴ ἐδύναντο καὶ νὰ τ' ἀπορρίπτωσιν. — Ὁ δ' Ἀρχαῖκός δεσμὸς συνήρχετο δις τοῦ ἔτους ἐν Αἰγίῳ εἰς ἑκκλησίαν, ψηφίζουσαν κατὰ πόλεις (Πολθ. Β, 54. Δ, 37).

Ἐκκλητεύειν, ἴδ. δίκη.

Ἐκκλητος πόλις. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν (συμβόλων) μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ὁ ἐν δίκῃ (ἀπὸ συμβόλων δ.) ἠττηθεὶς πολίτης ἑκατέρας αὐτῶν, ἢ καὶ αὐτῇ, ἂν πρὸς τὴν ἄλλην δικαζομένη ἠττάτο ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐκείνης, ἠδύνατο τῇ κοινῇ συγκαταθέσει ν' ἀναθέσῃ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν εἰς ἄλλην τρίτην, ἀμερόληπτον πόλιν, ἣτις ἐλέγετο τότε ἔκκλητος, ὡς καὶ ἡ δίκη. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τῶν δ' αἰ Ἀθηναίων, βιάσασαι τοὺς συμμάχους νὰ φέρωσιν εἰς τ' ἀττικὰ δικαστήρια οὐ μόνον τὰς μικτάς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ πάσας τὰς ἰδίας αὐτῶν δίκας, διεξαγομένας πρὸ τῶν

Θεσμοθετῶν, ὠνόμαζον καὶ αὐτὰς καταχρηστικῶς ἀπὸ συμβόλων (Ξενοφ. Πολ. Ἀθ. Α, 14—18).

Ἑκκύκλημα, μηχανὴ θεατρικὴ δι' ἧς ἀνοιγόμενον τὸ μετασκήνιον, ἐδείκνυε τὸ ἔνδον τῆς οἰκίας. Κατὰ τινὰς τὸ μετασκήνιον ἀπεσύρετο δι' αὐτῆς ἐκατέρωθεν, καὶ ἐδείκνυε τὴν ὀπίσω αὐτοῦ παραστάσιν, ὡς ἐν Αἰσχλ. Ἀγαμ. 1372 (ἴδ. 1379. 1438.— Σοφκλ. Ἀντ. 1239. Αἴ. 334.— Εὐριπ. Μῆδ. 1314. Ἰππόλ. 869. Ἡλέκτρ. 1187.— Ἀριστοφ. 408.— Θεσμοφ. 96).

Ἑκλειψίς, φωτεινῶν οὐρανίων σωμάτων. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀρχαιότατα ἠσχόλησε τοὺς σοφοὺς τῆς Ἑλλάδος. Πρῶτος ὁ Μιλήσιος Θαλῆς προεῖπε τὴν ἐν ἔτει 584 π. Χ. συμβῆσαν, τὴν ἀληθῆ αὐτῆς αἰτίαν ἀναγνωρίσας.

Ἑκλογεῖς, ἐν Ἀθήναις, καὶ συλλογεῖς, ζητηταί, ἐπιγραφεῖς ἢ καὶ ἀργυρολόγοι λεγόμενοι, οἱ καθήκον ἔχοντες νὰ εἰσπράττωσιν ὀφειλομένους φόρους, καὶ πρὸς τοὺς συμμάχους προσέτι πρὸς τοῦτο στελλόμενοι, τοὺς μὴ ὡς ὤφειλον πέμποντας καὶ παραδίδοντας τοὺς φόρους τοῖς ἀποδέκταις ἐπὶ τῶν μεγάλων Διονυσίων (Θουκ. Γ, 13).

Ἑκμαρτυρία, ἴδ. Δίκη η.

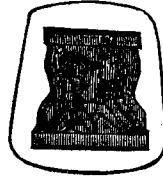
Ἑκνομος λόφος, ὄρος εἰς τὰ Ν. τῆς Σικελίας, λαβὼν τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ τύραννος Φάλαρις εἶχε στήσει ἐπ' αὐτοῦ τὸν χαλκοῦν ταῦρον ἐν ᾧ ἔκαιε τοὺς καταδικαζομένους. Ἐνταῦθα κατέπλευσεν ὁ Δίων ὅτε ἐκινήθη κατὰ τοῦ Διονυσίου (Πλούτ. Δίων, ΚΣΤ), καὶ τῷ 257 π. Χ. ἠττήθη ἐνταῦθα ὁ Καρχηδονικὸς στόλος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (Πολυβ. Α, 25—29).

Ἑκπώματα, ἴδ. κέραμοι.

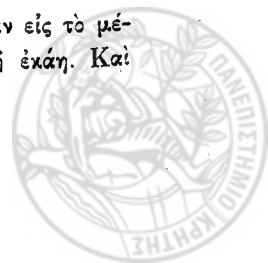
Ἑκτῆνες, ἐπὶ Ὠγύγου κάτοικοι καὶ αὐτοὶ τῆς παρὰ τὸν Ἀσωπὸν Βοιωτίας, καταστραφέντες ὑπὸ λοιμοῦ (Πaus. Θ, 5, 1).

Ἑκτυπον, τὸ ἀπὸ ἐγγλύφου, ξυλίνου ἢ ἄλλου τύπου ἐκτετυπωμένον, κυρίως ἐκ γύψου. Ἑκτυποὶ δ' ἐλέγοντο καὶ αἱ ψῆφοι

ὅσαι εἶχον ἀναγλύφους καὶ οὐχὶ ἐγγεγλυμμένας τὰς ἐπ' αὐτῶν παραστάσεις. (Camée).

Ἐκτωρ, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάθης, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος προστατευόμενος, ἀρχηγὸς τοῦ Τρωϊκοῦ στρατοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 816), καὶ ὁ ἀνδρείοτατος ἐν αὐτῷ, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς διαστάζει νὰ προσβάλῃ (Ἰλ. Γ, 60, Η, 113), γενναῖος, εὐσεβὴς υἱὸς, φιλόστοργος πατήρ, πιστὸς φίλος. Καὶ προσέβλεπε μὲν τὴν πτώσιν τῆς Τροίας, ἀλλ' ἐθεώρει καθήκον μέχρις ἐσχάτων νὰ προμάχηται ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὲρ τὸν θάνατον ἐφοβεῖτο τὸ ὄνειδος. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα ποιητικώτατα ἐκφράζει πρὸς τὴν γυναῖκά του Ἀνδρομάχην, ὅτε ἀπέρχεται εἰς τὴν μάχην (Ἰλ. Ζ, 392. Μ, 243). Ὡς ἐκ τῶν κυριωτέρων τοῦ ἀνδραγαθημάτων δύνανται νὰ μνημονευθῶσι, τὸ ὅτι ἐπρομάχησε τοῦ Σαρπηδόνοιο (Ε, 680), ἢ μετὰ τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου μονομαχία του (Η, 1), ἢ ἔφοδος κατὰ τοῦ ὄχυρῶματος τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ ῥήξις τῆς πύλης (Μ), ἢ πυρπόλησις τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων, ὅτε καὶ τὸν Πάτροκλον ἐθανάτωσε (Π, 822). Φονεύσας αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἔρριψε τὸ σῶμά του εἰς τὴν κόνιν, βορὰν τῶν κυνῶν ἄλλ' ἢ Ἀφροδίτη, χρίσασα αὐτὸ δι' ἀμβροσίας, τὸ ἐπροφύλαξε κατὰ σήψεως, καὶ ἄφ' οὗ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ ἔσυρεν ὀπίσω τοῦ ἄρματός του τρεῖς περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου (κατὰ μεταγενεστέρους, τρεῖς περὶ τὴν πόλιν), ὁ Ἀπόλλων τὸ προφύλαξε πάσης περαιτέρω βλάβης (Ω, 15), μέχρις οὗ ὁ Ἀχιλλεὺς, διαταγῇ τοῦ Διὸς, ἀπέδωκεν εἰς τὸν Πριάμον τὸ σῶμα, κομισθὲν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἰλίου, ὅπου ἐν τιμῇ ἐκάη. Καὶ

ἐνταῦθα λήγει ἡ Ἰλιάς. Ἐξ Ἀνδρομάχης τῆς Ἡετίωνος, διαπρεποῦς γυναικός, ἔσχεν ὁ Ἐκτωρ υἷον τὸν Ἀστυάνακτα ἢ Σκαμάνδριον (Ἰλ. Ζ, 400), κατ' Ὀβίδιον (Met. XIII. 415), ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος κρημνισθέντα ἐκ τῶν τειχῶν, διότι ὑπῆρχε πρόρρησις ὅτι θὰ ἐπανώρθου ποτὲ τὸ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καταστραφέν κράτος.

Ἐκφαντίδης, Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, πρὸ τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τοῦ Κρατίνου, ὅστις, ὀλίγον νεώτερος, τὸν ἐχλεύαζεν, ἀποκαλῶν αὐτὸν Καπνίαν, ὡς τοῦ ὕφους τοῦ μὴ ἔχοντος «λαμπρὸν χαρακτῆρα.» Τῷ προσήπτε δὲ καὶ ὅτι εἰς τὴν ποίησιν τῶν κωμωδιῶν του τὸν ἐβοήθει ὁ δοῦλος του Χοιρίλος. Αὐτοῦ ὀλίγα μόνον σώζονται ἀποσπάσματα, καὶ ὁ τίτλος μιᾶς κωμωδίας «Σάτυρος» (Σχλ. Ἀριστοφ. Σφκ. 152).

Ἐκφαντος. 1) Θάσιος, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος, ἀπέσεισεν ἀπὸ τῆς πατριδος του, ἐν ἔτει 409 π. Χ. τὸ σπαρτιατικὸν πολίτευμα, καὶ παρέδωκεν αὐτὴν ταῖς Ἀθήναις (Δμοθ. Λεπτ. σ. 474). — 2) Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Συρακουσῶν (Στοβ).

Ἐκφυλλοφόρησις. Οἱ Βουλευταὶ ἐν Ἀθήναις, ὅτε ἐνόμιζον ἀναγκαῖον ν' ἀποβάλωσιν ἓνα τῶν συναδέλφων των, ἐψήφισαν εἴτε διὰ δύο διαφόρων φύλλων, εἴτε δι' ἐνός, ῥιπτομένου ὑπὸ μόνων τῶν θελόντων τὸν ἀποκλεισμόν. Τοῦτο ἐκαλεῖτο ἐκφυλλοφόρησις, καὶ ἂν ἀπέβαινε κατὰ τοῦ ἀποβαλλομένου, τότε προέβαινον εἰς δευτέραν τακτικὴν ψηφοφορίαν (Αἰσχ. κ. Τιμάρχ. 45).

Ἐλαία, ἴδ. Αἰολίς.

Ἐλαῖος, ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ, δυτικῶς τῆς Ποντικῆς Ἡρακλείας.

Ἐλαῖος ἢ **Ἐλεοῦς**. 1) Ἀρχαία ἐποικία Τήνων εἰς τὸ ἀκρωτήριον Μαστουσίαν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου. Ἐκεῖ ἦν ὁ τάφος τοῦ Πρωτεσιλάου (Ἡρδ. ΣΤ. 140. Ζ,

33.—Θουκ. Η, 102. 107).—2) Δῆμος ἐν Ἀττικῇ.—3) Πόλις ἐν Τήνῳ.—4) Νησιδιον Α. τῆς Ρόδου παρὰ τὴν ξηρὰν, καλούμενον καὶ Ἐλαιοῦσα (Στρβ. ΙΔ, 651).

Ἐλαος, πόλις ἐγγυρὰ παρὰ Καλυδόνι ἐν Αἰτωλίᾳ, ἣν κατέλαβε τῷ 219 π. Χ. ὁ Φίλιππος τῆς Μακεδονίας (Πολβ. Δ, 65).

Ἐλάτεια, ἴδ. Φωκίς.

Ἐλατος, 1) Εἰς τῶν Κενταύρων.— 2) Υἱὸς Ἀρκάδος καὶ Λεανείρας, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ἀνὴρ δὲ τῆς Λαοδικῆς καὶ πατὴρ τοῦ Στυμφάλου, Αἰπύτου, Κυλλήνος καὶ Περέως, (Ἀπολλόδ. Γ. 916. 10, 3) ἐκ Κυλλήνης μετέβη εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἔκτισε τὴν Ἐλάτειαν (Παυσ. Ι, 34, 3).—3) Ἡγεμῶν τῶν Λαπίθων ἐν Λαρίσῃ τῆς Θεσσαλίας, πατὴρ τριῶν ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν, πολυλάκις ἀντὶ τοῦ Ἀρκάδος ἐκλαμβανόμενος.

Ἐλεγεία (τὰ), εἶτα **ἐλεγεία** (ἡ), εἶδος λυρικῆς ποιήσεως. Ἡ λέξις ἔλεγιος, ἐδήλου ἴσως τὸ πρῶτον οὐδὲν ἕτερον ἢ ἄσμα, καὶ εἷς τινα ἐποχὴν πιθανῶς ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται οὕτως οἱ ἀδόμενοι θρήνοι, ἂν τοιοῦτου χαρακτῆρος τῷ ὄντι ἦσαν ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχαιότητι τὰ ὀνομασθέντα ἔλεγεῖα ποιήματα.

Ἐπήγασαν δ' ἐκ τοῦ ἐπικοῦ μέτρου, τοῦ μόνου ἴσως τότε ἐτι ἐν χρήσει, κατὰ τοῦτο αὐτοῦ ἐκτραπέντα, ὅτι συνέκειντο οὐχὶ ἐκ συνεχῶν ἐξαμέτρων, ἀλλ' ἐναλλάξ ἐξ ἐνός ἐξαμέτρου καὶ ἐνός πενταμέτρου, συγγενῶν κατὰ τὴν γλῶσσαν πρὸς τὰ ἐπικά, μεθ' ὧν πιθανῶς κοινὴν εἶχον καὶ τὴν πατρίδα. Ἐ ἀρχαιότατα ὅμως γνωστὰ οὐδόλως εἰσι θλιβερά, ἀλλὰ πάσης φύσεως ποιήματα. Ὁ πρῶτος μνημονευόμενος ἐλεγειακὸς ποιητὴς ἦν ὁ Ἐφέσιος Κολλίωνος, κατὰ τινος περὶ τὰ 776, κατ' ἄλλους περὶ τὰ 652 π. Χ. ἀκμάσας, καὶ αὐτοῦ σώζεται ἐν ποίημα πατριωτικόν, τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ζητοῦν νὰ ἐκκαύσῃ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὸν πολεμικὸν ἐνθουσιασμόν. Τοιαῦτα ἐποίησαν καὶ οἱ μεταγενέστεροι αὐτοῦ, ὁ Τυρταῖος, ὁ Σόλων, ὁ Θέογνις, κατὰ μέρος καὶ ὁ Ἀρχίλοχος,

ὁ Μίμνερος, ὁ Ξενοφάνης. Ὁ δ' εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων, Ἄσιος ὁ Σάμιος, ἦν συγχρόνως καὶ ἐποποιός. Ἑλέγοντο δὲ τινὲς ἐξ αὐτῶν, ὡς ὁ Σόλων, ὁ Θεόγνις, ὁ Ξενοφάνης, καὶ γνωμικοὶ ποιηταί, διότι εἰς τὰς πολιτικὰς αὐτῶν ἐλεγείας παρενέβαλλον καὶ γνωμικά, εἰς ὃ καὶ ἡ ὕλη καὶ τὸ μέτρον ἔδιδον ἀφορμὴν. Πλὴν δὲ τούτων ἐγένετο χρῆσις τῶν ἐλεγειακῶν ποιημάτων καὶ εἰς τὰ συμπόσια (συμποσιακὰ), καὶ εἰς ἐρωτικὰ ἄσματα καὶ εἰς θρηνώδη, ἐξ ὧν, ἴσως ἐν τινι ἐποχῇ τῶν πλησιεστέρων, ἐδόθη πιθανῶς τὸ ὄνομα εἰς τὸ στιχουργικὸν μέτρον. Συμποτικῶς ἐλεγείου πρῶτον παράδειγμα ἐστὶ τοῦ Ἀρχιλόχου. Θρησκευτικὰ ἐποίει ὁ Κεῖος Σιμωνίδης, ἐρωτικὰ ὁ Μίμνερος. Εἰς τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως τοῦτο ἐπεδόθησαν καὶ οἱ Ἀλεξανδρινοί, μετ' Ἀντίμαχον, Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός, Ἐρμησιάνης, Φανοκλής, Ἐρατοσθένης, Φιλήτας, Καλλιμάχος, παρ' ὧν παρέλαβον καὶ ἐκαλλιτέργησαν τὴν ἐλεγειακὴν ποίησιν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι.

Ἑλένη, 1) θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας (Ὅμ. Ἰλ. Γ. 426), γυναικὸς Τυνδάρεω, τοῦ βασιλέως τῆς Λακεδαιμονος, ἀδελφῆ δὲ τῆς Κλυταιμνήστρας, τῶν Διοσκούρων, καὶ τῆς Τιμάνδρας καὶ Φιλονόης, ἡ ὠραιότερα πασῶν τῶν τότε γυναικῶν, ἠρπάγη ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς νεότητι ὑπὸ τοῦ Θησέως, καὶ ἐκομίσθη εἰς Ἀφιδναν τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν ὅμως τὴν ἠλευθέρωσαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς. Τὴν ἐνύμφευσεν ὁ πατὴρ τῆς μετὰ τοῦ Μενελάου, βασιλεύσαντος εἰς Σπάρτην. Ἐπ' ἀπουσίας δ' αὐτοῦ ἠρπάγη μετὰ πολλῶν θησαυρῶν εἰς τὴν Τρωάδα ὑπὸ Πάριδος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου, ὅπερ ἐπέφερε τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον (Ὅμ. Ἰλ. Γ. 40. 156). Ἐπ' αὐτοῦ μένει ἐν Τρωάδι ὡς σύζυγος τοῦ Πάριδος, καὶ ἔνεκα τοῦ κάλλους ἵτης θαυμάζεται καὶ ἀγαπᾶται ὑπὸ τῶν Τρώων (Αὐτ. 161). Ἄλλ' αὕτη, ὡς εὐγενοῦς, εἰ καὶ ἀσθενοῦς χαρακτηρὸς περιγραφομένη, μεταμελεῖται καὶ ὁμο-

λογεῖ τὴν κουφότητα τῆς νεότητός τῆς. (Αὐτ. 139. 171). Τοὺς Ἀχαιοὺς ἀγαπᾷ, καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν πατρίδα τῆς, τὸν πρῶτόν τῆς σύζυγον, τὴν θυγατέρα τῆς Ἐρμιόνην (Ὅδ. Δ. 260). Τινὲς, οὐχὶ ὅμως ὁ Ὅμηρος, τὴν εἶπον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος νυμφευθεῖσαν τὸν ἀδελφόν του Δίφοβον, ἐν ὃ Βιργίλιος (Ἄην. VI, 517) λέγει ὅτι παρέδωκεν εἰς τὸν Μενέλαον. Μετ' ὀκταετείς δὲ πλανήσεις μετὰ τούτου, ἐπιστρέφουσι ἀμφότεροι καὶ συζῶσιν ἐπὶ μακρὸν ἤσυχον ἐν Λακωνίᾳ (Ὅδ. Δ), ἔθθα εἶχε κοινὸν μετὰ τοῦ Μενελάου τάφον ἐν Θεραπναῖς (Παυσ. Γ, 19. 9). Κατ' ἄλλας δὲ παραδόσεις, μετὰ τοῦ Μενελάου τὸν θάνατον, ἐκδιωχθεῖσα ὑπὸ τῶν υἱῶν του, ἔφυγεν εἰς Ῥόδον, ἔθθα ἀπηγγονίσθη εἰς δένδρον, καὶ οἱ Ῥόδιοι ἤγειραν ναὸν εἰς Ἑλένην τὴν δευδρίτιδα. Ἐπίστευον δ' ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν τῆς ἐνυμφεῖθη τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἔζη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον. — 2) Θυγάτηρ Πάριδος καὶ Ἑλένης. — 3) Θυγάτηρ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας. — 4) Μήτηρ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἀσπασθεῖσα τὸν χριστιανισμόν, καὶ τὸν σταυρὸν ἀνευροῦσα. — 5) Θυγάτηρ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ Φαύστης, σύζυγος Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, τῷ 355 μ. Χ., ἀποθανοῦσα δὲ τῷ 360.

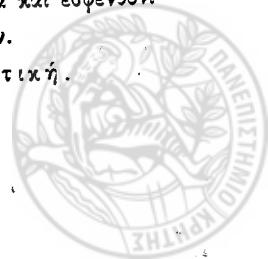
Ἐλενος, ἴδ. Πρίαμος.

Ἐλεος, ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς δαίμων, καὶ εἶχε βωμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἰς ὃν προσέφευγον οἱ τὴν ἀρωγὴν τῆς πόλεως ἐπικαλούμενοι ξένοι (Παυσ. Δ 17, 1. — Ἀπολλόδ. Β. 8, 1, Γ, 7, 1).

Ἐλεοῦς, ἴδ. Ἐλαιοῦς.

Ἐλέπολις, μηχανὴ πολιορκητικὴ ἣν ἐφεύρε Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς, καὶ τὸ πρῶτον ἐποιήσατο χρῆσιν αὐτῆς κατὰ τῆς Ῥόδου (Διόδ. [Κ, 95. — Vitruv. X, 22]. Ἦν πύργος ἐννεάδομος, ἐπὶ τροχῶν φερόμενος, ἐξ οὗ ἐξήρχοντο μηχανήματα καὶ ἐσφενδονίζοντο βέλη κατὰ τῶν τειχῶν.

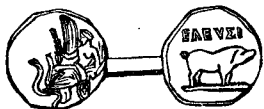
Ἐλευθεραῖ, ἴδ. Ἀττικὴ.

Ἐλευθέρια, ἑορτὴ, 1) μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην πρὸς τιμὴν τοῦ Ἐλευθερίου Διὸς, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐλευθερώσεως ἀπὸ τῶν Περσῶν ὡς πανελληνίως καθιερωθεῖσα, μετ' οὐ πολὺ ὄμως εἰς τοπικὴν μεταπεσοῦσα (Στρβ. Θ, 632.— Πλούτ. Ἀριστ. ΚΔ).—2) Ἐν Σάμφ, ἑορτὴ εἰς τὸν Ἐρωτα, ὡς ἐν ταῖς μάχαις τοῦς νεανίας ὁμοῦ συνέχοντα εἰς τὰς τάξεις τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας.—3) Ἐορτὴ τῶν ἀπελευθερωτῶν.

Ἐλευθερολάκωνες, ἐπὶ Ῥωμαίων κάτοικοι μέρου: τῆς Λακωνικῆς, ἐκ τῶν ἀρχαίων περιόικων καὶ Εἰλιώτων, καθ' ἑαυτοὺς πολιτευόμενοι. Ὁ Αὐγούστος ὤρισεν εἰς εἴκοσι καὶ μίαν τὸν ἀριθμὸν τῶν πόλεων αὐτῶν (Στρβ. Η, 365.—Παυσ. Γ, 21, 6).

Ἐλευσίνα, ἑορτὴ γεωργικὴ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, τελουμένη ἀρχαῖο-τάτα ἐν Ἐλευσίνῃ, πόλει ὑπερκειμένη εὐρέος

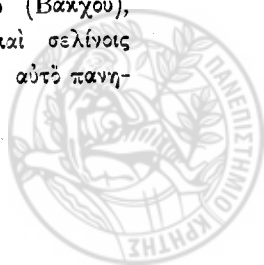

ἀροσίμου, τοῦ Ῥαρίου πεδίου, καὶ ἐκεῖθεν, ὡς ὑπετίθετο, μεταβάσα καὶ εἰς Ἀθήνας ὅτε ὁ Ἐρεχθεὺς ἐνίκησε τὸν Εὐμόλπον, καὶ ἤνωσε τὴν Ἐλευσίνα μετὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἐπειδὴ δ' ἡ ὑπὸ τὴν γῆν σπορὰ τοῦ σίτου καὶ ἡ ἀναθλάστησις αὐτοῦ ἔχει τι τὸ μυστηριῶδες ὁ ἠνίττετο καὶ ὁ μῦθος τῆς Περσεφόνης, καὶ συγγενὲς πρὸς τὰς περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς δοξασίας, διὰ τοῦτο ἡ ἑορτὴ αὕτη περιεῖχε μυστήρια ὡς ἱερώτατα θεωρούμενα. Ἰδρυτὴν αὐτῆς ἄλλοι μῦθοι καὶ παραδόσεις ἔλεγον τὸν Εὐμόλπον, τὸν Μουσαῖον, τὸν Ἐρεχθέα, κομίσαντα σίτον ἐξ Αἰγύπτου, ἢ αὐτὴν τὴν Δήμητραν, ὅτε ἤλθε ζητοῦσα τὴν θυγατέρα της. Κατ' ἔτος εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος, ἐν Ἀνθεστηριῶνι (τέλος φεβρουαρίου) ἐτελοῦντο εἰς τὸν ἐν Ἀγραις τῶν Ἀθηναίων (πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ) ναὸν τῆς Δήμητρος τὰ μικρὰ λεγόμενα Ἐλευσίνα, καθιε-

ρωθέντα, ὡς ἐπιστεύετο, χάριν τοῦ Ἡρακλέους, εἰς ὃν, καθὼ ξένον, δὲν ἐπέτρεπεν ὁ νόμος τὴν ἐν Ἐλευσίνῃ μῆσιν. Οἱ θέλοντες νὰ μυηθῶσιν ἤρχιζον ἀπὸ τούτων, ἐμοῦντο τὰ μικρὰ μυστήρια, καὶ ἐλέγοντο μύσται, τὰ δὲ μεγάλα Ἐλευσίνα ἐωρτάζοντο τὸ φθινόπωρον, ἀπὸ τῆς 15 Βοηδρομιῶνος (τέλη Σεπτεμβρίου), ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας. Ἡ πρώτη ἐλέγετο Ἀγυρμῶς, διότι κατὰ ταύτην συνήρχοντο οἱ μέλλοντες νὰ ἐορτάσωσιν ἡ δευτέρα δ' ἐκαλεῖτο Ἀλαδε μύσται, διότι κατ' αὐτὴν οἱ μύσται κατέβαινον πρὸς καθαρμὸν εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ Σουῖδαν εἰς τοὺς Ῥυτοὺς, παράλιον λίμνην ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ (Παυσ. Α, 38). Εἶτα δ' ἐνήστευον, τρώγοντες μόνον πλακοῦντα σησάμου καὶ μέλιτος τῇ δ' ἡμέρᾳ ἐτελεῖτο ἡ καλᾶθου κάθοδος, καθ' ἣν γυναῖκες, μυστικὰς κύστεις ἐν χερσὶν ἔχουσαι, περιέφερον ἐν πομπῇ καὶ ἐν τὸς ἀμάξης ὑπὸ βοῶν συρομένης κάλαθον περιέχοντα ρόδια καὶ μύκωνας. Ἡ ε' ἡμέρα ἦν ἡ τῶν λαμπάδων, καὶ κατ' αὐτὴν οἱ μύσται ἀνήρχοντο εἰς Ἐλευσίνα λαμπαδουχούντες ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ δαδούχου, καὶ διενυ-

κτέρεον ἐν τῷ ναῷ τῆς θεᾶς. Ἡ δὲ σ' ἡμέρα ἦν ἡ τῆς μεγάλης πομπῆς, καθ' ἣν, πλὴν τῶν ἱερέων, τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν μυστῶν, μέγα πλῆθος παρηκολούθει εἰς μυριάδας ἀριθμούμενον (Ἡροδ. Η, 65). Ἐλάμβανον δὲ μετὰ μεσημβρίαν ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ πόλει Ἐλευσίνου, ἀνατολικῶς τῆς Ἀγορᾶς, τὸ ἄγαλμα τοῦ μετὰ τῆς Δήμητρος καὶ μυθολογικὴν καὶ συμβολικὴν σχέσιν ἔχοντος Ἰάκχου (Βάκχου), γεωργικοῦ θεοῦ καὶ αὐτοῦ, καὶ σελίνοις καὶ μύρτῳ ἐστεμμένον, ἔφερον αὐτὸ πανη-

γυρικώτατα, μεθ' ὕμνων καὶ χαρμουσῶν εὐφημιῶν, διὰ τῆς ἐκ τῆς πομπῆς ταύτης Ἱερᾶς κληθείσης ὁδοῦ εἰς Ἑλευσίνα, ἔνθα λαμπαδοχούοντες ἔφθανον τὴν ἐσπέραν, καὶ κατέθετον αὐτὸ εἰς τὸν μυστικὸν σηκὸν τοῦ Ἀνακτόρου, Μεγάρου, τελεστηρίου, ὡς ὁ ναὸς ἐκαλεῖτο. Ἐμυοῦντο δὲ τότε οἱ μύσται εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια· ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐγίνοντο ἐπόπται, ἐκ βαθέος σκότους εἰς κατάφωτον ἄδυτον, εἰς φωταγωγίαν ὀδηγούμενοι, ἔνθα τοῖς ἐπετρέπετο ἡ ἐποπτεία ἢ αὐτοψία, ἣτοι νὰ ἴδωσι τὰ κρυπτά καὶ ἀπόρρητα, παρευρισκόμενοι εἰς δρᾶμα μυστικὸν, παριστῶν ἴσως τὴν ἱστορίαν τῆς Δήμητρος, τῆς Περσεφόνης καὶ τοῦ Ἰάκχου. Τῇ ἐβδόμῃ δ' ἐπανήρχετο ἡ πομπή, καὶ ὅτε διήρχετο ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Κηφισοῦ (ἐν τῷ Ἀττικῷ πεδίῳ), οἱ ἐκεῖ συνηγμένοι καὶ περιμένοντες αὐτήν, τὴν ἐδέχοντο μετὰ κραυγῶν καὶ εὐφημιῶν καὶ παντοίων σκωμμάτων, ἅτινα παροιμακῶς γεφυρισμοὶ ὠνομάσθησαν. Ἡ ὀγδὴ ἡμέρα, ὠρισμένη διὰ τοὺς ἀκουσίως καθυστερήσαντας εἰς τὴν ἑορτήν, ἐλέγετο Ἐπιδαύρια, καθιερωθεῖσα δὴθεν ὅτε ὁ Ἀσκληπιὸς ἦλθε ποτὲ κατόπιν ἑορτῆς ἐξ Ἐπιδαύρου, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἠθέλησαν νὰ μὴ τὸν ἀφήσωσιν αὐτῆς ἀμέτοχον (Φιλόστρ. Β. Ἀπολλ. Δ, 6). Ἡ δὲ θ' καὶ τελευταία ἐκαλεῖτο Πλημοχόαι διότι κατ' αὐτήν, εἰς περάτωσιν τῆς ὅλης ἑορτῆς, ἐκ δύο κεράμων, οἵτινες πλημοχόαι ἐλέγοντο, ὁ ἱερεὺς εὐχὰς προσφέρων, ἔχυνεν οἶνον ἢ ὕδωρ, ἐκ τοῦ μὲν πρὸς ἀνατολάς, ἐκ τοῦ δὲ πρὸς δυσμὰς (Πολδ. Ι, 74. — Ἀθῆν. ΙΑ, 496). Ἦγοντο δὲ καὶ ἀγῶνες ἐπὶ τῶν ἑλευσινίων, ὧν τὰ βραβεῖα ἦσαν στάχυες. Ἐπὶ τῆς ἑορτῆς δ' οὐδεὶς συναλαμβάνετο ἐπὶ ἀδικήματι, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου εἰς ἀτίμους δὲν ἐπετρέπετο, οὐδ' εἰς ἰκέτας, ἢ εἰς αὐτὴν παρουσία (Ἄνδκ. π. Μυστ. 54). — Τῆς τελετῆς ἐπεμελεῖτο ὁ Βασιλεὺς μετὰ 4 ἐπιμελητῶν, ἐκλεγομένων ὑπὸ

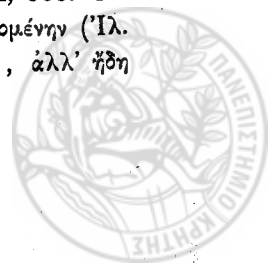
τοῦ δήμου, ἐξ ὧν οἱ 2 ἔπρεπε νὰ λαμβάνωνται ἐκ τῶν γενῶν τῶν Εὐμολπιδῶν καὶ τῶν Κηρύκων, παρ' οἷς κληρονομικὴ ἦν ἡ ἱερατεία. Ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς εἰς τὴν ἑορτήν ἦν ὁ ἱεροφάντης, ὁ τὰ μυστήρια δεικνύων, ᾧ ἀνέκειτο ἡ δεΐξις τῶν ἱερῶν, ἐπίσης εἰς τῶν Εὐμολπιδῶν (οἵτινες ἴσως ἦσαν κυρίως οἱ ψάλται τοῦ ναοῦ). Προῆρχε δὲ καὶ γυνὴ ἱεροφάντης διὰ τὰς γυναῖκας. Τούτοις καὶ τῷ δαδούχῳ ἀνέκειτο τὸ μυστὶν τὰ Ἑλευσίνα. Ἐκ τῶν ἱερῶν λειτουργῶν ἦσαν καὶ ὁ ἐπιβώμιος ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ, ὅστις εἴλεκε τὸ γένος ἐκ τοῦ κήρυκος τῶν θεῶν Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Κέκροπος, ἢ ἐκ Κήρυκος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Εὐμόλπου. Ἀπετέλουν δὲ πάντες οἱ ἱερεῖς ὁμοῦ ἱερὰν βουλήν, ἔχουσαν τὴν ἐξήγησιν τῶν ἱερῶν καὶ ὁσιῶν, καὶ τινα δικαιοδοσίαν ὡς πρὸς τὰ τῆς λατρείας. Τὰ Ἑλευσίνα ἦσαν ἀντικείμενον κοινῆς εὐσεβείας μέχρι τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. Ἐπὶ τῶν Ἀντωνίων δὲ ἤρχισε καταστρεφομένη ἡ Ἑλευσίς, καὶ ἀφ' οὗ, κατὰ τὸν δ' μ. Χ. αἰῶνα ὁ Ἀλαρίχος μετὰ τῶν Γόθων, συνοδεία καὶ μοναχῶν, ἐλεηλάτησε καὶ ἠρήμωσε τὸν ναόν, ὁ Θεοδοσίος κατήργησε τὰ μυστήρια.

Ἑλευσίς ἢ **Ἑλευσίν**, ἴδ. Ἀττικῆ.

Ἑλεφαντίνη, νῆσος τοῦ Νείλου εἰς τὰ ὄρια Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας, ὑπὸ τοῖς καταρράκτας, ἀπέναντι τῆς Συήνης (Ἡρδ. Β, 17. 29. 30).

Ἑλεφαντῆς, γυνὴ συγγραφεὺς καὶ ποιήτρια ἀσέμων συνθέσεων ἐπὶ τῶν πρώτων Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων (Suet. Tib. XLIII).

Ἑλέφας, ἐλέγετο οὐ μόνον τὸ ζῷον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔστυν τῶν ὀδόντων αὐτοῦ. Τὸ ζῷον μνημονεῖται πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Δ, 191)· τοὺς δ' ὀδόντας, διὰ τοῦ ἐμπορίου προμηθευομένους, ὡς ὕλην κοσμητικὴν συνεχῶς ἀναφέρει ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Ε, 583. Ὀδ. ΙΗ, 196), πολλάκις καὶ ἐπιχριομένην (Ἰλ. Δ, 141). Μεταγενεστέρως δὲ, ἀλλ' ἤδη

ἀπὸ τῆς 50^{ης} Ὀλυμπιάδος, [ἐκ πλακῶν 12 — 15 τετρ. δακτύλων ἐλέφαντος πριστοῦ καὶ μαλασομένου ἢ λυγίζομένου κατὰ τέχνην τὴν σήμερον ἐκλιπούσαν, συνδεδεμένων δὲ μετὰ χρυσοῦ, κατεσκευάζοντο τὰ πολυτελέστατα χρυσελεφάντινα ἀγάλματα, οἷα ἦσαν τὰ κυριώτερα ἀριστουργήματα τοῦ Φειδίου. Εἰς αὐτὰ ὁ ἐλέφας κατέχει μάλιστα τὰ γυμνὰ τοῦ ἀγάλματος μέρη. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἔνδον ἦν ξύλινον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἐλέφας προσεκολλᾶτο, διὰ τοῦτο, ἵνα μὴ ἀποσπᾶται ξηραίνομενος, ἔπρεπε μετὰ πολλῆς φροντίδος νὰ βρέχεται συνεχῶς. — Τὸ δὲ ζῶον, ὁ ἐλέφας, χρήσιμον εἰς τὰς μάχας, ἐγνώσθη τοῖς Ἕλλησι κυρίως ἐπὶ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτε οἱ ἐπίκουροι τῶν Περσῶν Ἴνδοὶ ἔφερον καὶ τινὰς ἐλεφάντας μεθ' ἑαυτῶν (Ἀρρ. Γ, 8. — Πaus. Α, 12, 4). Ἐξ Ἰνδιῶν δ' ἔπεμψεν ὁ Ἀλέξανδρος 200 εἰς τὴν Καρμανίαν, καὶ παρεδέχθη αὐτοὺς καὶ εἰς τὸν στρατόν του, καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων ἀπετέλουσαν αὐτοὶ τὴν κυριωτέραν δύναμιν τοῦ στρατοῦ, δι' ὃ καὶ πᾶσαι αἱ φατρίαι ἐπροσπάθουν νὰ περιποιῶνται τὸν ἐν τῇ Ἰνδικῇ σατραπῆν Εὐδῆμον, ὅστις ἐπρομήθευε τὰ θηρία. Εἰς τὴν ἐν Ἰφῷ μάχῃν εἶχεν ὁ Σέλευκος 400—480 ἐλεφάντας. Ἦν δ' ἐν ταῖς μάχαις εἰς πρὸ πάντων ὁ ἡγούμενος, καὶ τοῦτον μάλιστα ἠγωνίζοντο νὰ φονεύσωσιν οἱ ἀντίπαλοι (Διόδ. ΙΗ, 33). Ἡ πλήρης πανοπλία τοῦ ζώου συνίστατο εἰς πύργον ὃν ἔφερον ἐπὶ τοῦ νώτου, ἐγκλειόντα τέσσαρας τοξότας. Μετὰ ταῦτα προσετέθη αὐτοῖς καὶ προμετωπίδιον, κεκοσμημένον ἐνίοτε διὰ λόφου πτερῶν. Κατὰ Πολύαινον, εἰς ἄμυναν κατὰ τῶν ἐλεφάντων οἱ ἀντίπαλοι ἔχριον χοίρους διὰ πίσης, καὶ ἀνάπτοντες αὐτοὺς, τοὺς ἔρριπτον κατὰ τῶν ἐλεφάντων, οἵτινες τρομάζοντες ἐκ τῶν φλογῶν καὶ τῶν κραυγῶν τῶν βασιανιζομένων ζώων, ἐστρέφοντο κατὰ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν· δι' ὃ καὶ ὁ Ἀντίγονος διέταξε τοῖς Ἰνδοῖς νὰ τρέφωσι πάντοτε χοίρους μετὰ τῶν ἐλεφάντων, ἵνα οὐ-

τοι συνηθίζωσιν εἰς τὴν παρουσίαν αὐτῶν. Καὶ τῶν Ῥωμαίων δὲ τὸ ἵπικόν ἐτράπη πρὸ τῶν ἐλεφάντων τοῦ Πύρρου, καὶ περιέφερον εἰς σύγχυσιν καὶ τὸ πεζικόν (Liv. Ep. XIII, 7)· καὶ μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοὺς κατὰ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος (Liv. XXXI, 36), ἀλλ' ὀριστικῶς δὲν τοὺς παρεδέχθησαν, καὶ μόνον οἱ αὐτοκράτορες τοὺς εἶχον ἵνα ἐνίοτε σύρωσι τὸ ἄρμα των.

Ἐλεφθῆνωρ, υἱὸς τοῦ Χαλκίδοντος, ἡγεμῶν τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀβάντων, ἐξεστράτευσε μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Τροίαν, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγήνωρος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 540. Δ, 462).

Ἐλίκη, 1) ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Ἀχαΐας, ἐλέγετο ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ἴωνος, εἶχε, 12 στάδια ὑπὲρ τὰς ἐχβολὰς τοῦ Σελινούντος, ναὸν τοῦ Ἐλικωνίου Ποσειδῶνος, τὸ ἀρχαιότατον τῶν Ἀχαιῶν ἱερὸν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 575. Θ, 203). Ἐπὶ μεγάλου σεισμῷ, τῷ 373 π. Χ., κατεποντίσθη διὰ νυκτὸς καὶ ἐξηφανίσθη (Paus. Ζ, 24. — Διόδ. ΙΕ, 24. — Στρβ.), ὡς καὶ ἡ ἀπώτερον τῆς θαλάσσης κειμένη Βοῦρα, ἧτις ὁμῶς μετὰ ταῦτα ἀνεκαινίσθη. — 2) Ἰδ. Ἀστερισμοί.

Ἐλικῶν, ἡ περίπυστος διαμονὴ τῶν Μουσῶν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὄρος εἰς τὰ Ν τῆς Βοιωτίας, 1570^μ ὕψηλόν, κατάφυτον καὶ συσκίους καὶ τερπνάς ἔχον κοιλιάδας, κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρήσιμα μόνον καὶ οὐδὲν ἐπιβλαβὲς τρέφον φυτὸν, καὶ διαρρέομενον ὑπὸ τῆς πηγῆς Ἀγανίπης, καὶ τῆς τοῦ ποιητᾶς ἐμπνεύσεως Ἰπποκρήνης, ὑφ' ἣν ἐξετείνεται τὸ τέμενος τῶν Μουσῶν, κατάκοσμον ὑπ' ἀγαλμάτων τῶν ἀρίστων καλλιτεχνῶν (Paus. Θ, 29—31).

Ἐλίμεια, Ἐλιμιώτις, χώρα Μακεδονική, πρὸς Ν διαρροεμένη ὑπὸ τοῦ Ἀλιάκμωνος, καὶ ἔχουσα πόλιν Ἐλύμαν (Ἀρρ. Α, 7, 6. — Θουκ. Β, 99. — Στρβ. Ζ, 326).

Ἐλισσών, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν, παρ' ᾧ ἡ Μεγαλόπολις (Paus. Β, 12, 2. Ζ, 1).

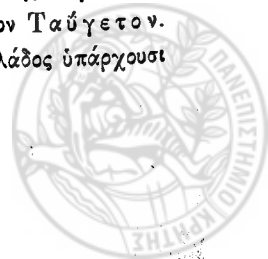

Ἑλλάνικος, συγγραφεὺς ἐκ Μυτιλήνης, γεννηθεὶς τῷ 480 π. Χ., ζήσας 85 ἔτη, ἄρα μέχρι τοῦ 395. Τῶν συγγραμμάτων του σώζονται 28 τίτλοι, καὶ τινα ἀποσπάσματα. Ἐγγράφη δὲ α') γενεαλογικά· Δευκαλιώνεια, Φορωνίδα, Ἀτλαντίδα, Τρωϊκά. β') χρονολογικά· Ἀτθίδα μέχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Διολικά ἢ Λεσθικά, Περσικά. γ') χρονολογικά· ἱερείας τῆς Ἡρας, Καρνεονίας. Τὰ δὲ λοιπὰ δὲν κρίνονται γνήσια. Ὁ Στράβων (I, 451) θεωρεῖ αὐτὸν ὡς οὐχὶ λίαν ἀξιόπιστον.

Ἑλλανοδίκαι, ἴδ. Ὀλύμπια.

Ἑλλάς, κατ' ἀρχὰς πόλις καὶ χώρα Θεσσαλικῆ μεταξὺ Ἐνιπέως καὶ Ἀσωποῦ, ἢ ἔδρα τοῦ Ἀχιλλεύου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 683. I, 395. Ὀδ. Α, 496), ὅθεν τὸ ὄνομα ἐξετάθη κατὰ πᾶσαν τὴν ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου (Ὀδ. Α, 344, Ο, 80), καὶ τέλος, κυρίως ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπὶ πᾶσαν τὴν ὑφ' Ἑλλήνων κατοικουμένην. Ὅρια δ' εἶχε τότε ΒΔ. τὴν Ἰλλυρίαν, Β. τὴν Μακεδονίαν, Δ. τὸ Ἴνιον, καὶ Ν. καὶ Α. τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, καὶ περιελάμβανε τὴν Στερεὰν ἢ κυρίως Ἑλλάδα, ὀρεινὴν, μεταξὺ τοῦ Ἀμβρακικοῦ, Μαλιακοῦ, Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου· τὴν Πελοπόννησον, καὶ τὰς παρακειμένας νήσους. Τὸ πρὸς Β. ὄριον ἀπετέλουν ὄρη μὴ συνεχῆ, τὰ Κεραύνια ἢ Ἀκροκεραύνια, μετ' ὀμωνύμου ἀκρωτηρίου, καὶ Α. ὁ Ὀλυμπος, ἔδρα τῶν θεῶν καὶ κέντρον τῆς γῆς καθ' Ὀμηρον. Μετ' αὐτῆς δὲ συνεχόνται, διὰ τοῦ ποταμοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς κοιλάδος τῶν Τεμπῶν χωριζόμενα, τὸ ὄρος Ὄσσα καὶ Πήλιον, ΝΑ. παρὰ τὴν ἀκτὴν παρατεινόμενα μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπίας. Τὸ μεταξὺ δ' Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας ὄριον ἀποτελεῖ ὁ Πίνδος οὗ τὰ Β. ἐκαλοῦντο Λάκμων καὶ Τύμφη, διαιρῶν τὰ πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν καὶ τὰ πρὸς τὸ Αἰγαῖον ῥέοντα ὕδατα. Ἐκπέμπει δὲ πρὸς Α. τὴν 1700* ὕψος

ἔχουσαν Ὀθρυον, ἣτις διαιρεῖ τὸν Μαλιακὸν κόλπον τοῦ Παγασαίου, καὶ Ν. συνέχεται μετὰ τοῦ Τυμφορηστοῦ καὶ τοῦ Βωμίου ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἡ Ὄττη πρὸς Ἀ., τὴν νοτίαν ὄχθην τοῦ Σπερχειοῦ παρακολουθοῦσα, ἀποτελεῖ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ, τὸ ἱστορικὸν, σήμερον ἐν μέρει συγχωσθὲν, στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, καὶ συνέχεται μετὰ τῆς Κνημίδος, τοῦ Καλλιδρόμου, τοῦ Πτώου, τοῦ Μεσσαπίου, παρατεινόντων πρὸς μεσημβρίαν τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν. Ἐν Βοιωτίᾳ δὲ, πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον χωροῦσιν ὁ Παρνασσὸς, ὁ Ἑλικῶν, ὁ Κιθαιρῶν, καὶ ἐν Ἀττικῇ ὑψεῦται ὁ Πάρνης, ὁ Βρυλησσὸς (ἢ Πεντελικὸν) καὶ ὁ Ὑμητός. Μετὰ τοῦ Πίνδου δ' ἐνοῦνται καὶ τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας τὰ ὄρη, ὁ Κόραξ, Ταφίσσος, Ἀράκινθος, ἢ Χαλκίς. Προφανῶς δὲ συνδέονται μετὰ τῶν ὀρέων τῆς Στερεᾶς γεωλογικῶς καὶ αἱ νῆσοι. Ἡ Ἀστυπαλαία ἀνήκει ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην εἰς τὴν Εὐρώπην, ἢ Κῶς ἤδη εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡ Εὐβοία, ἢ Ἄνδρος, ἢ Τήνος, ἢ Μύκονος ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ὀθρυον, ἢ δὲ Κέως, ἢ Σῦρος, ἢ Πάρος, ἢ Νάξος, ἢ Ἀστυπαλαία εἰσὶ, διὰ τοῦ Σουνίου, ἢ ἐξακολουθήσις τῆς ἄλλης σειρᾶς. Ἀνεξάρτητα δ' ἐκείνων εἰσὶ τὰ ὄρη τῆς Πελοποννήσου, διότι τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ Ἰσθμοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὰ 80 μέτρα. Βορείως αὐτοῦ ἐν Μεγαριδί κεῖνται τὰ Ὄνεια καὶ τὰ Γεράνεια ὄρη. Ἡ δὲ Πελοπόννησος, πλὴν ὀρεινῶν τινων ἀκρωτηρίων, περιέχει κατὰ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἑκτασιν, ἰδίως κατὰ τὰς Β. Α., ἀλλεπάλληλα, ἀπ' ἀλλήλων ὅμως διασχιζόμενα ὄρη, τὴν Κυλλήνην, τὸν Ἐρύμανθον ἐν Ἀρκαδίᾳ μετὰ πολλῶν διακλαδώσεων, τὸ Ἀραχναῖον μετὰ τῶν Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας, τὸ Ἀρτεμισίον, τὸ Παρθένιον, τὸν Πάργωνα Ἀ. τῆς Ἀρκαδίας, καὶ Ν. τὸν Μαίναλον, τὸν Ταύγετον. Ἰδίως κατὰ τὰ Ἀ. τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουσι

πεδιά πανταχόθεν ὑπὸ ὄρέων περιβαλλόμενα, καὶ λίμνας οὐ σπανίως ἀποτελοῦντα, ὡς ἐν Θεσσαλίᾳ Β. τῆς Ὀθρυς ἢ μεγάλη Βοιωθῆς λίμνη, ἐν Βοιωτίᾳ ἢ Κωπαῖς, ἐν Ἀρκαδίᾳ ἢ Στυμφαλίς, ὁ Φενεὸς, καὶ τὰ πεδιά τῆς Τεγέας, τῆς Μαντινείας. Ἐν δὲ τῇ δυτικῇ Ἑλλάδι τοιοῦτο παράδειγμα παρέχει μόνη ἢ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων. Ἀκρωτήρια δὲ, πλὴν τῶν δύο προμνημονευθέντων, τοῦ Ἀκροκεραυνίου καὶ τῆς Σηπείας, ἄξια μνείας εἰσὶν ἐν Ἑλλάδι τὸ Ἀντίρριον, τὸ μετὰ τοῦ Ῥίου τῆς Πελοποννήσου ἀποτελοῦν τὴν στενὴν διόδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, τὸ Σούνιον, ἐσχάτη ἄκρα τῆς Ἀττικῆς, ἢ Ἡρα Ἀκραία, δυτικὴ ἄκρα τοῦ Ἰσθμοῦ, αἱ Ὀλμιαὶ αὐτόθι. Ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πρὸς Β ὁ Ἄραξος, τὸ Ῥίον, τὸ Δρέπανον, ΒΔ ἄκρα τῆς Πελοποννήσου, τὸ Σπειραῖον, ἀπέναντι τῆς Ν ἀκτῆς τῆς Σαλαμίνος· Νοτίως ὁ Μαλέας, τὸ Ταίναρον, τὸ νοτιώτερον τῆς χερσονήσου, ὁ Ἀκρίτας. Πρὸς Δ., τὸ Κορυφάσιον, Κυπαρίσσιον, Ἰχθύς (ν. Κατάκωλον), Χελωνάτας (ν. Κλαρέντζα). Ἐπὶ ἐκτάσεως περίπου 1130 τετραγ. μιλίων, ἔχει ἡ Ἑλλάς 340 μιλίων ἀκτῆς. Ποταμούς, ῥύακας καὶ χειμάρρους ἔχει μὲν πλείστους, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνύδρους, κατὰ τὸ θέρος ἀποξηραίνοντες, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν ἔχουσι μακρὸν ῥοῦν διὰ τὰς μικρὰς διαστάσεις τῆς χώρας. Ἀπὸ τοῦ Ἀκροκεραυνίου ἀκρωτηρίου ἀπέχει ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος μόνον 35 μίλια, ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ ὁ Μαλιακὸς κόλπος μόνον 17, καὶ αἱ ἀκταὶ ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς Πελοποννήσου, 12. Εἰσὶ δὲ τῶν ποταμῶν οἱ ἐπισημότεροι ὁ Πηνειὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκτάσεως 24 μιλίων· ὁ Σπερχειὸς αὐτόθι, 14 μ.· ὁ Ἀχελῷος μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας, 26 μ. ὁ Εὐηνος ἐν Αἰτωλίᾳ, 12 μ. ὁ Κηφισὸς ἐν Φωκίδι καὶ Βοιωτίᾳ, 10 μ. Ὁ Ἀσωπὸς, μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, 8 μ. Ἐν δὲ Πελοποννήσῳ ὁ Ἀλφειὸς,

ἐν Ἡλίδι, 16 μ. ὁ Εὐρώτας ἐν Λακωνίᾳ, 11 μ. ὁ Πάμισος ἐν Μεσσηνίᾳ, πάντων εὐρύτατος, ἀλλὰ μόνον 2 1/2 μ., καὶ τοι δεχόμενος ὁμόρρους 8 μ. Καὶ αἱ Ἀθηναὶ δύο μόνον εἶχον πηγὰς. Ὡς ἡφαιστεία γῆ ἔχει πολλαχοῦ καὶ θερμὰ ὕδατα ἡ Ἑλλάς, καὶ πολλάκις ὑπέστη καταστροφὰς ἐκ σεισμῶν. Τῶν λιμνῶν δ' αἱ κυριώτεραι ἦσαν ἡ Παμβώτις, Β τῶν Ἰωαννίνων ἐν Ἠπειρῷ πρὸς τῇ Δωδώνῃ· ἢ Βοιωθῆς ἐν Θεσσαλίᾳ· ἢ Εὐνιαῖς, αὐτόθι· ἢ Κωπαῖς ἐν Βοιωτίᾳ· διρροροὶ ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ Ἀκαρνανίᾳ· ἢ Στυμφαλίς ἢ Μετώπα, ὁ Φενεὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, παρέχουσαι πᾶσαι πλουσίας βροχῆς. Κόλποι δ' οἱ ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Παγασαῖος (Βόλου), ὁ Μαλιακὸς (Λαμίας), εἰς τὰ ΒΑ τῆς Ἑλλάδος· ὁ Σαρωνικὸς μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Ἀττικῆς, μετὰ τῶν κόλπων Ἐλευσίνος καὶ Κεγχρεῶν· ὁ Ἀργολικὸς, ὁ Λακωνικὸς, ὁ Μεσσηνιακὸς, ὁ Κυπαρίσσιος, ὁ Χελωνάτας, ὁ Κυλλήνιος, οἱ 3 τελευταῖοι Β τῆς Πελοποννήσου· ὁ Κορινθιακὸς, ἐν ᾧ ὁ Κρυσσαῖος (Γαλαξειδίῳ), ὁ τῆς Ἀντικύρας (Ἄσπρα σπήτια), ὁ Ἀλκυόνιος (ν. Λιβαδοῦρου)· ὁ Ἀμβρακικὸς (Ν. Ἄρτης)· ὁ Εὐβοικὸς πορθμὸς μετὰ τοῦ Ὀπουντίου κόλπου (Ἀταλάντης)· ὁ Εὐριπὸς, μεταξὺ Στερεᾶς καὶ Εὐβοίας. Τὸ κλίμα ἐθαυμάζετο ἤδη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Ἡρδ. Γ, 106)· διαφέρει δ' ἡ θερμοκρασία κατὰ τὸ ὕψος τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ τὸν χειμῶνα λευκαίνονται μὲν αἱ κορυφαὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὄρέων, ἀλλ' εἰς τὰ ταπεινότερα ἐπέρχεται μόνον ἀθέσφατος ὄμβρος,» καὶ οὐ σπανίως ψυχρὸς ὁ βόρειος ἀνεμὸς. Προϊόντα δ' εἶχε παντοῖα ἡ Ἑλλάς, ἰδίως ἐξαιρετὸν μάρμαρον. Εὐγενῆ μέταλλα παρήγον τὸ Λαύρειον, ἢ Σίφνος, ἢ Θάσος, χαλκὸν ἢ Εὐβοία, σίδηρον αὐτῇ καὶ ἡ Λακωνία· φυτὰ πάντα τὰ τῶν νοτίων κλιμάτων, ἰδίως ἐλαίας, ἀμπέλους καὶ δημητριακοὺς καρποὺς, ἀλλὰ τούτους, διὰ τὴν

σπάνιν τῶν πεδιάδων, οὐχὶ ἐπαρκεῖς, ὥστε ἀνεπλήρουν τὴν ἑλλειψιν ἢ Θράκη, αἱ χῶραι τοῦ Εὐξείνου καὶ ἡ Αἴγυπτος. Ζῶα ἄφθονα ἦσαν τὰ ποίμνια αἰγῶν καὶ προβάτων, ὁμοίως καὶ ἰχθῦς· ἄγρια δὲ θηρία ἦσαν σπάνια, καὶ λέοντες μνημονεύονται μόνον ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις (Ἡρδ. Ζ, 126). Αἱ δ' ἀκρίδες ἦσαν τοῦ τόπου πληγῆ. Ἡ Βόρειος Ἑλλάς περιεῖχε Β τὴν Ἡπειρον, Ἀ τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὑπὸ ταύτας ἐκ Δ πρὸς Α τὴν Ἀκαρνανίαν, Αἰτωλίαν, τὴν χῶραν τῶν Ὀζολαίων Λοκρῶν, τὴν Δωρίδα, τὴν Ἐπικνημιδίαν καὶ Ὀπουντίαν Λοκρίδα, τὴν Φωκίδα, Βοιωτίαν, Μεγαρίδα καὶ Ἀττικὴν. Ἡ Πελοπόννησος τὴν Κορινθίαν, Σικυωνίαν, Φλιασίαν, Ἀχαΐαν, Ἠλείαν, Μεσσηνίαν, Λακωνίαν, Ἀργολίδα καὶ Ἀρκαδίαν. — Νῆσοι δ' ἦσαν ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει ἢ Κέρκυρα, ἢ Λευκάς, Κεφαλληνία, Ἰθάκη, Ζάκυνθος, Κύθηρα· ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ ἢ Καλαυρία, Αἴγινα, Σαλαμίς· ἐν τῷ Αἰγαίῳ ἢ Εὐβοία, καὶ βορείωτερον ἢ Λήμνος, Σαμοθράκη, Θάσος· αἱ Κυκλάδες περὶ τὴν Δῆλον· ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγει ἢ Κρήτη. — Ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος μνημονεύονται οἱ Πελασγοί, ὧν ἐπώνυμος ἔμεινε μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτις· καὶ ὡς τοιοῦτοι ἐχαρακτηρίζοντο ἔτι ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις καὶ οἱ τὴν βορείαν παραλίαν τοῦ Αἰγαίου οἰκοῦντες. Ἐξετείνοντο δὲ καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐνθα καὶ ἐπὶ μακρὸν παρέμεινε τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς. Λέγονται δ' ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιοτάτῃ κατοικοῦντες καὶ, πιθανῶς κλάδοι τῆς αὐτῆς πελασγικῆς ρίζης, Κᾶρες, Λέλεγες εἰς τὰς νοτίας καὶ δυτικὰς παραλίας τὴν Λακωνίαν, Μεσσηνίαν, Ἠλίδα, Αἰτωλίαν, Λοκρίδα, Φωκίδα, Εὐβοίαν, καὶ συγχρόνως Καύκωνες ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ Ἀκαρνανίᾳ, Ὑαντες, Ἀβαντες, Ἄονες ἐν Φωκίδι, Βοιωτίᾳ, Εὐβοίᾳ· οἱ δὲ περὶ τὴν Δωδώνην ἐν Ἡπειρῷ Ἕλληνες ἐλέγοντο

Γραικοί. Ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς Ἑλλάδος ὁμοῦ διεκρίνον ἀφ' ἑαυτῶν οἱ Ἕλληνες τοὺς τοῦ κοινοῦ κέντρου μᾶλλον μεμακρυσμένους, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς καὶ δι' ἐπιμιξίας μετ' ἄλλων λαῶν εἰς ταπεινοτέραν βαθμίδα ἀναπτύξεως ἱσταμένους ὁμοφύλους αὐτοῖς, ὡς τοὺς Ἡπειρώτας, τοὺς Μακεδόνας, τοὺς Ἰλλυριοὺς, τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Πελασγοὺς, κτλ. Συνετέλεσε δὲ καὶ ἡ Δωρικὴ εἰσβολὴ καὶ ὁ ἐν Δελφοῖς ἀμφικτυονικός δεσμός τῶν πόλεων εἰς τὸ νὰ ἐντείνῃ βαθμηδὸν ἐπὶ πάσης τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς τὴν ἐπωνυμίαν τῶν Ἑλλήνων. Πρὶν δ' ἢ οὕτω γενικῶς κληθῶσι, γνωστὰ ἦσαν ἐπὶ τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων κατὰ τόπους διάφορα φυλῶν ὀνόματα, α) τῶν Ἀρκάδων καὶ Κυνουρέων· β) τῶν Δαναῶν ἐν Ἄργει, μέχρι τοῦ νῦν παραμείναν· γ) τῶν Ἰώνων (Ἰαφόνων), ἐν πάσῃ τῇ Ἀσίᾳ τοὺς Ἕλληνας ἐμφοῦτον, ἐπικρατοῦν δ' ἐν Ἀττικῇ, ἐν Εὐβοίᾳ καὶ ἐκατέρωθεν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου· δ) τῶν Καδμείων ἐν τῇ Ν. Βοιωτίᾳ, καὶ Τυρρηνῶν Πελασγῶν καλουμένων. Βορείως δὲ πρὸ τῶν ἄλλων ὠνομάζοντο Ἕλληνες, πλὴν τῶν Θεσσαλῶν Πελασγῶν, περιλαμβανόντων Αἰμονεῖς, Μάγνητας, Δρύοπας, Δόλοπας, Περραιβοὺς κτλ., προσέτι αἱ φυλαὶ τῶν ε) Δωριέων, πρῶτον τὸν Ὀλυμπον, εἶτα τὴν Οἶτην οἰκοῦντων καὶ τὸν Παρνασσόν· στ) Ἀχαιῶν, Ντῆς Θεσσαλίας, ὅθεν εἰσῆλασαν εἰς τὴν Πελοπόννησον (Ἄργος, Λακωνίαν, Πίσαν-παρ' Ἀλφειῷ)· ζ) Αἰολέων, τῶν καλουμένων Μινυῶν, ἐν Δτῆς Θεσσαλίας, εἶτα δ' ἐκεῖθεν κατελθόντων εἰς τὰ νοτιώτερα τῆς Ἑλλάδος, εἰς Βοιωτίαν, Λοκρίδα, Φωκίδα, Αἰτωλίαν, Ἀκαρνανίαν. — Ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ τὸ 1014 μεγάλης τῶν Ἑλληνικῶν λαῶν μετακινήσεως, ἄλλοια ἐγένετο ἡ αὐτῶν διαίρεσις καὶ ἐγκατάστασις, οἷα παρέμεινε καὶ ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων· ἦτοι Θεσσαλοί, ἐξ Ἡπείρου προερχόμενοι, κατέλαβον τὴν κατ' αὐτοὺς κληθεῖσαν χῶραν· ἐκεῖθεν δ' Αἰολεῖς Βοιωτοὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν κατ' αὐτοὺς κληθεῖσαν Βοιω-

λίαν· οἱ δ' Αἰτωλοὶ ἀπῆλθον πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῖς Ἐπειοὺς εἰς Ἡλιδα· οἱ Δωριεῖς κατέλαβον τὰ Ν καὶ Α τῆς Πελοποννήσου ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ Δρύοπες, καὶ ἐξετάθησαν μέχρι Κρήτης. Ὅσοι τῶν Ἀχαιῶν ἐξεβλήθησαν τῶν ἰδίων οἰκήσεων ὑπὲρ τῶν Δωριέων, κατέλαβον τὴν Β Ἰωνικὴν παραλίαν τῆς Πελοποννήσου, καὶ προσέτι μετώκησαν εἰς Λέσβον, καὶ εἰς τὰ ΒΔ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἴδρυσαν Αἰολικὰς ἀποικίας. Οἱ δ' ἐξωσθέντες Ἴωνες τῆς Πελοποννήσου κατέλαβον τὴν Εὐβοίαν, τὰς πλείστας τῶν Κυκλάδων, καὶ μετ' ἄλλων Αἰολοπελασγῶν τὴν Λυδικὴν παραλίαν, ἰωνικὰς ἀποικίας ἐκεῖ ἐγκαταστήσαντες. — Μεγάλη δ' Ἑλλάς ἐκλήθη (τὸ πρῶτον ὑπὸ Πολυβίου) ἢ μεσημβρινὴ Ἰταλία, ἢ Λευκανία, κατωτέρω τοῦ ποταμοῦ Σιλάρου, ὡς ὑπὸ πλείστων οἰκουμένη Ἑλλήνων, ἰδίως περὶ τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος εἰς τὰς πόλεις Ποσειδώνιον (Pæstum), Βελίαν (Ἡλείαν), Θουρίους, Μεταπόντιον, Ἡρακλειόπολιν. Ὁ δὲ Στράβων περιλαμβάνει εἰς τὸ ὄνομα καὶ τὴν Σικελίαν.

Ἑλλέδορος, φυτὸν χρησιμεῖον ὡς φάρμακον. Ὁ μέλας ἐβλάστανεν εἰς τὴν Οἶτην, ὃ δὲ λευκός, ὡς ἐμετικὸν μάλιστα χρῆσιμος, πρὸ πάντων εἰς τὴν Ἀντικυραν (Στράβ. Θ, 418). Ἐπιστεύετο δ' ὅτι ἐθεράπευε καὶ τὴν παραφροσύνην, δι' ὃ καὶ πολλὴ ὑπήρχε ζήτησις αὐτοῦ ἐν Ἀντικύρα.

Ἑλλη, ἴδ. Ἀθάμας.

Ἑλλην, ἴδ. Δευκαλίων.

Ἑλληνοταμίαι, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, πρὸς εἰσπραξίν τῶν συμμαχικῶν φόρων (ἴδ. Συμμαχία), συμποσομένων τὸ πρῶτον εἰς 460 τάλαντα ἐτησίως, ἐπὶ δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀναβιβασθέντων εἰς 1300. Διεῖπον δὲ τὸ ἐν Δήλῳ καταθεθειμένον συμμαχικὸν ταμεῖον, μετατεθὲν τῷ 460 π. Χ., προτάσει τῶν Σαμίων, εἰς Ἀθήνας.

Ἑλλησποντος, ὁ πορθμὸς ὁ διαιρῶν τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον ἀπὸ τῆς Ἀσίας,

ἰδίως τῆς Τρωάδος. Ἐπιστεύετο δ' ὅτι ὠνομάσθη κατὰ τὴν Ἑλλην, θυγατέρα τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, πεσοῦσαν ἀπὸ τοῦ κριοῦ ἐφ' οὗ ἐφουγεν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ πνιγεῖσαν ἐνταῦθα, δι' ὃ καὶ ὑπ' Αἰσχύλου (Πέρσ. 69) λέγεται πορθμὸς Ἀθαμαντίδος Ἑλλης. Τὸ στενωτέρον σημεῖον τοῦ πορθμοῦ ἐστὶ 7 σταδίων (1350^μ), μεταξύ Σηστοῦ καὶ Ἀδύδου, ἐνθα λέγεται ὅτι διηγήχето αὐτὸν Ὁλέανδρος. Καὶ ἡ περίεξ χώρα δὲ, μάλιστα ἡ κατ' Ἀσίαν, Ἑλλησποντος ἐλέγετο (Θουκ. Β, 9. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 7, 2), καὶ Ἑλλησποντίας, εἰς ἐκείθεν πνέων ἄνεμος (Ἡρόδ. Ζ, 188).

Ἑλλοῖ, ἴδ. Ζεὺς.

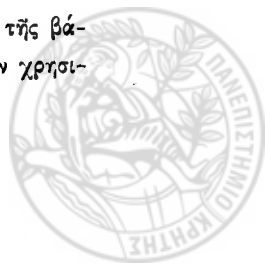
Ἑλλύχνιον, ἢ θρουαλλίς, τὸ φωτόλλιον τοῦ λύχνου, συνιστάμενον ἐξ ἐντερῶν νης φυτοῦ, ἢ χονδρῶν κλωστῶν, ἢ παπύρου (Πολδ. Ι).

Ἑλλώτια, ἑορτὴ ἀγομένη ἐν Κρήτῃ τῇ Εὐρώπῃ (ἴδ.), καὶ ἐν Κορίνθῳ τῇ Ἀθηνᾶ, ἐκ τοῦ Ἑλλωτίς, σημαίνοντος μέγαν μυσίνης στέφανον (Ἡσύχ. — Μ. Ἐτυμ.).

Ἑλος, 1) ἐν Λακωνίᾳ, πόλις παράλιος ἐπὶ Ὀμήρου («ἔφαλονπτολίεθρον», Ἰλ. Β, 584), παρακμάσασα ἴσως διὰ τὸ ἐλῶδες τοῦ τόπου. Ἐπὶ Στράβωνος (Η, 363), ἦν χωρίον, ἐπὶ Πausανίου (Γ, 22, 3), ἐν ἐρείπιοις. Τῆς πόλεως ταύτης ἐπάνωμοι νομίζονται οἱ Ἑλῶτες. — 1) Χωρίον ἐν Ἡλίδι ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Στράβωνος (Ζ, 350) ἄγνωστον.

Ἑλωρος, ἀρχαία ὄχυρά πόλις εἰς τὴν Α. παραλίαν τῆς Σικελίας, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, μεταξύ Συρακουσῶν καὶ τοῦ Παχίνου ἀκρωτηρίου, θέσις τόσον ὠραία, ὥστε ἐκαλεῖτο «τὰ Ἑλῶρια Τέμπη» (Ἡρόδ. Ζ, 154. — Πίνδ. Νεμ. Θ, 40).

Ἐμβάτης, ἢ ἡμιδιάμετρος τῆς βάσεως τοῦ κίονος εἰς τὴν νεωδομίαν χρῆσι-

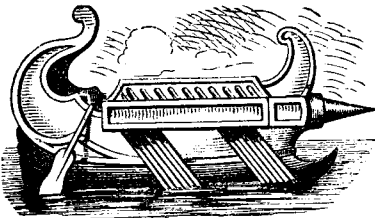
μούουσα εἰς τοὺς ἀρχιτέκτονας ὡς μονὰς τοῦ μέτρου τῆς ὅλης οἰκοδομῆς (ἴδ. Κίων).

Ἑμβατήριος, ὕμνος γεγραμμένος ἐν ἀναπαίστοις στίχοις διὰ τὸν στρατὸν χωρῶντα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ (Τυρτ. Ἀποσπ. ΙΕ, ΙΣΤ), καὶ ἡ δι' αὐτὸν μουσικὴ ἐπ' αὐλῶν ὄξυτόνων, αὐλοῦς ἐμβατήριος. Οὕτως ἐλέγετο καὶ θυσία τελουμένη κατὰ τὸν ἐπιβασμὸν εἰς τὰ πλοῖα.

Ἑμβλημα, 1) κόσμημα μετάλλινον, ἐπικολλώμενον εἰς μετάλλινον ἀγγεῖον. — 2) Λιθάρια ἐντιθέμενα πρὸς σύνθεσιν τοῦ ψηφιδωτοῦ. — 3) ὕφασμα ἐντιθέμενον εἰς τὰ ὑποδήματα, ὑπὲρ τὸ πέλμα, πρὸς προφύλαξιν τῶν ποδῶν ἀπὸ ὕγρασιος.

Ἑμβόλιον, παρέχθαις ἐν τοῖς λόγοις. Ἐπὶ Ῥωμαίων, εἰς τὸ θέατρον, ἡ μεταξὺ δύο δραμάτων παρεμβολὴ μικρᾶς τινος κωμωδίας ἢ ὀρχήσεως.

Ἑμβολον, ἡ ἔμβολος (ὁ), πᾶν ὄργανον ὄξύ, κατεσκευασμένον ἵνα τρυπᾷ

ἰδίως τὸ πρόχρον ὑπὸ τὴν πρόραν τῶν τριήρων, εἰς προσβολὴν τῶν ἐχθρικῶν πλοίων. Ἐν Ῥώμῃ τὸ βῆμα τῶν ῥητόρων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐπειδὴ ἐχοσμεῖτο ὑπὸ τοιούτων ἐμβόλων (κυριευθέντων ἐπὶ τῶν Βόλσκων τοῦ Κιτίου Liv. VII, 14), ἐκαλεῖτο οἱ ἔμβολοι (Rostra) (Πολύβ. ΣΤ, 53, 1). Ὡς ἐκ τοῦ σχήματος ἐλέγετο οὕτω καὶ ἡ σφηνοειδῆς παράταξις τῶν στρατιωτῶν (Ξεν. Ἐλ. Ζ, 5, 22).

Ἑμεσα, πόλις ἐν Συρίᾳ, Α τοῦ Ὀρόντου, πατρίς τοῦ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, εἶχε λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ἡλίου, οὐ ἱερεὺς ἦν ὁ Ἡλιογάβαλος (Ἡρωδιαν. Ε, 3).

Ἑμμαοῦς, ἴδ. Νικόπολις.

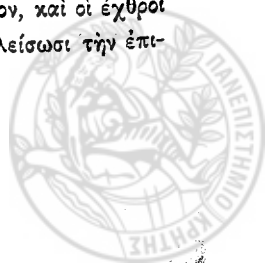
Ἑμμέλεια, ἡ ὄρχησις τῶν τραγικῶν χορῶν, σεμνὴ καὶ σοβαρὰ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν κωμικὸν Κόρδακα καὶ τὴν σατυρικὴν Σίκινιν. Ἦν δὲ συγχρόνως καὶ ἐκφραστικὴ τῶν ἄδομένων ἐνοιῶν, κατ' ἐπίνοιαν, ὡς λέγεται, πρώτου τοῦ Τελέστου, χορευτοῦ τοῦ Αἰσχύλου. Τρόπος τῆς ἐμμελείας ἦν ὁ ξιφισμὸς, ὅτε ὁ χορὸς εἰς πολεμικὰ ἄσματα εἶτε εἶλκε τὰ ξίφη, εἶτε ἐμμεῖτο τὴν ξιφασίαν διὰ τῶν χειρῶν.

Ἑμμενίδαι, ἀρχαῖον γένος ἐν Γέλα καὶ Ἀκράγαντι, ἀξιοῦν ὅτι κατήγετο ἐκ Πολυεΐκους. Κρημνίσαντες τὸν τύραννον Φάλαριν, ἀνέλαβον αὐτοὶ τὴν ἀρχὴν ἐν Ἀκράγαντι τῷ 550 π. Χ. Θήρων, ὁ ἐπισημότερος ἐξ αὐτῶν (488—472), μετέσχε τῆς ἐν Ἱμέρα νίκης· ὁ ὦμος υἱὸς αὐτοῦ ὦμως, ὁ Θρασυδαῖος, ἀπεβλήθη τῷ 470. Συγγενὴς καὶ φίλος αὐτῶν ἦν ὁ Πίνδαρος (Πινδ. Ὀλ. Β, 5, Γ, 38).

Ἑμμηγοί, δίκαι· ἐν Ἀθήναις αἱ κατεπίγουσαι, ὧν ἡ ἀπόφασις ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Τοιαῦται ἦσαν αἱ ἐμπορικαί, αἱ ἐρανικαί, αἱ μεταλλικαί, αἱ πρειαῖς (Δμοθ. Ἀπατοῦρ. ΚΓ. Ἄλων. ΙΒ).

Ἑμπαισις, δωριστὴ ἢ ἔγκτησις, τὸ ξένοις χορηγούμενον δικαίωμα τοῦ ἔχειν κτήματα.

Ἑμπεδοκλῆς, φιλόσοφος, ἐξ ἐπισήμου καὶ πλουσίας οἰκογενείας τοῦ Ἀκράγαντος, γεννηθεὶς περὶ τὸ 490 π. Χ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μέτων συνετέλεσε τῷ 470 εἰς τὴν πτώσιν τοῦ τυράννου Θρασυδαίου· αὐτὸς δὲ, τῷ 444, ἀνέτρεψε τὴν ἀριστοκρατίαν, καὶ ἐνθουσιῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἀπέκρουσε τὸν προσενεχθέντα αὐτῷ θρόνον, καὶ καθιέρωσε τὴν δημοκρατίαν. Ἀπαξ μόνον μετέβη εἰς τὸ Θούριον· ἄλλως δὲ φαίνεται ὅτι ἔμεινε σταθερῶς εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννήσεώς του μέχρι λίαν προβεβηκυίας ἡλικίας, ὅτε τοῦ δήμου δυσμενοῦς καταστάντος πρὸς αὐτὸν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ οἱ ἐχθροὶ του κατώρθωσαν νὰ τῷ ἀποκλείσωσι τὴν ἐπι-

στροφῆν, ὥστε ἀπέθανεν ἐν τῇ ξένῃ περὶ τὸ 430 π. Χ., καὶ κατὰ τινὰς ὁ τάφος του εἰδείκνυτο εἰς τὰ Μέγαρα. Ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ὡς ἔξοχος πολιτικὸς, φιλόσοφος, φυσιοδίφης, ἰατρός, ποιητὴς καὶ ῥήτωρ ἐκτιμώμενος, ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς τοῖς θεοῖς φίλος καὶ θαυματουργός, καὶ πρὸς τοῖς μεταγενεστέροις ὡς ἥρωας. Παντοῖοι δὲ μῦθοι, ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν θαυμασμοῦ τῶν φίλων του καὶ τῆς κατ' αὐτοῦ καταδρομῆς τῶν ἐχθρῶν του προσελθόντες, περιέβαλλον τὴν τε ζωὴν καὶ τὸν θάνατόν του, καὶ μία τῶν διαδόσεων ἦν ὅτι, ἵνα πιστευθῇ ἢ εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψις καὶ ἢ θεία καταγωγὴ του, ἐρρίφθη εἰς τὸν κρατήρα τῆς Αἴτνης, ὅστις μετὰ ταῦτα ἐπρόδωκε τοῦτο, ἐξεμέσας ἐν τῶν σανδαλίῶν του. Κατ' ἄλλους δὲ πάλιν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Τὰ συγγράμματά του πάντα, καὶ αὐτὰ τὰ φιλοσοφικά, συνέταξεν ἐμμέτρως. Ὡς τὸ κυριώτερον μνημονεύεται τὸ περὶ φύσεως ἢ τὰ φυσικὰ, συγκείμενον ἐκ στίχων 2,000 εἰς 3 βιβλία, ὧν τὸ πρῶτον ἐπραγματεύετο τοὺς γενικοὺς κανόνας τοῦ εἶναι καὶ τὴν θεωρίαν τοῦ Παντός, τὸ δεύτερον τὴν εἰδικὴν τῶν ὄντων προαγωγὴν, καὶ τὸ τρίτον τὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μάλιστα τὴν τῆς ψυχῆς διάπλασιν καὶ ἀνάπτυξιν. Οἱ καθαρμοὺς περιέχοντες 3,000 στίχοι ἐπραγματεύοντο ἠθικὰς θεωρίας. Τῷ ἀποδίδονται προσεῖτε λόγοι ἰατρικοί, ποίημα διδακτικὸν περὶ ἰατρικῆς· πλὴν τούτων δὲ καὶ τραγωδίαί, ἀλλὰ τοῦτο ἀναποδείκτως· καὶ ἄλλα ἔργα πολιτικά καὶ ἱστορικά. Ἐγραψε δ' εἰς διάλεκτον Ἰωνικὴν, καὶ τὸ ὕφος αὐτοῦ ἐκρίνετο ὡς σκληρὸν καὶ τραχύ. Διεσώθησαν δ' αὐτοῦ οὐκ ὀλίγα ἀποσπάσματα, εἰς ἃ διαφαίνεται ἀφθονία ἰδεῶν καὶ ζωηρότης εἰκόνων. Μαθητὴς λεγόμενος τοῦ Ἀναξαγόρου, τοῦ Παρμενίδου, τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Ἡρακλείτου καὶ ἄλλων, ἢ τὰς θεωρίας αὐτῶν σπουδάσας, ἀπεπειράθη, ὡς φαίνεται, νὰ συνδυάσῃ τὴν Ἰωνικὴν φυσικὴν μετὰ τῆς Ἑλεατικῆς μεταφυσικῆς, ὡς καὶ μετὰ τῶν Πυθαγο-

ρείων ἀρχῶν περὶ ἁρμονίας. Κατ' αὐτὸν οὐδὲν παράγεται καὶ οὐδὲν ἀφανίζεται, ἀλλὰ μίξις μόνον ὑπάρχει, καὶ τῶν μεμιγμένων διάλυσις. Ἐν ἀρχῇ δ' ἦσαν τέσσαρα ῥιζώματα (στοιχεῖα ἢ βάσεις τοῦ παντός), ἃ οὕτω μυθικῶς ὀνομάζει Ζεὺς ἀργῆς, Ἡρῆ τε φερέσβιος, ἡ δ' Ἀἰδωνεύς, Νῆστις θ' ἢ δακρυόεσσα, καὶ πλὴν τούτων δύο πλάττουσαι ἀρχαί, ἡ φιλία καὶ τὸ νεῖκος. Ταῦτα δὲ τὰ εἰς ὀνομάζει καὶ ψυχὰς καὶ θεοὺς, καὶ λέγει αὐτὰ ἀνέκαθεν συνδεδεμένα εἰς σφαῖραν, τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, ὑπὸ μυθικὴν ἔποψιν, ἐφ' οὗ ἡ Κύπρις μόνη ἤρχεν ἐν τῷ κόσμῳ, πνευματικῶς μὲν δηλοῦντα τὴν τοῦ παντός ἁρμονίαν καὶ ἐνότητά, τὸν ἀληθῆ θεὸν, ὑλικῶς δὲ τὴν συνύπαρξιν τῶν στοιχείων, τὸ χάος. Τοῦ νεῖκου ἢ δύναμις παράγει τῶν στοιχείων κινήσιν καὶ διάστασιν· ἀλλ' ἡ φιλία συνδέει αὐτὰ εἰς μορφὰς διαφόρους. Ἐκ τῆς προόδου κακῶς συντεθειμένων διαπλάσεων παράγονται τὰ ζῶα, ὧν ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐν αὐτῷ ἐπικρατεῖ τὸ πῦρ καὶ ἡ φιλία. Ὡς ἐνωσις δὲ πάντων τῶν στοιχείων, ἡ ψυχὴ μετὰ πάντων συνδέεται, καὶ τὸ γινώσκειν καὶ νοεῖν ἐγκτεται εἰς τὰς αἰσθήσεις, καὶ ἡ νόησις ἐστὶν αἴσθησις. Ἀλλὰ καὶ ἀνωτέραν τινὰ πνευματικὴν βαθμίδα παραδέχεται, διότι μνημονεύει καὶ τινὰ τρίτην δύναμιν, ἣτις ἐστὶν ἡ ἐσωτερικὴ τάσις τοῦ ὁμοίου πρὸς τὸν ὁμοιον, ἀνωτάτη ἀρχὴ, τὴν ἀλληλοδιάδοχον ἐκκίνησιν τῶν ἀντιμαχομένων δυνάμεων ἐπιφέρουσα, ὁ δίκαιος λόγος, συναγωνιζόμενος τῇ φιλίᾳ, ὃν καὶ Μοῦσαν καλεῖ. Ἡ δ' ἠθικὴ αὐτοῦ θεωρία στηρίζεται ἐπὶ νόμου αἰωνίου καὶ γενικοῦ, ὃν λέγει ἀνάγκην, ἐπικρατοῦντα πανταχοῦ, διὰ τοῦ ἀέρος καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ. Παραδέχεται συγχρόνως καὶ εἶδος Πυθαγορείου ἀσκητικῆς διαίτης, ἵνα ἡ δι' ἐγκλημάτων μολυνομένη ψυχὴ, καθαραιθεῖσα, αἴρῃται αὐθις εἰς τὴν πρώτην θέσιν αὐτῆς, πρὸς ὃ συντελεῖ καὶ ἡ διὰ ζῶων καὶ φυ-

τῶν μετεμψύχωσις. Ἄλλ' ἐνταῦθα δύσκολος ἔστιν, ὑπὸ τὸ ποιητικὸν ἔνδυμα, ἢ διάγωνσις τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφικῆς ἐννοίας, διότι πλὴν τῆς ψυχῆς μνημονεύονται καὶ δαίμονες, ἀποσπώμενοι τῆς σφαίρας καὶ ἐξοριζόμενοι, καὶ πρὸς τοὺς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι θεοῖς, προσέτι καὶ ἡ τοῦ δημόδου θρησκευματος.

Ἑμπειρικοί, ἡ ἱατρικὴ σχολή, ἣτις, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰπποκράτους, ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς πείρας, ἀντὶ, ὡς οἱ δογματικοί, νὰ θέλῃ ἐπὶ γενικῶν θεωριῶν νὰ ἐπικοδομήσῃ τὴν τέχνην. Ἄλλ' ὅμως πολλάκις ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ παρεξέκλινον αὐτοὶ εἰς ἐπόψεις ὑλιστικὰς καὶ ἥμιστα ἐπιστημονικὰς. Ἡ σχολὴ αὕτη διετηρήθη ἀπὸ τοῦ 280 π. Χ. μέχρι τοῦ 6' αἰῶνος μ. Χ., ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Κώου. Ὁ ἔσχατος δ' αὐτῆς ὀπαδὸς ἦν συγχρόνως καὶ ὀἐπισημότερος τῶν διδασκάλων τῆς, Θεόδωρος ὁ Λαοδικεὺς.

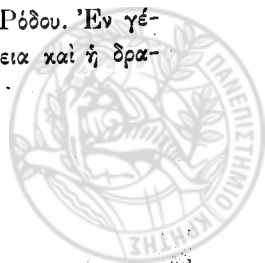
Ἐμπέλωροι, ἐν Σπάρτῃ οἱ ἀγορανόμοι, ἔχοντες πιθανῶς καὶ δικαστικὴν δικαιοδοσίαν.

Ἐμπορεῖον ἢ Ἐμπόριον, ἐμπορικὴ πόλις τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου, ἀποικία τῶν Φωκῶν Μασσαλιωτῶν.

Ἐμπόριον, ἐμπορικὸς λιμὴν, ἢ πόλις μετερχομένη ἐμπόριον. Ἐπισημότερον ἦν ἐν Ἀθήναις ὁ Πειραιεὺς, φέρων καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς ὃ μέρος ὠρμίζοντο τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, μετὰ τῶν παρακειμένων στοῶν καὶ τοῦ Δείγματος πρὸς ἔκθεσιν τῶν ἐμπορευμάτων.

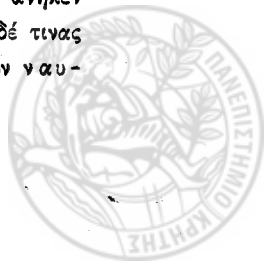
Ἐμπορος. Ἐμπόριον, ἦτοι ἡ, κυρίως διὰ θαλάσσης, μεταφορὰ ξένων προϊόντων πρὸς πώλησιν, ἀπαντᾷται ἤδη καὶ ἐπὶ Ὀμήρου (Ὀδυσ. Α, 184, 261), εἰ καὶ τότε οἱ Φοίνικες κυρίως ἐξήσκουν αὐτό, καὶ μετὰ ταῦτα ἤρχισαν οἱ Κρήτες μετ' αὐτῶν συναγωνιζόμενοι. Κατώτερος δὲ τοῦ ἐμπόρου ἦν ὁ ἀυτοπώλης, ὁ πωλῶν τὰ ἐμπορεύματα (γεννήματα, τεχνουργήματα) ἃ ὁ ἴδιος παρήγε, καὶ ἔτι κατώτερος ὁ εἰς μικρὰς πωλήσεις ἀλλοτριῶν προϊόντων ἐν τῇ ἀγορᾷ περιορι-

ζόμενος κάπηλος ἢ καὶ παλιγκάπηλος, ἄνθρωπος ἀγοραῖος, καὶ τῇ ἐσχάτῃ κοινωνικῇ τάξει ἀνήκων, καὶ συνήθως ὑποπτος ἐπὶ δόλῳ. Ἦν δὲ τὸ Ἑλλ. ἐμπόριον κυρίως ὑπερθαλάσσιον, καὶ κατ' ἀρχὰς μάλιστα διὰ ξένων, Φοινίκων, Καρῶν, κτλ. ἀσκούμενον, καὶ οὐ σπανίως συνεδέετο καὶ μετὰ τῆς τότε οὐχὶ ὡς ἀτίμου θεωρουμένης πειρατείας (Θουκ. Α, 5). Τῶν ἑλληνικῶν δ' ἐμποριῶν τὸ ἀρχαιότατον ἦν ἡ Κόρινθος, καὶ βαθμηδὸν μετ' αὐτὴν ἀνεπτύχθησαν ἡ Δεῖγμα, ἡ Χίος, αἱ Ἀθηναί. Ἡ ἐκστρατεία τῶν Ἀργοναυτῶν αἰνιττεται πιθανῶς ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν ἴσως μετὰ πειρατείας. Ἡ τρωϊκὴ ἀποδεικνύει ναυτικὴν τινα ἀνάπτυξιν. Ὁ Κόρινθος Ἀμεινοκλῆς πρῶτος ἐναυπήγησε τοὺς Σαμίους τριήρεις. Ἡ Ἑλλάς ἐν γένει ἀπεδείχθη θαλασσοκράτωρ, καὶ αἱ παράλιοι πόλεις ὑπερίσχυον. Συνετέλει δ' εἰς τοῦ ἐμπορίου τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ὁ δημοκρατικὸς ὀργανισμὸς τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν δι' ὁ αἱ ὀλιγαρχικαὶ μερίδες τῶν ἑθνικῶν ἐμπόριον μᾶλλον ἢ τὸ τοὺς κοινούς πολίτας πλουτίζον ἐγγώριον. Ἐμπορικὸν δὲ χαρακτῆρα εἶχον καὶ αἱ μεγάλαι ἑορταί, εἰς ἃς ἡ ἐκεχειρία ἐχαρῆγει ἐμπορικὴν ἐλευθερίαν καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς. Αἱ Ἀθηναί ὅμως, πασῶν κατὰ θάλασσαν τῶν πόλεων ὑπερέχουσαι, διετήρησαν καὶ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον τὴν ὑπερτάτην αὐτῶν ἐμπορικὴν θέσιν. Ἐνεψύχου δὲ καὶ ἡ νομοθεσία αὐτῶν τὴν θαλασσοπλοίαν διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν ναυτιλλομένων ἀπὸ τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας, τοῦ ὀρίσμου τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν, τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου, τῆς ἐγκαταστάσεως ἐπιμελητῶν τοῦ ἐμπορίου, τῆς συνομολογήσεως ἐμπορικῶν συνθηκῶν (συμβόλων). Διὰ τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις ἀντεπροσώπευον τὰς πόλεις εἰς τὸ ἐξωτερικὸν Πρόξενοι (ἴδ. Ξένος). Μετὰ τὴν ἐντελῆ τῶν Ἀθηνῶν ἐξασθένησιν ἦνθει ἔτι ἐπὶ τινα χρόνον τὸ ἐμπόριον τῆς Ρόδου. Ἐν γένει δ' εἶχεν ἡ ἐμπορικὴ ἐνέργεια καὶ ἡ δρα-

στήριος θαλασσοπλοία ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα καὶ τὴν ἴδρυσιν ἀποικιῶν κατὰ πάσας τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου, αἵτινες καὶ τὰς μετὰ τῶν μεσογείων βαρβάρων σχέσεις ἐρικτὰς καθιστῶσαι, συνετέλουν καὶ αὐταὶ εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς ἐμπορικῆς ἀκμῆς. Οὕτως ἠνεώχθησαν βαθμηδὸν αἱ ἐπόμεναι κυριώταται τοῦ ἐμπορίου ὁδοί: α) ἡ ἀνατολική, διὰ τῆς Ἐφέσου, πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰ ἐνδότερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· β) ἡ βορειανατολική, διὰ τῶν Κυκλάδων καὶ τοῦ Αἰγαίου εἰς Θράκην, τὸ Παντικᾶπαιον, τὴν Φαναγορίαν, τὴν Ὀλβίαν, ὅθεν ὁδοὶ διεκλαδεύοντο πρὸς τ' ἀπώτατα τῆς Σκυθίας· γ) ἡ νοτιοδυτική, καὶ νοτιὰ πρὸς Κύπρον, Αἴγυπτον καὶ Κυρήνην, καὶ ἐκεῖθεν, διὰ Ναυκρατίδος, εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς· δ) ἡ βορειοδυτική, πρὸς τὸ Ἴόνιον πέλαγος καὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, κέντρον ἔχουσα τὴν Ἐπίδαμνον· ε) ἡ δυτική, μέχρι τῶν Σητλῶν τοῦ Ἡρακλέους, διὰ Μασσαλίας. Ἦσαν δὲ παντοῖα τ' ἀντικείμενα τοῦ μεγάλου ἐμπορίου, καὶ ἰδίως σιτηρὰ, εἰσαγόμενα ἐκ τῶν ἀποικιῶν τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἐκ Σικελίας, Αἰγύπτου· ἑλληνικοὶ οἶνοι, ξυλεία πρὸς ναυπηγίαν, μέταλλα, δούλοι, κτήνη οἰκιακά, κτλ. Τὸ ἐμπόριον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους δὲν εἶχε τὰς σημερινὰς εὐκολίας τῶν ἀνταποκρίσεων. Ὁ τοῦ φορτίου ἰδιοκτῆτης τὸ συνῶδευεν αὐτός, ἢ ἐξέπεμπε τινὰ νὰ τὸ συνοδεύῃ. Ἰδιοκτῆται τοῦ πλοίου ἢ ναυλωταὶ ἦσαν συνήθως πολλοὶ ὁμοῦ, ἐνίοτε ὅμως καὶ εἰς μόνος ἐκ τῶν πλουσιωτέρων, τὸ πλεῖστον ξένοι· οἱ δανειζόμενοι δὲ πρὸς τοῦτο ἔδιδον εἰς ὑποθήκην τὸ φορτίον ἐπὶ τόκῳ μέχρι 36 0/0. Διὰ δὲ τὰ θαλασσοδάνεια ἐδανείζετο ὁ ναυλωτῆς ἢ ἰδιοκτῆτης, πρὸς παρασκευὴν τοῦ πλοίου, ἐπὶ τόκῳ πολὺ ὑπερβαίνοντι τὸν νενομισμένον, ὑποθηκεύων τὸ τέ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον. Καὶ πάντας μὲν τοὺς κινδύνους τοῦ πλοῦ ἀνελάμβανεν ὁ δανειστής, ἀλλ' αὐτὸς καὶ διέγραφε τὸ σχέδιον τῆς ὄλης θαλασσοπλοίας, ὀρίζων καὶ τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἐπετρέπετο τῷ ναυλωτῇ

νὰ παρεκβῆ ἀπ' αὐτοῦ ἐπ' ἐλπίδι μείζονος κέρδους, ὡς καὶ τὴν εἰς αὐθαίρετους παρεβάσεις συμφωνουμένην ποινήν. Ἀπατίετο δὲ τὸ δάνεισμα, ἂν μὲν ἦν ἑτερόπλοον, δηλαδὴ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ πλοίου εἰς τὸ μέρος πρὸς ὃ ἐξέπλευσεν, εἰς ἐπίτροπόν τινα τοῦ δανειστοῦ, συνεχπλέοντα ἐπὶ τούτῳ· ἂν δὲ ἀμοτερόπλοον, ἦτοι μέχρι τῆς τοῦ πλοίου ἐπιστροφῆς, εἰς αὐτὸν τὸν δανειστήν. Ἄν δ' ὁ ὀφειλέτης δὲν ἐπλήρωνεν, ὁ δανειστής εἶχε δικαίωμα, πλὴν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, συγχρόνως καὶ ἐπὶ πάσης τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Βλάβη τοῦ πλοίου ἢ τοῦ φορτίου ἐπὶ τοῦ πλοῦ ἦν εἰς βάρος τοῦ δανειστοῦ, λαμβάνοντος ὅμως εἰς ἀποζημίωσιν τὰ ἐναπολειπόμενα εἰς τὸ ναυάγιον.—Αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπέφερον εἰς τὸ ἐμπόριον μεγάλας μεταβολάς, καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια κατέστη ἔκτοτε τὸ κέντρον τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου, ἐκταθέντος ἐπὶ Ῥωμαίων μέχρις Ἰνδιῶν καὶ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀφρικῆς. Διὰ τὰς κυρίως δ' Ἑλληνικὰς συναλλαγὰς ἀφετηρία ἦν τότε ἡ Ῥόδος.—Ἐν Ἀθήναις τὰ τοῦ ἐμπορίου διεῖπεν ὁ Ἐμπορικὸς νόμος. Κατ' αὐτὸν ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς ἡ ἐξαγωγή ναυπηγικῆς ξυλείας καὶ σιτηρῶν, εἰς τὴν εἰσαγωγὴν δ' αὐτῶν πᾶσαι ἐγίνοντο εὐκολαί. Κατὰ Πλούταρχον μάλιστα (Σόλ. ΚΔ.) ὁ Σόλων ἀπηγόρευσε πᾶσαν ἄλλην ἐξαγωγὴν πλὴν τῆς τοῦ ἐλαίου, ὡς μόνου ἀφθόνου προϊόντος τῆς χώρας. Οἱ δ' εἰσάγοντες σιτηρὰ ὤφειλον τὰ 2/3 αὐτῶν τοῦλάχιστον νὰ πωλῶσιν ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις. Θάνατος δ' ἦν ἡ ποινὴ τοῦ ἀγοράζοντος πλείονας τῶν 50 μεδίμων, ὡς κερδοσκοποῦντος. Αἱ ἐμπορικαὶ δικαιοῦτηγοντο εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἐπιμελητῶν τοῦ ἐμπορίου ἢ τῶν Θεσμοθετῶν, καὶ ἐπὶ τινῶν ἐξ αὐτῶν ἢ καταμήνυστι εἶχε τὸν χαρακτήρα τῆς φάσεως, δηλαδὴ μέρος τοῦ ἐπιβαλλομένου προστίμου ἀνήκεν εἰς τὸν καταμηνύοντα. Εἰς εἰδικὰς δὲ τινὰς συνέκετο τὸ δικαστήριον ἐξ ἐμπείρων ναυ-

το δικῶν. Ἡ ἐποχὴ αὐτῶν ἦν ὠρισμένη ἀπὸ βοηδρομιῶνος μέχρι μουνυχιῶνος, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χρόνου τὴν μὴ πρόσφορον εἰς ναυτιλίαν ἦσαν δ' ἕμμηνοι, τῆς ἀποφάσεως ὑποχρεωτικῶς ἐκδιδομένης ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἵνα μὴ παρακωλύηται ἡ ἐμπορικὴ κίνησις ὃ δ' ἤττηθείς, ἀν δὲν ἐπλήρωνεν ἀμέσως, ἐφυλακίζετο. Ἐνίοτε, εἰς σπανίας περιστάσεις, καὶ δι' ὠρισμένα ἐμπορεύματα ἐψηφίζοντο μονοπώλια, καὶ εἰς ἐχθρικός πόλεις ἀπηγορεύετο ἡ ἐμπορικὴ συναλλαγή.

Ἐμπούσα, φάσμα νυκτερινόν, φόβητρον τῶν παιδίων, ὄνου πόδας ἔχον, δι' ὃ καὶ ὄνοσκελὶς καὶ ὄνοκώλη ἐλέγετο (Ἀριστοφ. Βάτρ. 293. Ἐκκλ. 1102), κατὰ τινας συρόμενον ὑπὸ τῆς Ἐκάτης, κατ' ἄλλους ἡ Ἐκάτη αὐτῆ τοῦ αὐτοῦ εἶδους ὡς ἦν ἡ Λαμία, ἡ Μορμῶ, ἡ Μορμολύκη, αἵτινες ὠραίων κορῶν ἐρρόρων τὸ αἷμα καὶ ἔτρωγον τὰς σάρκας, ὡς καὶ ἡ Ἀκκῶ, Γοργῶ, Ἀληκτώ.

Ἐμπυρομαντεία, ἴδ. Μαντεία.

Ἐναρέτη, ἴδ. Ἀΐολος.

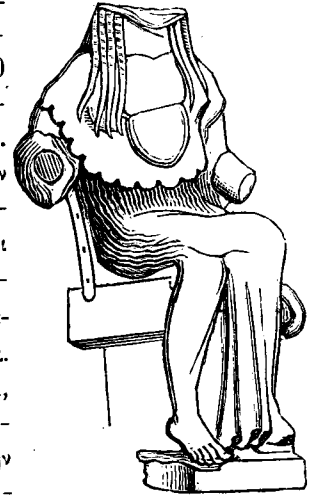
Ἐνδειξις, ἐν τῇ ἀττικῇ νομοθεσίᾳ ἐν γένει μὲν πᾶσα καταμήνησις, ἰδίᾳ δ' ἡ ἐπ' αὐταποδείκτου ἐγκλήματος, καθ' ἣν ὁ ἄρχων ἀμέσως, καὶ ἄνευ κλητεύσεως, ἐφυλάκιζε τὸν ἐνδειχθέντα μέχρι περαιώσεως τῆς δίκης, ἐκτὸς ἂν ἔδιδε τρεῖς ἔγγυητάς.

Ἐνδεκα, ἐν Ἀθήναις ἀρχὴ τῶν ποιῶν ἐπιμελουμένη, συνισταμένη δὲ κυρίως ἐκ δέκα, κληρουμένων ἐκάστου ἐξ ἐκάστης φυλῆς, καὶ ἐνὸς προστιθεμένου γραμματέως. Πρῶσταντο δὲ τῶν φυλακῶν καὶ ἐφρόντιζον περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, καὶ ἰδίαν δικαιοδοσίαν ἔχοντες ἐπὶ ἐγκλημάτων αὐταποδείκτων, ἦτοι ἐπ' αὐτοφῶρ συλλαμβανομένων (ἐφηγήσεως, ἀπαγωγῆς, ἐνδειξέως). Εἰσήγον δὲ καὶ πᾶσαν δίκην κατ' ἀμφοσθητόντων κτήματα δημευθέντα, καθ' ὅσον ποινὴ ἦν καὶ ἡ δημευσις. **Ἐπιλέγονται** δ' ἐνίοτε καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν κακούργων, ὃ ἐστὶ τῶν διὰ κακούρ-

γῆμα καταδικασθέντων, καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις μνημονεύονται καὶ ὡς Θεσμοφύλακες (κατὰ γλωσσικὴν παραθορὰν βεβαίως ἀντὶ Δεσμοφύλακες), καὶ συγγέονται μετὰ τῶν Θεσμοθετῶν.

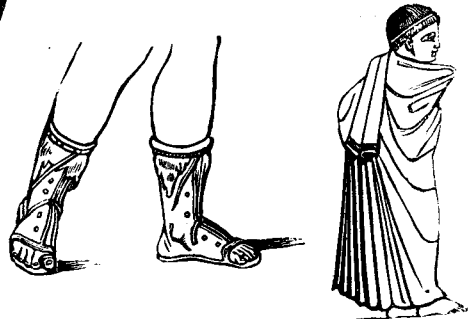
Ἐνδοιος, γλύπτης Ἀθηναῖος, μαθητῆς λεγόμενος τοῦ Δαιδάλου καὶ συνοδεύσας αὐτὸν εἰς Κρήτην (Παυσ. Α, 26), ἀλλ'

ἀληθῶς τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαιδάλου κατὰ 1000 ἔτη μεταγενέστερος (495 π. Χ.) τὴν τέχνην δὲ μόνον Δαιδαλίδης, ἦτοι κατὰ τὸν ἀρχαῖον ῥυθμὸν ἐργαζόμενος (Ῥαγκ. Ἰστ. Καλλ. Α, 195). Κατεσκεύασε λιθίνην καθήμενὴν Ἀ-

θηνᾶν παρὰ τῷ Ἐρεχθεῖ, τὴν πιθανῶς εἰσέτι σωζομένην, καὶ προσέτι Χάριτας καὶ Ὠρας. Εἰργάζετο δὲ καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἐν Εφέσῳ (Παυσ. Η, 46. Ἀθηναγ. π. Χ. 17).

Ἐνδρομῆς, ὑψηλά ὑποδήματα τῶν ἄρχοντων, οἷα καὶ ἡ Ἄρτεμις πολλακίς ἐφό-

ρει. Παρὰ Ῥωμαίοις τὸ κάλυμμα ὃ ἐφόρουσι ἀθλοῦται μετὰ τὸν ἀγῶνα προφυλάττον αὐτοὺς ἵνα μὴ κρούσωνται.

Ἐνδυμίων, ἡγεμὸν τῆς Ἡλίδος

υῖος τοῦ Ἀεθλίου (ἀθλητικοῦ ἀγῶνος), ἡ τοῦ Διὸς, καὶ τῆς Καλύκῃς πατὴρ δὲ τοῦ Ἐπειοῦ, τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τοῦ Παίωνος, ὑποσχεθεὶς τὸν θρόνον, ὡς ἔπαθλον, εἰς ἐκεῖνον ἐξ αὐτῶν, ὅστις θὰ ἐνίκα εἰς σταδιοδρομίαν ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ οὗτος ἦν ὁ Ἐπειός. Ἐξόχου δ' ὦν καλλονῆς, ἡγαπήθη ὑπὸ τῆς Σελήνης, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς 50 θυγατέρας, αἵτινες αἰνίττοντο τοὺς 50 σεληνιακοὺς μῆνας, τοὺς μεταξὺ ἐκάστης Ὀλυμπιάδος. Κατ' ἄλλους μύθους, μεταγενεστέρους, ἦν νέος θηρευτῆς ἡ ποιμὴν ἐκ Καρίας, καὶ ὁ Ζεὺς, εἴτε ἐκ συμπαθείας διὰ τὴν ὠραιότητά του, ἡ ἐξ ὀργῆς διότι ἐπεδουλεύθη ποτὲ τὴν τιμὴν τῆς Ἥρας, τὸν ἀπεκοίμισεν εἰς αἰώνιον ὕπνον ἐντὸς σπηλαίου τοῦ ὄρους Λάτμου, καὶ ἐκεῖ ἀπαντήσασα αὐτὸν ἡ Σελήνη ἡ Ἄρτεμις, ἠράσθη αὐτοῦ, καὶ ἤρχετο ἀνά πᾶσαν νύκτα πρὸς αὐτὸν κοιμώμενον. Πᾶς δ' οὗτος ὁ μῦθος ἦν προφανῶς σύμβολον τοῦ ἡσυχίου ὕπνου εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Ἔνδυσες, ἴδ. Ἐσθῆς.

Ἐνέχυρα. Ἐν Ἀθήναις, ἂν ὁ εἰς χρηματικὸν τόκον καταδικασθεὶς δὲν ἐπλήρωνεν ἐντὸς τῆς ὀρισθείσης αὐτῷ προθεσμίας, ὁ ἀντιδικὸς αὐτοῦ ἐδικαιοῦτο νὰ μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, μόνος ἡ συνοδίᾳ τοῦ δημάρχου ἡ δικαστικοῦ τινος ὑπηρετοῦ, καὶ νὰ λαμβάνῃ ἐκ τῶν κινητῶν αὐτοῦ ὅσα ἤθελεν εἰς ἐγέχυρα (ἐνέχυρα λαβεῖν, ἐνεχυριάζεσθαι), καὶ ἂν πάλιν δὲν τῷ ἐδίδοντο τὰ ὀφειλόμενα, νὰ ἐκποιῇ αὐτὰ πρὸς ἀποζημίωσιν· ἂν δὲ ταῦτα δὲν ἐξήρουν, φαίνεται ὅτι ἐδικαιοῦτο νὰ κατάσχῃ καὶ ἀκίνητα, ὅπερ ἐμβατεία ἐλέγετο, διότι ἐνέβαινεν εἰς τοῦ ἄλλου τὸ δικαίωμα ἰδιοκτησίας, καὶ ἐξαγωγῆ διὰ τὸν ἐκβαλλόμενον (Δμσθ. πρ. Ὀνήτ. 864). Ὁ δ' εἰς τὴν ἐνεχυρίασιν ἀνθιστάμενος ὑπήγετο εἰς τὴν δίκην ἐξούλης, καθ' ἣν, ἂν ἠτήτατο, ὤφειλε ν' ἀποτίσῃ καὶ πρόστιμον, ὥστε ὑπέκειτο τότε καὶ εἰς τὰς συνεπείας τῆς δημοσίας ὀφειλῆς.

Ἐννα, ἀρχαιότατη ὀχυρὰ πόλις κατὰ

τὸ κέντρον τῆς Σικελίας, Ὀμφαλὸς Σικελίας, εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Πέργου. Εἶχεν ἐπίσημον ἱερόν τῆς Δήμητρος, καὶ ἐπιστεύετο καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλούτων ἀρπάσας τὴν Περσεφόνην. (Διόδ. Ε, 3. — Στρβ. ΣΤ. 272).

Ἐννεαετηρίς, διάστημα 8 ἐτῶν, ὥστε καὶ ὁ κταετηρίς ἐλέγετο, καὶ ἦν ὁ καλούμενος μέγας ἐνιαυτός, περιέχων 5 ἄρτια καὶ 3 ἐμβόλιμα ἔτη. Οὗτος ἦν ἐν Ἀθήναις ὁ ἀστρονομικὸς κύκλος, οὗ ὁ κανονισμὸς ἀποδίδεται εἰς τὸν Τενέδιον Κλεόστρατον, ἐν τοῖς χρόνοις μεταξὺ Ἡροδότου καὶ τοῦ Ἀθηναίου ἀστρονόμου Μέτωνος (432 π. Χ.): ἀλλὰ πιθανὸν φαίνεται ὅτι ἦν πολὺ ἀρχαιότερος, ἴσως τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος καὶ ἔτι πρὶν, ἂν τότε δὲν ἐπεκράτει ἡ τριετηρίς, διότι ἐννεαετηρικαὶ ὑφίσταντο πολλαὶ ἑορταί, ὡς οἱ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ οἱ Πύθιοι καὶ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Ἐκ τῆς ἐννεαετηρίδος διχαζομένης προέκυψεν ἡ πενταετηρίς, καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ τριετηρίς. Καὶ διάφοροι ἑορταὶ ἔφερον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ὡς ἐκ τῶν χρονοικῶν διαστημάτων καθ' ἃ ἐτελοῦντο, οἷον τὸ Σεπτήριον, ἡ Ἡρωῖς καὶ ἡ Χάριλα (ἴδ.).

Ἐννεάκρουνος, ἴδ. Ἀττικῆ.

Ἐννέα ὁδοὶ ἐν Θράκῃ, ἔνθα ὀκθοδόμηθη ἔπειτα ἡ Ἀμφίπολις (Ἡρδ. Ζ, 114. Θουκ. Α, 100. Δ, 102).

Ἐννομος, 1) ἐκ Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, ἐπίσημος οἰωνοσκόπος (Ἰλ. Β. 853. Ρ. 218). — 2) Τρῶς ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς (Ἰλ. Α. 422).

Ἐφοικίου δίκη, ἴδ. Δίκη.

Ἐνόπη, πόλις τῆς Λακωνίας παρὰ τὴν Μεσσηνίαν. Ὁ Ἀγαμέμνων τὴν ὑπόσχεται ὡς προῖκα τῷ Ἀχιλλεῖ (Ἰλ. Κ. 150. 292). Εἶτα μετωνομάσθη Γερῆνια.

Ἐντασις, ἴδ. Κίον.

Ἐνταφιασμὸς, ἴδ. Τάφος.

Ἐντελλα, 1) πόλις τῆς Σικελίας εἰς τὰ Δ. (Διόδ. ΙΔ, 9. ΙΕ, 73. ΙΣΤ, 67). — 2) Ποταμὸς ἐν Τυρρηνίᾳ (Πτολ.)

Ἐνύαλος, ἄλλο ὄνομα τοῦ Ἄρεως, ἢ ἐπίθετον αὐτοῦ (Ὅμ. Ἰλ. N. 519, X, 132). Ἔστι δὲ παράγωγον τῆς λέξεως Ἐνωῶ.

Ἐνωῶ, 1) θεὰ τοῦ πολέμου, συνοδὸς τοῦ Ἄρεως εἰς τὰς μάχας (Ὅμηρ. Ἰλ. E. 592). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, μία τῶν Γραιῶν (Ἡσδ. Θεογ. 275. — Ἀπολλδ.).

Ἐνωμοτία, κατὰ Λυκούργιον διάταξιν, διαίρεσις τις τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατοῦ, ἧς ἡ δύναμις ἢ δὲν ἦτο πάντοτε ἡ αὐτῆ, ἢ καλῶς δὲν ἐγινώσκετο, διότι, καθ' Ἡρόδοτον (A. 65) ἐκ τριακάδων συγκειμένη, ἡ ἐνωμοτία περιεῖχε κατὰ μὲν Θουκυδίδην (E. 68) 32, κατὰ δὲ Ξενοφῶντα (Ἑλλ. ΣΤ. 4, 12) 36, πεζοὺς, 2 δ' ἐνωμοταῖα ἀπετέλουν μίαν πεντηχοστήν, 2 πεντηχοστούς ἕνα λόχον, δύο λόγοι μίαν μοῖραν.

Ἐνώτια, ἔφερον συνεχῶς αἱ γυναῖκες ἐν Ἑλλάδι, ποτὲ δὲ οἱ ἄνδρες, ὡς παρὰ τοῖς

συνήθως ἡμικυκλικὸν μέρος συναθροίσεων, ἐνθα ἐκάθηντο οἱ πρὸς θεάν ἢ πρὸς ἀκρόασιν.

Ἐξελιγμός, ἡ τῆς φάλαγγος ταχεῖα μεταστροφή, ὅταν ὁ ἐχθρὸς προσέβαλλεν ὀπισθεν, διότι οἱ μάχιμοι ἄνδρες ἦσαν παρατεταγμένοι εἰς τὰς πρώτας τάξεις, οἱ δὲ τῶν ὀπισθίων τάξεων ἐχρησίμευον μόνον πρὸς πίεσιν καὶ ὑποστήριξιν τῶν προσθίων. Ἐγίνετο δὲ ἢ κατὰ λόγους ἢ κατὰ στίχους καὶ κατὰ ζυγὸν, διαφέροντος τοῦ Λακωνικοῦ, τοῦ Μακεδονικοῦ καὶ τοῦ Περσικοῦ ἐξελιγμοῦ.

Ἐξήτηρια, ἴδ. Βουλῆ.

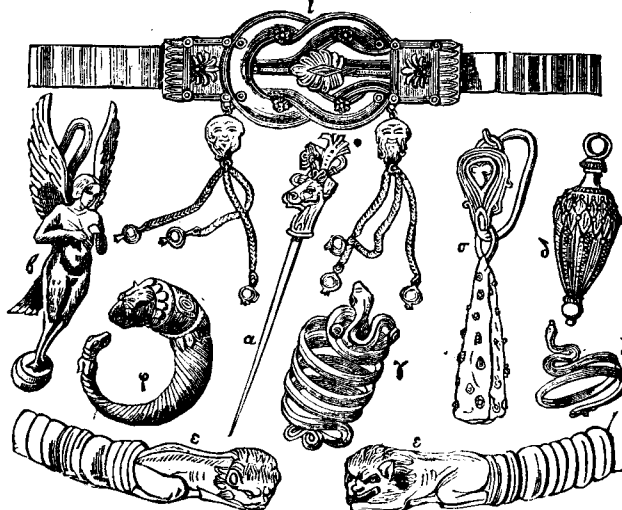
Ἐξούλης δίκη, ἡ κατὰ τοῦ μὴ συναινοῦντος νὰ παραχωρήσῃ τὸ εἰς τὸν ἀντίδικον ἐπιδίκασθὲν κτήμα ἢ ὅ,τι δῆποτε δικαίωμα. Ὁ δ' ἄλλοὺς ἐξούλης προσκατεδικάζετο εἰς πρόστιμον καὶ εἰς τὸ δημόσιον.

Ἐξωμῆς, ὁ ἑτερομάσχαλος χιτῶν τῶν δούλων καὶ ἐργατῶν. ἴδ. Ἐσθῆς.

Ἐξωμοσία, ἐν Ἀθῆναις ὁ ὄρκος δι' οὗ τις ἠρνεῖτο ὅτι ὤφειλεν ἐπιβαλλομένην αὐτῷ λειτουργίαν, ἢ ὅτι ἐγνώριζέ τι περὶ ζητουμένης παρ' αὐτοῦ μαρτυρίας, ἢ ὅτι ἡ κατ' αὐτοῦ δίκη ἐστὶν εἰσαγωγίμος.

Ἐξώστρα, θεατρικὴ μηχανή, χρησιμεύουσα ὡς τὸ ἀνακύκλημα (ἴδ.) εἰς τὸ γὰ φέρῃ εἰς τὸ προφανές ἀντικείμενόν τι ἀπὸ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ. Πιθανῶς εἶδος ἐξώστου τοῦ ἀνωτέρου δόμου. — 2) ἴδ. Πολιορκία.

Ἐορδαία ἢ Ἐορδαία,

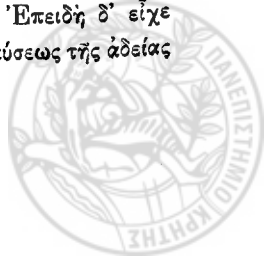
βαρβάρους. Ἦσαν δὲ ταῦτα χρυσᾶ, καὶ πολλάκις εἶχον ἑκκρεμῆ μεγάλης καλλιτεχνικῆς λεπτότητος καὶ ἐντελείας.

Ἐξάγγελος, εἰς τὸ θέατρον ὁ ἀγγέλλων τὰ ἐν τῷ οἴκῳ συμβάντα, οἷον Σφκλ. (Ἄντ. 1277. Οἰδ. T. 1223), ἐν ᾧ ὁ ἀγγέλος ἔφερε τὰς ἐξωθεν καὶ μακρόθεν εἰδήσεις.

Ἐξέδρα, ἐν γυμνασίοις καὶ οἰκίαις τὸ

χώρα τῆς N. Μακεδονίας οἰκουμένη ὑπὸ τῶν Ἰλλυριῶν Ἐορδῶν (Ἡρδ. Z. 185. — Θουκ. B. 99. — Πολδ. IH, 16, 3. — ἌΔ, 12, 6).

Ἐπαγγελία, εἰς τὴν ἑκκλησίαν ἐν Ἀθῆναις ἡ ἐπίσημος, ἐνίσταται καὶ μετ' ὄρκου, ἀπαίτησις δοκιμασίας ῥητορῶν τινος, ὡς ὑποκειμένου εἰς ἀτιμίαν. Ἐπειδὴ δ' εἶχε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀδείας

τοῦ λαλεῖν εἰς τὸν ῥήτορα, μέχρι τῆς ἐκδικάσεως, οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι μετεχειρίζοντο πολλάκις τὸ ὄπλον τοῦτο κατ' ἀλλήλων.

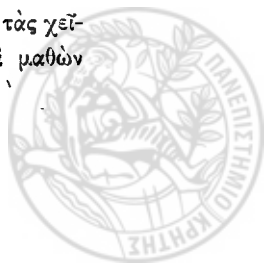
Ἑπαγωγὴ. 1) ἡ μηχανικὴ ἐπίκλησις καταχθονίων θεῶν πρὸς βοήθειαν τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἡ κακῶν πνευμάτων, ὡς φοβήτρων, συνδεδεμένη πολλάκις καὶ μετὰ τῆς ἐπόδης. — 2) Ἐν τῇ λογικῇ, καὶ τῇ ῥητορικῇ τὸ ἐναντίον τοῦ συλλογισμοῦ, ἤτοι ἡ ἐκ τῆς πείρας ἀπόδειξις, ἢ ἀπὸ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὅλον ἀνάβασις.

Ἑπακρία, δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τῷ Μαραθῶνι, ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὸν ὄρεων.

Ἑπακται (ἡ μέραι), αἱ ἐν παραθέσει δύο χρονολογικῶν ὑπολογισμῶν εἰς τὸν ἕνα προστιθέμεναι πρὸς ἐξίσωσιν μετὰ τοῦ ἑτέρου, ἰδίως αἱ 11 τὸ σεληνιακὸν ἔτος μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ ἐξισοῦσαι ἡμέραι.

Ἑπαμεινώνδας, Θεβαῖος, υἱὸς Πολύμνιδος, τῷ 418 π. Χ. γεννηθεὶς ἐξ ἐπισήμου ἀλλ' ἀπόρου οἰκογενείας, ἐν ἀφελείᾳ καὶ ἐγκρατεῖα τραφεὶς ὑπὸ τὸν ἐκ Τάραντος Πυθαγόρειον φιλόσοφον Λύσιν. Φίλος ἐπιστήθιος τοῦ Πελοπίδου, καὶ δημοκρατικῶν ὦν διαθέσεων, ἀπέσχεν ὅμως πάσης ἀναμιξεως εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς πατρίδος του, μέχρις οὗ, τῷ 371 ἐπέμθη ὡς πρέσβυς εἰς Σπάρτην, καὶ ἵνα παραδεχθῇ τὴν μετ' αὐτῆς συνομολόγησιν εἰρήνης, εἶπε, καὶ λίαν εὐγλώττως ὑπεστήριξεν, ὅτι τότε αἱ Θεῖαι θ' ἀποστῶσιν, ὡς παρ' αὐτῶν ἀπηγεῖτο, τῆς ἐπὶ τῶν Βοιωτικῶν πόλεων ἡγεμονίας, ὅταν καὶ ἡ Σπάρτη ἀπελευθερώσῃ τὰς Λακωνικάς. Τότε ὁ Ἀγησίλαρος ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατ' αὐτῶν. Οἱ Θεβαῖοι, καίτοι περίφοβοι, διότι εἶχον μόνον 6000 ν' ἀντιτάξωσιν εἰς 34,000 τῶν ἐχθρῶν, ἐξελέξαντο ὅμως στρατηγὸν, πλὴν τοῦ Πελοπίδου καὶ τὸν Ἑπαμεινώνδαν, ὅστις ἀνέπτυξεν ἀπροσδοκῆτως μεγάλην στρατιωτικὴν ἰκανότητα, κατὰ τῆς δυσνικήτου φάλαγγος τῶν Σπαρτιατῶν ἀντέταξεν ἢ ἐπενόησε λοξὴν φάλαγγα, τὸ ἀριστερὸν αὐτοῦ κέρασ εἰς βάθος 50 ἀνδρῶν ἐνισχύσας, τὸ δὲ ἀσθε-

νὲς δεξιὸν ἀποσύρας ὀπίσω, καὶ οὕτως ἐν Λεύκτροις, τῇ 5 ἑκατομβαιῶνος (ἐν Ἰουλίῳ), βοηθεῖα καὶ τοῦ Πελοπίδου μετὰ τοῦ ἱεροῦ λόχου, ἐνίκησε νίκην περιφανῆ, ἐν ἣ ἔπεσαν 1000 Σπαρτιάται μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Κλεομβρότου· εἰς δὲ τὸν λοιπὸν ἠττηθέντα στρατὸν ἐπέτρεψεν ὁ πάντοτε ἐπιεικῆς Ἑπαμεινώνδας ν' ἀποσυρθῇ. Προσκληθεὶς δ' ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων, οἵτινες ἀπεσύρθησαν τότε ἀπὸ τῆς Σπάρτης καὶ ἱδρυσαν τὴν Μεγαλόπολιν, εἰσέβαλε τὸ ἐπὶ ἐτος εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ συγκεντρώσας στρατὸν 60,000 περῖπου, προέβη μέχρι τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ φεισθεὶς αὐτῆς, ἐτρέπη πρὸς τὴν Μεσσηνίαν, ἣν ἠλευθέρωσεν, ἱδρύσας καὶ τὴν πόλιν Μεσσήνην ὑπὸ τὴν Ἰθώμην. Καὶ κατηγορήθη μὲν τότε ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του ὅτι εἶχε μείνει Βοιωτάρχης 4 μῆνας ὑπὲρ τὸν ὀρισμένον χρόνον, ἀλλ' ἡ ἐκκλησία τὸν ἐδικαίωσε. Μετὰ τινα δὲ χρόνον, ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος διὰ προδοσίας ἠχμαλώτευσεν τὸν Πελοπίδαν, καὶ οἱ Θεβαῖοι ἐπεμφαν στρατὸν κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τὸν Κλεομένην, συνεξεστράτευσεν ὁ Ἑπαμεινώνδας ὡς ἐθελοντής· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ στρατὸς δι' ἀδεξίτου διοικήσεως περιήλθεν εἰς κίνδυνον, ἀνέλαβεν ὁ Ἑπαμεινώνδας κατὰ κοινὴν προτροπὴν τὴν ἀρχηγίαν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἔφερε σῶον ὀπίσω· εἶτα δ' ἐκστρατεύσας ἐκ νέου, ἐπέτυχεν τοῦ Πελοπίδου τὴν ἀπαλλαγὴν (368). Τὸ ἐπὶ δ' ἔτος εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ περιεποίησεν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν συμμαχίαν τῆς Ἀχαΐας. Εἶτα δ' ἐπιμεληθεὶς τῆς θαλασσίας δυνάμεως τῆς Βοιωτίας, κατώρθωσε τὴν ναυπήγησιν 100 τριήρων, καὶ ἐξέπελευσεν ἐπ' αὐτῶν εἰς Βυζάντιον. Τῷ 362 ἐκστρατεύσας τὸ τέταρτον εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰσῆλασε καὶ εἰς αὐτῆς τῆς Σπάρτης τὴν ἀγορὰν, καὶ ἐκεῖθεν ἐτρέπη εἰς Μαντίνειαν κατὰ τοῦ προχωροῦντος ἐχθροῦ, καὶ ἔτρεψεν αὐτὸν κατὰ κράτος, ἀλλ' ἔπεσε καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν μάχην. Ἰδὼν δ' ὅτι ἡ ἀσπίς του δὲν περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἐρωτήσας καὶ μαθὼν

ὅτι οἱ Θηβαῖοι ἐνίκησαν, ἀπέσπασε τὴν αἰχμήν τῆς λόγχης ἐκ τῆς πληγῆς του, καὶ ἐξέπνευσε παρανέσας τοὺς συμπολίτας του νὰ δεχθῶσι τὴν εἰρήνην, διότι ἐνόει ὅτι μετ' αὐτὸν οὐδεὶς ἔμενεν ἰκανὸς νὰ τοὺς ἀναδείξῃ νικητάς. (Ξενφ. Ἑλλ. ΣΤ, 4, Ζ, 5. — Πολβ. Θ. 8, 3. — Διόδ. ΙΕ, 51-78. — Πλούτ. Πελοπ. καὶ Ἀγῆσ. — Πaus. Θ. 13-15).

Ἐπάρειοι. Ὅτε μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην καὶ τῆς Σπάρτης τὴν ἐξασθένεισιν οἱ Ἀρκάδες ἀπετέλεσαν κοινὸν ἀνεξάρτητον, ὃ ἦν οἱ μύριοι, ὠνομάσθησαν οὕτως οἱ ἐξ αὐτῶν στρατελογηθέντες καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτῶν διατελοῦντες πεντακισχίλιοι. (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 4, 22. 33. 36. Ε, 3).

Ἐπειγεὺς, υἱὸς Ἀγαλλέους, εἰς τῶν Μυρμηδόνων, φυγῶν πρὸς τὸν Πηλέα, καὶ συνοδεύσας τὸν Ἀχιλλέα εἰς Τρωάδα, ἐνθα ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος (Ἰλ. Π. 571).

Ἐπειοὶ, ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῶν Β. τῆς Ἡλίδος, ἐπάνωμοι τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, (Ἰλ. Β, 619), κατὰ δὲ τὰς παραδόσεις, ἐλθόντες ἐκ Θεσσαλίας. Ὡς ἀφηγεῖται δ' ὁ Ἐφορος (Στρβ. Ι. 464), ἐξ γενεὰς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν μετέβησαν εἰς Αἰτωλίαν, ἐνίκησαν τοὺς Κουρήτας, καὶ ἀνεμίγησαν μετ' αὐτῶν. Ἀνήκον δ' ὡς καὶ οἱ Αἰτωλοὶ εἰς τὴν φυλὴν τῶν Πελέγων.

Ἐπειὸς, 1) Ἰδ. Ἐνδυμίων. — 2) Υἱὸς Πανοπέως, ὃ μετὰ τῆς Ἀθηναῶν τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάσας, συγχρόνως καὶ πύκτης διάσημος (Ὀδ. Θ. 492. Λ 523. — λ. Ψ. 664. 840). Ἦλθεν ἐκ τῶν Κυκλάδων εἰς Τροίαν, καὶ λέγεται ἰδρυτὴς τῆς Ἰταλικῆς Πίσης καὶ τοῦ Μεταποντίου. Μεταγενέστεροι μῦθοι τὸν λέγουσι παροϊμιακῶς δειλόν.

Ἐπένακτες, ἴδ. Ἐΐλωτες.

Ἐπήροτος, 1) εἰς τῶν Ἐφόρων ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Ξεν. Ἑλλ. Β. 3, 10. — 2) Ἐκ Φαρῶν τῆς Ἀχαΐας, στρατηγὸς μακεδονίζων, ἀντίπαλος τοῦ Ἀράτου (Πολβ. Δ, 82, 8. Ε, 91, 4).

Ἐπεδάται, ἐν Ἀθήναις πάντες οἱ

πλοίου ἐπιβαίνοντες, πλὴν τῶν ναυτῶν, ἰδίως δὲ καὶ οἱ ναυτικοὶ στρατιῶται, οἵτινες ἐλαμβάνοντο ἐκ τῶν θητῶν, τῆς τελευταίας τάξεως τῶν πολιτῶν ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν, καὶ σπανίως, καὶ κατ' ἐξαιρέσειν, ἐκ τῶν ἄλλων (Θουκ. Γ. 16. Η. 24). Ἐν Σπάρτῃ δ' ἐλέγοντο οὕτως οἱ τῷ ναυάρχῳ ὡς σύμβουλοι προσαρτώμενοι (Θουκ. Η. 61).

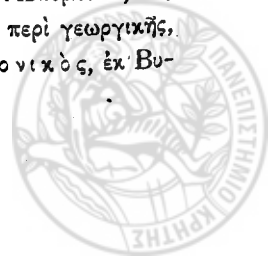
Ἐπίδλημα, ἴδ. Ἐσθής.

Ἐπιβολή, πρόστιμον ὠρισμένου ποσοῦ, ὃ ἐν Ἀθήναις οἱ ἄρχοντες, οἱ προσωρινὰ καὶ ὠρισμένα καθήκοντα ἔχοντες ἐπιμεληταὶ, ἢ Βουλὴ καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἐδικαιοῦντο νὰ ἐπιβάλλωσι διὰ μικρὰς παραβάσεις ὑποπιπτούσας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐν περιπτώσει δ' ἀρνήσεως τῆς ἀποτίσεως αὐτῆς, παρεπέμπετο ὁ ἀρνούμενος εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐφεις κατ' αὐτῆς ἄλλη δὲν ὑπῆρχεν.

Ἐπεδῶμιος, ἴδ. Ἐλευσίνα.

Ἐπιγαμέα, τὸ δικαίωμα τοῦ διὰ γάμου συνδέεσθαι. Εἰς ἀριστοκρατικὰς τινὰς πολιτείας δὲν ἀνεγνωρίζετο τοιοῦτο μεταξὺ τῶν κατωτέρων τάξεων τοῦ λαοῦ καὶ τῶν εὐγενῶν. Ἐν Ἀθήναις ἀπεκλείοντο αὐτοῦ μόνοι οἱ μέτοικοι καὶ οἱ ξένοι· ἀλλὰ καὶ εἰς τινὰς τούτων ἐδίδετο ἐνίοτε ὡς ἐξαιρετικὴ πολιτικὴ δωρεά, ὁμοῦ μετὰ τῆς πολιτείας, διὰ ψηφίσματος· ἐδόθη μάλιστα ποτε καὶ εἰς πάντας τοὺς Πλαταιεῖς, ὅτε ἐγένοντο δεκτοὶ ὡς Ἀθηναῖοι, καὶ κατὰ Λυσιαν (ὑπ. τ. πολιτ. 3) καὶ εἰς τοὺς Εὐβοεῖς, καὶ τοὶ μὴ πολιτογραφηθέντας.

Ἐπιγένης, 1) Σικυώνιος τραγικὸς ποιητὴς, προγενέστερος τοῦ Θέσπιδος, περὶ οὗ οὐδὲν ἕτερον γινώσκειται. — 2) Ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ Ἀριστοφάνους. Πέντε τῶν τίτλων τῶν κωμωδιῶν αὐτοῦ καὶ τινὰ ἀποσπάσματα διεσώθησαν. — 3. 4) Υἱὸς Κρίτωνος καὶ υἱὸς Ἀντιφῶντος, μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους (Ξεν. Ἀπομν. Γ, 12, 1). — 5) Ῥόδιος, ἔγραψε περὶ γεωργικῆς μὴ διασωθέν. — 6) Ὁ Γνωμονικὸς, ἐκ Βυ-

ζαντίου, ἀστρονόμος σπουδάσας παρὰ τοῖς Χαλδαίοις, οὐ τὰ συγγράμματα ἀπωλέσθησαν.

Ἐπίγονος, 1) ἴδ. "Α δ ρ α σ τ ο ς.—2)

Τίτλος κυκλίου ἔπους (ἴδ. "Επος), ἀποδιδόμενου ὑπὸ τινων τῷ Ὀμήρῳ ("Ηρδ. Δ, 32).

Ἐπίγραμμα, κατ' ἀρχάς ἐπιγραφή εἶτε ἐπιτάγιος, εἶτε ἀναθηματικὴ, καὶ ἐντεῦθεν μετὰ ταῦτα παντοῖα ἐπιτομα ποιητικὰ, περιέχοντα ἐν ὀλίγοις πλήρη ἔννοιαν εὐφυοῦς τινος ἰδέας. Καὶ ἀρχαιότεροι ποιηταὶ ἀπειραθήσαν ἐπιγραμμάτων ὁ δ' αὐτὰ κυρίως εἰς τὴν φιλολογίαν εἰσαγαγὼν ἦν Σιμωνίδης ὁ Κεῖος, γράψας ἰδίως ἐπιγράμματα τοῖς πεσοῦσιν εἰς τοὺς περσικοὺς πολέμους, ποιητικὰ τὴν ἀντίληψιν, ὀξεία τὴν ἔκφρασιν καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀφελῆ. Βαθυδὸν δὲ μετέπεσε τὸ ἐπίγραμμα πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν καὶ εἰς τὴν νεωτέραν σημασίαν του, ἀγχινοὺς ἐπιγραφῆς περὶ προτόπων, πραγμάτων ἢ περιστάσεων, καὶ πολλὰ σώζονται ἐπιγράμματα πλήρη χάριτος καὶ λεπτότητος, ἐπιδειξίως περὶ παντοίων ἀντικειμένων πραγματευόμενα. Τὰ πλεῖστα ἐγράφοντο εἰς δίστιχα ἕξ ἐνὸς ἑξαμέτρου καὶ ἐνὸς πενταμέτρου, συνήθως εἰς τὴν ἐπικὴν διάλεκτον. Ἐξηκολούθησαν δὲ γραφόμενα ἐπιγράμματα, ἐλάσσονος ἐπιμᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀξίας, καὶ ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, καὶ πάντα συλλεγέντα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ἀνθολογίαν.

Ἐπιγραφαί, ἐπὶ λίθου ἢ μετάλλου συνήθως κεραραγμένα, ἐγράφοντο παντοῖαι πρὸς τοῖς ἀρχαίοις, δημόσια ἢ ἰδιωτικά, πολιτικά ἢ τοῦ κοινῶς βίου, ἐπιτάγιοι, ὧν οὐκ ὀλίγοι καὶ ἔμμετροι, ἢ ἐπὶ ἀγγελίων. Ἐκ τῶν δημοσίων πολλά εἰσὶν ἐπίσημα ψηφίσματα, ἢ κατάλογοι ἀρχόντων, νικητῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἱερῶν, ἱερῶν χρημάτων ἢ ἀναθηματικά, πολλαὶ πολύτιμοι δι' ἃς περιέχουσιν ἱστορικὰς εἰδήσεις. Αἱ ἀρχαιότεραι δὲν ὑπερβαίνουν τὴν 50^η Ὀλυμπιάδα. Εἰσὶ δὲ πᾶσαι γεγραμμένα κεφαλαίοις γράμμασι, καὶ μέχρι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων σχεδὸν πάντοτε ἄνευ διαστημάτων μεταξὺ τῶν λέξεων. Ὑπὲρ τὰς

60,000 ἐπιγραφαὶ ἐλληνικαὶ καὶ λατινικαὶ ἀνευρέθησαν καὶ καθ' ἑκάστην ἀνευρίσκονται δι' ἀνασκαφῶν πανταχοῦ τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἡ ἐπικρατετέρα συλλογὴ αὐτῶν ἐστὶν ἡ τοῦ Aug. Bæekh. Διὰ τὰς ἐλληνικάς, τὰς εὐρεθείσας ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι 1855 ἴδ. A. R. Rangabé, *Antiq. helléniques*: διὰ δὲ τὰς ἔκτοτε, τὴν Ἀρχαιολ. ἐφημερίδα. Πάσας δ' ὁμοῦ ἐκδίδει ἡ ἐν Βερολίνῳ Ἀκαδημία, ἀλλ' ἄνευ σχολίων.

Ἐπιγραφεῖς ἢ διαγραφεῖς ἢ ἐπιγνώμονες ἢ ἐκλογεῖς, ἐν Ἀθήναις ἐπιτετραμμένοι τὸν εἰς τὰς φανεράς οὐσίας τῶν πολιτῶν ἢ τῶν συμμαχιῶν καταλογισμὸν καὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν εἰσφορῶν, κατ' ἀναλογίαν τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν.

Ἐπίδαμνος, Κερκυραϊκὴ ἀποικία ἐπὶ Χερσονήσου τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυρίας, πόλις ἐμπορικὴ, ἐπίσημος ὡς πρώτη ἀφορμὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπὶ Ῥωμαίων μετονομασθεῖσα Δυρράχιον (Θουκ. Α, 24. Liv. XXI, 12).

Ἐπιδαύρια, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τελούμενη πιθωνῶς τὴν δ' ἡμέραν τῶν Ἐλευσινίων (Πaus. Β, 26, 7).

Ἐπίδαυρος, ἴδ. Ἄργος.

Ἐπίδαυρος Λιμηρά, ἴδ. Λακωνική.

Ἐπιδειπνῆς, τὰ τραγήματα κατόπιν τοῦ δείπνου.

Ἐπιδόσεις, ἐν Ἀθήναις, εἰς σπουδαίους ἀνάγκας ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας προκαλούμεναι ἔκτακτοι εἰσφοραὶ, εἰς ἃς οἱ εὐποροὶ ἐκουσίως ὑπεβάλλοντο, ἀναλαμβάνοντες ἐνίοτε καὶ λειτουργίας εἰς ἃς δὲν ὑπεχρεῶντο (Δημ. κ. Μειδ. 44. 45.—Ἀθῆν. Δ, 67).

Ἐπίδρομος, 1) τὸ πρὸς τὴν πρύμνην τελευταῖον ἰστίον, ἴσως καὶ ὁ ἰστός αὐτοῦ (Πολυδ. Α, 91.—Isid. Or. XXIX, 3, 3).—2) Σχοινίον δι' οὗ συνεστέλλετο τὸ κυνηγετικὸν δίκτυον (Ἐν. Κυνηγ. ΣΤ, 9).

Ἐπιζεφύριοι, ἴδ. Λοκροί.

Ἐπιθαλάμιον, ἴδ. Λυρικὴ ποίησις.

Ἐπικάστη, ἴδ. Οἰδίπυρος.

Ἐπικηφρασία, ἀττικὸς δῆμος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ, ἀγνώστου θέσεως.

Ἐπέκληρος, ἴδ. Κληρονομία.

Ἐπικνημίδιοι, ἴδ. Λοκροί.

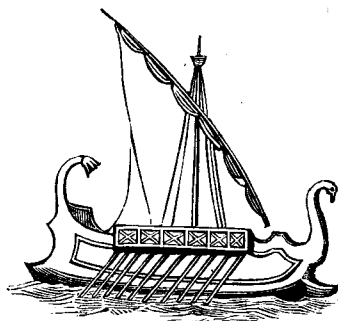
Ἐπίκουρος, Νεοκλέους, διάσημος Ἀθηναῖος φιλόσοφος, γεννηθεὶς τῷ 342 π. Χ., ἐν τῷ δήμῳ Γαργητῶ, μετὰ τοῦ πατρὸς του ὡς παιδίον εἰς Σάμον μεταβάς, καὶ δεκαοκταέτης ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας, ἔνθα μετὰ τῶν πλατωνικῶν Ξενοκράτους καὶ Θεοφράστου συνῶν, ἐσπούδασε τοῦ Δημοκρίτου τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα. Ἐδίδαξεν ὁμως κατ' ἀρχὰς ἐν Μιτυλήνῃ καὶ ἐν Λαμψάκῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ εἰς ἡλικίαν 36 ἐτῶν ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐγκαταστάς ἐκεῖ εἰς κῆπον ὃν ἠγόρασεν, ἔζη ἐν αὐτῷ ἐν ἐγκρατεία, καὶ τῇ μελέτῃ ἐπιδεδομένος. Ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ διηρεῖτο εἰς Κανονικήν, Μεταφυσικήν, φυσικήν καὶ ἠθικήν. Ἐν τῇ Κανονικῇ παρεδέχετο τρεῖς βαθμίδας τῆς διαγνώσεως, τὴν αἴσθησιν, ἣν ἐτίθετο ὡς βάσιν πάσης γνώσεως, τὴν πρόληψιν, ἣτοι τὴν ἐν τῷ νῷ παράστασιν τοῦ ὑπάρχοντος, καὶ τὴν δόξαν, ἣτοι τὴν ἰδέαν ἣν συλλαμβάνομεν, καὶ ἐθεώρει τὴν αἴσθησιν ὡς τὴν βάσιν, ἀπ' ἐναντίας τῶν στωϊκῶν, οἵτινες τὴν νόησιν ἐξελάμβανον ὡς τὴν θεμελιώδη ἀλήθειαν. Ὡς ἀρχὴν τοῦ παντὸς παρεδέχετο τὰ ἄτομα καὶ τοὺς ποικίλους αὐτῶν συνδυασμοὺς, τὴν δὲ ψυχὴν ἐπρέσβευεν ὡσανεὶ λεπτοτάτην στρογγύλην ἀτόμων σύνθεσιν, ἐν τῷ σώματι παρεσπαρμένην. Σκοπὸν ἐπιδιωκτέον παρεδέχετο τὴν ἡδονὴν, οὐχὶ ὁμως ἐντελῶς τὴν τῶν αἰσθητηρίων, ὡς οἱ παρεξηγοῦντες αὐτὸν μεταγενέστεροι Ἐπικούρειοι, διότι ἐπίστευεν ὅτι κρεῖττον ἐστὶν «εὐλογίστεως ἀτυχεῖν ἢ ἀλογίστεως εὐτυχεῖν,» καὶ ἦσαν δι' αὐτὸν καταστηματακαὶ (ἣτοι θεμελιώδεις) ἡδοναὶ ἢ ἀπονία καὶ ἡ ἀταραξία, δι' ὃ καὶ ἐξελάμβανεν ὅτι καὶ οἱ θεοὶ, ὧν τὴν φύσιν ἐκήρυττεν ἄφθαρτον, καὶ τὴν ἀντίληψιν

ἐναργῆ, ἔζων ἐν ταῖς μεταιχμίσι τοῦ κόσμου, ἔνθα τὰ ἄτομα ἐπ' αὐτῶν δὲν ἐνήργουν καὶ ἔλειπον τῆς γῆς οἱ ὄμβροι καὶ αἱ καταγίδες. Πολλὰ ἔγραψεν, ἀλλὰ μὴ διασωθέντα, γνωστὰ δὲ μόνον ἐκ τῶν ἀτελῶν ἐκθέσεων Διογένηος τοῦ Λαερτίου, διατηρήσαντος ὁμως καὶ 3 ἐπιστολάς περὶ φυσικῆς καὶ μετεωρολογίας καὶ τὴν διαθήκην, καὶ προσέτι 44 ἠθικά αὐτοῦ ἀποφθέγματα (κυρίως ἡ ῥητὰς δόξας). Ἐν Ἡρακλείῳ δὲ τῆς Ἰταλίας ἀνευρέθησαν ἀποσπάσματα οὐχὶ σπουδαῖα τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ περὶ φύσεως, ὃ περιεῖχε 39 βιβλία. Τὰς φυσικὰς αὐτοῦ θεωρίας ἐξέθηκεν ἐν ποιήματι ὁ Ῥωμαῖος Λουκρέτιος, περὶ δὲ τῶν ἠθικῶν αὐτοῦ δογμάτων ἔγραψεν ὁ Σενέκκας (de vit. beat. XII. καὶ XIII).

Ἐπίκρανον, ἴδ. Κίων.

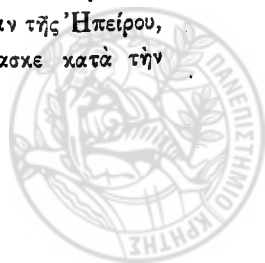
Ἐπικράτης, ἐξ Ἀμβρακίας, ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας, ἀκμάσας περὶ τὰ 350 π. Χ. Πέντε κωμωδιῶν αὐτοῦ σώζονται ἀποσπάσματα, ἐξ ὧν φαίνεται εὐφύης, δηχτικὸς, καὶ διαπρέπων κατὰ τε τὸ ὕφος καὶ τὴν στιχουργίαν.

Ἐπίκριον, τὸ ξύλον τὸ ἐγκαρσίως τοῦ

ἰστοῦ δεδεμένον, καὶ φέρον τὸ ἰστιόν (Ἰταλ. Ἄντεννα).

Ἐπίκτητος, ἐξ Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας, δούλος καὶ εἶτα ἀπελευθέρου τοῦ Ἐπαφροδίτου, ἀπελευθέρου τοῦ Νέρωνος. ἠθέλησε νὰ διδάξῃ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἐν Ῥώμῃ, ἀλλ' ἐπὶ Δομιτιανοῦ (τῷ 94 μ. Χ.) ἐκδιωχθεὶς ἐκεῖθεν μεθ' ὄλων τῶν φιλοσόφων, ἀποκατέστη εἰς Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου, ἔνθα μέχρις Ἀδριανοῦ ἐδίδασκε κατὰ τὴν

Σωκρατικὴν μέθοδον ἐν ταῖς πλατεῖαις καὶ ταῖς στοαῖς. Συγγράμματα δὲν ἀφῆκεν, ἀλλ' ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ἀρριανὸς ἔγραψε μετὰ θάνατόν του «διατριβὰς Ἐπικτήτου» εἰς 8 βιβλία, ἐξ ὧν 4 σώζονται, καὶ «Ἐπικτήτου ἐγχειρίδιον», περιέχον τὰς συγκεφαλαιώσεις τῶν θεωριῶν του. Ἐν τῶν κυριωτέρων γνωμικῶν του ἦν «ἀνέχου καὶ ἀπέχου,» διότι ὡς ἀρετὴν ἐθεώρει τὸ ἀπέχειν παντὸς δεσμεύοντος τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν. Ἐν γένει δὲ συνεδύαζε τὰς στοιχὰς θεωρίας μετὰ τῶν περὶ ἀρετῆς Σωκρατικῶν διδαγμάτων, παραδεχόμενος, ὡς ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῖς ἀνθρώποις προσδεδομένα δαιμόνια.

Ἐπικύδης, 1) Δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, ἀντίπαλος τοῦ Θεμιστοκλέους (Πλούτ. Θεμ. ΣΤ). — 2) Συρακούσιος ἐν Καρχηδόνι γεννηθεὶς, ἐπέμφθη τῷ 215 π. Χ. μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰπποκράτους πρὸς τὸν Ἰερώνυμον εἰς Συρακούσας, ἵνα συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῶν Καρχηδονίων. Φονευθέντος δὲ τοῦ Ἰερωνύμου ὅτε οἱ Συρακούσιοι ἐδόθησαν τοῖς Ῥωμαίοις, μετέβη παρὰ τοῖς Λεοντίνιοις ἵνα ἐξεγείρῃ αὐτοὺς, εἶτα μετέσχε τῆς κατὰ Μαρκέλλου ἀμύνης τῶν Συρακουσῶν, καὶ μετὰ τούτων τὴν ἄλωσιν ἀπῆλθεν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ ὅτε καὶ αὕτη ἐκυριεύθη (210 π. Χ.), φαίνεται ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς Καρχηδόνα (Πλούτ. Μάρκ. ΙΔ. — Liv. XXIV. XXVI.)

Ἐπιλαχόντες. Ἐπὶ τῶν κληρωτῶν ἀρχῶν ἐν Ἀθήναις ἐσημειοῦντο καὶ οἱ ἐπιλαχόντες, οἵτινες ἐπλήρουν τὰς τυχόν κενουμένας θέσεις ἐπὶ δ' αἵρετῶν, κενωθείσης θέσεως, ἀπηγεῖτο νέα ἐκλογή (Δμοθ. Θεόκρ. 29. — Αἰσχ. κ. Κτησ. 62).

Ἐπιμαχία, συμμαχία περιοριζομένη εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ βοηθεῖν τὸν σύμμαχον μόνον ἀνὸς τινος προσεβάλλετο (Θουκ. Α, 44).

Ἐπιμεληταὶ, ἀρχοντες ἐν Ἀθήναις ὡς οἱ 10 τοῦ ἐμπορίου, καὶ οἱ 10 τῶν νεωρίων, καὶ ἄλλοι ὑπὸ τῶν φυλῶν διοριζόμενοι δι' εἰδικούς ὠρισμένους σκοποὺς, ὡς

τὴν ἐπιμέλειαν οἰκοδομῶν, ἐορτῶν, κτλ. (Αἰσχ. κ. Κτησ. 398).

Ἐπιμενίδης, ἐκ Φαιστοῦ τῆς Κρήτης ἐν Κνωσσῷ οἰκῶν, σύγχρονος τῶν 7 σοφῶν, μεθ' ὧν καὶ συγκατηριθμεῖτο. Τῷ ἀπεδίδοντο δὲ καὶ μαγικαὶ δυνάμεις, καὶ ἡ βιογραφία του ἦν μετὰ μύθων συμπεπλεγμένη. Πειμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς ἀναζήτησιν ἀρνίου, εἰσηλθεν εἰς σπήλαιον, ἐνθα κατακλιθεὶς, ἐκοιμήθη 57 ἔτη, καὶ ὅτε ἐπανήλθεν οἴκαδε, ἐξεπλάγη ἰδὼν γέροντα τὸν νέον του ἀδελφόν. Οἱ Ἀθηναῖοι, τελεῦντες ὑπὸ τὸ Κυλώνειον ἄγος, τὸν μετεκάλεσαν (τῷ 596 π. Χ.) πρὸς καθαρμὸν τῆς πόλεως, ἐν καὶ ἐτέλεσε διὰ τῆς τέχνης αὐτοῦ καὶ δι' ἰδρύσεως διαφόρων βωμῶν. Τῷ ἀπεδίδετο δὲ καὶ πολλῶν αἰῶνων μακροβιότης. Ἐκάθηρε δ' ἐπίσης καὶ τὴν Δῆλον (Πλούτ. Σόλ. ΙΒ. — Διογ. Λατ. Α. 109). Τινὲς κοσμογονικαὶ γνῶμαι ἀποδίδονται εἰς αὐτόν ὁμοίως δὲ καὶ συγγράμματα περὶ καὶ ἔμμετρα, ἐξ ὧν ἴσως γνήσιοι εἰσὶν οἱ χρησμοὶ καὶ οἱ καθαρμοὶ.

Ἐπιμηθεὺς, ἴδ. Προμηθεὺς.

Ἐπίμορτοι, ἐν Ἀθήναις θῆτες ἀποτίνοντες εἰς τοὺς γαιοκτήμονας τὸ $\frac{1}{6}$ τῆς προσόδου τῶν γαιῶν αὐτῶν ἄς ἐκαλλιέργουν, δι' ὃ καὶ ἐκτεμῶριοι προσετίελέγοντο.

Ἐπινέκτα, 1) ἐορταζόμενα μετὰ νίκην ἐν ἀγῶσι δι' ἐστίασεως ἦν παρέθετον ὁ νικητῆς, ἢ αὐτῷ οἱ φίλοι του. — 2) ἄσματα, ἐπὶ ταῖς τοιαύταις νίκαις ποιούμενα, καὶ πολλάκις εἰς τὰς ἐστιάσεις ψαλλόμενα, εἰα ἐποίησαν ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Σιμωνίδης.

Ἐπιόνη, ἴδ. Ἀσκληπιός.

Ἐπιπαματις, ἐν Σπάρτῃ ὅ,τι ἐν Ἀθήναις ἢ ἐπίκληρος (ἴδ. κληρονομία).

Ἐπισημαίνεσθαι, ἴδ. Λογισταί.

Ἐπισίτιοι, πτωχοὶ ὑπηρετοῦντες, ἐπὶ μόνῃ τῇ τροφῇ (Πλάτ. δημ. Δ, 420 Α).

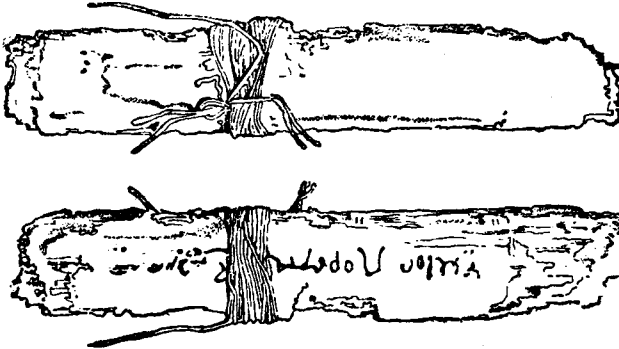
Ἐπίσκοποι, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς συμμάχους πεμπόμενοι ἵνα ἐπιτηρῶσι τὰ κατ' αὐτοὺς (Ἀριστ. Ὀρν. 1023 καὶ σγλ.).

Ἐπιστάτης, ὁ ἐν Ἀθήναις ἡμερήσιος

πρόεδρος τῆς Βουλῆς (ἴδ. Βουλῆ). — Ἐπιστάται τῶν δημοσίων αὐτόθι, οἱ τειχοποιοί, ταφροποιοί, τριηροποιοί, τῆς κατασκευῆς τῶν ὑδραγωγείων, οἰκοδομῶν δημοσίων κτλ. ἐπιμελούμενοι (Αἰσχ. Κτησ. 27), τὰς δαπάνας διὰ τὸ ἔργον οὐ προϊστάντο ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου λαμβάνοντες.

Ἐπιστολή. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἔγραφον τὰς ἐπιστολάς ἐπὶ δειπύχων

(ἴδ.) ἢ ἐπὶ παπίρου διὰ μέλανος, μεθ' ὃ ἐδιπλοῦτο ὁ πάπυρος, περιδεῖτο διὰ κλωστῆς, ἐπιτίθετο ἢ σφραγίς, καὶ ἐπεγράφετο ἢ διεύθυνσις. Παρὰ Ῥωμαίοις δούλοι ἔγραφον συνήθως τὰς ἐπιστολάς. Ἐπέμποντο δ' αὐταὶ δι' ἰδίου ταχυδρόμου γραμματοφόρου, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ἐγένετο ἡ πρώτη

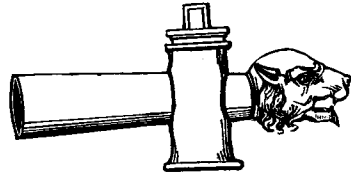
Ἐξ ἀρχ. ἀναγλ. αἰε' ἐπιγρ. Tabellarius.

ἀπόπειρα ἰδρύσεως τακτικῶν ταχυδρόμων (tabellario). Ὁ δὲ συνήθης τύπος τῶν ἐπιστολῶν ἦν οὗτος: Ὁ δεῖνα τῶν δεῖνι χαίρειν. Καὶ εἰς τὸ τέλος ἐγράφετο ἔρρωσο.

Ἐπιστολιαφόρος (Ἔενοφ. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 25), ἢ ἐπιστολεὺς συνθέστερον, ἐν Σπάρτῃ ἀντιναύαρχος ἢ τῶν ναυάρχων προσηρητημένος πρὸς ἔλεγχον. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον οὐδεὶς ἐδύνατο δις ἀλλεπαλλήλως νᾶ ναυαρχῆ, διωρίσθη ὁ Λύσανδρος ἐπιστολεὺς, καὶ οὐχ ἤπτον διώκει τὸν στόλον (αὐτ. Β, 1, 17).

Ἐπιστόμιον, 1) ἡ ἄλυσις τοῦ χαλι-

νοῦ ἢ εἰσπερχομένη εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου· 2) Ὁ ῥυμὸς εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. — 3)

Χαλιδὸν ἐκ Πομπηίας.

Τὸ τιθέμενον εἰς τὸ πέρασ σελήνης διὰ τὴν ἐκροὴν τοῦ ὕδατος.

Ἐπίστροφος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίτου, ἔγγονος τοῦ Φωκέως Ναυβόλου, ὠδήγησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Σχεδίου τοὺς Φωκεῖς εἰς τὴν Τροίαν (Ἰλ. Β, 517. Ρ, 306). — 2) Υἱὸς Εὐήνου, φονευθεὶς ὑπ' Ἀχιλλέως εἰς Λερνησὸν τῆς Μυσίας. — 3)

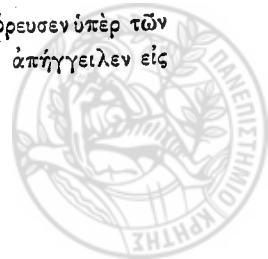
Ἀρχηγὸς τῶν Ἀλιζόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων (Ἰλ. Β, 856). — 4) Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμνήστου, ἐνὸς τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένου ἐν Σικυῶνι (Ἡρόδ. ΣΤ, 127).

Ἐπιστύλιον, ἴδ. θριγκός.

Ἐπιταδεὺς, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, μετὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀγησιλάου, ὡς φαίνεται, νέον νόμον εἰσαγαγὼν, ἐπιτρέποντα τὴν δωρεὰν καὶ ἐλευθερίαν κληροδότησιν, ἴσως καὶ εἰς θυγατέρας, τῶν ἀκινήτων, ὅπερ ταχέως ἐπέφερε τὴν συγκέντρωσιν αὐτῶν εἰς ὀλίγων χεῖρας καὶ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἰδιοκτητῶν (Πλούτ. Ἄγεις. — Ἀριστ. Πολιτ. Β, 6).

Ἐπιτάλιον, ἴδ. Ἡλις.

Ἐπιτάφιος λόγος, ὄν ῥήτωρ, ὑπὸ τοῦ δήμου αἰρεθείς, ἀπήγγελλε πρὸς τιμὴν τῶν ἐνδόξως ὑπὲρ τῆς πατρίδος πεσόντων, καὶ πρὸς ἐξέγερσιν τῶν πολιτῶν εἰς ἀμίλλαν. Πρῶτος τοιοῦτος ἐπίσημος λόγος μνημονεύεται ὁ τοῦ Ἀριστείδου ὑπὲρ τῶν ἐν Πλαταιαῖς πεσόντων· ὁ δὲ Περικλῆς ἠγόρευσεν ὑπὲρ τῶν θανόντων ἐν Σάμῳ, καὶ εἶτα ἀπήγγειλεν εἰς

τιμῆν τῶν ἐν τοῖς πρώτοις ἔτεσι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου πεσόντων τὸν ἐπιτάφιον ὃν διετήρησε κατὰ λέξιν ὁ Θουκυδίδης (B, 35). Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπίσημοι ῥήτορες, ὡς ὁ Γοργίας, ὁ Λυσίας, ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Ὑπερίδης, ὁ Δημοσθένης, συνέταττον τοιοῦτους ἐπιταφίους καὶ ἄνευ δημοσίας ἐντολῆς· καὶ ἐν ἔτι μεταγενεστέροις χρόνοις ἐγράφοντο, ἐπὶ Ῥωμαίων μάλιστα, καὶ διτηρήθησαν τοιοῦτοι πανηγυρικοὶ, ἀφορῶντες τὴν μνήμην ἰδιωτῶν, ἀνεξαρτήτως πάσης ὑπηρεσίας πρὸς τὸ δημόσιον.

Ἐπίτιμος, ἐν Ἀθήναις, ὁ μὴ ἐστερημένος τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων. Ἰδ. Ἀτιμία.

Ἐπιτροπή, ἐν Ἀθήναις ἡ δι' ἀμοιβαίας συγκαταθέσεως τῶν διαδίκων ἀνάθεσις τῆς δίκης αὐτῶν εἰς διαιτητὴν, ἐπὶ χρηματικῶ προστίμῳ διὰ τὸν μετὰ ταῦτα τυχόν ἀρνούμενον· ἐλέγετο δ' ἡ τοιαύτη δίκη πρόδικος, καὶ ἦν ἀνέκκλητος (Δμοθ. κ. Μειδ. 545).

Ἐπίτροπος, ἐν Ἀθήναις, ὃν ὁ πατήρ πρὸ τοῦ θανάτου του εἶχεν ἐγκαταστήσει διὰ διαθήκης πρὸς διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν ἀνηλίκων τέκνων του. Ἄν δὲ τοιοῦτος δὲν ὑπῆρχεν, ἐγκαθίστα αὐτὸν ὁ ἐπώνυμος ἄρχων. Κατ' ἐπιτρόπων δὲ κακῶς ἐκτελεσάντων τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτοῖς ἐντολήν ἐδύνατο νὰ κινηθῇ ἐπιτροπῆς δίκη.—Ἐπίτροπος ἦν καὶ εἷς τινος τῶν θεῶν, οἷον τὸν Ἑρμῆν (Πίνδ. Ὀλ. A, 106), ἀποδιδόμενον ἐπιθετον, ἐκδηλοῦν τὸν προστάτην.

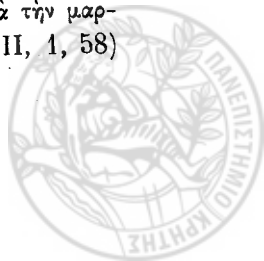
Ἐπιτύμβιοι λίθοι ἐτίθεντο ἐπὶ τῶν τάφων εἰς ἀνάμνησιν τοῦ κειμένου νεκροῦ. Καὶ ἐνίοτε μὲν ἦσαν στήλαι, τὸ ὄνομα ἀπλῶς αὐτοῦ φέρουσαι, ὡς ἐπὶ τῷ πλεῖστον ὅμως κεκοσμημένοι καὶ διὰ πολυτελοῦς ἀκρωτηρίου. Ἄλλοτε δ' ἔφερον μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀποθανόντος, ὅτε ἐνίοτε προσεπεγράφετο καὶ τοῦ γλύπτου τὸ ὄνομα (ἴδ. Ἀριστοκλής). Συνεχέστατα ὁ νεκρὸς παριστᾶται καθήμενος, καὶ ἔχων παρ' ἑαυτοῦ ἀντικείμενα εἰς ἃ ἐνέχαιρεν ἐπὶ ζωῆς του,

οἷον πολύτιμα κοσμήματα ἐπὶ γυναικῶν, ἐπὶ ἀνδρῶν ὅπλα, ἵππον, κτλ. Ἄλλ' ὁ ἵππος πολλάκις παριστᾶτο καὶ μόνον ὡς σύμβολον τῆς εἰς ἄδου ἀποδημίας. Πολλάκις εἰς τὸν καθήμενον νεκρὸν ὁ ἐγγύτατος συγγενῆς, ἡ σύζυγος, ὁ πατήρ, δίδει τὴν χεῖρα εἰς ἀποχαιρετισμόν. Ἄλλοτε παριστᾶται ἡ τελευταία ἐστίασις πρὸς ἀποχαιρετισμόν, μεθ' ἧς ὁμοία πως ἐστίν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγχέεται, ἡ παράστασις ἰκεσίας πρὸς τὸν Ἀσκληπιὸν (ἴδ.).

Ἐπίτυρον, ἔδεσμα ἐξ ἐλαίων μετ' ἐλαίου καὶ ὄξυδιου.

Ἐπιφάνεια, 1) πόλις ἐν τῇ Ἀ. Κιλικίᾳ, B τῆς Ἰσσοῦ. Ἐπὶ τοῦ πειρατικοῦ πολέμου ὤκισεν ὁ Πομπήτιος ἐκεῖ πειρατάς. Πρὶν ἐκαλεῖτο Οἰνιάνδος.—2) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, φοινικικὴ ἀποικία, αὐξηθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ἐπίχαριμος, Κῶος, υἱὸς τοῦ ἱατροῦ Ἠλοθαλοῦς, περὶ τὰ 540 π. X. γεννηθείς, μετέβη νέος ἔτι καὶ διέμεινεν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Σικελίας, ἰδίως εἰς τὰ ἐκεῖ Μέγαρα, μεθ' ὧν τὴν καταστροφὴν ἀπῆλθεν εἰς Συρακούσας ἐπὶ τοῦ Ἰέρωνος, καὶ ἀφ' οὗ κατ' ἀρχὰς ἐπεδόθη εἰς τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἱατρικῆς, διεκρίθη ἔπειτα ὡς ἔξοχος κωμικὸς ποιητῆς, καὶ διέπλασε τὴν ἔντεχον δωρικὴν Σικελικὴν κωμωδίαν, εἰς ἣν διεκρίθησαν μετ' αὐτοῦ ὁ Φόρμις καὶ ὁ Δεινόλοχος, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Σώφρων καὶ ὁ Ξέναρχος. Ἀπέθανε δὲ περὶ τὰ 450, περίπου ἐνενηκοντούτης. Ἐκ τῶν κωμωδιῶν του 35 ἐθεωροῦντο ὡς γνήσια, καὶ τίζονται αὐτῶν οἱ τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα· οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν τίτλων εἰσὶν ἀπλᾶ ὀνόματα, πλὴν τινων ἱστορικῶν ἢ μυθολογικῶν, οἷον Ἀβας (Ἡβης) γάμος· Ἀφαιστος (Ἡφαιστος) ἡ κωμασταί, Βούσιρις, Ἀμυκος, Κύκλωψ, Ὀδυσσεὺς ναυαγός, Πύρρα καὶ Προμαθεὺς, Σειρήνες, κτλ. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Ῥωμαίων (Hor. Ep. II, 1, 58)

οἵτινες ἐγνώριζον τὰ ἔργα του, ἢ διάλεκτός του ἦν καθαρὰ δωρικὴ, ἢ στιχοουργία του ἀπλή, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ἀκριβής, καὶ ἐπρωτίμα τὸν τροχαϊκὸν τετράμετρον, ὅστις καὶ Ἐπιχάρμιος ἐπεκλήθη, ἢ δὲ πλοκὴ τῶν κωμφιδιῶν του οὐδὲν εἶχε τὸ ἔντεχον καὶ ἐκζεζητημένον, οὐδ' ἦν λιαν ἐπιτήδειος τῶν προσώπων ὁ χαρακτηρισμός.

Ἐπιχειροτονία. 1) Ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὴν πρώτην (κυρίαν) ἐκκλησίαν ἐκάστης πρυτανείας, ἕκαστος ἐδύνατο νὰ κατηγορήσῃ (προβάλλεσθαι) οἷον δῆποτε τῶν ἐν τέλει ἀρχόντων ὅτε προὔτειντο ἢ ἐρώτησις εἰ δοκεῖ καλῶς ἀρχεῖν ἕκαστος. Ἡ ἐκκλησία τότε ἀπεφάσιζε διὰ χειροτονίας, ἣτις ἐπιχειροτονία ἐλέγετο, ἂν παρεδέχετο τὴν κατηγορίαν, ἐν ἣ περιπτώσει ὁ ἀρχὼν ἔπαυεν ἀμέσως ἐκτελῶν τὰ καθήκοντά του, καὶ παρεπέμπετο εἰς ἡλιαστικὸν δικαστήριον. — 2) Αὐτόθι, ἢ ἐ τῶν νόμων, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἢ ἐπικύρωσις τῶν ὑφισταμένων νόμων, καὶ πρότασις περὶ μεταβολῆς τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἣτις παρεπέμπετο εἰς τοὺς Νομοθέτας.

Ἐπίχουσις, ἀγγεῖον ἔχον τὸ στόμιον

Εἰκὼν ἐν Σταβίαις

ὄξυ, ἐξ οὗ προεχεῖτο ὁ οἶνος εἰς τοὺς κυάθους.

Ἐποικοί, ἢ ἄποικοι σχετικῶς, πρὸς τὴν χώραν εἰς ἣν ἐγκαθίστανται.

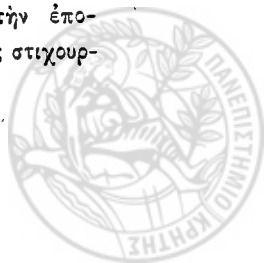
Ἐπόπτῃς, ἰδ. Ἐλευσίνια.

Ἔπος, καθ' Ὁμηρον λέξις, λόγος, διήγησις ἱστορικὴ ἀπὸ Πινδάρου καὶ ἔπειτα ἤρξατο δηλοῦν τὴν ποίησιν, καὶ ἰδίως τὴν διηγηματικὴν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λυρικὴν. Ἡ ἐντέλεια τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν καὶ ἢ ἐν αὐτοῖς ἐπίτομος καὶ παροδικὴ μνεῖα πολλῶν συμβάντων καὶ ὀνομάτων

εἰσὶν ἤδη ἀποδείξεις ὅτι δὲν ἦσαν αὐτὰ ἢ πρώτη ἀπόπειρα τοιαύτης ποιήσεως, ἣτις πιθανῶς ἤρξατο εἰς τὰς θεωρουμένας ὡς ἑδρας τῶν Μουσῶν, περὶ τὴν Πιερίαν, τὸν Ὀλυμπον, τὸν Παρνασσὸν καὶ τὸν Ἐλικῶνα διὰ τῶν δημοτικῶν ἁσμάτων, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ τῶν ὡς θρησκευτικῶν ποιητῶν μνημονευμένων Ὀρφείως, Εὐμόλπου, Μουσαίου, Θαμύριδος, τοῦ τελευταίου τούτου ἐπικὸν ἦδη ἔχοντα τὸν χαρακτήρα (Ἰλ. Β, 594), ψαλλόντων πάντων πιθανῶς, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ὀμηρος, εἰς τελευτὰς καὶ εἰς τὰς αὐλὰς τῶν Ἀνάκτων ὕμνους οὐ μόνον περὶ ἡρώων, ἀλλὰ καὶ περὶ θεῶν, τῶν ἔργων καὶ τῆς αὐτῶν λατρείας. Καὶ κατ' αὐτὸν δὲ τὸν Ὀμηρον ὁ Δημόδοκος φάλλει παρὰ τοῖς Φοῖνιξιν, ὅπως ἐπικῶς, τοὺς ἔρωτας τοῦ Ἄρρεως, τὴν ἔριν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Ὀδυσσεως καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος διὰ τοῦ δουρείου ἵππου (Ὀδ. Θ, 74. 266. 299), καὶ ὁ Φημίος ἐν Ἰθάκῃ, εἰς τῶν μνηστήρων τὸ δεῖπνον, τὰ κατὰ τὸν νόστον τῶν Ἀχαιῶν ἐξ Ἰλίου (Ὀδ. Α, 326). Ἐκ τούτων τῶν αἰοιδῶν καὶ ἄλλων δημοτικῶν ἁσμάτων τὰς παραδόσεις ἀρυσάμενος ἐν τῇ φιλειρηνικῇ καὶ πρὸς τὴν ποίησιν μᾶλλον ἀποκλινοῦσῃ Ἰωνίᾳ, ὁ Ὀμηρος, συνεδύασεν αὐτὰς εἰς ἐνότητα ἔντεχον καὶ μεγαλοπρεπῆ, τελειοποιήσας συγχρόνως καὶ τὴν παραδεδεγμένην στιχοουργίαν τῶν δακτυλικῶν ἐξαμέτρων, ἣν, ὡς καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἐπικὴν διασκευὴν αὐτοῦ καθιέρωσε καὶ διετήρησε διὰ τῶν αἰῶνων ἢ Ἑλληνικῇ ποίησις. Ζωηρὰ, πλήρης ἐμπνεύσεως, ἀλλ' ἤσυχος καὶ ἀπαθὴς ἀφήγησις τῶν πράξεων τῶν θεῶν καὶ ἡρώων ἐστὶν ὁ χαρακτήρ τοῦ ἡρωϊκοῦ ἔπους. Ἐνα περίπου αἰῶνα μετὰ τὸν Ὀμηρον ἔγραψεν ὁ ἐξ Αἰολίας Ἡσίοδος τὰ διδακτικὰ αὐτοῦ, θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν χαρακτήρα ἔχοντα, ἔπη. Ἀπ' ἀρχῆς δὲ τῶν Ὀλυμπιάδων ἤρξαντο καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποιηταὶ ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ Ὀμήρου βαδίζοντες, καὶ τὸν κύκλον τῶν συνθέσεων αὐτῶν ζητοῦντες νὰ συμπληρώ-

σωσιν, ἀλλὰ τῆς μεγαλοφυΐας αὐτοῦ λειπό-
μενοι καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ ἀφέλειαν
διὰ φιλοσοφικῶν θεωρημάτων καὶ ἀλληγοριῶν
ἀντικαθιστῶντες. Ἐξ αὐτῶν ἦν ὁ Κύπριος
Στασίνοσ, περὶ τὴν 1 Ὀλυμπ. τὰ «Κύ-
πρια ἔπη» γράψας, καὶ περὶ τοῦ γάμου τοῦ
Πηλέως μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς Ἰλιάδος ὁ
Μιλήσιος Ἀρχτύνοσ, σύγχρονος ἐκείνου, ποιή-
σας ἔπος, οὗ τὸ πρῶτον μέρος, «Ἡ Αἰθιο-
πίσ,» ἦν ἡ ἄμεσος ἐξακολούθησις τῆς
Ἰλιάδος, διηγουμένη τὸ τέλος τοῦ Μέμνο-
νοσ, ἡγεμόνοσ τῆς Αἰθιοπίας, τὸν θάνατον
τοῦ Ἀχαιλέωσ, τὴν περὶ τῶν ὄπλων ἔριν καὶ
τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ Αἴαντοσ, τὸ δὲ δεύτερον
μέρος ἦν ἡ «Ἰλίου πέρισισ.» Ὁ Μιτυ-
ληναῖοσ Λέσχοσ ἔγραψε περὶ τὰ 708 π.
Χ., ἢ κατ' ἄλλοισ περὶ τὰ 650, τὴν «μι-
κρὰν Ἰλιάδα» εἰσ συμπλήρωσιν τῆσ με-
γάλησ, περιέχουσαν τὰ ἀπὸ τῆσ ἐμφανίσεωσ
τοῦ Νεοπολεμίου, μέχρι τῆσ ἀλώσεωσ τοῦ
Ἰλίου. Ὁ Ἀγίασ ἢ Ἡγίασ ἐκ Τροι-
ζῆνοσ, ἔγραψε τοὺσ «Νόστωσ» τῶν ἐκ
Τρωάδοσ ὁ δ' ἐκ Κυρήνησ Εὐγάμων,
περὶ τὸ 570 π. Χ., τὴν Τηλεγονίαν,
ἐξακολούθησιν τῆσ Ὀδυσσεΐασ εἰσ 2 ραψω-
δίασ διηγουμένην τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσεά,
ἀπὸ τῆσ ἐπιστροφῆσ του μέχρι τοῦ θανάτου
του. Ἄλλα δὲ κυκλικὰ ἔπη ἦσαν καὶ ἡ
Οἰδιπόδεια, ἴσωσ τοῦ Κιναίθωνοσ,
ἡ Θηβαΐσ, οἱ Ἐπίγονοι, ἡ Ἀλ-
κμαϊονίσ, κτλ., καὶ ἀποσπάσματα τινῶν ἐξ
αὐτῶν διεσώθησαν. Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον
δ' ἀπέβαινον τὰ ἔπη ξηραὶ μᾶλλον ἱστορικαὶ
ἀφηγήσεισ, τῶν Ὀμηρικῶν ἀπομιμήσεισ, ἀλλὰ
τοῦ ὕφουσ ἐκείνων ἐστερημέναι, καὶ ὀλίγησ δη-
μοτικότητοσ ἀπολαύουσαι, ὡσ τοῦ Πεισάν-
δρου ἐκ Καμίρου τῆσ Ῥόδου, περὶ τὰ 648,
ἡ Ἡράκλεια εἰσ 2 ραψωδίασ, τὰ κατὰ τὸν
Ἡρακλέα οὐχὶ ἐν συνεχεὶ ἀφελείᾳ, ἀλλὰ
κατ' ἐκλογὴν διηγουμένη τὸ Κολοφωνίου
Ξενοφάνουσ, γεννηθέντοσ τῶ 620 ἢ 568 ἢ
«Κτήσισ Κολοφῶνοσ» τοῦ Πανυά-
σιοσ ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ (480) ἢ «Ἡρά-

κλεια» εἰσ 14 ραψωδίασ. Ὁ δὲ Σάμιοσ
Χοιρίλοσ ἐποίησε περὶ τὰ 404 τὸ καθαρῶσ
ἱστορικὸν ἔπος «Περσηΐσ» (περὶ τῶν
Περσικῶν πολέμων), καὶ ὁ σύγχρονοσ αὐτῶ
Ἀντίμαχοσ ἐκ Κολοφῶνοσ (ἴδ.) τὰ ἐν-
τεχνα αὐτοῦ ποιήματα «Θηβαΐδα» καὶ
«Λύδην.» Καὶ ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν δ'
ἐξηκολούθησαν πολλοὶ εἰσ τὴν ἐποποιίαν ἐπι-
διδόμενοι, ἀλλὰ μικροτέρασ ἐκλέγοντεσ ὑπο-
θέσεισ, ὡσ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ Καλλιμά-
χοσ, ὁ Κρήσ Ῥιανδοσ (275—195 π. Χ.),
γράψασ Ἡράκλειαν, Ἀχαικά, Μεσ-
σηνιακά ὁ Εὐφορίων ὁ Ἀπολλώ-
νιοσ ὁ Ῥόδιοσ, θελήσασ μὲν οὗτοσ νὰ
ἐπανέλθῃ εἰσ τὴν ὀμηρικὴν ἀφέλειαν, ἀλλὰ
μὴ ἐπιτυχῶν. Περὶ τὴν ε' δὲ μ. Χ, ἑκατόν-
ταετηρίδα ἀνέθαλεν ἡ ἐπικὴ ποίησισ ἐπὶ μι-
κρὸν ἐν τῶ κληθέντι Πυθαγορείῳ ἔπει,
οὗ εἰσ ποιητῆσ ἦν ὁ Σμυρναῖοσ Κόιντοσ,
ὁ Καλαβραῖοσ ἐπικληθείσ, διότι τὸ ποίημα
αὐτοῦ «τὰ μεθ' Ὀμηρον», ψυχρὰ καὶ ἀφυῆσ
ἀπομιμήσισ τοῦ Ὀμήρου, ἀνευρέθη κατὰ τὴν
ιε' ἑκατονταετηρίδα ἐν Καλαβρίᾳ. Ταύτησ
τῆσ κατηγορίασ ἦν καὶ ὁ Νόννοσ ἐκ Πα-
νοπόλεωσ τῆσ Αἰγύπτου, ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ
γράψασ ποίημα «Τὰ Βοσπορικὰ» ἢ
«Διονυσιακά» (τοὺσ βακχικοὺσ μύθοσ),
καὶ εἶτα, τὸν χριστιανισμόν παραδεχθείσ,
ἐπικὴν παράφρασιν τοῦ κατ' Ἰωάννην Εὐαγ-
γελίου. Ἀμφότερα τὰ ἔργα αὐτοῦ διτηρή-
θησαν. Οὗτοσ μετερρῦθμισε τὸν ἐξάμετρον,
καὶ εἶχε μὲν ὀργῶσαν τὴν φαντασίαν καὶ
ὑπερβάλλον πάθοσ περὶ τὴν ἐκφρασιν, ἀλλ'
οὐχὶ καὶ τὴν κατάληψιν τοῦ χαρακτῆροσ τῆσ
ἐποποιΐασ. Τῆσ ἀρχῆσ δ' ὡσ φαίνεται τῆσ
στ' ἑκατονταετηρίδοσ ἦσαν ὁ Τρυ(ι)φιό-
δωροσ, γραμματικὸσ ἐξ Αἰγύπτου, ποιήσασ
«Ἰλίου ἄλωσιν» ὁ Κόλουθοσ ἐκ
τῆσ ἐν Αἰγύπτῳ Λυκοπόλεωσ, οὗ σώζεται ἡ
«Ἀρπαγὴ Ἐλένης» ὁ Μουσαῖοσ, οὗ τὸ
ἐπύλλιον, «τὰ καθ' Ἡρῶ καὶ Λέαν-
δρον» διαπρέπει κατ' ἐκείνην τὴν ἐπο-
χὴν μεταξύ ὄλων διὰ τὴν χάριν τῆσ στιχοῦρ-

γίας καὶ τὴν θερμότητα τοῦ αἰσθήματος. Τελευταῖος δὲ τῶν περὶ τὸ ἔπος ἀσχοληθέντων ἐστὶν ὁ πεπαιδευμένος μὲν, ἀλλ' ἀφιλόκαλος γραμματικὸς Ἴω. Τζέτζης, ὁ κατὰ τὴν 16' ἑκατοναετηρίδα γράψας Ἰλιακά. — Καὶ τὸ διδακτικὸν δ' ἔπος τοῦ Ἡσιόδου ἔσχε τοὺς ὀπαδοὺς του, οἳοι ἦσαν ὁ Ξενοφάνης καὶ ὁ Παρμενίδης (γεν. 516 π. Χ.), γράψαντες ποιήματα «περὶ φύσεως» ὁ ἐξ Ἀκράγαντος Ἐμπεδοκλῆς, περὶ 444, ἐν ἄλλοις «φυσικά». Καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δ' ἐπεκράτησε τὸ τοιοῦτο ἔπος, εἰς ὃ ἡ ἐπιστήμη ὑπερέχει τῆς ποιήσεως. Ἐκεῖ διέπρεψεν ὁ ἐκ Σόλων Ἄρατος, περὶ τὰ 150 π. Χ.: ὁ ἐκ Κολοζῶνος Νίκανδρος, οὗ σώζονται τὰ «ἀλεξιφάρμακα» καὶ τὰ «θηριακά,» κατὰ τοῦ δῆγματος τῶν ὄφρων, ἔργα σκοτεινὰ, ἐστερημένα ζωηρότητος καὶ ποιήσεως. Ἐξηκολούθησε δὲ καὶ μετὰ Χριστὸν ἡ ἥκιστα ποιητικὴ καὶ ξηρὰ αὕτη διδακτικὴ ἐποποιία ἀσκουμένη ἐπὶ ἰατρικῆς, ἀστρονομίας, γεωγραφίας καὶ ἄλλων πρακτικῶν ἀντικειμένων, μέχρι τῶν Βυζαντινῶν. Οἱ Ἀλεξανδρινοί, ἐν τῷ Κανόνι ὄν παρεδέχοντο τῆς ἐποποιίας, κατέταττον τὸν Ὀμηρον, τὸν Ἡσιόδον, τὸν Πανύασιν, τὸν Ἀντίμαχον καὶ ἴσως καὶ τὸν Χοϊρίλον.

Ἑπτὰ σοφοί, (οἱ), ἄνδρες κατὰ τὸν 7' π. Χ. αἰῶνα εἰς διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη ἐπὶ τῇ πρακτικῇ καὶ τελεσφόρῳ, καινικῇ ἢ πολιτικῇ, διὰ τοὺς ἀπωτάτους δ' ἐκείνους χρόνους ἐξαισιῶ αὐτῶν συνέσει θαυμασθέντες. Ἦσαν δὲ οὗτοι: Πιττακὸς ὁ Λέσβιος· Σόλων ὁ Ἀθηναῖος· Κλεόβουλος ὁ Ρόδιος· Περιάνδρος ὁ Κορινθίος· νομοθεταὶ οὗτοι ἢ κυβερνήται τῶν πατρίδων αὐτῶν· Χίλων ὁ Σπαρτιάτης, θεωρούμενος ὡς ὁ πρῶτος χρηματίας ἔφορος, καὶ ἀποθωνῶν ἐκ χαρᾶς ὅτε ὁ υἱὸς του ἀνεδείχθη Ὀλυμπιονίκης· Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, πείσας τὰς Ἰωνικὰς πόλεις ν' ἀποτελέσωσι τὸ πανιώνιον, κέντρον ἔχον τὴν Τέω συνώδευσε

δὲ καὶ τὸν Κροῖσον εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν του, καὶ ἀποστρέψας τὸν Ἄλυν ποταμὸν, ὠδήγησεν ἐν ἀσφαλείᾳ ὑπὲρ τὴν κείτην αὐτοῦ τὸν Λυδικὸν στρατόν· Βίαις ὁ ἐκ Πριήνης τῆς Καρίας, ἀπέτρεψε τὸν Κροῖσον ἐκστρατείας κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν νήσων, καὶ ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν συνεβούλευσε τοὺς Ἴωνας νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς ἐν Ἀσίᾳ πόλεις των καὶ νὰ μετοικήσωσιν εἰς Σαρδηνίαν (Ἡρδ. Α. 27. 170). Τῆς σοφίας αὐτῶν ἐκφράσεις διεδίδοντο ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, βραχέα καὶ εὐμνημόνευτα ἀποφθέγματα, κατὰ ζῆλον τῆς Λακωνικῆς βραχυλογίας, ὡς καὶ ὁ Πλάτων ἀναγνωρίζει, συντεταγμένα. Ἦσαν δὲ ταῦτα, ἔνια ὅμως ὑπ' ἄλλων ἄλλοις ἀποδιδόμενα, τὰ ἐξῆς: Τοῦ Πιττακοῦ «καιρὸν γνῶθι» τοῦ Σόλωνος «μηδὲν ἄγαν» τοῦ Κλεοβούλου «πᾶν μέτρον ἄριστον» τοῦ Περιάνδρου «μελέτη τὸ πᾶν» τοῦ Χίλωνος «γνῶθισαυτὸν», (κατὰ τινος τοῦ Σόλωνος, αὐτοῦ δὲ «τέλος ὄρᾳν μακροῦ βίου») τοῦ Θαλήτος «ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα» (ἐγγύησις φέρει βλάβην) τοῦ Βιάντος, «οἱ πλείους κακοί» (πολλοὶ ὁμοῦ βλάπτουσι). Τὰ τοιαῦτα γνωμικὰ, βραχέως χρησίμους διαδίδοντα ἀληθείας, ἦσαν συγγενῆ τοῖς χρησμοῖς, ὥστε καὶ οἱ ἐπτὰ σοφοὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἰδίως ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμπνεόμενοι, καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ διατελοῦντες. Τινὲς ἀντὶ τοῦ Κορινθίου Περιάνδρου ἀναφέρουσιν ἄλλον ὁμώνυμον, καὶ ἄλλοι τὸν Μύσωνα.

Ἐπωθελία. Ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ ἰδιωτικῶν δικῶν, ὅτε ὁ ἐνάγων καὶ ἀπαιτῶν ποσότητὰ τινα παρὰ τοῦ ἀντιδίκου δὲν ἐλάμβανεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ οὐδὲ τὸ $\frac{1}{8}$ τῶν ψήφων τῶν δικαστῶν, ὤφειλεν εἰς τὸν ἀντίδικον ἐπωθελίαν, ἤτοι ἓνα ὄβολον κατὰ δραχμὴν, τὸ ἕκτον τῆς ποσότητος ἦν ἀπῆται, εἰς ἀποζημιῶσιν τῆς ἐνοχλήσεως ἣν ἀδίκως τῷ ἐπέφερε.

Ἐπωδός. (1) Εἰς τὰς λυρικὰς ποιή-

σεις καὶ τοὺς δραματικούς χοροὺς τὸ μετὰ τὴν στροφὴν καὶ ἀντιστροφὴν, ἃς ἔφαλλον οἱ δύο ἡμίχοροι τμήμα, τὸ ψαλλόμενον ὑπὸ παντὸς ὁμοῦ τοῦ χοροῦ, ὡς ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Κολ. 1211. Τραχιν. 497. — 2) Εἷς τινα ποιήματα μέχρι τινὸς εἰς ὠρισμένας ἀποστάσεις ἐπανερχόμενοι, ὡς ἐν Θεοκρ. Εἰδ. Β. Λέγονται δ' οὗτοι καὶ ἐπιφθεγματικοί. — 3) Ἐν εἶδει τινὶ λυρικῶν ποιημάτων μικρὸς (ἐπιφθός) στίχος ἐπόμενος ἄλλῳ μικρῷ, οὐχὶ ὁμοῦ ὁ τῶν ἐλεγείων. Τούτους ἐπενόησεν ὁ σατυρικός Ἀρχιλόχος, καὶ ἐμιμήθη ἐξ αὐτοῦ ὁ Ὀράτιος.

Ἐπώνυμος, ὁ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς ἐποχὴν ἢ διαίρεσιν τινα πολιτικὴν παρέχων. Οὕτως ἐν Ἀθήναις ἐπώνυμοι τῶν δέκα φυλῶν ἦσαν οἱ ἥρωες καθ' οὓς ὁ Κλεισθένης ὠνόμασεν αὐτάς, καὶ ὧν ἀγάλματα ἴδρυντο ἐν τῇ ἀγορᾷ. Καὶ πολλοὶ τῶν δῆμων εἶχον τοὺς ἐπώνυμους αὐτῶν. Ἀπὸ δὲ τῶν Δέκα ἐτησίων Ἀρχόντων, εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ κυρίως Ἀρχων, ἦν ὁ Ἐπώνυμος, διότι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐπιγραφόμενον ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ψηφισμάτων (Ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος) ἐνέφαινε τὸ ἔτος τῆς ἐκδόσεως τοῦ ψηφίσματος. Ἐν Σπάρτῃ ἐπώνυμοι ἦσαν οἱ Ἐφοροί, εἴτα δ' οἱ πατρονόμοι ἐν Ἀργεὶ ἢ ἰέρεια τῆς Ἡρας, ὡς ἐν Θουκ. (Β. 2): «Ἐπὶ Χρυσίδος ἐν Ἀργεὶ τότε πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἰσρωμένης» ἐν Βοιωτίᾳ, διὰ τὸν Βοιωτικὸν δεσμὸν, ὁ Βοιωτάρχης ἐν Κρήτῃ ὁ πρωτόκοσμος, κτλ. Ἐπώνυμοι δὲ τῶν ἡλικιῶν ἐλέγοντο ἐν Ἀθήναις διὰ τοὺς στρατευσίμους νέους ἐκεῖνοι οἱ ἐπώνυμοι ἄρχοντες, ἐφ' ὧν ἕκαστος τῶν νέων κατετάχθη εἰς τὸν στρατόν. Ἐπειδὴ δὲ πᾶς Ἀθηναῖος ἦν στρατεύσιμος ἐπὶ 42 ἔτη, διὰ τοῦτο 42 ἡριθμοῦντο καὶ οἱ ἐπώνυμοι τῶν ἡλικιῶν (Ἀριστ. ἐν Ἀρπκρ. λ. Στρατεία).

Ἐπωπεύς, υἱὸς Ἀλωέως καὶ Κανάκης, ἢ ἀδελφὸς αὐτοῦ καὶ υἱὸς Ποσειδῶνος, ἐκ Θεσσαλίας προελθὼν, ἐβασίλευσεν ἐν Σικυῶνι, καὶ ἤρπασε τὴν Ἀντιόπην (ἰδ. Ἀμ-
(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α'.)

φίω) ἐκ Θηβῶν, ἢ τὴν ἐδέχθη φεύγουσαν, δι' ὃ τὸν ἐπολέμησεν ὁ πατὴρ αὐτῆς Νυκτεὺς, καὶ ἀμφότεροι ἀπέθανον ἐκ τῶν πληγῶν τῶν (Παυσ. Β, 1, 1-6, 1-11, 1. — Ἀπολλδ. Γ. 5, 5).

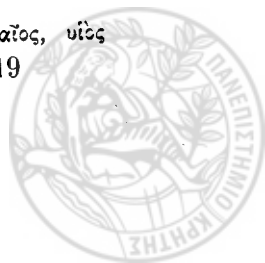
Ἐρανα (ἦ), πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ παρὰ τὸ Κυπαρίσσιον ἀκρωτήριον (Στρβ. Η, 348).

Ἐρανοί, τὰ διὰ καταβολῶν (συμβολῶν) συσσίτια, ὡς ἤδη καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Α, 226), καὶ ὡς τῶν Σπαρτιατῶν τὰ φιδέτια, καὶ ἐν Ἀθήναις ἐνόησε πρὸς συνηστίσεις, ἰδίως τῶν εἰς κοινὴν τινα λατρείαν συνδεομένων, οἵτινες καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἐρανησταὶ ἐλέγοντο, καὶ ὁ προϊστάμενος αὐτῶν ἀρχιερανιστῆς ἢ ἐραναρχῆς. Καὶ προσωρινοὶ ἔρανοι, πρὸς ἀρρωγῆν τιῶν ἐν ἀνάγκῃ διατελούντων, οἵτινες καὶ συνηθως αὐτοὶ εἰσέπραττον τὸν ἔρανον (ἢ καὶ φορὰν, εἰσφορὰν) καὶ τοῦτο ἐλέγετο δι' αὐτοὺς αἰτεῖν, εἰσφέρειν, ἐρανίζειν τινί· καὶ ὤφειλεν ὁ οὕτω βοηθούμενος καὶ ὑπηρεσίας ν' ἀντιποιήσῃ, καὶ τὸν ἔρανον νὰ ἐξοφλῇ ὅτε ἐβελτιοῦντο αἱ περιστάσεις του. Πρὸς τοῦτο δ' ὑπῆρχον νόμοι ἐρανικοί, καθ' οὓς διεξήγοντο δι' καὶ ἐρανοκαί, πιθανῶς πρὸ τῶν Θεσμοθετῶν, κατὰ τοῦ μὴ καταβαλόντος ἢ τοῦ μὴ ἀποδόντος τὸν ἔρανον, καὶ ἦσαν ἕμμηνοί, δηλ. ὧν ἡ ἀπόφασις ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς τοῦ μηνός.

Ἐρασινίδης, 1) στρατηγὸς Ἀθηναῖος, ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Ἀρχιδάμου ἐπὶ καταχρήσει δημοσίων χρημάτων καὶ παραβιάσει τῶν καθηκόντων του κατηγορηθεὶς, εἶτα δὲ (406 π. Χ.) εἰς τῶν ἐν Ἀργινούσαις (ἰδ.) στρατηγῶν, τῶν καταδικασθέντων εἰς θάνατον (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5. ΣΤ, 16. Ζ, 2). — 2) Στρατηγὸς Κορίνθιος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐλθὼν πρὸς τοὺς Συρακουσίους μετ' ἐπικουρίας κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Ζ, 7).

Ἐρασιῆνος, ποταμὸς ἐν Ἀργολίδι καὶ ἄλλοι· ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐρασίστρατος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς

Φαίλακος, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ἐνὶ τῶν Λ' (Θουκ. Ε, 4.—Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 2).—2) Ἐξ Ἰουλίδος τῆς Κέω, περὶ τὰ 304 ἰατρὸς Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. Ἐπέδωκε μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν, καὶ σχεδὸν ἀνεκάλυψε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Ἰδιαιτέρα σχολὴ ἐπινομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἑρασιστράτεια (Πλούτ. Δημ. ΛΘ.—Ρι. XXIX, 1, 3).

Ἑρατοσθένης, 1) Ἀθηναῖος, εἰς τῶν Λ, φίλος τοῦ Θηραμένου. Ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Λ ἔμεινεν εἰς Ἀθήνας ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἀμνηστίας, ἀλλὰ κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Λυσίου ὡς συμπράξας εἰς τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολεμάρχου· ἀγνοεῖται δὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κατηγορίας (Λυσ. κ. Ἑρατοσθ.—Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 2). Καὶ περὶ Ἑρατοσθένους φόνου δὲ ἔγραψε δημηγορίαν ὁ Λυσίας, ἀλλ' ἄλλου Ἑρατοσθένους. — 2) Ἑρατοσθένης ἐκ Κυρήνης, ὁ μέγιστος γεωγράφος τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς τῷ 275 π. Χ. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διδασχθεὶς παρὰ Λυσανίᾳ καὶ Καλλιμάχῳ, ἠκροάσατο ἔπειτα ἐν Ἀθήναις τῶν φιλοσόφων Ἀρίστωνος τοῦ Χίου, Ἀρκεσιλάου καὶ ἄλλων. Ἐκεῖθεν δὲ μετακλιθεὶς εἰς αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης, τῷ 230, τὸν κατέστησε διάδοχον τοῦ Καλλιμάχου εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐνθα λέγεται ὅτι τὴν ὄρασιν ἀπολέσας ἀπέθανεν ἐκούσιον θάνατον σχεδὸν ὀγδοηκοντούτης, τῷ 194. Μαθητὰς εἶχεν ἐπιστήμους, ὡς τὸν Μνασίαν, τὸν Βυζάντιον Ἀριστοφάνην. Ἀπεκάλει δ' αὐτὸς ἑαυτὸν φίλολογον ὡς ἐν γένει τὴν σπουδὴν φιλοῦντα· ἄλλοι δὲ τὸν ἔλεγον πένταθλον, ὡς πάσας τὰς ἐπιστήμας ἀγωνιζόμενον, καὶ, ὡς φαίνεται, καὶ βῆτα, καθ' ὅ ἴσως τὴν δευτέραν δῆθεν θέσιν ἐν αὐταῖς κατέχοντα. Ἰδίως δ' ἐνέκυψεν εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας. Οὐχ ἤττον ὅμως ἔγραψε καὶ ποιήματα, ἐν οἷς ἐλεγείων ἐπιγραφόμενον Ἐριγόνη, καὶ ἔπος μαθηματικὸν καὶ ἀστρονομικὸν, τὸν Ἑρμῆν, ὧν ἀμφοτέρων σώζον-

ται ἀποσπάσματα. Συνέγραψε δὲ ἐν γλώσῃ καθαρωτάτῃ καὶ χρονογραφίας καὶ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, καὶ πάμπολλα φιλοσοφικά, μαθηματικά καὶ γεωγραφικά, ἐν οἷς διέπρεπον τὰ ἐν τρισὶ βιβλίοις γεωγραφούμενα αὐτοῦ, ἡ πρώτη γραφεῖσα ἐπιστημονικὴ γεωγραφία. Ἐκ τῶν βιβλίων τούτων τὸ α' περιεῖχε τὴν ἐκτίμησιν τῶν πηγῶν, ἰδίως τῶν ποιητικῶν, καὶ τὴν φυσικὴν γεωγραφίαν τὸ β' τὴν μαθηματικὴν γεωγραφίαν ἐπὶ ὠρισμένῳ μέτρῳ μοιρῶν, καὶ τὸ γ' τὴν χωρογραφίαν. Ἐξ αὐτοῦ δὲ πλεῖστα ἠρύσθη ὁ Στράβων. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διατηροῦνται οἱ καταστειρισμοί, ξηρὰ ἀπαριθμησὶς 44 ἀστερισμῶν, μετὰ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀναγομένων μύθων, βεβαίως ἔργον πολὺ μεταγενέστερον, ἴσως ἐκ τοῦ λατινικοῦ τοῦ Ὑγίνου, ὅστις πιθανὸν νᾶ ἐδανείσθη τὴν πρώτην ὕλην τοῦ ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Ἑρατοσθένους.

Ἑργάδες, ἴδ. Φυλή.

Ἑργάνη, ἴδ. Παλλάς.

Ἑργίνος, ἴδ. Ἡρακλῆς· Ἀγαμήδης· Ἀργοναῦται.

Ἑργαστήναι, ἐν Ἀθήναις, νέαι κόραι ἐκ τῶν εὐπατριδῶν, καθ' ἔτος ἐκλεγόμεναι ἵνα ὑφαίνωσι τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Ἑρεχθεῖῳ.

Ἑρεδος, ἴδ. Ἄδης, Χάος.

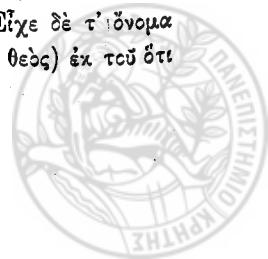
Ἑρεμβοί, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Δ, 84), λαὸς παρὰ τοῖς Σιδωνίοις, καθ' Ἑλλάτικον καὶ τοὺς πλείστους γεωγράφους, τρωγλοδύται (ἐκ τοῦ ἔρα καὶ ἐμβαίνειν), οἰκοῦντες ἐν Ἀραβίᾳ, καθ' ἄλλους ἐν Κύπρῳ, ἢ συγκαταριθμούμενοι μετὰ τῶν Αἰθίοπων.

Ἑρεσὸς ἢ Ἑρεσσός, ἴδ. Λέσβος.

Ἑρέτρια, ἴδ. Εὐβοία.

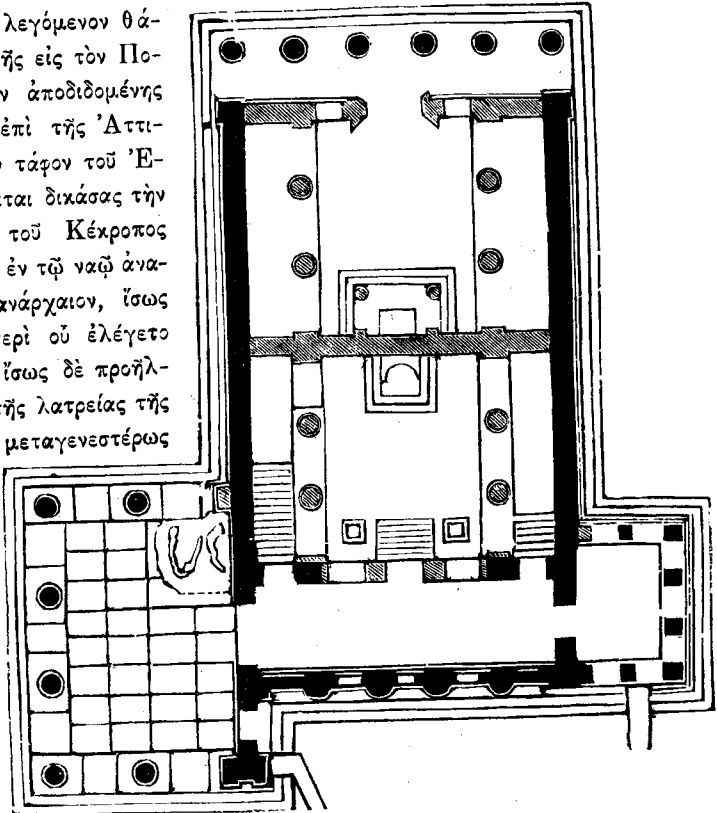
Ἑρετριακοί, ἴδ. Μενέδημος.

Ἑρεχθεῖον, ὁ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων ναὸς τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, φέροντος ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐπωνύμιον Ἑρεχθέως. Εἶχε δὲ τ' ὄνομα ὁ ναὸς (καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ ὁ θεὸς) ἐκ τοῦ ὅτι

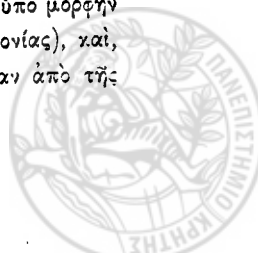
ἔκειτο ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν πανυργαίων ἀνακτόρων τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν Ἐρεχθίδιον πυκινὸν δόμον, οὗ λείψανα ἀνευρέθησαν, καὶ ἔνθα ὁ Ὅμηρος λέγει εἰσερχομένην τὴν Ἀθηναίαν (Ὀδ. Η, 84). Περιεῖχε δ' ὁ ναὸς ἐντὸς τῶν τειχῶν τοῦ τὴν ἱεράν ἐλαιάν καὶ τὸ φρέαρ τὸ λεγόμενον θάλασσαν, τὰ μνημεῖα τῆς εἰς τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀθηναίαν ἀποδιδομένης ἔριδος περὶ κυριαρχίας ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ προσέτι καὶ τὸν τάφον τοῦ Ἐρεχθεύς, ὅστις καὶ λέγεται δικάσας τὴν ἔριν ἐκείνην, καὶ τὸν τοῦ Κέκροπος (Παυσ. Α, 36). Ἦν δ' ἐν τῷ ναῷ ἀνατεθειμένον ἄγαλμα πανάρχαιον, ἴσως ξόανον, τῆς Ἀθηναῖς, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἔπεσον ἐξ οὐρανοῦ, ἴσως δὲ προήλθεν ἐξ Αἰγύπτου μετὰ τῆς λατρείας τῆς Νηϊθ, διότι ὁ, πολὺ μεταγενεστέρως πιθανῶς, σωζόμενον ἄγαλμα τῆς θεᾶς ποιήσας Ἐνδοῖος (ἴδ.), ἔδωκεν αὐτῷ, βεβαίως κατὰ τοῦτο τὸ πρωτότυπον, σχῆμα ἐντελῶς αἰγυπτιακόν. Ὁ ἀρχαῖος οὗτος ναὸς ἐπυρπολήθη, ὑπὸ τῶν Περσῶν τῷ 475 π. Χ., καὶ πλείστα τῶν γλυ-

ἄγαλμα (ξόανον) τῆς Ἀθηναῖς ἱδρυτο εἰς ὑψηλὴν θέσιν τοῦ νοτίου τοίχου, καὶ ἀπέναντι μὲν εἶχε πολυτελὲς θύρωμα, πρὸς αὐτὸ ἰδίως φέρον, ὀπίσθεν δὲ πρόστασιν Καρνατιδῶν (ἴδ.), διατεθειμένων κατὰ ζῆλον αἰγυπτιακῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

πτικῶν αὐτοῦ κοσμημάτων ἀνευρέθησαν ὑπὸ γῆν. Ἀνωκοδομήθη δὲ περὶ τὰ 406 π. Χ. (ἴδ. Rang. Ant. Hell. I, n. 57), ἀναντιρρήτως κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχέδιον, ἐπὶ ἀνισοπέδου ἐδάφους, ἕνεκα τῶν ἱερῶν ἃ περιελάμβανε, συγκαίμενος δὲ, ὡς πάντες οἱ μείζονες Ἑλληνικοὶ ναοί, ἐκ δύο διαίρεσεων, τοῦ κυρίως ἱεροῦ, ἀφιερωμένου ὁμοῦ τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῇ Ἀθηναίᾳ, καὶ τοῦ ἁδύτου, ἀντιστοιχοῦντος τοῖς ἀλλαχοῦ ὀπισθοδόμοις, καὶ ἀφιερωμένου ἰδίως τῇ Πανδρόσῳ (ἴδ.), περιέχοντος δὲ τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα, τοὺς δύο τάφους, καὶ πιθανῶς τὴν ἐλαιάν, δι' ἃ καὶ πρὸς δυσμὰς ἔχει εὐρέα παράθυρα. Τὸ δὲ

Ἐρεχθεύς, κατ' ἀρχὰς ὁ αὐτὸς τῷ Ἐριχθονίῳ, εἶτα δὲ (Εὐριπ. Ἴων 280) ἐκεῖνου διακριθεὶς, μυθικὸς ἦρως καὶ εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων ἀνάκτων τῶν Ἀθηναίων. Υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Γῆς (ἢ τῆς Ἀθθίδος, κόρης τοῦ Κραναοῦ), ἐδόθη, ὡς νεογνὸν, ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς ἐντὸς κίστης, εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ Κέκροπος, Πάνδρῳσον, Ἀγραυλῶν καὶ Ἔρσην εἰς φύλαξιν ὅτε δ' αἱ δύο τελευταῖαι, παρὰ τὴν ἐντολήν τῆς θεᾶς, ἠνέφξαν τὴν κίστην, εὗρον ἐν αὐτῇ τὸν Ἐρεχθεῖα ὑπὸ ὄφως περιτετυλιγμένον, ἢ αὐτὸν ὑπὸ μορφήν ὄφως (τοῦ συμβόλου τῆς αὐτοχθονίας), καὶ παραφρονήσασαι, κατεκρημνίσθησαν ἀπὸ τῆς

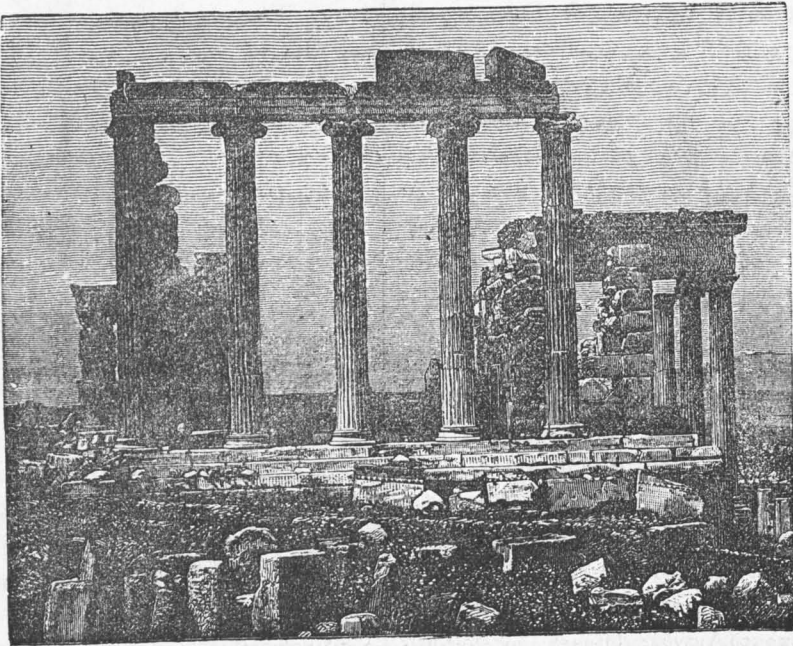

Ἀκροπόλεως, ἐν ᾗ ἡ Πάνδροςος, ὡς πιστὴ μείνασα, ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ δ' Ἐρεχθεὺς, ἐκβαλὼν τὸν Ἀμφικτυόνα, ἐβασίλευσε τῶν Ἀθηνῶν, ὅπερ ἴσως αἰνίττεται ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ πόλις ἀπεσπάρθη ἀπὸ ἀμφικτυονικοῦ τινος δεσμοῦ. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἐγκατάστασις τῆς λατρείας τῆς Ἀθηνᾶς εἰς Ἀθήνας καὶ ἡ ἴδρυσις τοῦ ἀρχαίου ναοῦ αὐτῆς (ἴδ. Ἐρέχθειον), ἀφ' οὗ ἐδίκασε τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσει-

Ποσειδῶνος, ὅστις κατὰ τινὰς ἀπήτησε καὶ τὴν θυσίαν μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρεχθέως· ἐκεῖνοι δὲ (ἡ Πρόκρις, Ἀρείουσα, Ἐδωνία καὶ Ὠρεΐθια) ἀπέθανον καὶ αἱ τέσσαρες ἐκουσίως.

Ἐρημος δίκη, ἴδ. δίκη.

Ἐριάνθος ἢ Ἐριάνθης, Θηβαῖος, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς τὸ συμβούλιον τῶν συμμάχων τὸν παντελῆ ἐξαφανισμὸν τῶν Ἀθηνῶν προτεί-

δῶνος ἔριν. Πρῶτος ζεύξας τέθριππον, καθιερώθη ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς ὡς ἡνίοχος. Εἶχε δ' ἐκ τῆς Ναϊάδος Πραξιθέας υἱὸν τὸν Πανδίονα, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν, ἔσχεν ἐκ τῆς Ζευξίπης τοὺς διδύμους Βούτην (ἴδ.) καὶ Ἐρεχθέα Β, κατ' ἀρχὰς θεωρούμενον ὡς τὸν αὐτὸν μετ' Ἐρεχθέως Α, καὶ θυγατέρας τὴν Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν. Βασιλεύσας δ' ὁ Ἐρεχθεὺς Β, ἔσχεν ἐκ Πραξιθέας υἱὸν τὸν Κέκροπα. Ἐπειδὴ δ' ἐφόνευσε τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος Εὐμόλπον, βοηθοῦντα τοὺς Ἐλευσίνιους κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὁ Ζεὺς ἐκεραύωνσεν αὐτὸν κατ' αἴτησιν τοῦ

ναοῦ, ἐξ οὗ ἔσωσεν αὐτὰς Φωκεὺς τις ὅστις ἔψαλε στίχους τοῦ Εὐριπίδου (Πλούτ. Λύσ. ΙΕ.—Ξεν. Ἑλλ. Ε, 3, 8).

Ἐρίθια, ἴδ. Ἀλευάδαι.

Ἐριγόνη, ἴδ. Ἰκάριος Ὀρέστης.

Ἐριγύας, ὁμόρρους τοῦ Ἀξίου ἐν τῇ Μακεδονικῇ Παιονίᾳ (Ἀρρ. Α, 5, 5)· ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ Ἀγριάνῃ τοῦ Ἡροδότου (Δ, 90).

Ἐριθοι, οἱ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενοι· αἱ Ἐριθοὶ δὲ, αἱ κυρίως ὑπηρετοῦσαι εἰς τὴν ὑφαντικὴν (ἴδ. ἱστὸς).

Ἐρινύες ἢ Ἐριννύες ἢ Εὐμενίδες εὐφημιστικῶς λεγόμεναι, θεαὶ τοῦ

Ἄδου ἐκδικήτριαι κατὰ παραβατῶν τῶν ἡθικῶν νόμων, φονεῶν, ἐπιόρκων, ἀσεβῶν πρὸς γονεῖς κτλ., τιμωροῦσαι ἐν ἄδου καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἔνθα ὡς κύνες λυσσῶσαι καταδιώκουσι τὰ θύματα αὐτῶν· πολλάκις δὲ καὶ αὐταὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ κακὸν παρασύρουσαι, ἵνα τὸν τιμωρήσωσιν (Ὀμ. Ἰλ. Τ, 87. Ὀδ. Ο, 233). Ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει αὐτῶν ἐνικῶς ἢ πληθυντικῶς· ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 185) τὰς λέγει κόρας τῆς Γῆς, προσελθούσας ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ ἀκρωτηριασθέντος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κρόνου. Ὁ Εὐριπίδης τὰς λέγει τρεῖς, Ἀ λ η κ τ ὦ, Τ ι σ ι φ ὄ ν η ν καὶ

Μέ γ α ι ρ α ν. Ἐν Ἀθήναις εἶχον ἱερὸν ἐπὶ τοῦ λόφου Κολωνοῦ, καὶ σπήλαιον ὑπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον, καὶ ἐλέγοντο μάλιστα Σεμναί· ἐν Παρρασίᾳ τῆς Ἀρκαδίας Μανίαι, καὶ ἦσαν αἰ μέλαιναί, τιμωροῦσαι, καὶ αἰ λευκαί, ἐξιλεοῦσαι (Πaus.

Η, 34, 1). Ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Ἀρκαδίᾳ ἐπελέγετο ἡ παρωργισμένη Δημήτηρ, Ἑρινύς, φοβερῶς κατατρέξασα τοὺς Λαβδακίδας μέχρι τοῦ Οἰδίποδος. Αἱ τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις φοβεραὶ καὶ μισηταὶ αὐταὶ θεότητες περιγράφονται ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου (Εὐμην.), ὡς εἰδεχθεῖς γραῖαι, ἔχουσαι κόμην ὄφρων, αἱματηροῦς ὄφθαλμούς, ὄξεις ὀδόντας καὶ προκρεμασμένην τὴν γλῶσσαν, μελανεῖμονες μετ' ἐρυθρᾶς ζώνης· ἀλλ' ὁ Εὐριπίδης τὰς παριστᾶ ὡς νέας ταχύποδας κυνηγοῦς, ἐχούσας δᾶδας καὶ ὄφεις εἰς τὰς χεῖρας, καὶ οὕτω συνήθως καὶ ἡ καλλιτεχνία. Θυσίαι δὲ προσεφέροντο εἰς αὐτὰς μέλανες ἄμνοι, καὶ ὀπνδαὶ ἄνευ οἴνου.

Ἐρις, ἀδελφὴ τοῦ Ἄρεως, «ὀλίγη μὲν πρῶτα... αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ ἐστῆριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει» (Ὀμ. Ἰλ. Δ. 442), ἐπιχαίρουσα εἰς τοὺς

πολέμους καὶ ἐμμένουσα εἰς τὰς μάχας καὶ ἀφ' οὗ ἀποσυρθῶσιν οἱ ἄλλοι θεοὶ (Ἰλ. Α, 3. 74. Υ, 48). Καθ' Ἡσίοδον, θυγάτηρ τῆς Νυκτὸς, μήτηρ πάντων τῶν κακῶν. Αὐτῇ εἰς τὸν γάμον τοῦ Πέλοπος, φρονήσασα τὰς ἐκεῖ συγκεκλημένας θεάς, Ἦραν, Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην, ἔρριψε μεταξὺ αὐτῶν τὸ μῆλον τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν « ἡ κα λ ἡ λα β ἔ τ ω », καὶ διενεχθεῖται αἱ θεαί, ἐκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Πάριδος (ἴδ.), ὅστις ἔδωκε τὸ μῆλον εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Ὑπάρχει ὁμως καὶ ἀγαθὴ Ἐρις, ἡ τῶν ἀγῶνων (Ἡσίοδ. Ἔργ. καὶ Ἦμ. 11).

Ἑριστικοί, ἴδ. Εὐκλείδης.

Ἑριφλη, ἴδ. Ἀλκμαίων Ἀμφιάραος.

Ἑρμαγόρας, 1) ῥήτωρ τῆς ἀ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. διέγραψε κανόνας περὶ ῥητορείας, ἣν διέκρινεν εἰς 4 στάσεις. Εἶχε δ' ἡ σχολὴ του καὶ ὀπαδοὺς οἵτινες ἐλέγοντο Ἑρμαγόρειοι. — 2) Νεώτερος ῥήτωρ, ἐπὶ Αὐγούστου καὶ Τιβερίου, μαθητῆς Θεοδώρου τοῦ ἐκ Γαδάρων. Τοῦτου μνημονεύεται σύγγραμμα « περὶ πραγματικῆς ».

Ἑρμαῖ, ἐπειδὴ ὁ θεὸς Ἑρμῆς ἦν ἐν ἄλλοις ἔφορος τῶν ἑδῶν, διὰ τοῦτο αἱ παρ' αὐταῖς ἰδρυόμεναι στήλαι ὡς ὁδοδείκται, ὡς καὶ αἱ ἐνδεικνύουσαι τὰ ὅρια δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν κτημάτων, ἦσαν πολλαχῶς βεβαίως αὐτῶ καθιερωμέναι, καὶ ἐπὶ τῶν στηλῶν τούτων ἐπετίθετο καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ θεοῦ. Ἐντεῦθεν ἐπεκράτησε νὰ καλῶνται αἱ τοιαῦται στήλαι Ἑρμαῖ, καὶ φαίνεται ὅτι τὴν καταγωγὴν μάλιστα εἶχον ἐξ Ἀρκαδίας (Πaus. Η. 13), καὶ συνηθίζοντο τετράγωνοι· ἐκεῖθεν δὲ ἐξετάθησαν πολλαχῶς τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα ἐπεκράτησαν ἐν Ἀθήναις (Πaus. Δ. 23. — Θουκ. ΣΤ, 27), ἔνθα οἱ Πεισιστρατίδαι ἱδρυσαν τοιοῦτους εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀττικῆς, ἐπιγράψαντες καὶ, πλὴν τῆς διευθύνσεως τῆς ὁδοῦ, προσέτι καὶ ἔμμετρόν τι ἡθικὸν παράγγελμα, πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ. Ἦν δ' ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἑρμου γενειῶσα,

ὡς ἀρχαιότητα περὶ σταῖο ὁ Ἑρμῆς, μάλιστα ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ πολλάκις ἦν ἡ στήλη τρικέφαλος ἢ καὶ τετρακέφαλος, ὅτε ἴστατο ἐπὶ διασταυρώσεως ὁδῶν· καὶ προσέτι εἶχεν ἐν τῷ μέσῳ συνήθως ἔμβλημα φαλλοῦ, ἐπ' αὐτῆς δ' ἡ γλυπτική παράστασις κατήρχετο μόνον μέχρι τῶν ὤμων, ἐφ' ὧν ἐνίοτε ἦν καὶ ἐπίβλημα ἐπερριμμένον. Μετὰ ταῦτα ἤρχισαν κατασκευαζόμεναι, μέχρι καὶ ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, καὶ ἄλλων θεῶν, προσέτι καὶ ἀνθρώπων ὅμοιαι παραστάσεις, ἐκταθεῖσαι πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος κυρίως ἐξ Ἀθηνῶν, ἐνθα συχνότατα, καὶ ἐν ταῖς στοαῖς καὶ πρὸ τῶν οἰκιῶν παμπληθεῖς ὑπῆρχον τοιαῦται στήλαι· μία δὲ τῶν μεγάλων στοῶν τῆς πόλεως «στοὰ τῶν Ἑρμῶν» ἢ «οἱ Ἑρμαῖ» ἐλέγετο, καὶ ἦν ἴσως αὕτη ἡ περιέχουσα τοὺς ἀνευρεθέντας Ἑρμᾶς, ὧν τὸ ἔμπροσθεν ἔστιν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄγαλμα, προσέχον πρὸ τῆς ὀπισθεν αὐτοῦ τετραγώνου στήλης. Ἦν δὲ τόσον συνεχῆς ἐν Ἀθήναις ἡ ἐργασία τῶν Ἑρμῶν, ὥστε ἐπεκράτησεν ἐκεῖ οἱ γλύπται νὰ λέγωνται Ἑρμογλύφαι.

Ἑρμεία. Ὡς αἱ παρόδοι· στήλαι ἀφιερῶντο τῷ Ἑρμῇ, οὕτω καὶ οἱ σωροὶ τῶν λίθων, οἱ ἐκ τῆς καθάρσεως τῶν ὁδῶν προερχόμενοι ἢ πρὸς ἐπίστρωσιν αὐτῶν συγκομιζόμενοι, ὠνομάζοντο Ἑρμεία, καὶ ἦσαν «λιθολογέως Ἑρμείο ἰδρύσεις» (Ἀνθολ. Παλ. ΣΤ, 253).

Ἑρμαρχος, ἐκ Μιτυλήνης, μαθητῆς τοῦ Ἐπικούρου, καὶ διαδεχθεὶς αὐτὸν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς σχολῆς του. Τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μνημονεύει Διογ. ὁ Λαέρτιος (I, 25)· μίαν δ' ἐπιστολὴν τοῦ Ἐπικούρου πρὸς αὐτὸν εἶδεν ὁ Κικέρων (Fin. II, 30).

Ἑρμαφρόδιτος, υἱὸς τοῦ Ἑρμού καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἐνῶν ἐν ἑαυτῷ τὰ δύο γένη, ἴσω· κατὰ μῦθον ἐξ Ἀσίας προελθόντα. Ὁ Ὀβίδιος (ἴσως κατ' ἰδίαν ἐπίνοιαν, Met. IV, 285) διηγεῖται ὅτι ὑπὸ Νυμφῶν ἐπὶ τῆς Ἰδῆς ἀνατραφεῖς, ἐν Καρίᾳ ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς νύμφης τῆς πηγῆς Σαλματιδος, ἐν ἣ

ἐλούετο, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀντηγάπα. Οἱ θεοὶ δ' εὖσπλαγχνισθέντες αὐτῇ, ὅτι ἤνωσαν τὰ δύο σώματά των οὕτως, ὥστε ἀπετέλεσαν ἓν.

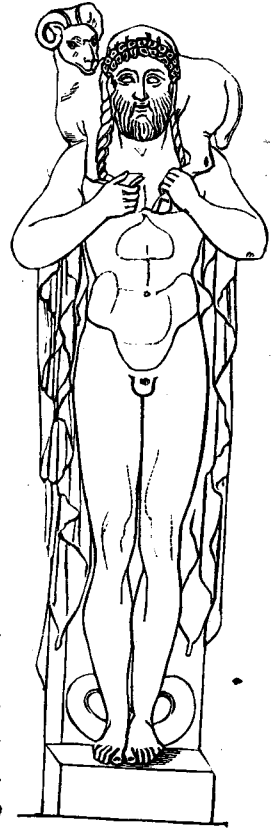
Ἑρμείας, 1) ἀγνώστου ἐποχῆς. Ὁ Ἀθηναῖος διετήρησε (15, 563 d) πέντε χωλιάμβους αὐτοῦ, χλευάζοντας τῶν Στωϊκῶν τὴν ὑποτιθεμένην ἐγκράτειαν. — 2) ὁ Ἀταρνεύς. Ἰδ. Ἀριστοτοτέλης.

Ἑρμῆς (καὶ Ἑρμείας παρὰ ποιηταῖς), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας, θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, γεννηθεὶς εἰς Κυλλήνην, τὸ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας. Νεογέννητος, ἀέρχεται εἰς Πιερίαν καὶ κλέπτει 50 βόας ἐκ

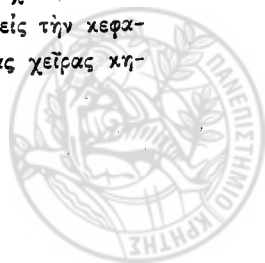
τῆς ἀγέλης τῶν θεῶν ἦν ἐποίμαινεν ὁ Ἀπόλλων. Κρύψας αὐτοὺς εἰς σπήλαιον ἐν Πύλῳ, ἐπιστρέφει κρυφίως εἰς τὰ σπάργανά του· δι' ὃ καὶ ὡς θεὸς τῆς κλεπτοσύνης ἐθεωρεῖτο. Ἄλλ' ὁ Ἀπόλλων, διὰ τῆς μαντικῆς, τὸν ἀνακαλύπτει καὶ τὸν ἐνάγει πρὸ τοῦ Διὸς· ἀκούσας ὁ μὴ αὐτοῦ παίζοντος τὴν λύραν ἦν ἐπινοήσας κατεσκεύασεν ἐκ χελώνης, τὸν συγχωρεῖ, καὶ τῷ χαρίζει τοὺς βόας.

Ὁ δὲ Ζεὺς τὸν κατέστησε κήρυκα

τῶν θεῶν, καὶ καταβιβάζοντα τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἄδην (Ὀμ. Ἰμν. Ἑρμ.), δι' ὃ καὶ παριστᾶται συνήθως ὡς νέος πτερωτὸν ἔχων πέτασον καὶ πτερωτὰ πόδια, ἢ πτερὰ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας, καὶ εἰς τὰς χεῖρας κή-

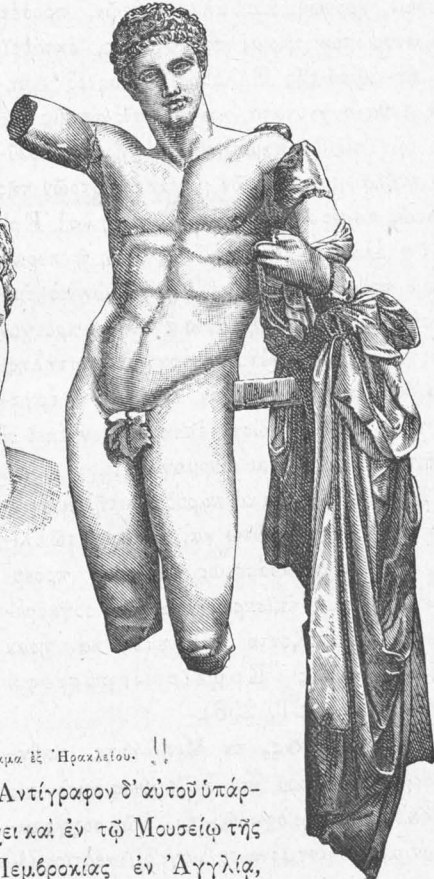
Ἐν Μουσειῷ ἐν Περβόρῳ

ρύκειον, ῥάβδον περιτυλιγμένην δι' ὄφρων, ἀντὶ τῶν ταινιῶν, ὡς αἱ τῶν κηρύκων. Ἦν δ' ἐν γένει ὁ ἀνώτατος καὶ ἐπιδειξιώτατος ἐκτελεστής τῶν θεῶν βουλῶν (διάκτωρ, ἐκ τοῦ διάγω). Ἐπειδὴ δὲ, διαταγῇ τοῦ Διὸς, ἐφόρευσε τὸν τὴν Ἴω φυλάττοντα Ἄργον, εἶχε καὶ τὸ ἐπίθετον Ἄργειφόντης. Ἄλλως δ' ἐπεκαλεῖτο καὶ ψυχαγωγὸς ἢ ψυχοπομπός· καθ' ὃ δὲ θεῖος διάκονος

λους (Παυσ. Ε, 17). Ἄλλοτε ἔχει, ὡς ἐμπολαῖος, βαλάντιον εἰς τὴν χεῖρα. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, καὶ μάλιστα ἐν Ἄρκαδιᾳ, παριστᾶτο, οὐχὶ ὡς νεανίας, ἀλλ' ὡς ἀνὴρ εὖρωστος, πώγωνα φέρων, οἷος ἦν τοῦ Καλάμιδος ὁ κρισφόρος ἐν Τανάγρα, οὕτω κληθεὶς καὶ παριστώμενος, διότι ἔσωσε τὴν πόλιν ἐκείνην ἀπὸ λοιμοῦ, περιφέρων κριὸν εἰς τοὺς ὄμους του (Παυσ. Ζ, 26).

καὶ διαρκῶς φερόμενος ἀνά τὰς ὁδοὺς, ἄρα προστάτης αὐτῶν, ἐλέγετο ἐνόδιος, ἢ γεμόνιος, καὶ αὐτῷ ἦσαν ἀνατεθειμένοι οἱ ὁδοδείκται κίονες (ἴδ. Ἑρμαῖ), καὶ Ἑρμαῖα ἐλέγοντο τὰ κατὰ τὰς ὁδοὺς εὐρισκόμενα ἀδέσποτα πράγματα· ἦν δ' αὐτὸς καὶ τοῦ ἐμπορίου ὁ ἀνώτατος θεὸς, φέρων τὸ ἐπίθετον Ἑμπολαῖος. Ὡς ἐπιδείξιος περὶ τοὺς λόγους ἐλέγετο καὶ λόγιος, καὶ ἀποδίδεται αὐτῷ ἢ ἐφεύρεσις τῶν γραμμάτων καὶ ἀριθμῶν, τῶν τελετῶν, τῆς σύριγγος, καὶ ἢ εὐρεσις τῆς ἐλαίας. Προϊστάτο δὲ καὶ τῆς γυμναστικῆς ὡς ἐναγώνιος. Ὡς δ' ἐν γένει τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχίαν

Χαλκῶν ἄγαλμα ἐξ Ἡρακλείου. !!

παρέχων καὶ δῶρα, ἐπιλέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ διαφόρως· χαριτοδότης, δοτήρ ἑάων, ἐριούνιος, ἀκάκηκτα. Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἐκάστου μηνὸς ἐπανηγυρίζοντο τὰ Ἑρμαῖα, θυσίαι ἐφ' αἷς ἐθύοντο τῷ Ἑρμῇ ἀρνία, αἰγίδια, χοιρίδια, καὶ τῷ προσεφέροντο αἱ γλῶσσαι αὐτῶν, καὶ προσέτι πλακοῦντες, μέλι, σῦκα ξηρὰ καὶ λιθανωτός. Ἐνίοτε παριστᾶ αὐτὸν ἢ τέχνη καὶ ἄπτερον, φέροντα δ' εἰς τὴν ἀγκάλην τὸν Βάκχον ὃν ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ἄμικ γεννηθέντα, ὡς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνευρεθὲν ἄγαλμα τοῦ Πραξιτέ-

Ἀντίγραφον δ' αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Περμβροκίας ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ εὐρέθη καὶ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἑρμοῦσιανάξ, Κολοσώνιος, ἐλεγειακὸς ποιητὴς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. Τοῦ ποιήματος αὐτοῦ, τοῦ ἐπιγραφομένου Λεόντιον, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐρωμένης του εἰς ἣν τὸ ἄφιερσθ', διετήρησεν ὁ Ἀθήκιος (ΠΓ, 597) στίχος 98 ἐκ τοῦ τρίτου καὶ τελευταίου βιβλίου· ἀλλὰ τὸ κείμενον, λίαν παρεφθαρμένον, ἀποβαίνει πολλαχῶς δυσνόητον. Περι-

στρέφεται δ' εἰς ἔρωτας ποιητῶν καὶ φιλοσόφων, καὶ ὑποδεικνύει εὐχερείαν τινα περὶ τὴν εὐρεσιν, καὶ γλῶσσαν ρέουσαν, ἐνίοτε ὁμως ἐπιτετηθευμένην.

Ἑρμιόνη. 1) Ἐπιθετον τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν Συρακούσαις. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, δευτέρα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἰς γάμον τῷ Νεοπτολέμῳ (Ὁμ. Ὀδ. Δ, 4). Κατὰ μύθους μεταγενεστέτους εἶχε μνηστευθῆ, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, τῷ Ὁρέστῃ, ὅστις ζητήσας αὐτὴν παρὰ τοῦ Νεοπτολέμου καὶ ἀποκρουσθεὶς, ἐφόνευσεν αὐτὸν διὰ τῶν Δελφῶν, καὶ ἀπήγαγε τὴν Ἑρμιόνην ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Πηλέως (Εὐριπ. Ἀνδρομ. 840). Παρὰ Βιργιλίῳ δὲ (Æ, III, 327) ἡ διήγησις ἐστὶν ὀλίγον ἠλλοιωμένη. Ἐκ τοῦ Ὁρέστου δ' ἔσχεν υἱὸν τὸν Τισαμένον (Παυσ. Α, 33, 7. Β, 18, 6). — 3) Πόλις ἐν τῇ Ἑρμιονίδι τῆς Ἀργολίδος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμιονίου κόλπου. Οἱ πλεῖστοι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν Δρύοπες. Ἀπετέλεσε μέρος τοῦ Ἀχαιικοῦ δεσμοῦ (Πολβ. Β. 14). Ὁ Πausanias (Β, 34) μνημονεύει ἐν αὐτῇ τοῦ ναοῦ τῆς Χθονίας Δήμητρος, ἐπὶ τοῦ ὄρους Πρωῶν, καὶ παρ' αὐτῷ χάσματα δι' οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἀνεκόμισε τὸν Κέρβερον ἐκ τοῦ Ἄδου (Στρβ. Η, 373).

Ἑρμιππος, 1) Λύσιδος Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας. Κατὰ Σουίδαν ἔγραψε 40 κωμωδίας, 9 δ' ἐξ αὐτῶν εἰσι γνωσταὶ κατὰ διασωθέντας τίτλους ἢ ἀποσπάσματα, ἄριστα ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς γλώσσης καὶ στιχουργίας. Εἶχον δὲ τάσιν πολιτικὴν, κατὰ τοῦ Περικλέους καὶ τῆς Ἀσπασίας, ἀλλὰ καθήπτοντο καὶ τοῦ Ὑπερόλου. Λέγεται δὲ γράψας καὶ παρωδίας (τοὺς μορφοφόρους) καὶ ἰάμβους κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἀρχιλόχου. — 2) συνήθως ὁ Συμρναῖος ἢ ὁ περιπατητικὸς καλούμενος, περὶ τὰ 220 π. Χ. ὁπαδὸς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Καλλιμάχου, ἔγραψε σύγγραμμα ὃ ἐπέγραψε βίοι, τοὺς τῶν 7 σοφῶν, τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἄλλων φιλοσόφων. Ἐσώθησαν

δ' αὐτοῦ ἄσημα μόνον μικρὰ ἀποσπάσματα. — 3) ἐκ Βηρυτοῦ, μαθητὴς τοῦ Φίλωνος, ἔγραψεν ἀστρονομικὰ, πιθανῶς ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Τραϊανοῦ.

Ἑρμογένης, ἐκ Ταρσοῦ, 15έτης, ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου ἐνεφανίσθη ἐν Ῥώμῃ ὡς ῥήτωρ, πρὸς γενικὸν θαυμασμόν· ἀλλὰ 24έτης παρεφρόνησεν, ἀπέθανεν ὁμως γέρον. Ὑπάρχουσι δ' αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα «τέχνη ῥητορικὴ», πέντε συγγράμματα, α') περὶ στάσεων, ὃ ἔγραψε 18έτης, περὶ τῶν κυριωτέρων ἀφορμῶν τῶν συγκρούσεων εἰς τὰς πολιτικὰς στάσεις· β') περὶ εὐρέσεων, ἦτοι τρόπου τῆς συντάξεως δημηγοριῶν· γ') περὶ ἰδεῶν, ἦτοι περὶ ῥητορικῶν τρόπων καὶ σχημάτων, μετὰ παραδειγμάτων ἐκ ῥητόρων, ποιητῶν καὶ φιλοσόφων· δ') περὶ μεθόδου δεινότητος, ἦτοι περὶ τῆς καταλλήλου ἐφαρμογῆς τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ συγγράμματι· ε') προγυμνάσματα. — 3) Ε'. Τιγέλιος, μουσικὸς ἐπὶ Αὐγούστου, θετὸς υἱὸς τοῦ ψάλτου Τιγελίου ἐκ Σαρδηνίας, ἀντίπαλος τοῦ Ὀρατίου.

Ἑρμογλύφος, ἴδ. Πλαστικὴ.

Ἑρμόδωρος, 1) Σαλαμίνιος, περὶ τὰ τέλη τοῦ 6' αἰῶνος π. Χ. ἠχοδόμησεν ἐν Ῥώμῃ ναὸν τοῦ Ἄρεως καὶ ἄλλα. — 2) Ἐφέσιος, ἐκ τῆς πατρίδος του ἐκβληθεὶς, συνέδραμεν ἐν Ῥώμῃ τὴν δεκανδρίαν εἰς σύνταξιν τῆς νομοθεσίας αὐτῆς, δι' ὃ καί ἐτιμήθη δι' ἀνδριάντος.

Ἑρμοκράτης, υἱὸς Ἑρμωνος, Συρακούσιος, στρατηγὸς διαπρέπων καὶ πατριωτικὸς, ἐματαιώσε τὴν πρώτην προσβολὴν τῶν Ἀθηναίων οὓς εἶχον ἐπικαλεσθῆ οἱ Λεοντῖνοι, διὰ κοινῆς εἰρήνης συνδέσας τὰς σικελικὰς πόλεις ἐν Γέλα, κατὰ τὸ 424 π. Χ. Ἐπελθόντων δ' ἐκ νέου τῶν Ἀθηναίων προσκλήσει τῶν Σεγεσταίων, προέτραψε τοὺς Συρακούσιους εἰς ἀντίστασιν, ἀλλ' ἀντέκρουσεν αὐτὸν ὁ δημαγωγὸς Ἀθηναγόρας, καὶ μόνον εἰσηκούσθη ὅτε ὁ κίνδυνος ἐπεκρέματο, καὶ στρατηγὸς αἰρεθεὶς, ἐζήτησε τὴν βοήθειαν

τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Κορίνθου, καὶ μετὰ στόλου ἐκπλεύσας τῷ 412, διεκρίθη ἐν πολ- λαῖς μάχαις, ἀλλὰ τῷ 410, ὑπὸ τοῦ Διο- κλέους ὡς ἀριστοκράτης κατηγορηθεὶς, ἐξω- ρίσθη. Ἐν τῇ ἐξορίᾳ δ' ἐστρατολόγησε κατὰ τῶν Καρχηδονίων, καὶ οὕτω τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ κερδήσας, ἀνέτρεψε μὲν τὸν Διοκλέα, ἀλλὰ δὲν ἀνεκλήθη, καὶ μετὰ 3000 ἀνδρῶν ἐπανελθὼν, εἰσήλασεν ἀπερισκέπτως μετὰ μι- κρᾶς φρουρᾶς εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐθανατώθη. Ἡ δὲ θυγάτηρ του ἐνυμφεῦθη Διονύσιον τὸν πρεσβύτερον, οὗ ὁ πατήρ ἐπίσης Ἑρμοκρά- τῆς ἐκαλεῖτο (Θουκ. Γ, 58.—ΣΤ, 32, 72. Ζ, 43. 73. Η, 85.—Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 27.—Διόδ. 15, 63. 75.—Πλούτ. Νικ. 21. 26).

Ἑρμοκοπίδααι, ἴδ. Ἀλκιβιάδης, Εὐβουλίδης.

Ἑρμος, ποταμὸς πηγάζων ἐκ τοῦ Δινδύμου ὄρους τῆς Φρυγίας, ῥέει διὰ τῆς Λυδίας, δεχόμενος ὑπὸ τὰς Σάρδεις τὸν Πα- κτωλὸν, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν ἐξ αὐτοῦ κλη- θέντα Ἑρμαῖκον κόλπον τῆς Σμύρνης (Ἡρδ. Α, 80.—Στράβ. ΙΒ, 554. ΙΓ, 592. 595).

Ἑρμούπολις, 1) ἡ μικρὰ, πόλις τῆς Αἰγύπτου, Ν. τῆς Ἀλεξανδρείας.—2) ἡ μεγάλη, ἐπὶ νήσου τοῦ Νεῖλου, εἰς τὸ νότιον ὄριον τῆς Αἰγύπτου. Παρ' αὐτῇ ἐφο- ρολογοῦντο τὰ ἐκ τῆς Ἄνω Αἰγύπτου προερ- χόμενα πλοῖα (Στράβ. ΙΖ, 802. 813).

Ἑρση, ἴδ. Κέκρωψ.

Ἑρούθεια, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἑρυθρὰ θάλασσα, καθ' Ἡρόδοτον (Β, 153) ἡ μεταξὺ Ἰνδικῆς, Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς, ὡς καὶ τοῦ Ἀρριανοῦ ὁ «περί- πλους τῆς Ἑρυθρᾶς θαλάσσης» φαί- νεται ἐπίσης ἀνιτιτόμενος. Ὁ δ' Ἀγαθήμερος ἐν Πτολεμαίῳ περιορίζει αὐτὴν εἰς τὴν γνω- στὴν αὐτῆς ἔκτασιν.

Ἑρυθραὶ ἢ Ἑρύθραι, 1) Βοιω- τικὴ πόλις παρὰ τὸ πεδίων τῆς μάχης τῶν Πλαταιῶν (Ἡρδ. Θ, 15. 19), ἔρημος ἐπὶ Πausanίου, γνωστὴ δὲ τῷ Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 499).—2) Ἡ μία τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων,

ἐκ τῆς Βοιωτικῆς ἀποικοισθεῖσα ἐπὶ ἀκρωτη- ρίου ἀπέναντι τῆς Χίου. Τὴν κατέλαβε δ' ὁ

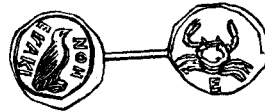

Κοδρίδης Κνωπός, ἐξ οὗ καὶ Κνωπόπολις ἐπωνομάσθη (Ἡρδ. Α, 142. Στράβ. ΙΔ, 644). Ἐῖχε 2 ἀρχαιοτάτους ναοὺς, τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἡρακλέους.—3) Παραλία πόλις τῶν Ὀζωλῶν Λοκρῶν, Α τῆς Ναυπάκτου.

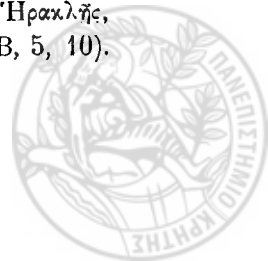
Ἑρυκίνα, ἴδ. Ἀφροδίτη. Ἑρυξ.

Ἑρούμανθος, 1) Ὀρος. ἴδ. Ἀρ- καδία. Ἀχαΐα.—2) Ποταμὸς. ἴδ. Ἀλ- φειός.

Ἑρουξ, 1) Ὀρος μεμονωμένον ἐν Σι- κελίᾳ παρὰ τὰ Δρέπανα. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἦν ὁ ἀρχαῖος καὶ πλούσιος ναὸς τῆς Ἑρυκίνης Ἀφροδίτης, ἴσως κατ' ἀρχὰς κτίσμα Φοινικικόν. Εἰς τὴν κλιτὸν τοῦ ὄρους ὑπῆρχε καὶ ὁμώνυμος πόλις, καταληφθεῖσα

ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ Πύρρου, καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου φοινικικοῦ πολέμου ὑπ' αὐτῶν καταστραφεῖσα, ὅτε οἱ κάτοικοι μετώκησαν εἰς Δρέπανα (Ἡρδ. Δ, 45.—Θουκ. ΣΤ, 2.—Διόδ. Δ, 83.—Στράβ. ΣΤ, 272).—2) Ὦτις τῆς (Ἑρυκίνης) Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ποσει- δῶνος, ἢ τοῦ Ἀθηναίου Βούτου, ὅστις, μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν πλέων καὶ ὑπὸ τοῦ ἄσμα- τος τῶν Σειρήνων ἐλκυσθεὶς, ἐρέφθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἐσώθη ὑπὸ τῆς Ἀφρο- δίτης καὶ ἐκομίσθη εἰς τὸ Λιλύβαιον. Ὁ δ' Ἑρουξ ἐβασίλευσε τῶν Ἑλύμων ἐν Σικελίᾳ, ἐνθα ἦν τὸ ὁμώνυμον αὐτοῦ ὄρος, καὶ ἦν ἰσχυρώ- τατος πύκτης ἀφαιρέσας δὲ ἓνα ἐκ τῶν βοῶν τοῦ Γηρυῦνου, οὗς εἶχε καταλάβει ὁ Ἡρακλῆς, ἐφρονεῦθη ὑπὸ τούτου (Ἀπολλοδ. Β, 5, 10).

Ἔρουξιμαχος, υἱὸς Ἀκουμένου, ἐπίσημος ἰατρός ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Ἰππίου. Ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ Πλάτωνος (σ. 186) ἐκτίθησι καὶ αὐτὸς τὰς περὶ τοῦ ἔρωτος ἰδέας του.

Ἔρουσίχθων, 1) Θεσσαλὸς, υἱὸς Γριόπα, βεβήλως δενδροτομήσας τὸ ἄλσος τῆς Δήμητρος πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ μεγάρου του, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αἰώνιαν βουλιμίαν καταδικασθεὶς (ἴδ. Μήστρα). — 2) Υἱὸς τοῦ Κέρκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἐκόμισεν ἐκ Δήλου εἰς Ἀθήνας τῆς Εἰλειθυίας τὸ ἄγαλμα. Ἀπέθανεν ἄτεκνος πρὸ τοῦ πατρὸς του (Παυσ. Α, 2, 6. 18, 5. — Ἀπολλδ. Γ, 14, 2).

Ἔρχία, δῆμος Ἀττικῆς, πατρὶς τοῦ Ξενοφῶντος.

Ἔρωσ, ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης, δὲν μνημονεύεται εἰς τὰ ὀμηρικὰ ἔπη· ὁ δὲ Ἡσίοδος

δύναμιν, τὴν ἀποτελοῦσάν τὴν ἁρμονίαν τῆς πλάσεως. Εἰς τοῦτον δὲ τὸν ἀρχαῖον Ἔρωτα ἐτέλουν οἱ Θεοσιεῖς κατὰ πενταστηρίδα τὰ Ἐρώτια ἢ ἔρωτίδαι. Ὁ δὲ θεὸς ὁ ἐπὶ τῆς τῶν δύο φύλων πρὸς ἀλληλα ἀγάπης γενικῶς μὲν ἐγνωρίζετο ὡς υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεως, κατ' ἄλλους δὲ μύθους τοῦ Διὸς, τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Ἰριδος καὶ τοῦ Ζεφύρου, ἢ ἀγνώστου πατρὸς, ἢ καὶ ἀγνώστων γονέων. Συνέδεε δὲ πολλάκις καὶ ἄνδρας πρὸς ἀλλήλους διὰ θερμότητος φιλίας, δ' ὁ καὶ αἱ Ἀθηναίαι ὡς σωτήρᾳ των τὸν ἐτίμων ἕνεκα τῶν φιλικῶν δεσμῶν τοῦ Ἄρμεδίου πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα. Παριστάτο δ' ὑπὸ τῆς τέχνης κατ' ἀρχὰς, καὶ ἐπὶ Πραξιτέλους ἔτι, ὡς χαριέστατος πρόσηρος νεανίας· μετέπειτα δὲ, ὡς ὠραῖον καὶ πονηρὸν ὑπόπτερον παιδίον, φέρον τόξον καὶ

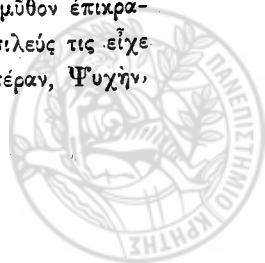
Βορβονικοῦ Μουσίου.

(Θεογ. 120), καταριθμῶν αὐτὸν, καθ' ὃ πλάσθεντα ἀμέσως, μετὰ τὸ Χάος, [μετὰ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ταρτάρου, ἐγνοεῖ τὴν ἑλκτικὴν

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀπέναντι.

βέλη ἐντὸς φαρέτρας ἢ καὶ δᾶδα ἐνίοτε. Τῷ ἀποδίδοται δὲ καὶ ἀδελφός, ὁ Ἀντέρως. Ἡ ψυχὴ, ἧς ὁ Ἔρωσ κρατεῖ καὶ ἦν βασιανίζει, πολλάκις παριστάται ὡς ψυχὴ (τὸ περωτὸν ἔντομον, πεταλούδα) πτερυγίζον ὑπὲρ τὴν δᾶδα αὐτοῦ, ἄλλοτε δ' ὡς νέα κόρη ἔχουσα ψυχῆς πτερά. Ὁ Ἀπουλήγιος δὲ, ἐν ταῖς μεταμορφώσεσιν αὐτοῦ, ἔπλασε μῦθον ἐπιπρασθήσαντα ἔκτοτε, καθ' ὃν βασιλεύς τις εἶχε τρεῖς θυγατέρας, ὧν τὴν νεωτέραν, Ψυχὴν,

ἠγάπησεν ὁ Ἐρως, ἀλλὰ δὲν τῇ ἐπέτρεψε ποτὲ νὰ τὸν ἰδῇ. Προτραπέυσα δ' αὐτὴ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς, ἀνῆψε τὸν λύχον ἐν ᾧ ἐκοιμάτο ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐνῶ τὸν ἐβλέπε, σταγῶν τοῦ θερμοῦ ἐλαίου τὸν ἐξύπνησε, καὶ εὐθὺς ἀπέπτυη καὶ τὴν ἐγκατέλιπε, μέχρις οὗ αἱ μακρὰί βράσνοι τῆς τὸν ἐξιλέωσαν καὶ ἐπέστρεψε. Μετὰ τοῦ Ἐρωτος παριστῶνται πολλάκις καὶ ὁ Πόθος, ὁ Ἴμερος, ἡ Πειθῶ, αἱ Χάριτες, αἱ Μοῦσαι, ἡ Τύχη.

Ἐρωτιανός, Γραμματικὸς τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, ἔγραψε «Τῶν παρ' Ἰπποκράτει λέξεων συναγωγὴν», σωζόμενον, εἰ καὶ οὐχὶ ἐντελῶς κατὰ τὴν πρωτότυπον αὐτοῦ σύνταξιν.

Ἐρωτίδια, ἴδ. Ἐρως.

Ἐσθής. Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἔνδυσις, περιλαμβάνει δύο κατηγορίας, τὴν τῶν ἐνδυμάτων καὶ τὴν τῶν ἐπιβλημάτων ἢ περιβλημάτων, — Α. Τὸ κυρίως

ἔνδυμα ἦν ὁ χιτῶν, ὁ μὲν δωρικὸς βραχὺς καὶ ἄνευ χειρῶν, ὁ δ' Ἴωνικὸς, δὲν οἱ Ἀθηναῖοι ἔφερον μέχρι τῶν Πελοποννησιακῶν, μακρότερος, καὶ ὁ μὲν τῶν ἐλευθέρων καὶ τῶν ἀνωτέρων

τάξεω ἀμφιμάσχαλος, ἦτοι ἔχων δύο ὀπὰς διὰ τοὺς βραχίονας ἢ καὶ βραχειάς χειρῖδας, ὁ δὲ τῶν δούλων καὶ ἀποχειροβιῶτων ἐτερομάσχαλος, καὶ ἐξωμῖς λεγόμενος, ὀπὴν ἔχων μόνον διὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, τοῦ δεξιοῦ, ὡς καὶ τοῦ στήθους, μένοντος ἐλευθέρου διὰ τὴν ἐργασίαν. Ἐν Ἀθήναις δ' οἱ παῖδες, μέχρι τοῦ 12 ἔτους, ἦσαν μονοχιτῶνες, ἦτοι οὐδὲν ἄλλο ἔφερον ἢ τὸν χιτῶνα, ἐν ᾧ ἀχιτῶν ἐλέγετο ὁ μὴ φέρων παντελῶς χιτῶνα, ἀλλὰ μόνον περίβλημα. — Καὶ αἱ γυναῖκες δ' ὅμοιον ἔφερον χιτῶνα βραχὺν ἐν Σπάρτῃ, ὑπὲρ τοὺς ὤμους συμπορούμενον, κατὰ τὸ ἕτερον δὲ τῶν πλευρῶν μόνον μέ-

χρι τῆς ὀσφύος συνεραμμένον, κατωτέρω δὲ ἐπίσης διὰ πορπῶν συνεχόμενον· ἐν δ' Ἴωνία καὶ Ἀθήναις μακρὸν, οὐ μόνον μέχρι τῶν ποδῶν, ποδῆρη, ἀλλὰ καὶ ἐπικειναὲν πυκναῖς πτυχαῖς κατιόντα, καὶ εἴτε χειριδῶν, εἴτε ὑπὲρ τοὺς ὤμους πορούμενον. Πάντες δὲ, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἔφερον ὑπὲρ τὸν χιτῶνα, καὶ περὶ τὴν ὀσφὺν ζώνην, ζώνιον ἢ στρόφιον, οὐ διάφορος ἦν ἡ μί-

Ἀνάγλ. ἐκ Μουσ. τῶν Παρισίων.

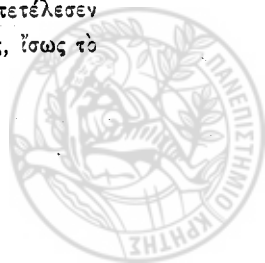
Ἐκ Ποσειδωνίας.

τρα (ταινία, ἀπὸ δεσμός ἢ στηθοδεδίμη), ἣν ἔφερον ἐνίοτε ἐν χρῶ αἱ γυναῖκες,

Ταχυγραφία ἐκ Πομπηίας.

εἰς περιστολὴν τῶν στηθῶν. Ὑπὲρ τὰς ζώνας δὲ ταύτας ἀνεῖλκον αἱ γυναῖκες τὸν μακρὸν χιτῶνα ἵνα μὴ σύρηται κατὰ γῆς, καὶ ἀπετέλουσαν τὸν λεγόμενον κόλπον, πίπτοντα εἰς γραφικωτάτας πτυχάς. Φαίνεται δ' ὅτι αὐτὸς ἐλέγετο καὶ διπλοῖς· ἢ πιθανώτερον διπλοῖς ἦν τὸ ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ χιτῶνος ὑπὲρ τὴν ζώνην ριπτόμενον· μετὰ ταῦτα δὲ, χωρισθεῖσα ἡ διπλοῖς, ἀπετέλεσεν ἴδιον, κομψὸν μέρος τῆς ἐνδυμασίας, ἴσως τὸ

καὶ ἀμπεχόνην λεγόμενον. — Β. Ἐπιβλημα ἢ περιβλημα ἦν τὸ ἱμάτιον, ὅμοιον δι' ἀμφοτέρα τὰ φύλα, τετράγωνον καὶ ἐπίμηκες, εἰς ὃ πολλάκις ἐνετύλισσον ὅλον τὸ σῶμα, καὶ τὰς χεῖρας προσέτι, διότι κόσμιον ἦν « τὰς χεῖρας ἐν τὸς ἔχειν. » Τοῦτο ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὤμον ῥιπτόμενον, ἐκρατεῖτο ἐκεῖ διὰ τῆς χειρὸς, καὶ ἀπὸ τῶν νώτων ἐσύρετο ὑπὲρ ἢ ὑπὸ τὴν δεξιὰν μάλην, ὅθεν πάλιν ὑπὲρ τὸ στήθος ἐρρίπτετο εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤμον, καὶ τοῦτο ἐλέγετο « ἐπὶ δεξιὰ ἀμφιβάλλασθαί. » Κατήρχετο δὲ τὸ ἱμά-

Χαλκοῦν ἀγαλμάτιον.

τιον, καὶ τοῦτο ἐλέγετο « ἐπὶ δεξιὰ ἀμφιβάλλασθαί. » Κατήρχετο δὲ τὸ ἱμά-

Ἄνδρὸς ἀρχαίου.

Γυναῖκ. ἀγαλμ. ἐξ Ἀθηνῶν.

τιον τοῦλάχιστον μέχρι τῶν γονάτων, καὶ βραχύτερον ἐθεωρεῖτο ἄκοσμον· κατὰ δὲ τὰ ἄκρα εἶχε πολλαχοῦ βάρη τινὰ μικρὰ, ἵνα μὴ εὐκόλως μετακινήται· καὶ ἐκτοπίζηται. Οἱ ἐφηβοὶ ἐν Ἀθήναις ἔφερον ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τὴν στενωτέραν, ἀλλ' ἐπίσης ἐπι-

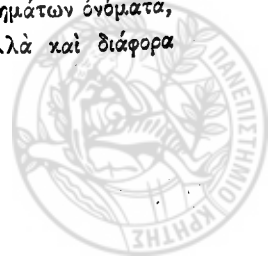
μήκη χλαῖναν ἢ χλαμύδα, ἣν ἐπόρπουσαν εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤμον ἢ ὑπὲρ τὸ στήθος, καί, ἐπειδὴ προήλθεν ἐκ Θεσσαλίας, τὰ κρεμνάμενα αὐτῆς ἄκρα ἐλέγοντο Θεσσαλικά πτερὰ ἢ πτέρυγες. Ἦν δ' αὐτὴ τὸ

σύνθηδες ἱμάτιον τῶν ἰππέων, τῶν ὀδοιπόρων καὶ τῶν στρατιωτῶν. Το δὲ μακρότερον, καὶ ἐξ Ἀσίας μᾶλλον προελθὼν ἐπίβλημα, ἐλέγετο μανδύας, μανδύη, μανδύς (ὁ τῶν Ἀσιανῶν Κάνδυς). Ἐν Σπάρτῃ δὲ, καὶ οἱ λακωνίζοντες ἔφερον βραχείας ἀναβολὰς, αἰτινες καὶ τρίβωνες ἐλέγοντο ἢ τριβώνια. — Τὰ ὑφάσματα τῶν Δωριέων ἦσαν ἐξ ἔριου, τῶν Ἰώνων λιναῖα. Αἱ γυναῖ-

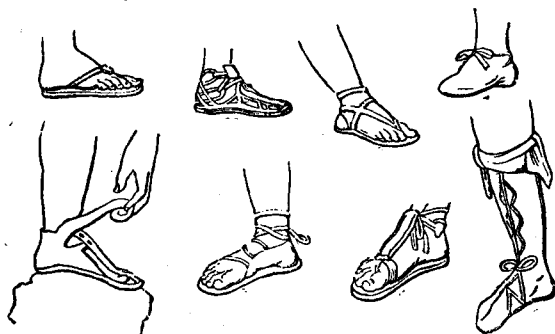
Φακίων Μουσ. Νεαπόλ.

κες δὲ μετεχειρίζοντο καὶ Βύσσινα (Ἴσως βαμβακερὰ), καὶ τὰ ἐτι λεπτότερα ἀμόργινα. Ἐπὶ τῆς ἐπικοινωνίας δὲ μετὰ τῆς Ἀσίας ἐκομίζοντο διὰ τοῦ ἐμπορίου, οὗ κέντρον ἦν ἡ νῆσος Κῶ, καὶ ἡ βαμβάκινα, σηρικὰ ἢ μετὰ ξινα ὑφάσματα, « εἴματα διαφανῆ ». — Ἦσαν δὲ τὰ ἐνδύματα ποικίλων χρωμάτων, φαῖα, πορφυρὰ, κροκωτὰ, καὶ πολλάκις κατὰστικτα, μάλιστα κατὰ τὰς ὥας καὶ παρυφὰς, ὡς τοῦτο φαίνεται καὶ ἐπὶ πολλῶν σωζομένων ἀγαλμάτων, προσέτι καὶ τὸ ἱμάτιον, ὃ τότε λέγεται ἔγκυκλον, περινήσον, παράπηχυ, καὶ ἐνίοτε ἦν καὶ χρυσωτόν. Αἱ ξυστίδες καὶ αἱ ἐφεστρίδες ἦσαν μᾶλλον τάπητες καὶ καλύμματα ἢ δὲ διφθέρα δερμάτινον ἐνδύμα μάλιστα τῶν ποιμένων, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν. — Εἰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς οἰκίαις ἔβαινον συνήθως ἀνυπόδητοι, καὶ οὐ σπανίως καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, μνημονεύονται ὅμως πλεῖστα ὑπόδημάτων ὀνόματα, καὶ ἡ τέχνη διετήρησε πολλὰ καὶ διάφορα

αὐτῶν σχήματα· ἀλλὰ πῶς ἀντιστοιχοῦσι τὰ μὲν πρὸς τὰ δὲ μένει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄγνωστον. Ἐν γένει ὑπῆρχον τρεῖς κατηγορίαι

(v. Πράσινον ἀκρωτήριον, Capo Verde), εἰς τὸ νότιον πέρασ τοῦ Ἑσσερίου κόλπου, ἐκλαμβάνομενον τότε ὡς τὸ τῆς Ἀφρικῆς νοτιώτατον. Αἱ Ἑσπερίδες νῆσοι τοῦ Στράβωνος (Γ, 150) εἰσὶν αἱ τοῦ Πρασίνου ἀκρωτηρίου.

Ἑστία, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, μία τῶν δώδεκα θεῶν, προστάτις τῆς οἰκίας καὶ τοῦ οἰκιακοῦ βίου, δι' ὃ καὶ οἱ εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας καταφεύγοντες, εἰς τὰς ἑστίας αὐτῶν παρεκάθητο ὡς ἰκέται, καὶ τὴν θεάν ταύτην ἐπεκαλοῦντο καὶ εἰς αὐτὴν ὤρ-

ὑποδήσεων, α', αἱ ἔχουσαι μόνον πέλημα δερμάτινον ἢ ἐκ φελλοῦ, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον εἰς τὸν πόδα προσδεδεμένον διὰ τοῦ λεγομένου ζυγοῦ, ὡς αἱ βλαῦται, τὰ σάνδαλα (1—5) β', αἱ καλύπτουσαι τὸν πόδα ὡς αἱ ἡμέτεραι ἐμβάδες (6.7), τὰ κοῖλα ὑποδήματα,

καὶ γ', αἱ ὡς τὰ ὑποδήματα καλύπτουσαι καὶ μέρος τῆς κνήμης (8), αἱ ἐνδρομίδες. Ὡς δ' ἀνυπόδητοι, οὕτω καὶ ἀσκεπεῖς τὴν κεφαλὴν ἔβαινον συνήθως οἱ Ἕλληνες, πλὴν ἐπὶ ὁδοιποριῶν καὶ εἰς τὸν στρατόν. Τὸ κοινὸν ὄνομα τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἦν πῖλος καὶ κυνῆ. Ὁ πέτασος ἦν Θεσσαλομακεδονικῆς καταγωγῆς, ἔχων, μάλιστα ἡ λεγομένη καυσία, ὀριζόντιον καὶ εὐρὺ τὸ σκιαδίον· ὁ δὲ πῖλος τῶν ναυτῶν καὶ χειρωνακτῶν ἦν ἄνευ σκιαδίου (ἴδ. κόμωσις).

Ἑσπερία, ἴδ. Ἴσπανία, Ἰταλία.

Ἑσπερίδες, ἴδ. Ἄτλας. Ἡρακλῆς.

Ἑσπέρου ἄκρα, εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς τὸ νοτιώτατον σημεῖον μέχρις οὗ ἀφίκνουσιν οἱ ἀρχαῖοι κίζοντο. Ὁ Ὅμηρος, ἴσως κατὰ τύχην, δὲν

ἀναφέρει αὐτὴν ὡς θείαν προσωποποίησιν (Ἡσιόδ. Θεογ. 453. — Ὀμ. Ὑμν. ΚΔ. ΚΘ εἰς Ἑστ. Δ εἰς Ἀφρ. 22 — 32. Ὀδ. Ε, 159. Ρ, 156. Τ, 302. Υ, 131). Ἑπειδὴ δὲ καὶ ἡ πόλις ὡς μεγάλη οἰκογένεια ἐθεωρεῖτο, διὰ τοῦτο εἶχεν ἡ Ἑστία ἴδιον θάλαμον ἐν τῷ πρυτανείῳ, καὶ ἀγάλμα πρὸ τῆς ἐστίας αὐτοῦ, ἔνθα ἄσθεστον ἔκαπε πῦρ, καὶ ἔφερε καὶ τὸ ἐπωνύμιον Πρυτανῆτις. Ἐλάμβανον δ' ἐκεῖθεν πῦρ καὶ διετήρουν αὐτὸ ἐπίσης παρ' ἑαυτοῖς ἄσθεστον οἱ εἰς Ἴδρυσιν ἀποικίας ἀπερχόμενοι. Ἐθύοντο δ' αὐτῇ μονοετείς δαμάλεις, καὶ τῇ ἀφιερῶντο οἱ πρῶτοι καρποὶ καὶ σπονδαὶ ὕδατος, οἴνου καὶ ἐλαίου. Ἐπειδὴ, πλὴν τῶν ἐν τοῖς πρυτανείοις, ἄλλους σχεδὸν δὲν εἶχε ναοὺς, ἦσαν σπάνια καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῆς. Παριστῆτο δὲ νέα, εὐγενεῖς ἔχουσα τοὺς χαρακτηρας καὶ ἀφελεῖς. Τινὲς τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων ἠθέλησαν νὰ ἴδωσιν ἐν αὐτῇ τοῦ παντὸς τὴν ἐστίαν, τὸ κεντρικὸν πῦρ τοῦ κόσμου, συγχέοντες αὐτὴν καὶ μετὰ τῆς Κυβέλης, τῆς Γῆς καὶ τῆς Δήμητρος.

Ἑστιαία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Α τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Ὑμητόν.

Ἑστιαιωτίτις ἢ **Ἰστιαιωτίτις** (Ἰστιαιωτίτις (Ἡρδ. Α, 56), 1) χώρα Θεσσαλικῆ, ὀριζομένη πρὸς Δ ὑπὸ τῆς Ἠπειροῦ, πρὸς Β ὑπὸ τῆς Μακεδονίας. Αἱ κυριώτεραι πόλεις αὐτῆς ἦσαν οἱ Γόμοφοι, φρούριον πρὸς τῇ Ἠπειρῷ, καταστραφὲν ὑπὸ Καίσαρος. Αὐτῆς ΝΑ ἡ Τρίκκη (ν. Τρίκκαλα), ἔχουσα ἀρχαιότατον ναὸν Ἀσκληπιοῦ· τὸ Πελλιμναῖον ἐπὶ τοῦ Πηγαιοῦ· ἡ Μητρόπολις, καὶ ἐν τῷ Ὀμήρῳ ἤδη γνωσταί· Ἰθώμη, κλιμακόεσσα ἐπιλεγομένη ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της· Οἰχαλία, Ὀλοσσῶν, Μυλαί, Φάλανον, κλπ. — 2) Ἐν Εὐβοίᾳ, ἡ χώρα ἢ παρὰ τὴν πόλιν Ἑστιαίαν ἢ Ἰστιαίαν (Ἡρδ. Ζ, 175. Η, 23) καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 537) μνημονευομένη. Ἐκεῖτο εἰς τῆς νήσου τὰ Β, οἱ δ' Ἀθηναῖοι τῷ 445 π. Χ., πέμψαντες ἀποι-

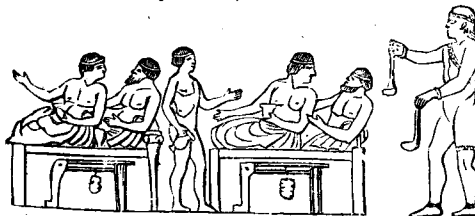
κους εἰς Ὀρεδόν, μετόπισαν ἐκεῖ καὶ αὐτῆς τοὺς κατοίκους.

Ἑστίασις, ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ δεῖπνον ἐπὶ προσκλήσει. Ἀλλ' ἐν γένει ἡ τάξις τῶν γευμάτων διέφερε κατὰ χώρας καὶ γένη. Ἐν Σπάρτῃ εἰς τὰ συσίτια ἐπεκράτει ἄκρα ὀλιγάρκεια, πολυτέλεια δὲ καὶ ἐδεσμάτων ποικιλία ἐν Ἀθήναις, ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν Σικελίᾳ. Τρεῖς ἦσαν γενικῶς αἱ καθ' ἐκάστην ἐστίασις, α) τὸ πρόγευμα, ἀκράτισμα, συνιστάμενον ἐξ ἄρτου, ἐμβαπτομένου εἰς ἄκρατον οἶνον· β) τὸ ἄριστον, πιθανῶς κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ἐκ θερμῶν βρωμάτων συγχείμενον, καὶ γ) τὸ δεῖπνον ἢ δόρπον, ἡ κυριώτερα τῶν ἐστίασεων, πρὸς τὸ ἐσπέρας. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ τρεῖς ἀπαντῶνται ἐπωνυμιαί, ἄριστον, δεῖπνον, δόρπον, ἴσως ὅμως δὴ ἀκριβῶς ταῖς μετέπειτα ἀντιστοιχεῖσαι. Εἰς τὸ δεῖπνον μάλιστα συνεκαλοῦντο συνδαιτυμόνες, εἴτε ἐπὶ οἰκιακῶν ἐορτῶν, γενεθλίῳ, ἀφορμῆς ἀποδημήσεως ἢ ἐπιστροφῆς φίλου, εἴτε ἐπὶ δημοσίων τελετῶν, ὅτε δαῖτες ἐκαλοῦντο οἱ δεῖπνοι, καὶ ἕκαστος ἐλάμβανε τὴν μερίδα του, εἴτε ἐπὶ δεῖπνων ἀποσυμβολῶν (ἐράνων καθ' Ὀμηρον), διδομένων εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ἐνὸς τῶν συνδαιτυμόνων ἢ τινος ἀπελευθέρου. Τὰς προσκλήσεις ἐπεμπε συνήθως ὁ ἐστῶν αὐθημερόν· ἀλλὰ καὶ ἄκλητοι ἢ αὐτόματοι ἦσαν προθύμως πολλάκις δεκτοί, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὁ Σωκράτης φέρει τὸν Ἀριστοδήμον εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ Ἀγάθωνος, φιλικώτατα δεχομένου τὸν ἀπρόσκλητον (Πλάτ. Συμπ. σ. 174, Ε). Ἐνίοτε ὅμως καὶ κατάχρησις ἐγένετο τῆς τοιαύτης φιλοξενίας ὑπὸ τῶν παρασίτων (ἴδ.). ἔργον ἐχόντων νὰ προσέρχωνται εἰς τὰ πλοῦσια δεῖπνα, μάλιστα τῶν νεωτέρων, ὡς γελωτοποιοὶ, ὡς κόλακες ἢ ὡς θεραπευτικοί, δηλαδὴ εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας πρόθυμοι, προσπαθοῦντες νὰ γίνωνται εὐάρεστοι καὶ δεκτοί. Προσῆρχοντο δ' οἱ κεκλημένοι ἐνδεδυμένοι ἐπιμελῶς.—Ἐπὶ Ὀμήρου

οἱ ἐστιώμενοι ἐκάθηγτο· ἐν δὲ τοῖς μετέπειτα χρόνοις, πλὴν τῶν γυναικῶν καὶ παιδίων, ἀποκλειομένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν δείπνων τῶν ἀνδρῶν, οὗτοι ἔτρωγον κατακεκλιμένοι, συνήθως ἀνά δύο εἰς μίαν κλίνην,

στηριζόμενοι διὰ τῆς ἀριστερᾶς εἰς προσκεφάλαιον τεθειμένον εἰς τὰ νῶτα αὐτῶν. Τὰς θέσεις προσδιώριζε συνήθως ὁ ἐστιῶν, καὶ ἡ ἐντιμότερα φαίνεται ὅτι ἦν ἡ παρ' αὐτῶ. Πρὸ τοῦ δείπνου οἱ δούλοι ὤφειλον ὑπολύειν (ν' ἀφαιρῶσι τὴν ὑπόδυσιν) καὶ ἀπονίζειν (νὰ πλύνωσι τοὺς πόδας) τοὺς συνδαιτυμόνας.

Εἶτα δὲ ὕδωρ κατὰ χειρὸς ἐδίδοτο, ἦτοι ἐνίπνοντο οἱ ἐστιώμενοι καὶ ἀπεμάττοντο εἰς χειρόμακτρον, καὶ τὸ αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου, καὶ ἦν τοῦτο τόσῳ μᾶλλον ἀναγκαῖον, καθ' ὅσον χρῆσις μαχαίρων καὶ περονίων οὐδεμία ἐγίνετο. Περὶ τινῶν τῶν μᾶλλον πολυφάγων (ὀψοφάγων) λέγεται ὅτι εἶθιζον τὰς χειρᾶς τῶν εἰς τὴν θέρμην, ἣ ἔφερον χειρίδας ἵνα δύνανται νὰ τρώγῃσι τὰ ὄψα θερμά. Ἐπὶ τῆς ἐστιάσεως ἐκαθάριζον τοὺς δακτύλους τῶν διὰ τεμαχιῶν ζύμης (ἀπομαγαδαιᾶς ἰδ.). διὰ δὲ τὸν ζυμῶν εἶχον μυστίλας ἢ μύστρα (κοχλιάρια). Ὁθόνη δὲ (τραπεζομάνδουλον) ἔν ἐκάλυπτε τὰς τραπέζας. Ὑπη-

ρέτουν δ' εἰς τὴν τράπεζαν οἱ δούλοι τοῦ ἰοκοδεσπότου, καὶ πολλάκις καὶ οἱ τῶν κεκλημένων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπιτήρησιν τοῦ τραπεζοποιοῦ, δούλου καὶ αὐτοῦ.— Τὰ ἐδέσματα, ἀπλᾶ ἐν τῇ ἀπωτέρᾳ ἀρχαιότητι, ἐγένοντο βαθμηδὸν πολυτελέστερα. Εἶδος τι μάζης κριθίνης ἦν ἡ συνθεστέρα τροφή τῶν πτωχῶν. Προσέτι ὑπῆρχεν ὁ ἄρτος, παντοῖα λαχανικὰ καὶ φυτὰ, ὡς ῥάφανος ἢ κράμβη, ἡμαλάχη, ὁ θρίδαξ (μαρούλιον), οἱ κύαμοι, αἱ φακαῖ, τὰ κρόμμουα, κτλ. Κρέατα δ' ἦσαν τὰ ἄρνια, τὰ ὕεια (χοιρινὰ), προϊόντα τῆς θήρας, καὶ μεγάλη ποικιλία ἰχθύων, οἵτινες καὶ κυρίως ὄψον ἐλέγοντο (ὀψάρια). Ἐμαγειρεῦον δὲ κυρίως δούλοι ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς οἰκοδεσποίνης· διὰ δὲ συμπόσια προσελαμβάνετο καὶ μάγειρος, καὶ περίφημοι ἐπὶ τῇ μαγειρικῇ τέχνῃ ἦσαν πρὸ πάντων οἱ Σικελεῖ.— Μετὰ τὴν ἐστίασιν ἀπεκόμιζον (αἶρειν, ἀπαίρειν, ἀφαιρεῖν, βασταζεῖν) τὰς τραπέζας, τὸ ἔδαφος ἐσαροῦτο, τὸ ὕδωρ πρὸς πλύσιν περιεφέρετο μετὰ σμίγματος (εἶδους σάπωνος), καὶ πολλάκις καὶ μετ' ἀρωμάτων καὶ στεφάνων, καὶ σπονδαὶ ἀκράτου προεχέοντο μετὰ τῆς ἐπιφωνήσεως «Ἀγαθοῦ δαίμονος,» ἢ «Υγείας.»— Εἶτα δ' ἐφέροντο αἱ δεῦτεραι τράπεζαι, εἰς ἃς παρετίθεντο ὀπῶραι, ἄλας (ἴσως διὰ τοὺς ἑηρούς καρπούς), καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις παντοῖα τραγήματα, τυρὸς, μάλιστα σικελικὸς, καὶ πέμματα. Τότε δ' ἤρχιζε καὶ κυρίως ἡ πόσις (τὸ συμπόσιον), ἣς τὴν εὐθυμίαν προὔκαλουν, μετὰ τοῦ οἴνου, μουσική, χορὸς, καὶ παντοῖαι ἀστείσμοι, χαριεντισμοὶ καὶ εὐφυεῖς συνδιαλέξεις· ὡς δεῖγμα δ' ἔχομεν τοῦ Πλάτωνος τὸ συμπόσιον, ἐκτὸς τῆς σπουδαιολογίας αὐτοῦ καὶ τῆς τέχνης τοῦ λέγειν, ἣν ὁ Πλάτων ἐπετηδεύθη. Ἦσαν δὲ τῶν οἴνων οἱ ἄριστοι ὁ Θάσιος, ὁ Λέσβιος, ὁ Νάξιος, καὶ πρὸ πάντων ὁ Χίος. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐμίγνουν αὐτοὺς ἀλλήλοις, καὶ ἄλλοτε προσέθετον ἀρώματα, μέλι, κτλ. Σχεδὸν πάντοτε ὁ οἶνος

ἐπίνετο κεκεραμένος μεθ' ὕδατος (κρασί), ἐνίοτε μὲν θερμοῦ, ἄλλοτε δὲ ψυχροτάτου καὶ μετὰ χιόνος (πόσις διὰ χιόνος)· τὸ δ' ἄκρατον πίνειν ἐθεωρεῖτο ὡς βαρβάρων ἴδιον, ἔτι δὲ ἡ ἐξ ἴσου κρασίσις (ἴσου ἴσω) ἐκρίνετο ὡς ὑπερβολικὴ, καὶ συνηθέστατα εἰς 3 μέρη ὕδατος ἐνεχεῖτο 1 μέρος οἴνου,

ἢ τὸ πολὺ δύο. Ἐγίνετο δ' ἡ κρασίσις ἐν τῷ κρατηρί, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπληροῦτο ἡ οἰνοχόη, ἐξ ἧς ἤντλουν οἱ κύαθοι. Εἰς τῶν συνδαιτυμόνων, αἰρετὸς ἡ κληρωτὸς, ἀνεκηρύττετο ἄρχων τῆς πόσεως, συμποσίαρχος ἢ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς προσδιώριζε τὴν ἀναλογίαν τῆς κράσεως, ἐμερίμνα περὶ τῆς τερπνῆς διαχύσεως, καὶ ἐπέβαλλε ποινὰς, ὧν ἡ συνηθεστάτη ἦν τὸ ἀπνευστί (διὰ μιᾶς καὶ ἄνευ διακοπῆς) πᾶσαν τὴν κύαθον πίνειν. Μεταξὺ τῶν διασκεδάσεων ἦσαν καὶ τὰ αἰνίγματα καὶ οἱ γρίφοι, καὶ παίγνια τινα, ὧν τὸ κυριώτερον ἦν ὁ κότταθος, συνιστάμενος εἰς τὸ νὰ ρίπτηται τὸ λείψανον τοῦ ἐν τῷ κύαθῳ ἐκάστου μένοντος οἴνου, τὸ καλούμενον λάταξ ἢ λατάγη, εἰς κρεμαμένην τινα πλάστιγγα, καὶ ἐκ τοῦ μείζονος ἢ ἐλάσσονος κρότου ὄντα παρῆγεν, ἢ ἐκ τῆς κλίσεως ἦν ἐδίδεν εἰς τὴν πλάστιγγα, ἐξηρτᾶτο τὸ παίγνιον, ὅπερ ἐποικίλλετο εἰς ἐννέα διάφορα εἶδη, καὶ ἀπεφασίζετο ἡ νίκη. Συνήθως ὁ ἡττηθεὶς ὑπεχρεοῦτο πίνειν πρὸς βίαν μεγάλην ποσότητα οἴνου. Πολλάκις δὲ καὶ προσέπινον ἀλλήλοις οἱ συνδαιτυμόνες, «ἐπίνον ἐπὶ δεξιᾷ,» ἕκαστος πρὸς τὸν δεξιῶς αὐτοῦ καθήμενον. Εἰς τὴν εὐωχίαν συνετέλει, οὐ σπανίως καὶ παρουσία αὐλητρίδων καὶ μιμικῶν παραστάσεων. Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τινῶν ἐορτῶν ἐδίδοντο μεγάλαί πάνδημοι Ἑστιάσεις, ὧν ἡ δαπάνη ἐλαμβάνετο ἐκ τοῦ θεω-

ρικοῦ. Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς παρακμῆς αὐταὶ μετ' ἄλλων διασκεδάσεων τοῦ λαοῦ κτήνησαν νὰ ἐξαντλώσι τοὺς δημοσίους πόρους. Ἡ δ' ἐστιάσις τῶν φυλετῶν (τὰ φυλετικὰ δεῖπνα) ἦν μίᾳ τῶν λειτουργιῶν (ἴδ.).

Ἑσχάρα, ἴδ. Βωμός.

Ἑταῖραι, κυρίως φίλοι. Τὸ ὄνομα ὅμως κατ' ὀλίγον μετέπεσεν ἐπὶ τὴν σημασίαν ἐκδεδιγημένων κοινῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐπέπολασαν κατ' ἀρχὰς ἐν Κορίνθῳ, τῇ πρωτίστῃ ἔδρᾳ τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης (ἴδ. ἱερόδουλοι). Ἐν Ἀθήναις δὲ ὑπῆρχον τινὲς ἐξ αὐτῶν διανοητικῶς λίαν ἀνεπτυγμέναι καὶ τὰς ἐλευθέρας γυναικῆς κατὰ τοῦτο ὑπερβαίνουσαι, δι' ὃ καὶ συνηγον περὶ ἑαυτὰς ἀνδρας διακεκριμένους καὶ φιλοσόφους καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ τὰ πρῶτα φέροντας, καὶ πολλὰ αὐτῶν, καὶ πολιτικὴν εὐγλωττίαν ἀνέπτυξαν· ἄλλαι, αἱ ὠραιότεραι, ἐχρησίμευον τοῖς καλλιτέχναις ὡς θαυμάσια πρότυπα, καὶ ἡ νέα κωμῳδία περὶ αὐτὰς κυρίως περιστρεφετο. Ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἦσαν ἡ Ἀσπασία, ἣν ἐνυμφεύθη ὁ Περικλῆς, ἡ Θαῖς, ἡ Μυρρίνα, ἡ Λαμία, ἡ Θαρρηλία, ἡ Λαῖς, ἡ Λέαινα, ἡ Θεοδότα, καὶ πρὸ πασῶν ἡ Φρύνη ἐκ Θεσπιῶν, ἡ ὡς πρότυπον τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Πραξιτέλους χρησιμεύουσα.

Ἑταιρεῖαι, ἐν ταῖς ἀπολύτοις δημοκρατίαις αἱ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἀποτελούμεναι, ἵνα ἀνθίστανται εἰς τοῦ ὄχλου τὴν πίσιν, ἀλλήλως ὑποστηριζόμεναι, ὡς ἐν ἐκλογαῖς, ἐν δίκαις, κτλ. Βαθμηδὸν δ' ἠϋξησεν ἡ ἐπιρροή αὐτῶν, καὶ ἐγένοντο μᾶλλον ἐπικίνδουνοι, διότι, ἐν κρυπτῷ ὀργανιζόμεναι, καὶ ἐπιτηδεῖως συμπράττουσαι, ὠφελοῦντο πάσης περιστάσεως ἵνα διὰ κοινῆς ἐνεργείας οὐδετέρῳ τοῦ δήμου τὴν δύναμιν, καὶ βλάβῃ αὐτὸν κατὰ δύναμιν. Οὕτω μνήμονεὺς ὁ Ἀριστοτέλης (Πολ. Β, 9) τοῦ ὄρκου τούτου ὀλιγαρχικῶν ἐταιρειῶν. «Καὶ τῷ δήμῳ κακόνους ἔσομαι καὶ βουλεύσω ὅ,τι ἂν ἔχω κακόν.» Ἐξέτεινον δὲ

τάς διακλαδώσεις των καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ συνεσκέποντο. Οὕτως ἐκ τοιούτου συνδέσμου μεταξὺ τῶν Ἑταιρειῶν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Σπάρτης προέκυψεν ἡ ἀρχὴ τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ ἡ αὐτῶν προηγηθεῖσα προσωρινὴ κυβέρνησις. Ἐπ' αὐτῶν στηριχθεὶς ἐπέφερεν ὁ Λύσανδρος τὴν αὐθίρετον ἀνατροπὴν τῶν ἑλληνικῶν πολιτευμάτων· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐκνίκησιν τῶν ὀλιγαρχικῶν τοιαῦται πάλιν συνέστησαν καὶ ἐν ταῖς ἀντιθέτοις μερίσι, καὶ αἱ συγκρούσεις αὐτῶν ἐγένοντο μία τῶν κυριωτέρων ἀφορμῶν τῆς καταπτώσεως καὶ παρακμῆς τῆς Ἑλλάδος.

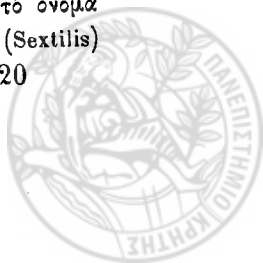
Ἑτεοβουτάδαι, ἴδ. Βούτης.

Ἑτεοκλῆς, ἴδ. Οἰδίπους. Χάρις.

Ἑτέοκλος, ἴδ. Ἴφις.

Ἔτος, ἦν παρὰ τοῖς Ἑλλησι σεληνιακόν. Ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς ἡμέρα, εἰς ἧς τὴν ἐσπέραν ἀνέτελλεν ἡ νέα σελήνη, ἐλέγετο νουμηνία, ἰερά τῷ Ἀπόλλωνι. Ἡ πανσέληνος ἐπομένως συνέπιπτεν εἰς τὸ μέσον τοῦ μηνός. Ἐπειδὴ δ' ὁ μὴν συνέκειτο ἐξ ἡμερῶν 29 καὶ ὥρων περίπου 13, εἶχον τινὰς τῶν μηνῶν ἐκ 30 ἡμερῶν (πλήρεις), καὶ τινὰς ἐξ 29 (κοιλούς). Πρὸς ἐξίσωσιν δὲ τοῦ σεληνιακοῦ καὶ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, εἰς τὸ 3ον, 6ον καὶ 8ον ἔτος ἐκάστου Μεγάλου ἐνιαυτοῦ, ὡς ὠνόμαζον τὴν περίοδον 99 ἔτῶν, προσέθετον ἀνὰ ἓνα μῆνα ἐμβόλιμον ἐξ 29 ἢ 30 ἡμερῶν, οὕτως ὥστε τὸ μὲν κοινὸν ἔτος συνέκειτο ἐκ 354 ἡμερῶν, τὸ δ' ἐμβόλιμον ἐκ 383 ἢ 384. Ἀλλὰ καὶ ἡ τριετηρίς, μετὰ τοῦ ἐμβολιμοῦ ἔτους, ἦτο πάλιν κατὰ 7 1/2 ἡμέρας πολὺ μακρὰ, δι' ὃ ἦν ἀνάγκη νὰ παραλείπηται ἐνίοτε εἰς ἐμβόλιμος μῆν. Ἐπὶ Περικλέους ὁ ἀστρονόμος Μέτων εἰσήγαγε τὴν ἐννεακακιδεκαετηρίδα, ἧτις διώρθωσε κατὰ μέγα μέρος τὴν ἑλλειψιν. Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἑλληνικῶν πόλεων δὲν συνεφώνουν τὰ ἡμερολόγια, καὶ ἐπομένως οὐδὲ τὰ ἑορτολόγια. Τὸ αἰτικὸν ἔτος ἤρχιζεν ἐπὶ τῆς πρώτης νουμηνίας μετὰ τὴν θερινὴν τροπὴν, τὸ

δὲ Σπαρτιατικὸν κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἰσημερίαν, καὶ τὸ Αἰτωλικὸν κατὰ τὴν χειμερινὴν τροπὴν. Ἐν Ἀθήναις ἐπομένως ὁ 1^{ος} μῆν, Ἐκατομβαιῶν, περιελάμβανε (κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον) τὸ 6^{ον} ἡμισυ τοῦ Ἰουλίου καὶ τὸ 4^{ον} τοῦ Αὐγούστου· ὁ 2^{ος}, Μεταγειτνίων, τὸ 6^{ον} τοῦ Αὐγ. καὶ τὸ 4^{ον} τοῦ Σεπτεμβρίου· ὁ 3^{ος}, Βοηδρομιῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Σεπτ. καὶ τὸ 4^{ον} τοῦ Ὀκτωβρίου· ὁ 4^{ος}, Πυανεψίων, τὸ 6^{ον} τοῦ Ὀκτ. καὶ τὸ 4^{ον} τοῦ Νοεμβρίου· ὁ 5^{ος}, Μαίμακτηριῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Νοεμβρ. καὶ τὸ 4^{ον} τοῦ Δεκεμβρίου· ὁ 6^{ος}, Ποσειδεῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Δεκ. καὶ τὸ 4^{ον} τοῦ Ἰανουαρίου· ὁ 7^{ος}, Γαμηλιῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Ἰαν. καὶ τὸ 4^{ον} τοῦ Φεβρουαρίου· ὁ 8^{ος}, Ἀνθεστηριῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Φεβρ. καὶ τὸ 4^{ον} τοῦ Μαρτίου· ὁ 9^{ος}, Ἐλαφβολιῶν τὸ 6^{ον} τοῦ Μαρτ. καὶ τὸ 4^{ον} τοῦ Ἀπριλίου· ὁ 10^{ος}, Μουνουχιῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Ἀπρ. καὶ τὸ 4^{ον} τοῦ Μαΐου· ὁ 11^{ος}, Θαργηλιῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Μαΐου καὶ τὸ 4^{ον} τοῦ Ἰουνίου· ὁ 12^{ος}, Σκιροφοριῶν, τὸ 6^{ον} τοῦ Ἰουνίου καὶ τὸ 4^{ον} τοῦ Ἰουλίου. Ὁ ἐμβόλιμος μῆν παρενετίθετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔτους ὡς Ποσειδεῶν δεύτερος. Ἐκαστος δὲ μῆν διηρεῖτο εἰς τρεῖς δεκάδας, α'. ἰσταμένον ἢ ἀρχομένον· β'. μεσοῦντος ἢ ἐπὶ δέκα· γ'. φθίνοντος, παυομένου, λήγοντος ἢ ἀπιόντος. Αἱ ἡμέραι τῆς τρίτης ἢ τελευταίας δεκάδος ἠριθμοῦντο ἀντιστρόφως, ἦτοι δεκάτη φθίνοντος ἐλέγετο ἡ 21^η, ἐνάτη φθίνοντος ἡ 22^η, καὶ οὕτω καθεξῆς. Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις λέγεται ὁ Ῥωμύλος πρῶτος διαίρας τὸ ἔτος εἰς 10 μῆνας, καὶ τὸν πρῶτον ὀνομάσας κατὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἄρην (Mars), Μάρτιον. Ὁ Ἀπρίλιος ἐστὶν ὁ τῆς ἀνοίξεως τῶν ἀνθέων. Ὁ Μάιος ὠνομάσθη κατὰ τὴν μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ Μαίαν. Ὁ Ἰούνιος κατὰ τὴν Ἥραν (Juno), οἱ δὲ λοιποὶ, ἀπὸ τοῦ πέμπτου, κατὰ τοὺς ἀριθμούς. Μεταγενεστέρως δ' ἔλαβεν ὁ πέμπτος (Quintilis) τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ ὁ ἕκτος (Sextilis)

τὸ τοῦ Αὐγούστου. Ἀλλὰ τοὺς 12 μῆ-
νας ἀρχαιότατα παρεδέχθησαν καὶ οἱ Ῥω-
μαῖοι, καὶ τὸν Ἰανουάριον λέγεται ἑνομάσας
ὁ Νουμάς κατὰ τὸν Ἰανόν. Ἀπὸ τοῦ Μαρ-
τίου ἀρχόμενοι, ἠθέλησαν νὰ συμβιδάσωσι τὸ
σεληνιακὸν μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ διὰ προσθήκης
ἐνὸς ἐμβολίου μετὰ 2 ἔτη ἐκαστοτε. Τὴν
δ' ἐντεῦθεν προερχομένην ἀνακρίθειαν ἐξήτη-
τησε νὰ διορθώσῃ ἡ Δεκανδρία τῷ 451 π.Χ.,
ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς· διὰ νόμου δὲ τοῦ Μ. Ἀκι-
λίου Γλαβρίωνος ἐπετράπησαν τῷ 191 π.Χ.
οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ νὰ παρεμβάλλωσι τὰ ἐμβόλιμα
ἔτη κατὰ τὸ δοκοῦν. Ἀλλὰ τοῦτο ἠῤῥησε τὴν
σύγχυσιν, καὶ οἱ μῆνες δὲν ἀντεστοίχουν
πλέον εἰς τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, δι' ὃ ὁ Καϊ-
σαρ, ὡς ἀνώτατος ἀρχιερεὺς (Pontifex Maxi-
mus) τῷ 46 π.Χ., μετακαλεσάμενος ἐξ Ἀλε-
ξανδρείας τὸν Ἕλληνα ἀστρονόμον Σωσι-
γένην, ἐκάνονισε δι' αὐτοῦ τὸ ἡμερολό-
γιον ἐπὶ νέαις βάσεσι. Πρὸς τοῦτο δ' ἐδέη-
σε πλὴν τοῦ ἐμβολίου μηνὸς, κατὰ Φε-
βρουάριον νὰ παρεμβληθῶσι κατὰ τὸ ἔτος
ἐκεῖνο ἄλλαι 67 ἡμέραι μεταξύ νοεμβρίου
καὶ δεκεμβρίου. Ἐρχίζετο λοιπὸν τὸ ἔτος ἀπὸ
τῆς 1 Ἰανουαρίου, καθ' ἣν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ
153 π.Χ. ἐγκαθιστῶντο οἱ Ὑπατοί. Τὸ
ἐμβόλιμον δ' ἔτος ὠνομάσθη bisextiles, διότι
κατ' αὐτὸ, ἂν ὁ Φεβρουάριος εἶχεν 29 ἡμέ-
ρας, τὴν 24^{ην} καὶ 25^{ην} ὠνόμαζον sextas ca-
lendas Martias. Καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις
ἦν πρώτη τοῦ μηνὸς ἡ τῆς νομηγίας, ἦν ἐκ
τῆς σκοπιάς τῆς καλουμένης Curia Calabra
ὠφειλέ τις τοῦτο ἐπιτετραμμένος, καὶ ἐν
μετέπειτα χρόνοις ὁ μέγας ἀρχιερεὺς, ν' ἀναγ-
γέλλῃ (καλεῖν Kalare, ὅθεν Kalenda). Ἡ
μεσομηγία ὠνομάζετο idus (idus turrhe-
νικῶς τὸ διαρεῖν), καὶ ἦν ὁ χρόνος τῆς παν-
σελήνου, ὧν, κατὰ τὸ διάφορον μῆκος τοῦ μη-
νός, ἐνίστα, (τὸν μάρτιον, μάιον, ἰούλιον
καὶ ὀκτώβριον) τὴν 15^{ην} τοῦ μηνός, κατὰ
δὲ τοὺς λοιποὺς μῆνας τὴν 13^{ην}. None δὲ
ἐλέγετο ἡ ἐνάτη ἡμέρα πρὸ τῶν Ἰδῶν, καὶ
ταύτης καὶ αὐτῶν συναριθμουμένων. Αἱ δὲ

λοιπαὶ ἡμέραι ἠριθμοῦντο ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ
τῆς μέσης ἀντιστρόφως, διὰ τῆς ἐκφράσεως
ante diem Kalendas. Αἱ ἑβδομάδες ἐπὶ τῶν
αὐτοκρατόρων ἦσαν ἐξ 7 ἡμερῶν, πρὶν δὲ ἐξ
ἐννέα (nundinae), καὶ αἱ ἡμέραι διεκρίνοντο
εἰς τὰς τῆς ἀγορᾶς καὶ τὰς τῶν δικαστηρίων.

Ἐτρουρία, ἰδ. Τυρρηγία.

Εὐάγγελος, 1) δεῦλος τοῦ Περικλέους,
πεπαιδευμένος, γράφας Τακτικά, σύγγραμ-
μα στρατιωτικόν, ἐκτιμώμενον ὑπὸ τοῦ Φιλο-
ποίμενος (Πλούτ. Φίλιπ. Ε). — 2) Ποιητὴς
τῆς νέας κωμωδίας, οὐ σώζονται τινα ἀπο-
σπάσματα. (Συλ. Meineke, Fragm. Com.
Graec.).

Εὐαγόρας, 1) ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ Σα-
λαμίνας. Ἐλευθέρωσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ
Φοινίκος τινος, ὅστις εἶχε καταλάβει τὴν ἀρ-
χὴν ὡς τύραννος, ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ (410,
π.Χ.) καὶ φιλόκαλος καὶ ἐξηγυγισμένος,
καλλιεργῶν τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, προ-
ήγαγε τὴν Σαλαμίνα εἰς μεγάλην ἀκμὴν.
Εἰρηνικὰς δὲ συνδέσας σχέσεις μετὰ τοῦ βα-
σιλέως τῶν Περσῶν, Ἀρταξέρξου τοῦ Μνή-
μονοι, συνέδραμε τὸν μετ' αὐτοῦ συνεννοού-
μενον Κόνωνα, τὸν Ἀθηναῖον ναύαρχον. Καὶ
ὅτε μὲν ἐκυριεύθησαν αἱ Ἀθηναίαι ὑπὸ τῶν
Σπαρτιατῶν, ἔδωκεν ἄσυλον εἰς τὸν Κόνω-
να ὅτε δ' αὐτός, νικήσας ἐν Κνίδῳ, συνετέ-
λεσε μεγάλως εἰς τῆς πατρίδος του τὴν
ἀπελευθέρωσιν, τότε ὁ Εὐαγόρας ἰσχυρῶς
τὸν συνέδραμε· δι' ὃ οἱ Ἀθηναῖοι εὐγνωμο-
νοῦντες, ὅτε συνεταράχθησαν αἱ σχέσεις αὐ-
τοῦ μετὰ τῶν Περσῶν, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκηρύ-
χθησαν. Μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἀνταλκίδου,
συμμαχήσας μετὰ τῆς Αἰγύπτου, ἐξανέστησε
τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας
κατὰ τῶν Περσῶν (387), ἀλλ' ἐνίκηθη διὰ
θαλάσσης ἐν Κιτίῳ καὶ ἐπολιορκήθη ἐν Σα-
λαμίनि, καὶ μόνον μετὰ δεκαετῆ πόλεμον
ἐπέτυχε συνθήκην ἐντιμον (376). Δύο ἔτη
μετὰ ταῦτα ἐδολοφονήθη (Ἰσσυρ. Εὐαγ. —
Ἐν. Ἑλλ. Δ, 8, 24.—Διόδ. ΙΔ, 110. ΙΕ,
3, 8, 3, 47). — 2) Ἐργονος τοῦ ἀνωτέρω,

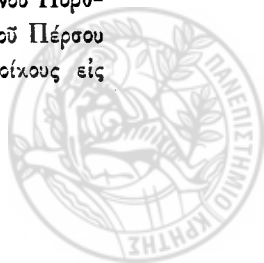
υἱὸς Νικοκλέους, ἐπ' ὀλίγον βασιλεύσας, ἐξεθρονίσθη ὑπὸ Πρωταγόρου, ἐπανάλαβε τὴν ἀρχὴν ἀρρωγῆ τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἐξεδιώχθη αὐθις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, συσκοφαντήσαντος αὐτὸν παρὰ τοῖς Πέρσαις, καὶ ἀπέθανε καὶ αὐτὸς βίαιον θάνατον (Διόδ. ΙΣΤ, 12).

Εὐάδνη, 1) ἴδ. Ἰαμος. — 2) γυνὴ τοῦ Καπανέως, ἀγαπῶσα τόσον τὸν ἄνδρα της, ὥστε συνετάφη μετ' αὐτοῦ (Εὐριπ. Ἰκ. 937.— Ἀπολλδ. Γ, 7, 1).

Εὐάνδρος, υἱὸς Ἐρμοῦ καὶ Νύμφης τινὸς τῆς Ἀρκαδίας, ἥ, κατὰ τοὺς Λατίνους, τῆς μάντιδος Καρμέντης, κατ' ἄλλους Νικοστράτης, ἥ Θέμιδος κλυομένης, ἥ τοῦ Ἐχέμου (ἴδ. Ἡρακλῆς) καὶ τῆς Τιμάνδρας. Λέγεται 60 ἔτη πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ Ἰλίου ἀγαγὼν ἀποικίαν ἐκ τοῦ Ἀρκαδικοῦ Παλλαντίου εἰς Λάτιον, καὶ εἰς τὸ Παλατίνιον ὄρος, ἔνθα μετὰ ταῦτα ἐκτίσθη ἡ Ῥώμη, ἰδρύσας πόλιν κληθεῖσαν Παλλαντεῖον, κατὰ τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ὡς ἄλλοι θέλουσι κατὰ Πάλλαντα, τὸν πάππον, υἱὸν ἡ ἔγγονόν του. Ἐμύθησε δὲ τοὺς ἀγροίκους τότε Λατίνους πρῶτος εἰς τὴν γραφὴν, εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ εἰς ἄλλας τέχνας, καὶ τοῖς ἐδίδαξε τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Λυκαίου Πανός, ὅστις ἐν Λατίφ ὠνομάσθη Φαῦνος ἡ Ἰανός. Ἐν Ῥώμῃ δ' ἐτιμᾶτο ὡς εἰς τῶν αὐτοχθόνων ἡρώων μετὰ τῆς μητρὸς της Καρμέντης.

Εὐβοία, νῆσος παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Βοιωτίας παρατεινομένη, καὶ μῆκος ἔχουσα 1200 σταδίων (25 μιλ.), δι' ὃ καὶ Μάκρις προσελέγετο· τὸ δὲ πλάτος αὐτῆς διαφέρει ἀπὸ 320 μέχρι 6 σταδίων, καὶ ἐπιφάνειαν ἔχει 76 □ μιλίων. Διήκει δὲ διὰ πάσης τῆς νήσου ὄρος, οὐ τὸ βόρειον ἑκαλεῖτο Τελέθριον, τὸ μέσον καὶ ὑψιστον (1745 μέτρ.) Δίφρυς (ν. Δέλφισ) καὶ Κοτυλαῖον, τὸ νότιον (ἐκ σχιστολίθων) Ὀχη. Ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν ἀποτόμων ἀκτῶν ὑπῆρχον ἐπὶ Ἡροδότου «κῶμαι παραθαλάσσιαι» πρὸς δυσμὰς δ' ἐξετεί-

νετο τὸ καρποφόρον Ληλάντιον πεδῖον παρὰ τῇ Χαλκίδι, ἀφορμὴ γενόμενον μακρῶν ἐρίδων μεταξὺ Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων. Τὰ δυτικώτερα δὲ τῶν πεδίων τούτων μέρη ἐλέγοντο Κοῖλα, ὡς πανταχόθεν, καὶ ἐκ τῆς ἀντιπέρας ξηρᾶς, ὑπ' ὀρέων περιβαλλόμενα. Τὸ ἀκρωτήριον Κηναῖον (ν. Λιθάδα) ἀντιστοιχεῖ τῇ ἀντιπέραν Οἴτη, καὶ ἴσως συνείχετο ποτὲ μετ' αὐτῆς. Διαιρεῖ δὲ τὴν νῆσον ἀπὸ τῆς στερεᾶς ὁ πορθμὸς τοῦ Εὐρίπου, καθ' ὃν καὶ πᾶσα ἡ νῆσος ὠνομάζετο ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις· παραφθαρὲν δ' ὑπὸ τοῦ λαοῦ τὸ ὄνομα εἰς Ἐγριπος, οἱ Ἐνετοὶ μετέτρεψαν αὐτὸ εἰς Negro ponte, τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον εἰς τὸ στενώτερον, 240' πλάτος ἔχον καὶ ὄλως ἀβαθὲς μέρος αὐτοῦ, μὴ διαπλεόμενον ὑπὸ μεγάλων πλοίων, ὑπῆρχε γέφυρα κατεσκευασμένη. Τὸ ΒΑ ἀκρωτήριον τῆς νήσου ἦν τὸ ἐξ οὗ εἶχε ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος κληθὲν Ἀρτεμίσιον, ἔνθα κατεναυμαχῆθησαν οἱ Πέρσαι τῷ 480 π. Χ. Τὸ πρὸς Α ἦν τὸ καλούμενον Χερσονήσος, τὸ ΝΑ ὁ Καφηρεὺς, τὸ ΝΔ ὁ Γεραιστὸς καὶ τὸ ΒΔ τούτου, ἡ Λευκὴ ἀκτὴ. Ῥύακας ἔχει τὸν Βούδωρον πρὸς Α, καὶ τὸν Λήλαντα διὰ τοῦ ὀμνύμου πεδίου. Τοὺς κατοίκους καλεῖ Ὀμηρος Ἀβαντας· πρὸς Β δὲ κατοικούν ἤδη πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, καὶ Ἰστιαεῖς καὶ Ἐλλοπες, πρὸς Ν. Δρύοπες, καὶ ἰδίως ἐν Χαλκίδι καὶ Ἐρετρία Ἴωνες ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Ἀπὸ τοῦ 446 π. Χ. ἡ Εὐβοία ὑπέκειτο ταῖς Ἀθηναῖς· κατόπιν ὑπέκυψε τοῖς Μακεδόσι, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι προσήρτησαν αὐτὴν εἰς τὴν Μακεδονικὴν ἐπαρχίαν. Πόλεις δ' αὐτῆς ἦσαν κατὰ τὴν Δ. παραλίαν ἀπὸ Β. ἡ Αἰδηψὸς, μετ' ἀξιολόγων θειούρων θερμῶν πηγῶν· αἱ Ὀροβία, μετὰ μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 426· ἡ Χαλικίς, κατὰ τὸ στενώτερον τοῦ πορθμοῦ· ἡ Ἐρέτρια, μετὰ λιμένος καλουμένου Πορθμοῦ, τῷ 490 καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Πέρσου Δάτιδος, ὅστις μετόπισε τοὺς κατοίκους εἰς

Σούσα (Ἡρδ. ΣΤ, 99), ἀνοικοδομηθεῖσα δ' ὀλίγον μετὰ ταῦτα μεσημβρινώτερον, βοηθεία τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τῶν ἐπανεληθόντων φυγάδων, ὡς Νέα Ἐρέτρια. Ἐνταῦθα ἐγεννήθη ὁ φιλόσοφος Μενέδημος, ἰδρυτὴς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. Κατωτέρω ἢ Ἀμαρυνθος εἶχεν ἐπίσημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος· εἶτα τὰ Στύρα καὶ ἡ Κάρυστος εἰς Ν. μετ' ἀξιολόγων λατομείων μαρμάρου. Πρὸς Α. δ' ἡ Κλέρινθος ἐπὶ τοῦ Βουδῶρου, καὶ Β. ἡ Ἰστίαια, ἧς τὸν εἶνον ὁ Ὅμηρος ἐπαινεῖ (Ἰλ. Β. 537), καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Περικλέους, καὶ εἰς 2000 Ἀθηναίους κατακληρονομηθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὠρεός. Ὁ Ἡρακλῆς δὲ κατέστρεψε τὴν Οἰχαλίαν, ἀγνώστου θέσεως (Στρβ. Ι. 444).

Εὐβουλίδης, 1) Μιλήσιος, μαθητῆς Εὐκλείδου τοῦ Μεγαρέως, τὴν διαλεκτικὴν ἐκείνου προσπαθῆσας νὰ τελειοποιήσῃ, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τῶν κωμικῶν ποιητῶν πολλάκις ἐχλευάζετο, κωμωδίας καὶ ὁ ἴδιος γράψας. Διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, λέγεται γυμνάσας αὐτὸν εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ ἀπροσκόπτως, ὃ πρὶν ἐδυσκολεύετο Ρ. — 2) Ἀθηναῖος (Κρωπίδης), γλύπτου Εὐχειρος υἱὸς καὶ πατήρ, γλύπτης καὶ αὐτὸς ἐπὶ Ῥωμαίων, εἰργάσθη ἐν ἄλλοις σύμπλεγμα Ἀθηναῖς Παιωνίας, Διὸς, Μνημοσύνης, Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος, ἀνατεθὲν εἰς τὴν τῷ Μελπομένῳ Διονύσῳ ἀφιερωθεῖσαν οἰκίαν τοῦ Πολυτίωνος, κτήμα ποτὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐξ ἧς κατηγορήθησαν ὡς ἐξορμηθέντες οἱ Ἐρμοκοπίδαι (Παυσ. Α. 2, 4.—Πλούτ. Ἀλκ. ΚΒ).

Εὐβουλος, 1) υἱὸς Εὐφράνορος, Ἀθηναῖος ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας, ἀκμάσας περὶ τὰ 376 π. Χ. Λέγεται γράψας 104 κωμωδίας· σώζονται δὲ 50 ἐξ αὐτῶν οἱ τίτλοι καὶ ἀποσπάσματα, ὕφος εὐχαρι καὶ λαμπρὸν μαρτυροῦντα (Συλλ. Meinzeke, Fragm. Com. Graec.). Τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ ἤρνετο κυρίως ἐκ τῆς μυθολογίας, καὶ ἐχλεύαζεν ἐν παρωδίαῖς τοὺς πρὸ αὐτοῦ τραγικούς, ἰδίως τὸν Εὐριπίδην.—2) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀναφλύ-

στιος, δημαγωγὸς καὶ ῥήτωρ δημοφιλῆς, ὁλεθρίας ἐπιρροῆς, διότι τὸν ὄχλον κολακεύων, προὔκალεσε ψήφισμα καθ' ὃ τὰ περισσεύματα τῶν ταμείων ἐπρέπε νὰ δίδονται οὐχὶ εἰς στρατιωτικὰ καὶ ἄλλας ἀνάγκας τῆς πόλεως ἀλλ' εἰς θεωρικὰ (ἴδ), καὶ ποινὴν θανάτου ἐπεκρέμασεν εἰς ὄντινα ἤθελε προτείνει τοῦ ψήφισματος τὴν κατάργησιν, ἧτις ἐπετεύχθη μόνον ὀλίγον πρὸ τῆς μάχης τῆς Χαιρωνείας. Ἦν δὲ καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους, συνηγορήσας ὑπὲρ τοῦ Μειδίου καὶ τοῦ Αἰσχίνου (π. Πρπρσβ.), ὅστις ἦν πρὶν γραφεὺς παρ' αὐτῷ καὶ τὸν δῆμον ὑπὲρ αὐτοῦ διαθείς. Πρεσβεύσας παρὰ Φιλίππῳ, ἐκερδήθη ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ συνωμολόγησε τῷ 346 συνθήκην ἀσύμφορον εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Ἀπέθανε δὲ πρὸ τοῦ Δημοσθένους, τῷ 330 π. Χ. Αἱ περὶ τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ μαρτυρίαι τοῦ Θεοπόμπου (Σουίδ. λ.—Ἀθῆν. σ. 166) εἰσὶν οὐχὶ εὐμενεῖς.—3) Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος στωικτικός.—4) Ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης, Πυθαγόρειος.

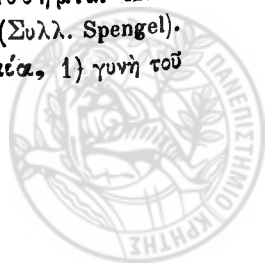
Εὐγάμμων, ἴδ. Ἐπος.

Εὐγραμμος, Εὐχειρ καὶ **Κλεόφαντος**, τρεῖς πηλοπλάσται καὶ ζωγράφοι, κατὰ τὴν 30ην Ὀλυμπιάδα (650 π. Χ.) τὸν Δημάρατον εἰς Τυρρηνίαν συνοδεύσαντες, καὶ ἐκεῖ πρῶτοι τὴν τέχνην εἰσαγαγόντες.

Εὐδαμίδας, Σπαρτιάτης στρατηγός, ἐκστρατεύσας τῷ 383 κατ' Ὀλύνθου, ἀπέτυχε διότι ὁ ἀδελφός του Φοιβίδας, ἀντὶ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν του, ἔμεινεν εἰς Θήβας (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 2, 24), καὶ ἠττήθη ὑπὸ τῶν Ὀλυνθίων (Διόδ. ΙΕ, 26), καὶ ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ, κατὰ Δημοσθένην.

Εὐδῆμος, Ῥόδιος, εἰς τῶν κυριωτέρων μαθητῶν τοῦ Ἀριστοτέλους (Gell. XII, 5). Ἴατρος καὶ μαθηματικός, ἔγραψε καὶ ἱστορίαν τῆς γεωμετρίας καὶ ἀστρονομίας, καὶ σχόλια εἰς τὴν φυσικὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, μεθ' οὗ πληρέστατα συνεφώνει. Ἐπιστεῦτο δὲ γράψας καὶ Ἠθικὰ Εὐδήμια. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται (Συλλ. Spengel).

Εὐδοξία ἢ Εὐδοκία, 1) γυνὴ τοῦ

αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου, θυγάτηρ Βαύτου, ἀρχηγῶ Φράγκου, καὶ μήτηρ Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, ἐχθρὰ τοῦ Χρυσοστόμου, ἀπέθανε τῷ 404 μ. Χ. — 2) Ἀθηναῖς, θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου φιλοσόφου Λεοντίου, γεννηθεῖσα τῷ 401 μ. Χ., μετωνομάσθη Εὐδοξία, παραδεχθεῖσα τὸν χριστιανισμόν. Τῷ 421 ἐνυμφεῦθη αὐτὴν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ὁ Β'. Ἐγραψε δὲ ποιήσεις χριστιανικὰς, καὶ τῷ 445 ἀπελθοῦσα εἰς Ἱερουσαλήμ, ἀπέθανεν ἐκεῖ τῷ 460. — 3) Σύζυγος Κωνσταντίνου Γ', τοῦ Δούκα, εἶτα τοῦ Ῥωμανοῦ Διογένους, ἀπὸ δὲ τοῦ 1071 μονάσασα, συνέγραψε σωζόμενον ἱστορικομυθολογικὸν λεξικόν, ὃ ὠνόμασεν Ἰωνίαν (Ἐκδ. Villosion, 1781).

Εὔδοξος, 1) Κνίδιος, περὶ τὸ 408 γεννηθεὶς, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ τὰς περὶ φυσικῆς καὶ ἠθικῆς δόξας τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ Ἀριστίππου μᾶλλον παραδεχθεὶς. Ἐπὶ τινα χρόνον ἐν Αἰγύπτῳ διατρίψας, περὶ τὸ 370 εἰσήγαγε νέον πολίτευμα εἰς τὴν πατρίδα του. Ἦν δὲ καὶ ἰατρός, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπίσημος ὡς μαθηματικὸς, ἀστρονόμος καὶ γεωγράφος, καὶ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐπιστημονικῶς τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς ἀποδειξάς, καὶ εἰς ζώνας αὐτὴν κατατεμών. Ἰδρυσεν δ' ἀστεροσκοπεῖα, ἐπεδόθη εἰς παρατηρήσεις καὶ διώρθωσεν τοῦ Κλεοστράτου (540 π. Χ.) τὴν ὀκταετηρίδα, σκοποῦσαν τὴν ἀντιστοιχίαν τοῦ ἡλιακοῦ καὶ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους. Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ πολλὰ συγγράμματα, ἐν οἷς τὰ φαινόμενα καὶ Διοσημεῖα, ἃ μετὰ ταῦτα ὁ Ἄρατος (ἴδ.) ἐστιχοῦργησεν. — 2) Ἐκ Κυζίκου, περὶ τὸ 100 π. Χ., ἔγραψεν ὁδοιπορίας, ἐξ ὧν ἠρύσθη ὁ Στράβων (B, 98).

Εὔδωρος, 1) Υἱὸς Ἐρμού καὶ Πολυμήλης, θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, εἰς τῶν ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων κατὰ τῆς Τρωάδος. — 2) Περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, γράψας σύγγραμμα περὶ Νείλου, οὗ μνημονεύει ὁ Στράβων (IZ, 790).

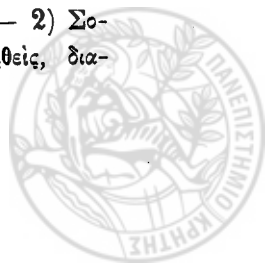
Εὐεργέτης. Ἐένος ἐλληνικὴν πόλιν

εὐ ποιῶν, ἀνεγνωρίζετο πολλάκις ὑπ' αὐτῆς διὰ ψηφίσματος ὡς εὐεργέτης, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγχρόνως καὶ ὡς πρόξενος.

Εὐήμερος, πιθανῶς ἐκ Μεσσηνίας τῆς Σικελίας, Κυρηναϊκὸς φιλόσοφος, τῶν παρὰ τῷ Κασσάνδρῳ, ἔγραψε τὴν ἦν ἐκάλεσεν « Ἰερὰν ἀναγραφὴν », καὶ ἐν ἧ πλαττεῖ, ὅτι πεμφθεὶς εἰς Ἀραβίαν καὶ τὴν ἐν ταῖς νοτίαις θαλάσσαις νῆσον, ἦν καλεῖ Παγχαίαν, εὗρεν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Τριφυλίου Διὸς χρυσοῦν στήλην, φέρουσαν ἐπιγεγραμμένην πᾶσαν τὴν πανάρχαιον ἱστορίαν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Οὐρανοῦ, καθ' ἣν πάντες οἱ περὶ θεῶν μῦθοι εἰσὶ πράξεις ἀνθρώπων θεοποιηθέντων ὑπὸ τῶν παραδόσεων, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάσθη ἄθεος, εἰ καὶ ἡ πίστις εἰς τοὺς ἥρωας, τοὺς ἡμίθεους, τὰς θεοποιήσεις, τὰ ἐν Κρήτῃ περὶ τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τάφου Διὸς πιστευόμενα, δὲν ἦσαν ὅλως ξένα πρὸς τὴν τοιαύτην θεωρίαν, ἣτις καὶ ἀπ' αὐτοῦ, δόντος αὐτῇ σύστασιν, Εὐημερισμὸς ἐπεκλήθη (Αἰλ. II. Ἰστ. Β, 31. — Πλούτ. — Cic. N. D. I, 41, 119). Καὶ πολλοὶ μὲν τῶν ἀρχαίων, ὡς ὁ Καλλιμάχος, ὁ Ἐρατοσθένης, ἐπολέμησαν τὸ πεζὸν καὶ ἀντιβησκευτικὸν τοῦτο σύστημά του. Οἱ πατέρες ὅμως τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας ἀρῶνται πολλάκις ἐπιχειρήματα ἐξ αὐτοῦ.

Εὐνγος καὶ **Εὐνγὸς** 1) Δύο Πάριοι ἐλεγειακοὶ ποιηταί, ὧν ὁ ἕτερος (ἀγνοεῖται ἀνὸ ἀρχαιότερος) ἔζη ἐπὶ Σωκράτους καὶ ἦν εἰς τῶν διδασκάλων αὐτοῦ (Πλάτ. Ἀπολ. σ. 20. Φαῖδ. σ. 60. Φαῖδρ. σ. 267). Τινὰ ἀποσπάσματα αὐτῶν σώζονται, ὡς καὶ τινα ἐρωτικὰ ἐπιγράμματα ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ ἄλλου ὁμωνύμου ποιητοῦ, ἧ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν (Συλλ. Bergk. Poet. Iyr. græc.) — 2) Ποταμὸς Αἰτωλίας (ἴδ.). — 3) ἴδ. Ἰδίας.

Εὐθύδημος, 1) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, συνυπογράφας μετὰ τοῦ Νικίου τὴν εἰρήνην καὶ εἶτα μετ' αὐτοῦ εἰς Σικελίαν ἐκπεμφθεὶς (Θουκ. E, 19. Z, 14). — 2) Σοφιστὴς Ἀθηναῖος, ἐν Χίῳ γεννηθεὶς, δια-

τρίψας ἐπὶ μακρὸν εἰς Θουρίους. Αὐτοῦ τὸ ὄνομα φέρει εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

— 3) Ὁ Πλάτων μνημονεύει καὶ ἄλλου Εὐθυδήμου, υἱοῦ τοῦ Κεφάλου, καὶ ἀδελφοῦ τοῦ ῥήτορος Λυσίου. — 4) Υἱὸς Διοκλέους, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, ὑφ' οὗ μάλιστα ἐκαλεῖτο ὁ καλὸς (Πλάτ. Συμπ. 222. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ, 2). — 5) Βασιλεὺς τῆς Βακτριανῆς, γεννηθεὶς ἐν Μαγνησίᾳ, τὸ κρά-

τος του ἐκτείνας καὶ ἰσχυρὸν καταστήσας· προσβληθεὶς δὲ περὶ τὰ 212 π. Χ. ὑπὸ Ἀντιόχου, καὶ μετ' αὐτοῦ συνθηκολογήσας.

Εὐθυκράτης, υἱὸς τοῦ περιφήμου Σικυωνίου γλύπτου Λυσίππου, ἀνδριαντοποιὸς καὶ αὐτὸς, ἀποκλίνων μᾶλλον πρὸς τὸν αὐστηρὸν ἀρχαῖζοντα ῥυθμὸν, ποιήσας πλὴν ἄλλων ἀγαλμάτων πολλάκις καὶ τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Pl. XXXIV, 19, 7).

Εὐθυμος, 1) Πύκτης ἐκ τῆς ἰταλικῆς πόλεως Λοκρῶν ἐπὶ Ξέρξῃ, ἐπιστεύετο ἐλευθερώσας τὴν πόλιν Τέμισσαν ἀπὸ τοῦ κικλῶ δαίμονος Πολίτου (ἐνὸς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ὀδυσσεῶς, εἰς ὃν ἐτησίως ἐθύετο παρθένος, καὶ εἶτα ἀναληφθεὶς ἐκ τῆς γῆς (Πaus. ΣΤ, 6, 2). — 2) Λευκάδιος, ἑπάρχος ἐν Σικελίᾳ συμμαχῶν μετὰ τῶν Καρχηδονίων, συνελήφθη καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ Τιμολέοντος (Πλούτ. Τιμολ. Α. ΛΒ.).

Εὐθύνας, ἐν Ἀθήναις ὁ λόγος ἐνώφειλον πάντες οἱ ἐν τέλει τῆς ἐτησίας διαχειρίσεως τῶν, καὶ ὃν ἔδιδον, φαίνεται, κατὰ τὰς 30 πρώτας ἡμέρας μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς. Οἱ δὲ χρήματα διαχειρισάμενοι ἔδιδον καὶ ἀπολογισμὸν (κυρίως λόγον) αὐτῶν εἰς τοὺς λογιστὰς, παρ' οἷς καὶ αἱ καταγγελίαι ἐγίνοντο ἐπὶ καταχρήσεσι, σφετερισμοῖς, καταπιέσεσι κτλ., καὶ οὗτοι, μετὰ τὰς δεύσας ἀνα-

κρίσεις, εἰσήγον εἰς τοὺς Ἡλιαστὰς τὴν δίκην εὐθυῶν.

Εὐθυνοί, ἴδ. Λογισταί.

Εὐθύνοος, 1) Ἀθηναῖος οὗ σώζεται λόγος κατὰ τοῦ Ἰσοκράτους. — 2) Θεσπιεὺς, ἀναγγεῖλας τῷ Ἀγησιλάῳ τὴν πρόθεσιν τοῦ Ἐπαμινώνδου τοῦ νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὴν Σπάρτην, ὅτε καὶ οἱ Σπαρτιαῖται, παρασκευασθέντες, ἐκώλυσαν τὴν κατὰ τῆς πόλεως αὐτῶν προσβολὴν (Πλούτ. Ἀγησ. ΛΔ).

Εὐθύτονα, ἴδ. Καταπέλται.

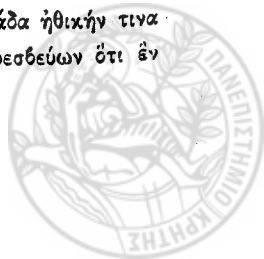
Εὐκαρπία, πόλις τῆς Φρυγίας, παρὰ

τὰς πηγὰς τοῦ Μαιάνδρου, ἐν εὐφώρῳ πεδίῳ.

Εὐκλεία, ἑορτὴ Εὐκλείας Ἀρτέμιδος (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4, 2).

Εὐκλείδης, 1) ἄρχων ἐπάνωμος ἐν Ἀθήναις, κατ' Ὀλ. 94, 6 (403 π. Χ.), ἐφ' οὗ πλήρης ἐψηφίσθη ἀμνηστία καὶ παλινορθώσεις τῆς Σολωνείου νομοθεσίας, ἀναθεωρηθείσης ὑπὸ Νικομάχου (Λυσ. εἰς Νικόμ.). Τότε εἰσήχθη τὸ πρῶτον ἐπισήμως καὶ τὸ Ἴωνικὸν ἀλφάβητον τῶν 24 γραμμάτων (Πλούτ. Ἀριστ. Α). — 2) Μεγαρεὺς, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, πρὸς ὃν, καίτοι ὑπὸ ποινῆς θανάτου ἀπειλούμενος, ἤρχετο οὐχ ἤττον, ὡς γυνὴ ἐνδεδυμένος ἐκ Μεγάρων διὰ νυκτὸς (Gell. VI, 10)· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου του ἔδωκεν ἄσυλον εἰς τὸν Πλάτωνα, καὶ στενὴ συνεδέθη φιλία μεταξύ αὐτῶν, εἰ καὶ διέφερον κατὰ τὰς θεωρίας. Ἐγένετο δ' ὁ ἰδρυτῆς τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς (τῶν Μεγαρικῶν), συνδυάζων τὰς Σωκρατικὰς θεωρίας μετὰ τῶν Ἐλεατικῶν ἃς εἶχε προδιδασθῆ (Cic. Acad. II. 42), εἰς τὴν ἀπόλυτον τούτων μονάδα ἠθικὴν τινα ὑπόστασιν ὑποβαλὼν, καὶ πρεσβεῶν ὅτι ἐν

μόνον ὑπάρχει τὸ ἀληθές, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, φέρον ὅμως καὶ ἄλλα ὀνόματα, θεός, φρόνησις, νοῦς δυνάμενον νὰ κληθῆ. Ἀπέκρουεν ἐπομένως τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν παραγωγὴν τῶν ὄντων. Τὸ σύστημα ὅμως τοῦτο ὑπεστήριξε κατὰ τῶν διδαγμάτων τῆς πείρας διὰ σοφιστικῆς διαλεκτικῆς. Ταύτην δὲ, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν φυσικὴν τοῦ διδασκάλου τῶν ἐν ὑστέρων μέρει τιθέμενοι, ἀνέπτυξαν ἔτι μᾶλλον οἱ διάδοχοι αὐτοῦ Εὐδουλίδης καὶ Διδώωρος Κρόνος, ἐξ οὗ καὶ ἐπεκλήθησαν Διαλεκτικοὶ ἢ Ἐριστικοί. Λέγεται δὲ συντάξας ἐξ διαλόγου (Διογ. Λαέρτ. Β, 418), οἵτινες ἀπωλέσθησαν. — 3) Ἐνδοξος μαθηματικός, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ συγγράψας α) Στοιχεῖα (μαθηματικῆς) εἰς 13 βιβλία, εἰς ὃ Ὑψικλῆς, περὶ τὰ 170, ἕτερα δύο προσέθηκε. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο περιέστησεν εἰς ἀχρησίαν πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ, καὶ εἰ καὶ μὴ ἐντελῶς ἀπηλλαγμένον τινῶν σφαλμάτων, ἔμεινε μέχρις ἐσχάτων τὸ πρότυπον μαθηματικοῦ διδασκτικοῦ βιβλίου. Ὁ Πρόκλος, καὶ Θεών ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἔγραψαν αὐτοῦ σχόλια, καὶ ὁ Βοήθιος αὐτὸ παρηκολούθησεν. Εἰς τὸν μεσαῖωνα δ' ἐγνώσθη τὸ βιβλίον διὰ λατινικῆς μεταφράσεως, γενομένης ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ. — 6) Δεδομένα, '90 (ἢ 95) θεωρήματα ἰδιαίτερων περιπτώσεων τῆς γεωμετρικῆς ἀναλύσεως. — γ) πορίσματα, ὧν ὁ Πάππος διητήρησεν ἀποσπάσματα. Αἱ δὲ λοιπαὶ μαθηματικαὶ αὐτοῦ συγγραφαὶ ἀπωλέσθησαν. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται καὶ δύο πραγματεῖαι περὶ θεωρίας τῆς μουσικῆς. Βεβαιότερα ὅμως ἐστὶν ἡ γνησιότης τοῦ διατηρηθέντος ἀστρονομικοῦ αὐτοῦ συγγράμματος, τοῦ ἐπιγραφομένου Φαινόμενα (Πρώτ. Ἐκδ. Gregory, 1703).

Εὐκράτης, ἐπίσημος Ἀθηναῖος δημαγωγός, ἐπὶ Κλέωνος, καθ' οὗ ἀντέπραπτε μετὰ τοῦ υἱοῦ του Διοδότου (Θουκ. Γ, 41)· εἶτα δ' ὑπεχώρησεν εἰς αὐτὸν (Ἀριστ. Ἰππ. 129).

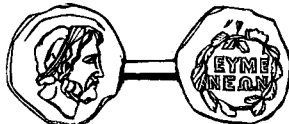
Εὐκρατίδης, βασιλεὺς τῆς Βακτρίας

νῆς, μέχρι τῆς Ἰνδικῆς προβάς τροπαιοφόρος (Just. XXXIV, 6, 1).

Εὐμαίος, ἰδ. Ὁ δουσσεύς.

Εὐμένης ἢ **Εὐμενία**, πόλις Φρυγικὴ πρὸς τῇ Ἀπαμείᾳ, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ

Ἀττάλου Β, καὶ ἐπονομασθεῖσα κατὰ τὸν προκάτοχον καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ, Εὐμένην Β. (Στράβ. ΙΒ, 576. — Εὐτρη. Δ, 2).

Εὐμένης, 1) Ἐξ ἐπίσημου οἰκογενείας τῆς ἐν Θράκῃ Καρδίας, ἰδιαίτερος καὶ λίαν εὐνοούμενος γραμματεὺς τοῦ Φιλίππου καὶ εἶτα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀνήρ συνेतὸς καὶ ἐπιτήδειος, φθονούμενος δ' ὑπὸ τῶν στρατηγῶν καὶ λοιπῶν μεγιστάνων, οἵτινες τῷ προσήπτον φιλοχρηματίαν καὶ ἀπλησίαν. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτε ἐνομφεῖθη εἰς Περσίαν, τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον Βαρσίνην, τὴν ἀδελφὴν τῆς ἰδίας του συζύγου. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ κατακτητοῦ, ἐπὶ τῶν μεγάλων δυσχερειῶν καὶ περιπλοκῶν ἃς παρήγαγεν ἡ δυσκανόνιστος αὐτοῦ κληρονομία, ἀνέπτυξε, πλὴν τῶν πολιτικῶν, καὶ στρατηγικὰ προτερήματα. Κατ' ἀρχὰς, ὡς μὴ Μακεδῶν, ἀπέσχε πάσης μετοχῆς εἰς τοῦ κράτους τὴν διανομὴν (Πλούτ. Εὐμ. Γ), καὶ ὑπεστήριξε τὸν Περδίκκην, ὡς τῆς βασιλείας ἐπίτροπον. Εἶτα δὲ τῷ ἐδόθη ἡ Καπαδοκία καὶ αἱ περὶ αὐτὴν ἐπαρχίαι, ἃς ὅμως ἐβίασθη πρῶτον νὰ κατακτήσῃ. Ὅτε δ' ὁ Περδίκκας ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Πτολεμαίου, ἀνέλαβεν ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Ἀσίαν κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κρατεροῦ, καὶ μετὰ Νεοπτόλεμον, τὸν σατράπην τῆς Ἀρμενίας (Διόδ.

ΙΗ, 30), ἐνίκησε καὶ τὸν Κρατερὸν, πε-
 σόντα εἰς τὴν μάχην. Τὸν ἐκίδευσε δὲ με-
 γαλοπρεπῶς, ἐξιλεούμενος τοὺς Μακεδόνας
 οὓς εἶχεν ἐν τῷ στρατῷ του, καὶ οἵτινες λίαν
 ἠγάπων ἐκείνον, δι' ὃ καὶ οὐδέποτε ἤθελον νὰ
 συγχωρήσωσιν εἰς τὸν Εὐμένην τὸν θάνατόν
 του. Διὰ τοῦτο ὠργάνωσε νέον στρατὸν ἐκ τῶν
 ἐγχωρίων τῆς σατραπείας του, πιστὸν εἰς
 αὐτόν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπολέμησε τὸν Ἀντί-
 γονον (319—316) μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας.
 Μετὰ μεγίστης δ' ἐπιδεξιότητος, ἀνδρείας καὶ
 καρτερίας ἠμύνατο καὶ ἐν τῷ ἰσχυροτάτῳ
 Καπαδοκικῷ φρουρίῳ Νόρα, πιστὸς μένων
 πάντοτε εἰς τὴν πρὸς τὸν βασιλικὸν οἶκον
 τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀφροσύνην του. Κατῴρωσε
 δ' ἐπιτηδεῖως νὰ διαφύγῃ καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ὁ
 Ἀντίγονος, βλέπων ὅτι ἠδυνάτει νὰ τὸν κατα-
 βάλλῃ, ἐκέρδησε τοὺς ἐν τῷ στρατῷ αὐτοῦ
 Μακεδόνας, καὶ δι' αὐτῶν τὸν συνέλαβε καὶ
 τὸν ἐθανάτωσεν εἰς ἡλικίαν 45 ἐτῶν. Καὶ
 ὡς συγγραφεὺς δὲ διέπρεπεν ὁ Εὐμένης.
 συντάξας «*Ἐφημερίδας Ἀλεξάνδρου*»,
 λίαν ἐπαινουμένας ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγρα-
 φέων (Αἰλ. Π. I. Β. 23).—2) Εὐμένης Α,
 ἀνεψιὸς τοῦ Φιλιπταίρου, βασιλεὺς τῆς Περ-
 γάμου (263 π. Χ.), ἐνίκησεν Ἀντίοχον τὸν
 Α (Σωτήρα) περὶ τὰς Σάρδεις, ἐξέτεινε τὸ
 κράτος του, καὶ ἦν προστάτης τῶν τεχνῶν
 καὶ ἐπιστημῶν. — 3) Εὐμένης Β. υἱὸς Ἀτ-
 τάλου Α, ἐβασίλευσεν ἐν Περγᾶμῳ ἀπὸ 197
 — 159 π. Χ., καὶ διετέλεσε διαρκῶς τοῖς
 Ῥωμαίοις προσηλωμένος, ἐξ οὗ καὶ ἡ μικρὰ
 αὐτοῦ ἐπικράτεια σπουδαίως ἠρύνθη. Τῷ
 195 συντέλεσεν εἰς τὴν κατατρόπωσιν τοῦ
 τυράννου τῆς Σπάρτης Νάβιδος, ὑπεστήριξε
 τὴν Ῥώμην κατ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου τῆς
 Συρίας, καὶ ὅτε ἐπεσκέφθη μετὰ ταῦτα τὴν
 Ῥώμην, μέγα μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μέχρι
 τοῦ Ταύρου, προσετέθη εἰς τὴν ἐπικράτειάν του.
 Ἀλλὰ κατὰ Προυσίου βασιλεύσας τῆς Βιθυνίας,
 ὃν διὰ τῶν συμβουλῶν του ὑπεστήριξεν ὁ
 Ἀννίβας, πολεμήσας, ἐνίκηθη, καὶ μόνον διὰ
 τῆς παρεμβάσεως τῆς Ῥώμης ἐσώθη, ὡς

καὶ διὰ τῆς ὑποστηρίξεως αὐτῆς ἐνίκησε τὸν
 ἐν Πόντῳ Φαρνάκην· οἱ δὲ Ῥόδιοι, μεθ' ὧν
 ἦλθεν εἰς ῤῆξιν (172), τὸν κατήγγειλαν πι-
 κρῶς εἰς τὴν Ῥώμην. Οἱ Ῥωμαῖοι δὲ, καὶ
 τοι ἐπιτήδες ἐξεγείροντες τὰς ἐριδας ταύτας
 ἵνα μὴ τὸν ἀφήσωσι νὰ γίνῃ πολὺ ἰσχυρὸς,
 τὸν ἐδέχθησαν ὁμῶς εὐμενέστατα ὅτε κατὰ
 τὸ αὐτὸ ἔτος ἀπεδήμησεν εἰς Ῥώμην, καὶ
 τοι μεγάλως διὰ τοῦτο ἀγανακτοῦντος Κά-
 τωτος τοῦ πρεσβυτέρου (Πλούτ. Κἀτ. πρ.
 Η). Ἐπὶ δὲ τῆς ἐπανόδου του, διερχόμενος
 διὰ τῆς Ἑλλάδος, περιῆλθεν εἰς κίνδυνον,
 ἴσως ὑποκινήσει τοῦ ἐκ Μακεδονίας Περσέως,
 καὶ ἐν Ἀσίᾳ διαδοθείσης τῆς εἰδήσεως τοῦ
 θανάτου του, ὁ ἀδελφὸς του Ἄτταλος ἤτοι-
 μάζετο νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον, ὅτε ἐφάνη
 ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ πρὸς τὸν ζυγὸν τῶν Ῥωμαίων
 δυσανασχετῶν, ἐβοήθησε μὲν αὐτοὺς εἰς τὸν
 κατὰ Περσέως πόλεμον, ἀλλὰ μετ' οὐ πολ-
 λοῦ ζήλου, καὶ ἀπειραθῆ καὶ συνθηκολο-
 γίας μετ' αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ δυσμενεῖς γενόμενοι
 οἱ Ῥωμαῖοι, ἠθέλησαν νὰ τῷ παρέξωσι πράγ-
 ματα, καὶ παρεκίνησαν τοὺς ἐχθροὺς του νὰ
 τὸν κατηγορήσωσιν ἐν Ῥώμῃ, καὶ τῷ ἀπη-
 γόρευσαν νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος ἐκεῖ. Τὸν δ' ἀδελ-
 φόν του Ἄτταλον, ὃν ἔπεμψεν ἵνα ὑπεραπο-
 λογηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπεριποιήθησαν εὐπρεπῶς,
 ἐλπίζοντες νὰ τὸν ἀντιτάξωσιν εἰς αὐτόν.
 Ἀλλ' ὁ Ἄτταλος ἦν ἀφωσιωμένος τῷ ἀδελ-
 φῷ του ὁ δ' Εὐμένης ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ θρό-
 νου τῷ 159 π. Χ., πλήρης ἡμερῶν, τὴν
 τέχνην καὶ τὴν ἐλληνικὴν φιλολογίαν προ-
 γαγῶν διὰ τῆς προστασίας του, καὶ τὴν ἐν
 Περγᾶμῳ βιβλιοθήκην μεγάλως πλουτίσας.

Εὐμένιος, γεν. 250 μ. Χ., διδάσκα-

λος Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ, παρηκολού-

θησεν αὐτὸν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰς ἐκστρατείας

του, καὶ εἶτα, ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν πατρί-

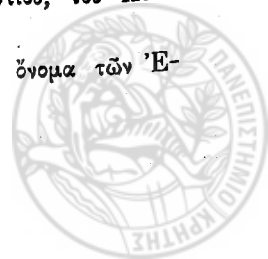
δα, τὸ Αὐγουστούδονον (Autun) τῆς Γαλλίας,

ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν, καὶ ἔγραψε, λατινιστί,

πανηγυρικοὺς τοῦ Κωνσταντίου, τοῦ Κων-

σταντίου καὶ ἄλλους.

Εὐμενίδες, ἕτερον ὄνομα τῶν Ε-

ρινύων (ἴδ.) ἐκδικητριῶν θεῶν τοῦ Ἄδου. Ἦσαν τρεῖς, ὡς ἐρρέθη. Εἰς τὴν ἀνωτέρω

εἰκόνα τῶν δύο ἐξ αὐτῶν, προστιθεταὶ ἐνταῦθα καὶ ἡ τρίτη, κατ' ἀρχαῖον ἀνάγλυφον.

Εὐμολπίδαι, μετὰ τῶν Κηρύκων, τὰ δύο ἀρχαιότερα τῶν ἱερέων γένη ἐν Ἀττικῇ (οἱ ψάλλται καὶ οἱ κήρυκες). Ἐξ αὐτῶν ἐλαμβάνοντο οἱ ἐπιστημότεροι ἱερεῖς, καὶ μετὰ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, καὶ μετὰ πλείστων διακόνων ἐμύουν εἰς τὰ Ἐλευσίαια, καὶ μιμικῶς παρίστων τὰ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Περσεφόνης. Εἶχον δὲ καὶ δικαστικὴν ἐξουσίαν διὰ τ' ἀφορῶντα παραβάσεις τῶν μυστηρίων (Δμοθ. Ἀνδρ. 27). Ἰδ. Ἐλευσίαια.

Εὐμολπος, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Βορέου, ἐκ Θράκης εἰς Ἐλευσίαια κατελθὼν, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος, αἰδοῦς καὶ συγχρόνως πολεμιστῆς. Βοηθῆσας τοὺς Ἐλευσινίους κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐθανατώθη μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Φόρβαντος καὶ Ἰμμαράδου, ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως. Κατ' ἄλλον μῦθον ἐφρονεύθησαν ὁ Ἐρεχθεὺς καὶ ὁ Ἰμμαράδος, καὶ οἱ Ἐλευσῖνιοι ὑπετάγησαν τοῖς Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω ὅτι αὐτὸς μόνος νὰ προϊσταται τῶν μυστηρίων, ἃ, εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου εἰσήγαγε πρῶτος ὁ Εὐμολπος, (Ὁμ. Ὑμν. Δήμ. 154, 476), τελῶν αὐτὰ μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ Κελεοῦ. Ἐναπέμεινε δ' εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ, τοὺς Εὐμολπίδας (ἴδ.) τὸ δικαίωμα τῆς αὐτῶν τελέσεως. Τῷ Εὐμόλπῳ ἀποδίδεται καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν

δένδρων καὶ τῶν ἀμπέλων. Ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων παρεδέχοντο πολλοὺς τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος· α') τὸν Θράκᾳ οὐ οὐῖδς Κήρυξ ἦν ὁ γενάρχης τοῦ ἀττικοῦ ἱερατικοῦ γένους τῶν Κηρύκων· β') υἱὸν τοῦ Κήρυκος· γ') υἱὸν τοῦ Μουσαίου, εἰσαγαγόντα τὰ μυστήρια.

Εὐνᾶς, λίθοι εἰς τὴν ἀκτὴν εἰς οὗς ἐστήριζον τὰ πλοῖα πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἀγκυρῶν (Ὁμ. Ἰλ. Α, 436. Ε, 77. Ὀδ. Β. 418).

Εὐνάπιος, σοφιστῆς περὶ τὰ τέλη τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔγραψεν ἐν γλώσσῃ ἐπιτετηδευμένη «βίου φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν», 23 συγχρόνων του, καὶ ἐξακολούθησιν τῆς ἱστορίας τοῦ Δεξίππου, «χρονικὴν ἱστορίαν μετὰ Δέξιππον» εἰς ἰδ' βιβλία, ὧν μακρὰ ἀποσπάσματα σώζονται (Συλλ. Dind. Hist. Graec. min.).

Εὔνεως, **Εὔνηος** ἢ **Εὔνεδς**, υἱὸς τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλίσσης τῆς Λήμνου, καὶ αὐτὸς τῆς Λήμνου βασιλεὺς, ἐμπορευόμενος μετὰ τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἐλλάδος (Ὁμ. Ἰλ. Η, 468. Ψ. 747).

Εὔνομια, ἴδ. Ὠραι.

Εὔνομος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῶν Εὐρυποντιδῶν, πατὴρ τοῦ Πολυδέκτου καὶ τοῦ Λυκούργου· ἐφρονεύθη ἐν στάσει (Πλούτ. Λυκ. Β).

Εὔνοος, ἐκ Συρίας, δούλος ἐν Ἐννῇ τῆς Σικελίας, φήμην μάγου ἀποκτήσας, ἐξήσκει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν συνδούλων του, καὶ ἐξήγειρεν αὐτοὺς εἰς τὴν πρώτην τῶν δούλων στάσιν ἐν Σικελίᾳ, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν, καὶ πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων δούλων ἐστρατολόγησεν αὐτὸς, ὡς καὶ ὁ Κλέων. Ἡ συνωμοσία, ἀρξαμένη, ὡς φαίνεται, περὶ τὰ 141—140 π. Χ. ἐξεργάγη τῷ 135, καὶ ἐπανελημμένως ἐνίκησε τοὺς Ῥωμαίους· ἀλλὰ τέλος ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Ρουπιλίου, καὶ ὁ Εὔνοος συνελήφθη ἐντὸς σπηλαίου, ἀλλ' ἀπέθανε πρὶν ἢ καταδικασθῆ, τῷ 132 (Πλούτ. Σύλ. ΛΣΤ. — Διδ. Ἀποσπασμ. ΛΔ).

Εὔξενος, ἴδ. Πόντος.

Εὐπάλαμος, ἴδ. Δαίδαλος.

Εὐπάλειον, πόλις τῆς Ὀζολαίας Λοκρίδος, Δ. τῆς Ἀντικύρρας, ἔχουσα λιμένα τὰς Ἐρυθρὰς (Θουκ. Γ, 95. 96. — Στρωβ. Θ. 427).

Εὐπειθης, Ἰθακήσιος, στάσιν ἐξεγείρας κατὰ τοῦ Ὀδυσσεώς, φονεύσαντος τὸν υἱὸν τοῦ Ἀντίνοιο, φονευθεὶς δ' ὑπὸ Λαέρτου (Ὀδ. Α, 383. Π, 424. Ω, 469, 523).

Εὐπολις Σωσιπύλιδος, εἰς τῶν ἀρίστων ποιητῶν τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμωδίας, σύγχρονος τοῦ Κρατίνου καὶ Ἀριστοφάνους, ἤρξατο ἤδη 17έτης τὸ στάδιον αὐτοῦ, ἴσως ὑπὸ ἔξενον ὄνομα, καὶ ἐνίκησεν ἐπτάκις. Ἀπέθανε δὲ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ πολλὰ ἐλέγοντο περὶ τοῦ τέλους του, καὶ ὁ τάφος του ἐδείκνυτο πολλαχοῦ. Κατ' ἀρχὰς φίλος τοῦ Ἀριστοφάνους, μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἀντίπαλος αὐτοῦ. Ἐπαινοῦσι δ' οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἔξαρσιν τῆς φαντασίας του καὶ τῆς γλώσσης του τὴν χάριν, τὴν πλαστικὴν καλλονὴν, τὴν εἰρωνικὴν εὐφυΐαν του, τὸν θερμὸν πατριωτισμὸν του· τῷ προσάπτουσιν ὅμως κακολογίαν καὶ τρυφηλότητα. Δράματα λέγεται ὡς 20 γράψας, 15 ἐξ αὐτῶν οἱ σωζόμενοι τίτλοι θεωροῦνται ὡς ἀσφαλεῖς, ὡς καὶ ἀποσπάσματα ἐκ 12. Ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἦσαν οἱ Δῆμοι, διακωμωδοῦν τὰ τῆς διοικήσεως τῶν Ἀθηνῶν αἱ Πόλεις, πραγματευόμενον τὰς τῶν συμμάχων καταπιέσεις· οἱ Βάπται, κατὰ τοῦ Ἀλκιδιάδου καὶ τῆς ἐκδικιτήσεως αὐτοῦ καὶ τῶν ἐταίρων του· οἱ Κόλακες, κατὰ τοῦ πλουσίου (τοῦ Λακκοπλοῦτου) Καλλίου καὶ τῶν παρασίτων αὐτοῦ (ἐνίκησε τῷ 422 π. Χ. τὴν Εἰρήνην τοῦ Ἀριστοφάνους). Ὁ Μαρικᾶς (νικήσας τῷ 421), κατὰ τοῦ δημαγωγῶ Ὑπερόλου, τοῦ ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ Κλέωνος θέλοντος νὰ βαδίσῃ.

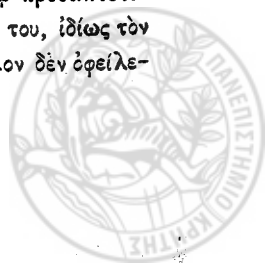
Εὐπομπος, Σικυώνιος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος, καυχώμενος ὅτι διδάσκαλον εἶχε τὴν φύσιν (Pl. XXXV, 36, 3).

Εὐπυρίδαι, δῆμος Ἀττικῆς, πιθανῶς πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸ Ἐλευσίνιον πεδίον.

Εὐριπίδης, Ἀθηναῖος, εἰς τῶν μεγίστων τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, οὐ πολλὰ τῶν ἔργων διεσώθησαν. Ἐν Σαλαμίῃ, ἔνθα οἱ γονεῖς του εἶχον καταφύγει ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν, ἐγεννήθη τῷ 480 π. Χ., κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ναυμαχίας, ὡς ἐπιστεύθη. Ὡς ὀρθότερον ὅμως ἐκλαμβάνεται· ὅτι τὸ 485 ἦν τῆς γεννήσεώς του τὸ ἔτος. Ὁ πατὴρ του ἑκαλεῖτο Μνησαρχος ἢ Μνησαρχίδης, καὶ ἦν, ὡς νομίζεται, κάπηλος· ἡ δὲ μήτηρ του, Κλειτώ, ὀψώπωλις. Οὐχ ἦττον ὅμως ἐδόθη αὐτῷ ἐπιμελὴς ἀγωγή, καὶ λέγεται ὅτι ἐνίκησέ ποτε ὡς παῖς εἰς τοὺς ἐν Παναθηναίαις γυμνικοὺς ἀγῶνας, ὡς καὶ ἐν Θαρρηλίαις ἦν μεταξὺ τῶν παιδῶν τῶν οἰνοχοούντων τοῖς ὄρχησταῖς, ὅπερ ἦν τιμὴ ἐξαιρετικὴ, μόνον τοῖς ἐλευθέροις πολίταις ἐπιφυλαττομένη. Λέγε-

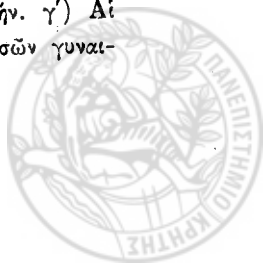

ται δὲ καὶ περὶ τὴν ζωγραφικὴν ἀσκηθεῖς, καὶ εἰκὼν ὑπ' αὐτοῦ ἐξειργασμένη ἐδείκνυτο μετὰ ταῦτα ἐν Μεγάροις. Ὡς ἐφηβος, ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ Ἀναξαγόρῃ, καὶ εἶτα παρὰ τοῖς σοφισταῖς Προδίκῳ καὶ Πρωταγόρῃ, καὶ μετὰ τοῦ Σωκράτους συνεδέθη διὰ δεσμῶν διαρκοῦς φιλίας. Περιέχουσι δ' αἱ τραγωδίαι του καταφανὴ ἔχνη τῶν ῥητορικῶν διδαγμάτων τῶν σοφιστῶν, ὡς καὶ τῆς διαίτης του μετὰ τῶν φιλοσόφων, ἐξ ἧς ἀπέκτησεν ἦθος σκυθρωπὸν, ἔγινε μισόγελος, ἴσως καὶ μισογύνης, ὡς πολλάκις τῷ προσάπτεται καὶ ὡς εἰς τινὰ τῶν δραμάτων του, ἰδίως τὸν Ἰπτόλυτον, φαίνεται, ἂν μᾶλλον δὲν ὀφείλε-

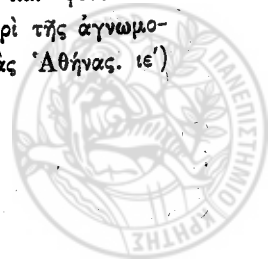
ται εἰς τὰς συζυγικάς του σχέσεις ἢ ἀποστροφῆ αὐτῆ πρὸς τὰς γυναῖκας· ἀλλ' αὐτῶν τὸν χαρακτήρα προφανές ἐστὶν ὅτι καλῶς ἐσπούδασε, καὶ πολλὰκις ἀποδίδωσιν αὐταῖς δικαιοσύνην. Τῆς ἐμβριθοῦς του ἀγωγῆς ἀποδείξεις ἐστὶ καὶ ἡ πλουσία βιβλιοθήκη ἣν ἐκέκτητο. Τὸ πρῶτον ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Μνησιλόχου Χοιρίνην, ἢ μᾶλλον Χοιρίλην, ἐξ ἧς ἔσχε τρεῖς υἱούς, τὸν Μνησαρχίδην, ἔμπορον, τὸν Μνησίλοχον, ὑποκριτὴν, καὶ τὸν ἐπίσης Εὐριπίδην καλούμενον, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἔφρεν ἐπίσης εἰς τὴν σκηνὴν τινὰς τραγωδίας αὐτοῦ. Ἀπιστήσασαν ὅμως, ἀπέβαλε τὴν γυναῖκά του, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Μελιτώ, ἧτις, οὐχὶ καλλητέρα τῆς ἄλλης, αὐτῆ τὸν ἐγκατέλιπε. Κατὰ τοὺς μὲν ἤρξαστο τοῦ ποιητικοῦ του σταδίου κατὰ τὸ 26, κατ' ἄλλους κατὰ τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐν τῶν πρώτων του ἔργων ἦν τὸ ἐπιγραφόμενον Πελιάδες, καὶ ἀπολεσθέν. Ἐγράψε δὲ, κατὰ τοὺς πλείστους τῶν βιογράφων του, 92 δράματα, ἐξ ὧν 8 σατυρικά· οἱ δ' Ἀλεξανδρινοὶ τῷ ἀποδίδουσιν 78, ἐξ ὧν 3 μὴ γνήσια· ἀλλ' εἰσὶ γνωστοὶ 80 τίτλοι ἔργων αὐτοῦ, καὶ ὀλίγων μόνον ἐστὶ γνωστὸς ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐδιδάχθησαν. Ἐνίκησε δὲ μόνον τετράκις· ἀλλὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἦσαν γνωστότατα καὶ ἀπελάμβανον πολλῆς δημοτικότητος, ὡς ἀποδεικνύει ἡ διήγησις ὅτι οἱ ἐν Σικελίᾳ αἰχμάλωτοι Ἀθηναῖοι στρατιῶται στίχους αὐτοῦ ἤξευρον ἐκ στήθους καὶ ἀπήγγελλον, καὶ ὅτι δι' αὐτῶν ἐσώθησαν, καταθέλξαντες τοὺς ἐχθρούς. Ἐν προβεβηκυῖᾳ ἡλικίᾳ, μετὰ τὴν παράστασιν τοῦ Ὀρέστου του (408), μετέβη εἰς Μαγνησίαν, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς ὡς ξένος τῆς πόλεως. Ἐκεῖθεν δ' ἀπήλθεν εἰς Πέλλαν τῆς Μακεδονίας, εἰς τοῦ βασιλέως Ἀρχιλάου τὴν αὐλήν, καὶ ἐγκατεβίωσεν ἐκεῖ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του μετὰ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος, τοῦ μουσικοῦ Τιμοθέου καὶ τοῦ ζωγράφου Ζεῦξιδος, λίαν τιμώμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπέθανεν

ἐν Ὀλ. 93, β' (406), κατὰ παράδοσιν οὐχὶ λίαν πιθανὴν δηγεῖς ὑπὸ θηρευτικῶν κυνῶν. Τὰ δράματα αὐτοῦ καὶ τῶν προσώπων οἱ χαρακτῆρες ἐπιδιώκουσιν ἤτιον τὴν ἰδανικότητα ἢ τὰ τῶν προκατόχων αὐτοῦ, καὶ ἀρύνεται μᾶλλον ἐκ τοῦ πραγματικοῦ βίου καὶ ἐκ τῶν τότε ἐπικρατούντων φιλοσοφικῶν δογματῶν. Οἱ διάλογοί του ποιοῦνται οὐ σπανίως χρῆσιν σοφιστικῆς διαλεκτικῆς, αἱ δὲ μακραὶ διηγήσεις ἐν τοῖς προλόγοις, ἢ οὐχὶ λίαν ἐξηρημένη οἰκονομία καὶ δέσις τῆς ὑποθέσεως, ἢ λύσις διὰ θεῶν ἐκ μηχανῆς, ὁ μὴ ἀναγκαῖος σύνδεσμος τῶν χορῶν μετὰ τοῦ διαλόγου, δὲν ἐμφαίνουσιν ἐξοχὸν τέχνην δραματουργικὴν διαπρέπει ὅμως εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν παθῶν, καὶ ἐλέγετο τραγικώτατος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς ὑπὲρ πάντας τὸν ἔλεον κινῶν. Ὡς ὅπαθός τοῦ Ἀναξαγόρου, διαφωνεῖ πολλὰκις πρὸς τὰς κοινὰς δοξασίας, εἴτε πρὸς μύθους πίστιν ἀρνούμενος, εἴτε πράξεις φημιζομένας καὶ θαυμαζομένους χαρακτῆρας καταδιβάζων, δι' ἃ ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς μετὰ τῶν συγχρόνων του ταπεινοῦντα τὴν τραγωδίαν, καὶ ὡς ὄργανον καὶ ἠγῶ γινόμενον τῆς ὀχλοκρατίας, συνεχῶς τὸν χλευάζει, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς Βατράχοις. Διατηροῦνται δὲ τοῦ Εὐριπίδου 18 τραγωδίαὶ καὶ 1 δρᾶμα σατυρικόν. Εἰσὶ δὲ ταῦτα: α') ἡ Ἐκάβη, διδαχθεῖσα τῷ 423, καὶ περιέχουσα τὴν θυσίαν τῆς Πολυξένης εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῆς Ἐκάβης κατὰ Πολυμήτορος, τοῦ φονεύσαντος τὸν Πολύδωρον. β') Ὀρέστης, ἐδιδάχθη τῷ 408. Ὁ Τυνδάρεως κατηγορεῖ ὡς μητροκτόνον τὸν ἔγγονον αὐτοῦ Ὀρέστην, ὅστις μάτην ἐπικαλεσθεὶς τὴν ἀρωγὴν τοῦ Μενελάου, ἀποφασίζει νὰ φονεύσῃ τὴν Ἑλένην, σωζομένην ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐν τέλει διπλοῦς τελεῖται γάμος, μεταξύ Ὀρέστου καὶ Ἐρμιόνης καὶ Πυλάδου καὶ Ἠλέκτρας. Τὸ δρᾶμα ἐστὶν ἐν τῶν ἀσθενεστέρων τὴν πλοκῆν. γ') Αἰ Φοίνισσαι, κατὰ τὸν ἐκ φοινισσῶν γυναι-

κῶν συγκείμενον χορὸν οὕτω κληθὲν, πραγματεύεται τὸ δράμα τὴν ἀλληλοκτονίαν τῶν ἀδελφῶν Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, καὶ ἦν ἐν τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τῆς παρουσίας τοῦ ποιητοῦ ἐν Ἀθήναις διδαχθέντων, καὶ ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων. δ') Μήδεια, ἐδιδάχθη τῷ 431, περιστρεφόμενον εἰς τὴν ἐκδίκησιν τῆς Μηδείας κατὰ τοῦ Ἰάσωνος, διανοουμένου νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορίνθου. Φονεύσασα αὐτὸν καὶ τὰ ἴδια τέκνα τῆς, φεύγει ἐφ' ἀμάξης συρομένης ὑπὸ πτερωτῶν δρακόντων εἰς Ἀθήνας, πρὸς τὸν Αἰγέα. ε') Ἰππόλυτος στεφανηφόρος, ἐδιδάχθη καὶ ἐστεφανώθη τῷ 428, πραγματεύεται δὲ τὸν ἔρωτα τῆς Φαίδρας γυναικὸς τοῦ Θησέως, πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰππόλυτον. Ὑπ' αὐτοῦ μὴ ἀνταγαπωμένη, ἀποθνήσκει, διαβαλοῦσα αὐτὸν, δι' ὃ ὁ Θησεὺς τὸν ἐξορίζει, προκαλέσας τὸν θάνατόν του. Εἶτα ὁμως ἡ Ἄρτεμις ἀποκαλύπτει τὴν ἀθωότητά του. Τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν εἶχεν ἐξεργασθῆ καὶ πρὶν ὑπὸ τὸν τίτλον: Ἰππόλυτος ἀποκαλυπτόμενος. Τοῦτο τὸ δράμα καὶ ἡ Μήδεια εἰσὶ τοῦ Εὐριπίδου τ' ἀριστουργήματα ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς δραματουργικῆς τέχνης. ς') Ἀλκηστis, 438, τὸ ἀρχαιότερον τῶν σωζομένων αὐτοῦ δραμάτων. Ἡ Ἀλκηστis ἀποθνήσκει ἐκουσίως ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός τῆς Ἀδμήτου· ἀλλ' ὁ ἄλλοτε παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ φιλοξενηθεὶς Ἡρακλῆς τὴν ἐκναφέρει ἐκ τοῦ Ἄδου. Ἐπειδὴ δὲ ἦν τετραλογίας τὸ τέταρτον, ἐνθα συνήθως ἐτίθεντο δράματα σατυρικά, ἔχει περὶ τὸ τέλος καὶ ἐλαφρά τινα μᾶλλον κωμικὰ μέρη. ζ') Ἀνδρομάχη, κατὰ τὸ 420. Ὁ Νεοπτόλεμος, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, νυμφευθεὶς τὴν Ἀνδρομάχην, χήραν τοῦ Ἐκτορος, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἐρμιόνην, κόρην τοῦ Μενελάου καὶ μνηστὴν τοῦ Ὀρέστου, φονεύεται ὑπὸ τούτου, ἐπαναγαγόντος τὴν μνηστὴν του εἰς Σπάρτην. η') Ἰκέτιδες, ἐδιδάχθη πιθανῶς περὶ τὸ 410. Αἱ μητέρες τῶν πετόντων ἐπὶ τῷ Ὀήθας, ἔρχονται μετ' Ἀ-

δράστου, τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους, εἰς Ἐλευσίνα, καὶ ἐπιτυχάνουσιν ἐκεῖ παρὰ τοῦ Θησέως νὰ καύσωσι τὰ σώματα τῶν υἱῶν των, ὃ ἀπηγόρευεν αὐταῖς ὁ Κρέων, καὶ ὁ Ἄδραστος ὑπόσχεται ὅτι ποτὲ οἱ Ἄργεῖοι δὲν θὰ πολεμήσωσι κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Περιέχονται δὲ καὶ πολλαὶ πολιτικαὶ νύξεις τῆς πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς ἔριδος μετὰ τὴν μάχην τοῦ Δηλίου. θ') Ἰφιγένεια ἡ ἐν Αὐλίδι, διδαχθὲν, ὡς καὶ αἱ Βάκχαι, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ. Τὴν Ἰφιγένειαν, μέλλουσαν νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, σώζει ἡ Ἄρτεμις, ἀντικαθιστῶσα ἔλαφον ἀντ' αὐτῆς, καὶ τὴν ἐγκαθιστᾷ ὡς ἱέρειαν ἐαυτῆς ἐν Ταυρίδι. Τὸ τέλος, ἀπὸ στ. 1506 θεωρεῖται μὴ γνήσιον. ι') Ὀρέστης, ἐντολῆ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔρχεται εἰς Ταυρίδα ἵνα ἀρπάσῃ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος, ἀλλὰ σὺλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Θόαντος, μέλλει νὰ θυσιασθῇ, ὅτε ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του Ἰφιγενείας, καὶ συμφωνήσαντες, λαμβάνουσι τὸ ἄγαλμα καὶ φεύγουσιν ὁμοῦ ἢ δ' Ἄρτεμις ἀποτρέπει τὸν Θόαντα τῆς κατὰ διώξεως, ια') Πῆσος, οὐχὶ γνήσιον, ἐκ τοῦ Λ τῆς Ἰλιάδος, ἡ νυκτερινὴ εἰσβολὴ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσεὺς εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, καὶ ὁ φόνος τοῦ Δόλωνος καὶ τοῦ Θρακῆς ἡγεμόνος Πῆσου. Εἶχε γράψῃ Πῆσον καὶ ὁ Εὐριπίδης, ἀλλὰ τὸ σωζόμενον ἔργον πρωτοπεῖρου τινὸς ἐστίν. ιβ') Τρωάδες 415. Παράστασις, εἰς μᾶλλον ἀσυναρτήτους σκηνάς, τῶν συμφορῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ Πριάμου κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος. ιγ') Βάκχαι. Ἡ ἔλευσις τοῦ Βάκχου εἰς Θήβας, καὶ ὁ φόνος τοῦ Πενθέως ὑπὸ τῆς μητρὸς του Ἀγαύης, διότι ἀντέστη εἰς τὸν θεόν. ιδ') Ἡρακλεΐδαι, 421. Οἱ Ἡρακλεΐδαι, καταδιωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, καταφεύγουσιν εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ὁ βασιλεὺς Δημοφῶν τοῖς δίδει ἄσυλον, ὃ δ' Εὐρυσθεὺς συλλαμβάνεται καὶ φονεύεται. Περιέχει πολιτικὴν νύξιν περὶ τῆς ἀγνωμοσύνης τῶν Δωριέων πρὸς τὰς Ἀθήνας. ιε')

Ἐλένη, 412. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ἐλθὼν ὁ Μενέλαος εἰς Αἴγυπτον, εὐρίσκει ἐκεῖ τὴν Ἑλένην καὶ μανθάνει ὅτι ἡ ἐν Τρωάδι ἦτο φάσμα ψευδές. Ἐν Αἰγύπτῳ θέλει νὰ τὴν νυμφευθῇ ὁ βασιλεὺς Θεοκλύμενος, ἀλλὰ διὰ δόλου διαφεύγει μετὰ τοῦ ἀνδρός της. ις') Ἴων, ἴσως περὶ τὸ 420. Κρέουσα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως, μαθοῦσα ἐκ χρησμοῦ ἐν Δελφοῖς ὅτι ὁ ἐν τῷ ναῦ ὑπηρετῶν Ἴων ἦν υἱὸς τοῦ ἀνδρός της Εὐθύου, θέλει νὰ φονεύσῃ αὐτὸν καὶ τὸν ἄπιστον σύζυγόν της. Ἀλλ' εἶτα ἀναγνωρίζει τὸν Ἴωνα ὡς ἴδιον αὐτῆς υἱὸν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ὁ Εὐθύος τὸν υἰοθετεῖ καὶ τὸν καθιστᾷ διάδοχόν του. ιζ') Ἡρακλῆς μαινόμενος περὶ τὰ 422. Ἐχμάνεις διὰ τῆς Ἡρας ὁ Ἡρακλῆς, φονεῦει τὴν σύζυγόν του Μεγάραν καὶ τὰ τέκνα του. Εἶτα δὲ συνελθὼν, προσφέρει ἰλαστήριους θυσίας, κοὶ καταφεύγει εἰς Ἀθήνας, ἵνα εὖρη ἤσυχίαν. ιη') Ἡλέκτρα, ὁ φόνος τῆς Κλυταιμνήστρας ὑπὸ τῶν τέκνων της, τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἡλέκτρας, τὸ πάντων ἀσθενέστατον. ιθ') Κόκλωψ, τὸ μόνον σατυρικὸν δράμα ἢ τύφλωσις τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεώς, κατὰ τὸ Λ τῆς Ὀδυσσεΐας. Ὁ χορὸς συνίσταται ἐκ Σατύρων, μετὰ τοῦ Σιληγνοῦ ὡς χορηγοῦ, εἰς τὴν νῆσον ναυαγησάντων. Τὸ κείμενον τοῦ Εὐριπίδου ἐστὶ πολλοῦ ἐσφαλμένου ἐξ ἀδελφείας ἢ ἀμαθείας ἀντιγραφένου.

Εὐριπος, ἴδ. Εὐβοία.

Εὐρος, ἴδ. Ἄνεμοι.

Εὐρύαλη, ἴδ. Γοργώ.

Εὐρύαλος, ἴδ. Ἄδραστος, Διομήδης, Νίσος.

Εὐρύαναξ, υἱὸς Δωριεύς, Σπαρτιάτης, συστράτηγος τοῦ Πausανίου ἐν Πλαταιαῖς (Ἡρδ. Θ, 10, 53).

Εὐρυδάτης, 1) Ἰθακήσιος, κῆρυξ τοῦ Ὀδυσσεώς εἰς τὴν Τρωάδα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 184. Ὀδ. Τ, 246). — 2) Κῆρυξ τοῦ Ἄγαμέμνονος (Ἰλ. Α, 320. Ι, 170).

Εὐρύδατος, 1) Ἐφέσιος, πεμφθεὶς

ὑπὸ Κροίσου ἵνα στρατολογήσῃ, ἐπρόδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κύρον, δι' ὃ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπέβη παροιμιακὸν ἐπὶ προδοσίᾳ (Πλάτ. Πρωταγ. 327). — 2) Λακεδαιμόνιος, ὁ πρῶτος Ὀλυμπιονίκης παλαιστής ἐν Ὀλ. 18. — 3) Κερκυραῖος ναύαρχος εἰς τὴν κατὰ τῶν Κορινθίων ναυμαχίαν κατὰ τὴν νῆσον Σύβοτα (Θουκ. Α, 47).

Εὐρυδία, 1) θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Πόντου, γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Κοίου (Ἡσιόδ. Θεογ. 239. 375). — 2) Θυγάτηρ Θεσπιοῦ, τεκοῦσα ἐξ Ἡρακλέους τὸν Πολύλαον. — 3) Ἀμαζῶν φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Εὐρυδιάδης, υἱὸς Εὐρυκλείδου, Σπαρτιάτης ἀρχηγὸς τοῦ ἐλληνικοῦ στόλου κατὰ τοῦ Ξέρξου. Μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, εἰς ἣν ὀλίγον συνετέλεσεν, οἱ Σπαρτιάται τῷ ἀπέδωκαν τὰ πρωτεῖα τῆς ἀνδρείας, τὰ δὲ τῆς φρονήσεως εἰς τὸν Θεμιστοκλῆν (Ἡρδ. Η, 2. 42. 74. 124. — Πλούτ. Θεμιστ. ΙΑ, 12).

Εὐρυδάμας, 1) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης. — 2) Εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 3) Εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεώς. — 4) Τρῶς μάντις καὶ ὄνειροπόλος (Ἰλ. Ε, 149).

Εὐρυδίκη, 1) Ἰδ. Ὀρφεύς. — 2) Γυνὴ τοῦ Νέστορος, θυγάτηρ Κλυμέου (Ὀδ. Γ, 452). — 3) Γυνὴ Κρέοντος ἐν Θήβαις (Σοφ. Ἄντ. 1180) καλεῖται Ἠνιόχη παρ' Ἡσιόδου (Ἄσπ. Ἡρ. 83). — 4) Θυγάτηρ Ἀδράστου, γυνὴ Ἴλου (Ἀπολδ. Γ, 12, 8). — 5) Γυνὴ Ἀκρυσίου (Ἀπολδ. Β, 2, 2).

Εὐρύκλεια, δούλη ὑπὸ Λαέρτου ἀγορασθεῖσα, τὸν Ὀδυσσεά καὶ εἶτα τὸν Τηλέμαχον ἀναθρέψασα. Ἀνεγνώρισε τὸν ἐπανελθόντα Ὀδυσσεά ἐξ οὐλῆς εἰς τὸν πόδα, ὅτε τῷ ἔπλυνε τοὺς πόδας, καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν Πηνελόπην (Ὀδ. Α, 249. Δ, 742. Υ, 353. Χ, 391. Ψ, 1).

Εὐρύλοχος, συγγενὴς καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ὀδυσσεώς, κληρωθεὶς ν' ἀπέλθῃ μετὰ

τοῦ ἡμίσεος τῆς συνοδείας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κίρκης, καὶ μόνος μὴ μεταμορφωθείς εἰς χοῖρον. Ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας, πείσας τοὺς συντρόφους του νὰ φονεύσῃσι τινὰς τῶν βροῶν τοῦ Ἥλιου, ἐπέφερε τὸν θάνατον ἑαυτοῦ καὶ ἐκείνων (Ὅδ. Κ. 203. Λ. 23. Μ. 339).

Εὐρυμέδων, 1) Ἰδ. Γίγαντες. — 2) Ἠνίοχος τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 228), μετ' αὐτοῦ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, — 3) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, πεμφθεὶς τῷ 427 π. Χ., καὶ αὖθις τῷ 425, εἰς Κέρκυραν, πρὸς ἐπικουρίαν τῶν δημοκρατῶν, ἐνίκησε τῷ 426 ἐν Τανάγρα, ἔπλευσε τῷ 425 μετὰ στόλου εἰς Σικελίαν, ἔθθα οὐδὲν ἔπραξεν, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐπέμφθη αὖθις ἐκεῖ τῷ 415, καὶ τῷ 413 εἰς Συρακούσας (Θουκ. Γ, 80. 91. Δ, 52. 65). — 4) Πλωτὸς ποταμὸς τῆς Παμφυλίας, 60 στάδια ἀπὸ τῆς Ἀσπένδου ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν, περιφίμος διὰ τὴν νίκη· τοῦ Κίμωνος, τῷ 469 π. Χ. (Θουκ. Α, 106. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 30).

Εὐρυνόμη, 1) Ἰδ. Χάρις. — 2) Θελαμηπόλος ἢ ταμίη τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὅδ. Ρ, 405. Τ, 96).

Εὐρύπυλος, 1) Υἱὸς Εὐαίμονος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐξέπλευσε μετὰ 40 πλοίων εἰς Τροίαν, ἔθθα διέπρῃφεν ἐπ' ἀνδρεία, προκαλέσας τὸν Ἐκτορα εἰς μονομαχίαν. Ἐπληρώθη δ' ὑπὸ τοῦ Πάριδος, καὶ ὁ Πάτροκλος ἔανε τὴν πληγὴν (Ἰλ. Β, 736. Η, 167. Λ, 500. 809. Ο, 390). Ἐν Ὑρίᾳ τῆς Βοιωτίας ἐλέγετο ἥρωες, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, ἐν δὲ Κυρήνη βασιλεὺς, καὶ μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου Αἰδυμνήτου συνδεδεμένος. Κατασκευάσας ὁ Ἡφαίστος εἰκόνα τοῦ Διονύσου, ἔδωκεν αὐτὴν ἐντὸς λάρνακος ἐγκεκλεισμένην εἰς τὸν Δάρδανον. Ὅτε δ' οἱ Ἕλληνες διενεμήθησαν τὰ τρωϊκὰ λάφυρα, ἔλαβεν ὁ Εὐρύπυλος τὴν λάρνακα· ἀλλ' ὅτε τὴν ἠνέφξε παρεφρόνησε, καὶ ὁ χρησμὸς τῶν Δελφῶν τῷ εἶπεν ὅτι ἵνα ἰα-

τρευθῆ, ὤφειλε ν' ἀφιερῶσθαι τὴν εἰκόνα ὅπου ἂν ἀπῆντα ἀνθρώπους προσφέροντας παράδοξόν τινα καὶ βάρβαρον θυσίαν. Ἐν Ἀρόῃ λοιπὸν τῆς Ἀχαΐας εὔρε τοὺς κατοίκους προσφέροντας κατ' ἔτος εἰς τὴν Τρικλαρίαν Ἄρτεμιν τὸν ὠραιότερον νέον καὶ τὴν ὠραιότεραν νέαν. Ἐδωκε λοιπὸν ἐκεῖ τὴν εἰκόνα, καὶ τοῦ Αἰδυμνήτου Διονύσου ἢ λατρεία ἀντικατέστησε τὴν ἀπάνθρωπον αἰματηρὰν θυσίαν (Παυσ. Ζ, 19, 1. 6. 21. 7). — 2) Υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας, βασιλεύων ἐν Κῶ, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπανόδου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐκ τῆς θυγατρὸς του Χαλκιόπης ἔσχεν υἱὸν τὸν Θεσσαλὸν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 677. — Ἀπολδ. Β, 7, 1). — 3) Υἱὸς Τηλέφου καὶ Ἀστυόχης, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Μυσίας, ἦλθεν ἐπικουρος τῷ Πριάμῳ, κατὰ προτροπὴν τῆς μητρὸς του, εἰς ἣν ὁ Πριάμος πρὸς τοῦτο ἐχάρισε τὸ χρυσοῦν κληῖμα ὃ ὁ Ἡφαίστος κατεσκευάσας, καὶ ὁ Ζεὺς εἶχε χάρισει εἰς τὸν Τρωῶν, ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ Γανυμήδου. Ἐπ' ἀνδρεία δὲ διακριθεὶς ὁ Εὐρύπυλος, ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου (Ὅδ. Μ, 520).

Εὐρυσάκης, ἴδ. Αἴας.

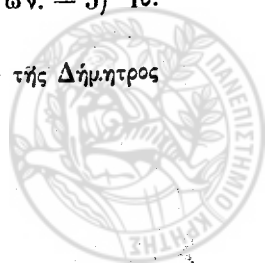
Εὐρυσθένης, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Εὐρυσθεύς, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Εὐρυτίων, 1) Εἰς τῶν Κενταύρων, εἰς τῶν προσβαλόντων τὸ σπήλαιον τοῦ Φόλυου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. — 2) ἢ Εὐρυτος, υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Ἀκτορος, Ἀργοναύτης. Ἰδ. Αἰακός. — 3) Βουκόλος τοῦ Γηρυόνου.

Εὐρυτος, 1) κατ' ἄλλους Ἐρυτος, υἱὸς Ἐρμού καὶ Ἀντιανείρας, Ἀργοναύτης (Πινδ. Πυθ. Δ, 179. Ἀπολδ. Ῥοδ. Α, 61). — 2) Υἱὸς Μελανέως, βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας, πατὴρ τῆς Ἰόλης (ἴδ. Ἡρακλῆς). — 3) Εἰς τῶν Μολιωνιδῶν (ἴδ. Ἡρακλῆς). — 4) Ἰδ. Εὐρυτίων. — 5) Ἰδ. Γίγαντες.

Εὐρώπη, 1) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος

ἐν Βοιωτία. — 2) "Ιδ. Εὐφημος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης (Ὁμ. Ἰλ. ΙΔ, 321), ἥ, κατὰ μεταγενεστέρους μύθους, θυγάτηρ τοῦ Ἀγῆνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Τηλεράσσης. Ὁ Ζεὺς, ἐρασθεὶς αὐτῆς μετεμορφώθη εἰς ταῦρον, καὶ ἀρπάσας αὐτήν, τὴν ἔφερεν ἐπὶ τῶν νῶτων του εἰς Κρήτην, ἔνθα νυμφευθεῖσα

γινώσκει πλείονα περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ περὶ τὴν Μεσόγειον, ἥ δὲ πρὸς βορρᾶν ἔκτασις αὐτῆς τῷ ἦν ἄγνωστος, καὶ ἡ ἐσχάτη Θούλη καὶ ἐν πολῷ μεταγενεστέροις χρόνοις ἔτι ἦν σχεδὸν μυθικὴ χώρα. Πρὸς ἀνατολὰς δὲ ὡς ὄριον αὐτῆς ἐξελαμβάνοντο ὁ Φάσις καὶ ὁ Ἄραξις, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Τάναϊς καὶ ἡ Μαϊώτις. Τὸ γαιολογικῶς δὲ

πρόσφορον αὐτῆς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ ἀναγνωρίζει ὁ Στράβων.

Εὐρώτας, 1) "Ιδ.

Λακωνία. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηγεῖον ὁ παρ' Ὀμήρῳ Τιταρήσιος (Εὐριπ. Ἄνδρομ. 802. — Στράβ.).

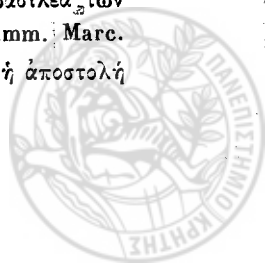
Εὐσέβιος, γεννηθεὶς ἐν Καισαρείᾳ περὶ τὰ 264 μ. Χ., χειροτονηθεὶς ἀρχιερεὺς τῷ 315, καὶ ἀποθανὼν τῷ 340. Ἐγρα-

τὸν βασιλέα Ἀστεριώνα, ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ (Ἡρόδ. Α, 173), ἥ, κατ' ἄλλους, ἐξ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, υἱὸς τὸν Μίνωα, τὸν Ῥαδάμανθον καὶ τὸν Σαρπηδόνα, γενάρχην τῶν Λυκίων. Ἐν Κρήτῃ ἀπελάμβανε θεῶν τιμῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑλλωτίς, καὶ ἤγετο αὐτῇ ἑορτῇ, τὰ Ἑλλωτία. — 4) Τὸ μικρότερον τῶν τοῖς ἀρχαίοις γνωστῶν τριῶν μερῶν τοῦ κόσμου, εἰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον αὐτὸ τὸ μεγαλύτερον, ὥστε καὶ ὁ Πλίνιος τῷ ἀποδίδει τὰ ^{5/12} τῆς ὅλης ἐκτάσεως τῆς γῆς. Ἐντεῦθεν ἴσως καὶ τὸ ὄνομα, οὗ ἡ παραγωγὴ εἰς διαφόρους ὑποθέσεις ἔδωκεν ἀφορμὴν, κατὰ δὲ τοὺς μύθους ἦν ἡ χώρα ἐπώνυμος τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγῆνορος, ἡ ἀρχαίου τινὸς βασιλέως Εὐρώπου. Ὁ Ὀμηρος ("Ἰμν. εἰς Ἀπολ. 251) Εὐρώπην λέγει μόνον τὴν βόρειον Ελλάδα. Ὁ Ἡρόδοτος (Δ, 36. 42. 45)

ψεν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, εἰς βιβλία 10, κατιούσαν μέχρι τοῦ 324. Συνέταξε δὲ καὶ πολλὰς πραγματείας πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς τὴν Εὐαγγελικῆς ἀποδείξεως προπαρασκευηὴν, πολλὰ ἀρυσμένην χωρία ἐκ τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος. Συνέγραψε δὲ καὶ βιογραφίαν τοῦ Κωνσταντίνου, οὐχὶ λίαν ἀκριβῆ, καὶ προσέτι, ὑπὸ τὸν τίτλον παντοδαπῆ ἱστορίας, χρονικὸν διατηρηθὲν μόνον ἐν Λατινικῇ μεταφράσει τοῦ Ἱερωνύμου, καὶ ἐν ἄλλῃ Ἀρμενικῇ.

Εὐστάθιος, 1) ἐκ Καππαδοκίας Νεοπλατωνικὸς, μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου, λίαν εὐγλωττος, τῷ 359 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Σαπόρην πέμφθεις (Amm. Marc. XVII, 14). Καὶ ἀπέτυχεν μὲν ἡ ἀποστολὴ

του, ἀλλ' οἱ Πέρσαι μεγάλην συνέλαβον ὑπόληψιν πρὸς αὐτόν. — 2) Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐντῆϊβ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδι, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, συνέταξε παρεκβολὰς (σχόλια) εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν, ἐκ δευτερευουσῶν μὲν ἀλλ' οὐχ' ἥττον πλουσιωτάτων πηγῶν δεδανεισμένα.

Εὐτέρπη, ἴδ. Μοῦσαι.

Εὐτρόπιος, 1) εὐνοῦχος, καὶ τὸ πρῶτον δοῦλος, εἶτα εὐνοούμενος τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, καὶ ἔτι μᾶλλον τοῦ Ἀρκαδίου, ἐφ' οὗ (τῷ 395 μ. Χ.), ἀνατρέψας τὸν ὑπουργὸν Ῥουφῖνον, ἀντικατέστησεν αὐτόν, τῷ δὲ 398 καὶ εἰς ὑπατον ἐπροχειρίσθη. Πλεονεξία, φάνανδρία, ὠμότης ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ. Ἀντὶ τὸ κινδυνεῖον κράτος νὰ ὑπερασπίση κατὰ τῶν Γότθων, ἀπέκλινεν ἐξ ἐναντίας πρὸς τὸν Ἀλαρίχον, καὶ ἐδείκνυτο ἐχθρικός πρὸς τὸν ἀγαθὸν καὶ εὐγενῆ Βάνδαλον, τὸν Στιλίχωνα. Ἀλλὰ τῇ ἐπιμονῇ τῆς βασιλομήτορος Εὐδοξίας καὶ τοῦ Γότθου Γαίνα, ἐξωρίσθη εἰς Κύπρον, καὶ ἐκεῖθεν μετετέθη εἰς Χαλκηδὸνα, ἔνθα ἐθανατώθη. — 2) Ὁ γραμματεὺς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, γράφας λατινιστὶ ἱστορίαν τῆς Ῥώμης εἰς 10 βιβλία.

Εὐτυχείδης. Σικυώνιος, γλύπτης μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου. Τὸ περιφημότερον αὐτοῦ ἔργον ἦν Τύχη Ἀντιοχείας (Παυσ. ΣΤ, 2), χαραχθὲν καὶ ἐπὶ νομισμάτων, καὶ ἀνευρεθὲν σῶον, ἢ αὐτὸ, ἢ ἀντίγραφον αὐτοῦ. Ἐποίησε δὲ καὶ χαλκοῦν ἄγαλμα τοῦ Εὐρώτα, «τέχνης ὑγροτέρας τοῦ ποταμοῦ,» κατὰ Πλίνιον (XXXIV, 16, 6).

Εὐφημία, τὸ σεμνῶς καὶ εὐτάκτως

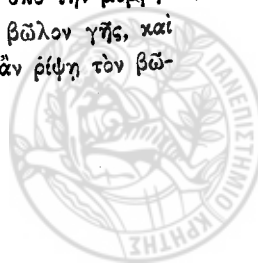
λέγειν, μὴ θορυβεῖν διὰ λόγων, συνιστᾶτο ὑπὸ τοῦ κήρυκος εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν θυσιῶν καὶ προσευχῶν διὰ τῶν λέξεων «Εὐφημία ἔστω!» «εὐφημεῖν χρῆ» ἢ «εὐφημεῖτε.»

Εὐφημος, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Εὐρώπης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, εἰς τῶν Φλε-

Τύχη Εὐτυχείδου. Μουσείου Βατικανοῦ.

γῶν ἐκ τοῦ ἐν Φωκίδι Πανοπέως, εἶτα δ' εἰς Ταίναρον οἰκήσας, ἐνυμφεῦθη τὴν Λαονόμαν, ἀδελφὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἢ τὴν Ἀλκμήνην, θυγατέρα τοῦ Λαονόμου· καὶ ἦν εἰς τῶν θηρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς του τὸ δῶρον νὰ βαίῃ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Εἰς τὴν Τριτωνίαν λίμνην ὁ Τρίτων, ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Εὐρυπύλου, τῷ ἔδωκε βῶλον γῆς, καὶ ἡ Μήδεια τῷ προεῖπεν ὅτι, ἀν' ῥίψῃ τὸν βῶ-

λεν εἰς τὸ χάσμα τοῦ Ταινάρου, τὴν εἰς Ἀδου κατάβαιν, οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰς τετάρτην γενεάν θά ἐβασίλευον ἐν Λιβύῃ· ἀλλ' ὁ βῶλος ἀπωλέσθη εἰς τὴν νῆσον Καλλίστην (τὴν Θήραν), δι' ἧς καὶ ἐκεῖθεν, οὐχὶ ὁ τέταρτος, ἀλλ' ὁ δέκατος ἑβδομος ἀπόγονος τοῦ Εὐφῆμου Βάττος μετέβη εἰς Λιβύην καὶ ἔκτισε τὴν Κυρήνην (Πίνδ. Πυθ. Δ.—Ἡρδ. Δ, 150).

Εὐφοροδός, υἱὸς Πανθόου, ἀνδρείος Τρῶς, τὸν Πάτροκλον πληγώσας, καὶ φονεῦθεις ὑπὸ τοῦ Μενελάου (Ἰλ. Π, 806. Ρ, 1), ὅστις καὶ τὴν ἀσπίδα του ἀνέθηκεν εἰς τὸ παρὰ ταῖς Μυκῆναις Ἡραῖον. Ὁ τὴν μετεμψύχωσιν πρεσβεύων Πυθαγόρας διίσχυρίζετο ὅτι τοῦ Εὐφῆμου τούτου ἦν ἡ ψυχὴ του (Διογ. Λ. Η, 1, 4).

Εὐφορίων, 1) υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Λευκῆς (ἴδ. Ἀχιλλεύς), καὶ οὕτω καλούμενος διότι ἐν τῇ Λευκῇ ἐτίματο ὁ Ἀχιλλεύς ὡς τοῖς ναυτιλλομένοις εὐδίων φέρων πλοῦν. — 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου. — 3) Υἱὸς τοῦ Αἰσχύλου, τετράκις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του νικήσας διὰ δραμάτων τούτου, προσέτι δὲ καὶ δι' ἰδίας τετραλογίας τὸν Σοφοκλέα νικήσας καὶ τὸν Εὐριπίδην. Δύο στίχοι αὐτοῦ διατηρήθησαν παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. Ε, σ. 718. — 4) Ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας. Γεννηθεὶς τῷ 276 π. Χ., ἀποθανὼν δ' ὡς βιβλιοφύλαξ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, βασιλέως τῆς Συρίας, ἦν περικαιδευμένος καὶ πολυγράφος ποιητής, ἐφάμιλλος τῶν Ἀλεξανδρινῶν. Ἡ γλῶσσα τῶν ποιμάτων του μᾶλλον ἐξηρημαμένη καὶ σκοτεινὴ. Ἐγραψε δ' ἔπη τὸν Ἡσίοδον, τὴν Μοσχοπίαν καὶ ἄλλα, καὶ ἐλεγεία καὶ ἐπιγράμματα, ὧν ὀλίγοι στίχοι διατηρήθησαν προσέτι δὲ καὶ πεζὰς πραγματείας. Ἐκ τῶν Ῥωμαίων παρ' οἷς ἐξετιμᾶτο, νομίζεται ὅτι ἐμιμήθη καὶ μετέφρασεν αὐτὸν ὁ ἐλεγεῖακός ποιητὴς Κορνῆλιος Γάλλος.

Εὐφράνωρ, ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κο-

(ΔΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

ρίνθου, ἔξοχος καλλιτέχνης ἐπὶ τῶν πρώτων χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου, καὶ περὶ τέχνης συγγραφέας. Ὡς γλύπτης, ἐποίησε θεῶν κολοσσούς, καὶ πρῶτος κατὰ Πλίνιον (XXXV, 40) ἔδωκεν ἔκφρασιν εἰς τοὺς ἥρωάς του. Ὡς ζωγράφος, ἦν μαθητὴς τοῦ Θηβαίου Ἀριστείδου, καὶ μνημονεύονται αὐτοῦ ἀξιόλογα ἔργα (Παυσ. Α, 3.—ΡΙ. XXXV, 36, 2), ὧν ἐπαινεῖ ὁ Φιλόστρατος (Ἀπολ. Τυαν. Β, 9) τὸ εὐσκιον, τὸ εὐπνουν, τὸ εἰσεχον τε καὶ ἐξέχον.

Εὐφράτης, ποταμὸς πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἀραράτ, καὶ παραρρέων τὰ Σαμῶσατα, διαιρεῖ τὴν Συρίαν τῆς Μεσοποταμίας, καὶ ἐνούμενος μετὰ τοῦ Τίγριδος, ἐκβάλλει, 1,000 στάδια κατωτέρω, εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Εὐφροσύνη, ἴδ. Χάριτες.

Εὐφρων, 1) Σικυώνιος, ἐπὶ Ἐπαμεινώδου, κατέλαβε τὴν ὑπεράτην ἀρχὴν, βοηθεῖα τοῦ πένητος ὄχλου, καὶ ἐδυνάστευε τοὺς πλουσίους, οἵτινες τέλος τὸν ἐξέβαλον, καὶ φυγὼν εἰς Θήβας, ἐφρονεῦθη ἐκεῖ (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 44. 2, 11. 3, 2). — 2) Ποιητὴς τῆς νέας κωμῆδίας, περὶ τὰ 315 π. Χ. Ὀλίγα ἀποσπάσματα καὶ τίτλοι τινὲς τῶν ποιημάτων του διεσώθησαν (Συλλ. Meinecke).

Εὐχειρ, ἴδ. Εὐγραμμαμος.

Εὐχὴ πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ πρὸς ἓνα τῶν θεῶν, ἦν ἡ εὐχαριστήριος, ἢ εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἢ εἰς παράκλησιν ἀρωγῆς καὶ χορηγίας τινῶν ἀγαθῶν, ἢ εὐθεωρικῆς πεποιθήσεως περὶ τοῦ τελεσφόρου αὐτῆς. Ἐν Ὀμήρῳ μετὰ τὴν ἐπίκλησιν πρὸς τοὺς θεοὺς ἔπεται συνήθως τὸ ἀντικειμενικὸν τῆς εὐχῆς, καὶ ὁ λόγος ἐφ' οὗ στηρίζεται ἢ ἐλπὶς εἰσακούσεως, οἷον προσενεχθεῖσαι θυσαί, προγενέστεραι εὐχαὶ ἐπίσης εἰσακουσθεῖσαι (Ἰλ. Ε, 115. Κ, 39. 451). Πολλὰκις δ' οἱ προσευχόμενοι ἀπενίπτοντο πρὶν, ἵνα καὶ τὸ σῶμα ὡς καὶ τὴν ψυχὴν καθαροὶ προσέρχωνται τοῖς θεοῖς (Ἰλ. Ζ, 266. Ὀδ. Β, 261. Ὑψουν δὲ τὰς χεῖρας οἱ εὐχόμενοι, ἦ,

ἀν προσήχοντο πρὸς θαλασσίους θεούς, ἐξέτεινον αὐτάς ἐνίοτε καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν (Ἰλ. Α, 351. Οἶδ. Ι, 526), ἀν δ' εἰς ὑποχθονίους, πρὸς τὴν γῆν (Ἰλ. Ι, 568). Ἐν τῷ καῶ, ἐστρέφοντο πρὸς τὸν βωμὸν καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, ἢ ἐνηγκαλίζοντο τὸν βωμὸν. Ὁ Πλάτων λέγει ὅτι ἀπὸ θεοῦ πρέπει νὰ ἄρχηται πᾶσα ἐπιχειρήσις, καὶ ὅτι ὁ χρηστός ἀνὴρ πρέπει διὰ θυσιῶν ν' ἀποδίδῃ τιμὰς εἰς τοὺς θεούς, καὶ δι' εὐχῶν καὶ δεήσεων νὰ διατελῇ ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῶν.

Συνήθως ἐπεκαλοῦντο τριάδα θεῶν ἔθνον δὲ καὶ προσήχοντο ἀσκεπεῖς, ἐν ᾧ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξ ἐναντίας ὕψουν ὄπισθεν καὶ ἔρριπτον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τὸν μανδύαν των. Διὰ θρησκευτικῶν τελετῶν ἐνήρχοντο καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τῶν δημοσίων αὐτῶν ὑποθέσεων, τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν θεατρικῶν παραστάσεων, καὶ κατὰ τὴν ἑναρξιν τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς ἔθνον καὶ προσήχοντο εἰς Δία τὸν Βουλαῖον. Εὐχὴ ἦν καὶ ἡ ἀρὰ ἢ ἀραι, κατάραι, ἐκφερόμεναι εἴτε ὑπὸ ἀτόμου βαρῶς προσβεβλημένου, ὡς ὑπὸ τοῦ Οἰδίπου κατὰ τῶν υἱῶν του, εἴτε ὑπὸ τῆς πόλεως διὰ τοῦ ἱερέως, ὡς κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου, καὶ ἐπικαλούμεναι τοὺς θεούς, ἰδίως τοὺς καταχθονίους, εἰς ὄλεθρον τοῦ ἐπαράτου. Ἐν Ἀθήναις, καταρώμενος ὁ ἱερεὺς, ἐστρέφετο πρὸς δυσμὰς, καὶ ἐκίνει εἰς τὸν ἀέρα ὑφάσματα αἱματοβαφῆ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, προσευχηθέντες, κατηρῶντο τὴν πόλιν ἢν ἤθελον νὰ πορθήσῃσι.

Εὐωνυμεῖς, δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τὸν Κηρισσόν.

Ἐφεδρος, εἰς τοὺς ἀγῶνας ὁ ὑπεράριθμος, μὴ κληρούμενος, καὶ ἐπομένως περιμένων ἵνα ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὸν τελευταῖον νικητὴν (Πλούτ. Σολ. ΚΘ. Πομπ. ΝΘ).

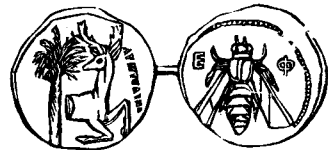
Ἐφεσία (τὰ), νυχτερινὴ ἑορτὴ τῆς

Ἀρτέμιδος μετὰ τελετῶν μᾶλλον ἐκλελυμένων, ὥστε εἰς ἐγγάμους καὶ κοσμίας γυναῖκας δὲν ἦσαν προσιτὰ (Θουκ. Γ, 104. — Στρεβ. ΙΔ, 639. — Διον. Ἀλκ. Δ, σ. 229).

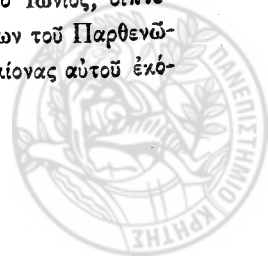
Ἐφεσία γραμμата, ἢ καὶ Φρυγία, αἰνιγματῶδη τινὰ, ἀποδιδόμενα εἰς τοὺς Ἰδαίους ἢ Φρυγίους Δακτύλους, ἢ, κατ' ἄλλους, ἐπιγεγραμμένα εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἔχοντα μαγικάς ιδιότητας διὰ τοὺς φέροντας αὐτὰ ὡς φυλακτήρια (Ἀθῆν. ΙΒ, 548).

Ἐφεσις, ἦτοι ἔκκλησις, ἀπὸ τοῦ ἡλιαστικοῦ δικαστηρίου ἐν Ἀθήναις εἰς ἕτερον δὲν ὑπῆρχεν, ἐκτὸς ἐν περιπτώσει ἀποφάσεως κατ' ἐρήμην, ὅτε ὁ διάδικος διετεινετο ὅτι ἢ ἀκουσίως ἀπῆν ἢ οἱ λόγοι τῆς ἀπουσίας του δὲν ἐξετιμήθησαν δεόντως· τότε ἠδύνατο «τὴ ν μὴ οὔσα ν (δηλ. τὴν ἄκυρον) ἀντιλαχεῖν», ἦτοι νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναθεώρησιν τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως. Ἐπετρέπετο δὲ ἔφεσις καὶ τῶν ἀποφάσεων δημοσίων διατητῶν (Ἰδ.), ὅτε ἐλέγετο τὴν ἐρήμην ἀντιλαχεῖν.

Ἐφεσος, ἡ ἐπισημοτάτη τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καύστρου. Ὁ παρ' αὐτῇ ΒΑ περίφημος ναὸς τῆς

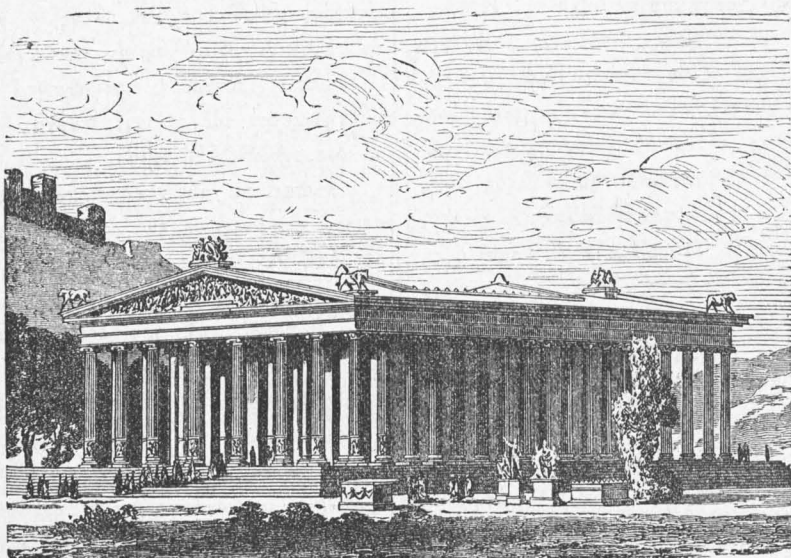

Ἀρτέμιδος, ὃν ἤρξατο οἰκοδομῶν ὁ Κνώσιος Χερσίφρων, καὶ ὅστις ἐπερατώθη μετὰ 120 ἔτη, ἐπυροπόληθη ὑπὸ τοῦ Ἡροστράτου κατὰ τὴν νύκτα τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου (τῆ 9/21 Ἰουλ. 356. π. Χ.), καὶ ἀνήγειραν αὐτὸν πάλιν αἱ Ἴωνικαὶ πέλεις, δι' ἀρχιτέκτονος τοῦ Δεινοκράτους μετὰ τόσης πολυτελείας, ὥστε ἔθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν 7 θαυμάτων τοῦ κόσμου. Ἦν δ' Ἰώνιος, δίπτερος (ἰδ. ναὸς), τετράκις μείζων τοῦ Παρθενῶνος, καὶ τοὺς 60 ὑψηλοῦς κίονας αὐτοῦ ἐκό-

σμου κατὰ τὸ κάτω μέρος ἀνάγλυφα. Ἡ Ἔφεσος ἐλέγετο κτίσμα τῶν Ἀμαζόνων, κατοικηθὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Καρῶν καὶ Λελέγων, μέχρις οὗ κατέλαβεν αὐτὴν Ἄνδροκλος, ὁ υἱὸς τοῦ Κόδρου. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ἦν πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας

δικαστήρια, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον μεταβαίνοντες, κατὰ τὴν φύσιν τῶν δικῶν, ἤτοι α') τὸ ἐν Παλλιδίῳ, ἐν ἀρχαίῳ ναῷ παρὰ τὸν Ἴλισσον, τοὺς κατηγορουμένους ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ καὶ ἐπὶ προτροπῇ εἰς φόνον, ὡς καὶ ἐπὶ φόνῳ δούλων, μετοίκων καὶ ξένων.

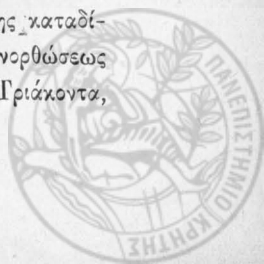

Ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀσίας. Εἰς αὐτὴν ἐγενήθη ὁ ἐλεγειακὸς ποιητῆς Καλλίνος, ὁ ἱαμβογράφος Ἰππώναξ, ὁ φιλόσοφος Ἡράκλειτος, οἱ ἔξοχοι ζωγράφοι Ἀπελλῆς καὶ Παρράσιος. Ἐπεσκέφθησαν δ' αὐτὴν, καὶ ἀπηύθυναν ἐπιστολάς τοῖς Ἐφεσίοις ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ Χρυσόστομος. Ἐν Ἐφέσῳ σώζονται καὶ μεγάλα εἰρηπια χρόνων Ῥωμαϊκῶν.

Ἐφέται, ἐν Ἀθήναις δικασταί, πιθάνως ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑφιστάμενοι, ὑπὸ τοῦ Δράκοντος δὲ κυρίως ὀργανωθέντες, καὶ ἰδίως τὴν δικαιοδοσίαν ἔχοντες ἐπὶ τῶν ἀκουσίων φόνων. Ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν 51, ἴσως ἐνὰ 5 ἐξ ἐκάστης φυλῆς μετὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις εἰσήγε παρ' αὐτοῖς τὰς δίκας, καὶ ἐδικάζεν, ὡς λέγεται ἐν τῷ νόμῳ (Rang. Ant. Hell. I, Ἄρ. 259), καὶ ἐξελέγοντο ἀριστήνην, ἐκ τῶν ὑπὲρ τὰ 50 ἔτη γεγονότων, καὶ τῶν ἄριστα βεβιωκότων. Ἐδικάζον δ' εἰς 4

Ἄποδειχθεὶς φονεὺς ὑπεβάλλετο εἰς φυγὴν, μέχρις οὗ καμπτόμενοι, ἐσυγχώρουσαν αὐτὸν οἱ συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος (ἕως ἂν αἰδέσθηται ἰστῶν ἐν γένει). (Δημοσθ. Ἀρστροκ. § 72).β') Τὸ ἐν Δελφίνῳ, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Δελφίνου Ἀπόλλωνος, ἐπίσης παρὰ τῷ Ἴλισσῳ, ἔθθα ἐδικάζοντο οἱ ἀξιούντες ὅτι δικαίως ἐφόνευσαν, ὡς ἐπὶ ἀμύνης, ἐπὶ φόνου φονεὺς κακουργήσαντος ἐντὸς μερῶν ἀπηγορευμένων, ὅτε ποινὴ δὲν ἐπεβάλλετο. γ') τὸ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, διὰ τὰ ἄψυχα ὄργανα φόνου, ἄτινα, ἂν φονεὺς δὲν ὑπῆρχεν, ἐξεβάλλοντο ἐκτὸς τῆς χώρας. δ') Τὸ ἐν Φρεαττύ, λιμενίσκῳ ἐκτὸς τοῦ παρὰ τῷ Πειραιεῖ κώλου τῆς Ζέας, ἔθθα ἐδικάζοντο, ἐντὸς τῶν πλοίων ἰστάμενοι, καὶ μὴ ἀποβαίνοντες εἰς τὴν γῆν, οἱ διὰ προηγουμένης ἄλλης καταδίκης ἐξόριστοι. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς παλινορθώσεως τῶν Σολωνίων νόμων μετὰ τοὺς Τριάκοντα,

τὰ δύο πρῶτα τῶν δικαστηρίων τούτων ἀπεδόθησαν τοῖς Ἠλιασταῖς, καὶ τὰ ἐφετικά δικαστήρια ἔμειναν βαθμηδὸν ἄνευ σημασίας, καὶ ἐξέλιπον.

"Εφηβοι, ἴδ. "Η 6 η.

"Εφιάλτης, 1) ἴδ. Ἀ λ κ ι β ι : ἀ δ η ς. — 2) Γίγας (ἴδ.). — 3) Μαλιεύς ἢ Τραχίνιος, προδοὺς τῷ Ξέρξῃ δίδον ὑπὲρ τὸν Καλλιδρομον, δι' οὗ ὁ Ὑδάρνης περιεκύκλωσε τοὺς ἐν Θερμοπύλαις Σπαρτιάτας ('Ηρδ. Ζ, 213. — Διόδ ΙΑ, 8). Ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων καταδικασθεὶς, ἐθανατώθη ἐν Ἀντικύρα. Καθ' Ἡρόδοτον ἀποδοῖται καὶ εἰς ἄλλους αὐτῆ ἢ προδοσία. — 4) Υἱὸς Σοφωνίδου, Ἀθηναῖος, πολίτης ἐντιμος, πτωχὸς ἀλλ' ἐλευθέριος, τὸν Περικλῆ εἰς τὰς δημοκρατικὰς αὐτοῦ ἐνεργείας ὑποστηρίζων (Πλούτ. Κίμ. Ι), ἀντιστὰς εἰς τὸν Κίμωνα προτεινάντα νὰ βοηθήσῃ τοὺς Σπαρτιάτας κατὰ τῶν ἐπαναστάντων Εἰλώτων (Αὐτ. ΙϚ). Κατὰ πρότασιν αὐτοῦ οἱ ἄξονες οἱ φέροντες τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως κατετέθησαν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὸ Πρυτανεῖον (Πολδ. Η, 128) τῷ δὲ 461 π. Χ. ἐπρότεινε τὴν ἐλάττωσιν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἀρείου Πάγου ('Αριστ. Πολ. Β, 9, 3). Ἡ ὀλιγαρχικὴ μερὶς τὸν εθεώρει ὡς δημαγωγὸν, καὶ, ὅτε ὑπερίσχυσε, τὸν ἐφόνησε, τῷ 457 (Πλούτ. Περ. Ι). — 5) Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἐνεργῶν κατὰ τῶν Μακεδόνων. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν ἀπήτησεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἔκδοσίν του· ἀλλ' αὐτὸς ἔφυγεν εἰς Περσίαν (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΓ), καὶ ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Ἀλικαρνασσοῦ ἐκδραμῶν ἐφονεύθη ('Αρρ. Α, 10, 4).

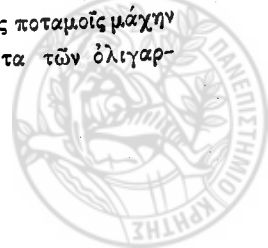

"Εφίππιον ἢ ἐφίππια. (στρώματα), τὸ κάλυμμα τοῦ ἵππου, κατ' ἀρχὰς ἀπλοῦν, ἔπειτα διὰ ζώνης περιδεόμενον, ἥτις ἐλέγετο ἔποχον, καὶ ἐκοσμεῖτο ποικίλως.

"Εφόδιον, τὰ ὑπὸ τοῦ δημοσίου τα-

μείου ἐν Ἀθήναις εἰς τοὺς πρέσβεις διδόμενα ὀδοιπορικὰ, συμποσούμενα εἰς 2—3 δραχμὰς καθ' ἡμέραν ('Αρσφ. Ἀχαρν. 66).

"Εφοροι, ἐν Σπάρτῃ πέντε ἐτήσιοι ἄρχοντες, κατὰ τὴν χιμερινὴν ἰσημερίαν, τὴν ἀρχὴν τοῦ Λακωνικοῦ ἔτους, ὑπὸ τοῦ λαοῦ «ἐξ ἀπάντων», ἐπὶ τὸ δημοκρατικώτερον, ἐκλεγόμενοι. Κατ' ἀρχὰς, εἴτε ἐπὶ Λυκούργου ('Ηρδ. Α, 65. — Ξενφ. Πολ. Λακ. Η. 3. — Πλούτ. Ἀγῆσ. Ε.), εἴτε ἐπὶ Θεοπόμπου ('Αριστ. Πολιτ. Ε, 9, 1), εἴτε ἐπὶ τῶν Μεσσηνιακῶν πολέμων (Πλούτ. Κλεομ. Ι), φαίνεται ὅτι συνέστησαν ἵνα ἀντιπροσωπεύσῃ καὶ ἀντικαθιστῶσι τοὺς ἀπουσιάζοντας βασιλεῖς· καὶ προσέτι ἵνα συνοδεύσῃ ὡς σύμβουλοι αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἐκστρατειῶν τῶν ἀλλὰ βαθμηδὸν ἠῤῥῆσεν ἡ δικαιοδοσία τῶν, ὥστε καὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς, ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ, καὶ ὁδηγίας ἐπεμπὸν καὶ ἐντολὰς, καὶ τοὺς ἄρχοντας ἔπαυον καὶ ἐφυλάκιζον, καὶ συνεδίκαζον μετὰ τῆς Γερουσίας, καὶ συνθήκας ὑπέγραψον, καὶ πόλεμον ἐκήρυττον. Εἶχον δὲ καὶ δικαστικὴν δικαιοδοσίαν, τὴν ἐπὶ τῶν συμβολαίων, ἥτοι τῶν πολιτικῶν δικῶν, διότι τὰς φονικὰς εἶχεν ἡ Γερουσία. Κατήντησε δὲ νὰ καλῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς, οἵτινες μόνον προνόμιον διετήρησαν, ἀντὶ νὰ προσδράμωσιν εἰς τὴν κλῆσιν αὐτῶν, ὡς ὄφειλον πάντες οἱ ἄλλοι, νὰ προσέρχονται μόνον βάδην (Πλούτ. Κλεομ. Γ. — Ξεν. Λ. Πολ. Η, 2). Προσέτι εἶχον τὴν ὑπερτάτην ἐπιμέλειαν τῆς Ἀγορᾶς, ἐν ἣ ἔκειτο τὸ Ἐφορεῖον, καὶ ἐκεῖ συνησιώοντο καὶ ἐκάλουν τοὺς ξένους εἰς ἐστίασιν. Ὑπέκειντο ὅμως καὶ αὐτοὶ εἰς εὐθυνας, ἀφ' οὗ ἐξήρχοντο τῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ μόνον πρὸ τῶν διαδεχθέντων αὐτοὺς (Πλούτ. Ἀγ. ΙΒ). Ἦν δ' ἐν Σπάρτῃ ὁ πρῶτος τῶν Ἐφόρων ἐπώνυμος τοῦ ἔτους. — Ἐν Ἀθήναις πέντε ἄνδρες ἐγκαταστάντες ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν ἐταιρειῶν μετὰ τὴν ἐν Αἰγῶς ποταμοῖς μάχην ἵνα προαγάγωσι τὰ συμφέροντα τῶν ὀλιγαρ-

χικῶν, καὶ προδοτικῶς κωλύσασαι τὴν ἄμυναν τῆς πόλεως κατὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ τῶν Σπαρτιατῶν, παρ' ὧν ἠλπίζον ὑποστήριξιν (Λυσ. κ. Ἐρατοσθ. 43).

Ἐφορος, ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος, ζήσας μεταξὺ 405 καὶ 330 π. Χ., υἱὸς Δημοφίλου, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους, ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαίας ἱστορίας μυηθεὶς. Πολλὰς χώρας περιελθὼν, καὶ ἐκ πολλῶν ἀντλήσας πηγῶν, συνέλαβε κατ' ἀρχὰς τὸν σκοπὸν νὰ συγγράψῃ γενικὴν ἱστορίαν («τὰ καθ' ὅλου» Πολβ. Ε, 33)· ἀλλ' εἶτα παραιτηθεὶς τῶν μυθικῶν χρόνων, ἤρχισεν ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ συνέγραψεν ἐν λ' βιβλίῳις τὰ μέχρι 340 π. Χ., ἤτοι τὴν ἱστορίαν 750 ἐτῶν κατὰ Σουίδα. Τοῦ 30 βιβλίου ὅμως, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, ἀνέθετο τὴν συγγραφὴν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Δημοφίλου. Ἐκασταχοῦ ἤρχιζεν ἀπὸ τῆς γεωγραφικῆς περιγραφῆς, ἀνέφερον ἱστορικῶς τοὺς ἐπιτοπίους μύθους, καὶ διὰ τῆς κριτικῆς καὶ ἀναλυτικῆς του μεθόδου προωδοποίησε τὸ ἱστορικὸν σύστημα τοῦ Πολυβίου. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἦν μὲν καθαρὰ, ἐπιμεμελημένη, καὶ πῶς ῥητορικῆ, ἀλλ' οὐχ ἤττον μονότονος. Ἐθαυμάζετο δὲ καὶ ἀνεγινώσκετο πολὺ τὸ σύγγραμμά του ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτοῦ ἠρύσθη ὁ Διόδωρος, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἦσαν πολλοὶ καὶ οἱ τὰ ἐπίμομφα ἐν αὐτῷ εὐρίσκοντες. Διτηρηθήσαν δὲ ἀποσπάσματα μόνον αὐτοῦ (Συλλ. Müller, Fragm. hist. græc).

Ἐφυρα ἢ **Ἐφύρη**, ὄνομα (ἴσως ταῦτο τῷ Γέφυρα) πόλεωι πελασγικῶν, τὸ ἀρχαῖον τῆς Κορίνθου ἐν Ἡλίδι ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σελήεντος (Ὁμ. Ἰλ. Β, 659. Ζ, 152)· ἐν Θεσσαλίᾳ ἢ ἔπειτα Κραννῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κόμη (Θουκ. Γ. 106, 111)· ἐν Ἑσπρωτίᾳ, ἢ εἶτα κληθεῖσα Κίχωρος (Θουκ. Α, 46), ἴσως ἢ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Α, 259) μνημονευομένη. Κατ' ἄλλους αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς Ἡλίδος, κατ' ἄλλους δὲ πάλιν εἰσὶν ἡ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας μία καὶ ἡ αὕτη,

ἐν Ἀργολίδι. Οὕτω δ' ἐκαλεῖτο καὶ νῆσος τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου.

Ἐχεκράτης, εἰς τῶν τελευταίων πυθαγορίων, ἐπὶ τῆς καταδρομῆς τῆς σχολῆς αὐτῶν μεταβάς ἐκ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος διὰ τοῦ Ῥηγίου εἰς Φλιουῖντα, ἧτις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ πόλις τῆς καταγωγῆς τῶν προγόνων τοῦ Πυθαγόρου (Παυσ. Β, 13). Ὁ Πλάτων φαίνεται ὅτι ἐμαθήτευσεν παρ' αὐτῷ ἐν Ἰταλίᾳ (Cic. d. Fin. V, 29. — Val. Max. VIII, 113), καὶ ἐν τῷ διαλόγῳ αὐτοῦ, τῷ Φαίδωνι, εἰς αὐτὸν διηγεῖται τοῦ Σωκράτους τὰς ἐσχάτας λέξεις, καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὰς περιπετείας.

Ἐχελίδαί, χωρίον τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου.

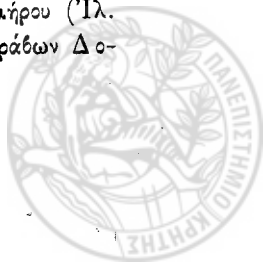
Ἐχεμος, ἴδ. Ἡρα κ λ ῆς.

Ἐχετλος, Ἐπὶ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης ἐθεάθη μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἀνὴρ ἀγροῖκος, ἄροτρον ἔχων εἰς τὰς χεῖρας, καὶ δι' αὐτοῦ φονεύων ἐχθρούς· εἶτα δ' ἐγένετο ἀφανής. Ἐρωτηθεὶς δ' ὁ χρησμὸς, παρήγγειλε τοῖς Ἀθηναίοις νὰ τιμῶσι τὸν Ἐχετλαῖον ὡς ἥρωα (Παυσ. Α, 15, 4). Ἰδ. Ἄροτρον.

Ἐχετος, ὠμὸς βασιλεὺς ἐν Ἠπειρῷ, ἀκρωτηριάζων τοὺς ξένους, καὶ τυφλώσας τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Μετόπην (Ὁμ. Ὀδύς. Σ, 81. Φ. 308).

Ἐχιδνα, θυγάτηρ τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης (Ἡσ. Θεογ. 295), ἢ τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τέρας ἀποτρόπαιον καὶ ἀρπακτικόν, κατὰ τὸ ἥμισυ κόρη καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ὄφις. Ἐκ τοῦ Τυφάνος ἐν Κιλικίᾳ ἔτεκε τὸν κύνα τοῦ Γηρυῶνου Ὀρβρον, τὸν Κέρβερον, τὸν Λέοντα τῆς Νεμαίας, τὴν Λερναίαν Ὑδραν, τὴν Χίμαιραν, τὴν Σφίγγα, τὴν Σκύλλαν, κτλ. (Ἡσιόδ. Θεογ. 306). Ὁ δὲ Πανόπτης Ἄργος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὴν κοιμωμένην, καὶ τὴν ἐφόνευσεν.

Ἐχινάδες, αἱ κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελφῶ (ἴδ. Ἀκαρνανία) εὐφοροὶ νῆσοι. Μνημονεύονται ἤδη ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 625). Μίαν αὐτῶν καλεῖ ὁ Στράβων Δο-

λίχαν, φρονῶν, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς, ὅτι αὐτὴ ἐστὶ τὸ Δουλίχιον τοῦ Ὀμήρου ('Οδ. Α, 246 Ε, 335 Π, 247). Πιθανῶς ἢ νῦν Ὁξειᾶ, πρὸ αὐτῆς τῆς ἐκβολῆς (Στρβ. I, 158).

Ἐχίνος, μετάλλινον ἢ κεράμινον ἀγγεῖον παρὰ τοῖς ἀττικαῖς δικαστηρίοις, εἰς ὃ ἐφυλάττοντο κεκλεισμένα αἱ γραπταὶ ἀποδείξεις ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων μέχρι τῆς περατώσεως τῆς δίκης.

Ἐχίνος, 1) Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κατὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον (Pl. IV. 1, 2, 5) τὸ ἐμπορεῖον πιθανῶς τῆς 1 ὥραν

μεσογείως ἀπεχούσης πόλεως Θυρίου (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 37). — 2) Πρωτεύουσα τῶν Μυρμιδόνων ἐν Φθιώτιδι, εἶτα δὲ τῶν Μαλιῶν κατὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον ('Αριστρ. Λυσιστρ. 1171. Ἐχίνοϋς. — Δμσθ. Φιλ. Γ, σ. 120). ν. Ἀχινός.

Ἐχίων, 1) ἴδ. Κάδμος. — 2) Υἱὸς Ἐρμού καὶ Ἀντιανείρας, ἐν Ἀλόπη, Ἄργοναύτης καὶ θηρευτῆς τοῦ Καλυδωνίου κάπρου (Πίνδ. Πυθ. Δ, 179).

Ἐωσφόρος, υἱὸς τοῦ Ἀστράτου καὶ τῆς Ἡοῦς, ὁ πρωτὸν ἀστὴρ ('Ησιόδ. Θεογ. 381).

Z

Ζάδατος, ἴδ. Λύκος.

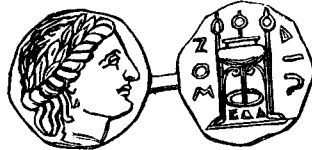
Ζάγκλη, ἴδ. Μεσσήνη.

Ζαγρεὺς, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, καὶ ἐνίοτε καὶ τοῦ Πλούτωνος.

Ζάγρος, κλάδος τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Μηδίᾳ καὶ Ἀσσυρίᾳ (Πολβ. E. 55. — Στρβ. IA, 522).

Ζάκυνθος, ἀρχαιότατα Ὑγρία, νῆσος τοῦ Ἴονικοῦ πελάγους, δυτικῶς τῆς Πελοποννήσου, ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Χελωνάτα τῆς Ἡλίδος, ἔχουσα ἐπιφάνειαν 5 1/2 □ μ., εὐφορος, οὐχὶ ὁμως πλέον ὑλήεσσα (δασώδης), ὡς τὴν λέγει ὁ Ὀμηρος ('Οδ. Α, 246. Π, 123). Ὄρος αὐτῆς μνημονεύεται ὁ Ἐλατος (ἴσως ν. Σκοπός, εἰς τὴν ΝΑ ἀκτὴν). Ὑψηλότερα δὲ εἰσι τὰ Β ὄρη (760^μ). Ὁ Ἡρόδοτος ἤδη μνημονεύει (Γ, 195) τὰς ἔτι ὑπαρχούσας πύσσας πηγὰς αὐτῆς (εἰς Κερὶ). Οἱ κάτοικοι ἦσαν Πελοποννήσιοι: Ἀχαιοὶ (Θουκ. Β, 90). καθ' Ὀμηρον δὲ (Ἰλ. Β, 634. Ὀδ. Α, 246. I, 24. Π, 25) ἦν ἡ νῆσος μέρος τοῦ κράτους τοῦ Ὀδυσσεως. Ὅτι δ' εἶχεν ἐμπορικὴν ἀνάπτυξιν ἀποδεικνύει ἢ τὴν ἐξέπεμψεν ἀποικία εἰς τὴν Κυθωνίαν τῆς Κρήτης, ἢ ὁμως μετέ-

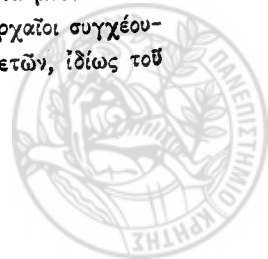
πειτα κατέλαβον οἱ Σάμιοι ('Ηρδ. Γ, 59). Τῷ 456 π. Χ. ἐβίασεν ὁ Τολμίδης τοὺς Ζακυνθίους νὰ προσχωρήσωσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ μεταξύ τῶν μὴ ὑποτελῶν συμμάχων αὐτῶν διετέλεσαν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Β. 66. Ζ, 57. — Διόδ. IA, 84). Μετὰ ταῦτα ὑπετάγη ἡ νῆσος εἰς Φί-

λιπον Γ' τῆς Μακεδονίας. Τῷ 191 ἡγοράσθη ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ὁ Φλαμίνιος δὲ τὴν ὑπέταξεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἥτις τῇ ἀπέδωκε τὴν αὐτονομίαν, ὥστε καὶ ἀνέθαλε πάλιν ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων. Ἡ εἰς τὴν Α παραλίαν κειμένη πόλις αὐτῆς Ζάκυνθος εἶχεν ὄχυρὰν ἀκρόπολιν, ἥτις ἐκαλεῖτο Ψωφίς (Στρβ. I, 458).

Ζάκορος, ἴδ. Νεωκόρος.

Ζάλευκος, νομοθέτης τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, πιθανῶς περὶ τὰ μέσα τοῦ 5 αἰῶνος π. Χ. Συνεχῶς οἱ ἀρχαῖοι συγγέουσιν αὐτὸν μετ' ἄλλων νομοθετῶν, ἰδίως τοῦ

Χαρώνδου. Θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος δούξ γραπτῶν νόμων, ἀλλὰ περὶ αὐτῶν μόνον γνωστὸν ἐστὶν ὅτι ἀπέβλεπον κυρίως εἰς τὴν ἠθικὴν τάξιν τοῦ τε ἰδιωτικοῦ καὶ τοῦ δημοσίου βίου, ἤθελον νὰ ἐξασφαλίσωσιν ἰσότητά τῶν ἀκινήτων κτήσεων, ἀντικατέστησαν ὠρισμένας ποινὰς ἀντὶ τῶν ἀυθαιρέτων ἀποφάσεων τῶν δικαστῶν, καὶ ὠργάνωσαν διαφόρους ἀρχάς, οὐχὶ ὁμῶς καὶ τὸ ὅλον σύστημα τῆς πολιτείας (Διόδ. IB, 20. — Cic. Legg, II, 6).

Ζάμολξις, ἢ Ζάμοξις, Γέτης (Σκύθης ἢ Θράξ) διατελέσας ἐν Σάμω δούλος παρὰ τῷ Πυθαγόρᾳ, εἶτα δ' ἀπελευθερωθεὶς καὶ πλοῦτον κτησάμενος ἐν Ἑλλάδι, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διαδώσῃ ἐκεῖ τὰς πολιτικὰς καὶ τὰς ἠθικὰς θεωρίας του, ἰδίως τὰς περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Μετὰ θάνατον δ' ἐτιμῆθη ὡς δαίμων (Στρεβ. Z, 297. — Διοδ. A. 94. — Πλάτ. Χαρμ. Θ).

Ζάραξ, ὄρος ἀπότομον, 1000^μ ὑψηλόν, εἰς τ' Α. τῆς Λακωνικῆς, Β. τῆς Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς. Ἔῖχε καὶ ὁμώνυμον πόλιν (Πaus. Γ. 24. — Πολβ. Δ. 36).

Ζαρίασσα, πόλις τῆς Βακτριανῆς, ἢ αὐτὴ καὶ Βάκτρα (Στρεβ. IA, 514. 516. — Plin. VI, 16, 18), εἰ καὶ ὁ Ἀρριανὸς (Δ, I, 5. Z, I. IC, 6) τὰς διακρίνει. Ἐκεῖ διεχείμασεν ὁ Ἀλέξανδρος τῷ 328 — 327 π. X. καὶ ἐτιμώρησε τὸν φονέα τοῦ Δαρείου Βῆσσον.

Ζέα, ἴδ. Πειραιεὺς.

Ζέλεια, πόλις Τρωϊκῆ, ὑπὸ τὴν Ἴδην, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Αἰσήπου, ἐνθα ὁ Δαρεῖος συνενέκντρωσε τὸν στρατὸν του κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ὁμ. Ἰλ. A. 824. Δ. 103. — Ἀρρ. B. 12, 8. — Στρεβ. B, 587).

Ζέμα, χύτρα, ἀγγεῖον μαγικικόν.

Ζευγῆται, ἴδ. Φυλῆ. — Ἰδ. Τριήρης.

Ζευγετανῆ, τὸ Β. τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας Ἀφρικῆς, τὸ Β. τῆς νῦν Τυνησίας.

Ζεδγμα, πόλις ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἀπέναντι τῆς Ἀπαμείας, ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ

τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, 2000 στάδια Β τῆς ἀρχαιοτέρας διαβάσεως κατὰ τὴν Θάψακον (Στρεβ. IC, 746. 747).

Ζευξίδαμος, 1) υἱὸς Λεωτυχίδου, πατὴρ Ἀρχιδάμου Β, βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἡρδ. ΣΤ, 71. — Θουκ. Β, 47. — Υἱὸς Ἀρχιδάμου τινὸς, ἐγγονος τοῦ Θεοπόμπου, καὶ τούτου διάδοχος εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, 718 π. X. (Πaus. Γ, 7. 6).

Ζεύξιππος, Βοιωτὸς, πολεμῆσας ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων κατὰ Φιλίππου Γ τοῦ Μακεδόνα, ἐξωρίσθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπήτησαν τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπέστησαν ἐπὶ τῇ ἐπιμόνῳ ἀντιστάσει τῶν Βοιωτῶν (Πολβ. AB, 2).

Ζεῦξις, 1) Ἐπίσημος ζωγράφος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐξ Ἡρακλείας τῆς Ἰταλικῆς, ὅθεν μετέβη εἰς Ἐφεσον. Ἰδίως ἐπεμελήθη τῆς σκιαγραφίας, καὶ ἀπέβλεπεν ἢ τέχνην του, ὡς καὶ ἡ τότε γλυπτικὴ, εἰς τὴν παράστασιν τοῦ κάλλους καθ' ἑαυτὸ μᾶλλον ἢ εἰς τοῦ πάθους τὴν ἔκφρασιν. Πλεῖστα δὲ θαυμάσια αὐτοῦ ἔργα μνημονεύονται, οἷον ὁ Ἡρακλῆς βρέφος πνίγων τοὺς δράκοντας, ὁ Μενέλαος κλαίων τὸν Ἀγαμέμνονα, ἢ αἰδήμων Πηνελόπη, οἱ δώδεκα θεοὶ, ἢ Ἑλένη, διὰ τοὺς Ἀκραγαντίνους, δι' ἣν κατ' ἐκλογὴν ἐμιμήσατο τὰς ὠραιότερας κόρας τῆς πόλεως, καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ἐπὶ μισθῷ μόνον ἐδείκνυεν, ἢ θήλειαν Κένταυρος, θηλάζουσα τὰ παιδία τῆς, ὁ δεδεμένος Μαρσύας, κλπ. Ἐκόμπαζε δὲ καὶ ἐμεγαλαύχει ὁ ἴδιος ἐπὶ τῇ τέχνῃ του ἕνεκα τοῦ θαυμασμοῦ οὐ ἀπελάμβανε, καὶ περιεφέρετα πολυτελῶς ἐνδεδυμένος εἰς τὰ Ὀλύμπια, τὸ ὄνομά του χρυσοστόικτον φέρων εἰς τὴν χλαμύδα του, καὶ εἰς μίαν τῶν εἰκόνων του ἐπιγράφας: «μωμήσεται τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται». (Ἀριστοτ. Ποιητ. ΣΤ. 15. — Πλούτ. Περ. ΙΓ. — ΡΙ. XXXV, 36).

Ζεύς, υἱὸς τοῦ Κρόνου (ἴδ.) καὶ τῆς Ῥέας (Ἡσιόδ. Θεογ. 453), δι' ὃ καὶ Κρονίων ἢ Κρονίδης ἐπελέγετο, ἀδελφὸς τοῦ

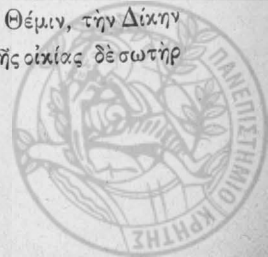

Ποσειδῶνος, τοῦ Πλούτωνος, τῆς Ἑστίας, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἥρας, καὶ ταύτης σύζυγος, ὁ ὑψιστος καὶ ἰσχυρώτατος τῶν θεῶν, «πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε». Τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων συναντρέψας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, διενεμήθη μετ' αὐτῶν τὴν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἰσχὺν, καὶ ἀφείδ τῷ Ποσειδῶνι τὸν πόντον, τῷ Πλούτωνι τὸν Ἄδην, ἔλαθεν εἰς μερίδα του τὸν οὐρανόν. Πάντες δ' ὁμοῦ ἤρχον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ὡς πάντων κραταιότερος καὶ σοφώτερος ἦν ὁ πάντων βασιλεὺς (Ἡσ. Θεογ. 881. — Ὀμ. Ἰλ. Ο, 185), καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ὑπερέβαλλε τὴν δύναμιν πάντων ὁμοῦ τῶν θεῶν (Ἰλ. Θ, 18), δι' ὃ καὶ πάντες ἐβόησαν καὶ φοβοῦνται αὐτόν. Πολλάκις διὰ βίας ἢ δόλου ἀντιπράτ-

τουςιν αὐτῷ ἢ Ἥρα, ὁ Ποσειδῶν, καὶ αὐτῇ ἡ θυγάτηρ του Ἀθηνᾶ (Ἰλ. Α, 399. Ε. 247. Ο. 18. Θ, 60), ἀλλ' ἀποτυγχάνουσι πάντοτε καὶ τιμωροῦνται. Κατοικεῖ δ' εἰς τὸν Ὀλυμπόν, τὸ χιονοσκεπὲς ὄρος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ἀνατεῖνον τὰς κορυφὰς του μέχρι τοῦ

αἰθέρος, καὶ πάντα τὰ οὐράνια φαινόμενα ἀπ' αὐτοῦ προέρχονται. Τὸ φοβερόν αὐτοῦ ὄπλον ἐστὶν ὁ κεραυνός, συνάξει καὶ σκορπίζει τὰ νέφη, καὶ ὅταν σείη τὴν τρομερὰν του αἰγίδα, ἐκπέμπει βροντὰς, καταιγίδας καὶ ἀστραπὰς, δι' ὃ καὶ ὑψιθρεμέτης, ἐρίγδουπος, τερπικέραυνος, ἀστεροπητής, νεφεληγερέτης, κελαινεφής, αἰγίοχος ἐπιλέγεται, καὶ προσέτι εὐρύουψ, διὰ τοὺς τὰ πάντα ἐπιβλέποντας ὀφθαλμούς του. Ἄλλ' ἐπίσης πρᾶνυει τὰ στοιχεῖα καὶ κατευνάζει τὰς τρικυμίας, δι' ὃ καὶ αἴθριος, οὐριος τότε ἐπικαλεῖται. Αὐτὸς διέπει τὴν τάξιν τῆς φύσεως, καὶ τέχνα αὐτοῦ καὶ τῆς Θέμιδος εἰσὶν αἱ Ὠραι. Ἐπίσης δὲ διευθύνει τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας, ἃς ἔχει ἐν τῇ χειρὶ του. Δύο πῖθοι εἰσὶ παρ' αὐτῷ, ὁ τῶν καλῶν καὶ ὁ τῶν κακῶν δῶρων (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 527), καὶ εἰς χρυσῆν στάθμην ἐζύγιζε τὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου (Ἰλ. Θ. 69. X, 209). Ἄλλ' οὐχ ἤττον τῆς Μοίρας (ἴδ.) τὴν δύναμιν οὐδ' ὁ ἴδιος δύναται νὰ διαφύγη. Γινώσκει δὲ καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, δι' ὃ καὶ πανομοφάτος (μαντικὸς) λέγεται (Ἰλ. Θ, 250). Ἀποκαλύπτει δὲ τὴν θέλησίν του παντοίως, δι' ὄνειρων, ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, οἰωνῶν καὶ χρησμῶν, καὶ αὐτὸς ὁμιλεῖ διὰ τῶν μαντιῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἄλλ' ὁ παντόπτης καὶ πάνσοφος θεὸς ὑπόκειται εἰς τὴν Ἄτην καὶ τὴν ἀπάτην (Ἰλ. Ε, 247, T, 95). Καὶ πᾶσα δ' ἡ πολιτικὴ καὶ δημοσία τῶν ἀνθρώπων τάξις, ὁ νόμος καὶ τὸ δίκαιον ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτῶνται, καὶ ὑπ' αὐτοῦ προστατεύονται, καὶ αὐτὸς ὁ ἀναξ, παντάναξ, βασιλεὺς ἐν Ὀλύμπῳ ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὁ ἰδρυτὴς τῆς βασιλείας, ἐξ οὗ καὶ Διογενεῖς ἐλέγοντο τὸ πρῶτον οἱ βασιλεῖς, καὶ προστατεῖ τῶν νόμων, καὶ τῆς ἱερότητος τῶν ὀρκίων, ἐξ οὗ καὶ ὀρκίος λέγεται, ἀγοραῖος δὲ καὶ βουλαῖος, ὡς τῆς ἀγορᾶς ἢ συνελεύσεως τοῦ λαοῦ καὶ τῆς βουλῆς προστατῆς, συνεργοῦς ἔχων τὴν Θέμιν, τὴν Δίκην καὶ τὴν Νέμεσιν. Καὶ ὡς τῆς οἰκίας δεσποτῆρ

καὶ προστάτης, ἔρκειος ἢ ἔροκεῖος, ἔχει ἐν μέσῳ τῶ οἴκῳ βωμόν· ὡς δ' ὑπὲρ τῶν ξένων καὶ τῶν ἱκετῶν κηδόμενος, ἐπικαλεῖται ξένιος καὶ ἱκέσιος, καὶ ἐν γένει κηδεμονεύει πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου, τῶν ἡθῶν ἢ τῆς θρησκείας καθιερωμένον. Ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἑορτῶν τοῦ Διὸς ἦν ἡ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνων, ἐξ ἧς καὶ ἀγῶνιος προσέτι ἐλέγετο, καὶ ἧς μετεῖχον πάντες οἱ Ἕλληνες. Ἐν Δωδώνῃ τῆς Ἡπείρου ὡς Δωδωναῖος, Πελασγικὸς (Ἰλ. Π, 234), ἀπελάμβανεν ἀρχαιοτάτης λατρείας, χρησιμοδοτῶν

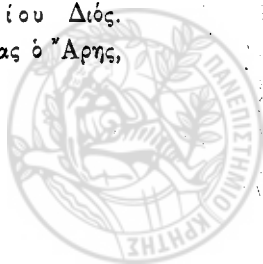
φαίνεται, καὶ ἄλλα εἶδη μαντειῶν, ἐκ τοῦ φλοίσθου πηγῆς ἧτις ἔρρεεν ὑπὸ τὴν φηγόν, ἐκ τῆς πτήσεως τῶν τῶ Διὶ ἱερῶν πτηνῶν, ἐκ τοῦ ἤχου χαλκῶν κρεμαμένων λεβήτων, ἐκ κλήρων, κτλ. Συμπεριελήφθη δ' εἰς τὸν ναὸν καὶ ἡ λατρεία τῆς Διώνης, καὶ εἰκάζεται ὅτι ἔκτοτε εἰσῆχθησαν εἰς αὐτὸν πλὴν τῶν ἱερέων καὶ αἱ ἱερεῖαι Πελειάδες, ὧν τὰ ἄσματα

ἔλεγον ὅτι ὁ Ζεὺς ἦν, ἐστὶ καὶ ἔσεται. Καὶ μετὰ τὴν ἐπικράτησιν δὲ τοῦ χρησμοῦ τῶν Δελφῶν ἐξηκολούθησε κύρος ἔχων ὁ Δωδωναῖος, μάλιστα δὲ τὸν ἐσέβοντο οἱ Ἡπειρῶται, οἱ Αἰτωλοὶ καὶ οἱ Ἀκαρῶνες. Ἐν Κρήτῃ δ' ἐπιστεύετο ὅτι ἡ Πέα ἔτεκε τὸν Δία κρυφίως, ἵνα μὴ τὸν καταπῆ ὁ Κρόνος, καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς Κουρήτας τὴν ἀνατροφήν του· αἱ δὲ Νύμφαι

Ἰδη καὶ Ἀδράστεια, θυγατέρες τοῦ Μελισσέως, ἔθρεψαν τὸ βρέφος διὰ τοῦ γάλακτος τῆς αἰγῆς Ἀμαλθείας καὶ διὰ μέλιτος· ὁ ἔφερον αἱ μέλισσαι ἐκ τῶν ὀρέων. Ἐδείκνυτο δ' ἐν Κρήτῃ καὶ ὁ τάφος τοῦ Διὸς, διότι, ὡς ἡ φύσις, ἐλέγετο ἐκεῖ ἀποθνήσκων καὶ ἀναγεννώμενος, τὴν δ' ἀναγέννησιν αὐτοῦ ἐώρταζον μετ' ὀργίον, μουσικῆς καὶ χορῶν ἐν ὄπλοις, οἱ ἱερεῖς οἱ λεγόμενοι Κουρήται, ἐν φ' πένθος καὶ θρηγῆσι συνώδευον τὴν τελευτὴν τοῦ θανάτου του. Ὡς ταῦρος δὲ, ἴσως τὸ σύμβολον τῆς καλλιτεργείας, ἤρπασεν ὁ Ζεὺς καὶ ἐκόμισεν εἰς Κρήτην τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Μίνωα. Ἐν Ἀρκαδίᾳ δ' ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐλέγετο εἰσαχθεῖσα ἐκεῖ ὑπὸ Λυκάονος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πελασγοῦ, καὶ βωμόν πανάρχαιον εἶχεν ἐπὶ τῆς ὑψίστης κορυφῆς τοῦ Λυκαίου ὄρους, ἔνθα οἱ Ἀρκάδες παρεδέχοντο ὅτι ἐτράφη ὑπὸ Νυμφῶν, καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις προσεφέροντο τῶ θεῷ καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν Κρήτῃ, καὶ ὡς Λαφυστίῳ, ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ, ἀνθρω-

(ἴδ. Ἡπειρος) διὰ βοῆς τῆς ἱερᾶς φηγοῦ (δρυός), οὗς χρησιμοὺς ἐξήγουν οἱ ἀνυπόδητοι καὶ ἀνιπτοι τοὺς πόδας, ἐπὶ τῆς γῆς δὲ κοιμώμενοι ἱερεῖς, οἱ Σελλοὶ ἢ Ἐλλοὶ (Ἰλ. Π, 234) προσετέθησαν δὲ κατὰ διαφόρους καιροὺς, ὡς

ποθυσίαι. Ἐν Αἰγύπτῳ δ' ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς Ἀμμων (ἴδ.), ἔχων χρηστήριον ὅμοιον τῷ Δωδωναίῳ. Καὶ ἐν Λεβαδείᾳ δ' ὑπῆρχε χρηστήριον καὶ ναὸς τοῦ Τροφωνίου Διός. Τέκνα τοῦ Διὸς ἦσαν, ἐκ τῆς Ἥρας ὁ Ἄρης,

ὁ "Ἡφαιστος, ἢ "Ἡὴ" ἐκ τῆς Λητοῦς ὁ "Ἀπόλλων καὶ ἢ "Ἄρτεμις" ἐκ τῆς Μαιίας ὁ "Ἑρμῆς" ἐκ τῆς Δήμητρος ἢ Περσεφόνη" ἐκ τῆς Διώνης ἢ "Ἀφροδίτη" ἐκ τῆς Σεμέλης ὁ Διώνυσος" ἐκ τῆς Θέμιδος αἱ "᾽Ωραι καὶ αἱ Μοῖραι" ἐκ τῆς Εὐρυνόμης αἱ Χάριτες" ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μοῦσαι" τὴν δ' "Ἀθηνᾶν ἔτεκεν αὐτὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς του, καταπιὼν τὴν πρώτην σύζυγόν του, τὴν Μῆτιν (φρόνησιν). Ἐξ αὐτοῦ δ' ἐγεννήθησαν καὶ πάμπολλοι ἦρωες, ὧν οἱ ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Ἀλκμήνης, ὁ Περσεύς ἐκ τῆς Δανάης, οἱ Διόσκουροι ἐκ τῆς Λήδας. Ἱεραὶ ἦσαν τῷ Διὶ αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων, αἱ δρυς, σύμβολα δ' αὐτοῦ ὁ ἀέτωρ, τὸ σκῆπτρον, ὁ κεραυνὸς, ἢ φιάλη τῶν θυσιῶν ἔφερε δὲ πολλάκις καὶ τὴν Νίκην ἐπὶ τῆς χειρὸς, ὡς ὁ τῶν ἀγῶνων προστάτης καὶ τῆς νίκης ὑπέρτατος δωρητής. Εἶχε δὲ προσέτι καὶ τὰ ἐπιθέτα ἀλάστωρ καὶ ἀλιτήριος (ἐκδικητής), ἀλεξίκακος, ἐλευθέριος, ἐφέστιος, γαμήλιος καὶ ζύγιος (προστάτης τῶν συζεύξεων), γενέθλιος (γενάρχης), Ἑλληνίος, Πανελληνίος, Ὑέτιος (φέρων βροχὴν), ὕπατος, ὕψιστος, Ἰδαῖος, καθάρσιος, καταϊβάτης (ὁ κατιῶν ἐν νεφέλαις), μειλίχιος (γλυκὺς, ἔλεως), μόριος (προστάτης τῆς μορίας, τῆς ἐλαίας), νικηφόρος, πατρῷος, φράτριος (προστάτης τῶν φρατριῶν), φύξιος (τοὺς φυγάδας σώζων), πολιεύς (προστάτης τῆς πόλεως), σωτήρ, σαώτης, στρατίος.— Ἡ θαυμασιωτάτη παράστασις τοῦ Διὸς ἦν τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Φειδίου, ὡς πρότυπον λαβόντος τὴν περιγραφὴν τοῦ Ὀμήρου ("Ἰλ. Α, 528), καὶ παραστήσαντος αὐτὸν εἰς πᾶν τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως, καὶ συγχρόνως τοῖς ἀνθρώποις προσηγῆ καὶ συγκαταβατικόν. Ἦν δ' εὐθρονος, περὶ τοὺς 40' ὕψηλός, ἐπὶ βάσεως 12'. Ἀπὸ τοῦ ἐλεφαντίνου γυμνοῦ του σώματος ἐπιπτεν ὁ χρυσοῦς του μανδύας ἐπὶ τῶν γονάτων του. Τὸ μέτωπον αὐτοῦ, εὐρὺ καὶ αἰ-

θριον ἄνω, ἐκυρτοῦτο ὀγκοῦμενον πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιπτε δασεῖα ἐκατέρωθεν ὡς χαίτη ἢ χρυσὴ κόμη του, ἥτις, καθ' Ὀμηρον ("Ἰλ. Α, 528), ὅταν ἐκινεῖτο, ἔσειε τὸν Ὀλυμπον. Ὁμοίως δὲ πλούσιος κατήρχετο ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ὁ χρυσοῦς πύγων του· οἱ ὀφθαλμοὶ ἠνοίγοντο μεγάλοι καὶ ἤρεμοι, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου ἐξέφραζον μεγαλοπρέπειαν συγχρόνως καὶ ἡμερότητα· τὸ δὲ στήθος ἦν εὐρὺ, τὸ σῶμα εὐρωστον, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ προτεταμένων μυῶνων. Τὸ ἀμίμητον (Pl. XXXIV, 8) τοῦτο ἀριστοῦργημα διετηρήθη μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλιανοῦ (Διβαν. Ἐπιστ. 1052). Πλεῖστα δ' ἐγένοντο αὐτοῦ ἀπομιμήματα, καὶ διατηροῦνται ἔτι ἐν Μουσείοις τινὰ ἐξ αὐτῶν.

Ζεφύριον, ὄνομα ἀκρωτηρίων· 1) Τὸ μεσημβρινοδυτικὸν τῆς Ἰταλίας ἐν Βρουτίοις.—2) Τὸ Β τῆς Κρήτης πρὸς τῇ Ἀπολλωνίᾳ (ν. Τιγάνι).—3) Τῆς Κύπρου πρὸς τῇ Πάρῳ.—4) Τῆς Κιλικίας, Α. τῶν Σόλων.—5) Ἐν Πόντῳ (ν. Ζάφρα).—6) Ἐν Κυρήνῃ.

Ζέφυρος, εἷς τῶν ἀνέμων (ἴδ.). υἱὸς Ἀστραίου καὶ Ἡοῦς, συγκατοικῶν μετὰ τοῦ

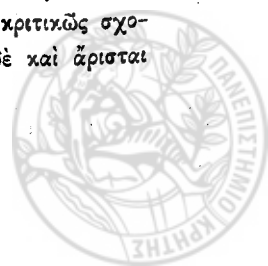

Βορέου ἐν Θράκῃ, ἔσχεν ἐκ τῆς Ἀρπυίας Ποδάργης τέκνα τοὺς δύο ἵππους τοῦ Ἀχιλλεύου Ἐάνθον καὶ Βαλίον.

Ζῆθος, ἴδ. Ἀμφίων.

Ζηνόδιος, σοφιστὴς περὶ τὰ 200 μ. Χ. ἐκδοὺς συλλογὴν παροιμιῶν, καὶ μεταφράσας ἐλληνιστῶν τὸν Σαλλούστιον.

Ζηνόδοτος, 1) Ἐφέσιος, μαθητὴς τοῦ Φιλητᾶ, παιδαγωγὸς τῶν υἱῶν τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου εἰς πρῶτον βιβλιοφύλακα τῆς μεγάλης Βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας ἐγκαταστάς καὶ πρῶτος τὰ ὀμηρικὰ ἔπη κριτικῶς σχολιάσας καὶ ἐκδοὺς· πολλαὶ δὲ καὶ ἄρισται

των διορθώσεων του διατηρήθησαν εἰς τὰ ὁμηρικὰ σχόλια. Ἐγραψε δὲ καὶ ὁμηρικὰς γλώσσας, εἰς διάφορα περὶ Ὀμήρου ζητήματα περιστρεφόμενας. — 2) Ἀλεξανδρινός, διάφορα γράφας περὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου. — 3) Ἐκ Μαλλοῦ τῆς Κιλικίας, ὁπαδὸς τοῦ γραμματικοῦ Κράτητος, ἔγραψε περὶ Ὀμήρου ἐν ἄλλοις « περὶ τῆς Ὀμηρικῆς συνήθειας » εἰς 10 βιβλία. Πιθανῶς αὐτοῦ εἰσὶ καὶ τινὰ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ ἐπιγράμματα, φέροντα τ' ὄνομά του. — 4) Τροϊζήνιος, γράφας ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ῥώμης (Πλούτ. Ῥωμλ. 18).

Ζήνων, 1) Ἐλεάτης, περὶ τὸ 460 π. Χ. μετέβη εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν Σωκράτην μετὰ τοῦ διδασκάλου του Παρμενίδου. Ἡ πάλη αὐτοῦ κατὰ τοῦ τυράννου Νεάρχου, εἰς ἣν ὑπέκυψε, δὲν κυροῦται ἱστορικῶς. Οἱ ὁπαδοί του ἐκαλοῦντο Ἐλεατικοί. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἦσαν πεζὰ, καὶ μόνον ὀλίγα ἀποσπάσματα σώζονται (Συλλ. Müllach, Eleat. philos. fragm.). — 2) Ἐκ Κιτίου τῆς Κύπρου, ἰδρυτῆς τῆς σχολῆς τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας, ἔζη περὶ τὰ 300, σύγχρονος τοῦ Ἐπικούρου. Τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἔμπορον, συνώδευε συνεχῶς εἰς τὰς ὁδοποιίας του, καὶ οὕτω πολλὰ γνωρίσας φιλοσοφικὰ συγγράμματα ἠσθάνθη κλίσιν πρὸς τὴν σπουδὴν ταύτην, κορυφωθείσαν ὅτε ποτὲ, εἰς Ἀθήνας πλέων, ἐναυάγησε. Καὶ πρῶτον μὲν ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ κυνικῷ Κράτητι, εἶτα παρὰ τοῖς Μεγαρικοῖς Στίλπωνι καὶ Διοδώρῳ, καὶ τέλος παρὰ τοῖς ἀκαδημαϊκοῖς Πολέμωνι καὶ Ξενοκράτει, καὶ μετὰ εἰκοσιν ἔτη ἐσύστησε τὴν ἰδίαν, λίαν ἐπιδοκιμασθεῖσαν σχολήν. Καὶ ἡ ἠθικὴ δὲ τάσις αὐτοῦ πολὺ ἐθαυμάζετο. Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐστεφάνωσαν χρυσοῦ στεφάνῳ, τῷ ἡγεῖραν στήλην, ὡς καὶ οἱ Κύπριοι, καὶ ὅτε λίαν προβεβηκῶς ἀπέθανεν, ἐκηδεύθη δημοσίᾳ ἐν τῷ Κεραμεικῷ. — 3) Ἐκ Ταρσοῦ, μαθητῆς καὶ διάδοχος τοῦ στωϊκοῦ Χρυσίππου. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἀπώλεσθησαν. — 4) Ῥόδιος, σύγχρονος τοῦ Πολυβίου, ἔγραψεν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, ἣς ὁ Πολύβιος κρί-

νει τὴν φράσιν προτιμωτέραν τοῦ περιχομένου. Ἀποσπάσματα τινὰ αὐτοῦ σώζονται (Συλλ. Müller, fragm. hist. græc). — 5) Ἐπικούρειος, ἐπαινούμενος ὑπὸ Ἀττικοῦ καὶ ὑπὸ Κικέρωνος.

Ζήρυνθος, πόλις τῆς Θράκης παραθαλασσία παρὰ τὴν Αἶνον, εἶχεν ἄντρον τῆς Ἐκάτης, ἔνθα προσεφέροντο κύνες εἰς θυσίαν τῇ Ἀφροδίτῃ (Λυκόφρ. — Στ. Βυζ.).

Ζήτης, ἀδελφὸς τοῦ Καλάϊδος, (ἴδ.)

Ζητηταί, ἴδ. Γραφή. Οἰκονομικά.

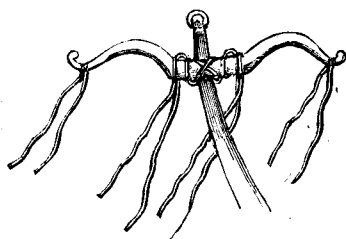
Ζιποιότης, 1) Βιθυνὸς ἡγεμῶν, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, τὰς ἐπὶ τῆς Προποντίδος Περσικὰς κτήσεις καταλαβὼν καὶ ἐπὶ τῶν Διαδόχων (326—258 π. Χ.) βασιλεὺς ἀνακηρυχθεὶς (Διόδ. ΙΘ, 60—Πλούτ. Ζητ. ἑλλ. 49). — 2) Ὁ νεώτερος υἱὸς αὐτοῦ, πολεμήσας τὸν πρεσβύτερον Νικόδημον, καὶ τέλος ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν Γαλατῶν ἠττηθεὶς τῷ 277 (Liv. XXXVIII, 16).

Ζοιτία καὶ Ζοίτειον, χωρίον ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔρημον ἐπὶ Πausανίῳ (ΣΤ, 38).

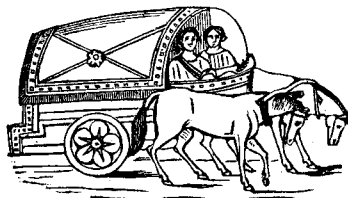
Ζοῦχης, πόλις ἐν Λιβύῃ, πλησίον τῶν Σύρτεων, πορφύραν παράγουσα (Στρ. ΙΖ. — Στ. Βυζ.).

Ζυγίτης, ἴδ. Τριήρης.

Ζυγὸν ἢ ζυγός, 1) τὸ ξύλον εἰς ὃ

προσδέονται τὰ τὴν ἄμαξαν ἔλκοντα ζῶα,

ἐνίοτε, διὰ τοὺς βόας πρὸ πάντων, ἔχον κατὰ

τὸ ἄκρον ἐγκαρσίως δύο κοῖλα ξύλα διὰ τὸν τράχηλον. Ζύγιος ἐλέγετο ὁ εἰς ζυγὸν προσδεόμενος ἵππος. — 2) Πᾶσα ἐγκαρσία δοκός, οἷα ἡ τῆς στάθμης, κτλ. — 3) Εἰς τὴν λύραν τὸ μικρὸν ξύλον τὸ κάτωθεν ὑποστηρίζον τὰς χορδὰς (Ὅμ. Ἴλ. 185). — 4) Τὰ ζυγά, αἱ ἔδραι τῶν κωπηλατῶν ἐν τοῖς πλοίοις (Ὅμ. Ὀδ. Α, 99. Ν, 21).

Ζυθος, ποτὸν μεθυστικὸν προσελθὼν ἐξ Αἰγύπτου, καὶ παραγόμενον ἐξ ἀνάξεύσεως κριθῆς (Ἡρδ. Β, 77).

Ζωγράφος, ἴδ. Γραφικὴ.

Ζώδια, **Ζωδιακός**. ἴδ. Ἀστερισμοί. ἴδ. Μαθηματικὴ γεωγραφία.

Ζωίλος, ῥήτωρ ἐξ Ἀμφιπόλεως τῆς Μακεδονίας, ζήσας πιθανῶς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, 285—247 π. Χ. Ἐψεγε μικρολόγως τὸν Ὅμηρον, δι' ὃ καὶ Ὁμηρομάστιξ ἐπωνομάσθη, καὶ διὰ τὴν δηκτικὴν γλωσσάν του ἐν γένει κύων ῥητορικός.

Ζωναράς Ἰωάννης, ἔζη τὸν 16' αἰῶνα μ. Χ. ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ὑψηλοῖς ἀξιωμασιν ἀπεσύρθη δ' ἔπειτα καὶ ἐμόνασεν εἰς τὸν Ἄθω. Ἐγραψε δὲ εἰς ἡ' βιβλία Χρονικὸν ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῶν ἡμερῶν του, μὴ στερούμενον φιλολογικῆς ἀξίας, διότι ἤντηλσε διὰ τὴν ἐποχὴν τῶν αὐτοκρατόρων ἐκ τῶν νῦν ἀπολεσθέντων βιβλίων τοῦ Δίωνος Κασσίου, ὡς καὶ ἐν γένει ἐκ Πολυβίου, Ἀππιανοῦ καὶ Πλουτάρχου, καὶ παραθέτει αὐτὰ τὰ πρωτότυπα κείμενα.

Ζώνη, πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου τοῦ Αἰγαίου (Ἡρδ. Ζ, 39), ἔνθα

κατὰ Π. Μελᾶν (Π, 2, 8) ὁ Ὀρφεὺς ἐκίνει ποτὲ δάση καὶ ποταμούς διὰ τῆς λύρας του.

Ζώνη, 1)

εἰς τὰς γυναϊκας ὑπὸ τὸ στῆθος, συνέχουσα τὴν ἐσθῆτα' εἰς τὰς κόρας καὶ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα' εἰς τοὺς ἄνδρας

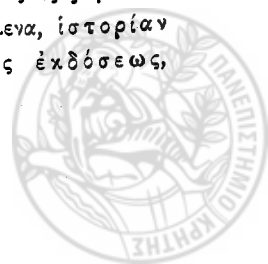
περὶ τὴν ὀσφύν ἐπὶ τοῦ χιτῶνος. ἴδ. Ἐνδυμασίαι. — 2) Εἰς τοὺς δωρίους ναοὺς ἢ σειρᾶ τῶν μετοπῶν καὶ τριγλύφων (ἴδ.). Λέγεται καὶ Διάζωμα.

Ζωοφόρος καὶ Ζωφόρος εἰς τοὺς δωρίους ναοὺς τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῶν ἐπιστυλίων καὶ τοῦ γείσου, κοσμούμενον ἐξωθεν διὰ σειρᾶς τριγλύφων καὶ μετοπῶν (ἴδ.), ἢ εἰς τοὺς μείζονας ναοὺς τὸ μέρος τοῦ τοίχου τοῦ σηκοῦ τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ ἐπιστύλιον καὶ κοσμούμενον κατ' ἀρχὰς διὰ πολυτελῶν συμπλεγμάτων, ὡς π. χ. ἡ τοῦ Παρθενῶνος παρίστα τὴν Παναθηναϊκὴν πομπήν.

Ζώπυρος, 1) Πέρσης, ὅτε Δαρεῖος ὁ Α' ἐπολιόρκει τὴν Βαβυλῶνα, προσελθὼν αἱματόφυρτος, καὶ ψευθεὶς ὅτι ἠκρωτηριάσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Οὕτως ἀπατήσας τὴν πόλιν, τὴν ἐπρόδωκε, καὶ ὁ Δαρεῖος τὸν ἐγκατέστησε διοικητὴν τῆς Βαβυλῶνος. Ἄλλ' εἰς δευτέραν ἐπανάστασιν οἱ κάτοικοι τὸν ἐφόνευσαν (Ἡρδ. Γ, 150. 203). — 2) Ἐγγονος ἐκείνου, βοηθήσας τὸν πατέρα του Μεγάβαζον, ἐπαναστάντα, ἔφυγεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἔπεσεν εἰς πολιορκίαν τῆς Καρικῆς Καύνου (Ἡρδ. Γ, 160). — 3) Φυσιογνωμολόγος ὅστις ἐξέφερε κρίσιν περὶ τοῦ συγχρόνου αὐτοῦ Σωκράτους (Cic. Tusc. IV, 37. Fat. 5).

Ζωροάστρης, μεταρρυθμιστὴς τῆς Ἀριανῆς θρησκείας, ἀρχαιότερος τῶν θρησκευτικῶν Ζενδικῶν βιβλίων, τῆς Ἀθέστας, εἰ καὶ οἱ Πέρσαι αὐτοὶ τὸν ἐνόμιζον σύγχρονον τοῦ Δαρείου ἢ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰστάσπου. Τότε ἴσως τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰσαχθὲν θρησκευμα συνείγη μετὰ τοῦ τῶν Μάγων, καὶ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου καὶ μεθ' ἑλληνικῶν μύθων, καὶ ἔκτοτε ἤρξατο θεωρούμενος ὁ Ζωροάστρης ὡς ὁ εὐρέτης καὶ τῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς μαγείας καὶ πολλὰ περὶ τούτων συγγράμματα εἰς αὐτὸν ἀπεδίδοντο.

Ζώσιμος, ἱστορικός τοῦ τέλους τῆς β' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, γράψας εἰς ς' βιβλία, κατὰ τὸ πλεῖστον διατηρούμενα, ἱστορίαν νέαν ἢ ἱστορικὸν νέας ἐκδόσεως,

περιλαμβάνον ἐν περιλήψει μὲν τὰ ἀπὸ Αὐγούστου μέχρι 395, λεπτομερῶς δὲ τὰ ἔκτοτε μέχρι 410. Ὡς κυριωτέραν αἰτίαν τῆς παρακμῆς τῆς Ῥώμης θεωρεῖ τὴν κατὰπτωσιν τοῦ ἀρχαίου θρησκευματος. Κατὰ τὰ ἄλλα δὲν στερεῖται εὐθυκρίας.

Ζωστήρ, ἡ στρατιωτικὴ ζώνη, δερμα-

τίνη, ἔχουσα πόρπας ἐκ μετάλλου.

Ζωστήρ, ἀρκωτήριον τῆς Ἀττικῆς (ἴδ.).

Η

Ἡδῆ, ἡ προσωποποίηση τῆς νεότητος, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας (Ἡσίοδ.

Θεογ. 950), τοῖς θεοῖς τὸ νέκταρ προχέουσα (Ὅμ. Ἰλ. Δ, 2), νυμφευθεῖσα τὸν Ἡρακλῆν ὅτε κατετάχθη ἐν τοῖς θεοῖς. Ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Φλιουντι ἐκαλεῖτο Γα-
νυμήδα καὶ Δία. — 2)

Ἡ ἡλικία καθ' ἣν οἱ νέοι ἔπαυον λογιζόμενοι ὡς παῖδες ἤρχιζε δ' ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἰζ' ἔτους· ἀλλ' ἐν Ἀθῆναις ἀπὸ τέλους τοῦ ιε' μέχρι τέλους τοῦ ιζ' διέτρεχον τὸ στάδιον τοῦ ἐπὶ διετέες ἡβᾶν, καθ' ὃ οἱ πρόσηβοι ἐγυμνάζοντο καὶ προπαρασκευάζοντο· κατὰ δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ ιη' ἔτους ἐνεγράφοντο εἰς πολίτας, ὡμνουν εἰς τὸ ἱερόν τῆς Ἀγραύλου τὸν ὄρκον τῶν ἐφήβων, κατετάττοντο εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ τόπου φρουρὰν, τὴν λεγομένην ἐν τοῖς μέρεσι (τοῖς ἀκινδύνοις), καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἶχον πρόσδοτον, ἀλλ' ἀνευ ψήφου. Ἐπαυον δ' ὡς ἐφηβοὶ θεωρούμενοι, καὶ ἦσαν ἄνδρες τελειοπολῖται, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κ' ἔτους. Ὁμοίως καὶ ἐν Κρήτῃ ἦν τὸ ἰζ' ἔτος ὁ ὄρος τῶν ἐφήβων, οἵτινες ἐκεῖ ἐλέγοντο ἀγελαστοί, διότι κατετάττοντο τότε εἰς τὰς ἀγέλας, τὰ στρατιωτικὰ τάγματα. Καὶ ἐν Σπάρτῃ αἱ σχέσεις τῆς ἡλικίας ἦσαν αἱ αὐταί, ἀλλ' οἱ ἐφηβοὶ διηροῦντο εἰς εἴρηνας, τοὺς 19έτους, καὶ μελλήρηνας, τοὺς τῶν 18έτων· πρῶ-

τέρηνες δ' ἐλέγοντο οἱ 20ετείς, καὶ μετὰ ἐν ἔτι ἔτος ἦσαν κυρίως ἄνδρες, σφαιρεῖς καλούμενοι.

Ἡγέλοχος, 1) ὑποκριτὴς ἐν Ἀθῆναις, ὅστις τὸν στίχον 279 τοῦ Ὀρέστου τοῦ Εὐριπίδου, ἐνθα λέγεται γαλῆν' ὄρω (γαλῆνὰ ὄρω) ἐπρόφερον ἀδεξίως, ὡς γαλῆν ὄρω καὶ κατεγελάσθη (Ἀριστφ. Βάτρ. 304). — 2) Εἷς τῶν ἱπάρχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Ἀσίᾳ.

Ἡγεμονία, ἴδ. Χάρις, Χάριτες.

Ἡγεμονία, 1) κράτους τινὸς Ἑλληνικοῦ ἢ πολιτικῆ ὑπεροχῆ ὑπὲρ ἕτερα μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένα, καὶ ὧν τὴν συμμαχίαν αὐτὸ διηύθυνεν ἀναλόγως τῆς δυνάμεώς του καὶ τῶν ὄρων τοῦ συνδέσμου. Καὶ διοικητικῶς μὲν ἦσαν τὰ εἰς τὴν ἡγεμονίαν ὑποκείμενα κράτη ἕκαστον ἀνεξάρτητον, καὶ ἐν τῷ συμμαχικῷ συμβουλίῳ, ἀποφασίζοντι περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης, ἕκαστον εἶχεν ἴσῃν ψήφον. Κέντρον ὁμῶς ἦν τὸ ἡγεμονεῦον κράτος, ὠδήγει εἰς τὸν πόλεμον, εἰσέπραττε τοὺς φόρους, ὠρίζε τὰς στρατευσίμους ἡλικίας, καὶ ἔδιδε τοὺς στρατηγούς, οἵτινες, τῶν συμμαχῶν ἡγούμενοι, καὶ ξεναγοὶ ἐλέγοντο. — 2) Ἡγεμονία δικαστηρίου ἐν Ἀθῆναις ἦν ἡ ὑπὸ διαφόρων ἀρχῶν διεθῆναις αὐτῶν κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης. Ἡ ἡγεμονεύουσα ἀρχὴ ἐδέχετο τὴν ἀγωγὴν, προανέκρινε, καὶ προῆδρευε τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης. — 3) Περί ἡγεμονίας συμμοριῶν, ἴδ. Λειτουργία.

Ἡγερία (καὶ **Αἰγερία**), ἐν Ἰταλία νόμφη πηγῆς μαντική, πρὸς ἣν ὁ Νουμᾶς ἤρχετο κρυφίως εἰς σπήλαιον, καὶ τὴν ἐσυμβουλευέτο διὰ τὰς θρησκευτικὰς διατάξεις ἃς ἤθελε νὰ εἰσαγάγῃ εἰς Ῥώμην (Liv. I, 19).

Ἡγήσανδρος, 1) Συστράτηγος τοῦ Ξενοφῶντος ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν μυρίων (Ξεν. Ἀνάβ. ΣΤ, 1, 5). — 2) ἐκ Δελφῶν, περὶ τὸν 6' αἰῶνα π. Χ., ἔγραψεν ὑπομνήματα, διάφορον ὕλην περιέχοντα, καὶ ἐξ ὧν πολλὰ ἠρύσατο ὁ Ἀθήναιος, καὶ προσέτι σύγγραμμα περὶ καλλιτεχνημάτων, ὑπομνήματα ἄνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων.

Ἡγησίας, 1) ὀπαδὸς τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, ζήσας τὸν 7' αἰῶνα π. Χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Κατ' αὐτὸν ἡ ἐπιθυμία ἦν τὸ ἄνθος, καὶ ὁ σκοπὸς ὁ καρπὸς τῆς ζωῆς. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς πολλὰ δυστυχήματα ἦν ἐκτεθειμένος ὁ ἄνθρωπος, ἐνόμιζεν ἀνεπιτευκτον τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἔλεγε τὸν θάνατον προτιμότερον τῆς τοιαύτης ὑπάρξεως, καὶ τόσον ζωηρῶς ἐξέθηκε τὴν θεωρίαν ταύτην ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ ἐπιγραφομένου ἀποκαρτερῶν, ὥστε πολλοὶ τῶν μαθητῶν του, οἵτινες ἐλέγοντο Ἡγησιακοί, ἐπεχείρησαν ν' αὐτοκτονήσωσιν· αὐτὸς δ' ἐπεκαλεῖτο Πεισιθάνατος (Cic. Tusc. I, 34). — 2) Σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ ἐκ Μαγνησίας τῆς πρὸς τῷ Σιπύλῳ, ἔζη περὶ τὰ 300 π. Χ. Ὁ Κικέρων (Brut. 83. Or. 69) ἀναφέρει ὡς πρότυπον αὐτοῦ τὸν Χαρίσιον, μιμητὴν τοῦ Λυσίου. Λέγεται ἐπιδιώκων τοῦ ὕφους τὴν ἀφέλειαν, ἀλλὰ πάντῃ ἀνεπιτυχῶς, καὶ κατακρίνεται ὑπὸ τῶν ἀρίστων κριτικῶν. Καὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορίαν φαίνεται γράψας, οὐχὶ λίαν ἀξιόπιστον (Πλούτ. Ἀλέξ. Γ.—Gell. IX, 4).

Ἡγησίλοχος, 1) Ῥόδιος, μετὰ τὴν πτώσιν τῆς δημοκρατίας ἐν Ῥόδῳ ἴδρυσεν τὴν ὀλιγαρχίαν, τῷ 356 π. Χ., ἀρωγῆ καὶ τοῦ Μουσώλου ἐκ Καρίας, ὅστις ἐπωφθαλμία εἰς τὴν κατάληψιν τῆς Ῥόδου. Ἀλλ' ἡ ἄκρατος

αὐτοῦ ἐκδιαίτησις τὸν κατέστησε μισητὸν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μουσώλου ἠλευθερώθησαν πάλιν οἱ Ῥόδιοι. — 2) Τῷ 171 π. Χ. ἀρχηγὸς τῶν Ῥοδίων, φίλος τῶν Ῥωμαίων (Liv. XLII, 45).

Ἡγησίνους, ἐκ Περγάμου, τῷ 185 π. Χ. Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Εὐάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Καρνεάδου (Διογ. Λαέρτ. Δ, 60. — Cic. Acad. II, 6, 16).

Ἡγήσιππος, 1) Ἀθηναῖος, πολιτικὸς καὶ ῥήτωρ, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, νομίζεται ὁ συντάξας τὸν τούτῳ ἀποδιδόμενον καὶ σωζόμενον λόγον περὶ Ἀλωννήσου. — 2) Ἐκ Μικυθέρνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἔγραψε, πλὴν ἄλλων, Παλληνικὰ καὶ Μιλησιακὰ. Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεὺς (A, 49) τὸν καταριθμεῖ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ἀρχαίων καὶ λόγου ἀξίων. Διατηροῦνται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα (Müller, fragm. istor. græc). — 3) Τοῦ Ἰωσήπου (ἰουδαϊκῆς ἱστορίας) ἡ λατινικὴ μετάφρασις ἦν ἐπὶ πολὺ γνωστὴ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, παραφθαρὲν ἐκ τοῦ ἀληθοῦς.

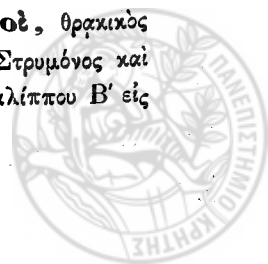
Ἡγησίστρατος, 1) υἱὸς Πεισιστράτου, ἄρχας ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀφ' οὗ ὁ πατήρ του ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν τοὺς Μιτυληναίους (Ἡρδ. E, 94). — 2) Ἡλείος ἐκ τῶν Τελλιαδῶν (Ἡρδ. Θ, 37). — 3) Υἱὸς τοῦ Σαμίου Ἀρισταγόρου, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του πρὸ τῆς ἐν Μυκάλῃ ναυμαχίας πρὸς τὸν βασιλέα Λεωτυχίδην, καὶ παρακαλέσας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῶν ἑλληνικῶν πόλεων ἀπὸ τῆς Περσίας (Ἡρδ. Θ, 90).

Ἡγητόρια. Ἰδ. Πλεκτήρια.

Ἡγίας, πιθανῶς ὀρθότερον Ἡγησίας (Λουκ. Φιλοφ. ΙΗ. Ῥήτ. διδ. B, 4), γλύπτης Ἀθηναῖος ἐκ τῶν ἀρχαίων, εἰργάσθη ἄγαλμα Ἀθηνᾶς, Διοσκούρου καὶ Κελητίζοντα παιδας (Pl. XIX, 85).

Ἡδονικοί, ἰδ. Ἀρίστιππος.

Ἡδωνες ἢ Ἡδωνοί, θρακικὸς λαὸς μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Νέστου, ἐγκατασταθεὶς ἀπὸ Φιλίππου Β' εἰς

τὴν Μακεδονίαν. Ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς, μάλιστα τοῖς Ῥωμαίοις (Horat.), τὸ ὄνομα ἐμφαίνει τοὺς Θράκας (Ἡρδ. Ζ, 100.—Θουκ. Δ, 109).

Ἡετίων, 1) βασιλεὺς τῆς Θήβης ἐν Μυσίᾳ, πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, γυναικὸς τοῦ Ἑκτορος. Κυριεύσας τὴν Θήβην ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ 7 υἱοὺς του, καὶ τῷ ἤγειρε τύμβον. Ἐν τοῖς λαύροις δ' εὔρε βαρεῖαν σιδηρᾶν σφαῖραν, ἣν εἶχε ρίψει ποτὲ ὁ Ἡετίων, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἐξέθηκεν ἔπειτα ὡς γέρας εἰς τοὺς ἐπικηδεῖους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου, καὶ προσέτι τὸν ἵππον του Πηδάσον, καὶ πλουσίαν φόρμιγγα, ἣν λαβὼν ἔπαιζεν εἰς τὴν σκηνὴν του (Ἰλ. Ζ, 396, 415. Ι, 186. ΙΙ, 152. Ψ, 826). — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰμβρου, ξένος Λυκάονος, ἐνδὸς τῶν υἰῶν τοῦ Πριάμου. Ὅτε τοῦτον αἰχμαλωτίσας ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν ἐπώλησεν εἰς Ἀθῆμνον, ὁ Ἡετίων τὸν ἐξηγόρασε, καὶ τὸν ἔπεμψεν εἰς Ἀρίσθην ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου (Ἰλ. Φ, 40). — 3) Εἰς Τρωαδίτις, οὐ Πόδης ἐκαλεῖτο ὁ υἱὸς (Ἰλ. Ρ, 575). — 4) Πατὴρ Κυψέλου, τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου (Πaus. Β, 4, 4).

Ἡετωνία, ἀκρωτήριον κατὰ τὴν Δ παραλίαν τοῦ Πειραιῶς. Οἱ Ἀ' τὸ ἐτείχισαν ἵνα προμηθεύσων ἀσφαλῆ ἔκπλου εἰς τοὺς Σπαρτιάτας.

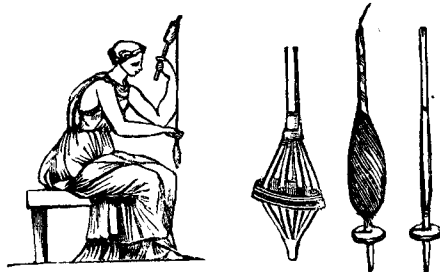
Ἡθμός ἢ **Ἡθάμιον** (Ἡούχ.), στραγγιστήριον, ἐκ καλάμων, σπαρτίων ἢ τριχῶν, εἰς σχῆμα κώνου ἀνεστραμμένον. Ἐνίοτε δὲ, πρὸς διθήσιν οἴνου διὰ πάγου εἰς τὰς τρα-

πέζας, εἶχε σχῆμα λεκάνης, καὶ ἦν ἐξ ἀργυροῦ σύρματος, ἢ ἐξ ἀργύρου διατρήτου (Σχολ. Ἄριστ. Ἰπκ. 1147. — Ἀθῆν. ΙΑ, 470).

Ἡλακάτη, (ν. ῥώκα), δι' ἧς νήθουσι τὸ ἔριον, ὁμοιοτάτη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τῇ

παρ' ἡμῖν, ἦν ῥάβδος, συνήθως κάλαμος, εἰς τὴν ἀριστερὰν κρατουμένη ἢ εἰς τὴν ζώνην

ἐμπηγνυμένη, καὶ ἄνω ἔχουσα εἰληγμένην τὴν το λύπην τοῦ ἐρίου. Ἡ νήθουσα διὰ τῆς δεξιᾶς εἴλκεν ἐξ αὐτῆς κλωστήν, ὅπερ ἐλέγετο στήμονα κατάγειν, καὶ ἐλίξασα αὐτὴν περὶ τὸ ἄγγιστρον τοῦ ἀτρακτοῦ, συνισταμένου ἐκ βραχέος ῥαβδίου ἔχοντος κάτω σφόνδυλον βαρύτερον, ἔστρεφε τὸν ἀτρακτον δι' ἄκρων τῶν δακτύλων, καὶ

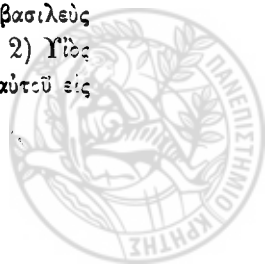

ἄφ' οὗ οὗτος ἐνηθε τὴν κλωστήν, εἴλισσεν αὐτὴν περὶ τοῦ ἀτρακτοῦ τὸ ξύλον, μέχρις οὗ ἦν πλήρες, ὅτε ἀφαιρούσα τὸν κλωστήρα (κουβάρη), τὸν ἐρριπτεν εἰς κάλαθον ἢ τάλάρρον, ὃν εἶχε πλησίον τῆς. Καὶ ἐπὶ Ὀμήρου ἦν γνωστὴ ἢ χρῆσις τῆς ἡλακάτης, καὶ ἡ τῆς Ἑλένης ἦν χρυσοῦ, καὶ

χρυσὴ λάκα τοι ἦταν πολλακίς καὶ αἰ θεαί, ἰδίως ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς Ἐργάνη. Ἐν Ῥώμῃ πρὸ τῆς νύμφης, ὅτε εἰσῆρχετο τὸ πρῶτον εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου, ἤγετο συνήθως ἡλακάτη. Ἡ ἀπέναντι εἰκῶν, ἐκ Ῥωμαϊκοῦ ψηφιδωτοῦ, παρίστησι τὸν Ἡρακλεῖν νήθοντα παρὰ τῇ Ὀμφάλῃ. ἴδ. Μοῦσα.

Ἡλεῖος, ἥρωσ τῆς Ἡλίδος 1) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Αὐγείου, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν (Πaus. Ε, 1, 6). — 2) Υἱὸς τοῦ Ταντάλου, ὁ δούς τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς

τὴν Ἡλιδα. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, βασιλεὺς τῆς Ἡλίδος ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων (Παυσ. Ε, 3, 4).

Ἡλέκτρα, 1) θυγάτηρ Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος, ἐκ Θαύμαντος τεκοῦσα τὴν Ἴριν καὶ τοὺς Ἀρπυίας (Ἰσίδ. Θεογ. 265). — 2) Μία τῶν Πλειάδων, ἐκ Διὸς τεκοῦσα τὸν Ἰασίωνα καὶ τὸν Δάρδανον, πρὸς ὃν ἔφερε τὸ Παλλάδιον εἰς τὴν Τρωάδα. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου, καθ' ἣν ἐπωνομάσθησαν αἱ Ἡλεκτρίδες πύλαι ἐν Θήβαις. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἰδ. Ὀρέστης. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Λατίνου, ἐξ Ἰταλοῦ, τοῦ βαλέως τῶν Οἰνωτρῶν, τεκοῦσα Ῥῶμον, τὸν κτίστην τῆς Ῥώμης.

Ἡλεκτρον, (τὸ ἀκτινοβόλον, διότι ἡλέκτωρ ἦν ὁ ἥλιος), ἡ γνωστὴ ὀρυκτὴ ὕλη, ἣτις ἐν τῇ θαλάσῃ μάλιστα εὐρίσκεται, ἦν γνωστὴ ἐν τοῖς ὀμηρικῶν χρόνοις (Ὀδ. Δ. 73. Ο, 460. Σ, 205) ἀλλ' ἀρχαιότατα ἐπεκράτησε τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ μίξεώς τινος χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ὡς ὅμοιον χρῶμα πιθανῶς παραγούσης, καὶ δὴ $\frac{4}{5}$ χρυσοῦ καὶ $\frac{1}{5}$ ἀργύρου (Pl. XXXIII. 4, 23), ὥστε δυσδιάκριτον ἐστὶ τίνα τῶν δύο ὑλῶν ἐκάστοτε μνημονεύουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Κατὰ τὸν Φιλήμονα, τὸ κυρίως ἡλεκτρον ἦν διαφόρων χρωμάτων, λευκὸν ὅμοιον πρὸς κηρὸν, ὑπέρυθρον, εὐρίσκόμενον ἐν Σκυθία. Ὁ Καλλίστρατος λέγει εἶδος αὐτοῦ χρυσοχρουν καὶ εὐφλεκτον ὃ δὲ Παισανίας (IB, 5) μνημονεύει ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπία ναῶ ἀγάλματος τοῦ Αὐγούστου ἐξ ἡλέκτρου καὶ οὐχὶ ἐκ μετάλλου. Ἐποιοῦντο δὲ χρῆσιν τοῦ ἡλέκτρου οἱ ἀρχαῖοι καὶ πρὸς θυμιάσιν, πρὸς περιδέραια, δακτυλίους καὶ ἄλλους κόσμους τῶν γυναικῶν, εἰς κατασκευὴν μικρῶν πολυτίμων ἀγγείων, ἐπικόσμησιν τῶν ὄπλων, φυλακτῆρια, κτλ. Ἐπρωτίμων δὲ τοῦ λευκοῦ τὸ ὑπέρυθρον καὶ οἰνόχρουν. Κατ' ἀρχὰς ἔφερον αὐτὸ οἱ Φοίνικες θαλασσέμποροι ἀλλ' ἔπειτα ἤρξατο κομιζόμενον ἐκ τῆς Βαλτικῆς διὰ ξηρᾶς, διὰ τῆς Πανονίας καὶ

ἄνω Ἰταλίας εἰς τὰς μεσημβρινωτέρας χώρας. Οἱ Τυρρηνοὶ δ' ἔφερον αὐτὸ ἐκ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πάδου, διὰ τῶν πόλεων Ἀδρίας καὶ Σπίνας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν, ἐξ οὗ καὶ ἐπεκράτησεν ὁ μῦθος ὅτι εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Πάδου κληθέντος Ἐριδανοῦ (ἰδ.) αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος (τοῦ λάμποντος), εἰς λεύκας μεταμορφωθεῖσαι, χύνουσιν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ τῶν δάκρυα μεταβαλλόμενα εἰς ἡλεκτρον (Ον. Μετ. II. 364). Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ἡ μεγάλη εἰσαγωγὴ τοῦ ἡλέκτρου ἡλάττωσε πολὺ τὴν τιμὴν του.

Ἡλιαῖδος, ἰδ. Ἡλιος.

Ἡλιαία, λέξις σημαίνουσα σύνοδος, ἐκ τοῦ ἀλιάζεσθαι (συνέρχεσθαι), ἦν ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπωνυμία τοῦ δικαστικοῦ σώματος, ἔχοντος τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πολιτικῶν δικῶν, καὶ συγκειμένου ἐξ 6000, κατ' ἔτος πρὸς τοῦτο ὡς καὶ διὰ ψήφισιν τῶν νόμων κληρουμένων ἐκ τῶν ὑπερτριακονταστῶν, καὶ ἐν Ἀρδηττῶ, ὑπὲρ τὸ στάδιον, ὁμνούντων πιστὴν ἐκτέλεσιν τῶν σπουδαίων τῶν καθηκόντων, δι' ὃ καὶ ὁμωμοκότες ἐλέγοντο (Δμοθ. π. Λεπτ. 75. Κ. Τιμοκρ. 746). Κατ' ἀρχὰς ἦν ἴσως αὕτη ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου, ἣτις ἀποφάσεις ἀφορώσας εἰς ἄτομα δὲν ἐδύνατο νὰ λάβῃ δι' ὀλιγωτέρων τῶν 6,000 ψήφων, καὶ μεταγενεστέρως πιθανὸν ὅτι οὗτοι καὶ μόνοι ἀπετέλεσαν ἰδιαιτέρον σῶμα, τὴν Ἡλιαίαν, διὰ τὰς τοιαύτας ἀποφάσεις. Οὐδέποτε δὲ συνεδίκαζον πάντες ὁμοῦ, ἀλλ' ἐκληροῦντο εἰς δέκα δικαστήρια ἡ φυλάς, ἄλλας τῶν δημοτικῶν, καὶ ἕκαστον συνέκειτο ἐκ 501 δικαστῶν, καὶ αὐτῶν κατὰ τὰς περιστάσεις οὐχὶ πάντοτε ὁμοῦ συνεργούμενων, ἀλλὰ μόνον 201, 401 ἐν ᾧ ἄλλοτε, ὡς ἐπὶ εἰσαγγελιῶν (ἰδ.), δύο ἢ τρία δικαστήρια συνεκλουῦντο εἰς ἓν καὶ συνεδίκαζον (Πολυδ. Η, 123). Ἀναλόγως δὲ τῆς φύσεως τῆς δίκης, ἄλλοι ἀρχόντες ἦσαν ἄλλων εἰσαγωγεῖς καὶ συνῆγον αὐτὰ εἰς διάφορα καταστήματα, πολλοῦ τῆς πόλεως κείμενα, πιθανῶς δέκα, ἐξ ὧν μνημονεύονται παρὰ τῶν ἀρχαίων τὰ

λεγόμενα τρίγωνον, βατραχιού, φεινικίου, παράβυστον (Παυσ. Α, 28. Πολδ. Η, 121), Βασίλειον, τῶν Θεσμοθετῶν, τῶν Ἐνδεκα, τὰ ἐν τῷ Ὁδρείῳ (Ἀρσφ. Σφ. 1147. — Πολδ. Θ, 44. — Ἀνθ. Μυστ. 28). Ἐκαστος δὲ δικαστὴς ἐλάμβανε μετὰ τὸν ὄρκον μικρὸν χαλκοῦν πινάκιον, φέρον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἐν γράμμα, δηλοῦν τὴν φυλὴν εἰς ἣν ἐκληρώθη. Προεγράφοντο δὲ, ἦτοι διὰ τοιχοκολλήσεως ἀνηγγέλλοντο, ὑπὸ τῶν Θεσμοθετῶν (Πολδ. Κ, 87) αἱ δικάσιμοι ἡμέραι, αἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ ὦσιν οὐδ' αἱ ἑορταί, οὐδ' αἱ ἀποφράδες (αἱ 3 τελευταῖαι ἐκάστου μηνός)· καὶ καθ' ἐκάστην δικάσιμον δι' ἄλλης κληρώσεως διενέμοντο αἱ 10 φυλαὶ εἰς τὰ διάφορα δικαστήρια. Εἰσερχόμενοι δ' οἱ δικασταί, ἐλάμβανον ἕκαστος ἀνὰ μίαν βακτηρίαν, ἔχουσαν τὸ χρῶμα τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἴσως καί τι σύμβολον (Δμσθ. π. Στφ. 298), ὃ παρουσιάζοντες εἶτα τοῖς Κωλακρέταις (Ἡσύχ.—Σγλ. Ἀρσφ. Σφ. 693, Ὁρν. 1540), ἐλάμβανον τὸν δικαστικὸν των μισθὸν, συνιστάμενον εἰς τριώβολον κατὰ συνεδρίαν (Ἀρσφ. Πολ. Β, 9. 3).

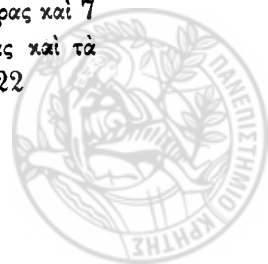
Ἡλιαστήριον, ἐπίπεδος στέγη, ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἥλιον. Ἡλιακός, (Στρβ. 12).

Ἡλιόδωρος, 1) Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος ὁ Περιγηγῆτης, συνέγραψε περὶ 150 π. Χ. περιγραφὴν τῆς Ἀκροπόλεως εἰς ἑβδελία, ἧς ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα σώζονται.—2) Ἐκ Συρίας, σοφιστὴς, γραμματεὺς τοῦ Ἀδριανοῦ, εἶτα διοικητὴς τῆς Αἰγύπτου, πατὴρ τοῦ διασήμου στρατηγοῦ Ἀθιδίου Κασσίου, τοῦ ἐξαναστάντος κατὰ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου. Κατὰ τινες αὐτὸς ὁ γράψας καὶ μετρικὴν, ἣν ὁμοίως ἄλλοι εἰς ἄλλον ὁμώνυμον, φίλον τοῦ Ὀρατίου (27 π. Χ.) ἀποδίδουσι.—3) Υἱὸς Θεοδοσίου ἐξ Ἐμέσης τῆς Συρίας, περὶ τὰ 400 μ. Χ. ἐπίσκοπος Τρίκκης (Τρικχάλων) ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅτε ἦν νέος, ἔγραψε τὸ Αἰθιοπικὸν ἔρωτικὸν μυθιστόρημα εἰς 10 βιβλία, τὸ πρῶτον

τῶν γνωστῶν τοῦ εἴδους τούτου Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων, καὶ τὸ ἀριστον κατὰ τὴν πλοκὴν, τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτήρων καὶ τὴν ἠθικὴν τάσιν, διηγούμενον τὰς περιπετείας Χαρικλείας, τῆς θυγατρὸς Ὑδάσπου, τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας, καὶ τὰς τοῦ Θεσσαλοῦ Θεαγένους. Διὰ δεσμῶν ἀγνοῦ ἔρωτος συνδεόμενοι, εἰ καὶ πολλάκις χωρίζονται, καὶ διὰ διαφόρων πειρασμῶν καὶ κινδύνων διέρχονται, διατηροῦσιν ὁμοῦ πάντοτε ἐν αἰδήμονι διαγωγῇ τὴν πρὸς ἀλλήλους πίστιν, μέχρις οὗ, πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν, καὶ πρὸ τοῦ βασιλοῦ εἰς ὃν ὁ Θεαγένης ἐμελλε νὰ θυσιασθῇ, λαμβάνουσι τῆς ἀρετῆς των τὸ βραβεῖον.

Ἡλιοκάμενος, παρὰ Ῥωμαίοις δωμάτιον μεσημβρινόν, μὴ δεόμενον θερμάνσεως τὸν χειμῶνα (I. Ep. Ulp).

Ἡλιος, ποιητ. Ἡέλιος, υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θεΐας, Τιτᾶν καὶ Ὑπεριωνίδης, ἢ καὶ αὐτὸς Ὑπερίων καλούμενος, ἀδελφὸς τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἡοῦς. Τὸ πρῶτ' ἀνήρκετο ἐκ τῆς λίμνης τοῦ Ὀκεανοῦ τὸ λαμπρὸν του τέθριππον, ὑπὸ πυριπνῶν ἵππων συρόμενον, διέτρεχε τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ ἑσπέρας κατεδύετο πάλιν εἰς τὸν Ὀκεανόν· διὰ νυκτὸς δὲ φέρεται ἐντὸς χρυσοῦ κέλης διὰ τῶν Ὑπερορειῶν τῆς γῆς αὐθις πρὸς Ἐω, ἔνθα εἶχε λαμπρὸν μέγαρον. Ὁ Ὀμηρος ὁμοίως δὲν μνημονεῖ τούτων τῶν λεπτομερειῶν, ἀλλ' ὁ Ἡλιος κατ' αὐτὸν, πανταχοῦ διὰ τῶν ἀκτίων του εἰσδύων, βλέπει τὰ πάντα, ἐστὶ πανδερκὴς, δι' ὃ καὶ οἱ τὰ κεκρυμμένα καὶ ἄγνωστα ὁμνύοντες πολλάκις ἐπικαλοῦντο αὐτὸν (Ἰλ. Γ, 277). Ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας εἶχεν ἐπὶ ἀγέλας βοῶν καὶ ἐπὶ ποίμνια, ἕκαστον συγκείμενον ἐκ 50 ζώων, οὔτε αὐξομένων οὔτε ἑλαττουμένων ποτέ (Ὀδ. Μ, 127), σύμβολα βεβαίως τοῦ ἔτους, συνισταμένου, κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους, ἐκ 50 ἑβδομάδων, ὧν ἕκαστη εἶχεν 7 ἡμέρας καὶ 7 νύκτας. Ἐποίμενον δὲ τὰς ἀγέλας καὶ τὰ

ποιμνία ταῦτα αἰ ἐκ τῆς Νεαίρας θυγατέρες του Φαέθουσα (ἡ Φωτεινὴ) καὶ Λαμπετώ. Ἐκ δὲ τῆς Πέρσης ἢ Περσηίδος ἔσχε τέκνα τὸν Αἰήτην καὶ τὴν Κίρκην, ἐκ Κλυμένης τὸν Φαέθοντα, οὗ τὸ ὄνομα ἦν καὶ τοῦ Ἡλίου ἐπίθετον ('Οδ. Ε, 479). Οὗτος, ἔφηθος ἤδη, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς του τὴν ἄδειαν ἐπὶ μίαν ἡμέραν αὐτὸς νὰ ὀδηγήσῃ τοῦ Ἡλίου τὸ ἄρμα. Ἀλλ' οἱ φλογεροὶ ἵπποι, ἀφηνιάσαντες ὑπὸ τὴν ἀδέξιον αὐτοῦ χεῖρα, ἐφέροντο ἄνω καὶ κάτω, καὶ ἐνέπρησαν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ὁ δὲ Ζεὺς, ἵνα προλάβῃ τὴν παντελεῖ τοῦ κόσμου καταστροφῆν, ἐκεραύνησε τὸν Φαέθοντα, ὃν, πεσόντα εἰς τὸν ποταμὸν Ἡριδανόν, θρηνοῦσιν αἱ ἀδελφαὶ του Ἡλιάδες ἢ Φαέθωντιδες, μεταμορφωθεῖσαι εἰς ἐλάτας ἢ λεύκας, τὰ δὲ δάκρυα αὐτῶν ἐγένοντο ἤλεκτρον. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δὲ χρόνοις συνεταυτίσθη ὁ Ἡλιος μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐκ τούτου καὶ Φοῖβος ἐπιλέγεται, ὃ τὰ πάντα βλέπων θεὸς, μετὰ τοῦ τὰ πάντα εἰδότης θεοῦ τῆς μαντείας. Ὁ Ἡλιος πολλαχοῦ ἐλατρεύετο, ὡς ἐν Κορίνθῳ, ἐν Ἀργεῖ, ἐν Ἡλιδι καὶ μάλιστα ἐν Ῥόδῳ, ἔνθα κολοσσιαῖον

Νόμισμα Ῥόδου.

αὐτοῦ ἄγαλμα, ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων, ἱδρυτο κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος. Ἰερὰ δ' αὐτοῦ ἦσαν ὁ ἀλέκτωρ, καὶ λευκὰ ζῶα, ἰδίως ἵπποι. Τὸν παρίστα δ' ἡ τέχνη ὁμοίον τῷ Ἀ-

πόλλωνι, ἴσως τι μᾶλλον σωματώδη.

• **Ἡλιοτρόπιον**, ἰδ. Ἡμέρα.

• **Ἡλίου κρήνη**, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἀμμωνος, ἐν Λιδύῃ. Τὸ ὕδωρ τῆς ἦν, καὶ ἔτι ἐστὶ, θερμὸν τὸ μεσονύκτιον, ψυχρὸν τὴν μεσημβρίαν (Αἰσχ. Προμ. 808.—Ἡρδ. Δ, 181.—Διόδ. ΙΖ, 50).

• **Ἡλίου λίμνη**, παρ' Ὀμήρῳ ('Οδ. Γ, Ι) ἡ ἐξ ἧς αἶρεται ὁ ἥλιος πᾶσαν αὐγῆν.

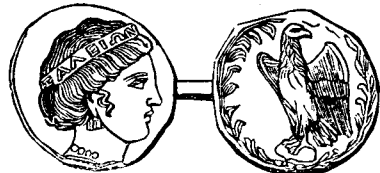
• **Ἡλίου πόλις**, 1) ('Ασσυριαστὶ Βαβὰλ

Βέν), πόλις τῆς Κοίλης Συρίας «πρὸς τῷ Λιβάνῳ», κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ὀράτου, ἡ κυριώτερα ἔδρα τῆς λατρείας τοῦ Βάαλ, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὅτε μὲν ὡς τοῦ Ἡλίου, ὅτε δὲ ὡς τοῦ Διὸς θεωρουμένου, δι' ὃ καὶ ὁ Ἀντωνίνος ἐνταῦθα λαμπρὸν ναὸν τοῦ Διὸς ἤγειρε. Ταύτης σώζονται ἐρείπια μεγαλοπρεπῆ.—2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἀνατολικώτερον τοῦ Νείλου, ἐπὶ τῆς διώρυγος δι' ἧς ἐκοινωνεῖ ὁ ποταμὸς μετὰ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Ἐνταῦθα κυρίως ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὁ ἥλιος, καὶ τὸ ἐμβλημα αὐτοῦ, ὁ ἱερὸς ταῦρος Μνεῦις. Ἐνταῦθα ἦν καὶ ἡ θέσις τῆς περὶ τοῦ Φοῖνικος διηγήσεως καὶ ἑορταὶ ἐτελοῦντο μεγάλαι ('Ἡρδ. Η, 3, Ζ, 59). Ἐπὶ Καμβύσου κατεστράφη ἡ πόλις, καὶ ἐπὶ Στράβωνος ἔμνευε μόνος ὁ ναὸς, (Στρ. ΙΖ, 805.—Διόδ. Α, 84).

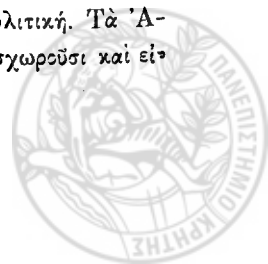
• **Ἡλις ἢ Ἡλεῖα**, (κατὰ τὴν ἐγγῶριον διάλεκτον Βάλις, Βαλεῖα, ἦτοι Γάλλες, Γαλεῖα), ἡ Δ. ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κατερχομένη ἀπὸ Ἀχαΐας μέχρι Μεσ-

σηνίας, καὶ Α. ἔχουσα τὴν Ἀρκαδίαν, Δ. δὲ τὴν θάλασσαν. Ἀπετέλουσιν δ' αὐτὴν α') ἡ κυρίως Ἡλις, Β. ἧς τὸ δυτικὸν ἐλέγετο

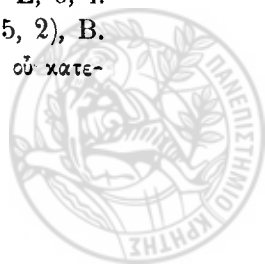

Κοίλῃ Ἡλις, πρὸς Α. δ' εἶχεν ὄρος Ἀκρόρειαν καλούμενον β') Ἡ Πισαίτις ἢ Πισαία, ἐν τῷ μέσῳ γ') ἡ ὄρεινὴ Τριφυλία εἰς Ν. Ἀλλ' ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἔπαυσεν ἡ διαίρεσις αὐτῆ οὔσα πολιτικῇ. Τὰ Ἀχαϊκὰ καὶ Ἀρκαδικὰ ὄρη εἰσχωροῦσι καὶ εἰ'

αὐτήν. Πρὸς Β. ἡ ἀπότομος Σκόλλις ἐστὶν ἴσως ἡ Ὀμηρικὴ «πέτρῃ Ὠλενίῃ» ὁ Ἐρύμανθος (ν. Ὠλενός, 2225^μ) ἡ Λάμπεια (ν. Ἄστρας), ἔχουσα λαμπύσας χιονοσκεπεῖς κορυφάς. Πρὸς Ν. ἡ 600^μ ὑψηλὴ πεδιάς Φολόη (Λάλα), πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, ὅθεν ἐκτείνεται τὸ Κρόνιον καὶ ἡ Σαύρου δεῖράς. Ἐν Τριφυλίᾳ δὲ χωροῦσι πρὸς Δ. τὸ ὄρος Φελλὸν (ν. Πλατιὰ), ὄριον πρὸς τὴν Πίσαν ἡ Μίνθη (ν. Ἄλθινα), 1220^μ ὑψ. καὶ ἡ Λάπιθος, ἡ Δ. παρέκτασις τοῦ Λυκαίου ὄρους. Ἡ παραλία ἐστὶ τὸ πλεῖστον ἐπίπεδος καὶ πολλακίς ἐλώδης· ἀλλὰ τραχέα προκύπτουσι δύο ἀκρωτήρια πρὸς Β. ὁ Χελωνάτας (Τορνέζο), τὸ ΒΔ πέρας τῆς Πελοποννήσου, καὶ Ν. ὁ Ἰχθύς (ν. Κατάκωλον), κατ' ἀρχάς, ὡς φαίνεται, νήσος, προσχωσθεῖσα μετέπειτα. Ποταμὸς διαρρέει ὁ Πηνειὸς τὴν Κοίλιν Ἡλιδα, ἐξ Α. καὶ τὸν Λάδωνα δεχόμενος, ὅστις καὶ Σελλήεις ἐλέγετο· Ν. δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰχθύος, ῥέει, ἐξ Ἀρκαδίας πηγάζων, ὁ Ἀλφειὸς, ἔχων παραποτάμια δεξιῶς τὸν Ἐρύμανθον, τὸν Κλάδεον, τὸν Ἐνιπέα, καὶ ἀριστερῶς τὸν Διάγοντα, ὄριον τῆς Ἀρκαδίας, τὸν Δαλίωνα, τὸν Ἀχέροντα καὶ τὸν Σελινοῦντα. Ἐν Τριφυλίᾳ δὲ μνημονεύονται ὁ Ἄνιγρος, ὁ ὀμηρικὸς Μινυήτις (Ἰλ. Α, 722) μετὰ τοῦ παραποταμίου τοῦ Ἀκίδα ἢ Ἰαρδάνου, ἔχων ἔλη κατὰ τὰς ἐκβολάς· Ν. δὲ ἡ Νέδα ῥέει μετὰ τὴν Ἡλίδος καὶ Μεσσηνίας.—Ὁ Κυλλήνιος κόλπος, κατὰ τὴν πόλιν Κυλλήνην κληθεῖς, φθάνει Ν. μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Χελωνάτα· μετὰ δὲ τούτου καὶ τοῦ Ἰχθύος ἀνοίγεται ὁ Χελωνάτας κόλπος, μεθ' ὃν Ν. ἔπεται ὁ Κυπαρίσσιος. Κυπρίως δὲ λιμένας ἡ παραλία δὲν ἔχει. Πρὸς τοὺς ἀρχαίους αὐτόχθονας τῆς χώρας, τοὺς τοῦ Οἰνομάου καὶ Πέλοπος, λέγονται κατελθόντες πρὸ Ὀμήρου ἤδη καὶ δύο Θεσσαλικοὶ λαοί, οἱ Ἐπειοὶ καὶ οἱ Αἰτωλοὶ, εἰς τὴν πόλιν Ἡλιν. Εἰς τὴν Τριφυλίαν μνημο-

νεύονται Καύκονες καὶ Μινυεῖς ἐκ Λακωνίας, ὧν πολλὰς πόλεις κατέστρεψαν οἱ Ἡλεῖοι (Ἡρδ. Δ, 148). Ἡ ἔκτασις τῆς χώρας ἦν περὶ τὰ 50 τετραγ. μίλια· ὁ δ' ἀρχαῖος αὐτῆς πληθυσμὸς ἐκτιμᾶται ὑπὲρ τὰς 180,000.—Πόλεις ἐν τῇ κυρίως Ἡλίδι ὑπῆρχον τὸ Βουπράσιον, ὁ καὶ ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Α, 756) λέγει σιτοφόρον (πολύπυρον), καὶ ἴσως πεδίον τότε μᾶλλον ἢ πόλιν. Ἡ Μύρσινος, εἴτα Μυρτούντιον ἡ Κυλλήνη, πόλις ἔχουσα λιμένα εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ὀξύλου. Ὠχυρώθη δὲ τῷ 471 π. Χ. ἡ ἀκρόπολις αὐτῆς, καὶ τῇ ἐδόθησαν τρία γυμνάσια· Πύλος, ἡ Ἡλειτικὴ λεγομένη, πρὸς διάκρισιν τῆς Τριφυλιακῆς καὶ τῆς Μεσσηνιακῆς· ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Λάδωνος, κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀλφειὸν, 70 στάδια ΒΔ τῆς Ὀλυμπίας· Ἐφύρα, ἀρχαία πόλις Πελασγικὴ ἐν τῇ Σελληεῖδι.—Ἐν τῇ Ἀκρωρείᾳ ἔκειντο τὰ ὄχυρά μεθόρια χωρία· Λάσιον, Θραῦστος ἢ Θραῖστος, Θαλάμαι, Ἄλιον, Εὐπάγιον καὶ Ὀποῦς. Εἰς τὴν Πισᾶτιν ἢ Πῖσα ἢ Πῖσα, ἀρχαιοτάτη πόλις ἐπὶ Πέλοπος, ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν δὲ μετὰ τὸν γ' Μεσσηνιακὸν πόλεμον ἐντελῶς καταστραφεῖσα (455 π. Χ.), ὥστε καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐδίσταζον περὶ τῆς ποτὲ ὑπάρξεώς της· ἡ Ὀλυμπία, εἰς τὴν δεξιᾶν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, ἔνθα εἰσβάλλει ὁ Κλάδεος εἰς αὐτὸν, θέσις πολυτελῶν ἀγωνιστικῶν οἰκοδομημάτων καὶ ἱερῶν. Ἐπὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ἀγούσης παραλίας ἱερᾶς ὁδοῦ ἔκειτο τὸ Δυσπόντιον (ν. Πύργος), καταστραφέν ἐν πολέμῳ μετὰ τὴν Ἡλείων καὶ Πισαιῶν· Ἀρπίννα, Κυκίσιον, Λετρίνοι, Φεῖα. Ἐν τῇ Τριφυλίᾳ τὸ Ἐπιτάλιον, ἡ Ὀμηρικὴ Θυρόεσσα, Ν. τοῦ Ἀλφειοῦ παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ· ἡ Σκιλλοῦς ἐπὶ τοῦ Σελινοῦντος, ἣν οἱ Σπαρτιάται ἐδωρήσαντο τῷ Ξενοφῶντι (Παυσ. Ε, 6, 4.—Ξεν. Ἄν. Ε, 3, 7. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 2), Β. αὐτῆς τὸ φρούριον Τυπαῖον, ἐξ οὗ κατε-

κρημνίζοντο ὅσαι γυναῖκες ἐτόλμων νὰ ἴδωσι τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· τὸ Σαμικὸν ἢ ἡ Σάμος, ἔχον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ἔνθα ἐτελεῦντο αἱ ἐορταὶ τῆς Τριφυλιακῆς συμπολιτείας, καὶ διὰ τὴν στρατιωτικὴν δὲ θέσιν αὐτοῦ σπουδαῖον, ὡς κείμενον ἐπὶ τῆς στενωποῦ μεταξὺ τοῦ ὄρους Μίνθης καὶ τῶν παραθαλασσίων τελμάτων ἢ Τριφυλιακῆ Πύλος, οὐχὶ ἡ τοῦ Νέστορος, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μαμάου· ὁ Λέπρεος· τὸ Ἐπειον, τοῦ Ὀμήρου τὸ Ἐύκτιτον αἰπύ· ἢ Πύργος κτλ. (Στρβ. Η. 335).

Ἡλύσιον, ἐν Ὀμήρῳ ὠρχίον πεδίων εἰς τὴν Δέσχατιαν τῆς γῆς, ἐντεῦθεν τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔνθα οὔτε χίων ὑπάρχει, οὔτε θύελλα ἢ βροχὴ, ἀλλὰ διαρκῆς πνέει δροσερὸς ζέφυρος ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ἐν μακαριότητι ζῶσιν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἴδωσι τὸν θάνατον, ὁ ξανθὸς Ραδάμανθους καὶ οἱ ἀγαπητοὶ τοῦ Διὸς, οἷον ὁ Μενέλαος, καθ' ὃ γαμβρὸς τοῦ θεοῦ ("Ἰδ. Εὐρπ. Ἐλ. 1676). Ὁ Ἡσίοδος ("Ἐργ. 167) μνημονεύει νήσων μακάρων ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἔνθα οἱ ἦρωες τῆς τετάρτης γενεᾶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τὸν Κρόνον εὐδαίμονες διάγουσιν. Ὁ Πίνδαρος (Ὀλ. Β, 61) διακρίνει μεταξὺ τοῦ Ἡλυσίου, ὅπερ ἦν ἡ ὑπὸ γῆν διαμονὴ τῶν δικαίων, καὶ μεταξὺ τῶν νήσων τῶν μακάρων. Κατὰ τὴν Ὀρφικὴν Πυθαγόρειον θεωρίαν τῆς μετεμψυχώσεως εἰς ταῦτα ἔρχονται οἱ τρεῖς διὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου (τοῦ Ἡλυσίου) διαβάντες χωρὶς ποινῆς νὰ γείνωσιν ἄξιοι. Ἐκεῖ βασιλεύει ὁ Κρόνος, πάρεδρον καὶ δικαστὴν προσλαβὼν τὸν Ραδάμανθον, καὶ ἐκεῖ κατοικοῦσιν ὁ Πηλεὺς, ὁ Κάδμος καὶ ὁ Ἀχιλλεύς.

Ἡμαθία, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Μακεδονίας (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 226) διετερήθη δὲ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς ἐν ἐκ τῶν τμημάτων αὐτῆς, τὸ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλιάκμονος καὶ Ἀξιού, ὃ διαρρέει ὁ Λυδίας (ἢ Λουδίας). Ἐνταῦθα ἦν ἡ ἀρχαιοτάτη ἔδρα τῶν βασιλέων, καὶ πόλεις περιείχοντο ἐν αὐτῇ ἢ Βέροια, αἱ

Αἶγαι (ἢ Αἰγαῖται), εἶτα ἡ Ἐδεσσα, ἔνθα ἐφρονεῦθη Φίλιππος ὁ Β', ἡ Εὐρωπος, ἡ Ἰδομένη, τὸ Κίτιον, ἡ Κύρρος, κτλ. Καὶ πόλις Ἡμαθία προσέτι μνημονεύεται.

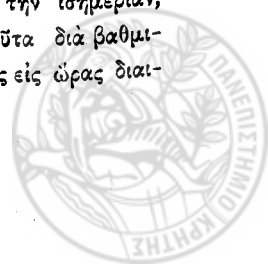
Ἡμαθίων, ἴδ. Ἡώς.

Ἡμέρα, ἡ φυσικὴ, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, κατ' ἀντίθεσιν τῆς νυκτὸς ἀπὸ τῆς δύσεως μέχρι τῆς ἀνατολῆς. Ἡ νύξ κατὰ τοὺς μύθους, καὶ κατὰ τὰς Ὀμηρικὰς ποιήσεις (Ἰλ. Ε, 259) ἐδάμαζε θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς δὲν ἤθελε νὰ τὴν δυσαρεστῇ. Ἡ δὲ πολιτικὴ ἡμέρα ἦν τὸ ἡμερονύκτιον (τὸ νυχθήμερον) παρὰ τοῖς Ἕλλησι, ἀπὸ δύσεως μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀπὸ μεσονυκτίου ἕως μεσονύκτιον, παρὰ Βαβυλωνίους ἀπὸ ἀνατολῆς εἰς ἀνατολήν, παρ' Ὑμβρίους ἀπὸ μεσημβρίας εἰς μεσημβρίαν. Ἐπὶ Ὀμήρου, καὶ μέχρι τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἡ ἡμέρα δὲν διαιρεῖται εἰς ὥρας, ἀλλ' ὀρίζεται ὁ χρόνος κατὰ τὴν πρόοδον τοῦ λυκαυγοῦς καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ διακρίνεται ἡὼς, πρῶτῃ, πρὸ τῆς ἡμέρας, ἔπειτα μέσον ἡμαρ ἢ μεσημβρία, καὶ τέλος δεῖλη, διαιρουμένη εἰς δεῖλην πρῶταν καὶ δεῦτεραν ἢ δεῖλον ἡμαρ (Ὀδ. Ι, 54. Ἰλ. Φ, 111). Ὑπῆρχον δὲ καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἐκφράσεις δηλοῦσαι τὰς ἐποχὰς τῆς ἡμέρας, καὶ ἰδίως δεδανεισμένοι ἐκ τῶν συνήθων καθημερινῶν ἐργασιῶν, οἷον «πλήθουσης τῆς ἀγορᾶς» ἢ «περὶ πλήθουσαν ἀγοράν». Ἄλλ' ἤδη περὶ τὰ 500 π. Χ.

ὁ Ἀναξίμανδρος καὶ ὁ Ἀναξίμενης εἰσήγαγον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐν Βαβυλῶνι, ὡς φαίνεται, τὸ πρῶτον ἐπινοηθὲν ἡλιακὸν ἢ σκιαθηρικὸν ὠρολόγιον ἢ πόλον

καθ' ἐν γνώμων, βελόνῃ κάθετος ἐπὶ ἐπιπέδου ἢ κοίλης ἐπιφανείας, ἐδείκνυε διὰ τῆς σκιᾶς τῆς τὴν μεσημβρίαν, τὴν ἰσημερίαν, καὶ τὰς τροπὰς, καὶ μετὰ ταῦτα διὰ βαθμιαίων τελειοποιήσεων, καὶ τὰς εἰς ὥρας διαι-

ρέσεις τῆς ἡμέρας. Διηρέθη δὲ εἰς 12 ὥρας, ὧν τὸ μῆκος διέφερε κατὰ τοῦ ἔτους τὴν ἐποχὴν. Καὶ ἡ νύξ ἔχει ἐν Ὀμήρῳ (Ἰλ. Κ, 252) τρία μέρη ὡς καὶ ἡ ἡμέρα, τὸν ἕσπερον, τὸν νυκτὸς ἀμολγὸν μεσονύκτιον, καὶ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, τὰ ἐξημερώματα (Ἰλ. Η, 433). Βραδύτερον, ἐκ τῆς τάξεως τῶν στρατοπέδων εἰσῆχθησαν τρεῖς νυκτὸς φυλακαί, ἀνὰ 4 ὥρας ἐκάστη. Πολυτελὲς ὠρολόγιον σκιαθηρικὸν ὠκοδόμησε παρὰ τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Τραϊανοῦ Ἀνδρόνικος ὁ ἐκ Κυρρήστου, ὀκτάπλευρον πύργον σωζόμενον, εἰς οὗ τὰς ἔξω ἐπιφανείας γραμμαὶ δεικνύουσι τὸ καθ' ἐκάστην ὥραν μῆκος τῆς σκιάς χαλκῶν ράβδων, ἃς ἀπολεσθεύσας, ἐνήρμισεν αὐτὴς μετ' ἐμβριθῆ σπουδῆν ὁ πλοίαρχος Παλάσκας, ἐντὸς δὲ εἶχε κλεψύδραν, δεξαμενὴν οὕτω κληθεῖσαν κατὰ τὴν ἐξ Ἀκροπόλεως προορέουσαν ὑπόγειον καὶ ἀφανῆ πηγὴν, τὴν Κλεψύδραν, μετοχτευθεῖσαν ἐνταῦθα δι' ἔτι σωζομένου ὑδραγωγείου, καὶ στρέφουσαν τὸ πάλαι μηχανημα δεικνύον τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς ὡς καὶ τὰς κατὰ τὰς ἀνηλίους ἡμέρας. Ἐξῶθεν δ' ὁ πύργος εἶχε καὶ τὰς παραστάσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ὀκτὼ κυριωτέρων ἀνέμων, καὶ ἦν ἀνεμοδείκτης πολυτελεστάτος (Ἰδ. Ἄνεμοι).

Ἡμεροδρόμοι, δημόσιοι ταχυδρόμοι, τὰς ἀγγελίας κομίζοντες (Πλούτ. Ἀριστ. Κ. — Πaus. ΣΤ, 16)· οἱ αὐτοὶ καὶ δρομοκῆρυκες (Ἀρποκρ. Ἡσύχ.) ἡμεροσκοποὶ δὲ (Ἡρδ. Ζ, 181. 192. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1. 2), οἱ ταττόμενοι ἵνα ἐπιβλέπωσι καὶ ἀγγέλλωσι τὰ συμβαίνοντα, ὡς ἐπὶ μαχῶν.

Ἡμεροκόκτος, ὁ τὴν ἡμέραν κειμώμενος καὶ τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν, ὡς οἱ κλέπται (Ἡσ. Ἔργ. 607).

Ἡμεθωράκιον, Ἰδ. Θώραξ.

Ἡμῖνα, μέτρον ξηρῶν ἤρευστῶν, μάλιστα παρὰ Σικελοῖς, τὸ ἡμισυ τοῦ ξέστου, ἢ τῆς κοτύλης (Ἀθήν. ΙΑ, 479. ΙΔ, 648. — Ἡσύχ. λ. Ἡμίνα).

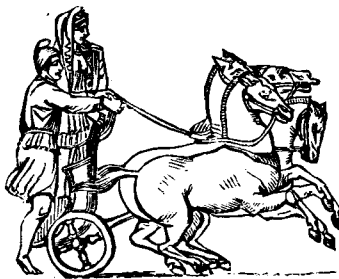
Ἡμιολία, Ἰδ. ναῦς.

Ἡμίονος, ζῶν ἐπιζήτητον καὶ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς χρόνοις διὰ τὴν ἐργατικὴν τητὰ του (ταλαεργός. Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 654 Ρ, 742) σύρον, ἀχθοφόρον ἢ ἰππευόμενον. Ἀπὸ τῆς 10 Ὀλυμπιάδος ἐγένετο δεκτὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ εἰς τὰ ἵπποδρόμια, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ πολὺ, διότι δὲν διαπρέπει ἐπὶ κομψότητι. Καὶ χλευάζεται μὲν ἐνίοτε ὡς ζῶν εὐθες (Plaut. Cistall. IV, 2, 12), ἀλλὰ δὲν περιεφρονεῖτο.

Ἡνίοχοι, λαὸς εἰς τὴν ΒΑ παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατὰ τὴν ἀσιατικὴν Σαρματίαν καὶ τὸ Ἡράκλειον ἀκρωτήριο, ὑπὸ τὸ Κοράξιον ὄρος. Ἐπὶ Μιθριδάτου συνίσταντο ἐκ 4 φυλῶν, ἐκάστης ὑπὸ ἴδιον βασιλέα. Καὶ τὴν σήμερον μία τῶν λεσγικῶν φυλῶν, καλεῖται Ἀϊνουῆχος.

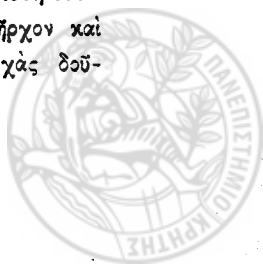
Ἡνίοχοι, ἔθνος σαρματικὸν εἰς τὴν βορείαν παραλίαν τοῦ Εὐξείνου οἰκοῦν, καὶ λεγόμενον ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ ἡνίοχου τῶν Διοσκούρων (Στρβ.), εἰς τὴν πειρατεῖαν δ' ἐπιδομέον.

Ἡνίοχος, ὁ εἰς τοὺς ἀγῶνας ἢ τὰς μάχας ὀδηγῶν τοὺς ἵππους δίφρου ἢ τεθρίππου, ἦν ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς χρόνοις φίλος ἢ ὀπαδὸς τις τοῦ μαχομένου ἥρωος, ἀλλ' ἐκείνου κατώτερος· εἰς δὲ τοὺς ἀγῶνας οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ ἄρματος δὲν διηθύβουν αὐτὸ οἱ ἴδιοι, ἀλλ' ἐνεπιστεύοντο αὐτὸ εἰς φίλους, εὐ-

Ἐξ ἀρχαίου κειμένου

ρώστους καὶ ἐνησκημένους, οὓς ἀντέμειβον, συνήθως διὰ χρημάτων, μετὰ τὴν νίκην. Ὁ Νέρων ὁμοῦς ἡνίοχει αὐτὸς, καὶ ἠγωνίσθη οὕτω καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἐν Ῥώμῃ ὑπῆρχον καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἡνίοχοι, κατ' ἀρχὰς δευ-

λοι, εἶτα ὁμως ἐπεκράτησεν ἔθνος, μάλιστα ἀπὸ Νέρωνος, νὰ διευθύνωσι τὸ ἄρμα καὶ αὐτοὶ οἱ ἰδιοκτῆται. Οἱ ἡνίοχοι ἴσταντο τὸ πλεῖστον ὄρθιοι, καὶ ἵνα ἔχωσιν ἐλευθέρας τὰς χεῖρας, προσέδεδον τοὺς χαλινοὺς εἰς τὴν ζώνην των, καὶ ἔφερον μάχαιραν ἵνα δύνανται νὰ κόπτωσιν αὐτοὺς ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος. Εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τὸ πρόβλημα διὰ τὸν νικητὴν ἦν νὰ φθάσῃ πρῶτος, ἀφ' οὗ ἐπτάκις παρήρηχτο περὶ τὸ τέρμα καὶ ἐγγύτατα αὐτοῦ. Διεκρίνοντο δὲ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις οἱ ἀντίπαλοι διὰ διαφόρων χρωμάτων τῆς ἐνδυμασίας των, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν ἐπεκράτησαν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τὰ ἀντίθετα καὶ πᾶσαν ὀλίγου δεῖν τὴν κοινωνίαν διαιρέσαντα δύο κόμματα τῶν Πρῶσίνων καὶ τῶν Βενέτων (κυανῶν), ἀποδεικνύοντα τὴν ἐλευθερίαν τότε κατὰπτωσιν τοῦ δημοσίου πνεύματος.

Ἡοῖαι, ἰδ. Ἡσιόδος.

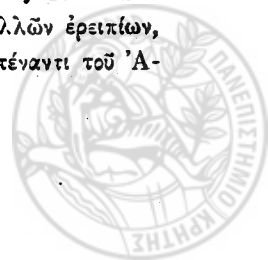
Ἡπατοσκοπία, ἰδ. Μαντικὴ.

Ἡπειρος, ἡ δυτικωτέρα ἄκρα τῆς βαρείας Ἑλλάδος, ἔχουσα ἐπιφάνειαν 200 τετραγωνικῶν μιλίων περίπου, καὶ Δ μὲν τὸ Ἴόνιον πέλαγος, Α δὲ τὴν Θεσσαλίαν, Β τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ Ν τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ Αἰτωλίαν. Ἐπὶ Ῥω-

μαίων δὲ περιελαμβάνετο μετ' αὐτῆς καὶ ἡ Ἀκαρνανία. Πεδιάδα ὅπως οὖν εὐρεῖαν ἔχει παρὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, καὶ τὴν ἄλλην, περὶ τὰ 400^μ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὑψομένην, τὴν περὶ τὰ Ἰωάννινα, ἔχουσαν καὶ λίμνην τὴν Παμβωτίδα, ἄνευ ὁρατῆς ἐκροῆς. Ἄλλως ἡ χώρα ἐστὶ πλήρης ὀρέων ἐσπαραγμένων δι' ἡφαιστειῶν. Πρὸς Β ἐκτείνονται τὰ Κεραύνια, ἀπολήγοντα εἰς τὸ Ἀκροκεραύνιον ἀκρωτήριον (ν. Γλωσσα). Πρὸς Α καθορίζει αὐτὴν ὁ τραχὺς Πίνδος 2600^μ ὑψηλός· εἰς τὰ Ν. μέρη δ' αὐ-

τοῦ εἰσὶν ἡ Τύμφη, ὁ Λάκμων, ὁ Τυμφρηστὸς, μετὰ στενωποῦ Φαίικας (ν. Δουγλιανῆς), σχεδὸν ἀδιαβάτου ἐν χειμῶνι καὶ ὑπὸ τὰς χιόνας. Κατὰ τὸ μέσον, πρὸς τὴν Δωδώνη, ὑψοῦται ὁ Τμάρος ἢ Τόμαρος· ἐκ τοῦ Λάκμωνος, κειμένου εἰς τὴν ΒΑ γωνίαν τῆς χώρας, πηγάζουσι 4 ποταμοί, ὁ Ἀῶος, πρὸς τὰ ΒΔ, ὁ Ἀλιάκμων, πρὸς τὰ ΒΑ καὶ τὴν Μακεδονίαν, ὁ Πηνειὸς πρὸς τὰ ΝΑ καὶ τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὁ Ἄραχθος πρὸς τὰ Ν. Ποταμὸς δὲ πηγάζων ἀπὸ τῆς ΝΔ ὑπερείας τοῦ αὐτοῦ ὄρους ἐκαλεῖτο Ἰναχος, καὶ ἐξέβαλλεν εἰς τὸν ἐκ Δολοπίας ρέοντα Ἀχελῶον. — Οἱ πρῶτοι τῆς χώρας κάτοικοι ἦσαν Πελασγοί, φέροντες τὴν ἐπωνυμίαν Γραικοί, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκβαρβαρωθέντες διὰ τῆς γειτνιασεως τῶν Ἰλλυριῶν. Διηροῦντο δ' εἰς Χάονας εἰς τὰ ΒΔ μέχρι Θυάμιδος, Θεσπρωτοὺς ΝΔ εἰς τὴν παραλίαν, Μολοσσοὺς, μεσογείως, Β τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Μνημονεύονται δὲ μεταξύ αὐτῶν καὶ Ἀθαμᾶνες, Ἑλλοπες, Κασσωπαῖοι, Ἀτιντᾶνες, κτλ. Οἱ ἰσχυρότεροι ἦσαν κατ' ἀρχὰς οἱ Χάονες, ἔχοντες δύο ἀρχηγοὺς ἐξ ἀρχαίου γένους, κατ' ἔτος ἐναλλασσομένους (Θουκ. Β, 80)· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὴν ἡγεμονίαν κατέλαβον οἱ ἐξ Αἰακιδῶν καταγόμενοι βασιλεῖς τῶν Μολοττῶν, καὶ ὁ βασιλεὺς Πύρρος ἐγκατέστησε μίαν κοινὴν καὶ ἰσχυρὰν βασιλείαν, ἣν ὁμως οἱ Ῥωμαῖοι ἀνέτρεψαν (Στράβ. Ζ, 321 — 2). — Πόλεις ἐν Χαονίᾳ, ἡ Ἀντιγόνη· ὁ Ὠρικὸς (ἢ τὸ Ὠρικόν) εἰς τὰ μεθόρια τῆς Ἰλλυρίας, Κολχικὴ ἀποικία μετ' ἀρίστου λιμένος, ἀμφοτέραι πέραν τῶν Κεραυνίων· Παλαίστιη, ἐνθα ὁ Καῖσαρ προσωρμίσθη, πολεμῶν τὸν Πομπήιον (Ἀπ. Π. Κ. Β, 54)· Τὰ ἐμπορεῖα Φοινίκη, Πάνορμος, Ὀγχεσμος, Βουθρωτόν. — Ἐν Θεσπρωτίᾳ· Ἐφύρα καὶ Κίχωρος, εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχέροντος· Νικόπολις (ν. Πρέβεζα), μετὰ πολλῶν ἐρειπίων, ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἀπέναντι τοῦ Ἀ-

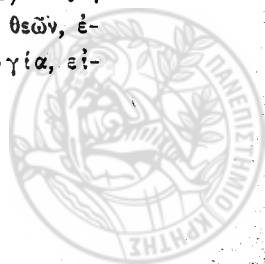

κτίου, ἰδρυθεῖσα τῷ 31 π. Χ. ὑπ' Αὐγούστου μετὰ τὴν νίκην κατ' Ἀντωνίου· ἐπὶ δὲ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου πρωτεύουσα τῆς Ἡπειροῦ· Πανδοσία, Ἐλάτρια ἢ Ἐλάτια, Βιτία καὶ Βουχέτα ἐν τῇ Κασσοπαίᾳ.—Ἐν τῇ Μολοσσίδι τὸ Πάσσαρον ἢ Δωδώνη (ἢ καὶ Δωδών), εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Τομάρου. Πολύτιμα αὐτῆς ἐρείπια ἀνεύρεν ὁ Κ. Καρχπάνος, ἀνασκάψας ΝΔ τῶν Ἰωαννίνων, τὴν Ν ἀκτὴν τῆς Παμβώτιδος λίμνης (τῶν Ἰωαννίνων). Τὴν χώραν ὁ Ὅμηρος λέγει δυσχεῖμερον (Ἰλ. Β, 750). Τὸ μαντεῖον τῆς Δωδώνης ἦν ἀρχαιότατον καὶ περίφημον. Οἱ ἱερεῖς ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου διηγοῦντο (Ἡρδ. Β, 54) ὅτι Φοίνικες, ἀπαγαγόντες δύο ἱεράς γυναῖκας ἐξ Αἰγύπτου, ἐπώλησαν τὴν μὲν αὐτῶν εἰς Λιθύνην, τὴν δὲ εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐντεῦθεν τὰ δύο χρηστήρια, τοῦ Ἄμμωνος καὶ τὸ τῆς Δωδώνης· οἱ δὲ Δωδωναῖοι διηγοῦντο ὅτι δύο ἄγριαί μελαιναι περιστεραι ἀπέπτησαν ἐκ τῶν αἰγυπτιακῶν Θηῶν, ἡ μὲν εἰς Λιθύνην, ἡ δὲ εἰς Δωδώνην, καὶ αὕτη ἐπὶ δρυὸς καθεσθεῖσα, διέταξε δι' ἀνθρωπίνης φωνῆς νὰ ἰδρυθῇ ἐνταῦθα χρηστήριον· καὶ λέγει ὁ Ἡρόδοτος τὴν ὑπόθεσιν ὅτι αἱ δύο περιστεραι ἐμφαίνουσι τὰς δύο γυναῖκας διὰ τὸ ἀλλόλογωσον καὶ τὴν μελανὴν τῶν Αἰγυπτίων χοιρῶν, καὶ ὅτι ἐρρήθησαν ἀνθρωπίνην φωνὴν ἀφίπεισαι ὅτε ἐμαθον τὴν ἐγγχώριον γλῶσσαν. Τὸ κέντρον τοῦ ἱεροῦ ἦν ἡ ἱερά δρυς ἢ φηγὸς τοῦ Διός· εἰς τὴν ῥίζαν δ' αὐτῆς ἀνέβρου πηγὴ, ἧς ὁ κέλαδος, ὡς καὶ ὁ ἥχος τῶν κινουμένων φύλων τῆς δρυὸς, ἠρμηνεύετο ὑπὸ τῶν ἱερείων, τῶν Πελειάδων. Ἐν μετὰ ταῦτα χρόνοις προσετέθη ὡς μαντικὸν καὶ τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον, λέβης ἰδρυμένος ἐπὶ κίονος, ἐν ᾧ ἐπὶ παρακειμένῳ ἄλλου ἰσοῦφους ἴστατο παῖς, ἔχων μάλιστα εἰς τὰς χεῖρας, ἧς ἡ ἄκρα, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινουμένη, ἐκτύπα τὸν λέβητα (Στράβ. Ζ, 317).—Ἀρχαιότατοι κἀττικοὶ ἐν τῇ Δωδωναίᾳ, λέγονται οἱ Ἕλλοπερς ἢ Ἕλλοι (=Σελλοί), ὅθεν πιθα-

νῶς τὸ Ἕλληνες. Τινὲς ὑπέλαβον ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλη Δωδώνη ἐν Θεσσαλίᾳ, ἕνεκα τοῦ Ὀμηρικοῦ χωρίου (Ἰλ. Β, 750).—Εἰς τὴν Ἡπειρον καθρηθμούντο πολλάκις καὶ ἡ Ἀμβρακία, Β τοῦ αὐτῆς ἐπώνυμου κόλπου, καὶ τὸ Ἀμβρακικὸν Ἄργος, Α αὐτοῦ.

Ἡρο, υἱὸς τοῦ Ἀρμενίου, Παμφύλιος, εἰς μάχην πεσὼν καὶ μετὰ 10 ἡμέρας εἰς τὴν πυρὰν ἀναζήσας καὶ διγγηθεὶς τί εἶδεν ἐν Ἄδου. Τὰ περὶ αὐτοῦ ἀνεφέροντο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς (Πλάτ. δημ. Ι, σ. 614.—Cic. R. p. V, 3, 2. 6, 6. 7, 7).

Ἡρα (Ἡρη), ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, τραφεῖσα παρὰ τῷ Ὠκεανῷ καὶ τῇ Τηθύϊ (Ὀμ. Ἰλ. Ε. 200), ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Διός, ὅστις, κατὰ Σαμιακὸν μῦθον, ἐκήρυξε τὸν γάμον του μετ' αὐτῆς μετὰ 300 ἐτῶν μυστικὴν συμβίωσιν. Ἔστι δὲ τῶν θεαινῶν ἡ ὑψίστη καὶ σεβαστοτάτη, ἦν καὶ ὁ Ζεὺς συνεχῶς συμβουλεύεται, χωρὶς ἄλλως πάντοτε νὰ ἐνδίδῃ εἰς πάσας τὰς ἀξιώσεις τῆς (Ἰλ. Α, 536). Εἰς δὲ τῶν χαρακτηρισμῶν αὐτῆς ἦν καὶ ἡ ζηλοτυπία, συνεχῶς προκαλουμένη ὑπὸ τοῦ Διός, καὶ μῖσος ἔτρεφε κατὰ τῶν μὴ νομίμων τέκνων τοῦ ἀνδρός τῆς, ὡς κατὰ τοῦ Ἡρακλέους. Οὕτως ἐπεμφέ ποτε τὸν Ἰπνον ν' ἀποκοιμίσῃ τὸν Δία ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἀπέπλεεν ἐκ Τροίας, καὶ ἐξήγειρεν εἰς φοβερὰν τρικυμίαν τὴν θάλασσαν κατ' αὐτοῦ. Ἐξυπνήσας δ' ὁ Ζεὺς, ἤθελε νὰ ῥίψῃ τὸν Ἰπνον εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐσώθη καταφυγὼν εἰς τοὺς κόλπους τῆς σεπτῆς Νυκτὸς, τὴν δὲ Ἡραν ἐνέδρασε ὁ Ζεὺς εἰς χρυσαῖς ἀλύσεις, ἄκμονας κρεμάσας εἰς τοὺς πόδας τῆς (Ἰλ. Ε, 249. Ο, 18). Πολλάκις δὲ κατὰ τοῦ πανισχύρου θεοῦ κατέφευγεν ἡ Ἡρα εἰς δόλους (Ἰλ. Ε, 215 Τ, 97). Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν προστατεύει τοὺς Ἕλληνας κατὰ τῶν Τρώων (Ἰλ. Δ, 7, 50. Ω, 25). Ὡς ἡ μόνη νόμιμος σύζυγος μεταξὺ τῶν θεῶν, ἐλέγετο τελεῖα, γαμηλία, ζυγία, εἰ-

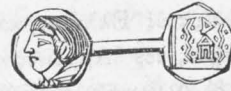
λείθουια, καὶ θυγατέρες τῆς λέγονται αἱ Εἰλείθουιαι, αἱ θεαὶ τοῦ τοκετοῦ (Ἰλ. Α, 270)· αἱ δ' εἰς τὰς ἑορτάς τῆς τελεταὶ ἀπέβλεπον κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ἰερόν γάμον. Ἰερός αὐτῇ ἦν ὁ κόκκυξ (κοῦκος), σύμβολον

τοῦ ἔαρος, ὅτε ἐνυμφεύθη τὸν Δία, καὶ προσέτι ὁ ταῶς· εἰς τὴν χεῖρα δ' ἔφερε τὸν καρπὸν τῆς ροιάς (τὸ ρόδιον), ὡς σύμβολον τοῦ γάμου καὶ τῆς πολυτεκνίας. Ἡ κυριωτέρα ἔδρα τῆς λατρείας τῆς ἦν τὸ Ἄργος, καὶ ἐνταῦθα μεταξὺ Ἄργου καὶ Μυκηῶν, ἦν τὸ περίφημον κολοσσαῖον αὐτῆς χρυσελεφάντινον ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Πολυκλείτου, ἐν τῷ Ἡραίῳ, οὗ τὰ ἐρείπια ἀνευρῶν ἀνέσκαψεν ὁ Α. Ρ. Ραγκαβῆς. Παρ' αὐτῷ ἤγοντο κατὰ πενταετίαν τὰ Ἡραΐα, μετ' ἀγώνων. Εἶχε δὲ καὶ ἀλλαγῶ ἐπισήμους ναοὺς ἢ θεὰ, καὶ ἰδίως ἐν Κορίνθῳ, ἐν Σπάρτῃ, ἔνθα αἰγοφάγος ἐλέγετο διὰ τὰς προσφερομένας αὐτῇ θυσίας αἰγῶν, ἐν Πλαταιαῖς (ἴδ. Διαίδαλα), ἐν Σικυῶνι, ἐν Σάμῳ, κτλ. Ἡ τέχνη παρίστησιν αὐτὴν ἐν εὐγενεῖ καὶ μεγαλοπρεπεῖ ὠραίο-

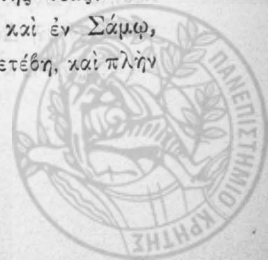
τητι, σέβας ἐπιβαλλούση, μεγάλους ἔχουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς (βοῶπιν), εὖχομον καὶ στέφανον φέρουσαν. Τὸ ἄγαλμα τοῦ Πολυκλείτου ἦν εὐθρονον, ὁ στέφανος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς εἶχεν ἐπικεχαραγμένας τὰς Χάριτας καὶ τὰς Ὠρας, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν μίαν χεῖρα σκῆπτρον καὶ κόκκυγα ἐπικαθήμενον αὐτῷ, εἰς τὴν ἄλλην τὸν καρπὸν τῆς ροιάς. Ἐφερε δὲ χρυσοῦν χιτῶνα διεζωσμένον, καὶ ἱμάτιον ἐπ' αὐτοῦ, τοὺς βραχίονας μόνον καὶ τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ τραχήλου γυμνὰ ἔχουσα (Παυσ. Β, 17, 4.—Στρβ. Η, 372). Τὸ δὲ νυμφικὸν κάλυμμα εἶχε συνήθως κρεμάμενον ὀπίσω τῆς κεφαλῆς.

Ἡραΐα, 1) πόλις εἰς τὰ ΝΔ τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ πρὸς τῇ Ἡλίδι, εἶχεν

ἐπισήμους ναοὺς καὶ ἄλλα μνημεῖα (Παυσ. Η, 26.—Θουκ. Ε, 67.—Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 11). — 2) Ἡραΐα ὄρη ἐν Σικελίᾳ, ἐκτεινόμενα πρὸς Ν. καὶ ΝΑ μέχρι τοῦ Παχύνου ἀκρωτηρίου (Διόδ. Δ, 84).

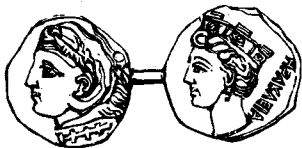
Ἡραΐα, (τὰ), ἑορτὴ τῆς Ἡρας, πρὸ πάντων ἢ ἐν Ἄργει τελουμένη κατὰ τετραετίαν, ἐπὶ τοῦ μέσου τοῦ δ' ἔτους ἐκάστης Ὀλυμπιάδος (Böckh, Abh. d. Berl. Ac. 1818—9, σελ. 92), καὶ χρησιμεύουσα ὡς βάσις τῆς χρονολογικῆς ἀριθμίσσεως τῶν Ἀργείων (Θουκ. Β, 2). Ἀγῶνες ἐτελοῦντο ἐν τῇ πόλει, ἐν οἷς ὁ ἐπιτυχὼν νὰ τοξεύσῃ χαλκῆν ἀσπίδα κρεμαμένην ὑπὲρ τὸ θέατρον ἐλάμβανεν ὡς ἄθλον αὐτὴν (δὲ ὁ καὶ Χάλκεια λέγει ὁ Πίνδαρος (Νεμ. Μ. 41) τὸν ἀγῶνα), καὶ στέφανον μύρτου. Εἶτα δὲ πομπή, ἢ συνῶδευεν ἐφ' ἄρματος ἢ πρώτη ἰέρεια τῆς θεᾶς, ἔφερεν ἐκατόμβην εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ὄρος Εὐβοίαν εἰς δίωρον περίπου ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἄργου κείμενον ναὸν τῆς θεᾶς. Ἡραΐα λαμπρότατα ἐτελοῦντο καὶ ἐν Σάμῳ, ἔνθα ἡ λατρεία ἐξ Ἄργου μετέβη, καὶ πλήν

ἄλλων μερῶν καὶ ἐν Ἡλίδι, ἐπίσης κατὰ τετραετιαν, εἰς τὸ δ' ἔτος ἐκάστης Ὀλυμπιάδος, καὶ 16 πρεσβύτεραι καὶ ἐπίσημοι γυναῖκες προσήγον τῇ θεᾷ πέπλον ὄν ὑφαίνον, νεάνιδες δ' ἐσταδιοδρόμου, καὶ κλάδος ἐλαίας ἐδίδοτο ταῖς νικώσαις (Παυσ. Ε, 19, 2).

•**Ηραζον**, γὰρ τῆς Ἡρας. Τὸ Ἄργος, ἐνθα πρὸ πάντων ἡ θεὰ ἐλατρεύετο, εἶχε τρία Ἡραῖα, ἐν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, ἕτερον μεταξύ αὐτῆς καὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὑπὲρ τὸ στάδιον, καὶ τρίτον, τὸ πάντων περιφημώτατον, εἰς 48 σταδίων ἀπόστασιν, πρὸς ταῖς Μυκήνας, ὑπὸ τὸ ὄρος Βῦβειν. Τούτου ἀνασκαφέντος τῷ 1855, εὐρέθησαν ἀξιώλογα ἐρείπια, ἀποδεικνύοντα ὅτι ἦν ἐξάστυλον δώριον καὶ ὅτι ἐπυρπολήθη πιθανῶς ἐπὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, (ἴδ. Rang. Das Heragon). Ἀνασκαφέντος δὲ καὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡραίου, εὐρέθη ἐπίσης ἐκεῖναὸς δώριος, 51,10^μ μῆκος, 18,30^μ πλάτος ἔχων, ἐξάστυλος μὲν κατὰ τὰς μικρὰς πλευράς, εἰς δὲ τὰς μακρὰς ἀντὶ 13 ἔχων 16 κίονας καὶ διαιρούμενος εἰς πρόναον, ὀπισθόδομον καὶ τὸν σηκόν, ὅστις διαστάσεις ἔχων 27,84×8,34, ἐκοσμεῖτο, ὡς ὁ Παρθενῶν, δι' ὑποστύλων στοῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ.

•**Ηράκλεια**, ὄνομα διαφόρων πόλεων, ὧν αἱ γνωστότεροι: 1) ἐν Μηδίᾳ ὑπὸ τῶν

Μακεδόνων κτισθεῖσα. — 2) Ἡ ἢ ἐν Πόντῳ, παρὰ τοῖς Μαρυανδιοῖς ἐν Βιθυνίᾳ, εἰς τὰς

ἐκβολὰς τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ὑπὸ Μεγαρέων τῷ 540 π. Χ. κτισθεῖσα. Ὁ ἀριστος λιμῆν

αὐτῆς τῇ ἔφερε πλοῦτον καὶ δύναμιν, κορυφωθεῖσαν, ὑπὸ διοικήσιν τυράννων, ὀλίγον πρὸ τῶν Περσικῶν. Ἐπὶ Μιθριδάτου ὁμως ἐξέπεσε. Πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ἡρακλείδου (ἴδ. 3) (Ξεν. Ἄν. ΣΤ. 2. — Στρβ. ΙΒ, 542). — 3) Ἐν τῇ Λυγκιστίδι τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ, παρὰ τῇ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀγοσῆ στενωπῷ (Ges. Β. C. III 79). — 4) Σιντικῆ, ἐν Θράκῃ ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. — 5) Ἡ. Πέρινθος, ἐν Θράκῃ κατὰ τὴν Προποντίδα, μετ' ἀρίστου λιμένος, κτίσμα τῶν Σαμίων. — 6) Ἡ. ἐν Τραχίνοι, ἢ Φθιωτικῆ, ἐν τῇ Μαλίδι τῆς Ν. Θεσσαλίας, παρὰ ταῖς Θερμοπύλαις, 6 στάδια ἀπὸ τῆς Τραχίνος, ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν κτισθεῖσα τῷ σ' ἔτει τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ δὲ 371 π. Χ. ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν κατακτηθεῖσα καὶ καταστραφεῖσα. Εἶχε περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀνοικοδομηθεῖσα αὐθις, προσετέθη τῷ 280 εἰς τὸν Αἰτωλικὸν δεσμὸν, ἀπὸ δὲ 189 — 146 εἰς τὸν Ἀχαϊκόν. Εἶτα δ' ἐκυρίευσαν καὶ κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι. — 7) Ἐν τῇ Πισατίδι τῆς Ἡλίδος, ΝΔ τῆς Ὀλυμπίας, κατὰ τὸν Κυθήριον ποταμὸν, εἶχεν ἱαματικὴν πηγὴν καὶ ἱερὸν τῶν Νυμφῶν. — 8) Νῆσος μεταξύ Ἰου, Νάξου καὶ Ἀμοργοῦ. Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, καὶ σώζονται ἐπ' αὐτῆς ἐρείπια ἐχυρώματος. — 9) Ἡ. πόλις, κτίσμα τῶν Ταραντίνων ἐν Λουκανίᾳ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀκέριδος εἰς τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος, ἀντικατέστησε τὴν ἀρχαίαν Ἰωνικὴν Σίριν. Ἐνταῦθα συνῆλθον εἰς σύνοδον αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Κάτω Ἰταλίας, καὶ τῷ 280 π. Χ. συνεκροτήθη ἡ μάχη μεταξύ Πύρρου καὶ Ῥωμαίων (Πλουτ. Πυρ. ΙΣΤ. ΙΖ), καὶ αὐτὴ ἦν ἡ πατρίς τοῦ ζωγράφου Ζεύξιδος. — 10) Ἡ ἢ Μινῶα, εἰς τὴν Ν. παραλίαν τῆς Σικελίας, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ μειζονος Ἀλύκου, κατ' ἀρχὰς φοινικικὸν κτίσμα, περὶ δὲ τὸ 500 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν οἰκισθεῖσα (Ἡρδ. Ε, 46). Τῷ 460 κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Καρχηδόνιοι (Διοδ. Δ, 23), ἀλλὰ τὴν

ἀνφοδομήσαν πάλιν, διότι ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῖς ἦτο ἀνγκαῖα, καὶ ἐν τῷ β' καρχηδονικῷ πολέμῳ τὴν εἶχον ὡς ὀρμητήριον, (ν. Κάπο Βιάγκο, περιέχον ἐρείπια). Καὶ ἄλλαι μικρότεροι πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ὑπῆρχον ἐν Ἰνδίαις, ἐν Λιβύῃ, ἐν Καρία.

•Ηρακλειῖται, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὧν πρωτότοκος ἦν ὁ Ὑλλος, καὶ οἱ τούτων ἀπόγονοι. Μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν θάνατον ὁ Εὐρυσεύς κατεδίωξεν αὐτοὺς καταφυγόντας εἰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ βογηθεία τοῦ Θησεῦς τὸν ἐνίκησαν οὗτοι κατὰ τὰς Σκιρωνίδας πέτρας, καὶ τὸν ἐφόνευσεν ὁ Ὑλλος ἢ ὁ Ἰόλαος. Ἡ Ἀΐ ζωοφόρος τοῦ Θησείου παριστᾶ τὴν νίκην ταύτην. Πρὸ τῆς μάχης δὲ, ἡ Μακαρία, θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανειρας, ἐφρονεῦθη ἐκουσίως πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν τῆς. Εἶτα δ' οἱ Ἡρακλειῖται εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀλλ' ἐνεκα λοιμοῦ ἀναγκασθέντες ν' ἀποχωρήσωσιν, ἀπῆλθον δι' Ἀθηνῶν εἰς Θεσσαλίαν, ἔνθα ὁ Αἰγίμιδς παρεχώρησε τῷ Ὑλλῳ τὸ τρίτον τῆς ἐπικρατείας αὐτοῦ. Λαβὼν δὲ χρησμὸν ὁ Ὑλλος, περιμένοντες τὸν τρίτον καρπὸν οἱ Ἡρακλειῖται νὰ εἰσβάλωσι διὰ τοῦ πορθμοῦ εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετὰ τὸ τρίτον ἔτος εἰσώρμησε διαβάς τὸν Ἴσθμὸν κατὰ τῶν Ἀτρεϊδῶν (10 ἔτη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου), ἀλλ' εἰς τὰ μεθόρια τῆς Κορινθίας καὶ Μεγαρίδος ἔπεσαν ἐν μονομαχίᾳ μετὰ τοῦ Ἐγέμου, υἱοῦ τοῦ Ἀερόπου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, μαχομένου ὑπὲρ τοῦ Ἀτρέως. Οἱ Ἡρακλειῖται εἶχον ὑποσχεθῆ, ἂν ἐπιπτεν ὁ Ὑλλος, ἐπὶ 50 ἢ 100 ἔτη νὰ μὴ προσβάλωσι πλέον τὴν Πελοπόννησον. Ὁ Κλεοδαῖος, υἱὸς τοῦ Ὑλλου, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀριστόμαχος, ἐπεχείρησαν νέαν εἰσβολὴν ἐπὶ Τισαμενοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀρέστου, ἀλλ' ἀμφοτέρω ἐπεσαν. Τέλος οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστομάχου Τήμενος, Κρεσφόντης καὶ Ἀριστόδημος, ὁ τρίτος καρπὸς, ἦτοι ἡ τρίτη γενεὰ μετὰ τὸν Ὑλλον, ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ χρησμὸς εἰπὼν πορθμὸν, δὲν ἐνδοίει τὸν

Ἴσθμὸν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἠσέβησαν πρὸς ἓνα μάντιν, ἐκεραυνώθη ὁ Ἀριστόδημος. Εἰπόντος δὲ τοῦ χρησμοῦ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκλέξωσιν ὡς ἀρχηγὸν τῶν ἓνα μονόφθαλμον, ἔλαβον τὸν Αἰτωλὸν Ὀξυλον, ἐν συνήτησαν, μονόφθαλμον καθήμενον ἐπὶ ἡμίονου. Ὑπερβάντες δὲ τὸν κόλπον κατὰ τὴν Ναύπακτον μετὰ στρατοῦ Δωριέων, ἐφόνευσαν τὸν Τισαμενὸν, καὶ διανεμηθέντες τὴν χώραν, ἔλαβον ὁ μὲν Τήμενος τὸ Ἄργος, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσηνίαν, οἱ δ' υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης τὴν Λακεδαιμόνα· ὁ δ' Ὀξυλος μετὰ τῶν Αἰτωλῶν ἀποκατέστη εἰς τὴν Ἡλιδα (Ἀπολλοδ. Β, 8, 1). Ἐκτοτε τὰ περὶ Ἡρακλειδῶν ὑπάρχονται εἰς τὴν ἱστορίαν. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἄρχουσιν ἐπὶ τῶν χωρῶν τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ἀργολίδος, τῆς Μεσσηνίας καὶ τῆς Λακωνίας, καὶ ἕτερος Ἡρακλειδῆς, ὁ Ἀλήτης, ἔλαβε τὴν Κόρινθον. Οἱ καταλαβόντες τὴν Πελοπόννησον Δωριεῖς, ἵνα νομιμοποιήσωσι τὴν κατάκτησίν των, ἐπενόησαν προφανῶς ταύτην τὴν περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν, ὡς νομίμων δῆθεν κυρίων αὐτῆς, θεωρίαν, καὶ ὡς γενάρχη τῆς δωρικῆς φυλῆς τῶν Ὑλλέων ἢ Ὑλλων ἔπλασαν Ὑλλον, υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους. Καὶ ἦρξαν οὕτως οἱ Ἡρακλειῖται ἐν Λακωνίᾳ μέχρι τοῦ 231 π. Χ., ἀλλαχοῦ ὁμοῦ πολὺ βραχύτερον. Καὶ οἱ Μακεδόνες δὲ βασιλεῖς, ἀξιούντες ὅτι ἦσαν ἐξ Ἡρακλειδῶν καὶ αὐτοὶ (Ἡρδ. Η, 137), ἤθελον οὕτως ἀναμφισβήτητον νὰ καθιστῶσι τὴν ἐλληνικὴν αὐτῶν καταγωγὴν ἀπέναντι τῶν περιοίκων βραβάρων. Καὶ ἐν Λυδία ὑπῆρχε δυναστεία Ἡρακλειδῶν, ἀξιούσα ὅτι κατήγετο ἐξ Ἡρακλέους καὶ δούλης τινὸς τοῦ Ἰαρδάνου, καὶ ἄρχουσα ἐκεῖ ἐπὶ 505 ἔτη πρὸ τῶν Μερμναδῶν (Ἡρόδ. Α, 7). Ἀλλ' ὁ Σάνδων τῶν Ἀσσυρίων ἐλέγετο Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὥστε ὑπετέθη ὑπὸ τινων ὅτι τὰ περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν τούτων ἐμφαίνουσιν ἴσως ἀρχαίαν τινὰ ἐπέκτασιν τῆς Ἀσσυριακῆς ἐξουσίας ἐπὶ

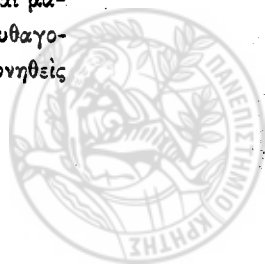
τῆς Λυδίας. Καί ἐν Ῥώμῃ δ' ὑπάρχοντινες Ἡρακλειδῶν οἰκογένειαί, πιθανῶς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀνάγουςαι εἰς τὰς ἐγχωρίους θεότητες (οἷον τὸν Σάκρον τῶν Σαβίνων), τὰς ἀντιστοιχοῦσας πρὸς τὸν Ἡρακλέα.

Ἡρακλείδης, 1) Ἱππαρχος Διονυσίου τοῦ ν., εἶτα φυγάς, μετὰ τοῦ Δίωνος συνεργήσας, καὶ θανατωθεὶς ὡς στασιαστὴς (ἴδ. Δίων)—2) Ἱατρός, πατὴρ τοῦ Ἱπποκράτους.—3) Ἐκ Τάραντος, ἱατρός τῆς γ' ἑκατοντ. π. Χ., γνωστὸς διὰ τὴν μεγάλην του ἐπιμέλειαν καὶ εὐσυνειδησίην, οὐδὲν θέλων νὰ γράψῃ εὐ δὲν ἔλαβε πείραν ὁ ἴδιος. Συνέγραψε «περὶ σκευασίας καὶ δοκιμασίας φαρμάκων».—4) Ἐξ Ἐρυθρῶν, ἐπὶ Χριστοῦ, ἐξεργάσθη τὰ συγγράμματα τοῦ Ἱπποκράτους.—5) Ἡρ. ὁ Ποντικός, ἦτοί ἐκ τῆς Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, ἐξ οἴκου ἐπισήμου καὶ εὐπόρου, ἤμαζε περὶ τὰ 340 π. Χ. Μαθητεύσας ἐν Ἀθήναις παρὰ Πλάτωνι καὶ Σπυσιππῷ, συνέπραξεν ἐν τῇ πατρίδι του εἰς τὴν πτώσιν τοῦ τυράννου Κλεάρχου· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα περιεφρονήθη ὡς μετερχόμενος ἀπάτην καὶ δόλον, καὶ λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἀπόπληκτος ὅτε ἔπεισε διὰ ψευδοῦς χρησμοῦ τοὺς συμπατριώτας του νὰ τῷ ἀπονεύσωσι χρυσοῦν στέφανον. Ὑπὲρ τὰ 50 συγγράμματα τῷ ἀπεδίδοντο, περὶ γραμματικῶν, φυσικῶν, ἠθικῶν, ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν ζητημάτων, πολυμάθειαν μὲν ἀποδεικνύοντά, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐγκαταμίξεως τεραστίων διηγημάτων καὶ μύθων παιδαριωδῶν ἔλλειψιν ἐλέγχοντα κρίσεως. Σώζονται ἀποσπάσματα αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἐκ τῶν Ἡρακλείδου περὶ πολιτειῶν». Ἀλλὰ τοιοῦτο σύγγραμμα αὐτοῦ ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων μνημονεύεται ὥστε πιστεύεται ὅτι τὸ σωζόμενον ἐστὶ μᾶλλον συλλογὴ ἀποσπασμάτων ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, καταρτισθεῖσα ἐν τῷ Μεσαιῶνι.—6) Ἄλλος Ἡρακλείδης, ἔγραψεν «ἀληγορίας ὁμηρικῆς», εἰς δικαιολογίαν, κατὰ Στωϊκᾶς θεωρίας, τοῦ ποιητοῦ κατὰ

τῶν προσαπτόντων αὐτῷ ἀθείαν, καὶ ἐξηγήσιν τῶν παραδοξοτέρων μύθων ἐπὶ τὸ φυσικώτερον. Καὶ οὗτος ἐπικαλεῖται Ποντικός, ἀλλ' ὑπὸ τινῶν ὀνομάζεται Ἡράκλειτος, καὶ φαίνεται μᾶλλον ζήσας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων.

Ἡράκλειτος, ἐλέγετο πᾶς ναὸς τοῦ Ἡρακλέους. Ἐφερον δὲ καὶ πόλεις καὶ ἀκρωτήριζ τὸ ὄνομα τοῦτο. 1) Ἡ πασῶν ἐπισημοτέρα ἐστὶν ἡ ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας ΝΑ τῆς Νεαπόλεως, εἰς τοὺς Δ. πρόποδας τοῦ Βεσουβίου, πλησίον τῆς θαλάσσης, πόλις τὸ πρῶτον Ὀσκικὴ, εἶτα Τυρρηνικὴ, κατόπιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ τέλος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατοικηθεῖσα ἔπαθεν ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 63 μ. Χ. καὶ τέλος κατεχώσθη τῷ 79 ὑπὸ τῆς λάβας καὶ τέφρας τοῦ Βεσουβίου εἰς 50—100' βάθος, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐκίσθη ἡ πόλις Portici. Τῷ 1721 διὰ φρέατος σκαφέντος εὐρέθη τὸ πρῶτον ἡ πόλις. Ἐκτοτε δ' ἐξηκολούθησαν ἐκ διαλειμάτων, καὶ ἐν τέλει συστηματικῶς, αἱ ἀνασκαφαί, μὴ δυνάμεναι ὁμως ἔνεκα τοῦ βάρους καὶ τῆς ἐπιφοδομημένης πόλεως νὰ προβῶσι μεθ' ὅσης ἐντελείας ἦν ἐπιθυμητὸν, διότι ἡ πόλις φαίνεται ὅτι ἦν μεγάλη καὶ ἔσχε μετὰ τῶν κατοίκων τῆς πολλοὺς πλουσίους καὶ φιλοκόλους, ὥστε εὐρέθησαν εἰς τὰ ἐρευνηθέντα μέρη καὶ ἀγάλματα καὶ ζωγραφίαι πολύτιμοι καὶ χειρόγραφα Ἑλληνικὰ, ταῦτα ὁμως μέχρι τοῦδε τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων ἰδίως, ὡς τοῦ Ἐπικούρου, τοῦ Φιλοδήμου, κτλ.—2) Πόλις τῆς Ν. Μακεδονίας, κατὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.—3) Ἐν τῇ Κυρριστινῇ χώρᾳ τῆς Συρίας.—4) Ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ ἀπ' αὐτῆς ἐπονομασθὲν (Ἡρδ. Β. 113).—5) Ν. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας παρὰ Βρουττίοις (ν. Σπαρτιθέντον).

Ἡράκλειτος, Ἐφέσιος, περὶ τὸ 500 π. Χ. κατὰ μέρος σύγχρονος τοῦ Παρμενίδου, ἐπεδόθη ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν, καὶ μαθητεύσας παρὰ Ξενοφάνει καὶ τῷ Πυθαγορείῳ Ἰπάσῳ, ἐμόναζε φιλοσοφῶν, ἀρνηθεὶς

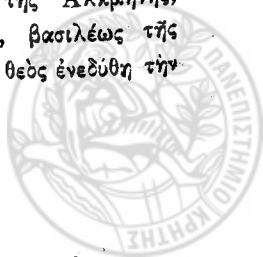

καὶ τοῖς συμπατριώταις του ν' ἀναμιγῆ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν δημοσίων, καὶ Δαρείῳ τῷ Ὑστάσπῃ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ διδάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Σκεπτικὸς δὲ πάντοτε, σκυθρωπὸς καὶ δυσπρόσιτος, ἐπιστεύετο ὅτι, ἄπελπιν φιλοσοφίαν παραδεχόμενος, πάντοτε ἔκλαιε, δι' ὃ καὶ κλαυσίτινος ἐκλήθη. Λέγεται δὲ γράφας ἐν σύγγραμμῳ μόνον, ἐπιγραφόμενον, κατὰ τοὺς μὲν Μουσαί, κατ' ἄλλους περὶ φύσεως, καὶ κατέθηκεν αὐτὸ εἰς τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἔθθα φαίνεται ὅτι καὶ μετὰ ταῦτα εὕρισκετο. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ δύσληπτον τῶν ἐννοιῶν καὶ πιθανῶς καὶ τῆς γλώσσης του ἐπωνομάζετο προσέτι σκοτεινός. Ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ ἐβάδισαν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἰπποκράτης. Εἰς τῶν φιλοσοφικῶν διίσχυρισμῶν του ἦν «πάντα εἶναι καὶ μὴ εἶναι»· ἄλλος δὲ «οὐδὲν μᾶλλον τὸ ὄν τοῦ μὴ ὄντος εἶναι»· ὥστε εἰς τὴν περὶ τοῦ ἀφηρημένου εἶναι θεωρίαν ὑπερακοντίζει καὶ τοὺς Ἐλεάτας. Τὸ Ἀπόλυτον ἔστι κατ' αὐτὸν ἡ ταυτότης τῆς ὑπάρξεως καὶ μὴ ὑπάρξεως· τὸ ὄν ἐξελάμβανε συνιστάμενον εἰς τὴν μεταβολήν, καὶ τὸ γίνεσθαι ἔστιν ἡ ἀρχὴ πάσης ὑπάρξεως καὶ ἀληθείας. «Πάντα ῥοῦς,» διίσχυρίζεται, δηλαδὴ οὐδὲν μένει ἀμετάβολον, ἐπιπροσθέτων ὅτι οὐδὲν ἐπανακάμπτει εἰς τὸν αὐτὸν ῥοῦν. Ἐν μόνον, λέγει παρ' Ἀριστοτέλει, ἐμμένει, καὶ ἐξ αὐτοῦ τὰ λοιπὰ πάντα μεταμορφοῦνται. Οὐχὶ δὲ μόνον διὰ τῆς λογικῆς, ἀλλὰ καὶ πραγματικώτερον ἐξέφραζε τὴν θεωρίαν του, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τινῶν εἰς τὴν ἰωνικὴν σχολὴν κατηγορημένη, εἰ καὶ σπουδαίως αὐτῆς ἀφιστάμενος. Ἐν ἄλλοις ἐπέσβευσεν ὅτι ὁ χρόνος ἔστι τὸ πρῶτον σωματικὸν (ἐννοιῶν αἰσθητῶν) ὄν, ἡ πρώτη μορφή τῆς παραγωγῆς, τὸ πρῶτον τῶν ἀντιληπτῶν. Ἀλλὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ χρόνου διὰ τῆς φυσικῆς ἐρευνῶν, παρεδέχθη ὡς πρῶτον τῶν ὄντων τὸ πῦρ, ὃ ἐθεώρησεν ὡς τὸν φυσικὸν χρόνον, τὴν ἀεικίνησιν, τὴν ἀπόλυτον διάλυσιν τοῦ συντι-

θεμένου, τὴν παρέλευσιν καὶ τὴν αἰώνιον ἀστασίαν. Τὸ στοιχεῖον δὲ τοῦτο σπουδάζων, εὔρεν ὡς ιδιότητα αὐτοῦ τὴν τὰ ὑφιστάμενα μεταβάλλουσαν ἀναθυμίασιν, δύο, κατ' αὐτὸν. κεκτημένην ἐπόψεις· τὸ πῦρ πυκνοῦται εἰς ὑγρασίαν, ἣτις διὰ τῆς στάσεως γίνεται ὕδωρ, ὃ σκληρυνόμενον γίνεται γῆ· καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ὁδὸς κάτω. Εἶτα δὲ πάλιν ἡ γῆ γίνεται ῥευστή, καὶ ἐκ τοῦ ῥευστοῦ πηγάζει ὑγρασία, καὶ ἐκ ταύτης ἡ ἀναθυμίασις τῆς θαλάσσης, ἐξ ἧς τὰ πάντα παράγονται· αὕτη δὲ ἔστιν ἡ ὁδὸς ἄνω. Τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὦτα ἔλεγε ψευδομάρτυρας, ἀλλ' ἐκείνους τούτων ἀξιόπιστοτέρους· δικαστὴν δὲ τῆς ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ ὡς συνείδησιν ταύτης τὴν γενικὴν συνείδησιν· ἐν δὲ τῇ μεμονωμένῃ σκέψει ἔβλεπε τὴν ἀπάτην, ὡς καὶ τὸ πονηρὸν ἐν τῇ μονώσει ἀπὸ τοῦ γενικοῦ. Ἐπίστευεν εἰς τῆς ψυχῆς τὴν ἀθάνασίαν, λέγων «ὅτε ἡμεῖς ἀποθνήσκωμεν, τὰς ψυχὰς ἀναβιοῦν καὶ ζῆν»· ἡ ἀρίστη δὲ τῶν ψυχῶν ἦν κατ' αὐτὸν ἡ ξηροτάτη, ἥτοι ἡ μᾶλλον ἔμπυρος. Καὶ ἔλεγε μὲν ὅτι τὸ πᾶν οὐδεὶς θεὸς καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐπλασεν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸ ἦν καὶ μένει ἀείζωνον πῦρ, κατ' ἴδιον μέτρον ἀναπτόμενον καὶ σβεννύμενον· ἀλλὰ τὴν θεωρίαν γενικῆς τοῦ κόσμου πυρκαϊᾶς ἔλεγεν ἀποκύημα τῆς φαντασίας (Πλάτ. Συμπ.—Διογ. Λ.—Αἰλ. Π. Γ. Η, 13).

Ἡρακλέους πόλις, 1) ἡ μεγάλη, ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, ΝΑ τῆς Ἀρσινόης καὶ τῆς λίμνης τοῦ Μοίριδος, πρωτεύουσα νομοῦ, ἔδρα τῆς λατρείας τοῦ ἰχνεύμονος Στρβ. ΙΖ, 789. 809-812).—2) ἡ μικρὰ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, μεταξύ Τάνιδος καὶ Πηλουσίου.

Ἡρακλῆς, τὸ πρῶτον τῶν ἡρώων, τῶν ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς λεγομένοις χρόνοις τοὺς κακούργους καὶ τὰ κακοποιὰ ζῶα ἐν Ἑλλάδι ἐξολοθρευόντων. Ἐγεννήθη ἐκ συνεντεύξεως τοῦ Διὸς μετὰ τῆς Ἀλκμήνης, γυναικὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνος, βασιλέως τῆς Τίρυνθος ἐν Ἀργολίδι ὅτε ὁ θεὸς ἐνεδύθη τὴν

μορφήν τοῦ Ἀμφιτρώωνος, παρατείνας τὴν μίαν νύκτα εἰς τρεῖς, δι' ὃ καὶ τριέσπερος ἐνίοτε λέγεται ὁ Ἡρακλῆς. Ἦν δ' ὁ Ἀμφιτρώων υἱὸς τοῦ Ἀλκαιοῦ, καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, οὗ ὁ ἄλλος υἱός, Ἡλεκτρώων, ἐβασίλευεν ἐν Μυκῆναις. Οὗτος, ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Ταφίων, διότι εἶχον ἀρπάσει τὰς ἀγέλας του, ἀφῆκε τὸν θρόνον τῶν Μυκηναίων εἰς τὸν Ἀμφιτρώωνα, δούς αὐτῷ εἰς γάμον καὶ τὴν θυγατέρα του Ἀλκμήνην. Ἄλλ' ἀκουσίως θανατώσας ὁ Ἀμφιτρώων τὸν Ἡλεκτρώωνα, ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ του Σθενέλου, ἄλλου υἱοῦ τοῦ Περσέως, καὶ ἔφυγε μετὰ τῆς γυναικὸς του εἰς Θήβας παρὰ τῷ πρὸς μητρὶ θεῖῳ του Κρέοντι, ὑπὲρ οὗ καὶ κατέκτησε τὴν νῆσον Ἰάφον. Ἐκεῖ δ' ἐν Θήβαις ἐγεννήθη ὁ Ἡρακλῆς, δι' ὃ καὶ Θεβογενῆς ἐνίοτε ἐλέγετο, καὶ προσέτι καὶ Ἀμφιτρωονιάδης. Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ τῆς γεννήσεώς του, εἰπόντος τοῦ Διὸς καὶ ὁμόσαντος ἐνώπιον τῶν θεῶν ὅτι ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τεχθισόμενος θά ἦρχε πάντων τῶν περιοίκων καὶ τοῦ γένους τῶν Περσίδων, ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὴν Ἀλκμήνην, διενήργησεν ἡ Ἥρα, ὡς θεὰ τῶν τοκετῶν, νὰ γεννήσῃ, οὐχὶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἀμφιτρώου, ἀλλ' ἡ τοῦ Σθενέλου, υἱὸν τὸν Εὐρυπύθεα, ὅστις διὰ τοῦτο ἤρξε τῶν Μυκηναίων. Ἦ δ' Ἀλκμήνη, πλὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἔσχε καὶ ἐκ τοῦ Ἀμφιτρώωνος υἱὸν τὸν Ἰφικλῆν (Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρακλ.—Πίνδ. Νεμ. I, 19. Ἰσθ. Z, 5.—Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. Ἡρακλδ. 37, 210). Τὸν Ἡρακλῆν, ἀγαπώμενον καὶ προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐμίσει καὶ κατέτρεχε πάντοτε ἡ Ἥρα, καὶ καθ' Ὅμηρον καὶ κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα μύθους (Πίνδ. Νεμ. A, 49), ἔπεμψε δύο μεγάλους ὄφεις νὰ τὸν φονεύσωσιν εἰς τὸ λίκνον του· ἀλλὰ τὸ βρέφος, συλλαβὸν αὐτοὺς διὰ τῶν μικρῶν ῥωμαλέων χειρῶν του, τοὺς ἀπέπνιξεν. Ὁ πατὴρ του Ἀμφιτρώων τῷ ἐδίδαξε τὸ ἡνιοχεῖν, ὁ Κάστωρ τὴν ὄπλασκήν, ὁ Αὔλυκος τὴν πάλην, ὁ Εὐρυτος τὸ

τόξον, ὁ Χείρων ἡ ὁ Λῆνος τὰς ἐπιστήμας, καὶ τὴν μουσικὴν ὁ Εὐρυτος ἡ ὁ Λῆνος, ὃν ὁμως ἐφόνευσε διὰ τῆς λύρας. Τότε δ' ὁ πατὴρ του, φοβηθεὶς τὴν ἀγρίαν ὀρμὴν του, τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ ποιμνίον του εἰς τὸν Κιθαιρώνα, καὶ ἐκεῖ ἐφόνευσε τὸν ἰσχυρὸν Κιθαιρώνιον λέοντα, καὶ τούτου τὴν λεοντήν, ἣ κατ' ἄλλους, τὴν τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας, παρίσταται σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ γυμνοῦ τοῦ σώματος φέρων, καὶ ὡς κρᾶνος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ὁ σοφιστὴς Πρῶδικος ἔγραψεν εἶδος μυθιστορήματος, καθ' ὃ ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ διασταυρουμένης ὁδοῦ καθήμενος, ἐσκέπτετο περὶ τοῦ βίου ὃν ὤφειλε νὰ ἐκλέξῃ, ὅτε παρέστησαν αὐτῷ δύο γυναῖκες, ἡ Ἄρετῆ καὶ ἡ Ἥδονῆ, καὶ ἐζήτησαν ἐκάστη νὰ τὸν ἐλκύσῃ ὡς ὀπαδὸν τῆς, ὃ δ' Ἡρακλῆς ἐξελέξατο τὴν Ἄρετῆν. Τίθησι δὲ τὴν σκηρὴν ταύτην ἐνταῦθα, εἰς τὸν Κιθαιρώνα (Ξεν. Ἀπομν. Β. 1, 11). Εἰς Θήβας δ' ἐπιστρέψας 18ῆτης, εὗρεν ἐκεῖ τοὺς πρέσβεις τοῦ βασιλέως τῶν Μινυῶν Ἐργίνου, ἐλθόντας νὰ λάβωσι τὸν ὀφειλόμενον αὐτῷ φόρον 100 βοῶν. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς, ἀκρωτηριάσας αὐτοὺς τὰς ρίνας καὶ τὰ ὠτα, τοὺς ἀπέπεμψε δεσμίους, καὶ πολεμήσας τοὺς Ὀρχομενίους, τοὺς ἐβίασε ν' ἀποδώσωσι διπλοῦν τὴν φόρον· δι' ὃ εὐγνωμονῶν ὁ Κρέων, τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Μεγάραν (Ὀμ. Ὀδ. Λ. 209). Ὁ δ' ἐν Μυκῆναις καὶ ἐν Τύρινθι βασιλεύων Εὐρυπύθεος, μετακαλεσάμενος αὐτὸν, τῷ ἐπέβαλε δώδεκα ἄθλους, οὓς ἂν ἐξετέλει θ' ἀπέλαμβάνε τὴν ἀθανασίαν, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διὸς· καὶ ὅτε ὁ χρησμὸς ἐν Δελφοῖς τῷ διέταξεν νὰ ὑπακούσῃ, ἐξεμάνη, καὶ ἐφόνευσε τὰ ἐκ τῆς Μεγάρας τρία τέκνα του, καὶ δύο τέκνα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰφικλέους. Καὶ ἐλέγετο ὅτι Ἀλκείδην ὡς τότε καλούμενον, διὰ τε τὴν ἀλκίαν του, καὶ διότι ὑπετίθετο ἔγγονος τοῦ Ἀλκαιοῦ, ὁ χρησμὸς οὗτος τὸν ὠνόμασε κατὰ πρῶτον Ἡρακλέα, ὡς τὸ κλέος του ἐκ τῶν καταδρομῶν τῆς Ἥρας ἀρῶμενον. Ὅτι 12 ἦσαν οἱ ἄθλοι δὲν λέγει

οὔτε ὁ Ὅμηρος οὔτε ὁ Ἡσίοδος, ἀλλ' οἱ μετ' αὐτοὺς, καὶ ἴσως πρῶτος ὁ ἐποποιὸς

Ἐξ ἀρχαίου λόγου.

Πεισανδρὸς (ἴδ.). Ἦσαν δ' οὗτοι: α') Ὁ φόνος τοῦ λέοντος τῆς Νεμείας, τέκνου τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνῆς, μὴ ὑποκειμένου εἰς τραυματίαις. Ὁ Ἡρακλῆς διώξας αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιόν του (δεικνύμενον ἔτι), τὸν ἐπνιξεν ἐντὸς τῶν βραχιόνων του. Ὁτε δ' ἐπέστρεψεν εἰς Μυκήνας, φέρων τὸν λέοντα νεκρὸν, τρομάξας ὁ Εὐρυσθεὺς, ἐκρύβη ἐντὸς ἐκεῖ παρὰ κειμένου χαλκοῦ ἀγγείου, καὶ τὸν διέταξεν ἄλλοτε τὴν λείαν του ν' ἀρίνη ἐντὸς τῶν πυλῶν τῆς πόλεως (Ἀπολλοδ. Β, 5, 1.). β')

Ἀνάγλυρον ἐν Νεαπόλει.

Ἀνάγλυρον ἐν Νεαπόλει.

Ἡ Λερναία ὕδρα, ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων, εἰς τὸ ἔλος Λέρναν, Ν. τοῦ Ἄργους, τεράστιος ὄφις, ἔχων 9 κεφαλὰς (κατὰ τινὰς 100 ἢ 10,000), ἐξ ὧν μία ἦν ἀθάνατος, αἱ δὲ λοιπαὶ, ὅταν ἀπεκόπτοντο, ἀνεγεννῶντο διπλάσιαι. Ὁ Ἡρακλῆς διὰ φλεγόμενων δένδρων κατέκαυσε τοὺς ἀποκοπτομένους τραχήλους, καὶ τὴν ἀθάνατον κεφαλὴν συνέτριψεν ὑπὸ μέγαν βράχον· εἰς τὸν ἴον δὲ τοῦ δράκοντος ἐμβάψας τὰ βέλη του, κατέστησε τὰς πληγὰς αὐτῶν ἀνιάτους. Ἐπειδὴ δ' εἰς τὴν νίκην ταύτην τὸν συνέδρομεν ὁ ἠνιόχος του Ἰόλαος, υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ του Ἴφικλέους, ὁ Εὐρυσθεὺς δὲν ἤθελε ν' ἀνα-

γνωρίσῃ τὸν ἄθλον μεταξὺ τῶν δώδεκα (Αὐτ. 2).—γ') Ὁ κἄπρος τῆς Ἐρυμανθίας, ἐρημῶν τὴν Ἀρκαδίαν, ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς βαθεῖαν χιόνα, καὶ συνελήφθη ζῶν (Αὐτ. 4). Ὅτε δ' ἀπήρχετο πρὸς τὴν θήραν ταύτην, διὰ τοῦ ὄρους Φολόης, ἐφιλοξενήθη ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Φόλου, παρὰ θέντος αὐτῷ ὀπτὰ κρέα. Ὡς δ' ἠθέλησε νὰ τῷ ἀνοιξῆ καὶ τὸν πίθον τοῦ οἴνου, τὸν κοινὸν εἰς πάντας τοὺς Κενταύρους, ἐπέπεσαν οὗτοι κατ' αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς τοὺς κατεδίωξε μέχρι τοῦ Μυλῆου, καὶ ἐκεῖ ἐπλήρωσεν ἀνιάτως τὸν κένταυρον Χείρωνα, ὃν οἱ Λαπίθαι εἶχον διώξει ἐκεῖ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους. Τὰ κατορθώματα δὲ ταῦτα, τὰ μὴ ἐκτελούμενα ἐντολῇ τοῦ Εὐρυσθεῦς, ἐλέγοντο πάρεργα.—δ') Ἡ Κερύνεια ἔλαφος, ἐπὶ τοῦ Μαινάλου τῆς Ἀρκαδίας, χρυσοκέρως

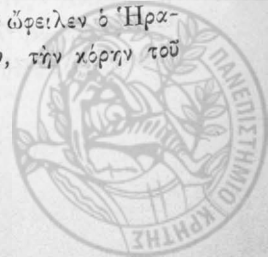
Ἄγαλμα ἐν Νεαπόλει.

καὶ χαλκόπους, ἱερὰ τῇ Ἀρτέμιδι. Ἐπὶ ὄλον ἔτος ἐδίωξεν αὐτὴν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τέλος συνέλαβεν αὐτὴν ζῶσαν, ὡς ᾤφειλε παρὰ τῷ Ἀρκαδικῷ Λάδωνι, ἢ παρὰ τοῖς Ὑπερβορείοις, κατατοξέυσας αὐτὴν εἰς τὸν πόδα (Αὐτ. 3).—ε') Αἱ Στυμφαλίτιδες ὄρνιθες, ἐν τῇ Στυμφάλῳ λίμνῃ τῆς Ἀρκαδίας, ἔχουσαι χαλκοῦς ὄνυχας, καὶ πτερὰ ἃ ἐξετόξουσιν ὡς βέλη. Ὁ Ἡρακλῆς τὰς ἐξήγειρε διὰ σημαντρου χαλκοῦ, καὶ οὕτω τὰς κατετόξευσε (Αὐτ.).

Δακτυλιόλιθος ἐν Φλωρεντίᾳ.

—στ') Ἡ ζώνη τῆς Ἴππολύτης, βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων, ἣν ᾤφειλεν ὁ Ἡρακλῆς νὰ φέρῃ εἰς Ἀδμήτην, τὴν κόρην τοῦ

Εὐρυσθέους. Καί κατ' ἀρχάς μὲν συνήνευεν ἡ Ἴππολύτη νὰ τὴν δώσῃ οἰκειοθελῶς. Ἄλλ' ἡ Ἡρα ἐξήγειρε μάχην, καθ' ἣν ἡ Ἴππολύτη ἐφρονεύθη. Ἐπὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ δ' ἐφρόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς; καὶ ἐν θαλάσσιον τέρας κατὰ τὴν Τρωάδα, εἰς ὃ εἶχεν ἐκτεθῆ Ἡσιόνη ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος. Καὶ τῷ εἶχε μὲν ὑποσχεθῆ εἰς ἀμοιβὴν ὁ Λαομέδων τοὺς ἵππους οὓς τῷ εἶχε δώσει ὁ Ζεὺς εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Γανυμήδου, ἀλλὰ δὲν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀπῆλθε πόλεμον ἀπειλῶν (Αὐτ. 9. — Ὀμ. Ἰλ. Γ, 145. Ε, 638). — ζ') Ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου. Ὁ Αὐγείας ἡ Αὐγείας ἦν υἱὸς τοῦ Ἡλίου, ἡ τοῦ Ἡλείου, ἡ τοῦ Φόρβαντος, βασιλέως τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἡλίδι, κεκτημένος παμπληθεῖς ἀγέλας. Ὁ Ἡρακλῆς, τὴν ἐντολὴν λαβὼν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ νὰ καθαρίσῃ τὴν εἰς ὄρη

Ἐξ ἀναγλύφου ἐν Ῥώμῃ.

σωρευθεῖσαν κόπρον αὐτῶν, παρωχέτευσεν εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ τὸν Ἄλφειόν καὶ τὸν Πηνειόν. Ὁ Αὐγείας ὑποσχεθεὶς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην τὸ δέκατον τῶν βοῶν του, ἠρνήθη ὅτε ἔμαθεν ὅτι τὸ ἔργον ἐξετελέσθη κατ' ἐντολὴν τοῦ Εὐρυσθέως (Ἀπολλδ. Β, 5, 5). Τούτου ἕνεκα ἐπῆλθεν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ στρατοῦ. Ἄλλ' ἀσθενήσαντος αὐτοῦ, ἐνίκησαν τὸν στρατόν του εἰς τὰς στενωποὺς τῆς Ἡλίδος οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ Αὐγείου, οἱ Μολιωνίδαι Εὐρυτος καὶ Κτέατος, ὁ δ' Ἡρακλῆς ἐφρόνευσεν αὐτοὺς ἐν Κλεωναῖς τῆς Ἀργολίδος, ὡς καὶ τὸν Αὐγείαν καὶ τοὺς υἱούς του, δηρώσας τὴν χώραν μεθ' ὃ ἴδρυσεν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Ἀπολλδ. Β, 7, 2. — Πινδ. Ὀλ. ΙΑ, 24. Γ, 13). — 8) Ὁ ταῦρος τῆς Κρήτης, ὃν ὁ Ποσειδῶν προήγαγεν ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ κατέστησεν ἐμμανῆ, διότι ὁ Μίνως δὲν τὸν ἔθυσεν ὡς ὀφεί-

λεν. Ὁ δ' Ἡρακλῆς, συλλαβὼν αὐτόν, τὸν ἔφερε ζῶντα εἰς Μυκίνας, καὶ εἶτα τὸν ἀφήκεν ἐλευθέρου· τότε δὲ, κατὰ τοὺς

Ἀνάγλυφον ἐν Ῥώμῃ.

Ἀθηναίους μυθογράφους, ἦλθεν ὁ ταῦρος εἰς Μαραθῶνα, ἔνθα τὸν συνέλαβεν ὁ Θησεύς (Ἀπολλδ. Β, 5, 7). — θ) Αἱ ἵπποι τοῦ Διομήδους, βασιλέως

Ἀνάγλυφον ἐν Νεαπόλει.

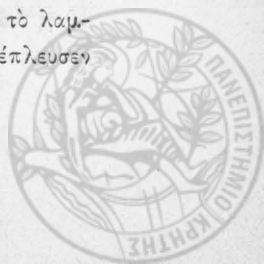
ὅστις τοὺς ξένους ἔδιδεν ὡς βορὰν εἰς τὰς ἀγρίας τοῦ ἵππου. Ὁ δ' Ἡρακλῆς, νικήσας αὐτόν, τὸν ἔδωκε τὸν ἴδιον βορὰν εἰς τὰς ἵππους του. Τὰς

δὲ ἵππους ἔφερον εἰς τὸν Εὐρυσθέα, ὅστις τὰς ἀφήκεν ἐλευθέρους (Αὐτ. 8). — 1) Ὁ Γηρυόνη, υἱὸς τοῦ Χρυσάρορος καὶ τῆς Καλλιρρόης, κατοικῶν ἐν τῇ νήσῳ Ἐρυθραία εἰς τὴν Δ. ἄκραν τοῦ Ὠκεανοῦ, εἶχε τριπλοῦν τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς ὀσφύος, καὶ ἐκέκτητο πλουσίας ἀγέλας, ἃς ἐφρούρει ὁ βουκόλος Εὐρυτίων καὶ ὁ κύνων Ὀρθρος ἢ Ὀρθος. Ὁ

Ἀνάγλυφον Μουσείου Νεαπόλεως.

Ἡρακλῆς ἀπῆλθε διὰ νὰ τὰς ἀρπάσῃ, διαπορευθεὶς διὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Λιβύης, ὅτε καὶ ἔστησε μεταξὺ τῶν δύο τὰς φερώνυμους αὐτοῦ στήλας. Ἐπειδὴ δ' ὁ ἥλιος τὸν ἐνώχλει ἐνταῦθα διὰ τῆς πολλῆς του θερμότητος, ἐτόξευσεν κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁ θεὸς, θαυμάσας τὴν τόλμην του, τῷ ἔδωκε τὸ λαμπρὸν χρυσοῦν πλοῖόν του, ἐφ' οὗ διέπλευσεν

εἰς τὴν Ἐρύθειαν, καὶ φονεύσας τὸν Ὀρθρον καὶ τὸν Εὐρυτίωνα, ἤρπασε τοὺς βόας. Τὴν ἀρπαγὴν δὲ μαθὼν ὁ Γηρούνης παρὰ τοῦ Μηνοϊοῦ, ὅστις ἐκεῖ ἔδρασκε τοὺς βόας τοῦ Ἄδου, ὤρμησε κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἀλλ' ἐφρονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Ἐπέστρεψε δ' ὁ Ἡρακλῆς διὰ τῶν Πυρρηναίων, τῶν Ἀλπεων καὶ τῆς Ἰταλίας (Αὐτ. 10), καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι συνέδεσαν διαφόρως τὰ κατ' αὐτὸν μετὰ τῆς ἀρχαιοτάτης ἱστορίας τῆς Ῥώμης. Καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησι δὲ εἰς τὸν ἄθλον τοῦτον ἀνάγονται καὶ ἄλλα πάρεργα, ὡς τὰ κατὰ τὴν πάλην μετὰ τοῦ Ἀνταίου (ἴδ.), τοῦ Ἐρυκος (ἴδ.), τοῦ Ἀλκυωνέως (ἴδ.). — ια) Τὰ χρυσᾶ μήλα τῶν Ἐσπερίδων, βεβαίως τὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἔκτακτος σπανιότης γνωσθέντα πορτοκάλια, δωρηθέντα ὑπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Ἡραν κατὰ

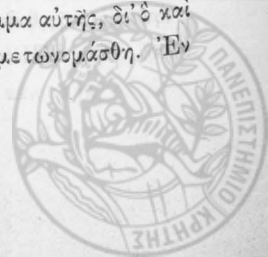
Ἀνάγκυρον ἐν Ῥώμῃ.

ἡν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς, καὶ φύμεινα εἰς κῆπον ἀγνώστου θέσεως κατὰ τ' ἀπώτατα δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς, ἔνθα τὰ ἐφρούρουν αἱ Ἐσπερίδες νύμφαι καὶ ὁ δράκων Λάδων. Ὁ Ἡρακλῆς, φονεύσας τὸν δράκοντα, ἔλαβε τρία μήλα καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα, ὅστις τῶν τ' ἀπέδωκε. Κατ' ἄλλους δὲ μύθους ὁ Ἡρακλῆς, ζητῶν τὸν κῆπον, ἤλθεν εἰς τὸ ὄρος Ἄτλαντα ἐν Ἀφρικῇ, ἔνθα ὁ γίγας Ἄτλας (ἴδ.), ὁ φέρων τὴν σφαῖραν τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἔδωκεν αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὸν Ἡρακλῆν νὰ τὴν φέρῃ, καὶ ἀπελθὼν, ἔλαβε καὶ τῶν ἐκόμισε τὰ μήλα. Καὶ δὲν ἤθελε μὲν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ φορτίον, ἀλλὰ διὰ δόλου ὁ Ἡρακλῆς τῶν τ' ἀπέδωκεν (Αὐτ. 11). — ιβ) Ἡ ἕκ τοῦ Ἄδου ἀναγωγὴ τοῦ Κερβέρου. Καταβὰς ὁ Ἡρακλῆς διὰ τοῦ Ταινάρου, ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἄδου τὴν ἄδειαν νὰ φέρῃ τὸν Κέρβερον εἰς

τὴν γῆν, ἂν ἐδύνατο τοῦτο ἄνευ ὀπλων, ὅπερ ὁ ἥρωες ἔπραξεν, ἄγχων καὶ δεσμεύων αὐτὸν, καὶ, δεῖξας αὐτὸν εἰς τὸν Εὐρυσθέα, τὸν ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἄδην (Αὐτ. 12). — Πλὴν δὲ τῶν 12 ἄθλων καὶ ἄλλα πάμπολλα κατορθώματα ἀπεδίδοντο εἰς τὸν Ἡρακλέα. Ἐν

Θήβαις ἐνύμφευσε τὴν πρώτην του σύζυγόν Μεγάραν εἰς τὸν ἀνεψιὸν του Ἰόλαον, ζητήσας εἰς γάμον αὐτὸς τὴν Ἰόλην, θυγατέρα τοῦ Εὐρύτου, βασιλέως τῆς Οἰχαλίας (ἐν Θεσσαλίᾳ, Μεσσηνίᾳ ἢ Εὐβοίᾳ). Ἄλλ' ὁ Εὐρυτος ἠρνήθη τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον τὸν ὑπώπτεισεν ὡς κλέπτειν τῶν βουῶν του, οὓς ὁμως ὁ Αὐτόλυκος εἶχε κλέψει. Περὶ τῆς μὴ ἐνοχῆς τοῦ Ἡρακλέους πεπεισμένος Ἴφιτος, ὁ υἱὸς τοῦ Εὐρύτου, ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς ἀναζήτησιν τῶν κλαπέτων. Ἄλλ' ἐν Τύρινθι, ἐν στιγμῇ μανίας ὁ Ἡρακλῆς ἔρριψε τὸν νέον ἀπὸ τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου καὶ τὸν ἐφόνευσεν (Ἀπολλόδ. Β, 6, 1, 2). Διετάχθη δὲ τότε ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ νὰ δουλεύσῃ ἐπὶ τρία ἔτη παρὰ τῇ Ὀμφάλῃ, χήρᾳ τοῦ Τρωῶλου, βασιλέως τῆς Λυδίας, καὶ ἐκεῖ ὅλως ἐκθηλυθηεῖς, ἔνθην ἐριον εἰς ἡλακάτην, ἐν ᾗ ἡ βασιλις ἔφερε τὸ ρόπαλον καὶ τὴν λεοντήν. Οὐχ ἤττον ὁμως ἐπὶ τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του κατετρόπωσε τοὺς πανούργους Κέρκοπας ἐν Ἐφέσῳ, οὓς ὁμως ἀπέλυσε πάλιν, θελχθεῖς ὑπὸ τῶν ἀστειοτήτων αὐτῶν (Αὐτ. 3). Μετὰ 18 πλοίων ἐστράτευσε κατὰ τῆς Τρωάδος, ἐκυρίευσε τὸ Ἴλιον καὶ ἐθανάτωσε τὸν βασιλεῖα Λαομέδοντα μετὰ τῶν υἱῶν του, πλὴν τοῦ Ποδάρκου, ὃν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἡσιόνη, ἡ ὡς γέρας δοθεῖσα εἰς τὸν Τελαμώννα, διότι πρῶτος εἰσπέδησεν εἰς τὴν πόλιν, ἐξηγόρασε, δοῦσα τὸ κάλυμμα αὐτῆς, δι' ὃ καὶ Πρίαμος (ὁ ἀγοραστὴς) μετονομάσθη. Ἐν

Ἑλλάδι ἐπολέμησεν ἔπειτα τὸν Αὐγείαν, καὶ ἐν Πύλῳ ἐξωλόθρευσε τοὺς Νηλεΐδας, πλὴν τοῦ Νέστορος, καὶ ἐτραυμάτισε τὸν Ἄδην, ἐλθόντα εἰς ἐπικουρίαν αὐτῶν (Ἀπολλ. δ. Β. 7, 2. 3.—ἴδ. Ὀμ. Ἰλ. Υ. 145, Ε, 638. Ε, 249. Ο, 18. Λ, 689, Ε, 395). Κατόπιν δ' ἐνυμφεύθη Δηϊάνειραν, τὴν κόρην Οἰνέως τοῦ βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, καὶ ἐκ Καλυδῶνος μετέβη μετ' αὐτῆς εἰς Τραχίνας, ἔνθα ὁ Κεῦξ τὸν ἐφιλοξένησε. Τὸν Εὐήνον δὲ ποταμὸν διαβαίνων, ἐφόνευσε τὸν κένταυρον Νέσσο, προσβαλόντα τὴν Δηϊά-

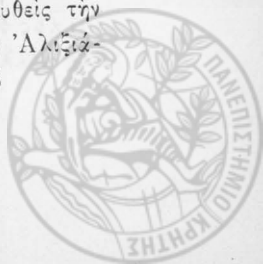
νειρα πολυτελεῆ χιτῶνα, ἐν Οἰθήσκων ὁ Νέσσοσ τῇ εἶχε δώσει, ἐμέλαψας αὐτὸν εἰς φίλτρον, ὃ τῇ εἶπεν ὅτι θά τῇ ἐξησφάλιζε τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνδρός της. Ὡς δὲ τὸν ἐνεδύθη ὁ Ἡρακλῆς, ἐκολλήθη αὐτὸς εἰς τὰς σάρκας του, καὶ ἤρχισε φρικτῶς νὰ τὸν φλέγη, ὥστε ἵνα τὸν ἀποσπάσῃ ἐξέσχιζε διὰ τῶν χειρῶν του τὰ μέλη του, καὶ ἐν τῇ μανίᾳ ἐσφενδόνισεν ἐκ τῶν βράχων εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Λίχαν, ὅστις τῷ τὸν εἶχε φέρει. Ἡ δὲ Δηϊάνειρα, μαθοῦσα ποῖον δυστύχημα ἐπέφερεν ἀκουσίως, ἤτοκτόνησε. Διατάξας δ' ὁ Ἡρα-

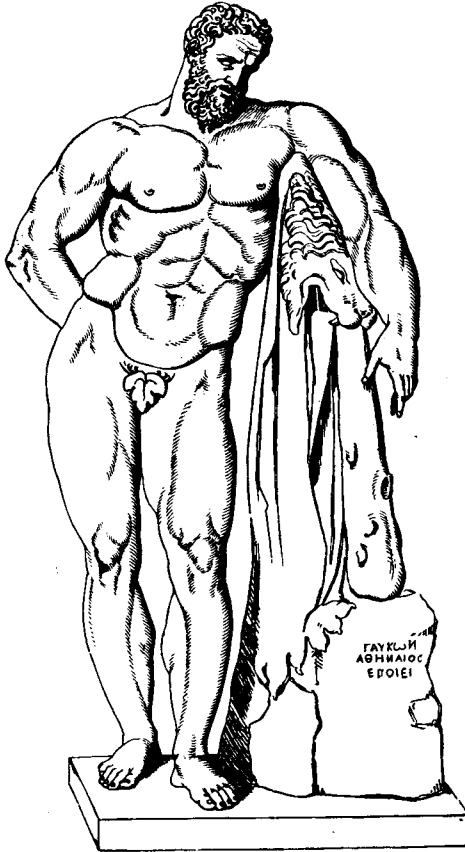
Ὁ ταῦρος τῆς Κρήτης.

νειραν, καὶ παρὰ τῇ Τραχίνι τὸν Κύκνον, υἱὸν τοῦ Ἄρεως, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰολάου, καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν ᾧ τὸν Κύκνον ἐβοήθει ὁ Ἄρης, ὅστις καὶ ἐπληγώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἡρ.). Ἦλθε δ' ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς βοήθειαν καὶ τοῦ Αἰγίμοῦ (ἴδ.) (Ἀπολλ. Β. 9, 7). Ἐκ Τραχίνος δ' ἐξεστράτευσεν εἰς Οἰχαλίαν κατὰ τοῦ Εὐρύτου, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ τοὺς υἱούς του καὶ ἤρπασε τὴν Ἰόλην. Ὅτε δ' ἐπέστρεφε, τῷ ἐπεμψεν ἡ Δηϊά-

κλῆς τὸν υἱὸν του Ὑλλον νὰ νυμφευθῇ τὴν Ἰόλην, ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Οἰτης, καὶ ἀναβὰς εἰς πυρὰν ἣν ἐσώρευσεν, ἐζήτησε παρὰ τοῦ ἐκεῖθεν διαβαίνοντος Ποϊάντος, ἢ παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Φιλοκλήτου, ν' ἀνάψῃ τὴν πυρὰν, δοὺς αὐτῷ εἰς ἀμοιβὴν τὰ βέλη του. Ὡς δ' ἐνειλίχθη εἰς τὰς φλόγας, ἐν βρονταῖς καὶ ἐν ἀστραπαῖς ἦρθη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐτάχθη ἐν τοῖς ἀθανάτοις, ἐξίλεώσας τὴν Ἡραν, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Ἥθην, ἐξ ἧς ἔσχε δύο υἱούς, τὸν Ἀλιξιά-

ρην καὶ τὸν Ἀνίκητον. Κατὰ τινας, ὁ Ὀμη-
ρος ἀγνοεῖ τὴν ἀποθέωσίν του, καὶ τὸ χωρίον
ἐνθα αὐτῆς μνημονεύει (Ὀδ. Λ, 601) θεω-
ρεῖται ὡς μεταγενεστέρως παρείσακτον ὑπὸ
τοῦ Ὀνομακρίτου. — Ἐπὶ τῆς πυρᾶς του
ἐπρόσφερον αὐτῷ, ὡς ἤρωϊ, ἀμέσως θυσίαν οἱ
φίλοι του. Ὡς θεὸν δὲ λέγεται πρῶτος λα-
τρεύσας αὐτὸν Δίος ὁ Κολυττοῦ ἐν Ἀθ-
θήναις. Οἱ ναοὶ καὶ αἱ ἐσραὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο

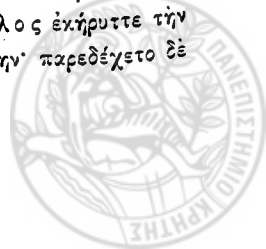
Ὁ ἀναπαυόμενος Ἡρακλῆς.

Ἡράκλεια, καὶ ἐτελοῦντο καὶ ἀγῶνες εἰς
τιμὴν του. Καὶ τὰ Διόμια ἐν Ἀθήναις πρὸς
τιμὴν του ἐπανηγυρίζοντο ἐν φαιδρότητι καὶ
ἐν εὐθυμίαις. Ὡς ἀήττητος ἀθλητῆς καὶ
προστάτης τῶν ἀγῶνων ἐλέγετο ἕνα γῶ-
νιος, προστατῶν τῶν γυμνασίων, καλλι-
νικός δὲ, ὡς πανταχοῦ νικητῆς. Παριστάτο
δὲ πολλάκις καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀγῶνων του

ἀναπαυόμενος, καὶ τότε ἐτέρπετο εἰς
τὴν μουσικὴν, καὶ σχετιζόμενος πρὸς τὰς Μού-
σας, ἐγίνετο Μουσαγέτης. Πλεῖστα δὲ καὶ
ἄλλα ὑπῆρχον αὐτοῦ ἐπιθετα, ὡς ἀλεξίκα-
κος, μυίαγρος, ἰποκτόνος, χορνοπίων
(ὡς βοηθητικὸς εἰς τὴν ἐξάλειψιν παντὸς ὄντος
ἐπιδραβούς, καὶ αὐτῶν τῶν ἐντόμων), πρῶ-
μαχος, καλλίνικος, παλαίμων, ὀ-
λύμπιος, Ἰδαῖος (δάκτυλος), ἀρχηγέ-
της, μάντις, βουφάγος, ἀδηφάγος,
φιλοπότης. Ἴερὰ ἦν εἰς αὐτὸν ἡ αἵγειρος
(λεύκη), ἡ ἐλαία, ὁ κισσὸς, αἱ θερμαὶ πηγαί.
— Ἡ τέχνη τὸν παρίστα καὶ ὡς βρέφος, καὶ
ὡς νεανίαν, καὶ ὡς ἄνδρα, ὡς τοιοῦτον ἐξό-
χου εὐρωστίας, ῥοπαλοφόρον ἢ τοξότην, λεον-
τῆν περιβεβλημένον, βραχεῖαν ἔχοντα κόμην,
καὶ τὴν ἐκφρασιν σοδαράν. Περιφημον ἄγαλ-
μα ἦν ὁ ἀναπαυόμενος Ἡρακλῆς τοῦ
Λυσίππου, οὗ σώζεται ὡραία ἀπομίμῃσις, ἡ
τοῦ Ἀθηναίου Γλύκωνος, διατηρουμένη ἐν
τῷ Μουσείῳ τῆς Ῥώμης. Οἱ 12 ἄθλοι ἦσαν
ἐπειρασμένοι εἰς τὰς ἔτι ἐν μέρει σωζομέ-
νας μετόπας τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμ-
πία καὶ τοῦ Θησείου ἐν Ἀθήναις. Ὁ Τάκι-
τος ἀναφέρει (Germ. 3) καὶ Ἡρακλῆν τῶν
Γερμανῶν. Ἴσως δ' ἦν οὗτος ὁ Donar, ἥρωας
ὃν ἄδοντες ἐπεκαλοῦντο κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς
μάχης οἱ Γερμανοί.

Ἡριδανός, 1) ποταμὸς ὑπὸ τοῦ Ὀ-
μήρου μὴ μνημονευόμενος· καθ' Ἡσιόδον ὁ
ὁμώνυμος αὐτῷ θεὸς ἦν υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ
καὶ τῆς Τηθύος (Θεογ. 337), κατὰ δὲ τὸν
Ἡρόδοτον (Γ, 115) ἔρρεε κατὰ τὰ Δ. τῆς
Εὐρώπης εἰς τὸν Β. Ὀκεανὸν, καὶ παρήγε
τὸ ἤλεκτρον, δι' ὃ μετὰ ταῦτα ὡς Ἡριδανὸς
ἐξελήφθη ὁ Πάδος τῆς Ἀνω Ἰταλίας, ἔνθα
ἦν τοῦ ἠλέκτρον τὸ κυριώτατον ἐμπορεῖον.
Λέγεται δὲ ῥέων καὶ ἐν Ἀδου.—2) Παρα-
ποτάμιον τοῦ Ἰλισσοῦ παρὰ τὰς Ἀθήνας.

Ἡριλλος, Καρχηδόνιος, στωϊκὸς μα-
θητῆς τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὰ 260
π. Χ. Ὡς ὑπέρτατον τέλος ἐκήρυτε τὴν
γνώσιν καὶ τὴν ἐπιστήμην· παρεδέχετο δὲ

διὰ τοὺς πολλοὺς, τοὺς ἀνεπιστήμονας καὶ κατωτέραν βαθμίδν, ἣν ὑποτελίδα ἔλεγε· τὸ δὲ μεταξύ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀπεκάλει ἀδιάφορον (Διογ. Λ. Ζ, 165. — Cic. Fin. II, IV, V).

Ἡρινονα, ἐπίσημος ποιήτρια ἐκ τῆς νῆσου Τήλου, ἢ ἐκ Τέου, ἢ ἐκ Τήνου, ἢ ἐκ Ῥόδου· σύγχρονος περὶ τὰ 600 π. Χ., καὶ φίλη τῆς Σαφροῦς, παρ' ἣ διαμείνας ἐλέγετο καὶ Λεσβία καὶ Μυτιληναία. Τινὲς τῶν ἀρχαίων τὴν εἶπον σύγχρονον τοῦ Δημοσθένους, ἐξ οὗ ἐξελήφθη ὅτι ὑπῆρχον δύο τοῦ ὀνόματος τούτου. Ἀπέθανε μόλις 19 ἐτῶν. Τὸ περιφημότερον τῶν ποιημάτων αὐτῆς ἦν ἡ Ἡλακάτη, ἐκ 300 ἐξαμέτρων μὴ διατηρηθεῖσα. Σώζονται δὲ τρία αὐτῆς ἐπιγράμματα. Λυρικὸν σωζόμενον ποίημα εἰς 5 σαπφικὰς στροφάς, καὶ ἐπιγραφὴν φέρον: «εἰς Ῥώμην· Μελινωὶ ἢ μάλλον Ἡρίνη Λεσβία», ὡς κοσμοκράτορα δὲ τὴν Ῥώμην ἠνοῦν, ἐστὶ πάντῃ ξένον πρὸς τὴν Ἡρινονα, καὶ ἔργον Μελινωῦς, Ἑλληνίδος ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, ἣτις φαίνεται ὅτι ἔζη ἐπὶ Πύρρου, ἢ τοῦ πρώτου φοινικικοῦ πολέμου.

Ἡρόδικος, 1) ἐκ Σηλυμβρίας, παιδευμένος ἰατρὸς, διδάσκαλος τοῦ Ἰπποκράτους λεγόμενος, ἐπραγματεύθη περὶ ὑγιεινῆς ἐν τῇ γυμναστικῇ. — 2) Βαβυλώνιος ἀγνώστου ἐποχῆς, γραμματικὸς, οὗ ὁ Ἀθήναιος μνημονεύει τὰ «κωμωδοῦμενα, σύμμικτα ὑπομνήματα» καὶ «πρὸς τὸν Φιλοσωκράτην».

Ἡρόδοτος. Ὁ περιφημότερος τῶν τῷ ὀνομα τοῦτο φερόντων, ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἦν ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας, ἐξ Ἀλικαρνασοῦ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, γεννηθεὶς περὶ τὸ 485 π. Χ. ἐξ ἐπισήμου οἰογενείας. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἑκαλεῖτο Λύξας, ἡ μήτηρ του Δρυὼ ἢ Ῥοιῶ, καὶ ὁ ἀδελφός του Θεόδωρος. Συγγενὴς δ' αὐτοῦ ἦν ὁ ποιητὴς Πανύσσις ὃν ἐθανάτωσεν ὁ τύραννος τῆς πατρίδος του Λυγδάμις. Κατὰ Σουΐδαν, ὑπὸ τοῦ

αὐτοῦ τυράννου ἐβιάσθη καὶ ὁ Ἡρόδοτος ν' ἀποδημήσῃ εἰς Σάμον, ἐνθα ἐξεργάσθη τὸ ἱστορικὸν σύγγραμμά του. Εἶτα δὲ λέγεται ὅτι ἐπανελθὼν εἰς Ἀλικαρνασσὸν, συνέπραξεν εἰς τὴν ἔξωσιν τοῦ Λυγδάμιδος, ἀλλὰ κατατρεχθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ φθόνου καὶ ἀχαριστίας τῶν συμπατριωτῶν του, ἀπῆλθεν εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας. Ὅπως δὴποτε, ἀναμφισβήτητόν ἐστιν ὅτι ἐπὶ τῆς νεότητός του ἐπανελημμένως ὠδοιπόρησε καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἰδίως εἰς τὴν Αἴγυπτον, μέχρι τῶν ἀπωτάτων μερῶν αὐτῆς, προσέτι δὲ καὶ εἰς τὰς νήσους, καὶ εἰς πολλὰς παραλίους ἑλληνικὰς πόλεις. Ἐκ Σάμου μετέβη εἰς Ἀθήνας, ὅθεν μετὰ μακρὰν διαμονὴν ἀπῆλθεν εἰς Ἰταλίαν, βεβαίως πολλὰ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἑλλάδος ἐπισκεφθεὶς, καὶ τῆς Ἰταλίας ἐπίσης καὶ τῆς Σικελίας· διότι συνεχῶς μνημονεύει ὄσων ἐπιτοπίως εἶδε καὶ ἤκουσε. Τὰς εἰδήσεις δὲσας συνέλεξε φαίνεται ὅτι ἤρχισε διαρρηθμίζων καὶ κατ' αὐτὰς συγγράφων, εἴτε ἐν Ἀθήναις, εἴτε ἐν Σάμῳ, ἀπὸ τοῦ 456 π. Χ., καὶ μάλιστα τὰ περὶ Ἀσίας τότε ᾗδη ἐντελῶς ἐξεργασθεὶς. Περιερχόμενος τὴν Ἑλλάδα, φαίνεται ὅτι μέρη τοῦ ἔργου του ἀνεγίνωσκε δημοσίως, ὡς ἔπραξέ ποτε εἰς τὴν ὀμηγυριν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὅτε, παῖς ἔτι ὁ Θουκυδίδης, συνεκινήθη ἐκ τῆς ἀκρόασεως μέχρι δακρύων, καὶ συνέλαβεν ἔκτοτε τὴν ἀπόφασιν νὰ συγγράψῃ καὶ αὐτὸς ἱστορίαν. Μνημονεύονται δὲ καὶ ἕτεροι αὐτοῦ ἀναγνώσεις, ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν Θήβαις, καὶ κατὰ Πλούταρχον καὶ ἐν Ἀθήναις, ἐνθα, προτάσει τοῦ Ἀνύτου, τῷ ἐδόθησαν 10 τάλαντα ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου. Φαίνεται δ' ὅτι διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν Ἀθήναις, διότι συναπῆλθεν ἐκεῖθεν μετὰ τῶν τῷ 444 εἰς Ἰταλίαν πρὸς ἱδρυσιν τῶν Θουρίων ἀπελθόντων ἀποίκων. Καὶ ἐν Θουρίοις δ' ἔμεινεν ἐφ' ἱκανὸν, περὶ τὴν σύνταξιν τῆς ἱστορίας του ἀσχολούμενος. Τὸ φθινόπωρον τοῦ 431 ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος

ἔπειτα δὲ, ἴσως ἐκ πολιτικῶν περιστάσεων, φαίνεται ὅτι ἐπῆλθε διακοπὴ τις. Τῷ 429—428 εἶχε φθάσει μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ θ' βιβλίου, οὗ τὸ ἐπίλοιπον μέρος συνεπληρώθη ἐντὸς τοῦ ἔτους 428, καὶ ἔκτοτε διεκόπη ἡ ἐργασία. Ἀπεβίωσε δ' ὁ μέγας ἱστορικὸς τῷ 424. Τὸ ὅλον ἔργον αὐτοῦ ἦν ἡ πρώτη ἀπόπειρα γενικῆς καὶ συμπαγοῦς ἐξιστορήσεως τῶν ἐπὶ 320 ἔτη ἐπισημοτάτων συμβάντων τῶν τότε γνωστῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης καὶ

τῆς Ἀσίας, ἀπὸ Γύγου καὶ τῶν πρώτων Λυδῶν βασιλείων, μέχρι τῆς ἐν Μυκάλη ναυμαχίας (479), τῶν Περσικῶν πολέμων ἀποτελούντων τὸ κέντρον καὶ τὸν κυρίως σκοπὸν τῆς εἰς παντοίας καὶ πολυτίμους εἰδήσεις, ὡς εἰς ἐπικὰ ἐπεισόδια πλουσιωτάτης ἐκθέσεως. Καὶ ἠθικὴν δ' ἐνότητά ἔχει κατὰ τοῦτο,

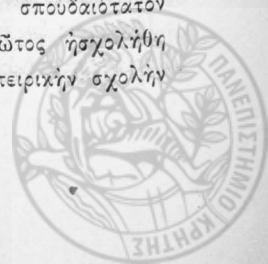
ὅτι ἀναγνωρίζει ὡς συνεπῶς διέπον τὰς τύχας τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἔθνων τὸ θεῖον, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς Νεμέσεως, ἡ ὑπερτάτης τάξεως καὶ δικαιοσύνης, καὶ φθόνον αὐτοῦ ἀποκαλεῖ τὴν ἀποδοκιμασίαν παντὸς τοῦ τὴν γενικὴν ταύτην συναρμολογίαν προσβάλλοντος. Τὸ σύγγραμμα, εἰς ἰωνικὴν διάλεκτον γεγραμμένον, διαίρεται, ἢ μᾶλλον διήρσαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ, εἰς θ' βιβλία, εἰς ὧν ἕκαστον ἔδωκαν τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν. Ἐπὶ πολὺ, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Πλουτάρχου (περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας) καὶ μέχρι ἐσχάτων, ἔκριναν πολλὰ τῶν τοῦ Ἡροδότου ἱστορουμένων ὡς ἀνακριθῆ καὶ μεμυθευμένα· ἀλλ' αἱ νεώτεραι ἀνακαλύψεις καὶ ἔρευναι ἀπέδειξαν ὅτι αἱ τοιαῦται ἐκτιμήσεις ἐπήγασαν μᾶλλον ἐξ ἀμαθείας τῶν ἐπικριτῶν, καὶ ὅτι ἐν γένει εἰλικρινῆς καὶ ἀξιοπίστος ἐστὶν ὁ Ἡρόδοτος, πλὴν ὅταν εἰς ἐσφαλμέναι ἦσαν αἱ δοθεῖσαι εἰς αὐτὸν πληροφορίες. (Ὁ Α. Ραδινὸς καὶ ὁ Α. Σκαλίδης μετέ-

φρασαν αὐτὸν εἰς τὴν καθωμιλημένην).—Τὸ αὐτὸ ὄνομα, μνημονεύονται φέροντες: 1) Εἰς Θηβαῖος Ἰσθμιοῦνικης (Πινδ. Ἰσθμ. Β).—2) Εἰς Ὀλυμπιονίκης (Παυσ. ΣΤ, 19).—3) Εἰς Ὀλύμπιος γλύπτης, ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος ἐπὶ Πραξιτέλους (Παυσ. Γ, 18).—4) Ἴατρος ἐκ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Σήξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ.—5) Ἴατρος ἐπίσημος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

•Ηρόδοτος, 1) ἐξ Ἡρακλείας, ἱστορικὸς προγενέστερος τοῦ Ἡροδότου (Ἄρσττ. ζ. ἰ. ΣΤ, 5. Θ, 12.—Πλούτ. Θησ. ΚΖ), γράψας, περὶ τὰ 500 π. Χ. «τὰ καθ' Ἡρακλείας», εἰς ἰζ' βιβλία τοῦλάχιστον, καὶ «Ἀργοναυτικά».—2) Γραμματικὸς ἐπὶ Καλιγούλα μετὰ τοῦ ἀρχαίου ἱστορικοῦ πολυλάκης συγχεόμενος.

•Ηρόστρατος, Ἐφέσιος, ὁ περ πολήσας, κατὰ τὴν νύκτα τῆς γεννήσεως τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (356 π. Χ.) τὸν περίφημον γάρον τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων, ὥστε μόνον οἱ τοῖχοι καὶ οἰκίονες αὐτοῦ ἔμειναν. Ἐπραξε δὲ τὸ ἀνοσιούργημα ἐξ ἄφρονος κενοδοξίας, ἵνα ἀπαθανάτισθαι τὸ ὄνομά του. Καὶ κατεδικάσθη μὲν ὑπὸ τῶν ἰωνικῶν πόλεων εἰς ἐπώδυνον θάνατον, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς αἰωνίαν λήθην· ἀλλὰ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ψηφίσματος ἀπέτυχεν, διότι τὸ ὄνομα ἔμεινεν ἑσαεὶ γνωστὸν, διατηρηθὲν ὑπὸ τοῦ Θεοπόμπου (Στρεβ. ΙΕ, 640).

•Ηρόφιλος, διάσημος ἱατρός ἐκ Χαλκηδόνος τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Κώου Πραξαγόρου, καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ἴπποκράτους, οὗ ἐσχολίασε τὰ συγγράμματα. Ἐξ ἧ δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν πρώτων Πτολεμαίων, εἶχε πολυαριθμους μαθητάς, πολλὰ ἐνεωτέρισε περὶ τὴν ἀνατομίαν, καὶ παντοῖα ἔγραψεν ἱατρικὰ, ὧν μόνον ἀποσπάσματα σώζονται, ἀλλὰ καὶ πλείονα εἰσὶ γνωστὰ ἐκ τοῦ Γαληνοῦ. Τὴν πεῖραν ἐθεώρει ὡς στοιχείον σπουδαιότατον τῆς ἐπιστήμης του, καὶ πρῶτος ἠσχολήθη περὶ τὸν σφυγμὸν. Τὴν ἐμπειρικὴν σχολὴν

ὁμως ἴδρυσεν οὐχὶ αὐτός, ἀλλ' εἰς τῶν μαθητῶν του.

Ἡρώ, ἴδ. Λέανδρος.

Ἡρώδης, ὁ Ἀττικὸς (Τιβέριος Κλυδίδης), Μαραθῶνιος, γεννηθεὶς περὶ τὰ 103 μ. Χ., διάσημος σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ, καὶ ἐν Ῥώμῃ διατρίψας καὶ μεγάλως ἐκτιμώμενος ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων Ἀντωνίου καὶ Μάρκου Αὐρηλίου, ὅστις ἦν καὶ μαθητὴς του. Εὐρῶν δέ ποτε θησαυρὸν ἔγραψεν ἀναγγέλλων τοῦτο εἰς τὸν αὐτοκράτορα καὶ ζητῶν τὰς διαταγὰς του. Λαβὼν δ' εἰς ἀπάντησιν τὸ λακωνικὸν «χρῶ», ἀνταπήντησεν ὅτι ὁ θησαυρὸς ἦν μέγιστος, εἰς δ' ἔλαβε δευτέραν ἀπόκρισιν «παραχρῶ» καὶ τὸν μετεχειρίσθη τῷ ὄντι μέχρι καταχρήσεως εὐγενοῦς ἐλευθεριότητος, καὶ ἴδρυσεν σχολὴν ῥητορικῆς, καὶ τὴν Ῥώμην ἐκόσμησε διὰ πλουσιῶν οἰκοδομῶν, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνήγειρε τὸ σωζόμενον ᾠδεῖον ἢ θέατρον ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν (ΝΔ) εἰς μνήμην τῆς γυναικὸς του Ῥηγίλλης, καὶ τὸ στάδιον διεσκεύασε διὰ μαρμαρίνων ἐδωλίων. Εἰς Κηφισίαν, οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, εἶχε λαμπρὰν ἑπαυλίαν, εἰς ἣν συνήγε τους πεπαιδευμένους εἰς σπουδαίας συζητήσεις, ἃς περιέγραψεν ὁ Αὐλὸς Γέλλιος λατινιστὴ εἰς τὰς Ἀττικὰς νύκτας του. Ἐγραψε δὲ καὶ διάφορα· ἀλλὰ τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομά του σωζόμενα δὲν φαίνονται ὄντα γνήσια. Ἀποβιώσας τῷ 179 μ. Χ. ἐτάφη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Σταδίου· τῆς δὲ οἰκογενείας του οἱ τάφοι ἀνευρέθησαν ἐν Κηφισίᾳ.

Ἡρωδιανὸς, 1) ἱστοριογράφος, πιθανῶς ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου, τῷ 170 μ. Χ. γεννηθεὶς, καὶ τῷ 240 ἀποθανὼν, ἔζησεν ἐπὶ πολὺ ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν Σικελίᾳ. Τὸ σωζόμενον σύγγραμμά του «τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστορίαι», περιλαμβάνει τὰ ἀπὸ Κομμόδου μέχρι Γορδιανοῦ Γ, μετ' ἀφελείας καὶ χάριτος ἐκτεθειμένα, πολλὰ ἄλλως ὀλίγον ἠγνωστὰ περιέχοντα, οὐχ ἥττον ὁμως ἕνια ἐκ πρεθέσεως ἀποσιωπῶντα, καὶ ἐνίοτε εἰς χρο-

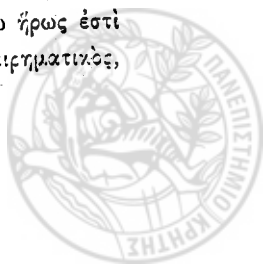
νολογικὰ καὶ γεωγραφικὰ λάθη περιπίπτοντα.

—2) Ἀἴλιος Ἡρωδιανὸς, ὀλίγον ἀρχαιότερος, γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, υἱὸς Ἀπολλωνίου τοῦ Δυσκόλου, εἰς τὴν Ῥώμην πολιτογραφηθεὶς, πιθανῶς ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου. Ἐγραψε πολλὰ, ἐν εἰς τὸ «περὶ καθολικῆς προσφάσεως», ἧτοι τῆς θεωρίας τῶν τόνων, χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ ἄλλα, ὧν πολυάριθμα σώζονται ἀποσπάσματα.

Ἡρών, 1) Ἀλεξανδρινὸς τῆς γ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ἐπὶ Πτολεμαίων τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Εὐεργέτου ἀκμάσας, διάσημος μαθηματικὸς καὶ μηχανικός. Τοῦτου σώζονται τὰ «πνευματικὰ», περὶ πίεσεως, «περὶ αὐτοματοποιητικῶν» ἦτοι κατασκευῆς αὐτομάτων. Ἀπωλέσθησαν δ' ἄλλα περὶ ὀπτικῆς καὶ μηχανικῆς. —2) Μαθηματικὸς, διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου, ἐν τῇ ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. —3) Ὁμοίως, τῆς ζ' ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἴσως ἔτι μεταγενέστερος.

Ἡρώων, ἱερὸν ἥρωος. Βραδύτερον καὶ πᾶν κοιμητήριον.

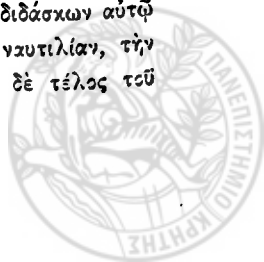
Ἡρώς, ἦν κυρίως ὁ ἐν τοῖς παναρχαίοις προϊστορικοῖς χρόνοις ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ παντοίοις κατορθώμασι πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος διαπρέψας, συνήθως ἐκ θεῶν καταγόμενος, ἰδρυτὴς τῶν πόλεων καὶ τῆς πολιτικῆς τάξεως, καὶ μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν θεῶν ἰδίως εὐνοούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τιμώμενος. Οὐδ' ὡς ἀκριβῶς ἱστορικὰ πρόσωπα, οὐδ' ὡς μυθικῶς συμβολικὰ δύναται νὰ θεωρηθῶσιν οἱ ἥρωες, ἀλλ' ὡς πρότυπα ἀνδρικῆς ἀρετῆς, οἱ μὲν ἀληθῶς ἴσως ὑπάρξαντες, ἀλλ' εἰς ἰδανικὴν ἀναχθέντες ἐντέλειαν, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ἐπὶ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου, ἄλλοι καθαραὶ ἐπίνοιαὶ καὶ προσωποποιήσεις, ὡς οἱ κτίσταὶ καὶ οἰκισταὶ πόλεων, οἱ γενάρχαι φυλῶν, οἷον ὁ Βύζας τοῦ Βυζαντίου, ὁ Δαίδαλος κλπ. ἄλλοι τέλος ἔγιναν (ὡς ὁ Τροφῶνιος) ἥρωες ἐκ θεῶν, ἢ εἰσὶν ἢ προσωποποιήσεις ἰδιότητός τινος ἐνὸς τῶν θεῶν. Παρ' Ὀμηρῷ ἥρωες εἰσὶ πᾶς ὁ ἀνδρεῖος, ἐντιμος, ἐπιχειρηματικὸς,

ἐλεύθερος ἀνὴρ (Ὀδ. Β, 15, Θ, 483. Ἰλ. Β. 110), καὶ πρὸ πάντων οἱ διογενεῖς, ἡγεμόνες ἢ ἐκ γένους ἡγεμονικοῦ, οἱ εὐγενεῖς οἷς ἀντιτίθενται: οἱ ἄν ἕρες δὴ μου. Διακρίνονται δὲ πρὸ πάντων διὰ σωματικῆς ῥώμης, καὶ ὀλίγοι μόνον, τοῖς θεοῖς ἰδίως ἀγαπητοί, ὡς ὁ Ῥαδάμανθος, ὁ Μενέλαος, διαφεύγουσι τὸν θάνατον, καὶ μεταβαίνουνσι ζῶντες εἰς τὰ Ἥλύσια. Θείας δὲ λατρείας μόνον ἀπὸ Ἡσιόδου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἀπαντῶνται ἀπολαμβάνοντες. Ἡμιθέους καλεῖ αὐτοὺς ὁ Ὀμηρος μόνον ἐν Ἰλ. Μ, 23, ὁ δ' Ἡσίοδος συνεχέστερον (Ἔργ. 156). Ἐν Πινδάρῳ εἰσι μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἀπολαμβάνουσι: θρησκευτικῶν τιμῶν, ἰδίως ἐπὶ τῶν τάφων αὐτῶν, οἵτινες ἦσαν τὰ κυρίως ἡρώα· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἡγείροντο αὐτοῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ βωμοὶ καὶ ναοὶ εἰς ὠρισμένους θέσεις ἢ καὶ πολλαχοῦ μακρὰν τῶν τάφων των. Συνεχῶς ὡς θαίμονες ἐπιχώριοι βοήθοσι τὴν χώραν εἰς ἣν ἐτάφησαν, ἢ ἐκ τῶν τάφων ἐγειρόμενοι, ἐμφανίζονται: ὡς σωτήρες ἐπὶ μαγῶν καὶ ἄλλων κινδύνων (ὡς ὁ Θησεὺς ἐν Μαραθῶνι). Συνίστατο δ' ἡ λατρεία αὐτῶν εἰς ἐναγίσματα, ἣτοι θυσιῶν διαφόρων τῶν τοῖς θεοῖς προσαγεμένων, συνισταμένας μάλιστα εἰς οἶνον, ὕδωρ, μέλι, ἔλαιον καὶ γάλα. Ἐτελοῦντο δ' αἰχοαῖα αὐται εἰς ὀπήν ἐσκαμμένην ἐμπρὸς βωμοῦ δυτικῶς τοῦ τάφου τοῦ ἥρωος, καὶ οἱ θῦται ἐστρέφοντο πρὸς δυσμὰς, ἔνθα ἦν τὸ σκότος καὶ ὁ Ἄδης. Ἄν δέ ποτε καὶ ζῶα ἐθύοντο, τὸ αἷμα ἐχεῖτο εἰς τὴν ὀπήν, τὸ δὲ θῦμα ἐκείτο εἰς τοῦ βωμοῦ τὴν ἐσχάραν. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις καὶ καθαρῶς ἱστορικὰ πρόσωπα ἀνεκηρύττοντο ἐνίοτε ἥρωες, ὡς οἱ Τυραννοκτόνοι καὶ ὁ Βρασιδᾶς, καὶ ἔτι μεταγενεστέρω ἐπεκράτησεν ἡρώς νὰ λέγηται ἀπλῶς ὁ ἀποθανὼν, ὅτι λέγομεν μακαρίτης, ὡς φαίνεται ἐκ πλείστων ἐπιγραφῶν.

Ἡσίοδος. Ὡς ὁ ἴδιος περὶ ἑαυτοῦ διδάσκει, ὁ πατὴρ αὐτοῦ Δίος, ἐκ Κύμης τῆς Αἰολικῆς, μετέβη εἰς Ἀσκραν τὴν ὑπὸ τὸν

Ἐλικῶνα ἐν Βοιωτίᾳ, τῇ ἀρχαίᾳ κατοικίᾳ τῶν Αἰολέων, καὶ ἐκεῖ ὁ Ἡσίοδος ἐγεννήθη (Ἔργ. κ. Ἡμ. 435), καὶ διέμεινε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του. Εἶτα δὲ πρὸς Περσέα τὸν ἀδελφόν του διενεχθεὶς, μετώκησεν, ὡς φαίνεται, εἰς Ναύπακτον, καὶ ἐδολοφονήθη ἐν Οἰνέῳ ὑπὸ νέων οἵτινες ἐνόμιζαν δι' ἠθέλησε ν' ἀτιμάσῃ τὴν ἀδελφὴν των. Τὸ σῶμά του δ' ἐκομίσθη εἰς τὸν Βοιωτικὸν Ὀρχομενὸν, ἔνθα εἶχον μετρικήσει οἱ Ἀσκραῖοι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως των ὑπὸ τῶν Θεσπιέων. Παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀρχαίων ἐνομιζέτο σύγχρονος ἢ καὶ ἀρχαιότερος τοῦ Ὀμήρου· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦν κατὰ 100 ἔτη νεώτερος, ἀκμάσας περὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Ὀλυμπιάδων. Ἡ καὶ ὡς ἐκ τῆς πόλεως τῆς γεννήσεώς του καὶ ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς τῆς οἰκογενείας του σχέσις αὐτοῦ μετὰ τῆς Αἰολίδος, ἔνθα ἔθαλλεν ἡ ἐπική ποίησις, καὶ ἡ εἰς τὸν Ἐλικῶνα ἐπικρατοῦσα λατρεία τῶν Μουσῶν, τὸν παρῶτρυναν πρὸς τὴν ποίησιν, καὶ ἐκαλλτέρησεν, οὐχὶ ὡς ὁ Ὀμηρος, τὸ ἡρώϊκόν ἔπος, ἀλλὰ τὸ συμφωνότερον πρὸς τὰς εἰρηνικὰς καὶ μῶλλον θετικὰς περιστάσεις ἐν αἷς ἔζη, τὸ διδακτικόν, τὸ θρησκευτικόν συγχρόνως ἔχον τὸν χαρακτήρα Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζονται τὰ ἐπόμενα ποιήματα: α) Ἔργα καὶ ἡμέραι, ὁ καὶ μόνον ὡς γνήσιον τῆς Μούσης τοῦ προῖον ἐξελάμβανον οἱ Βοιωτοί. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του εἶχε, κατὰ τὴν διανομὴν τῆς κληρονομίας, ἀδικοθῆ ὁ Ἡσίοδος ὑπὸ τοῦ νεωτέρου τοῦ ἀδελφοῦ Περσέως, δωροδοκῆσαντος τοὺς δικαστάς. Ὅτε δὲ, σπαταλήσας τὴν περιουσίαν του ὁ Περσεύς, ἠθέλησε διὰ νέας δίκης νὰ σφετερισθῇ καὶ τὴν μερίδα τοῦ Ἡσιόδου, τότε ἔγραψεν οὗτος τὰ Ἔργα καὶ Ἡμέρας, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ μέρει πειρώμενος νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς ἀδικίας καὶ νὰ τὸν παραινέσῃ δι' ἐργασίας νὰ πορίζηται πλούτον, ἀπὸ δὲ τοῦ στίχου 383 διδάσκων αὐτῷ τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν, τὴν ναυτιλίαν, τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, κτλ. Τὸ δὲ τέλος τοῦ

ποίηματος, αἱ Ἡμέραι, εἰσὶν εἶδος ἡμερολογίου περὶ τὰ αὐτὰ περιστρεφόμενον. Περιέχει δὲ τὸ ὅλον ποίημα πολλὰς εἰκόνας καὶ μύθους, προσέτι δὲ πλεῖστα γινωμικὰ σχεδὸν ἀλφαριθμητικῶς ἐγκατεσπαρμένα, καὶ στερεῖται ἐνότητος καὶ ἐντέχνου πλοκῆς. Ἐξετιμᾶτο οὐχ ἥττον μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἕνεκα τῆς ἐξόχως ἠθικῆς αὐτοῦ τάσεως.—β) Θεογονία, ἡ πρώτη ἀπόπειρα συναρμολογήσεως τῶν πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ποικίλως διαδεδομένων θρησκευτικῶν μύθων, καὶ συνδυασμοῦ καὶ συστηματοποιήσεως τῶν δοξασιῶν περὶ συστάσεως τοῦ παντός, καὶ τῆς βαθμολογίας καὶ τῶν συγγενειῶν τῶν θεῶν. Ὁ Πausanias διηγεῖται, ὅτι οἱ ἐν Ἑλικῶνι περιηγηταί, δηλαδὴ τῶν ξένων ὀδηγοί, ἤρνοιοντο ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο ἦν τοῦ Ἡσιόδου, καὶ τινες τῶν νέων κριτικῶν, παραδεχόμενοι τὸν διίσχυρισμὸν τοῦτον, ἐνόμισαν, ἀλλ' ἄνευ λόγου, ὅτι δύνανται νὰ τὸν στηρίζωσι καὶ εἰς ἀποδείξεις γλωσσικὰς καὶ εἰς τὴν ὕλην ἐρειδομένας. — γ) Ἀσπίς Ἡρακλέους, ποιημάτιον περιγράφον τὴν μονομαχίαν τοῦ Ἡρακλέους μετὰ Κύκνου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἄρεως, ἐν τῷ Παγασητικῷ ἄλσει τοῦ Ἀπέλλωνος, καὶ ἰδίως τῆς ἀσπίδος ἣν ἔφερον ἐπ' αὐτῆς ὁ Ἡρακλῆς. Ἐστὶ δ' ἀπομίμησις τῆς παρ' Ὀμήρῳ ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλεύως, ἀλλ' ἐπὶ τῇ διαφορᾷ ὅτι, αὐτὴ μὲν ἐστὶ πᾶσα πλάσμα τῆς φαντασίας, ἡ δὲ τοῦ Ἡρακλέους πεποιημένη καθ' ὑπάρχοντα καλλιτεχνήματα. Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἤδη ἀνγνωρίζει τὸ ποίημα τοῦτο ὡς ἔργον μεταγενέστερον, καὶ οὐχὶ τοῦ Ἡσιόδου. — Ἀπολεσθὲν αὐτοῦ ποίημα μνημονεύεται ἐπιγραφόμενον Κατάλογος γυναικῶν, καὶ πραγματευόμενον περὶ τῶν γυναικῶν μεθ' ὧν θεοὶ εἶχον σχέσεις ἐρωτικὰς. — Αἱ Ἡοῖαι (πρωῖναι) ἦσαν ποίημα ἄλλου νεωτέρου ποιητοῦ, πραγματευόμενον περὶ τῶν ἡρώων τῶν γεννηθέντων ἐκ τῶν σχέσεων τούτων τῶν θεῶν μετὰ θνητῶν γυναικῶν, καὶ ἴσως ἐγράφη κατ' ἔμπνευσιν καὶ εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου τοῦ Ἡσιόδου. Εἰς αὐτὸν ἀπε-

δίδοντο καὶ τὰ ἀπολεσθέντα ἔπη Μελαμποδία, Αἰγίμιος, Κήϋκος γάμος, ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν, Χείρωνος ὑποθήκαι, ὄρνιθομαντεία.

Ἡσιόνη, ἴδ. Αἰακός. Ἡρακλῆς.

Ἡσύχιος, ἐξ Ἀλεξανδρείας, λεξικογράφος, κατὰ μὲν τινὰς τῶν νεωτέρων κριτικῶν, τοῦ τέλους τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. καὶ οὐχὶ χριστιανός, κατ' ἄλλους οὐχὶ προγενέστερος τοῦ τέλους τῆς ε' ἑκατονταετηρίδος, πολλὰ ἀρυσθεὶς παρ' ἀρχαιοτέρων, ἰδίως τοῦ Διογενιανοῦ, ἀλλὰ χρησιμώτατον παρέχων βοήθημα διὰ τὴν λεξικολογίαν τῶν ποιητῶν, ῥητόρων καὶ ἱστορικῶν.

Ἡφαιστῖων, 1) υἱὸς Ἀμύντα, φίλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (ἴδ.).—2) Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, περὶ τὰ μέσα τῆς β' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ἔγραψεν ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων καὶ ποιήματος, περιωθὲν, ἴσως οὐχὶ πλήρως. Καὶ τοὶ πολλοὶ ἔχον τὰ κενὰ καὶ τὰ ἐσφαλμένα, ἐστὶν ὅμως τὸ κυριώτερον περιελθὼν εἰς ἡμᾶς ἔργον περὶ μετρικῆς, πολῦτιμον μάλιστα καὶ διὰ τὰ πάμπολλα ἀποσπάσματα ἀπολεσθέντων ποιητῶν ἃ παρατίθησιν ὡς παραδείγματα. Πραγματεύεται δὲ περὶ μὲν τῆς μετρικῆς ἐν 16, περὶ δὲ τῆς ποιητικῆς ἐν 15 κεφαλαίοις. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ διπλᾶ σχόλια τοῦ συγγραμματος, καὶ πρόλογος ὑπὸ Λογγίνου.

Ἡφαιστος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡρας, ἡ, καθ' Ἡσιόδον (Θεογ. 927), μόνος τῆς Ἡρας, ἦν κατ' ἀρχὰς ὁ πανίσχυρος θεὸς τοῦ πυρός καὶ τῶν ἡφαιστειῶν, εἶτα δὲ ὁ μέγας χαλκεὺς (κλυτοτέχνης, κλυτόεργος) τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν. Οὕτω φαίνεται παρ' Ὀμήρῳ ἔχων ἐν Ὀλύμπῳ φύσας εἴκοσι (Ἰλ. Σ, 470), καὶ ἐποίησεν ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς χαλκοῦς οἴκους (αὐτ. 370), καὶ ἐχάλκευσε τῷ Ἀχιλλεῖ τὰ ἐντεχνα ὄπλα, τῷ Διομήδεϊ θώρακα, τῷ Διὶ τὸ σκῆπτρον καὶ τὴν αἰγίδα (Ἰλ. Β, 101. Ο, 309), τοὺς κύνας τοῦ Ἀλκινόου (Ὀδ. Ι, 91), τὸ δίκτυον εἰς ὃ περιέπλεξε τὸν Ἄρην (Ὀδ.

Θ, 274. Η, 91. Ω, 74. Ἴλ. Σ, 478. Θ, 195. Β, 101. Ε, 238). Κατὰ μεταγενεστέρους, τὸ σιδηρουργεῖόν του ἔχει εἰς Αἴτναν μετὰ τῶν Κυκλώπων. Ἐπειδὴ ἐγεννήθη δυσειδῆς καὶ χωλὸς (κυλλοποδίων), ἡ μήτηρ του τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, καὶ παραλαβοῦσαι αὐτὸν αἱ θαλάσσια· θεότητες Θέτις καὶ Εὐρυνόμη, τὸν ἀνέθρεψαν ἐπὶ 9 ἔτη, ἐφ' ὃ παντοῖα τοῖς ἐτεχνούργησεν (Ἴλ. Σ, 394)· ἀφ' οὗ δ' ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς, διότι ἠθέλησέ ποτε ὁ Ἡφαιστος νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν μητέρα του κατ' αὐτοῦ, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ποδὸς καὶ ὅτε τὸν ἐσφενδόνισε κατὰ γῆς, ἔπεσεν εἰς Λῆμνον καὶ παρέλαβον αὐτὸν ἄνδρες Σίντιες (Ἴλ. Α, 590). Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους, χωλὸς ἔμεινεν ἐκ τῆς πτώσεως ταύτης. Τὴν δ' ἡφαιστειον νῆσον Λῆμνον ἡγάπα ὑπὲρ πάντα τὰ μέρη τῆς γῆς. Ὅπως δὲ βοηθῆ τῇ χωλώσει του, κατεσκευάσεν αὐτὸς ἑαυτῷ δύο χρυσαῖς θεραπευίδας, αἰτινες τὸν ὑπεβάσταζον (Ἴλ. Σ, 417). Σὺζυγὸς του ἦν, κατὰ τὴν Ἰλιάδα (Σ, 382), ἡ Χάρις, κατὰ τὸν Ἡσίοδον δὲ (Θεογ. 945), καὶ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν (Θ, 267), ὁ χωρίον τινὲς ἐκλαμβάνουσι μεταγενεστέρως προστεθὲν, ἡ Ἀφροδίτη. Μετὰ τῆς

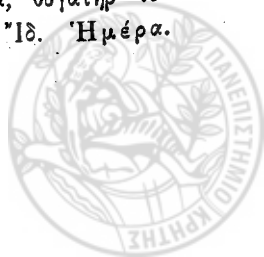

Ἀθηνᾶς διατελεῖ ἐν σχέσει, ἐν Ἀθήναις μάλιστα, ἔνθα τὰ ἀγάλματα αὐτῶν κατετίθεντο ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ, καὶ δαδουχίαι ἤγοντο ἀπὸ κοινῆς ἀμφοτέροις. Ἐκαλοῦντο δ' αἱ ἑορταὶ Ἡφαιστεια καὶ Χαλαεῖα. Ἀλλὰ πλὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Λήμνου ὀλίγον ἐλατρεύετο ἀλλαχοῦ. — Ἡ τέχνη παρίστησιν αὐτὸν πωγωνοφόρον, εὐρωστον, τῆς χωλότητος ὀλίγον ὑποφαينوμένης.

Ἡὼς, νύμφη λάλος, εἰς τὰ ὄρη καὶ δάση κρυπτομένη, ἐρωμένη τοῦ Πανός (Βίων, Εἰδ. Η, 38.—Πτολ.—Ἡφαιστ.), ἐξ οὗ ἔτεκε τὸν Ἰυγκά. ὉΨΟΐδιος (Met. III, 341) ἔπλασε

τὸν μῦθον ὅτι, δυσαρεστήσασα τὴν Ἥραν, κατεδικάσθη οὔτε πρώτη νὰ ὀμιλῇ οὔτε ποτὲ νὰ σιωπᾷ ὅταν ἄλλοι ὀμιλῶσιν· ὅτι ἡγάπησε τὸν ὠραῖον θηρευτὴν Νάρκισσον, υἱὸν τοῦ Κηφισοῦ, ὅστις δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν ἔρωτά της, δι' ὃ ἐκ τῆς θλίψεως ἀπελιθώθησαν τὰ ὄστα της, καὶ μόνον ἡ φωνὴ τῇ ἔμεινεν. Ὁ δὲ Νάρκισσος κατεδικάσθη νὰ ἐρωτευθῆ τὴν ἰδίαν μορφήν του ἢν εἶδεν ἐντός ῥύακος, καὶ μετεβλήθη εἰς ἄνθος.

Ἡὼς, ἡ θεὰ τῆς πρώτης αὐγῆς, διὰ τὰ ἐρυθρὰ χρώματα ἃ φέρει εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐπιλεγομένη ῥοδοδάκτυλος καὶ κροκόπεπλος· θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θυίας. Ἀπὸ τῆς κλίνης αὐτῆς ἐν τῷ Ὠκεανῷ ἐγειρομένη, προηγεῖται τοῦ Ἥλιου εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐπὶ δίφρου λευκῶν ἢ ὑποφαίων ἴππων. Γυνὴ τοῦ Ἀστραίου, διότι ἀνατέλλει ἐν ᾧ λάμπουσιν ἔτι τὰ ἄστρα, ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ τοὺς ἀστέρας καὶ τοὺς τέσσαρας ἀνέμους (Ἡσίοδ. Θεογ. 378) καθ' ὅσον ἐπὶ τῆς πρώτης ἀνατολῆς ἐγείρεται συνήθως ὁ ἄνεμος. Ἐκ δὲ τοῦ Τιθωνοῦ, τοῦ υἱοῦ Λαομέδοντος, τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας, ὃν ἤρπασεν ἐξ ἔρωτος, ἔσχε τὸν Μέμνονα καὶ τὸν Ἡμαθίωνα. Ὁ Ζεὺς, ἐπὶ τῇ παρακλήσει της, ἔδωκε τῷ Τιθωνῷ ἀθανασίαν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν νεότητα, ἣν εἶχε λησμονῆσει νὰ ζητήσῃ, δι' ὃ καὶ κατήντησεν ἐκ γῆρας κατεσκληκῶς, καὶ ἐξέλιπεν ἡ φωνὴ του· ἡ δ' Ἡὼς τὸν κατέκλεισε διὰ τοῦτο, ἡ τὸν μετεμόρφωσεν εἰς τέττιγα (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. Γ, 219—238). Καὶ τὸν Ὠρίωνα δὲ ἤρπασε καὶ τὸν Κλεῖτον, υἱὸν τοῦ Μαντίου (Ὀδ. Ε, 181. Ο, 250) καὶ ἄνδρα τῆς Πρόχριδος· καὶ τὸν Κέφαλον ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμητοῦ ἐν Ἀττικῇ (Ὀν. Met. Ζ, 700). Ἰδίαν λατρείαν δὲν εἶχε. Παριστάτο δ' εἴτε ὀχουμένη, λαμπρὰ ἐμφάνις, ἡ ὡς ἡνίοχος τοῦ ἡλίου, δᾶδα εἰς τὰς χεῖρας ἔχουσα. Οἱ τραγικοὶ ταυτίζουσιν αὐτὴν τῇ Ἡμέρᾳ, ἣτις παρ' Ἡσιόδῳ (Θεογ. 124. 742) ἔστιν ἄλλη θεὰ, θυγάτηρ τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός. — Ἰδ. Ἡμέρα.

Θαῖς, ἴδ. Ἑταῖραι.

Θαλάμααι, Πόλεις τῆς Πελοποννήσου, 1) ἐν Λακωνίᾳ, Δ, μεταξύ Οἰτύλου καὶ Πέρνου, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἴνους, καὶ μνητεῖον ὄνειρων (Στράβ. Η, 360). — 2) ἐν Μεσσηνίᾳ περὶ τὰς Φεράς, ἔνθα ἐξωσθεῖς ἔζη ὁ Τυνδάρεως. — 3) ἐν τῇ Β. Ἡλιδί (Ἐσεν. Ζ, 4, 26).

Θαλαμῆται, ἴδ. Ναῦς.

Θάλασσα, ἡ ἔσω, ἐν τὸς, ἡμετέρα, καθ' ἡμᾶς, κατὰ διάκρισιν τοῦ Ὠκεανῦ ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ Μεσόγειος· τὸ δ' ὄνομα τοῦτο κατὰ πρῶτον ἀπαντᾶται παρὰ Σολίνῳ Λατίῳ συγγραφεῖ τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ.

Θάλεια, ἴδ. Μοῦσαι.

Θαλῆς, 1) εἰς τῶν ἐπτά σοφῶν, ἐκ Μιλήτου, υἱὸς Ἐξαμίου καὶ Κλεοβούλης ἀκμάσας μεταξύ 639 καὶ 546 π. Χ. Περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ ὀλίγα εἰσὶ γνωστά. Καθ' Ἡρόδοτον (Α, 57) συντέλεσεν εἰς τὴν σύστασιν τοῦ Ἴωνικοῦ δεσμοῦ, καὶ μετέστρεψε τὸν Ἄλυν ποταμόν. Μνημονεύεται δ' ὑπὸ τῶν μὲν ὡς πρῶτος εὐρέτης τῆς γεωμετρίας καὶ τῆς ἀστρονομίας, ὑπὸ τῶν δὲ ὡς ὁ ἰδρυτὴς τῆς φιλοσοφίας· καὶ ἐν γένει τὸ ὄνομά του παροιμιακῶς ἐσήμαινε τὸν σοφόν. Περὶ τὴν φύσιν φιλοσοφῶν, ἐξελάμβανε τὸ ὕδωρ ὡς τὴν βᾶσιν τοῦ παντός, πρεσβύων ὅτι ἡ γῆ πλέει ἐν τῷ ἀρχικῷ ὕδατι πληροῦντι τὸ ἥμισυ τῆς οὐρανοῦ σφαίρας, ὡς τὸ λεύκωμα τοῦ ὠοῦ πληροῦ τὸν φλοιὸν αὐτοῦ. Λέγεται προῖδων ἔκλειψιν ἡλίου, ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ἀπίθανον, διότι δὲν ἐγνώριζεν εἶτι τὴν θεωρίαν τῆς στροφῆς τῆς οὐρανοῦ σφαίρας περὶ κεκλιμένον τὸν ἄξονα τῆς γῆς. — 2) εἰς σοφιστῆς Σικελός. — 3) εἰς Σικυώνιος ζωγράφος. — 4) εἰς ποιητῆς σύγχρονος τοῦ Ἡσίοδου.

Θαλήτας, μουσικὸς καὶ αἰδὸς ἐκ Κρήτης (Γόρτυνος ἢ Ἐλώρου), εἰς ὃν ἀποδίδεται

ἡ εὔρεσις τῶν Κρητικῶν ῥυθμῶν, τοῦ Παιᾶνος καὶ τοῦ Ὑπορχήματος. Κατὰ χρῆσιν τῶν Δελφῶν εἰς Σπάρτην μετακληθεῖς, ἐπράϋνε στάσεις διὰ τῆς μουσικῆς καὶ ἐλέγετο ὑποστηρίξας τὸν Λυκοῦργον εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του. Ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶν ἀναχρονισμὸς, διότι ὁ Θαλήτας ἔζη περὶ τὸ 620 π. Χ. πολὺ μετὰ τὸν Λυκοῦργον. Ἦν δὲ μᾶλλον ἐκ τῶν μουσικῶν οἵτινες διερρῦμισαν, ἐτελειοποίησαν καὶ συστηματικῶς κατήρτισαν τὴν ὑπὸ τοῦ Τερπάνδρου εἰς τὴν Σπάρτην εἰσαχθεῖσαν μουσικὴν. Συνείχετο δ' ἡ ποίησις καὶ ἡ μουσικὴ του μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ νόμιμος τάξις ἦν αὐτῆς τὸ πρόβλημα (Πλούτ. π. Μουσ. Θ. 42).

Θαλία, καὶ Θαλεία. ἴδ. Χάριτες.

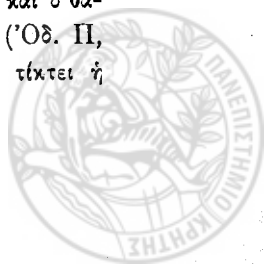
Θαλλὸς ἢ Θάλλος, 1) ἱστορικὸς τοῦ α' αἰῶνος μ. Χ. Ἐγραψεν ἱστορίαν τῆς Συρίας ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος μέχρις Ὀλ. 167, εἰς τὴν ἀπὸ τὸν 3 βιβλία. Ἀποσπάσματά τινα σώζονται. — 2) Ποιητῆς ἐπιγραμμάτων ἐπὶ τῶν πρώτων Ῥωμαίων αυτοκρατόρων.

Θαλλοφόρος, ἴδ. Παναθηναία.

Θαλύσια, ἐορτὴ φθινοπωρινῆ τῆς Δήμητρος, ἢ καὶ τοῦ Διονύσου (Θεόκρ. Ζ).

Θάμυρις, ἴδ. Μοῦσαι, Ἐπός.

Θάνατος, παρ' Ὀμήρῳ ἔχει ὠρισμένην μορφήν· ὡς γενικὸς δὲ νόμος τῆς φύσεως καλεῖται καὶ μόρος, μοῖρα, πόντος, (Ὀμ. Ἰλ. Β, 359. Γ, 101). Ἐπιλέγεται δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ θάνατος τανηλεγῆς, δυσηλεγῆς, θυμοραϊστῆς, δυσηχῆς, πορφύρεος, ὅταν ἐπέρχηται διὰ φόνου. Κῆρ δὲ (καὶ κῆρες) ἦν τοῦ θανάτου ἡ εἰμαρμένη. Ἡ κατάστασις τῶν θανόντων δὲν περιγράφεται ὡς φοβερά παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ ὁ θάνατος λέγεται ἀδελφὸς τοῦ ὕπνου (Ὀδ. Π, 672. Ε, 231)· παρ' Ἡσίοδῳ δὲ τίττει ἡ

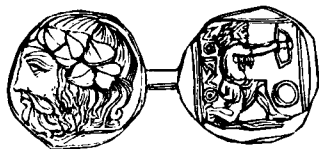

Νύξ ἀφ' ἐκυτῆς τὴν Κῆρα, τὸν Θάνατον, τὸν Ὑπνον καὶ τὰ Ὀνειρα. Ὑπνος δὲ καὶ Θάνατος κατοικοῦσιν εἰς Ἄδου (Θεογ. 211. 758): ἀλλ' ὁ μὲν Ὑπνος προσέρχεται ἡσύχως καὶ προσηγῶς, ὁ δὲ Θάνατος ἀσπλάγχχνως ἀπονεκροῖ τὴν καρδίαν ἐντὸς τοῦ στήθους. Ὁ Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἀλκίησει φέρει τὸν Θάνατον ὡς σκοτεινὸν ἱεροθύτην τοῦ Ἄδου, μελανὰ ἐνδεδυμένον, καὶ κρατοῦντα τῶν θυσιῶν τὴν μάχισσαν, δι' ἧς ἀποκόπτει ἓνα τῶν ἰούλων τοῦ θνήσκοντος. Παριστᾶται δὲ ὡς νεανίας, ἀνεστραμμένην τὴν δᾶδιν κρατῶν. Ἰδ. Ὑπνος.

Θαργήλια, ἡ γενέθλιος ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ζ' ἡμέραν τοῦ μηνὸς Θαργηλιῶνος (Μαΐου—Ἰουνίου), ἐποχὴν τῆς ἕβδοι ὠριμάνσεως τῶν καρπῶν. (Κατὰ τοὺς γραμμεικούς: «Θαργήλια εἰσι πάντες οἱ ἀπὸ γῆς καρποί»). Τοῦτου ἕνεκα ἦν καὶ ἡ σ' τοῦ μηνὸς ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Δήμητρος, καὶ θυσίαι τότε προσεφέροντο εἰς αὐτὴν καὶ τὴν Χλόην. Ἀμφότεραι δ' ἦσαν ἡμέραι ἐξαγνίσεως καὶ καθαρισμοῦ· ἀλλὰ καὶ ἀνθρωποθυσίαι ἐτελοῦντο κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἣ πιθανώτερον παράστασις τις τὰς ἀρχαίας τοιαύτας θυσιῶν ἐμφαίνουσα. Οὕτως ἐλαμβάνοντο δύο κκκϚργκι (φ α ρ ι μ α κ ε ῖ ς), καὶ δεόμενοι διὰ σχοινίων συκῆς, ἐσύροντο ἐν ἡχοῖς αὐλῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ κατερρίπτοντο εἰς τὸ βράθρον ἢ κατελιθοβολοῦντο (μᾶλλον ἐτελεῖτο ἀπομίμησις τις τῆς τοιαύτης καταδίκης, διότι πᾶσα ἡ τελετὴ ἦν φαίδρα καὶ χαρμύσινος). Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ πιθανῶς ἡμέραν, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀνθρωπίνου φόρου τῶν παιδίων εἰς Κρήτην, ἐξεπέμπετο εἰς Δῆλον ἡ ἱερὰ τριήρης, φέρουσα τῷ Ἀπόλλωνι τὸν φόρον τῆς λατρείας τῶν Ἀθηναίων. Ἐπανηγυρίζοντο δὲ τὰ Θαργήλια καὶ εἰς τὰς ἀποικίας τῶν Ἀθηναίων, καὶ εἰς τὴν ὑπ' Ἰώνων οἰκισθεῖσαν Μασσαλίαν.

Θάσος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου 6 τετραγωνίμων ἐπιφανείας, ἐγγύτατα τῆς Θράκης, ἀπέταντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νέστου. Τὸ ὄνομα

ἐλέγετο δοῦς εἰς αὐτὴν Θάσος ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, ἐκπεμφθεὶς εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Εὐρώπης. Οἱ δὲ Φοινίκες εὗρον ἐν αὐτῇ μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀποφέροντα εἰς τὴν

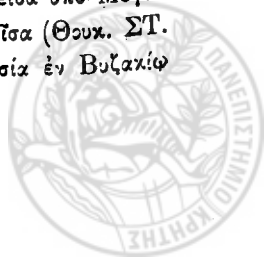

διοίκησιν τῆς νήσου περὶ τὰ 300 τάλαντα κατ' ἔτος (Ἡρόδ. ΣΤ. 46). Καταλαβόντες δ' αὐτὴν οἱ Πάριοι τῷ 708 π. Χ., κατόκησαν ἐκεῖθεν καὶ ἄλλας πόλεις ἐν Θράκῃ, τὴν Γαληψὸν, τὴν Οἰσύμην, τὴν Σκαπτὴν Ὑλιν, τὴν Ἀπολλωνίαν, τὴν Στρώμην, τὸ Δάτον καὶ τὰς Κρηνίδας (Ἡρόδ. Ζ, 118.—Θουκ. Δ, 107). Ἐπὶ τῶν Περσικῶν, διαταγῇ τοῦ Μαρδονίου, κατηδάφισαν τὰ τείχη των καὶ παρέδωκαν τὰ πλοῖά των (Ἡρόδ. ΣΤ. 46). Ἐῖτα ἀπετέλεσαν μέρος τῆς τῶν Ἀθηναίων συμμαχίας· ἀλλ' ἀποσκιρτήσαντες, ἐνίκηθησαν ὑπὸ τοῦ Κίμωνος καὶ ὑπετάγησαν, τῷ 464 π. Χ. (Θουκ. Α, 100). Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐκυρίευσαν οἱ Σπαρτιᾶται τὴν νῆσον, εἶτα οἱ Μακεδόνες, καὶ μετὰ τὴν ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς νίκην οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἀπηλευθέρωσαν.

Θαύμας, 1) Υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἐκ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας ἔσχε τέκνα τὰς Ἀρπυίας καὶ τὴν Ἴριν, ἧτις διὰ τοῦτο καὶ Θαυματίας καὶ Θαυματῆς ἀποκαλεῖται (Ἡσδ. Θεογ. 237, 265).—2) Εἰς τῶν Κενταύρων.

Θάψακος, ἐπίσημον ἐμπορεῖον ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, δι' οὗ διήρχετο ἡ εἰς Βαβυλῶνα ἄγουσα. Σώζονται αὐτῆς ἐρείπια εἰς Χαμάμ (Στράβ. Β. 77).

Θάψος, 1) πόλις ἐπὶ χερσονήσου εἰς τὰ Α. τῆς Σικελίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Μεγαρέων, καὶ εἶτα ἐγκταλειθεῖσα (Θουκ. ΣΤ. 95).—2) Πόλις παραθαλασσίᾳ ἐν Βυζακίῳ

τῆς Ἀφρικῆς, γνωστὴ διὰ τὴν ἐκεῖ νίκην τοῦ Καίσαρος τῷ 49 π. X. (Cæs. B. Af. XXVIII).

Θεαγένης, 1) υἱὸς Τιμοσθένους, ἰερέως τοῦ Ἡρακλέους ἐν Θάσῳ. Ἔνεκα τῆς εὐρωστίας του ἐπωνομάσθη καὶ αὐτὸς Ἡρακλῆς, ὡς ὁ πατήρ του, καὶ διέπρεψεν ὡς ἀθλητῆς, καὶ τῷ ἐστήθη χαλκοῦς ἀνδριάς. Ἐλέγετο ὅτι μετὰ θάνατον εἰς τῶν ἐχθρῶν του ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν ἐμάστιξε, καὶ ὅτι οὗτος καταπεσὼν, τὸν ἐφόνησε, δι' ὃ κατηγορήθη ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, καὶ ἀποράζει τοῦ δικαστηρίου ἐρρίψθη εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλὰ τότε ἐπῆλθεν ἀφορία, καὶ διήρκεσε μέχρις οὐ ἀλίεις ἀνεῦρον τὸν ἀνδριάντα, καὶ ἀνέστησαν αὐτὸν πάλιν. — 2) Ἐκ Νισαίας, τοῦ λιμένος τῶν Μεγάρων, ἔζη μεταξὺ Δράκοντος καὶ Σόλωνος, καὶ καταστὰς τύραννος τῶν Μεγάρων, καὶ λαβὼν σωματοφυλακίην, ἐπροστάτευε τοὺς πτωχοὺς κατὰ τῶν πλουσίων (Ἀρστ. Πολ. Β, 4). Ἐνώμψευσε δὲ τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ Ἀθηναίου Κύλωνος, καὶ ἐπαμψεν αὐτῷ ἐπικουρίαν. Μνημονεύεται δὲ καὶ ὑδραγωγεῖον ὃ ἐκτίσεν εἰς τὴν πόλιν του. Ἐπὶ τέλους δὲ ἀπεδιώχθη (Θουκ. Α, 126.—Πλυσ. Α, 40). — 3) Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, τῷ 338 π. X. (Πλούτ. Ἀλέξ. ΙΒ). — 4) Ἐκ Ῥηγίου, συγγραφεὺς τῆς στί' ἐκατονταετηρίδος π. X. ἐξηγῶν ἀληγορικῶς τὰ ἐν τῷ Ὀμήρῳ μυθολογούμενα. — 5) Σοφιστὴς ἐκ Κνίδου, διδάσκαλος τοῦ Ἡρώδου.

Θεάγης, 1) Πυθαγόρειος, γράφας, κατὰ Στοβαῖον, περὶ ἀρετῶν. — 2) Μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, οὗ τὸ ὄνομα φέρει διάλογος τοῦ ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Πλάτωνα. Ἐπεδόθη δ' εἰς τὴν φιλοσοφίαν διότι, ἀσθενικὸς τὴν ὑγείαν, δὲν ἠδύνατο νὰ πολιτευθῆ (Πλάτ. Ἀπολ. 34).

Θεαίτητος, 1) υἱὸς Εὐφρονίου ἐκ Σουνίου, Σωκρατικὸς, γνωστὸς ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν ὀνομασθέντος διαλόγου τοῦ Πλάτωνος, ἦν κατ' ἀρχὰς μαθητῆς τοῦ ἐν Κυρήνῃ Θεοδώρου. Καίτοι διὰ δολιότητος τῶν ἐπιτρόπων

του στεργηθεῖς τοῦ πλείστου τῆς περιουσίας του, ἦν ὁμῶς ἐλευθέριος, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ γεννητὸς. — 2) Πυθαγόρειος, νομοθέτης ἐν Ῥηγίῳ. — 3) Συντάκτης 5 ἐκ τῶν ἐπιγραμματικῶν τῆς Ἀνθολογίας.

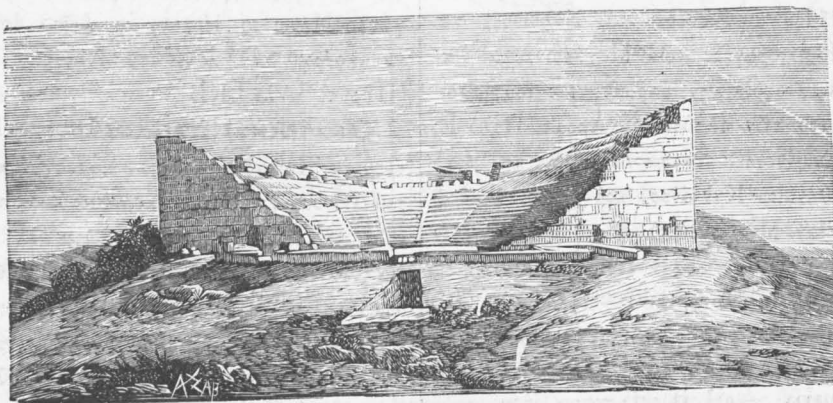
Θεανῶ, 1) θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, μνηστὴ τοῦ Φάντου. — 2) Ἰδ. Κισσεύς. — 3) Θυγάτηρ Πυθώνακτος, γυνὴ τοῦ Πυθαγόρου· κατ' ἄλλους θυγάτηρ Βροντίνου ἐκ Κρότωνος· τῇ ἀποδίδονται τινὰ συγγράμματα, ἅτινα ὁμῶς φαίνονται μεταγενέστερα, εἶναι «περὶ εὐσεβείας», 7 ἐπιστολαὶ περὶ παιδῶν ἀγωγῆς καὶ περὶ οἰκονομίας, κτλ. — 4) Νεώτερα Πυθαγορεία ἐκ Θουρίου ἢ Μεταποντίου, θεωρεῖται ὡς θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ λέγεται διάφορα γράψασα περὶ αὐτοῦ. — 5) Θυγάτηρ Μένωνος, ἰέρεια, ἀρνηθεῖσα ἐπιμόνως νὰ ἐκφέρῃ τὴν κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἀρὰν (Πλούτ. Ἀλκ. ΚΒ).

Θεατρικαὶ παραστάσεις. Τὸ θεάτρον ἐν Ἑλλάδι ἀφετηρίαν εἶχε τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου. Εἰς τὰ μικρὰ Διονύσια, τὰ Ληναῖα, τὰ Ἀνθεστήρια καὶ τὰ μεγάλα Διονύσια ἐψάλλοντο χοροὶ πανηγυρικοὶ τοῦ θεοῦ. Εἰς τούτους ὁ Θεσπίς (530 π. X.) πρῶτος παρενέβαλεν ἐν πρόσωπον ἀφηγούμενον διηγησίην τινὰ σχετιζομένην κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον πρὸς τοὺς χοροὺς ἢ πρὸς τ' ἀφορῶντα τοὺς διονυσιακοὺς μύθους, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπ' ἄλλων ποιητῶν αὐξήσεις ὁ ἀριθμὸς τῶν προσώπων, ἀπετέλεσε τὸ δράμα (ἴδ. τραγῳδία, κωμῳδία, σατυρικὸν δράμα). Ὡς κυρίως λοιπὸν εἰς τὴν λατρείαν ἀνήκουσαι αἱ παραστάσεις, ἦσαν οὐχὶ ἰδιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιμελίαν τοῦ δημοσίου, καὶ ἰδίως ἡ ἀρχὴ ἢ τῶν παραστάσεων τῶν Ληναίων ἐπιμελουμένη ἦν ὁ ἄρχων βασιλεὺς, διότι τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ ἦσαν τ' ἀφορῶντα τὰ τῆς θρησκείας· ἀλλὰ τῶν παραστάσεων τῶν μεγάλων Διονυσίων προίστατο ὁ ἐπώνυμος ἄρχων, διότι ἡ ἐορτὴ ἐκεῖνη, εἰς ἣν καὶ ξένοι τὸ πλεῖστον ἐπεδήμουν, ἐλάμβανε πολιτικὸν τινὰ χαρακτῆρα. Πρὸς τοῦ-

τους τοὺς ἄρχοντας ἀπετείνετο ὁ ποιητὴς ὁ θέλων νὰ προτείνῃ δράμα του εἰς παραστάσιν, καὶ χορὸν αἰτεῖν, δηλαδή νὰ ζητήσῃ νὰ τῷ παραχωρηθῶσιν οἱ μέλλοντες νὰ ψάλλωσιν εἰς τοὺς χορούς του. Ἄφ' οὗ δ' ὑπέβαλεν ὁ ἄρχων τὸ δράμα εἰς προσέξασίν τινα, ἂν τὸ ἐνέκρινεν, ἀπεφάσιζε χορὸν διδόναι. Ἄλλὰ τὴν ἐνίοτε οὐκ ὀλίγον δαπανηρὰν διακόσμησιν καὶ παρασκευὴν τοῦ χοροῦ, τὸ χορηγίον, ὥφειλε ν' ἀναλάβῃ ἐκεῖνος τῶν πολιτῶν ὅστις ἐκάστοτε εἶχε τὸ καθήκον τῆς χορηγίας (ἴδ. Λειτουργία). Οἱ δὲ ποιηταί, ἂν τὰ ἔργα αὐτῶν ἐγίνοντο δεκτὰ, ὅπερ δὲν συνέβαινε πάντοτε, ἐλάμβανον καὶ αὐτοὶ ποσότητά τινα παρὰ τοῦ δημοσίου τα-

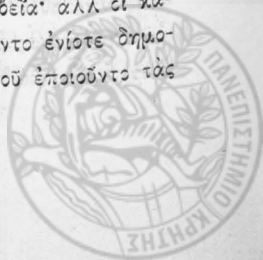
καὶ ὠρῖνιζε τοὺς ἀγωνοθέτας, ἔχοντας νὰ κρίνωσι περὶ τῆς σχετικῆς ἀξίας τῶν ποιημάτων, τῶν χορηγῶν καὶ τῶν ὑποκριτῶν. Πόσοι ἦσαν οἱ κριταὶ ἀμφιβάλλεται· ἐκλαμβάνεται ὅμως ὅτι ἦσαν πέντε διὰ τὴν τραγωδίαν καὶ πέντε διὰ τὴν κωμωδίαν. Ὁ ποιητὴς ὑπὲρ οὗ οἱ κριταὶ ἀπεφάνοντο, ἐστεφανοῦτο δημοσίως πρὸ πάντων τῶν θεατῶν, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀνωτάτη τιμὴ, ἧς ἤξιούτο ποιητὴς ἐν Ἀθήναις. Καὶ ὁ νικησας χορηγὸς ἐπίσης ἐστεφανοῦτο, καὶ ἔθος ἦν ν' ἀφιερῶ εἰς τὸν Διόνυσον ἀνάθημά τι, συνήθως τρίπουν, ὃν ἴδρυν ἤ ἐντὸς τοῦ νκοῦ, ἢ ἐντὸς τοῦ θεάτρου, ἢ εἰς τὴν ὁδὸν τὴν κληθεῖσαν τῶν Τριπόδων, πολλακίς εἰς πολυτελεῖ οἰκοδομήματα πρὸς τοῦτο

Ἐρεπίον ῥωμαϊκοῦ θεάτρου τῆς Σιγίστης.

μείου. Διὰ τὰς κωμωδίας δὲ ἰδίως ἀπαιτεῖτο ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένη τις ἡλικία τοῦ ποιητοῦ, ὡς νομίζεται, ὑπὲρ τὰ 30 ἔτη. Εἰς τὰς παραστάσεις παρήσαν οἱ μαστιγοφόροι, ἀστυνομικοὶ ὑπηρεταί, ἐπιτηροῦντες τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν ἐπὶ τῶν παραστάσεων. Τὰ παριστώμενα (διδασκόμενα, ὡς ἐκυριολεκτεῖτο) δράματα διηγωνίζοντο πρὸς ἄλληλα διὰ τοῦτο ἐπὶ τῶν παραστάσεων ἦσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκτεθειμέναι κάλπαι ἐσφραγισμέναι, περιέχουσαι ὀνόματα τῶν ὡς ἀγωνοθετῶν ἐκλεχθέντων ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Φ' μετὰ τὴν παράστασιν δὲ ὁ ἄρχων ἀπεσφράγιζε τὴν κάλπην, ἐξῆγε τὰ ὀνόματα,

ἰδρυόμενα (ἴδ. Λυσικράτης)· οἱ δὲ κωμικοὶ χορηγοὶ ἀνέθετον ταινίας, θύρσους, κτλ. Ἄνεγράφοντο δὲ καὶ εἰς ἐπιγραφὰς τὰ ὀνόματα τοῦ τε ἄρχοντος καὶ τοῦ νικησαντος χορηγοῦ καὶ τοῦ ποιητοῦ (ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐδίδασκε), καὶ ἐνίοτε καὶ τῶν ὑποκριτῶν. Τῆς ἀρχαιοτέρως γνωστῆς τοιαύτης ἐπιγραφῆς μνημονεύει ὁ Πλούταρχος (Θεμιστ. Ε.—ἴδ. καὶ Ἄριστ. Δ)· καὶ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιγραφῶν συνετάχθησαν μετὰ ταῦτα αἱ Διδασκαλῖαι (ἴδ.). Εἰς τοὺς ὑποκριτὰς, πλὴν τοῦ μισθοῦ ἐδίδοντο καὶ χρηματικὰ βραβεῖα· ἀλλ' οἱ κακῶς ὑποκριθέντες ἐμαστιγοῦντο ἐνίοτε δημοσίᾳ. Τοσοῦτον δὲ περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο τὰς

θεατρικὰς ταύτας νίκας καὶ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ χορηγοὶ καὶ αὐταὶ αἱ φυλαὶ εἰς ἅς οὗτο ἀνήκον, ὥστε οὐ μόνον εἰς μεγάλας ὑπεβλή- λοντο δαπάνας ἵνα ὑπερισχύσῃσι τῶν ἀντι- πάλων τῶν, ἀλλὰ κατέφευγον καὶ εἰς ἀπο- πείρας διαφθορᾶς τῶν ἀρχόντων καὶ ἀγωνο- θετῶν (Δημοθ. Μειδ. 516. 519. 520). Περί τοῦ χώρου ἔνθα ἐγίνοντο αἱ παραστάσεις ἴδ.

Θέατρον. Τὸ δὲ προσωπικὸν συνέκειτο συνήθως ἐκ τοῦ χοροῦ καὶ τῶν ὑποκριτῶν. Οὗτοι δὲ ἦσαν πάντες ἄνδρες, καὶ τὰ γυναι- κεῖα ὑποκρινόμενοι πρόσωπα, πλὴν ἄλλων λόγων καὶ διότι εἰς τὰ Διονύσια, ὧν ἀνά-

πτυξις ἦν ἡ δραματικὴ, αἱ γυ- ναῖκες οὐδόλως συνέπραττον εἰς τὴν τελετήν. Ὑποκριταὶ δὲ, μετὰ τὸν ἕνα τοῦ Θεσπι- δος, εἰσήχθησαν ὑπὸ τοῦ Αἰ- σχύλου κατ' ἀρχὰς δύο· εἶτα δ' ὁ Σοφοκλῆς, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Αἰσχύλος κατόπιν παρηκο- λούθησε, παρεδέχθη καὶ τρί- τον, καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς μαρτυ- ρίας προκύπτει ὅτι κηξήθη ποτὲ οὗτος ὁ ἀριθμὸς, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν πιθανῶς μεγάλων δαπανῶν, καὶ ἵνα τὰ στοιχεῖα τῆς κρίσεως τῶν ἀγωνοθετῶν μὴ ὦσι λίαν διάφορα. Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα ἠδύ-

τοῦ Πολυδεύκου, ὅτι ὁ πρωταγωνιστὴς εἰσ- ἤρχετο διὰ τῆς μέσης θύρας εἰς τὴν σκηνήν, ὁ δευτεραγωνιστὴς διὰ τῆς δεξιᾶς, καὶ ὁ τρι- ταγωνιστὴς διὰ τῆς ἀριστερᾶς, φαίνεται ὅλας ἀνακριθῆς, διότι ἡ μέση θύρα, βασιλείος λε- γομένη, ἦν ἡ εἴσοδος τοῦ βασιλέως, ἡ δεξιὰ προσδιωρισμένη διὰ τοὺς ἐκ τῆς χώρας καὶ ἡ ἀριστερὰ διὰ τοὺς ἐκ τῆς ξένης εἰσερχο- μένους, ἀνεξαρτήτως τῆς σπουδαιότητος τοῦ μέρους ὃ ὑπεκρίνοντο. Ἄλλ' ἀναπτυσσομένης τῆς τέχνης, κατήντησε νὰ μὴ ἐπαρκῶσι πάν- τοτε οἱ τρεῖς, ὡς εἰς τὸν Οἰδίπουν ἐν Κο- λωνῷ τοῦ Σοφοκλέους, καὶ τότε ὁ χορηγός

Κωμικὴ σκηνή

ναντο νὰ ὦσι καὶ περισσότερα, ἀλλὰ πάντα ἀνελάμβανον μόνον οἱ τρεῖς, ἐξ ὧν, ἀναλό- γως τῆς σπουδαιότητος τῶν μερῶν, ὃ εἰς ἐλέγετο πρωταγωνιστὴς, ὁ ἄλλος δευ- τραγωνιστὴς, καὶ ὁ ἄλλος πάλιν τριτα- γωνιστὴς. Οὕτω τὴν Ἀντιγόνην καὶ τὴν Ἡλέκτραν ὑπεκρίνετο ὁ πρωταγωνιστὴς, τὴν Ἰσμήνην καὶ τὴν Χρυσόθεμιν ὁ δευτεραγω- νιστὴς, ἔχων μέρος ἤττον δυσχερὲς καὶ περι- παθὲς εἰς τὴν παράστασιν· ὁ δὲ τριταγωνι- στὴς εἶχε βεβαίως τὰ μέρη τὰ ἤττον πάθος καὶ μέμνησιν ἀπαιτοῦντα, τὰ ἀπλῶς διηγημα- τικά, τὰ τῶν ἀγγέλων, κτλ. Ἡ πληροφορία

προσέθετεν ὡς παραχορήγημα καὶ ἄλλον τέταρτον, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἦν σπάνιον. Πλὴν ὅμως τῶν ὀμιλούντων προσήρχοντο εἰς τὴν σκηνήν καὶ κωφὰ ἢ κενὰ (βωδὰ) πρόσω- πα, ὡς θεράποντες, θεράπαινοι, δο- ρυφόροι (δορυφόρημα), καὶ ταῦτα καθήκον εἶχε νὰ διακοσμή καὶ προμηθεύῃ ὁ χορηγός. — Ἡ ἐνδυμασία τῶν τραγικῶν ὑπο- κριτῶν, ὡς ἐκ μαρτυριῶν καὶ ζωγραφικῶν δειγμάτων ἐξάγεται, ἦν μᾶλλον κατὰ συνθή- κην, ἐπὶ τῇ ἀξιώσει τοῦ νὰ παριστᾷ τὴν τῶν ἡρωικῶν χρόνων, καὶ διὰ ζωρῶν χρωμάτων νὰ προσβάλλῃ καὶ ἐλκύνῃ τὴν ὄρασιν. Ἄνδρες

ἐπίσημοι ἔφερον χιτῶνα χειριδωτὸν ποικίλον καὶ κατάστικτον, ποδῆρη πιθανῶς οἱ προσδύτεροι, οἱ δὲ νεώτεροι μέχρι τῶν γονάτων κατιόντα, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίβλημα μέχρι τῶν ποδῶν, πράσινον, ἢ πορφυροῦν ἢ χρυσοπάρυφον. Οἱ κατώτεροι βασιλέων ἔφερον βραχύτερον, ἐρυθρὸν, χρυσοστικτον μανθῦν, καὶ πλουσιαν ζώνην, ὑψηλὴν, ἣτις μασχαλιστήρ ἐκαλεῖτο, καὶ προσέτι περὶ τὸ στήθος κάλυμμά τι καλούμενον κόλπωμα. Οὕτως

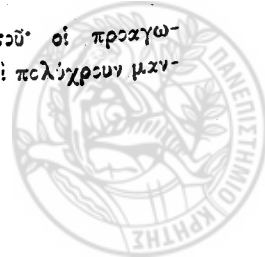
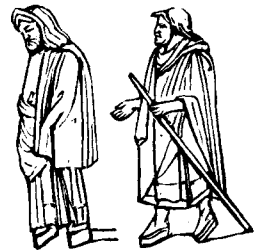
ἐπίβληματος. Δυστοχεῖς, ἰκέτιδες, ἔφερον μελανὰ φορέματα ἢ φαῖα, ἢ ῥυπαρῶς λευκά. Τῆς ἐνδυμασίας δὲ μέρη ἦσαν καὶ τὰ σκήπτρα, αἱ λόγχοι, τὰ τόξα, αἱ φαρέτραι, τὰ κηρύκεια, ῥόπαλα, ἐγχειρίδια καὶ ἄλλα τοῖς τραγικοῖς προσώποις ἀναγκαῖα ἢ ἀρμόζοντα ἐργαλεῖα. Εἰς τὰ σατυρικά δράματα χρήσιμα ἦσαν παντοῖα δέρματα ἐλάφων, κριῶν, τράγων, ποικίλοι καὶ χυδρῶς ὑρασμένοι χιτῶνες διὰ Σατύρους καὶ Σιληγούς. Κόμης ὄγκος, ἦτοι

ὑψηλὴ συστρογὴ, διάφορος καθ' ἡλικίαν καὶ τὸ περιστώμενον πρόσωπον, καὶ τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα, ὁ κόθορος (ἴδ.), ἠΰξανον τὸ ὕψος τοῦ ὑποκριτοῦ, ὡς καὶ τὸν ὄγκον τῶν μελῶν του αἱ χειρὶδες καὶ τὰ προσραπτόμενα εἰς τὸ στήθος καὶ ἀλλαγῆ τοῦ σώματος του. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ δὲ κωμῳδίᾳ ἦν τὸ ἐνδυματὸ τοῦ συνήθους βίου· ἀλλ' ἡ μέση καὶ νέα παρεδέχθησαν ἐπίσης ἐκ συνθήκης ἐνδυμα-

ἐνεφανίζοντο ἐνδεδυμένοι ὁ Ἄτρεὺς, ὁ Ἄγαμέμνων καὶ ἄλλοι. Τῶν μάντιων δὲ τὸν χιτῶνα ἐκάλυπτε δικτυωτὸν τι μάλλινον ἐνδυμα. Αὐτὸς ὁ Διόνυσος ἔφερε χιτῶνα πορφυροῦν, κρεμάμενον ἐκ ποικίλου δεσμοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦν ἐρριμμένον λεπτὸν ἐνδυμα κροκωτὸν· εἰς δὲ τὴν δεξιᾶν εἶχε θύρσον. Βασιλεῖς ἔφερον πορφυροῦν σύρμα, ἦτοι μακρὸν χιτῶνα συρόμενον ὀπισθεν, καὶ λευκὸν κάλυμμα περὶ τοὺς βραχίονας· ἡ δὲ πενθοῦσα, μέλαν ἐνδυμα μετὰ κυανοῦ ἢ βαθέως κιτρίνου

σίαν. Οἱ ἄνδρες ἔφερον λευκὸν χιτῶνα, οἱ νέοι πορφυροῦν· οἱ δεῦλοι ποικίλους καὶ ἐπίβλημα τοῦ αὐτοῦ χρώματος· οἱ μάγειροι ἀκατέργαστον διπλοῦν ἐπίβλημα. οἱ χωρικοὶ δέρμα, ἢ χιτῶνα καὶ πήραν ἐξ ὑφάσματος τριχωτοῦ· οἱ προαγωγεῖς χρωματιστὸν χιτῶνα καὶ πολὺ χρῶμα μν-

δύαν. Αἱ γραιφαὶ ἔφερον φαῖον ἢ βαθύ κίτρινον ἔνδυμα, αἱ δ' ἰέρειαι λευκόν· αἱ μητέρες τῶν ἑταιρῶν καὶ αἱ προαγωγοὶ πορφυρᾶν ταινίαν

μέσον τὸ μέτωπον, καὶ ἔπιπτεν εἰς ἰούλους ὑπὲρ τὰ νῶτα, ὁ δὲ πώγων ἦν πυκνὸς καὶ εὐρύς. Τῶν χορευτῶν τὰ προτωπεῖα ἦσαν φυ-

εἰς τὴν κεφαλὴν, κτλ. — Συνεπλήρουν δὲ τὴν ἔνδυμασίαν προσωπεῖα, ἴσως μὲν ἐξ ἔθους

σικά· ὁμοίως καὶ τὰ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, ἀλλ' ἐπὶ τὸ κωμικότερον, ὡς καὶ πᾶσα ἡ ἀνα-

τῶν ἀρχαίων Διονυσίων πηγάζοντα, ἀλλὰ πρὸ πάντων σκοπὸν ἔχοντα νὰ καθιστῶσιν ὀρατὸν τὸν εἰς ἕκαστον τῶν ὑποκρινομένων ἴδιον χαρακτῆρα. Καὶ εἶχον μὲν τὸ ἐλάττωμα ὅτι δι' αὐτῶν ἐξέλειπεν ἡ εἰς τὴν παράστασιν

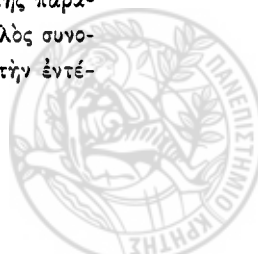
βολή· ἡ δὲ μέση καὶ νέα κωμωδία εἶχε διάφορα προσωπεῖα διαφόρους χαρακτῆρας ἐμφαίνοντα. Τῶν σατυρικῶν δραμάτων οἱ χοροὶ εἶχον πρόσ-

τόσον ἀναγκαῖα μιμικῆ τοῦ προσώπου· ἀλλ' εἰς τὰς ἀποστάσεις εἰς ἃς οἱ θεαταὶ ἐκάθηντο ἦν δυσδιάκριτος αὐτή, καὶ τὰ προσωπεῖα τοῦλάχιστον παρίστων τὴν γενικὴν ἔκφρασιν. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἦσαν ταῦτα οὕτω κατασκευασμένα, ὥστε ἐπέτεινον τὴν φωνὴν ἐν εἰδει σαλπίγγων. Καὶ ἂν τοῦτο φαίνεται δυσπίστευτον, τοῦλάχιστον ἐκ σωζομένων παραστάσεων φαίνεται ὅτι τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶχον τὸ στόμα οὕτω

διηνοιγμένον, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζηται οὐδὲ καταστέλληται ἡ φωνή. Πρῶτος ὁ Αἰσχύλος παρεδέχθη τὰ προσωπεῖα, καλύπτοντα πᾶσαν τὴν κεφαλὴν. Καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα ἦσαν ἐκ συνθήκης συμβολικά. Οὕτω νεαὶ καὶ θεαὶ ἦσαν ξανθότριχες· ἄνδρες καὶ θεοὶ εἶχον τὴν κόμην ὑπομέλαιναν, μελανὴν δ' αἱ τοῦ ἄδου θεότητες, καὶ ὑπόλευκον οἱ πρεσβῦται. Τῶν ἐπίσημων ἀνδρῶν ἡ κόμη ὑψοῦτο ὑπὲρ

χρῶματα παρεδέχετο (πράσινον διὰ τοὺς βατράχους). Οἱ Ῥωμαῖοι φαίνεται ὅτι ἐπὶ Πλαύτου ἔτι δὲν εἶχον, ἀπὸ Ταραντίου δὲ μόνον παρεδέχθησαν τὸ ἐλληνικὸν προσωπεῖον· ἀλλὰ πολλακίς καὶ τὸ ἀπέθετον. — Παρὰ τῶν ὑποκριτῶν ἀπηγεῖτο φωνὴ ἰσχυρὰ καὶ ἀπαγγελία καθαρὰ καὶ ἐκφραστικὴ, ἦν ἐπὶ τῆς παραστάσεως ὑπεστήριζε πάντοτε καὶ αὐλὸς συνοδευὼν αὐτήν. Τόση δ' ἦν ἡ εἰς αὐτὴν ἐντέ-

λεια τῶν διακεκριμένων ὑποκριτῶν, ὥστε καὶ οἱ ἄριστοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Δημοσθένης, ἐδιδάσκοντο παρ' αὐτοῖς. Ἀπήγγελλον δὲ

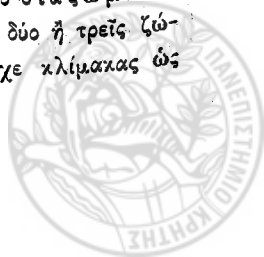
καθ' ὑποβολέα (Πλούτ. Πολ. Περ.—Φίλων). Κατ' ἀρχὰς οἱ ποιηταὶ ὑπεκρίνοντο αὐτοὶ τὰ ἴδια ἑαυτῶν δράματα, μέχρι Σοφοκλέους, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐνίοτε ὑπεδύθη τινὰ τῶν προσώπων ἃ ἐποίησε. Μετὰ ταῦτα τινὰς δια-

κεκριμένους ὑποκριτὰς ὥκοιοποιοῦντο ἐνίοτε οἱ ποιηταὶ, αὐτοῖς κατὰ προτίμησιν τὴν παράστασιν τῶν ἰδίων ἔργων ἀφιέντες. Δὲν περιεφρονεῖτο δ' ἐν Ἀθήναις τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑποκριτοῦ ὡς μετὰ ταῦτα ἐν Ῥώμῃ, ὅτε κυρίως δούλοι ἐξήτκουν αὐτό. Πολλάκις δ' ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς μνημεῖα ἀνεγράφοντο ἐξαιρέτων ὑποκριτῶν ὀνόματα, καὶ εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν καὶ σπουδαῖα πολιτικὰ ἀποστολαὶ ἐνεπιστεύοντο.

Θέατρον. Αἱ Διονυσιακαὶ τελεταὶ ἦσαν ὁ πυρὴν ἐξ οὗ ἐβλάστησε τὸ θέατρον ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τὰς ἐν ὑπαίθρῳ, καὶ παρουσίᾳ τοῦ περιουνηγμένου πλήθους, ψαλλομένους τῷ θεῷ διθυράμβους προσθεῖς ἐν Ἀθήναις ὁ Θέσπις ἐν δραματικὸν πρόσωπον, ἀνήγειρε πρῶ-

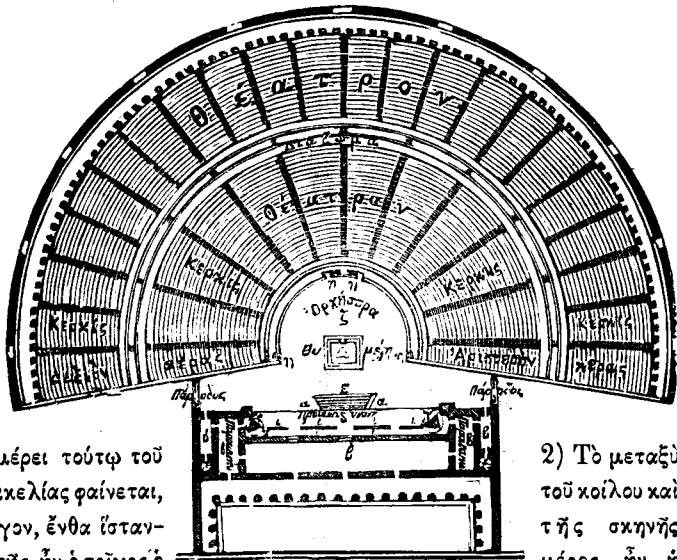
τος καὶ ἰκρία διὰ τὰς ἀτελεῖς ἔτι καὶ στοιχειώδεις ταύτας παραστάσεις. "Οτε δὲ ταῦτα ἔπεσον, κατὰ τὴν 70τὴν Ὀλυμπιάδα (490 π. X.), ἀντικατέστησεν αὐτὰ τὸ πρῶτον λίθινον θέατρον παρὰ τῷ ἱερῷ τοῦ Διονύσου, τῷ Ληναίῳ, ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ἄλλ' ὁ ὅλος κόσμος αὐτοῦ συνεπληρώθη κατ' Ὀλ. 110 (337 π. X.), ἐπὶ τῆς διοικήσεως τοῦ Λυκούργου μετασκευασθὲν δ' αὐτὸ ἔπειτα ἐπὶ Ἀδριανοῦ, σώζεται ἔτι ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἐρείπιῳ. Δηγρεῖτο δ' ἀρχιτεκτονικῶς πᾶν θέατρον εἰς 3 κύρια μέρη· 1) τὸ κυρίως Θέατρον, ἔνθα ἐκάθητο οἱ θεαταί· 2) τὴν σκηνήν· 3) τὴν μετὰ τῶν δύο ὀρχήστραν. Κατὰ Βιτρούδιον τοιοῦτο ἦν τὸ θεμελιώδες σχέδιον τοῦ θεάτρου. Ἦγετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κύκλος περὶ ὃν ἐμελλόν νὰ κτισθῶσιν αἱ ἑδραὶ τῶν θεατῶν· ἐν αὐτῷ δ' ἐνεγράφετο ἐκ τεσσάρων χορδῶν τετραγώνων οὗ ἢ τοῖς θεαταῖς ἀντικειμένη γραμμὴ διέγραφε τὴν ἀρχὴν τῆς σκηνῆς. Παράλληλος δὲ μετ' αὐτῆς, τοῦ κύκλου ἐραπτομένη ἦν ἡ γραμμὴ τοῦ προσκηνίου, ὄντος λίαν ἀβαθοῦς. Τὸ ἐπίλοιπον τοῦ κύκλου ἦν ἡ ὀρχήστρα, καὶ περὶ αὐτὴν αἱ ἑδραὶ τῶν θεατῶν. Ἦγειροντο δὲ τὰ θεάτρα συνήθως εἰς πρόποδας λόφων, οὕτως ὥστε αἱ ἑδραὶ ὑψούντο ὑπὲρ ἀλλήλας ἐν τῇ κλιτυῖ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμένα. Ἡ δὲ ἔκτασις αὐτῶν ἦν ἀνάλογος τῷ πληθυσμῷ. Οὕτως ἐν Ἀθήναις ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ 30,000, ἐν Μεγαλοπόλει 40,000 θεατῶν. — 4) Τὸ κυρίως θέατρον, τὸ μέρος ἔνθα ἐκάθητο οἱ θεαταί, ἐλέγετο καὶ κοῖλον καὶ ἦν ὑπαίθρον. Ἡ διάθεσις αὐτοῦ εἰς ἡμικύκλια τὰ μὲν ὀπίσω τῶν δὲ, εὐρύτερα καὶ ὑπὲρ ἄλληλα ἐγειρόμενα, καθίστων εὐχερῆ τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοὴν εἰς πᾶν τὸ συνερχόμενον πλῆθος. Εἰς τὰ μείζονα θεάτρα, διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς κοινωνίας, παρενεβάλλοντο μετὰ τῶν ἡμικυκλίων τῶν ἐδωλίων μία ἢ δύο εὐρύτερα διαβάσεις, αἵτινες ἐλέγοντο διαζώματα, διαιρούσαι τὸ θέατρον εἰς δύο ἢ τρεῖς ζώνας. Ἐκάστη δὲ ζώνη εἶχε κλίμακας ὡς

ἀκτίνας διατεθειμένας, καὶ διαιρούσας αὐτὴν εἰς σφηνοειδῆ τμήματα, λεγόμενα κερκί-
δας. Ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηναίων εἰσιν
αὐταὶ 14, καὶ ἐν γένει ἀνελόγει· ὁ ἀριθμὸς
αὐτῶν εἰς τοῦ θεάτρου τὸ μέγεθος, καὶ φαίνε-
ται ὅτι εἰς μὲν τὰ ἐλληνικὰ θεάτρα ἦν ἄρ-
τιος, εἰς δὲ τὰ Ῥωμαϊκὰ περιττός. Ἐκάστου
ἐδωλίου τὸ ὀπισθεν μέρος ἦν ὀλίγον κεκοι-
λωμένον, διὰ τοὺς πόδος τοῦ εἰς τὸ ἀνώτε-
ρον ἐδῶλιον καθήμενου. Τούτου ἔνεκεν ἦν τοῦ
ἐδωλίου τὸ πλάτος ὑπερδιπλάσιον τοῦ ὕψους
αὐτῶν. Οὕτως ἐν Ἀθήναις, ὕψ.=0,345, πλ.
=0,782. Ἐπὶ τῶν λίθων

δὲ, πρὸς ἄνεσιν, ἔθετον
συνήθως προσκεφάλαια. Τὰ
δὲ δύο ἄκρα (κέρατα)
τῶν ἡμικυκλίων ἐπερατοῦν-
το εἰς τοίχους, μὴ πολὺ αἰ-
ρομένους ὑπὲρ αὐτὰ, ἵνα μὴ
κωλύωσι τὴν θέαν. — Ὑπὲρ
τὸ τελευταῖον ὀπίσθιον ἐ-
δῶλιον, εἰς ὕψος ἀνδρόμη-
κες περιέβαλλον ὅλον τὸ
κοῖλον τελευταῖον διάζωμα,
ἀπλοῦν ἢ διπλοῦν, ἀποτε-
λοῦν, ὡς ἐν τῷ σωζομένῳ μέρει τούτῳ τοῦ
θεάτρου ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας φαίνεται,
στοῶν περίστυλον καὶ ὑπόστεγον, ἔνθα ἴσταν-
το οἱ δούλοι. Τὸ ὀπίσω δ' αὐτῆς ἦν ὁ τοίχος ὁ
ἀποτελεῶν τὸν περίβολον τοῦ θεάτρου. Πολλὰ
ἐκ τῶν ἐδωλίων εἶχον τοὺς ἰδιοκτήτας των,
ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ
θεάτρῳ ἐπ' αὐτῶν ἐπιγεγραμμένων ὀνομάτων.
Ἐκ τῶν κερκίδων ἢ μέση καὶ ἐμπροσθία
ἐκαλεῖτο Βουλευτικὸν, διότι ἐκεῖ ἐκά-
θηντο οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ ἐν τέλει, ἢ ὀπισθία
δὲ, ἢ μία τῶν ὀπισθίων, ἐφηβική, ὠρισμένη
διὰ τοὺς ἐφήβους, καὶ ὀπίσω τῶν ἀνδρῶν ἐκά-
θηντο αἱ γυναῖκες, ὅτε καὶ ὅσαι ἐπεσκέπτοντο
τὸ θέατρον. Ἴσως εἰς τὰς λοιπὰς κερκίδας
καὶ διηροῦντο οἱ ἄνδρες κατὰ φυλὰς, εἰ καὶ οὐ-
δὲ μίαν ὑπάρχει μαρτυρία περὶ τούτου. Κατέχε-
ται δ' εἰς τὸ Διονυσιακὸν θέατρον τῶν Ἀθηναίων

πᾶν τὸ κατώτερον ἐδῶλιον ὑπὸ 67 σωζομέ-
νων ἰδιαιτέρων ἐδρῶν, προωρισμένων διὰ τὰς
ἀρχὰς ὧν φέρουσι τὰς ἐπιγραφὰς, δι' ἱερεῖς
καὶ ἱερείας, καὶ τὸ μεσαίτατον καὶ πολυτελέ-
στατον διὰ τὸν ἱερέα Διονύσου τοῦ Ἐλευθε-
ρέως. Ἀλλὰ ταῦτα εἰσὶ χρόνων Ῥωμαϊκῶν,
ὡς καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτὰ ἰδρυμένη ἔδρα διὰ τὸν αὐ-
τοκράτορα. Κατέρχονται δὲ τὰ ἐδῶλια ταῦ-
τα, κατὰ μεταρρῦθμισιν ἐπίσης τῶν Ῥωμαϊ-
κῶν χρόνων, μέχρι τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ εἰς τὰ
Ἐλληνικὰ θεάτρα τὸ τελευταῖον ἐδῶλιον
ὑψοῦτο κατὰ 6' περίπου ὑπὲρ τὸ ἔδαφος.—

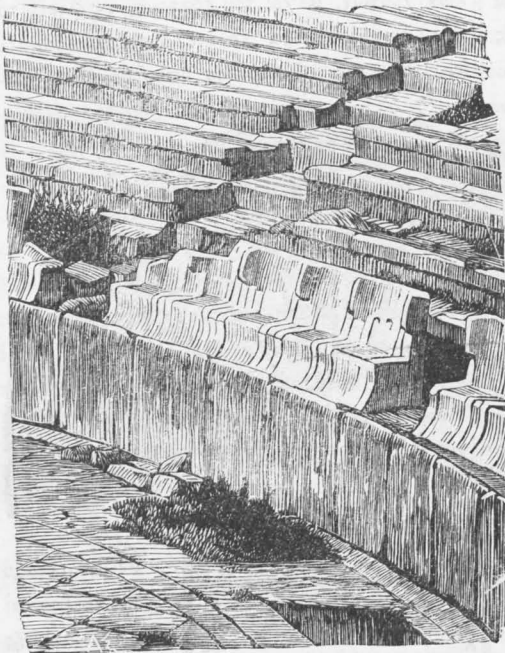

2) Τὸ μεταξὺ
τοῦ κοίλου καὶ
τῆς σκηνῆς
μέρος ἦν ἡ

Ὀρχήστρα, ἢ καὶ δρόμος καλουμέ-
νη, ἐπίσης ὑπαίθρος καὶ αὐτή. Ἴσως δὲ
διότι ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι ἐκεῖ ἀγῶ-
νες εἰς τὰ Διονύσια ἐτελοῦντο, ἐλέγετο
ἐνίοτε καὶ κονίστρα. Ἐνταῦθα εἰς τοῦ κύ-
κλου τὸ κέντρον ἴστατο βωμὸς, ὁ τοῦ Διο-
νύσου βεβαίως, ἢ ἀρχικὴ τῶν θεατρικῶν ἐορ-
τῶν ἀφορμὴ, θυμέλη καλούμενος (1). Περί
αὐτὸν, ὡς ἀνέκαθεν, ἴστατο καὶ ἐκινεῖτο ὁ δρα-
ματικὸς χορὸς, ὅστις ἀρχικῶς ἔψαλλε τοὺς
διθυράμβους. Προσέρχεται δ' ἐκεῖ ἐκ τῶν δύο
πλαγίων μερῶν, ἄτινα ἐλέγοντο πάροδοι.
Ἦν δ' ἡ ὀρχήστρα κατὰ ὕψος ἀνδρὸς
περίπου ταπεινότερα τοῦ κατωτέρου ἐδωλίου

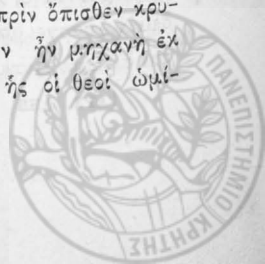
τοῦ κοίλου, ἵνα μὴ οἱ θεαταὶ ὥσι πλησίον τῶν χορευτῶν καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις κωλύονται ὑπ' αὐτῶν καὶ νὰ βλέπωσιν. Ἐκκινῶναι δὲ τὸ κοῖλον μετὰ τῆς ὀρχήστρας διὰ δύο καταβαθμῶν ἀπὸ τοῦ Βουλευτικοῦ, καὶ, ὡς ὑποτίθεται, μεταξὺ αὐτῶν, θύρα ὑπόγειος, ὑπὸ τὸ κοῖλον ἀνοιγομένη (αἱ Χαρῶναι κλίμακες) ἐχρησίμειεν εἰς τὰς ὑποχθονίους ἐμβα-

νίσεις. — 3) Κατέναντι δὲ τῶν θεατῶν ἦν ἡ σκηνή, κατὰ τὴν γραμμὴν, ὡς ἐρρέθη, τοῦ ἐγγεγραμμένου τετραγώνου· καὶ ἠγείρετο ὑπὲρ τὴν ὀρχήστραν ὅσον καὶ τὸ κοῖλον, κοινουῦσα καὶ αὐτὴ μετ' αὐτοῦ διὰ βραχείας κλίμακος, στηριζομένη δ' ἐμπρὸς ἐπὶ τειχίου, συνήθως καταγλύφου, ὃ ἐκαλεῖτο προσκηνίον. Εἰς βάθος δὲ μικρὸν, μόνον μέχρι τῆς ἐφαπτομένης, ἐγείρεται τὸ μετασκηνίον, μετὰ τῶν ὀπισθεν αὐτοῦ δωματίων, καὶ τῶν παρασκηνίων, ἅτινα, διώροφα καὶ ὑπόστεγα, ἐχρησίμειον εἰς ἐναπόθεσιν καὶ ἐνέργειαν τῶν μηχανῶν, εἰς ἐνδυτήρια τῶν ὑποκριτῶν καὶ τὴν λοιπὴν ὑπηρεσίαν. Ὁ τοῖχος τοῦ μετασκηνίου εἶχε τρεῖς εἰσόδους

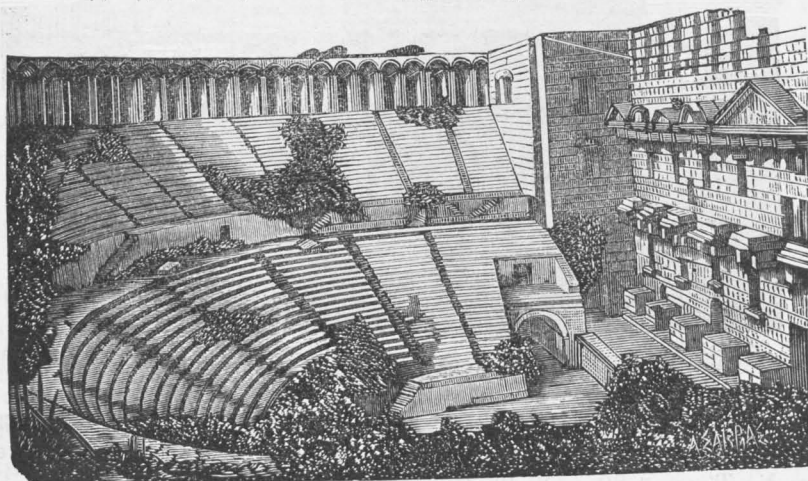
πλησίον ἀλλήλων, ὧν ἡ μέση, ἐλέγετο βασίλειος, αἱ δὲ δύο πλάγαι ξένιαι (ἴδ. Θεατρ. παραστάσεις). Τὸ δὲ πρὸ τοῦ μετασκηνίου μέρος, ἡ κυρίως σκηνή, ἐλέγετο καὶ λογεῖον, φαίνεται ὅτι ἦν σανιδόστρωτος, καὶ τὸ κυρίως μέρος ἔθεν ὠμίλου οἱ ὑποκριταὶ· τὸ δ' ὑπὲρ αὐτὸ κενὸν ἦν τὸ ὑποσκηνίον, καὶ πιθανώτερον φαίνεται εἰς αὐτὸ νὰ ἔφερον αἱ χαρῶναι κλίμακες, καὶ ἐσφαλμένως νὰ ἐρρέθη ὅτι ὑπὸ τὸ κοῖλον. Τινὲς διίσχυρίσθησαν ὅτι τὸ λογεῖον ἦν ἐπιπόνησις Ῥωμαϊκῆ, ὅτι εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον καὶ οἱ ὑποκριταὶ ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ἀπήγγελλον, ἡ δὲ σκηνὴ ὅτι ἦν μόνον ἡ ἀποθήκη τῶν ἐνδυμάτων καὶ μηχανῶν, καὶ τὸ μέρος ἔνθα ἐξετίθετο ὁ σκηνικός κόσμος. Ἄλλ' ἡ ὑπόθεσις αὕτη οὐδ' ἀποδεδειγμένη φαίνεται οὐδὲ πιθανή. Εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν θέατρον, — ἀγνοεῖται ἂν καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικόν, — ὑπῆρχεν αὐλαία πρὸ τῆς σκηνῆς, ἣτις κατεβιάζετο ὅταν ἤρχιζεν ἡ παράστασις, καὶ ἀνεβιάζετο ὅταν ἔπαυε. — Ἡ σκηνικὴ αὕτη διακόσμησις ἦν ἀπλουστάτη. Σκηνογραφία ἦν ἀπὸ τῶν πρώτων δραμάτων τοῦ Σοφοκλέους γνωστὴ (Ἀρστ. ποιητ. Δ. 16), καὶ ὁ Σάμιος Ἀγάθαρχος ἐζωγράφησε σκηνὴν διὰ τὸν Αἰσχύλον (Vitr. VII. Pref. X). Συνήθως αἱ τραγωδίαι ἀπήτουν παράστασιν

βασιλικῆς μεγάρου ἢ ναοῦ, καὶ σκηνικαὶ μεταβολαὶ ἦσαν σπανιώταται. Δι' αὐτὰς δὲ, ὅταν συνέπιπτον, ὑπῆρχον ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς αἱ περιήκτοι, δύο μεγάλα τριγωνικὰ πρίσματα, ἅτινα περὶ ξύλινον ἄξονα στρεφόμενα, ἐδείκνυον ἄλλην εἰκόνα ἐφ' ἐκάστης τῶν πλευρῶν των, καὶ μετέβαλλον κατὰ μέγα μέρος τὴν ὄψιν τῆς σκηνῆς. Τὸ δ' ἐκκύκλημα (Πολδ. Ε, 127, 132) ἦν μηχανήμα διανοσθῆν μέρος τῆς σκηνῆς καὶ δεικνύον τὰ ὀπισθεν αὐτῆς, τὰ ἐντὸς τοῦ οἴκου, ἐν ᾗ ἡ ἐξώστρα ἐξ ἐναντίας ἦν μέρος προκύπτον καὶ φέρον ἐμπρὸς τῆς σκηνῆς τὰ πρὶν ὀπισθεν κρυπτόμενα. Τὸ Θεολογεῖον ἦν μηχανὴ ἐκ τῶν ἄνω προσερχομένη, ἐξ ἧς οἱ θεοὶ ὠμί-

λουν, καὶ αὐτὴ καὶ κυρίως μηχανὴ ἐλέ-
γετο, ὅθεν τὸ «θεὸς ἐκ μηχανῆς». Αἰώρημα ἦν μηχανὴ εἰς τὸν ἀέρα φερο-
μένη, καὶ γέρανος ἢ ἄνωθεν κατερχομένη
ἵνα ἀρπάσῃ τι. Εἰς τὸν δεύτερον δ' ὄροφον,
τὴν διστεγίαν, ἦσαν καὶ τὸ βροντεῖον
καὶ τὸ κεραυνοσκοπεῖον. Τὸ φρυκτώ-
ριον ἦν πύργος διὰ πυρὸς ἀγγελίας μετα-
διβαζων. Μνημονεύονται δὲ καὶ ἡχεῖα, πι-
θανῶς χαλκᾶ κοῖλα ἀγγεῖα περὶ τὸ κοῖλον
ἐντετειχισμένα, πρὸς ἐνδυνάμωσιν τοῦ ἤχου
τῆς φωνῆς τῶν ὑποκριτῶν. Τὰς δαπάνας τῶν
παραστάσεων (πλὴν τῶν χορηγικῶν) ἀνε-
λάμβανε θεατρώνης, ᾧ ἀνήκον καὶ αἰείσ-

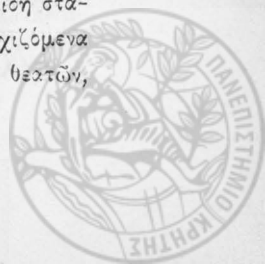
διὰ τῆς ἐκφωνήσεως «αὐθις!». Ἐπὶ δὲ τῶν
κωμωδιῶν διηγείρετο πολλάκις ἄσβεστος γέ-
λωσ. Καθ' ἡλίου καὶ βροχῆς δ' ἐπροστάτευον
μόνον εὐρεῖς πέτασοι καὶ μανδύαι. «Ἄξι-
λογώτατον πάντων τῶν θεάτρων
ἁρμονίας ἔνεκα καὶ κάλλους,» λέγει
ὁ Πausanias (B, 27) τὸ ἐν Ἐπιδαύρῳ, οὐ
ἐρείπια ἀνευρέθησαν ἐπ' ἐσχάτων. Ἐν τῶν
ἄξιολογώτατα διατηρουμένων ἐστὶ τὸ ἐν Ἐ-
γέστη τῆς Σικελίας. Εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν θέα-
τρον, μὴ δεόμενον ὀρχήστρας διότι δὲν εἶχε
χοροὺς, ἡ σκηνὴ ἀφ' ἐνὸς ἐχώρει μέχρι τοῦ
κέντρου τοῦ κύκλου, καὶ τὸ κοῖλον κατήρ-
χετο μέχρι τοῦ ἐδάφους. Καὶ ἡ ὀρχήστρα δ'

Θέατρον Ἀσπένδου

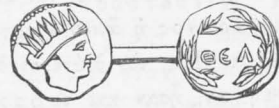
πράξεις, διότι ἡ εἴσοδος ἦν ἐπὶ πληρωμῇ,
ἦν ὁ Περικλῆς ἀνέλαβε νὰ χορηγῇ τοῖς ἀπό-
ροις ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου (ἴδ. Θεωρι-
κόν). Αἱ παραστάσεις ἤρχίζον ἀπὸ πρωίας
διὰ τοῦτο οἱ θεαταί, ὅσοι δὲν ἤρχοντο ἐξώ-
ρας, ἢ δὲν ἀνεχώρουν πρὸ τοῦ τέλους,
ἵστιώντο ἐντὸς τοῦ θεάτρου. Ἐπὶ τῆς παρα-
στάσεως ἐπεκράτει ἡσυχία ἄλλ' ἐπιδοκιμα-
σῖαι καὶ ἀποδοκιμασῖαι, κατὰ τοῦ ποιητοῦ ἢ
κατὰ τῶν ὑποκριτῶν, θορυβωδῶς ἐγίνοντο.
Ἐνίοτε δ' ἐξεφράζετο μεγαλοφώνως καὶ κοινῇ
δυσμένεια κατὰ τινος τῶν παρόντων θεατῶν.
Τῆς ἐπιδοκιμασίας ἐνδειξις ἦν τὸ χειροκρό-
τημα, τῆς ἀποδοκιμασίας ὁ συριγμός, καὶ εὐα-
ρεστησάντων χωρίων ἐζήτετο ἢ ἐπανάληψις

αὐτὴ ἐχρησίμευεν ὡς θέατρον, διὰ τοὺς ἐπι-
σημότερους τῶν ἐν τέλει, καὶ τὸ ὑπαίθριον
πᾶν, ὡς πολὺ μικρότερον τοῦ Ἑλληνικοῦ,
ἐκαλύπτετο ἄνωθεν δι' ὑφάσματος (velarium).
Ὡκοδομοῦντο δὲ, ἰδίως ἐν Ῥώμῃ, μετ' ἐκτά-
κτου μεγαλοπρεπείας καὶ πολυτελείας καλ-
λιτεχνικῆς. Ἐν τῶν ἐντελέστατα διατηρου-
μένων Ῥωμαϊκῶν θεάτρων ἐστὶ τὸ τῆς Ἀ-
σπένδου ἐν Παμφυλίᾳ. Ὅτε δ' ἐν Ῥώμῃ τ'
ἀριστουργήματα τῆς δραματικῆς μούσης διε-
δέχθησαν τὰ θεάματα τῶν μονομάχων καὶ
τῶν θηριομάχων, τότε ἀντὶ θεάτρων ἤρχισαν
οἰκοδομοῦμενα ἀμφιθέατρα, ἐλλειψοειδῆ στά-
δια τῶν ἀγώνων ἐκείνων, περιστοιχιζόμενα
πéριξ πανταχόθεν ὑπὸ ἐδωλίων τῶν θεατῶν,

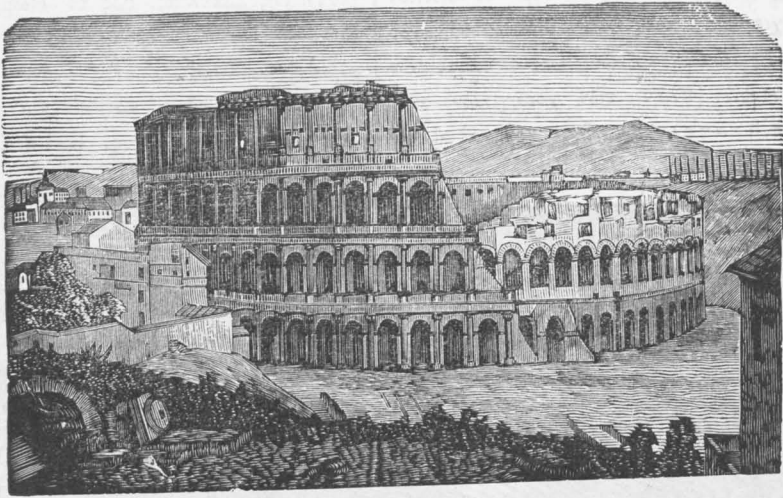

ὡς ἂν δύο θεάτρα εἶχον ἐνωθῆ εἰς ἓν, καὶ ἔχοντα ὑπὸ τὰ ἐδῶλια ταῦτα σπηλαιώδεις ὀπάς, διὰ τὰ θηρία καὶ τοὺς μονομάχους. Ἐξωθεν δ' ἔχουσιν ἐπαλλήλους σειρὰς ἀψίδων, ὧν ἡ κατωτέρα φέρει εἰς ἐσωτερικὴν περὶ πᾶν τὸ ἀμφιθέατρον χωροῦσαν διόδον, ἐξ ἧς ἀναβάθραι φέρουσιν εἰς τὰ ἐδῶλια. Τὸ περιφημότερον ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἦν τὸ καὶ σήμερον ἔτι ἐν ἐπισημοτάτῳ ἐρειπίῳ ὕψους 154' ἐν

Β. Ἀρκαδίας παρὰ τῷ Λάδωνι. Εἶχε καὶν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Εἶτα ἔρημος (Παυσ. Η, 25, 2).

Θέμις, 1) Θυγάτηρ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ἔτεκεν ἐκ Διὸς τὰς Μοίρας καὶ τὰς Ὠρας (Ἡσιόδ. Θεογ. 135. 901) ἡ προσωποποιήσις

Ἀμφιθέατρον Κολισαίου

Ῥώμῃ σωζόμενον, τὸ Κολισαῖον λεγόμενον, οὗ τὴν οἰκοδομὴν ἤρχισεν ὁ Βεσπασιανὸς, ἐπεράτωσε δ' ὁ Τίτος τῷ 80 μ. Χ. Τὰ ἐδῶλια αὐτοῦ ἦσαν δεκτικὰ 87,000 θεατῶν καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτὰ στοὰ ἐτέρων 20,000.

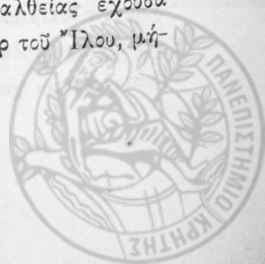
Θεία, 1) Τιτανίς, θυγάτηρ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ἐκ τοῦ Ὑπερίωνος, μήτηρ τοῦ Ἥλιου, τῆς Ἥους καὶ τῆς Σελήνης (Ἡσιόδ. Θεογ. 135. 371.—2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μήτηρ τῶν Κερκώπων.

Θειοῦς, παραποτάμιον τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Λακωνίᾳ (Παυσ. Η, 25, 2).

Θεισοῦα, 1) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ΝΔ ἐν Παρρασίᾳ, ἐπὶ τῆς Β. κλιτύος τοῦ Λυκαίου ὄρους. — 2) Ἄλλη αὐτόθι, ἐν τῇ Ὀρχομενίᾳ, παρὰ τῷ Ὀρχομενίῳ, παραποταμίῳ τοῦ Ἀλφειοῦ (Παυσ. Γ, 27, 4. 38, 3).

Θέλπουσα, ἢ Θέλφουσα, πόλις τῆς

τῆς δικαιοσύνης. Καὶ ὁ Ὅμηρος μνημονεῖ αὐτῆς ὡς θεᾶς, μετὰ τοῦ Διὸς προστατευούσης τὸ δίκαιον, καὶ τὰς πολιτικὰς συνελεύσεις συγκαλούσης (Ὀδ. Β, 68). Καὶ ἐν Ὀλύμπῳ δὲ προϊστάτο τῆς εὐθυδικίας καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως, καὶ πάρεδρος τοῦ Διὸς, οὐδέποτε μεμφιμοιρεῖ κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ εἰσάγει τὴν τάξιν ἐν τῇ φύσει καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὥστε καὶ τὰ ἐπίθετα σώτειρα καὶ εὖβουλος τῇ ἀποδίδονται. Καὶ τοὺς χρησμούς δὲ (θέμιστας) τοῦ Διὸς ἀγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος αὐτὴ κατεῖχε τῶν Δελφῶν τὸ χρηστήριον (Αἰτγ. Εὐμ. 2.—Εὐρπ. Ἰφ Τ. 1181). Πολλαχού λατρευομένη, παριστάτο ὡς θεὰ νέα, στάθμην καὶ κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἔχουσα εἰς τὰς χεῖρας.—2) Θυγάτηρ τοῦ Ἴλου, μήτηρ τοῦ Ἀγχιῖου.

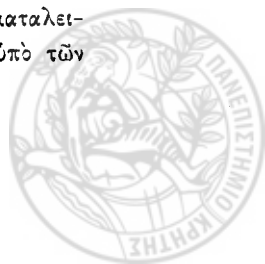
Θεμέσκυρα, πόλις πεδινή ἐν Πόντῳ, κατοικία τῶν Ἀμαζόνων, παρὰ τὰς ἐκβολαῖς τοῦ Θερμώδοντος, ἐπὶ Ῥωμαίων, ὡς φαίνεται, μὴ ὑπάρχουσα πλέον (Αἰσχλ. Προμ. 722. — Ἡρότ. Δ, 86. — Στράβ. ΙΒ, 547).

Θεμιστιος, υἱὸς τοῦ ἐκ Παφλαγονίας φιλοσόφου Εὐγενίου, ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος, ἐν τῇ δ' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. ὑπὸ Κωνσταντίνου, Ἰουλιανοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτῶν λίαν ἐκτιμώμενος διὰ τὴν εὐγλωττίαν του, δι' ἣν καὶ εὐφραδῆς ἐπωνομάσθη, καὶ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Γρηγόριος Βασιλέα λόγων τὸν ἔλεγε. Ὁ Φώτιος μνημονεύει 36 λόγων αὐτοῦ, ἐξ ὧν 33 μόνον σώζονται, καὶ προσέτι εἰς εἰς λατινικὴν μετάφρασιν. Οἱ πλεῖστοι εἰσὶ πανηγυρικοὶ αὐτοκρατόρων· τινὲς δ' ἀναφέρονται καὶ εἰς φιλικὰς σχέσεις, εἰς τὴν γεωργίαν, κλπ. Διετηρήθησαν δὲ καὶ ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ ἔργων 4 παραφράσεις ἢ σχόλια εἰς Ἀριστοτέλην.

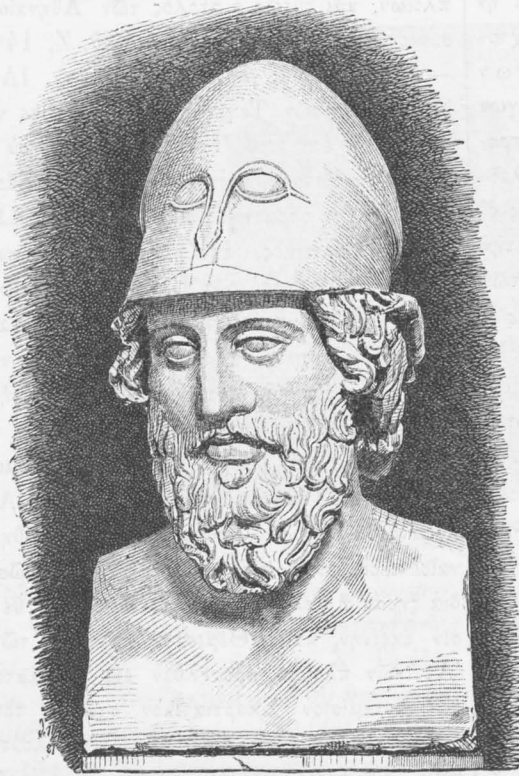
Θεμιστογένης, Συρακούσιος, μνημονεύεται ὡς συγγραφέας ἀνάβασιν τοῦ Νεωτέρου Κύρου εἰς Ἀσίαν (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 2. — Πλούτ. π. δ. Ἀθ. 345. — Τσέτσ. Χιλ. Ζ, 937). Τινὲς φρονοῦσιν ὅτι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα κρύπτεται ὁ Ξενοφῶν ἄλλοι ὅτι οὗτος συνειργάσθη εἰς τὴν Ἀνάβασιν τοῦ Ξενοφῶντος.

Θεμιστοκλῆς Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Φρεάρριος. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν ἐκ τοῦ γένους τῶν Λυκομηδῶν ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἦν ξένη, ἐκ Καρίας, ἢ Θρᾶσσα, ἦν οὗτος κατὰ τὸν νόμον νόθος. Ἀλλ' ἡ ἔκτακτος ἰκανότης του τὸν ἀνέδειξεν ἀνώτερον τῶν πλείστων ἐκ τῶν γνησίων. Τῷ 493 π. Χ. ἄρχων διατελέσας, ἔκτισε τὸν λιμένα Πειραιᾶ, ἐνοῶν ὅτι πρέπει νὰ καταστήσῃ τὰς Ἀθήνας πόλιν ναυτικὴν. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τῇ ἰσχυρᾷ φύσει καὶ διανοίᾳ του ἦν οὐχὶ λίαν λεπτὸς ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν τρόπων τῆς ἐπιτυχίας (ἴδ. Θουκ. Α. 138), διεφώνησε πρὸς τὸν Ἀριστείδην, καὶ τῷ 483 ἐπέτυχεν αὐτοῦ τὸν ἐξοστρακισμόν. Ὁ Περσικὸς δὲ πόλεμος ἠνέφεξε πρὸ πάντων εὐρὸ τὸ σταδίον

εἰς τὴν φιλοδοξίαν του. Μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ὑπὲρ πάντα ἄλλον προεῖπεν ὅτι αὕτη ἦν προσιμὸν πάλης μακρᾶς, καὶ ὅτι πρὸ πάντων εἰς τὴν θάλασσαν ἔπρεπε νὰ ἐγκηται τῶν Ἀθηνῶν ἡ δύναμις· δι' ὃ, ἐπὶ προφάσει πολέμου κατὰ τῆς Αἰγίνης, προὔκάλεσε, καὶ τοι ἀντιστάντος τοῦ Ἀριστείδου, ψήφισμα, καθ' ὃ αἱ πρόσδοι τῶν ἀργυρεῶν τοῦ Λαυρείου προσδιωρίζοντο εἰς οἰκοδομὴν πλοίων, καὶ οὕτως ὁ στόλος τῶν Ἀθηναίων συνέστη ἐκ 200 τριήρων (Ἡρόδ. Ζ, 144. — Θουκ. Α, 14. — Πλούτ. Θεμ. Δ. ΙΑ). Συμπράξει τῶν Τεγεατῶν, κατώρθωσε νὰ συκληθῆ ἐπὶ τοῦ Ἴσθμοῦ συνέδριον, οὗ ἡ Σπάρτη προίστατο, καὶ ἐπερχομένου τοῦ Ξέρξου, ἐξελέγη στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ὡς συνετὸς πολιτικὸς, ἐπεζήτησε πρὸ πάντων τὴν ὁμόνοιαν μεταξὺ τῶν Ἑλλησίδων πόλεων, καὶ ἠγωνίσθη νὰ πείσῃ τοὺς συμπατριώτας του ὅτι ὁ χρησμός, παραγγέλλων αὐτοῖς νὰ κλεισθῶσιν εἰς ξύλινα τειχῆ, ἐνόει τὰς τριήρεις (Ἡρόδ. Ζ, 141). Ἀλλ' ὑπερίσχυσεν ἡ γνώμη νὰ πεμφθῆ μετὰ τοῦ Σπαρτιατοῦ Εὐαίνετου εἰς τὰ Τέμπη. Ἰπὸ τοῦ Μακεδόνοιο Ἀλεξάνδρου ὁμως πληροφορηθέντες οἱ Ἀθηναῖοι περὶ οὗ διέτρεχον κινδύνου νὰ κυκλωθῶσι διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης, ἐγκατέλιπον τὴν θέσιν ἐκείνην, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς μετὰ τῶν Ἀττικῶν πλοίων προσῆλθεν εἰς τὸν κατὰ τὸ Ἀρτεμίσιον Σπαρτιατικὸν στόλον, τὸν ὑπὸ τὸν Εὐρυδιάδην (Ἡρόδ. Η, 1. — Πλούτ. Θεμ. Ζ), ὅστις ὑπέφερεν ἐκ τριχυμίας ἐκεῖ, καὶ μετὰ ναυμαχίαν ἦν προὔκალεσεν ὁ Θεμιστοκλῆς, καὶ ἤτις οὐδὲν ἔσχε βέβαιον ἀποτελεσμα, μαθὼν τὴν ἐν Θερμοπύλαις καταστροφὴν, ἀπεσύρθη διὰ τοῦ Εὐρίπου εἰς Σαλαμίνα. Διὰ δόλου ἐπροσπάθησεν ὁ Θεμιστοκλῆς νὰ καταστήσῃ ὑπόπτους εἰς τοὺς Πέρσας τοὺς μετ' αὐτῶν συνεκστρατεύσαντας Ἴωνας· εἰς τὸ Φάληρον δὲ καταπλεύσας, ἔπεισε τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἐγκαταλείψωσιν τὴν πόλιν των (Ἡρόδ. Η, 40). "Ὅτε δ' οὕτως ἐγκαταλείφθησα, κατελήφθη ἡ Ἀκρόπολις ὑπὸ τῶν

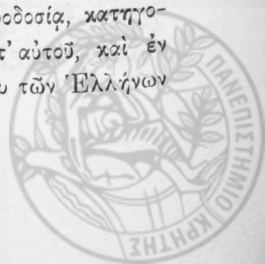
Περσῶν, οἱ μὲν ἄλλοι στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ἤθελον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Σαλαμίνα καὶ ν' ἀποσυρθῶσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἄλλ' ὁ Θεμιστοκλῆς, πεπεισμένος ὅτι ἐνταῦθα μόνον ὑπῆρχε πιθανότης εἰς νίκην, ἠγωνίσθη παντὶ σθένει νὰ πείσῃ τοὺς Ἑλληνας νὰ μείνωσι, καὶ ἐν ἄλλοις μετεχειρίσθη πρὸς δωροδοκίαν τινῶν καὶ ἂ εἶχε λάβει 30 τάλαντα παρὰ τῶν Εὐβοέων. Καὶ ὁ μὲν Εὐ-

ρυδιάδῃ· ἐνέδωκεν, ἀλλ' ὁ Κορίνθιος Ἀδείμαντος ἐπέμεινε πεισματωδῶς· δι' ὃ ὁ Θεμιστοκλῆς κατέφυγεν εἰς δόλον, μνηύσας, ὡς δῆθεν φίλος ἢ προδότης, τῷ Ἐσέρῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐμελέτων ν' ἀναχωρήσωσι, καὶ ἂν ἤθελε νὰ τοὺς συλλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ νὰ τοὺς περικυκλώσῃ. Τοῦτο καὶ ἐγένετο, καὶ ἐκ τοῦ Φαλήρου μετὰ 1,000 τοῦλάχιστον τριήρων οἱ Πέρσαι ἐγκλείσαντες προσέβαλον τὰς 375 ἑλληνικὰς ἐν τοῖς στενοῖς μεταξὺ Σαλαμίνοσ καὶ Ἀττικῆς, ἀλλ' ἠττήθησαν

κατὰ κράτος, τῇ 8/20 Σεπτεμβρίου 480, ἀπολέσαντες μέγαν ἀριθμὸν ἀνδρῶν καὶ τὰ πλεῖστα τῶν πλοίων των. Ἀνήγγειλε δὲ καὶ αὐθις ὁ Θεμιστοκλῆς εἰς τὸν Ἐσέρῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες προὔτιθεντο νὰ τὸν καταδιώξωσι, δι' ὃ αὐτὸς ἔφυγεν ὅσον τάχος, καὶ ἡ Ἑλλάς ἀπηλλάγη ἄνευ ἄλλων ἀγῶνων (Ἡρδ. Η, 83.—Πλούτ. Θεμιστ. ΙΑ, ΙΣΤ. Ἀρστ. Η), καὶ ὡς σωτὴρ γενικῶς ἀνεγνωρίσθη ὁ Θεμιστοκλῆς, εἰ καὶ τὸ δεύτερον γέρας μόνον αὐτῷ ἐδόθη. Ἀπῆλθε δ' ἔπειτα ἵνα τιμωρήσῃ τοὺς νησιώτας ὅσοι συνεξέστράτευσαν μετὰ τῶν Περσῶν ἀλλ' ἐπειδὴ, δικαίως ἢ οὐ, τῷ ἀπεδόθησαν καταγρήσεις, ἀντικατεστήθη εἰς τὴν στρατηγίαν ὑπὸ τοῦ Ἐανθίππου. Θέλων δὲ νὰ ὀχυρώσῃ τὰς Ἀθήνας, ἐπειδὴ οἱ Σπαρτιάται ἀνθίσταντο, ἀπῆλθεν εἰς Σπάρτην ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Ἀθρωνύχου, καὶ ἐπιτηδείως παρέτεινε τὰς διαπραγματεύσεις μέχρις οὗ συνεπληρώθη ἡ ὀχύρωσις (Θουκ. Α, 89), καὶ ὁμοίως, κατὰ συμβουλήν του, ὠχυρώθη καὶ ὁ Πειραιεὺς (477) (Θουκ. Α, 93). Ὁ Φρόνιχος ὑμνησε τὰ κατορθώματά του εἰς τὸ ἐν ἔτει 476 διδαχθὲν δρᾶμά του τὰς Φοινίσσας, καὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (πιθανῶς τῷ 472) πάντων τὰ βλέμματα πρὸς αὐτὸν ἐστράφησαν. Ἄλλ' ὁ μεγαλεπήβολος ἐν κινδύνοις δὲν ἦν ἄμειπτος ἐν ἡσύχοις καιροῖς, διότι δὲν ἦν τὸ στοιχεῖόν του ἡ νόμιμος τάξις, οὐδ' εἶ-

χε, φαίνεται, τὰς χεῖρας ἐντελῶς καθαρὰς (Πλούτ. Ἀρστ. ΚΔ)· δι' ὃ καὶ ἡ δημοτικότης του ἠλαττώθη βαθμηδόν, ὑπενεργεῖα καὶ τῶν Σπαρτιατῶν, ὥστε καὶ κατηγγέλθη ἐπὶ Μηδισμῷ καὶ ἀπελύθη μὲν τότε· ἀλλὰ τῷ 471, ὑπερισχύσαντες οἱ ἀντίπαλοί του, ἐπέτυχον κατ' αὐτοῦ τὸν ἐξοστρακισμὸν (Θουκ. Α, 137). Διατρίβων δ' ἐν Ἀργεῖ ὅτε ἐθανατώθη ἐν Σπάρτῃ ὁ Πausanίας ἐπὶ προδοσίᾳ, κατηγορήθη ὡς συνεννοούμενος μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν Σπάρτῃ πρὸ γενικοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων

κληθείς ν' ἀπολογηθῆ, κατεδικάσθη ἐρήμην. Τότε ἔφυγεν εἰς Κέρκυραν, ἐκέιθεν πρὸς Ἀδμητρον τὸν βασιλέα τῶν Μολοσσῶν, καὶ εἶτα διὰ Πύδνης καὶ Νάξου εἰς Ἐφεσον, καὶ 80—100 τάλαντα τῷ ἐδημεύθησαν, εἰ καὶ οἱ φίλοι του μέγα τῷ ἔσωσαν μέρος τῆς περιουσίας του (Πλουτ. Θεμ. ΚΕ). Τότε ἐστράφη πρὸς τὸν νεωστὶ τὰς ἡνίας ἀναλαβόντα Ἀρταξέρξην (465), ἀνέμνησεν αὐτῷ ὅσα διετείνεται ὅτι ὑπηρετήσῃ τῷ Ξέρξῃ ἐν Σαλαμῖνι, ὑπεσχέθη νὰ τὸν συνδράμῃ εἰς καθυπόταξιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἔλαβε πλοῦσια δειγμάτων τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως. Πρὶν ἢ ὅμως παρέλθῃ τὸ ἔτος, καθ' ὃ ἐμελλε νὰ ἐκμάθῃ τὴν περσικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ περσικὰ ἔθιμα, ἀπέθανε (τῷ 461) ἐν Μαγνησίᾳ, 65έτης, πιθανῶς ἐκ φυσικοῦ θανάτου (Θουκ. Α, 135), τὰ δὲ ὀστέα αὐτοῦ, κρυφίως μετακομισθέντα εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐτάφησαν εἰς τὸν ἐπιύπαρχοντα τάφον κατὰ τὸ ἀκρωτήριον Ἀλκιμον, δεξιῶς τῷ εἰσπλέοντι εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Θεογονες, ποιητὴς Μεγαρεὺς, ζήσας περὶ τὰ 540—500 π. Χ., μέλος τῆς δωρικῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος, ἰπώλεσεν ἐπὶ στάσεως πᾶσάν του τὴν περιουσίαν, καὶ πικρῶς καθάπτεται τῶν ἀντιπάλων του ἐν τοῖς ποιήμασι του, ἅτινα ἦσαν ἐλεγεῖακὰ, εἰς τὰς τότε περιστάσεις τοῦ βίου ἀναφερόμενα, τινὰ καὶ συμποσιακὰ μετὰ γνωμικῶν παραινετικῶν, καὶ ἀπετείνοντο τὰ πλεῖστα εἰς νέον τινὰ εὐπατρίδην, Κύρνον Πολυπαΐδος. Συλλογὴ τῶν γνωμικῶν τούτων ἦν εἰσηγμένη εἰς τὰ σχολεῖα. Ἄλλ' ἐκ τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομά του διατηρουμένων 1389 στίχων τινὲς εἰσὶ τοῦ Σόλωνος, τοῦ Τυρταίου, τοῦ Μιμνέρμου καὶ ἄλλων οἱ δ' ἀπὸ τοῦ στίχου 1231 εἰσὶν ἑρωτικοί, μικροῦ λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαίως μεταγενέστεροι. Πλὴν δὲ μικρῶν τινῶν ἐντελῶν ἐλεγεῖων ἐν αὐτοῖς, τὰ λοιπὰ εἰσὶν ἀποσπάσματα ἄνευ συναφείας, καὶ πιθανῶς ἐκ παραθέσεων ἄλλων συγγραφέων συλλεγέμενα.

Θεοδέκτης, 1) ἐκ Φασηλίδος τῆς Λυκίας, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Πλάτωνος

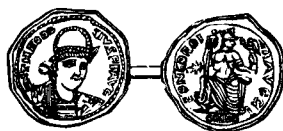
καὶ Ἀριστοτέλους, ζήσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. Κατ' ἀρχὰς ἐπαδόθη εἰς τὴν ῥητορείαν, εἶτα εἰς τὴν τραγικὴν ποίησιν, καὶ ἐβραβεύθη εἰς διαγωνισμὸν προκηρυχθέντα ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας εἰς τιμὴν τοῦ Μαιουώλου. Ἀπέθανε δ' ἐν Ἀθήναις, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πατρίδος του τῷ ἐστήθη ἀνδριάς. Συγγράμματα δὲ τῷ ἀποδίδονται Ἱσοκράτους ἀπολογία Νόμοι μία ῥητορικὴ 50 τραγωδίαί, ὧν μόνον τίτλοι τινὲς καὶ τινὰ ἀποσπάσματα σώζονται (Ἐκδ. Nauck. Tr. frgm.).—2) Υἱὸς αὐτοῦ, ῥήτωρ καὶ αὐτός.

Θεοδοσία, Μιλησίων ἀνθυσα ἀποικία ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ (Κριμαίᾳ), διατηροῦσα ἐτι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα (Στρβ. Ζ, 309)

Θεοδοσίος, 1) ἐκ Βιθυνίας, τῆς α' ἑκατονταετηρίδος π. Χ., γεωμέτρης, ἀφῆκε τρία συγγράμματα μαθηματικά. — 2) Ἀλεξανδρεὺς, τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. ἀφῆκε συγγράμματα γραμματικά. — 3) Ὁ Μέγας, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ 379—395 μ.Χ.

υἱὸς Θεοδοσίου ἐξ Ἰσπανίας, στρατηγοῦ διακεκριμένου, ὑφ' ἐν ἐγμυνάσθη καὶ διεκρίθη. Τοὺς Γόθους πολλακίς κατετρόπωσε, καὶ ὡς νομοθέτης διέπρεψεν. Ἀσπασθεὶς τὸν Χριστιανισμὸν, κατεδίωξε τὴν πολυθεῖαν καὶ τοὺς Ἀριανούς, καὶ ἐπ' αὐτοῦ, τῷ 393 ἔπαυσε καὶ ἡ κατ' Ὀλυμπιάδας ἀριθμησις. Κατὰ τῶν Θεσσαλονικέων, οἵτινες ἐν στάσει ἐφόνευσαν τὸν διοικητὴν των, ἀπάνθρωπος δειχθεὶς, καὶ τοὺς προὔχοντας αὐτῶν ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ, εἰς ὃ τοὺς προσεκάλεσε, προδοτικῶς θυσιάσας, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς ἐκκλησίας ἄφεσιν τῆς ἁμαρτίας του.—4) Ὁ ἕγγονος αὐτοῦ, αὐτοκράτωρ ἀπὸ τοῦ 408, ὅτε ἦτο ἑπταετής, μέχρι 450 μ. Χ. Ἦν χα-

ρακτῆρος ἀσθενοῦς, καὶ ἡ ἔμφρων καὶ εὐσεβής

αυτοκράτειρα Πουλχερία ἐκυβέρνηα κυρίως ὑπὸ τὸ ὄνομά του. Ἐπ' αὐτοῦ ἤρξατο ἡ σύνταξις τῆς συλλογῆς τῶν νόμων, τῆς καλουμένης κώδης Θεοδοσιανός.

Θεόδοτος, 1) Εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους. — 2) Ὁ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου, ὁ παραδούς τὰς Σάρδεϊς εἰς τὸν Σέλευκον. — 3) Ναύαρχος τοῦ Ἀντιγόνου ἡττηθείς ὑπὸ τοῦ στόλου τοῦ Πτολεμαίου τῷ 315 π. Χ. — 4) Αἰτωλὸς, στρατηγὸς Πτολεμαίου Δ κατ' Ἀντιόχου Γ'. — 5) Σοφιστῆς, διδάσκαλος τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλήτου, συνεβούλευσε τὴν δολοφονίαν τοῦ Πομπηίου, καὶ ἔφερε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Καίσαρα, ὅστις ὁμως ἐν ὄργῃ τὸν ἐδίωξεν· εἶτα δὲ, συλλαβὼν αὐτὸν ὁ Βροῦτος, τὸν ἐθανάτωσε, τῷ 43 π. Χ. — 6) Πυθαγόρειος, ὅστις λέγεται διὰ τῶν ὁδόντων του ἀποκόψας τὴν γλῶσσαν του ἵνα μὴ βιασθῆ νὰ προδώσῃ τοὺς ἐν συνωμοσίᾳ τινὶ συντρόφους του. — 7) Ζωγράφος ἐν Ῥώμῃ, τῷ 221 π. Χ. (Naev. ἐν Faest).

Θεοδώρα, ἴδ. Ἰουστινιανός.

Θεόδωρος, 1) Ὁ Ροῖκου, Σάμιος, ᾠκοδόμησε τὴν ἐν Σπάρτῃ Σικιάδα καὶ ἐθεμελίωσε τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ (605 π. Χ.) συγχρόνως γλύπτης καὶ χαλκουργός. — 2) Ὁ Τηλέκλου, γλύψας τὸν σμαράγδινον δακτύλιον τοῦ Πολυκράτους, καὶ κατασκευάσας ἄργυροὺς καὶ χρυσοὺς κρατήρας διὰ τὸν Κροῖσον καὶ ἄλλους (Ἡρδ. Γ. 41). — 3) Ἐκ Γαδάρων τῆς Παλαιστίνης, σοφιστῆς, ἰδρυτῆς σχολῆς ἐν Ῥόδῳ «τῶν Θεοδώρειων,» καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιβερίου. Συγχρόνως καὶ συγγραφεὺς οὗ οὐδὲν σὴνεται.

Θεοκλύμενος, 1) υἱὸς τοῦ Πολυφείδους, μάντεως ἐν Ὑπερσίᾳ τῇ Ἀργολικῇ. Ἐνεκα φόνου φυγὰς ἦλθεν εἰς Πύλον πρὸς τὸν Τηλέμαχον, καὶ συνᾶδουεν αὐτὸν εἰς Ἰθάκην, ἐνθα ἀνήγγειλε τῇ Πηνελόπῃ τὴν παρούσαν τοῦ Ὀδυσσεῶς, καὶ εἰς τοὺς μνηστῆρας προεῖπε τὸν ὀλεθρὸν των (Ὀδ. Ο, 256. 507. Ρ, 158. Υ, 350. — 2) ἴδ. Πρωτεύς.

Θεόκριτος, Συρακούσιος, διάσημος

βουκολικὸς ποιητῆς, ζήσας περὶ τὰ 272 π. Χ. μέρος μὲν ἐν τῇ πατρίδι του, ἐπὶ Ἰέρωνος Β, μέρος δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Αὐτὸς διεπρόθευσε εἰς ἰδιαιτέρον εἶδος τὴν βουκολικὴν ποίησιν, ἥτις ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτῆς ἀφελείᾳ εἶθιστο καὶ ἡσκαίτο ἀνέκαθεν μεταξὺ τῶν βουκόλων τῆς Σικελίας, περιστρεφόμενῃ ἰδίως εἰς τοὺς ἔρωτας καὶ τὸν θάνατον τοῦ Δάφνιδος, δι' ὃ καὶ οὗτος θεωρεῖται ὁ πρῶτος αὐτῆς ἐπινοητῆς. Τινὰ λοιπὸν τῶν ἐξωτερικῶν τύπων τῶν ποιμενικῶν ἁσμάτων διατηρήσας ὁ Θεόκριτος, ὡς ἐνίστε τὸν σύμμετρον διαγωνισμόν, ἄλλοτε τὴν ἐπανάληψιν παρεμβαλλομένων στίχων, ἔγραψε τὰ ὠραῖά του Εἰδύλλια, ἧτοι μικρὰς εἰκόνας, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε μόνου τοῦ ποιμενικοῦ, ἀλλὰ καὶ παντὸς τοῦ βίου τῶν κατωτέρων ἐργατικῶν τάξεων. Εἰσὶ δ' ἀφελεῖς καὶ φυσικαί, ἀλλ' οὐχ ἥττον ποιητικαὶ παραστάσεις ἀληθῶν χαρακτήρων μετὰ δραματικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡ φαῖδρότης ἐστὶ πάντως ὁ χαρακτήρ αὐτῶν, τὸ δ' αἶσθημα τῶν φυσικῶν καλλονῶν ἐστὶ ζωηρότατον ἐν αὐταῖς. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἐστὶν ἰσχυρὰ, γλαφυρὰ καὶ εὐγενής, ἡ δὲ διάλεκτος ἡ ἐν Σικελίᾳ δωρικῇ, ἀλλὰ μετ' ἰδιωτισμῶν καὶ ἄλλων διαλέκτων πεπλουτισμένη. Ἀνευρέθη δ' ἐσχάτως καὶ ποίημά τι αὐτοῦ, τέως ἄγνωστον, ἐκ στίχων 33 εἰς διάλεκτον Αἰολικῇν. Τὰ σωζόμενα αὐτοῦ εἰδύλλια εἰσὶ 30 τὸν ἀριθμόν. Ἐπειδὴ δὲ πάντα δὲν φέρουσι τὸν καθαρῶς βουκολικὸν χαρακτήρα, ἡμφισθητήθη ἐνίστε ἡ γνησιότης πάντων αὐτῶν. Σῶζονται δὲ καὶ 22 ἐπιγράμματα, καὶ ἀποσπάσματα ποιήματός τινος ἐπιγραφομένου Βερενίκῃ. Πρὸ τοῦ Θεοκρίτου λέγεται ἡδη γράψας μ ἔ λ η β ο υ κ ο λ ι κ ᾶ ὁ Στησίχορος, καὶ ἰδίως τὰ περὶ Δάφνιδος· ἀλλὰ πιθανῶς ἦν τοῦ ποιήματος αὐτοῦ ὁ χαρακτήρ ἐπικὸς ἢ λυρικός. Μαθητῆς δὲ καὶ μιμητῆς τοῦ Θεοκρίτου ἦν ὁ σύγχρονος αὐτῷ Βίων ὁ Σμυρναῖος, καὶ αὐτὸς τὰ τελευταῖά του ἔτη ἐν Συρακούσαις ἐγκαταβίωσας. Σῶζεται δ' αὐτοῦ

ποίημα, ὃ Ἐπιτάφιος Ἀδώνιδος, καὶ ἄλλα ἐλάσσονα ἢ ἀποσπάσματα. Τούτου δὲ μαθητῆς ἐκλαμβάνεται ὁ Μόσχος ἐκ Συρακουσῶν, οὐ σώζεται ὁ Ἐπιτάφιος Βίωνος, δύο μεγάλα εἰδύλλια ἐπικοῦ χαρακτήρος, καὶ ἄλλα μικρὰ ποιήματα. Ἄλλ' ἀμφότεροι, ἐπιτετηδευμένοι, περιπαθεῖς, ἀλλὰ τῆς φυσικῆς ἀφελείας καὶ τῆς δραματικῆς στερούμενοι ζοηρότητος, εἰσὶν ἐξωτερικῶς μόνον μιμηταὶ τοῦ ἐξόχου των διδασκάλου, ὅστις μένει ὁ μόνος πρωτότυπος καὶ ἀληθῆς βουκολικὸς ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος.

Θεολογεζον, ἴδ. Θέατρον.

Θεόμνητος, 1) Ζωγράφος, τῶν χρόνων τοῦ Ἀπελλοῦ (PI. XXXV, 10, 36). — 2) Γλύπτης, ἰδ.ως ἀθλητῶν (Παυσ. ΣΤ, 15, 2.—PI. XXXIV, 91). — 3) Ἀκαδημαϊκὸς, διδάσκαλος τοῦ Βρούτου, περὶ 43 π. X. (Πλούτ. Βρ. ΚΔ.).

Θεονόη, ἴδ. Θέστωρ. Πρωτεύς.

Θεοξένια, ἑορτὴ καθ' ἣν ὑπετίθετο διὸ ἑορταζόμενος θεὸς ἐξένιζε καὶ τοὺς ἄλλους ἐγχωρίους θεοὺς. Τοιαῦτα μνημονεύονται ἐν Πελλάγη τῆς Ἀχαιίας, ἐν Δελφοῖς, ἐν Πάρῳ, ἐν Ἀκράγαντι. Συνηθέστατα ἐτελοῦντο τῷ Ἀπόλλωνι, ἄλλα ἐν Πάρῳ καὶ Ἀκράγαντι τοῖς Διοσκουροῖς, ὡς φιλοξένοις. Εἰς τὰς ἐστιάσεις τῶν θυσῶν προσεκαλοῦντο πολλάκις καὶ ἐπίσημοι ξένοι, ὡς ὁ Πίνδαρος καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰς Δελφούς.

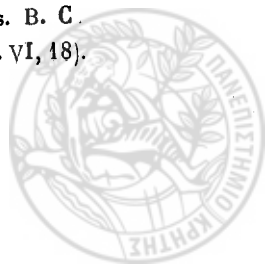
Θεόπομπος, 1) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἐπ' αὐτοῦ ἐξεργάγη καὶ ἐπερατώθη ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος (743 — 724 π. X.) (Παυσ. Γ, 3, 2), καὶ εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἐγκατάστασις τῆς ἀρχῆς τῶν Ἐφόρων (Ἄρστ. Πολ. Ε, 9). — 2) Ἱστορικὸς, υἱὸς Δαμασιστράτου ἐκ Χίου, γεννηθεὶς περὶ τὰ 380 π. X., ἦλθε, παῖς ἔτι εἰς Ἐφεσον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ τὸν Ἰσοκράτην. Εἰς πολλὰς πόλεις διέπρεψεν ὡς δικηγόρος πρὸ τῶν δικαστηρίων, καὶ ἰδίως διεκρίθη εἰς τὸν ῥητορικὸν διαγωνισμὸν τὸν προκηρυχθέντα ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας πρὸς τι-

μὴν τοῦ ἀνδρὸς τῆς Μουσώλου, καὶ ἐνίκησε τὸν Θεοδέκτην ἐκ Φασηλίδος καὶ ἄλλους (Gell. X, 18, 6). Εἶτα δ' ἐπεδόθη εἰς ἱστορικὰς ἐρεύνας, μέγα μέρος τῆς περιουσίας του εἰς αὐτὰς δαπανήσας. Διέμεινε δ' ἔτι ἐπ' ὀλίγον ἐν Χίῳ· ἀλλὰ δυσανασχετῶν πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖ δημοκρατικὴν μερίδα, ἀπήλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἔνθα ὁμῶς λέγεται ὅτι ὁ Πτολεμαῖος δὲν τὸν ἐδέχθη πολὺ φιλοφρόνως. Ὡς ἱστοριογράφος θεωρεῖται ὡς λίαν φιλόσοφος, καὶ εἰς τὸ ἐλάττωμα τοῦτο καὶ τὴν ἀλήθειαν θυσιάζων πολλάκις (Πλούτ. Λυσ. Α.—Nep. Alcib. XI). Προσέτι δὲ καὶ μύθους πολλοὺς παρενέριε εἰς τὰς διηγήσεις του, καὶ εἰς παρεκβάσεις ἐνασμενίζετο. Τὸ ὕφος του τινὲς τῶν ἀρχαίων ψέγουσιν ὡς οὐχὶ ζωηρόν οὐδ' ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἀντικειμένων· ἄλλοι τὸ λέγουσιν εὐκρινὲς, ὑψηλόν. Σώζονται δ' ἀποσπάσματα μόνον τῶν ἱστορικῶν συγγραμμάτων του, ἅτινα ἐπεγράφοντο «Ἐλληνικά» ἢ «Ἐλληνικὰ καὶ ἱστορία», καὶ ἄλλο «Φιλιππικά» πραγματευόμενον τὰ ἐπὶ Φιλίππου συμβάντα ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα· ἐπίσης δὲ καὶ τῶν πολυαριθμῶν δημηγοριῶν του. Ἐξ αὐτοῦ πλεῖστα ἠρύσθησαν ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης καὶ ὁ Πομπήϊος Τρόγος. — 3) Ποιητὴς τῆς ἀττικῆς κωμωδίας, σύγχρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Ἀριστοφάνους. Τῶν κωμωδιῶν αὐτοῦ σώζονται 20 τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα. (Müller, frgth. hist. gr.).

Θεὸς, ἴδ. Ἀποθέωσις.

Θεοῦ πρόσωπον, βράχος ἀποτόμος εἰς τὴν θάλασσαν βυθιζόμενος εἰς τὰ Β τοῦ Λιβάνου (Πολ. Ε, 68.—Στρβ. ΙΣΤ, 754).

Θεοφάνης, Μυτιληναῖος, συνοδεύσας τὸν Πομπήϊον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, γράψας τὰ κατορθώματα αὐτοῦ, καὶ συντελέσας εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του, δι' ὃ καὶ μεγάλως ὑπ' αὐτῆς ἐτιμήθη· ἔλαβε δὲ καὶ ἐν Ῥώμῃ τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφῆσεως (Πλούτ. Πομπ. ΜΒ.—Caes. Β. C. III, 18.—Gic. Arch. X, 24. Tac. Ann. VI, 18).

Θεοφάνεια, έορτή εν Δελφοῖς διὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ θεοῦ (ὡς ἡλίου), ἀπόντος δεῖξεν τὸν χειμῶνα (Πολυδ. Α, 34).

Θεοφίλος, 1) ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας. Σώζονται 8 δραμάτων αὐτοῦ ἀποσπάσματα.—2) Συγγραφεὺς περὶ γεωργικῆς (Varr. R. R. I, 1, 9). — 3) Παιδαυμένους νομικὸς, οὐ σώζεται ἡ ἑλληνικὴ μετάφρασις τῶν λατινικῶν κωδίκων. — 4) Ἴατρος τῶν χρόνων τοῦ Γαληνοῦ.

Θεόφραστος, κυρίως Τύρταμος καλούμενος, περιπατητικὸς ἐξ Ἐρεσοῦ τῆς Λέσβου, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, εἶτα μαθητῆς καὶ φίλος τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις καὶ τὸν ἐγκατέστησεν ἐπίτροπον τοῦ υἱοῦ του καὶ κληρονόμον τῆς βιβλιοθήκης του. Τῷ 306 π. Χ. ἀπῆλθε τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλ' ἐπανελθὼν τὸ ἐπιὸν ἔτος, ἐδίδαξε τὴν Ἀριστοτελικὴν φιλοσοφίαν· ἀπέθανε δὲ τῷ 287 π. Χ., κατὰ τὸ 85 ἔτος αὐτοῦ, ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος. Ἐγράψε δὲ πολλὰ, ἐξ ὧν σώζονται: α) ἠθικοὶ χαρακτῆρες εἰς 30 κεφάλαια, εὗς τινες, ὅλως ἀνατίως ἐθεώρησαν ὡς μεταγενεστέρων μεταρρυθμισιν τοῦ ἀρχικοῦ ἔργου· β) περὶ φυτῶν ἱστορίας, εἰς 10 βιβλία· γ) αἷτια φυτικὰ, εἰς 8 βιβλία, ὧν τὰ 6 πρῶτα σώζονται· δ) περὶ λίθων, ὡς φαίνεται ἀπόσπασμα ἄλλου μείζονος συγγράμματος· ε) περὶ πυρὸς, εἰς βιβλία 2, ὧν τὸ ἐν μόνον σώζεται. Πολλῶν δ' ἄλλων γνωρίζονται μόνον αἱ ἐπιγραφαί. Θεωρεῖται δ' ὡς πατὴρ τῆς βοτανικῆς, ὡς ὁ Ἀριστοτέλης ἦν πατὴρ τῆς ζωολογίας.

Θεράπναι, 1) πόλις ἐν Βοιωτίᾳ μεταξὺ τῶν Θηβῶν καὶ τοῦ Ἀσωποῦ (Στρβ. Θ, 409.—Εὐρπ. Βάχχ. 1029).—2) Θεῖς ΒΑ τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα, ἔχουσα ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τάφους τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης (Ἡρδ. ΣΤ, 61.—Πολβ. Ε, 18.—Παυσ. Γ, 14, 9, 19, 4).

Θεράποντες, ἴδ. Πολιτεύματα.

Θεριστῆς, ἀμητήρ. Οἱ ἀρχαῖοι ἐθέριζον τὸν σίτον διὰ μικρᾶς δρεπάνης, τῆς

μεγάλης χρησιμεύουσας εἰς θερισμὸν τοῦ χόρτου. Ἐκοπτε δ' ὁ θεριστῆς τοὺς στάχους ὑψηλῶς ὑπὲρ τὴν γῆν, καὶ ὀλίγον ὑπὸ τὸν καρπὸν.

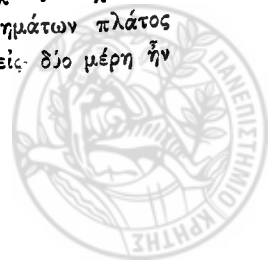
Θέριστρον ἢ θερίστριον, ἔνδυμα θερινὸν, κατὰ τινὰς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς κατὰ τοῦ ἡλίου (Θεόκρ. ΙΕ, 69).

Θέρμαι, μέρη ἔχοντα θερμὰς πηγὰς: 1) Ἰδ. Σελινοῦς.—2) Ἰδ. Ἰμέρα..—3) Οὕτως ἐκάλεσαν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ τὰ θερμὰ αὐτῶν λουτρά, τὰ μετὰ μεγάλης πολυτελείας οἰκοδομούμενα κατὰ μίμησιν οὐ μόνον τῶν βαλανείων, ἀλλὰ καὶ τῶν γυμνασίων (ἴδ.) τῶν Ἑλληνικῶν.

Θέρμη, πόλις ἐπίσημος τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τῆς Β. ἄκρας τοῦ κατ' αὐτὴν κληθέντος Θερμαίου ἢ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ὁ Κάσσανδρος αὐξήσας, καὶ εἰς πρωτεύουσαν ἀναδείξας αὐτὴν, τὴν μετωνόμασε Θεσσαλονίκην, κατὰ τὴν σύζυγόν του, θυγατέρα τοῦ βασιλέως Φιλίππου (Ἡρδ. Ζ, 132. 127.—Τακ. Ann. V, 10).

Θέρμων, ἢ Θέρμος (ὁ), ἡ πρωτεύουσα τῆς Αἰτωλίας, ἐπὶ τοῦ Παναιτωλίου ὄρους Α. τῆς Τριχωνίδος λίμνης, εἰς θέσιν δύσβατον κειμένη, καὶ διὰ τοῦτο ἀτείχιστος. Ἐκεῖ συνήρχετο τὸ αἰτωλικὸν συνέδριον. Ἦτο δὲ πόλις ὠραία καὶ πλουσία, ὅτε κατέστρεψεν αὐτὴν Φίλιππος ὁ Γ, τῷ 218 π.Χ. (ν. Πετροχώρι). (Πολβ. Ε, 6.—Στρβ. Ι 463).

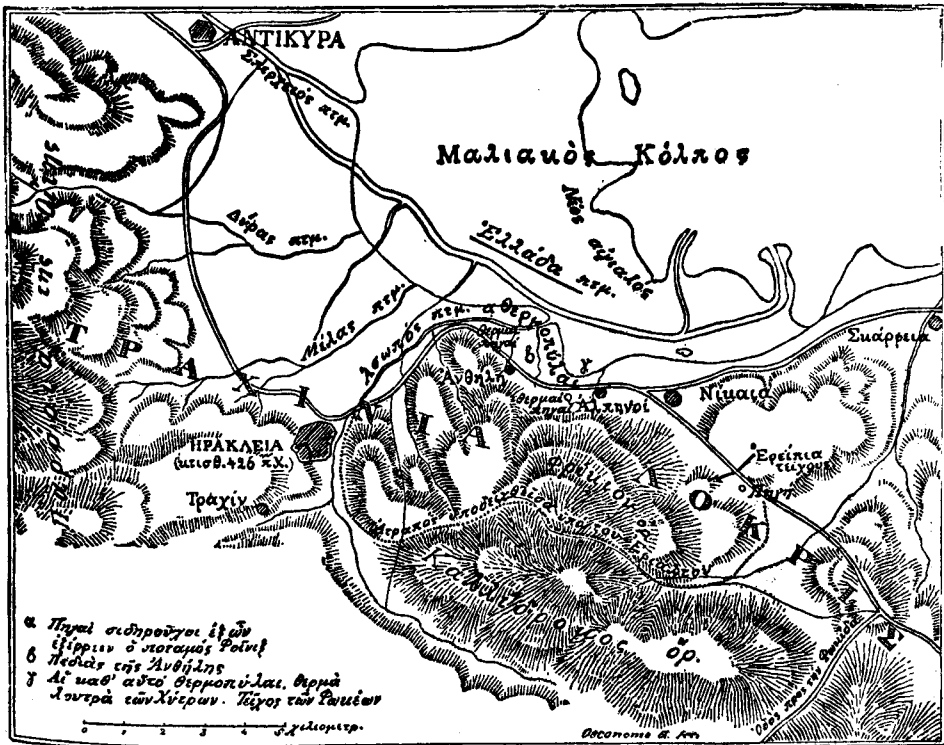
Θερμοπούλαι, ἡ περίφημος στενωπὸς μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Καλλιδρόμου, τῆς Α. κορυφῆς τῆς Οἴτης, ἣν ἡ μόνη εἴσοδος εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Ἰδιόμασθη δ' οὕτω ἐκ τῶν παρ' αὐτῇ θερμῶν θειούχων πηγῶν ἱερῶν τῷ Ἡρακλεῖ (Ἡρδ. Ζ, 176). Τὴν στενωπὸν διατέμνουσι ῥύακες ὁ Ἄσωπος καὶ ὁ Φοίνιξ, καὶ Β αὐτῆς ῥύακες ὁ Μέλας, ὁ Δύρας καὶ ὁ ποταμὸς Σπερχειός. Εἶχε δ' ἡ διόδος γενικῶς μὲν 60 βημάτων πλάτος (Liv. XXXVI, 15), ἀλλ' εἰς δύο μέρη ἦν

στενωτάτη, εἰς τὸ ἐν μόλις ἀμαξιτῶς, δηλαδή ἐπίδοχομένη ἀμάξης διάβασιν (Ἡρδ. Ζ, 200). Πρὸς Δ δὲ, ἐνθα ἠϋρύνετο, ἔκειτο ἡ πόλις Ἀνθήλη μετὰ ναῶν τῆς Ἀμφικτυονίδος Δήμητρος καὶ τοῦ Ἀμφικτύωνος, καὶ τοῦ οἰκοδομήματος εἰς ὃ συνήρχοντο οἱ Ἀμφικτύονες κατὰ φθινόπωρον. Πρὸς ὀχύρωσιν τοῦ στενωποῦ εἰτέχισαν οἱ Θεσσαλοὶ τὰς θερμὰς πηγὰς (Ἡρδ. Ζ, 176. 225), καὶ εἰς

Θερμοπύλιον, ἐν Ῥώμῃ, μαγειρεῖτον διὰ τοὺς πένητας (Plant. Triu. III 4, 6, Prun. II, 45 κτλ.).

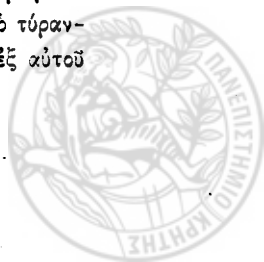
Θερμῶδων, 1) ποταμὸς βραχὺς καὶ πλατὺς ἐν Πόντῳ, κατὰ τὰ Θεμισκυρα, τὴν ἔδραν τῶν Ἀμαζόνων (Ξεν. Ἄν. Ε, 6, 9 ΣΤ, 2, 1. — Ἡρδ. Θ, 27).—2) Ῥυαξ ἐν Βοιωτίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ Ὑπάτου, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀσσωπὸν πρὸς τῇ Τανάρρᾳ

ἀπόστασιν 40 σταδίων ἤγειραν οἱ Σπαρτιᾶται τὴν πόλιν Τραχεῖαν (Θουκ. Γ, 92), καὶ ὀχυρὰ θέσις ἦν καὶ ἡ Τειχιούς (Στραβ.—Liv. XXXVI, 16). Σήμερον ὁμως ἠϋρύνθη τὸ σιενὸν διὰ προσχώσεων τῆς θαλάσσης, ἴσως καὶ διὰ μεταβολῆς τοῦ ροῦ τοῦ Σπερχειοῦ. Ὁ 5 λεπτὰ ἀπέχων λόφος ἦν πιθανῶς ὁ ἐφ' οὗ ἴσταντο οἱ 300 ἥρωες μετὰ τοῦ Λεωνίδου, εἰς ὃν ἐστήθη ἔπειτα λίθινος λέων, καὶ αἱ ἐπιτύμβιοι στήλαι, ὡς καὶ ἡ περιφημος ἐπιγραφή περὶ τῶν πεσόντων (Ἡρδ Ζ, 226. 228.—Στραβ. Θ. 428).

(Ἡρδ. Θ, 43.—Παυσ. Θ, 19, 3). Ν. Πάρης.

Θέρσανδρος, 1) Υἱὸς τοῦ Πολυνεϊκῆς καὶ τῆς Ἀργείας, εἰς τῶν Ἐπιγόνων (ἴδ. Ἄδραστος). Συνεξεστράτευσεν εἰς Ἴλιον, ἀλλ' ἐν Μυσίᾳ ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Τηλέφου, δι' ὃ καὶ ἐν τῇ ἐκεῖ Ἐλαίᾳ ὑπῆρχε μνημεῖον αὐτοῦ, καὶ τῷ προσεφέροντο θυσιάαι. Ὁ Ὀμηρὸς δὲν μνημονεύει αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Βιργίλιος τὸν καταριθμεῖ μετὰ τῶν κρυβέντων εἰς τὸν Δούρειον ἵππον. Ἐν Ἀκράγαντι τὸ γένος τῶν Ἐμμενιδῶν, ἐξ οὗ ἦν ὁ τύραννος Θήρων, ἠξίου ὅτι κατήγετο ἐξ αὐτοῦ

(Παυσ. Θ, 34, 7).—2) Υἱὸς Σισύφου, πατὴρ Ἀλιάρτου καὶ Κορωνοῦ.

Θεοσίτης, ὁ δυσειδέστατος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ πρὸ τῆς Τροίας, ἐκ τοῦ ὄχλου, προπετῆς καὶ μεμφίμοιρος· ὑέρισας τὸν Ἀγαμέμνονα, ῥαπίζεται ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 212), ἔχθιστος Ἀχιλλεΐ (Ἰλ. Β, 200), ὅστις καὶ, κατὰ μεταγενεστέρους, τὸν ἐθανάτωσε, διότι τὴν Πενθεσίλειαν, βασιλίδα τῶν Ἀμαζόνων, ἣν εἶχε φονεύσει ὁ Ἀχιλλεύς, κατηκόντισεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ διέβαλε τὸν Ἀχιλλέα. Ὁ Θεοσίτης λέγεται υἱὸς Ἀγρίου καὶ ἀδελφὸς Οἰνέως ἐν Αἰτωλίᾳ· ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἂν ᾦ ὁ ἴδιος.

Θέσις, ἰδ. Υἱοθεσία.

Θεσμία, **Θεσμοφόρος**, ἰδ. Δημήτηρ.

Θεσμὸς, ἰδ. Δράκων.

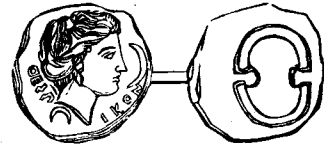
Θεσμοθέται, ἰδ. Ἄρχων.

Θεσμοφόρια, ἑορτὴ τῆς θεσμοφόρου Δήμητρος, ὡς προστάτιδος τῆς γεωργίας, τοῦ γάμου, καὶ ἐπομένως ἐν γένει τῆς κωνοικῆς τάξεως. Ἐν Πελοποννήσῳ ᾗν ἀρχαιοτάτη, καὶ ἡ εἰσαγωγή αὐτῆς ἀπεδίετο εἰς τὰς ἐξ Αἰγύπτου Δαναίδας (Ἡρδ. Β, 171). Ἄλλ' ἡ λατρεία τῆς Δήμητρος ᾗν ἀνεκαθεν Πελασγική, καὶ ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων ἐξηκολούθησεν ἀκμάζουσα ὅπου ἐκεῖνοι· δὲν κατίσχυσαν, ὡς ἐν Ἀρκადίᾳ, ἔνθα ἐτελοῦντο τὰ θεσμοφόρια διαρκῶς. Ὁμοίως, πλὴν τοῦ Ἄργους ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ εἰς τὴν Τροιζήνα καὶ εἰς τὴν Πελλήνην· προσέτι δ' εἰς Αἰγίναν, Ἐρέτριαν, Δῆλον, καὶ πρὸ πάντων εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὰς ἀποικίας, καὶ προσέτι εἰς τὴν Σικελίαν. Ἦσαν δὲ κυρίως ἑορτὴ τῶν γυναικῶν, καὶ ἐν Ἀθήναις τετραήμερος ἀπὸ τῆς 9—13 ἢ 10—14 Πυαναφιῶνος (Ὀκτ.—Νοεμβρ.). Ἡ πρώτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο Στήνια, καὶ κατ' αὐτὴν συνηθίζοντο λοιδαῖραι καὶ σκώμματα· τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐπανηγυρίζοντο τὰ θεσμοφόρια εἰς Ἀλιμουῖντα, κατὰ τὸ ἀκρωτήριον Κωλιάδα. Αἱ τρεῖς

ἄλλαι ἡμέραι ἦσαν αἱ τῆς τελετῆς ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἡ πρώτη αὐτῶν ἐλέγγοτο ἄνοδος, διὰ τὴν ἐξ Ἀλιμουῖντος ἐπάνοδον· ἡ δευτέρα ἐκαλεῖτο καὶ ἦτο αὐστηρὰ Νηστεία, καὶ ἡ τρίτη Καλλιγένεια, καθ' ἣν ἡ Δήμητρα ἐτιμᾶτο διὰ θυσιῶν καὶ χορῶν, ὡς θεὰ τῆς γεννήσεως ὠραίων παιδίων. Ἀπηγορεύετο δ' αὐστηρῶς ἡ παρουσία ἀνδρῶν εἰς τὰς τελετὰς ταύτας.

Θεσπιάδες, ἰδ. Μοῦσαι.

Θεσπ(ε)ιαί, παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 478) καὶ Ἡρόδοτῳ (Η, 50.—Ἰδ. καὶ Παυσ. Θ, 26, 6) Θεσπει(ι)α, πόλις Βιωτικῆ, Δ τῶν Θηβῶν, εἰς τοὺς Ν. πρόποδας τοῦ Ἐλικῶνος. Εἶχε ναὸν τοῦ Ἐρωτος, καὶ ἡ ἐξ

αὐτῆς καταγομένη Φρόνη ἔλαβε παρὰ τοῦ Πραξιτέλους, καὶ ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων ἔργων τοῦ καλλιτέχου, ὁ μετὰ ταῦτα ἤρπασεν εἰς Ῥώμην ὁ Καλιγούλας, καὶ εἶτα, ἀποδοθὲν, αὖθις ὁ Νέρων, κατατεθέντος εἰς τὸν ναὸν ἀντιγράφου μόνον αὐτοῦ, ἐξεργασθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Μυνοδώρου. Ἐλατρεύοντο δὲ καὶ αἱ Μοῦσαι ἐν Θεσπιαῖς, δι' ὃ καὶ Θεσπιάδες ἐπελέγοντο. Ἐπειδὴ οἱ Θεσπιεῖς ἐπολέμησαν εἰς Θερμοπύλας, (ὡς καὶ ἔπειτα ἐν Πλαταιαῖς), ὁ Ξέρξης κατέστρεψε τὴν πόλιν των (Ἡρδ. Ζ, 202. 226. Η, 75. Θ, 30). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπειδὴ ἐκλινον πρὸς τὰς Ἀθήνας αἱ Θεσπιαί, τὰς ἀπετείχισαν τῷ 423 π. Χ. οἱ Θηβαῖοι (Θουκ. Δ, 135). Καὶ ἀνωφλόδομησεν μὲν τὰ τεῖχη των ὁ Ἀγησίλαος τῷ 378 (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 4, 4), ἀλλ' οἱ Θηβαῖοι ἐκ νέου κατέστρεψαν τὴν πόλιν, καὶ ἐκδιώξαντες τοὺς κατοίκους, τὴν προσήρτησαν εἰς τὰς Θήβας (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 3, 1.—Διοδ. ΙΕ, 46.—Παυσ. Θ, 13, 3. 14, 2). Μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην

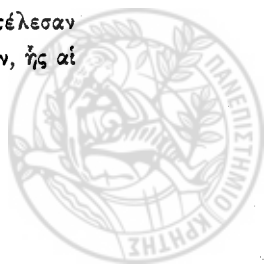
δ' ἐνήργησε τὴν ἀνοικοδόμησιν αὐτῆς ὁ Φίλιππος, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἤνθει πάλιν ἡ πόλις (Στρβ. Θ. 410), ὥστε ὁ Πausanias (Θ, 26, 6) εὔρεν ἐν αὐτῇ θέατρον, καὶ ἀξιόλογον ἀγορὰν, καὶ θέας ἄξια ἔργα τέχνης.

Θέσπις, ἐκ τοῦ ἀττικοῦ δήμου Ἰκαρίας, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος (530 π. Χ.), πρῶτος εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς χοροὺς παρεμβάλων πρόσωπον, ὁ βεβαίως αὐτὸς ὑπεδύετο, ἐν διηγῆσει καὶ μιμήσει τὰ τῶν ἐορταζομένων μύθων παριστῶν, καὶ οὕτω τὰ πρῶτα θεμέλια θεῖς τῆς δραματικῆς ποιήσεως. Κατὰ Σουίδα, πρῶτος ἐποίησατο χρῆσιν καὶ ψιμυθίου καὶ προσωπείου. Μετ' αὐτὸν δ' ὁ Αἰσχύλος ἐπολλαπλασίασε τὰ πρόσωπα καὶ παρήγαγε τὸ πλήρες δρᾶμα (Πλούτ. Σόλ. ΚΘ.—Διογ. Λ. Γ, 56.—Ἀθ. Α, 22).

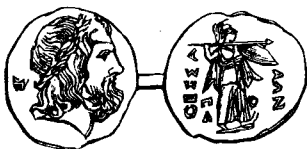
Θεσπρωτοὶ, μία τῶν 4 πρωτίστων φυλῶν τῆς Ἡπειροῦ, καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἡ μόνη. Ὄκουν παρὰ τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς Κερκύρας, μέχρι Ν. τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Οἱ δὲ μέχρι τοῦ Πίνδου ἐθεωροῦντο ὡς ἡμιβάρβαροι, καὶ ἔζων κυρίως ἐν ἀγροῖς καὶ χωρίοις. Παρ' αὐτοῖς ἔκειτο ἡ Δωδώνη. Μετὰ ταῦτα καταλαβόντες οἱ Μολοσσοὶ τὰ μεσόγεια, τοὺς περιώρισαν εἰς τὴν ἀκτὴν. Ὡς δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ Ἡπειρωτικαὶ φυλαὶ, διηροῦντο καὶ οἱ Θεσπρωτοὶ εἰς διάφορα γένη, ὧν τὸ ἐπισημότερον ἦν τὸ τῶν Κασσωπαίων (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 115.—Ἡρδ. Η, 47.—Θουκ. Α, 46 Δ, 35, Ε, 22).

Θεσσαλία, ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις φέρουσα, ὡς ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς καὶ τὰ ὀνόματα Ἑλλάς, Αἰολίς, Πελασγία, Πυρραία. Ἦν δὲ τὸ Α τῆς βορείας Ἑλλάδος, ἔχουσα πρὸς Β. τὴν Μακεδονίαν, πρὸς Δ. τὴν Ἡπειρον, πρὸς Ν. τὴν Αἰτωλίαν, τὴν Δωριδα καὶ τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκροὺς, καὶ πρὸς Α τὸ Αἰγαῖον. Πρὸς Δ ὄρη ἔχει τὸν Πίνδον, τὸν Λάκμωνα καὶ τὸν Τυμφρηστόν. Μεγάλῃν δ' ἐσωτερικὴν πεδιάδα ἐγκλείουσιν ὁ πρὸς Β. ὑψόμενος Ὀλυμπος, μετὰ τῆς πρὸς Ν. παρατεινομένης Ὀσσης καὶ τοῦ

Πηλίου καὶ τῶν Ν. τοῦ Πίνδου διακλαδιζομένων ὄρεων τῆς Φθιώτιδος, τῆς Ὀθρυος, μέχρι τῆς θαλάσσης πρὸς Α. Ἄλλην δὲ πεδιάδα περιβάλλουσιν αἱ παρατάσεις τῆς Ὀθρυος καὶ τοῦ Πηλίου, καὶ τὰ μικρότερα ὄρη ὁ Ἀθάμας καὶ τὸ Ναρθάκιον. Ἡ πρώτη πεδιάς ἀνοίγεται πρὸς τὴν θάλασσαν διὰ τῆς γραφικωτάτης στενῆς κοιλάδος τῶν Τεμπῶν. Παρὰ τὸν Μαλιακὸν δὲ κόλπον παρατείνεται καὶ τὸ ὄρος Οἶτη, ἧς βορείως ῥέει ὁ Σπερχεῖς, καὶ μετὰ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάσσης ἦν τὸ περίφημον στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, ὁ ἠρῦνθη ἔκτοτε διὰ φυσικῶν προσχώσεων. Ἄλλη στενωπὸς ἔφερον ὑπὲρ τὸν Ὀλυμπον, πρὸς Β. συνουμένη μετὰ τῶν Τεμπῶν εἰς τὴν Γόννον καὶ ἄλλη πρὸς Δ. εἰς τὴν Ἡπειρον. Ποταμοὶ μείας ἄξιοι εἰσὶν ὁ Πηνειὸς, ἐκ τοῦ Λάκμωνος πηγάζων, ἄλλους μικροτέρους δεχόμενος καὶ εἰς τὸν Θερματικὸν κόλπον ἐκβάλλων ὁ Σπερχεῖς, ἐκ τοῦ Τυμφρηστοῦ εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον προρρέων. Λίμνη αὐτῆς ἡ μεγίστη ἐστὶν ἡ Βοιθις ὑπὸ τὰς Β. δ' ὑπὸ τὰς Β. τῶν Φθιωτικῶν ὄρεων πρὸς ΝΑ ἢ Ευνίας (ν. Νεζερὸν), ἢ Νεσσοσίς, ἔλος ἀπεξηραμένον, δεξιῶς τοῦ Πηνειοῦ. Ἡ Φθία ἦν ἡ πατρίς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Πατρόκλου, χώρα εὐφορος, ἦν ὁ Ὀμηρος λέγει ἐριβώλακα, παρήγε δὲ καὶ ἀρίστους ἵππους (Ἡρδ. Ζ, 196). Οἱ ἀρχαιοτάτοι αὐτῆς κάτοικοι ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις ἦσαν οἱ Πελασγοὶ, ἐξ οὗ καὶ Ἀργος Πελασγικὸν, ἦν μία τῶν ἐκεῖ πόλεων. 60 ἔτη μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κατετρόπωσαν Θεσσαλὶ Θεσπρωτοὶ (Ἡρδ. Ζ, 176) τοὺς ἀρχαίους κατοίκους Αἰολεῖς, ὧν ἄλλοι ἀπῆλθον εἰς Ἀσίαν (Ἡρδ. Α, 56) καὶ ἄλλοι ἔμειναν κατὰ χώραν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Πενέσται, ὡς δοῦλοι εἰς τὴν θῆσιν οἱ Εἰλωτες ἐν τῇ Λακωνικῇ. Ὑποτάξαντες δὲ καὶ τοὺς Μάγνητας, τοὺς Περραιβοὺς, τοὺς Φθιώτας (Θουκ. Β, 101. Δ, 78. Η, 3), ἀπετέλεσαν τὴν μεγάλην θεσσαλικὴν συμπολιτείαν, ἧς αἱ

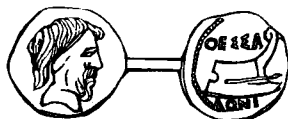
πόλεις, ἀριστοκρατικὸν πολίτευμα ἔχουσαι, διετέλουσαν ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, μέχρις οὗ τῷ 344 π. Χ. ὁ Φίλιππος ὑπέταξε πᾶσαν τὴν χώραν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Τῷ 197, μετὰ τὴν ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς μάχην, οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἀπηλευθέρωσαν, ἀλλὰ τῷ 46 τὴν κατέστησαν μέρος τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας, καὶ ἐπὶ Ἀλεξ. Σεβήρου ἐγένετο ἰδίᾳ ἐπαρχία. Περιελάμβανε δ' ἡ Θεσσαλία

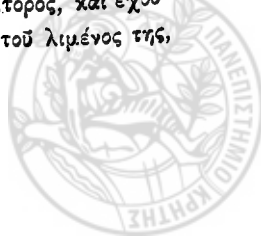
πέντε χώρας· α') τὴν Φθιώτιδα, περιέχουσαν τὴν Δολοπιαν, τὴν Οἰτώνιαν, τὴν Μαλίαν, μεταξὺ τοῦ Μαλιακοῦ καὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, καὶ κατοικοιμένην ὑπὸ Λαπιθῶν, τῶν μυθικῶν Κενταύρων, Δολόπων, Πελασγῶν, Μυρμιδόνων (τῶν ὑπάρχων τοῦ Ἀχιλλέως), Αἰνιάνων καὶ Μαλίων, καὶ πόλεις ἔχουσαν ἐν ἄλλοις τὴν Ἀλων, τὴν Ἴτονα μετὰ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν τῷ καρποφόρῳ πεδίῳ Κροκίῳ, τὰς Φθιώτιδας Θήβας, πόλιν ἐπίσημον, παρ' ἣ ποτε ἔκειτο Φθία, ἡ πατρίς τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν Πύρασσον, τὸ Πτελεόν, Λάρισσαν (τὴν Πελασγιώτιδα ἐν πεδιάδι, Λάρισσαν τὴν Κρεμαστὴν ἐπὶ ὄρους, τὸν Ἐχῆνον, τὴν Λαμίαν (ἡς ἐπώνυμος ὁ Λαμιακὸς πόλεμος τῷ 324—322 π. Χ.), τὴν Ἀντίκυραν, τὴν Ἡράκλειαν, ἥτις πρὶν ἐκαλεῖτο Τραχίς καὶ ἀνήκε τοῖς Μαλίοις, τὴν Ὑπάτην, πρωτεύουσαν τῶν Αἰνιάνων καὶ ἔδραν φαρμακευτριῶν, τὴν Θαυμακὸν, ἐπὶ τῆς βορείας κλιτύος τῆς Ὄθρου, οὕτω κληθεῖσαν δι' ἣν ἡ ἐκεῖθεν πρώτη ὄψις τῆς πεδιάδος τοῦ Σπερχεῖοῦ ἐνεποιεῖ εἰς τὸν ὁδοκόρον ἐντύπωσιν. — β') τὴν Θεσσαλιώτιδα, ΒΔ τῆς Φθιώτιδος. Πόλεις αὐτῆς ἦσαν ἡ Φάρσαλος, ἐνθα τῷ 48 π. Χ. ὁ Καῖσαρ ἐνίκησε τὸν Πομπήϊον ἡ Ἀρνη, εἶτα μετονομασθεῖσα Κιέριον ἡ

Πιέριον ἡ Μητροπόλις, πόλις ἐπίσημος, δυτικώτερον, καὶ ἄλλαι ἤττον σπουδαῖαι. — γ') Ἡ Πελασγιώτις, λεκάνη τῆς Βαιθιῆδος λίμνης, ΒΔ μικρὸν ἐκτεινομένη ὑπὲρ τὸν Πηγεῖον, καὶ ΝΔ μέχρι τοῦ Παγασαίου κόλπου. Πόλεις ἐν αὐτῇ ἦσαν ἡ Λάρισσα ἡ πασῶν μεγίστη, κατοικία τῶν Ἀλευαδῶν, ἡ Γυρτώνη, ἡ Κρανῶν ἐνθα ἐνίκησεν ὁ Ἀντίπατρος τῷ 322 π. Χ., αἱ Φεραὶ μετὰ λιμένος τῶν Παγασῶν, ἔδρα τοῦ τυράννου Ἰάσονος περὶ τὸ 480 π. Χ., ἡ Σκοτοῦσσα, παρὰ τῷ λόφῳ Κυνὸς Κεφαλαῖς, ἐνθα ὁ Πελοπίδας ἐνίκησε τὸν Ἰάσονα τῷ 365 καὶ ὁ Φλαμίνιος Φίλιππον τὸν Β' τῷ 197. — δ') Ἡ Μαγνησία ΒΑ. παραθαλασσίως ἀπὸ τῶν Τερπῶν καὶ κάτω. Πόλεις αὐτῆς, ἡ Μελίβοια, παρ' ἣ οἱ Ἴωνοὶ, σκόπελοι· ἐφ' ὧν πολλὰ περσικὰ πλοῖα ἐναυάγησαν (Ἡρδ. Ζ, 188), Κασθαναία ἐπὶ τοῦ Πηλίου καὶ ἡ κινδυνώδης Σηπιάς ἀκτὴ, Δημητριάς (ἴδ.), σπουδαῖον φρούριον εἰς τὸν Παγασαῖκον κόλπον, Ἴωλκος, Ἀφέται. — ε') Ἐστιαῖωτις ἡ Ἰστιαῖωτις ΒΔ, ἡς τὸ Ἀῆν ἡ Περραιβία, πόλεις δὲ οἱ Γόμποι, οὗς ὁ Καῖσαρ κατέστρεψεν, ἡ Τρίκχη (ν. Τρίκαλα), πρὸς ΒΑ ἡ Ἰθώμη, κλωμακὸσσα κληθεῖσα διὰ τὴν ἀπότομον θέσιν τῆς, ὁ Γοννὸς, ἡ Ὀλοσσῶν, ἡ Τρίπολις, συστάσα ἐκ τῶν τριῶν, Ἀζώρου, Δολίχης καὶ Πυθίου (Στρεβ. Θ, 429).

Θεσσαλονίκη, ἐπισημοτάτη πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν Μυγδονία ἡ πρώην Θέρμη (Ἡρδ. Η, 123) ὑπὸ Κασσάνδρου αὐξηθεῖσα καὶ μετονομασθεῖσα κατὰ τὴν σύζυγόν του. Ἦν ὀχυρωμένη (Liv. XLIV, 40), καὶ ἐπὶ

Ῥωμαίων ἐπίσημος ὡς πρωτεύουσα ἐνὸς τῶν 4 νομῶν, καὶ ἔδρα τοῦ Πραιτόρος, καὶ ἔχουσα, ἕνεκα τῆς θέσεως καὶ τοῦ λιμένος τῆς,

λίαν ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐγκατέστησεν ἐκεῖ χριστιανικὴν κοινότητα.

Θεσσαλὸς, 1) υἱὸς Αἴμωνος ἢ υἱὸς Ἰάσονος, καθ' ὃν ἐκλήθη ἢ Θεσσαλία. — 2) Ἰδ. Εὐρυπύλος. — 3) Ἡρακλείδης, ἀπελθὼν μετὰ τοῦ Δωριέως, καὶ ἐν Σικελίᾳ φονευθεὶς (Ἡρδ. Ε, 46). — 4) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πεισιστράτου (Θουκ. Α, 20). — 5) Υἱὸς τοῦ Κίμωνος, τὸν Ἀλκιβιάδην κατηγορήσας ἐπιβεηλώσει τῶν ἱερῶν (Πλούτ. Ἀλκ. ΙΘ, 22). — 6) Υἱὸς τοῦ ἱατροῦ Ἰποκράτους τοῦ Κώου, ἐξηγήσας τὰ συγγράμματα τοῦ πατρὸς του, καὶ ἔγραψε τρία βιβλία Ἰατρικῶν. — 7) Ἰατρὸς εἰς Τράλλεις τῆς Καρίας, ἐπὶ Νέρωνος, εἷς τῶν ἰδρυτῶν τῆς Μεθοδικῆς κληθείσης σχολῆς. — 8) Τραγικὸς ὑποκριτὴς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Ἀλεξάνδρου (Πλούτ. Ἀλέξ. Ι, 29).

Θέστιος, υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίχης, ἢ τοῦ Ἀγήνορος, ἔγγονος τοῦ Πλευρώνος, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τοῦ Ἰφίκλου, Εὐίππου, Πληξίππου, Εὐρυπύλου, καὶ τῆς Λήδας, Ἀλοχίας καὶ Ὑπερμνήστρας, καὶ σύζυγος τῆς Λευκίππης ἢ Λαοφόντης ἢ Δαΐδαμείας. Ἰδ. Μελέαγρος.

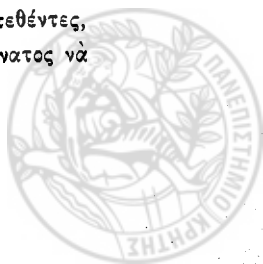
Θέστωρ, 1) Υἱὸς Ἰβμονος καὶ Λαοθῆς, πατὴρ τοῦ Καλχαντος, τῆς Λευκίππης, καὶ τῆς Θεονόης, ἣτις ὑπὸ πειρατῶν ἀρπαγεῖσα, ἐπωλήθη εἰς Ἴκαρον, τὸν βασιλέα τῆς Καρίας, καὶ ἠγαπήθη ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ πατὴρ δ' αὐτῆς, ἀπελθὼν εἰς ἀναζήτησιν τῆς, συνελήφθη καὶ ἐπωλήθη εἰς τὸν αὐτὸν Ἴκαρον. Ἦλθε δὲ καὶ ἡ Λευκίππη, εἰς νεανίαν μεταμορφωθεῖσα εἰς Καρίαν, καὶ ἀγαπᾶται ὑπὸ τῆς Θεονόης· ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν ἔρωτά τῆς, ζητεῖ ἡ Θεονὴ παρὰ τοῦ Θέστωρος νὰ τὴν φονεύσῃ. Ἀλλὰ τότε ἐπέρχεται γενικὴ ἀναγνώρισις, καὶ ὁ Ἴκαρος προσφέρει εἰς ὄλους πλούσια δῶρα. — 2) Υἱὸς Ἐνοπος, Τρώς, ὑπὸ Πατρόκλου φονευθεὶς (Ὀμ. Ἰλ. Π, 401).

Θεωδωρία, πόλις τῆς ἐν Ἠπειρῷ

Ἀθαμανίας (Πολβ. Ε, 68. — Στράβ. ΙΣΤ, 754).

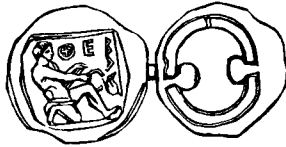
Θεωρία, ἡ εἰς ξένας πανηγύρεις ὑπὸ πόλεω ἀκπεμπομένη ἐπίσημος συνοδία. Ἐν Ἀθήναις δὲ οὕτως, ἀλλὰ θεωρίαι ἐλέγετο καὶ ἡ ἰδιαιτέρα ναῦς, ἣτις καὶ ἱερά ἐκαλεῖτο καὶ ἐθεωρεῖτο, προωρισμένη διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν προσκυνητῶν εἰς τὴν μεγάλην ἑορτὴν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος. Ὁ τὴν θεωρίαν ὀδηγῶν ὀνομάζετο ἀρχιθέωρος, καὶ αὐτῷ ἐπεβάλλετο ὡς λειτουργία, ἢ πᾶσα δαπάνη, οὕσα ἐνίστε οὐχὶ μικρά.

Θεωρικὸν ἢ θεωρικὰ, τὰ χρήματα τὰ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ Περικλέους τοῖς ἀπόροις ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου χορηγούμενα πρὸς ἀπότισιν τῶν εἰσιτηρίων εἰς τὸ θέατρον, καθ' ὅσον τοῦτο ἐνωμιάζετο εἰς θεατρῶν ἢ ἀρχιτέκτονα λεγόμενον, ὅστις εἰσέπραττεν ἀνὰ 2 ὀβολοὺς δι' ἐκάστην θέσιν. Κατ' ἀρχὰς ἦσαν μόνον τῶν μεγάλων Διονυσίων τὰ εἰσιτήρια ἐπὶ πληρωμῇ μετὰ ταῦτα ὁμοῦ καὶ τὰ εἰς ἄλλας ἑορτὰς ἔνθα ἦν τι πρὸς θεῶν, καὶ ἐνίστε ἐλαμβάνετο ἐκ προκαταβολῆς τὸ θεωρικὸν διὰ πολλὰς τῆς αὐτῆς ἑορτῆς θεαμάτων ἡμέρας, καὶ οὐχὶ σπανίως μετὰ τῶν πτωχῶν καὶ πλούσιου ἀντεποιούνο αὐτό. Κατὰ γενόμενους ὑπολογισμοὺς (Boeckh) ἐτησίως ἦν πιθανὸν ὅτι συνεπασούτο εἰς 25—30 τάλαντα. Ἐκ τῶν διδομένων ὑπὸ τῆς ἀρχῆς εἰσιτηρίων, τινὰ ἀνευρέθησαν, μολύβδινα· ταῦτα δὲ λαμβάνων ὁ θεατρῶν παρὰ τῶν εἰσερχομένων, ἐξηργύρου εἶτα αὐτὰ παρὰ τοῖς ταμίαις. Ταῦτα εἰς ἐποίησαν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἀλλὰ μετὰ τὴν παλινὸρθωσιν τῆς δημοκρατίας ἐγκατέστησαν αὐθις, καὶ διωρίσθησαν καὶ ταμίαι τοῦ θεωρικοῦ, ὡς μία τῶν πρωτίστων δημοσίων ἀρχῶν. Ὁ Δημοσθένης καὶ ἄλλοι ἔνθερμοι πατριῶται ἐξηγέρθησαν κατὰ τῆς τοιαύτης δημοσίας σπατάλης, καὶ κατῶρθωσαν τὴν κατάργησιν αὐτῆς ὀλίγον πρὸ τῆς ἐν Χαιρωνεῖα μάχης, εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον ἐκτεθέντες, διότι δημαγωγοὶ εἶχον ἐπιτύχει θάνατος νὰ

καταψηφισθῆ κατά τοῦ τολμήσοντος νά προ-
τείνῃ τήν ἀντικατάστασιν τῶν θεωρικῶν διά
πολεμικῶν χορηγιῶν.

Θήβαι, 1) ἀρχαιοτάτα Θήβη ('Ομ.
'Οδ. Θ, 264, 274), βοιωτικῶς Θεΐβαι, ἡ
πρωτεύουσα πόλις τῆς Βοιωτίας, εἰς χωρίον
λοφῶδες, διαρρεόμενον καί εὐφορον, ἰδρυθεῖσα,
ὡς ἐπιστεύετο, τὸ πρῶτον ὑπὸ Κάδμου, δι' ὃ
καί ἡ ἐφ' ὑψηλοῦ κειμένη, καί ὑπ' ὄχυρῶν
τειχῶν περιβαλλομένη ἀκρόπολις αὐτῆς ἐλέ-
γετο πάντοτε Καδμεία, καί ἐστίν ἡ θέσις

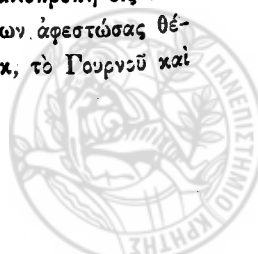

τῆς σημερινῆς πόλεως. Ἦτο δ' ἐπτάπυ-
λος (Αἰσχλ. Ἐπτ. 380. — Εὐρ. Φοίν.
1111), καί ἐκκλοῦντο αἱ πύλαι αὐτῆς 1,
'Ωγύγαι· 2, Ἡλεκτραι, αἱ πρὸς τὰς

Πλαταιάς 3, Προτιδες, αἱ πρὸς Τανά-
γραν καί Χαλκίδα· 4, Νήϊτες· 5, Κρη-
ναῖαι (ἢ Βόρρραιαι)· 6, Ἵψισται· 7,
'Ομολωίδες. Ὁ περιβόλος τῆς πόλεως

ἦν 43 σταδίων, καί μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν
χωμῶν (προαστείων) καί κήπων, 70. Τὴν
πόλιν διέρρεεν ὁ ἐκ τοῦ Κιθαιρώνος πηγά-
ζων Ἴσμηνὸς, καί ἡ πηγὴ Δίρκη. Πρὸ
τῶν Ἡλέκτρων πυλῶν ἦν ὁ ναὸς τοῦ Ἴσμη-
νίου Ἀπόλλωνος, καί ὀλίγον περαιτέρω τὸ
ἱερόν τοῦ Ἀμφιαράου, εἰς ὃ οὐδεὶς Θεβαῖος
ἐπετρέπετο νά κατακλιθῆ ζητῶν χρησμών,
διότι, ἐρωτησαντος ποτὲ τοῦ ἥρωος τοὺς Θε-
βαίους ἂν τὸν θέλωσιν ὡς χρησμοδότην ἢ ὡς
συναγωνιστὴν, αὐτοὶ τὸ δεύτερον ἐξελέξαντο
(Ἡρδ. Η, 134). Ἡ δὲ Δίρκη, ὅτε μὲν ῥύαξ
ὅτε δὲ πηγὴ καλουμένη, ἦν περίφημος διὰ τὸ
καθαρὸν ὕδωρ τῆς, χρήσιμον εἰς τὰς βυκχικὰς
σπονδὰς, καί τὴν φήμην ἔχον ὅτι ἐκάλλυνε
τὰς γυναῖκας καί τὰς εἰς αὐτὸ ἐμβαπτομένας
ἐσθῆτας. Αἱ Θήβαι ἐκυριεύθησαν ὑπὸ τῶν
Ἐπιγόνων ἐν τοῖς μυθικαῖς χρόνοις, καί ἔ-
πειτα πάλιν τῷ 335 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου, ὅστις τὰς κατηδάρισε, πλὴν τῶν ἱε-
ρῶν καί τοῦ οἴκου τοῦ Πινδάρου. Εἶχον δὲ
τότε 40,000 κατοίκων. Ἀνωκοδομήθησαν δὲ
βοηθεία τοῦ Κασσάνδρου, ἀλλ' ἔμειναν χωρίον
ἄσημον. — 2) Μία τῶν ἀρχαιοτάτων καί μεγί-
στων πόλεων τῆς Αἰγύπτου, κατὰ Διόδωρον
(Α, 60), ἡ ἀρχαιοτάτη τοῦ κόσμου, ἡ πρω-
τεύουσα καί ἐμπορικωτάτη πόλις τῆς ἄνω
Αἰγύπτου, μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Διόσπο-
λις. Ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. Ι, 380) ἐπαινεῖ αὐ-
τῆς τὴν δύναμιν, καί τὴν λέγει ἑκατόμυ-
λον. Ἡ περιφέρεια αὐτῆς ἦν 140 σταδίων.
Περιέκλειε δὲ τὸ Μεμνόνιον μετὰ τῶν πρὸ
αὐτοῦ ἰσταμένων κολοσσῶν τοῦ Μέμνονος,
τὸν λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ἀμμωνος (Ἡρδ. Α,
182. Β, 42), τοὺς μεγαλοπρεπεῖς τάφους
τῶν βασιλέων, καί διάφορα ἄλλα. Ἀφ' οὗ δὲ
μετετέθη ἡ ἔδρα τῶν βασιλέων εἰς Μέμφιν,
καί ὁ Καμβύσης ἐπόρθησε καί ἐληλάτησε
τὰς Θήβας, δὲν ἀνέλαβον πλέον αὐταὶ (Στρβ.
ΙΖ, 746), καί εἰς τὴν ἀπέραντον αὐτῶν θέ-
σιν σώζονται μνημεῖα μεγαλοπρεπεῖ ἑἰς τέσ-
σaras σήμερον ἀπ' ἀλλήλων ἀφεστῶσας θέ-
σεις, τὸ Λυξῶρ, τὸ Καρνακ, τὸ Γουρνου καί

τὸ Μεδινέτ-ι-βου, ὡς καὶ διάφορα περικείμενα χωρία. — 3) Θῆβαι Φθιώτιδες ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ τὸν Παγασαϊκὸν κόλπον, ἔχουσα λιμένα ἐμπορικὸν, βλαβεῖσα δ' ὑπὸ τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δημητριάδος. Τῷ δὲ 217 π. Χ., κυριεύσας αὐτὴν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν, ἐπώλησε τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐγκατέκτισεν ἐκεῖ Μακεδόνας καὶ τὴν ὠνόμασε Φιλίππου πόλιν (Πολβ. Ε, 99. ΙΗ, 2. — Liv. XXXIX, 25).

Θηβαϊκὸς πόλεμος, ἴδε Ἄδραστος.

Θήβη, 1) ἴδ. Θῆβαι. — 2) Πόλις εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μυσίας, εἰς τὴν Πλάκον, ὄρος δασυῶδες. Ἦν ἡ πατρίς τῆς Χρυσίδος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης· κατέστρεψε δ' αὐτὴν ὁ Ἀχιλλεὺς (Ἰλ. Β, 691. Ζ, 397. Δ, 366). Ὁ Ξενοφῶν (Ἀν. Ζ, 8, 4) τὴν ἐζήτει μεταξὺ Αὐτάνδρου καὶ Ἀδραμυττίου. Κατ' αὐτὴν δὲ καὶ ἡ εὐφορος πεδιάς κατὰ τὸν Ἀδραμύττιον κόλπον μέχρι Κορυφῶν ἐλέγετο Θήβης πεδίον (Ἡρδ. Ζ, 42. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 1, 41. — Στρβ. ΙΓ, 584).

Θήκη, ἴδ. Τάφος.

Θήρα, ἀρχαιότερον Καλλιόστη, μία τῶν Κυκλάδων, ἡφαιστειον εἰσέτι καίον ἐν μέσῃ τῇ θαλάσῃ, ἔκτασιν ἔχον 3 1/2 □ μιλίων, καὶ πολλαχοῦ βράχους ἀπορρωῶγας, ὑψηλοῦς 800' — 1200 καὶ καθέτως εἰς τὰ κύματα κατιόντας. Ἐκ τῆς θαλάσσης, κατὰ δόξαν καὶ τῶν ἀρχαίων ἀναδύσα, κατεποντίσθη αὐθις κατὰ μέρος τῷ 237 π. Χ., καὶ ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτῆς ἡ Θηρασία, τῷ δὲ 198 ἀνεφάνη ἄλλο νησιδίον, ἡ Ἴερά (ν. Παλαιοκαυμένη)· κατὰ δὲ τὰ ἔτη 1573 καὶ 1707 μ. Χ., ἀνέκυψαν δύο ἔτι νησιδία, ἡ Μικρά Καυμένη καὶ ἡ Νεοκαυμένη. Ἀρχαιότατα κατοκεῖτο ὑπὸ Φαιάκων· εἶτα δ' ἐδέχθη ἀποικίαν ἐκ Λακεδαιμονίων ὑπὸ τὸν Θήραν, οὗ τὸ ὄνομα ἔλαβεν. Εἶχε δὲ δύο πόλεις, τὴν Θήραν καὶ τὴν Οἶαν, καὶ ἀποικία Θηραίων ἐκτίσεν ἐν Λιβύῃ τὴν Κυρήνην. Ἐν τῷ μεσαιωνίῳ ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἑνε-

τῶν Σαντορίνη. Κυριώτερον αὐτῆς προῖον ἦν καὶ μένει ὁ οἶνος (Ἡρδ. Δ, 147, 153. — Στρβ. Ι, 484).

Θηραμένης, ἐν τῇ νήσῳ Κῶ γεννηθεῖς, καὶ ὑπὸ Ἄγωνος, τοῦ ἐκ τοῦ ἄττικοῦ δήμου Στειρίας, υἱοθετηθεῖς. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Προδίκου, ἦν ἀνὴρ νοήμων καὶ εὐγλωττος (Θουκ. Η, 68), φιλόπατρις μὲν τὰς διαθέσεις, ἀλλ' ἐνταυτῷ χαρκτηῆρος ἀσθενοῦς καὶ ἀναποφασίστου, ἀπὸ μερίδος εἰς μερίδα ἐκλεκτικῶς μεταβαίνων, δι' ὃ καὶ οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ χλευαστικῶς τὸν ἐπωνόμασαν κόθορνον (ἴδ.) (Ξενφ. Ἑλλ. Β, 3. — Ἀριστοφ. Νεφ. 361). Ἦρξάτο πολιτευόμενος τῷ 411 π. Χ., ὅτε συνέπραξεν εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς δημοκρατίας (ἴδ. Τετρακόσιοι)· ἀλλὰ διαφωνήσας πρὸς τοὺς ὀλιγάρχους αὐθις, παρέστη ὡς κατήγορος αὐτῶν καὶ προσηρτήθη εἰς τοὺς μετρίους δημοκρατικούς. Ἐπιρροὴν μεγάλην κτησάμενος, ἦν εἰς τῶν στρατηγῶν ἐν Ἀργινούσαις, καὶ τῆς κοινῆς γνώμης κηρυχθείσης μετὰ τὴν νίκην κατὰ τῶν συστρατῆγων του, ὡς δῆθεν μὴ περισσάντων τοὺς ἐπὶ τῆς ναυμαχίας εἰς τὰ κύματα πεσόντας, προὐκάλεσε καὶ ἐπέφερεν αὐτῶν τὴν καταδικήν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 6, 9). Ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς νίκην, ὁ Λύσανδρος ἐπήρξατο κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, ὑποσχεθεὶς ὁ Θηραμένης νὰ ἐπιτύχη παρ' αὐτοῦ ὄρους ἐπεικειῖς, ἀπεστάλη πρέσβυς πρὸς αὐτὸν, ἵνα συζητήσῃ τὰ τῆς εἰρήνης. Ἀλλὰ φρονῶν ἀναγκαῖον νὰ μὴ ἀντιστῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς οἶαν δῆποτε τῶν Λακεδαιμονίων ἀπαίτησιν, ἐτεχνάσθη νὰ παρατείνῃ τὰς διαπραγματεύσεις μέχρις οὗ οἱ πολιορκούμενοι, εἰς ἀπόγνωσιν περιελθόντες, ὑπέκυψαν εἰς πάσας τοῦ Λυσάνδρου τὰς ἀπαίτησεις, καὶ τότε ἀνεδείχθη εἰς τῶν, συμπράξει τῆς Σπάρτης, ἐγκαταστάτων Τριάκοντα ὀνομασθέντων τυράννων. Ἀλλὰ ταχέως ὑπερίσχυσε αὐτοῦ ἕτερος, ὁ ἀποτομώτερος καὶ σκληρότερος τῶν Τριάκοντα, ὁ Κριτίας (Ξεν. Ἑλλ. Β, 2, 3), οὗ ἀπεδοκίμαζε καὶ κατε-

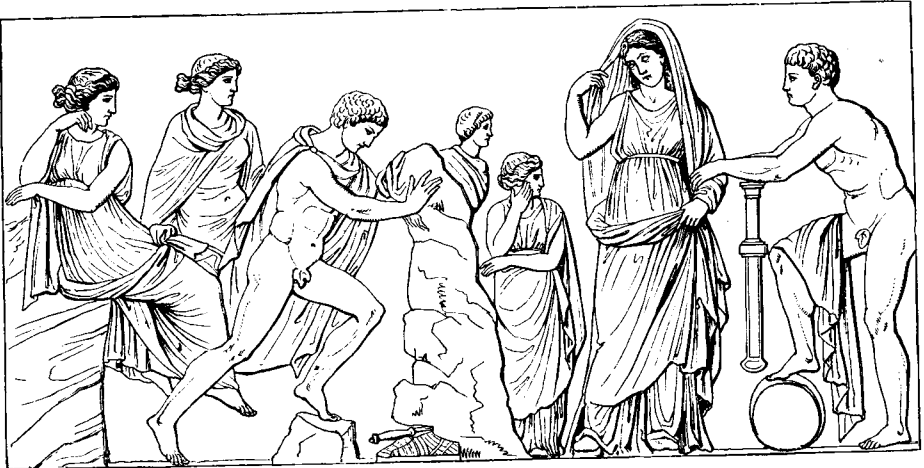
δίκαζε τὰς ὀμότητες καὶ καταπιέσεις. Τότε ὁ Κριτίας τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν Βουλὴν ὡς τῶν καθεστώτων ἐχθρὸν ἐπικίνδυνον καὶ ἐπίβουλον, καὶ ἐζήτησε τὴν εἰς θάνατον καταδικὴν του. Καὶ εὐγλώττως μὲν ἐρυτὸν ὑπερασπίσαντα, τὸν ἐδικαίωσεν ἡ Βουλὴ, ἀλλ' ὁ Κριτίας δι' ἐνόπλων δορυφόρων του τὸν ἀνέσπασεν ἐκ τοῦ βωμοῦ εἰς ὃν εἶχε καταφύγει, τὸν καθεῖρξε καὶ τῷ ἐπότισε τὸ κώνειον, ὃ ὁ Θηραμένης ἔπιε μετὰ φαιδρᾶς καὶ ἡρέμου φρενὸς, ἀξίας σοφοῦ ἀνδρὸς καὶ εὐγενοῦς πατριώτου (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 11).

Θήρας, υἱὸς Αὐτεσίωνος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἔγγονος Τισαμενοῦ καὶ διαέγγονος

165). Ἦν δὲ κυβερνήτης ἤπιος καὶ βουεχῆς, καὶ ὁ Πίνδαρος τὸν ψάλλει ὡς Ὀλυμπιονίκην (Διόδ. ΙΓ, 86).

Θησαυρὸς, ἴδ. Θόλος. Ναός.

Θησεύς, υἱὸς Αἰγέως, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων (ἢ Ποσειδῶνος οὗ ἐπίθετον ἦν κυρίως καὶ τὸ ὄνομα Αἰγεύς) καὶ Αἴθρας, θυγατρὸς τοῦ Πελοπίδου Πιτθέως, τοῦ συνετοῦ βασιλέως τῆς Τροιζήνος. Ἐγεννήθη δὲ μεταξὺ Τροιζήνος καὶ Ἐρμιόνης, καὶ τὸ χωρίον ἐκεῖνο ἐκλήθη Γενέθλιον (Παυσ. Β. 32 9). Παρὰ τῷ Πιτθεῖ τὸν ἐδίδαξεν ὁ Χείρων τὴν θηρευτικὴν, παιδαγωγὸς δ' αὐτοῦ ἦν ὁ Κορνίδα, εἰς ὃν διὰ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι τὴν

Ἀνάγλυφον

τοῦ Θερασάνδρου. Κατὰ χρησμόν ὁ πατήρ του ἐκ Θηβῶν ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαιμονίᾳ Δωριεῖς· αὐτὸς δὲ, μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Μινυῶν, μετώκησεν εἰς τὴν νῆσον Θήραν, τὴν πρὶν Καλλίστην (Ἡρόδ. Δ, 147.— Πaus. Γ, 1, 7. 13, 6).

Θηρασία, ἴδ. Θήρα.

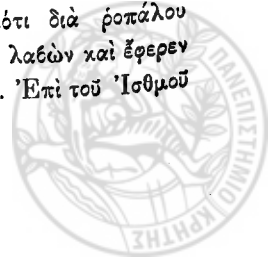
Θηρατῆς, ἴδ. Κυνηγέτης.

Θήρες, ἴδ. Κένταυροι.

Θηριομαχίαι, ἴδ. Μονομάχοι.

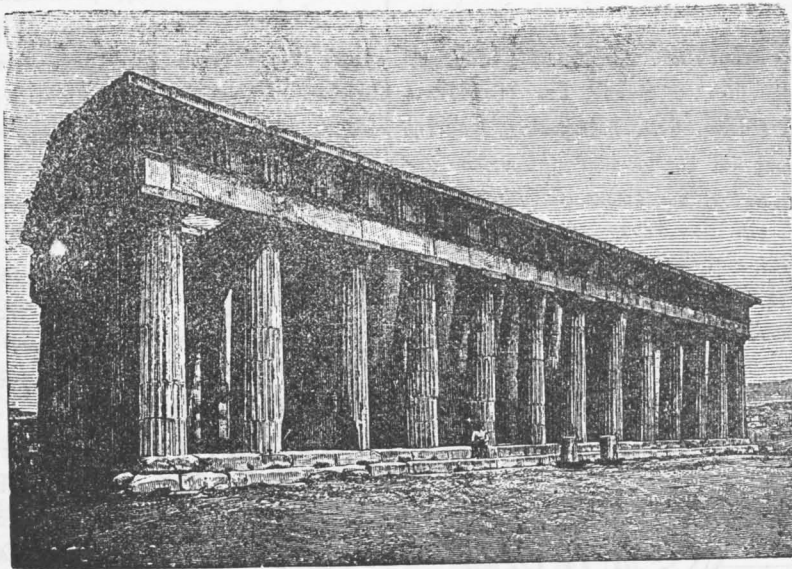
Θήρων, τύραννος τοῦ ἐν Σικελίᾳ Ἀκράγαντος, ἐνίκησε τῷ 480 ἐν Ἰμέρα, μετὰ Γέλωνος, τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τοὺς ὑπὸ τὸν Ἀμίλκην Καρχηδονίου (Ἡρόδ. Ζ,

προτεραιὰν τῶν Θησειῶν ἔθνον κριόν. Ὡς νεανίας ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς, ἀνέθηκε τῷ θεῷ τὴν κόμην του. Πρὸ τῆς γεννήσεώς του εἰς Ἀθήνας ὁ Αἰγεύς ἀπερχόμενος, εἶχε κρύψει ὑπὸ βράχον ξίφος καὶ πέδιλα, παραγγείλας, ὅτε ποτὲ αὐξήσας ὁ Θεσεύς, ἤθελε δυνηθῆ νὰ ἐγειρῇ τὸν βράχον, νὰ λάβῃ αὐτὰ πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας. Τοῦτου γενομένου, καθ' ὁδὸν πολλὰ διέπραξεν ἄθλα· ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐφόνευσε τὸν Περιφοίτην, υἱὸν τοῦ Ἡφαίστου, τὸν καὶ κορυνήτην λεγόμενον, διότι διὰ ροπάλου ἐφόνευσε τοὺς ὁδοιπόρους, καὶ λατῶν καὶ ἔφερεν ὁ Θεσεύς τὸ ρόπαλον αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ

ἀπαντήσας Σίννιν, τὸν ἐπονομασθέντα Πι-
τυοκᾶμπτην, διότι ἔκαμπτε διὰ τῶν χει-
ρῶν του τὰ δένδρα πίτυος (κουκουνάρας),
προσέδεεν εἰς αὐτὰ τοὺς ὁδοπόρους, καὶ
εἶτα ἀφίνων τὰ δένδρα ν' ἀνατιναχθῶσι, τοὺς
ἐσπάραπτε, τὸν ἔδεσε καὶ τὸν ἐφόνευσε κατὰ
τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ἐκ τῆς θυγατρὸς του
Περιγούνης ἔσχεν υἱὸν τὸν Μελάνιππον
(Πλούτ. Θησ. Η). Εἶτα δ' ἐφόνευσε ἐν Με-
γαριδί τὴν Κρομμυωνίαν σὺν τὴν φαϊὰν
λεγομένην καὶ ἐπὶ τῶν Σχιρωνίδων
πετρῶν (Κακῆς Σκάλας), πρὸς τοῖς Μεγά-
ροις, ἐντυχῶν τῷ Σκίρωνι, ὅστις ἐβίαζε

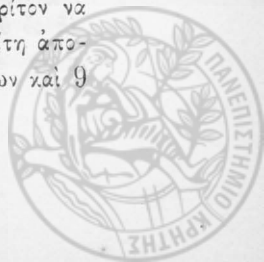
Ἀττικὸν Κηφισὸν ἐξηγνίσθη ὑπὸ τῶν Φυτα-
λιδῶν (ἴδ. Φύταλος) δι' ὃ ἔχυσεν αἷμα,
καὶ προσῆλθεν εἰς τὸν πατέρα του. Ἐκεῖ δὲ
παρούσα ἡ Μήδεια μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ φυ-
γὴν τῆς, καὶ ἀναγνωρίσασα αὐτὸν, ἠθέλησε νὰ
πέισῃ τὸν Αἰγέα νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. Ἄλλ'
εἰς τὸ δεῖπνον σύρας ὁ Θησεύς τὸ ξίφος του
ἵνα κόψῃ τὸ παρατεθειμένον κρέας, ἀνεγνω-
ρίσθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἡ Μήδεια ἔ-
φυγε, μετὰ Μήδου, τοῦ υἱοῦ ὃν εἶχεν ἐκ τοῦ
Αἰγέως, καὶ ἐπιστρέψασα εἰς Κολχίδα, ἐγ-
κατέστησε πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἄρτι ἐκ-
θρονισθέντα πατέρα τῆς. Παρουσίασε δ' ὁ

Θησεύς.

τοὺς διερχομένους νὰ τῷ ἰπλύνουσι τοὺς πό-
δας, καὶ εἶτα διὰ λκκτίσματος τοὺς ἐκρήμι-
ζεν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν ἐθανάτωσεν ὁμοίως.
Ἐν Ἐλευσί, παλαίσας πρὸς τὸν Ἀρκάδα
ληστήν Κερκύονα, τὸν ἐθανάτωσεν ὀλίγον
παραιτέρω, παρὰ τῷ Ἐρινεῶ, εἰς τὸ Ἐ-
λευσίον πεδῖον, εὔρε τὸν Προκρούστην,
Δαμάστην ἢ Πολυπήμονα, ὅστις τοὺς ὁδοί-
πορους ἤπλου εἰς σιδηρᾶν κλίην, καὶ ἂν ἦσαν
μακρότεροι, τοὺς ἠκρωτηρίαζε, ἂν βραχύτεροι
τοῖς ἐξήρθου τὰ μέλη ἵνα τοὺς ἐξίσωσῃ πρὸς
αὐτήν, καὶ ἐπίσης τὸν ἐξωλόθρευσε. Εἰς τὸν

Αἰγέως τὸν Θησεά εἰς τὸν λαόν, ὡς διάδο-
χόν του δι' ὃ ἐρεθισθέντες οἱ τὴν διαδοχὴν
ἐλπίζοντες Παλαντίδαι, ὡς ἀπόγονοι νόμιμοι
τοῦ Πανδίωνος, οὗ ὁ Αἰγέως ἦν μόνον θετὸς,
ἐπανέστησαν, ἀλλὰ τοὺς ἐπρόδωκε Λεῶς τις,
καὶ νικηθέντες ἐφονεύθησαν. Μετέπειτα δὲ
συνέλαβεν ὁ Θησεύς ζῶντα τὸν πολλὰς βλά-
βας ἐπιφέροντα Μαραθῶνιον ταῦρον, καὶ τὸν
ἐθυσίασεν εἰς τὸν Δελφίνιον Ἀπόλλωνα. Κατ'
ἐκεῖνον δὲ τὸν χρόνον ἐμελλε τῷ τρίτῳ νὰ
πεμφθῇ εἰς Κρήτην ὁ κατ' ἐννεά ἔτη ἀπο-
τινόμενος φόρος αἵματος ἐξ 9 παιδῶν καὶ 9

κορασίω, διδομένων εἰς βορὰν τῷ Μινωταύρῳ ὑπὸ τοῦ Μίνωος, ἐκδικουμένου τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀνδρέγειω, ὃν εἶχε δολοφονήσει ὁ Αἰγεύς. Τότε ὁ Θησεύς ἐζήτησε, καίτοι μὴ

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου.

κλῆρωθεις, νὰ συνακολουθήσῃ καὶ αὐτός, πεποιθώς ὅτι θὰ ἐθριάμβευε, καὶ ὑποσχόμενος εἰς τὴν ἐπιστροφῆν των, ὡς δεῖγμα τῆς σωτηρίας των, ν' ἀντικαταστήσῃ διὰ λευκοῦ τὸ μέλαν ἰστίον ὑφ' ὃ ἀπέπλεον. Ὁ Μινώταυρος κατῴκει εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Λαβυρίνθου, ἐξ οὗ, καὶ ἂν τὸν ἐφόνευεν, ὁ Θησεύς δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξέλθῃ· ἀλλ' ἡ Ἀριάδνη, θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, εὐσπλαχνισθεῖσα αὐτὸν, τῷ ἔδωκε μίτον (κλωστήν), οὗ τὴν μίαν ἄκραν προσδέσας εἰς τὴν εἴσοδον, εἰσῆλθεν, ἐφόνευσε τὸ τέρας, καὶ ἔπειτα, βοηθεῖα τοῦ μίτου, ἐξῆλθε πάλιν, ἀπαλλάξας τὰς Ἀθήνας τοῦ σκλη-

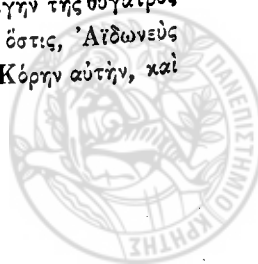
Ἀριάδνη ἐν Μουσείῳ τῆς Ρώμης.

ροῦ φόρου. Ὅτε δ' ἀνεχώρει, ἤρπασε καὶ τὴν Ἀριάδνην, ἀλλ' ἐν Νάξῳ, κοιμωμένην, τὴν ἐγκατέλιπε, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας· ἐκεῖ δ' εὐρών αὐτὴν ὁ Διόνυσος, τὴν ἐνυμφεῦθη καὶ τῷ ἔδωκε τὴν ἄθανασίαν, καθ' Ὁμηρον (Ὀδ. Λ, 321) φονευθεῖσαν πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Καταπλέων δ' εἰς Ἀθήνας ὁ Θησεύς, εἶχε λησμονήσει τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἰστίου, ἐξ οὗ ἀπατηθεὶς ὁ Αἰγεύς, ἐρρίξθη ἐν ἀπελπίσῃ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ἀπέθανε.

Βασιλεύσας δ' ὁ Θησεύς, ἔπεισε τοὺς δήμους τῆς Ἀττικῆς ὡς κοινὸν κέντρον νὰ ἐκλέξωσι τὰς Ἀθήνας, ἐφ' ἣ περιστάσει συνέστη ἡ μεγάλη ἐορτὴ τῶν Παναθηναίων, καὶ ἄλλη, ἥτις συνοίκια ἢ μετοίκια ὠνομάσθη (Θουκ. Β, 15. — Πλούτ. Θησ. ΚΔ). Καὶ τὴν Μεγαρίδα δ' ἤνωσε μετὰ τῆς Ἀττικῆς, καὶ ὠργάνωσε τοὺς ἰσθμίους ἀγῶνας. Νομίζεται δ' ὅτι τὸ ὄνομα Θησεύς ἀπέδόθη εἰς αὐτὸν, διότι ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ πρῶτος θεὸς τὰς βάσεις τοῦ πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ τοῦ Ἡρακλέους δ' ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, καὶ ἠχημαλώτευσεν ἢ ἐδελέασε τὴν βασιλισσαν αὐτῶν Ἀντιόπην ἢ Ἴππολύτην. Πρὸς ἐκδικησιν ἐξεστράτευσαν αἱ Ἀμαζόνες κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ παρενέθη ἡ Ἀντιόπη, ἢ, κατ' ἄλλους, ἐφρονεῦθη παρὰ τῷ Θησεῖ, ὃν ἠγάπα

περιπαθῶς. Ἐξ αὐτῆς δὲ ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἴππόλυτον. Εἶτα δὲ νυμφευθεὶς Φαίδραν, τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἀριάδνης, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀκάμαντα καὶ τὸν Δημοφῶντα. Καὶ τοῦ Ἀργοναυτικοῦ δὲ πλοῦ μετέσχε, καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδονίου κάπρου. Φίλον εἶχε τὸν Πειρίθουν, βασιλεῖα τῶν Λαπιθῶν, καὶ βοηθεῖα αὐτοῦ ἤρπασε τὴν

Ἑλένην πρὶν ἢ νυμφεῦθαι αὐτὴν ὁ Μενέλαος· ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς Διόσκουροι, κυριεύσαντες ἐνάπουσίᾳ τοῦ Θησεῶς τὰς Ἀφίδνας, πόλιν τῆς Ἀττικῆς ἐνθα τὴν εἶχεν ἐγκλείσει, ἠλευθέρωσαν αὐτὴν, καὶ ἠχημαλώτευσαν τὴν μητέρα τοῦ Αἰθρα (ἴδ.). Ἀντεβοήθησε δ' ὁ Θησεύς τὸν Πειρίθουν εἰς τὴν ἐκδιώξιν τῶν Κενταύρων, καὶ προσέειπε καὶ εἰς τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλεῶς τῆς Ἡπείρου, ὅστις, Αἰδωνεύς καλούμενος, εἶχεν ὀνομάσει Κόρην αὐτὴν, καὶ

τὴν γυναῖκά του Περσεφόνην· ἀλλὰ συνελήφθησαν, καὶ ὁ μὲν Πειριθους κατεσπαράχθη ὑπὸ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ, ὃν εἶχεν ὀνομάσει Κέρβερον, ὁ δὲ Θησεύς ἐφυλακίσθη, καὶ ἠλευθερώθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Πλούτ. Θησ. ΛΑ. ΛΕ). Ὁ δὲ Βιργίλιος (Æ, VI. 393. 617) τὸν μῦθον διηγεῖται ὡς κατάβασιν εἰς τὸν Ἄδην. Τὸ αὐτὸ ἠδύνατο νὰ συμπρασθῆ καὶ ἐξ Ὀμ. Ἰλ. Λ, 631· ἀλλ' ὁ στίχος ἐκεῖνος κρίνεται μεταγενεστέρα προσθήκη. Ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του δὲ, κατέλαβε τὴν ἀρχὴν Μενεσθεύς, ὁ υἱὸς τοῦ Πετρεῦ, δι' ὃ Ὁθησεύς ἔπεμψε τοὺς υἱοὺς του εἰς Εὐβοίαν πρὸς Ἐλεφήνορα, τὸν υἱὸν τοῦ Χαλκίδοντος, καὶ καταρασθεὶς τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν Γαργηττὸν, ἀπῆλθεν εἰς Σκύρον, ἐνθα ἐξ ὑψηλοτάτου βράχου, ἢ παραπατήσας, ἢ προδοτικῶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς χώρας Λυκομήδου σπρωχθεὶς, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Ἀλλὰ, μετὰ τὰ Τρωϊκά, ἐπανελάβε τὸν θρόνον ὁ υἱὸς του Δημοφῶν, καὶ, κατὰ χρῆσμον ἐπανεφέρην ὁ Κίμων τὰ ὄστα του εἰς Ἀθήνας τῷ 465 π. X., καὶ ἐνταφιάσας αὐτὰ, ἤγειρεν ἐπ' αὐτῶν τὸ ἔτι σωζόμενον Θησεῖον (Θουκ. Α, 98.—Πλούτ. Θησ. ΔΣΤ), νὰνὼρατον ἐξάστυλον, δώριον, ἔχοντα εἰς τὰς 10 του μετόπας ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους, εἰς 8 δὲ (ἀνὰ 4 ἐκατέρωθεν) ἄθλους Θησεῶς· εἰς τὴν Δ ζωφόρον κενταυρομαχίαν, καὶ εἰς τὴν Α, χωροῦσαν μέγρι τοῦ περιστυλίου, τὴν κατὰ τοῦ Εὐρυσθέου νίκην τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησεῶς, καὶ ἐγκατέστησε τὰ Θησεῖα, ἑορτὴν πανηγυριζομένην τῇ 8 Πυανεψιώνος, δι' ὃ καὶ ὀγδοῦ εἰς ἀλέγοντο (Ἀρστροφ. Πλούτ. 626), καὶ πᾶσα ὀγδόη ἡμέρα ἦν ἱερά τῷ Θησεῖ ὡς καὶ τῷ Ποσειδῶνι. Ἦν δ' ἐν γένει ὁ Θησεύς ὁ Ἡρακλῆς τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' οὐ τοῦ Ἡρακλῆς, καὶ οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ εἰσὶν ἀπηχῆσεις τῶν ἄθλων ἐκεῖνου· ἀλλ' ἡ λατρεία αὐτοῦ δὲν ἔλαβε τὴν πνευλλήνιον σπουδαιότητα ἣν εἶχεν ὁ τοῦ Δωριεῶς ἥρωος. Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις δ' ἔθεωρεῖτο καὶ ὡς ὁ

θεὸς τὰ θεμέλια τοῦ πολιτικοῦ αὐτῶν ὀργανισμοῦ, ὁ πρῶτος αὐτῶν νομοθέτης, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Καὶ ἡ τέχνη δὲ παρίστησιν αὐ-

Ἀγάλμα ἐκ Παρθενῶνος.

τὸν ὅμιον πρὸς νέον Ἡρακλέα, εὐρωστον, ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτον ἀθλητικὸν ὡς ἐκεῖνον. Ἐν ταῖς ἀρχαιοτέραις παραστάσεσιν ἔχει ξίφος, ἐν μεταγενεστέραις ῥόπαλον καὶ λεοντήν.

Θῆτες, ἴδ. Φυλή.

Θείασος, ἰδίως βακχικὴ πομπή (ἴδ. Διδύμοσος). Ἐν γένει δ' οὕτως ἐκαλεῖτο πᾶς σύλλογος κοινὴν ἀφορῶν λατρείαν, ἢ ὠργαζόμενος ἐπὶ σκοπῷ κοινῷ ἐράνου εἴτε θρησκευτικοῦ εἴτε πρὸς διασκέδασιν.

Θείδρων, ἢ **Θείμβρων**, 1) Σπαρτιατῆς, ὅστις, ὅτε ἐπρόκειτο ἀρχὴ ἐχθροπραξιῶν κατὰ τῶν Περσῶν, τῷ 399 π. X., ἐπέμφθη μετὰ στρατοῦ εἰς Ἀσίαν πρὸς βοήθειαν τῶν ἐκεῖ Ἑλληνίδων πόλεων (Ξεν. Ἑλλ. I, 1, 4). Συμπαρалаδῶν δὲ καὶ τοὺς ἐναπολειπομένους 6000 τοῦ Ξενοφῶντος, ἐπέτυχε μὲν κατ' ἀρχὰς ὀπωσοῦν κατὰ τοῦ Τισταφένου, ἀλλὰ, στερούμενος στρατηγικῆς ἱκανότητος, δὲν κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν πειθαρχίαν, καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ θέρου ἐπέμφθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ Δερκυλλίδας (Αὐτ. 8). Εἶτα ὅμως (392) ἐπέμφθη ἐκ νέου εἰς Ἀσίαν, καὶ ἐκ τῆς Ἐφέσου ἐξέδραμε κατὰ τοῦ Πέρσου Στρούθα, ὅστις ἦν τοῖς Ἀθηναίοις ἀφωσιωμένος. Ἀλλ' ἐπιπεσὼν οὗτος, τὸν ἐφόνευσε μετὰ πολλῶν τῶν στρατιωτῶν του (Αὐτ. Δ, 8, 17. Ἀν. Ζ, 8.—Διδ. ΙΔ). — 2) Σπαρτιατῆς, ὅστις τῷ 324 π. X., φονεύσας τὸν φυγάδα ταμίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἄρπαλον, καὶ ἀρπάσας τὰ χρήματα αὐτοῦ,

ἐπεχείρησεν ἐκστρατεῖαν κατὰ Κυρήνης. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπέτυχεν, εἶτα δ' ἐκυρίευσε τὴν πόλιν· ἀλλὰ μέχρι τέλους ὑπὸ τοῦ Ὀφίλλου νικηθεὶς, συνελήφθη, καὶ ἀπέθανε σταυρωθεὶς ἐν Ἀπολλωνίᾳ.

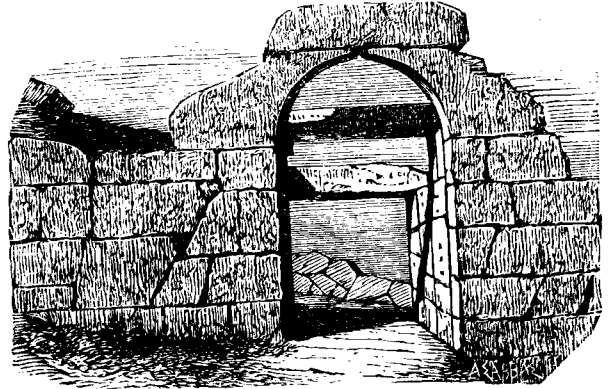
Θίσθη, 1) καὶ Θίσβαι, πόλις ἐν τοῖς ΝΔ τῆς Βοιωτίας, εἰς τὰς Ν. ὑπερείας τοῦ Ἐλικῶνος, παρὰ τῇ ἀκτῇ, εἰς ἧς τοὺς βράχους πολλαὶ περιστεραὶ ἐφώλευον, δι' ὃ καὶ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται «πολυτρήρων Θίσθη» (Στρβ. Θ. 411). Ἐρείπια αὐτῆς εἰς Καχόσια. — 2) Νύμφη Βιωτίς ἧς ἐπώνυμος ἦν ἡ πόλις. — 3) Κατ' Ὀσίδιον (Met. IV. 51) ἐν Βαθυλῶνι ὠραία κόρη, ἀγαπῶσα τὸν νέον γείτονα τῆς Πύραμον. Ἐπειδὴ δ' οἱ γονεῖς ἠναντιοῦντο εἰς τὸν ἔρωτα αὐτῶν, συνεφώνησαν ἢ ἀπαντηθῆσθαι ὑπὸ μίαν συκαμινεάν. Ἡ Θίσθη ἐλθοῦσα πρώτη, ἀπήντησεν ἐκεῖ ἄγριον λέοντα, καὶ ἔντρομος ἔφυγε ρίψασα τὸ κάλυμμα αὐτῆς, ὃ ὁ λέων κατέσχισε διὰ τῶν αἵματος ἀποσταζόντων ὀδόντων του. Ἐλθὼν δ' ὁ Πύραμος, καὶ εὐρών αὐτὸ, ἐνόμισεν ὅτι τὸ θηρίον ἐσπάραξε τὴν Θίσθη, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τὴν συκαμινεάν, ἐξ οὗ οἱ καρποὶ αὐτῆς ἐγένοντο ἐρυθροί. Τὸ πτώμα του δ' εὐρούσα, ἠτύοκτόνησε καὶ ἡ Θίσθη.

Θόας, 1) Ἰδ. Ὀρέστης. — 2) Βασίλειος τῆς Λήμνου, πατὴρ τῆς Ὑψιπύλης καὶ τοῦ Σικίνου. Ὅτε αἱ Λήμνιοι ἐφόνευσαν πάντας τοὺς ἄνδρας τῆς νήσου, αὐτὸς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του ἐκρύβη καὶ ἐσώθη· εἶτα ὅμως, ἀνγκαλυθεὶς ὑπὸ τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἐφονεύθη ἐπίσης. Κατ' ἄλλους ἔφυγεν εἰς τὴν Ταυρίδα, ἢ εἰς τὴν παρὰ τῇ Εὐβοίᾳ νήσον Οἰνόην, ἣτις κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη Σίκινος (Ὀμ. Ἰλ. Ε. 230). — 3) Υἱὸς Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης, ἀδελφὸς τοῦ Εὐνέου. — 4) Υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. — 5) Υἱὸς Ἰκαρίου καὶ Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. — 6)

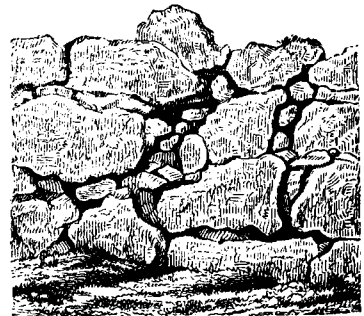
Υἱὸς Ἀνδραίμωνος καὶ Γόργης, ἡγεμὼν τῶν Αἰτωλῶν κατὰ Τριάς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 638. Δ, 529. Ν, 216. Ο, 281). — 7) Υἱὸς Ὀρνυτιῶνος ἢ Ὀρνύτου. — 8) Τρῶς φονευθεὶς ὑπὸ Μενελάου (Ἰλ. Π. 311).

Θολία, Ἰδ. Σκιάδιον.

Θόλος, (ἢ καὶ ὀ). Τὸ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχιτεκτονικὴν περῶτεον τοῦτο σχῆμα, ὡς καὶ

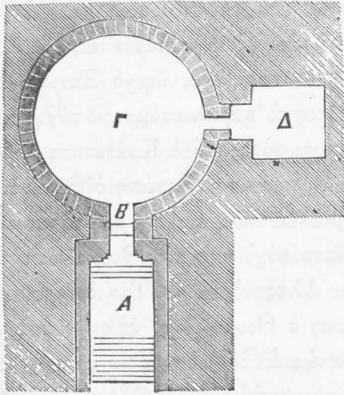

τὸ τῆς ἀψίδος ἐξ ἧς παρήχθη, ἦν ἐν Ἰταλίᾳ ἐν χρήσει ἐν ἀρχαιότατοις ἤδη χρόνοις, ἐπὶ Ταρκυνίου (650 π. Χ.) καὶ πρὶν. Ἐν Ἑλλάδι δὲ, ἐπὶ τῆς κλασικῆς ἐποχῆς εἰ καὶ οὐκ ἄγνωστον (Ἀρστ. Θεσμοφ. 53), ἐν ἐρείπιοις τῆς Ἀκαρναίας (Vit. Praef. XI) ἀνευρεθὲν, εἰς Ἀθήνας δ' ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ Δημοκρίτου εἰσαχθὲν, ἀλλ' εἰς τὴν νεωδομίαν καὶ ἐν γένει τὴν καλὴν ἀρχιτεκτονικὴν, παραδεχθεῖσαν τὴν εὐθύγραμμον ἀρμονίαν, δὲν ἐφηρμόζετο. Ἐκ τῶν

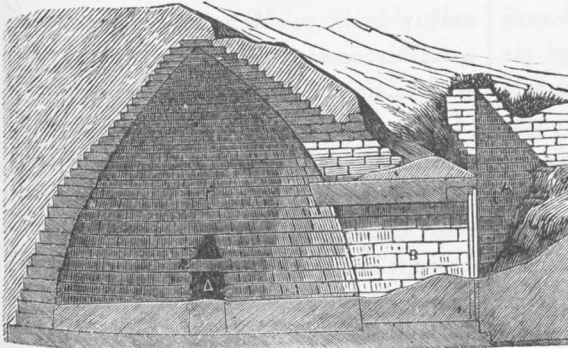
ἠρωϊκῶν χρόνων ὅμως σώζονται οὐχὶ ὁμῶς τῆς πολυγώνου ἢ κυκλωπίας τειχοδομίας, ἀξιολογώτατα κτίρια· κατ' ἄλλο ἰδιόρρυθμον σύστημα

θολωτά, ἢ τὸν θόλον ἀντικαθιστῶντα. Ταῦτα εἰσὶν ἐν Μυκῆναις, ἐν Ὀρχομενῷ καὶ ἀλλαχοῦ τὰ «ὕπόγαια οἰκοδομήματα, ἐνθα οἱ θησαυροὶ τῶν χρημάτων ἦσαν» (Παυσ. ΛΣΤ, 3). Κατ' αὐτὴν τὴν περιγρα-

Θησαυρὸς Μυκηνῶν.

φῆν τοῦ Παυσανίου (ΛΗ, 2), συνάδουσαν ἐντελῶς πρὸς τὰ εὐρεθέντα ἐρείπια, ἦσαν οἱ θησαυροὶ οὗτοι τὸ σχῆμα περιφερεῖς, ἐκ πωρίου λίθου ἰσοδόμως ὠκοδομημένοι, καὶ οἱ ὀριζόντιοι κύκλοι τῶν λίθων μειοῦνται κατὰ διάμετρον βαθμηδὸν ὅσῳ προχωροῦσι πρὸς τὰ ἄνω, οὐχὶ γωνιαίως ἐπ' ἀλλήλων προέ-

χόντες, ἀλλ' ἐπιμελῶς λελαξευμένοι, ὥστε ἀποτελοῦσι σχῆμα κυψέλης παραβολοειδές, καὶ τὴν ἄνω ὀπὴν ἐκάλυπτε μέγας λίθος ἐπιτεθειμένος, μὴ χρησιμεύων εἰς ἀρμονίαν τοῦ παντός, ὡς λέγει ὁ Παυσανίας, παραβάλλων πρὸς τοὺς συνήθεις θόλους. Κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ σύστημα τῶν ὑπὲρ ἀλλήλους προεχόντων λίθων εἰσὶ ὠκοδομημένοι καὶ αἱ ἐν Τύρινθι

ὑπόγειοι σύριγγες. Ἐνδον δὲ πᾶσα ἐπιφάνεια ἐκαλύπτετο ὑπὸ χαλκῶν πετάλων, καὶ τὴν θύραν εἰς ἣν ἔφερε πρόσσδος κατιοῦσα, ἐκόσμηι πιθανῶς ἄνωθεν τριγωνικὸν τι ἀνάγλυφον. Ὁ ἐν Μυκῆναις θησαυρὸς ἔχει ὕψος 50' καὶ τὴν κάτω διάμετρον 47 1/2' (ἴδ. Ῥαγκ. Ἰστ. Καλλιτ. τόμ. Α. σ. 52, 128). Τῆς θόλου μνημονεύει καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδ. X, 442. 496), ὡς μέρους τῆς οἰκίας ἔχοντος κίονας. Πιθανῶς ὁμοίον τι καὶ ἴσως ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων σωζόμενον, ἦν καὶ ἐν Ἀθήναις ἡ Θόλος, ἡ παρὰ τὸ Βουλευτήριον κειμένη, καὶ Σκιάς προσέτι λεγομένη, ἐνθα ἔθουον καὶ συνέτρωνον οἱ Βουλευταῖ (Παυσ. Α, 5, 1.—Σουῖδ.—Πολδ. Α, 8, 15), κεκοσμημένη δι' ἀργυρῶν ἀγαλαματίων (Πολυδ. Η, 155. Δμσθ. Πρπρσβ. 419). — Ὁμοίος θόλος ἦν πρὸς τῷ Ἀσκληπιεῖῳ ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ ἦν «περιφερὲς οἶκημα» δ' ὠκοδόμησεν ὁ ἐπὶ Περικλέους Πολύκλειτος (Παυσ. Β. 27).

Θορικίς, ἀρχαιοτάτη πόλις, εἶτα δῆμος τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν Α. παραλίαν (ν. Θορικόν).

Θόροναξ, 1) Ὅρος τῆς Ἑρμιονίδος ἐν τῇ Ἀργολίδι εἶτα Κοκκύγιος κληθὲν, διότι ὁ Ζεὺς ἐκεῖ μετεμορφώθη εἰς κόκκυγα (κοῦκκον). — 2) Ὅρος τῆς Λακωνικῆς μεταξὺ Σπάρτης καὶ Σελασίας. Εἶχεν ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἡρδ. Δ, 65. — Παυσ. 5, 138).

Θουκυδίδης, 1) Ἀθηναῖς, ἐκ τοῦ δήμου Ἀλωπεκῆς, τοῦ Κίμωνος συγγενῆς, ἀνέλαθε μετὰ τούτου τὸν θάνατον τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος, τοὺς καλοῦς κάγαθοὺς περὶ ἑαυτὸν συγκεντρώσας· ἀλλ' ὁ Περικλῆς ὑπερισχύσας, διεπράξατο τῷ 443 τὴν ἐξορίαν του. Τῷ 440 ὁμῶς φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐπανέλθει, διότι μνημονεύεται στρατηγὸς τοῦ ὀνόματος τούτου. — 2) Θ. Ὀλόρου, Θρακὸς πολιτογραφηθέντος εἰς Ἀθήνας, εἰς τὸν δῆμον Ἀλιμουσίων (Θουκ. Δ, 104), καὶ Ἠγησίππης, συγγενῆς τοῦ Μιλ-

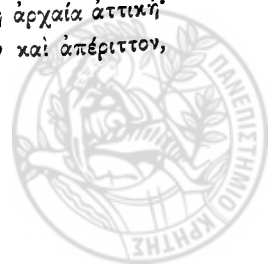
τιάδου, ἐγεννήθη τῷ 464 (κατά τινας τῷ 471) π. Χ. Ἐν Σκαπτῇ Ὑλῃ τῆς Θράκης εἶχε πλοῦσια μεταλλουργεῖα. Ἐκεῖ καὶ ἐν Ἀθήναις διέμεινε τὰ 40 πρῶτα ἔτη τοῦ βίου του, μεγάλως μὲν ἐνδιαφερόμενος εἰς τοῦ Περικλέους τὴν πολιτικὴν, ἀλλ' αὐτὸς, ὡς φαίνεται, ἀποσχὼν πολιτικῆς δραστηριότητος μέχρι τοῦ ἡ' ἔτους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅτε ὁ Βρασιδάς εἰσήλασεν εἰς τὴν Θράκην, καὶ τὸν Θουκυδίδην βλέπομεν κατὰ πρῶτον ἔχοντα ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν του τὸν ἐν Θάσῳ Ἀττικὸν στόλον. Ἐπειδὴ δ-

μως, κατέχων τὴν Ἠϊόνα, δὲν ἐπρόφρασε νὰ σώσῃ τὴν Ἀμφίπολιν, κατηγορήθη ἐπὶ προδοσίᾳ, καὶ ἔφυγε πρὸ τῆς δίκης (Θουκ. Ε, 26), μείνας ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη μακρὰν τῶν Ἀθηναίων, εἴτε ἐν Θράκῃ, εἴτε ὁδοιπορῶν καὶ ἐρευνῶν τὰ περὶ τοῦ πολέμου. Ἐπανῆλθε δὲ τῷ 404 εἰς Ἀ-

θήνας (Παυσ. Α, 23, 9), ἐπανακληθεὶς διὰ ψηφίσματος προταθέντος ὑπὸ τοῦ Οἰνοβίου, καὶ, ἀποθανὼν μετ' ὀλίγα ἔτη, οὐχὶ μετὰ τὸ 395, ἐκ βιαίου θανάτου, εἴτε ἐν Σκαπτῇ Ὑλῃ εἴτε ἐν Ἀθήναις, κατετέθη εἰς τὸν τάφον τοῦ Κίμωνος. Ὁ Θουκυδίδης ἦν ἔμπειρος περὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ῥητορικὴν· ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς τινῶν ὅτι ἐδιδάχθη παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι ἢ τῷ Γοργία καὶ τῷ Ἀναξαγόρᾳ δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἀποδείξεων. Διηγοῦνται δ' ὅτι, παῖς ὢν, εἰς τὰ Ὀλύμπια ἤκουσε τοῦ Ἡροδότου ἀναγινώσκοντος τὴν ἱστορίαν του, καὶ ἐκλαυσεν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, τοῦτο δ' ὅτι συνετέλεσε μετὰ ταῦτα εἰς τὸ νὰ τὸν ἀναδείξῃ μέγαν ἱστορικόν. Ἀλλ' ἡ διήγησις περιέχει ἀναχρονισμὸν, καὶ ἴσως ἐν Ἀθήναις ἤκουσεν ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἀπόσπασμά τι τοῦ Ἡροδότου συγκινήσαν αὐτόν. Ἄμα δ' ἀρξάμενος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, κατανοήσας αὐτοῦ τὴν σπουδαιότητα, ἤρξατο τῆς περὶ αὐτοῦ συγγραφῆς

του. Καὶ ἐν Σκαπτῇ Ὑλῃ συνέλεξε μὲν ἐν ἀνέσει καὶ ἐν ἀμεροληψίᾳ τὴν ὕλην, φαίνεται ὅμως ὅτι ἐν Ἀθήναις τὴν ἐξεργάσθη. Διεκόπη δὲ τὸ ἔργου του ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ φθάνει μέχρι τοῦ ἔτους 411, τὸ δὲ τελευταῖον βιβλίον φαίνεται οὐχὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας ἐξεργασμένον ὡς τὰ λοιπὰ. Ὑπάρχει τις παράδοσις ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἐξέδωκε πρῶτος τὸ παραλειπόμενον σύγγραμμα· ὅπως δὴποτε αὐτὸς καὶ ὁ Κράτιππος ἤρξαντο τῶν ἰδικῶν τῶν ὅπου διεκόπη ὁ Θουκυδίδης· ἢ δ' εἰς βιβλία διαιρέσεις, οἷα ὑφίσταται σήμερον, ἐγένετο οὐχὶ ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου, ἀλλ' ἴσως ὑπὸ Ἀλεξανδρινῶν. Τὴν ἱστορίαν ταύτην γράφων ὁ Θουκυδίδης, ἤξiou ν' ἀφήσῃ ἐν «κ τ ἤ μ α ε ἰς ἀ ε ἰ» διὰ τοὺς ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν εὐρεθησομένους πολιτικούς ἄνδρας, καὶ ἱκανὸν πρὸς τοῦτο τὸν καθίστα ἡ ἱστορικὴ αὐτοῦ ὀξυδέρχεια, δι' ἧς εὐστόχως διεγίνωσκε καὶ συνεδύαζεν αἰτίας καὶ ἀποτελέσματα, καὶ ἡ μεγάλη του φιλαλήθεια καὶ εὐγενὴς ἀμεροληψία, ὥστε καίτοι ἐξορισθεὶς, καὶ τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν ἀποδοκιμάζων, δὲν ἤθελεν ὅμως νὰ ἐπιφέρῃ κρίσεις ἀδίκους κατὰ τῆς πατρίδος του, καὶ ἐκθέτει τὰ γεγονότα ἐν στάθμῃ ἀπολύτου εὐθυδικίας. Γνώμας δ' ἀτομικὰς δὲν ἐκφέρει, καὶ αἱ δημογοραὶ ἄς παρενεῖρει εἰσὶν ἢ ἀκριβῶς ὡς ἀπηγγέλησαν (Α. 22), ἢ, ἂν ἐνίοτε ὑπ' αὐτοῦ συντεθειμέναι, ἐκφράζουσι τὸν τρόπον τοῦ συλλογίζεσθαι τῶν ὁμιλούντων περὶ ὠρισμένων περιστάσεων καὶ ἀντικειμένων. Τὴν διήγησίν του, ὡς ἀρμόζει εἰς συμβάντα πολεμικά, διαιρεῖ κατὰ θέρη καὶ χειμῶνας. Χρησμῶν (Β, 54. Ε, 103) καὶ διοσημείων (2, 50) μνημονεύει, ἀλλ' ἱστορικῶς μόνον, ἄνευ τινὸς ἀποδείξεως ἂν αὐτὸς εἰς αὐτὰ πιστεύῃ, δι' ὃ ἴσως καὶ κατηγορεῖτο ὡς ἄθεος. Ὡς τὸ πρὸ πάντων ἐπιδιωκτέον ἐν ταῖς πολιτείαις θεωρεῖ τὴν πολιτικὴν δύναμιν, ἧς στηρίγματα, κατὰ τὴν θεωρίαν του εἰσὶ τὰ χρήματα καὶ τὸ ναυτικόν. Ἡ γλῶσσά του ἐστὶν ἡ ἀρχαία ἀττικὴ· τὸ δὲ ὕφος του, ἀπλοῦν μὲν καὶ ἀπέριττον,

ἀλλ' ἰσχυρὸν καὶ πῶς τραχὺ, συγχρόνως δ' ἀκριβῶς καὶ ἄνευ περιφράσεων τὴν ἔννοιαν ἐξηγοῦν, ὥστε καὶ τὸ τάχος τῆς σημασίας λέγει χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ ὁ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ὅστις ὑπὸ ἄλλας ἐποφεις πάντοτε δὲν τὸν ἐπαινεῖ, καὶ εἰς τὴν φράσιν του ἀποδίδωσι τὸ τραχὺ τῆς ἀρμονίας, τὸ ἰσχυρὸν αὐτῆς βεβαίως αἰνιττόμενος. Αἱ δημηγορίαι παρ' αὐτῷ, πλήρεις ἰδεῶν καὶ κατὰ ῥητορικὴν τέχνην ἐξεργασμένα, ἀποβαίνουνσι δυσνόητοι ἐνίοτε ἐν τῇ βαθυνοίᾳ των. Βιογραφίαι αὐτοῦ ἀρχαῖαι ὑπάρχουσιν ἢ Μαρκελλίνου τινὸς (ἴσως τοῦ Ἀμμικῶ), πολλαχῶς ἐσφαλμένη, καὶ ἢ τοῦ Διονυσίου.

Θούλη, νῆσος τοῦ Β. Ὠκεανοῦ, ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ Πυθέου τοῦ Μασσαλιώτου, καὶ περὶ ἧς ἐλέγετο ὅτι ἀπεῖχεν ἕ ἡμερῶν πλοῦν ἀπὸ τῶν Ὀρχάδων, καὶ ὅτι εἶχε 40,000 σταδίων περιφέρειαν, ἀλλ' ὅτι, κειμένη ὑπὸ τὸν πολικὸν κύκλον, ἐστερεῖτο καὶ καρπῶν καὶ ζῶων. Ἐξελαμβάνετο δ' ὡς τὸ βορειότερον γνωστὸν μέρος τῆς γῆς (Στρβ. Δ, 201.— Tac. Agr. X.—Virg. G. I. 30). Σήμερον ἐκλαμβάνεται ὡς ἡ Ἰσλανδία, ἢ μέρος τῆς Νορβηγίας, ἢ σήμερον Θίλιη, ἢ ὡς ἐν γένει ἢ Σκανδιναυία, ἢ, ἐπειδὴ ὁ Πτολεμαῖος τὴν θέτει νοτιώτερον, ὡς ἡ μεγίστη τῶν Σετλανδικῶν νήσων.

Θούριοι, ἴδ. Σύβαρις.

Θούριον ὄρος, ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Κηφισοῦ, Ν. τῆς Χαιρωνείας. Ἡ κορυφή αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ὀρθόπαγος (Παυσ. Θ. 41, 3.— Πλούτ. Σύλλ. ΙΖ).

Θύων, 1) Γίγας, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μοιρῶν.—2) Τρῶς φονευθεὶς ὑπ' Ὀδυσσεῶς (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 422).—3) Υἱὸς Φαίνοπος φονευθεὶς, ὡς καὶ ὁ ἀδελφός του Ἐάνθος, ὑπὸ τοῦ Διομήδους (Ἰλ. Ε, 152). — 4) Φαίαξ (Ὀμ. Ὀδυσ. Θ, 113).

Θύωσα, ἴδ. Ὀδυσσεύς.

Θράκη, (παρ' Ὀμήρῳ Θρηκίη),

ἀρχαιότατα πᾶσα ἢ ὑπὲρ τὴν Ἑλλάδα χώρα μέχρι τοῦ Σαῦου ποταμοῦ μεταξὺ τοῦ Πόντου καὶ τοῦ Στρυμόνος, περιλαμβάνουσα ἐνίοτε καὶ τὴν Μακεδονίαν· εἶτα δὲ, πρὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, τὴν μέχρι τοῦ Ἰστρου (Δουναβέως)· ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ μόνον τὴν μέχρι τοῦ Αἴμουος χώραν, τῆς βορειοτέρας καλουμένης Μοισίας. Ἐθεωρεῖτο δ' ὡς ψυχρὰ, τραχεῖα καὶ ἄκαρπος (Ξεν. Ἀν. Ζ, 4, 3), εἰ καὶ πρὸς νότον, ἐνθα σκέπουσιν αὐτὴν τὰ ὄρη, ἦν εὐκραΐης καὶ καρποφόρος. Οἱ Θράκες, κλάδος τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς οἰκογενείας, ἦσαν λαὸς φιλοπόλεμος καὶ οὐχὶ ἀκαλλιέργητος, ὡς ἀποδεικνύουσιν ὁ Ὀρφεὺς καὶ αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις των· ἀλλ' οὐδὲ τὴν γεωργίαν ἤσκουν, οὐδ' εὐρυθμον εἶχον πολιτικὸν ὄργανισμὸν, καὶ ἐκατηγοροῦντο ἐπὶ ἀκρασίᾳ εἰς τὸ οἰνοποτεῖν (Hor. Od. I, 36, 14). Τὰ τῆς ἱστορίας αὐτῶν εἰσὶν ὀλίγον γνωστά. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπολέμησε κατὰ Θρακῶν, ἐν τοῖς ἔνδον κατόκουνσι Ὁ δρύσαι (ἴδ.). Κατὰ τὸν γ' αἰῶνα π. Χ. παροδικῶς ἤρξαν εἰς τὴν Θράκην οἱ Γαλάται· ὁ Κράσσος ὑπέταξε τὰ βόρεια τῆς χώρας μέχρι τοῦ Αἴμου, τὰ ἔκτοτε Μυσία κληθέντα· τὸ δὲ νότιον, ἢ κυρίως Θράκη ὑπέκυψεν ἠττηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 80 π. Χ. τῷ δὲ 46 ὡς ἐπαρχία Θράκης ὁργανωθὲν, ὑπέκυψεν ἐντελῶς τῷ 26 π. Χ. Τὰ κυριώτερα ὄρη τῆς Θράκης ἐν τῇ στενωτέρᾳ αὐτῆς σημάσια εἰσὶν ὁ Αἶμος· ΝΔ τὸ Σκόμιον· πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὁ Ὀρβηλός· πρὸς τὸ Αἰγαῖον ἢ Ῥοδόπη. Οἱ ἐπισημότεροι ποταμοί, Δ πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὁ Νέστος· ὁ Ἐβρος, μετὰ παραποταμίω, ὧν τὸ πρῶτον ὁ Ἐργίνης· ὁ Μέλας, ῥέων πρὸς τὸν ὁμώνυμον κόλπον, τὸν ὀρίζοντα ΒΔ τὴν Θρακικὴν χερσόνησον· οἱ διὰ τῆς Χερσονήσου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἐκβάλλοντες Αἰγὸς ποταμοὶ περίφημοι διὰ τὴν ναυμαχίαν τοῦ 405 π. Χ. Αἰμνη ὀνομαστὴ ἦν ἢ Βιστονίς (ν. Λαγοῦ), Α. τῶν Ἀδδῆρων· ἢ ἐξ ἐνὸς βραχίονος τοῦ Ἐβρου τρεφομένη Στεν-

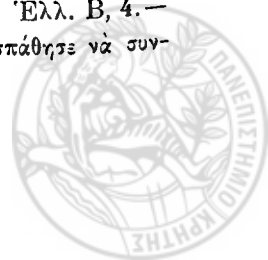

τορίς παρά τὴν Αἴνον. Ἔθνη δὲ, πολλάκις ἀλληλόμαχα, κατόικον αὐτὴν οἱ Κίκονες κατὰ τὸν Ἔβρον, περὶ τὴν ἀκτὴν· οἱ Ὀδρύσαι, ἐπίσης πρὸς τῷ Ἔβρω· οἱ Βίστονες, κατὰ τὴν ὁμώνυμον λίμνην πρὸς τῷ Αἰγαίῳ· οἱ Βισσοὶ παρά τῷ Αἴμῳ. Πόλεις δ' αἱ μᾶλλον ἀξιομνημόνευτοι, μεταξύ Νέστου καὶ Ἐβρου εἰς τὴν παραθαλασσίαν, τὰ Ἀβδηρα, ἔνθα ὁ Δημόκριτος ἐγεννήθη· ἡ Δικαία· ἡ Μαρώνεια· ἡ Μεσαμβρία· Ἄ ἡ Αἴνος. Ἐπὶ δὲ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἡ Καρδία· ἡ Ἐλαιούς· ἡ Καλλιπόλις· ἡ Σηστός· ἡ Λυσιμάχεια. Εἰς δὲ τὴν Προποντίδα ἡ Γάνος· ἡ Βισάνθη· ἡ Πέρινθος· ἡ Σηλυμβρία. Εἰς τὸν Θρακικὸν Βόσπορον τὸ Βυζάντιον. Εἰς τὸν Πόντον ἡ Σαλμυδησός· ἡ Ἀπολλωνία· ἡ Ἀγχίαλος· ἡ Μεσαμβρία. Εἰς τὰ ἔνδον ἡ Φιλιππούπολις, ἡ Ἀδριανούπολις, ἡ Τραϊανούπολις, κτλ. — Ἡ δὲ Μυσία (ἡ ἐν Εὐρώπῃ), μεταξύ Αἴμου καὶ Ἰστρου, κατὰ τὸν α' π. Χ. αἰῶνα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων υποταγεῖσα, διηρέθη ἐπὶ Βεσπασιανοῦ εἰς τὴν Ἄνω (Δ) καὶ Κάτω (Α) Μυσίαν, χωριζομένης διὰ τοῦ ποταμοῦ Κίβρου (v. Κιθρίτσας) μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰστρον. Ἀπὸ Διοκλητιανοῦ δὲ διεσπάσθη εἰς πέντε μέρη, τὴν πρώτην Μυσίαν (Δ), ἧς πρωτεύουσα ἦν τὸ Βιμινάκιον· τὴν Δαρδανίαν (ΝΔ) ἐπὶ τοῦ Σκάρδου, ἧς πρωτεύουσα οἱ Σκόποι· τὴν Ῥιπαιάν Δακίαν (Β), μετὰ πρωτευούσης τῆς Ῥατταρίας· τὴν Ἐσω Δακίαν (Ν), μετὰ πρωτευούσης τῆς Σαρδικῆς· τὴν Πραιβάλλιτάναν μετὰ πρωτευούσης Σκόδρας. Προστέθησαν δ' εἰς τὴν Θράκην ἡ δευτέρα Μυσία, ἥτοι τὸ Α μέρος μεταξύ Αἴμου καὶ Δουνάβεως, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Μαρκιανόπολιν καὶ ἡ Μικρὰ Σκυθία, ἥτοι τὸ ΒΔ τοῦ Πόντου, ἧς πρωτεύουσα ἦν ἡ Τόμος ἢ Τόμοι (v. Τεμισάβ). Ποταμοὶ δὲ τῆς χώρας ταύτης ἦσαν

ὁ Δρίνος, ὁ Μάργος, ὁ Κίμβρος ἢ Κίβρος, κλπ. Οἱ δὲ κάτοικοι, οἱ Μυσοὶ, διηροῦντο εἰς διαφόρους λαοὺς, ὧν οἱ ἐπισημότεροι ἦσαν οἱ Τριβαλλοὶ (Δ), οἱ Πευκίνοι εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως· οἱ Κρώβυζοι (Ν). — Ἔτι δὲ μνείας ἀξίον ἦν τὸ φρούριον Σιγιδούνον (v. Βελιγράδιον), εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σαίου εἰς τὸν Δούναβιν· ὁ Ναῦσσός (v. Νίσσα)· ὁ Οἴσκος· τὸ Δουρόστορον (v. Σίλιστρία, βουλγαριστὶ δὲ Δόστερ)· τὸ Νοβιόδουνον· ἡ Ὀδησσός, κτλ. (Στρβ. Ζ, 295. 318. 331).

Θρανίτης, ἴδ. Ναῦς.

Θρασύδουλος, 1) τύραννος τῆς Μιλήτου, φίλος τοῦ Κορινθίου Περιάνδρου (Ἡρδ. Ε, 92), δι' ἐπιδεξίᾳ δόλου τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ Λυδοῦ Ἀλυάττου κατὰ τῆς πατρίδος τοῦ ἀποκρούσας (Ἡρδ. Α, 20). — 2) Ἐκ Συρακουσῶν, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἰέρωνος, διαδεχθεὶς αὐτὸν τῷ 467 π. Χ. Φρουρὰν ἔχων μισθωτῶν, ἐπεδόθη εἰς βιαιοπραγίας καὶ καταπίσεις, δι' ἃς ἐξαναστάντες οἱ Συρακούσιοι μετὰ τῶν συμμάχων των μετὰ 11 μῆνας τὸν ἐξεδίωξαν, καὶ ἀπέθανε φυγὰς παρὰ τοῖς Λοκροῖς (Πολδ. Ε, 9). — 3) Λύκου Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Στειρίας, ἐνθερμος καὶ δραστήριος πατριώτης, συνειργάσθη τῷ 411 π. Χ. μετὰ τοῦ Θρασύλλου παρὰ τῷ πρὸ τῆς Σάμου στρατῷ εἰς ἀνατροπὴν τῶν Ὑ' καὶ παλινρόθωσιν τῆς δημοκρατίας (Θουκ. Η, 73)· διεκρίθη δὲ πολλάκις καὶ εἰς μάχας ὑπὸ τὸν Ἀλκιβιάδην, ἰδίως ἐν Ἑλλησπόντῳ. Τριηραρχῶν κατὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, διετάχθη μετὰ τοῦ Θηραμένους νὰ σώσῃ, ἐκ τῶν κυμάτων τοὺς ναυαγούς, ἀλλ' ἐκωλύθη ὑπὸ τῆς τρικυμίας (Ξεν. Ἑλλ. Α, 6, 7). Ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀ', ἀπῆλθεν εἰς Θήβας, καὶ ἐκεῖθεν ὠργάνωσε καὶ εὐτόλμως ἐξέτελεσε τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀθηνῶν (ἴδ. Τριάκοντα), μεθ' ὃ προέτρεψεν εἰς ψήφισιν ἀμνηστίας καὶ εἰς ἐπάνοδον εἰς τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4. — Πλούτ. Λυσ. ΚΑ). Ἐπροσπάθησε νὰ συν-

δέση δεσμὸν φιλίας μεταξύ Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, καὶ τῷ 394 ἐστρατήγει ἐν Βοιωτία καὶ πρὸ τῆς Κορίνθου· τῷ δὲ 391, πεμφθεὶς εἰς Βυζάντιον, ἀποκατέστησεν ἐν Θάσῳ καὶ ἀλλαχοῦ τὴν δημοκρατίαν καὶ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιρροήν· ἀλλ' ἴσως ἀντιπάλων τοῦ φθόνος, τὸν διέβαλεν ἐπὶ καταχρήσει καὶ λεηλασίᾳ συμμαχικῶν κτημάτων, καὶ ὅτι ἐδέχθη προτάσεις τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸν Ἐργοκλέους πρὸς προδοσίαν. Ἐν ᾧ δὲ παρεσκευάζετο νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ῥόδου, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀσπένδου, ἀγανακτοῦντες διὰ βιαιοπραγίας τῶν στρατιωτῶν του, τὸν ἐδολοφόνησαν ἐντὸς τῆς σκηπῆς του (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5. Δ, 8, 25.—Διόδ. 10, 94)· ὁ δ' Ἐργοκλῆς, καταδικασθεὶς, ἐθανατώθη.— 4) Ἐκ τοῦ Ἀττικῆς δῆμου Κολυττοῦ, συμπράξας τῷ ἀνωτέρῳ εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν ἀπελευθέρωσιν, μεγάλως ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Ὑπέστη δὲ δίκας πολλὰς (Δημοθ. Τιμ. 741). Ὀκτῶ δὲ πλοῖα μεθ' ὧν ἐπέμφθη εἰς Μικρὰν Ἀσίαν, συνελήφθησαν πάντα ὑπὸ τοῦ Ἀνταλκίδου.

Θρασύλος (ἢ Θράσυλλος), 1) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος περὶ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἰδίως διαπρέψας ὡς ὑπέρμαχος τῆς δημοκρατίας συγχρόνως τῷ Θρασυβούλῳ. Πολλάκις ἐν μάχαις διακρίθει, ἐπέμφθη μετ' ἄλλων 9 καὶ μετὰ τοῦ στόλου εἰς Ἐφεσον μετὰ τὴν ἤτταν τοῦ Ἀντιόχου. Εἰς δὲ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν, καίτοι νίκησας ἔνθα διώκει 15 τριήρεις, κατηγορήθη ὑπὸ τῶν συστρατῆγων του ὡς ἀμελήσας νὰ περισώσῃ ἐκ τῶν κυμάτων τοὺς ναυαγοὺς, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον (Θουκ. Η, 73. 100.—Ξεν. Ἑλλ. Α, 2. 4. 5.—Πλούτ., Ἀλκ. ΚΘ). — 2) Ῥόδιος ἐκ Ῥώμης τὸν Τιβέριον εἰς τὴν ἀστρολογίαν μύησας, μετέπειτα δὲ καταδιωχθεὶς. Ἐγραψε δὲ καὶ περὶ Πλάτωνος τὰ ἔργα αὐτοῦ διαιρέσας εἰς τετραλογίας (Tac. Ann. VI, 26.—Surt. Tib. XIV).

Θρασύμαχος, 1) ἐκ Χαλκηδόνος,

ἦλθε τῷ 430 π. Χ. εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐπεδόθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν φιλοσοφίαν, εἶτα δ' εἰς τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς. Τὸ ὄφος του μαρτυρεῖται ὡς εὐφραδὲς καὶ ἁρμονικὸν (Cic. Or. XII, 39. XIII, 41). Ὁ Πλάτων τὸν συγκαταριθμεῖ μετὰ τῶν σοφιστῶν καὶ ψέγει τὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ θεωρίας. Μόνον ἀποσπάσματα τινὰ σώζονται τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, ὅλων ῥητορικῶν. Ἐλέγετο δ' ὅτι πρὸς τὴν ζωὴν δυσανασχέτων, ἠτοκτόνησεν ἀπαγχθεις (Ἀθην. Ι. σ. 454). — 2) Φιλόσοφος Κορίνθιος, διδάσκαλος Στίλπωνος τοῦ Μεγαρέως (Δ. Λαέρτ. Β, 103).

Θρασυμήδης, 1) υἱὸς ἀνδρείου τοῦ Νέστορος ἐκ τῆς Ἀναξίβειας, μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς Τροίαν ἀπελθὼν καὶ ἐπανελθὼν ἐνταφιασθεὶς δ' εἰς Πύλον τῆς Μεσσηνίας (Ὀμ. Ἰλ. Ι, 81. Ξ, 10, Π, 321. Ὀδ. Γ, 39. 414. 442, 448). — 2) Πάριος γλύπτης, κατασκευάσας χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ (Πaus. Β. 27) τὸ ἥμισυ μέγεθος ἔχον τοῦ Φειδιακοῦ Διὸς, καὶ ὑπὸ τινων τῷ Φειδίᾳ ἀποδοθέν.

Θράσω, 1) Ἀθηναῖος, βοηθήσας τοὺς φυγάδας Θηβαίους εἰς τὴν ἀποβολὴν τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ τοῖς Θηβαίοις λίαν ἀγαπητὸς (Δημ. π. Στεφ. σ. 237). — 2) Γλύπτης περὶ τὰ 320 π. Χ., χαλκᾶ ἀγάλματα ἀθλητῶν, καὶ ἀναθήματα κατασκευάσας (Στράβ. ΙΔ, 641.—Pl. XXXIV, 8, 19).

Θρηνος, ἴδ. Λυρική ποίησις.

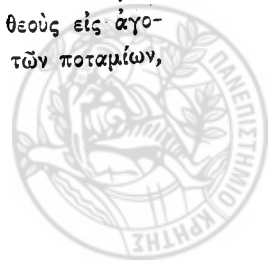
Θρηνωδὸς, ἴδ. Κήδευσις.

Θρησκεία. Ἡ ἀρχικὴ Πελασγικὴ θρησκεία ἦν κυρίως φυσιολατρικὴ, θεοποιουμένων οὐχὶ τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν, ἀλλὰ τῶν δυνάμεων αἵτινες ἐν αὐτοῖς φαίνονται ζῶσαι καὶ ἐνεργοῦσαι. Ἐπλαττε δὲ τοὺς θεοὺς καθ' ὁμοίωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνθρωπίνως σκεπτομένους καὶ πράττοντας, καὶ ὡς τῶν θεῶν ἰδίας ἐνεργείας ἐξελάμβανε πάντα ὅσα προσέβαλλον τὰς αἰσθήσεις. Καθ' ὅσον δὲ ἀνεπτύσσετο τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, κατὰ τοσοῦτο καὶ ἐν τοῖς θεοῖς αὐτοῦ ἐδέλεπε τοὺς

ἐργάτας οὐ μόνον τῆς φυσικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως. Οὕτως ἡ Δήμητρα, ἡ γῆ μήτηρ, ἀπὸ τῆς θεᾶς τῶν φυτῶν καὶ τῆς χορηγοῦ τοῦ σίτου ἐγένετο ἡ εὐρέτρια καὶ προστατίς τῆς γεωργίας, ἡ ἰδρυτὴς τῶν μονίμων οἰκίσεων, τοῦ γάμου, τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως. Ἡ μετατροπὴ καὶ ἀνάπτυξις αὐτῆ, προῖον πολλῶν αἰῶνων βεβαίως, συμπίπτει μετὰ τῶν χρόνων καθ' οὓς αἱ μακροὶ πλανήσεις καὶ συγκρούσεις τῶν παναρχαίων πατριαρχικῶν φυλῶν ἀνέπτυξαν τὸν κυρίως Ἑλληνικὸν βίον, περίπου κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Δωρικῆς εἰσβολῆς. Ἐν ταῖς Ὀμηρικαῖς ποιήσεσιν, αἵτινες πιθανῶς οὐ πολὺ ἀπέχουσι τοῦ χρονικοῦ ἐκείνου ὁρίου, οἱ θεοὶ ἔχουσι ἤδη ἐντελῶς προσωπικοὺς χαρακτήρας, καὶ σπανίως μόνον ἔτι ἀπαντῶνται, ὡς πρὸς τινὰς ἴχνη τῶν συμβολικῶν αὐτῶν αἰνιγμῶν. Ἡ παρ' Ὀμήρῳ θεολογία μένει καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις, ἡ αὐτῆ, πλὴν σπανίων τινῶν ἀλλοιώσεων περὶ τὸν χαρακτήρα τινῶν τῶν θεῶν, ἢ ἀλλοίων τινῶν κατὰ τὸπον δογμάτων, ἀναπτυχθέντων συγχρόνως πρὸς τοὺς φυσικοὺς χαρακτήρας τῶν διαφόρων χωρῶν, ἢ τῶν διαφόρων φυλῶν τὸν ἠθικὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἀντίληψιν. Ἰσως δὲ συνετέλεσαν καὶ αἱ Ὀμηρικαὶ ποιήσεις, καὶ αἱ μετ' αὐτὰς, ἰδίως αἱ τοῦ Ἡσιόδου, εἰς συγχώνευσιν τῶν τοπικῶν τούτων δογμάτων εἰς μίαν γενικὴν ἐθνικὴν τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν. Τινὲς ὑπέλαβον ὅτι ἕκαστον μέρος εἶχε κατ' ἀρχὰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θεότητα, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐπικοινωνίας συνηνώθησαν μετὰ ταῦτα πᾶσαι βαθμηδὸν εἰς ἓνα κοινὸν Ὀλυμπον. Ἄλλ' αὕτη ἐστὶ βεβαίως ἐσφαλμένη θεωρία, διότι ἡ πολυθεΐα ἐστὶν ἡ ἀναγκαία τῆς φυσιολατρείας συνέπεια. Ἐπίσης δ' ἀνυπόστατος ἐστὶν ἡ εἰκασία ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ θρησκεία προήλθεν ἔξωθεν, ἐξ Ἀσίας ἢ ἐξ Αἰγύπτου, εἰ καὶ σχέσεις τινὲς θρησκευτικαὶ ὡς ἐκ τῆς γειτνιάσεως βεβαίως δὲν ἐπέλειπον· τινὲς μάλιστα θεότητες δύνανται ἴσως νὰ καταδειχθῶσι καὶ ὡς

ξένης καταγωγῆς, ὡς ἡ Ἀφροδίτη Ἀσιανῆς, ἡ Ἀθηνᾶ (Νηθη) Ἰσως Αἰγυπτιακῆς· ἀλλὰ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα μετέβαλεν οὕτω τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν φύσιν αὐτῶν, ὥστε μετεποιῶντο εἰς ἰθαγενεῖς. Ἐπὶ τῆς παρακμῆς ὁμως τῆς Ἑλλάδος αἱ ἔξωθεν εἰσαγόμεναι λατρεῖαι δὲν ἠλλοίουσαν τὸν χαρακτήρα τῆς καταγωγῆς των. Ἡ Τιτανομαχία ἐστὶ τὸ σύμβολον τῆς ἀντικαταστάσεως ἐκείνης τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας ἀντὶ τῆς παναρχαίου φυσιολατρικῆς. Οἱ Ἕλληνες ἐπίστευον ὅτι πρὸ τῶν θεῶν οὓς ἐλάτρευον ἄλλοι ἦρχον, ὁ Κρόνος (ἡ ἄναρχος αἰωνιότης) μετὰ τῶν Τιτάνων (τῶν ἀκατονίστων ἀρχικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως), ὑποκύψαντες εἰς τὸν Δία καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, τοὺς θεοὺς τῆς τάξεως, τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου. Μετὰ τὸν θρίαμβον δὲ τοῦ Διὸς, οἱ μὲν τῶν Τιτάνων ἐδεσμεύθησαν εἰς τὸν Τάρταρον, οἱ δ' ὑπετάγησαν εἰς τὸν νέον νόμον, καὶ ὁ Ζεὺς συμπαρέλαβεν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ παντὸς τοὺς δύο του ἀδελφοῦς, τὸν Πλούτωνα καὶ τὸν Ποσειδῶνα. Τινὲς θεότητες, ἄμεσον ἔχουσαι τὴν σχέσιν μετὰ τῆς φύσεως, ὡς αἱ τῆς θαλάσσης, τῶν ποταμῶν, τῶν δασῶν, διετήρησαν μὲν τὸν φυσιολατρικὸν χαρακτήρα των, ἀλλ' ἐν ὑψηλοτέρᾳ τάξει καὶ ἀρμονίᾳ, ὑπὸ τοῦ Διὸς τὸν ὑπέρτατον νόμον. Ἐν Ὀμήρῳ ὁ Ὀλυμπος παρίσταται ὀργανωμένος ἐντελῶς κατὰ τὸ τότε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐπικρατοῦν πολιτικὸν σύστημα. Ὁ Ζεὺς ἐστὶν ὁ βασιλεὺς τῶν θεῶν· παρ' αὐτῷ δὲ κάθηται Βουλὴ τῶν ἀνωτάτων θεῶν, ἔχουσα δικαιοματα ἀναγνωριζόμενα ὑπὸ τοῦ Διὸς. Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ Ὀλύμπιοι, τῷ Διὶ παροικοῦντες, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ἄρης, ὁ Ἡφαιστος, ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ οἰκῶν Ποσειδῶν· εἰς τούτους προσετέθη μετὰ ταῦτα καὶ ἡ Ἑστία, ὥστε ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐλέγοντο οἱ δῶδεκα θεοὶ. Ἐνίοτε δὲ συγκαλεῖ ὁ Ζεὺς καὶ πάντας τοὺς θεοὺς εἰς ἀγορὰν, μὴ ἐξαιρουμένων οὐδὲ τῶν ποταμίων,

οὐδὲ τῶν νυμφῶν τῶν ρυάκων καὶ δασῶν ('Ομ. Ἰλ. Υ, 4). Ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων εἰσὶν ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ, ὅ,τι ὁ Ζεὺς ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ἀναγκωρίζοντες αὐτοῦ τὴν ὑπεροχὴν. Καὶ οἱ λοιποὶ δὲ θεοὶ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας κατηγορίας ἀνήκουσι. Μετὰ τῶν καταχθονίων θεῶν συναριθμοῦνται καὶ οἱ χθόνιοι, οἱ ἐφορῶντες τὴν γῆν καὶ τὴν κάτωθεν αὐτῆς προερχομένην βλάστησιν, δι' ὃ καὶ ἡ κῆρυξ τῆς Δήμητρος ἐστὶ τοῦ Πλούτωνος ἡ γυνή. Ὑποδιηροῦντο δ' οἱ θεοὶ καὶ εἰς πρωτίστους καὶ δευτερεύοντας· οὗτοι δὲ ἐμφαίνουσι τὸ πλεῖστον ἰδιαίτερα μέρη ἢ ἰδιότητας τῶν πρωτίτων θεῶν, ὡς αἱ Μοῖραι, ἡ Τύχη, ἡ Δίκη, αἱ Ὄραι εἰσὶν ἰδιότητες τοῦ Διὸς, ἡ Νίκη τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ Ἥβη πάντων τῶν θεῶν ἀνεξαίρετως. Κατὰ μέρος αἱ δευτερεύουσαι αὐταὶ θεότητες ἔχουσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν προσωπικότητα, εἰσὶν αὐτούσαι, καὶ εἶχον ἐξ ἀπωτάτων χρόνων ἰδίαν λατρείαν, ὡς αἱ Ὄραι, αἱ Χάριτες· κατὰ μέρος δὲ εἰσὶ μὲν προσοποποιήσεις, ἀλλ' ἄνευ λατρείας, πλὴν ἐνίοτε καὶ μέχρι τινὸς κατὰ χρόνους μεταγενεστέρας. Οἱ θεοὶ ὧν μνημονεύει ὁ Ὅμηρος ἐλατρεύοντο καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ μεζζονος ἢ ἥττονος λατρείας ἀπελάμβανον ἐνίοτε τινὲς αὐτῶν κατὰ μέρη, ἀναλόγως τοῦ ἐξαιρετικοῦ σεβασμοῦ ὅστις ἐν ἀρχαιστάτοις χρόνοις ἀπεδίδετο αὐτοῖς εἰς τινὰς τόπους ἢ ὑπὸ τινων φυλῶν. Συνήθως δ' εἶχον ἕκαστον μέρος μίαν πρωτεύουσαν λατρείαν, ὡς αἱ Ἀθηναίαι τὴν τῆς Ἀθηνᾶς, οἱ Δελφοὶ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ Ἄργος τὴν τῆς Ἥρας, κτλ, καὶ εἰς ταύτην αἱ πλεῖστα θρησκευτικὰ τιμαὶ ἀπεδίδοντο. — Ἡ θρησκευτικὴ πίστις ἦν ἰσχυρὰ παρὰ τῷ λαῷ τοῦλάχιστον, καὶ ἀκλόνητος μέχρι τῶν Περσικῶν καὶ μετ' αὐτά, ὅτε τοῖς θεοῖς ἀπέδιδον μετ' εὐλαβοῦς εὐγνωμοσύνης οἱ Ἕλληνας τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος τῶν ἀπὸ τοῦ ξένου ζυγοῦ. Ἀλλ' ἡ πρόοδος τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἤρχισεν ἐπαίσθητην ποιοῦσα τὴν ὑλικὴν τοῦ θρησκευματος φύσιν, παρεκτραπέντος διὰ τοῦ χρόνου

εἰς ἐξωτερικὰς μᾶλλον ἐθιμοταξίας, καὶ μὴ ἱκανοποιούντος τὰς ἀξιώσεις τοῦ πνεύματος. Καὶ ἡ ἀνάπτυξις προσέει τῆς φιλοσοφίας, ἥτις ἀπὸ τοῦ 600 π. Χ. εἶχεν ἀρχίσει καλλιεργούμενη εἰς τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας συνετέλεσε καὶ αὐτὴ εἰς τὸ νὰ κλονίσῃ, — ἀλλὰ κυρίως μόνον ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῆς ὀλεθρίας ταύτης ἀφετηρίας τῆς παρακμῆς τῆς Ἑλλάδος, — ὑποσκάπτουσα σπουδαίως τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα πρῶτον παρὰ τοῖς λογίοις, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἡ ἀσέβεια μετέβη κατ' ὀλίγον καὶ εἰς τὸν λαόν, συνεπιφέρουσα καὶ τὴν ἄφρευκτον ὀπαδὸν τῆς, τὴν χαλάρωσιν τῶν ἠθῶν, ὡς καὶ τὴν ἐτέραν, τὴν δεισιδαιμονίαν. Εἰς ταύτην δ' ἔδιδον τροφήν τὰ ὄρηκα καὶ ἄλλα μυστήρια (ἴδ.). Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, καὶ ἔνεκα τῆς πρώτης καταγωγῆς αὐτῶν ἐκ Πελασγῶν καὶ ἐκ Τυρηνῶν, καὶ ἔνεκα τῆς ἠθικῆς ἐπιρροῆς ἣν οἱ Ἕλληνας ἐπ' αὐτῶν ἐξήσκουν, εἶχον κυρίως τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν. Ἐνεκα τῆς ἥττον ζωηρᾶς φαντασίας τῶν ὅμως ὀλιγώτεροι μῦθοι ἐμπεριέχονται εἰς τὰς περὶ τῶν θεῶν παραδόσεις τῶν. Διετήρησαν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης αὐτῶν ἀρχαιότητος τὴν λατρείαν ἰδιαιτέρων τινῶν θεοτήτων τῆς γεωργικῆς καὶ τῆς ποιμενικῆς, καὶ προσέει εἶχον τὴν τάσιν νὰ προσωποποιῶσι καὶ νὰ θεοποιῶσι καὶ πᾶσαν οἴαν δῆποτε ἀφηρημένην ἰδέαν, οἷον τὴν ἀρετὴν, τὴν εὐποιάν καὶ εἴ τι ἄλλο, μέχρις οὐ κατήντησαν νὰ θεοποιῶσι καὶ τοὺς αὐτοκράτορας, καὶ οὐχὶ πάντοτε τοὺς ἀρίστους.

Θρία, δῆμος ἀνατολικῶς τῆς Ἐλευσίνος ἐν τῷ Θριασίῳ πεδίῳ, δι' οὗ διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἐλευσινίων, δι' ὃ καὶ τὸ Δίπυλον ἐν Ἀθήναις, ἐξ οὗ ἡ πομπὴ ἐξήρχετο, ἐλέγετο καὶ Θριάσαι πύλαι (Ἡρόδ. Η, 65. Θ, 17. — Θουκ. Α, 114. — Στρεβ. Θ, 392, 395).

Θρίαμβος, πομπὴ Βακχικὴ (Σουῖδ. λ. Ῥύττειν). Παρὰ Ῥωμαίοις ἡ ἐπίδειξις ἢ εἰσέλασις τοῦ νικηφόρου στρατηγοῦ μετὰ μά-

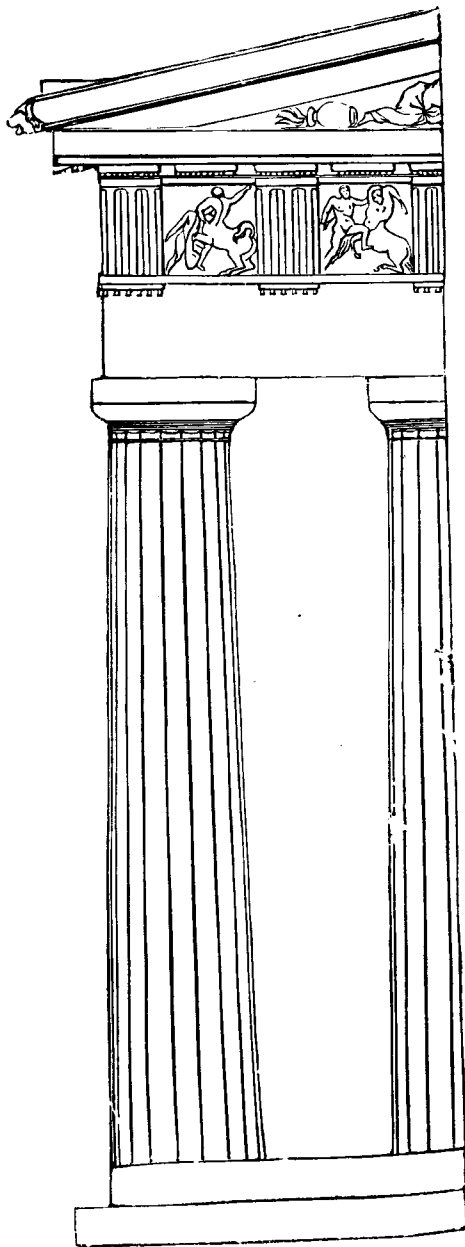

ην περατώσασαν τὸν πόλεμον, καὶ εἰς ἣν ὑπὲρ τοὺς 5,000 ἐχθροὺς ἐφόνευσε. Παρηκολουθεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν αἰχμαλώτων καὶ τῶν λαμπροτέρων λαφύρων, καὶ διήρχετο ὑπὸ ὥραιαν ἀψίδα ἣτις ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις κατηδαφίζετο μετὰ ταῦτα, ἐπὶ δὲ τῶν αὐτοκρατόρων ἀνηγείρετο μόνιμος.

Θρίας, ἰδ. Ἐρμῆς.

Θριγγός, τὸ ἐπὶ τῶν κίωνων καθήμενον μέρος τῆς ὀροφῆς (ἰδ. Ναός. Κίων). Εἰς τὸν δώριον ρυθμὸν τὸ πρῶτον μέρος κἀτωθεν ἦν τὸ ἐπιστύλιον, ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἐν τῇ ξυλοδομίᾳ ἐπικειμένην δοκόν. Ὑπὲρ αὐτὸ δ' ἔκειτο ἡ ζώνη ἢ διάζωμα, ἐμφαίνουσα τὰς κεφαλὰς τῶν ἐπικαθημένων τῇ κατωτέρᾳ ἐγκαρσίῳ δοκῶν, διαγεγλυμμένας εἰς τριγλύφους, ἐχούσας τρεῖς καθέτους ράβδους, καλουμένας μηρούς· ὑφ' ἐκάστην δ' ἐξ αὐτῶν ἐξ σταγόνες παρίστων τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς ξυλίνης δοκοῦ σταλάζον ὕδωρ· ἦσαν δ' αἱ σταγόνες αὗται ἀνάγλυφοι ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου, ὡς καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὰς ἐπίπεδον ράβδιον, τὸ λεγόμενον κεφαλὴ τῶν τριγλύφων, καὶ ἡ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς εὐρύτερα ταινία, τὸ κυμάτιον. Συνήθως δὲ ἐτίθετο ἀνά μία τρίγλυφος ὑπὲρ ἕκαστον κίονα καὶ ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ δύο κίωνων. Τὸ δὲ μεταξὺ δύο τριγλύφων διάστημα, ἐν τῇ ξυλοδομίᾳ πιθανῶς κατ' ἀρχὰς κενόν, εἶτα δὲ διὰ σανίδων, ἴσως καὶ καταγράφων κλειόμενον, κλείεται ἐν ταῖς λιθοκτίστοις ναοῖς διὰ μαρμαρίνων πλακῶν, αἵτινες καλοῦνται μετόπαι, καὶ κοσμοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δι' ἀναγλύφων. Οἱ τοῖχοι δὲ τῶν ναῶν, εἰς τὸ μέρος τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰ κιονόκρανα, ἢ ἐν μεγάλοις ναοῖς τὸ εἰς τὸ κυμάτιον τοῦ ἐπιστυλίου, ἔχουσι τὴν ἐπικρανίτιδα, ἣτοι ἐπίσης κυμάτιον, πολλάκις διὰ κεχρωματισμένου μαιάν-

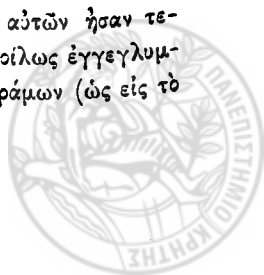
των, ζώνην συνεχῆ ἀναγλύφων, τὴν ζωοφόρον. Ἀπὸ τοῦ περιστυλίου δ' εἰς τὸν τοῖχον, ὑπὲρ τὴν ζωοφόρον, ἢ, εἰς μικροὺς ναοὺς, ἐπάνω τῶν τριγλύφων, ἐκτείνονται αἱ δοκοὶ,

δουροδόκοι, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν τετραγώνων φατνώματα, ἢ κοίλως ἐγγεγλυμμένα, ἢ διὰ περιαιρετῶν κεράμων (ὡς εἰς τὸ

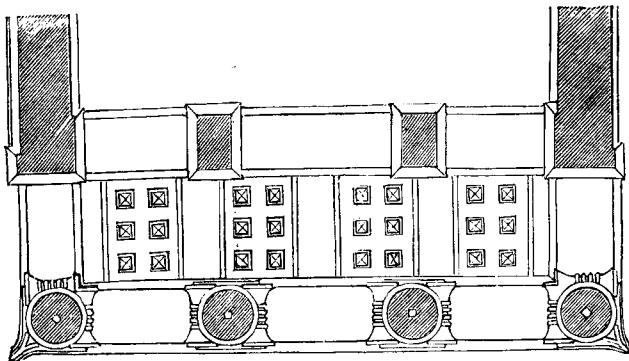

δρου κοσμούμενον, καὶ ἐνίοτε ὑπὲρ αὐτὸ, ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν σειρὰν τῶν με-

Θησεῖον) κεκαλυμμένα. Ἡ δὲ στέγη τοῦ ναοῦ, προκλινῆς πρὸς τὰς δύο μακρὰς πλευρὰς, ἀπετέλει εἰς ἐκάστην τῶν δύο ἄλλων

ζυφοφόρος, πολλακίς κατάγλυφος, καὶ ἐπὶ ταύτης τὸ γείσον προέχον, κίλινον δὲ κάτωθεν, καὶ ἐπικαθήμενον ἐπὶ σειρᾷ μακρᾷς

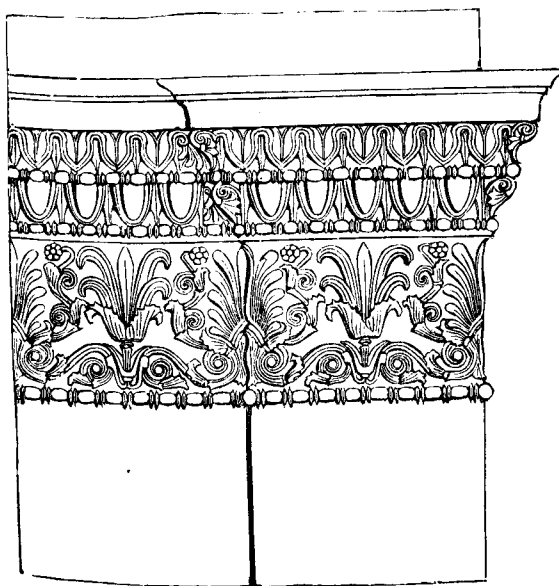
προεχόντων κύβων, οἵτινες καλοῦνται ὀδόντες, τὰ δὲ μεταξύ αὐτῶν διαστήματα μετοχαιί. Ἐπεταὶ δὲ ἄνωθεν κυμάτιον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ὑδρορροή. Ὁ δὲ ἰων. τοῖχος, κρηπίδα ἔχων ὡς οἱ κίονες, ἔχει καὶ ἀντικρῦ τῶν ἐπιστυλίων ζώνην, ἢ ἐπικρανίτιδα, ἔχουσαν κόσμημα ὡς τὸ

κάθετον τρίγωνον, τὸ λεγόμενον ἄετρωμα ἢ ἄετρν, οὗ τὸ ἔμβασδὸν ἢ τύμπανον, λίαν ταπεινὸν εἰς τὰς δωρίους ναοὺς, καὶ ἔχον ὑπὲρ τὰ δύο ἄνω σκέλη τὴν ὑδρορροήν, ἐκοσμεῖτο οὐ σπανίως δι' ὠραίων γλυ-

τοῦ ἐπιστυλίου, ἢ, ἂν τοῦτο δὲν ἔχωσιν οἱ κίονες, ἀπλοῦν κυμάτιον.

Θρόνον, πρωτεύουσα ὠχυρωμένη τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Βοαργίου. Τῷ 429 π. Χ. τὴν ἐκυρίευσεν ὁ

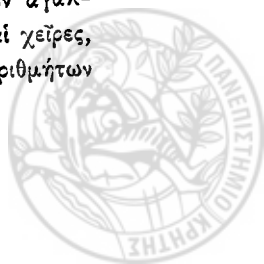
Ἀθηναῖος στρατηγὸς Κλεόπομπος. Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου οἱ Φωκεῖς τὴν ἐλεπλάτησαν, εἶτα δὲ πάλιν ἀνέλαβε (v. Καινούργιο) (Ὁμ. Ἰλ. Β, 533.—Θουκ. Β, 26).

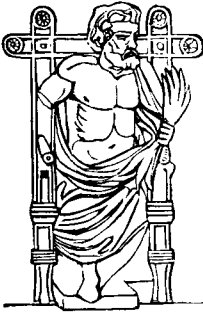
Θρόνος, ἡ ἐπίσημος ἔδρα τῶν βασιλέων, καὶ ἐπομένως καὶ τῶν μεγάλων θεῶν, ὑπὸ τῆς τέχνης πολλακίς μεγαλοπρεπέστατα κεκοσμημένος. Οὕτως ὁ τοῦ χαλκοῦ κίονος, τοῦ παριστάντος τὸν Ἀπόλλωνα ἐν Ἀμύκλαις, ἦν τορευτὸς, ἔργον τοῦ Λακεδαιμονίου Βαθυκλέους, ἔχων ἀντὶ ποδῶν ἀγάλματα Ὁρῶν καὶ Χαρίτων, ὅλος κατάγλυφος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος ἔχων πάλιν κατειργασμένα ἀγάλματα (Παυσ. Γ, 18. 19). Ὁ δὲ τοῦ ἐν Ὀλυμπία

κιοσσισαίου Δίδος, ἀριστοῦργημα τοῦ Φειδίου, ἦν χρυσελεφάντινος μετὰ καὶ ἐβένου καὶ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένος· οἱ πόδες δὲ παρίστων ἕκαστος ἔξ χρυτῶν Νικῶν ἀγάλματα, καὶ ὁ ὅλος θρόνος, ἡ ἔδρα, αἱ χεῖρες, τὸ ἐρείσμα, ἐκοσμοῦντο ὑπὸ ἀναριθμήτων

πτικῶν συμπλεγμάτων. Εἰς δὲ τὰς οἰκοδομὰς τοῦ Ἰωνικοῦ ἢ Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ τὸ ἐπιστύλιον διαιρεῖται εἰς τρεῖς καλουμένας ταινίας, τὰς ἄνω προεχούσας ὑπὲρ τὰς κάτω, καὶ λήγει ἄνω εἰς κυμάτιον κατάγλυφον συνήθως καὶ κανόνα, καὶ ὑπὲρ τοῦτον ἡ

χρυσῶν ἀναγλύφων καὶ συμπλεγμάτων ἄφυσικου μεγέθους, καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν στερεούτων τὸ μεταξὺ

τῶν ποδῶν διάστημα διέπρεπον ζωγραφίαι τοῦ ἐπίσημου ζωγράφου Παναίου (Παυσ. Ε, 11). Εἶχε δ' ὁ θρόνος καὶ ὑποπόδιον ὄπερ ἐκαλεῖτο θρήνος.

Θυάδες, ἰδ. Διόνυσος. Θυία.

Θυάμις, ποταμὸς τῆς Ἡπείρου, ἐκβάλλων, ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, ἀπέναντι τῆς Κερκύρας (Θουκ. Α, 46. — Στράβ. Ζ, 324).

Θυάμιος, ὄρος τῆς Ἀκαρνανίας (ν. Σπαρτεβοῦνι), Ν τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους (Θουκ. Γ, 106).

Θυάτειρα, ἐπίσημος πόλις τῆς Β Λυδίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, φημιζομένη δι-

ἃ εἶχεν ἐργαστάσια πορφύρας, καὶ διὰ τὴν ἀβρότητα τῶν ἡθῶν τῶν κατοίκων τῆς. Ἦν ἡ ἔδρα μίᾱς τῶν πρώτων χριστιανικῶν κοινοτήτων (Στράβ. ΙΓ, 625).

Θυέλλα, ἰδ. Ἄρπυιαι.

Θυέστης, ἰδ. Ἄτρεῦς. Ἄγαμέμνων.

Θυῖα, 1) θυγάτηρ τοῦ Κασταλίου ἢ τοῦ Κηριστοῦ (Ἡρόδ. Ζ, 48), μήτηρ τοῦ Δελφοῦ ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, πρώτη τῷ Διονύσῳ θύσασα, καὶ ὄργια αὐτῷ τελέσασα. Κατ' αὐτὴν δὲ Θυιάδες ὀνομάζοντο καὶ αἱ Ἀθηναῖαι αἰ-

κατ' ἔτος εἰς τὸν Παρνασσὸν Διονυσιακὰ ὄργια τελοῦσαι μετὰ τῶν ἐν Δελφοῖς Θυιάδων, αἵτινες ἦσαν ἱέρειαι ὡς αἱ Βάκχαι. Ὅτε ὁ Ξέρξης ἐπήρχετο, οἱ Δελφοὶ ἔθυσαν ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῶν εἰς τοὺς ἀνέμους, διότι τὸ ὄνομα αὐτῶν κυρίως σημαίνει αἱ ὀρμῶσαι (Ἡρόδ. Ζ, 178). Διὰ τοῦτο συνεδέοντο καὶ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος, ἐκ τοῦ Διὸς τεκοῦσα τὸν Μακεδόνα.

Θύλακοι, ἐν γένει σακκία, ἰδίως δὲ καὶ πλατεῖαι περισκελί-
δες ἃς οἱ βάρβαροι ἔφερον (Εὐρύπ. Κυκλ. 682).

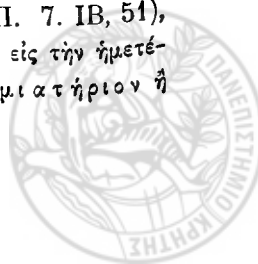
Θύμβρη, πόλις ἐπὶ τοῦ Θυμβρίου ποταμοῦ, Β τῆς Τρωάδος, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἀρχαιότατα ἐκλιπούσα. Παρ' αὐτῇ ὑπῆρχε λόφος Καλλικολώνη (Ἰορ. Ἰλ. Κ, 430. Υ, 53. — Στράβ. ΙΓ, 598).

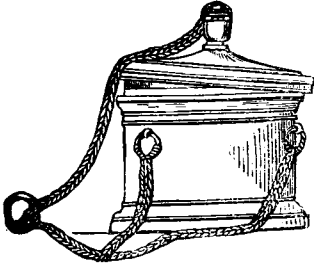
Θύμβρηρα, χώρα Λυδικὴ παρὰ τῷ Πακτωλῷ, ἐνθα συνήρχοντο οἱ τοῖς Πέρσας ὑποκείμενοι λαοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (Ξεν. Κ. Π. ΣΤ, 2, 16. Ζ, 1, 45).

Θυμέλη, βωμὸς. Παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς (Εὐρύπ.) «Κυκλώων θυμέλαι», τὰ λείψανα ἀρχαίων κυκλωπέων τειχῶν. Εἰς δὲ τὸ θέατρον (ἰδ.), ὁ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ὀρχήστρας βωμὸς, περὶ ἐν ἐκινεῖτο ὁ χορὸς, καὶ εἰς οὐ τὰς βαθμίδας ἴστατο ὁ ὀδηγὸς τοῦ χοροῦ. Ἐκ τῶν Ῥωμαϊκῶν θεάτρων, οὐδεμίαν πλέον σχέσιν ἐχόντων μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου, οὐδὲ χορὸν κεκτημένον, ὁ βωμὸς ἐξέλιπε, καὶ θυμέλη ἐλέγετο τὸ μέρος ἐνθα ἴστατο ἡ μουσικὴ, καὶ μεταγενεστέρως καὶ πᾶσα ἡ σκηνή.

Θυμιατήρ(ιον), 1) τὸ σκεῦος δι' οὗ, πλὴν τοῦ θυμιάματος ὁ ἔρριπτιον εἰς τὰς ἐσχάρας τῶν βωμῶν, ἐθυμιάζον τὰ ἀγάλματα καὶ διὰ τῆς χειρὸς (Αἰλ. Π. 7. ΙΒ, 51), αὐτὸ τοῦτο ὁ παρέμεινε καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν ἐκκλησίαν. — 2) Θυμιατήριον ἢ

θυτήριον ὁ καὶ ἄλλως βωμὸς καλούμενος

ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου ὑπὸ τὸν σκορπίον, ἐκ 4 ἢ 7 ἀστέρων.

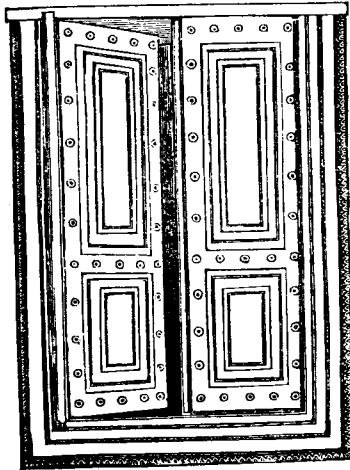
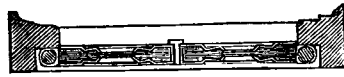
Θυμοίτης, 1) Γέρων Τρῶς (Ὅμ. Ἰλ. Γ. 146). Κατὰ μεταγενεστέρους, ἡ σύζυγος αὐτοῦ Κύλλα, ἔσχε, καθ' ἣν ἡμέραν ἐγεννήθη ὁ Πάρις, υἱὸν καὶ αὐτὴ τὸν Μούνιππον, ὃν ἐθανάτωσεν ὁ Πρίαμος, διότι ὁ χρησμὸς εἶπεν ὅτι παιδίον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην γεννηθὲν, θά ἐπέφερε τὸν ὄλεθρον τῆς Τρωάδος. Διὰ τοῦτο, μνηστικῶν ὁ Θυμοίτης, εἰσήγαγε τὸν Δούριον ἵππον εἰς τὸ Ἴλιον (Serv. ad. Virg. Aē, 2, 30).— 2) Υἱὸς Ὁξύθου, δισέγγonos τοῦ Θησεῦς, τελευταῖος Θησειδης βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων (Ἰδ. Μέλανθος). Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ὁ δῆμος τῶν Θυμοιταδῶν.

Θυνηὰς, 1) πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐν Θράκη εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, ΒΔ τῆς Σαλμυδησοῦ (ν. Ὑνιάδα).— 2) Νῆσος πρὸς τῇ Βιθυνίᾳ ἐν Πόντῳ εἶχε ναὸν Ἀπόλλωνος, καθ' ὃν καὶ ἀρχαιότερον Ἀπολλωνία ἐλέγετο.

Θυσοκῆποι, Ἰδ. Ἱερεῖς.

Θύρα, ἡ εἰς δωμάτιον ἢ εἰς οἰκίαν εἰσόδος. Ἡ τελευταία ἐλέγετο Ἀύλι(εἰ)ος ἢ αὐλι(εἰ)α θύρα ἢ δ' εἰς πόλιν ἢ φρούριον εἰσάγουσα ἐλέγετο πύλη. Ἡ δ' ὀπισθία θύρα τῆς οἰκίας ἐλέγετο παράθυρον ἢ παραθύριον· ἂν δ' ἔφερον εἰς τὸν κῆπον, κηπαία θύρα (Ἀθῆν. ΙΕ, 6). Τὰ δύο πλάγια τῶν θυρῶν ἐλέγοντο σταθμοὶ καὶ φλιαῖ (Ὅμ. Ὀδ. Ρ. 221), κυρίως ὁμοίως φλια τὸ ἀνώφλιον, ὃ, μεθ' ὄλων τῶν ἀρχιτεκτονικῶν αὐτοῦ κοσμημάτων ἐλέγετο καὶ ὑπέρθυρον· τὸ δὲ κατώφλιον ἐλέγετο

βηλὸς, καὶ ποιητικῶς οὐδ' ας. Τοῦτου εἰς τοὺς ναοὺς, προσέτι καὶ εἰς τὰς οἰκίας, ἐθεωρεῖτο βέβηλον καὶ δυσόσιον νὰ ἐπιβαίη τις διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς, δι' ὃ καὶ αἱ εἰς τοὺς ναοὺς ἀγούσαι βαθμίδες ἦσαν πάντοτε ἀριθμοῦ περιττοῦ, ὥστε καὶ δι' οὐ ποδὸς ἤρχετο τις τῆς ἀναβάσεως, διὰ τοῦ αὐτοῦ νὰ βαίη καὶ εἰς τὸν βωμόν. Εἰς τῶν Ἰωνικῶν ναῶν τὰς θύρας, κατὰ τὸ ἄνω τῶν σταθμῶν, ἐκατέρωθεν τοῦ ὑπερθύρου προεῖχον δύο κοσμήματα καλούμενα ὡτὰ ἢ, κατὰ Βιτρούβιον, (III, 4) καὶ ἀγκῶνες. Εἶχον δ' αἱ μεγάλαι θύραι δύο φύλλα, ὀυρετρα λεγόμενα, κλι-

σιάδας ἢ σανίδες (Ὅμ. Ὀδ. Ψ, 42) ὅτε ἦσαν ξύλινα, διότι πολλάκις, εἰς τὰ πολυτελεῖα οἰκοδομήματα, ἦσαν χαλκᾶ, ἐπίχαλκα (Ἡρδ. Α, 179) ἢ καὶ χρυσελεφάντινα. Ἐστερεοῦντο δ' εἰς τοὺς σταθμοὺς διὰ στροφῶν ἢ στροφιγγῶν, γιγγλυμῶν, θαιρῶν, καὶ ἠνοίγοντο ἀπὸ τῆς εἰσόδου κατὰ διάταξιν πάντοτε πρὸς τὰ ἐντὸς, δι' ὃ καὶ ἐνδοῦναι ἔλεγον ἐπὶ τοῦ ἀνοίγοντος τὴν θύραν ὅταν εἰσῆρχετο, ἐπισπάσασθαι δὲ ἢ ἐφελύσασθαι ἐπὶ τοῦ κλειόντος αὐτὴν ὅταν ἐξῆρχετο. Ἐστερεοῦντο δὲ τὰ θυρώματα κάτω διὰ κατοχῶν (Σοφ. Οἶδ. Τ.

136) εισερχομένων εἰς τὸν βηλὸν, καὶ πρὸς ἄλληλα διὰ μαντάλων, κλειθρῶν" (αὐτ. 1262. 1287. 1294), καὶ τὰ μείζονα προσέτι διὰ μοχλῶν εισερχομένων εἰς τοὺς πυθμένας τῆς θύρας, καὶ ὁ ἀνοίγων αὐτὴν ὤφειλεν ἀναμοχλεύειν ἢ τὸν μοχλὸν παρὰ φέρειν (Εὐριπ. Μήδ. 1305). Καθ' Ὅμηρον δὲ (Ὀδ. Α, 442. Φ, 46) συνείχοντο τὰ κλειθρα τότε καὶ δι' ἰμάντος. Ἐπὶ τῆς ἐκτὸς δὲ ἐπιφανείας τὰ θύρωθρα εἶχον κρίκους, ἵνα ἐλκόμενα κλείωνται, λεγομένους ἐπιπαστήρας (Ἡρδ. ΣΤ, 91), οἵτινες ἐχρησίμευον καὶ ὡς ῥόπτρα (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 36.—Ἀρποκρ. ἐν λ.), δι' ὧν, ὁ θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν, ἔκοπτε τὴν θύραν ἐν Ἀθήναις, ἵνα τῷ ἀνοιγῆ, ἢ ἵνα εἰδοποιήσῃ τὸν ἐνοικοῦντα, ἢ, τούτων ἐλλειπόντων, διὰ ῥάβδου ἢ τῶν δακτύλων (Πλάτ. Πρωταγ. 151. 159), ἐν ᾧ ἐν Σπάρτῃ ἐσύριπτε. Πρὸ τῆς θύρας ἐγράφετο πολλάκις, μάλιστα διὰ ψήφων κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους, ἢ προσφώνησις «Χαῖρε», ἢ καὶ «Εὐλαβοῦ» (πρόσεξον, φοβήθητι) τὴν κύνα (Cane canem), διότι οὐ σπανίως προσεδεῖτο κύων (Θεόκρ. 10, 42.—Ἀθήν. Α, 4.—Ἄριστφ. Θεσμφ. 423 Λυσιστρ. 1217), καὶ ἐνίοτε καὶ δούλος παρεφύλαττε παρὰ τῆ αὐλίας. Πρὸ θυρῶν δ' ἦν ἢ πρὸ τῆς θύρας στοά θυρῶν δὲ τὸ μέρος τῆς οἰκίας εἰς ὃ ἡ θύρα ἠνοίγετο (Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1242. Ἡλεκτρ. 328) ἐνθα ἦν καὶ τὸ θυρωρεῖον, δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ (Πολυδ. Α, 77).

Θυργωνίδαι, δῆμος Ἀττικῆς, πιθανῶς παρὰ τὴν Ἄφιδναν.

Θυρεᾶτις, ἢ Κυνουρία, τὸ τῆ Λακωνικῆ συνορευθὸν μέρος τῆς Ἀργολίδος (Θουκ. Β, 27. Δ, 56), οὗ πρωτεύουσα ἢ Θυρέα (Ἡρδ. Α. 82) παρὰ τὸν ὀμώνυμον κόλπον (ν. Ἄστρος) Κατὰ τούτους μεταξὺ Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων συνεχεῖς πολέμους, ὁ Κλεομένης, μετὰ τὴν ἐν Τίρυνθι νίκην (524 π. Χ.), κατέλαβε τὴν Θυρέαν (Ἡρδ. Α, 82. ΣΤ, 76). Τῷ 431 παρεχώρησαν οἱ Λακε-

δαιμόνιοι τὴν χώραν εἰς τοὺς Αἰγινήτας, οὓς οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐκβάλλει τῆς νήσου τῶν ἄλλα μετὰ 7 ἔτη, κυριεύσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν, τὴν ἐπυρπόλησαν, καὶ ἀπήγαγον τοὺς κατοίκους (Θουκ. Β, 27. Δ, 57. Ε, 41). Ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνης ἀνεκτήσαντο, βοηθεία αὐτοῦ, οἱ Ἀργεῖοι τὴν πόλιν (Πaus. Β, 20, I. Ζ, 11, 2). Ἦσαν δ' οἱ Κυνουριεῖς, Πελασγοὶ Ἀρκάδες ἐκδωρισθέντες ὑπὸ τῶν Ἀργείων (Ἡρδ. Η, 73).

Θυρεὸς, ἴδ. Ὀπλισμός.

Θυρέδες, ἴδ. Λακωνικῆ.

Θύριον καὶ Θούριον, πόλις τῆς Ἀκαρνανίας μετ' ἀκροπόλεως, ΝΑ τοῦ Ἀνακτορίου, περὶ μίαν ὥραν ἀπέχουσα τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Ἐνταῦθα συνήρχετο τὸ κοινὸν τῶν Ἀκαρνανῶν.

Θύρσος, ῥάβδος ἦν εἰς τὰς Διονυσιακὰς πομπὰς ἔφερον ὁ Βάκχος, ὁ ὄπαδὸς αὐτοῦ καὶ οἱ πανηγυρισταί. Ἄνω εἶχε κῶνον πίτυος, διὰ τὴν χρησιμότητα τῆς ῥήτινης εἰς τὴν οἶνοποιίαν, ἢ δέσμην φύλλων κισσοῦ ἢ

φύλλων ἀμπέλου. Ἐλέγετο δ' ὅτι ὁ Βάκχος μετέβαλλέ ποτε τοὺς θύρσους εἰς ὄπλα θανατηφόρα, ἐντὸς τῶν φύλλων ἐγκρούσας αἰχμῆν (Ἀθήν. ΙΔ, 631.—Διόδ. Γ, 61. Δ, 4).

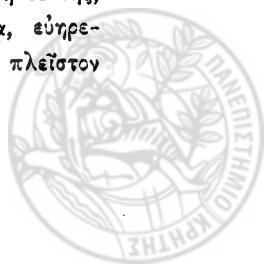
Θυσία, πᾶσα τοῖς θεοῖς γινομένη προσφορά ἱκετήριος ἢ εἰς ἐνδειξιν εὐλαβείας ἢ εὐγνωμοσύνης, κατὰ τοῦτο τῶν ἀναθημάτων διακρινομένη, ὅτι ἐκεῖνα ἦσαν μόνιμα, ἢ δὲ θυσία προσωρινῆ καὶ ἐπαναλαμβανομένη. Ἐπομένως καὶ τὰ πρῶτα τῆς γῆς προϊόντα, τὰ ἀκροθίνια, διαρκῆ καὶ αὐτὰ μὴ ὄντα, κατελογίζοντο ἐν ταῖς θυσίαις. Ἦν δ' ἡ θυσία τὸ κυριώτατον μέρος, τὸ κέντρον τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν, καὶ προσεφέρετο ἐν

έορταῖς ἢ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἡμέραν, ὑπὸ ἰδιωτῶν, οἰκογενειῶν, φυλῶν ἢ πόλεων δι' οἰονδήποτε συμβάν ἰδιωτικὸν ἢ δημόσιον. Ὑπήρχον δὲ θυσίαι αἱματηραὶ καὶ ἀναίμακτοι. Αἱ αἱματηραὶ ἦσαν αἱ κυριώτεραι, καὶ ἐκ τῶν ζώων τὰ ἀρνία, αἱ αἴγες, οἱ χοῖροι καὶ οἱ βόες τὰ συνηθέστερα, καὶ ἐξ αὐτῶν τὰ ἀρσενικὰ ἐθύοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς θεοὺς, τὰ θηλυκὰ εἰς τὰς θεάς, καὶ λευκὰ μὲν εἰς τὰς ἐπουρανίους, μέλανα δὲ ἢ μελανὰ εἰς τὰς χθονίας ἢ θαλασσίας θεότητας. Καὶ ἄλλα δὲ ζῶα προσήγοντο εἰς τὰς

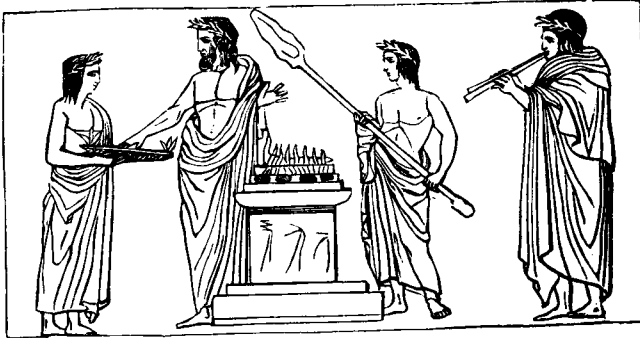
θυσίας, τινὰ ἰδίως κατὰ προτίμησιν εἰς τινὰς θεοὺς, εἴτε διότι ἠρέσκοντο εἰς αὐτὰ, εἴτε διότι τὰ ἀπηχθάνοντο, ὡς ἡ Δήμητρα τὸν χοῖρον, φθείροντα τὰ σπαρτὰ, ὁ Διόνυσος τὴν αἴγα, βλάπτουσαν τὰ κλημάτα. Ἄλλων δὲ πάλιν θυσία ἀπηγορεύετο διὰ τινὰς θεότητας, ὡς τῆς αἰγὸς διὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Ὁ Ποσειδῶν ἠγάπα ἰδίως μέλανες ταῦροι νὰ τῷ προσφέρωνται εἰς θυσίαν ('Ομ. Ὀδ. Γ, 6), ἢ ἵπποι, καὶ ἵπποι ἐθύοντο καὶ εἰς τῶν ποταμῶν τοὺς θεοὺς. Ζῶα τῶν δασῶν σπανίως προσήγοντο εἰς θυσίαν, πλὴν ἐλάφων εἰς τὴν Ἄρτεμιν ἐνίοτε ὅμως πτηνὰ, ὡς ὁ ἀλέκτωρ εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν (Πλάτ. Ψαῖδ. σ. 119 Α), ἢ περιστέρᾳ εἰς τὴν Ἀφροδίτην, ὁ κορυδαλὸς εἰς τὸν Ἡρακλῆν. Ἐνίοτε ἔθυσον τρία διάφορα (ἄρρενα) ζῶα ἐνταυτῷ, καὶ ἡ τοιαύτη θυσία ἐλέγετο τριττύα ἢ τριττύς ('Ομ. Ὀδ. Λ, 131). Πολλάκις δὲ ἦν μέγας ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων (ἱερείων), μέχρις ἑκατὸν βοῶν, ὅτε ἡ θυσία ἐλέγετο ἐκατόμβη ἄλλ' οὕτως ἐπελέγετο, καταχρηστικῶς, καὶ δι' ὀλιγώτερα, ἂν ἐν γένει ἦσαν πολυά-

ριθμα, καὶ οἱ πλοῦσοι ἐφιλοτιμοῦντο τὰς δαπάνας τοιούτων μεγάλων θυσιῶν ν'ἀναλαμβάνωσι. Τὰ ἱερεῖα ἀπηγεῖτο νὰ ὦσιν ὑγιῆ καὶ ἀνευ κηλίδος, πλὴν μόνον ἐν Σπάρτῃ (Πλάτ. Ἄλκ. Β, σ. 146 Α), ἡλικίας δ' ὠρίμου καὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νὰ μὴ εἶχον χρησιμεύσει εἰς οἰκιακὰς ἀνάγκας· πρὸ πάντων δὲ δὲν ἐπετρέπετο ἡ θυσία τοῦ ἀροτῆρος βοός. Αἱ δ' ἀναίμακτοι θυσίαι, ἴσως αἱ ἀρχαιόταται καὶ ἀπλοῦσταται (Πλάτ. Νόμ. ΣΤ. σ. 783), ἦσαν ἡ αἱ ἀπαρχαὶ τῶν ἐτησίων καρπῶν, ἢ πέλανοι, ἤτοι πλακοῦντες, μάλιστα μελίπηκτοι, εἰς οὓς πολλάκις ἐδίδοτο τὸ σχῆμα δῆθεν θυομένων ζώων, ὡς αὐτὰ πολλάκις ἐμιμοῦντο καὶ ἐκ κηροῦ ἢ ξύλου ('Ηρδ. Β, 47.—Πλουτ. Λουκ. Ι.). Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται καὶ αἱ σπονδαί, ἰδίως τελούμεναι δι' οἴνου ἀκράτου, ἀφ' οὗ ἐπλυνεν ὁ θύων τὰς χεῖράς του· συνώδευον δ' αὐταὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ἐπιτυχίας τινός ('Ομ. Ἴλ. Ι, 171. Κ, 225. Π, 302), ἢ ἐπισήμους συνθηκολογίας ('Ἴλ. Γ, 295), ἢ ἐπικηδεῖους τελετὰς ('Οδ. Κ, 518. Λ, 26), πολλάκις δὲ καὶ τὰς αἱματηρὰς θυσίας, καὶ προσέτι εἰς τὰς ἐστιάσεις οἱ πίνοντες, πρὶν ἢ φέρωσιν εἰς τὰ χεῖλη των τὴν φιάλην, ἔσπενδον ἐξ αὐτῆς εἰς ἐπίκλησιν τῶν θεῶν, τὰς πρώτας σταγόνας ('Ἴλ. Η, 480). Προσέτι δ' ἐσπένδετο καὶ μέλι, γάλα, ἔλαιον· μέλι δὲ σχεδὸν ἀναγκαίως εἰς τὰς ἐπικηδεῖους σπονδὰς. Εἰς τινὰς θεότητας ὅμως ἡ σπονδὴ ἦν ἀνευ οἴνου, νηφάλιος θυσία, ὡς ἐλέγετο, οἶον εἰς τὰς Μούσας, τὰς Νύμφας, τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, τὸν Ἥλιον, τὰς ἐν Ἀθήναις λατρευομένας Εὐμενίδας (Σοφ. Ο. Κ). Εἰς τὰ συμπόσια ἔσπενδον εἰς τὸν Ἀγαθὸν δαίμονα καὶ Δία τὸν Σωτήρα.— Ἀνθρωποθυσίαι, ὡς εἰς πάσας τὰς ἀρχαίας θρησκείας, δὲν ἦσαν ξένοι καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἐνιαχοῦ μὲν ἴσως, ἔνθα ἐπεκράτου τὰ τραχύτερα ἦθη, καὶ ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ ὅτι ἡ θεότης, οἶον ὁ Δυκαῖος Ζεὺς ἐν Ἀρχαδίᾳ, εὐηρεστεῖτο εἰς ἀνθρωποφαγίαν· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον

πρὸς τὴν δι' ἐνὸς θύματος ἐξιλέωσιν τινος τῶν θεῶν, ὀργιζομένου κατὰ παντὸς τοῦ λαοῦ. Τὰ θύματα ἐλαμβάνοντο τὸ πλεῖστον ἐξ ἐπιδημούντων ξένων· ἀλλ' ἡ ἔμφυτος καὶ πρωϊμώτατα ἀναπτυχθεῖσα ἡμερότης τῶν Ἑλληνικῶν ἠθῶν μετερρῦθιμιε τὸ ἄγριον τοῦτο ἔθιμον, παραδεχθεῖσα τὴν ἀντικατάστασιν ζῶων, ἢ καὶ ἀψύχων ὄντων, ἀντὶ ἀνθρώπων, ὡς ἐπὶ τῆς θυσίας τῆς Ἱφιγενείας, τῆς τοῦ Φρύξου (ἴδ. Ἀ θ ἄ μ α ς). Ἄλλοτε δ' ἐθύοντο οἱ εἰς θάνατον καταδεδικασμένοι κακοῦργοι, καὶ ἐπετρέπετο αὐτοῖς ἢ διὰ φυγῆς ἢ ἄλλως σωτηρία, ὡς τοῖς κατ' ἔτος ἐν Λευκάδι ἀπὸ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν ῥιπτομένοις, εἰς θυσίαν τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ ὡς ἐν Ὀρχομενῷ

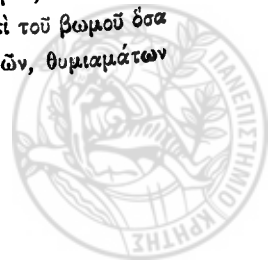
ἃ εἰς ἀρχαίους χρόνους προσήγοντο ὡς θύματα τῇ Μανίᾳ, ἀπὸ Ἰουνίου Βρούτου ἀντικατεστήθησαν κεφαλαὶ μυκῆτων καὶ σκοροδῶν. Ἐπὶ Κράσσου (97 π. Χ.) κατηργήθησαν αἱ ἀνθρωποθυσίαι διὰ ψηφίσματος (Pl. XXX, 1, 3), ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐτελοῦντο ἔτι ἐνίστε (Suet. Oct. XV). — Ἡ αιματηρὰ θυσία ἦν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι κυρίως ἐστίασις, ἐπὶ προφάσει ἢ σκοπῷ εὐσεβεῖ γινομένη (Ὀμ. Ἰλ. A, 458. Ὀδ. Γ, 439. Ξ, 414. — Εὐριπ. Ἡλέκτρ. 792). Τὸ ἱερεῖον ἐστεφανοῦτο δι' ἀνθέων καὶ ταινιῶν (οὗ ἔθους ὅμως δὲν ἀπαντᾶται μεία παρ' Ὀμήρῳ) ἐνίστε δὲ καὶ τὰ κέρατα αὐτοῦ ἐχρυσούντο (Ὀδ. Γ, 384). Ὅτε δ' ἤγετο εἰς τὸν βωμὸν, ἂν εἶπετο ἡσύ-

χωσ, ἐξελαμβάνετο τοῦτο ὡς καλὸς οἰωνός· καὶ πρὶν δ' ἢ φονεύσῃ τὸ ζῶον, περιέμενον μέχρις οὗ, κλίναν τὸν αὐχένα, φανῆ ὡς ἂν ἐδίδο σημεῖον αὐθορμήτου συγκαταθέσεως. Εἶτα δ' ἐθύθιζεν ὁ θύτης ἐν τῶν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ κατομένων ξύλων εἰς ὕδωρ, καὶ δι' αὐτοῦ, οὕτως ἁγιασθέντος, ἐρράντιζε τοὺς παρόν-

κατὰ τὰ Ἀγριώνια (ἴδ.), ἢ, ὡς ἐν Σπάρτῃ εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, ἠρκοῦντο εἰς μόνην τὴν κατάβρεξιν αὐτοῦ δι' ἀνθρωπίνου αἵματος (ἴδ. καὶ Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1470). Ἐπὶ κηδειῶν αἱ ἀνθρωποθυσίαι (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 28) προϋτίθεντο τὴν ἐξιλέωσιν τῆς παρωργισμένης σκιάς τοῦ ἀποθανόντος, καὶ τὴν ἱκανοποίησιν καὶ ἐκδίκησιν τῶν ἐπιζώντων αὐτοῦ οἰκείων. Τοῖς ὑποχθονίοις θεοῖς προσέφερον καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις ἀνθρώπινα θύματα· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐμετρίασαν βαθμηδὸν τοῦ ἔθους τὴν ἀγριότητα. Νόμος τοῦ Ῥωμύλου ἀφίερου τοὺς προδότας τῆς πατρίδος εἰς τοὺς καταχθονίους θεοὺς, ὥστε φονεὺς δὲν ἐθεωρεῖτο ὁ θανατῶν τινὰ ἐξ αὐτῶν· καὶ κακοῦργοι ἐθύοντο εἰς τελετὰς τινὰς τοῦ Διὸς. Ἀντὶ δὲ τῶν βρεφῶν

τας, καὶ προέτρεπεν αὐτοὺς εἰς σιγὴν, ἐκφωνῶν «εὐφημεῖν χρή». Κατόπιν δ' ἐπέχεεν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ζῶου τὰς τὸν ἄρτον αἰνιτομένας οὐλας ἢ οὐλοχύτας, χονδρῶς ἠλεσμένην κριθὴν, ὅπερ καὶ πρόχουσις ἐκαλεῖτο, καὶ, προσφέρων εὐχὰς, ἔκοπτε τρίχας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ τὰς ἔκαιεν εἰς τὸ πῦρ· εἶτα δὲ, διὰ πελέκειος ἢ ροπάλου, κατέρριπτε τὸ ἱερεῖον καὶ, ἵνα δι' αἵματος βραχὴ ὁ βωμός, ἔστρεφε τότε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τὴν ἔτεμνε διὰ τῆς μαχαίρας τῶν θυσιῶν. Διὰ τοὺς ὑποχθονίους θεοὺς ἡ κεφαλὴ τοῦ ἱερείου ἐπιέζετο πρὸς τὰ κάτω, καὶ τὸ αἷμα ἐδέχετο ὅπῃ ἐν τῇ γῇ. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ ἔσφαζον καὶ τὸ ἐξέδαρον, κατέτεμον τὰ μέλη αὐτοῦ, καὶ ἔκαιον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὅσα ἀνήκον τῇ θυσίᾳ, μετὰ σπονδῶν, θυμιαμάτων

καὶ πλακούντων. Τὰ τοῖς θεοῖς ὄρισμένα μέρη ἦσαν κυρίως τὰ ὀστέα τῶν σκελῶν μετὰ τοῦ λίπους, ἐνίοτε καὶ μετὰ τινων μερῶν ἐξ ἐκάστου μέλους· τὰ δὲ λοιπὰ ἔτρωγον οἱ θῦται, εἴτε ἐν ἐστίασει ἀμέσως μετὰ τὴν θυσίαν, εἴτε κομιζόμενα αὐτοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς ἱερεῦσι, κατ' οἶκον. Σπανιώτατα δ' ἐκαίετο ἐντελῶς ὅλον τὸ ἱερεῖον. Ἐκ θυσιῶν δ' ἐπιθανάτων, ἢ ἐκ τῶν ἐκτελουμένων ἐπ' ἀρᾶ, οὐδὲν ἐτρώγετο, ἀλλὰ τὸ κρέας κατεστρέφετο ἢ ἐθάπτετο. Εἰσήγον δὲ καὶ συνώδευον τὰς θυσίας προσευχαί, μουσική, ἄσματα, καὶ ἐνίοτε καὶ χορός.

Θυσσαγέται, ἐν Σκυθίᾳ, λαὸς ἐκ τῆς θήρας ζῶν εἰς ἔρημα δάση μετὰ τὴν Τανάιδος, Λύκου καὶ Ὀάρου (Ἡρδ. Δ, 22).

Θύσσοι, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Κερσονήσου παρὰ τῷ Ἄθωνι (Ἡρδ. Ζ, 22.—Θουκ. Δ, 169. Ε, 35).

Θώραξ, τὸ ἀμυντικὸν ὄπλον, τὸ καλύπτον τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος, μετάλλινος 8—9 χιλιόγρ. βάρυς, συγκείμενος ἐκ δύο πλακῶν (γύαλα), τῆς ἐμπροσθίας καὶ ὀπισθίας, συνδεομένων διὰ περονῶν, πλαγίως καὶ εἰς τοὺς ὦμους, ὅτε καὶ γυαλωτὸς λέγεται, καὶ στατὸς ἢ σταδίτιος (Ὀμ. Ἰλ.

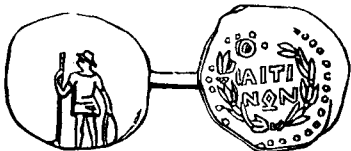
Ε, 99. Ο, 530.—Παυσ. Ε, 25 κτλ.). Ἐξ ἑξ ἑκατόντων δὲ τὰ δύο γύαλα πολλάκις τὸ ἀνατομικὸν σχῆμα τῶν μερῶν ἃ ἐκάλυπτον. Ἐπέδεε δὲ τὸν θώρακα περὶ τὴν ὀσφύν ζώνη ἢ ζωστήρ, καὶ ὑπ' αὐτὸν ἐφέρετο πολλάκις, πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν σκελῶν, ζῶμα δερμάτινον ἢ ἐξ ὑφάσματος, μετὰ χαλκῶν λεπίδων ἢ ἀλύσσεων (ἀλυσσιδωτὸς), ὅπερ ἐκάλυπτε καὶ τὸν ὅλον θώρακα, ὅταν ἦτο δερμάτινος ἢ λινὸς (λινὸς θώραξ), ἐξ οὗ τὸ ἐπίθετον

χαλκοχίτων. Ὑπὸ τοὺς ἐλαφροὺς δὲ πιθανῶς τούτους θώρακας ἐφέρετο κατάσαρκα ἐπίχαλκον δέμα, ἢ μίτρα (καρδιοφύλαξ) (Ξεν. Ἄνθ. Γ, 3, 20. Δ, 1, 18), εἰς προφύλαξιν τῶν κυριωτέρων μερῶν (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 135. 187. Ε, 857).

I

Ἰαίται ἢ Ἰεταί, πόλις Σικελικὴ πρὸς Β παρὰ τῇ Πανόρμῳ (ν. Ἰάβο).

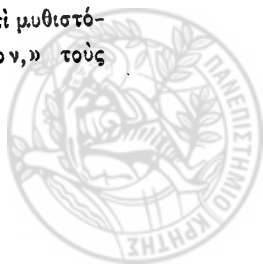
Ἰαχός, ἴδ. Διόνυσος.

Ἰάλειμος, ἴδ. Ὑμήν.

Ἰαλυσοὺς (καὶ Ἰάλυσος), 1) πόλις τῆς Ῥόδου, εἰς τὴν Β ἄκραν τῆς νήσου, μετ' ἀκροπόλεως Ὀρυχοίμης, ἤδη ὑφ' Ὀμήρου

(Ἰλ. Β, 656) μνημονευομένη, ἀνῆκεν εἰς τὴν Ῥοδίαν τρίπολιν καὶ εἰς τὴν Δωρικὴν ἐξάπολιν (Ἡρδ. Α, 144.—Στράβ. ΙΔ, 654—5). Μετὰ ταῦτα παρήκμασεν, ὥστε ὁ Πλίνιος τὴν συγγείει μετὰ τῆς Ῥόδου (ν. ἐρείπια εἰς Φιλέρημον). — 2) Ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς υἱὸς Κερκάφου, διανεμηθεὶς τὴν νῆσον Ῥόδον μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Λίνδου καὶ Καμείρου (Πινδ. Ὀλ. Ζ, 74).

Ἰάμβλιχος, Σύριος ἢ Βαβυλώνιος, τῷ β' αἰῶνι μ. Χ. ἔγραψεν ἑλληνιστὶ μυθιστόρημα, φέρων τίτλον «δραματικόν», τοὺς

ἔρωτας περιγράφον τοῦ Ῥοδάνου καὶ τῆς Σινωνίδος, πλήρες παραδόξων συμβάντων, ἐν ἄλλοις μαγικῶν καὶ θεουργικῶν. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται παρὰ Φωτίῳ. — 2) Ἐκ Χαλκίδος τῆς Κοίλης Συρίας, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Νεοπλατωνικός, μαθητῆς τοῦ Πορφυρίου καὶ τοῦ Ἀνατολίου. Αὐτοῦ σώζονται 5 ἐκ τῶν 10 βιβλίων «περὶ Πυθαγόρου αἰρέσεως». Ἐκαστον δὲ τῶν βιβλίων ἀπετέλει ἐν σύνολον. Τὸ πρῶτον πραγματεύεται «περὶ βίου Πυθαγορικοῦ,» ἐκ τοῦ δευτέρου μένει μόνον εἰς προτρεπτικὸς λόγος εἰς φιλοσοφίαν, ἐκ τοῦ τρίτου σώζονται ἀποσπάσματα «περὶ μαθηματικῆς ἐπιστήμης.» Τοῦ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενου «περὶ μυστηρίων» λόγου ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης. Ἐγραψε καὶ σχόλια ἀπολεσθέντα περὶ Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους καὶ τῆς Χαλδαϊκῆς φιλοσοφίας. Μιγνύων τὰς θεωρίας τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν ἁσιανῶν θρησκευμάτων, ἐπρέσθευε τὴν βαθμιαίαν καταγωγὴν τῶν νοητῶν θεῶν, τῶν δαιμόνων, τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης, ὡς καὶ τῆς ὕλης, ἐξ ὑπερτάτου φωτεινοῦ καὶ νοήμονος ἀρχικοῦ τινος ὄντος, ἐδίδασκε τὴν ἀνάγκην τῆς μαντικῆς καὶ τῆς θεουργίας πρὸς προσέγγισιν μετὰ τῆς θεότητος ἕνεκα τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀμαρτωλῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀνύψου τὸν ἀρχαῖον ἑλληνισμὸν πολὺ ὑπὲρ τὸν χριστιανισμὸν, καὶ, κατὰ τὸν βιογράφον αὐτοῦ Ἐὐνάτιον, ἀπέκτησε τὴν φήμην ἀνδρὸς ἀγίου καὶ θαυματουργοῦ.

Ἰαμβογράφοι. Ἰαμβοί, δῆθεν κατ' Ἰάμβην, μίαν τῶν ὀπαδῶν τῆς Δήμητρος, ἐλέγοντο τὰ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς αὐτῆς αὐτοσχεδιαζόμενα εὐτράπελα ἄσματα. Τὸ μέτρον αὐτῶν ἔβαινε προφανῶς οὐχὶ κατὰ τὸν ἐπίσημον καὶ πανηγυρικὸν δάκτυλον, ἀλλὰ κατ' ἄλλον ἐλαφρότερον πόδα, οὗ ἡ θέσις (ἡ δευτέρα συλλαβὴ) ἦν, οὐχὶ ὡς ἐν ἐκείνῳ ἴσῃ τῇ ἄρσει, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ ἐκείνης, κατὰ τὸ λεγόμενον γένος διπλασίον, πρόσφορον εἰς

ποιήσιν ἤττον ἐπιδεικτικὴν καὶ ἐπίσημον, μᾶλλον δὲ τὰ τοῦ συνήθους βίου ἐκφράζουσαν. Ὁ τὸ μέτρον τοῦτο τελειοποιήσας, καὶ κατ' αὐτὸ τὸν τρίμετρον ῥυθμίσας, ἦν ὁ Πάριος Ἀρχιλόχος, ὅστις καὶ ἦν ἐν γένει εἰς τῶν πρωτίστων νομοθετῶν τῆς Ἑλληνικῆς στιχοουργίας, πολλὰ καὶ διάφορα ἐφευρῶν μέτρα. Ἐξ ἱερατικοῦ οἴκου καταγόμενος, ἦν υἱὸς τοῦ Τελεσικλέους, ὅστις τῇ 15 ἢ 18 Ὀλ. (720 ἢ 708 π. Χ.) ἔφερε Παριακὴν ἀποικίαν εἰς τὴν χρυσοφόρον Θάσον. Κατ' ἀρχὰς συνώδευσε ἐκεῖ τὸν πατέρα του· εἶτα δ' ἐπανελθὼν εἰς Πάρον, ἔπεσεν ἐν πολέμῳ κατὰ τῆς Νάξου. Ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ἦν δύσκολος καὶ φιλόψυχος. Τὸν Λυκάμβην, μνηστεύσαντα αὐτῷ τὴν νεωτέραν τοῦ θυγατέρα Νεοβούλην, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν παραβάντα, κατεδίωξεν ὁμοῦ μετὰ τῶν θυγατέρων του, διὰ τόσον πικρῶν ἰαμβικῶν σατυρῶν, ὥστε ἐλέγετο ὅτι πᾶσα ἡ οἰκογένεια ἐξ ἀπελπίσας ἠτύχτην ἠπαγγονισθεῖσα· τοσαύτη ἔθεωρεῖτο ἡ δριμύτης τῶν σατυρικῶν ἰάμβων αὐτοῦ. Ἐγραψε δὲ προσέτι καὶ ἐλεγεία καὶ ἐπιγράμματα, ὕμνους, ἐπιφάδας, πολλὰ εἰς τροχαικοὺς τετραμέτρους. Ἡ διάλεκτος αὐτοῦ ἦν ἀρχαία Ἰωνικὴ· μικρὰ δὲ μόνον σώζονται αὐτοῦ ἀποσπάσματα. Καὶ ἐν τῇ μουσικῇ ἐπίσης διεκρίθη. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἐξετίμων ἐξ ἴσου μετὰ τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Πινδάρου καὶ τοῦ Σοφοκλέους (Λογγ. π. Ὑψ. ΛΓ, 5. — Cic. Or. I, 2). — Σύγχρονος, κατὰ τι νεώτερος αὐτοῦ, ἦν Σιμωνίδης ὁ ἐξ Ἀμοργοῦ, υἱὸς Κρήνου, ποιήσας 2 βιβλία ἐλεγείων, καὶ 2 ἰάμβων. Τὸ μόνον γνωστὸν ἐκ τῆς βιογραφίας αὐτοῦ ἐστὶν ὅτι ἐγεννήθη εἰς Σάμον καὶ ἔφερον ἀποικίαν εἰς Ἀμοργόν. Δύο τεμάχια τῶν ἰάμβων αὐτοῦ σώζονται, ἐν ἐξ 24, ἄλλο ἐξ 178 στίχων, περιέχον γενικὸν χαρακτηρισμὸν τῶν γυναικῶν, ὧν τὰ ἐλαττώματα ἀνάγει εἰς διάφορα ζῶα, ἐξ ὧν λέγει καταγομένης αὐτάς. Τοῦ Σιμωνίδου οἱ ἰαμβοὶ ἦσαν ἤττον προσωπικοὶ τῶν τοῦ Ἀρχιλόχου, καὶ καθήπτοντο γενικώτερον ὀλοκλήρων κα-

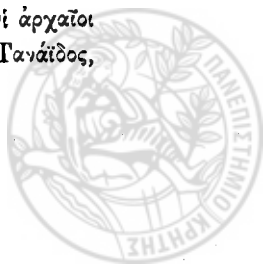
τηγοριῶν καὶ τάξεων ἀνθρώπων. Ἐλείπετο δὲ πολὺ ἐκείνου κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ποιήσεως καὶ κατὰ τὴν εὐφυΐαν. — Τρίτος ἰαμβογράφος μνεΐας ἄξιος ἦν Ἰππώναξ ὁ Ἐφέσιος, ζήσας περὶ τὴν 60ῃν Ὀλ. (540 π. X.). Φυγῶν δ' ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔνεκα τοῦ τυράννου αὐτῆς Ἀθηναγόρου, ἤλθεν εἰς Κλαζομένας. Ἐνταῦθα δ' οἱ Χίτσι γλύπτει Βούπαλος καὶ Ἀθηγίς, ἐξέθηκαν εἰς κοινὴν χλεῦν γελιογραφικὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ, διότι ἦν δυσειδὴς καὶ μικρόσωμος· δι' ὃ ἀντεκδικούμενος αὐτὸς, τοὺς προσέβαλε διὰ τόσον ὀξέαν σατυρικῶν βελῶν, ὥστε ἐξ ἀπελπισίας ἀπηγγονίσθησαν. Πικρὸς, ἐμπαθὴς καὶ εὐφυὴς ὡς ὁ Ἀρχίλοχος, κρίνεται ὁμως ἐκείνου κατώτερος κατὰ τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν ἔμπνευσιν. Οὗτος τὸν ἰαμβικὸν τρίμετρον μετερρῦθμισεν εἰς χωλὶ ἰαμβον ἢ καὶ σκάζοντα λεγόμενον, συνιστάμενον δ' εἰς τοῦτο, ὅτι τὸ μετὰ τὴν τομὴν κῶλον σύγκειται οὐχὶ ἐκ τροχαίων, ἀλλ' αὐθις ἐξ ἰαμβῶν, ἐξ οὗ ὁ τελευταῖος ποὺς γίνεται τροχαῖος καὶ οὐχὶ ἰαμβος, ὡς εἰς τοὺς συνήθεις τριμέτρους. Ἐγραψε δὲ παρῳδίας, ἃς αὐτὸς λέγεται ἐπινοήσας. Καὶ αὐτοῦ ἀποσπάσματα μόνον σώζονται. — Κατὰ τινὰς τὸν σκάζοντα ἐπενόησεν ὁ Ἀνάγιος, πιθαῶνς σύγχρονος τοῦ Ἰππώνακτος, οὗ ἐπίσης διατηροῦνται τινὰ ἀποσπάσματα· κατ' ἄλλους δ' ἦν μὲν εὐρέτης τοῦ σκάζοντος ὁ Ἰππώναξ, ὁ δὲ Ἀνάγιος τοῦ κληθέντος ἰσχιορρωγικοῦ, κατὰ τοῦτο διαφέροντος, ὅτι ὁ πέμπτος ποὺς (ὁ προτελευταῖος) ἦν ὑποχρεωτικῶς σπονδαῖος. — Μεταξὺ τῶν ἀρχαιοτάτων ἰαμβογράφων πρέπει νὰ μνημονευθῇ καὶ ὁ Σόλων, χρῆσιν ποιητῶν σάμενος τοῦ ἰάμβου οὐχὶ πρὸς προσβολὴν ἄλλων, ἀλλὰ πρὸς ἄμυναν ἑαυτοῦ κατὰ τῶν κατηγορῶν τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ πορείας. Ἐν ἐκ τῶν σωζομένων αὐτοῦ τεμαχίων περιέχει στίχους 21. — Ἐκ τῶν μεταγενεστέρων σατυρικῶν ἰαμβογράφων γνωστοί εἰσιν ὁ Αἰσχρίων, Σάμιος ἢ Μιτυληναῖος, περὶ τὰ 330 π. X. Ὁ Φοῖνιξ ἐκ

Κολοφῶνος, περὶ τὸ 310 π. X. Ὁ Παρμένων ἐκ Βυζαντίου. Ὁ Ἑρμείας ἐκ Κουρίου, ὁ Ἡρώδης ἢ Ἡρώνδας, χρόνων Ἀλεξανδρινῶν, ἐπινοήσας τοὺς Μιμάμβους, μικρὰς δηκτικὰς χαρακτῆρων εἰκόνας. Καὶ ὅτι μὲν ὁ ἰαμβος καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις καθ' οὓς ἐπενοήθη, μόνον εἰς σατυρικὴν ποίησιν ἐχρησίμευεν, οὐδὲν ἀποδεικνύει. Γνωστὸν δ' ὅτι ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος ἦν ὁ ἔνδοξος στίχος τῆς δραματικῆς ποιήσεως.

Ἰαμος, υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Εὐάδνης, θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πιτάνης, περίφημος μάντις, γενάρχης τῶν Ἰαμιδῶν, γένους ἱερέων καὶ μάντεων ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ, γεννηθέντα ἐν Ἀρκαδίᾳ, τὸν κατέθηκε παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ἐν τὸς σκοτεινοῦ δάσους ἐπὶ ἱῶν, ὅθεν καὶ ὠνομάσθη. Ἀναλαβὼν δ' αὐτὸν, τὸν ἀνέθρεψεν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων Αἴπιτος· εἶτα δὲ, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπῆλθεν εἰς Ὀλυμπίαν, καὶ ἐκεῖ ἐχρησμοδοτεῖ, ἐρμηνεύων τὰς φωνὰς τῶν πτηνῶν καὶ τὸν καπνὸν τῶν ἱερῶν (Πινδ. Ὀλ. ΣΤ. 29).

Ἰανὸς, θεὸς παρὰ Ῥωμαίοις, ἐπώνυμος τῆς θύρας (Ianua), σύμβολον πάσης ἐνάρξεως καὶ ἐπομένως καὶ τῆς τοῦ ἔτους, ὅθεν ὁ Ἰανουάριος· καὶ διὰ τοῦτο κοινῶς ἐκτεταμένην ἔχων λατρείαν. Εἰς μίαν τῶν ἀγορῶν τῆς Ῥώμης, τετράθυρον, παρίστατο καὶ ὁ θεὸς τετραπρόσωπος, συνήθως δὲ διπρόσωπος διὰ τὰς δημοσίους οἰκοδομὰς, τὰς ἐχούσας εἰσοδὸν καὶ ἐξοδὸν. Τοιαυτὴ ἦν μία στοὰ, ἣς ἡ ἀνέγερσις ἀπεδίδετο εἰς τὸν Νουμᾶν, καὶ συνήθως ἐλέγετο νὰ ὀς τοῦ Ἰανοῦ, κεκλεισμένη μένουσα ἐπ' εἰρήνης, ἀνοιγομένη δ' ὅτε ἤρχιζε πόλεμος.

Ἰαξάρτης, ποταμὸς ἐν Ἀσίᾳ ἐκ τοῦ ἰνδικοῦ Καυκάσου πηγάζων (Στρβ. ΙΑ, 510. — Ἀρρ. Γ. 30, 7), ῥέων πρὸς ΒΔ, διαιρῶν τὴν Σογδιανὴν ἀπὸ τῶν Νομάδων Σκυθῶν, καὶ εἰς τὴν Κασπίαν ἐκβάλλων. Οἱ ἀρχαῖοι συγγέουσιν αὐτὸν καὶ μετὰ τοῦ Τανάϊδος,

διότι καὶ τὴν Κασπίαν ἐξελάμβανον συνεχομένην μετὰ τῆς Μαιώτιδος, καὶ ὡς ὄριον μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἔλεγον ὅτε μὲν τὸν Τάναϊν ὅτε δὲ τὸν Ἰαξάρτην. Καὶ ἀρ' οὐ δ' ἀνεγνωρίσθη ἡ διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν, πολλοὶ ὠνόμαζον ἔτι Τάναϊν τὸν Ἰαξάρτην ἵνα εὐαρεστῶσι τῷ Ἀλεξάνδρῳ (Ἀρρ. Γ, 30, 2). Τινὲς τῶν νεωτέρων (Humboldt) ὑπέλαβον ὅτι ἡ σύγχυσις προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι Ἄλανοὶ ὄκουν περὶ ἀμφοτέρους τοὺς ποταμοὺς, καὶ εἰς αὐτῶν τὴν γλῶσσαν Ἰὰν (Δὸν) σημαίνει ἐν γένει τὸ ὕδωρ.

Ἰαπετὸς, Τιτάν, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· ἐκ τῆς Ὠκεανίδος Κλυμένης ἢ Ἀσίας ἔσχεν υἱοὺς τὸν Προμηθεά, τὸν Ἐπιμηθεά, τὸν Ἄτλαντα καὶ τὸν Μενόιτιον (Ἡσδ Θεογ. 507). Οἱ Ἰαπετιδαὶ οὗτοι εἰσὶ σύμβολα, οὐχὶ ὡς οἱ Τιτᾶνες, τῶν ἀγρίων καὶ ἀκανονίστων δυνάμεων τῆς φύσεως, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν εἰς ἃς ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀκουσίως καὶ τυφλῶς ὑποτάσσεται· καὶ ὁ μὲν Ἄτλας καὶ ὁ Μενόιτιος ἐμφαίνουσιν ιδιότητες τῆς ἀνθρωπίνης διαθέσεως, ὁ δὲ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς τοῦ ἀνθρωπίνου νοός. Ὁ Ἄτλας, ὁ φέρων, ἐμφαίνει τὴν ἐπιμονήν, τὴν καρτερίαν, τὴν ὑπομονήν· ὁ Μενόιτιος, ὃν ὁ Ζεὺς διὰ τὴν φαυλότητα καὶ ἀλαζονίαν του ἐκεραύνωσεν εἰς τὸν Τάρταρον, αἰνίττεται τὴν κακόβουλον ὑπεροψίαν καὶ τὴν ἐμπαθεὴ ὀργήν· ὁ Προμηθεὺς, τὴν ἀνθρωπίνην φρόνησιν, ἀξιοῦσαν νὰ ἀρθῆ ὑπὲρ τὴν θεῖαν σοφίαν· ὁ δ' Ἐπιμηθεὺς, τὴν ἀνθρωπίνην ἀπρονοησίαν καὶ ἀφροσύνην. Κατεδικάσθη δὲ καὶ ὁ Ἰαπετὸς εἰς τὸν Τάρταρον, διότι μετέσχε τῆς στάσεως κατὰ τοῦ Διὸς (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 479). Ἐνίοτε συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν Γιγάντων, καὶ λέγεται τότε υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς.

Ἰάποδες ἢ **Ἰάπυδες**, λαὸς ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ Ἰλλυρία Β, εἰς τὰ ἐνδότερα, πρὸς τῇ νῦν Κροατίᾳ. Ἔφερον ὅπλα Κελτικὰ, καὶ εἶχον τὸ σῶμα καταστικτον. Ῥωμαϊκῇ ἐπαρχία ἐγένινεν ἡ χώρα τῶν ἐπὶ Αὐγούστου (Στβρ.

Δ, 207. Ζ, 313) (ν. Λιάπιδες, Ἄλβανοί).

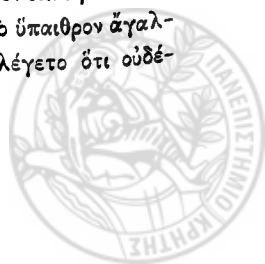
Ἰαπυγία ἄκρα, ἢ ΝΑ τῆς Ἰταλίας, Α. τοῦ κόλπου τοῦ Τάραντος (ν. Λεύκα) (Στβρ. Β, 109. 123 κλπ.).

Ἰάπυξ, γῆς τοῦ Λυκάονος, καὶ ἄλλους τοῦ Δαιδάλου, ἔφερον εἰς Ἰταλίαν ἀποικίαν Κρητῶν, οἵτινες κατ' αὐτὸν Ἰάπυγες ἐκαλοῦντο (Ἡρδ. Ζ, 90. — Στβρ. ΣΤ, 279. 282).

Ἰασιῶν ἢ Ἰάσιος (Ἡσιόδ. Θεογ. 269), υἱὸς τοῦ Διὸς, ἢ τοῦ Κορύθου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου, προσφιλὴς τῇ Δήμητρι (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 125). Ἰδ. Πιλοῦτος. Μετὰ τοῦ Δαρδάνου ἀπῆλθεν ἐκ τῆς Κρήτης, ἢ τῆς Ἀρκαδίας ἢ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Σαμοθράκην, ἐνθα ὁ Ζεὺς τὸν ἐμίσησεν εἰς τῆς Δήμητρος τὰ μυστήρια. Καὶ τὴν Σικελίαν δ' ἐπιστεύετο περίελθῶν, καὶ διαδοὺς ἐκεῖ τὰ μυστήρια. Ἐθεωρεῖτο δ' ὡς δαίμων τῆς παραγωγῆς γῆς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ παράγουσι τινες ἐκ τοῦ Ἰημι.

Ἰασός, 1) γῆς τοῦ Φορωνέως ἐν Ἄργεϊ, ἀδελφὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τοῦ Ἀγήνορος. — 2) Κατ' ἄλλας παραδόσεις, υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, πατὴρ τοῦ Ἀγήνορος καὶ πάππος Ἄργου τοῦ Πανόπτου. — 3) γῆς Ἄργου τοῦ Πανόπτου, πατὴρ τῆς Ἰοῦς. Ἀλλὰ λέγεται καὶ υἱὸς τοῦ Τριόπου καὶ ἔγγονος τοῦ Φόρβαντος. — 4) γῆς τῆς Ἰοῦς. — 5) γῆς τοῦ Λυκούργου, σύζυγος τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Μινύου, καὶ πατὴρ τῆς Ἀταλάντης. — 6) Πατὴρ τοῦ Ἀμφίωνος βασιλέως τῶν Μινυῶν (Ὀμ. Ὀδ. Δ, 283). — 7) Ἀρχηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Τρωάδα (Ἰλ. Ο, 332). — 8) Βασιλεὺς τῆς Κύπρου (Ὀδ. Ρ, 463).

Ἰασός ἢ Ἰασσός, πόλις τῆς Καρίας, ἐπὶ μικρᾶς νήσου ἐντὸς ὁμώνυμου αὐτῇ λιμένος, ἰδρῶθη ὑπὸ Ἀργείων, καὶ Μιλήσοι ἐξῆξαν αὐτήν, ἐπίσημον διὰ τὴν ἀλειαν τῆς. Παρ' αὐτῇ ἴστατο εἰς τὸ ὑπαιθρον ἄγαλμα τῆς Ἐστίας, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι οὐδέ-

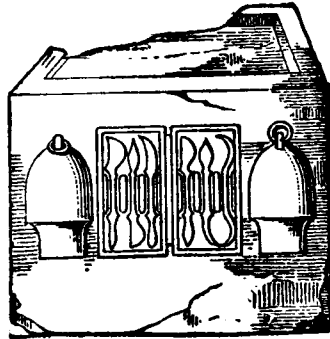

ποτε ὑγραίνεται ὑπὸ τῆς βροχῆς (Θουκ. Η, 28, 29. — Πολβ. ΙΓ' 12. ΙΖ, 2. 3. — Στρβ. ΙΔ, 658. — Ἀρρ. Α, 19, 10).

Ἱάσων, ἴδ. Ἀργοναυται. Φεραί.

Ἱατρικὴ. Ἡ ἱατρικὴ ἐν τοῖς ἀπωτάτοις χρόνοις ἐτιμάτο μεγάλως ἐν Ἑλλάδι, καὶ ὁμοίως τῇ συγγενεῖ αὐτῆς μαντικῇ ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερά. Ὁ Ὅμηρος γνωρίζει μόνον ἱατροὺς τῶν τραυμάτων. Τῶν θεῶν ἱατρός ἦν ὁ Παιήων, ὅστις ἔτι τότε δὲν ἦν ὡς μετέπειτα αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων. Θεὸς δὲ τῆς παρ' ἀνθρώποις ἱατρικῆς ἦν ὁ Ἀσκληπιός (ἴδ.) καὶ, ὡς ἔκγονοι Ἀσκληπιοῦ, Ἀσκληπιάδαι ἐλέγοντο καὶ ἐθεωροῦντο πάντες οἱ ἔπειτα ἱατροὶ (Πλάτ. Συμπσ. σ. 686. Δημαρ. Γ, 406) ὡς υἱοὶ δ' αὐτοῦ μνημονεύονται οἱ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ πρὸ τῆς Τροίας ἱατροὶ Ποδαλείριος καὶ Μαχάων. Ἡ ἱατρικὴ ἐπομένως ἦν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τέχνη ἐλευθερία καὶ εὐγενής, τείνουσα ν' ἀρθῇ εἰς ἐπιστήμην ἢ ἐξάσκησις δ' αὐτῆς ἀπηγορεύετο ἐν Ἀθήναις εἰς γυναῖκας καὶ δούλους, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις δούλοι ἤσκουν κυρίως αὐτήν. Καθ' Ἡρόδοτον (Β, 84. Γ, 129) ἡ Αἴγυπτος εἶχεν ἱατρῶν ἀφρονίαν, ὧν ὅμως ἡ ἐπιστήμη φαίνεται ὅτι περιωρίζετο εἰς τὴν διαιτητικὴν, ἣτις ἐκεῖ ἐνομιζέτο ἐπιβλητέα. Ἐν τοῖς ἱστορικαῖς χρόνοις, τιμώμενοι οἱ ἱατροὶ ἐν Ἑλλάδι, ἦσαν πολλαχοῦ εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου (δημοσιεῦοντες). Πολλοὶ ὅμως εἶχον ἴδιον ἱατρῆον μετὰ τῶν ἀναγκαίων λουτήρων, χειρουργικῶν ἐργαλείων, πυξίδων, κυλικίδων καὶ φαρμάκων, διότι τότε φαρμακεῖα δὲν ὑπῆρχον· οἱ δὲ λεγόμενοι φαρμακοπῶλαι ἦσαν οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ παντοίας σκευασίας πωλοῦντες, εἶον δηλητήρια, ψιμμύθια, κτλ. Ἐν τῷ ἱατρῆφ λοιπὸν οἱ ἱατροὶ ἐδέχοντο, ἢ κατ' οἴκους ἐπεσκέπτοντο τοὺς ἀσθενεῖς, λαμβάνοντες, καὶ πολλάκις ἐκ προκαταβολῆς διὰ τὰς δαπάνων, μισθὸν, ὅστις καὶ ἱατρῆα καὶ σῶστρον ἐλέγετο. Κατὰ τὴν θεραπείαν παρῆσαν καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἱατροῦ καὶ οἱ βοηθοὶ αὐτοῦ, ἐν

οἷς ἦσαν καὶ οἱ λεγόμενοι ἱατραλεῖπται, δούλοι συνήθως· τοὺς δὲ δούλους δούλοι ἐθεωροῦντο, καὶ οὐχὶ πάντοτε μετ' εὐσυνειδήτου ἐπιμελείας (Πλάτ. Νομ. Δ, 930). Καὶ συμπαθητικαὶ θεραπεῖαι ἐνίοτε μνημονεύονται. Ἡ αὐτοθεραπεία ὅμως κατὰ τινὰς γενικὰς διατάξεις (ἱατρεῦεσθαι κατὰ γράμματα) ἦν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, οὐχὶ δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἐν χρήσει, παρ' οἷς φαίνεται μάλιστα ὅτι καὶ δικαστικῶς ἠδύνατο νὰ καταδιωχθῇ ἱατρός διὰ παραμέλησιν σπουδαίας ἐξάσκησεως τοῦ ἐπαγγέλματός του. Πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ἱατρικῆς ἀπητητεῖτο ἄδεια τοῦ δημοσίου, στηριζομένη οὐχὶ μὲν ἐπ' ἐξέτασεως, ἀλλ' ἐπὶ ἀποδείξεως ὅτι ὁ ὑποψήφιος ἐδιδάχθη παρὰ καλῶν διδασκάλων (Ξεν. Ἀπμν. Δ, 2, 5)· παρὰ δὲ τῶν ἱατρῶν ἀπητητεῖτο ἐμβριθεῖα, εὐσχημοσύνη καὶ καθυριότης. Ἦν δ' ὁ ἱατρός συγχρόνως καὶ χειρουργός, κατὰ τὰς τότε στενάς διαστάσεις τῆς τέχνης, καὶ

χειρουργικὰ ἐργαλεῖα εὐρέθησαν καὶ πρωτότυπα, καὶ ἐν εἰκονικαῖς παραστάσεσιν. Αἱ τομαὶ διὰ θρησκευτικῶν λόγων ἀπεφεύγοντο τότε. Ἡ δὲ κατ' ἐιδικότητος διαίρεσις εἰς ὀφθαλματροὺς, ὀδοντοῖατροὺς, κτλ., ἐστὶ χρόνων μεταγενεστέρων. Ἐκ τῶν ἐπισημοτάτων ἱατρῶν ἦσαν ὁ Ἴπποκράτης ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ὁ Δημοκίδης ἐν Κρότωνι, μεγάλους μισθοὺς λαμβάνοντες. Εἰς τὴν σπουδαίαν δ' ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης παρενέβαινον πολλαχῶς αἱ δεισιδαιμονίαι, καὶ τῶν γοήτων καὶ φαρμακευτικῶν αἰ ἀγυρταί (ἴδ. Γοητεία). Ὁ ἐν Ἐπιδάυρω ναός

τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεωρεῖτο ὡς μέγα θεραπευτήριον, εἰς ὃ πολλοὶ ἀσθενεῖς κατέφευγον. Ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα ὁ Κάτων (Fragm.) παρήκει τὸν υἱὸν του νὰ προφυλάττηται ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ἰατρῶν, «διότι οἱ Ἕλληνες ὤμοσαν νὰ φονεύσωσι πάντας τοὺς βαρβάρους,» ἐπὶ Κικέρωνος ἤδη ἐξήτκει τὸ ἐπάγγελμά του ἐντίμως ὁ ἐκ Προύσης Ἀσκληπιάδης, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων μέγιστοι ἦσαν πολλάκις τῶν ἰατρῶν οἱ μισθοί. Ἐκτοτε ἀπαντῶνται καὶ εἰδικοί ἰατροί, καὶ φάρμακά τινα ἔτοιμα ἐν τοῖς φαρμακείοις πωλούμενα, καὶ ἀνευρέθησαν ὀφθαλμιατρῶν συναγαγί ἐπὶ μολύβδου κεχαραγμένοι. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἰατροσοφισταὶ ἐλέγοντο οἱ οὐ μόνον ἐξασκούντες, ἀλλὰ καὶ διδάσκοντες τὴν ἰατρικὴν, καὶ περὶ αὐτῆς συγγράφοντες.

Ἰθηρία, 1) Ἰδ. Ἰσπανία. — 2) Γεωργία ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, χώρα πεδινὴ ἐπὶ τοῦ Καυκασίου Ἰσμοῦ, μεταξὺ Καυκάσου πρὸς Β. Ἀρμενίας πρὸς Ν, Κολχίδος πρὸς Δ, καὶ Ἀλβανίας πρὸς Α, διαρροεμένη ἀπὸ τοῦ Κύρου. Οἱ Ἰθηριεὶς ἦσαν κυρίως γεωργοί, Ἰρανικῆς καταγωγῆς, εἰς 4 τάξεις διαιρούμενοι, τὴν τῶν εὐγενῶν, τὴν τῶν ἱερέων καὶ δικαστῶν, τὴν τῶν γεωργῶν καὶ στρατιωτῶν καὶ τὸ τῶν λαῶν γένος, οἵτινες καὶ βασιλικοὶ δούλοι λέγονται. Πόλις αὐτῶν πρωτεύουσα ἦν ἡ Ἀρμόγη (τοῦ Ὀρμούζ) ἐπὶ τοῦ Κύρου. Ἡ δὲ Τιφλίς μνημονεύεται ἀπὸ τοῦ 5' αἰῶνος μ. Χ. Ἀπὸ Τραϊανοῦ ὑπέκειτο ἡ Ἰθηρία, κατ' ὄνομα κἂν, τοῖς Ῥωμαίοις ἐπ' Ἰουλιανοῦ δ' ὑπέκυψε πάλιν τοῖς Πέρσαις.

Ἰθυκος, ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, λυρικὸς ποιητὴς περὶ τὴν 63 Ὀλ. (528 π. Χ.). Διαζόρους χώρας περιελθὼν, παρέμεινε καὶ παρὰ Πολυκράτει, τῷ τυράνῳ τῆς Σάμου. Διηγοῦντο περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἰσμοῦ τῆς Κορίνθου ἐφρονεῦθη ὑπὸ ληστῶν, καὶ ἀποθνήσκων ἐπεκαλέσθη ὡς ἐκδικητὰς γερανοῦς οὓς εἶδεν ἰπταμένους ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του· εἰς δὲ τὴν πανήγυριν τῶν

Ἰσθμίων, ὅτι εἰς τῶν ληστῶν ἰδὼν ἐκεῖ τοὺς γερανοῦς διερχομένους, ἔκραξε πρὸς τοὺς λοιπούς « Ἰδοὺ οἱ Ἰθύκου γέρανοι! » καὶ οὕτως ἀνεγνωρίσθησαν καὶ συνελήφθησαν οἱ κακοῦργοι. Τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ὑπῆρχον 7 βιβλία· σώζονται δ' αὐτῶν τεμάχια τινα (Bergk, Poet. Iyr. græc. p. 997). Ἦσαν δὲ λυρικά, μύθους πραγματευόμενα, κατὰ τε τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ὕλην συγγενῆ πρὸς τὰ τοῦ Στρησιχόρου τοῦ ἐξ Ἰμέρας. Περιφημότερα δ' ἦσαν τὰ ἐρωτικά αὐτοῦ, πρωτότυπα, καὶ ὑπ' αἰσθήματος θερμοῦ ἐμπνεόμενα.

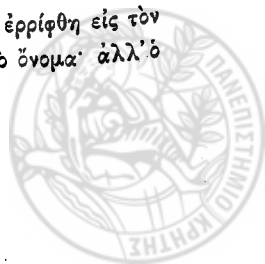
Ἰγδη, ἰδ. Ὀλμος.

Ἰδαία, ἰδ. Ῥέα. Κυβέλη.

Ἰδαίος, 1) Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Χρυσῆς, ἀπελθὼν μετὰ τοῦ πατρὸς του ἐκ Πελοποννήσου εἰς Σαμοθράκην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Φρυγίαν, ἔνθα κατέλαβε τὰ κατ' αὐτὸν κληθέντα ὄρη παρὰ τῷ Ἑλλησπόντῳ, εἰσαγαγὼν ἐκεῖσε καὶ τὰ μυστήρια τῆς μητρὸς τῶν θεῶν (Διον. Ἀλ. Α, 61). — 2) Υἱὸς τοῦ Τρωῶς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 248. Η, 276. Ω, 325). — 3) Υἱὸς Δάρητος, τοῦ ἱερέως τοῦ Ἡφαίστου ἐν Τρωάδι (Ἰλ. Ε, 11). — 4) Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, ἰδ. Δάκτυλοι.

Ἰδάλιον ὄρος, εἰς Α. τῆς Κύπρου, περὶ 1000^μ ὕψηλόν, φέρον ἐπὶ κεφαλῆς ναὸν Ἀφροδίτης, Ἰδαλίας ἐξ αὐτοῦ κληθείσης. Φαίνεται δ' ὅτι ἦν ἐκεῖ καὶ πόλις Ἰδαλία ἢ Ἰδάλιον (Στρβ. ΙΔ, 682. — Virg. Αἶ, I, 681. X, 86). Ἐκεῖ εὐρέθησαν ἐπιγραφαὶ δι' ἰδίον κυπριακῶν χαρακτήρων γεγραμμέναι, (ἰδ. Α. Ρ. Ραγκαβῆ. Ἐπιγραφικὴν, σ. 138).

Ἰδας, 1) Ἰδαῖος Δάκτυλος παρὰ τοῖς Ἡλείοις. — 2) Υἱὸς Ἀφαρέως ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρήνης, ἐξ Ἀρήνης τῆς Μεσσηνίας, ἀδελφὸς Λυγκέως καὶ Πείσου (Ἀπολλδ. Δ, 10, 3), ἀρπάσας ἐπὶ πτερωτῷ δίφρῳ ἐν τῷ ἔδωκεν ὁ Ποσειδῶν, τὴν Μάρπησσαν, θυγατέρα τοῦ Εὐήνου, ἐν ᾧ καὶ ὁ Ἀπόλλων τὴν ἐζήτει εἰς γάμον. Ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος δὲ καὶ τοῦ Εὐήνου διωχθεὶς, ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν τὸν φέροντα αὐτοῦ τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ

Ἀπόλλων τὸν ἔφθασεν ἐν Μεσσηνίᾳ, καὶ ὁ ἀτρόμητος Ἰδας ἐτόλμησε νὰ παλαίῃ πρὸς τὸν θεόν. Ὁ Ζεὺς δὲ τοὺς ἐχώρισε, καὶ ἀφῆκε τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν κόρην, καὶ ἐκέλευε ἐκ φόβου ὅτι ὁ Ἀπόλλων ποτὲ θὰ τὴν ἐγκατέλειπεν, ἐπροτίμησε τὸν Ἰδαν, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ θυγατέρα τὴν Κλεοπάτραν ἢ Ἀλκυόνην, σύζυγον τοῦ Μελεάγρου (Ἀπολλδ. Α, 7, 81. — Ὀμ. Ἰλ. I, 556). Ἡγωνίσθη δ' ὁ Ἰδας καὶ κατὰ τοῦ Καλυδονίου κάπρου καὶ συνεξέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐκαλεῦντο δ' οἱ δύο ἀδελφοί, Ἰδας καὶ Λυγκεύς, Ἀφαιρεῖται, κατὰ τὸν πατέρα των, καὶ ἦσαν διὰ τὴν Μεσσηνίαν ὅτι οἱ Διόσκουροι διὰ τὴν Λακωνίαν. Καίτοι δ' ἐξάδελφοι αὐτῶν, διότι ὁ Ἀφραεὺς ἦν ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω, ἦρισαν πρὸς αὐτοὺς διὰ τὴν διανομὴν ποιμνίου ὃ εἶχον συλήκει ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ ὁ μὲν Ἰδας ἐρόνευσε τὸν Κάστορα, ὃ δὲ Πολυδεύκης τὸν Λυγκέα, καὶ ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε τὸν Ἰδαν (Πίνδ. Νεμ. I. — Ἀπολλδ. Γ, 11, 2). Κατ' ἄλλον δὲ μῦθον προῆλθεν ἡ ἕρις ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Διόσκουροι ἤρπασαν τὰς μετὰ τῶν Ἀφαιρειδῶν μεμνηστευμένας ἐξαδέλφους των, τὴν Ἰλάειραν καὶ τὴν Φοίδην, θυγατέρας Λευκίππου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀφარέως καὶ τοῦ Τυνδάρεω (Θεόκρ. ΚΒ, 136). Συνέθη δ' ἡ μάχη ἢ ἐν Μεσσηνίᾳ, παρὰ τῷ τάφῳ τοῦ Ἀφარέως, ἢ ἐν Λακωνίᾳ (Εὐριπ. Ἑλ. 1466), ἐνθα ἐπίσης, παρὰ τῇ Σπάρτῃ, ἐδείκνυτο ὁ αὐτὸς τάφος (Παυσ. Γ, 13, 1).

Ἰδα, 1) ὄρος ἐκτεινόμενον ἐκ Μυσίας μέχρι Φρυγίας, Β τοῦ Ἀδραμυττίου κόλπου. Αἱ κορυφαὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Γάργαρον καὶ Κώτυλος. Ἦτο δὲ, καθ' Ὀμηρον, δασῶδες, καὶ ἀφόνους εἶχε πηγὰς (πολυπίδαξ) (Στρβ. ΠΓ, 604). — 2) Τὸ μέγιστον ὄρος τῆς Κρήτης, ἔχον κορυφὴν, τὸ πλεῖστον χιονοσκεπῆ, 2,460^μ ὕψους (ν. Ψιλορίτης), καὶ ἀποτόμως κατιὸν πρὸς Ν καὶ ΝΔ.

Ἰδμων, 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀστερίας, θυγατρὸς τοῦ Κορωνοῦ, μάντις συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, εἰ καὶ

ἤξευρεν ὅτι τοῦτο θὰ ἐπέφερε τὸν θάνατόν του. Καὶ ἀπέθανε τῷ ὄντι ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μαρυαδινῶν, εἴτε ἐξ ἀσθeneίας, εἴτε φονευθεὶς ὑπὸ κάπρου ἢ ὄφεως (Ἀπολλδ. Πρόδ. Α, 139, 436. Β, 815). Περὶ τὸν τάφον αὐτοῦ ἔκτισαν, κατὰ χρησμῶν, τὴν Ἡράκλειαν οἱ Ἰδρυταὶ αὐτῆς Μεγαρεῖς καὶ Βοιωτοί, καὶ τὸν ἐτίμων ὡς πολιούχον — 2) Πατὴρ τῆς Ἀράχνης.

Ἰδοθέα, ἴδ. Πρωτεύς.

Ἰδοί, ἴδ. Ἔτος.

Ἰδομενεύς, υἱὸς τοῦ ἐν Κρήτῃ Δευκαλίωνος, ἐγγονος τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ἡγεμῶν τῶν Κρητῶν (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 449. Ὀδ. Τ, 172). Ἦν εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης· ἀλλ' ἔπειτα, μετὰ Μηρυέου, τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Μώλου, καὶ μετὰ 80 πλοίων ἀπῆλθεν εἰς Ἴλιον, εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων δειχθεὶς, καὶ τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ἰλ. Δ, 257)· μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἐπανῆλθε (Ὀδ. Γ, 191). Κατὰ μεταγενεστέρους μῦθους, ἐμπεσὼν ἐπὶ τῆς ἐπανόδου του εἰς τρικυμίαν, ἠυχήθη τῷ Ποσειδῶνι, ἂν ἐσώζετο, νὰ τῷ θυσίασῃ ὅ,τι πρῶτον ἀπῆντα ἐπὶ τοῦ ἀποδιδασμοῦ του. Ἀπήνησε δὲ πρῶτον τὸν υἱόν του, καὶ ὅτε ἐθύσισασεν αὐτὸν, ἐνέσκηψε λοιμὸς εἰς τὴν χώραν, δι' ὃ οἱ ἐγγχώριοι τὸν ἀπέβαλον, καὶ ἀπῆλθε τότε εἰς Καλαβρίαν, ἐνθα ἤγειρε ναὸν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Κολοφῶνα, ἐνθα κατώκησε παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος. Ἐκεῖ δὲ καὶ λέγεται ὅτι ἐτάφη εἰς τὸ ὄρος Κέρκαφον· ἀλλ' οἱ Κρητῆες τὸν τάφον του ἐδείκνυν ἐν Κνωσσῷ, ἐνθα καὶ ὡς ἥρωος ἐτιμᾶτο μετὰ τοῦ Μηρυέου.

Ἰδομαῖοι, λαὸς οἰκῶν Ν τῆς Παλαιστίνης, χώραν ὀρεινὴν, μήκος ἔχουσαν 11 μιλίων καὶ πλάτος 3—4.

Ἰδύλλιον, ἴδ. Θεόκριτος.

Ἱερά, 1) ἡ ὁδὸς, ἢ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα, δι' ἧς διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἐλευσινίων. — 2) Μία τῶν Αἰολίδων νήσων. Ἰδ. Αἰολία.

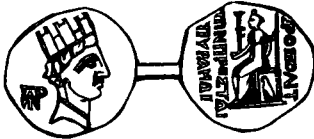
Ἱεράπολις, 1) πόλις ἐν Φρυγίᾳ παρὰ

τῷ Μαιάνδρῳ, μία τῶν πρώτων ἐδρῶν τοῦ

χριστιανισμοῦ.— 2), πρὶν Βαμβύκη, π. ἐν Συρίᾳ ΒΑ, ἐπίσημος διὰ τὴν λατρείαν τῆς Ἀστάρτης.— 3), ἡ Ἱερόπολις, ἐν Κιλι-

κία ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Πυράμου, γνωστὴ μόνον ἐκ νομισμάτων.

Ἱεράπυτνα, πόλις τῆς Κρήτης, κατὰ

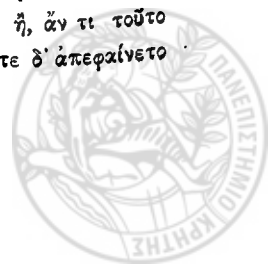

τὸ στενωπὸν τῆς νήσου, ἀπέναντι τῆς Μινώας. Ἡ Ἱδρυσις αὐτῆς ἦν ἀρχαιότατη καὶ ἀπεδίδετο εἰς τοὺς Κορύβαντας. Ἐκαλεῖτο δὲ πρὶν Κώρβα, Πύτνα, Κάμειρος.

Ἱερεῖον, ἰδ. Θυσία.

Ἱερεῖς ἦσαν οἱ κυρίως τελεσταὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων, οἱ τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελούμενοι, καὶ ἐν ἱεραῖς χώραις, ὡς ἐν ναοῖς καὶ παρὰ βωμοῖς θύοντες καὶ εὐχόμενοι, δι' ὃ πλὴν ἱερεῖς, προσέτι καὶ ἱεροθύται, ἱερονόμοι καὶ ἄριτῆρες ἐλέγοντο· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ λειτουργία αὐτῶν ἀνήκεν εἰς ὠρισμένα ἱερά, διότι τὰ ἐν γένει θρησκευτικὰ καθήκοντα, προσευχὰς καὶ θυσίας, ἐδύνατο νὰ τελέσῃ, καὶ ἄνευ ἱερέως, ἕκαστος πολίτης δι' ἑαυτὸν, ὁ οἰκογενειάρχης διὰ τὴν οἰκογένειαν, ὁ βασιλεὺς ἢ ἄλλος ἄρχων διὰ τὴν πόλιν. Ὁ δὲ τῶν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίων στερούμενος γνώσεων δὲν ἐπεκαλεῖτο ἀναγκαιῶς

ἱερέα, ἀλλὰ προσελάμβανεν, ἂν ἤθελεν, ἰδιαιτερόν τινα θύτην (θυσοκόπον) ἢ καὶ μάντιν· διότι οἱ μάντιες, εἰ καὶ κατ' ἀρχὰς ἀμέτοχοι εἰς τὴν τέλεσιν τῶν ἱερῶν, καθ' ὅμως τὰς βουλάς τῶν θεῶν ἐξηγοῦντες, καὶ ἐπομένως μεσάζοντες καὶ αὐτοὶ μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, εἰς τοὺς μεθωμητρικούς χρόνους συμπαρήσαν εἰς τὰς θυσίας ἵνα ἐξετάζωσι τῶν ἱερείων τὰ σπλάγγχνα. Ἀλλὰ βεβηγμένη ἀναπτυσσομένης τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἱερέων, ἀπεδόθη καὶ εἰς αὐτοὺς, ὡς ὑπὸ τῶν θεῶν εὐνοουμένους, μαντικὴ δύναμις, καὶ μάλιστα ὅτε κατ' ὀλίγον αὐτὴ προσηρτήθη εἰς ἰδιαιτέρα ἱερά. Ἐν Ἑλλάδι ὑπῆρχον μὲν ἐνιαχοῦ ἱερατικαὶ οἰκογένειαι κατὰ κληρονομίαν, οὐχὶ ὅμως καὶ τάξεις ἢ φυλὴ ἱερέων· οὐδ' εἶχον αὐτοὶ ἐξαιρετικὴν τινα πολιτικὴν σημασίαν, καθ' ὃ μὴ ὄντες ὁ μόνος καὶ ἀγαθαίσιος σύνδεσμος μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ἀφ' οὗ δ' ἐξέλιπον τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων οἱ βασιλεῖς, ἠλαττώθη ἔτι μᾶλλον ἡ σπουδαιότης τῶν κατὰ κληρονομίαν ἱερέων, καὶ ἡ πόλις, ἢ ἀπονέμουσα τὰς δημοσίας ἀρχάς, αὐτὴ καὶ εἰς αὐτοὺς ἐχορήγει κατὰ βούλησιν δημοσίας θέσεις ἱερατικὰς. Ὡς ἱερεῖς ἐξελέγοντο ἰθαγενεῖς, ἄριτι κεκτημένοι τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἀνωτάτων τάξεων· προσέτι ἄμεμπτοι τὰ ἤθη καὶ ἀλώθητοι, ἀξίπρετοι καὶ ἄξιτοι ἵνα ὦσιν ἀρεστοὶ τῷ θεῷ ὃν ὑπῆρέτουν. Εἷς τινὰς λατρείας ἀπητέτο παιδικὴ ἢ ἔφηβος ἡλικία, ἢ παρθενία· εἰς ἄλλας τούναντίον νευμφευμέναι ἱερεῖαι. Συνήθως τοὺς θεοὺς ὑπῆρέτουν ἱερεῖς, τὰς θεὰς ἱερεῖαι· ἀλλ' εἰς τὸν κανόνα τοῦτον ὑπῆρχον ἐνιαχοῦ καὶ ἐξαίρεσις καθ' ὠρισμένας διατάξεις, καθ' ἃς ἐπίσης ὠρίζετο καὶ ἡ ἡλικία τῶν ἱερέων καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἱερωσύνης. Συνήθως ὅμως φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἦν ἰσόβιος. Οἱ ἱερεῖς δὲ ἢ ἐξελέγοντο ἢ ἐκληροῦντο, ὡς ὅτε πολλοὶ παρουσιάζοντο ὑποψήφιοι. Ἐν ἱερατικαῖς οἰκογενεαῖς ἐλαμβάνοντο κατὰ πρωτοτοκίαν, ἢ, ἂν τι τοῦτο ἐκώλυε, κατὰ κληρὸν. Ἐνίοτε δ' ἀπεφαίνετο

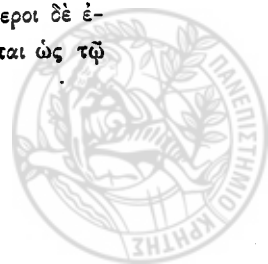
καὶ τὸ δικαστήριον.— Πλὴν δὲ τῶν ἐν γένει, προσευχῶν καὶ θυσιῶν, ὤφειλον οἱ ἱερεῖς νὰ φροντίζωσι καὶ περὶ τῆς ἀξιοπρεπεῦς διατηρήσεως τῶν ναῶν ἐν οἷς ὑπηρετοῦν, καὶ εἰδικὰ εἶχον ἐνιαχοῦ καθήκοντα ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπιτοπίου λατρείας, ὡς ἐν Σικυῶνι ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης τὰ τοῦ λουτροφόρου. Ἀπελάμβανον δὲ καὶ ἰδιαίτερον τινῶν προνομίων ὡς κτῆμα καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν θεῶν θεωρούμενοι, ἦσαν ἀπρόσβλητοι, μετεῖχον τῶν εἰσπραξέων αἵτινες ἦσαν ὠρισμένοι διὰ τὴν λατρείαν, καὶ ἐνίοτε καὶ αὐτῆς τῆς τοῦ θεοῦ κατοικίας. Πλὴν τῶν εἰσοδημάτων ἐκ τῶν ἱερῶν τεμενῶν, ἐλάμβανον καὶ μέρος τῶν ἱερείων καὶ τὰ δέρματα αὐτῶν, καὶ προσέτι προϊόντα ἐράνων, κτλ. Ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ εἰς ἄλλας συναλεύσεις εἶχον ἔδρας προεχούσας. Ἡ ἀναβολὴ αὐτῶν ἦν ἐπίσημος καὶ ἀξιοπρεπῆς, συνήθως λευκῆ, ἐνίοτε ὅμως καὶ πορφυρὰ ἢ κροκωτῆ, ἃν ἡ λέξις ἐνέφαινε τὸ χρῶμα. Ἐφερον δὲ κόμην μακρὰν, ἣν περιέδεον διὰ στεφάνων καὶ ταινιῶν. Τινὲς δ' εἰς δημοσίας τελετὰς ἐνεφανίζοντο ἐνίοτε ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ θεοῦ ὃν ὑπηρετοῦν καὶ ἀντεπροσώπευον, ἔστιν ὅτε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δανειζόμενοι. — Βοηθοὶ τῶν ἱερέων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἱερῶν καθηκόντων τῶν ὑπῆρχον δύο κατηγοριῶν τινὲς, μὴ ἔχοντες ἱερατικὸν χαρακτήρα, ἐχρησίμευον εἰς προτυγχανούσας ὑπηρεσίας, οἷον τὴν μεταφορὰν ἱερῶν ἀντικειμένων ἐν πομπαῖς, ὡς ἦσαν καὶ οἱ διὰ τὰς περιστάσεις ταύτας ἐκλεγόμενοι παῖδες καὶ κορόσια καὶ παρ' αὐτῶν ἀπητεῖτο εὐγενὴς καταγωγῆ, ἄμεμπτος ἠθικῆ, κάλλος, εὐπρεπῆς παράστασις, κτλ. Ἡ δ' ἐτέρα τάξις, ἣ τῶν μονίμων ἱερῶν ὑπηρετῶν, ἐλαμβάνετο πιθανῶς κατ' ἀρχὰς ἐκ τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν βαθμίδων ἐπὶ μισθῷ ἄλλὰ μετὰ ταῦτα, ἰδίως ἐπὶ Ῥωμαίων, κατέστησαν καὶ αἱ θέσεις αὐταί, ἐνεκα τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν χαρακτήρος, περιβλεπτοὶ καὶ περιζήτητοι. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ τῆς καθαρότητος καὶ τάξεως ἐν τοῖς ναοῖς ἐπιμελούμενοι νεωκόροι, οἱ κήρυκες, οἱ

κατὰ τὰς θυσίας καὶ ἐν τοῖς χοροῖς ὑμνωδοί. Πάντες οὗτοι συνεστιῶντο, ἂν οὐχὶ πάντοτε, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν, ἐν τῷ ναῷ μετὰ τῶν ἱερέων.

Ἱεριχώ, πόλις ὄχυρά τῆς Παλαιστίνης, 15⁰ στάδια Β τῆς Ἱερουσαλήμ, Δ τοῦ Ἰορδάνου, πλουσία εἰς παραγωγὴν βαλσάμου. Ἐδρα προφητῶν.

Ἱέρνη εἶτα **Ἱουερνία**, ἣ νῦν Ἱρλανδία. Πρῶτος ὁ Πτολεμαῖος διέγραψε τὰς ἀκτὰς αὐτῆς ἀκριβῶς, ἔθηκεν ὅμως αὐτὴν πολὺ βορειότερον. Εἶχε δὲ ἤδη ἐρευνηθεῖ κατὰ μέρος τὰ κατ' αὐτὴν ὁ Ἀγρικόλας, διότι οἱ Ῥωμαῖοι ἐξήσκουον ἐμπόριον μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν ὑποτάξωσιν ἢ νὰ τὴν περιέλθωσιν. Οἱ κάτοικοι ἦσαν φυλῆς Κελτικῆς, συγγενοῦς τῇ τῶν κατοίκων τῆς βορείου Βρετανίας, καὶ ἐνταῦθα εἶχον μίαν τῶν κυριωτέρων τῶν ἐδρῶν οἱ Δρουΐδαι, δι' ὃ καὶ ἱερά προσέτι ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος. Μεταξὺ τῶν τοῖς ἀρχαίαις ὀλίγων γνωστῶν αὐτῆς πόλεων ἦν καὶ ἡ Ἐβλάνα, τὸ σημερινὸν Δουβλίνον.

Ἱεροδουλοὶ, ἢ ἱεροὶ ἄνδρες (γυναῖκες, παρθένοι), κατ' ἀρχὰς πάντες οἱ ἐν τοῖς ναοῖς ὑπηρετοῦντες, καὶ αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς, ἐν Δελφοῖς ἰδίως αἱ ἐν τῷ ναῷ διακονοῦσαι παρθένοι. Συνήθως ὅμως τὸ κατώτερον ὑπηρετικόν, καὶ μάλιστα τὸ ἐκ δούλων συνιστάμενον, ἢ καὶ ἐξ ἐθελοντῶν εἰς τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν ἀφιερουμένων. Ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐρυκος τῆς Σικελίας ὑπῆρχον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἱεροδουλοὶ ἐταῖραι. Ἐν Ἀσίᾳ ἐπεκράτει κυρίως τὸ ἔθιμον τῶν ἱεροδούλων, καὶ ὑπῆρχον ναοὶ ἔχοντες 3,000—6,000 τοιούτους (Στρβ. Γ, 535. 537), ὧν τὰ διάφορα ἔργα ἦσαν ἡ μουσικὴ καὶ οἱ ψαλμοὶ κατὰ τὰς θυσίας, ἡ γεωργία καὶ οἱ ψαλμοὶ κατὰ τὰς θυσίας, ἡ κτηνοτροφία εἰς αὐτὰ, ἡ ὕλοτομία, ἡ ὕδροφορία, κτλ. Καὶ ἐλεύθεροι δ' ἐξ εὐσεβείας ἀφιερῶντο πολλὰκις τοῖς ναοῖς ἐκουσίας. Ἀπελεύθεροι δὲ ἐπιτιμῶν πολλάκις νὰ ἐγγράφωσιν ὡς τῷ

ναῶ πωληθέντες, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας των (Rang. Ant. Hell. II, σ. 642).

Ἱεροκῆρυξ, ἴδ. Ἑλευσίαια.

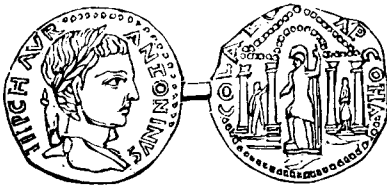
Ἱερομαντεία ἢ **Ἱεροσκοπία**, ἴδ. Μαντικὴ.

Ἱερομηνία, ἡ ἐποχὴ μεγάλης τινὸς ἐορτῆς, διαρκούσης μίαν ἢ καὶ πολλὰς ἡμέρας, ἢ καὶ ὅλον μῆνα. Ἐπ' αὐτῆς ἔπαυε πᾶσα ἐργασία καὶ πᾶν τὸ συνταράττον τὴν κοινὴν εἰρήνην, ἣν ἀπῆτει ἡ πανήγυρις. Διὰ τὰς μείζονας τῶν ἐορτῶν ἐκηρύττετο καὶ ἡ ἐκεχειρία (ἴδ).

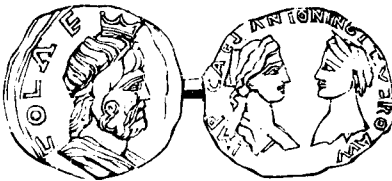
Ἱερομνήμονες, ἴδ. Ἀμφικτύονες.

Ἱεροποιοί, ἐν Ἀθήναις ἐπιμεληταὶ τοῦ ὕλικου καὶ τοῦ τυπικοῦ μέρους τῶν μυστηρίων καὶ τελετῶν (πλὴν τῶν Παναθηναίων), δέκα ἄρχοντες κληρωτοὶ (Beck. ἀνέκδ. 265). Πιθανῶς δ' ἦσαν ἄλλοι δι' ἄλλας λατρείας, διότι τινὲς λέγονται χειροτονητοὶ (Δημοσθ. κ. Μειδ. 519). Οἱ τῶν Σεμνῶν θεῶν, ἦτοι οἱ τῶν Εὐμενίδων, ἦσαν 3, ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐγκαθιστάμενοι.

Ἱεροσόλυμα, **Ἱερουσαλήμ** καὶ **Σόλυμα**, ἡ πρωτεύουσα τῆς Παλαιστίνης,

ἡν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἰουδαίας, ἐν τῇ φυλῇ Βενιαμίν, ἐπὶ λόφων κειμένη, ὧν κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὅτι κατοικεῖτο ὁ νότιος, Σιών. Ὁ Δαβὶδ, κυριεύσας τῷ 1050 π. Χ. τὸ Β μέρος,

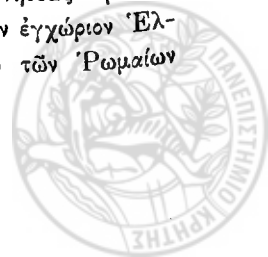

ἱδρυσεν ἐκεῖ τὴν ἑδρὰν του, εἰς ἣν ὁ Σολομὼν προσθεῖς τὸ ΒΑ μέρος, ἤγειρεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν ναὸν, ὃν τῷ 588 κατηδάφισαν οἱ Βαβυλώνιοι,

ἀνήγειραν δὲ πάλιν οἱ Ἰουδαῖοι ἐπανελθόντες ἐκ τῆς ἐξορίας, τὴν πόλιν αὐξήσαντες καὶ περιτειχίσαντες. Τὸν ναὸν δὲ κατεκόσμησε πολυτελῶς ὁ Ἡρώδης. Καὶ μετὰ ταῦτα δ' ἐπὶ Ἀντιγόγου τοῦ Ἐπιφανοῦς, καὶ ὑπὸ τοῦς Ῥωμαίους ἐπὶ Ἀγρίππα, μεγάλως αὐξηθεῖσα, κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Τίτου τῷ 70 μ. Χ., καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τῷ 136 ἀνφοδομήθη εἰς ἐλάσσονας διαστάσεις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Αἰλίας Καπιτωλίνης ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐπανέλαβε τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα, ἀθάνατον ἐν τῷ χριστιανισμῷ.

Ἱεροφάνται, ἴδ. Ἑλευσίαια.

Ἱέρων, 1) Διαδεχθεὶς τὸν νεώτερον ἀδελφόν του Γέλωνα εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Συρακουσῶν τῷ 484 ἢ 485 π. Χ. Διαφόρους ἐμφυλίους στάσεις ἐν τῇ νήσῳ καταβαλὼν ἢ πρᾶξας, τοὺς Κυμαίους βοηθήσας κατὰ τῶν Τυρρητῶν τῷ 474, τοὺς Ἀκραγντίνους ἐλευθέρωσας ἀπὸ τοῦ τυράννου Θρασυδαίου, ἐξησφάλισε τέλος τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἀνεδείχθη προστάτης τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, εἰς τὴν αὐλὴν του φιλοξενήσας τὸν ποιητὴν Σιμωνίδην μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Βακχυλίδου. Ὁ Πίνδαρος τὸν ἔψαλε πολλάκις εἰς τὰς ᾠδὰς του, καὶ ὁ Αἰσχύλος, δις ἐλθὼν ἐπ' αὐτοῦ εἰς Σικελίαν, ἔγραψε τὰς Αἰτιναίας κατὰ μύθους Σικελικοὺς, ἴσως ὅτε ὁ Ἱέρων, τὴν Νάξον καὶ τὴν Κατάνην κυριεύσας, καὶ τοὺς κατοίκους αὐτῶν διὰ Συρακουσίαν καὶ Πελοποννησίαν ἀντικαταστήσας, μετωνόμασε τὴν δευτέραν Αἴτναν (Διόδ. ΙΑ, 48). Ἐκεῖ δὲ καὶ ἀπέθανε τῷ 467 π. Χ. (Διόδ. ΙΑ, 66. — Ξεν. Ἱερ. ΣΤ. 2). — 2) Τοῦ πρώτου ἀπογόμος, ὑπὸ τὸν Πύρρον ἐμορφώθη, καὶ ἠσκήθη εἰς τὴν στρατηγικὴν. Τῷ 270 π. Χ. δημοκρατικῆς στάσεως ἐκράγεις εἰς Συρακούσας, ἐξελέγη στρατηγὸς κατ' αὐτῆς, καὶ καταβαλὼν τοὺς ἐπαναστάτας, ἀνηγoreυθὴ βασιλεὺς τῷ 268 ἢ 265. Καὶ δι' ἐπιδεξιότητος καὶ φρονήσεως ἐπροσπάθησε μὲν νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἐγγώριον Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀλλ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων

προσβληθείς, καὶ μετὰ τῶν Καρχηδονίων συμμαχήσας, ἐνίκηθη, ἔγινε φόρου ὑποτελής, καὶ περιεστάλη ἢ ἐπικράτεια αὐτοῦ. Ἀλλὰ διὰ

διαγωγῆς εὐθείας καὶ ἔμφρονος ἐξησφάλισεν ἑαυτῶ καὶ τῶν Καρχηδονίων καὶ τῶν Ῥωμαίων τὴν εὐνοίαν, ὁ φόρος τῶ ἀφέθη, ἀνέπτυξε τὴν χώραν, τὸν πλοῦ-

τον καὶ τὴν εὐημερίαν, καὶ μετὰ θαυμασμοῦ μνημονεύεται ἡ πολυτελεστάτη θαλαμηγὸς αὐτοῦ (Ἀθῆν. Ε, 32), καὶ ὅτι γενναίως συνεισέφερον εἰς τὴν ἐκ νέου ἀνέγερσιν τοῦ ἐκ σεισμοῦ καταπεσόντος κελοσσοῦ τῆς Ῥόδου τῶ 218 (Πλούτ. Μαρκ. ΙΔ. — Θεοκ. ΙΓ'. — Liv. XXIV, 21). Ἀπέθανε δὲ τῶ 215 ὑπερνενηκοντούτης, μετὰ βασιλείαν ἔνδοξον 54 ἐτῶν ἄλλὰ μετ' αὐτοῦ κατέρρευσε καὶ τὸ ἔργον του, διότι ὁ υἱὸς του καὶ ἐπίδοξος διάδοχος Γέλων ἀπεβίωσε πρὸ αὐτοῦ.

Ἰέρωνος, 1) ἐκ Καρδίας. Μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, πολεμῶν κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, ἐτραυματίσθη καὶ ἠγχαλωτίσθη ἄλλ' ὁ Ἀντιγόνος τὸν ἔπεμψεν ἐπὶ ὑπηρεσίᾳ εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν (Διόδ. ΙΘ, 100). Μετὰ ταῦτα ὁ Δημήτριος τὸν ἔπεμψε πολέμαρχον εἰς Θεσπιάς. Ἀπέθανε δὲ πολὺ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ (Διόδ. ΙΗ, 42). — 2) Ῥόδιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Μνημονεύεται αὐτοῦ πραγματεία «περὶ μέθης» καὶ διάφορα ἀπολεσθέντα «Ἰπομνήματα». — 3) ἐκ Συρακουσῶν, υἱὸς τοῦ Γέλωνος,

ἔγγονος Ἰέρωνος Β', βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 215 π. Χ. Ἡ ἐκδιαιτήσις καὶ ἡ ὠμότης του τὸν κατέστησαν μισητὸν, καὶ ἐν συνωμοσίᾳ

τὸν ἐφόνευσαν οἱ στρατιῶταί του τὸ β'. ἔτος τῆς βασιλείας του. Ἐν τῶ β'. καρχηδονικῶ πολέμῳ ἐμάχετο ὑπὲρ τῶν Καρχηδονίων (Πολύβ. Ζ, 1).

Ἰθάκη, ἡ περίφημος νῆσος τοῦ Ὀδυσσεύς, Α. τῆς Σάμης ἢ Κεφαλληνίας, εἰ καὶ ὁ Ὀμηρος (Ὀδ. Ι, 25) τὴν λέγει «πανυπερτάτην πρὸς ζόφον», δηλ. δυτικωτάτην. Ἐκτασιν ἔχει μόνον 3 τετραγ. μιλίων, διεύθυνσιν δὲ πρὸς ΒΔ, ἀποτελοῦσα πᾶσα ἐν ὄρος («ἐν δ' Ἰθάκη οὐτ' ἄρ δρύμοι εὐρέες οὔτε τις λειμῶν»). Ὀδ. Δ, 605), οὐ ἢ Β. ἄκρα, 800^μ ὕψηλῃ, ἐλέγετο Νήριτον (Ὀδ. Ι, 22. Ν, 371. — ν. Ἀνώγι), ἢ δὲ Ν. Νήριον (Ὀδ. Α, 180. Γ, 81. — ν. Στέφανο), καὶ βράχους ἔχει ἀποτόμους, δι' ὁ αἰγίλιψ, κραναὴ παρ' Ὀμήρω. Ἀλλὰ τὰ ὕψη αὐτῆς ἦσαν ἄλλοτε σύδενδρα («Νήριον εἰνοσίφυλλον», Ἰλ. 3, 632. Ὀδ. Α, 186, Ι, 22 κτλ.), καὶ δὲν ἦν ξηρὰ (Ὀδ. Ν, 245), ἀλλὰ καὶ σίτον παρήγε καὶ οἶνον, καὶ ἐλαίας καὶ σῦκα (Ὀδ. Ν. 244. Ω, 245), καὶ κτηνοτροφίαν εἶχε («αἰγίβοτος, βούδοτος» Ὀδ. Ν, 246. 404. Ε, 107). Πρὸς Β. δ' ἦν βράχος Κόραξ καλούμενος, καὶ ὁ λιμὴν τοῦ Φόρκυρος μετὰ τῆς πηγῆς Ἀρεθούσης (Ὀδ. Ν, 102. 351). Πρὸς Ν. εἰσχωρεῖ βαθέως εἰς τὴν νῆσον ὁ λιμὴν Πειθρος (Ὀδ. Ι, 186), ἴσως ὁ αὐτὸς τῶ Πολυβενθεῖ (Π, 324. 352), ν. Μόλος. Εἰς αὐτὸν δὲ καὶ ὑπὸ τὸ Νήριον ἔκειτο ἡ πόλις Ἰθάκη (Γ, 81. Β, 397. Π, 331) ἐφ' ὕψηλοῦ («ἐπὶ τραχέων βράχων ὡς φωλεά», Cic. de Or. Ι. 44). Τινὲς τῶν νῦν κριτικῶν δίσχυρίζονται ὅτι αἱ τοπικαὶ περιγραφαὶ τοῦ Ὀμήρου ἀντιφάσκουσι πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὰς θέσεις ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συμπεραίνουσιν ὅτι ὁ Ὀμηρος δὲν εἶδεν αὐτήν. Ἄλλοι περιηγηταὶ ἀντιλέγουσιν εἰς ταῦτα.

Ἰθώμη, 1) ὄρος κατὰ μέσην τὴν Μεσσηνίαν, 800^μ ὕψηλόν, ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἔλεγε τὸ δεύτερον κέρρας τῆς

Πελοποννήσου μετὰ τὴν Κόρινθον (Πολβ. Ζ, 11.—Στρβ. Η, 361). Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἦν τὸ ἱερόν τοῦ Διὸς Ἰθωμάτα, προστάτου τῆς Μεσσηνίας, ἄνευ ναοῦ ἢ ἀγάλματος λατρευομένου ἐκεῖ διὰ θυσιῶν καὶ μουσικῶν ἀγῶνων. Ἦν δὲ καὶ ὄχυρῶς τετειχισμένη ἢ ἄκρα, ἦν ἐπὶ τοῦ α'. Μεσσηνιακοῦ πολέμου ἐπὶ 10 ἔτη ἠρωϊκῶς ὑπερήσησαν ὁ Ἀριστόδημος κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐκ νέου καὶ ἐντελέστερον ὄχυρωθεῖσα, ἐχρησίμευεν ὡς ἀκρόπολις τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου εἰς τοὺς Ν. πρόποδας τοῦ ὄρους κτισθεῖσας Μεσσηνίας, ἧς πολλὰ σώζονται ἐρείπια (Θουκ. Γ, 26. Δ, 15).—2) Πόλις ἐπὶ βράχων Δ. ἐν Θεσσαλίᾳ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετῴκηθησαν ἔπειτα εἰς Μητρόπολιν (Στρβ. Θ, 437).

Ἰκαρία, ἴδ. Ἰκαρος.

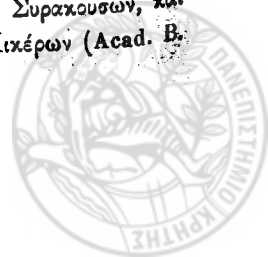
Ἰκάριος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Πανδίωνος, ξενίσας τὸν Διόνυσον, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν οἰνοποιίαν διδαχθεὶς. Ἐκ τοῦ οἴνου, ὃν περιέφερον εἰς ἀσκούς, ἐμεθύσθησαν ποιμένες τινές, καὶ οἱ σύντροφοι αὐτῶν, ἐκλαβόντες ὅτι τοὺς ἐδηλητηρίασε, τὸν ἐθανάτωσαν, μεθ' ὃ τὸν ἔρριψαν εἰς φρέαρ ἢ τὸν ἔθαψαν εἰς τὴν ρίζαν δένδρου. Ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἐριγόνη, ὑπὸ τῆς κυνὸς Μαίρας συνοδευομένη, τὸν ἐζήτηε πανταχοῦ, καὶ εὗρουσα τὸν τάφον του, ἐκρεμάσθη ὑπὲρ αὐτὸν εἰς δένδρον. Καὶ ὁ μὲν Ἰκάριος μετὰ τοῦ ποτηρίου οἴνου ἐγένετο εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἀστερισμὸς Βοώτης ἢ Ἀρκτοῦρος, ἡ δ' Ἐριγόνη ἐγένετο ἡ Παρθένος, καὶ ἡ Μαίρα ὁ ἀστήρ Κύων. Εἰς τὰς Αθήνας δὲ κατέπεμψεν ὁ Διόνυσος λοιμὸν καὶ παραφροσύνην τῶν γυναικῶν, ὥστε ἐκρεμῶντο ὡς ἡ Ἐριγόνη, μέχρις οὗ εὐύστησαν ἑορτὴν διὰ τὴν Ἐριγόνην, τὴν Αἰώραν (ἴδ.), καθ' ἣν προσέφερον καρποὺς καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸν Ἰκάριον. Κατ' αὐτὸν δ' ὠνομάσθη καὶ εἰς δήμος τῆς Ἀττικῆς Ἰκαρία, ἐπὶ τοῦ Πεντελικοῦ Β., ὡς ἐξάγεται ἐξ ἀρτίων ἀνασκαφῶν, εἰς τὴν θέσιν τὴν διατηροῦσαν ἕτι τὸ

ὄνομα Διόνυσος, καὶ ἐρείπια ἱεροῦ τοῦ θεοῦ.—2) ἴδ. Ἰππικόων.

Ἰκαρος, 1) ἴδ. Δαίδαλος.—2) ἡ Ἰ. ἢ Ἰκαρία, νῆσος 80 στάδια Δ. τῆς Σάμου, μίξ τῶν Σποράδων, 300 σταδ. περιφέρειαν ἔχουσα. Τὸ ΒΑ ἀκρωτήριο αὐτῆς Δράκωνον ἢ Δρέπανον, ἔφερ καὶ μικρὰν ὁμώνυμον πόλιν. Δ. ἦσαν αἱ πολίχαι Οινόη καὶ Ἰστοί, αὐτὴ ἔχουσα καὶ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, τὸ Ταυροπόλιον. Τὸ περὶ τὴν νῆσον πέλαγος ἐκαλεῖτο Ἰκάριον καὶ, κατὰ τὸν μῦθον, τὸ ὄνομα ἐδόθη κατ' Ἰκαρον, τὸν υἱὸν τοῦ Δαιδάλου, πνιγέντα ἐντὸς αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 145.—Ἡρδ. Σ' 95.—Θουκ. Γ, 92. Η, 99. Ἀρρ. Ζ, 20, 5.—Στρβ. Ι, 488. ΙΔ, 639).—3) Νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου, 120 στάδ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐφράτου, ἔχουσα ἄγραν πολλήν, ὠρισμένην πᾶσαν διὰ θυσίας τῇ Ἀρτέμιδι. Ἐλαβε δὲ τὸ ὄνομα παρ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου (Ἀρρ. Ζ, 20, 4).—4) Ὀρος τῆς Ἀττικῆς, πιθανῶς ΝΔ τοῦ Μαραθῶνος, πρὸς τῷ δήμῳ Ἰκαρίας.

Ἰκετηρία, κλάδος ἐλαίας ἐρίφω περιδεδεμένος, (Σχλ. Ἀρσ. Πλούτ. 383), ὃν ὁ ἰκέτης ἔφερε διὰ χειρῶν, καὶ κατέθετεν εἰς τὸν βωμὸν ἢ εἰς τὴν θύραν τοῦ πρὸς ὃν κατέφευγεν, εἰς ἔνδειξιν τῆς ἰκεσίας του ὥστε καὶ ἔλεγον «ἰκετηρίαν τιθέναι» (Ἡρδ. Ε, 51.—Δμσθ.).

Ἰκέτης, 1) Τύραννος τῶν Λεοντίνων, ὃν οἱ Συρακούσιοι ἐπεκαλέσθησαν κατὰ Διονυσίου τοῦ ν. Ἄλλ' ἐνοήσαντες ὅτι διενόθη αὐτὸς νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν των, προσέφυγον εἰς τοὺς Κορινθίους. Τότε δ' ἐνίκησεν αὐτὸν ὁ Τιμολέων εἰς Ἄδρανον, καὶ ἐπὶ δευτέρα ἀποπεῖρα τὸν συνέλαβε καὶ ἐθανάτωσε (Πλούτ. Τιμ. ΙΒ).—2) Ἡγεμῶν τῶν Συρακουσῶν μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Μένωνος, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἀκραγαντίνων, καὶ ἀνετράπη ὑπ' αὐτῶν μετὰ 9 ἔτη, τῷ 280 π. Χ. (Διόδ. ΚΒ, 2).—3) Πυθαγόριος ἐκ Συρακουσῶν, καὶ Νικήτας καλούμενος. Ὁ Κικέρων (Acad. Β.

39) ἀποδίδωσιν εἰς αὐτὸν τὴν θεωρίαν τῆς στροφῆς τῆς γῆς περὶ τὸν ἄξονά τῆς.

Ἰκόνιον, πρωτεύουσα τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ξεν. Ἀν. Α, 2, 19), Α. τῆς Φρυγίας, πολυάνθρωπος ἐν εὐφόρῳ χώρᾳ ἐπὶ λίμνης κειμένη (Στρβ. IB, 568).

Ἰκτῆνος, μέγας ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὸν Παρθενῶνα ἐν Ἀθήναις, τὸ Ἐλευσίνιον ἐν Ἐλευσίνι, τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλείᾳ, καὶ τοὺς τρεῖς κατὰ διάφορον σχέδιον (Παυσ. Η, 41, 5.—Στρβ. Θ, 395.—Vits. VII, Pratif. 16).

Ἰλαροτραγωδία, ἴδ. Πίνθων.

Ἰλη, ἴδ. Στρατός.

Ἰλιάς, ἴδ. Ὀμηρος.

Ἰλιον, ἴδ. Τρωάς.

Ἰλιόνη, ἴδ. Πολύδωρος.

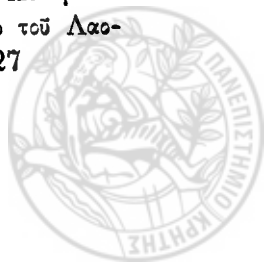
Ἰλισσὸς, ἴδ. Ἀττικὴ.

Ἰλλυρία ἢ **Ἰλλυρῆς**, (παρὰ Ῥωμαίοις Ἰλλυρικὸν), περιελάμβανε πᾶσαν τὴν Α. ἀκτὴν τῆς Ἀδριατικῆς, μετὰ τῶν ὀπίσω αὐτῆς κειμένων ὄρειων χωρῶν, ἦτοι τὴν ν. Δαλματίαν, Βοσνίαν καὶ Ἄνω Ἀλβανίαν. 1) Τὸ Βόρειον αὐτῆς ἀπετέλει ἀπὸ τοῦ 380 π. Χ. ἰδιαιτέραν ἐπικράτειαν μεγάλως ἐκταθεῖσαν ὑπὸ τὸν βασιλέα Ἀγρωνα, καταστραφεῖσαν δὲ τῷ 180 ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἱδρυσαν τὴν κυρίως Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν Ἰλλυρίαν (τὴν καὶ Βάρβαρον Ἰλλυρίαν κληθεῖσαν), μετὰ τῶν ποταμῶν Σάβου καὶ Δρίλωνος (ν. Δρίνου) μετὰ τῶν ὑπερκειμένων ὄρειων. Οἱ κάτοικοι, τοῖς Θραξὶ συγγενεῖς, τραχεῖς, φιλοπόλεμοι, ἀλλ' ὡς δόλιοι θεωρούμενοι, περιελάμβανον τοὺς Ἰάποδας ἢ Ἰάπυδας (ν. Λιπίδες) εἰς τὰ Β τῆς ἐντὸς χώρας· τοὺς Λιβούρνους, φυλὴν ἰσχυρὰν καὶ ναυτικὴν, ἐν τῷ στόλῳ τοῦ Αὐγούστου ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχήσαν, καὶ εἰς τὴν Ῥώμην τῷ 176 π. Χ. ὑποταγεῖσαν· τοὺς Δαλμάτας, Ν. μέχρι τοῦ Δρίλωνος, μετὰ μακροῦς πολέμους μόλις τῷ 23 π. Χ. ὑποταγέντας, ὅτε καὶ ἡ ἐπωνυμία Δαλματία ἐξετάθη περαιτέρω. Αἱ γνωστότε-

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

ραι πόλεις τῆς Β. Ἰλλυρίας ἦσαν, ἐκ Β εἰς Ν. Μέτουλλον, πρωτεύουσα τῶν Ἰαπύδων, Ἀρούσιον, Σενία, Ἰάδηρ (ν. Ζάφα), Σάλωνα (τὰ), Σκόδρα (ν. Σκούταρι). Πρὸ τῆς ἀκτῆς δὲ κεῖνται: αἱ Λιβούρνιαι νῆσοι, Κουρίκτα, Ἀψυρτίδες (δύο). Ἄρβα, (ν. Λίσσα), Φάρος (ν. Λεσσία), Κόρυρα μέλαινα (nigra) (ν. Curzola), Μελίτα, ἀποικισθεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑφ' Ἑλλήνων. ἐκ τοῦ Αἰγαίου, εἶτα ὑπὸ Διονυσίου ἐκ Συρακουσῶν ἀπὸ δὲ τοῦ 250 ὑπέκειντο τῇ Ἰλλυρίᾳ, καὶ ἀπὸ τοῦ 150 π. Χ. τῇ Ῥώμῃ.—2) Ἡ Ν. Ἰλλυρία, ἀπὸ τοῦ Δρίλωνος μέχρι τῆς Ἠπείρου, ἔχουσα τὴν Ἠπειρον πρὸς Α. περιελάμβανε τὸ πλεῖστον τῆς νῦν Ἀλβανίας λίαν ὄρεινῆ. ἔχουσα πρὸς Β. τὸν Σκάρδον, πρὸς Α. τὰ Κανδαύια καὶ ποταμοὺς τὸν Γένουσον, τὸν Ἄψον, τὸν Ἀῶν, ῥέοντες πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν. Οἱ ἐπιστημότεροι τῶν κατοίκων αὐτῆς ἦσαν οἱ Ταυλάντιοι παρὰ τὴν θάλασσαν, οἱ Δασσαρῖται μεσογειῶς, ὡς καὶ οἱ Παρθυνοί. Ἀπὸ Φιλίππου Β' ἡ χώρα εἶχε προστεθῆ τῇ Μακεδονίᾳ· τῷ δὲ 205 π. Χ. ὑπέκυψε τοῖς Ῥωμαίοις· αἱ Ἑλληνικαὶ ὅμως πόλεις Ἀπολλωνία καὶ Ἐπίδαμνος (εἶτα Δυρράχιον) ἔκχυρθεσαν ὑπ' αὐτῶν ἤδη τῷ 229. Γνωσταὶ ἔτι πόλεις ἦσαν Ἡ Ἀύλων, Α. τοῦ Ἀκροκεραυνίου ἀκρωτηρίου, λιμὴν τῆς Ἀπολλωνίας, ἢ Λυχνίς (ν. Ὠχρίδα) ἐπὶ τῆς Λυχνίτιδος Λίμνης, τὸ μᾶλλον τῇ Ἠπείρῳ ἀνήκον Ὠρκόον (ἢ ὁ Ὠρικὸς), ἀποικία τῶν Εὐβοέων (Ἡρδ. Θ, 93.—Πολβ. Ζ, 19.—Στ. Βυζ.—Στρβ.).

Ἰλος, 1) Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, θυγατρὸς τοῦ Τεύκρου, ἡγεμῶν τῆς Δαρδανίας, ἀτεκνος ἀποθανὼν, καὶ ἀφείς τὸν θρόνον εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἐριχθόνιον.—2) Υἱὸς τοῦ Τρωῶς καὶ τῆς Καλλιρρόης, θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου, ἔγγονος τοῦ Ἐριχθονίου καὶ δισέγγονος τοῦ Δαρδάνου, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Γανυμήδου, τοῦ Ἀσσαράκου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, καὶ πατὴρ τοῦ Λαο-

μέδοντος (Ὁμ. Ἰλ. Τ. 231). Ὅτε ποτὲ ἐν Φρυγίᾳ ἐνίκησεν εἰς Πάλην, ὁ ἐκεῖ βασιλεὺς τῷ ἔδωκεν ὡς ἔπαθλον 50 νεανίας καὶ 50 παρθένους, καὶ προσέτι δάμαλιν κατάστικτον, παραγγείλας αὐτῷ κατὰ χρησμὸν νὰ ἐγείρῃ πόλιν ὅπου ἡ δάμαλις ἤθελε καθεσθῆ' καὶ οὕτως ἴδρυσεν τὸ Ἴλιον ἐπὶ τοῦ λόφου ὅστις ἐλέγετο τῆς Ἄτης. Εὐχῆθεις δὲ τῷ Διὶ νὰ τῷ πέμψῃ σημεῖόν τι τῆς εὐάρεσκείας του, εὔρε τὴν ἐπαύριον πρὸ τῆς σκηνῆς του τὸ Παλλάδιον (Ἀπολλδ. Γ. 12, 3). Ἐξέβαλε δ' ἐκ Παφλαγονίας τὸν Τάνταλον καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέλοπα. Ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο εἰς τὸ Τρωϊκὸν πεδῖον, μεταξὺ τῶν Σκαιοῶν πυλῶν καὶ τῶν σκηνῶν τῶν Ἑλλήνων (Ὁμ. Ἰλ. Λ, 166. 371). — 3) Υἱὸς Μερμέρου ἐν Ἐφύρᾳ τῆς Θεσπρωτίας. Εἰς τὸν Ὀδυσσεά, ζητήσαντα αὐτῷ φάρμακον ἀνδροφόνον ὅπως χρίσῃ τὰ βέλη του, ἠρνήθη αὐτὸ, φοβούμενος τοὺς θεοὺς (Ὁμ. Ὀδ. Α, 359. Β, 328).

Ἱμάντες, ἴδ. Πύκτης.

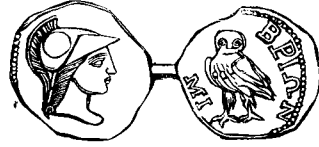
Ἱμαον ὄρος, τὰ τὴν Ἰνδικὴν βορείως ἐκ Δ. εἰς Α. περατεῖνον (Ἱμαλαία)· κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους (Πτολεμ.), καὶ τὰ ἔτι βορειότερα μέχρι τῶν Οὐραλίων, ὥστε καὶ ὠμίλου περὶ τῆς «Σκυθίας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἱμάου.» Πρὸς Α. αὐτοῦ ἐξετείνετο τὸ ὄρος Ἡμωδός.

Ἱματισμός, ἴδ. Ἐσθής.

Ἱμβρασος, πρὶν Παρθένιος, ποτάμιον πηγάζον ἐκ τοῦ ὄρους Ἀμπέλου εἰς Σάμμον, ἣτις καὶ αὕτη κατ' ἀρχὰς τὸ αὐτὸ ἔφερεν ὄνομα. Ἐρρεε δὲ διὰ τῆς πόλεως πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, ἣτις ἐλέγετο εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ γεννηθεῖσα, δι' ὃ καὶ τὸ ἐπωνύμιον Ἱμβρασία ἔφερε. Τὸ αὐτὸ ὅμως εἶχε καὶ ἡ Ἄρτεμις.

Ἱμβρος, νῆσος ΝΑ τῆς Σαμοθράκης καὶ Δ. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ἔχουσα ὑψηλὰ ὄρη, δάση καὶ εὐφόρους πεδιάδας. Καὶ ἐν αὐτῇ ὡς καὶ ἐν Σαμοθράκῃ ὑπῆρχεν ἡ λατρεία τῶν Καβείρων καὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἐκυ-

ρίευσεν δ' αὐτὴν ὁ Μιλτιάδης, ἐκ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου ὀρμηθεὶς, καὶ ἔκτοτε ἔμεινεν

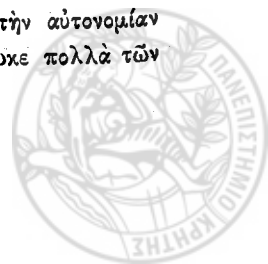

ὑπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἐρείπια πόλεως σώζοντα εἰς τὰ Β. τῆς νήσου.

Ἱμέρα, 1) πόλις Σικελικὴ εἰς τὰ Β., ἰδρῦθη τῷ 648 π. Χ. ὑπὸ Χαλκιδέων ἐκ Ζάγκλης, Α. τῆς Πανόρμου (Θουκ. ΣΤ. 5). Φαίνεται δ' ὅτι τῷ 540 ἐκυριεύθη ὑπὸ Φα-

λάριδος, τυράννου τοῦ Ἀκράγαντος. Μετὰ ταῦτα ἐκβλήθεις ὑπὸ τοῦ Ἀκραγαντίνου Θήρωνος ὁ τύραννος αὐτῆς Τήριλλος, ἐστράφη πρὸς τοὺς Καρχηδονίους (Ἡρδ. Ζ, 165), οἵτινες μεγάλην ἐπιχειρήσαντες ἐκστρατεῖαν ὑπὸ τὸν Ἀμίλκην, ἐνίκηθησαν τῷ 480 ὑπὸ Θήρωνος καὶ τοῦ συμμάχου αὐτοῦ Γέλωνος ἐκ Συρακουσῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐζήτησαν μάτην οἱ Ἱμεραῖοι νὰ διαφύγῃσι τὸν Θρασυδαῖον υἱὸν τοῦ Θήρωνος· τὸ κατῶρθωσαν ὅμως μετὰ ταῦτα βοθηθεὶς Ἰέρωνος, τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν, μεθ' ὧν συνδεθεῖσα ἀνέθαλεν ἐν εὐημερίᾳ ἡ πόλις των (Θουκ. Ζ, 1). Μετέπειτα, γενναίως καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀντιστάσα εἰς τὸν Ἀννίβαν, κατεσκάφη ἐπὶ τέλους ὑπ' αὐτοῦ, καὶ 3000 αἰχμάλωτοι ἐθανατώθησαν εἰς τὴν θέσιν καθ' ἣν τῷ 480 εἶχε πέσει ὁ Ἀμίλκας, καὶ μετὰ τοῦτο δυτικώτερον ἐκτίσθη καρχηδονικὴ ἀποικία τὰ Θέρμα (Διοδ. ΙΓ, 59-62), οὕτω κληθεῖσα διὰ τὰς θερμὰς αὐτῆς πηγὰς, αἵτινες Θερμαῖαι Ἱμεραῖαι ἢ τῶν Ἱμεραίων ἐλέγοντο, πολὺ ἐκτιμώμεναι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Διετήρησε δ' ἡ πόλις τὴν αὐτονομίαν της, καὶ ὁ Σικιπῶν τῇ ἀπέδωκε πολλὰ τῶν

ἀγαλμάτων ἃ τῇ εἶχον ἀρπαγῇ. Ἡ Ἱμέρα ἦν πατρίς τοῦ ποιητοῦ Στρησιχόρου, αἱ δὲ Θέρμαι τοῦ τυράννου Ἀγαθοκλέους. Ἱμέρας δὲ, μικρὸς ποταμὸς, ἐξέβαλλε παρὰ τὴν πόλιν εἰς τὴν θάλασσαν (Στρβ. ΣΤ, 266). Καὶ πρὸς Ν. δ' ἔρρεεν ἕτερος ποταμὸς Ἱμέρας ὁ νότιος, διαιρῶν τὴν χώραν τῶν Συρακουσίων τῆς τῶν Καρχηδονίων ἀλλ' ἐσφαλμένως ἐνομίζετο ὅτι ἀμφότεροι εἶχον τὴν αὐτὴν πηγὴν (Πολβ. Ζ, 4. — Στρβ. ΣΤ, 272).

τοίων πραγματειῶν, καὶ 36 ἐξ αὐτῶν διετήρησεν ἀποσπάσματα. Διεσώθησαν δὲ 24 ὀλόκληροι λόγοι, καὶ ἐξ ἄλλων τεμάχια. Οἱ πλεῖστοι δ' εἰσὶ πανηγυρικοὶ, ἢ εἰς τότε περιστάσεις ἀναφερόμενοι, κατὰ τὸ ὕφος τῆς παρακμαζούσης ῥητορικῆς, τότε μὲν θαυμαζομένης, ἀλλ' ἐν γένει ἐπιτετηδευμένης, ὀγκώδους καὶ ἐπιδεικτικῆς, καὶ εἰς σκοτεινὰς ἀλληγορίας ἐνασμενιζομένης.

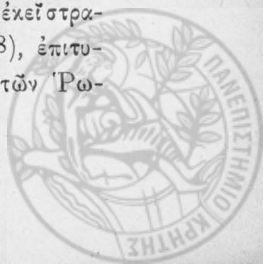
Ἱμερος, ἴδ. Ἀφροδίτη. Ἐρωσ.

Ἱμέρα.

Ἱμέριος, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Ἀμεινίου, σοφιστῆς ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, ζῆσας 315—386 μ. Χ. Νέος περιοδεύσας πρὸς σπουδῆν, μετέβη δις εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐπηγγέλη ἐκεῖ τὸν ῥήτορα. Οἱ ἐπισημότεροι τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἦσαν ὁ Βασίλειος, καὶ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς, μετακαλεσάμενος αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν, τὸν προσέλαβεν ὡς γραμματέα του· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ αὐτοκράτορος ἐπανελθὼν, ἐγκατεβίωσεν εἰς Ἀθήνας. Ἦν δὲ καὶ ἔμεινεν εἰδωλολάτρης, ἀλλὰ τὰ συγγράμματά του, ὧν τινὰ μόνον διετηρήθησαν, πνέουσιν ἀνοχὴν καὶ μετριόπαθειαν πρὸς τοὺς Χριστιανούς. Ὁ Φώτιος μνημονεύει 71 λόγων, μελετῶν καὶ παν-

Ἱμέλκων, ὄνομα Καρχηδονίων. 1) Θαλασσοπόρος, περιελθὼν τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς (Pl. II, 67). — 2) Στρατηγὸς ἠττηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, καὶ αὐτοκτονήσας δι' ἀσιτίας τῷ 406 π. Χ. (Just. XIX, 3). — 3) Στρατηγὸς ἐν Σικελίᾳ, ἠπειλήθη διὰ θανάτου ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του διότι διήλλαξε τὸν Ἀγαθοκλῆν μετὰ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων (Just. XXII, 3). — 4) Νικήσας στρατὸν τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐν Ἀφρικῇ (Διόδ. K, 60). — 5) Ἀντιταχθεὶς ἐν τῷ Λιλυθαίῳ κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Πολβ. A, 42). — 6) Ναύαρχος, τὰς Ἰσπανικὰς ἀκτὰς καλύψας καὶ κατὰ ξηρὰν ἐκεῖ στρατηγήσας (Liv. XXII, 19. XXIII, 28), ἐπιτυχῶς ἐν Σικελίᾳ πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥω-

μαίων, καὶ ἐκατ' ἀποθανῶν ἐκ λοιμοῦ, τῷ 212 π. X. (Liv. XXIV, 25. XXV, 26).—7) Ἰ. Φαμέας, στρατηγὸς ἰκανὸς, πολλάκις δι' ἐπιδρομῶν τοὺς Ῥωμαίους βλάβας ἐν τῷ τελευταίῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ, εἶτα δὲ τῷ 148 π. X. παρ' αὐτοῖς μεταβὰς μετὰ 2200 ἰππέων, μέχρι τέλους τοῦ πολέμου ὑπὸ τὰς σημαίας αὐτῶν ἀγωνισθεὶς καὶ πολλῶν τυχῶν δώρων καὶ τιμῶν παρὰ τῆς Βουλῆς (Ἀππ. 180).

Ἰναρος, ἴδ. Ἀρταξέρξης.

Ἰναχος, 1) ὁ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, κυρίως ὁ θεὸς τοῦ διαρρέοντος αὐτὸ ποταμοῦ, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θετιδος, ἔφερε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος τοὺς Ἀργεῖους ἀπὸ τῶν ὄρεων εἰς τὴν πεδιάδα, καταστήσας αὐτὴν οἰκήσιμον, διότι συνέλεξε τὰ ἐπ' αὐτῆς ὕδατα εἰς μίαν κοίτην. Ἐρισάντων τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἥρας περὶ τῆς κτήσεως τοῦ Ἄργους, ἀπεφάνητο ὑπὲρ ταύτης, καὶ ἔθυσεν αὐτῇ. Ἐθεωρεῖτο ὡς αὐτόχθων· ἀλλ' οἱ μετέπειτα μῦθοι τὸν ἔλεγον ἐξ Αἰγύπτου ἐλθόντα. Ἐκ Μηλίας νύμφης, ἣ ἐκ τῆς Ἀργείας, ἔσχε τέκνα τὸν Φορωνέα, τὸν Αἰγιαλέα, τὴν Ἰῶ, καὶ Ἄργον τὸν Πανόπτην (Ἀπολλδ. Β, I, 1. 3. 4).—2) Ὁ δὲ ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος πηγάζει ἐκ τοῦ Λυρκείου ὄρους πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, δέχεται Α. τὸν Κηφισὸν, Δ. τὸν πρὸ τοῦ Ἄργους βέοντα Χάραδρον (ν. Ξεριᾶν), καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὴν Β. ἀκτὴν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, πολλάκις δι' ἐλῶν διερχόμενος.—3) Παραποτάμιον τοῦ Ἀχελφίου, Β. ἐκ τοῦ Πίνδου εἰς αὐτὸν μετ' ἀρθίου ὕδατος προρρέον.—4) Παραποτάμιον ἐκ δεξιῶν τοῦ κάτω Σπερχειοῦ.

Ἰνδία ἢ **Ἰνδική**, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συνώρευε Β. πέραν τῶν ὄρεων Παροπαμισίου, Ἰμάου, Ἡμωδῶν, μετὰ τῆς (ἐκτὸς τοῦ Ἰμάου) Σκυθίας, τῆς Σηρικῆς καὶ τῆς χώρας τῶν Σινῶν· Α. μετὰ ταύτης καὶ τοῦ ἀνατολικοῦ Ὠκεανοῦ, Ν. μετὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, Δ. πέραν τοῦ Ἰνδοῦ, μετὰ τῆς

Γεδρωσίας, Ἀραχωσίας καὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισιάδων. Ἐξετείνεται δ' εἰς μῆκος περίπου 400 γεωγρ. μιλίων, ἀλλὰ τινὲς τὴν ἐνόμιζον ἴσην τῷ 1/3 τῆς ὅλης γῆς. Ὁ Πτολεμαῖος διαιρεῖ αὐτὴν εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Γάγγου, καὶ ἐκλαμβάνει τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένην, καὶ συνεχρομένην μετὰ τῆς Α. τῆς Ἀφρικῆς. Οἱ ποταμοὶ αὐτῆς πηγάζουσιν ἐκ τῶν βορείων ὄρεων, καὶ μεταξύ αὐτῶν ὁ Γάγγης ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ μέγιστος τῆς γῆς, ἔχων πλείστα καὶ σπουδαῖα παραποτάμια. Ὅμοίως πολλὰ δέχεται παραποτάμια καὶ ὁ Ἰνδὸς, ὡς τὸν Ὑδάσπην, Ἀκείσινην, Ὑδραῶτην, Ὑφασιν, κλπ.—Οἱ Ἰνδοὶ (Σινδοῦ, ἦτοι κάτοικοι τοῦ Σίνδ), ἦσαν πανάρχαιον γένος, εἰς διάφορα διαιρούμενοι μοναρχούμενα κράτη, ἔζων σχεδὸν ἀγνοούμενοι μέχρις οὗ ὁ Ἀλέξανδρος διὰ τῆς κατ' αὐτῶν ἐκστρατείας τοῦ τοῦς κατέστησε προσιτοὺς εἰς τὰς ἐρεῦνας, ἃς ἠΰξησαν καὶ αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις ἐπὶ Ῥωμαίων, εἰ καὶ ὁ Ὀνησίκριτος, ὁ Μεγασθένης καὶ ἄλλοι πολλὰ εἰς τὰς ἐκθέσεις των μιγνύουσι τὰ ψευδῆ μετὰ τῶν ἀληθῶν. Ἐν ἄλλοις μνημονεύουσι Χρυσῆς Χερσονήσου, ἧς Περίμυλος ἦν ἡ πρωτεύουσα (ἢ ν. Μαλάκκα). Ἡ παρὰ τὸν Γάγγην χώρα πρωτεύουσα εἶχε τὴν Σαγίδα. Α. αὐτῆς ὄκουν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου οἱ Πράσιοι ἢ Πράξιοι, ὧν Παλίβοθρα ἦν ἡ πρωτεύουσα. Εἰς τὸ δέλτα τοῦ Γάγγου ὄκουν οἱ Γαγγαρίδαι. Πρὸς Δ. ἐξετείνεται ἡ Χερσόνησος Συραστρηνή. Τὴν περὶ τὸν Ἰνδὸν χώραν κατέστησε γνωστὴν ἡ Μακεδονικὴ ἐκστρατεία. Οἱ περὶ αὐτὸν Δάρδαι εἰσὶν οἱ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (Γ, 102) μνημονεύμενοι, ὡς λαὸς συλλέγων χρυσόν. Πρὸς Δ. ἦσαν οἱ Γανδάριοι (κατὰ τὸ Καβούλ). Α. δὲ ἦν ἡ πόλις Κασπάπυρος (Ἡρδ. Γ, 102. Δ, 44), πρωτεύουσα τῶν Κασπεύρων (κατὰ τὸ Κασμίρ). ΝΑ αὐτῶν ἔζων οἱ Ἀβισάροι, ὑπὸ ἡγεμόνα Ἀβισάρην (Abhisaram). Ἡ ἄνω Ἰνδική στραπεῖα ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἦν τὸ Πενταπότα-

μον (Pendschab), ἡ χώρα τῶν 5 δεξιῶν παραποταμιῶν τοῦ Ἰνδοῦ. Τοῦ Πόρου ἡ ἐπικράτεια ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Ὑδραῶτου, μέχρις ἄνω τοῦ Ὑδάσπου πρὸς Β. Ἐκεῖ δὲ, εἰς δύο μέρη νικήσας αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, ἔκτισε τὰς δύο πόλεις Νίκαιαν καὶ Βουκεφάλαν. Βορειότερον, μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ, ἡ ἐπικράτεια τοῦ Ταξιλοῦ εἶχε πρωτεύουσαν τὴν Ταξιλάαν. Ἡ πρωτεύουσα δὲ τῶν Μαλλῶν, τῶν ἀνδρειότερων ἀντιπάλων τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὠνομάζετο Μουλασθάνα. Πέραν δὲ τοῦ Ὑδραῶτου ὄκουν λαοὶ ἐλεύθεροι ὡς καὶ οἱ Μαλλοὶ, οἱ Ἀδραίσται (Araschtra ἤτοι ἀδασίλευτοι). Τὸ δὲ κράτος τοῦ Μουσικανοῦ ἔκειτο Ν. τῶν ἐκβολῶν τῶν ὑδάτων τοῦ Πενταποτάμου. Εἰς τοῦ Ἰνδοῦ τὸ Δέλτα ἔκειτο ἡ Παταληνῆ, πρωτεύουσα ἔχουσα τὰ Πάταλα. Α. ἡ ποιμενικὴ φυλὴ τῶν Ἀβίρων (ἴσως τὸ Ὀφίρ τῆς Π. Γραφῆς). Ταπροβάνη δὲ καλοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι, ὁ δὲ Πτολεμαῖος Σαλικὴν τὴν Ν. τῆς Ἰνδικῆς κειμένην νῆσον Κεϋλάνην, ἣν ἐκλαμβάνουσι πολὺ μεγαλειτέραν τῆς ἀληθείας (Στρβ. ΙΕ, 685.—Ἀρρ. Ἰνδ.—Μελα, ΙΙΙ, 7, 2.—Plin. VI, 17, 21.—Πτολ. Ζ, 1, 2).

Ἰνδὸς, ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, πηγάζων Ν. ἐκ τοῦ Ἰνδικοῦ Καυκάσου (Ἀρρ. Ε, 41), δέχεται 15 (Στρβ.) ἢ 19 (Plin.) μεγάλα παραποτάμια, καὶ 50 σταδίων πλάτος ἔχων (Στρβ.), διαιρεῖται εἰς δύο βραχίονας πρὶν ἐκβάλῃ εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν, Δέλτα ἀποτελοῦντα (Ἀρρ. ΣΤ, 18, 2. 20, 1). Ὁ Δ. εἶχε 3 στόμια, τὸ Σάγαπα, τὸ Σίνδιον καὶ τὸ Χρυσοῦν· ὁ Α. 4, τὸ Χάριφον, τὸ Σάπαρα, τὸ Λωνιβάρα, καὶ ἄλλο ἐν. Ὁ Ἀκεσίνης ἐστὶν ὁ ἐπισημότερος τῶν ἐξ Α. εἰς αὐτὸν ἐκβάλόντων, διότι δέχεται πρὶν τοὺς λοιποὺς ποταμοὺς τοὺς Πενταποτάμου, τὸν Ὑδάσπην, Ὑδραῶτην, Ὑφασιν, Ζάραδρον. Ἐκ Δ. ὁ μέγιστος ἦν ὁ Κοφὴν (Καβούλ). Ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ὑπερέβη τὸν Ἰνδὸν (κατ' Αὐγουστον -Σεπτέμβριον), εἶχεν ὕδωρ πολὺ, καὶ ὁ Ἀρ-

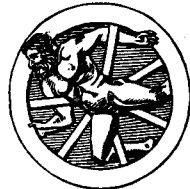
ριανὸς (Ε, 20. ΣΤ, 4) εἰς διάφορα μέρη τῷ ἀποδίδει πλάτος 15, 40 καὶ 100 σταδίων. Τὸ ὕδωρ δ' αὐτοῦ λέγει· ὁ Κούρτιος (VIII, 9, 4) ψυχρότερον ἢ τὸ τῶν ἄλλων ποταμῶν τῆς Ἰνδικῆς, καὶ ἔχον τῆς θαλάσσης τὸ χρώμα. Παραδόξως δ' ὑπέλαβον οἱ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον γεωγράφοι ἐν ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀκεσίνου ὅτι ἀνεκάλυψαν τὰς τοῦ Νεῖλου, καὶ ὅτι συνέχονται οἱ δύο ποταμοὶ (Ἀρρ. ΣΤ, 1).

Ἰνώ Λευκοθέα, ἴδ. Ἀθάμας.

Ἰνώα, ἑορτὴ τῆς Ἰνοῦς, τελουμένη ἐν Μεγάροις (Πaus. Α, 42, 8), ἐπὶ τοῦ Ἴσθμοῦ (Τσέτσ. εἰς Λυκόφρ.), καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἔνθα ὑπῆρχε μικρὰ λίμνη τῇ Ἰνοῖ ἀφιερωμένη (Πaus. Γ, 23, 5).

Ἰξίων, υἱὸς τοῦ Φλεγύου ἢ τοῦ Ἀρεως, βασιλεὺς τῶν Φλεγυῶν ἢ τῶν Λαπιθῶν, πατὴρ τοῦ Πειριθου. Τὸν πενθερόν του Δηϊονέα, ὅστις νυμφεύσας αὐτῷ τὴν θυγατέρα του Δίαν, τῷ ἐζήτηε τὰ ἐπιθαλάμια δῶρα, καλέσας εἰς τὸν οἶκόν του, τὸν ἔρριψεν εἰς βόθρον πεπυρακτωμένον.

Ὁ Ζεὺς δ' ἀντὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν θεῶν· ἐκεῖ δ' ὁ ἀναιδὴς ἐπωφθάλμιασεν εἰς τὴν Ἥραν, δι' ὃ ὁ Ζεὺς τὸν κατεδίκασεν νὰ μένῃ ἐν τῷ Ἄδῃ προσδεδεμένος εἰς τροχὸν στρεφόμενον ἔσαει ὑπὲρ φλόγας (Πίνδ. Πύθ. Β, 21). Ἐκ τῆς Νεφέλης δὲ, εἰς ἣν ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸν τύπον τῆς Ἥρας, ἔτεκε, καθ' ἓνα τῶν παντοίων μύθων, τοὺς Κενταύρους.

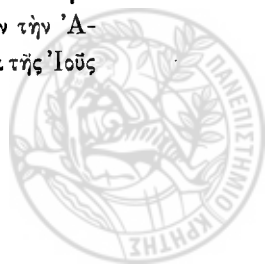
Ἰοδάτης, ἴδ. Βελλεροφόντης.

Ἰοκάστη, ἴδ. Οἰδίπους.

Ἰόλαος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἰόλη, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἰόνιος πόντος, ὁ ὑπὸ τὴν Ἀδριατικὴν, μεταξύ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, ἔνθα εἰσὶν αἱ Ἴονιοι νῆσοι. Ἰόνιον μυχὸν λέγει ὁ Αἰσχύλος (Προμ. 840) καὶ αὐτὴν τὴν Ἀδριατικὴν. Ἡ ἑπωνυμία προήρχετο ἐκ τῆς Ἰοῦς

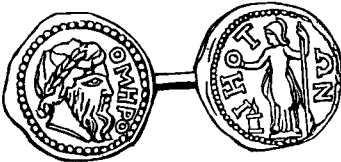

(Αἰσχλ. Πρμ. 850). Ἴσως ὁμως καὶ ἐκ τῶν Ἰώνων, οἵτινες κατέκρησαν εἰς Κεφαλληνίαν.

Ἰόππη, πόλις μετὰ λιμένος τῆς Παλαιστίνης, εἰς τὴν εὐανθῆ πεδιάδα Σαρῶν. Καταληφθεῖσαν ὑπὸ πειρατῶν ὁ Βεσπεσιανὸς τὴν κατηδάφισε καὶ ἤγειρεν ἐκεῖ φρούριον. Ἐνταῦθα κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς μύθους ἐξετέθη ἡ Ἄνδρομέδα, καὶ ἐνταῦθα ἦν ὁ προφήτης Ἰωνᾶς.

Ἰορδάνης, ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης, πηγάζει ἐκ τοῦ Ἐρμωνος ἢ Ἀντιλιβάνου, καὶ ἐπὶ διάστημα 35 ὥρῶν διαρρέει τὴν χώραν ἐκ Β. εἰς Ν. τρέφει τὰς λίμνας Μερὸμ ἢ Σαμαχωνίτιδα καὶ Γενιζαρέθ ἢ Τιβεριάδα, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀσφαλίτιν.

Ἴος, μία τῶν Κυκλάδων, ἦν τινὲς ὁμως καταριθμοῦσιν εἰς τὰς Σποράδας, μετὰξὺ Θήρας καὶ Πάρου, ἔχει 2 γεωγρ. μιλίων μῆκος καὶ πλάτος περίπου ἐνός. Ἀπετέλει μέρος τῆς Ἀμφικτυονίας τῆς Δήλου. Ἐνταῦθα ἐλέγετο ὅτι ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ὁ Ὀμηρος, καὶ 2 ἑκα-

τονταετηρίδας μ. Χ. ἐδείκνυτο ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς ξένους ὁ τάφος του, ὃν ἐν νέοις χρόνοις περιηγηταὶ ἐνόμισαν ὅτι ἀνεύρον. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος ἦτο καὶ ἡ Ἴος μία τῶν ναυτικῶν συμμαχιδων τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ νησιῶται ἐκαλοῦντο Ἴηται (Παυσ. I, 24, 2. — Στρβ. I, 484).

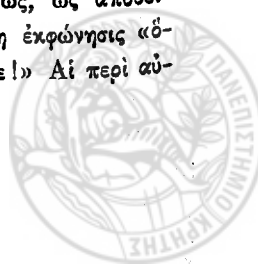
Ἰπνὸς, ὁ φούρνος πρὸς ὄπτησιν τοῦ ἄρ-

του, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐξ ἐρείπιου τῆς Πομ-

πήιας, ἔνθα ἡ κάτω ἀψὶς ἐστὶ διὰ τὰ ξύλα, ἡ ἄνω διὰ τὴν ὄπτησιν, μετὰ καπνοδόχου. Ἐμπρὸς δ' εἰσὶ καὶ δύο χειρόμυλοι.

Ἰούλιος, ὁ ἐπικληθεὶς ἀποστᾶτης, υἱὸς Ἰουλίου Κωνσταντίου, ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, γεννηθεὶς τῷ 331 μ. Χ., ἐξεπαιδεύθη ἐπιμελέστατα ὑπὸ διδασκάλων Ἑλλήνων, καὶ ἀνετράφη εἰς τὸν χριστιανισμόν. Τὰ φυσικὰ αὐτοῦ προτερήματα ὑποδέπων ὁ φιλόποτος ἐξάδελφός του Κωνσταντῖος, τὸν ἐξέπεμψεν ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη (345—351) εἰς Καππαδοκίαν, ἔνθα ὁ φιλόσοφος Μάξιμος ἐν Νικομηδείᾳ οὕτως ἐξέθρεψε τὰς πρὸς τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνισμόν συμπαθείας του, ὥστε ἔκτοτε ἔμεινε κατ' ἐπιφάνειαν μόνον χριστιανός. Τῷ 355 εἰς Καισάρια προχειρισθεὶς, ἐπέμφθη εἰς Γαλλίαν ἵνα κωλύσῃ τὰς εἰσβολὰς τῶν Γερμανῶν. Ἄλλ' ἐκεῖ τὰ προτερήματα καὶ ἡ ἀνδρεία του τῷ περιεποίησαν τὴν ἀγάπην τοῦ στρατοῦ, μεθ' οὗ συναπεστᾶτησεν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Κωνσταντίου κατ' ὄδον, ἐν ᾧ ἐξεστράτεψε κατ' αὐτοῦ, ἀνεκλήροχθη αὐτοκράτωρ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκεῖ ἠθέλησε νὰ ἐνισχύσῃ καὶ ἐπαναφέρῃ τὸ ἐφ' ἑαυτῷ τὴν ἀρχαίαν εἰδωλολατρείαν, ἀπηγόρευσε τοῖς χριστιανοῖς νὰ διδάσκωσι τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ῥητορικὴν, ἤθελε τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς νὰ περιβάλλῃ ὑπὸ τύπους πολυθείας, ἔθυε καὶ ἐνήργει ὡς μέγας ἀρχιερεὺς τῶν ἀρχαίων θεῶν ἰδιωτικῶς δ' ἔζη βίον λίαν ἀφελῆ καὶ μέχρις ὑπερβολῆς ἐγκρατῆ τὸν ναὸν τῆς Ἱερουσαλήμ ἠθέλησε ν' ἀνοικοδομήσῃ, ἀλλ' ἐκωλύθη ὑπὸ σεισμοῦ καὶ πυρκαϊᾶς. Ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Περσῶν, ἀφ' οὗ ἀπέρριψε τὰς περὶ εἰρήνης προτάσεις αὐτῶν, εἰς τὴν πρώτην μάχην ὤρμησεν ἄνευ θύρακος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐφονεύθη κατακοντισθεὶς μετὰ μόλις εἰκοσάμηνον βασιλείαν (361—363), εἰς ἡλικίαν 32 ἐτῶν, καὶ ἐξέπνευσε τὸ μάταιον τῶν προσπαθειῶν του συνειδῶς, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἐπιθανάτιός του αὐτῇ ἐκφώνησις «ὁμως νενίκηκας, ὦ Γαλιλαῖτε!» Αἱ περὶ αὐ-

τοῦ κρίσεις τῶν συγχρόνων του εἰσι διάφοροι καθ' ὅσον πηγάζουσιν ἐκ δύο ὅλως ἀντιθέτων διαθέσεων, τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν εἰδωλολατρῶν. «Ὄλως δ' ἐνθουσιῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος καὶ φιλολογίας, συνέγραψεν Ἑλληνιστί, καὶ σώζονται αὐτοῦ ἐπιδεικτικὸς λόγος, καὶ 63 ἐπιστολαί, ὡς τὰς καλεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον σοφιστικαὶ συνθέσεις, οὐχὶ πᾶσαι γνήσιαι, προσέτι δὲ «οἱ Καίσαρες,» ἀξιόλογος χαρακτηρισμὸς πάντων τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων, ἀπὸ Καίσαρος καὶ τέλος σάτυρα δηκτικὴ κατὰ τῶν Ἀντιοχέων, οἵτινες τὸν εἶχον χλευάσει.

Ἰουλις, ἴδ. Κέως.

Ἰουλος, ἴδ. Αἰνεΐας.

Ἰουστινιανὸς, γεννηθεὶς τῷ 482 μ. Χ., αὐτοκράτωρ τῷ 527, ἀπέβησε τῷ 565. Τὸ μέγα ἔργον αὐτοῦ ἐστὶν ὅτι δι' ἐπιτροπῆς νομομαθῶν συντάξε πολῦτιμον συλλογὴν πάντων τῶν νόμων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, τὴν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει καὶ ὡς ἀρετηριαν πασῶν τῶν νέων νομοθεσιῶν χρησιμεύουσαν. Περιλαμβάνει δὲ τὰς Πανδέκτας, τὸν Κώδικα τοῦ Ἰουστινιανοῦ, εἰς ᾧ ἔπειτα προσετέθησαν αἱ Ἰστινιτοῦται καὶ αἱ Νεαραί. Ἀρχιτεκτονικὸν δὲ μεγαλόεργον τοῦ αὐτοκράτορος τούτου ἐστὶν ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Σοφίας. Κατ' αὐτοῦ δὲ, καὶ πρὸ πάντων τῆς αὐτοκρατείας Θεοδώρας, γυναικὸς ἐκ τῶν κατωτάτων τάξεων εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσης, πικροὺς ἔγραψεν ἐλέγχους ὁ Προκόπιος.

Ἰππαρις, ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων πρὸς Ν διὰ τοῦ ἔλους τῆς Καμαρίνης καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκβάλλων κατωτέρω τῆς πόλεως ταύτης (Πίνδ. Ὀλ. Ε, 1, 27).

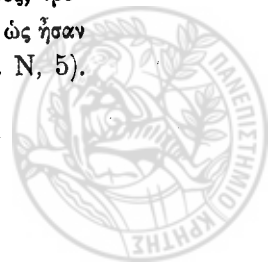
Ἰππαρχος, 1) ἴδ. Ἰππίας. — 2) Ποιητὴς τῆς νέας ἀττικῆς κωμῆδίας, οὐ σώζονται ἀποσπάσματα τεσσάρων δραμάτων (Συλλ. Meinecke, Com. Graec.). — 3) Περιφημὸς μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος ἐκ Νικαίας, ἀκμάσας περὶ τὰ 160—125 π. Χ., ἐν Ῥόδῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐπιμελέστατος, εἰς τὴν ἑξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας πρὸ πάντων ἐπι-

μένων, ἐφεῦρεν ἐργαλεῖα, δι' ὧν ἐπεδόθη εἰς βαθεῖς ὑπολογισμούς, καὶ ἀνεδείχθη δι' αὐτῶν ὁ κυρίως ἰδρυτὴς τῆς ἐπιστημονικῆς ἀστρονομίας. Κατ' ἀρχὰς εἶχον αἱ παρατηρήσεις αὐτοῦ πρῶτιστον ἀντικείμενον τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν τῶν ἀστέρων· εἶτα δ' ἐξέτινε τὰς ἐρέυνας του ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀστρονομίαν, καὶ προσδιώρισε τὸ μήκος τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους εἰς 5 λεπτὰ βραχύτερον τοῦ μέχρις ἐκείνου παραδεδεγμένου τῶν 365 ἡμερῶν καὶ 6 ὥρῶν. Ὑπελόγισε δὲ καὶ τὸ μέγεθος, τὴν ἀπόστασιν καὶ τὴν κίνησιν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῆς γῆς· ἀπεπειράθη πρῶτος τὴν καταμέτρησιν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῆς θέσεως τῶν χωρῶν κατὰ μήκος καὶ πλάτος. Διεσώθησαν δ' ἐκ τῶν πολυαριθμῶν συγγραμμάτων του μόνον «τῶν Ἀράτου καὶ Εὐδόξου φαινομένων ἐξηγήσεις» εἰς βιβλία τρία, καὶ «ἔκθεσις ἀστερισμῶν,» ἀπόσπασμα μόνον διατηρηθὲν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου. (Συλλογὴ τῶν ἀποσπασμάτων του ὑπὸ Berger, 1869).

Ἰππαρχος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ ἐν Ἀθήναις, ἐνθα ὑπῆρχον δύο κατ' ἔτος αἰρετοί. Ἦσαν δ' ἀναγκαῖοι οἱ δύο, διότι, κατὰ τὴν τότε τακτικὴν, εἰς τὰς μάχας τὸ ἱππικὸν, δίχα διαιρούμενον, παρετάττετο ἐκατέρωθεν τοῦ μετώπου τοῦ στρατοῦ. Ὑπέκειντο δ' αὐτοῖς 10 φύλαρχοι, ὁμοίως αἰρετοὶ καὶ αὐτοί, ἀντιστοιχοῦντες παρὰ τοῖς ἱππεῦσιν, εἰς ἣν θέσιν κατεῖχον οἱ Ταξίαρχοι παρὰ τοῖς πεζοῖς (Ξεν. Ἰππ. Α, 8). Εἶχον δ' οἱ ἱππαρχοὶ δικαστήριον τῆς δικαιοδοσίας των οὐ προΐσταντο. — Καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ἀπαντῶνται παρὰ τοῖς πολεμάρχοις ἱππαρχοὶ ὡς ἐπίσημος στρατιωτικὴ ἀρχή.

Ἰππεῖς (καὶ ἱππῆς), ἐν Ἀθήναις, ἡ δευτέρα τάξις τῶν πολιτῶν κατὰ τὴν Σολῶνιον διαίρεσιν τῶν φυλῶν (ἴδ. Φυλαί). — Δι' ἄλλα μέρη ἴδ. Στρατὸς.

Ἰππημολγοὶ, Σκύθαι νομάδες, τρεφόμενοι πιθανῶς ἐκ γάλακτος ἵππων, ὡς ἦσαν καὶ οἱ Γαλακτοφάγοι (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 5).

Κατὰ Στράβωνα (Ζ, 302, 311), συγκαταριθμούμενοι μετὰ τῶν Κιμμερίων, διητῶντο εἰς τὰ βορείωτατα.

Ἰππίας, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τυράννου Πεισιστράτου, ἔχων δύο ἀδελφοὺς, τὸν Ἰππαρχον καὶ τὸν Θεσσαλόν. Δις τοῦ πατρὸς των ἀποβλήθεντος τῆς ἀρχῆς, τὸ δεύτερον, τῷ 550 π. Χ., συνηγωνίσθη μετ' αὐτοῦ (Ἡρδ. Α, 61). Ὅτε δ' ἀπέθανεν ὁ Πεισιστράτος, τὸν διεδέχθη ὡς τύραννος ὁ Ἰππίας, μέρος τῆς ἀρχῆς παραχωρήσας καὶ εἰς τὸν Ἰππαρχον (Ἡρδ. Ε, 55. — Θουκ. Α, 20). Ἐδείχθη δ' ἡγεμὼν συνετὸς, ἱκανὸς καὶ ἤπιος, κατεβίβασε τοὺς φόρους ἀπὸ $\frac{1}{16}$ εἰς $\frac{1}{20}$, καὶ διετήρησεν ἐγκύρους τοὺς πλείστους τῶν νόμων (Θουκ. ΣΤ, 54). Τῷ ἀποδίδονται ὅμως οὐχ ἤττον καὶ αὐθαίρετοί τινες ἐνέργειαι καὶ ἐπεμβάσεις εἰς τὰ δικαιώματα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς σχέσεις, προσέτι δὲ καὶ τάσις τις εἰς πολυτέλειαν καὶ ἐπίδειξιν. Ὁ Ἰππαρχος δὲ λέγεται ἰδίως προστάτης τῶν γραμμάτων (Ἡρδ. Ζ, 6. — Πλάτ. (;) Ἰπαρχ. 288, 6 C). Ὁ Ἀνακρέων, ὁ Σιμωνίδης καὶ ἄλλοι ποιηταὶ συνήλθον ἐπ' αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας, καὶ μέριμνα κατὰ πρῶτον ἐλήφθη περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν. Ἄλλ' ἀφ' οὗτο ὁ Ἰππαρχος ἔπεσε θύμα ἰδιωτικῆς ἐκδικήσεως τῷ 514, (ἴδ. Ἀρμόδιος), ἔκτοτε ὁ Ἰππίας κατέστη αὐστηρότερος καὶ βιαιότερος. Στάσιν δὲ φοβούμενος, ἤρξατο συνεννοούμενος μετὰ τῶν ξένων, ὡς μετὰ τοῦ ἐν Λαμψάκῃ Αἰαντίδου, τοῦ πολλὴν ἐξασκούντος ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ Δαρείου (Θουκ. ΣΤ, 59). Φυγάδες ἐξ Ἀθηνῶν, οἱ ἄλλοτε τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος προϊστάμενοι Ἀλκμαιονίδαι, ἀφ' οὗ ἰδία δαπάνη ἀνήγειραν τὸν πυρποληθέντα ναὸν τῶν Δελφῶν, προὔκάλεσαν χρησὸν προσκαλοῦντα τὴν Σπάρτην νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ν' ἀνατρέψῃ τὴν τυραννίδα (Ἡρδ. Ε, 62). Τούτῳ πειθόμενοι, ἐξεστράτευσαν οἱ Σπαρτιᾶται ὑπὸ τὸν Ἀγχιμόλιον, ἀλλ' ἀπέτυχον διότι εἰς βοήθειαν τοῦ Ἰππίου ἦλθε θεσσαλικὸν ἰπ-

πικόν. Ἐξεστράτευσαν ὅμως ἐκ δευτέρου ὁ βασιλεὺς Κλεομένης, καὶ ἠναγκάσθη ὁ Ἰππίας, διότι ἤχμαλωτεύθησαν τὰ παιδιά του, ἃ εἶχεν ἐκπέμψει πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῶν, νὰ ἐγκαταλείψῃ, τῷ 510, τὴν Ἀττικὴν. Καὶ πρῶτον μὲν μετέβη εἰς Σίγειον παρὰ τῷ θετῷ ἀδελφῷ του Ἠγησιστράτῳ, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λάμφακον, ἐλπίζων πάντοτε νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ πρὸς τοῦτο ἦλθεν εἰς συνεννοήσεις καὶ μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων (Ἡρδ. Ε, 94). Μετὰ ταῦτα δὲ διὰ τοῦ Ἀρταφέρνους ἀπετάθη εἰς τὸν Δαρεῖον (αὐτ. 96), ἐν καὶ παρώξυνε κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὠδήγησε τὸν στρατὸν αὐτοῦ εἰς Μαραθῶνα (αὐτ. 107), ἐνθ' καὶ κατὰ τινας (Just. II, 9) ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην· κατὰ τὰς πιθανωτέρας μαρτυρίας ὅμως ἀπέθανεν ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἐξ ἀσθενείας εἰς Λῆμνον. — 2) Σοφιστὴς ἐξ Ἡλιδος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ἐδίδασκε καὶ ἐρρητόρευεν εἰς τὰς ἑλληνικὰς πόλεις καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ πλήρης ἰδαρσεκείας καὶ ματαιοφροσύνης, ἤξιου ὅτι τὰ πάντα ἤξευρε καὶ τὰ πάντα ἐδύνατο, ἐκηρύττετο πρόθυμος ν' αὐτοσχεδιάσῃ μακρὸν καὶ συνεχῆ λόγον περὶ οἴου δήποτε ἀντικειμένου ὃ ἤθελε τῷ πρόταθῃ, καὶ θεώρει· ὡς καύχημα ὅτι ἐδύνατο νὰ κατασκευάσῃ ὁ ἴδιος πᾶν τὸ χρησιμεῖον εἰς κόσμον ἀνδρὸς ἐκ τῶν κομψοτέρων (Ξεν. Ἄπομν. Δ, 4. — Cic. d. Or. III, 32). Ἡ τάσις αὐτοῦ πρὸς τὴν καύχησιν χαρακτηρίζεται εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος τοὺς φέροντας τ' ὄνομά του. Ἐν αὐτοῖς γίνεται λόγος καὶ περὶ τῆς ἐξαιρέτου του μνήμης.

Ἰππίατρος, ἰατρὸς ἵππων. Ἡ εἰκὼν

ἀνάγλ. Ῥωμ. ἐκ τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ἰππιάτρου φλεβοτομήσαντος.

Ἴπποδότηαι, οἱ ἀριστοκράται ἐν Χαλκίδι, («οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων.») (Ἡρδ. Ε, 77).

- Ἴπποδάμεια**, 1) ἰδ. Ἀχιλλεύς.
 — 2) Ἰδ. Πέλοψ. — 3) Ἰδ. Πειρίθους.
 — 4) Ἰδ. Αἰνείας.

Ἴππόδαμος, ἐκ Μιλήτου, ἀρχιτέκτων ἐπίσημος ἰδίως διὰ σχέδια πόλεων, περὶ τὰ 440 π. Χ. Ἔδωκε τὸ τοῦ Πειραιῶς (ἐνθα ἡ Ἴπποδαμία ἀγορὰ), τῆς Ῥόδου, τῶν Θουρίων καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἴππόδρομος, ἱπποδρόμιον, τὸ μέρος ἐνθα ἐτελοῦντο οἱ ἱππικοὶ καὶ οἱ

ποδρόμιον εἶχε περίπου τῶν σταδίων τὸ σχῆμα, περίξ ἔδρας ἔχον διὰ τοὺς θεατὰς (Α. Β)· τὴν δὲ μίαν τῶν στενῶν πλευρῶν ἐκλείε στοὰ μεγαλοπρεπῆς (Δ), καὶ ἐμπρὸς αὐτῆς εἰς τὰ ἔνδον τοῦ ἱπποδρομίου, ἦν διατεθειμένη ἐν σχήματι ἐμβόλου ἢ ἰππάφεις (Γ), ἔχουσα, ὡς διερρῦθμισεν αὐτὴν ὁ ἀρχιτέκτων Κλεοίτας, ἐκατέρωθεν τὰ ἱπποστάσια (α, β, γ, δ), πιθανώτερον ὅμως, νομίζω, κατὰ τὰς στικτὰς γραμμὰς (ΓΘΑ) παρὰ, ὡς συνήθως ἐκλαμβάνεται, κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν· διότι ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦν, οἱ κατὰ τὰ πλευρὰ ἰστάμενοι ἵπποι ἢ δίφροι νὰ μὴ ἔχω-

σιν, ὡς θὰ ἦν ἐπὶ τῆς εὐθείας γραμμῆς, μακρότερον δρόμον νὰ διατρέξουσιν ἢ οἱ κατὰ τὸ μέσον. Εἰς τὸ μέσον δὲ τῆς ἱππαρέσεως (Κ)

Ἄγγετον. Παρασιακὴ εἰς ἀρματηλασίαν.

τῶν ἀρμάτων ἀγῶνες, οἵτινες καὶ ἀρχαιότατα ἦσαν ἐν χρήσει (Ὀμ. Ἰλ. Α, 699. Ψ, 262. — Πινδ. Ὀλ. Ι). Εἰς τοὺς Ὀλυμπια-

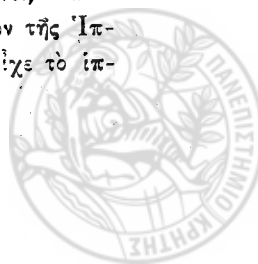
ἦν πῆλινος βωμὸς, ἀφ' οὗ ἐδίδετο τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τοῦ δρόμου διὰ χαλκοῦ ἀετοῦ, ὅστις διὰ μηχανῆς ἀφίπτατο, ἐν ᾧ συγχρό-

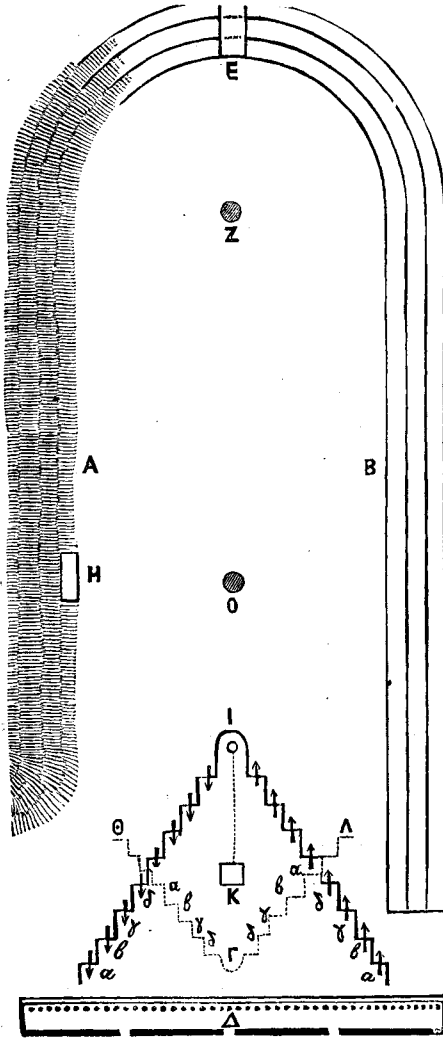
Ἐξ ἄγγιου.

κοὺς δ' ἀγῶνας προσετέθησαν αἱ μὲν ἀρματηλαΐαι τῇ 25ῃ, αἱ δ' ἱπποδρομιαὶ τῇ 33 Ὀλυμπιάδι. Ἐκεῖναι ἐγίνοντο διὰ τεθρίπων ἢ διὰ συνωρίδων (ἐκ 2 ἵππων) ἐν δίφροις (ἰδ.), καὶ οἱ ἵπποι ὤφειλον νὰ ὦσι τέλειοι (τὴν ἡλικίαν)· ἀπὸ δὲ Ὀλ. 99 ἐγένοντο δεκτοὶ καὶ πῶλοι. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ ἱπποδρομίας, καθ' ἣν κέλης ἐλέγετο ὁ ἄξικτος καὶ εἰς τὸν δρόμον ὀδηγούμενος ἵππος. Κατὰ Πausanίαν τὸ ὀλυμπιακὸν ἱπ-

νωσ κατέπιπτε χαλκοῦς δελφίς κατὰ τὴν ἄκραν τῆς ἀρέσεως (Ι ἢ Γ). Κατὰ δὲ τὸ ἄλλο πέρας ἦν τὸ ἱπποδρόμιον ἡμικυκλικόν, ἔχον ἐκεῖ τὴν εἴσοδον διὰ τοὺς θεατὰς (Ε), καὶ εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἡμικυκλίου ἴστατο τὸ σημεῖον, ἡ νύσσα ἢ καμπτήρ, βωμὸς στρογγύλος, τὰράξιπος καλούμενος (Ζ), περὶ ὃν στρεφόμενοι οἱ ἀγωνιζόμενοι, ἔσπευδον πρὸς τὸ τέρμα (Ο), τὸν βωμὸν τῆς Ἴπποδαμείας. Κατὰ τὰς ὑποθέσεις, εἶχε τὸ ἱπ-

ποδρόμιον τοῦτο 2 σταδίων μήκος, καὶ ἦν ὁ δρόμος ἀπλοῦς, ἀκαμπτος λεγόμενος, ἀπὸ τῆς ἀφέρσεως μέχρι τοῦ τέρματος, ἢ διπλοῦς

Σχῆδιον Ἰπποδρομίου Ὀλυμπίας.

ὡς τῶν πεζῶν ὁ δίαυλος, ἢ δωδεκαπλοῦς, ὡς ἐκείνων ὁ δόλιχος. Οἱ δ' ἐλλανοδίκαί, οἱ δικασταὶ τοῦ ἀγῶνος, ἐκάθητο εἰς ἐξέδραν (H) ἀπέναντι τοῦ τέρματος.

Ἰππόθοος, 1) ἴδ. Αἰπυτος. — 2) Υἱὸς Πριάμου (Ὀμ. Ἰλ. Ω. 250). — 3) Υἱὸς Λήθου, ἐγγονος Τευτάμου, ὅστις ἔφε-
ρεν εἰς τοὺς Τρώας ἐπικούρους Πελασγούς

ἐκ Λαρίσσης, καὶ ἐφρονεῖθη ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμώνιος (Ἰλ. Β, 840. Ρ, 288).

Ἰπποθῶων, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλόπης, θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος (ἴδ. Θησεύς), οὗ ἐπώνυμος ἦν ἡ Ἰπποθωντίς φυλὴ (ἴδ. Φυλὴ). Καὶ ἡ μὲν Ἀλόπη εἶχεν ἐκθέσει τὸ βρέφος, ἀλλὰ φορβὰς τὸ ἔθρεψε καὶ ποιμένες τὸ ἀνέλαθον. "Ὅτε δ' ἔπειτα ὁ Θησεὺς ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσε τὸν Κερκύονα, βασιλέα τῆς Ἐλευσίνας, παρέδωκεν εἰς τὸν Ἰπποθῶοντα, ἐπὶ τῇ παρακλήσει του, τὴν κληρονομίαν τοῦ πάππου του. Τὴν δὲ Ἀλόπην ἐθανάτωσεν ὁ Κερκύων ὅτε ἔμαθε τὴν γέννησιν τοῦ Ἰπποθῶοντος· ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν μετέβαλεν αὐτὴν εἰς πηγὴν, ρέουσαν ἐν Ἐλευσίनि.

Ἰπποκάμπη, μυθικὸν θαλάσσιον τέρας, ἐμπρὸς ἵππος, ὀπίσω ἰχθύς, συνοδεῦον

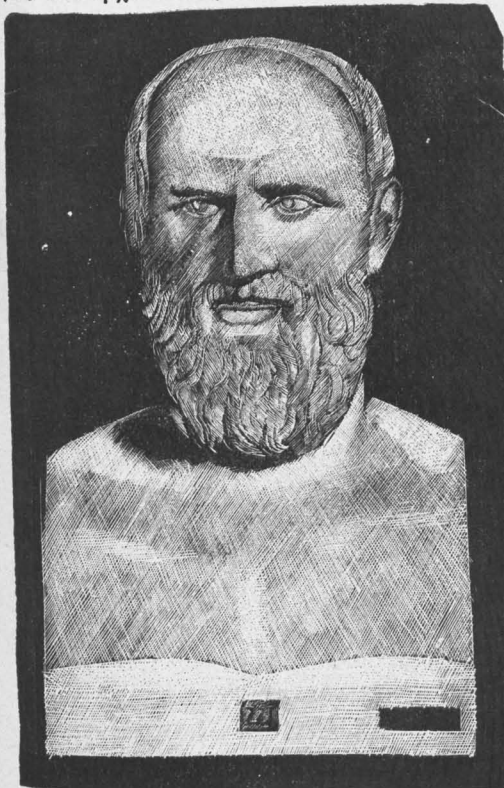
τὰς πομπὰς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης.

Ἰπποκένταυρος, ἴδ. Κένταυρος.

Ἰπποκόων, 1) Υἱὸς τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Νύμφης Βατείας ἐν Σπάρτῃ, ἐξέβαλε τοὺς ἀδελφούς του Τυνδάρεων καὶ Ἰκάριον τῆς ἀρχῆς· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε τὸν Τυνδάρεων ὀπίσω, φονεύσας τὸν Ἰπποκόοντα καὶ τοὺς πολλοὺς υἱούς του· ὁ δ' Ἰκάριος ἔμεινεν ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἔνθα εἶχον καταφυγεῖ τὸ πρῶτον, καὶ ἔσχεν ἐκεῖ ἐκ Πολυκάστης, ἢ ἐκ τῆς Νύμφης Περιβοίας, τέκνα τὴν Πηνελόπην, σύζυγον τοῦ Ὀδυσσεῶς, τὸν Θῶαντα κλπ. (Πασ. Γ, 1. 4. — Ἀποδ. Γ, 10. 5). — 2) Υἱὸς Ἀμύσου πολεμήσας τὸν Καλυδόνιον κάπρον. — 3) Ἡγεμὼν Θραξ, συνοδεύσας τὸν συγγενῆ του Ροῖσον κατὰ τῆς Τρωάδος (Ὀμ. Ἰλ. I, 518). — 4) Υἱὸς Ὑρτάκου, τοξότης, ὀπαδὸς τοῦ Αἰνείου (Virg. Aen. V, 492).

Ἱπποκράτης, 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πεισιστράτου.—2) Ὀμ. υἱὸς τοῦ Ἀλκμαϊονίδου Μεγακλέους, πρὸς μητρὸς πάππος τοῦ Περικλέους.—3) Ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Κλεάνδρου, τυράννου τῆς Γέλης ἐν Σικελίᾳ, φονευθέντος τῷ 498 π. Χ. Τὴν ἰσχύον του ἠῤῥῆσε δι' ἀπιστίας πρὸς τοὺς Ζαγκλαίους, νικήσας δὲ τοὺς Συρακοσίους, ἐκυρίευσεν διὰ συνθήκης τὴν Καμαρίναν, καὶ ἀπέθανεν τῷ 491. Διάδοχος αὐτοῦ ἦν ὁ Γέλων (Ἡρδ. ΣΤ, 23.—Θουκ. ΣΤ, 5).—4) Ἀθηναῖος στρατηγός, υἱὸς Ἀρίφρονος, φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Δηλίῳ μάχην, τῷ 484 π. Χ.—5) Ὁ περιφημότερος τῶν ἀρχαίων ἰατρῶν, Κῶος, γεννηθεὶς τῷ

Ἡρόδικος ἐκ Σηλυμβρίας τῆς Προποντίδος, οἱ σοφισταὶ Πρόδικος ἐκ Κέω καὶ Γοργίας ἐκ Λεοντίνων, ὡς καὶ ὁ Ἀβδηρίτης Δημόκριτος, ὅπερ ὅμως ἀμφιβάλλεται. Φαίνεται ὅτι διάφορα περιῆλθε μέρη πρὸς ἐκπαίδευσιν, καὶ ὅτι εἰς Ἀθήνας ἐπέδημει ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύεται, καὶ πολλὰ περὶ αὐτοῦ ἀμφίβολα διεδίδοντο, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατέστη μᾶλλον προσηγορικόν. Πραγματεῖται εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμεναι διατηροῦνται 72· ἀλλὰ τινὲς αὐτῶν ὑπολαμβάνονται νόθαι, ἄλλαι δὲ θεωροῦνται ὡς αὐξηθεῖσαι διὰ ξένων προσθηκῶν, ἰδίως τῶν υἱῶν του Θεσσαλοῦ καὶ Δράκοντος, καὶ τοῦ γαμβροῦ του Πολύβου. Ὁ Γαληνὸς ἤδη ἠθέλησε νὰ διακρίνη τὰ νόθα τῶν γνησίων, καὶ νὰ εὕρῃ κανόνα πρὸς τοῦτο, καὶ ὡς ἀναμφισβητήτως γνήσια ἀνεγνώρισε μόνον 11. Ἡ σύνταξις αὐτῶν, ὡς παρ' ἡμῖν διεσώθη, ἐστὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων· καὶ ἐκ τῶν σημερινῶν κριτικῶν οἱ μὲν οὐδὲν, οἱ δὲ 6, ἄλλοι δὲ 2 μόνον κηρύττουσιν γνήσια. Τὸ γνωστότερον τούτων ἐστὶ τὸ ἐπιγραφόμενον Ἀφορισμοί, ὁ πυρὴν τοῦ ὅλου συστήματος τοῦ Ἱπποκράτους, ὅστις πρῶτος τὴν ἰατρικὴν ἀνήγειρεν εἰς ἀληθῆ ἐπιστήμην, ἀπέχων ἐπίσης ἀπὸ τοῦ ἀκρίτου ἐμπειρισμοῦ καὶ ἀπὸ τῶν ἀβασίμων καὶ ἀπατηλῶν ὑποθέσεων. Ἡ θεωρία καὶ πράξις αὐτοῦ ἐστηρίζετο εἰς μακρὰς καὶ ἀκριβεῖς παρατηρήσεις καὶ ἐρεῦνας τῶν ἀσθενειῶν, καὶ ταύτας ἔλαβεν ὡς βάσεις τῆς παθολογίας καὶ τῆς θεραπευτικῆς του. Καὶ εἰς τὴν χειρουργίαν ἐπίσης ἐνέκυψε. Τὰ γνήσια τῶν συγγραμμάτων του εἰσὶν ἰωνιστὶ γεγραμμένα· πολλοὶ δὲ καὶ Ἕλληνας καὶ Ῥωμαῖοι καὶ Ἀραβες ἠσχολήθησαν περὶ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν. Ἀπέθανεν δ' ὁ Ἱπποκράτης τῷ 356 π. Χ., λίαν προόβηκως, ἐν Λαρίσση τῆς Θεσσαλίας, ἔνθα καὶ μνημεῖον ἀνηγέρθη αὐτῷ.—6) Υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἑγγονος τοῦ μεγάλου ἰατροῦ, γράψας καὶ αὐτὸς, ὡς λέγεται, πολλὰ περὶ ἰατρικῆς.—7) Υἱὸς Δράκοντος, ἑγγονος καὶ αὐτοῦ τοῦ

Ἱπποκράτης.

460 π. Χ. Ἦν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιαδῶν. Ὁ πατὴρ του ἐκαλεῖτο Ἡρακλείδης, ἢ μήτηρ του Φαιναρέτη, ὁ δὲ πάππος του Ἱπποκράτης καὶ αὐτὸς, ἔζη ἐπὶ τῶν Περσικῶν. Ὡς διδάσκαλοι αὐτοῦ μνημονεύονται ὁ

μεγάλου Ἱπποκράτους, ἰατρός ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ συγγραφέας ἐπίσης ἰατρικά. — 8) Μνημνεύονται ἐτι ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἕτεροι δύο Κῶοι ἰατρικοί συγγραφεῖς, υἱοὶ Θυμβραίου ἀμφότεροι. — 9) Χίος πυθαγόρειος, περὶ τὴν γεωμετρίαν ἰδίως ὀσχοληθεῖς.

Ἱπποκρήνη καὶ **Ἱππου κρήνη**, πηγὴ ἐν Ἐλικῶν τῆς Βοιωτίας, ἐξ ὕψους 1570^μ προρρέουσα (ν. Κρύο πηγὰδι), ἀναβλύσασα δ' ὅτε ὁ Πήγασος ἐπάταξε τὸν βράχον διὰ τοῦ ποδὸς του, καὶ ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι ἤρουντο τὰς ὑψίστας ἐμπνεύσεις των. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ τέμενος τῶν Μουσῶν, ὃ ἐκάσμων ὠραῖα ἀγάλματα (Ἡσιόδ. Θεογ. 6. — Πaus. Β, 31, 8. Θ, 34, 3).

Ἱππόλοχος, ἴδ. Γλαῦκος.

Ἱππολύτη, ἴδ. Ἀμαζόνες. Ἡρακλῆς.

Ἱππόλυτος, 1) Υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἀντιόπης ἢ Ἱππολύτης. Ἡ μητριὰ αὐτοῦ Φαίδρα, εἰς ἧς τὸν ἔρωτα δὲν ἀνταπεκρίθη, τὸν διέβαλε πρὸς τὸν Θησέα (Εὐριπ. Ἱππόλ.), ὅστις παρεκάλεσε τὸν πατέρα του Ποσειδῶνα νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ· δι' ὃ, ὅτε διήρχετο ὀχούμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν ὁ Ἱππόλυτος, ἔπεμψεν ὁ θεὸς ταῦρον προελθόντα ἐκ τῶν κυμάτων, καὶ οἱ ἵπποι τρομάξαντες, ἀνέτρεψαν τὸν Ἱππόλυτον καὶ τὸν ἐφόνευσαν. "Ὅτε δ' ἐγνώσθη ἡ ἀθωότης του, ἡ Φαίδρα ἠτοκτόνησεν. Οἱ Λατῖνοι ποιηταὶ (Ον.-Hor.) μυθεύουσι καὶ ἄλλα, ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς ἀνέστησε τὸν Ἱππόλυτον, καὶ ἡ Ἀρτεμις ὅτι τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Λάτιον, ἔνθα ἐν τῷ ἄλσει τῆς Ἀρικίας ἄρχει ὑπὸ τὸ ὄνομα Βίρβιος. — 2) Εἷς γίγας (Ἀπολλδ. Α, 6, 2).

Ἱππομέδων, υἱὸς τοῦ Τάλαου ἢ τοῦ Ἀριστομάχου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀδράστου, ἐξεστράτευσε μετ' αὐτοῦ ἐξ Ἀργους κατὰ τῶν Θηβῶν, ἔνθα καὶ ἐφονεύθη.

Ἱππομένης, ἴδ. Ἀταλάντη.

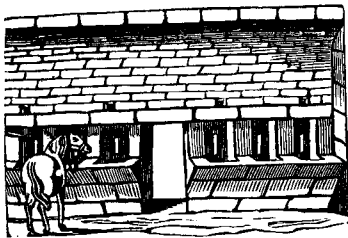
Ἱππόνοκος, ἴδ. Καλλιέας.

Ἱππόνοος, ἴδ. Βελλεροφόντης.

Ἱππος, ἐξετιμᾶτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ζῶον χρήσιμον συγχρόνως, εὐγενὲς καὶ γενναῖον («κἄν ἢ γέρων, θυμὸν οὐκ ἀπώλεσε» Σοφκλ. Ἡλ. 25). Ὡς ταχύπουν, τὸν καταγούσιν οἱ ποιηταὶ ἐκ τῶν ἀνέμων, καὶ διὰ τὰς παντοίας αὐτοῦ ἀρετὰς πολυλάκις ἐκ θεῶν ἵππων, ἢ τὸν λέγουσι τραφέντα ὑπὸ θεῶν· καὶ οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἰδίαν θεὰν ἣτις Ἐρονα ἐλέγετο, καὶ ἦν προστάτης τῶν ἵππων, τὸ δ' ἄγαλμα ἢ ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἐτίθετο εἰς τὰ ἵπποστάσια. Παραβάλλεται δὲ, ὡς ὄργανον ταχείας κοινωνίας, καὶ μετὰ πλοίου, καὶ τὸ πλοῖον λέγεται συνεχῶς θαλάσσιος ἵππος. Ἐντεῦθεν ἴσως καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐπεκαλεῖτο ἵππιος, καὶ ἐλέγετο πλάσας τὸν ἵππον. Ποιηταὶ συνεχῶς ὕμνησαν καὶ καλλιτέχναι περιφήμους κατέστησαν ἵππους. Οὕτως ὁ Ὀμηρος τοὺς τοῦ Ἀχιλλέως (Ἐάνθον καὶ Βαλίον), τοὺς τοῦ Ἀγαμέμνονος (Αἰγᾶς), τὸν τοῦ Μενελάου (Πόδαργον)· ὁ Πίνδαρος τὸν νικήσαντα μετὰ τοῦ Ἰέρωνος Φερένικον. Γνωστότατοι δ' εἰσὶν ὁ Βουκέφαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὗ πόλιν ἐπώνυμον αὐτὸς ἀνήγειρε, καὶ ὁ Βορυσθένης τοῦ Ἀδριανοῦ, εἰς ὃν ὁ αὐτοκράτωρ ἔστησε μνημεῖον ἐπιτάφιον (Spart. Hadr. XX), ὡς ἰδρύντο καὶ εἰς τοὺς τρεῖς ἐν Ὀλυμπίσις νικήσαντας ἵππους (Αἰλ. π. Ζ. ΙΒ, 40). Περιφήμοι χῶραι διὰ τοὺς ἵππους οὓς παρήγον ἦσαν ἡ Θεσσαλία καὶ τὸ Ἄργος, τὸ ἵπποβότον, καὶ προσέτι ἡ Κυρήνη ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἡ Σικελία. Ἐπὶ Γερμανικοῦ δ' ἐλάμβανον τοὺς ἵππους τῶν οἱ Ῥωμαῖοι ἐκ τῆς Γαλλίας (Tac. Ann. II 5). Ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, ἐπροτιμῶντο οἱ λευκοί, οὓς καὶ οἱ αὐτοκράτορες ἐζεύγνυον εἰς τὰ θριαμβευτικὰ ἄρματα των (Liv. V, 23), καὶ οἱ Γερμανοὶ εἰς τὰς τελετὰς των (Tac. Germ. X). Διὰ τὴν χρῆσιν δ' εἰς τοὺς πολέμους ἔπρεπε νὰ γυμνάζωνται καὶ διδάσκωνται (Virg. G. III, 180). Ἡ ἄσκησις εἰς τὴν ἵππασίαν ἦν ἐκ τῶν ἀπωτάτων χρόνων προσφιλὲς μέλημα (αὐτ. 115), καὶ ὁ Ξενοφῶν ἔγραψε περὶ Ἱππικῆς. Εἷς ἀγρίους ἵππους οἱ Ῥωμαῖοι μετεχειρί-

ζουτο στόμια πριονωτά (Πολδ. I. 56), ἤτοι ἔχοντα ἐχίνους ἢ καρφία. Ἐφίππια, ἀναβολεῖς καὶ πέταλα δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, εἰ καὶ τινες ἐνόμισαν ὅτι τοῦ Ὀμήρου τὸ ἐπίθετον χαλκόπους τὸ ἐναντίον ἀποδεικνύει· καὶ τὰ ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων Ῥωμαίων δ' ἐν χρήσει δὲν προσηλοῦντο διὰ καρφίων. Εἶχον δὲ καλύμματα διὰ τοὺς ἵππους ἃ οἱ Γερμανοὶ περιεφρόνουν. Ἐν Ῥώμῃ, εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, ἡ νεολαία ἤσκειτο νὰ πηδᾷ εἰς ξυλίλους ἵππους. Ἐβόηθει δ' εἰς τὴν ἀνάδασιν ἢ εἰς δούλος, ἢ ἱπποκόμος, ἢ ἡ λόγχη, ἢ οἱ παρὰ τὴν ὁδὸν λίθοι ἢ ἱκρίωματα.

Ἱππόστασις, ἱπποστάσιον ἢ ἱπποστασία, ὁ σταῦλος, οἷος εὐρέθη ἐν Σικελίᾳ (Centor 61), λιθοκτιστος, θολωτὴ καὶ αἱ μὲν θέσεις τῶν ἵππων δὲν διαιροῦνται, ἀλλὰ τὰ φατνώματα διὰ τὴν τροφήν εἰσὶ κεχωρι-

σμένα δι' ἕκαστον ζῷον· εἰς τὸν ἀπέναντι δὲ τοῖχον ὑπάρχει ὀπή εἰς ἣν ἐφηρμόζετο ῥάβδος διὰ τοῦ ζώου τὴν πρόσδεσιν.

Ἱπποτάδης καὶ **Ἱππότης**, ἴδ. Ἄϊολος.

Ἱπποτοξότης, ἱππεὺς ἔχων τόξον ὡς ὄπλον. Ὁ ὀπλισμὸς οὗτος ἦν συνήθης μᾶλλον εἰς ἄλλα ἔθνη οἷον εἰς Πέρσας (Ἡρδ. Θ, 49), Σύρους (Cres. B. V. III, 4). Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀπαντῶνται (Ἀρσφ. Ὀρν. 1179), ἴσως ἐκ ξένων δούλων τοῦ δημοσίου. Ἐκ 1200, ἐξ ὧν συνέκειται τὸ Ἀττικὸν ἱππικὸν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Β. 3), οἱ 200 ἦσαν ἱπποτοξῷται (Θουκ. Ε, 84, ΣΤ, 94). Καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτοκρατόρων Ἀσιατικοὶ λαοὶ ἔδιδον εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ῥώμης ἱπποτοξῷτας, καλουμέ-

Ἀνάγλυφον ἐκ στήλης Μ. Αὐρηλίου.

νοὺς οὕτω, καὶ καταφράκτους, διότι, εἶχον αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι τῶν τὸ σῶμα ὅλον κεκαλυμμένον ὑπὸ λεπιδωτοῦ θώρακος.

Ἀνάγλυφον τῆς στήλης Τραϊανοῦ.

Ἱπποφάγοι, οἱ Σαρματικοὶ, καὶ οἱ Σκυθικοὶ, Α. τοῦ Ἰμάου (Πτολ. Ε, 9, ΣΤ, 15). Καὶ ἤδη οἱ νομάδες τῶν χωρῶν ἐκείνων τρέφονται ἐκ κρέατος ἵππων.

Ἱππυς, ἐκ Ῥηγίου, ἔζη, κατὰ Σουίδαν, ἐπὶ τῶν Περσικῶν, καὶ ἔγραψεν ἱστορικὰς πραγματείας, οἷον «Σικελικὰ», ἢ «Χρονικὰ», εἰς 9 βιβλία, «κτίσιν Ἰταλίας» «Ἀργολικὰ.» Σώζονται δ' ἐλάχιστα τεμάχια αὐτοῦ.

Ἰρά καὶ **Εἶρα**, φρούριον τῆς Μεσσηνιαίας παρὰ τῷ ποταμῷ Νέδα ἐπὶ τοῦ ὄρους Κεραυσίου, διάστημα ἐπὶ τοῦ Β' Μεσσηνιακοῦ πολέμου, ὅτε ὁ Ἀριστομένης ἀντέσχευεν ἐν αὐτῷ 11 ὅλα ἔτη. Ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. I, 150) ἀναφέρει Μεσσηνιακὴν πόλιν Ἰρην. Ἀλλὰ πιστεύεται ὅτι ἐκείνη ἦν ἢ μετὰ ταῦτα Ἀβία

καλουμένη παρὰ τὰ Λακωνικά μεθόρια, καὶ ὅτι ἡ ὀρθὴ αὐτῆς γραφὴ ἐστὶν Ἱρῆ (Παυσ. Δ, 17, 10. Κ. Ι, 5. 30, 1).

Ἱρηνες, ἴδ. Εἴρηνες.

Ἱρις, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἥλέκτρας, ἡ προσωποποίηση τοῦ οὐρανοῦ τόξου, τοῦ συνδέοντος τὸν οὐρανὸν μετὰ τῆς γῆς· δι' ὃ καὶ ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν θεωρεῖται, καὶ, ὡς τοιαύτη, λέγεται, ταχεῖα, ποδὴνεμος, ἀελλόπους (Ὅμ. Ἰλ. Ο, 170), χρυσόπτερος παρθένος, φέρουσα τὰς διαταγὰς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας εἰς τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ τὸν Ἄδην (Ἰλ. Ω, 78.—Ἡσδ. Θεογ. 78). Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα οὐδεμία γίνεται μνεῖα αὐτῆς, διότι ὁ Ἑρμῆς μνημονεύεται ὡς τῶν ἀθανάτων ὁ ἄγγελος

διαφέρει ὁμοῦς κατὰ τοῦτο ἐκεῖνος, ὅτι αὐτὴ μὲν ἀπλῶς μόνον διακομίζει τὰς ἐντολὰς τῶν θεῶν, ἐκεῖνος δὲ καὶ

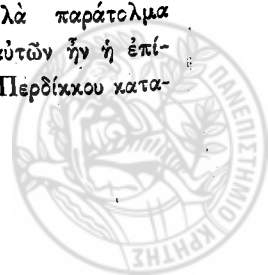
νοημόνως καὶ ἐπιδεξίως συντελεῖ καὶ εἰς αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν. Ἐνίοτε ὁμοῦς καὶ αὐτὴ δίδει συμβουλὴν ἢ καὶ συνεργεῖ πρὸς ἐπιτυχίαν (Ἰλ. Ψ, 198. Ο, 201). Ἀγάλματα αὐτῆς ὡς μὴ αὐτοτελοῦς καὶ αὐτεξουσίου θεότητος, δὲν ὑπάρχουσιν· ἐπὶ ἀναγλύφων ὁμοῦς ἀπαντᾶται ἐν συμπλέγμασι, νεᾶνις ἐλαφρὰ καὶ ὑπόπτερος, ἔχουσα ὑδροχόην εἰς τὴν χεῖρα, δι' ἧς ἔφερον ὕδωρ εἰς τὰ νέφη, ἢ ἐνίοτε τὸ κηρύκειον. Οἱ μεταγενέστεροι τὴν εἶπον σύζυγον τοῦ Ζεφύρου.

Ἰσαγόρας, ἀριστοκράτης ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ ς' ἑκατονταετηρίδι π. Χ., ἐξωσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Κλεισθένης, ἐπέστρεψε βοηθεῖα τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Κλεομένους, ἐξήλασε τὸν Κλεισθένην καὶ 700 οἰκογενεῖας, καὶ ἐγκατέστησε βουλὴν τῶν Τ ἐκ τῆς μερίδος του. Ἄλλ' ἐν τῇ Ἀκροπόλει πολιορκηθέντες οἱ Σπαρτιᾶται, ἠναγκάσθησαν ν' ἀπέλθωσι μετ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ὀπαδοὶ του

ἐθανατώθησαν τῷ 508 π. Χ. Πᾶσα δὲ μετὰ ταῦτα ἀπόπειρα αὐτοῦ πρὸς ἐπιστροφὴν ἀπέτυχεν (Ἡρδ. Ζ, 66—72.—Θουκ. Α, 126).

Ἰσαῦος, 1) εἰς τῶν 10 ρητόρων ἐν Ἀθήναις, ἐκ Χαλκίδος, ἀλλὰ πολίτης Ἀθηναῖος, κατὰ τὸ δ' ἡμισυ τοῦ δ' αἰῶνος π. Χ., ἐσπούδασεν ὑπὸ τὸν Λυσίαν καὶ Ἰσοκράτην καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ μὲν δὲν φαίνεται ἀναμιγείς, ἀλλ' ἔγραφε πρὸ πάντων πρὸς χρῆσιν ἄλλων λόγους δικανικοῦς, ὧν ὁ πρῶτος ἐκ τῶν διασωθέντων ἦν τοῦ ἔτους 391, ὁ τελευταῖος τοῦ 353. Ἰδρυσεν δὲ καὶ σχολὴν ρητορικὴν, καὶ εἶχεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη μαθητὴν καὶ τὸν Δημοσθένην. Ἐπὶ Πλουτάρχου διηγουμένη 60 λόγου αὐτοῦ, ὧν οἱ 14 ἐθεωροῦντο ὡς μὴ γνήσιοι. Σώζονται δὲ τὴν σήμερον 12, ὅλοι εἰς κληρονομικὰς δίκας περιστερόμενοι. Κατὰ τὴν καθαρότητα, τὴν σαφήνειαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ὕφους ὁμοιάζει πῶς τὸν Λυσίαν, ὑπερτερεῖ ὁμοῦς ἐκεῖνου κατὰ τὸ ἔντεχον τῆς φράσεως· εἰ δὲ καὶ ὑποδεέστερος κατὰ τὴν φυσικὴν ἀφέλειαν, ἀφ' ἐτέρου ὑπερέχει κατὰ τὴν οἰκονομίαν, τὸ ἔντονον καὶ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. — 2) Σοφιστὴς ἐξ Ἀσσυρίας, ἐλθὼν πρεσβύτης εἰς Ῥώμην ἐπὶ Τραϊανῷ. Ὁ Φιλίστρατος (Β. σοφ. Α, 20) διηγεῖται τὰ κατ' αὐτὸν, ὁ Πλίνιος δὲ (Ἐρ. ΙΙ, 3) καὶ ὁ Ἰουβενάλις (ΙΙΙ, 74) ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀξίαν του.

Ἰσαυρία, μικρὰ χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, πρὸς Δ τῆς Λυκαονίας, Ν αὐτῆς, καὶ τῆς Παρορείου Φρυγίας, Α τῆς Πισιδίας καὶ Β τῆς Κιλικίας. Τὰ νότια αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ταύρου κατεχόμενα, ἦσαν ὀλίγον γνωστά. Ἦσαν δ' οἱ Ἰσαυροὶ λαὸς τραχὺς καὶ ληστρικός, τοὺς γείτονας αὐτῶν ἐνοχλοῦντες, καὶ τῶν πειρατειῶν τῶν Κιλικίων μετέχοντες. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐνίκησαν μὲν αὐτοὺς τῷ 76 π. Χ., ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς χαλινώσιν, ἤγειραν φρούρια εἰς τὴν χώραν τῶν ἄλλ' οὗτοι μετὰ τῶν Κιλικίων κατόπιν πολλὰ παράτολμα ἐπεχείρησαν. Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ἡ ἐπίσημος πόλις Ἰσαυρα, ὑπὸ τοῦ Περδίκκου κατα-

στραφεῖσα, ὑπὸ τοῦ Ἀμύντου ἀνακαινισθεῖσα, καὶ αὖθις κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ Σερβιλίου (Στρ. IB, 568).

Ἴσθμια, ἦσαν, μετὰ τὰ Ὀλύμπια, ἡ ἐπισημοτέρα πανήγυρις ἐν Ἑλλάδι, τελουμένη εἰς τὸν Ἴσθμὸν τῆς Κορίνθου ἐντὸς τοῦ τεμένους τοῦ Ποσειδῶνος, ἀνὰ πᾶν τρίτον ἔτος, μεταξὺ τοῦ β' καὶ γ' καὶ τοῦ δ' καὶ α' ἐκάστης Ὀλυμπιάδος, μεσοῦντος τοῦ θέρους, ὥστε συνέπιπτεν ὅτε μὲν μετὰ τοῦ τελευταίου, ὅτε δὲ μετὰ τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἔτους, διότι ἡ χρονολογία παρὰ ταῖς διαφοροὺς πόλεις τῆς Ἑλλάδος δὲν ἦν ἡ αὐτή. Ὁ μεταξὺ δύο πανηγύρεων χρόνος ὠνομάζετο Ἴσθμιάς, καὶ δύο Ἴσθμιάδες ἀντεσταίχουν πρὸς μίαν Ὀλυμπιάδα. Κατὰ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ἦσαν τὰ Ἴσθμια ἐπικήδειοι ἀγῶνες διὰ τὸν Μελικέρτην, υἱὸν τῆς Ἰνοῦς, μετατραπέντα εἶτα ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς ἑορτὴν τοῦ Ἰωνίου Ποσειδῶνος (Πλούτ. Θησ. KE). Οἱ Ἑλλεῖοι ἀπεκλείοντο τῆς πανηγύρεως, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐκ τοῦ ἐναντίου εἶχον τὴν προεδρείαν αὐτῆς, καὶ εἰς τοὺς ἐξ Ἀθηνῶν νικητὰς ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐδίδον ὡς γέρας ἀνὰ 100 δραχμάς. Ἡ λαμπρότης τῶν ἀγῶνων, ἣν ὑπεβοῦντο τὸ κατάλληλον τῆς θέσεως ἐν ἣ ἐτελοῦντο καὶ τῆς Κορίνθου ὁ πλοῦτος, ἠῤῥξῆσε μάλιστα μετὰ τὰ Περσικά. Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος τοὺς ἐβλαψεν ὀπωσοῦν, ἀλλ' εἶτα ἀνέθαλον πάλιν, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κορίνθου περιῆλθεν ἡ διεύθυνσις αὐτῶν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὴν Σικυωνίαν, καὶ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Κόρινθον ὅτε ἀνωκοδομήθη. Ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ἐξόχως ἐπροστατεύοντο. — Καὶ ἐν ταῦθα οἱ ἀγῶνες περιελάμβανον, κατὰ τὸ σύνηθες, τοὺς γυμνικοὺς, τοὺς ἵππικοὺς καὶ τοὺς μουσικοὺς, ἐν τοῖς πρώτοις τὸ στάδιον καὶ τὸν δόλιχον (ἐπταπλασίαν σταδιοδρομίαν), τὴν πάλην, τὴν πυγμὴν, τὸ παγκράτιον καὶ τὸ πένταθλον (ἴδ. Γυμνάσιον) ἐν τοῖς δευτέροις τὴν ἀμαξηλασίαν ἐν τεθρίπποις καὶ

τὴν ἵπποδρομίαν, καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς ἀπαγγελίαν ποιημάτων, καὶ τὴν ἴσως μετὰ ταῦτα προστεθεῖσαν ὄργανικὴν μουσικὴν. Οἱ νικηταὶ δὲν ἐλάμβανον ὑλικὸν τι βραβεῖον, ὡς ἐπὶ Ὀμήρου, ἀλλὰ μόνον τιμητικὸν, ὅπερ ἦν στέφανος, καὶ δὴ εἰς τὰ Ἴσθμια ἐπὶ πολὺ ἐκ σελίνων (Πίνδ. Νέμ. Δ, 88. Ὀλ. IG, 31), καὶ μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Τιμολέοντος (Πλούτ. Τιμ. ΚΣΤ). Πολὺ δὲ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κορίνθου ἀντικατέστησεν αὐτὸ ἡ πίτις (πεῦκος). Οὐδεὶς ἐδικαιοῦτο νὰ φέρῃ στέφανον διαρκούντων τῶν ἀγῶνων, καὶ ἂν τις ἔπραττε τοῦτο, ὡς ποτε Διογένης ὁ Κυνικός, παρηγγέλλετο ὑπὸ τῶν κριτῶν νὰ μὴ πράττῃ παρὰ τὸν νόμον. Ὡς δ' εἰς τοὺς ἄλλους ἀγῶνας, οὕτω καὶ ἐν ταῦθα ἐδίδετο εἰς τὸν νικητὴν, πλὴν τοῦ στεφάνου καὶ κλάδος φοίνικος, καὶ προσέτι καὶ ἐν ταῦθα πολλάκις δημοσίως ἐστεφανοῦντο καὶ ἐπανηγυρίζοντο ἄνδρες ἐπίσημοι ἢ καὶ πόλεις, καὶ συνθηκαὶ ἀνεγράφοντο ἐπὶ στηλῶν, ἵνα γνωστότεραι γίνωνται (Θουκ. E, 18). Ἐπὶ τῶν ἀγῶνων ἀνεκέρυξεν ὁ Φλαμινίνος διὰ κήρυκος τῆς Ἑλλάδος τὴν αὐτονομίαν (Πλούτ. Φλαμ. IB), καὶ εἶτα πάλιν ὁ Νέρων (Suet. Ner. XXII. XXIV). Ἴσθμικαὶ σπονδαὶ ἐκηρῦττοντο ἐπὶ τῶν ἀγῶνων τούτων, ὡς γενικὴ ἀνακωχή· ἀλλὰ, πιθανῶς ἕνεκα τῆς θέσεως τοῦ Ἴσθμοῦ, δὲν ἐτηροῦντο μεθ' ὅσης ἀκριβείας ἡ Ὀλυμπιακὴ ἐεχειρία.

Ἴσθμὸς, ἴδ. Κορίνθια.

Ἰσίδωρος ἐκ Χάρακος, κατὰ τὸν γ' αἰῶνα π. Χ., ἔγραψε περιγραφὴν τῆς Παρθικῆς.

Ἴσις, θεὰ Αἰγυπτία, μία τῶν πρωτίστων, γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος καὶ μήτηρ τοῦ Ὡρου. Ἡ λατρεία αὐτῆς μετέβη μετὰ ταῦτα, ἀπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ διεδόθη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶτα εἰς τὴν Ῥώμην, συγχεομένη μετὰ τῆς λατρείας πολλῶν ἄλλων ἐγχωρίων θεῶν. Ἰδίως δὲ ὡς θεότης τῆς σελήνης συγκατηριθμεῖτο ἡ Ἴσις μετὰ τῆς Δήμητρος, τῆς Ἐκάτης, τῆς Περσεφόνης μετὰ τῶν

καταχθονίων θεῶν, ὥστε καὶ πολλάκις παριστάται ἔχουσα τὰς κλεῖς τοῦ "Ἄδου εἰς χεῖράς τῆς, καὶ πέμπει ὄνειρα, θεραπεύει ἀσθενείας, βοηθεῖ εἰς τοκετούς, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιβάλλει τύπλωσιν καὶ ἄλλας σωματικὰς ποινάς. Ἀπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν δὲ χρόνων καὶ ὡς θαλασσία θεότης ἐθεωρήθη, εὐρέτις τοῦ ἰστίου, τῶν ἀνέμων ἄρχουσα, καὶ σώζουσα ἀπὸ τρικυμιῶν προσέτι δὲ, καὶ ἐν τῇ ἠθικῇ τάξει, ὡς θεομορφός, προστάτις τοῦ γάμου καὶ τῆς πολιτικῆς τάξεως, καὶ ἰδρυτὴς τῶν μυστηρίων, δι' ὧν καὶ αὐτὴ ἐλατρεύετο. Ἐνεκα τῆς ἐκτάσεως ταύτης τῆς δικαιοδοσίας τῆς ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, ὡς τὸ σύμβολον τῆς ἀρχικῆς καὶ θεμελιώδους δυνάμεως τοῦ παντός (Apulej. Met. X, 5). Παρίστα δ' ἡ τέχνη αὐτὴν ἐν Ἑλλάδι ὁμοίαν μᾶλλον τῇ Ἡρα, καὶ σύμβολα αὐτῆς ἦσαν ὁ ὄφις, τὸ κέρασ τῆς Ἀμαλθείας, οἱ ἀστάχεις, ὁ λωτός, ἡ σελήνη καὶ τὰ κέρατα αὐτῆς, καὶ τὸ σείστρον.

Ίσμαρος, πόλις τῆς Θράκης εἰς ὁμώνυμον ὄρος, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. I, 40. 198) λεγομένη πόλις τῶν Κικόνων, καὶ καλὸν παράγουσα οἶνον.

Ίσμαῖνη, ἴδ. Οἰδίπους.

Ίσμηνίας, 1) Θηβαῖος, πλούσιος, ἐπὶ πολὺ ἀρχηγὸς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος εἰς Θήβας, συνέπραξεν εἰς τὴν δημοκρατικὴν παλινόρθωσιν ἐν Ἀθήναις τῷ 403 π. Χ. Ὅτε ὁ Ἀγησίλαος ἐστενοχῶρει τοὺς Πέρσας, ὁ Ίσμηνίας μετ' ἄλλων δημαγωγῶν ὑπεκίνησε τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον, δωροδοκῆθεις ὑπὸ τοῦ Τιθραύστου, κατὰ Ξενοφῶντα (Ἑλλ. Γ, 5, 1. Ε, 2, 35), εἰς ὃ ὁμῶς ἀντιφάσκει ἡ ὑπόληψις ἥς οὐδέποτε ἐπαύσατο ἀπολαμβάνων. Ἐν τῷ πολέμῳ ἔδειξε στρατηγικὴν ἰκανότητα, ἐκυρίευσεν τὴν Ἡράκλειαν, καὶ ἐνίκησε τοὺς Φωκεῖς ἐν Λοκρίδι (3, 5). Τῷ 383 συνεπολεμάρχει μετὰ Λεοντιάδου, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιθέτου μερίδος, τῆς ἀριστοκρατικῆς· ἀλλ' ὅτε ὁ Σπαρτιάτης Φοι-

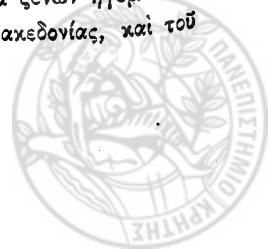
εῖδας κατέλαβε τὴν Καδμείαν, ἐφυλακίσθη ὁ Ίσμηνίας, καὶ ἄλλος ἐξελέγη πολέμαρχος. Κατηγορηθεὶς δ' ἐπὶ συνεννοήσῃ μετὰ τῶν Περσῶν, ὅτι ὑπεκίνησε τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον καὶ ὅτι ἦν φιλοτάραχος, εἰ καὶ ἀπελογήθη, κατεδικάσθη ὁμῶς καὶ ἐθανατώθη (Αὐτ. Ε, 2, 25.—Πλούτ. Πελοπ. Ε).—2)

Πιθανῶς υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω, εἰς τῶν ἐν ἔτεσι 383—397 π. Χ. εἰς Ἀθήνας προσφυγόντων Θηβαίων. Τῷ 368 συνώδευσε τὸν Πελοπίδαν, πρεσβεύσαντα εἰς Φεράς, καὶ τῷ 367 ἀΐθις, ὅτε ἐπέμφθη πρέσβυς πρὸς τὸν Περσῶν βασιλέα (Πλούτ. Ἀρτ. ΚΒ. — Διόδ. ΙΕ, 71).

Ίσμῆνιος, 1) ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Θηβαίοις, ἔχοντος ναὸν, τὸ Ίσμηνιον, παρὰ τὸν Ίσμηγὸν πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως (Ἡρδ. Ε, 59). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μελίας, οὗ ἐπώνυμος ἦν ὁ ποταμὸς.

Ίσμηγὸς καὶ Ίσμῆνιος, ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων Ν. τῶν Θηβῶν ἐκ τῆς πηγῆς Μελίας ἐπὶ τοῦ Ίσμηνίου λόφου, ἐνθα ὁ Ἀπόλλων εἶχε ναὸν καὶ χρηστήριον (Ἡρδ. Α, 52), ῥέει διὰ τῶν Θηβῶν, καὶ δεχθεὶς τὴν πηγὴν Δίρκην, ἐκβάλλει εἰς τὴν Ὑλικὴν λίμνην.

Ίσοκράτης, ῥήτωρ περίφημος, υἱὸς Θεοδώρου, εὐπόρου Ἀθηναίου, κεκτημένου ἐργοστάσιον μουσικῶν ὀργάνων, καὶ ἐλευθέρων ἀγωγῆν δόντος εἰς τὸν υἱὸν του, γεννηθέντα τῷ 436 π. Χ. Διδάσκυλοι αὐτοῦ ὑπῆρξαν οἱ σοφισταὶ Τισίας, Πρόδικος, Πρωταγόρας, κυρίως δ' ὁ Γοργίας, καὶ ἠκροάσθη καὶ τοῦ Σωκράτους, μεγάλας προσδοκίας διεγείρων διὰ τῶν προτερημάτων του. Καὶ τὴν πολιτικὴν μὲν ῥητορικὴν δὲν ἐξήσκησεν ἐνεκα σωματικῆς ἀσθενείας καὶ ἐξ ἐμφύτου δειλίας· ἀλλ' ἐγένετο χρήσιμος διὰ διδασκαλίας, δι' ἧς καὶ ἠῤῥξῆσε πολὺ τὴν περιουσίαν του, καθ' ὅτι κατὰ τινας εἶχεν 100 μαθητὰς, καὶ παρ' ἐκάστου ἐλάμβανε 1000 δραχμάς· καὶ προσέτι εἶχε σχέσεις μετὰ ξένων ἡγεμόνων, οἷον τοῦ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, καὶ τοῦ

Νικοκλέους καὶ Εὐαγόρου τῆς Κύπρου, οἵτινες τὸν ἐσυμβουλευόντο, δι' οὓς συνέταττε λόγους, καὶ παρ' ὧν βασιλικῶς ἀντημείβετο. Ἀλλὰ τῆς κοινῆς συμφορᾶς τῆς πόλεως μετέσχε καὶ αὐτὸς, διότι εἰς τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὁ πατήρ του ἀπώλεσε τὴν περιουσίαν του. Μετὰ τοὺς Δ', ἀφ' οὗ ἐπὶ τινα χρόνον ἔγραφεν ἐν Ἀθήναις λόγους δικανικοὺς, μετέβη εἰς Χίον, καὶ ἐκεῖ ἤρξατο συντάττειν λόγους ἐπιδεικτικοὺς καὶ συμβουλευτικοὺς, καὶ διέπρεψε καὶ ἐκεῖ ὡς διδάσκαλος. Τῷ 388 δὲ

εἰς Ἀθήνας ἐπανελθὼν, ἀπέσχε μὲν αὖθις τῆς ἀμέσου πολιτικῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν σχέσεών του οὐ σμικρὰν ἐξήσκει ἐπιρροήν, καὶ πλεῖστοι οὐ μόνον Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ καὶ ξένοι ἐτάττοντο μαθηταὶ του, ἐπὶ 3—4 ἔτη τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἀκολουθοῦντες. Ἐν αὐτοῖς ἦσαν οἱ ῥήτορες Ἰσαῖος, Λυκοῦργος, Ὑπερίδης, οἱ ἱστορικοὶ Θεόπομπος, Εὐφορος, ὁ υἱὸς τοῦ Κόνωνος, ὁ μετὰ ταῦτα ὡς ῥήτωρ δοξασθεὶς Τιμόθεος, ὅστις συμμάχος ὑπὲρ τῆς πόλεως κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ διὰ τῆς εὐθύτητος καὶ πραότητος ἦν ὄφειλε τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἴσοκράτους. Ὁ ἡγεμὼν τῆς Κύπρου Νικοκλῆς λέγεται δούς αὐτῷ 20 τάλαντα δι' ἀμοιβὴν ἐνὸς λόγου του. Ἀλλὰ τῷ 338, ἐν ἀπελπισίᾳ διὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ ἤτταν, ὁ εὐγενὴς πατριώτης ἠτυοκτόνησε, καὶ ἐτάφη ὀπίσω τοῦ Κυνοσάργου, ὑπὸ τὸν Ἀγχεσμον.

(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α'.)

Τοὺς λόγους του ὁ Ἴσοκράτης δὲν ἔγραφε πρὸς ἀπαγγελίαν εἰς δημοτικὰς ὀμηγύρεις, ἀλλὰ πρὸς ἀνάγνωσιν. Περιεστρέφοντο δὲ μάλιστα εἰς ἀντικείμενα μεγάλα καὶ ἄξια ὑψηλῶν ἰδεῶν. Λέγεται γράψας 60, ἐξ ὧν 21 μόνον σώζονται, τὸ πλεῖστον ἐπιδεικτικοί, καὶ ὁ πάντων ἐπισημότερος ἐστὶν ὁ Παναηγυρικὸς, τῷ 380 γραφείς, δημηγορία ἐορτάσιμος, ἐξαίρουσα ἐν εὐγλώττῳ ὑψηγορία καὶ μετ' ἐνθουσιῶδους πατριωτισμοῦ τὰς μεγάλας τῶν Ἀθηνῶν ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ θέλουσα ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἰς αὐτὰς ἀνήκει ἡ ἡγεμονία. Ἐπίσης ἐπαινετικὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀττικῆς ἐστὶ καὶ ὁ Παναθηναϊκὸς αὐτοῦ, γραφείς τῷ 336 ἐν δὲ τῷ Ἀρειοπαγητικῷ συνιστᾷ, ἵνα ἀναθάλωσιν αἱ Ἀθῆναι, τὴν παλινόρθωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Κλεισθέους μεταρρυθμισθέντος πολιτεύματος. Τὸ ὕφος τοῦ ῥήτορος ἐστὶν ἀφελὲς καὶ καθαρῶς ἀττικόν· ἡ δὲ φράσις αὐτοῦ ἐστὶν ἐπιμελεστάτη, δι' ὃ θεωρεῖται ὁ Ἴσοκράτης ὡς ὁ ὑπέρτατος τῆς ῥητορείας ἀριστοτέχνης. Ἰδίως ἐπιτηδεύεται τὰς ἀντιθέσεις σχετικῶν περιόδων, καὶ πράττει τοῦτο μετὰ μεγίστης ποικιλίας. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους (Cic. Or. 52) εἰσήγαγεν αὐτὸς τὸν Κύκλον, ἤτοι τὴν στρογγυλότητα τῶν περιόδων. Τὰς ἀρχὰς δὲ τῆς διδασκαλίας του ἀνέπτυξεν εἰς πραγματείαν ἣν ἐκάλει τέχνην, πολλὰκις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μνημονευομένην. Ἐκ τῶν ἀξιολόγων αὐτοῦ ἐκδόσεων ἐστὶν ἡ τοῦ Κοραῆ (1807).

Ἴσονομία, ἰσοπολιτεία, ἴδ. Πολιτεύματα.

Ἴσοτελής, ἴδ. Ἐένος.

Ἴσπανία, ἀρχαιότερον Ἴβηρία, ἀπὸ τοῦ διαρρέοντος αὐτὴν Ἴβηρος ποταμοῦ (Ebro), περιελάμβανε τὸ πάλαι πᾶσαν τὴν Χερσονήσον μετὰ καὶ τῆς ν. Πορτογαλλίας, ὀριζομένη ἐκ 3 μερῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης (τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Μεσογείου), ΒΑ δὲ ὑπὸ τῶν Πυρηναίων, ὧν ἡ Ν ἄκρα, τὸ Α. ἀκρωτήριον τῆς χώρας ἀποτελοῦσα, ἐκαλεῖτο Πυ-

ρήν η. Τὸ δὲ ΝΔ ἀκρωτήριον Κάλπη, μετὰ τοῦ ἀπέναντι ἐκ τῆς Ἀφρικῆς προέχοντος, τοῦ καλουμένου Ἀβυλα, ἀπετέλει τὸν πορθμὸν τῶν Ἑρακλείων στηλῶν (Γιβραλτάρ). Οἱ κάτοικοι, Ἴθηρες, ἐθεωροῦντο ὡς αὐτόχθονες. Εἰσήλασαν δ' ἔπειτα ὑπὲρ τὰ Πυρηναῖα καὶ Κελτοὶ, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν ἴσως καὶ οἱ Κυνῆται ἢ Κυνήσιοι ὧν μνημονεύει ὁ Ἡρόδοτος (B, 33. Δ, 49) πρὸς Δ., καὶ ἐκ τῆς μίξεως τῶν δύο λαῶν παρήχθησαν οἱ Κελτίβηρες. Κατὰ τὴν παραλίαν ὑπῆρχον ἀποικίαι καὶ Φοινικίαι, πρὸ πάντων ἀφ' ὅτου οἱ Καρχηδόνιοι, ἀπολέσαντες τὴν Σικελίαν τῷ 338 π. X. ἔρριψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ Ἑλληνικαί. Ἀλλὰ μετὰ τοὺς καρχηδονικοὺς πολέμους καὶ ἀπὸ τοῦ 200 π. X. ὑπερίσχυσαν ἐκεῖ οἱ Ῥωμαῖοι.

Ἴσσα, (ν. Λίσσα), νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς, ἔχουσα ναυτικὸν πλῆθυσμόν.

Ἰσσηδόνες, λαὸς Σκυθικὸς, καθ' Ἡρόδοτον (A, 201. Δ, 13. 25) A. τῶν Μασσαγετῶν, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Οἰχάρδου. Δύο πόλεις, Ἰσσηδόνες καλούμεναι καὶ αὐτοῖς καταλογιζόμεναι, ἐλέγοντο ἀνήκουσαι ἢ μὲν εἰς τὴν Σκυθίαν, ἢ δὲ εἰς τὴν Σηρικὴν.

Ἰσσοὶ ἢ Ἰσσοῖ, (Ξεν. Ἄν. A, 21. 4, 1) πόλις ἐν Κιλικίᾳ ἐντὸς τοῦ Ἰσίου κόλπου, ἤμαζεν ἔτι ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἔβλαψεν αὐτὴν ἡ γεινίασις τῆς Ἀλεξανδρείας. Παρ' αὐτῇ ἐνίκησε τῷ 333 π. X. ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Δαρεῖον (Στράβ. ΙΔ, 676. — Ἄρρ. Γ, 7-11. — Διόδ. ΙΖ, 33).

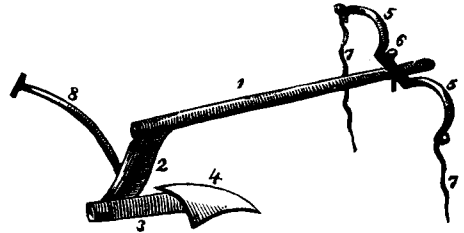
Ἰστιάαια, ἴδ. Ἰστιαϊῶτις.

Ἰστιάος, τύραννος τῆς Μιλήτου περὶ τὰ 500 π. X. "Ὅτε ὁ Δαρεῖος ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ὁ Μιλτιάδης ἐπρότεινε πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων νὰ κόψωσιν ὀπίσω του τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰστρου γέφυραν, ὁ Ἰστιάος ἀντειπὼν ἐματαιώσε τὴν πρότασιν (Ἡρόδ. Δ, 137. 138), δι' ὃ καὶ ἔλαβεν εἰς ἀμοιβὴν χώραν τινα ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος. Ἀλλ' ὑποπτεύσας αὐτὸν εἶτα ὁ Δαρεῖος, τὸν μετεκάλεσεν ἐπὶ τινι προφά-

σει εἰς Σοῦσα. "Ὅτε δὲ ὁ γαμβρὸς του Ἀναξαγόρας ἐμελέτησεν ἐπανάστασιν, ἐξεπέμφθη κατ' αὐτοῦ ὁ Ἰστιάος. Ἐπειδὴ ὁμοῦ σατράπης Ἀρταφέρνης ὑπόπτεισε τὴν εἰλικρινεῖάν του, ἔφυγε διὰ θαλάσσης, καὶ συνελήφθη ὑπὸ τῶν Χίων. Ἀφειθείς δ' ἔπειτα, καὶ μὴ γενόμενος δεκτὸς εἰς Μίλητον, κατέφυγεν ἐπὶ Λεσβίου πλοίου εἰς Βυζάντιον, καὶ ἐκεῖθεν ἐπέδιδετο εἰς πειρατεῖαν ἀλλὰ συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀρπάγου, καὶ διαταγῇ τοῦ Ἀρταφέρνηος ἐθανατώθη τῷ 498 εἰς Σάρδεις (Ἡρόδ. E. ΣΤ).

Ἰστίον, ἰστοδόκη, ἰστός, ἴδ. ναῦς.

Ἰστοβοεὺς, εἰς τὸ ἄροτρον (ἴδ.) τὸ ζύλον τὸ φέρον ἀφ' ἐνὸς τὸν ζυγὸν τῶν βοῶν,

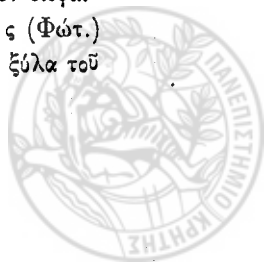
ἀφ' ἐτέρου δὲ κυρτούμενον πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ φέρον τὸ ὕνιον.

Ἱστορία, ἐν τῇ Ἑλληνικῇ φιλολογίᾳ ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς πεζογραφίας, παρήχθη κατ' ἀρχὰς ὀλίγον πρὸ τῶν Περσικῶν. Καὶ πρῶτοι μὲν μνημονεύονται οἱ λογογράφοι (Θουκ. A, 21), οἱ ἰδίως εἰς τοὺς ἀρχαίους μύθους ἐγκύψαντες, καὶ εἰς τὰς ποιητικὰς διηγήσεις πεζὸν περιβαλόντες ἔνδυμα. Ὡς ὁ ἀρχαιότατος αὐτῶν θεωρεῖται Κάδμος ὁ Μιλήσιος, οὐ ἀνώτερος ἢ ὁ Ἐκαταῖος. Ἄλλοι δὲ τῆς αὐτῆς κατηγορίας ἦσαν Χάρων ὁ Λαμψακηνὸς, Ἑλλάνικος ὁ Μιτυληναῖος, Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργεῖος κ. ἄ. Ἀλλὰ τούτους πάντας ὑπερέβαλεν ὁ «πατὴρ τῆς ἱστορίας», ὁ κυρίως ἱστοριογράφος Ἡρόδοτος, τοὺς περσικοὺς μὲν τῆς Ἑλλάδος πολέμους κύριον θέμα λαβὼν, καὶ τὰ περὶ αὐτῶν διὰ πλείστων συμπληρώσας πληροφοριῶν, ἃς συνέλεξε διὰ μακρῶν

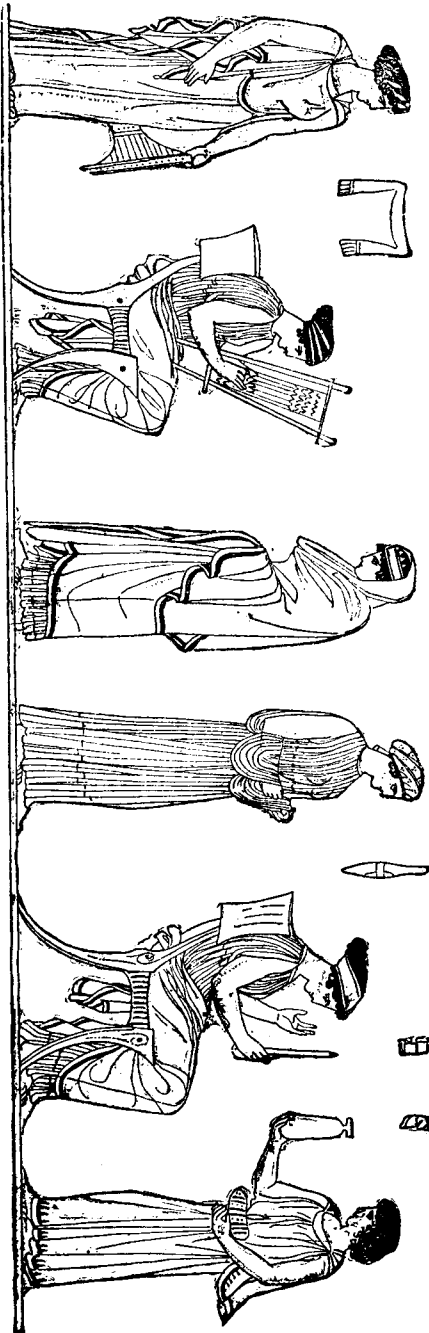
ὀδοποιριῶν καὶ ἐκ προφορικῶν διακονήσεων. Ὁ δὲ Θουκυδίδης ἔγραψε τὰ σύγχρονα αὐτῶ συμβάντα τῶν ἐμφυλίων Ἑλληνικῶν πολέμων, ἐν ἐξορίᾳ ἀρξάμενος τῆς συγγραφῆς καὶ μὴ φθὰς μέχρι τοῦ τέλους. Πρῶτος δ' οὗτος ἐδείχθη καὶ ἀξιολογώτατος ὡς πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀφήγησιν τῶν συμβάντων καὶ ὡς πρὸς τῶν χαρακτήρων τὴν διαγραφὴν. Ἐξακολούθησις δὲ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἦσαν τοῦ Ξενοφῶντος τὰ Ἑλληνικά, οὗ καὶ ἡ «Κύρου Ἀνάβασις» ἐστὶ πιστὴ εἰκὼν ἐκστρατείας ἣν αὐτὸς κατὰ τὸ πλεῖστον διήυθυνεν, ἡ δὲ «Κύρου παιδεία» ἄριστος ἀτομικὸς ἡγεμόνος χαρακτηρισμός. Τὰ ἱστορικὰ ἔργα τοῦ Κτησίου, μακρὸν χρόνον ἐν Σούσοις ζήσαντος, διεφώτιζον τὰ ἀρχαιότερα τῆς Ἀσίας συμβάντα· γενικὴν δ' ἱστορίαν ἐπεχείρησε νὰ γράψῃ πρῶτος ὁ Ἐφορος, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς οὐδ' ὁ Φίλιστος οὐδ' ὁ Θεόπομπος ἐδείχθησαν ἐφάμιλλοι τῶν μεγάλων αὐτῶν προκατόχων. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸν Νέαρχον καὶ τὸν Ὀνησίκριτον ἔλλειπει ἡ δέουσα ἀνεξαρτησία τῆς κρίσεως· ὁ ἐκ Σικελίας Τίμαιος, στερούμενός πως τῆς ἀναγκαιᾶς εἰς ἱστορικὸν ἡρεμίας, ὑπέρτησεν ἀφ' ἐτέρου σπουδαίως τὴν χρονολογίαν. Βηρωσσὸς, ὁ ἱερεὺς τοῦ Βαᾶλ, ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Βαβυλωνίας εἰς τιμὴν τῶν Σελευκιδῶν, ὁ δὲ Μανέθων τὴν Αἰγυπτιακὴν. Καὶ διαφόρων δ' ἄλλων διεσώθησαν ἀποσπάσματα καὶ τεμάχια. — Ἐπὶ Ῥωμαίων δ' Ἑλληνιστὶ ἔγραψαν ὁ Φάβιος Πίκτωρ καὶ ὁ Κίγκιος Ἀλιμέντος ἐπὶ τῶν Καρχηδονικῶν πολέμων. Τὰ δ' ἀπὸ τοῦ β' καρχηδονικοῦ πολέμου μέχρι τῆς ὑποδουλώσεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ῥώμην ἔγραψεν ὁ Πολύβιος κατὰ τὸν β' π. Χ. αἰῶνα μετ' ἐπιμελοῦς ἀκριθείας περὶ τὴν ἔκθεσιν τῶν συμβάντων. Ὁ Σύλλας συνέγραψε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βιογραφίαν Ἑλληνιστί. Εἰ καὶ οὐχὶ διὰ τὴν τέχνην τῆς συγγραφῆς, ἀλλὰ διὰ τὰς πληροφορίας ἃς περιέχουσι πολὺτιμα εἰς τὰ ἔργα Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου,

Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασέως, Δίωνος τοῦ Κασσίου, Ἀππιανοῦ, καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ τοῦ Πλουτάρχου. Μεταγενέστερος τούτων ἦν ὁ Ἀρριανὸς — Λατίνοι δὲ, πρῶτοι ἱστορικῆς συγγραφῆς ἀποπειραθέντες ἦσαν ὁ Κάτων (Origines), ὁ L. C. Piso καὶ ὁ C. Hermina, ὧν τὰ ἔργα μικρὰν ἔχουσι συγγραφικὴν ἀξίαν, ὁ D. C. Antipater, ὁ V. Antius καὶ ὁ L. C. Sisenna, ξηροὶ ἔτι καὶ οὐχ' ἀμερόληπτοι. Ὁ Καῖσαρ ἔγραψε τὰ ἴδια ἑαυτοῦ ἀπομνημονεύματα, εἰ καὶ οὐχὶ ὅλως ἀμερολήπτως, ἀλλ' ἄριστα κατὰ τὸν τύπον. Εἰς τῶν ἐντελεστάτων καὶ φιλαληθεστάτων ὑπῆρξεν ὁ Σαλλούστιος (Crispus), οὗ σώζονται οἱ πόλεμοι τοῦ Ἰουγούρθα καὶ τοῦ Κατιλίνα, καὶ αἱ Ἱστορίαι, ἀλλ' αὐταὶ οὐχὶ ἐντελῶς. Ὁ Κορν. Νέπωσ ἔγραψε καθ' Ἑλληνικὰ πρωτότυπα. Ὁ V. Paternulus, ἀπεπειράθη συγγραφῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας, στερούμενος ὅμως βαθείας κρίσεως. Ὁ Val. Maximus συνέλεξεν ἠθικὰ διηγήματα, ὁ Curt. Rufus συνέγραψεν ἐπὶ τὸ ρητορικώτερον τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου· ὁ δὲ πάντων ἐξοχώτατος καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν διακεκριμένος ἱστορικὸς ἦν ὁ Τάκιτος. «Ἦττονα δ' ἀξίαν ἔχουσι οἱ μεταγενέστεροι αὐτοῦ Σουετόνιος, Φλωρός, Ἰουστίνος, Αὐρήλιος Βίκτωρ, Εὐτρόπιος, ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελῖνος καὶ ὁ ἱστοριογράφος τῶν αὐτοκρατόρων.

Ἱστοὺς, 1) Ἰδ. Ναῦς. — 2) Τὸ κυριώτερον ἐργαλεῖον τῆς ὑφαντικῆς, ἣτις ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων ἦν ἡ πρωτίστη οἰκιακὴ ἐργασία τῶν γυναικῶν (Ὁμ. Ἰλ. Α, 31). Περίφημος ἐστὶν ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ἔπεσιν ὁ ἱστός τῆς Πηνελόπης. Προήλθε δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἐργαλεῖον ἴστατο ὀρθιον ἐξ οὗ καὶ ὀρθιος ἱστός προσέτι ἐλέγετο ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις, ὅτε ἐφευρέθη καὶ ὀριζόντιος. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ λέξις στήμων διὰ τοὺς ὀρθίους μίτους, δι' ὧν διῤφαινετο τὸ ὑφάδιον. Οἱ δ' ἱστόποδες (Φῶτ.) ἢ μάλλον τὰ ἐκατέρωθεν δύο ὀρθὰ ζύλα τοῦ

ἱστοῦ, ἐλέγοντο Κελέοντες (Θεόκρ. ΙΗ, 31), ὡτίον δὲ τὸ ἄνω ἐγκάρσιον ξύλον, καὶ

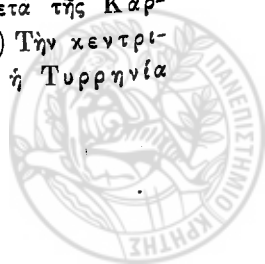
καῖρος (τὸ) ἢ καίρωμα ὃ εἰς τοῦτο δεσμός τῶν στημόνων (Φώτ. Εὐστθ. — Ἠσύχ. Τ, 2. Σ. 110). Τὴν οἰκοδόσποιαν ἐβοήθουν

εἰς τὸ νήθειν αἱ ἔριθες (θεραπεινίδες. Ὀμ. Ὀδ. Α, 356. Η, 235. Φ, 318. — Θεόκρ. ΙΕ, 20). Εἶχον δ' αἱ γυναῖκες καὶ μικροὺς εἰς τὰς χεῖρας φερομένους ἱστοὺς, δι' ὧν ὕφαινον ποικίλματα ἢ πολυχρόους ταινίας, ὡς δεικνύει τὸ ἀπέναντι ἀνάγλυφον, παριστῶν τὸ ἐσωτερικὸν γυναικωνίτου.

Ἱστρία, χώρα παράλιος, κατὰ τὰ ΒΑ τοῦ Ἀδρίου, χερσόνησος μεταξύ τοῦ Τεργεστικοῦ καὶ Φλανατικοῦ κόλπου, ἔχουσα ποταμούς τὸν Τίραυον, Φορμίωνα καὶ Ἀρσίαν, πόλεις δὲ τὴν Τεργέστην, Πόλιαν καὶ Παρέντιον, καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἱστρίων, λαοῦ Ἰλλυρικοῦ, ἡμιβαρβάρου καὶ πειρατικοῦ (Στρβ. Ε, 209. 215).

Ἱστρος, ἴδ. Δανούβιος.

Ἱταλία, ἐπώνυμος, κατὰ τοὺς ἀρχαίους, τοῦ ποτὲ βασιλέως Ἱταλοῦ· ἀλλὰ καὶ Βιταλία ἀρχαιότατα λεγομένη, ἦν ἡ χώρα τῶν Βιτελῶν ἢ Βιθούλων, τῶν ἄλλως καὶ Σικελῶν λεγομένων. Οἱ Ἕλληνες ἀπεκάλουν οὕτω πᾶν τὸ κάτω μέρος τῆς νῦν Ἱταλίας, ἀπὸ Ποσειδωνίας Δ. μέχρι Τάραντος Α. Ἀφ' οὗτου δ' ἡ Ῥώμη ὑπέταξε τὴν κάτω Ἱταλίαν, τῷ 266 π. Χ., ἐξετάθη τὸ ὄνομα πρὸς τὰ ἄνω, μέχρι τῶν ποταμῶν Μάκρας καὶ Ῥουβίκωνος, καὶ ἐπ' Αὐγούστου μέχρι τοῦ Πάδου. Εἶχε δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ τὰ ὀνόματα Ἐσπερία (ἡ δυτικὴ), Ἀσωνία (Ὀπικὴ), Οἰνωτρία, ἐκ διαφόρων λαῶν τῆς. Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς κατοίκων ἦσαν οἱ Οἰνωτροί, Πελασγοί, ὡς φαίνεται, συγγενεῖς πρὸς τοὺς ἀρχαιοτάτους Ἕλληνας, αὐτοὶ οἱ λεγόμενοι Σικελιοὶ καὶ Αὐτόχθονες. Ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας, ὑπὸ διαφόρων λαῶν κατοικημένη ἢ μεγάλη Χερσόνησος, διηρεῖτο εἰς 1) Ἄνω Ἱταλίαν, ἀπὸ τῶν Ἄλπεων μέχρι τοῦ Ῥουβίκωνος, περιέχουσαν τὴν Λιγουρλίαν, τὴν Γαλατίαν ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων, τὴν Ἐνετίαν μετὰ τῆς Καρνίας καὶ τὴν Ἱστρίαν. 2) Τὴν κεντρικὴν Ἱταλίαν, ἧς μέρη ἡ Τυρρηνία

κατὰ τοὺς Ἕλληνας (γῆ τῶν Τούσκων ἢ Ἐτρούσκων), πολλὰ διατηροῦσα μνημεῖα καὶ δυσαναγνώστους ἐπιγραφάς· ἢ Ὀμβρία τὸ Πικέντιον· οἱ Σαμνῆται μετὰ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων· τὸ Λάτιον, γῆ τῶν Λατίνων ἢ καὶ Ἀβοριγίνων λεγομένη, ἔνθα ἡ Ῥώμη ἢ Καμπανία, ἔνθα ἡ Ἑλληνικὴ Παρθενόπη, παρ' ἣς φυγάδες Κυμαῖοι ἔπειτα ἔκτισαν τὴν Νεάπολιν, οὐ μακρὰν τοῦ ἡφαιστείου ὄρους Βεσοβίου. 3) Κάτω Ἰταλίαν, ἢ Μεγάλην Ἑλλάδα, τὸ ἐπίλοιπον τῆς Χερσονήσου, οὗ τὴν παραλίαν πολυάριθμοι κατεῖχον Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι. Ταύτης μέρη ἦσαν, ἢ Ἀπουλία μετὰ τῆς Καλαυρίας· ἢ Λουκανία· τὸ Βρούττιον (Στρβ. Γ.—Plin. III, 4. IX, 22. XXXIV, 14).

Ἰταλός, ἴδ. Ἡλέκτρα.

Ἰτάνος, πόλις εἰς τὰ Α τῆς Κρήτης,

ἠσχολεῖτο καθ' Ἡρόδοτον (Δ, 151) εἰς παραγωγὴν πορφύρας.

Ἰφιάνασσα, 1) θυγάτηρ τοῦ Προΐτου, ἴδ. — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ὀμ. Ἰλ. I, 145, 287). Τὴν Ἰφιγένειαν μεταγενέστεροι ποιηταὶ μόνον τῷ ἀποδίδουσιν ὡς ἄλλην θυγατέρα.

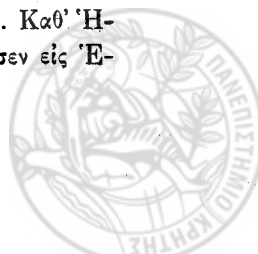
Ἰφιγένεια, κατὰ τοὺς μεθ' Ὀμηρον ποιητὰς θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Ἀστυνόμης, θυγατὴρ τοῦ Χρύσου, ἢ προσέτι θυγάτηρ τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἑλένης, υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὅτε εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὐ-

ταμιν. Ἐπὶ ταῖς δεήσεσι δὲ τοῦ Μενελάου ἐπέισθη ὁ Ἀγαμέμνων νὰ μετακαλέσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὸ στρατόπεδον ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι θὰ νυμφευθῇ τὸν Ἀχιλλέα. Ἀλλὰ τῆς θυσίας ἐπικειμένης, ἡ Ἄρτεμις ἔπεμψεν ἔλαφον εἰς τὸν βωμὸν ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας, καὶ ταύτην ἀνάρπαστον μετακομίσασα εἰς τὴν Ταυρίδα, τὴν κατέστησεν ἰέρειαν εἰς τὸν ναὸν τῆς. Τῆς περιφήμου εἰκόνας, ἣν περὶ τοῦτου ἔγραψεν ὁ Κύβιος Τιμάνθης, εὗρέθη τὸ κατωτέρω ἐν Νεαπόλει ὠραῖον ἀντίγραφον ἐν τοιχογραφίᾳ, δι' ὃ ἴδ. Ἀγαμέμνων. Ἡναγκάσθη δ' ἡ Ἰφιγένεια νὰ ὑπηρετῇ ἐν Ταυρίδι τὴν ἀπάνθρωπον λατρείαν τῶν ἀνθρωποθυσιῶν, μέχρις οὐ ἐδραπέτευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ὀρέστου (ἴδ.), ἐλθόντος ν' ἀρπάσῃ τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς (Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. καὶ Ἰφ. Ταυρ.—Σοφ. Ἡλ. 565. Πινδ. Πυθ.

λίδος ἢ Ἄρτεμις, ἐξ ὀργῆς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ἢ τὸν Μενελάον, κατέπεμψε διαρκῆ νηνεμίαν κωλύουσαν τὸν ἐκπλουν τοῦ ἐλληνικοῦ στόλου, ἐκήρυξεν ὁ μίντις Κάλχας ὅτι ἡ Ἰφιγένεια ἔπρεπε νὰ θυσιασθῇ εἰς τὴν Ἄρ-

ΙΑ, 23).—Ἰφιγένεια ἐπωνομάζετο ἢ Ἄρτεμις πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐν Ἐρμιόνη, καὶ οἱ ἐν Ταυρικῇ διετείνοντο ὅτι τοῦτο ἦν τὸ ὄνομα τῆς παρ' αὐτοῖς θεᾶς. Καθ' Ἡσίοδον δὲ τὴν Ἰφιγένειαν ἀπεθέωσεν εἰς Ἐ-

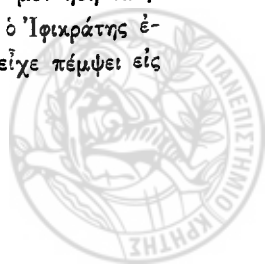
κάτην ἢ Ἄρτεμις (Ἡρδ. Δ, 103): ὥστε πιθανῶς ἦν ἡ Ἰφιγένεια μία τῶν μορφῶν τῆς Ἄρτεμιδος, αὐτὴ ἡ Ταυρική. Οὕτως ἐν ἄλλοις ἐλέγετο ὅτι καὶ εἰς τὴν Βραυρῶνα, ἔνθα ὑπῆρχε τῆς Ταυρικῆς Ἄρτεμιδος ἱερὸν, ἐδείκνυτο καὶ τάφος καὶ ἤρῃον τῆς Ἰφιγενείας. Κατ' ἄλλον δὲ μῦθον, παρὰ τῆς Ἄρτεμιδος τὸ δῶρον τῆς ἀθανασίας λαβοῦσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀρσιλοχία, ἔζη ἐπὶ τῆς νήσου Λεύκης ὡς σύζυγος τοῦ Ἀχιλλεύου.

Ἰφικλῆς, Ἰφικλος, Ἰφικλεὺς,

1) υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ πατὴρ τοῦ Ἰολάου. Συμμετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνηγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, κατὰ Λαομέδοντος, καὶ κατὰ τοῦ Αὐγείου, καὶ τοῦ Ἴπποκόοντος, οὗ οἱ υἱοί, ἀντιταχθέντες κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐφόρευσαν, ἢ τραυματισθεὶς ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Μολιωνιδῶν, ἀπέθανεν ἐν Φενεῶ τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα καὶ ὡς ἥρωος ἐτιμᾶτο. — 2) Υἱὸς Θεστίου, καὶ Καλυδωνίου θηρευτῆς. — 3) Υἱὸς Φυλάκου, ἑγγονος Δηϊονέως, ἢ υἱὸς Κεφάλου, ἐκ Φυλακῆς τῆς Θεσσαλίας, ἀνὴρ ταχύπους (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 636), πατὴρ τοῦ Ποδάρκου καὶ τοῦ Πρωτεσιλάου εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐκέκτετο βόας «εὐρυμετώπους,» οὓς ὁ μάντις Μελάμπους ἀπαγαγὼν ἀπ' αὐτοῦ, παρέδωκε τῷ βασιλεῖ Νηλεΐ εἰς Πύλον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 705. Ν, 698. Ψ, 636. Ὀδ. Α, 288).

Ἰφικράτης, στρατηγὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς βυρσοδέψου, εἰκοσαετῆς ἐστρατήγησε τῶν μισθωτῶν κατὰ τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον, καὶ τῷ 393 π. Χ. ἠττήθη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Λεγαίῳ λιμένι τῆς Κορινθίας. Ἐκτοτε δ' ἐνέκυψεν ἐπιμελῶς εἰς τὸν ὄργανισμὸν τῶν μισθωτῶν, οἵτινες εἶχον ἀρχίσει ἐπικρατοῦντες εἰς τὸν στρατὸν τῶν Ἀθηναίων, ὥπλισεν αὐτούς εἰς πελταστὰς (ἴδ. πέλτη), τοῖς ἔδωκε λόγῃν κατὰ τὸ ἡμισυ μακροτέραν τῆς τέως ἐν χρῆσει, καὶ θώρακα λιγὸν ἀντὶ τοῦ μεταλλίνου, καὶ τὴν ὑπόδεσιν ἐβελτίωσεν ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον (Διοδ. ΙΕ, 44. — Νερ. Ιρῆ. Ι.—

Just. VI, 5). Τοὺς ἐγύμνασε δὲ καὶ εἰς ταχυπορίας καὶ εἰς ἀκρίβειαν τῶν κινήσεων, εἰς «ἐξελιγμούς καὶ τακτικὰς διεξόδους,» καὶ κατέστησεν αὐτοὺς ἀξιωμαχοὺς κατὰ τῆς σπαρτιατικῆς φάλαγγος, μεριμνήσας συγχρόνως καὶ περὶ τῆς τακτικῆς τῶν μισθοδοσίας. Ἐἶτα δ' ἐπεχείρησεν ἐπίδρομάς κατὰ τῶν Φλιασίων, τῶν Σικυωνίων καὶ τῶν Ἀρκαδῶν, καὶ ἐδοξάσθη ἐξολοθρεύσας τὴν Σπαρτιατικὴν μόραν τῶν ὀπλιτῶν τῶν φρουρούντων τὸ Λέχαιον καὶ τῷ 392 προπεμφάντων τοὺς Ἀμυκλαίους μέχρι Σικυῶνος (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 5, 11.—Πλούτ. Ἀγῆσ. ΚΒ). Μετ' ὀλίγον ὁμως ἐπαύθη τῆς ἀρχηγίας, διότι ἀντέστη εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν Ἀργείων ἐν Κορινθῷ. Τῷ 390 μετέβη εἰς Θράκην ἵνα ἐπανορθώσῃ ἐκεῖ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιρροήν, καὶ ἐνίκησεν ἐν Ἀβύδῳ Ἀναξίβιον, τὸν ἀρμοστήν τῆς Σπάρτης (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 31). Ἀλλὰ τὰ ἐνταῦθά του κατορθώματα ἐματαιώσαν αἱ ἐπιτυχίαι καὶ τέλος ἡ εἰρήνη τοῦ Ἀνταλκίδου. Κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη ἐξεστράτευσεν, φαίνεται, ἐπανειλημμένως κατὰ τῶν Θρακῶν, ἐγκατέστησεν ἄλλοτε πάλιν τὸν Σεύθην εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐπολέμησεν τὸν Κόττυν, ἐν τοῖς ἔτεσι 387—384, εἶτα ὁμως συνεμάχησεν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα του (τῷ 382). Ὅτε δ' οἱ Πέρσαι ἐπεχείρησαν, τῷ 380, τὴν ἐκ νέου κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου, ἔπεμφαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸν Ἀρταξέρξην, οὗ τότε ἐπέζητον τὴν φιλίαν, κατὰ παράκλησίν του, τὸν Ἰφικράτην ὡς στρατηγὸν τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων ἄλλα, διαφωνήσας πρὸς τὸν Φαρνάβαζον ὡς πρὸς τὴν πολιορκίαν τῆς Μέμφιδος, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας τῷ 374, ἀφ' οὗ τὸν Περσικὸν στρατὸν κατέστρεψε πλημύρα τοῦ Νεΐλου (Διοδ. ΙΕ, 29.—Πολύαιν. Γ, 96 — Νερ. Ιρῆ. ΙΙ). Ἐπιδιώξας δὲ τότε τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Τιμοθέου, ἀπῆλθεν αὐτὸς εἰς Κέρκυραν, πολιορκουμένην ὑπὸ τοῦ Σπαρτιατοῦ Μνασίππου. Καὶ εἶχον μὲν ἤδη νικήσει αὐτὸν οἱ Κερκυραῖοι, ἀλλ' ὁ Ἰφικράτης ἐκυρίευσεν καὶ τὰ πλοῖα ἃ τῷ εἶχε πέμψει εἰς

βοήθειαν ὁ τύραννος τῆς Σικελίας Διονύσιος, καὶ πολλαχοῦ καταπλέων ἔβλαπτε τὸν Σπαρτιατικὸν στρατὸν (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 27). Ἐῖτα δ' ἐδήλωσε τὰς ἀκτὰς τῆς Λακωνίας. Ἐπειδὴ ὅμως ἢ κατὰ τοῦ Τιμοθέου καταφορά του δυσηρέστησε τὴν ἀριστοκρατικὴν μερίδα, μετὰ τὴν εἰρήνην (371) ὁ Ἀρμόδιος τὸν κατήγγειλεν, ἴσως διότι οἱ Ἀθηναῖοι ἐψήφισαν νὰ τῷ ἀνεγερθῆ ἄνδριάς, ὁ δ' Ἴφικράτης ἀπελογήθη δι' ἰσχυροῦ λόγου, ἀποδιδόμενου μὲν ὑπὸ τινων εἰς τὸν Λυσίαν, ἀλλὰ βεβαίως περιποιήσαντος εἰς αὐτὸν τὴν φήμην ὡς ἱκανοῦ ῥήτορος. Τῷ 369, συμμαχοῦντες οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῆς Σπάρτης, τὸν ἐξέπεμψαν αὐθις εἰς ἐπικουρίαν αὐτῆς κατὰ τῶν Θηβῶν. Ἄλλ' εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην δὲν διεκρίθη διὰ μεγάλης δραστηριότητος, καὶ δὲν παρεκώλυσε τὴν ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ἀποχώρησιν τοῦ Ἐπαμεινώνδου (Αὐτ. ΣΤ, 5, 51). Μετὰ τὸ 368 διέμεινεν ἐπὶ ἔτη ἐν Θράκῃ πολιορκῶν τὴν Ἀμφίπολιν, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτυχίας. Ἐβοήθησε δὲ καὶ Εὐρυδικὴν, τὴν χήραν τοῦ Ἀμύντου, ἀλλὰ καὶ ἢ ἐκ τούτου ἐπιρροή ἦν περιποίησεν εἰς τὰς Ἀθήνας πολὺ δὲν διήρκεσε. Τῷ δὲ 358, ὅτε ἐξεργάγη ὁ συμμαχικὸς πόλεμος, στρατηγούς ἐξελέξαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Χάρην, τὸν Τιμόθεον καὶ τὸν Ἴφικράτην (Διόδ. ΙΣΤ, 21.—Νερ. Ιφ. ΙΙΙ). Ἄλλ' ἐπειδὴ πρὸ τῆς Σάμου ἐπὶ σφοδρᾶς τρικυμίας ὁ Χάρης ἤθελε παρατόλμως νὰ ναυμαχήσωσιν, οἱ δὲ συνετώτεροι συναδέλφοί του ἀντέστησαν, κατηγορήθησαν ἐπὶ προδοσίᾳ. Καὶ ἔσωσε μὲν αὐτοὺς τοῦ θανάτου ἢ εὐτολμία τοῦ Ἴφικράτους, ἀλλ' ἐτιμωρήθησαν διὰ χρηματικῷ προστίμου. Ἐκτοτε μετέβη ὁ Ἴφικράτης, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν Θράκην, καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ θανάτου, ἐπελθόντος πιθανῶς τῷ 353.

Ἴφιμέδεια, θυγάτηρ τοῦ Τρίοπος, μήτηρ τῶν Ἀλευαδῶν.

Ἴφης, 1) Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἑγγονος τοῦ Ἀναξαγόρου, πατὴρ τοῦ Ἐτεόκλου, (ὅστις ἐλέγετο συνεκ-

στρατεύσας μετὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας), καὶ τῆς Εὐάδνης, γυναικὸς τοῦ Καπανέως. Διεδέχθη δ' αὐτὸν ὁ τούτου υἱὸς Σθένελος. — 2) Υἱὸς τοῦ Σθένελου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυσθέως, Ἀργοναύτης, φονευθεὶς ἐν πολέμῳ κατὰ τοῦ Αἰήτου. — 3) Νεανίας ἐκ Σαλαμῖνος τῆς Κύπρου, κατ' Ὀβίδιον (Μετ. ΧΙV, 698), κρημασθεὶς εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκ Τευκρινῶν Ἀναξαρέτης, ἣτις δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸν ἔρωτά του ταύτην δ' ἀπελίθωσεν ἢ Ἀφροδίτη ἰδοῦσαν τὴν ἐκφορὰν του.

Ἴφιστιάδαι (καὶ **Ἡφαιστιάδαι** μεταγενεστέρως), δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τῇ Κηφισίᾳ μετὰ ναοῦ τοῦ Ἡράκλεους (Διογ. Λαέρ. ΜΑ), ν. Ἡράκλειον.

Ἴφριτος, 1) ἴδ. Ἡρακλῆς. — 2) Υἱὸς Ναυδόλου, πατὴρ τοῦ Σχεδίου καὶ Ἐπιστρόφου ἐν Φωκίδι (ἴδ. Ἀργοναῦται. Ὀμ. Ἰλ. Β, 518. Ρ, 306). — 3) Υἱὸς Αἴμονος τοῦ Πραξωνίδου τοῦ Ἴφριτου, ἀπόγονος τοῦ Ὀξύλου ἐν Ἡλίδι, ἀνεώσσε μετὰ τοῦ Ἡρακλεούς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Παυσ. Ε, 4, 5).

Ἴχθυοφάγοι ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διάφοροι ἐκ τῶν μεμακρυσμένας παραλίους χώρας οἰκούντων ὀλίγων γνωστῶν λαῶν, περὶ ὧν ἔγινώσκετο ἢ εἰκάζετο ὅτι ἔζων ἐξ ἰχθυοφαγίας. Τοιοῦτοι ἦσαν 1) Οἱ παρὰ τῷ ἀπωτάτῳ Ὠκεανῷ, μεταξὺ τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ τοῦ Μεγάλου Κόλπου (κόλπου τῆς Σιάμης) (Πτολεμ.). 2) Οἱ τ' ὀνομα φέροντες εἰς τὴν Γεδρωσίαν ἀκτὴν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐνθα καὶ σήμερον ζῶσιν οὕτω τρεφόμενοι· πληθυσμὸς (Ἀρρ. ΣΤ, 26, 5). 3) Εἰς τὰ ΒΑ τοῦ Εὐδαίμονος Ἀραβικοῦ καὶ Περσικοῦ κόλπου. 4) Παρὰ τοῖς Τρωγλοδύταις ἐν Ἀφρικῇ, πρὸς τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ, ὑπὲρ τὴν Αἴγυπτον καὶ Αἰθιοπίαν, λαὸς ὅλως ἀκαλλιέργητος (Ἡρδ. Β, 19, 20, 23). 5) Εἰς τὴν Δ παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, Ν τοῦ Μασσιθόλου ποταμοῦ (ν. Γομβία).

Ἴχθύς, 1) ἴδ. Ἡλῆς. 2) Ἐν τῶν συμβόλων τῶν πρώτων χριστιανῶν δι' ἣν ἢ

λέξις περιέχει ἀκροστιχίδα Ι(ησοῦς) Χ(ριστὸς) Θ(εοῦ) Υ(ἰὸς) Σ(ωτὴρ).

Ἰψὸς, χωρίον ἐν Φρυγίᾳ, Ἀ τῆς πόλεως Σύνναδα, φημισθὲν διὰ τῆς μάχης τοῦ ἔτους 301 π. Χ., καθ' ἣν ὁ Ἀντίγονος ἀπώλεσε θρόνον καὶ ζωὴν (Πλούτ. Πύρρ. Δ. Δημήτρ. ΚΗ).

Ἰὼ, θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, βασιλέως τοῦ Ἄργου, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἰάσου, τοῦ Ἄργου, τοῦ Πειρήνος, τοῦ Προμηθέως ἢ τοῦ Ἀρέστορος, ἰέρεια τῆς Ἥρας, ἥτις ζηλοτυπήσασα διότι τὸ κάλλος τῆς εἴλκυε τὸν ἔρωτα τοῦ Διὸς, τὴν μετεμόρφωσεν εἰς δάμαλιν, ἐπιτηρουμένην ὑπὸ Ἄργου τοῦ Πανόπτου. Καὶ τὸν μὲν Ἄργου, ἐντολῇ τοῦ Διὸς, ἐθανάτωσεν ὁ Ἑρμῆς· ἀλλ' ἡ Ἥρα ἐνέβαλε λύσσαν εἰς τὴν δάμαλιν, καὶ ὑπὸ οἴστρου διωκομένη, ἐπλανήθη καθ' ἅπασαν τὴν γῆν, μέχρις οὗ ἐν Αἰγύπτῳ ἀνέλαβεν αὔθις τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν τῆς, καὶ ἔσχεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἐπαφόν, ὅστις, βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου, ἔκτισε τὴν Μέμφιν (Ἀπολλ. Β, 1, 3.—Ον. Μετ. I, 583). Λιθύας δὲ, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἐπάφου, υἱὸς ἦν ὁ Βῆλος, καὶ τούτου ὁ Δαναὸς καὶ ὁ Αἰγυπτὸς. Ἡ Ἰὼ ἐταυτίζετο μετὰ τῆς Αἰγυπτίας Ἰσιδος, διότι ἀμφότεραι παρίσταντο ἔχουσαι βοὸς κέρατα (Αἰσχλ. Προμ. 562). Κατὰ τινὰς Ἰὼ, παράγωγον τοῦ ἰέναι, δηλοῖ τὴν περιοδεύουσαν εἰς τὸν οὐρανὸν θεὰν τῆς σελήνης, τῶν κερμάτων ἐμφαινόντων τὴν ἡμισέληνον, τοῦ δὲ 1000 ὀφθαλμοὺς ἔχοντος Ἄργου τοὺς ἀστέρας. Κατ' ἄλλους Ἰὼ ἐστὶ Διὼ (Ἰδ. Διώνη). καὶ αἰνίττεται τὴν θεὰν τῆς γῆς.

Ἰωλκὸς, πόλις τῆς Θετταλικῆς Μαγνησίας, ἐπὶ ὑψώματος Ἀ ἐν τῷ Παγασαίῳ κόλπῳ. Αὐτὴν ἴδρυσεν ὁ Κρηθεύς, καὶ ἐπίσημον ἀνέδειξεν ὁ Ἰάσων, ὅστις ἐλέγετο ἐνταῦθα γεννηθεῖς, καὶ οἱ Ἄργοναῦται, ἐντεῦθεν, κατὰ μίαν τῶν παραδόσεων, ἀποπλεύσαντες. Ὅτε δ' εἰς ἀπόστασιν 7 σταδίων ἀπ' αὐτῆς ἐκτίσθη ἡ Δημητριάς, τότε μετωκίσθησαν ἐκεῖ οἱ κάτοικοι τῆς Ἰωλκοῦ,

καὶ τὸ ὄνομα ἐνέμεινε μόνον εἰς τὸν λιμένα (ν. Βόλος) (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 712. Ὀδ. Μ, 256.—Liv. XLIV, 12, 13).

Ἰων, 1) Ἰδ. Εὐθύοις. — 2) ὁ Χῖτος, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν τῷ 422 π. Χ. ἐν Ἀθήναις, ἔγραψε παντοῖα καὶ πεζὰ, οἷα εἰσὶν αἱ «Ἐπιδημίαι,» «Χίου κτίσις,» καὶ ποιήματα, οἷον ἐλεγεία, διθυράμβους· προσέτι δὲ τραγωδίας 30 ἢ 40, αἵτινες φαίνεται ὅτι διὰ γλαφυρότητος μᾶλλον διέπρεπον ἢ πρωτοτυπίας· καὶ κωμωδίας προσέτι. Ἐν τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐπεγράφετο Ἐωσφόρος. Σώζονται δ' αὐτοῦ ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα (Συλλ. Nuck, trag. gr. Fragm. Ἀριστ. Εἰρ. 809.—Αἰλ. Π. I, Β, 41). — 3) Ῥαψῶδος Ἐφέσιος, οὗ ἐπώνυμός ἐστιν εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Ἰωνία, 1) ἐν ἀρχαιότατοις χρόνοις ἡ Ἀττικὴ, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰώνων. Ὁ δὲ Θησεύς, καταλαβὼν καὶ τὴν Μεγαρίδα, ἔστησε στήλην εἰς τὸν Ἰσθμὸν, ὡς ὄρον μετὰ τὸ Πελοποννήσου καὶ Ἰωνίας (Πλούτ. Θησ. ΚΕ). — 2) Ἡ Ἀχαιῶν, ὅτε κατόκησαν αὐτὴν Ἰωνες ἐκ τῆς Ἀττικῆς. — 3) Χώρα παραθαλασσία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μετὰ Αἰολίδος καὶ Καρίας, ἀπὸ Φωκαίας καὶ Ἐρμου μέχρι Ν τῆς Μιλήτου. Ὅτε, ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων, οἱ ὑπ' αὐτῶν ἐξωσθέντες Ἀχαιοὶ ἐξέβαλον ἐκ τῶν βορείων αὐτῆς ἐπαρχιῶν τοὺς Ἰωνας, ἀπόκησαν οὗτοι εἰς Ἀττικὴν, Βοιωτίαν καὶ διαφόρους νήσους, καὶ τότε, περὶ τὸ 1044, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Κόδρου, Νηλεὺς καὶ Ἄνδροκλος, ἔφερον πολυαριθμούς Ἰωνας ἀποίκους εἰς τὰς χαριστάτας παραλίας τῆς Λυδίας (Ἡρδ. Α, 142), ἐνθα δι' αὐτῶν συνέστη καὶ κατ' αὐτοὺς ὀνομάσθη ἡ Ἰωνικὴ δωδεκάπολις, περιέχουσα τὴν Φώκαιαν (ἐν Μυσίᾳ), τὰς Ἐρυθρὰς, τὰς Κλαζομενάς, τὴν Τέων, τὴν Λέβεδον, τὴν Κολοφῶνα, τὴν Ἐφεσον (ἐν Λυδίᾳ), τὴν Μίλητον, τὴν Μυοῦντα, τὴν Πριήνην (ἐν Καρίᾳ), καὶ προσέτι τὰς δύο νήσους Σάμον καὶ Χίον. Προσετέθη δὲ μετ' οὗ πολὺ εἰς

τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ ἡ κατ' ἀρχὰς Αἰολικὴ Σμύρνη. Ταχέως δὲ τὸ κοινόν, ὃ συνήρξατο πρὸς συζήτησιν τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων εἰς τὸ Πανιώνιον, ἱερὸν κείμενον ἐπὶ τῆς Β κλιτύος τοῦ ἀκρωτηρίου Μυκάλης παρὰ τῇ Πριήνῃ, ἀνεπτύχθη διὰ τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς ἐμπορικῆς αὐτοῦ δραστηριότητος, καὶ ἐγένετο ἐν τῶν πρωτίστων κέντρων τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐν ᾧ ἀνεθάλε τέχνη καὶ ἐπιστήμη. Ὑπὸ τὸν Κροῖσον αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις ὑπέκειντο εἰς τὴν Λυδίαν· μετ' αὐτοῦ δὲ τὴν πτώσιν (τῷ 557 π. Χ.), ὑπέκυψαν εἰς τὴν Περσίαν. Καὶ ὁ μὲν πολιτικὸς αὐτῶν ὀργανισμὸς ὀλίγον ἠλλοιώθη· ἀλλὰ τῷ 500 π. Χ., τὴν ἐλευθερίαν ποθοῦσαι, ἐπανέστησαν πᾶσαι (ἴδ. Ἀριστογόρας)· ἀλλ' οἱ Πέρσαι ἀπέπνιξαν τὴν ἐπανάστασιν, κυριεύσαντες τὴν Μίλητον, ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν Μηδικῶν οἱ Ἴωνες τῆς Ἀσίας ἠναγκάζοντο νὰ συνεχπέμπωσι τοὺς ἄνδρας καὶ τὰ πλοῖά των μετὰ τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν μάχην ὁμως τῆς Μυκάλης (479) μετέστησαν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ μετὰ ταῦτα (469) ἡ κατὰ τὸν Εὐρυμέδοντα νίκη τοῦ Κίμωνος τοῖς ἐξησφάλισε τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ, διότι ἡ εἰρήνη τοῦ Ἀνταλκίδου (387) τοὺς ὑπέβαλεν αὐθις εἰς τὸν Περσικὸν ζυγόν, ἀφ' οὗ μετέβησαν ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν, καὶ εἶτα ὑπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐξουσίαν, ὑφ' ἣν, καίτοι ἀπολέσασαι αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις τὴν ἐπισημότητα καὶ ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν, ἐξηκολούθησαν ὁμως ἀσχοῦσαι τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην. Εὐερέθιστοι καὶ φιλήθοι, ἦσαν οἱ Ἴωνες συγχρόνως καὶ δεκτικώτατοι πνευματικῆς ἀναπτύξεως. Ἀπ' αὐτῶν τὸ πρῶτον ἐπήγασαν ἡ ποίησις, ἡ φιλοσοφία, ἡ ιστοριογραφία, καὶ Ἴωνες ἦσαν ὁ Ὀμηρος, ὁ Μίμνερος, ὁ Ἀνακρέων, ὁ Θαλῆς, ὁ Ἀναξίμανδρος, ὁ Ἀναξίμενης, ὁ Ξενοφάνης, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Διονύσιος, ὁ Ἐκαταῖος καὶ ἄλλοι. Διὰ δραστηρίας δ' ἀποικίσεως ἐξέτει-

ναν τὴν διανοητικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις (Στράβ. ΙΔ, 632).

Ἰωνίδαί, δῆμος Ἀττικῆς (Παυσ. ΣΤ, 22, 7). Πιθανῶς παρὰ τὸν Γαργηττόν.

Ἰωξος, Μελανίππου, ἔγγονος τοῦ Θησεώς, μετοικήσας εἰς τὴν Καρίαν μετὰ τοῦ Ὀρνύτου (Πλούτ. Θησ.—Παυσ. Β, 28).

Ἰώσηπος, Ἰουδαῖος, ἐκ γενεᾶς Φαρισαίων, γεννηθεὶς ἐν Ἱερουσαλήμ τῷ 37 μ. Χ. Εἰς Ῥώμην μεταβὰς τῷ 63, ἠννοήθη ὑπὸ Ποππαίας, γυναικὸς τοῦ Νέρωνος. Ἐπανελθὼν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ μάτην προσπαθήσας νὰ παρακωλύσῃ ἐπανάστασιν ἐτοιμὴν νὰ ἐκραγῇ, ἠσπάσθη τέλος αὐτὴν, καὶ ἀνεδείχθη ἀρχηγὸς τῆς Γαλιλαίας· ἀλλ' ἠχμαλωτίσθη, καὶ ἠλευθερώθη μόνον διότι εἰς τὸν Βεσπασιανὸν προεῖπε τὴν μέλλουσαν δόξαν του (Suet. Vesp. V), ὅτε καὶ τῷ ἐπετράπη νὰ προσλάβῃ τὸ ὄνομα τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας Φλάβιος. Παρευρέθη δὲ μετὰ τοῦ Τίτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπέμφθη εἰς αὐτὴν ἵνα διαπραγματευθῇ τοὺς ὅρους τῆς παραδόσεως. Εἶτα δ' ἐν Ῥώμῃ ἔγραψεν Ἑλληνιστί, α) 7 βιβλία «περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου» ἢ «Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν περὶ ἀλώσεως.» Ταῦτα ὁμως κατ' ἀρχὰς συνέγραψε τῷ 75 συρογαλδαῖστί, καὶ μετὰ ταῦτα τὰ μετέφρασεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. β) «Ἰουδαϊκὴν ἀρχαιολογίαν,» περὶ τὸ 93, εἰς 20 βιβλία, ἤτοι ἱστορίαν τῶν Ἰουδαίων ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι Νέρωνος. γ) «βίον,» ἤτοι τὴν αὐτοβιογραφίαν του, συμπληροῦσαν τὴν ἱστορίαν τῶν Ἰουδαίων, δ) «Περὶ ἀρχαιότητος Ἰουδαίων, κατὰ Ἀπίωνος,» ὃν ἐπιχειρεῖ ν' ἀναιρέσῃ. ε) «εἰς Μακκαβαίους λόγος, ἢ περὶ αὐτοκράτορος λογισμοῦ,» ἔργον οὗ ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης. Λατινικὴ μετάφρασις τοῦ πρώτου ἐκ τῶν συγγραμμάτων τούτων ὑπελαμβάνετο ἐπὶ πολὺ ὡς πρωτότυπον ἔργον Ἠγησίππου τινός.

Κ

Κάανθος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, κατατοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνος διότι εἶχε καύσει τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος περὶ τὸν Ἴσμη-νὸν τῆς Βοιωτίας (Παυσ. Θ, 10).

Καβαλῖς, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, μεταξύ Λυκίας καὶ Παμφυλίας.

Κάβειροι, ἀρχαιότατοι καὶ μυστηριώδεις δευτερεύουσαι θεότητες τῆς Σαμοθράκης, Ἰμβρου καὶ Λήμνου. Κατὰ τινες τὸ πρῶτον εἰσῆχθη ἐκεῖ ἡ λατρεία αὐτῶν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, οἵτινες ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων κατέφυγον εἰς τὰς νήσους ἐκεῖνας, διωχθέντες ἐκ Βοιωτίας. Τινὲς ἔλεγον τοὺς Καβεῖρους τέκνα τοῦ Ἥφαιστου καὶ τῆς Καβείρας, θυγατρὸς τοῦ Πρωτέως, τρεῖς ἀδελφούς καὶ τρεῖς ἀδελφάς, ἄλλοι δὲ τοὺς ἐξελάμβανον μόνον δύο ἀδελφούς, γεννηθέντας ἐκ τοῦ Διός. Εἰς τιμὴν αὐτῶν ἐτελοῦντο μυστήρια, καὶ οἱ εἰς αὐτὰ μυσούμενοι ἐπίστευον ὅτι ἐπετύγγανον εἰς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις καὶ ἐσώζοντο ἐκ τρικυμιῶν, δι' ὃ καὶ ἐνίοτε ἐταυτίζοντο οἱ Κάβειροι μετὰ τῶν Διοσκύρων. Παρίσταντο δὲ ὅμοιοι πρὸς τὸν Ἥφαιστον (Ἡρδ. Γ, 37), ἢ ὡς βραχυσώμοι καὶ δύσμορφοί τινες δαίμονες. Εἰς τὰ μυστήρια αὐτῶν ἐμμοῦντο διὰ νυκτὸς ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, καθαιρόμενοι πρὶν, ὡς καὶ οἱ φονεῖς ὑπὸ ἱερέως ὅστις ἐλέγετο κοίης. Ἀπεσβεῖτο δ' ἐπὶ τῆς ἐορτῆς, ἣτις ἦν κατ' ἔτος ἐννεαήμερος, πᾶν τὸ πῦρ ἐν τῇ νήσῳ Σαμοθράκῃ καὶ ἐλαμβάνετο νέον ἐκ Δήλου. Εἶχε δὲ τὸ θρήσκειμα τοῦτο καὶ φιλοσοφικὴν τινα βᾶσιν ἂν πιστευτέον τὸ τοῦ Ἰαμβλίχου (Β. Πυθαγ. 151), ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ὁ Πυθαγόρας ἤρυσσεν μέρος τῶν θεωριῶν του. Ἐν Θήβαις ἡ λατρεία των ἐξέλιπεν ἐπὶ πολὺ, ἢ κἄν ἐτελεῖτο ἀφανῶς ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων· εἰς μεταγενεστέρους ὅμως χρόνους ἀνεπτύχθη αὖθις καὶ ὑπῆρχεν ἐπιφα-

νῶς ἱερὸν αὐτῶν παρὰ τὴν πόλιν, ἀνακαλυφθὲν ἐσχάτως ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς μετὰ πλείστων καὶ περιέργων ἀναθημάτων καὶ γλυπτικῶν λειψάνων. Καὶ ἐν Ῥώμῃ δ' ἐτιμῶντο, ὡς ἐφέστιοι θεοὶ μάλιστα, καὶ ἐπίστευετο ὁ Αἰνείας ὡς εἰσαγαγὼν τὴν λατρείαν αὐτῶν ἐκ Φρυγίας, ἔνθα καὶ ὄρος ὑπῆρχε Κάβειρος, καὶ ἱερὸν ἐν Περγάμῳ (Στρβ. Γ. 1, 479. Παυσ. Α, 4, 6. Δ, 1, 5. Θ, 25, 5. 22, 5. Θεόκρ. Β, 12.—Διον. Ἀλ.—Νονν. Διον. Ἀπολλ. Ῥ. Α, 917). Ἰδ. Κάδωλος.

Καθησός, πόλις ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων, κατὰ τοὺς μὲν τῆς Θράκης, κατ' ἄλλους τῆς Λυκίας ἢ τῆς Καππαδοκίας (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 363.—Στέρ. Βυζ.).

Κάβρος ἢ Καλαδρός, (Σουίδ.) θεότης τιμωμένη ἐν Φασηλίδι τῆς Παμφυλίας, ἣ προσεφέρετο θυσιά τεταριχευμένον ἰχθύων.

Καδύλη, πόλις τῆς Θράκης μεσόγειος (Δημοσθ. Φιλ. Δ'. σ. 135), ἴσως ἡ αὐτὴ τῇ Καλύβῃ (Στρβ. Εἰσιτ. Ζ).

Κάγκανα, ξύλα, παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Σ, 308), τὰ ξηρὰ, ἵνα καίωσι καλῶς εἰς τὴν ἐστίαν. Τὰ παρσκευάζον δὲ, ἀφαίρουντες τὸν φλοῖον, καὶ εἶτα ξηραίνοντες αὐτὰ (Θεόφρ. Φ. Ἰστ. ΙΕ, 10).

Καδμεία, ἴδ. Θῆβαι.

Κάδμος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγήνωρος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Τηλεφάσσης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φοίνικος, τοῦ Κίλικος καὶ τῆς Εὐρώπης. Ὅτε αὐτὴ ἠρπάγη ὑπὸ τοῦ Διός, ἐξέπεμψεν ὁ Ἀγήνωρ τοὺς υἱοὺς του εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς, καὶ ὁ Κάδμος ἀπῆλθε τὸ πρῶτον εἰς Θράκην μετὰ τῆς μητρὸς του, ἣτις καὶ ἐκεῖ ἀπέβωσεν. Εἶτα δὲ τῷ παρῆγγε-
 λεν ὁ χρησμὸς ἐν Δελφοῖς, ἀποστὰς τῆς διώξεως, νὰ παρακολουθήσῃ δάμαλιν τινα ἣν ἤθελεν ἀπαντήσῃ, καὶ ὅπου ἂν αὐτὴ καθῆσθαι κατὰ γῆς, νὰ ἰδρύσῃ πόλιν. Ἀπῆντησε δὲ

τὴν δάμαλιν εἰς τὴν ἀγέλην τοῦ Πελάγον-
τος ἐν Φωκίῳ, καὶ εἰς ὃ μέρος αὐτὴ ἐκαθέ-
στη ἔκτισε τὴν πόλιν Θήβας, ἧς ἡ Ἀκρόπο-
λις κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη. Θελήσας δὲ νὰ
θύσῃ τὴν δάμαλιν εἰς τοὺς θεοὺς, ἔπεμψε
τινας τῶν ἐταίρων του νὰ τῷ φέρωσιν ὕδωρ
ἐκ πλησίον κρήνης, ἀλλὰ τοὺς ἐφόνευσεν ὁ
ἐπ' αὐτῆς ἐπαγρυπῶν δράκων τοῦ Ἄρεως,
υἱὸς τοῦ θεοῦ τούτου καὶ τῆς Τιφούσης, νύμ-
φης ἢ Ἐρινύος. Ἐπελθὼν δὲ ὁ Κάδμος,
ἐφόνευσε τὸν δράκοντα, καὶ συμβουλή τῆς
Ἀθηνᾶς, ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ
ἀνεφύησαν ἄνδρες ἔνοπλοι, οἵτινες ἤρξαντο
εὐθύς ἀλληλομαχοῦντες, καὶ ἐφονεύθησαν
πάντες, πλὴν μόνων πέντε, οὓς ὁ Ὀβίδιος
(Met. III, 1) καλεῖ Ἐχίωνα, Οὐδαῖον, Χθό-
νιον, Πέλωρον καὶ Ὑπερήνορα. Οὗτοι ἦσαν
οἱ Σπαρτοὶ λεγόμενοι, ἀφ' ὧν ἤξιον ὅτι ὡς
αὐτόχθονες κατήγοντο οἱ Θηβαῖοι, καὶ μάλι-
στα τ' ἀριστοκρατικὰ αὐτῶν γένη. Πρὸς ἐξι-
λασμὸν διὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος ἠναγ-
κάσθη ὁ Κάδμος νὰ δουλεύσῃ παρὰ τῷ Ἄ-
ρει ἐπὶ 8 ἔτη (ἓνα μέγαν ἑνιαυτὸν), μεθ' ἃ
ἢ Ἀθηνᾶ τῷ ἔδωκε τὴν ἡγεμονίαν ἐπὶ τῶν
Θηβῶν, ὁ δὲ Ζεὺς ὡς γυναῖκα τὴν Ἀρμο-
νίαν, κόρην τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης.
Εἰς τὸν γάμον αὐτῶν ἐπὶ τῆς Καδμείας προσ-
ῆλθον πάντες οἱ θεοὶ, καὶ ὁ Κάδμος προσέ-
φερε τῇ Ἀρμονίᾳ πέπλον καὶ περιδέριον, ὃ
εἶχε λάβει παρὰ τῆς Ἀφροδίτης ἢ παρὰ τῆς
Εὐρώπης. Ἐν Σαμοθράκῃ δὲ, ἔνθα Βοιωτοὶ
εἶχον μεταβῆ ἐπὶ τῆς Δωρικῆς εἰσβολῆς,
ὑπῆρχε λατρεία Ἐρμοῦ Καδμίλου, καὶ ἡ
παράδοσις ὅτι ἐκεῖ ἐνυμφεύθη ὁ Κάδμος τὴν
Ἀρμονίαν, ἀφ' οὗ ἐμυθήθη εἰς τὰ μυστήρια
τῶν Καβείρων, καὶ ὅτι αὕτη ἦν θυγάτηρ τοῦ
Διὸς καὶ τῆς Ἥλεκτρας, ἀδελφῆ τοῦ Δαρ-
δάνου καὶ τοῦ Ἰασίωνος. Τὰ τέκνα δ' αὐτῆς
ἐκ τοῦ Κάδμου ἦσαν ἡ Αὐτόνοη (μήτηρ τοῦ
Ἀκταίονος), ἡ Ἰνώ (μήτηρ τοῦ Μελικέρτου),
ἡ Σεμέλη (μήτηρ τοῦ Διονύσου), ἡ Ἀγαύη,
(μήτηρ τοῦ Πενθέως), καὶ ὁ Πολύδωρος.
Μετέπειτα δ' ἀπῆλθεν ὁ Κάδμος μετὰ τῆς

Ἀρμονίας εἰς Ἴλλυρίαν, πρὸς τοὺς Ἐγγελεῖς,
ἔνθα ἐβασίλευσε, καὶ τὴν βασιλείαν ἀφῆκεν εἰς
τὸν ἐκεῖ γεννηθέντα υἱὸν τοῦ Ἴλλύριον, ὅτε
μετὰ τῆς γυναίκος του εἰς δράκοντα μετα-
μορφωθείς, συναπῆλθεν εἰς τὰ Ἡλύσια.
Τινὲς δὲ λέγουσι τὸν Κάδμον Αἰγύπτιον. Ἐξ
οὗ καὶ ἡ ταύτωνυμία τῶν Βοιωτικῶν καὶ τῶν
Αἰγυπτιακῶν Θηβῶν. Ἄλλ' οἱ πλεῖστοι, ἀπὸ
Ἡροδότου (A, 2. B, 49), τὸν λέγουσι Τύ-
ριον τὴν καταγωγὴν, καὶ πρῶτον ἐκ Φοινί-
κης εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν χρῆσιν τῶν γραμ-
μάτων εἰσαγαγόντα.—2) Υἱὸς Σκύθου, βασι-
λέως τῆς Κῶ, παραιτηθεὶς τῆς βασιλείας,
καὶ ἐλθὼν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν Γέλωνα,
ὃν μεγάλως ἐξυπηρέτησεν (Ἡρδ. Z, 164).—
3) Κ. Μιλήσιος, εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων λο-
γογράφων, ἴσως σύγχρονος τοῦ Ἐκαταίου,
λέγεται γράψας 4 βιβλία ἐπιγραφόμενα
«Κτίσις Μιλήτου καὶ τῆς ὄλης Ἰω-
νίας» ἀλλ' ὁ Διονύσιος θεωρεῖ τὸ ἔργον ὡς
μὴ γνήσιον.

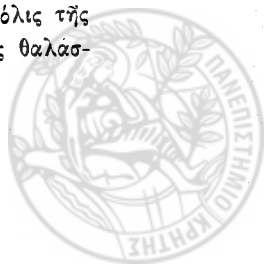
Κάδος, πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη εἰς
τὰ σύνορα τῆς Λυκίας (Στράβ.—Στάφ. Βυζ.).

Κάδος ἢ Κάδδος, 1) λάγηνος
πρὸς διατήρησιν οἴνου, ἐλαίου, κτλ.
— 2) Κάδδος, ἐν Ἀθῆναις μάλιστα
καδίσκος, εἰς τὰς ψηφοφορίας τῶν
ἀρχαίων τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐρρίπτον-
το αἱ ψηφοὶ (κάλπη ψηφοφορίας). Μέ-
χρις Εὐκλείδου ἐτίθεντο δύο, εἰς τὸ
δικαστήριον ὁ ἀπολύων (ἀθωοτικός) καὶ ὁ
ἀπολύς (καταδικαστικός): ἔκτοτε δὲ εἰς
μόνον, εἰς ὃν ἐρρίπτετο ψῆφος λευκὴ ἢ
μέλαινα, ἢ καὶ ἄτρητος ἢ διατετρυ-
πημένη. Ἰδ. Δίκη.

Καδοῦσαι, ἔθνος εἰκοῦν ἐν τῇ Ἀτρο-
πατηνῇ κατὰ τὰ βόρεια τῆς Μηδίας, μεταξὺ
τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀράξου καὶ τοῦ Ἀμάρδου.
Ἐφημίζοντο ὡς ἄριστοι τοξόται, καὶ οἱ ἀνδρειό-
τατοι τῶν Μήδων (Ξενοφ. Κ. παιδ. Εἰ, 2.—
Διόδ. Β.—Στράβ. ΙΑ).

Κάδυτος, μεγάλη ἀρχαία πόλις τῆς
Παλαιστίνης, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλασ-

σης (Ἡρδ. Β, 159. Γ, 5). Ἐκλαμβάνεται δ' ὑπὸ τῶν μὲν ὡς ἡ αὐτὴ τῆ Γάζα, ὑπὸ τῶν δὲ ὡς ἡ Ἱερουσαλήμ, ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Κεδοσιάχ, δηλοῦντος τὴν ἱερὰν πόλιν, ὡς καὶ ἔτι καὶ νῦν καλοῦσιν οἱ Ἀραβες Ἐλ-Κὰδς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Κάδωλος ἢ **Κάδουλος**, παῖς ὑπηρετῶν εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν Καβείρων.

Καθαροί, ἔθνος Ἰνδικόν (Ἄρριαν).

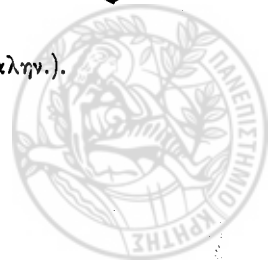
Καθαροὺς, ἄγνισμὸς, ἔλασμός. Τῆς μετὰ τῶν θεῶν κοινωνίας ἄξιοι ἦσαν μόνοι οἱ καθαροὶ τῶν ἀνθρώπων, δι' ὃ καὶ οἱ τελοῦντες θυσίαν, οἱ προσευχόμενοι ἢ εἰς ναὸν εἰσερχόμενοι, ὄφειλον νὰ καθαίρωσι τὸ σῶμά των, ὅπερ ἦν σύμβολον τῆς ἐξαγνίσεως τῆς ψυχῆς (Ὀμ. Ὀδ. Β, 261. Δ, 759. Μ. 336.—Ἰλ. Α, 449.—Σοφ. Οἱ. Κ. 460.—Εὐρ. Ἴων. 94). "Ὅπου ὑπῆρχε μετεχειρίζοντο πρὸς τοῦτο ῥέον ἢ θαλάσσιον ὕδωρ, ἢ ἀνεπλήρου τοῦτο ῥίπτοντες εἰς τὸ ὕδωρ ἄλας καὶ θερμαίνοντες αὐτὸ (Εὐρ. Ἡλ. 799. Ἰφ. Τ. 1161.—Δεοκρ. ΚΔ, 94.—Virg. Αἶ, II, 717. IV, 635). Ἄλλὰ καὶ πρὸς τῆ εἰσόδῳ τῶν ναῶν εἶχον περιρραντήρια, ἧτοι ἀγγεῖα περιέχοντα ὕδωρ ἵνα ῥαντίζωνται. Πρὸς ῥαντισμὸν δὲ μετεχειρίζοντο κλάδους ἐλαίας ἢ δάφνης, καὶ καθαρτικὴν δύναμιν ἀπέδιδον ἐπίσης καὶ εἰς τὴν μύρτον, τὴν ἄρκευθον, τὸ δενδρολίθιανον, δι' ὧν καὶ ἐκάπνιζον· διότι καὶ τὸ πῦρ ἦν καθαρτήριο, καὶ διὰ τοῦ πυρὸς ἐνίοτε καὶ τὸ θεῖον. Καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαφῆς δὲ μετὰ νεκρῶν, καὶ διὰ τὰς γυναῖκας ἀπὸ τῶν ἐπιλοχιῶν ἀπητεῖτο καθαροὺς (Ὀμ. Ὀδ. Κ. 481), δι' ὃ καὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ κηδεομένου ἴστατο ἀγγεῖον ὕδατος, εἰς ὃ πᾶς ὁ ἐξερχόμενος ἀπεπλύνετο, καὶ μετὰ τὴν κηδεῖαν ἐκαθαρίζοντο πάντες οἱ εἰς αὐτὴν παρευθεῖντες. Καὶ δι' ἐγκλήματα δὲ, μάλιστα φόνου, ἔστω καὶ ἀκουσίου, ἀπητεῖτο κάθαρσις, καὶ πολλάκις πόλεις ὄλαι, στρατοὶ καὶ λαοὶ ὑπεβάλλοντο εἰς αὐτὴν, πρὸς ἀποτροπὴν θεομηνίας ἧτις ἐνέσκηψε διὰ παρανομίαν τινὰ αὐτῶν, ἢ ἀτόμου τινὸς μεταξὺ αὐτῶν. Οὕτως

ἀπελυμνήναντο οἱ Ἀχαιοὶ ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων παρῶργισε τὸν Ἀπόλλωνα (Ἰλ. Α, 313), καὶ εἰς Ἀθήνας ἐκλήθη ὁ Ἐπιμενίδης ἵνα ἐξαγνίσῃ αὐτὰς μετὰ τὸ Κυλώνιον ἄγος. Κατὰ τὴν ἔναρξιν ἐκάστης συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς ἐν Ἀθήναις περιεφέρετο τὸ καθάρσιον ὕδωρ, καὶ αἱ ἔδραι ἔρραντίζοντο δι' αἵματος θυσιασθέντων χοιριδίων καὶ διὰ θυμιάσεων. Ἐτελοῦντο δὲ πολλάκις μετὰ τῶν καθαρτηρίων καὶ ἰλαστήριοι εὐχαὶ ἢ τελεταί, πρὸς ἐξιλέωσιν τῆς ψυχῆς τοῦ θνατωθέντος, ἧτις ἦν ἤδη καὶ αὐτὴ ὑποχθόνιος δαίμων, καὶ τῶν καθαρσίων, τροπαίων, λυσιωνθεῶν, ἰδίως τοῦ καθαρσίου, μελιχίου, φυξίου Διός. Ἀντί, ὡς ὄφειλε, νὰ κατευνάσῃ ὁ φονεὺς τὴν ὀργὴν τοῦ θύματός του καὶ τῶν θεῶν διὰ τῆς ἰδίας ζωῆς του, θύει συνήθως κριόν. Ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις παρέδιδετο εἰς δουλείαν, ὡς ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Κάδμος, ἀφ' ἧς διὰ χρημάτων ἐξηγοράζετο. Παρ' Ὀμήρῳ μάλιστα ἔστιν ἡ τοιαύτη χρηματικὴ ποιὴν ἢ ἐπὶ φόνῳ ἔθος μόνον γνωστὸν καὶ καθιερωμένον (Ἰλ. I, 632, Σ. 498). Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις ἐτελεῖτο ἡ κάθαρσις τοῦ φονεῦς, ἢ ἐπαναφέρουσα αὐτὸν εἰς σχέσιν μετὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, διὰ θυσίας χοιριδίου, οὗ τὸ αἷμα ἔρρεεν εἰς τὰς χεῖράς του. Καὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις δ' ἐτελοῦντο καθαρμοὶ, ἀφρῶντες τὴν ἐν γένει κάθαρσιν τῆς ψυχῆς τοῦ μουμένου, καὶ ἀποδιδόμενοι εἰς τὸν Ὀρφέα, κυρίως δ' εἰσαχθέντες ἐκ ξένων θρησκευμάτων ὑπὸ τῆς τῶν Ὀρφικῶν αἰρέσεως. Μετεχειρίζοντο δ' αὐτοὺς καὶ πρὸς θεραπείαν καὶ πρὸς μαντείαν, καὶ πᾶν εἶδος ἀγυρτείας καὶ δεισιδαιμονίας.

Καθέδρα, ἴδ. "Ἐδρα.

Καθετήρ. 1) Ἰδ. Καταπειρατήρ.—2) Χειρουργικὸν ἐργαλεῖον διὰ δυσουρίαν,

πληγὰς, κτλ. (Ἰπποκρ. Γαλην.).

Καιάδας, χάσμα βαθύ παρὰ τῆ Σπάρτη, εἰς ὃ οἱ Σπαρτιῆται ἔρριπτον τοὺς κακούργους, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸ βάραθρον (Θουκ. Α, 134.—Στρεβ. Η, 376.—Παυσ. Δ, 18.—Σουίδ. λ. βάραθρον, Καιάδας), καὶ ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις, ὡς ἐνομιζέτο, καὶ τὰ δύσμορφα βρέφη καὶ τοὺς ἐσχατογῆρους.

Καιήτη, πόλις Ἰταλικὴ τοῦ ὁμωνύμου ἀρωτηρίου, μεταξὺ Λατίου καὶ Καμπανίας. Τὸ ὄνομα ἐλέγετο ὅτι ἔδωκεν αὐτῇ ὁ Αἰνεΐας, κατὰ τὸ τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Καιήτης (Διον. Ἀλικ. Α. 31)· ὁ δὲ παρ' αὐτῆ Καιάτας καλούμενος κόλπος, πάντως, κατ' αὐτὴν, ἐνομιζέτο ὑπὸ τινων (Στρεβ.) κληθεῖς κατὰ τὸ Λακωνικὸν Καιάτας ἢ Καιάδας, σημαῖνον τὸ χάσμα.

Καῖκος, ποταμὸς τῆς Μυσίας, ἐκρέων ὑπὸ τὸν Τῆμνον, διαρρέει τὸ εὐφορον Καΐκου πεδῖον, τὸ περὶ τὴν Πέργαμον, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἑλαίας (Ἡρόδ. ΣΤ, 28.—Ἐν. Ἀν. Ζ, 8, 8.—Ἄρρ. Β, 6, 4, 7.—Στρεβ. ΠΓ, 616).

Καινεὺς, υἱὸς Ἐλάτου καὶ Ἰππείας, πατὴρ τοῦ Κορωνοῦ, Λαπίθης ἐκ Γόρτυνος ἐν Μαγνησίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 746.—Ἀπολλδ. Α, 57). Κατ' Ὀβίδιον (Met. XII) ἦν κόρη, Καινίς, καὶ ἐπὶ τῇ ἱεσίᾳ τῆς μετεμορφώθη εἰς ἄνδρα, καὶ ἄτρωτον, ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπὶ τῆς μάχης τῶν Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν κατὰ τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου, ἐπειδὴ ἦν ἄτρωτος, οἱ Κένταυροι τὸν ἐθανάτωσαν σωρεύσαντες ἐπ' αὐτοῦ δένδρα καὶ λίθους, καὶ βυθίσαντες αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ἢ μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν (Ὀν. Met. XII, 459).

Καῖσαρ, μετὰ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα οἱ πρῶτοι αὐτοκράτορες καὶ κληρονόμοι τῆς βασιλείας παρέλαβον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ἥτις μέχρι τέλους κατέστη τίτλος χορηγούμενος εἰς τοὺς ἐπιδόξους διαδόχους τοῦ θρόνου.

Καισάρεια, εἰς διαφόρους πόλεις ἐν Ἀσίᾳ ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τῶν Ῥω-

μαίων αὐτοκρατόρων, οἷον εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Καππαδοκίας, πρὶν Μάζακα· εἰς τὸν ἐν Παλαιστίνῃ Στράτωνος Πύργον, πατρίδα τοῦ ἱστορικοῦ Προκοπίου, καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πατρὸς Εὐσεβίου· εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μαυριτανίας.

Καισαρίων, υἱὸς τῆς Κλεοπάτρας, κατ' ἀρχὰς Πτολεμαῖος καλούμενος, καὶ συναινέσει τοῦ Καίσαρος οὕτω μετονομασθεῖς τῷ 47 π. Χ. (Πλούτ. Καίς. ΜΘ). Ὁ Ἀντώνιος, ἔνεκα τῆς πρὸς τὴν Κλεοπάτραν συμπαθείας του, τὸν κατέστησε μέτοχον τῆς ἀρχῆς τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸν ἀνεκήρυξεν εἰς τὴν Βουλὴν υἱὸν τοῦ Καίσαρος· ὁ δὲ Ὀκτάβιος τὸν ἐφόνευσε μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην (Πλούτ. Ἀντ. ΝΔ. ΠΑ—ΠΒ).

Κακκάθη, χύτρα τρίπους κεραμινὴ ἢ χαλκῆ, πρὸς βράσιν ὕδατος.

Κακοτεχνία, ἴδ. Δίκη.

Κάκωσις, ἢ ἐκ κακῆς συμπεριφορᾶς προσβολὴ ἢ βλάβη. Ὡς νομικὸς ἔρος περιλαμβάνει ἐκ μέρους τέκνων πρὸς γονεῖς οὐ μόνον βιαιοπραγίας, ἀλλὰ καὶ ὕβρεις, ἄρνησιν τῶν πρὸς διατροφὴν, εἰς ἧς τὴν ὑποχρῶσιν νόθα τέκνα δὲν ὑπέκειντο, παράλειψιν τῶν ἐπιτηδεῶν τιμῶν· ἐκ μέρους συζύγου, κακὴν πρὸς τὴν γυναῖκα διαγωγὴν, ἴσως καὶ συζυγικὴν ἀπιστίαν· πρὸς γυναῖκα ἢ κόρην ἐπίκληρον, καταπάτησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρός της, ἢ τῶν ἐπιτρόπων τῶν ὀφειλόντων νὰ νυμφεύσωσιν αὐτὴν κατὰ τοὺς νόμους· πρὸς ὀρφανούς ἐπίσης ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων, τὴν βλάβην αὐτῶν διὰ κακῆς καὶ μὴ ἐντίμου διαχειρίσεως τῆς περιουσίας των. Ἐδύναντο δ' οἱ ἐπὶ κακῶσι κατηγορούμενοι νὰ εἰσαγγελθῶσιν ἀμέσως εἰς τὸν δῆμον ἕνα ὑπ' αὐτοῦ ἢ κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ δικασθῶσι (ἴδ. Εἰσαγγελία), καὶ ἢ κακῶσις γονέων, ἀποδειχθεῖσα, ἐπέφερον ἀτιμίαν. Διεξήγοντο δὲ αἱ δίκαι αὐταὶ πρὸ τοῦ ἀρχοντος.

Καλαθρία, ἴδ. Μεσσαπία.

Κάλαθος, καλαθίς, καλαθίσκος.
κατὰ σχῆμα καὶ μέγεθος καλάθιον πλεκτὸν
ἐκ καλάμων ἢ λύγου, εἰς ὃ αἱ

 γυναῖκες ἐναπέθετον τὰ ἐργόχει-
 ρά των (Πολδ. Ε, 29. Ι, 125) καί,
 ὅταν ἐνηθον, τὰς τολύπας των (ἴδ.
 'Η λ α κ ά τ η) ἤ ἐνθα ἐτίθεντο καρ-
 ποὶ καὶ ἄλλα προϊόντα τῆς γῆς, ἔτι δ' ὁ κατὰ
 τὴν ἡμέραν τῶν Ἐλευσινίων ἐν πομπῇ ἐπὶ ἰε-

ρᾶς ἀμάξης πρὸς τὴν θεὰν κομιζόμενος, τοῦ
 λαοῦ ἀλαλάζοντος· «Χαῖρε Δῆμητερ». Τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἔφερε καὶ τὸ περίγλυφον
 μέρος τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου (ἴδ. Κίων).

Κάλαῖς, υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠ-
 ρειθυίας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου, ὑπόπτερος ὡς
 καὶ οὗτος. Ἀπελθόντες ἀμφότεροι μετὰ τῶν
 Ἄργοναυτῶν, ὅτε ἔφθασαν εἰς Σαλμυδησὸν
 τῆς Θράκης, ἀπληθεύρωσαν τὴν ἀδελφὴν
 των Κλεοπάτραν, ἣν, νυμφευθεὶς ὁ βασιλεὺς
 τῆς χώρας Φινεύς, εἶχε φυλακίσει μετὰ τῶν
 παιδίων τῆς, ἐνεργεῖα τῆς δευτέρας του γυ-
 ναϊκῆς (Σοφ. Ἄντ. 966). Ἀποπέμφαντες δὲ

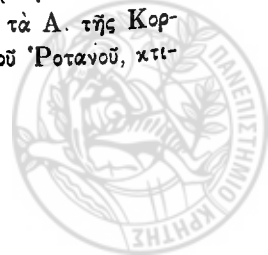
ταύτην ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα τῆς, τὴν Σκυθίαν,
 ἔδωκαν τὴν βασιλείαν εἰς τὰ τέκνα τῆς Κλεο-
 πάτρας. Κατ' ἄλλην δὲ διήγησιν, τὸν Φινέα
 ἠλευθεύρωσαν ἀπὸ τῶν Ἄρπυιῶν. Ἄλλοι δὲ
 πάλιν ἔλεγον ὅτι ἐφονεύθησαν οἱ δύο ἀδελφοὶ
 μαχόμενοι κατὰ τῶν Ἄρπυιῶν· κατ' ἄλλους
 κατετοξεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν τῇ
 νήσῳ Τήνῳ, ἐνθα καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν ἐδεί-
 κνυντο μετ' ἐπιταφίων στηλῶν, ὧν ἡ μία ἔλε-
 γον ὅτι ἐκινεῖτο ὅτε ἔπνεεν ὁ βορρᾶς.

Κάλαμις, γλύπτης, πιθανῶς Ἀθη-
 ναῖος, τοῦλάχιστον ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος
 ἀμέσως πρὸ τοῦ Φειδίου, περὶ τὴν 80ην Ὀλ.
 Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ἀρχαιώτερον ἔτι ὑπό-
 σκληρα, ἐπηνοῦντο ὁμως ἤδη διὰ τὴν λεπτό-
 τητα, τὴν χάριν καὶ εὐρυθμίαν των (Διον.
 Ἄλικ. Ἰσοκρ. σ. 95. — Λουκ. Εἰκ. ΣΤ.
 Διάλ. ἔταιρ. Γ). Εἰργάζετο δὲ καὶ εἰς λίθον
 καὶ εἰς χαλκόν, κατασκευάσας Ἀπόλλωνα
 τριακοντάπηχυν, καὶ χρυσελεφάντινα ἀγάλ-
 ματα, ὡς τὸν Ἀσκληπιὸν ἐν Κορίνθῳ, καὶ
 διέπρεπεν εἰς τῶν ἵππων τὴν παράστασιν
 (Στρβ. Ζ, 319. — Πaus. Β, 20. — ΡΙ. XXXIV,
 19, 11).

Κάλαμος, φυτὸν, ἐξ οὗ τὸ ἐργαλεῖον
 δι' οὗ ἔγραφον οἱ ἀρχαῖοι διὰ μέλανος ἐπὶ
 παπύρου ἢ περγαμινῶ. Ὁ ἄριστος ἦν ἐξ Αἰγύ-
 πτου, Κνίδου ἢ τῆς Ἀναϊτικῆς λίμνης. Ἐλέ-
 γετο καὶ δόναξ καὶ σχοῖνος, καὶ ὠξύνε-
 το διὰ τοῦ καλαμογλύφου (μαχαι-
 ριδίου). Ἐπὶ δὲ τοῦ κηροχρίστου πίνα-
 κος ἔγραφον δι' ὀξείας γλυφίδος (ἴδ.
 Μέλαν)· πτεροῦ δὲ χρῆσις πρὸς γρα-
 φὴν ἀπαντάται τὸ πρῶτον κατὰ τὸν 6'
 αἰῶνα μ. Χ. εἰς παράστασιν ἐπὶ τῶν
 στηλῶν τοῦ Τραϊανοῦ καὶ τοῦ Ἀντωνίνου.

Κάλανος, Βραχμᾶν ἢ γυμνοσοφιστῆς
 ὃν ὁ Ἀλέξανδρος ἐγνώρισεν ἐν τῇ Ἰνδικῇ.
 Παρηκολούθησε δὲ τὸν κατακτητὴν εἰς τὴν
 Περσίαν, καὶ ἐκεῖ ἀσθενήσας, ἀνέβη ἐκου-
 σίως εἰς πυρὰν καὶ ἀπέθανε (Στρβ. ΙΔ, 715).

Κάλαιρις, πόλις εἰς τὰ Α. τῆς Κορ-
 σικῆς παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥοτανοῦ, κτι-

σθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκαέων τῷ 564 π. Χ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλαλίη. Μετὰ 20 ἔτη ἐκβλήθέντες ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐκ τῆς πατρίδος των, μετόπισαν εἰς αὐτὴν· ἀλλὰ μετὰ 5 ἔτη μεταβάντες εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν, ἴδρυσαν ἐκεῖ τὴν Ἐλέαν ἢ Ὑέλην. Ἐπὶ τοῦ α'. Φοινικικοῦ πολέμου κατέστρεψεν αὐτὴν ὁ Σκιπίων· εἶτα δ' ὁ Σύλλας τὴν κατέστησεν ἀποικίαν Ῥωμαϊκὴν (Ἡρδ. Α, 163. — Διόδ. Ε, 13. — ΡΙ. III, 6, 12).

Καλαύρεια, νῆσος ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὴν Α. παραλίαν τῆς Ἀργολίδος, ἀπέναντι τῆς Τροιζήνος, μεθ' ὁμώνυμου πόλεως (ν. Πόρος). Μετ' αὐτῆς δὲ συνεδέετο καὶ ἄλλη μικρὰ νῆσος Σφαιρία. Ἐπὶ κορυφῆς ὄρους ΒΑ τοῦ λιμένος σώζονται τὰ εἰσώτια τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἔνθα ἐπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων συνήρχοντο οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ κοινοῦ 7 ἐμπορικῶν πόλεων, αἵτινες ἦσαν αἱ Πρασαίαι, ἡ Ναυπλία, ἡ Ἐρμιόνη, ἡ Ἐπίδαυρος, ἡ Αἴγινα, ὁ Ὀρχομενός, αἱ Ἀθήναι· εἶτα δὲ ἀντικατέστησαν τὰς Πρασιάς καὶ τὴν Ναυπλίαν ἡ Σπάρτη καὶ τὸ Ἄργος, καὶ ἔκτοτε τὸ κοινὸν ἀπόλεσε τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ σπουδαιότητα αὐτοῦ. Εἰς τὸν ναὸν δὲ τοῦτον ἀπέθανε, πῶν δηλητήριον καὶ ἐνεταφιάσθη ὁ Δημοσθένης τῷ 322 π. Χ. (Δημοθ. ΚΘ. — Πaus. Α, 2, 2. — Στρβ. Η, 374).

Κάλετοι, Κέλται οἰκοῦντες ἐν τῇ νῦν Νορμανδίᾳ τῆς Γαλλίας παρὰ τῷ ποταμῷ Σεκουάνα (Στρβ.).

Καλὴ Ἀκτὴ, 1) παραθαλάσσιον τῆς Σικελίας ἐπὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης (Ἡρδ. ΣΤ, 22). — 2) Εἰς τὰ δυτικὰ τῆς νήσου μεταγενέστερον πόλις (Διόδ.), ἔνθα ἡ νῦν Καιροῦνία. — 3) Πόλις ἐν Κρήτῃ (Στ. Βυζ.).

Καληδόνιοι, ἔθνος Βρεταννικὸν ἐν Σκωτίᾳ, ἔνθα ἦσαν καὶ Καληδόνια ὄρη (Πτολ. Β, 3).

Καληνοὶ, οἱ κάτοικοι τῆς Καληνοῦσας (Πολύβ. — Στρβ.).

Κάληξ, ἡ (ὀρθότερον) Κάληξ, πο-

ταμὸς τῆς Βιθυνίας (Θουκ. Δ, 75. — Ἀρριαν. Περίπλ. — Εὐστάθ. 793).

Κάλης, πόλις ἐμπορικὴ ἐν Βιθυνίᾳ, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κάλητος ποταμοῦ (Ἄρρ.).

Καλῆς, (ἡ) ἢ **Καλασία**, πόλις τῶν Αὔσονων ἐν Καμπανίᾳ, εἶτα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Στρβ. — Στέφ. Βυζ.). Νῦν Κάλβι.

Καλήσιος, υἱὸς Ἀξύλου, Τρῶς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 18.)

Καλήτωρ, υἱὸς Κλυτίου, ἀδελφοῦ τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 419).

Καλιάνδη, νύμφη, γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, μήτηρ δώδεκα υἱῶν (Ἀπολλ. Β, 1, 5.).

Καλίνδοια, πόλις Ἰνδικὴ εἰς τὴν χώραν τῶν Βάτων (Πτολ.).

Κάλιπος, ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας (Πορτογαλλίας) (Πτολ. Β). Νῦν Σάδο.

Καλισία, πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐν τῇ ν. Πολωνίᾳ, βορείως τοῦ ποταμοῦ Οὐίστούλα, ἡ νῦν Καλισχ. (Στρβ. Πτολεμ.).

Καλλαῖκοι, ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Ταρρακωνικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ, ὁμορὸς τοῖς Λουσιτανοῖς ἐν τῇ νῦν Γαλικίᾳ. (Στρβ.).

Κάλλαισχος, 1) Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Κριτίου, τοῦ ἐπισημοτέρου τῶν Τριάκοντα (Πλάτ.). — 2) Υἱὸς Διοτίμου, ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν (Δημοθ.) — 3) Εἰς τῶν ἐπὶ Πεισιστράτου (Ὀλ. 45) ἀρχιτεκτόνων τοῦ Ὀλυμπίου.

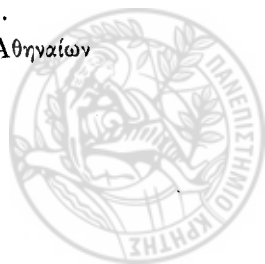
Κάλλας, ποτάμιον τῆς Εὐβοίας, παραρρέον τὴν πόλιν Ἰστίαν (Στρβ.).

Καλλάτηθος, πόλις Λυδικῆ, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας (Ἡρδ. Ζ, 31).

Κάλλατις καὶ **Κάλατις**, πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Ἑρακλειωτῶν (Στρβ. — Στ. Βυζ.). Νῦν Καλάτι.

Καλλία, κόμη τῆς Ἀρχαδίας, πλησίον τῆς Νωνάκριος (Πaus. Η. 27).

Καλλιόδης, 1) εἰς τῶν Ἀθηναίων

ἀρχόντων ἐν Ὀλ. 74, δ (Ἡρόδ. Η, 51). — 2) Ζωγράφος τις (Λουκ. 120).

Καλλίας, ἴδ. Κάλλιον.

Καλλιόανα, πόλις ἐμπορική κατὰ τὰ δυτικά τῆς Ἰνδικῆς (Ἄρρ. Περπλ. Κ). Νῦν Καρανία.

Καλλιόαναξ, Ῥόδιος, πατὴρ τῶν δύο περιφήμων Ὀλυμπιονικῶν Ἐυκλέους καὶ Φιλοδώρου, οἵτινες καὶ ἀνδριάντας εἶχον ἐν Ὀλυμπίᾳ (Πίνδ. Ὀλ. Ζ, 171).

Καλλιόανασσα, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ. 46).

Καλλιάνειρα, μία καὶ αὐτὴ τῶν Νηρηίδων (Ὀμ. Ἰλ. Σ. 44).

Καλλίερος ἢ **Καλλιέρα**, (Στ. Βυζ.), πόλις Λοκρική, ἐπώνυμος Καλλιάρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ Λαονόμης (Ὀμ. Ἰλ. Β, 531. — Στφ. Βυζ.). Ἐπὶ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο.

Καλλίας, 1) υἱὸς τοῦ Τημένου, ἀπογόνου τοῦ Ἡρακλέους καὶ βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἐφόνευσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν πατέρα του (Ἀπολλ. Δ, 8, 5.) — 2) Υἱὸς Φαινίππου, πατὴρ τοῦ Ἴππονίκου, ἐχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου, καὶ τὰ τοῦ δήμου φρονῶν (Ἡρόδ. ΣΤ, 121). — 3) Υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω Ἴππονίκου, εἰς Περσίαν πεμφθεὶς μετὰ τὴν ἦτταν τῶν Περσῶν, ἵνα διαπραγματευθῆ τὴν εἰρήνην (Ἡρόδ. Ζ, 151). Οὗτος ἦν ὑπέρπλουτος, καὶ λακκόπλουτος κοινῶς ἐπελέγετο, ἐξ οὗ παρήχθη ὁ μῦθος ὅτι τὸν πλοῦτόν του εὔρε μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐντὸς τοῦ λάκκου εἰς ὃν Πέρσης τις τὸν εἶχεν ἐγκρύψει, τὸν δὲ Πέρσην ὅστις τῷ τὸν ἔδειξε ἐν τὸν λάκκον κρημνίσας (Πλούτ. Ἄριστ. Ε. — Ῥαγκ. Ἰστ. Καλλιτ. Τ. Α, σ. 196). — 4) Ὁ ἐγγονος τούτου, ὑπέρπλουτος καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ τὸν πλοῦτόν του εἰς βοήθειαν τῶν λογίων καὶ εἰς σπατάλας καταδαπανήσας ἐνυμφεύθη εἰς δεύτερον γάμον τὴν μητέρα τοῦ Περικλέους· τὴν δὲ κόρην του Ἴπποκράτην ἐνυμφεύθη ὁ Ἀλκιβιάδης. Πολλάκις δὲ καὶ ἐστρατήγησεν (Ἄρστωφ. Βάτρ. 428). — 5) Συγγενῆς τοῦ Ἀριστείδου, δαδοῦχος ἐν Ἐλευσίνι.

Καλλίβιος, Σπαρτιάτης ὃν οἱ Ἄ' ἐν Ἀθήναις εἰσήγαγον ὡς φρουραρχον μετὰ Σπαρτιατικῆς φρουρᾶς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν (Πλούτ. Λυσ. ΙΕ. — Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 14).

Καλλικράτης, 1) Ἀρχιτέκτων, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Ἰκτίνου εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Παρθενῶνος. — 2) Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἀθηναίων, τῷ 415 π. Χ., ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τοῦ Λαμάχου. — 3) Ἀχαιὸς προδότης καὶ παραδότης τοῖς Ῥωμαίοις 1000 ἐκ τῶν ἐπιστήμων συμπολιτῶν του. — 4) Ἕλληνας ἐκ Τύρου, συγγραφέας περὶ τὰ 200 μ. Χ. τὴν ἱστορίαν τοῦ αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ (Flav. Ver. Aurel. IV).

Καλλικρατίδας, Σπαρτιάτης, διεδέχθη τῷ 406 π. Χ. τὸν Λύσανδρον ὡς ναύαρχος τοῦ κατὰ τὰ παράλια τῆς Μικρασίας τῷ ἀττικῷ στόλῳ ἀντιτακτομένου Σπαρτιατικοῦ. Καίτοι δ' ἀντιπρατιτόντων αὐτῷ τῶν περὶ τῶν Λύσανδρον, γενικῶς ὁμως ἐξετιμάτο διὰ τὴν εὐθύτητα, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἰκανότητά του. Ἡ πρόθεσις του ἦν νὰ συνασπίσῃ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνας κατὰ τῆς τῶν Περσῶν τυραννίδος (Πλούτ. Λύσ. ΣΤ.) ἀλλὰ τὸν ἀπησχόλει ὁ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πόλεμος. Τὸν Κόνωνα, ἀφ' οὗ τῷ ἀφῆρσε 30 τριήρεις, κατέκλεισεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μιτυλήνης, καὶ ἀπέκρουσε τὸν Διομέδοντα, ἐλθόντα εἰς βοήθειάν του. Ὅτε δ' οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν τριήρεις ὑπὲρ τὰς 150 εἰς βοήθειαν τοῦ Κόνωνος, ἠθέλησεν ὁ Καλλικρατίδας νὰ προσβάλλῃ αὐτάς, σταθμευούσας εἰς τὰς Ἀργινούσας, μεταξὺ Λέσβου καὶ τῆς στερεᾶς, καὶ ἀφείξ 50 τριήρεις νὰ ἐπιτηρῶσι τὸν Κόνωνα, ἐκινήθη ἵνα ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν μετὰ τῶν ἐπιλοιπῶν 120· ἀλλὰ σφοδρὰ τρικυμία τὸν ἐκόλυσε, καὶ τῇ ἐπιούσῃ ἀντεξέπλευσε παρατεταγμένη ἡ ἰσχυροτέρα τῶν Ἀθηναίων ναυτικῆ δύναμις. Ὁ Καλλικρατίδας, μὴ θεωρήσας ἐντιμον νὰ ὑποχωρήσῃ, ἐπεχείρησε τὴν προσβολήν· ἀλλὰ, πρὸ πάσης ἐνδείξεως ἥττης, ὀλισθήσας καὶ πεσὼν εἰς τὴν

θάλασσαν ἐπνίγη, καὶ τότε ἐνικήθη ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ μετ' ὀλίγον πᾶς αὐτῶν ὁ στόλος ἐτρέπη εἰς φυγὴν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 6, 1. 13.—Πλούτ. Λύσ. Ζ).

Καλλίμαχος, 1) γλύπτης, πιθανῶς Ἀθηναῖος, καὶ περὶ τὴν 90 Ὀλ. ἀκμάσας, ὁ ἐπινοήσας τὸ κορινθιακὸν κιονόκρανον (ἴδ. κίων), κρίνεται ὡς καλλιτέχνης ἀγγίλους καὶ ἐφευρετικὸς περὶ τὴν τεχνουργίαν, θυσιάζων ὅμως πολλάκις τὴν χάριν εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἀκριβείαν περὶ τὰ καθέκαστα τῶν παραστάσεων, δι' ὃ καὶ κατατηξίτεχνος (ἐσφαλμένως κακιζότεχνος) (Παυσ. Α, 26.—Pl. XXXIV, 19, 35), ὡς εἰς τὰς λεπτομερείας κατατήκων τὴν τέχνην, ἐπελέγετο (Παυσ.—Διον. Ἀλικ. π. δειν. Δμσθ.). Ἔργον αὐτοῦ ἦν καὶ ὁ ἐν τῷ Ἐρεχθεῖω ἄσβεστος λύχνος, οὗ ἡ καπνοδόχη ἦν χαλκοῦς φοινίξ μέχρι τῆς ὀροφῆς ἀνίων (Παυσ. Η, 45). Λέγει δ' ὁ Πausανίας ὅτι καὶ πρῶτος «ἐτρύπησε λίθους,» δηλαδὴ, πιθανῶς, εἰς τ' ἀνάγλυφα εὔρε τὸν τρόπον τοῦ ἐργάζεσθαι ἐνίοτε καὶ τὸ ὀπίσω τινῶν μερῶν.—2) Κυρηναῖος, τοῦ γένους τῶν Βαττιαδῶν, ἐκλήθη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τῷ 260 π. Χ. εἰς τὴν ἐν τῷ Μουσεῖῳ βιβλιοθήκην, καὶ διέμεινε διευθυντὴς αὐτῆς μέχρι τοῦ θανάτου του (περὶ τὰ 240—230). Ἦτο λίαν πεπαιδευμένος, διδάξας διὰ λόγου καὶ συγγραμμάτων τοὺς συγχρόνους καὶ μεταγενεστέρους του, καὶ εἰς τῶν πρώτων Ἀλεξανδρινῶν ποιητῶν. Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Καλλιμάχειοι, καὶ ἐν αὐτοῖς ἀριθμοῦνται ἄνδρες λίαν διακριθέντες, ὡς ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος, καὶ ἄλλοι. Ἔργα αὐτοῦ, ἔμμετρα ἢ πεζὰ, ἀριθμοῦνται περὶ τὰ 800, ἐξ ὧν ποιήματα σώζονται 5 ὕμνοι ἐπικοί, καὶ εἰς ἐν ῥυθμῶ ἐλεγειακῶ καὶ δωρικῆ διαλέκτῳ, ἄνευ μὲν πολλῆς ποιητικῆς ἀξίας, ἀλλὰ μεγάλην ἀποδεικνύοντες γλωσσικὴν καὶ πραγματικὴν πολυμάθειαν. Ἐγράψε δὲ καὶ ἰδίως ἐλεγεία, λίαν ἐκτιμώμενα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες καὶ

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

ὡς πρότυπα αὐτὰ ἐμιμοῦντο (Quinet. X, 1, 58.—Ον. ex. Pont. IV, 16, 329). Ὀλίγα δ' αὐτῶν ἀποσπάσματα σώζονται· προσέτι δ' ἀξιόλογα ἐπιγράμματα, ἐξ ὧν διατρυφῶνται 60. Ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων ποιημάτων του, τὰ «Αἷτια,» εἰς 4 βιβλία κατ' ἐλεγειακὰ δίστιχα, περιεῖχον πληθὺς μύθων καὶ ἀρχαϊκῶν παραδόσεων· ἡ δ' «Ἐκάλη» ἦν ἔπος λίαν διαδεδομένον καὶ σπουδαζόμενον. Μεταξὺ δὲ τῶν πεζῶν, ἱστορικῶν καὶ γραμματικῶν συγγραμμάτων του, τ' ἀξιολογώτερα ἦσαν οἱ «πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμβάνωντων καὶ ὧν συνέγραψαν» εἰς βιβλία 120, κατάλογος κριτικὸς τῆς Ἀλεξανδρινῆς βιβλιοθήκης καθ' ὕλην κατατεταγμένος. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐστὶν ἡ ἀρχὴ καὶ βάση τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἱστορίας τῆς φιλολογίας, ὑπ' ἄλλων μετὰ ταῦτα συμπληρωθείσης καὶ σχολιασθείσης.

Καλλιμέδων, ἐπιλεγόμενος ὁ Κάραβος, Ἀθηναῖος ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων, χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμικῶν ὡς κραιπαλῶν καὶ ὡς παραβλώψ. Εἰς τὴν Μακεδονικὴν μερίδα ἀνήκων, ὅτε, τῷ 322 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπανέστησαν κατὰ τῶν Μακεδόνων, ἐδραπέτευσε καὶ ὑπεκίνησέ διὰ τῶν προτροπῶν του τὸν Λαμιακὸν πόλεμον. Ἐπανῆλθε δὲ μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου· ἀλλ' ἔφυγεν ἐκ νέου, τῷ 318, ἐπὶ τῆς κατάδικης τοῦ Φωκίωνος, οὗ τὴν τύχην ἐφεβήθη μὴ συμμερισθῆ (Πλούτ. Φωκ. ΚΖ. ΑΓ. Δμσθ. ΚΖ).

Καλλένος, ἴδ. Ἐλεγεία.

Καλλίξενος, Ἀθηναῖος, ὁ παραπίεσας τὸν δῆμον νὰ θανατώσῃ τοὺς ἐν Ἀργινοῦσαις νικήσαντας στρατηγούς· εἶτα δ' ὅτε ὁ δῆμος μετεμελήθη, διὰ φυγῆς τὸν θάνατον ἀποφυγών. Εἰς τὴν ἐπιστροφήν του δὲ (403 π. Χ.) τὴν κοινὴν περιφρόνησιν μὴ ἀνεχόμενος, ἀπέθανεν ἐξ ἀτροφίας (Ξεν. Ἑλλ. Α, 7, 8).

Καλλιόπη, ἴδ. Μοῦσαι.

Καλλιρρόη, 1) Θυγάτηρ τοῦ Ὀκλα-

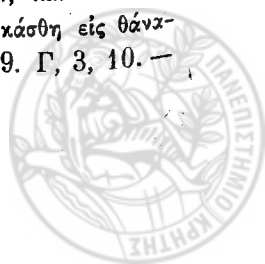

νοῦ, γυνὴ τοῦ Χρυσάορος, μήτηρ τοῦ Γηρυό-
νου (Ἡσδ. Θεογ. 918). — 2) Θυγάτηρ τοῦ
Ἀχελώου (ἴδ. Ἀλκμαίων). — 3) Θυγάτηρ
τοῦ Σκαμάνδρου, σύζυγος τοῦ Τρωῶς, μήτηρ
τοῦ Ἴλου καὶ τοῦ Γανυμήδου. — 4) Κόρη ἐν
Καλυδῶνι, ἡγαπήθη ὑπὸ Κορέσου, ἱερέως
τοῦ Διόνυσου. Ἐπειδὴ ὁμως ἀπέκρουσεν αὐ-
τὸν, ὁ Διόνυσος, παρακλήσει τοῦ ἱερέως του,
κατέπεμψεν εἰς τὸν λαὸν συντάραξιν τῶν
φρενῶν. "Οτε δ' ὁ χρησμὸς ἀπεράνθη ὅτι
πρὸς ἀποσόβησιν τῆς θεομηνίας ὁ Κόρεσος
ᾤφειλε νὰ θυσιάσῃ τὴν Καλλιρρόην, ἔπεσεν
αὐτὸς θύμα εἰς τὸν βωμὸν, μεθ' ὃ καὶ ἡ Καλ-
λιρρόη ἠτόκτῆνησε πλησίον πηγῆς κατ' αὐ-
τὴν ἐνομασθεΐσης (Παυσ. Ζ, 21, 1). — 5)
Πηγὴ παρ' Ἀθήναις ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισ-
σοῦ, τοῖς ἀρχαιότατοις Πελασγοῖς κατοικοῖς
τῆς πόλεως χρησιμεύουσα, ὑπὸ Πεισιστράτου
εἰς ἐννεάκρουνον διακοσμηθεῖσα καὶ οὕ-
τως ἐνομασθεῖσα, ἐν τοῖς ἔπειτα δὲ χρόνοις,
ἀφ' οὗ ἀπώλεσε τὸν κόσμον ἐκεῖνον, τὸ ἀρ-
χαιὸν αὐτῆς ὄνομα ἀναλαβοῦσα, ὃ εἰσέτι δια-
τηρεῖ. Ἐξ αὐτῆς ἦν καθιερωμένον ν' ἀρύων-
ται τὸ ὕδωρ οἱ λουτροφόροι διὰ τὰ νυμφικὰ
λουτρά.

Καλλισθένης, 1) ἐν Ὀλύμπῳ τῆς
Μακεδονίας γεννηθεὶς τῷ 360 π. Χ. συγγε-
νὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, παρ' ᾧ συνεσπούδασε
μετὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Εἶτα δὲ
μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ ἠσχολεῖτο εἰς τὴν
ἱστορίαν. Τὸν Ἀλέξανδρον συνώδευσεν εἰς
τὴν ἐκστρατείαν του. Ἀνὴρ δ' ἠθῶν αὐστη-
ρῶν καὶ χαρακτήρος ἀνεξαρτήτου, ἠγαντιοῦτο
εἰς τὰς δουλοπρεπεῖς καὶ τοῖς βαρβάρους, οὐχὶ
τοῖς Ἕλλησι, πρεπούσας προσκυνήσεις, εἰς
ἃς οἱ κόλακες ἔπειθον τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ
ἐπὶ τούτων ἐξήγειρε τὴν δυσμένειαν αὐτοῦ
καὶ τὸ μῖσος τῶν αὐλικῶν, ὥστε ἐσυκοφαν-
τήθη ὡς συνένοχος συνωμοσίας τινός, καὶ ἀ-
πέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ, κατὰ τινας ἐξ ἀσθε-
νείας, κατ' ἄλλους θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀ-
λεξάνδρου (Πλούτ. Ἀλέξ. ΝΒ—ΝΕ. —
Ἀρρ. Δ, 14, 3). — Ἐκ τῶν συγγραμμάτων

τοῦ ἀποσπάσματα μόνον σώζονται. Μνημο-
νεύονται δὲ τὰ « Ἑλληνικά » εἰς βιβλία
10, πραγματευόμενα τὸ χρονικὸν διάστημα
387—357: « περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου »
« Μακεδονικά » « Θρακικά » « Περι-
πλους », ὅστις ὁμως ὑπὸ τινῶν ἀποδίδεται
εἰς ἄλλον ὁμώνυμον αὐτοῦ, ἐκ Συδάριος.
Προσέτι δὲ « Περσικά », ἐν οἷς περιελαμ-
βάνοντο καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον, χρη-
σιμεύσαντα ὡς κυριώτερα πηγὴ εἰς τοὺς μετα-
γενεστέρους ἱστοριογράφους τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Συνέγραψε δὲ καὶ φυσικοῖστορικά, εἰς τὴν
ἐπιστήμην μνηθεὶς διὰ τῆς σχέσεως εἰς ἣν ἐν
Ἀθήναις διετέλει μετὰ τοῦ Θεοφράστου. Ἡ
δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζομένη συγγραφή
περὶ Ἀλεξάνδρου, ἐξ ἧς ἠρύσθησαν πολλοὶ
τῶν ἐν τῷ μεσαίῳ καὶ μετέπειτα λατινιστῶ
ἢ εἰς ἄλλας γλώσσας διηγήσεις περὶ Ἀλε-
ξάνδρου συγγραψάντων, ἐστὶν ἔργον μεταγε-
νέστερον, ἴσως τῆς δ' ἑκατοστηρίδος μ. Χ.
ἐν Αἰγύπτῳ γραφέν.— 2) Ῥήτωρ Ἀθηναῖος,
τὰς Ἀθήνας ὀχυρώσας ὅτε ὁ Φίλιππος μετὰ
τὸν Φωκικὸν πόλεμον ἠπείλει αὐτὰς, εἶτα δὲ
κατηγορηθεὶς ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρ-
πάλου. Ἀμφίβολον ἂν κατ' αὐτοῦ ἦ κατ' ἄλ-
λου ὁμώνυμου του ἐγγραφή τοῦ Δεινάρχου ἢ
« εἰσαγγελία κατὰ Καλλισθένους ».

Καλλίστρατος, 1) Ἀθηναῖος ἐξ Ἀ-
φιδνῶν, οὗ ἡ εὐγλωττία ἐνέπνευσε τῷ Δημο-
σθένει ἐνθουσιασμὸν πρὸς τὴν ῥητορείαν. Καὶ
ἐστρατήγησε δὲ, τῷ μὲν 377 π. Χ. μετὰ
Τιμοθέου καὶ Χαβρίου, τῷ δὲ 373 μετὰ τοῦ
Χαβρίου καὶ Ἰφικράτους· ἀλλὰ, τὴν εἰρή-
νην ἐπιδιώκων, ἀπῆλθε μετὰ Καλλίου εἰς
Σπάρτην πρὸς συνθήκης συνομολόγησιν. Ὁ
λόγος του περὶ Ὠρωποῦ, ὅστις ἦν τὸ μῆλον
τῆς ἔριδος μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Θηβῶν, ἐθαυ-
μάσθη ὑπὸ πάντων καὶ παρώτρυνε τὸν Δη-
μοσθένην εἰς μίμησιν. Διαφωνήσας δ' ἔπειτα
πρὸς τοὺς συμπολίτας του, ἔφυγεν εἰς Με-
θώνην, Δᾶτον καὶ Βυζάντιον, καὶ εἶτα ἐπι-
στρέψας ἄνευ ἀδείας, κατεδικάσθη εἰς θάνα-
τον (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 39. Γ, 3, 10. —

Λυκοῦργ. Ἴσοκρ. ΛΘ). — 2) Ἄλλος Καλλιστράτος Ἀθηναῖος ἔπαισεν ἐν Σικελίᾳ εἰς τὴν ἐν Ἀσινάρῳ μάχῃν (Θουκ. Ζ, 84). — 3) Μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου, περὶ τὰ 150 π. Χ., ἐπιμελέστατος ἐξηγητὴς ἀρχαίων συγγραφέων. Περί τοῦ κειμένου τοῦ Ὀμήρου ἔγραψε «διορθωτικά,» καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ τὸ ἐπιγραφόμενον «πρὸς τὰς ἀθετήσεις,» ἐστὶ τοῦ Ἀριστάρχου ἀναίρεσις. Ἐνέκυψε δὲ καὶ εἰς τὸν Πίνδαρον, τὸν Εὐριπίδην, τὸν Ἀριστοφάνην καὶ ἄλλους. — 4) Σοφιστὴς ζήσας ἐν τῇ γ' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ., ἔγραψε, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Φιλοστράτου ξηρὰν καὶ ἐπιτετηδευμένην, πραγματικῆς δ' ἀξίας στερουμένην, περιγραφὴν 14 ἀγαλμάτων ἐπισημῶν καλλιτεχνῶν, ὡς τοῦ Σκόπα, τοῦ Πραξιτέλους καὶ ἄλλων, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Εἰκόνας.»

Καλλιστώ, ὄπαδός τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, θυγάτηρ Λυκάονος, Κητέως ἢ Νυκτέως, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἀρκάδος. Κατ' Ὀβίδιον (Met. II, 476) ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἢ ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἵνα διαφύγῃ τὴν Ἥραν, εἰς ἄρκτον μεταμορφωθείσα, ἐφρονεῖθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς κατετάχθη ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς (ἴδ.). Κατ' ἄλλον μῦθον, ὡς ἄρκτον ἀπαντήσας αὐτὴν ὁ Ἄρκας, ἤθελε νὰ τὴν φονεύσῃ, ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκείνην εἰς τὴν ἐν τοῖς ἀστροῖς Ἄρκτον, αὐτὸν δὲ μετέβαλεν εἰς Ἀρκτοῦρον. Ὁ τάφος τῆς Καλλιστοῦς ἐδείκνυτο ἐν Ἀρκαδίᾳ εἰς 30 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πηγῆς ἣτις ἐκαλεῖτο Κρουνός, ἐπὶ λόφου ἐφ' οὗ ἴστατο ὁ ναὸς Ἀρτέμιδος τῆς Καλλιστοῦς.

Κάλλυντρον, πᾶν ἐργαλεῖον χρήσι-

Τοιχογρ. τάφου Αἰγυπτίου.

μον εἰς εὐτρεπισμὸν ἢ καθαρισμὸν, καὶ αὐτὸ τὸ σάρωτρον.

Κάλλων, γλύπτης ἐξ Αἰγίνης, τοῦ ἀρχαίου ἐργαστηρίου, ἀκμάσας περὶ Ὀλ. 65—75, καὶ ἐργασθεὶς εἰς Ἀμύκλας ἄγαλμα Περσεφόνης, καὶ ἐν Τροιζῆνι Ἀθηνᾶς (Παυσ. Β, 32. Γ, 18. Δ, 14. Η, 18).

Καλοὶ κάγαθοί, κυρίως οἱ ἐπ' ἀρετῇ διαπρέποντες· ἀλλ' οἱ ἑκασταχοῦ δημοκράται οὕτως, ὡς καὶ γνωρίμους, κτλ. ἀπεκάλουν ἑαυτοὺς, ἐν ᾧ τοὺς τοῦ ὄχλου ἔλεγον καχοὺς, πονηροὺς, κτλ.

Καλὸν Ἀκρωτήριον, ἐν Ἀφρικῇ μέρος τῆς Ἀκρας τοῦ Ἑρμοῦ παρὰ τῇ Καρχηδόνι (Πολ. Γ, 23, 5). Ν. Κάπ-Βάσ.

Καλὸν στόμα, τὸ νοτιώτερον τῶν στομάτων τοῦ Δουνάβεως (Ἀπολλ. Ρόδ. Δ, 306).

Καλονίκη, ἄνομα γυναικὸς παρ' Ἀριστοφάνει (Λυσιστρ. 6).

Καλόπους καὶ καλάπους, τὸ ξύλινον καλαπόδιον τῶν ἐμβαδοποιῶν.

Τοιχογρ. Ἡρακλ.

Καλοῦς, ἔρημὸν τι χωρίον ἐν Ἀρκαδίᾳ (Παυσ.).

Καλοῦσιον, κατὰ Διόδωρον τὸ Κλούσιον (ἴδ.).

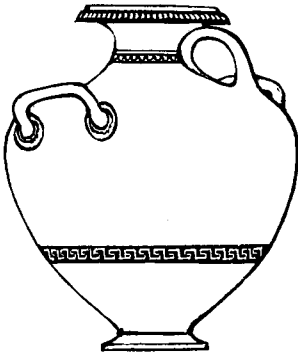
Κάλαβος, ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ῥέων μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Πρακλείας (Ἄρρ. περίπλ. — Στρβ.).

Κάλπη, 1) πόλις ἐν Βιθυνίᾳ παρὰ τῷ Κάλαβος ποταμῷ, καὶ λιμένα ἔχουσα Κάλπηνη (Ξενφ. Κ. Ἀνθ. Ε, 4, 3). — 2) Μία τῶν δύο στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἐπὶ ὁξέος λόφου, συνδεομένη μετὰ τῆς Ἰσπανίας διὰ στενωτάτου ἰσθμοῦ, ἔχοντος δὲ, πέραν τοῦ 120 στάδια εὐρέος πορθμοῦ (ν. Γιβραλτάρ), ἀντιστοιχοῦν αὐτῷ τὸ Ἀφρικανὸν ἀκρωτήριον μετὰ τῆς ἐτέρας στήλης, τῆς Ἀθύλης (Στρβ. Γ). — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ὀμωνόμου ἀκρωτηρίου, πρὶν Ἡράκλεια καλουμένη (Στρβ. Αὐτ.), νῦν Γιβραλτάρ.

Κάλπη ἢ **Κάλπις**, 1) ἀγγεῖον, στά-

μνος ὕδατος, μετ' εὐρυχώρου ἐμβαδοῦ. Αὕτη ἐχρησίμευε καὶ εἰς τὰς ψηφοφορίας, καὶ εἰς

ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας τῶν νεκρῶν.—2) Ἀγῶν ἵππικὸς, καθ' ὃν ὁ ἵππευς, εἰς τὸ τέρμα πλησιάζων, ἀπεπῆδα τοῦ ἵππου καὶ τὸν παρηκολούθει: κρατῶν τὸν χαλινόν. Καὶ ὁ πρὸς τοῦτο ἐνησχημένος ἵππος οὕτως ἐλέγετο.

Καλύβη, 1) νύμφη, μήτηρ τοῦ Βουκολέοντος ἐκ τοῦ Λαομέδοντος (Ἀπολλδ. Γ, 12, 3).—2) Πόλις τῆς Θράκης, ἴσως ἡ αὐτὴ τῇ Καλύβη (Στρβ.).

Καλύδωνε, 1) νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους παρὰ τῇ Τενέδῳ. Ἡ μείζων αὐτῶν ἰδίως Καλύδωνη (Στρβ.).—2) Παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 677), νῆσοι παρὰ τῇ Κῷ, ὧν ἡ μεγίστη, Καλύδωνα, μετωνομάσθη ἔπειτα Καλύμνα.

Κάλυδνος ἢ **Καλύκανδος**, ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τῶν ὄρεων τῆς Ἰσαυρίας, διαρρέων ΝΑ τὴν Κιλικίαν, καὶ ἐκβάλλων ὑπὸ τὴν Σελεύκειαν (Στρβ. ΙΔ, 607)· ὁ εἰς ὃν ἐπνίγη Φρειδερίκος ὁ Βαρβαρόσσας.

Καλυδῶν, πόλις τῆς Αἰτωλίας, παρὰ τῷ Εὐήνῳ ποταμῷ, ἐπὶ λόφου τοῦ Ἀρακύνθου ὄρους, ἐν τοῖς ὀμηρικαῖς χρόνοις ἐπίσημος (Ἰλ. Β, 640. Ι, 589). Παρ' αὐτῇ ἐθήρευσεν ὁ Μελέαγρος τὸν Καλυδῶνιον κάπρον. Ἐπὶ Καίσαρος ἦν ἔτι ὄχυρά, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου παρήχμασεν ἕνεκα τῆς πλησίον αὐτῆς ἰδρύσεως τῆς Νικοπόλεως. Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται.

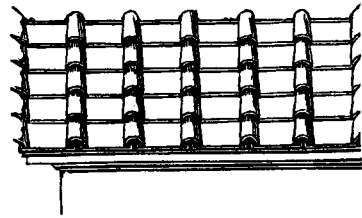
Καλύκη, θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μήτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος (Ἀπολλδ. Α, 7, 2).

Καλυκῶπις, θυγάτηρ τοῦ Ὀτρέως, βασιλέως τῆς Φρυγίας. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἢ Ἀφροδίτη ἔτεκε τὸν Αἰνεΐαν ἐκ τοῦ Ἀγχιῶ (Ὀμ. Ὑμν. Ἀφρ. 111. 234).

Καλύμνα, νῆσος παρὰ τὴν Κορικὴν παραλίαν, πλησίον τῆς Ῥόδου, κατ' ἀρχὰς Καλύδωνη λεγομένη (Ἡρδ.—Στρβ.—Στέφ. Βυζ.). Νῦν Κάλυμνος.

Κάλυνδα, πόλις τῆς Ν Καρίας, ἧς οἱ κάτοικοι μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Δαμασιθύμου, ἐμάχοντο ἐν Σαλαμῖνι μετὰ τῶν Περσῶν (Ἡρδ. Α, 172. Η, 87.—Στρβ. ΙΔ, 681).

Καλυπτῆρες, οἱ κυρτοὶ κέραμοι εἰς τὰς στέγας, οἱ καλύπτοντες τὴν γραμμὴν ἣν

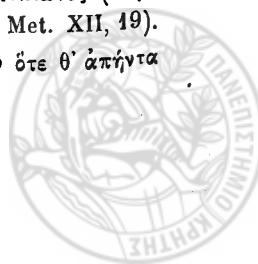

ἀποτελεῖ ἡ ἔνωσις τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἐπιπέδων στρωτῆρων.

Καλύπτρα, τὸ κάλυμμα τοῦ προσώπου ὃ ἔφερον αἱ νέαι ἔμπρὸς τῶν ἀνδρῶν, καὶ μόνον τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὸν γάμον ἀπέθετον (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 232.—Αἰσχλ. Πέρσ. 529).—Ἰδ. Ἀνακαλυπτῆρια.

Καλυψῶ, ἰδ. Ὀδυσσεύς.

Κάλυξ, υἱὸς τοῦ Θεστορος, Μυκηναίου ἢ Μεγαρέως, μάντις τοῦ κατὰ Τροίας Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἐν Αὐλίδι προεῖπε τὴν διάρκειαν τῆς ἐξστρατείας, πρὸ τοῦ Ἰλίου ἀνήγγειλε τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀπόλλωνος (Ὀμ. Ἰλ. Α, 68. Β, 300.—Ὀν. Μετ. XII, 49). Κατὰ χρησμόν θ' ἀπέθνησκεν ὅτε θ' ἀπῆντα

μάντιν ἀνώτερόν του. Συνηγήθη δ' ἐν τῷ τεμένει τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος ἐν Κολοφῶνι, ἢ τοῦ ἐν Γρυνεῖῳ τῆς Μυσίας, μετὰ τοῦ Μόψου, καὶ ἀναγνωρίσας τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ, ἐκ λύπης ἀπέθανεν, ἢ ἠτοκτόνησεν. Ἐν Δαυνίᾳ εἶχεν ἱερὸν ἢ μαντεῖον, ἔνθα ὁ μαντεύμενος ἐκοιμᾶτο ἐπὶ μέλανος δέρματος κριοῦ, καὶ ἐκεῖ ἐλάμβανε τὸν χρησμόν.

Κάλχη, ἴδ. Κίων.

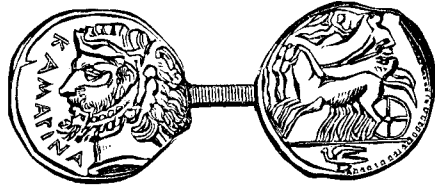
Καλχηδῶν, καὶ ἤττον ἀκριβῶς **Χαλκηδῶν**, πόλις τῆς Βιθυνίας, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, κατὰ τὸ νότιον πέρας τοῦ Βοσπόρου, ἀποικία τῶν Μεγαρέων τῷ 675 π. Χ. Ὁ Βιθυνὸς Νικομήδης μετόπισε (τῷ 140 π. Χ.) μέρος τῶν κατοίκων αὐτῆς εἰς Νικομήδειαν. Εἶχε γὰρ καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἦν πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ξενοκρίτου. Ἀπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὠνομάσθη Ἰουστινιάνεια, καὶ ἦν πρωτεύουσα τῆς Βιθυνίας ἢ Πρώτης Ποντικῆς. Νῦν Χαλκηδῶν (Τουρκ. Καδίκισι).

Κάλχος, βασιλεὺς τῶν Δαυνίων, περὶ οὗ ἐμυθεύθη ὅτι, ἐρῶν τῆς Κίρκης, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον αὐτῆς ὅτε ἦν ἐκεῖ καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ μετεμορφώθη καὶ αὐτὸς εἰς χοῖρον (Παρθεν. Ἐρωτ. IB).

Καμάρα, κυρταὶ οἰκοδομαὶ ἢ θόλοι, καὶ τούτοις ἀναλόγως θολωτῶς καλυπτόμενά τινα ὀχήματα (Ἡρδ. Α, 199), καὶ πλοιαρία τινα τῶν κατοίκων τοῦ Πόντου, ἔχοντα κυρτὴν τὴν τρόπιδα (Στρβ. Α, 395.—Εὐστθ. εἰς Διον. Περιηγ. 700).

Καμάρια ἢ **Καμαρίνη**, πόλις εἰς τὰ Ν τῆς Σικελίας, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰππάριδος, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ Συρακουσίαν τῷ 698 π. Χ. Κατεστράφη δ' αὖθις ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀρνηθεῖσα ὑποταγῆν, καὶ ἀνωκοδομήθη ὑπὸ Ἰπποκράτους τοῦ Γελώου τῷ 492. Ἐκ δευτέρου δὲ τῷ 484 ὁ Γέλων μετόπισε τοὺς κατοίκους εἰς Συρακούσας· ἀλλὰ τῷ 461 ἐπέμφθησαν πάλιν ὀπίσω μετὰ κατοίκων τῆς Γέλας, καὶ τῷ 452 ἐδόξασεν αὐτὴν ὁ Ὀλυμπιονίκης Ψάμις. Ἐπὶ τοῦ Πελοπον-

νησιακοῦ πολέμου οἱ κάτοικοι κατέφυγον εἰς τοὺς Λεοντίους· ἐκ τετάρτου δὲ κατόπισε τὴν πόλιν ὁ Τιμολέων τῷ 399. Κατεστράφη δὲ καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 258, καὶ ἔκτοτε πλέον δὲν ἀνωκοδομήθη. Ὅτε οἱ κάτοικοι ἠθέλησαν ν' ἀποξηράνωσι παρακείμε-

νον ἔλος, ὁ χρησμός τοῖς εἶπε· «Μὴ κίνει Καμάριναν· ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.» Ἀλλὰ μὴ ὑπακούσαντες, κατέστησαν τὴν πόλιν των τοῖς ἐχθροῖς εὐπροσιτωτέραν, καὶ ἔκτοτε ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία· «Μὴ κίνει Καμάριναν,» ἧτοι μὴ βλάπτε σεαυτὸν (Ἡρδ. Ζ, 154.—Διόδ. ΙΑ, 76. ΙΓ, 14.—Στρβ. ΣΤ, 266, 272).

Καμαρῶνον, πόλις ἀρχαία τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ (Στρβ.).

Καμαρῶται, ἔθνος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἰθρίας (Διον. Περιηγ. 700).

Καμβαδηνή, ἐπαρχία τῆς Μηδίας, κειμένη νοτιῶς τῶν Ἐκβατάνων (Ἰσίδρ.).

Κάμβαλα, πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας (Στρβ.).

Κάμβης, Λυδὸς τις διαβόητος ὡς ἀδδηράγος (Αἰλ. Π. Ι. Α.).

Καμβόδουον, πόλις τῆς Ῥαιτίας ἐν τῇ Ἑσθωνίᾳ (Στρβ. Δ.—Πτολ. Β, 18). Τὸ νῦν Kempten τῆς Γερμανίας.

Καμβυσηνή, ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀράξου καὶ Κύρου (Στρβ.—Στεφ. Βυζ.).

Καμβύσης, ποταμὸς τῆς Μηδίας κατὰ Στράβωνα καὶ Πτολεμαῖον (ΣΤ, 2).

Καμβύσης, 1) ἡγεμὸν τῆς Περσίας, ὑποτελὴς τῷ βασιλεῖ τῆς Μηδίας Ἀστυάγει, νυμφευθεὶς τούτου τὴν θυγατέρα Μανδάνην,

καὶ ἐξ αὐτῆς πατήρ Κύρου τοῦ μεγάλου (Ἡρδ. Α, 46. — Ξενφ. Κύρ. Παιδ.). — 2) Υἱὸς Κύρου τοῦ Μεγάλου, διαδεχθεὶς αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας τῷ 529 π. Χ. (Ἡρδ. Β, 1. Γ, 2). Ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Αἰγύπτου τῷ 527, ἐκυρίευσεν τὴν Μέμφιν, εἶτα δὲ κατὰ τῶν Αἰθιοπίων κινηθεὶς, ἀπέτυχεν, ἐλλείψει τροφῶν (Ἡρδ. Γ, 17—26), καὶ ἐν ταῖς Λιθυκαῖς ἐρήμοις, πορευόμενος ἵνα κυριεύσῃ τὸ Ἀμμώνιον, ἀπώλεσε τὸν στρατὸν του, καταγωσθέντα ὑπὸ τὴν ἄμμον. Ἐπίσης ἀπέτυχε καὶ ἡ κατὰ τῆς Καρχηδόνος μελετωμένη ἐκστρατεία του, διότι οἱ Τύριοι τῷ ἠρνήθησαν πλοῖα. Ἐν Αἰγύπτῳ δ' αἰχμαλωτεύσας τὸν βασιλέα Ψαμμήτιχον, κατέστρεψε τῆς πρωτεύουσας αὐτῆς, τῶν Θεβῶν, τοὺς ναοὺς καὶ τὰς μεγαλοπρεπεστάτας οἰκοδομὰς, καὶ αὐτὸν τὸν ἱερὸν βουῖν, τὸν Ἄπιν, ἐπλήγωσεν. Ὡμὸς, καὶ τῆ οἰνοποισίᾳ ἐκδοτός, ἐφόρευσε καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν Σμέρδιν καὶ ἄλλους του συγγενεῖς· μόνος δ' ὁ Κροῖσος εὔρε παρ' αὐτῷ χάριν (Ἡρδ. Γ, 30). Μαθὼν δ' ὅτι στάσις ἐξεργάγη ἐν Περσίᾳ, ἐπέστρεψε, τῷ 522 π. Χ. Ἄλλ' ἐν Ἐκβατάνοις, πολιορκίῳ τῆς Συρίας, ὅτε ἐπέβαιναν εἰς τὸν ἵππον του, τραθεῖς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του ξίφους, ἀπέθανεν (Ἡρδ. Γ, 61).

Κάμειρος, πόλις ἐπίσημος τῆς Ῥόδου, ὑπὸ Δωριέων εἰς τὰ Δ τῆς νήσου κτισθεῖσα, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Πεισάνδρου (Ὀμ. Ἰλ. Β. 656. — Ἡρδ. Α, 144. — Στρεβ. ΙΔ, 656).

Καμερία, πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ἀρχαιότατα κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σαβίνων (Στρεβ. — Βυζ.).

Κάμικος καὶ **Καμικὸς**, 1) πόλις τῆς Σικελίας παρὰ τῷ Ἀκράγαντι, ἐν ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι καθέδρα τοῦ βασιλέως Κοκλήλου (Ἡρδ. Ζ, 170 — Στρεβ. Δ. — Στεφ. Βυζ.). — 2) Τὴν πόλιν Κάμικον παραρρέων ποταμὸς (Στεφ. Βυζ.).

Κάμελλος, ἴδ. Κάθειροι.

Καμπανία, ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας,

μεταξὺ Λευκανίας, Σαμνίου, Λατίου καὶ Τυρρηνικῆς, « πεδίον εὐδαιμονέστατον τῶν ἀπάντων » κατὰ Στράβωνα (Ε), ἡ τὴν σήμερον τὴν Νεάπολιν περιέχουσα (Διδόδ. — Πολύβ. Β).

Κάμπη, τέρας φοβερὸν, φυλάττον τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς Γίγαντας εἰς τὸν Ἄδην, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς φονευθὲν (Ἀπολλόδ. Α, 2, 1. — Σχολ. Αἰσχλ. Προμ. 291).

Καμπόδουον ἢ Καμβόδουον ἴδ.

Κάμψα, πόλις τῆς Κροσσαίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου (Ἡρδ. Ζ, 123). Καὶ Κάψα (Στεφ. Βυζ.).

Κανὰ, πόλις τῆς Γαλιλαίας, ἐνθα ὁ Ἰησοῦς ἐποίησε τὸ πρῶτον αὐτοῦ θαῦμα.

Κάναθος, τὸ ξύλινον κέντρον τοῦ προπλάσματος παρὰ τοῖς γλύπταις· καὶ τὸ ἀνατομικὸν πρόπλασμα τὸ χρησιμὸν τοῖς ζωγράφοις.

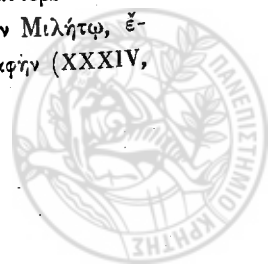
Κάνατι, πολίχνη τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, παραθαλασσία, μετὰ λιμένος (Στρεβ.).

Κανάκη, θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μήτηρ πέντε παιδῶν, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Δημ. 190. — Ἀπολλόδ. Α, 7, 3).

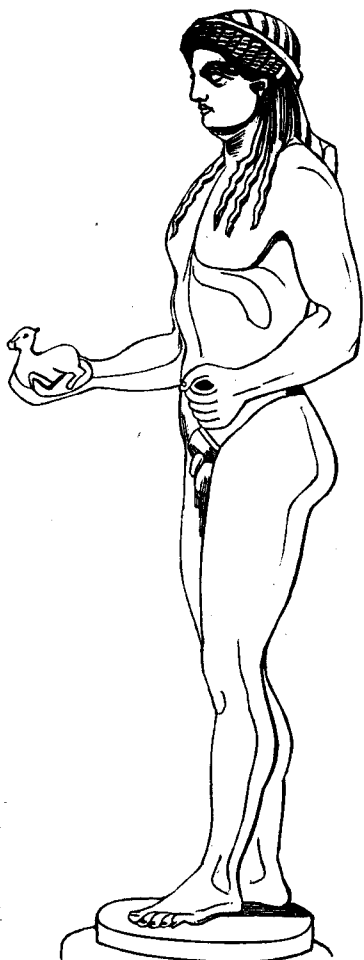
Καναρία, νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, πρὸ τῆς βορειοδυτικῆς παραλίας τῆς Ἀφρικῆς (Πτολ. Δ, 6), κληθεῖσα κατὰ γείτονα τινα φυλὴν τῆς Ἀφρικῆς (Plin.).

Καναστραῖον, ἀκρωτήριον τῆς Χερσονήσου Παλῆνης ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Τυρωναίου κόλπου, καὶ Παλῆνη ἄκρα λεγόμενον (Ἡρδ. Ζ, 128. — Θουκ. Δ, 100).

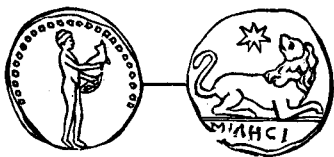
Κάναχος, Σικυώνιος γλύπτης τῶν πρὸ τοῦ Φειδίου χρόνων, ἀκμάσας περὶ Ὀλ. 70—80. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἦσαν περίφημα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ τοὶ μὴ ἀπηλλαγμένα ἐντελῶς τῆς τραχύτητος τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης (Cic. Brut. XVIII). Τὸ ἐπισημότερον αὐτῶν ἦν ὁ Φιλόσιος Ἀπόλλων ἐν Μιλήτῳ, ἔχων κατὰ τοῦ Πλινίου περιγραφὴν (XXXIV,

19, 14) εἰς τὴν μίαν χεῖρα νεβρὸν ἐλάφου καὶ εἰς τὴν ἄλλην τόξον. Ὅτι τούτου ὁμοιώ-

Χαλκοῦν ἀγαλμάτιον ἐν Βεροῦ. Μουσεῖον.
ματὰ εἰσι τὰ εὐρισκόμενα εἰς τινὰ
τῶν Μουσειῶν. ἀποδεικνύει καὶ νόμι-

σμα τῆς Μιλήτου ἐφ' οὗ παρίσταται
τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔργον. Εἰργάσθη δ' ἐν ἄλλοις
καὶ χρυσελεφάντινον Ἀφροδίτην ἐν Κορίνθῳ.
— 2) Γλύπτης τῆς 95 Ὀλ., πιθανῶς ἔγγο-
νος τοῦ ἀνωτέρω, εἰργάσθη ἐν Δελφοῖς.

Κανδαύλης, καὶ Μύρσιλος λεγό-
μενος, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὁ ἔσχατος τῶν
ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Ὀμφά-
λης. Θαυμάζων τῆς γυναικὸς του τὴν καλλο-
νήν, ἐπέμενε νὰ ἐπιδείξῃ αὐτὴν γυμνὴν εἰς
τὸν φίλον του Γύγγη, δι' ὃ κατ' ἀπαίτησιν αὐ-
τῆς ὁ Γύγγης τὸν ἐφόνευσεν (Ἡρδ. Α, 8).

Κανδασοῖα, τόπος βραχώδης τῆς Ἰλ-
λυρίας (Στρβ.).

Κανδαῶν, ὁ Ὀρίων παρὰ τοῖς Βοιω-
τοῖς (Τζέτζ. Λυκόφρ. 328).

Κάνδυθα (ή), μικρὰ πόλις τῆς Λυ-
κίας, κατὰ Κάνδυθον, υἱὸν τοῦ Δευκα-
λίωνος (Στφ. Βυζ.).

Κάνδυσ, Ἔσθῆς (ἴδ.) τῶν Περσῶν,
ἔχουσα εὐρείας χειρίδας (Ἐν. Κύρ. Π. Α,
3. 2. Ἄν. Α, 5, 2. Διόδ. ΙΖ. 77).

Κάνη, ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος ἐν Μι-
κρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέναντι τῆς Λέσβου (Ἡρδ. Ζ,
42.—Στρβ. ΙΓ, 1, 68).

Κανηφόροι, κόραι ἐκ τῶν ἐπισημῶν
οἰκογενειῶν, εἰς τὰς πομπάς, ἰδίως εἰς τὰ
Παναθήνια, τὰ Διονύσια, τὰ Ἐλευσίνια, φέ-
ρουσαι καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ἦν ἐλεύκαινον δι' ἀλεύ-
ρου (Ἀρσφ. Ἐκκλ. 732), διάφορα τῆ τελε-

τῆ ἀνήκοντα ἀντικείμενα ἐντὸς κανῶν, ἤτοι
κανίστρων πλεκτῶν, εἰ καὶ κανᾶ ἐλέγοντο καὶ
μικροὶ μετάλλινοι δίσκοι, χρήσιμοι ἐπίσης εἰς
τὰς θυσίας. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν καὶ ἡ ὀπισθεν,

ἐκ τῆς ζωοφόρου τοῦ Παρθενῶνος ληφθεῖσαι, ἥτις ἐστὶ παράστασις τῆς Παναθηναϊκῆς πομπῆς, ἔχουσιν ἢ μὲν πρώτη δεξιῶς δύο νέας εἰς τὴν δεξιάν ἀνά ἓνα τοιοῦτον δίσκον κρατούσας, καὶ πρὸ αὐτῶν δύο ἄλλας ἐχούσας προ-

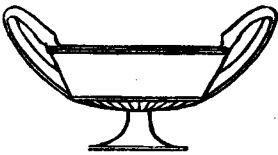
Κανθαρόλεθρος, τόπος ὄρεινός παρὰ τῇ Ὀλύμπῳ ἐν Θράκῃ (Στρεβ.).

Κανθικός κόλπος, εἰς τὴν Ἰνδικήν, ὁ μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τῶν ποταμῶν Γάγγου καὶ Μώριδος (Πτολμ.).

χοίδας εἰς τὴν χεῖρα διὰ τὰς σπονδάς, καὶ ἐμπρὸς αὐτῶν μίαν δαδοῦχον. Ἡ δὲ δευτέρα παρίστησιν ἀριστερῶς δύο κανηφόρους πρὸς τὰ δεξιὰ δ' ὁ ἱερεὺς δέχεται τὸν νεότευκτον πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τῆς ἀρρηφόρου (ἴδ. ἀρρηφόρ: α).

Κάνθαρος, 1) μέγα ἔκπωμα, ἔχον δύο ὦτα, ἰδίως τὸ τοῦ Διονύσου. ἴδ. Κέ-

ραμος.—2) Λιμενίσκος ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς ἀμέσως δεξιῶς τῷ εἰσπλέοντι.

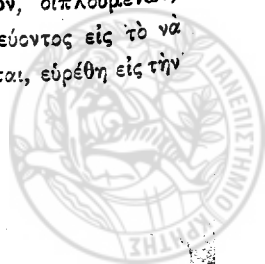
Κάνηθος, 1) υἱὸς Λυκάονος καὶ Ἀρκαδίας, συγχεραυνωθείς, μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διὸς (Ἀπολδ. Γ, 81). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄθαντος ἐξ Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κάνθου (Ἀπλδ. Δ, 77. — 3) Ὁ καθ' ὃν ὠνομάσθη ὄρος τι πλησίον τῆς Χαλκίδος (Στρεβ.).

Κάνθος, υἱὸς Κανήθου, Εὐβοεὺς Ἀργοναύτης (Ἀπλδ. Α, 77. Δ, 1, 85).

Κάννα, (ἡ), πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλία, ἐνθα ὁ Ἀννίβας ἐνίκησε τοὺς Ῥωμαίους. Ἐπὶ Στράβωνος ἐρείπιον (Πολβ.—Στρεβ). Νῦν Cannes.

Κάνωδος ἢ Κάνωπος, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ΒΑ τῆς Ἀλεξανδρείας, 120 στάδια αὐτῆς ἀφεστῶσα, ἐφ' ἐνὸς τῶν βραχιόνων τοῦ Νείλου, ἔχοντος τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὁ ἐλέγετο προελθὼν ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ταφέντος ναυκλήρου τοῦ Μενελάου. Ἦν ἡ ἐμπορικὴ τάτης τῶν πόλεων τῶν μερῶν τούτων τῆς Αἰγύπτου, μέχρι τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀλεξανδρείας, μεθ' ἧς ὡς καὶ μετὰ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης συνεδέετο διὰ διώρυγος (Στρεβ. ΙΖ, 801). Ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν δ' ἡ πόλις ἐξέλιπε.

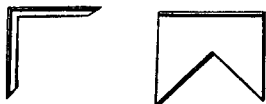
Κανών, τὸ μέτρον τῶν τεκτόνων. Τὸ ἐν τῇ εἰκόνι, χαλκοῦν, διηρημένον εἰς ἴσα μέρη, σύγκειται ἐκ δύο τμημάτων, διπλουμένων, καὶ ἐξ ἐνὸς τρίτου χρησιμεύοντος εἰς τὸ νὰ στερεοῖ αὐτὰ ὅταν ἀνοίγωνται, εὐρέθη εἰς τὴν

Πομπήαν. Ὑπήρχον δὲ καὶ γωνιατοὶ κανόνες. Καὶ Λέσβιος κανὼν ἐλέγετο ὁ κατὰ θέ-

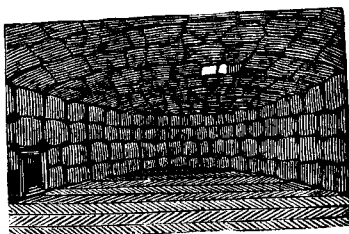
λησιν καμπτόμενος πρὸς χάραξιν τῶν κοσμημάτων.

Κάνωνος, Ἀθηναῖος, ἐκδοὺς αὐστηρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον. (Ξενφ. Ἑλλ. Α, 7, 21. — Ἀριστφ. Ἑκκλ. 1089).

Καπανεύς, ἴδ. Ἄδραστος καὶ Εὐάδνη.

Καπηλεῖον, ἐργαστήριον καπήλων, μικρεμπόρων, ἰδίως οἰνοπωλῶν, ἔνθα καὶ εἰσι-

τοῦντο καὶ ἔπινον οἱ τοῦ ὄχλου. Διὰ δὲ τοῦς τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἐθεωρεῖτο τοῦτο τοσοῦτον ἀπρεπές, ὥστε, κατ' Ἀθηναίων, Ἀ-

ρειοπαγίτης φωραθεὶς ποτε ὅτι εἰσήλθε καὶ ἔφαγεν εἰς καπηλεῖον, ἀπεβλήθη τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Καπιτώλιον, λόφος ἰσρὸς ἐντὸς τῆς Ῥώμης, ἐφ' οὗ ἦν ἰδρυμένος μέγας καὶ περιφη-

μος ναὸς τοῦ Διὸς, ἐγκλείων εὐθρόνον χρυσοῦν ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, καὶ τὰ ἐπίσημα τῆς πόλεως ἐγγράφα.

Καππαδοκία, τὸ ΒΑ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Ἀπὸ Ἀλεξάνδρου δὲ τὸ παραθαλάσσιον αὐτῆς ἐλέγετο Καππαδοκία ἢ πρὸς τῷ Πόντῳ, τὸ δὲ Ν, τὸ μεσόγειον, πρὸς τὸ ὄρος Ταύρω, ἀπετέλεσεν ἰδιαιτέραν ἐπικράτειαν τὴν κυρίως Καππαδοκίαν. Ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς χώρας ἦν ὁ Ἄλυς, ὀρίζων αὐτὴν πρὸς Δ, τὸ δὲ μέγιστον ὄρος ὁ Ἀργαῖος (ὕψ. 3840^μ) ἠφαιστειὸν ἀποσβεσθέν. Οἱ κάτοικοι, πιθανῶς Ἀρειοὶ τὴν καταγωγὴν, ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Λευκόσσυροι, καὶ ἦσαν ἀνδρεῖοι, ἀλλὰ κατηγοροῦντο ἐπὶ μὴ εὐθύτητι καὶ ἐπὶ δωροδοκίᾳ, ὡς οἱ Κᾶρες καὶ ὡς οἱ Κρήτες, δι' ὃ ἐλέγετο τότε παροϊματικῶς περὶ τῶν τριῶν «Τρία κάππα κάκιστα» (Στρβ. ΙΒ, 533).

Καππώτας, ἐπίθετον τοῦ Διὸς παρὰ τῷ Γυθείῳ τῆς Λακωνίας. Ἐπὶ ἰσροῦ λίθου κειμένῳ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ ἐλέγετο καθεσθεῖς καὶ τῆς μανίας του ἐλευθερωθεῖς ὁ Ορέστης (Παυσ. 8, 22, 2).

Καπρέαι (αἱ), νῆσος ἀπέναντι τῆς Νεαπόλεως ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνθα ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἐμόνασε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του. Νῦν Carrea. (Γτρ. Βυζ.)

Καπρία, λίμνη τῆς Παμφυλίας (Στρ.)

Κάπρος (ὁ), 1) Νῆσος καὶ λίμνη τῆς Χαλκιδικῆς, πλησίον τῶν Σταγειρῶν ἐν Μακεδονίᾳ (Στρβ.)—2) Ποταμὸς τῆς Φρυγίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαιάνδρον (Στρβ.).—3) Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ῥέων εἰς τὸν Τίγριν (Πολυβ.) Νῦν Ζάβ.

Καπύη καὶ Κάπυα, πόλις ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, διαδόχτος ἐπὶ τρυφηλότητι καὶ ἐκδαιτησίᾳ τῶν κατοίκων τῆς.

Κάπυς, υἱὸς τοῦ Ἀσσαράκου, σύζυγος τῆς Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου (Ὀμ. Ἰλ. Υ, 239).

Κάρ, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Φορονέως, καθ' ὃν

ώνομάσθη ἢ ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ Καρία (ἴδ.), καὶ τὸ ἔθνος τῶν Καρῶν, προσέτι δὲ καὶ ἡ Ἀκρόπολις ἦν ἔκτισεν εἰς τὰ Μέγαρα. Ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο μεταξύ Μεγάρων καὶ Κορίνθου (Ἡρδ. Α, 171. Παισ. Α, 39).

Κάραβις (ἡ), πόλις τῆς Ταρρακωνίας ἐν Ἰσπανίᾳ (Ἀππιαν. Ζ, 1, 42. 43).

Κάραλις, πόλις καὶ λιμὴν εἰς τὰ Ν. τῆς Σαρδηνίας, κτίσμα τῶν Καρχηδονίων.

Καραμβίς (ἡ), ἀκρωτήριο τῆς Παφλαγονίας εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, ἀντικρυ τῆς χερσονήσου Μετώπου (ἴδ.) (Ἀπιδ. Ῥόδ. Β, 361.—Στρεβ.).

Καρανέτις (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας, ὅθεν πηγάζει ὁ Εὐφράτης (Πτολμ.—Στρεβ.).

Κάρανος, 1) Ἡρακλειδῆς, ἀπόγονος τοῦ Τημένου, ἐκυρίευσεν μετ' Ἀργείων μέρος τῆς Μακεδονίας, ἔνθα ἤρξεν ἐπὶ πολὺ, καὶ ἀπέθανε. Κατ' Ἰουστίνου (VII 4), ὁ χρησμὸς τῷ παρήγγειλε νὰ ιδρῆσθαι κράτος ὅπου αἶγες τὸν ὀδηγήσῃσι· στρατεύσας δὲ κατὰ τῆς Ἐδέσσης, ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν ἐκβαλὼν διὰ τῆς πύλης δι' ἧς εἰσῆρχετο ποῖμνιον αἰγῶν, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις μετωνομάσθη Αἰγαί. Ἀπ' αὐτοῦ κατῆγον τὸ γένος τῶν οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας (Vell. Pat. I, 6). — 2) Υἱὸς Φιλίππου καὶ Κλεοπάτρας, θανατωθεὶς ὑπὸ τῆς μητρικῆς τοῦ Ὀλυμπιάδος. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Καρδατίνη, ὑπόδεσις τοῦ λαοῦ ἐξ ἀπλοῦ δέρματος, δι' ὃ καὶ μονόδερμος ἢ μονόπελμος ἐπιλέγεται. Τὸ τσαρούχιον (Ξεν. Ἀν. Δ, 5, 14. — Πολδ. Ζ, 22.—Ἡσύχ.).

Καρδαμύλη, 1) πόλις τῆς Μεσσηνίας (Λακωνίας καθ' Ἡρδ. Η, 73) πλησίον τῶν Λεύκτρων (Ὅρ. Ἰλ. Λ, 150.—Θουκ.)— 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, ἢ μᾶλλον νησίδιον ἀπέναντι αὐτῆς (Θουκ. Η, 24.—Στρεβ. Βυζ.).

Καρδιά, πόλις μετὰ λιμένος, εἰς τὰ ΒΔ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ὑπὸ τῶν Μιλησίων

συνοικισθεῖσα, εἶτα ὑπὸ τοῦ Μιλιτιάδου νέους ἀποίκους λαβοῦσα, καταστραφεῖσα δ' ὑπὸ Λυσιμάχου, καὶ εἶτα πάλιν ἀνοικοδομηθεῖσα. Πατὴρ τῶν βασιλέων Εὐμένους καὶ τοῦ ἱστοριογράφου Ἰερωνύμου (Ἡρδ. Ζ, 68.—Στρεβ. Ζ, 331).

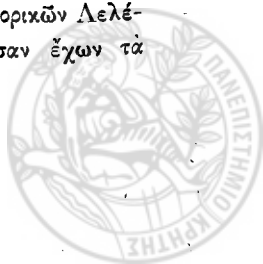
Καρδιοφύλαξ, τὸ μέρος τοῦ θώρακος, ἢ πλάξ ὑπὸ τὸν θώρακα, πρὸς ὑπεράσπιν τῆς καρδίας (Πολδ. ΣΤ, 28).

Καρδοῦχοι, λαὸς πολεμικὸς ἐν Ἀρμενίᾳ, κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Τίγριδος (Ξεν. Κ. Ἀν. Γ, 5, 15. Δ, 1, 2. 5.—Πλούτ. Λουκ. ΚΘ). Κατὰ Στράβωνα (ΙΑ. 522) Γυρδαῖοι κατ' ἄλλους (Ἰώσηπ.) Κορδιαῖοι πιθανῶς οἱ νῦν Κοῦρδοι.

Κάρησος, ποταμὸς τῆς Μυσίας, εἶτα Πίτιος καλούμενος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Αἴσσηπον.

Καρθέα, πόλις τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κέω (Στρεβ.).

Καρία, τὸ ΝΔ μέρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, συνώρευε, πρὸς Β μετὰ τῆς Λυδίας, πρὸς ΒΑ μετὰ τῆς Φρυγίας, πρὸς ΝΑ μετὰ τῆς Λυκίας, πρὸς Δ καὶ Ν μετὰ τοῦ πελάγους. Παρὰ τὰ παράλια αὐτῆς παρατίθενται παρεκτάσεις τοῦ ὄρους Ταύρου, ὡς ὁ Λάτμος, τὸ Γρίον, ἡ Λίδα καὶ ὁ Πήδασος παρὰ τῇ Ἀλικαρνασσῷ. Ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς χώρας, ὁ Μαίανδρος, ἐκρέει εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον, κατὰ τὸν μυχὸν αὐτοῦ, καλούμενον Λάτμιον· δέχεται δ' ὁμόρρους, ἀριστερῶς τὸν Ἀρπασσον καὶ τὸν Μαρσύαν, δεξιῶς τὸν Ληθαῖον καὶ τὸν Γαίσονα. Ἄλλοι κόλποι αὐτῆς ἐπίσημοι εἰσὶν ὁ τῆς Ἰάσου ἢ Βαργύλιος καὶ ὁ Κεραμεϊκὸς μεταξύ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Ἀλικαρνασσῷ. Ποταμοὶ δὲ, ὁ Κάλβις, ῥέων πρὸς Ν ἐκ τοῦ ὄρους Κάδμου, καὶ ὁ Ἄξων παρὰ τοῖς μεθορίοις τῆς Λυκίας.— Τὴν παραλίαν καὶ τὰς παρακειμένας νήσους ὤκουν οἱ Κάρες, ὑποτεθέντες Σημιτικῆς καταγωγῆς, μετὰ τῶν σχεδὸν προϊστορικῶν Λελέγων, λαὸς ναυτικὸς, πρωτεύουσαν ἔχων τὰ

Μύλασα. Τὰ δὲ μεσόγεια κατόικον πρὸς Β, κατ' ἀρχὰς Φρύγες, πρὸς Ν Πισιδεῖς, οἷς εἶτα προσετέθησαν καὶ Λυδοί. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ Γ αἰῶνος π. Χ. ἐπῆλθον Ἕλληνες ἔποικοι, πρὸς Β. Ἴωνες καὶ πρὸς Ν. Δωριεῖς, ὧν ἡ παραλία προσέλαβε καὶ τὸ ὄνομα Δωρίς. Ἀπετέλεσαν δ' οἱ κάτοικοι τοῦ μέρους τούτου κοινὸν 6 Δωρικῶν πόλεων, αἵτινες ἦσαν ἡ Κνίδος καὶ ἡ Ἀλικαρνασσὸς ἐπὶ τῆς στερεᾶς, ἡ Ἰαλυσοῦς, ἡ Λίνδος καὶ ἡ Κάμιρος ἐπὶ τῆς νήσου Ρόδου, καὶ ἡ Κῶς ἐπὶ τῆς ὁμώνυμου νήσου (Ἡρδ. Α, 144). Μετ' οὐ πολὺ δ' ἵδρυσαν οἱ Ῥόδιοι πάλιν ἄλλας πόλεις, αἵτινες πᾶσαι ἤνθησαν διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς γονιμότητος τῆς γῆς. Οἱ δὲ ἰθαγενεῖς τῆς μεσογείου χώρας ἔμειναν ἡμιβάρβαροι πάντοτε, φιλοπόλεμοι καὶ ὑπουλοὶ, δι' ὃ καὶ περιεφρονούντο, (ἴδ. Καππαδοκία), καὶ ὡς μισθωτοὶ ὑπηρέτου, ἢ ἐπωλοῦντο ὡς δεῦλοι. Αἰ κυριώτεραι πόλεις ἦσαν ἡ Μυοῦς, Πιρίνη, Μίλητος, Καρύανδα, Μίνδος, Μαγνησία, Τράλλεις, Ἀλάβανδα, Στρατονίκεια, Μύλασα, Ἀντιόχεια (Στρβ. ΙΔ, 651).

Καρόνη καὶ **Καρήνη**, 1) πόλις τῆς Μυσίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισθένης, μὴ σωζομένη ἐπὶ Πλινίου (Ἡρδ. Ι, 42. — Στρ. Βυζ..—2) Πόλις Μηδίας (Πτλμ.).

Καριών, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῇ Μαντινείᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν (Καλλιμ. Ὑμν. Δι.).

Καρκίνα, πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, παρ' ἣ καὶ ὁ Καρκινίτης κόλπος (Ἡρδ. Δ, 55. — Πτολμ. Γ, 5. — Στρβ.). Νῦν Μαριούπολις.

Καρκίνος, ἐξ Ἀκράγαντος εἰς Ἀθήνας μετοικήσας τραγικὸς ποιητής, ἐλεεινὸς κατ' Ἀριστοφάνην. Εἶχε 4 υἱοὺς, πάντας ποιητάς, ὧν ὁ γνωστότερος Ξενοκλῆς, εἶχεν υἱὸν Καρκίνον καὶ αὐτὸν γράφοντα περὶ τὴν 100' Ὀλυμπιάδα καὶ ἐπὶ μακρὸν διαμείναντα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Διονυσίου. Ἐκ τῶν 160

δραμάτων ἃ ἐλέγετο συντάξας, ἀπαξ ἐν μόνον ἔσσεφρονώθη. Κατὰ τὸ ὄφος ἐπροσπάθει νὰ μιμηταὶ τὸν Εὐριπίδην, καὶ ἐπλήρου αὐτὸ γνομικῶν κοινῶν καὶ στερευομένων ὀξύτητος καὶ ἡ στιχουργία του ἦν παρημελημένη καὶ οὐχὶ ἀκριβής. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἐλάχιστα ἀποσπάσματα (Συλλ. Nauck. Trag. grec. fragm.)

Καρμανία, χώρα παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον Α., ἧς οἱ κάτοικοι (Γερμανοὶ παρ' Ἡροδότῳ Α, 125) ἦσαν πολεμικοὶ, καὶ κατὰ τε τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἦθη συγγενεῖς τοῖς Πέρσαις (Ἀρρ. ΣΤ, 23, 1. — Στρβ. ΙΕ, 726).

Καρμάνωρ, Κρῆς καθαρίσας τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ δράκοντος Πύθωνος (Παυσ. Β. 11. Ι, 7, 30).

Καρμάντις, νύμφη καὶ μάντισσα, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου, ἣ ἐν Ἰταλία ἐπανηγύριζον τὰ Καρμενάλια τῇ 10 Ἰανουαρίου (Διον. Ἀλικ. 3. — Στρβ. — Varro).

Κάρμη, θυγάτηρ τοῦ Εὐδούλου, ἣ τοῦ Φοίνικος, μήτηρ τῆς Βριτομάρτιδος ἐκ τοῦ Διὸς (Παυσ. 13, 30. — Ἀντ. Λιβ. 40).

Κάρμηλος, ὄρος εὐφορώτατον τῆς Παλαιστίνης, νοτίως τοῦ Λιβάνου (Πτλμ. Ε, 15. — Ἰωσηπ.).

Καρνεάθης, ἐκ Κυρήνης τῆς Ἀφρικῆς, ἔζησε 213—129 π. Χ. Ἐπρέσβευε κατ' ἀρχὰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν Στωϊκῶν ἀλλὰ μὴ κρινῶν ἐπαρκεῖς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς αὐτῶν ἀρχὰς, παρεδέχθη τὴν Πλατωνικὴν, καὶ ἵδρυσεν τὴν νέαν τρίτην Ἀκαδημίαν, ἐν ἣ ἐζήτηι τὴν ἀλήθειαν εἰς ἀποδείξεις ἐκτὸς τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ κύκλου τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἦν δὲ τὰ ἦθη καθαρὸς καὶ ἀμεμπτος καὶ νοδὸς ὀξύτητα δὲ καὶ εὐγλωττίαν ἀπέδειξεν, ὅτε τῷ 155 π. Χ. ἐπέμφθη μετὰ τοῦ Κριτολάου καὶ τοῦ Διογένους πρέσβυς ἵνα ἀπαλλάξῃ τὰς Ἀθήνας τοῦ ἐπιβληθέντος αὐταῖς προστίμου 100 ταλάντων διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ὄρωποῦ (Διογ. Α, Δ. 62. — Vell. VI, 12).

Καρνεάθης, ὄρος τῆς Ἀργολίδος (Στρβ.).

Κάρνεια (τά), έορτή τῶν Δωριέων, ἐν Πελοποννήσῳ ἰδίως τῶν Σπαρτιατῶν, εἰς λατρείαν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος. Ἐπανηγυρίζοντο ἐν τῷ Καρνείῳ μηνί (Μεταγαιτιῶνι τῶν Ἀθηναίων, Αὐγούστῳ), διήρκει ἐννέα ἡμέρας, καὶ εἶχε χαρακτῆρα πολεμικόν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς καθόδου τῶν Ἑρακλειδῶν, εἰ καὶ πρὸ αὐτῆς ἤδη εἶχεν εἰσαχθῆ ἐκ Θηβῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἢ λατρεία τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος. Διήρκει δὲ ἀπὸ τῆς ζ' τοῦ μηνὸς μέχρι τῆς ιστ'. Κατεσκευάζοντο δὲ 9 σκιάδεες ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ εἰς αὐτὰς διηροῦντο οἱ ἐξ ἐκάστης τῶν 30 ὠδῶν ἢ φρατριῶν ἀνά 5 ἐπὶ τετραετίαν κληρούμενοι ἄγαμοι, καὶ ἐκεῖ ἐσκήνουν ἐν στρατοπέδῳ. Λέγεται δ' εἰσαχθεῖσα ἡ έορτή τὸ πρῶτον τῇ 24ῃ Ὀλυμπιάδι: (Ἀθην. 3. ΙΔ, 635), καὶ ἔχουσα καὶ μουσικὸς ἀγῶνας, εἰς οὓς πρῶτος ἐνίκησεν ὁ Τέρπανδρος. Ἐτελεῖτο δὲ καὶ ἐν Σικυῶνι, ἐν Μεσσήνῃ, Θήρᾳ, Κυρήνῃ καὶ ἄλλαχού.

Κάρνειος, 1) Ἰδ. Κάρνος. — 2) Παρὰ Λάκωσιν ὁ μὴν ἀντιστοιχῶν τῷ Μεταγαιτιῶσι τῶν Ἀθηναίων (κατὰ μέρος τῷ νῦν Αὐγούστῳ), ὅτε ἐτελοῦντο τὰ Κάρνεια.

Καρνείων, παραποτάμιον τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ (Καλλμχ. Δι. 24).

Κάρνος, μάντις διάσημος υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, τὴν μαντικὴν διδασχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀκαρνὰν τὴν καταγωγὴν. Ἐμυθεύετο φόνευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἵππου του ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅτι δ' ἐπὶ τῷ φόνῳ τούτῳ ὀργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, ἔπεμψε λοιμὸν εἰς τὴν χώραν, καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ ἐσύστησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν έορτὴν τὰ Κάρνεια. (Σχλ. Θεοκρ. Ε, 83.—Πaus. Γ, 18, 3.—Ἀπλδ. Β, 8, 3).

Κάρπαθος, νῆσος μεταξύ Κρήτης καὶ Ῥόδου, εἶχε πόλεις Ποσειδάωνιον καὶ Νίσυρον. Παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 676) Κράπαθος. Παρ' αὐτῇ δ' ἦσαν ἡ Κάσος καὶ Σάρος (Στρβ. Ι, 487).

Καρπασία, πόλις μετὰ λιμένος εἰς τ' ἀνατολικά τῆς Κύπρου, (Διδ. Β.—Στρβ.). Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Καρπάτης, (ὁ), τὰ Καρπάθια ἔρη βορείως τῆς Δακίας.

Κάρπις, ποταμὸς τῆς Παννονίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον (Ἡφ. Δ, 49). Νῦν Δραῦος.

Καρποῦ δίκη, ἐν Ἀθήναις, πρὸ τῶν θεσμοθετῶν, ἡ ἀφορώσα ἀμφισβητήσεις περὶ προσόδου καὶ μισθώσεως ἐναγκασμένου ἀγροῦ.

Καρπῶ, μίξ τῶν Ὠρῶν (Πaus. Θ. 35).

Κάρραι (αἱ), πόλις τῆς Μεσοποταμίας, πρὸς τῇ Ἐδέσση, ἀποικία Ἑλληνική ἐν τῇ Γραφῇ Ἀρράν (Δι. Κάσσ. ΛΖ, 3.—Ζωσμ. Γ, 12.—Ἀρριαν.—Στρβ.). Ταύτην παρέρρει ὁ ποταμὸς Κάρρας (Στρ. Βυζ.).

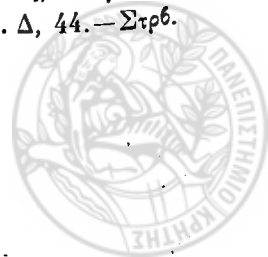
Κάρρωτος, υἱὸς Ἀλεξιβίου, γυναικᾶδελφος Ἀρκεσιλάου Γ', βασιλέως τῆς Κυρήνης, Πυθιονίκης (Πινδ. Πυθ. Ε, 34).

Καρτέρων, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος (ἴδ.), συγκεραυνωθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του.

Κάρουα, τὰ καρύδια, καὶ πᾶς καρπὸς ἔχων σκληρὸν φλοιὸν, ὡς τὰ λεπτοκάρυα, ἀμύγδαλα· προσέτι ὁ πυρὴν τῶν καρπῶν ὁ ἔχων σκληρὸν περίβλημα.

Καρύαι, 1) Πόλις μεθόριος τῆς Λακωνίας καὶ Ἀρκαδίας, κατ' ἀρχὰς εἰς ταύτην, εἶτα δ' εἰς τὴν Λακωνίαν ἀνήκουσα, εἶχε ναὸν περιφημον τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Νυμφῶν, παρ' ᾧ καὶ Λάκαιναι κόραι κατ' ἔτος ἰδιαιτέρους τινὰς χοροὺς ἐχόρευον (Πaus. Γ. ΙΔ.—Λουκ. π. Ὀρχ. 10.—36, 4, 5). Τῷ 369 π. Χ. ἀποστᾶσα ἀπὸ τῆς Σπάρτης, ἐκυριεύθη μετὰ δύο ἔτη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδάμου, καὶ ἐτιμωρήθη αὐστηρῶς (Θουκ. Ε, 55.—Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 25. 27. Ζ, 1, 28.—Πaus. Δ, 16, 9). — 2) π. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῷ Φενεῶ (Πaus. Η, 13, 6, 14, 1).

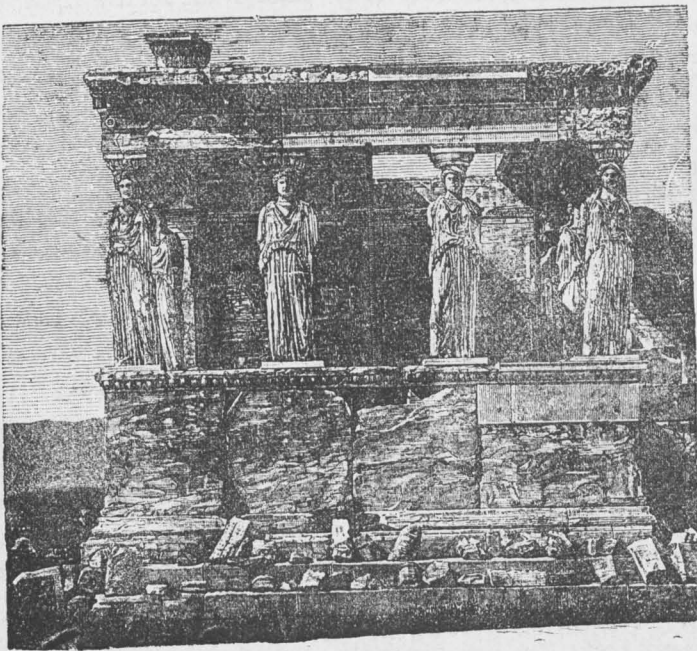
Καρύανδα, πόλις Καρικὴ ἐπὶ νήσου συνδεομένης μετὰ τῆς στερεᾶς, πατὴρ τοῦ γεωγράφου Σκύλακος (Ἡρδ. Δ, 44.—Στρβ. ΙΔ, 658).

Καρυάτιδες, οὕτως ὠνομάζοντο αἱ παραστάσεις παρθένων αἵτινες εἰς τὴν ΝΔ πρόστασιν τοῦ Ἐρεχθίδου ἐν Ἀθήναις, ἐπέχρυσαι· τόπον κίωνων, φέρουσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν τὴν ὄροφὴν τῆς προστάσεως. Πιθανὸν φαίνεται ὅτι τὸ εἰς τὸν ναὸν τοῦτον λατρευόμενον ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς, ὃ ἐλέγετο διίπετες, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόν, ἐκομισθῆ ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐξ Αἰγύπτου, ὃν αὐτὸ τὸ τῆς Αἰγυπτίας Νήθ, δι' ὃ καὶ ὁ ναὸς εἶχέ τι παρεμφερές πρὸς τὸν αἰγυπτιακὸν ρυθμὸν.

λοπρεπῆ, τὰ ἐν χώρᾳ κατὰ τὸ πλεῖστον εἰσέτι σωζόμενα, καὶ εἰς αὐτὰ ἐδόθη ἡ ἐπίκλησις τῶν Καρυατίδων, τῶν διὰ τὴν γάρην καὶ κομψότητα αὐτῶν θεωραζομένων νέων χρυσευτρίων τῶν ἐν Λακωνίᾳ Καρυῶν (ῥδ).

Κάρυστος, πόλις εἰς τὴν Ν παραλίαν τῆς νήσου Εὐβοίας, ὑπὸ τὸ ὄρος Ὀχιν. Ὁ Ὅμηρος μνημονεῖ ἤδη αὐτῆς (Ιλ. Β, 539). Τῷ δὲ 490 π. Χ. κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἠναγκάσθη νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ καὶ εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος.

Ἡ πρόστασις αὕτη μάλιστα, ἣτις φαίνεται ὅτι ἠκοδομήθη ἀμέσως ὀπίσω τῆς θέσεως; ἔνθα τὸ ἄγαλμα ἵστατο, ἐστὶν ὁμοιοτάτη πρὸς τὴν τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Φιλαῖς ἐπὶ τοῦ Νεῖλου. Ὡς δ' ἐν Αἰγύπτῳ οἱ κίονες πολλακίως ὡς κιονόκρανα ἔχουσιν ἀνθρώπινα πρόσωπα, οὕτω, κατὰ τελειοποίησιν τοῦ ρυθμοῦ, ἐνταῦθα ὅλος ὁ κίων ἐγένετο ἄγαλμα, καὶ τὰ πρῶτα, τὰ κατὰ μέρος συντριβέντα ὅτε οἱ Πέρσαι ἐκυρίευσαν τὴν Ἀκρόπολιν, ἀνευρεθέντα δ' ἐν ταῖς προσφάτοις ἀνασκαφαῖς, ἀντικατέστησαν, ἐπὶ Περικλέους περίπου, τὰ κομψὰ καὶ μεγα-

Τῷ 467 προσέβαλον αὐτὴν οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐξηκολούθησε δ' ἔπειτα διαπρέπουσα ὡς πόλις ἐμπορικῆ. Παρ' αὐτῇ ἐλατομεῖτο τὸ Καρύστιον μάρμαρον, λευκόν, ἔχον φλέβας ὑποπρασίνους (Ἡρδ. ΣΤ, 92. Η, 66. 112. —Θουκ. Α, 98).

Καρφαμίτιον, ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς τὸν θερισμὸν, πρὸς σύναξιν πιθανῶς τῶν θερισθέντων σταχύων.

Καρχηδών, πόλις τῆς Β. παραλίας τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς Μεσογείου κειμένη, κτίσμα Φοινίκων, ἰδρυθεῖσα, κατὰ τὴν κοινο-

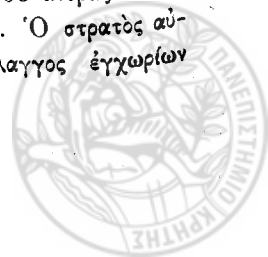

τέραν τῶν παραδόσεων, κατὰ τὴν θ' ἑκατονταετηρίδα π. Χ. ὑπὸ Διδῶ, θυγατρὸς τοῦ Ἀγνήνορος, βασιλέως τῆς Τύρου, ἦτις καθ' Ἑλληνικὴν παράδοσιν, λαβοῦσα παρὰ τοῦ ἐγγχωρίου ἡγεμόνος τὴν ἄδειαν νὰ καταλάβῃ ὅσην χώραν δύναται νὰ περιβάλλῃ μία βύρσα βοῶς, ἔταμε ταύτην εἰς λεπτοτάτας λωρίδας, καὶ οὕτως ἔλαβεν ἕκαστιν ἰκανὴν δι' ἱδρυσιν πόλεως, ἧς ἡ ἀκρόπολις ὠνομάσθη Βύρσα. Πιθανώτερον δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος τούτου, ἴσως μεταπεποιημένου ἐκ τινος ὁμοῦχου Φοινικικοῦ, ἐπήγασεν ἡ παράδοσις. Κατὰ ποιητικὴν ἐλευθερίαν ὁ Βιργίλιος μεταποιήσας καὶ παρὰ-

δοσιν καὶ χρόνους, κατέστησε τὴν Διδῶ σύγχρονον τοῦ Αἰνείου, καὶ ἀγαπηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πλέοντος ἐκ Τρωάδος εἰς Ἴταλίαν. Διὰ τῆς ὑπεροχῆς δὲ τοῦ πολιτισμοῦ των ὑπέρισχυσαν ταχέως οἱ Φοίνικες τοῦ ἐγγχωρίου Λιβυκοῦ πολιτισμοῦ, ἠῤῥῆσαν τὸν πλοῦτόν των διὰ τοῦ ἐμπορίου, τὴν ἰσχύν των δι' ἀποικίων καὶ μεγάλους ἐπεχείρησαν περίπλους, ὡς ἀποδεικνύει ὁ εἰς Ἑλληνικὴν μετάφρασιν περισωθεὶς περίπλους τοῦ Ἄνωτος κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Κάρνης, πιθανῶς τοῦ Πρασίνου καλυμένου ΝΔ. Εἶτα δ' ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν των εἰς τὰς ἀπέναντι αὐτῶν εὐπόρους καὶ πεπολιτισμένας χώρας, οἷον τὴν Σαρδηνίαν, καὶ πρὸ πάντων τὴν Σικε-

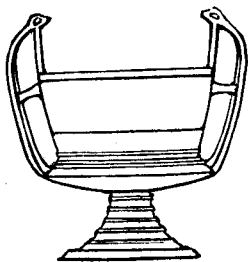
λίαν, ἔνθα ἀποκατέστησαν ἀποικίας, πόλεις ἱδρυσαν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἡμφισβήτησαν τὴν ὅλην νῆσον εἰς τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐγγχωρίους καὶ Ἑλληνας. Εἰς τὰ τῆς Σικελίας δ' ἐπεμβάντες οἱ Ῥωμαῖοι, ἐκίνησαν κατὰ τῆς Καρχηδόνος τὸν πρῶτον φοινικικὸν κληθέντα πόλεμον, ἀπὸ τοῦ 264 μέχρι τοῦ 242 π. Χ. μεθ' ὃν ἐκυρίευσαν τὴν ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων κατεχομένην Σαρδηνίαν· εἶτα δὲ, ἐν δευτέρῳ πολέμῳ ἀρξάμενῳ κατὰ τὸ ἔτος 218, μεταβάντες οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ νικῆσαντες ἐπίσημον νίκην ἐν Ζάμα, ἐβίασαν τῷ 201 εἰς εἰρήνην τοὺς Καρχηδονίους, ὑποβληθέντας εἰς παράδοσιν τῶν ἐν Ἰβηρία (Ἰσπανία) κατακτήσεων των, ἀπότισιν 10,000 ταλάντων (60 ἑκατομμυρίων δραχμῶν), καὶ τὴν παράδοσιν τῶν ἐλεφάντων καὶ πλοίων των. Καὶ ἤρξαντο μὲν πάλιν ἀναλαμβάνοντες ὑπὸ τὴν ἔμφορα διοίκησιν τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ αὐτῶν Ἀννίβα· ἀλλ' ἀφρόνως εἰς ῥαδιουργίας ἐνδόντες καὶ ἀποβαλόντες αὐτὸν, προσεβλήθησαν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Νουμιδίας Μασσινίσσα καὶ ἠττήθησαν ἐπανειλημμένως, εἶτα δὲ, παρεμβάντων καὶ τῶν Ῥωμαίων, ἐξεπολιορκήθησαν ὑπὸ τοῦ Σικκιώνος τῷ 146, ἡ πόλις κατεσκάφη, καὶ οἱ πολῖται ἐξηδραποδίσθησαν (Πολβ. ΛΣ. ΛΘ. — Ἀπ. Η). Θρησκείαν εἶχον κομισαί οἱ Καρχηδόνιοι ἐκ Τύρου μεθ' ἑαυτῶν τὴν τοῦ Βαῶλ, τῆς Ἀστάρτης (Ἀφροδίτης) καὶ τοῦ Μελκάρθ (Ἡρακλέους), εἰς ἣν ἀνέμιξαν βαθμηδὸν καὶ τὴν λατρείαν τινῶν ἐκ τῶν θεοτήτων τῶν λαῶν μεθ' ὧν ἤλθον εἰς σχέσεις (τὴν τῆς Δήμητρος, τῆς Περσεφόνης). Διετήρησαν δὲ καὶ τὰς ἀνθρωποθυσίας, ὧν τὴν ἀποχὴν τοῖς ἐπέβαλλον οἱ νικῶντες αὐτοὺς, διὰ συνθηκῶν. Τὸ πολίτευμα αὐτῶν ἦν ἀριστοκρατικόν. Οἱ ἀνώτατοι αὐτῶν ἄρχοντες ἦσαν δύο ἐτήσιοι, καὶ εἶχον καὶ δύο βουλὰς ἐκ τῶν ἀρίστων, αἵτινες ἐξέλεγον τοὺς στρατηγούς, καὶ προσέτι καὶ 100 ἄνδρας διὰ τὰ καθέκαστα τῆς διοικήσεως. Ὁ στρατὸς αὐτῶν, πλὴν βαρείας φάλαγγος ἐγγχωρίων

(Πλούτ. Τιμολ. ΚΖ. — Πολύ. ΙΕ, 13), περιείχε και πλείστους Λίβυας και Νουμιδοὺς, και πρὸ πάντων μισθοφόρους. Ἐποιεῖτο δὲ πολλὴν χρῆσιν και ἐλεφάντων. Εἰς τὴν ἐμπορικὴν ναυτιλίαν ἐξησκημένοι, ἦσαν ἄριστοι ναυτικοί, και εἶχον ὑπὲρ τὰς 300 τριήρεις, ὧν 200 ἐστάθμευον εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως Κώθωνα. Εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Καρχηδόνος (ἀνήγειρεν) ὁ Αὐγουστος ὀμώνυμον Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ταχέως και αὐτὴν ἀναπτύχθεισαν διὰ τοῦ ἐμπορίου, και ἀνθοῦσαν ἐν τῷ Μεσαιῶνι μέχρι τοῦ 647 μ. Χ., ὅτε κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Ἀραβες.

Καρχηδών νέα, (Κ. ἢ ἐν Ἰθηρία), πόλις παράλιος τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου (ν. Καρθαγένη), ἀποικία τῶν Καρχηδονίων, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ἀδρούβα, τῷ 227 π. Χ. Ἐκπολιορκήσαντες αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι τῷ 210 π. Χ. διὰ τοῦ Σικιπίωνος, ἐπεμφαν ἐκεῖ Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ἣτις ἐπλούτει, πλὴν διὰ τοῦ ἐμπορίου, προσέτι και διὰ τῶν ἀργυρείων τῆς (Στρεβ. Γ, 158. — Liv. XXVI, 42. XXVIII, 17).

Καρχήσιον, 1) Ἐκπωμα εὐρὺ, δι' οἶνον και διὰ σπονδὰς, στενεύον ἐν τῷ μέσῳ και ἔχον δύο ὄτα κατιόντα ἐκ τοῦ χεῖλους

μέχρι τοῦ πυθμένος (Ἀθῆν. ΙΑ, 474. — Macrob. Sal. V, 21). — 2) Τὸ ἄνω τοῦ ἱστοῦ τῶν πλοίων. Ἰδ. ναῦς.

Κάσαμβος, Ἀριστοκράτου, Αἰγινητῆς ἐπίσημος (Ἡρόδ. ΣΤ, 73).

Κάσιον, 1) πόλις και ὄρος τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τῇ Σερωνίδι λίμνῃ, μετὰ ναοῦ τοῦ Διὸς, ἐνθα ἐφονεύθη και ἐτάφη ὁ

Πομπήιος (Ἡρόδ. Β, 6). — 2) Ὅρος τῆς Σελευκίας ἐκ Συρίας, ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ (Στρεβ. — Διον. Περικηγ. 880) — 3) Ποταμὸς ἐν Ἀλβανίᾳ τῆς Ἀσίας, εἰσβάλλον εἰς τὴν Κασπίαν (Plin. V, 15).

Κασιῶτις, ἄκρα τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου πρὸς τῷ Πηλοσίῳ.

Κασμέναι και Κασμένη, πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας, πρὸς τῇ Μοτύῃ (Ἡρόδ. Ζ, 155. — Θουκ. ΣΤ, 5).

Κάσος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τῇ Κῷ, διατηροῦσα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα (Ὁμ. Ἰλ. Β, 676).

Κασσάτυρος, πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰνδοῦ, ὅθεν, διαταγῇ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὁ Σκύλης ἐπλευσεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἰνδικῆς. Νῦν Καβούλ (Ἡρόδ. Γ, 93, Δ. 44. — Στρεβ. Βυζ.).

Κασπία θάλασσα, ἢ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀνατολικῶς τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐκτεινομένη ἀπέραντος λίμνη ἢ μᾶλλον θάλασσα, ἀλλὰ μετ' οὐδεμιᾶς θαλάσσης συνεχομένη. Τὸ δυτικὸν αὐτῆς ἐλέγετο Κάσπιον πέλαγος, τὸ δ' ἀνατολικὸν, πέλαγος Ὑρκανικόν. Περὶ αὐτὴν ὑφούοντο τὰ Κάσπια ὄρη, δι' ὧν διήρχοντο αἱ Κάσπια πύλαι, στενωπὸς μήκους 8 σταδίων (Ἡρόδ. Α, 202. — Στρεβ. — Πτολμ. — Ἀρριαν. Γ, 29. — Διον. Περικλ. 21. 53).

Κασσάνδρα, και Ἀλεξάνδρα λεγομένη, ἢ καλλίστη τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου (Ὁμ. Ἰλ. Ν, 365), ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος καταφυγοῦσα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἠρπάγη ἐκεῖθεν ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως. Σωθεῖσα δ' ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐκομίσθη εἰς Μυκῆνας, και ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ὅτε ὁ Αἴγισθος ἐθανάτωσε τὸν Ἀγαμέμνονα (Ὀδ. Λ, 421). Οἱ μετ' Ὀμηρον ἐμύθεον ὅτι ὁ Ἀπόλλων τῇ ἔδωκε τὴν μαντικὴν χάριν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀντέστη εἰς αὐτὸν, τὴν κατεδίκασε νὰ μὴ πιστεύωνται αἱ μαντεῖαι τῆς, δι' ὃ και, ὅτε ἐπὶ τῆς ἐλεύσεως τῆς Ἑλένης,

καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς πολιορκίας, προέλεγε τὰς ἀπειλούσας συμφορὰς, κατεγελάτο ὡς παραφρονοῦσα. Ἐπὶ τοῦ πολέμου δύο τὴν ἐζήτησαν εἰς γάμον, ὁ Ὄθρουνεὺς ἐκ Καθησοῦ (Ἰλ. Ν. 363), καὶ, κατὰ Βιργίλιον (Æ, II, 341), Κόροιβος ὁ υἱὸς τοῦ Μύγδονος, ἐπίκουροι τοῦ πατρὸς τῆς ἐλθόντες· ἀλλ' ἀμφοτέροι ἐφρονεύθησαν εἰς τὰς μάχας. Ἐν Ἀμύκλαις ὑπῆρχεν ἄγαλμα τῆς Κασσάνδρας, καὶ ἐπίσης, ὡς καὶ ναὸς αὐτῆς, ἐν Λεύκτροις τῆς Λακωνίας· ὁ δὲ τάφος αὐτῆς ἦν ἐν Μυκήναις ἢ ἐν Ἀμύκλαις.

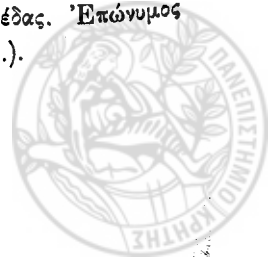
Κασσάνδρεια, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἢ πρὶν Ποτιδαία (ἴδ.), ἦτις ὑπὸ Φιλίππου καταστραφεῖσα, ἀνωκοδομήθη καὶ μετωνομάσθη ὑπὸ Κασσάνδρου (Διόδ.— Στράβ.— Πλυσ.— Στράβ. Βυζ.). Νῦν Καστάνδρα.

Κάσσανδρος, υἱὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, ἀνὴρ χαρακτῆρος βιαίου καὶ φιλοδόξου. Γεννηθεὶς τῷ 355 π. Χ., ἔμεινεν ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τοῦ πατρὸς του ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἐξεστράτευσεν εἰς Περσίαν. Ἐπέμφθη δὲ τῷ 323 εἰς Βαβυλῶνα, ἵνα ὑπερασπισθῆ παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὸν πατέρα του διαβληθέντα. Ἄλλ' ἢ παρρησία καὶ προπέτεια αὐτοῦ δυσηρέστης (Πλούτ. Ἀλέξ. ΟΔ). Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ κατακτητοῦ, ἔγινε χιλιάρχος τοῦ Ἀντιγόνου· ἀλλὰ διενεχθεὶς πρὸς αὐτὸν, ἐπέστρεψε τῷ 319 εἰς Μακεδονίαν, ἵνα διεκδικῆσῃ τὴν διαδοχὴν τῆς ἐπιτροπείας τοῦ κράτους, ἣν ὁ θνησκὼν πατὴρ του εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν γηραιὸν Πολυσπέρχοντα. Τὸν ἐβοήθησε δ' εἰς τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ Ἀντιγόνος, καὶ ταχέως ὁ Κάσσανδρος, στερεωθεὶς ἐν Ἑλλάδι (Πλούτ. Φωκ. ΛΑ), ἔλαβε τῷ 318 παρὰ τῆς βασιλείτης Εὐρυδίκης καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπιτρόπου. Ἄλλ' ὁ Πολυσπέρχων, συνδεθεὶς μετὰ τῆς Ὀλυμπιάδος τῷ 317, ὑπερίσχυσε τῆς Εὐρυδίκης καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Φιλίππου Ἀρριδαίου, ἀμφοτέρων δολοφονηθέντων. Τότε δ' αἰφνης ἐπανελθὼν ἐξ Ἑλλάδος ὁ Κάσσανδρος, ἐδελέασε τοὺς στρατιώτας τοῦ Πολυσπέρχοντος, καὶ συλλαβὼν

τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν Ῥωξάνην σύζυγον τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ μικροῦ αὐτῆς υἱοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ Θεσσαλονίκην, τὴν ἀδελφὴν τοῦ κατακτητοῦ, ἐθνατώσῃ τῷ 316 τὴν Ὀλυμπιάδα, καθεῖρξε τὴν μητέρα μετὰ τοῦ τέκνου, καὶ ἐνουμρέυθη τὴν Θεσσαλονίκην (Διόδ. ΙΘ, 49). Ἐπανελθὼν δ' ἔπειτα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀνήγειρε τὰς Θήβας ἐκ τῶν ἐρείπιων τῶν, καὶ εἰς τὴν ἐπάνοδόν του εἰς Μακεδονίαν συνεδέθη μετὰ πολλῶν στρατηγῶν κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου. Τῷ δὲ 311, μετ' ἀποκτάσασιν τῆς εἰρήνης, ὁ ἐπίτροπος οὗτος τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐθνατώσῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ μετὰ τῆς μητρὸς του (Διόδ. ΙΘ, 105. Κ. 26), καὶ τὸν Πολυσπέρχοντα, ὅστις ἐπροστάτευε τὸν μόνον ἐναπολειπόμενον ἐκείνου υἱὸν, τὸν Ἡρακλῆν, ἔπεισε (τῷ 309) νὰ φρονεῦσθαι καὶ τὸν. Ἐκτοτε, εἰ καὶ ἀντετάχθησαν, ἀλλὰ ματαίως, κατ' αὐτοῦ (τῷ 308 καὶ 307) ὁ Πτολεμαῖος ἐξ Αἰγύπτου καὶ Δημήτριος ὁ πολιορκητῆς (Διόδ. Κ, 37), ἔμεινεν ὁ Κάσσανδρος κύριος τῆς Μακεδονίας, καὶ δὲν ἀνηγορεύθη μὲν βασιλεὺς, ἀλλὰ δὲν ἀπέχρυσεν τὸν τίτλον ὅτε τῷ ἐδίδοτο (Πλούτ. Δημ. ΙΗ). Κατὰ τὰ ἔτη 305 καὶ 304 ἀπεπειράθη αὐθις νὰ κυριεύσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' εὗρεν ἰσχυρὸν ἀντίπαλον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀντιγόνου Δημήτριον (τὸν Πολιορκητὴν) δι' ὃ συνεμάχησε μετὰ τοῦ Λυσιμάχου, Πτολεμαίου καὶ Σελεύκου, καὶ ἐν Ἰψῷ ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσεν τὸν Ἀντιγόνον τῷ 301, καὶ διανείμας τὸ κράτος αὐτοῦ, εἰς τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Πλείσταρχον ἔδωκε τὴν Κιλικίαν, αὐτὸς δὲ ἤρξεν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας μέχρι τοῦ θανάτου του, συμβάντος τῷ 296 (Διόδ. Κ, 112. — Πλούτ. Δημ. ΛΑ).

Κασσιόδωρος, ὁ εἰς τὴν Λατινικὴν τὸν Ἰώσηπον μεταφράσας, τῆ σ' μ. Χ. ἐκατονταετηρίδι.

Κασσιόπεια καὶ Κασσιόπη καὶ Κασσιέπεια, σύζυγος τοῦ Κηφῆως ἐν Αἰθιοπία, μήτηρ τῆς Ἀνδρομέδας. Ἐπώνυμος αὐτῆς ἦν εἰς ἀστερισμὸς (ἴδ.).

Κασσιτερίδες νήσοι, αἱ Βρετανικαί, ἐξ ὧν οἱ Φοίνικες ἐλάμβανον κασσίτερον καὶ μόλυβδον. Μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα περιεστάλη εἰς μικρὸν τι σύστημα τῶν νήσων ἐκείνων (Ἡρόδ. Γ, 115. — Στρβ. Β, 120. Γ, 125. — Μελ. Γ, 6, 2).

Κασσιφόνη, θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσεώς, ἥτις καθ' ἓνα μῦθον ἐνουμφεύθη καὶ ἐφόνευσε τὸν Τηλέμαχον (Τζέτζ. εἰς Λυκφρ. 798, 808).

Κασσιώτις, ἐπαρχία τῆς Συρίας, ἄλλη τῆς Αἰγυπτιακῆς Κασσιώτιδος (Στρβ.).

Κάσσυμα, τὸ πέλμα, τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων, ἐφ' οὗ βαίνει ὁ ποῦς, ἐνίοτε καὶ διπλοῦν καὶ τριπλοῦν.

Κασσωπαῖοι, λαὸς Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπειρῷ. Εἶχε κυριωτέρας πόλεις τὴν Ἑλλάτρειαν, Πανδοσίαν, Βιτίαν, καὶ Βούχητον. Φίλιππος ὁ Μακεδὼν τρεῖς ἐξ αὐτῶν ὑπέταξεν εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν Μολοσσῶν Ἀλέξανδρον, καὶ τότε φαίνεται ὅτι ἰδρῦθη καὶ ἄλλη πόλις Κασσωπία ἢ Κασσώπη (Διόδ. ΙΘ, 88. — Στρβ. Ζ, 326), εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Χαονίας, ἀρκτικῶς τοῦ Βουθρωτοῦ, μετὰ λιμένος, ἀνήκοντος τοῖς ἀντιπέραν Κερκυραίοις, ὅθεν ἦν ὁ συνήθης διάπλους ἐξ Ἑλλάδος εἰς Ἰταλίαν (Στρβ.). Νῦν Ἀγιοσ. **Κασσώπη**, πόλις τῆς Κερκύρας μετὰ λιμένος (Πτλμ.). Νῦν Κάσσωπον.

Κασσωτῆς, νύμφη ἐν τῷ Παρνασσῷ, καθ' ἣν ὠνομάσθη καὶ κρήνη ἐν τῷ ναῶ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος (Παυσ. Ι, 22).

Καστάδαλα (τὰ), πόλις παρὰ τὰ ὄρη τῆς Καππαδοκίας (Στρβ.).

Κασταλία, πηγὴ ἐν Δελφοῖς ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ ταῖς Μούσαις, ὑπὸ τὸν βράχον τῆς Ὑαμτίας πηγάζουσα, καὶ εἰς ἣν ἐλούοντο ἢ ἐξ ἧς ἐπινον πρὸς ἀγνισμόν οἱ

τὸ μαντεῖον ἐπισκεπτόμενοι πρὶν ἢ εἰσελθῶσιν εἰς τὸν ναόν.

Καστιάνειρα, γυνὴ τοῦ Πριάμου, ἐξόχου ὠραιότητος, μήτηρ τοῦ Γεργυθίωνος (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 305).

Κάστυλον καὶ Κασταλῶν, πόλις τῆς Ταρρακωνίας ἐν Ἰσπανίᾳ, ἀποικία τῶν ἐξ Ἑλλάδος Φωκῶν (Στρβ. Γ).

Καστυλὸν πεδίον, ἐν τῇ Λυδίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐνθα συνήρχοντο συνήθως τὰ Περσικὰ στρατεύματα τῆς κάτω Ἀσίας (Ξνφ. Ἄνθ. Α, 1). Ἐπ' αὐτοῦ ἦν καὶ ἡ πόλις Καστωλος (Ξνφ. Ἑλλ. Α, 4, 3).

Κάστωρ, ἴδ. Διόσκουροι.

Καταβαθμὸς, κοιλὰς καὶ χωρίον μετὰ τὸ Αἰγύπτου καὶ Κυρηναϊκῆς. Πρὸς Α. δ' αὐτοῦ, καὶ ἕτερον καλούμενον μικρὸς Καταβαθμὸς (Στρβ. Ζ, 791).

Καταβαυκαλήσεις, βαυκαλήματα, τὰ ἄσματα δι' ὧν ἀπεκοίμιζον τὰ βρέφη, (τὰ νανουρίσματα).

Κατάδητα (ἡ), ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κατὰ τὴν Βεγγάλην (Πτλμ.).

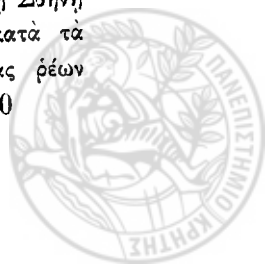
Κατάδλημα, 1) εἰς τὰ θέατρα παραπέτασμα ἄνωθεν κρεμάμενον, ἵνα ὀρίξη τὴν σκηνὴν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀποκρύπτῃ τὰ μηχανήματα τοῦ ὀρόφου. — 2) Εἰς τὰ πλοῖα σκέπη τεταμένη ὑπὲρ τὸ κατάστρωμα ἵνα προφυλάττῃ ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

Κάταγμα, ἡ τολύπη ἐξεσμένου ἐρίου.

Καταγραφὴ, ἡ ἐκ πλαγίου, en profil, ζωγραφία.

Καταγώγιον, ὡς καὶ πανδοχεῖον ἢ πανδοχεῖον καὶ κατάλυσις, τὸ ξενοδοχεῖον, σπάνιον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, διότι ὁ ξένος κατέλυε συνήθως παρὰ τῷ φίλῳ ἢ ξένῳ αὐτοῦ. Τοιοῦτο ἤγειραν οἱ Σπαρτιῶται εἰς τὴν θέσιν τῆς καταδαφισθείσης πόλεως τῶν Πλαταιῶν (Θουκ. Γ, 68).

Κατάδουπα (τὰ), ὁ παρὰ τῇ Σιῆνι νοτίως τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας ῥέων

καταρράκτης τοῦ Νείλου, ὁ καὶ μικρὸς καταρράκτης λεγόμενος (Ἡρόδ. Β, 17.—Στρώβ.). Ὑπῆρχε δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ δόξα ὅτι ὁ δοῦπος αὐτοῦ ἀπεκόφαινε διόλου τοὺς περιόλους.

Καταιβάτης, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ζεὺς εἶχεν ἐν Ὀλυμπία βωμόν (Παυσ. Ε, 14).

Καταϊόνιον, ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Μαρμαρικῆς (Πτλμ.).

Καταῦτυξ, ἀπλή περικεφαλαία «ἄφαλος καὶ ἄλοφος» ἐκ δέρματος (Ὀμ. Ἰλ. Κ, 258).

Ἐξ ἀγάλ. χαλκοῦ.

Κατακλησία ἢ κατὰ κλητος ἐκκλησία, ἴδ. Ἐκκλησία.

Κατάλογος, Ἐκ καταλόγου στρατεύειν ἦν τὸ καθῆκον τῶν στρατηγῶν, εἰς οὓς ἀνετίθετο ἐκστρατεία. Περιεῖχε δ' ὁ κατάλογος πάντας τοὺς ἐν στρατεύσει ἡλικία πολίτας, πλὴν τῆς τελευταίας τάξεως, τῆς τῶν θητῶν, ἀποκλειομένων τῆς τιμῆς ταύτης, καὶ μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ προμαχούτων τῆς πατρίδος, καὶ πλὴν τῶν προεκστρατευσάντων ὅσον ἐνεδέχετο (Λυσ. ὑσ. στρατιωτ. β'). Ἄλλ' ἡ διάταξις αὕτη ἦν, κατὰ τοὺς κωμικοὺς κἄν (Ἀριστοφ. Εἰρ. 1178. Ἰππ. 1382), πολλακίς καταχρήσεων ἀφορμή.

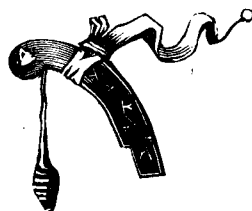
Κατάλυσις τοῦ δήμου, ἐν Ἀθήναις καὶ ἀπόπειρα ἢ ἀποδεδειγμένη πρόθεσις ἀνατροπῆς τοῦ πολιτεύματος ἢ ἐπιβολῆ εἰς τυραννίδα κατεδιώκετο ὡς ἔγκλημα διὰ γραφῆς ἢ εἰσαγγελίας. Καὶ τὴν μὲν ἡγεμονίαν τοῦ δικαστηρίου εἶχον οἱ Θεσμοθέται, ἡ δὲ ποινὴ ἦν βεβαίως θάνατος, ἀφ' οὗ εἰς ἕκαστον ἐπετρέπετο νὰ φονεύσῃ τὸν φωραθέντα.

Κατάνη, ἀρχαία πόλις εἰς τὴν Ἀ. παραλίαν τῆς Σικελίας, εἰς τῆς Αἴτνης τοὺς πρόποδας· ἰδρύθη τῷ 729 ἢ 730 π. Χ. ὑπὸ Χαλκιδέων ἐκ Νάξου. Τῷ 476 ὁ Ἰέρων ἐκ Συρακουσῶν, μεταθεὶς τοὺς πολίτας αὐτῆς εἰς Λεοντίνους, κατώκισεν εἰς αὐτὴν 10,000 Συρακουσίους καὶ Πελοποννησίους, Αἴτναν με-

τονομάσας αὐτὴν. Μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἐπανῆλθον αὐτοὶ καὶ ἐπανεφέρον τὸ πρῶτον ὄνομα· ἀλλ' ὑπὸ Διονυσίου, καὶ εἶτα ὑπ' Ἀγαθοκλέους ἠττήθησαν πάλιν, καὶ ἐπὶ τοῦ α'. φοινικικοῦ πολέμου ὑπέκυψαν εἰς τὴν Ῥώμην (Λιν. XXVII, 8). Εἰ δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἡφαιστειῶν ἐκρήξεν πολλακίς ἐνοχλουμένη, ἐξηκολούθει ἀνοῦσα, καὶ μάλιστα ἐπὶ Αὐγούστου, ὅτε ἐδέχθη ἀποικίαν ἀπομάχων, καὶ ὁ Στράβων λέγει αὐτὴν (ΣΤ, 268. 272) μετὰ τῆς Μεσσήνης, τὴν πολυανθρωποτέραν πόλιν τῆς Σικελίας.

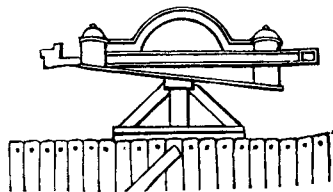
Καταονία, ἴδ. Καπαδοκία.

Καταπειρατῆρ ἢ βολίς ἢ καθετῆρ (κ. σκανδάλι), τὸ βᾶρος τὸ ἐκ τῶν πλοίων ῥιπτόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς

ἐξιχνίασιν τοῦ πυθμένος. Εἰς τὸ ἀνωτέρω σχῆμα, ληφθὲν ἐξ ἀναγλύφου ἐν τῷ Βρ. Μουσειῷ, φαίνεται κρεμάμενος ἐκ τῆς πύρας.

Καταπέλτης, πολιορκητικὴ μηχανὴ δι' ἧς ἐσφενδονίζοντο μεγάλα ἀκόντια ὅτε καὶ ἐλέγοντο καταπέλται ὀξυβελεῖς, ἢ μεγάλοι ὄγκοι λίθων, ταλαντιαῖοι ἢ καὶ τριτάλαντοι

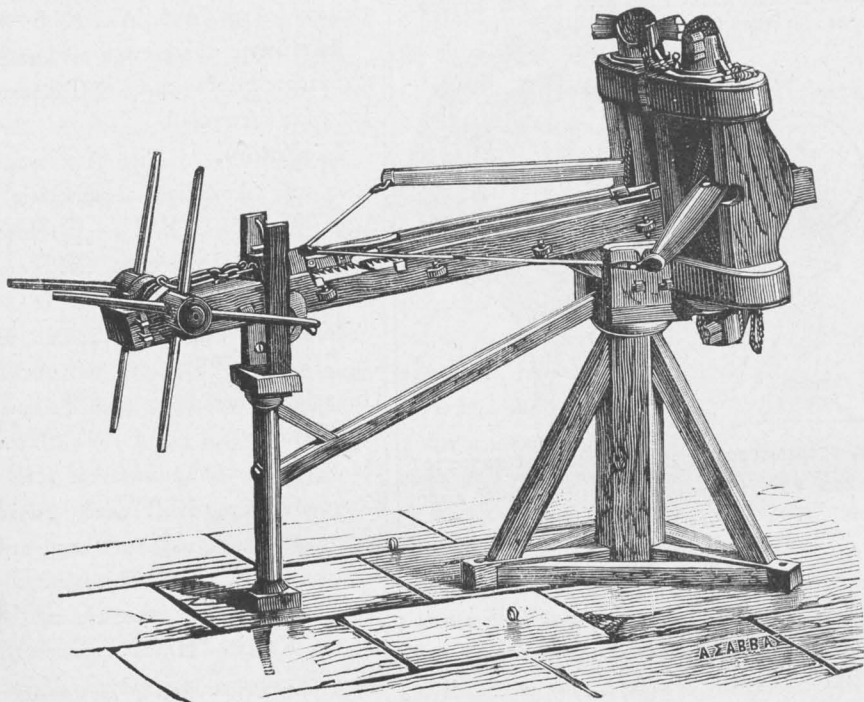
Ἀνάγλυφον στήλης Τραϊανῶ ἐν Ῥώμῃ.

ἐπιλεγόμενοι τότε καταπέλται, πετροβόλοι ἢ λιθοβόλοι (Διόδ. ΙΓ, 21. Κ, 48. 83. 86. ΚΑ, 4.—Προκόπ. Γοτθ. Α, 21. 23). Ὁ μηχανι-

σμός αὐτῶν ὑπ' οὐδενὸς περιγράφεται. Οἱ δὲ ὑπηρετοῦντες αὐτοῖς ἐλέγοντο Ἀφέται.

τοῦ ὀπλισμοῦ ἦν ἴδιος βαρβάρους ἔθνεσι, Πέρσαις, Πάρθοις, Σαρμάταις (Tac. I, 79.—Liv. XXXVII, 10.—Prop. III, 12, 12).—2) Ναῦς

Καταράκτης, 1) ποταμὸς τῆς Φρυ-

Καταπέλτης

γίας, πηγάζων παρὰ τῶν Μαρσῶν καὶ τῆ πόλει τῶν Κελαινῶν (Ἡρόδ. Ζ, 26). Ἴσως ὁ αὐτὸς τῶν Μαρσῶν. — 2) Ποταμὸς τῆς Παμφυλίας (Στράβ.). — 3) Μέγας καὶ μικρὸς Κ. οἱ δύο καταράκται τοῦ Νείλου κατὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας.

Κατάστασις, ἐν Ἀθήναις χρηματικὴ ποσότης διδομένη ὑπὸ τοῦ δημοσίου εἰς ἑκαστον ἵππεα πρὸς ὀπλισμὸν του, ἀποδιδομένη δ' ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ τέλος τῆς ὑπηρεσίας (Φωτ. 142. — Ἀρποκρ. 164).

Κατάστρωμα, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐπίπεδον σανίδωμα τῶν μειζόνων πλοίων.

Κατάφρακτος, 1) στρατιώτης ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ἂν ἵππευς, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἵππου συμπεριλαμβανομένου, τεθωρακισμένος διὰ λεπιδωτοῦ ἀμυντικοῦ ὀπλισμοῦ. (Ἡλιδ. Αἰθιοπ. Θ, 15). Ὁ τρόπος οὗτος

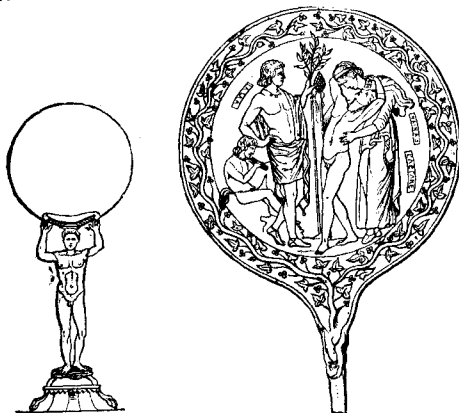

κατάφρακτος, ἢ κατάστρωμα ἔχουσα, ἄφρακτοῖς δ' ἤνευ αὐτοῦ.

Κατόαροι, ἔθνος Σκυθικὸν ἀγνώστου διαμονῆς. (Ἡρδ. Δ, 6).

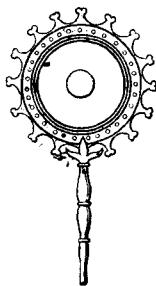
Κάτοπτρον, καὶ ἔνοπτρον, κατεσκευάζετο ἐκ μίγματος λαμπρῶν μετάλλων, χαλκοῦ καὶ κασιτέρου εἶτα δὲ καὶ ἀργύρου,

ὡς στερεωτέρου. Συνήθως ἦσαν τὰ κάτοπτρα μικρὰ καὶ στρογγύλα ἢ ὠσειδῆ, μετὰ λαβί-

δος ἐξ ἧς ἐκρατοῦντο. Πολλὰ δ' ἐξ αὐτῶν ἀπαντῶνται κατάκοσμα διὰ τῆς τέχνης, καὶ ἡ μὲν λαβὶς ἐστὶ πολλὰκις ἀγαλμάτιον, ἐνίοτε μάλιστα τῆς Ἀφροδίτης, ἡ δὲ ὀπίσω στρογγύλη ἐπιφάνεια ἔχει συνεχῶς ἐγκεχαραγμένα ὡς ἀνάγλυφα ὠραῖα συμπλέγματα. Κατεσκευάζοντο δὲ καὶ μείζονα τετραγωνικὰ κάτοπτρα, ἃ ἡ δούλη ἐκράτει πρὸ τῆς δεσποίνης τῆς.

Κατρεὺς, υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Ἀλθαϊμέως (Ἀπλδ. Γ, 2, 1).

Κανὴ, πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ἐνφ. Ἑλλ. Δ, 1, 20).

Καύκασα, ὄρμος τις τῆς νήσου Χίου (Ἡρδ. Ε, 33), ἢ νησιδίων τι παρὰ τῇ Χίῳ.

Καύκασος, σειρὰ ὄρεων ἐν τῇ Ἀσίᾳ, μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης, συνεχομένη μετὰ τοῦ Ταύρου. Σκυθιστὶ ἢ λέξις ἐδήλου τὴν χιονοσκεπῆ κορυ-

φήν (Plin. VI, 19). Εἰς αὐτὸν ἐμυθεύετο προσδεθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὁ Προμηθεὺς (ἴδ.), καὶ εἶτα ἐλευθερωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Οἱ δὲ Μακεδόνες οὕτως ὠνόμαζον τὸν Παροπάμισον (Ἀρρ. Ἀνθ. Ἀλ. Ε, 5, 3).

Καύκη, πόλις τῆς γεννήσεως τοῦ αυτοκράτορος Θεοδοσίου ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ τῆς Ἰσπανίας (Ἀππιαν.).

Καύκων, 1) Υἱὸς Λυκάονος, τοῦ βαλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς (Ἀπλδ. Β, 8, 1). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Τευθεῖαν (Στρβ.).

Καύκωνες, λέγονται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Κ, 429), μετὰ τῶν Λελέγων καὶ Πελασγῶν, ἐπίκουροι τῶν Τρώων. Ἐν δὲ τῷ Καταλόγῳ (Ἰλ. Β) ἐλλείπουσι, δι' ὃ ἐξελήφθη ὅτι περιλαμβάνονται μετὰ τῶν Παφλαγόνων. Καὶ ἐν Ἑλλάδι μνημονεύονται Καύκωνες, Ἀρχάδες τὴν καταγωγὴν, κατὰ Στράβωνα (Η, 345), διαιρούμενοι εἰς δύο φυλάς, καὶ ἐγκαταστάντες εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Κοίλην Ἡλίδα παρὰ τὸν Ἀλφειὸν, ὅθεν ἐξετάθησαν καὶ μέχρις Ἀχαΐας. Ἐκ τῆς Τριφυλίας δὲ τοὺς ἐξέβαλον οἱ Μινυεῖς (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 366. Ἡρδ. Δ, 148).

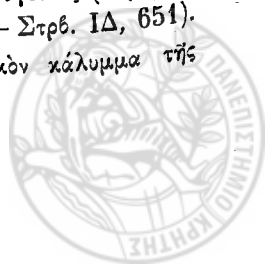
Καύλαρις, ποταμὸς τῆς Καρίας, ρέων παρὰ τὴν πόλιν Σίνδας.

Καυλιακὸς, σκόπελός τις κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως (Ἀπλδ. Ρόδ. Δ, 324).

Καυλωνία, καὶ Αὐλωνία, Ἑλληνικὴ Ἀχαϊκὴ ἀποικία εἰς τὴν Βρεττανίαν τῆς Κάτω Ἰταλίας. Ἐπὶ Στράβωνος ἦν ἤδη ἐν ἔρειπίοις· εἶτα δ' ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Κάστρον Βέτριον (Θουκ. Ζ, 25. — Πολύβ. Στρβ.).

Καῦνος, πόλις Ν. τῆς Καρίας, μετὰ λιμένος καὶ ἀκροπόλεως. Τὰ ξηρὰ σῦκά τῆς ἦσαν γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Καυναῖα. Πατρὶς τοῦ ζωγράφου Πρωτογένους (Ἡρδ. Α, 136. — Θουκ. Α, 116. — Στρβ. ΙΔ, 651).

Κανυαία, μακεδονικὸν κάλυμμα τῆς

κεφαλῆς, ἔχον πλατὺν τὸν γύρον, κατὰ τοῦ ἡλίου. Τὸ ἔφερον καὶ οἱ βασιλεῖς, μετὰ τῶν ἡγεμονικῶν συμβόλων ἐπ' αὐτοῦ, ὅτε καὶ ἐκαλεῖτο καυσία διαδηματοφόρος καὶ καυσία δίμητρος (ἴδ. 'Εσθῆς).

Καύστριος, ἀρχαῖος ἥρωσ, κατὰ τινὰς υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Πενθεσιλείας, βωμὸν ἔχων παρὰ τῷ ποταμῷ Καύστρω ἐν Ἰωνίᾳ (Στρβ. ΙΔ).

Κάυστριος, καὶ Καύστριος, ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τρωάλου, καὶ διαρρέων τὴν Λυδίαν καὶ τὴν Ἰωνίαν, ἰδίως τὸ εὐφορον Καύστρου πεδίον ('Αρρ. Ε, 6, 4), ἐκβάλλει παρὰ τῇ Ἐφέσῳ. Τὸ βόρειον μέρος τοῦ πεδίου ὑποτίθεται ὄν ὁ Ἄσιος λειμὼν τοῦ Ὀμήρου ('Ιλ. Β, 461), καὶ σήμερον φοιτῶμενον ὑπὸ πολλῶν ἔθνῶν γεράνων καὶ κύκνων.

Καύστρου πεδίον, πόλις ἐπίσημος τῆς Φρυγίας (Ξνφ. Ἀνθ. Α, 2, 11) ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Σαλαγασσοῦ, ἴσως ἢ εἶτα Κέστρος λεγομένη.

Καυτήρ, τὸ πεπυρακτωμένον σίδηρον δι' οὗ ἔστρεφον τὴν κόμην εἰς ἰούλους, ὡς καὶ τὸ εἰς χρῆσιν τῶν ζωγράφων διὰ τὴν ἐγ-

καυστικῆν, προσέτι δι' οὗ ἐκαυτηρίαζον τὰς πληγὰς, ἢ γράμματα ἢ γνωρίσματα εἰς τὰ σώματα τῶν ζώων. Τοιοῦτο εὐρέθη εἰς οἶκον χειρουργοῦ ἐν Πομπηίᾳ.

Κάφαυρος, υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, φονεύσας τὸν Ἀργοναυτὴν Κάνθον, ὅστις ἠθέλησε νὰ τῷ ἀρπάσῃ τὸ ποιμνίον του ('Απλλν. Ῥόδ. Δ, 1490).

Καφηρεὺς, (δωρ. Καφαρεὺς), τὸ νότιον ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς ναυτιλλομένους ('Ηρδ. Α, 7.—Εὐριπ. Τρωάδ. 90). Οἱ Ἐνετοὶ διέστρεφον τὸ ὄνομα εἰς Κάβο δ' ὄρο.

Καφέρα, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, τρυφὸς λεγομένη τοῦ Ποσειδῶνος (Διόδ. Ε, 55).

Καφύραι καὶ **Καφύρα**, ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀρκαδίας, μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Φενεοῦ. Εἰς κοιλάδα πλησίον αὐτῆς ἐδείκνυτο ἀρχαία πλάτανος, ἣν ἐπίστευετο φυτεύσας ὁ Μενέλαος ὅτε ἀπήρχετο εἰς Τροίαν (Παυσ. Η, 22.—Πολύβ.).

Καψυδρώτιον, κατὰ μὲν Ἡσύχιον, «εἶδος χιτωνίσκου,» ἀλλὰ κατὰ Πολυδεύκην (Ζ, 71), ὀρθότερον, ὡς φαίνεται, ὕφασμα πρὸς ἀπόμαξιν τοῦ ἰδρωτός ὡς τὸ ἡμέτερον μανδύλιον. Ἄγαλμά τι ἐν Ῥώμῃ, αὐτοκρατορίσσης, ὡς φαίνεται, ἔχει τοιοῦτο εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα.

Κεάδας ἢ **Καιάδας** (καὶ **Καιάτας**, **Καιέτας**), ἐκ τοῦ κεάζω=διασχίζω ('Ομ. Ἴλ. Ε, 132. Η, 250. Π, 412), ἢ ἐκ τοῦ «Καίατα, ὀρύγματα» (Ἡσύχ.), χάσμα ἐν τῷ Ταυγέτῳ παρὰ τῇ Σπάρτῃ Δ, 600' βαθύ, εἰς ὃ ἔρριπτον τὰ πτώματα τῶν κακούργων, καὶ ζώντας αὐτοὺς, ἔρριψαν δὲ καὶ τὸν Ἀριστομένην (Θουκ. Α, 134.—Παυσ. Δ, 18, 5).

Κέδης, Θεβαῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, εἰς τὸν θάνατόν του παρευρεθείς (Σωκ. Ἄπομν. Α, 2, 48. Γ, 111, 17.—Πλάτ. Φδ.) ἔγραψε καὶ φιλοσοφικοὺς διαλόγους, ὑπὸ τοὺς τίτλους Πίναξ, Ἐβδόμη, Φρύνιχος, ἐξ ὧν μόνος ὁ πρῶτος διατηρεῖται, ὑπὸ πρεσβύτου εἰς νέους ἐξηγουμένη εἰκὼν ἀλληγορικῆ τοῦ βίου καὶ τῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς πρὶν ἢ μετὰ τοῦ σώματος ἐνωθῆ. Τείνει δὲ εἰς τὸ ν' ἀποδείξῃ ὅτι μόνον ἡ τοῦ πνεύματος καλλιέργεια καὶ ἡ ἀρετὴ φέρουσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν. Τὸ ἔργον ἐστὶ κατὰ σωκρατικὰς ἀρχὰς, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἡ γνησιότης αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τινῶν ἀποδίδεται εἰς ὁμώνυμόν τινα Κυζικηνὸν στωϊκὸν τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος.

Κεβρόν, 1) πατὴρ τῆς Ἀστερόπης

καὶ Οἰνόης ἐκ Φρυγίας, ἃς ἐνουμφεύθησαν οἱ υἱοὶ τοῦ Πριάμου Ἀΐσακος καὶ Πάρις (Ἀπλδ. Γ, 12, 5).—2) Πόλις Αἰολικὴ ἐν τῇ Τρωάδι (Ἐνφ.—Δμσθ.).—3) Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας (Ἀπλδ.).

Κεβριόνης, ἴδ. Πριάμος.

Κέγλουσα, νύμφη τῆς μητῆρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Παυσ. Β, 12).

Κέγγροια, ἢ Κερχνεία, κρήνη πρὸς τῇ Λέρνῃ ἐν Ἀργολίδι (Αἰσχλ. Προμ. 681).

Κεγγροεὶ καὶ Κεγγρέαι, 1) χωρίον καὶ λιμὴν τῆς Κορινθίας ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, 2 ὥρας ΒΑ τῆς τῆς Κορίνθου (Θουκ. Η, 20).—2) Ὄρος ἐν Ἀργολίδι παρὰ τῷ ἔλει τῆς Λέρνης (Θουκ. Ε, 83. — Στρβ. Η, 376). Ἐν Αἰσχλ. (Προμ. 676) Κερχνεία.

Κεγγροίας, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Πειρήνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀχελφῶ, εἰς τὴν θήραν ἐξ ἀπροσεξίας τοξευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ὁ λιμὴν τῶν Κεγγροῶν (Παυσ. Β, 2. 3).

Κέγγρις, μία τῶν 9 θυγατέρων τοῦ Πιέρου, αἵτινες ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας μετεμορφώθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς πτηνὰ (Ἄντ. Κοβ. 9).

Κεδρέαι, ἢ Κεδρεῖται, πολίχνη τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου (Ἐνφ. Ἑλλ. Β, 1, 15.—Στρβ. Βυζ.).

Κέδριον ἔλαιον, τὸ τῆς κέδρου, καὶ κεδρέλαιον, δι' οὗ οἱ Ῥωμαῖοι ἐπροφύλαττον τὰ βιβλία ἀπὸ τὰς βότρυδας.

Κειριάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἰπποθωντίδος φυλῆς (Ἡσχ.—Στεφ. Βυζ.).

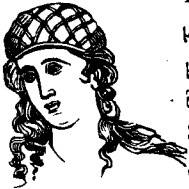
Κεκροπία, ἀρχαία ἐπωνυμία τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ὑπὸ τοῦ Κέκροπος τὸ πρῶτον καταλλήλως ὄχρωθεισης (Στρβ.).

Κέκροψ, 1) ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τῆς Γῆς, ὡς δρακοντόπους παριστάμενος εἰς ἐμβλημα τῆς αὐτοχθονίας του, καὶ ἰδρύσας τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἣτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Κεκροπία. Παρὰ μεταγενεστέροις δὲ (Εὐσεβ.—Τσέστο.—Σουίδ.) ἦν Αἰγύπτιος, προελθὼν ἐκ Σαί-

δος, ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας ἡ Σαίς μᾶλλον φαίνεται ἐξ Ἀθηνῶν ἀποικίαν δεχθεῖσα. Διήρесе δὲ τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς 4 φυλάς, καὶ εἰσήγαγε τὰ πρῶτα σπέρματα τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἤρισαν ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ περὶ τῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῆς χώρας· καὶ ὁ μὲν Ποσειδῶν ἔτυψε διὰ τῆς τριαίνης του τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἀνέβλυσε πηγὴν, ἡ δ' Ἀθηνᾶ τὴν ἑλαίαν φυτεύσασα, ἐνίκησε. Γυνὴ τοῦ Κέκροπος ἦν ἡ Ἄγραυλος, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἐρυσίχθονα, θυγατέρας δὲ τὴν Ἄγραυλον, Ἐρσην καὶ Πάνδροσον, ἐμβλήματα τῆς γεωπονίας, τῇ λατρείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς καθιερωμένας, καὶ αὐτὰς ἐπίσης ὡς θείας φύσεις θεωρουμένας. Οὕτως ἡ Πάνδροσος συνελατρεύετο μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς δὲ τὴν Ἐρσην (τὴν δρόσον, καὶ Ἐρρην λεγομένην), ἤγοντο τὰ Ἐρρηφόρια ἢ Ἀρρηφόρια, καὶ ἡ Ἄγραυλος ἦν καὶ ἐπίθετον αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν ἀγρῶν, καὶ εἶχεν ἐν Ἀθήναις ἱερόν, ἐν ᾧ αἱ παρθένοι τῶν Ἀθηνῶν, ἐν στρατιωτικῇ ἀναβολῇ, ὤμνουν τὸν ὄρκον τῶν πολιτῶν, ἐπικαλούμεναι τὴν Ἄγραυλον, τὴν Αὐξὼ καὶ τὴν Ἠγεμόνην. Ἔτεκε δ' ἡ μὲν Ἄγραυλος ἐκ τοῦ Ἄρεως τὴν Ἀλκίππην, ἡ δὲ Ἐρση ἐκ τοῦ Ἐρμού τὸν Κέφαλον, καὶ ἡ Πάνδροσος ἐκ τοῦ Ἐρμού τὸν Κήρυκα, γενάρχην τῶν Ἐλευσινίων Κηρύκων. Εἰς τὰς τρεῖς ἀδελφὰς ἐνεπιστεύθη ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Ἐρυχθόνιον, βρέφος, ἐντὸς κιστεῶς· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἄγραυλος καὶ ἡ Ἐρση ἠνέωξαν τὴν κιστίν παρὰ τὴν διαταγὴν τῆς, παραφρονήσασαι ἐρρίφθησαν κατὰ τῶν βράχων τῆς Ἀκροπόλεως. Περὶ δὲ τῆς Πανδρόσου ἐπιστεύετο ὅτι ἐπὶ πολέμου τινὸς εἶχε προσφέρει ἑαυτὴν ἔκουσίως θυσίαν, δι' ὃ καὶ αἱ Ἀθηναῖαι κόρραι ὤμνουν εἰς αὐτὴν· ἀφιερῶσιν ἑαυτὰς εἰς τὴν πατρίδα μέχρι θανάτου.—2) Ἐξελαμβάνετο δὲ ὑπάρξας καὶ δεύτερος Κέκροψ, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἔβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ εἰς αὐτὸν

ἀπεδίδοτο ἢ πρώτη διαίρεσις τῆς Ἀττικῆς εἰς δωδεκάπολιν (Παυσ. Α, 5. Ἀπολλοδ. Γ, 15, 5) ἐκβληθεὶς δ' ἐξ Ἀθηνῶν, κατόκησε τὴν Εὐβοίαν, ἰδρύσας ἐκεῖ τὰς Διάδας Ἀθήνας.

Κεκρύφαλος, 1) Δικτυωτὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν ('Ομ. Ἰλ. Χ, 469). — 2) Τὸ περὶ τὸ μέτωπον καὶ ὑπὸ τὰ ὠτα μέρος τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων (Ξενοφ. Ἰππ. ΣΤ, 8). — 3) Ὁ ἐκ δικτύου σάκκος τῶν ἀλιείων (Ξενοφ. Κυνηγ. ΣΤ, 7). — 4) μέρος τοῦ στομάχου τῶν ἀναμηρυκωμένων ζώων.

Τοιογραφία Πομπηίας

Κεκρύφαλος καὶ **Κεκρυφέλαια**, νῆσος παρὰ τὴν Ἀργολικὴν ἀκτὴν, μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἐπιδαύρου, ἐνθα ὁ ἀττικὸς στόλος ἐνίκησε τῷ 458 π. Χ. τὸν τῶν Αἰγινητῶν, Ἐπιδαυρίων καὶ Κορινθίων (ν. Ἀγκίστρι) (Θουκ. Α, 105. — Διόδ. ΙΑ, 78).

Κελάδων, 1) εἰς τῶν Λαπίθων, εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ κενταύρου Ἀμόκου (Ον. Μετ. XII, 250). — 2) Ἰδ. Κλάδαος.

Κελαίναϊ, μεγάλη ἐμπορικὴ πόλις τῆς Φρυγίας παρὰ τῷ Μαϊάνδρῳ, μεθ' ὑψηλῆς ἀκροπόλεως, εἶχε καὶ παράδεισον τοῦ νεωτέρου Κύρου. Τὰ τοῦ Μαρσίου τίθησιν ἐνταῦθα ὁ μῦθος (Ἡρόδ. Ζ, 26. — Ἀρρ. Α, 29, 1. — Ξεν. Ἀν. Α, 27).

Κελαίνῳ, Ἰδ. Ἀρπυιαὶ καὶ Πλειάδες.

Κελαῖ, κόμη τῆς Φλιασίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ναὸν τῆς Δήμητρος (Παυσ.).

Κελέθη, ἀγγεῖον διαρέυστῶν, ἐκ κεράμου

ἢ καὶ ἀργυροῦν, χρήσιμον καὶ εἰς τὰς θυσίας.

Κελέης, Σπαρτιάτης ἐκ τῶν εἰς Σικελίαν συνεκπλευσάντων μετὰ τῶν Δωριέων, φονευθεὶς ἐκεῖ ἐν τῇ μάχῃ κατ' Ἐγχεσταίων καὶ Φοινίκων (Ἡρόδ. Ε, 46).

Κελένδερις, 1) πόλις μετὰ λιμένος τῆς Τραχείας Κιλικίας (Ἀπλλδ. Γ, 14, 3. — Στρβ.) Νῦν Κάλανδρον. — 2) Κώμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῷ λιμένι Πώγωνι.

Κελέοντες, Ἰδ. ἱστός.

Κελεὸς, ἔγγονος τοῦ Κραναοῦ, υἱὸς τοῦ Φάρου, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσίνας, ὁ φιλοξενήσας τὴν Δήμητραν ἐπὶ τῶν πλανήσεων αὐτῆς πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Περσεφόνης. Ἐξ εὐγνωμοσύνης ἢ θεὰ ἠθέλησε νὰ δωρήσῃ τὴν ἀθανάσιαν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δηϊφῶντα, καὶ πρὸς τοῦτο διὰ νυκτὸς κρυφίως ἔκαίε τὴν θνητὴν αὐτοῦ σάρκα, ὃ ἰδοῦσα ἡ μήτηρ τοῦ βρέφους Μετάνειρα καὶ τρομάξασα, ἔρρηξε μεγάλην φωνὴν, καὶ ἐγένετο αἰτία νὰ ριφθῇ τὸ παιδίον εἰς τὰς φλόγας καὶ νὰ καῖ. Πρὸς παραμυθίαν δὲ καὶ ἀποζημίωσιν ἔδωκεν ἡ Δήμητρα εἰς τὸν Κελεὸν ἄλλον υἱὸν, τὸν Τριπτόλεμον· εἶτα δ' ὁ Κελεὸς ἐγένινεν ἱερεὺς τῆς Δήμητρος (Παυσ. Α, 28. Β, 14. — Ἀπλλδ. Α, 5, 1).

Κελευστάνωρ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἰφιδος, θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου (Ἀπλλδ. Β, 7, 8).

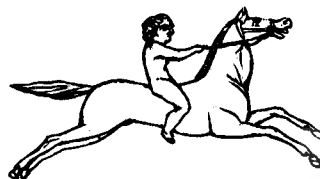
Κελευστῆς, ὁ εἰς τὰ μεγάλα πλοῖα

διεσθύνων τὰς κινήσεις τῶν κωπηλατῶν. Εἰς τὴν πρῶμνην καθήμενος

τοὺς ὠδήγει διὰ τῆς ράβδου ἣν εἶχεν εἰς τὴν χεῖρα καὶ διὰ τοῦ ἄσματος ὃ ἐλέγετο κέλευσμα.

Κέλης, ὁ δι' ἵππασίαν προσδιωρισμέ-

νος ἵππος, πρὸ πάντων ὁ διὰ τὸ ἵπποδρόμιον. (ἴδ).

Κέλσος, ἐπικούρειος ζῶν ἐν τῇ β'. ἑκατονταετηρίδι μ. Χ., φίλος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις τῷ ἀνέθηκε τὸν «'Αλέξανδρον» του ἔγραψε πραγματείαν ὑπὸ τὸν τίτλον «ἀληθῆς λόγος,» γελοιογραφίαν τῶν χριστιανῶν, καθ' ὧν ἐπεκαλεῖτο καὶ τῆς κυβερνήσεως αὐστηρὰν ἐπέμβασιν, ἔργον σαρκαστικῶς εὐφυές, ἀλλ' ἄκριτον, καὶ γνωστὸν μόνον διὰ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ Ὁριγένους, ad Celsum, εἰς βιβλία η'.

Κελτίδῃρες, ἐν Ἰθρία (Ἰσπανία), λαὸς μικτὸς ἐξ ἐγχωρίων Ἰθίων καὶ ἐπιδραμόντων Κελτῶν, μαχιμώτατος (Διόδ. Ε, 33), μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἡρωικῶς ἀντισταθεὶς κατὰ τῶν Καρχηδονίων (Στράβ. Γ, 161).

Κελτίνη, θυγάτηρ τοῦ Βρετανοῦ, μήτηρ τοῦ Κελτοῦ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, κομίσαντος εἰς τὴν χώραν τοῦ πατρὸς τῆς τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου.

Κελτοί, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἱστορικοὺς καὶ γεωγράφους (Ἡρόδοτος, Σκύμνον, Ἐφρον), οἱ τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης κα-

Κελυδνός, ποταμὸς τῆς Ἠπείρου, ῥέων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἰλλυρίας.

Κενομανοί, λαὸς Κελτικὸς παρὰ τὸν Πάδον (Στράβ.), ἢ Γονομανοί (Πολύβ.).

Κενοτάφιον, ἴδ. Κηδεΐα.

Κένταυροι ἦσαν ἡ ἀρχαιστάτη μυθικὴ ἀντίληψις καὶ παράστασις τῶν ὀρεσιβίων κατοίκων τῆς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην Ἑλληνικὴν

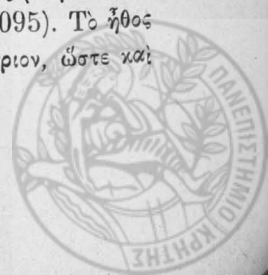

χώραν πλουσίας εἰς ἵππους Θεσσαλίας. Τὸ ὄνομα αὐτῶν ἦν πιθανῶς μετάπλασις τοῦ κέντορες, δηλοῦν τοὺς ἵππεῖς τοὺς κεντῶντας τοὺς ἵππους· ἐλέγοντο δὲ καὶ ἵπποκένταυροι. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν παριστῶντο ἐν τῇ τέχνῃ ὡς ἄνθρωποι, ἔχοντες εἰς τὰ ὀπίσθια προσέτι καὶ τὸ ὀπίσθιον μέρος ἵππου, μετὰ ταῦτα δὲ ὡς ἵππος μετὰ προτομῆς ἄν-

τέχοντες λαοί, τὸ πρῶτον, ἐν ἀγνώστοις χρόνοις, λεγόμενοι ὅτι ἐκ Θράκης ὠρμήθησαν. Ὡκουν δὲ τὸ πλεῖστον τῆς Γαλλίας, καὶ ὑπερβάντες τὰς Ἀλπεὶς κατέλαβον καὶ πολὺ τῆς βορείας Ἰταλίας (Πολύβ. Β, 34.—Λίν. V, 31.—Στράβ. Δ. — Δ. Κάσσ. ΟΣΤ, 6). Κελτοὶ δ' ἐλέγοντο καὶ οἱ τὴν Ἰσπανίαν καὶ οἱ τὴν Βρετανίαν κατέχοντες.

θραυπίνης. Ἀρχικὴ κατοικία αὐτῶν ἐλέγετο τὸ ὄρος Οἶτη, ὅθεν ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν Λαπίθων, οἵτινες εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Θησεῦς τοὺς ἐπολέμησαν, ἔφυγον εἰς τὴν Πίνδον, πολεμηθέντες προσέτι καὶ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 181. — Σοφ. Τραχ. 1095). Τὸ ἦθος αὐτῶν ἐλέγετο τραχὺ καὶ ἄκριον, ὥστε καὶ

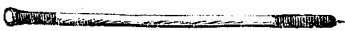

Φήρες ἢ Θήρες λέγονται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Α. 262. Β, 743. Ὀδ. Φ. 295). Ἐκδοτοὶ δὲ καί εἰς τὴν οἰνοποσίαν, παριστῶνται πολλάκις καὶ ὡς συνοδεύοντες τὸν Διόνυσον εἰς τὰς πομπάς του, ὅτε καὶ ὑπ' Ἐρώτων τιθασσεύομενοι φαίνονται. Μεταξὺ αὐτῶν εἰς, ὁ Κένταυρος, ἀδελφὸς τοῦ Λαπίθου, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης, ἐλέγετο ὄλων πρόγονος ἄλλος, ὁ Χείρων, ἐξελαμβάνετο ὡς νουνεχῆς, ἡμέρος, φιλοδίκαιος καὶ πολλὰς ἔχων γνώσεις, δι' ὃ καὶ εἰς πολλοῦς τῶν ἡρώων, ὡς εἰς τὸν Ἀχιλλέα, τοὺς Διοσκούρους, τὸν Ἀμφιάραον κ. ἄ. ἐδίδαξε τὴν μουσικὴν, τὴν ἰατρικὴν, τὴν μαντικὴν, τὴν γυμναστικὴν. Εἶχε δὲ κόρην τὴν Ἐνδηίδα, μητέρα τοῦ Πλαμῶνος καὶ τοῦ Πηλέως καὶ προμήτορα τοῦ Ἀχιλλεύου. Ὑπὸ βέλους τοῦ παρ' αὐτῷ φιλοξενουμένου Ἡρακλέους ἐμβεβαμμένου εἰς τὸ δηλητηριώδες αἶμα τῆς Ὑδρας τραθεῖς εἶτε ὁ ἴδιος ἐξ ἀπροσεξίας εἶτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ λάθος, ἀπέθανεν, ἀφείς τὸν Προμηθέα κληρονόμον τῆς ἀθανασίας του, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς κατετάχθη ὡς ὁ Τοξότης ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς.

Κεντόριπα, (τὰ), ἀρχαία μεσόγειος πόλις τῆς Σικελίας πρὸς τῇ Αἴτνῃ (Θουκ. ΣΤ, 94. Ε, 32). Νῦν Κεντόρβα.

Κεντροίτης, ποταμὸς ἐν Ἀσίᾳ, διαρρῶν τὴν χώραν τῶν Καρδούχων ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀρμενίας, καὶ ῥέων εἰς τὸν Τίγγριν (Ἐνφ. Ἀνθ. Δ, 3, 1).

Κέντρον, τὸ δι' οὐ ἐκέντων τοὺς βόας, τὸ καὶ βούκεντρον.

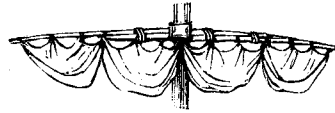

Κέντρων, χιτῶν πενήτων καὶ δούλων εἰς ὃν πολλὰ ῥάκη συρράπτονται, ὅθεν, μεταφορικῶς, καὶ ποίημα ἐκ πολλῶν ξένων στίχων συρραφέν. Τοιοῦτο ὕφασμα ἦν, καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔφερε καὶ τὸ ὑπὸ τὸ ἐρίπιον τιθέμενον.

Κέντρονες, λαὸς τῆς Βελγικῆς (Στρ.)

Κεραία, τὸ εἰς τὸν ἰστὸν προσδεόμενον ὀριζόντιον ξύλον, τὸ φέρον τὸ ἰστίον. Ἰδ. Ναῦς.

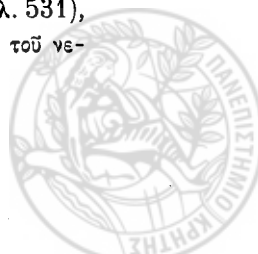

Κεραμεικὸς, 1) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, κατὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηῶν (ἰδ. Δ.), διαιρούμενος εἰς ἐν τὸς, τὸν περιέχοντα τὴν Ἀγορὰν μετὰ στοῶν, καὶ ἐκ τὸς, ἔνθα ἦν τὸ κυριώτερον νεκροταφεῖον. — 2) Κόλπος κατὰ τὰ παράλια τῆς Καρίας πρὸς τῇ πόλει Κεράμφ (Ἡρδ. Α, 174. — Ἐνφ. Ἑλλ. Α, 4, 8. Β, 1, 15).

Κεραμειτικὴ. Ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν τὸ χῶμα εἰς κεράμους καὶ σκεύη ἦν γνωστὴ καὶ ἤσκειτο ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἐν Ἑλλάδι. Ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει αὐτῆς, καὶ περιγράφει τὸν κεραμικὸν τροχὸν στρεφόμενον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κεραμέως (Ἰλιάδ. Σ, 600). Ἀπεδίδοτο μάλιστα αὐτῷ καὶ ποίημα ἐπιγραφόμενον «Κάμιμος ἢ Κεραμῖς». Καὶ ἐπὶ Ἡσιόδου ἦν ἡ τέχνη προωδευμένη εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ φθονῇ τὸν κεραμέα ὁ κεραμεύς.

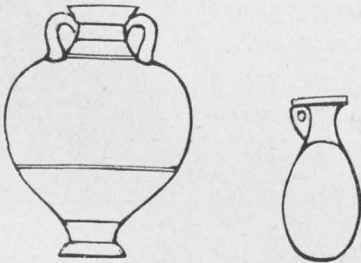
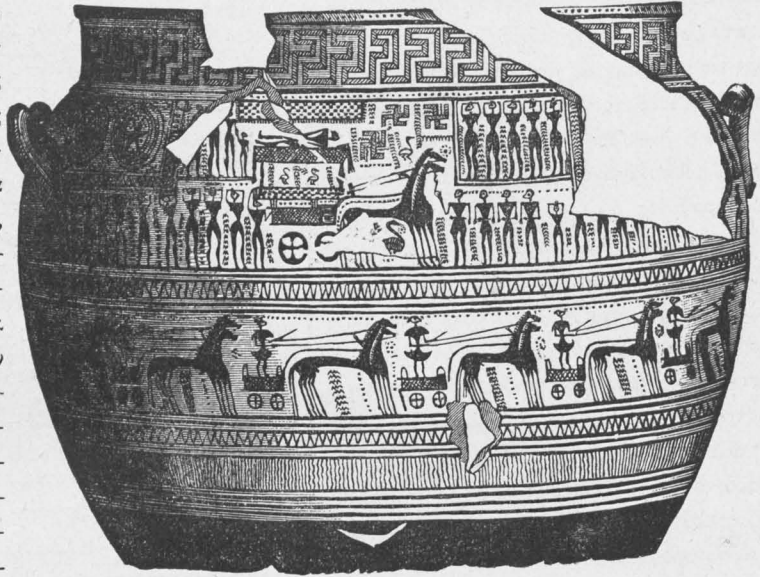
Τῆς τέχνης ταύτης τὰ κυριώτερα ἀντικείμενα ἦσαν ἀγαλμάτια διὰ τὴν οἰκιακὴν λατρείαν ἢ κόσμησιν τῶν οἰκιῶν (ἰδ. Τάναγρα), καὶ ἀγγεῖα πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν, ἀπὸ τῶν εὐτελεστάτων μέχρι τῶν πολυτελεστάτων. Τοιαῦτα κοσμοῦσιν ἀπειροπληθῆ πάντα σήμερον τὰ Μουσεῖα, τὰ πλείεστα διατηρηθέντα ἐν τάφοις, ἔνθα ἐτίθεντο ὅτε μὲν ἐκαίοντο οἱ νεκροί, ὡς τεφροδόχοι, καὶ ὅτε δ' ἐθάπτοντο ὡς κτερίσματα (ἀναθήματα) καὶ ἐνθυμήματα (Ἀρστροφ. Ἑκκλ. 531), πολλάκις ἐκ τῶν ἐν συνήθει χρήσει τοῦ νε-

κρού διατελεσάντων. Πολλά ἐχρησίμευον εἰς ἱεράς τελετάς, εἰς ἄλλα τῶν ἀγῶνων, εἰς ἀμοιβαῖα δῶρα. Πολλά, ἢ διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν, ἢ πρὸς κοινοτάτας χρήσεις βαναυσουργικῶς κατασκευαζόμενα ('Αρστροφ. Αὐτ. 252), εἰσὶν ὅλως χονδροειδῆ καὶ σχεδὸν ἀγάνωτα, ἄλλα δὲ ἐκ τῶν καλῶν χρόνων ἐξ ἐκλεκτῆς κεραμίτιδος γῆς, πυρρὰ ἢ ἐρυθρὰ, βραδύτερον δὲ μέλανα ἐπιβαφόμενα, εἰσὶν ὑπερτάτης λεπτότη-

τος καὶ βιομηχανικῆς ἐντελείας, ὥστε καὶ τινὰ ἀληθῆ ἦσαν καλλιτεχνήματα. Τὰ σχήματα αὐτῶν εἰσὶ ποικιλώτατα, ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν καὶ τῆς χρήσεως, ὁμοίως δ' εἰσὶ παντοῖα καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν, οὐδ' ἐστὶ πάντοτε εὐκόλον ἢ δυνατόν νὰ ὀρισθῇ ἢ εἰς ἕκαστον σχῆμα ἀντιστοιχοῦσα ἐπωνυμία. Ἐνταῦθα παραθέτομεν ἐκ τῶν σχημάτων ἐν τοῦ Ἀμοφορέως, οὕτω καλουμένου διότι ἀμ-

των. Εἰς πολλὰ ἐξ αὐτῶν μετὰ μεγίστης λεπτότητος καὶ αἰσθήσεως τοῦ καλοῦ ἐξεργα-

φοτέρωθεν ἔχει λαβίδας καὶ φέρεται, καὶ ἓνα βόμβυλον, ἐπώνυμον τοῦ ἤχου τοῦ ἐκχυνομένου ρευστοῦ. Περὶ πάντων ἴδ. ἐκάστην λέξιν ἰδίως. Τὰ ἀγαλμάτια ἀπὸ τινων ἐτῶν πρὸ πάντων πολυπληθῆ εὐρίσκονται εἰς πολλὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις, καὶ μάλιστα ἐν Τανάγρα τῆς Βοιωτίας, ἐντὸς τάφων πρὸ πάν-

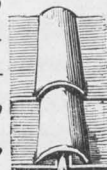
σμένα, καὶ πολλάκις πλεῖστα κεχρωματι-

σμένα ἢ κεχρυσωμένα, οἱ κοροπλάσται, ὡς ἐλέγοντο οἱ ἐργάται αὐτῶν, ἀναδείκνυνται ἀληθεῖς καλλιτέχνη. Καὶ αὐτῶν δ' αἱ παραστάσεις εἰσὶ ποικιλώταται, ἄλλαι μὲν θεοτήτων ἢ ἱερῶν προσώπων ἐν εὐγενεστάτῃ

σμήσεις ὠρισμένοι, διὰ τύπων κατασκευαζόμενοι.

Κεραμῆς ἢ Κέραμος (Ἑν. Ἑλλ. ΣΤ, 5. 9), αἱ πλίνθοι (κεραμίδια) ἐξ ὀπτῆς γῆς, τὰς ὀροφὰς καλύπτουσαι τῶν οἰκοδομῶν. Πρῶτος ἐφευρὼν τὰ καλύμματα ταῦτα, ἀλλὰ λίθινα, λέγεται Βύζας ὁ Νάξιος περὶ τὸ 620 π. Χ. (Παυσ. Ε, 10, 2). Συνέκειντο δ' ἐκ πλίνθων ἐπιπέδων τεθειμένων ἐπὶ τῶν δοκῶν τῆς προκλινοῦς στέγης· ἐπὶ δὲ τῆς γραμμῆς τῆς ἐνώσεως αὐτῶν ἐτίθεντο κυρτοὶ καλυπτῆρες, προφυλάττοντες αὐτὴν ἀπὸ τῆς εἰσροῆς τῆς βροχῆς, ὧν ὁ πρὸς τὸ γεῖσον τελευταῖος, ἡ γεμῶν καλυπτῆρ λεγόμενος, εἶχε γλυπτὸν κόσμημα περικαλύπτον τὴν ἡμικυκλικὴν ὀπὴν ἣν κατέλιπε, καὶ ἀκρωτήριον (ἴδ.) καλύπτον τὴν μεγαλητέραν, κατὰ τῆς στέγης τὴν κορυφὴν.

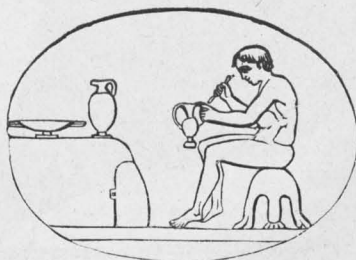
Βάχη ἐκ Τανάγρας

μορφῇ, ἄλλαι δὲ ἀνθρώπων εἰς παντοίας θέσεις καὶ ἐνεργείας, διδακτικώταται διὰ τὰ καθέκαστα τοῦ ἀρχαίου ἰδιωτικοῦ βίου· τινὲς δ' εἰσὶ καὶ γελοιογραφικῶς μᾶλλον ἐξειργασμένα. Καὶ ἀνάγλυφοι τέλος κέραμοι εὐρίσκονται, τινὲς αὐτῶν εἰς ἀρχιτεκτονικὰς κο-

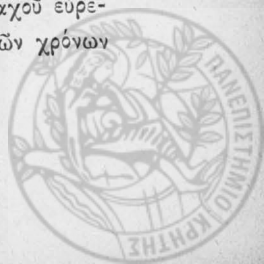
Κεραμογραφία. Ἀπὸ τῶν πρώτων βαθμίδων τῆς κεραμευτικῆς εἶχον τὴν τάσιν οἱ

εἰς τὴν τέχνην ταύτην ἐπιδιδόμενοι· νὰ κοσμοῦσι τὰ ἔργα των ἐπὶ τὸ καλλιτεχνικώτερον, καὶ

τὰ ἐν Τρωάδι, Μυκῆναις καὶ ἀλλαχοῦ εὐρεθέντα κεράμινα ἀγγεῖα τῶν ὀμηρικῶν χρόνων

δεικνύουσι πολλάκις ἀποπείρας πολλὰς, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον βαναύσους, ἐνίοτε μέχρι μογῆς τῶν χρωμάτων. Ἄλλ' εἰς τινὰς φαίνεται ἤδη ἰκανὴ πρόοδος καὶ ὡς πρὸς τὴν

τοῦ γελοίου, πλαστικῶν μιμήσεων προσώπων, ἢ ἄλλων παραστάσεων. Συγχρόνως δ' ἔκτοτε ἤδη ἀρχεται καὶ ἡ προσπάθεια τῆς

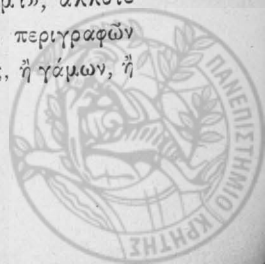

ἐπικαλύψεως τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας διὰ κεχρωματισμένων κοσμημάτων, ὅπως ἀτελῶν τὸ πρῶτον, καὶ διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν τεχνητῶν, καὶ διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐφαρ-

βιομηχανικῆν χειρουργίαν καὶ ὡς πρὸς τὸ διάγραμμα εἶτα δὲ προβαίνει βαθμ.ηδόν, διὰ

τελειοποιήσεως τῆς μεθόδου τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τῆς προόδου τοῦ καλλιτεχνικοῦ ρυθμοῦ, πολλάκις καὶ τῆς σμίλης συνεργούσης μετὰ τῆς γραφίδος πρὸς ἐγχάραξιν τοῦ διαγράμματος. Αἱ ἐπ' αὐτῶν γραφαὶ παρίστων ἄλλοτε μὲν θεότητας, ὡς τῶν Ἀθηνῶν ὁ Παναθηναϊκὸς ἀμφορεύς, ὁ φέρων καὶ ἐπιγραφὴν

«τῶν Ἀθηνῆθεν ἄθλων εἰμί», ἄλλοτε δὲ σκηνὰς ἱστορικὰς πολλάκις ἐκ περιγραφῶν γνωστῶν ποιητῶν, ἢ ἀγωνιστικὰς, ἢ γάμων, ἢ

ἐπικηδεῖους· καὶ πρὶν μὲν ἦσαν αἱ εἰκονικαὶ παραστάσεις μέλαιναι ἐπὶ ἐρυθροῦ ἐμβαδοῦ, εἶτα δ' ἐξ ἐναντίας ἐπὶ μέλανος ἐμβαδοῦ ἦσαν ἐρυθραὶ, ἢ ἐνίοτε καὶ πολύχρους. Αἱ δ' ἀττικαὶ λήκυθοι, αἱ ἐντιθέμεναι εἰς τοὺς τά-

της Μυσίας. Πιθανῶς ἡ αὐτὴ καὶ Κέρανα ἐν Φρυγίᾳ (Ξηφ. Ἀνθ. Α, 2, 10).

Κέρας, (τὸ χρυσοῦν), ἀκρωτήριον ἐν Βυζαντίῳ (Στρβ.).

Κέρας, 1) ἴδ. Ῥυτόν. — 2) Τὸ ἐμ-

φους, ἦσαν λευκαὶ, λεπτῶς ἐπικεχρισμένα, καὶ ἐπ' αὐτῶν αἱ γραφαὶ ἦσαν ὑπέρυθροι ἢ ἐκ πολλῶν χρωμάτων, δι' ἐλευθερίας τῆς χειρὸς ἐξειρασμένα, καὶ διατηρήσασαι οὕτω τὴν πρωτότυπον ἐργασίαν τῶν καλλιτεχνῶν κεραμέων, ὧν πολλάκις, ἐπ' ἄλλων ἀγγείων, ἐπιγράφονται καὶ τὰ ὀνόματα. Ἡ δὲ λέξις «χαῖρε» ἢ συνοδεύουσα ἐπὶ τινων κεράμων ὀνόματα, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἀγγεῖον ἦν προωρισμένον εἰς δῶρον.

Κέραμος, πόλις παράλιος τῆς Καρίας (Στρβ.).

Κεραμῶν ἀγορά, ἐπίσημος πόλις κειμένη κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Φρυγίας καὶ

πνευστικὸν ὄργανον, καθ' ὃ κατεσκευάσθη εἶτα ἡ σάλ-

πιγῆ, πολλάκις εἰς τὰς χεῖρας τῶν θαλασσίων

θεοτήτων. Κατ' αὐτὸ καὶ εἶδος σάλπιγγος εἰς τοὺς βαρβαρικοὺς οὐχὶ τοὺς Ἑλληνικοὺς στρατοὺς ἐν χρῆσει· ὁ δ' αὐτῶν δι' αὐτοῦ κερατά υἷλης ἢ κεραύλης· ἴδ. Μουσική.

Κερασοῦς (ἢ), πόλις τοῦ Πόντου ἐν

Ἀσία, ἀποικία τῆς Σινώπης, ἐκλήθη εἶτα Φαρνακία. Ἐκεῖθεν ἔφερε τὸ πρῶτον δένδρον κερασίων ὁ Λούκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην (Ἐνφ. Ἀνθ. Ε, 3, 2. Ζ, 3, 32). Διετήρησε τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Κέρατα, διπλῆ κορυφή τοῦ Κιθαιρῶνος πρὸς τὰ ΝΑ, διαιρούσα τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Μεγαρίδος. Ἀπ' αὐτῆς ἐλέγετο ὅτι ὁ Ξέρξης ἐπέβλεπε τὴν περιήρημον ναυμαχίαν, ὅπερ ἐστὶν ἐντελῶς ἀπίθανον, καὶ ὡς φαίνεται ἐπενοήθη διὰ τὸ κακόηχον τοῦ ὀνόματος. Ἡ ἔδρα τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως ἦν μάλλον εἰς τὸν τῆ θέσει τῆς ναυμαχίας ὑπερκείμενον Ν λόφον τοῦ Αἰγάλεω, καλούμενον καὶ αὐτὸν, ὡς καὶ τὸ προέχον ἀκρωτήριο, ἢ κληθέντα ἔκτοτε ἴσως, Κέρατα (Στρβ.), διότι μέχρι τοῦδε φέρει τὸ ὄνομα Κερατσίνι.

Κεραύνια ὄρη, 1) ἴδ. Ἀκροκεραύνια. — 2) ΒΑ κλάδος τοῦ Καυκάσου, παρὰ τὴν Κασπίαν (Στρβ. ΙΑ, 501. 504).

Κεραύσιον, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, μέρος τοῦ Λυκαίου. Ἐξ αὐτοῦ ἐπήγαγεν ὁ ποταμὸς Νέδας (Παυσ.).

Κέρδερος, ἴδ. Ἀδης.

Κερδύλιον, χωρίον τῆς Θράκης παρὰ τῇ Ἀμφιπόλει (Θουκ. Ε, 6).

Κερδῶ, γυνὴ τοῦ Φορωνέως, ἧς ὁ τάφος ἐδείκνυτο ἐν Ἀργεῖ (Παυσ Β. 21).

Κερεάτης, ἐπίθετον ὑφ' ὃ Ἀπόλλων εἶχε ναὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς Μαντινείας (Παυσ. Η, 34).

Κερησοῦς (ἠ), 1) φρούριον ὀχυρὸν πρὸς ταῖς Θεσπιαῖς ἐν Βοιωτίᾳ (Παυσ.). — 2) Πόλις τῶν Ἰακετανῶν ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ τῆς Ἰσπανίας.

Κέρθη, θυγάτηρ τοῦ Θεοτίου, μήτηρ τοῦ Ἰόβου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπολλδ. Β, 7, 8).

Κερκάσωρος, πόλις τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Μέσης καὶ Κάτω Αἰγύπτου (Ἡρδ. Β, 15).

Κέρκαφος, 1) υἱὸς τοῦ Ἡλίου, βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, πατὴρ τοῦ Λίνδου, Ἰαλυσ-

σοῦ καὶ Καμείρου (Διόδ. Ε, 56—57). — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, πατὴρ τοῦ Ὀρχομενοῦ (Στρβ Θ.).

Κερκέστης, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ἐκ τῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν Δαναΐδων (Ἀπλλδ. Α, 1, 5).

Κερκετεὺς, 1) ὄρος τῆς νήσου Σάμου (Στρβ). — 2) Συνέχεια τοῦ ὄρους Πίνδου ἐν Ἠπείρῳ.

Κερκηῆς, θυγάτηρ τοῦ Ὀκκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 355).

Κερικιδᾶς, ἐκ Μεγαλοπόλεως, νομοθέτης τῆς πατρίδος του, ἐν Ὀλ. 109—115 καὶ τὰ ὁμηρικὰ ἔπη εἰσαγαγὼν εἰς τὰ σχολεῖα αὐτῆς. Ὡς ποιητῆς καὶ αὐτὸς, ἔγραψε τοὺς μελιάμβους, σατυρικά ἄσματα, ὧν ὀλίγιστα σώζονται ἀποσπάσματα (Συλλ. Bergk, Poet. Iyr. Græc.).

Κέρκινα ἢ **Κέρκινα**, νῆσος παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν. Ὁ Πλούταρχος (Μαρ. Μ) τὴν θέτει ἐσφαλμένως παρὰ τὴν μεγάλην. Εἶχεν ὁμώνυμον πόλιν, καὶ διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

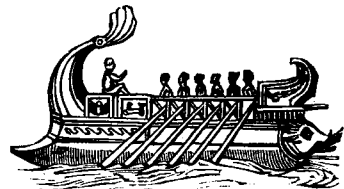
Κερκίνιον, πολίχνη τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῇ Βοιθηίδι λίμνῃ.

Κερκίς, 1) ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον πρὸς συμπύκνωσιν τοῦ στήμονος (τὸ κτένι). Τοιοῦτο εὐρέθη ἐντὸς τά-

φου εἰς Θήβας τὰς αἰγυπτιακὰς καὶ διατηρεῖται ἐν τῷ Βρ. Μουσεῖῳ. — 2)

ἴδ. Θέατρον.

Κέρκυρος, πλοῖον Κύπριον ἐλαφρὸν

καὶ ταχὺ, ὡς ὑποτίθεται κατὰ τὸ ἄνω σχῆμα ἐκ νομίσματος.

Κέρκυρα, ἴδ. Κόρκυρα.

Κερκύων, ἴδ. Θησεύς. Ἀγαμύδης.

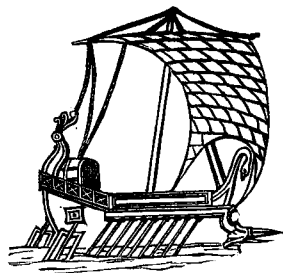
Κέρκωπες, 1) Λαὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὴν Ἐφεσον, χαρακτῆρος δολίου καὶ κακοποιοῦ πρὸς τοὺς ξένους, ἐξολοθρευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 6, 3), — Λουκ. Ἀλ. 4). — 2) Κερκώπων ἕδος θέσις τις παρὰ τὰς Θερμοπύλας (Ἡρδ. Ζ, 216).

Κέρκωψ, Μιλήσιος ποιητῆς καὶ φιλόσοφος Πυθαγόρειος (Ἀπλλδ. Β, 1) εἰς ὃν ἀποδίδεται ποίημα, Αἰγίμιος, ὃ κατ' ἄλλους ἦν τοῦ Ἡσίοδου.

Κέρωνη, νῆσος πρὸ τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ Καρχηδονίων (Πολβ. — Διον. Περ.).

Κέρνος, πινάκιον ἔχον πολλὰς κοτύλας ἐγκεκολλημένας δι' ἔκθεσιν διαφόρων ὀπυρῶν ἢ ἄλλων εἰδῶν χρησίμων εἰς τὰς θυσίας. Ὁ φέρων αὐτὸ κερνοφόρος (Μενανδρ. Ἀλεξφ. 217).

Κερούχος, τὸ σχοινίον δι' οὗ ἐδέετο καὶ ἐκινεῖτο ἡ κεραία τοῦ πλοίου (ἴδ. ναῦς).

Κεροσβλέπτης, υἱὸς Κότυος, τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, ἐβασίλευσε τῷ 358 π. Χ. καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τοῖς Ἀθηναίοις σχεδὸν πᾶσαν τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον. Τῷ 352 καὶ 347, προσβληθεὶς ὑπὸ Φιλίππου, καίτοι βοηθηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἠναγκάσθη νὰ τῷ παραχωρήσῃ μέρος τῆς ἐπικρατείας του (Δημσ. Φιλ. Γ, 114), δοὺς τὸν υἱὸν του ὡς ὄμηρον, ἔνεκα τῆς διὰ τοῦ Δημοσθένους συνθηκολογίας τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Φιλίπ-

που. Τῷ δὲ 343 ὑπετάγη εἰς τὸν Φίλιππον ἐντελῶς καὶ ἐξεθρονίσθη (Διοδ. ΙΣΤ, 170).

Κέρσος, ποταμὸς τῆς Κιλικίας, ῥέων διὰ τῶν Συρίων πυλῶν (Ἐνφ. Ἀνθ. Α, 4, 4).

Κερτόνιον, πόλις τῆς Μυσίας, μεταξὺ Ἀδραμυττίου καὶ Ἀτταρνέως (Ἐνφ. Ἀνθ. Ζ, 8, 8).

Κερόνεια, ἡ Κερυνία, 1) πόλις Ἀχαικῆ, μία τῶν τῆς Δωδεκαπόλεως, μεθ' ὁμωνύμου ὄρους παρὰ τῆ Ἐλίκη (Πολβ. — Στρβ. — Δίλ. Π. Ἰ. ΙΣΤ, 6). Κατ' αὐτὴν ἐκαλεῖτο Κερόνεια ἢ Κερυνίτις ἢ χρυσόκερος καὶ χαλκόπους ἔλαφος, καθ' ἧς τὸ πρῶτον ἀπεπειράθη τῆς θήρας ἡ Ἄρτεμις, καὶ ἦν εἶτα συλλαβὴν ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε πρὸς τὸν Εὐρυσθέα (Ἀπλλδ. Β, 4, 3. — Διόδ. Δ, 13. — Πaus. Ζ, 25). — 2) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου (Σκυλιξ.), ἢ αὐτὴ καὶ Κερωνία (Πτλμ.).

Κερωσὸς, νῆσος τῆς Μεσογείου, παρὰ τῆ Μελίτη (Ἀπλλδ. Ῥόδ. Δ, 573).

Κεστός (κεντητὸς) ἱμάς, συνήθως εἰς ζῶνας φερόμενος. Ὁ τῆς Ἀφροδίτης εἶχεν ἐμπεποικιλμένα πάντα τοῦ ἔρωτος τὰ θελητήρια, καὶ εἴ τις ἔφερεν αὐτὸν ἦν πάσης ἐρωτικῆς νίκης βεβαία (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 214—211).

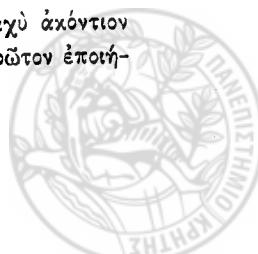

Κέστρα, γλυφῆς εἰδικῶς διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς γλυφῆς τοῦ ἐλέφαντος.

Κεστρίνη, μικρὰ ἐπαρχία τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, κληθεῖσα κατὰ Κεστρίνον, υἱὸν τοῦ Ἐλένου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, βασιλεῖα τῆς Ἠπείρου (Πaus. Α, 11).

Κέστρος, ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, πλευστὸς διαρρέων τὴν πόλιν Πέργην (Στρβ. ΙΒ. — Πτολ. Ε). Ὁ αὐτὸς καὶ Κάυστρος, ὅθεν τὸ Καύστρου πεδίου (Ἐνφ.).

Κεστροσφενδώνη, βραχὺ ἀκόντιον ῥιπτόμενον διὰ σφενδῶνης, οὗ τὸ πρῶτον ἐποτή-

σαντο χρῆσιν οἱ στρατιῶται τοῦ Περσέως ἐν τῷ Μακεδονικῷ πολέμῳ (Πολβ. ΚΖ, 9).

Κευθώνυμος, πατήρ Μενoitίου, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Πλούτωνος ('Απλλδ. Β, 5, 12).

Κεφάλαιον, ταῦτο τῷ ἐπιστόλιον. 'Ιδ. Κίω ν.

Κεφαλαῖς. 'Ιδ. Ἀνθολογία.

Κεφαλή, ἀττικὸς δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

Κεφαλήν, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, δι' ἣν εἶχε χαλκὴν κεφαλὴν ἐν Δελφοῖς (Παυσ. Ι, 19).

Κεφαλληνία καὶ Κεφαληνία, παρ' Ὀμήρῳ Σάμη καὶ Σάμος, ἡ μεῖζων τῶν νήσων τοῦ Ἰονίου πελάγους, Δ τῆς Ἑλλάδος, ὑπὲρ τὰ 16 \square^{μ} τὸ ἔμβαδόν, διὰ πορθμοῦ χωριζομένη ἀπὸ τῆς Ἰθάκης, ὀρεινὴ, δι' ὃ καὶ παλαιὰ λὸ εσσα ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου λέγεται· τὸ δ' ὑψηλότερον αὐτῆς ὄρος (1620^μ ὑψ.), ὁ Αἶνος (ν. Ἐλατοβοῦνι), εἶχε ναὸν τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Ὁ Ὀμηρος λέγει τοὺς Κεφαλλῆνας ὑπηκόους τοῦ Ὀδυσσεῶς· ἐν δὲ τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις ἦν ἡ Κεφαλληνία τετραπόλις, ἥτοι εἶχε τέσσαρας πόλεις ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτους, δι' ὃ καὶ πολιτικῶς ἀσημάντους. Ἦσαν δ' αὐταί, Α ἢ Σάμος ἢ Σάμη, ἔχουσα δύο ἀκροπόλεις, Δ ἢ Πάλη, πιθανῶς Κορινθιακὴ ἀποικία, ν. Ληξούρι μετ' ἐρείπιων· Α ταύτης, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κόλπου, ἢ Κράνη ἢ Κράνιοι, ν. Ἀργοστόλι μετ' ἐρείπιων· εἰς τὴν Ἀ παραλίαν οἱ Πρόννοι. Ἀπέναντι δὲ τῆς Ἰθάκης ὁ λιμὴν Πάνορμος, πιθανῶς τῆ Σάμη ἀνήκων. Κατὰ τὰ 59—55 π. Χ. ἐξόριστος ἐν τῇ νήσῳ διατελῶν ὁ συνύπατος τοῦ Κιμέρωνος Γ. Ἀντώνιος, ἤρξατο τὴν ἴδρυσιν νέων πόλεων ὑπὸ τὸ ὄνομα Κεφαλληνίας, ἥτις ὁμως δὲν συνεπληρώθη.

Κεφαλοῖδιον καὶ Κεφαλίς, πόλις ὄχυρά κατὰ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Σικελίας (Στρβ.).

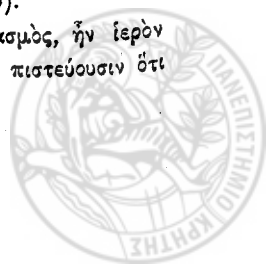
Κεφαλος, 1) Υἱὸς τοῦ Δηγιόνεως καὶ τῆς

Διομήδης ἐκ Θορικῆ τῆς Ἀττικῆς, ἡ Ἐρμού καὶ Ἐρσης, νέος θηρευτῆς, ἠγάπα περιπαθῶς τὴν γυναῖκά του Πρόκριδα, θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, ἀλλ' ἠρπάγη, ἔνεκα τῆς καλλονῆς του ὑπὸ τῆς Ἡοῦς εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν τὸν Τιθωνὸν ('Απολλδ. Γ, 15, 1). Ὁ Ὀβίδιος (Μετ. VII. 493) ποικίλλει οὕτω τὸν μῦθον, ὅτι πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Ἡοῦς ὑπὸ ἄλλην μορφήν, παρέπεισεν εἰς ἀπιστίαν τὴν Πρόκριν, ἥτις ὅτε τὸν ἀνεγνώρισεν, ἔφυγε κατησχυμένη εἰς Κρήτην, καὶ ἐκεῖ ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀρτεμίδος ἢ τοῦ Μίνωος ὡς δῶρον λόγχην οὐδέποτε καμπτομένην καὶ κῦνα ὠκυποδῶτατον. Εἶτα δὲ διὰ τὸ ἴσον παράδειγμα συγχωρήσαντες ἀλλήλους οἱ σύζυγοι, συνέζων καὶ συνεθήρευον, ὅτε ὁ Κεφαλος ἐξ ἀπροσεξίας τὴν ἐθανάτωσε διὰ τῆς ἰδίας ἐκείνης λόγχης, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξεβλήθη τῆς Ἀττικῆς ὡς φονεὺς ('Ιδ. καὶ Ἀμφιτρύων.—2) Πατήρ τοῦ Λυσίου τοῦ ῥήτορος (Πλάτ. Πολ.).

Κέως καὶ **Κεῖα**, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ποιηταῖς Ἰδρουσα, ὡς πολλὰς ἔχουσα πηγὰς καὶ ῥύακας, μία τῶν Κυκλάδων Ν τῆς Εὐβοίας, 3 \square^{μ} ἔμβαδόν ἔχουσα, ἐνέκλειε τέσσαρας πόλεις ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὧν τὰ ὀνόματα, Ἰουλίς (ν. Κέως) εἰς 25 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, Κορρυσία, ἀμφότεραι ΒΔ. Ποιήεσσα ΝΔ καὶ Καρθαία ΝΑ. Ἦσαν δ' αὐταί ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' οἱ κάτοικοι πασῶν ἔφερον τὸ κοινὸν ὄνομα Κεῖοι. Ἐνταῦθα ἐγεννήθησαν οἱ ποιηταὶ Σιμωνίδης καὶ Βακχυλίδης, ὁ ἰατρὸς Ἐρασίστρατος καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀρίστων (Στρβ. Ι, 486). Σώζονται ἐν τῇ νήσῳ ἀρχαῖα ἐρείπια, ἐν οἷς εἰς περιεργὸς πύργος ὀχυρωματικὸς.

Κηδαλίων, ὑπηρέτης τοῦ Ἡφαίστου εἰς τὸ ἐν Δήμῳ χαλκεῖον αὐτοῦ (Λουκ. Ἐρατοστ. 32.—'Απλλδ. σ. 50).

Κήδευσις, ὁ ἐνταφιασμός, ἦν ἱερὸν καθήκον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, πιστεύουσιν ὅτι

ἡ σκιά τοῦ ἀτάφου ἐπλανᾶτο ἀνήσυχος. Ὁ θνήσκων ἔκτωρ παρακαλεῖ νὰ μὴ τῷ ἀρνηθῇ τὴν κήδευσιν ὁ νικητὴς, καὶ ὁ Πρίαμος ρίπτεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀχιλλέως· ἡ δ' Ἀντιγόνη πάσας τὰς διαταγὰς τοῦ Κρέοντος περιφρονεῖ ἵνα ἐνταφιάσῃ τὸν ἀδελφόν της. Ὁ νεκρὸν ἀπαντῶν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν κηδεύσῃ, ἔρριπτε γῆν ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐπετρέπετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ κηδεύωσι τοὺς ἐν τῇ μάχῃ πεσόντας συστρατιώτας των, οἱ δ' Ἀθηναῖοι διὰ θανάτου ἐτιμώρησαν τοὺς ἐν Ἀργινοῦσαις νικήσαντας στρατηγούς των διότι δὲν συνέλεξαν καὶ ἐνταφίασαν τοὺς ναυαγούς αὐτῶν, τρικυμίαν προφασισθέντες (Ξεν. Ἑλλ. Α. 7, 1). Τὰ

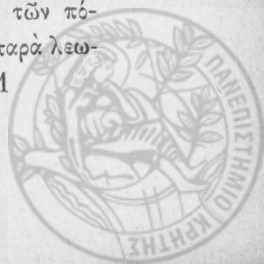
Ἐντὸς τῆς οἰκίας συνήρχοντο οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, περὶ δὲ τὴν νεκρικὴν κλίνην ἐκάθηντο θρηνοῦσαι αἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, ἀλλ' αὐταὶ οὐχὶ νεώτεραι τῶν 60 ἐτῶν κατὰ τὸν Σολώνιον νόμον, ὅστις ἀπηγόρευε καὶ ἀνοικεῖους ἐνδείξεις θλίψεως ὡς τὸ σπαράττειν τὰς παρειὰς (ἴδ. Αἰσχλ. Χοηφ. 20). Παρὰ τὴν κλίνην ἐτίθετο λήκυθος, γραπτὰ κεράμινα ἀγγεῖα καὶ εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας τὸ ἀρδάνιον, στάμνος περιέχουσα ὕδωρ μὴ ἀντλούμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἥτις ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ καθαρὰ, καὶ ἐξ οὗ ἐρρανεῖζοντο ἀγνιζόμενοι οἱ ἐξερχόμενοι (Πολυδ. Η, 66.—Παυσ.). Ἐν μεταγενεστέρους χρόνοις περὶ τῆς κηδείας ἐφρόντιζον ἐκτὸς

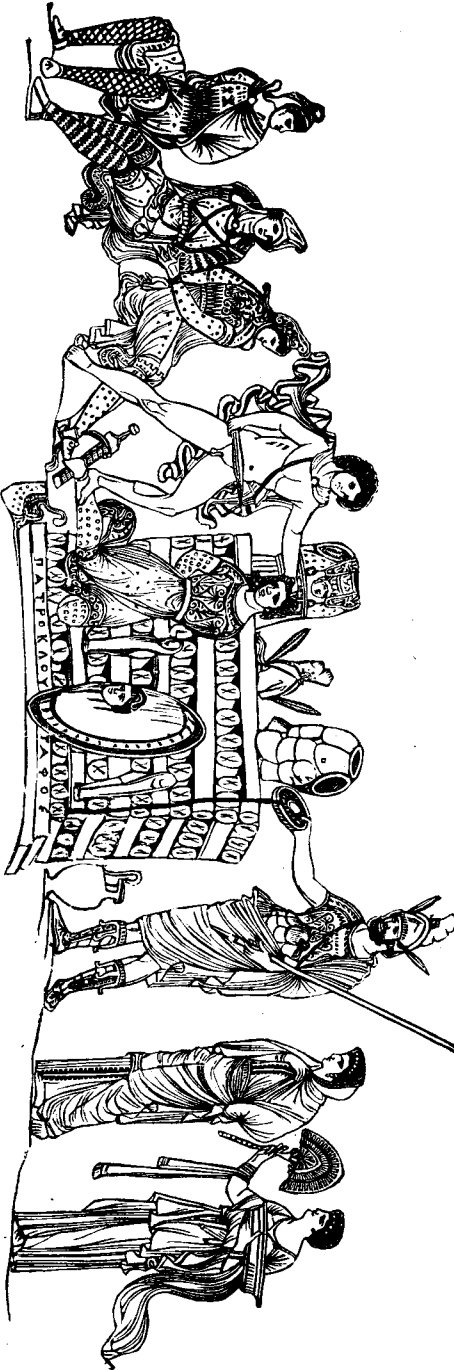
δὲ ἔθιμα (τὰ νόμιμα, δίκαια, νομιζόμενα, προσήκοντα), κανονισθέντα διὰ τοὺς Ἀθηναίους ὑπὸ Σόλωνος (Δημοθ. Μακαρτ. σ. 107), ἦσαν ὅτι ἐλούετο ὁ νεκρὸς ὑπὸ τῶν ἐγγυτάτων συγγενῶν, ἰδίως τῶν γυναικῶν, ἐχρίετο, ἐστεφανοῦτο διὰ ταινιῶν καὶ ἀνθέων, ἰδίως διὰ σελίνων, λευκὰ ἐνεδύετο, καὶ εἰς τὸ στόμα τῷ ἐτίθετο ὄβολος, ὅστις καὶ δανάκη ἐλέγετο, πρὸς ἀπότισιν ναύλου τῷ Χάρωνι. Καὶ μελιττοῦντα δὲ (εἶδος πλακοῦντος) συνήθως ἔθετον παρ' αὐτῷ διὰ τὸν Κέρβερον. Ἔϊτα δὲ, συνήθως τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἐγίνετο ἡ πρόθεσις ἢ ἔκθεσις τοῦ νεκροῦ ἐπὶ κλίνης πρὸ τῆς οἰκίας, τοὺς πόδας ἔχοντας ἐστραμμένους πρὸς τὴν θύραν.

(ΑΡΧ. ΔΕΒ. Α Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α.)

μόνων τῶν συγγενῶν καὶ ἄλλοι ἐπὶ μισθῷ. Τῇ δ' ἐπιούσῃ, πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἐγίνετο ἡ ἐκφορὰ ἐπὶ τῆς κλίνης, συνοδευομένη ὑπὸ θρηνωδῶν ἢ αὐλωδῶν καὶ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, καὶ ἐθάπτετο ὁ νεκρὸς, κατὰ μὲν τοὺς ἠρωϊκοὺς χρόνους συνήθως καιόμενος, ὅτε καὶ ἡ τέφρα αὐτοῦ συνελέγετο εἰς τεφροδόχου κάλπας, μεταγενεστέρως δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατορυττόμενος, καὶ τὸ λείψανον ἐτίθετο εἰς σορὸν, πύελον, ληνὸν, δροίτην ἢ δρύτην (θήκην ξυλίην), λάρνακα, ἐκ κεράμων ἢ λίθων. Τὰ νεκροταφεῖα (τάφοι, μνήματα, μνημνεῖα, σήματα) ἔκειντο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκτὸς τῶν πόλεων, ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ ἐντὸς, καὶ παρὰ λεω-

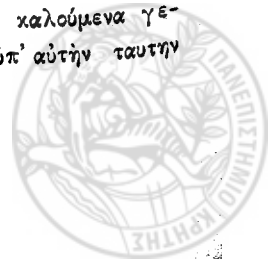

φόρῳ. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν μάλιστα εἰς τὸν

ἔξω Κεραμεικόν, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων
 πυλῶν ἢ τῶν τειχῶν ἐν γένει, προσέτι καὶ

τὰ κενοτάφια τὰ ἐγειρόμενα εἰς ἀπλήν
 μνήμην τῶν εἰς τὸν πόλεμον πεσόντων καὶ
 εἰς αὐτὰ μὴ κειμένων νεκρῶν. Πολλοὶ ἐνε-
 ταφιάζοντο καὶ εἰς τὰ ιδιόκτητα αὐτῶν χω-
 ρία. Τὰ δ' ἐπικήδεια μνημεῖα ἦσαν ἢ, κατὰ
 τὸν ἀρχαιότατον καὶ προσέτι ἐν τῇ Μικρᾷ
 Ἀσίᾳ ἀπαντώμενον τρόπον, χώματα καὶ
 κολῶναι, τύμβοι λεγόμενα) ὡς ἐν Μυ-
 κήναις, ἢ στήλαι τὸ πλεῖστον [κατάκοσμοι
 καὶ ἐνεπίγραφοι (ἴδ. ἐπιτύμβιος), ἢ κίον-
 νες, ἢ ὀριζοντίως ἐπικείμενοι λίθοι (τράπεζαι),
 ἢ καὶ ὅλα οἰκοδομήματα (ναΐδια ἢ
 ἡρῶα) ἀνήκοντα εἰς ἀναφαίρετον ιδιοκτησίαν,
 ὥστε καὶ πρὸ δικαστηρίου ἢ ἀποδείξεις αὐτῆς
 ἔθεωρεῖτο ὡς μαρτυρία συγγενείας ἐν ταῖς
 οἰκογενείαις. Εἰς τὸν τάφον δ' ἀνετίθεντο παν-
 τοῖα μικρὰ ἀντικείμενα (κετρίσματα), οἷον
 ἐν ἄλλοις Λήκυθοι, ὧν μέγα καθ' ἐκάστην
 ἀνευρίσκεται πλῆθος, ὅπλα, κτλ. Ἐν δὲ τῷ ἐν
 Μυκήναις ἀνασκαφέντι μεγάλῳ τάφῳ, ὅστις
 καὶ ὑπὸ τοῦ Πausaniou ἔθεωρεῖτο ὡς ὁ τοῦ
 Ἀγαμέμνονος, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν κρανίων
 εὑρέθησαν προσωπίδες ἐκ χρυσοῦ ἐλάσματος.
 Μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν εἶπετο τὸ περίδει-
 πνον, εἰς ὃ παρεκάθητο οἱ συγγενεῖς ἐν
 τῇ νεκρικῇ οἰκίᾳ. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ἐτε-
 λεῖτο θυσία (τὰ τρίτα), ἢ δὲ κυριωτάτη τὴν
 ἐνάτην ἡμέραν (τὰ ἐνάτα). Πένθους δ'
 ἐνδείξεις ἦσαν τὸ κείρειν τὴν κόμην, τὸ ἀπο-
 θέτειν πᾶν κόσμημα, τὸ φέρειν μέλαν (ἐνια-
 χοῦ λευκόν) ἱμάτιον, καὶ διήρκουν αἱ ἐνδεί-
 ξεις αὗται, τοῦλάχιστον ἐν Ἀθήναις, μέχρι
 τῆς τριακοστῆς ἡμέρας, ὅτε ἐτελεῖτο νέα
 θυσία αἱ τριακάδες. Καὶ μετέπειτα δ' ἀπὸ
 καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστέφοντο οἱ τάφοι διὰ ται-
 νιῶν, καὶ ἐτελοῦντο περὶ αὐτοὺς χοαὶ καὶ
 θυσῖαι, αἵτινες ἐναγίσματα ἐλέγοντο, καὶ
 ἐνίοτε ἦσαν αἱματηραὶ (αἱμακουραὶ)· ἀλλ'
 ἐν Ἀθήναις αἱ τοιαῦται ἀπηγορεύοντο. Ἐγέ-
 νοντο δὲ ταῦτα καὶ ἄλλοτε μὲν, ἀλλὰ κυρίως
 κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς θανῆς, καὶ ἐλέγοντο
 νεκῶσια, ἢ τῆς γενετῆς καλούμενα γε-
 νέσια, ἐν Ἀθήναις δὲ ὑπ' αὐτὴν ταυτην

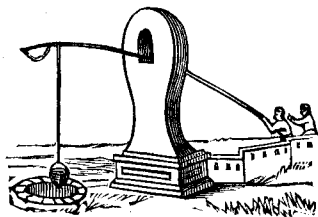

τὴν ἐπωνυμίαν κατὰ τὴν ἐ Βοηδρομιῶνος. Οἱ δὲ ἐμβρόντητοι ἢ κεραυνόβλητοι ἢ ἱεροὶ νεκροὶ λεγόμενοι, ἐνεταφιάζοντο ἐνθα ἐκεραυνώθησαν, ἄνευ ἐπίσημου κηδείας, ἢ καὶ ποσῶς δὲν ἐθάπτοντο. Ἐπίτασις τῆς θανατικῆς ποιησῆς, ὡς ἐπ' ἐσχάτης προδοσίας, ἦν ἡ ἄρνησις τοῦ ἐνταφιασμοῦ. Ἐπὶ κηδείας δολοφονηθέντος ὑπῆρχον ἰδιαίτεραι τινὲς ἐθιμοταξίαι: τῆς πομπῆς προηγείτο τις φέρων λόγχην ἢν ἐπήγγυεν ἐπὶ τοῦ τάφου, ὡς σύμβολον προσκαλοῦν τοὺς συγγενεῖς εἰς καταδίωξιν τοῦ φονέως. Ὅτε δὲ νεκροῦ τινος σῶμα δὲν ἀνευρίσκειτο, ὡς ἐν ναυαγίῳ ἢ μάχῃ, ἐτελεῖτο πλαστὴ κηδεία καὶ τῷ ἀνηγγείρετο κενοτάφιον.

Κηκείδης, ἀρχαῖος ποιητὴς ἐξ Ἐρμιόνης (Ἀρσφ. Νεφ. 960).

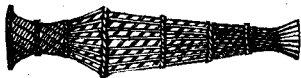
Κηλαίνευς, υἱὸς τοῦ Ἡλεκτρώονος, βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξῶς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου.

Κήλων, **Κηλών(ει)ον**, κατα-

σκεύασμα, πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος ἐκ φρέατος (Ἡρδ. ΣΤ, 119): τὸ παρ' ἡμῖν γεράνιον.

Κημὸς, ἀλιευτικὸς πλεκτὸς κόφινος ἐπιμήκης, εἰς ὃν εἰσέρχονται καὶ δὲν δύναν-

ται νὰ ἐξέλθωσιν οἱ ἰχθύες: διὰ τοῦτο οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ψηφοφορικὴ κάλπῃ ἢ ἴσως μόνῃ ἢ περὶ τὸ στόμιον αὐτῆς διάθεσις, δι' ἧς αἱ ψῆφοι εἰσερχόμεναι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξέλθωσι (Ἡσύχ.). Διὰ τὴν σχέσιν δὲ τοῦ σχήματος ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν ἵππων τιθέμενον πλέγμα, ὅπως μὴ δαγκάνωσι (Ξεν. Ἴππ. Ε, 3. — Αἰλ. Π. Ι. 15, 9).

Κήναιον, τὸ ΒΔ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας (ν. Λιθάδα), ὅθεν ὁ Ἡρακλῆς ἐσφενδόνισε τὸν Λίχαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἰδ. Ἡρακλῆς (Σοφ. Τραχ. 753. 993. — Στρβ. Ι, 60. Θ, 426. 429. — Θουκ. Γ, 93).

Κῆποι (οἱ), 1) καὶ **Κῆπος**, (ἡ), πόλις τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, πρὸς τ' ἀνατολικά αὐτοῦ, κτίσμα τῶν Μιλησίων (Στρβ.). — 2) Θεσις εἰς τὰ βορειανατολικά τῶν Ἀθηνῶν, μετ' ἀξιολόγου ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης (Λουκ. — Πaus.). Νῦν Ἀγγελόκηποι.

Κῆπος. Κῆποι μνημονεύονται ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων, πλὴν τοῦ μυθικοῦ τῶν Ἐσπερίδων (Ἡσόδ. Θεογ. 25), προσέτι ὁ τοῦ Λαέρτου ἐν Ἰθάκῃ, ὁ τοῦ Ἀλκινόου ἐπὶ τῆς Σχερίας, πλήρης ἀνθέων, δένδρων καὶ καρπῶν (Ὀμ. Ὀδ. Η, 112—130). Καὶ μεταγενεστέρως ἐν Ἀθήναις κῆποι ὑπῆρχον εἰς τὸν τῆ πόλει παρακείμενον δῆμον Ἀλωπεκῆς (ν. Ἀγγελόκηποι), καὶ περὶ τὸν βωμὸν τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τῆς ὄχθης τοῦ Ἰλισσοῦ μέχρι τοῦ Α. τείχους τῆς πόλεως (πλατείας τοῦ Συντάγματος), ἐξετείνετο ὁ κῆπος τῶν Μουσῶν, καθ' εὐρεθεῖσαν ἐπιγραφὴν. Ἀλλ' ἐν τῇ δημοκρατουμένῃ Ἑλλάδι, ἐξ ἧς ἔλειπεν ἡ ἰδιωτικὴ πολυτέλεια, δὲν ὑπῆρχον καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ πολυδάπανοι κῆποι, οἳ οἱ παράδεισοι τῶν Περσῶν μεγιστάνων, ἢ οἱ κρεμαστοὶ κῆποι (πιθανῶς κατ' ἀνδρα διηρημένοι) τῆς Σεμιράμιδος, οὐδ' ἐπίσης ὡς οἱ μετὰ ταῦτα ἐπικρατήσαντες τῶν πλουσίων Ῥωμαίων, ἔχοντες δενδροστοιχίας, δεξαμενάς, ἀναβρυτήρια, ὡς καὶ ἵπποδρόμια. Τούτων τινὰ λείψανα σώζονται καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὡς ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ Ἀνακτορικῷ κήπῳ, ἀνευρέθη ἔδαφος ψηφόμετον δεξαμενῆς, ἢ κροστεθὲν ἐπὶ Ῥωμαίων εἰς τὸν κῆπον τῶν Μουσῶν, ἢ ἀνήκον ἴσως εἰς τὸν ἐκεῖ που ἐγκεκτημένον Ἀττικόν.

Κῆρ, ἢ αἱ Κῆρες, αἱ μοῖραι τοῦ θανάτου, πολλάκις ποιητικῶς προσωποποιούμεναι ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, εἰς τὰς μάχας μιγνύμεναι, αἵματηρὰ φέρουσαι ἐνδύματα, τοὺς θνήσκον-

τας τραυματίας ἐκ τῶν ποδῶν σύρουσαι, περὶ τὰ πτώματα ἀγωνιζόμεναι (Ἰλ. Σ, 535. — Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἦρ. 249). Καὶ ὁ Ἡσιόδος (Θεογ. 211) λέγει τὴν Κῆρα θυγατέρα τοῦ Μόρου, τοῦ θανάτου, τοῦ ὕπνου καὶ τῶν ονείρων, καὶ πρὸς τούτους ἐπιλέγονται ὑπ' αὐτοῦ (217) νηλεόποιοι Κῆρες, καὶ τάττονται μετὰ τῶν Μοιρῶν καὶ τῶν Ἐρινύων, δι' ὃ καὶ τινες ἐκλαμβάνουσι τὸ χωρίον νεώτερον, λέγοντες ὅτι κατὰ πρῶτον ἐν Αἰσχύλῳ (Ἐπτ. 1055) ἀπαντᾶται ἀποδιδομένη αὐταῖς ἡ ἔννοια τῆς ποινῆς καὶ τῆς ἐκδικήσεως ἐξ οὗ καὶ αἱ Ἐρινύες, καὶ πᾶσαι αἱ συμφοραὶ καὶ θλίψεις λέγονται Κῆρες. Τὴν λέξιν κῆρ μετεχειρίζετο ὁ Ὅμηρος συνήθως ἐπὶ βιαιού, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐπὶ πράου θανάτου (Ὀδ. Λ. 170). Ἀποφεύγει δὲ τὴν κῆρα ὁ ἄνθρωπος ἢ κατὰ βούλησιν τῶν θεῶν, ἢ καὶ διὰ φυγῆς (Ἰλ. Γ. 32, Δ, 11. Μ, 402).

Κηρεύς, ποταμὸς τῆς Εὐβοίας, ἐξ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι πίνοντα τὰ πρόβατα εἶχον λευκότατον ἔριον (Στρβ.). Παρ' Ἀριστοτέλει (Θεόπμ. ἐκ. 148) ἐσφαλμένως Κέρβης.

Κήρονθος, πόλις τῆς Εὐβοίας, βορείως τῆς Χαλκίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 558. — Στρβ.).

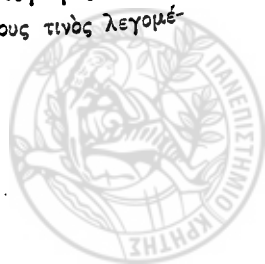
Κηρός, ἐχρησίμευε τοῖς ἀρχαίοις εἰς ἐπάλειψιν ἐπὶ ξυλίνων πινάκων, ἐφ' ὧν ἔγραφον διὰ γλυφίδος μεταλλίνης, ὡς καὶ, παρὰ Ῥωμαίοις κᾶν, δι' ἐπίθεσιν σφραγίδων εἰς ἐπιστολὰς καὶ δημόσια ἔγγραφα· προσέτι διὰ τὴν ἐγκαυστικὴν ζωγραφικὴν, ἧς ἀγνοεῖται ἡ μέθοδος· εἰς τὴν κηροπλαστικὴν, πρὸς παραγωγὴν κοίλων τύπων, καὶ προτομῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἰδίως εἰκόνων τῶν προγόνων εἰς τοὺς Ῥωμαϊκοὺς οἴκους, καὶ εἰς κατασκευὴν καρπῶν ὁμοιοτάτων τῇ φύσει, ἰδίως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Εἰς λαμπάδας δὲ καὶ εἰς φωτισμὸν ὀλίγη ἐρίνετο χρῆσις αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ εἰς ἀλοιφῶν παρασκευασίαν.

Κήρουξ, ὁ ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος ἢ ἀπὸ στρατοῦ εἰς στρατὸν πεμπόμενος, ἦν κυρίως πρέσβυς, καὶ ὑπὸ τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἀνεγνωρίζετο ὡς ἀπρόσβλητος (Ἦρδ. Ζ, 133).

Οἱ Σπαρτιαῖται ρίψαντες εἰς φρέαρ τὸν πρέσβυ τοῦ Δαρείου, προσκαλέσαντα αὐτοὺς εἰς ὑποταγὴν, μετενόησαν, καὶ δύο τῶν πολιτῶν προσηνέχθησαν νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν πρὸς ἐξαγνισμόν τῆς πόλεως (Ἰδ. Βούλις)· ἀλλ' ὁ Δαρεῖος τοὺς ἀπέπεμψεν. Ἀσπονδον ἔχθραν δ' ἐξήγγειρε μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Μεγάρων ὁ φόνος ἐνὸς κήρυκος (Πλουτ. Περ. Λ). Ἐν τοῖς ὁμηρικῶς χρόνοις, καὶ ἰδιαιτέρως ὑπηρετικοὶ ἐχρησίμευον κήρυκες παρ' ἡγεμόσι τὴν τράπεζαν εὐτρεπιζόντες, τὸν οἶνον ἐκχέοντες, τοὺς αἰοίδους καλοῦντες, τὴν ἄμαξαν παρασκευάζοντες, κτλ. Δημοσίως δ' ὑπηρετοῦν εἰς συνελεύσεις, εἰς τὰ δικαστικά, τὰς ἱεροτελεστίας, εἰς τὰς ἐσιτιάσεις τῶν θυσιῶν. Ὅταν ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων τὰ καθήκοντα αὐτῶν δὲν εἶχον πλέον τὴν ἀρχαίαν πολιτικὴν ἢ διπλωματικὴν σπουδαιότητα, ἐλαμβάνοντο ἐκ κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, ἐν Ἀθήναις ἐσιτοῦντο δημοσίᾳ, καὶ ὑπεβάλλοντο εἰς δοκιμασίαν τινὰ ἴσως, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, διότι αὕτη ἦν τότε ἡ κυριώτερα παρ' αὐτῶν ἀπαιτήσις. Ὅτε ὁ Νέρων κατήρχετο αὐτὸς εἰς τοὺς γυμνικούς ἀγῶνας, μετὰ τὴν νίκην ὁ κήρυξ μεγαλοφῶνως ἔκραζεν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ: «Νέρων Καῖσαρ νικᾷ τὸν δευτὸν ἀγῶνα καὶ στεφανοῖ τὸν τετῶν Ῥωμαίων δῆμον καὶ τὴν ἰδίαν οἰκουμένην (Δ. Κάσσ. ΕΑ, 20. ΕΓ, 14). Εἶχε δ' ὁ Κήρυξ διὰ χειρὸς τὸ κηρύκειον (ἢ κηρυκεῖον), ράβδον ἐλαίας διὰ ταινιῶν περιδεδεμένην, αἱ τινες διὰ τὸν Ἑρμῆν, ὡς κήρυκα τῶν θεῶν, μετεβλήθησαν εἰς δύο ὄψεις, προσθήκη ἐνίοτε καὶ δύο πτερῶν.

Κήρουξ, ἐμυθεῖτο ἐν Ἀθήναις υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, καὶ πρόγονος γένους τινὸς λεγομένου τῶν Κηρύκων.

Κήτειος, ποταμός τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων παρὰ τῇ πόλει Περγάμῳ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κάϊκον. Οἱ περίοικοι ἐλέγοντο Κήτριοι ἐπ' αὐτοῦ (Ὀμ. Ὀδ. Α, 52. — Εὐστθ. αὐτ.).

Κήτος, 1) τὸ τοῦ Περσέως (ἴδ.) ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους φονευθέν. — 2) ἴδ. Ζφδία.

Κητώ, 1) θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, καὶ μήτηρ τῶν Γοργόνων καὶ τῶν Γραιῶν (Ἡσδ. Θεογ. 270, 313. — Ἀπλλδ. Α, 2, 3). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ἀπλλδ. Α, 2, 7).

Κηῦξ, βασιλεὺς τῆς Τραχίνος ἀνεψίδος καὶ φίλος τοῦ Ἡρακλέους, οὗ τοὺς παῖδας ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καταδιωκομένους ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως (Παυσ. Α, 33. — Ἀπολλδ. Β, 7, 6). Ἡ Ἡρα ἐκ ζηλοτυπίας μετεμόρφωσεν αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκά του Ἀλκυόνην εἰς θαλάσσια πτηνὰ (Ἀπολλδ. Α, 7, 4), καὶ κατὰ τὸ πτηνὸν τοῦτο, ἐπώαζον τὸν χειμῶνα ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, ἐφ' ὧν ὁ Αἴολος δῆθεν δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἀνέμους νὰ πνέωσιν, ἐπωνομάσθησαν οἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι.

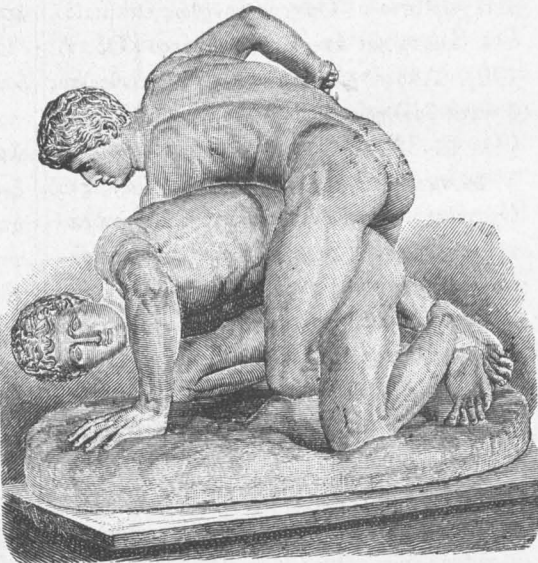
Κηφεύς, 1) υἱὸς Βήλου καὶ Ἀγχιονῆς, ἀδελφὸς τοῦ Φινέως, σύζυγος τῆς Κασσιοπίας καὶ πατὴρ τῆς Ἀνδρομέδας, βασιλεὺς δὲ τῆς Αἰθιοπίας, εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθείς (Ἡρδ. Ζ, 61). — 2) Ἄρχαξ, υἱὸς Λυκούργου, Καλυδόνιος θρηρυτής. — 3) Υἱὸς Ἀλέου, Ἀργοναύτης, πατὴρ 20 υἱῶν.

Κηφισία, μία τῶν δώδεκα πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἃς ἔκτισεν ὁ Κέκροψ, εἶτα δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδα φυλὴν, πατρὶς τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων κατοικία Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Κηφισόδημος, συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις (Ἀρσφ. Ἀχαρν. 705).

Κηφισόδοτος, 1) Ἀθηναῖος στρατηγός, τῷ 359 εἰς Θράκην ἐκπεμφθείς, ἀλλ' ἀνίκανος, ὡς μαρτυρεῖ ὁ τότε ὑπ' αὐτὸν

τριηραρχῶν Δημοσθένης, δι' ὃ καὶ ἀνακληθεὶς ἐτέθη ὑπὸ δίκην. Κατὰ τινες ὁ αὐτός, κατ' ἄλλους ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ ἐπολιτεύετο ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις καὶ ὡς ῥήτωρ. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τῆς πρώτης γυναίκος τοῦ Φωκίανος, ἔξοχος γλύπτης, ἀκμάσας περὶ Ὀλ. 95 — 110, εἰργάσθη θαυμασθεῖσαν Ἀθηναῖν ἐν Πειραιεῖ, καὶ Ἐρμιῆν φέροντα βρέφος τὸν Βάκχον, Πλούτον μετ' Εἰρήνης, τρεῖς Μούσας εἰς τὸν Ἑλικῶνα μετ' ἄλλων συνεργατῶν, καὶ λίθινα ἀγάλματα ἐν Μεγάλῃ πόλει. — 3) Υἱὸς τοῦ Πραξιτέλους, κατ' ἄλλην, ἤττον ἀκριβῆ γραφὴν, Κηφισόδωρος (Pl. XXXVI, 4, 60), περὶ Ὀλ.

Ἐκ Μουσειῶν Φλωρεντίας.

128, εἰργάζετο ἐν Περγάμῳ ἐπὶ Ἀττάλου καὶ πιθανῶς ἦν εἰς τῶν ἐξεργασθέντων τὰ ἀρτίως ἀνασκαφέντα καὶ τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου κοσμοῦντα ἐξαισία συμπλέγματα τοῦ μεγαλοπρεποῦς βωμοῦ τοῦ Διός. Περιφημον αὐτοῦ ἔργον, ὑπὸ Πλινίου μνημονευόμενον, ἦν πλὴν χαλκῶν φιλοσόφων (XXXIV, 19, 27), ἐν σύμπλεγμα παλαιστῶν (XXXIV 4, 6), πιθανῶς τὸ θαυμάσιον ἐν Φλωρεντίᾳ σωζόμενον, οὗ ἀντίγραφον μικρότερον τὰς διαστάσεις εὐρέθη καὶ ἐν Ἀθήναις.

Κηφισόδωρος, 1) Ἐξ Ἀναγύρου

δήμου τῆς Ἀττικῆς, πατήρ τῶν δύο ῥητόρων Θρασυλόχου καὶ Μειδίου, οἵτινες συνήγορησαν ὑπὲρ τῶν ἀδικησάντων τὸν Δημοσθένην ἐπιτρόπων αὐτοῦ. — 2) μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, καίτις, ἴσως ὁ αὐτὸς, γράφας ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ πολέμου. — 3) Ποιητὴς Ἀθηναῖος. — 4) Ἰδ. Κηφισόδοτος, 3.

Κηφισὸς, 1) Ποταμὸς ῥέων Δ τῶν Ἀθηῶν. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰναχον. — 3) Ποταμὸς τῆς Φωκίδος καὶ Βοιωτίας, πηγάζων εἰς τὴν Β κλιτὺν τοῦ Παρνασσοῦ πρὸς τῇ Λιλαίῳ, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Κοπαΐδα.

Κηφισοφῶν, 1) Ἀθηναῖος τις ἐκ τῶν ἀριστοκρατικῶν (Ἐνφ. Ἑλλ. Β, 4). — 2) Υἱὸς Κηφισοφῶντος. Ῥαμνούσιος, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ κατήγορος τοῦ Δημοσθένους (Δμσθ. Π. Στφ.). — 3) Υἱὸς τοῦ Κλέωνος. Ἀναφλύστιος τὸν δῆμον, ῥήτωρ Ἀθηναῖος (Δμσθ. π. Στφ.). — 4) Δούλος τοῦ Εὐριπίδου, περὶ οὗ διίσχυρίζετο ὁ Ἀριστοφάνης ὅτι ἐβόηθει τὸν κύριόν του εἰς τὰς δραματικὰς παραστάσεις του (Βατρχ. 944).

Κιάδρας, ποταμὸς διαιρῶν τὴν ἄνω ἀπὸ τῆς Κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ (Πτλμ. Γ, 9). Νῦν Ζιβρίτις.

Κιανὸς κόλπος τῆς Προποντίδος εἰς τὴν Βιθυνίαν, πρὸ τῆς πόλεως Κίου.

Κιδαλὲς, πόλις τῆς Παννονίας, παρὰ τὴν λίμνην Ἰούλκαν, πατρὶς τοῦ αυτοκράτορος Οὐαλεντινιανοῦ (Πτολμ. Β, 16. — Ζωσιμ.).

Κέβδος (ἦ), σκωρία τῶν νομισμάτων ὅθεν τὸ κίβδηλος.

Κέβυρα, 1) πόλις τῆς Πισιδίας, ἀνήκουσα εἰς τετράπολιν, καὶ ἔχουσα σιδήρου μεταλλεῖα (Στρβ. ΠΓ. 630). — 2) (τὰ), πόλις τῆς Παμφυλίας παρὰ τῇ Λυκίᾳ (Στρβ. 12, 667).

Κιδώριον, ἄγγειον ἔχον τὸ σχῆμα καρποῦ αἰγυπτιακοῦ (κολοκύνθης) οὕτω καλουμένου (Ἀθῆν. ΙΑ, 54).

Κιδωτὸς, ἐπώνυμον τῆς ἐν Φρυγίᾳ πόλεως Ἀπαμείας (Στρβ.).

Κιδαρία, ἐν Φενεῶ τῆς Ἀρκαδίας ἐπί-

θετον τῆς Δήμητρος, ἥς τὸ ἄγαλμα ἀπαξ κατ'ἔτος ἐμαστιγοῦτο ὑπὸ τοῦ ἱερέως (Παυσ. Η, 15)

Κίδηρις, καὶ κίταρις, εἶδος τιάρας ὀρθῆς, ἣτις εἶχε τὸ διάδημα περιδεδεμένον, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς Περσίας, Παρθίας καὶ Ἀρμενίας (Πλούτ. Θεμ. ΚΘ. — Πολυδ. Ζ, 53. — Στρβ. ΙΑ, 797).

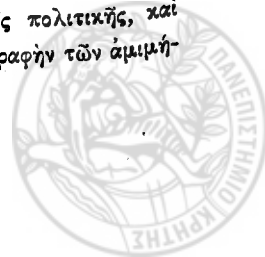
Κιθαριῶν, ὄρος μεταξὺ Ἀττικῆς, Βοιωτίας καὶ Μεγαρίδος (Ἰδ.), ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν. Ἐπ' αὐτοῦ ἐπίστευετο ὅτι αἱ Βάκχαι κατεσπάραξαν τὸν Πενθέα, τὸν δὲ Ἀκταίονα αἱ κύνες αὐτοῦ (Πίνδ. — Καλλμ. Ὑμν. εἰς Δήμ. 97). Ἐπ' αὐτοῦ δ' ἐφόνευσε καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὸν Κιθαριῶνιον λέοντα (Ἀπλδ. Β, 4, 9). Ἐλατρεύετο δ' ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου (Παυσ. Θ, 2).

Κιθάρα, παρ' Ὀμήρῳ Κίθαρις, τῆς λύρας πιθανῶς κατὰ τοῦτο διαφέρουσα, ὅτι ὀπί-

σω τῶν χορδῶν εἶχε μέχρι τινὸς ἠχητικὴν σανίδα (Ἰδ. Μουσική).

Κικέρων (Μάρκος Τίλλιος), ὁ μέγας ῥήτωρ τῆς Ῥώμης, ἐν Ἀθήναις διδαχθεὶς ὑπὸ τὸν φιλόσοφον Ἀντίοχον, καὶ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων τ' ἀριστουργήματα εἰς τὰ ἔργα του λαμβάνων ὡς ὑπογραμμῶν. Ὑπατος αἰρεθεὶς, καὶ διὰ τῆς συνέσεως καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ του τὴν Ῥώμην σώσας ἐκ τῶν ἀπειλούντων αὐτὴν δεινῶν ἐπὶ τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα, καὶ πατήρ τῆς πατρίδος ὑπὸ τῶν εὐγνωμόνων συμπολιτῶν του ἐπικληθεὶς, ἐπὶ Καίσαρος ἀπεσύρθη τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐπεδόθη ὄλωσ εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν ἀμμιή-

των ρητορικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἔργων του, εἰς ἃ ἐμφαίνεται βαθεῖα ἑλληνομάθεια. Μετὰ δὲ τοῦ Καίσαρος τὸν φόνον, καταδιωκόμενος ἀπηνῶς ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, ἠθέλησε νὰ φύγῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν· ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος προλαβὼν, τὸν ἐθνατόωσε διὰ τινος ταγματάρχου Ποπιλίου, τῷ 44 π. Χ., κατὰ τὸ 64ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Καὶ οὐίός του δὲ, τὸ ὄνομα Κί κ ε ρ ω ν καὶ ἐκεῖνος φέρων, ἐσπούδασεν ἐν Ἀθήναις, καὶ συνυπάτευσε μετὰ τοῦ Αὐγούστου.

Κέκκυνα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀγνώστου θέσεως.

Κέικονες, Θράκες παρὰ τῷ Ἑβρω καὶ τῇ παραλίᾳ μέχρι τοῦ Λίσσα ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης, (Ὁμ. Ἰλ. Β. 846. Ὀδ. Ι. 39. — Ἡρδ. Ε. 59. 108. 110).

Κεκύνηθος, μικρὰ νῆσος τοῦ Παγασαίου κόλπου εἰς Θεσσαλίαν (Στρβ.).

Κέκκυνα, δῆμος ἀττικὸς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Ἠσύχ.).

Κελεκία, ἡ ΝΑ χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ν τῆς Καππαδοκίας καὶ Λυκαονίας. Πρὸς Δ ἐχώριζεν αὐτὴν ὁ Ταῦρος ἀπὸ τῆς Παμφυλίας, πρὸς Α. αἱ Ἀμανίδες πύλαι ἀπὸ τῆς Συρίας, πρὸς Δ. δ' ἐξετείνετο μέχρι τοῦ Κιλικικοῦ πελάγους καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ἰσσοῦ. Ἡ χώρα διηρεῖτο εἰς τὴν 30 μίλια εὐρείαν Κιλικίαν πεδιάδα Α. καὶ τὴν 20^μ τὸ πλάτος τραχεῖαν Κιλικίαν, ἀφ' ἧς ἡ ὁδὸς ἄγει πρὸς Β. καὶ ὑπὲρ τὸν Ταῦρον εἰς τὴν Καππαδοκίαν διὰ τῶν Κιλικίων πυλῶν. Τὰ κυριώτερα ἀκρωτήρια αὐτῆς, ἀπὸ Δ. ἦσαν· τὸ Ἀνεμόριον, τὸ Ποσειδώνιον, ἡ Ἀφροδισιάς, τὸ Ζεφύριον καὶ ὁ Μέγαρσος· ποταμοὶ δὲ μνείας ἄξιοι ὁ Καλύκαδνος, ὁ Λάμος, ὁ Κύνδος πρὸς τῇ Ταρσῷ, ἀποτελῶν πρὸς τῇ θαλάσῃ τὴν λίμνην Ῥήγμα· ὁ Πύραμος, ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἰσσοῦ ἢ τῆς Μαρυάνδου. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς χώρας ἦσαν Σύριοι τὴν καταγωγὴν· ὅτε δ' Ἕλληνες κατέκτησαν τὴν Κιλικίαν, ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ὄρη, ἔνθα, ἐλευθεροκίλικες λεγόμενοι, διήγον βίον

ληστικὸν, ὥστε περὶ αὐτῶν ἐλέγετο ὅτι μετὰ τῶν Καρῶν καὶ τῶν Κρητῶν ἀπετέλουν τὰ 3 κατὰ Κάππα. Τὴν τραχεῖαν Κιλικίαν δὲ ὤκουσαν Πισιδικῆς καὶ Ἰσαυρικῆς καταγωγῆς θρασεῖς πειραταί, οὓς πρῶτον κατέβαλεν ὁ Πομπήιος. Πόλεις αὐτῶν αἱ κυριώτεραι ἦσαν· τὸ Κορακίσιον μετ' ὀχυρώματος, ἡ πρωτίστη εἶδρα τῶν πειρατῶν, πρὸς τῆς Παμφυλίας τὰ ὄρια· ἡ Ἀμαρία παράγουσα κέδρους πρὸς ναυπηγίαν· ἡ Σελινοῦς· ἡ Ἀντιόχεια· τὸ Ἀνεμόριον· ἡ Κελενδερίς. ἡ Σελεύκεια· ἡ Λάμος· ἡ Κάρυκος, ἀφ' ἧς 20 στάδια πρὸς Β. ἦν τὸ Κωρύκιον ἄντρον, βαθεῖα πετρώδης κοιλάς, παράγουσα χρέκον. Προσέτι αἱ πόλεις Σόλος, Ταρσὸς, Μαλλὸς, Ἀνάζαρθος, Μόψου Ἑστία, κτλ. (Στρβ. ΙΔ, 668).

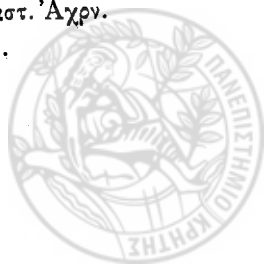
Κέλεξ, υἱὸς Ἀγήνορος καὶ Τηλεφάσσης, ἀδελφὸς Κάδμου καὶ Φοίνικος, μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκπεμφθεὶς εἰς ἀναζητησὴν τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀρπαγείσης ἀδελφῆς τῶν Εὐρώπης, ἀποκατέστη εἰς Κιλικίαν κατ' αὐτὸν ὀνομασθεῖσαν (Ἀπολλδ. Γ, 1, 2). Τέκνα αὐτοῦ λέγονται ὁ Θάσος καὶ ἡ Θήβη.

Κέλλα, 1) πόλις ἐν Τρωάδι, παρὰ τῷ ποταμῷ Κιλλέα καὶ τῷ Ἀδραμυτιῷ κόλπῳ, εἶχε ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ δὲ Στράβωνος (ΙΓ, 612) ἦν ἐν ἐρείπιοις (Ὁμ. Ἰλ. Α. 38. — Ἡρδ. Α, 149). — 2) θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμονοῦς, ἀδελφῆ τοῦ Πριάμου (Ἀπλλδ. Γ. 12, 3). — 3) ἀδελφὴ τῆς Ἐκάβης, γυνὴ τοῦ Θυμοῖτου, ἐξ ἧς, ἐν παρανόμῳ σχέσει, ὁ Πριάμος ἔσχεν υἱὸν τὸν Μύνιππον (Τζέτζ.).

Κελλέβας, βᾶσις εἰς ἣν ἐπετίθετο

ἀσπίδες, σκευῆ, μηχαναὶ οἶαι δήποτε, καὶ ὁ ὀκρίβας (ἴδ.) τῶν ζωγράφων. (Ἀριστ. Ἀχρν. 1122. — Πολδ. Ζ, 129. — Ἠσύχ.).

Κελαικῶν, Μιλήσιός τις, Ἀχαιὸς ἐπιλεγόμενος, καὶ εἰς τοὺς Πέρσας προδοὺς τὴν πατρίδα του Μίλητον (Ἄρσφ. Εἰρ. 362. — Ἦσχ.).

Κελλουτοί, (ἦ), νῆσος τῆς Ἰνδικῆς (Ἄρρ. Ἀνθ. ΣΤ, 19).

Κίμαρος, ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης, κατὰ τὰ βορειοδυτικὰ αὐτῆς (Στρβ.). Νῦν Καρβοῦσα.

Κίμβροι, Γερμανικὸς λαὸς, ἐκ βορρᾶ. καὶ κατὰ τινὰς ἐκ τῶν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥήνου ὀρηκτοί, τοῦ ὀνόματος ἐν τῇ ἐγγωρίῳ αὐτῶν γλῶσση τοὺς ληστὰς δηλοῦντος (Πλούτ. Μαρ. ΙΑ). Χώραν πρὸς ἀποκατάστασιν ἐν τοῖς νοτίοις τῆς Εὐρώπης ζητοῦντες, ἐπολέμησαν ἀπὸ τοῦ 113 π. Χ. τοὺς Ῥωμαίους, καὶ ἐνίκησαν πολλάκις αὐτοὺς, εἰσέβαλλον εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ Ἰσπανίαν, καὶ μετ' ἄλλων λαῶν τῆς Ἀνατ. Εὐρώπης ἐλεηλάτησαν καὶ τοὺς Δελοφούς (Στρβ. Ζ, 291).

Κεμενέα, λίμνη, ἐν Τυρρηνίᾳ τῆς Ἰταλίας, ἧς ἡ ἐμφάνισις ἀπεδίδοτο εἰς τὸν Ἡρακλέα, θέλοντα ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς ἐκεῖ λαοὺς τὴν δύναμιν του (Στρβ.). Νῦν Βίκον.

Κεμμέριοι, λαὸς, καθ' Ὁμηρον (Ὀδ. Λ, 12) κατοικῶν εἰς τὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπὸ ζοφερὸν οὐρανὸν, οὐδέποτε τὸν ἥλιον βλέποντα. Οἱ δ' ἐκ τῆς ἱστορίας γνωστοὶ τοῦ ὀνόματος τούτου κατόικουν παρὰ τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ ἐν Σαρματίᾳ, ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, καὶ ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ἐκβαλλόμενοι, πολλάκις εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ τῷ 650 π. Χ. ἐλεηλάτησαν τὰς Σάρδεις, Κατετροπώθησαν δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου (Ἡρδ. Α, 15. Δ, 11). Εἶχον καὶ ὄρος καὶ πόλιν καὶ λιμένα τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

Κίμωνος, μία τῶν Κυκλάδων, μικρὰ, Β. τῆς Μήλου, ἧς τὸ κυριώτερον προϊόν ἦν ἡ παχεῖα καὶ εἰς τοὺς λουτρῶνας καὶ τὴν κάθαρσιν τῶν ἐνδυμάτων χρήσιμος κίμωνία γῆ, καὶ προσέτι τὰ ξηρὰ σῦκα (Στρβ. Ι, 484).

Κίμων, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Στρησαγόρου, πατήρ τοῦ Μιλτιάδου, ἐξωσθεὶς τῶν Ἀθηνῶν

ὑπὸ Πεισιστράτου. Ὅτε δὲ, δις νικήσας εἰς τὰ Ὀλύμπια, τὸ δεύτερον ἐπέτρεψε νικητῆς ν' ἀναγορευθῇ ὁ Πεισιστράτος, τὸν ἐπανήγαγεν οὗτος ἀλλὰ καὶ τρίτον νικήσαντα, τὸν ἐδολοφόνησαν οἱ Πεισιστρατίδαι (Ἡρδ. ΣΤ, 103). — 2) Υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῆς Ἥγησιπύλης, θυγατρὸς Ὀλόρου, τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης. Ἐγεννήθη τῷ 504 π. Χ. Τοῦ Μιλτιάδου θανόντος ἐν ἀτιμίᾳ, διότι δὲν εἶχε κατορθῶσαι νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ δημόσιον τὸ πρόστιμον 50 ταλάντων (300,000 Δρ. = 1,400,000 σημερινῶν δραχμῶν) εἰς ὃ εἶχε καταδικασθῆ, περιῆλθε, κατὰ τὸν ἀττικὸν νόμον, καὶ εἰς τοῦτον ἡ ἀτιμία, μέχρις οὗ ὁ πλούσιος Καλλίας ἔδωκε τὴν ποσότητα εἰς τὸν Κίμωνα, μεσιτία τῆς ἑτερομητριῶ ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἑλπινίκης, ἣν καὶ ἐρρέθη ὑπὸ τινῶν ὅτι ἐνυμφεῦθη ὁ Κίμων, τοῦ ἀττικοῦ νόμου μὴ ἀπαγορευόντος τοῦτο ἀπολύτως (Πλούτ. Θεμ. ΛΒ). Ἐξοχον ἀντροφῆν δὲν ἔλαβεν, οὔτε κατὰ τὰ ἦθη διεκρίνετο ἐν τῇ νεότητί του ὁ Κίμων. Ἀλλ' ὅτε οἱ Πέρσαι ἐπέδραμον τὴν Ἑλλάδα, τότε ἀπεδείχθη διὰ μιᾶς πᾶσά του ἡ ἀξία. Εἰς τὴν Πολιάδα ἕνα χαλινὸν ἀναθεῖς, καὶ μίαν τῶν ἱερῶν αὐτῆς ἀσπίδων λαβὼν, κατῆλθεν εἰς τὸν λιμένα ἵνα συμπράξῃ εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Θεμιστοκλέους περὶ ναυπηγήσεως στόλου. Μετὰ τοῦ Ἀριστείδου ὁμοφρονῶν, συνεδέθη διὰ φιλίας (Πλούτ. Κίμ. Δ, Ε), καὶ συνεναύαρχησε τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἐξασφαλίσας τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἡγεμονίαν, καὶ διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Ἡϊόνος τὴν ἐπὶ τῆς Θράκης ἐπιρροὴν αὐτῶν (Ἡρδ. Ζ, 107. — Θεμ. Α, 98. — Πλούτ. Κίμ. Ζ). Ἐκυρίευσεν δὲ καὶ τὴν νῆσον Σκύρον, ἧς οἱ κάτοικοι ἠσκουν πειρατείαν, καὶ ἐκείθεν τὰ ὄσα τὸ Ἰθυσίον εἰς Ἀθήνας μεταγαγὼν, ἐνεταφίασεν αὐτά, καὶ ἀνήγειρεν ἐπ' αὐτῶν τὸ Θησεῖον. Ἐκτοτε καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ διαπρέφας, ἀνεδείχθη ἀντίπαλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Τῷ 469 δὲ μετὰ στόλου εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἐκπλεύσας, ἐκυρίευσεν διαφόρους πόλεις τῆς

Καρίας και Λυκίας και παρά τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐρυμέδοντος ἐν Παμφυλίᾳ ἐνίκησεν (ἴσως τῷ 466) τὸν μείζονα στόλον, καὶ αὐθημερὸν καὶ τὸν κατὰ ξηρὰν στρατὸν τῶν Περσῶν, καὶ ἔπειτα καὶ τὸν εἰς βοήθειαν αὐτῶν ἐρχόμενον φοινικικὸν στόλον (Πλούτ. Κίμ. IB.—Θουκ. A, 100). Ἀπεδίωξε δὲ καὶ ἐκ τῆς Χερσονήσου τοὺς Πέρσας τῷ 468, τὴν χώραν πᾶσαν ταῖς Ἀθήναις ὑποτάξας (Πλούτ. Κίμ. IA). Ἀπήτησε δὲ καὶ παρά τῶν συμμάχων ἀντιπλοίων νὰ καταβάλλωσι φόρον, ὅπερ ἠύξησε τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν Ἀθηνῶν· καὶ αὐστηρῶς ἐτιμωρήθησαν οἱ ἀντιστάντες, οἷον οἱ Νάξιοι καὶ οἱ Θάσιοι (Πλούτ. αὐτ. Θουκ. A, 100, 101). Ἐν γένει δέ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀριστείδου καὶ τὴν ἔξωσιν τοῦ Θεμιστοκλέους, εἰς ἣν συνετέλεσε καὶ ὁ Κίμων (Πλούτ. Θεμ. ΚΔ), ἔμεινεν οὗτος πανίσχυρος ἐν Ἀθήναις. Ἄλλ' ἐπὶ πολὺ δὲν διέφυγε καὶ αὐτὸς τὸν φθόνον, καὶ κατηγορήθη ἐν ἄλλοις καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Περικλέους ἐπὶ δωροδοκίᾳ, καὶ ὡς λακωνίζων (Πλούτ. αὐτ. Περ. I), ἀλλ' ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Κατόπιν ὅμως ὁ Περικλῆς, ὅτε, ἀπόντος τοῦ Κίμωνος, ἠλάττωσε τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὠφελήθει ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Σπαρτιάται ἀπέπεμψαν τὴν ἐπικουρίαν ἣν ὁ Κίμων εἶχε πείσει τοὺς Ἀθηναίους νὰ τοῖς πέμψωσι κατὰ τῶν Μεσσηνίων, κατάρθρωσε, τῷ 460, τὴν καταδίκην του εἰς δεκαετῆ ἐξορίαν. Ἄλλ' ὅτε τῷ 457 οἱ Ἀθηναῖοι ἠττήθησαν ἐν Τανάγρα, αὐτὸς ὁ Περικλῆς συνεβούλευσε τὸ ἐπιῶν ἔτος τὴν ἀνάκλησίν του (Πλούτ. Κίμ. 12. Περ. I), ἵνα διαπραγματευθῆ τὴν εἰρήνην. Ἐλθὼν ὅμως ὁ Κίμων, κατάρθρωσε (Θουκυδ. A, 112) μόνον πενταετῆ ἀνακωχὴν, καὶ ἔστρεψεν αὐτὸς τὰ ὄπλα τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τῶν Περσῶν, καταλαβόντων τὴν Κύπρον καὶ ἀπειλούντων ἐκ νέου τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας. Ἐκπλεύσας δὲ μετὰ 200 πλοίων (Θουκ. A, 112), 60 μὲν ἐξ αὐτῶν ἐπεμψεν εἰς Ἀἴγυπτον, εἰς βοήθειαν τοῦ Ἀμυρταίου, μετὰ τῶν λοιπῶν δ' ἐπολιόρκησε τὸ Κίτιον ἐν Κύπρῳ·

ἀλλ' ἐπὶ τῆς πολιορκίας ἀπέθανε, τῷ 449. Κατ' ἐντολὴν δ' αὐτοῦ ὁ θάνατός του ἔμεινεν ἐπὶ 30 ἡμέρας ἄγνωστος εἰς τὸν στρατὸν, ὅστις ἐν τούτοις ἐνίκησε τὸν τοῖς Πέρσαις ἀνήκοντα στόλον τῶν Φοινίκων καὶ τῶν Κιλικίων, καὶ τὸν πεζὸν στρατὸν εἰς τὴν παραλίαν, ὅτε καὶ ἔπεσεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Ἀναξικράτης. Εἶτα δ' ἐκομίσθησαν τὰ ὄστα αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας, καὶ αὐτοὶ οἱ Κιτιεῖς τὸν ἐτίμησαν ὡς ἥρωα κατὰ χρησμόν (Πλούτ. Κίμ. 111. IO. Περ. I.—Θουκ. ὡς ἄν.). Κατὰ Διόδωρον δὲ (IB, 3—4), ὑπ' αὐτοῦ ἠττηθέντες οἱ Πέρσαι, ἐπεμψαν εἰς Ἀθήνας πρέσβεις ἵνα προτείνωσιν εἰρήνην ἐπὶ τοῖς ὅροις ἀνεξαρτησίας πασῶν τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνίδων πόλεων· οὐδεὶς Πέρσης σατραπῆς νὰ πλησιάζῃ μέχρις ἀποστάσεως τριῶν ἡμερῶν τῆς παραλίας· οὐδὲν περσικὸν πολεμικὸν πλοῖον νὰ πλέῃ ἐκτὸς τῆς Φασηλίδος (ἐν Λυκίᾳ) καὶ τῶν Κυανέων νήσων κατὰ τὸν Θρακικὸν Βόσπορον· οἱ δ' Ἀθηναῖοι νὰ μὴ πέμπωσι στρατὸν εἰς Περσικὰς ἐπαρχίας. Φρονοῦσιν ὅμως τινὲς ὅτι δὲν συνωμολογήθη ἡ συνθήκη αὕτη (Ἡρδ. ΣΤ, 42), ἴσως ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ Κίμωνος.

Κινάδων, Σπαρτιάτης, διὰ συνωμοσίας μετὰ Περιόικων καὶ Εἰλώτων θελήσας ν' ἀνατρέψῃ τὸ πολίτευμα, ἐφωράθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 3, 4).

Κιναίθων, Λακεδαιμόνιος ποιητής.

Κίνδυσ (ἦ), πόλις τῆς Καρίας, παρά τῇ Ἰασσῷ. Κινδύην ἀναφέρει ὁ Στράβων, κώμην εἰς ταῦτα τὰ μέρη, μὴ σωζομένη πλέον ἐπ' αὐτοῦ (Ἡρδ. E, 118). Εἶχε δ' ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ναὸν ἢ Ἄρτεμις, κατ' αὐτὴν Κινδύα ἐπονομαζομένη.

Κινέας, Θεσσαλός, ἐπεδόθη ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν ρητορικὴν· εἶτα δὲ παρά Πύρρῳ διατρέβων, τῷ βασιλεῖ τῆς Ἠπείρου, ἐπροσπάθησε μάτην δι' ἐμφρόνων συμβουλῶν ν' ἀποτρέψῃ αὐτὸν τῆς εἰς Ἰταλίαν ἐστρατείας, καὶ μετὰ τὴν πρώτην νίκην πρόετρεψεν αὐτὸν νὰ προτείνῃ τοῖς Ῥωμαίοις εἰρήνην (Πλούτ. Πύρρ. IA, 15). Ἄλλ' ἐλθὼν ὁ ἴδιος εἰς Ῥώ-

μην, δὲν κατώρθωσεν οὐδὲ διὰ δώρων οὐδὲ διὰ λόγων νὰ πείσῃ τὴν Βουλὴν, ἣν περιέγραψεν εἰς τὸν Πύρρον ὡς συνέλευσιν βασιλέων καὶ τὸν δῆμον τῶν Ῥωμαίων εἰς οὓς ἐπρότεινεν ὄρους τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἰταλικῶν πόλεων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν. Κατὰ τινος (Εὐτρόπ. Β, 12), καὶ ἄνευ παντὸς ὄρου οἱ Ῥωμαῖοι ἠρνήθησαν καὶ νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι ν' ἀπέλθῃ τῆς Ἰταλίας. Ὁ Πύρρος ἀναγνωρίζων τὴν μεγάλην του ἰκανότητα, τῷ ἔλεγεν ὅτι κατακτᾷ περισσοτέρας πόλεις διὰ λόγων ἢ ὅτι ὁ ἴδιος δι' ὀπλων, καὶ τὸν ἐπεμψε καὶ ἐκ δευτέρου εἰς Ῥώμην ἵνα ἀποδώσῃ αἰχμαλώτους καὶ ἐξακολουθήσῃ διαπραγματεύσεις (Πλούτ. Πύρρ. ΚΑ). Φαίνεται δ' ὅτι ἀπέθανεν ὅτε ὁ Πύρρος ἐξεστράτευσεν εἰς Σικελίαν, καὶ ὅτι ἦν καὶ συγγραφεὺς (Cic. ad fam. IX, 25).

Κενηπέας, ἴδ. Διθύραμβος.

Κενύρας, βασιλεὺς τῆς Κύπρου, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν Πάφῳ, ὡς ἦσαν καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Κινυράδαι. Ὑπὸ τινων λέγεται υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Πάφου, ὑπ' ἄλλων τῆς Σμύρνης ἢ τῆς Φαρνάκης ἢ τοῦ Σανδάκου, κτλ., καὶ προσελθὼν ἐξ Ἀσσυρίας ἢ Κιλικίας, καὶ ἰδρύσας τὴν Πάφον. Κατὰ τινος ἦν πατὴρ τοῦ Ἀδωνίδος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Σμύρνης (ἢ Μύρρας), καὶ ἠτοκτόνησεν ὅταν ἐγνώρισε τὸ ἀκούσιον ἐγκλημά του (Πίνδ. Πύθ. Β, 15. — Tac. II, 3. — Ov. Met. X). Εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα προσέφερε θώρακα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 20).

Κένυψ ἢ Κίνυφος (Πτλμ.), ποταμὸς τῆς Λιθύας, ῥέων μεταξύ τῶν δύο Σύρτεων ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τριπόλεως (Ἡρδ. Δ, 175). Νῦν Βαδι-Κουάμα. Ὀμώνυμος ἦν καὶ ἡ περὶ αὐτὸν χώρα, ἣν κατώκουν οἱ Μάκαι (Ἡρδ. Αὐτ. 198).

Κιονόκρανον, ἴδ. Κίων.

Κίος, πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν ὁμώνυμῳ κόλπῳ καὶ παρ' ὁμώνυμῳ ποταμῷ, ἀποικία Μιλησίων· κατεστράφη ὑπὸ Φιλίππου Γ τῆς

Μακεδονίας, καὶ ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπὸ Προυσίου, μετωνομάσθη Προῦσα ἡ ἐπιθιλάσιος (Στρβ. IB, 562).

Κιρκαζόν, 1) Ἀκρωτήριο τῆς χώρας Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ἐπλάττετο οἰκουσα ἡ Κίρκη (Στρβ.). Νῦν Κιρκέλλον.— 2) Πόλις ἀρχαία τῶν Οὐόλσκων ἐν Ἰταλίᾳ, λεγομένη κατοικία τῆς Κίρκης, Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ἐπὶ Ταρκυνίου (Πολβ. — Στρβ.). Νῦν Ἀγ. Φελίκης. — 3) Κιρκαζόν πεδίον, χώρα ἐν Κολχίδι, περὶ τὸν ποταμὸν Φᾶσιν (Ἀπολλν. Ῥόδ. Β, 400).

Κίρκη, ἴδ. Ὀδυσσεύς.

Κίρκος, ἐν γένει κύκλος, δι' ὃ καὶ εἶδος ἰέρακος κυκλοτερεῶς πετῶντος, ὃν διὰ τοῦτο Ὀμηρος (Ὀδ. Ο. 526) ἄγγελον τοῦ Ἀπόλλωνος λέγει. Οὕτω δ' ὠνόμαζον, διὰ τῆς παρὰ Λατίνοις ἐπικρατησάσης ἐπωνυμίας οἱ Ἕλληνες καὶ τῶν Ῥωμαίων τὰ γυμνάσια καὶ ἱπποδρόμια, τὰ ἐπὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Ῥώμης μετὰ πολλῆς πολυτελείας οἰκοδομούμενα.

Κίρρα, ἴδ. Κρίσα.

Κίρτα, πρωτεύουσα τῆς Νουμιδίας εἰς τὴν βόρειον παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, αὕτη δὲ μεσόγειος καὶ ὀχυρὰ (νῦν Κωνσταντίνα) (Στρβ. ΙΖ). Ἐδρα τοῦ Μασσινίσσα καὶ τῶν διαδόχων του, ἐλέγετο ἐπὶ Ῥωμαίων Κίρτα Ἰουλία (Πτολ. Δ, 3). Σώζονται εἰσὶν αὐτῆς, ἐν οἷς ὠραῖος καὶ περίεργος τάφος ὡς τοῦ βασιλέως Μικίψα θεωρούμενος, ὅστις ἔφερεν ἐν ταῦθα Ἑλληνικὴν ἀποικίαν.

Κέρφες, ὄρος (ν. Ξεροβούνη) 1270^μ ὕψος ἔχον, καὶ εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἀπολήγον, Ν. τοῦ Παρνασσοῦ, ἀφ' οὗ χωρίζεται διὰ φάραγγος 3μ. μῆκος ἐχούσης καὶ διαρρομένης ὑπὸ τοῦ Πλείστου, ἧς δ' αἱ πλευραὶ εἰσὶν ἀπότομοι, καὶ πολλάκις ἀλλήλαις ἀντιστοιχοῦσαι.

Κίσαμος, πόλις καὶ λιμὴν τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Ἀπτεράς (Στρβ.).

Κισθόνη, 1) Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Στρβ.).— 2) Μικρὰ νῆσος πρὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Λυκίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ

(Στρεβ.). — 3) Πεδία Κισθίνης (Αισχ. Προμ. 799), ἡ κατοικία τῶν Γοργόνων καὶ τῶν Γραιῶν περὶ τὸν Ἄτλαντα τῆς Λιβύης, εἰς τὰς δυτικὰς ἐσχατίας τῆς γῆς, κατὰ τὰς τότε ιδέας. Κατὰ τινες κριτικούς ἴσως Κυνήτης, διότι Κυνῆται ἐλέγοντο κατοικοῦντες εἰς τὰ ἄκρα τῆς Ἰσπανίας (Ἡρόδ. Δ, 49. — Στφ. Βυζ.).

Κισσαία, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἐπιδαύρῳ (Παυσ. Β, 29).

Κισσεύς, βασιλεὺς ἐν Θράκῃ, υἱὸς Θεωνοῦ τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀντήνορος, ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τρωάδι (Ὀμ. Ἰλ. Β, 223. Ζ, 297), πατὴρ δὲ καὶ τῆς Ἐκάβης (Εὐρπ. Ἑκ. 3).

Κισσαία, ἐπαρχία καὶ πόλις ἐν τῇ Σουσιανῇ τῆς Περσίας ἐπὶ τοῦ Εὐλαίου ποταμοῦ, ἀνδρείους ἔχουσα κατοίκους (Ἡρόδ. Γ, 91. ΣΤ, 119).

Κίσασαι πύλαι, μία τῶν πυλῶν τῆς Βαβυλῶνος (Ἡρόδ. Γ, 155).

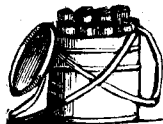
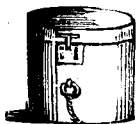
Κισσός, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἧς οἱ κάτοικοι μετόκησαν ἔπειτα εἰς τὴν βορείως αὐτῆς κειμένην Θεσσαλονίκην. Ἦν ἡ ἀρχαιοτάτη καθέδρα τοῦ Κισσεῶς (Στρεβ.).

Κισσούθειον, ξύλινον ἀγγεῖον, συνήθως μίαν ἔχον λαθὴν, ποτήριον διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ χρήσιμον διὰ τοὺς ποιμένας ἵνα ἀρμέγων εἰς αὐτὸ (Ὀμ. Ὀδ. Ι, 346. Ξ, 78. Π, 52. — Θεόκρ. Α, 27. — Θεόφ. Ἐπιστ.).

Κίστη, κιβώτιον ἢ πλεκτὸν (Ἡσύχ.) (4),

1.

2.

Ἐκ χειρογρ. τοῦ Βεργίλιου.

ἢ ξύλινον, ἢ μετὰ ταῦτα καὶ ἐξ ἄλλων ὕλων,

3.

4.

Κερόμινον

Ἀνάγλ. Ῥωμ.

πρὸς διατήρησιν, κατὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, τρο-

φίμων (2), ἐνδυμάτων, (1), βιβλίων ἢ καὶ χρημάτων (3), ἢ γυναικείων κοσμημάτων (5), προσέτι δὲ εἰς πολιτικὰς συνελεύσεις, τὰ εἰς ἃ ἐρρίπτοντο αἱ ψῆφοι, προτάσεις κτλ. τῶν μελῶν, ἐν δὲ τοῖς ναοῖς αἱ περιέχουσαι ἱερὰ σκευῆ, ἢ μυθικὰ τινὰ ἱερὰ ἀντικείμενα, ἰδίως εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου.

5.

Χαλκῶν ἐν Ῥώμῃ.

Κιστοφόροι, αἱ γυναῖκες αἱ εἰς τὰς πομπὰς φέρουσαι τὰς ἱερὰς κίστας τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου, μικρὰς καὶ τετραγώνους, οἷαι ἦσαν καὶ αἱ περιέχουσαι τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα τῆς γυναικείας κοσμήσεως. — Κιστοφόρος δ' ἐλέγετο καὶ ἐν νόμισμα τῆς Περγᾶμου, παριστῶν κίστην τοῦ Διονύσου ἐξ ἧς ἐξέρχεται ὄφις, καὶ ἄξιαν ἔχον περιπίου διδράχμου.

Τουχογρ. Πομπ.

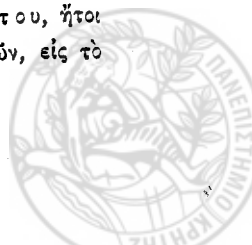
Κέτιον, ἴδ. Κύπρος.

Κέτρον, μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Πύδνης ἐν Μακεδονίᾳ.

Κέττος, Ἀθηναῖός τις τραπεζίτης (Δμσ.)

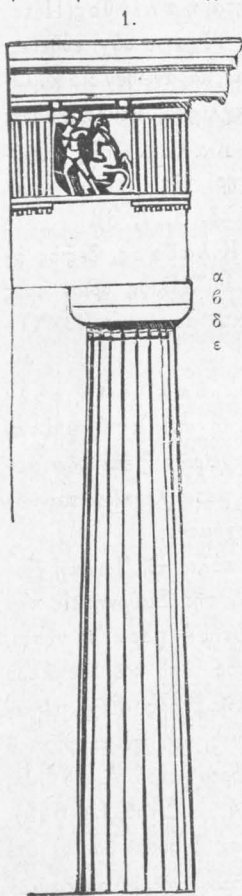
Κέχυρος, πόλις παραλία τῆς ἐν Ἡπείρῳ Θεσπρωτίας, πρὶν Ἐφύρα (Στρεβ.).

Κίων, στύλος στηρίζων ὄροφον, ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι, καὶ πρὶν ἢ ἡ τέχνη ἀντιληφθῆ αὐτῶν, ξύλινοι βεβαίως δένδρων κορμοί. Ὅτε δ' ἔπειτα διὰ τοὺς ναοὺς καὶ τὰς μεγάλας οἰκοδομὰς ἐγένοντο λίθινοι, ἐξηκολούθησαν κατὰ τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν σχῆμα, στρογγύλοι κατασκευαζόμενοι, οἱ μὲν ἐλάσσονες μονόλιθοι, οἱ μεγάλοι δὲ ἐκ συνηρμοσμένων κυλινδρικών τεμαχίων συγκείμενοι, ἅτινα ἐλέγοντο σπόνδυλοι, καὶ συνεδέοντο ἐνίοτε διὰ ξυλίνων κύβων, ἐντεθειμένων εἰς ἀντιστοιχοῦντα κοιλώματα κατὰ τὸ κέντρον αὐτῶν. Ἐμειοῦντο δὲ πρὸς τὰ ἄνω καὶ οἱ φυσικοὶ κορμοί, κατὰ τὸ 1/3 τοῦ ἐμβαίου, ἢ τοῦ τῆς ἡμιδιαμέτρου τῆς βάσεως αὐτῶν, εἰς τὸ

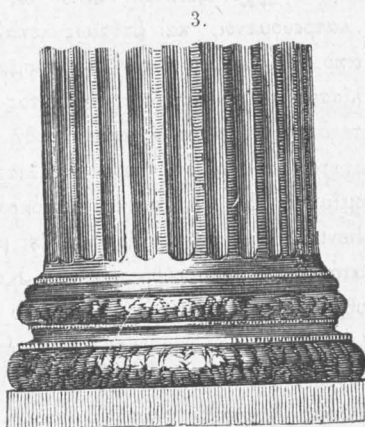
1/2 δὲ τοῦ ὕψους ἦσαν ὀλίγον ὀγκωδέστεροι, ἢ εἶχον τὴν λεγομένην ἔντασιν. Ἦν δὲ τὸ συνηθέστερον ὕψος τὸ ἐκ 12 ἔμβατων. Οἱ κίονες ἦσαν ραβδώτοι, ἔχοντες 20 διαξέσμα-

οὔτος εἰς ἄλλον μᾶλλον εὐχαριν καὶ ἐπιδεικτικόν, τὸν Ἰώνιον, καθ' ὃν οἱ κίονες ἦσαν ἀναλόγως ὑψηλότεροι, ἔχοντες ὕψος ὑπὲρ τοῦς 16 ἔμβάτας, καὶ ραβδώσεις μάλιστα 24, ἀπαντωμένας

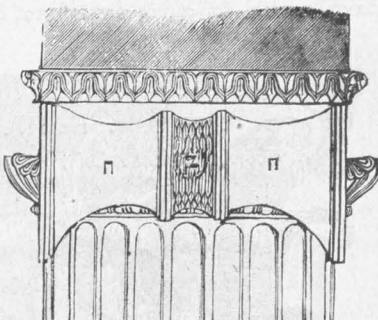

τα ἢ στρίγγας (γ) στρογγύλως εἰσεχούσας, ἢ, οἱ ἀρχαιότεροι, ἐνίοτε μόνον 16. Ἐκόσμηται δ' ἄνω τὸν κίονα τὸ κιονόκρανον ἢ ἐπίκρανον ἢ καὶ κεφαλὴ λεγόμενον (αβ), ἀρχόμενον ἀπὸ ὀριζοντίου ἐντομῆς (ι) εἰς τὰς ραβδώσεις, μεθ' ἣν ἔπεται ὁ ἔχῃνος (β), στρογγύλον οἶδημα προέχον τοῦ κίονος, καὶ κοσμούμενον συνήθως διὰ 3—5 ἰμάντων (δ) ἴσως παραστάσεων χαλκῶν κοσμημάτων τοῦ κίονος ὅτε ἦτο ξύλινος· καὶ μετ' αὐτὸν ἔπεται ἡ πλίνθος (α), πλάξ παραλληλεπίπεδος ἢ ἄβαξ (ὅθεν καὶ abacus λατινιστί), ἐφ' ἧς ἐπεκά-

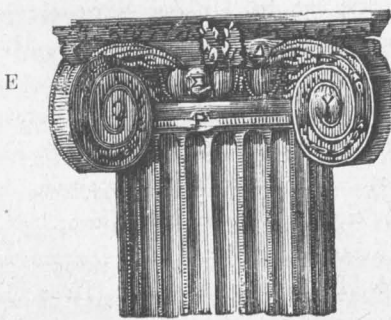
θητο ἡ ὀροφή. Ὁ κίων οὔτος ἐλέγετο δωρίου 2.

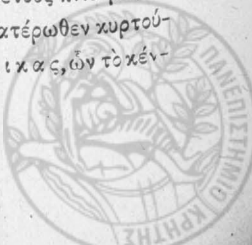
οὔχι εἰς ὀξείας γραμμὰς ὡς εἰς τοὺς δωρίους, ἀλλ' εἰς ἐπιφανείας (2 γ), καὶ βαίνοντας ἐπὶ βάσεων, αἵτινες ἄρχονται κάτωθεν ἀπὸ τετραγώνου πλίνθου (3, Α) ἔπεται δὲ στρογγύλη, ἡμικυκλικῶς ἐξέχουσα, πολλάκις κατάγλυφος σ π εἴ-

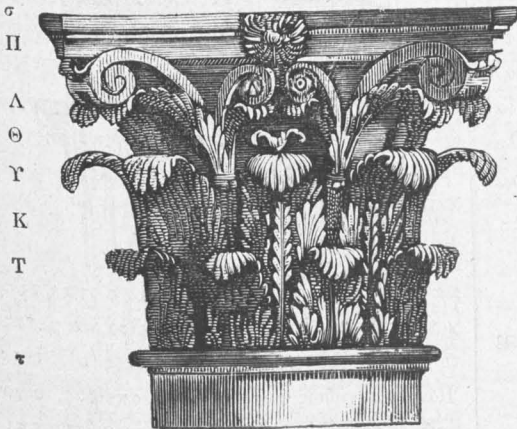
ρα (B), εἶτα κοίλως εἰσεχούσα σ κ ο τ ῖ α ἢ τ ρ ο χ ῖ λ ο ς (Γ), καὶ αὖθις δευτέρα σπεῖρα, καὶ μεταξὺ τῶν μερῶν τούτων φέροντες ἰμάντες (ο). Ἐν δ' Ἰωνίᾳ συνήθως ἀντὶ πρώτης σπεύρας, εἶχον πρῶτον τροχίλιον, τὸ δὲ κιονόκρανον, ὑπὲρ ταινίαν, πολλάκις τὸ οὐχ ἦττον κατάγλυφον ὑποτραχήλιον (ἴδ. Θριγκὸς, 2, Ρ), μεθ' ἧς ἔπεται ὁ ἔχῃνος, ἐνίοτε κοσμούμενος δι' ὠῶν (σ), καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἰς μὲν τὰς δύο ἀντιθέτους πλευρὰς ἐπίκεινται οἱ α ὕ λ α κ ε ς (Δ), ἐκατέρωθεν κυρτούμενοι εἰς δύο χαρισιστάτους ἑ λ ῖ κ α ς, ὧν τὸ κέν-

ρύθμῳ. Ὑπὸ τῶν Ἰώνων δὲ μετεποιήθη ὁ ρύθμῳς

τρον ἐλέγετο ὄφθαλμὸς ἢ ἄξων(υ)εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἔχουσι ἀντ'αὐτῶν τὰ λεγόμενα προσηκράλια (4 π) διεζωσμένα δι' ἐνὸς ἢ διὰ πλείωνων ζωστήρων (Ζ). Ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι ὑπῆρχον ξύλοι στύλοι ὡς θεότητες λατρευόμενοι, καὶ βεβαίως κεκαλυμμένοι ἀπὸ τῆς πλίνθου αὐτῶν δι' ὑφάσματος, ὃ ἀνειλίσσετο καὶ ἀνεπορπούτο κατὰ τὰς ἐορτὰς, ὅτε ὁ κίων ἔπρεπε ν' ἀποκαλυφθῆ. Τὸ πιθανώτατον φαίνεται ὅτι τούτου καλλιτεχνική ἀπομίμησις ἐστὶ τὸ Ἴωνικὸν κιονόκρανον. Τοῦ Ἴωνικοῦ δὲ μεταγενεστέρα καὶ ἐτι μᾶλλον κατάκοσμος μεταρρύθμισις ἦν ὁ Κορινθίος ρυθμὸς, διαφέρων ἐκείνου, κατὰ τὸ μείζον ὕψος τῶν κίωνων καὶ κατὰ τὸ κιονόκρανον, ἐπινοηθὲν κατὰ Βιτρούδιον (IV, 1, 8) ὑπὸ τοῦ πιθανῶς Ἀθηναίου γλύπτου, τοῦ Καλλιμάχου, ὅστις περὶ τὴν 36ην Ὀλυμπιάδα, ἰδὼν περὶ κάλαθον ἀθυρμάτων ὅστις εἶχε τεθῆ ἐπὶ τάφου νέας κόρης, φυόμενα φύλλα ἀκάνθου, συνέλαβε τοῦ νέου τούτου ἀρχιτεκτονικοῦ τρόπου τὴν ἰδέαν. Ἀρχεται δὲ καὶ αὐτὸ ἐκταινίας (5, τ) συνεχῶς κοσμουμένης δι' ἀστραγάλων, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐπικάθηται ὁ κί-
5.

λαθος (Κ) ἤτοι τὸ σῶμα τοῦ κιονοκράνου, στρογγύλον, περίξ ἔχον πρὸς τὰ ἔξω καμπτόμενα ὀκτὼ κατώτερα φύλλα ἀκάνθου, λεγόμενα τραχέα (Τ) καὶ ὀκτὼ ὑψηλότερα (Υ) ὀπισθεν δ' αὐτῶν αἰρονται 3 καυλοὶ, ὧν ἕκαστος διαιρεῖται εἰς 2 κλάδους, ἓνα λε-

πτόν (θ) καὶ ἓνα ἰσχυρόν (Θ) καὶ οἱ μὲν λεπτοὶ ἀνὰ δύο συστρεφόμενοι, ἀναδίδουσιν ἀνὰ ἓνα κάλυκα (λ) οἱ δ' ἰσχυροὶ, ἐπίσης ἀνὰ δύο, ἀποτελοῦσι τέσσαρες μικρὰς προεχούσας ἑλικίας (Α) ἐφ' ὧν ἐπικάθηται ἡ πλίνθος (Π) τετραγῶνος, τὰς πλευρὰς δ' ἔχουσα οὐχὶ εὐθείας, ἀλλὰ κυρτῶς εἰσεχούσας, καὶ ἄνωθεν διὰ κυματίου (α) πολλακίς καταγλύφου, κεκοσμημένη.

Κλαάμητις ἢ Καλάμητις, θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τῆς Ἀστυβίας ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλ.δ. Β, 7, 3).

Κλάδεος, καὶ Κλάδαος, δεξιὸς ὀμόρρος τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἡλίδι, ὄριον πρὸς δυσμὰς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ τεμένους (Ἰδ. Ὀλυμπία).

Κλάδοι ἰκετήριοι, θαλλοὶ ἢ φυλλάδες ἰκετήρια, ἢ καὶ στέμματα, ἦσαν οἱ οὖς ἔφερον διὰ χειρῶν ἢ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, πολλακίς καὶ μετὰ λευκῶν ταινιῶν οἱ πρὸς ἰκεσίαν προσερχόμενοι.

Κλαζομεναὶ, πόλις τῇ Ἴωνικῇ δωδεκαπόλει ἀνήκουσα Δ. τῆς Σμύρνης εἰς τὴν Ν. ἀκτὴν τοῦ κόλπου αὐτῆς ἐν μέρει ἐπὶ νήσου, ἐνωθείσης διὰ χώματος ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου μετὰ τῆς ξηρᾶς. Εἶχε μέγαν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἦν πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρου (Ἡρόδ. Α, 142, Β, 178. — Θουκ. Η, 14. — Στρεβ. ΙΔ, 645).

Κλάνα, νύμφη ἔχουσα βωμὸν ἐπὶ τοῦ Καλαθίωνος, ὄρους τῆς Λακεδαιμονίας (Παυσ. Γ.).

Κλάνης, 1) εἰς τῶν Κενταύρων, φωνεθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου (Ὀν. Μετ. XII, 379).

— 2) Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ὀρίζων τὴν Καμπανίαν πρὸς τὸ Λάτιον· εἶτα μετονομασθεὶς Λεῖρις (Στρεβ. Ε, 3, 6). Νῦν Καριλιάνος. — 3) Ποταμὸς τῆς Τυρρηνίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Τίβεριν. Νῦν Χιάνος.

Κλάριος, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς ἐν Τεγέα τῆς Ἀρκαδίας (Παυσ. Η, 53), καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐν Κλάρῳ (Καλλμ. Ἀπόλ. 70. — Παυσ. Ζ, 3, 5).

Κλάρος, ἴδ. Κολοφῶν.

Κλαρώται, καὶ ἀφαιμῶται, ἐν Κρήτῃ οἱ ἰδιωτικοὶ δούλοι εἰς τοὺς ἀγρούς, οὓς οἱ Κρήτες ὠνόμαζον ἀρημίαν (Ἡσύχ.). Ἰδ. Εἴλωτες, Κρήτη.

Κλαυδιόπολις, 1) ἡ πρὶν Βιθύνιον, πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. — 2) Πόλις τῆς Ἰσαυρίας (Στρβ.), ἡ τῆς Καππαδοκίας (Πτλμ.) ἐν Ἀσίᾳ.

Κλεαγόρας, ζωγράφος ἐκ Φλιουῆς τῆς Πελοποννήσου (Ξνφ.).

Κλεάνετος, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλέωνος, ὁ περιορίσας τὸ δικαίωμα τῆς ἐν τῷ Πρυτανεῖῳ αἰτίσεως τῶν στρατηγῶν (Θουκ. Γ, 36.—Ἀρσφ. Ἰππ. 574).

Κλεανδρίδης, ἔφορος τῆς Σπάρτης, συνοδεύσας τῷ 445 π. Χ. τὸν νέον βασιλεῖα Πλειστοάνακτα εἰς Ἀθήνας. Δωροδοκηθεὶς δὲ ὑπὸ Περικλέους καὶ διενεργήσας τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Πελοποννησιακοῦ στρατοῦ, ἐν Σπάρτῃ, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ ἐσώθη μόνον διὰ φυγῆς (Πλουτ. Περ. ΚΒ.—Θουκ. ΣΤ, 93).

Κλέανδρος, ἀρχηγὸς τῆς δημοτικῆς μερίδος ἐν Γέλα τῆς Σικελίας, ἀνεδείχθη τύραννος. Ἀρξας δ' ἔτη 7, τέλος ἐθανατώθη τῷ 498 π. Χ. (Ἡρδ. Ζ, 154).

Κλεάνθης, 1) Φιλόσοφος ἐξ Ἄσσου τῆς Μυσίας, ἔζη περὶ τὸ 260 π. Χ. Πτωχὸς καὶ ἀποχειροβιώτος, ἐκαλεῖτο χλευαστικῶς φρεάντης. Ἐπὶ 20 ἔτη ἐμαθήτευσεν παρὰ τῷ Ζήνωνι, καὶ εἶτα διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὴν Στοάν. Τὸν ἥλιον ἐξελάμβανεν ὡς τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ κόσμου. Περιῆλθε δ' εἰς ἔριν πρὸς τὸν μαθητὴν τοῦ Χρυσίππου, καὶ 80ούτης ἀπέθανεν ἐκουσίως ἐξ αἰτίας, ὡς πιστεύεται. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται «ὕμνος εἰς Δία», διατηρηθεὶς παρὰ Στοβαῖου, καὶ διακρινόμενος ἐπὶ ὑψηγορίᾳ, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐπὶ ἀπταιστώ ἀκριβεῖα τοῦ ὕφους. — 2) Κορίνθιος, εἰς ὃν ὁ Πλίνιος (XXV, 5) ἀποδίδωσι τὴν πρώτην ἐπίνοιαν τῆς ζωγραφικῆς.

Κλεάνωρ, στρατηγὸς ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀραδίας (Ξνφ. Ἀνθ. Γ, 47).

Κλεαρίδας, μετὰ τοῦ Βρασίδου ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τῶν Ἀθηναίων πολεμῶν, καὶ ἀντιστὰς εἰς τὴν εἰρήνην ἣν ὁ Νικίας διεπραγματεύθη (Θουκ. Δ, 132. Ε, 10 21).

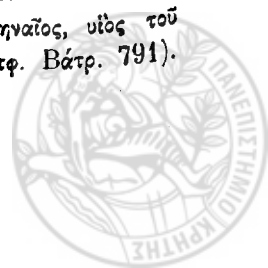
Κλεάριστος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος (Θγν. 502).

Κλέαρχος, 1) ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου πολλάκις ναυαρχήσας τοῦ σπαρτιατικοῦ στόλου (Θουκ. Η, 8. 20. Ξεν. Ἑλλ. Α, 1). Ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα, τῷ 403 π. Χ. ἐπέμφθη εἰς τὸ Βυζάντιον ὡς στρατηγὸς κατὰ τῶν Θρακῶν, ἀντεποιήθη τῆς τυραννίδος, πολλῶν πλυσίων καταλαβὼν τὴν περιουσίαν. Διὰ τῶν ὅπλων δὲ τὸν ἐβίασεν ἡ Σπάρτη ν' ἀποστῇ. Τραπεῖς εἰς φυγὴν, προσῆλθε μετὰ μισθωτῶν Ἑλλήνων εἰς Κύρον τὸν νεώτερον ἐκστρατεύοντα κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου (Ξεν. Ἀνθ. Α, 1, 9.—Β, 6, 2), ἐπολέμησεν εἰς τὴν ἐν Κουνάξοις μάχην, καὶ ἐφονεύθη μετὰ ταῦτα δολίως ὑπὸ τοῦ σατράπου Τισσαφέρνους. — 2) Τύραννος τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, ἄρξας ἐπὶ 11 ἔτη, καὶ δολοφονηθεὶς τῷ 364 π. Χ. Ἐν Ἡρακλείᾳ εἶχεν ἰδρύσει βιβλιοθήκην. Ἦσκει δὲ τὴν ἀρχὴν ὡμῶς, εἰ καὶ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους διδαχθεὶς.—3) Σφόδρος καὶ ἱκανὸς μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκ Σδλων τῆς Κύπρου, γράφας πολλὰ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, καὶ, ὡς φαίνεται, καὶ ἱστορικά, διότι ἐν ἐξ αὐτῶν ἐπεγράφετο Βίοι. Σώζονται δ' αὐτοῦ ὀλίγα ἀποσπάσματα μόνον (Συλλ. Müller, Fragm. hist. græc).

Κλειγένης, μέτοικος ἐν Ἀθήναις, πολιτικὴν κτησάμενος ἐπιρροὴν (Ἀρσφ. Βάτρ. 709).

Κλειῖδες, δύο (κατὰ Πλίνιον τέσσαρες) μικραὶ νῆσοι εἰς τὰ βορειοανατολικά τῆς Κύπρου (Στρβ.). Ὁ Ἡρόδοτος (Ε, 108) οὕτω καλεῖ τὸ αὐταῖς ἀντικείμενον ἀκρωτήριον τῆς Κύπρου, ὃ ὁ Στράβων λέγει Βοδὸς οὐράν. Νῦν τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου.

Κλειδαμίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους (Ἀρσφ. Βάτρ. 791).

Κλειδῆμος, συγγραφεὺς Ἀθηναῖος τῆς δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψεν Ἀθιδά, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων τῶν Ἀθηῶν, ἀλλὰ μνημονεύουσιν καὶ τῶν συμμοριῶν, αἵτινες εἰσῆχθησαν μόνον τῇ 100 Ὀλυμπιάδι (377 π. Χ.). Μνημονεύονται δ' αὐτοῦ καὶ ἄλλα ἔργα, ὡς τὸ ἐξηγητικὸν, οἱ νόστοι, τὰ πρωτογόνια, ὧν τεμάχια σώζονται (Συλλ. Müller, Fragm. hist. græc.).

Κλειδικός, ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Παυσ.).

Κλειναγώρας, ἱερεὺς τῶν Ἀμφικτυόνων (Δμσθ.).

Κλενίας, πατὴρ τοῦ Ἀλκιβιάδου, πλούσιος, ὄπλισας ἰδίᾳ δαπάνῃ τριτῆρῃ εἰς τὸν περσικὸν πόλεμον. Ἔπεσεν εἰς τὴν ἐν Κορυναίᾳ μάχῃν.

Κλεινόμαχος, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ (Ἐνφ. Ἐλ. Β, 2).

Κλειωνίδης, υἱὸς Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Γ, 3).

Κλεις, μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἐν Νάξῳ ἔθρεψαν τὸν Βάκχον ὡς βρέφος (Διόδ. Α, 52).

Κλείς, ἡ δι' ἧς ἡ θύρα κλείεται καὶ ἀνοίγεται, ἦτο ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χρήσει (Ὀδ.

Φ, 47), ἐσήμαινε δὲ καὶ τὸ κλεῖθρον ἐν γέ-

νει (Ἰλ. Ω, 455), καὶ ἦν διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος κατὰ τὸ τῶν θυρῶν ἢ τῶν πυλῶν εἰς ἃς ἐχρησίμευεν. Αἱ τρεῖς ὀδόντας ἔχουσαι ἐλέγοντο Λακωνικαὶ (Apol. Met. I, 11).

Κλεισθένης, 1) Ὀρθαγορίδης ἐκ τῆς προδορικῆς φυλῆς τῶν Αἰγιαλέων ἐπὶ Σόλωνος, τύραννος τῆς Σικυῶνος, καταβαλὼν

τῶν Δωριέων τὴν ὑπεροχὴν, ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῶν τὰ ἐξαιρετικὰ προνόμια ὧν ἀπελάμβανον πανταχοῦ τῆς Πελοποννήσου, καὶ εἰς τὰς τρεῖς αὐτῶν φυλάς, τοὺς Ὑλλιεῖς, Παμφύλους καὶ Δυμᾶνας δούς τὰς περιφρονητικὰς ἐπωνυμίας Ὑατῶν, Ὀνεατῶν καὶ Χοῖρεατῶν (Ἐκ τοῦ ὕς, ὄνος καὶ χοῖρος), ἐν ᾧ τοὺς ἰθαγενεῖς μετωνόμασεν Ἀρχελάους (ἄρχοντας τοῦ λαοῦ) (Ἡρόδ. Ε, 68). Ἐκ τούτου περιῆλθεν εἰς πόλεμον πρὸς τὸ ἐκδωρισθῆν Ἄργος, καὶ ἀπηγόρευσε νὰ ψάλλωνται ἐν Σικυῶνι ὑπὸ ραψωδῶν τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου, ὡς ὑμνοῦντος τὸ Ἄργος καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν. Εἰς τὸν Κρισσαϊκὸν πόλεμον στρατηγῶν καὶ νικήσας συμβουλαῖς τοῦ Σόλωνος, τῷ 590 π. Χ., ἤγειρεν ἐκ τῶν λαφύρων ἐν Σικυῶνι λαμπρὰν στοάν. Συνεκάλεσε δὲ περὶ ἑαυτὸν καὶ ἐξένισε μεγαλοπρεπῶς πολλοὺς τῶν ἀρίστων νέων ὡς μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγαρίστης, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς γάμον εἰς τὸν Ἀθηναῖον Ἀλκμαιωνίδην Μεγακλῆν (Ἡρόδ. ΣΤ, 125—130). Φαίνεται δ' ὅτι ἐξεβλήθη μικρὸν μετὰ τὴν 50ῃν Ὀλυμπιάδα (Θουκ. Α, 18). — 2) Ὁ ἔγγονος τοῦ ἀνωτέρω ἐκ τῆς Ἀγαρίστης. Ὅτε, βοηθεῖα τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ Πεισιστρατιδαὶ ἐξεβλήθησαν ἐξ Ἀθηῶν, ἐτέθη ὁ Κλεισθένης ἐκαῖ, ὡς πρὶν ὁ πάππος του ἐν Σικυῶνι, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δημοτικῆς μερίδος, ὑπερίσχυσε τοῦ ἀντικαθέντος αὐτῷ βιαίου ὀλιγάρχου Ἰσαγόρου (Ἡρ. Ε, 66), καὶ κύριος τῆς ἐξουσίας γενόμενος, κατήργησε καὶ αὐτὸς ὡς ὁ πάππος του τὰς τέσσαρας Ἰωνικὰς ἀριστοκρατικὰς φυλάς, καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὰς διὰ δέκα γεωγραφικῶν, τῆς Ἐρεχθίδος, Αἰγηίδος, Πανδιονίδος, Λεοντίδος, Ἀκαμαντίδος, Οἰνηίδος, Κεκροπίδος, Ἴπποβοωντίδος, Αἰαντίδος, καὶ Ἀντιοχίδος, διαιρέσας ἐκάστην εἰς δέκα δήμους (Ἡρόδ. Ε, 62. ΣΤ, 123), οἵτινες ὅμως μετέπειτα ἠϋξήθησαν εἰς 174. Τὰς ναυκραρίας δὲ, τὰς φορολογικὰς ταύτας μονάδας τῆς Ἀττικῆς, ἐκάνονισεν εἰς 50, ἀνὰ 5 ἐξ ἐκάστης φυλῆς, καὶ τοὺς βουλευτὰς ἀπὸ 400

ηῤῥησεν εἰς 500, ἀνά 50 ἐκ φυλῆς ἐκάστης, Ὅπως δ' αὐξήσῃ τῆς χώρας τὸν πληθυσμὸν, ἐνέγραψεν εἰς τὰς φυλάς καὶ ξένους καὶ μετόικους καὶ δούλους (Ἀριστ. Πολ. Γ, 1, 10), καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν μεταρρυθμίσεών του, εἰσήγαγε καὶ τὸν νόμον περὶ ὀστρακισμοῦ (Διόδ. ΙΑ, 155). Συνέπεια δὲ τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ ἦν καὶ ἡ εἰς τὰς ἐκλογὰς παραδοχὴ τῆς κληρώσεως ἀντὶ τῆς χειροτονίας, ἐκάστου εἰς αὐτὰς ἀνερχομένου οὐχὶ κατ' ἀξίαν, ἀλλὰ κατὰ τύχην. Ἰνα ἀποκρούσῃ ὅμως τοὺς ἀριστοκράτας, οἵτινες ἐξηκολούθουν ἀντιπράττοντες εἰς τὸ ἔργον του, ἀπετάθη εἰς τὸν ἐν Σάρδεσι σατράπην, καὶ ἐζήτησε τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, ἐξ οὗ ὠφελήθηντες οἱ ἀντίπαλοί του, τὸν κατηγορήσαν, καὶ ὑποτιθεταὶ ὅτι κατώρθωσαν τὴν ἐκ τῆς πόλεως ἐξωσίν του περὶ τὸ 505 π. X.

Κλειτάρχος, 1) υἱὸς Δεϊώνου τοῦ ἱστορικοῦ, Μεγαρέυς, μαθητὴς τοῦ Στίλπωνος, εἰς Ἀσίαν συνοδεύσας Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν, ὃν ὅμως δυσηρέσκει διὰ τῆς παρρησίας του. Ἐγραψε καὶ αὐτὸς « Περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορίας », ἔργον οὐχὶ πάντοτε ἀκριβές, ὡς νομίζεται, καὶ οὐ πολλὰ σώζονται ἀποσπάσματα μέχρι τοῦ IB' βιβλίου. Ἐπ' αὐτοῦ ὅμως στηρίζονται τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τοῦ Διοδώρου ἱστορούμενα, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Λατίνων Κουρτίου καὶ Ἰουστίνου καὶ ὁ Πλούταρχος (Θεμ. ΚΖ) πολλὰ ἐξ αὐτοῦ ἠρύσατο. — 2) Τύραννος τῆς Ἐρετρείας, ἐγκαταστάς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Φωκίου, καὶ συμπληρωσάντων οὕτως τῆς Εὐβοίας τὴν ἀπελευθέρωσιν (Δμσθ. Φιλ. Γ, 125).

Κλεισιδέκη, θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ, βασιλέως τῆς Ἐλευσίνας (Ὁμ. Ὑμ. Δμτρ. 109).

Κλειταγόρα, ποιήτρια Θεσσαλῆ ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν (Ἀριστ. Λοστρ. 1244).

Κλείτη, μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστήρᾶ της Κλείτον (Ἀπλλδ. Β, 1, 5).

Κλειτόμαχος, 1) ἐπίσημος Ἴσθμιο-νίκης καὶ Πυθιονίκης. — 2) Καρχηδόνιος, μαθητὴς τοῦ Ἀκαδημακοῦ Καρνεάδου, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων φιλοσόφων τῆς νέας Ἀκαδημίας περὶ τὰ 130 π. X., εἰς ἃν ἀποδίδονται 400 συγγράμματα. Ὁ Κικέρων (Tusc. III, 22, 54) μνημονεύει πραγματείας αὐτοῦ δι' ἧς παρηγορεῖ τοὺς συμπατριώτας του μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Καρχηδόνας.

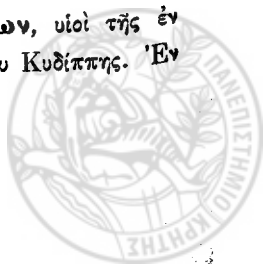
Κλεῖτος, 1) Ἰδ. Ἡὼς καὶ Μελάμπους. — 2) Ὁ ἐπικαλούμενος Μέλας, στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, οὗ ἔσωσε τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην, δι' ἧς καὶ ἰδίως ἠγαπήθη ὑπ' αὐτοῦ (Ἀρρ. Α, 15, 8). Ἦν Ἰλαρχος τῆς πρώτης Ἰλῆς, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλώτα, ἀρχηγὸς μετὰ τοῦ Ἡφαιστίωνος τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, καὶ μετὰ ταῦτα διοικητὴς τῆς Βακτριανῆς σατραπείας. Ἄλλ' ἐπειδὴ ποτὲ παρὰ τὴν Περσικὴν ἐθιμοταξίαν ἠλευθεροστόμησε πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ Ἀλέξανδρος ἐν μέθῃ τὸν ἐφόνευσεν (Ἀρρ. Δ, 14)· ἀλλ' εἶτα, συνελθὼν, περιτῆλθεν εἰς ἀπελπισίαν. Ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἑλληνική εἶχε χρηματίσει τοῦ Ἀλεξάνδρου τροφός. — 3) Ὁ ἐπιλεγόμενος Λευκός, ἔφερε μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον ὀπίσω τοὺς ἀπομάχους, ἐνίκησε τῷ 322 τοὺς Ἀθηναίους εἰς ναυμαχίαν παρὰ τῇ Ἀμοργῷ, ἔλαβε τῷ 321 τὴν διοίκησιν τῆς Λυδίας, ἐξ ἧς μετὰ δύο ἔτη ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, κατεναυμάχησε δ' αὐτὸν τῷ 318 ἐν Βυζαντίῳ, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἀπέθανε (Διόδ. ΙΗ, 15).

Κλείτων, γλύπτης Ἀθηναῖος, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος (Ἀπμνμ. Γ, 10, 6) ὡς συζητῶν μετὰ τοῦ Σωκράτους περὶ τῆς τέχνης.

Κλείτωρ (ἢ καὶ Κλήτωρ καὶ Κλιτόριον), πόλις Β. τῆς Ἀκαρνανίας, ὄχυρά, ἧς τοὺς πολίτας ὁ Πολύβιος λέγει ἀνδρείους καὶ φιλελευθέρους (Β, 55).

Κλείω, ἴδ. Μούσαι.

Κλέοβις, καὶ **Βέτων**, υἱοὶ τῆς ἐν Ἄργει ἱερείας τοῦ Ἡραίου Κυδίππης. Ἐν

ἡμέρα τελετῆς, μὴ παρόντων τῶν βοῶν οἵτινες ἐξεύγνοντο εἰς τῆς ἱερείας τὴν ἄμαξαν, ἔσυραν αὐτὴν οἱ υἱοὶ τῆς εἰς τὸν 15 στάδια ἀπέχοντα ναόν. Πύχθη δὲ τότε ἡ μήτηρ εἰς τὴν Ἥραν νὰ δαφιλεύσῃ εἰς τοὺς εὐσεβεῖς υἱοὺς τὴν μεγαλητέραν εὐτυχίαν, καὶ δὴ, μετὰ τὴν θυσίαν ἀπεκοιμήθησαν οἱ υἱοὶ ὑπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, καὶ δὲν ἐξύπνησαν πλέον (Ἡρδ. Α, 34).

Κλεόδοια, μήτηρ τῆς Εὐρυθέμιδος, γυναικὸς τοῦ Θεστίου (Ἀπλδ. Α, 7, 10).

Κλεοδούλη, 1) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου, μήτηρ τοῦ Μυρτίλλου ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηφέως καὶ Ἀμφιδάμαντος (Hyg. Fab. XIV).

Κλεόδουλος, 1) Υἱὸς Εὐαγόρου, τύραννος τῆς Λίνδου ἐν Ῥόδῳ, εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν. Ἐλέγετο ἀποδημήσας εἰς Αἴγυπτον, καὶ παρὰ τοῖς ἱερεῦσιν ἐκεῖ διδαχθεὶς. Αὐτοῦ σώζεται ἐν ἐπίγραμμα καὶ μία ἐπιστολή, ἀπωλέσθησαν δὲ τινὰ μικρὰ ποιήματα καὶ αἰνίγματα (Πλτ. Πρτγ. 343). Κατὰ Διογ. Λαέρτιον ἦν ἐκ Καρίας. — 2) Ἐπίσημος Τρῶς, ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθεὶς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 320).

Κλεόδαιος, 1) Υἱὸς τοῦ Ὑλλου, ἐκγονος τοῦ Ἡρακλέους, πατὴρ τοῦ Ἀριστομάχου, ἐπεχείρησε νὰ καταγάγῃ τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀλλ' ἀπέτυχεν (Ἡρδ. ΣΤ. 52. — Ἀπλδ. Β, 82. — Πaus. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀργήλης (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Κλεόδαμος, φιλόσοφος περιπατητικὸς (Λουκ. Συμπ. Λαπ. 6).

Κλεοδίκη, μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ Ἰμέρου.

Κλεοδότη, μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης (Ἀπλδ. Γ, 5, 6).

Κλεοδώρα, 1) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά τῆς Λίξου (Ἀπλδ. Β, 1, 5). — 2) Νύμφη, μήτηρ τοῦ Παρνασσοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Πaus. Ι, 6).

(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

Κλεοίτας, Σικυώνιος, υἱὸς Ἀριστοκλέους, Κυθωνιάτου τὴν καταγωγὴν, περὶ τὰ 460 π. Χ. μνημονεῦόμενος διὰ τὴν περὶ τὰ καθέκαστα τῆς γλυπτικῆς ἐπιμέλειαν αὐτοῦ, ὡς ὅτε κατεσκευάσεν ἐν Ἀθήναις χαλκοῦν ἀνδριάντα, δοὺς αὐτῷ ἀργυροῦς τοὺς ὄνυχας. Καὶ ὡς ἀρχιτέκτων δὲ διερρύθμισε καὶ τὴν ἔντεχον ἱππάφειν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱπποδρομίου. Ἰδ. (Πaus. ΣΤ, 20).

Κλεοκρίτος, Ἀθηναῖος, κήρυξ ἐπὶ τῶν μυστηρίων, ὃν χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης ὡς πολύσαρκον (Βατρ. 1437. Ὀρν. 877. — Ξενφ. Ἑλλ. Β, 4, 20).

Κλεόλα, θυγάτηρ τοῦ Δίαντος, ἐξ ἧς, κατὰ τινὰς, ὁ Ἄτρεὺς ἔσχεν υἱὸν τὸν Κλεισθένην (Σχλ. Εὐρπ. Ὀρστ.).

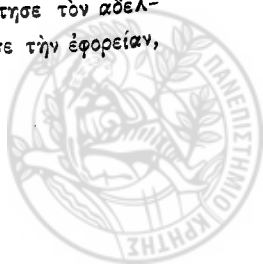
Κλεόλαος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς δούλης τῆς Ὀμφάλης (Διόδ. Δ, 31).

Κλεόμβροτος, 1) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀναξανδρίδου, νεώτερος ἀδελφὸς Λεωνίδου τοῦ ἥρωος τῶν Θερμοπυλῶν, ἐπιτροπεύσας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Πλειστάρχου. Διαταχθεὶς νὰ κατασχῇ τὸν ἰσθμὸν πρὸ τῆς μάχης τῆς Σαλαμῖνος, ἐπέστρεψεν ἔπειτα εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ μετ' ἐλίγον ἀπέθανεν (Ἡρδ. Ε, 41. Ζ, 105. Η, 71. Θ, 10). Υἱοὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ ἐν Πλαταιαῖς νικήσας Πausανίας καὶ ὁ ἐν Τανάγρα (457) στρατηγὸς Νικομήδης (Θουκ. Α, 107). — 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πausανίου, ἔφυγεν ὅτε ὁ πατὴρ του κατεδικάσθη ἐπὶ προδοσίᾳ (394 π. Χ.). Διεδέχθη δὲ τὸν ἀδελφόν του Ἀγησίπολι, καὶ ἀνέλαβε τὴν κατὰ Θηβῶν ἀποτυχοῦσαν ἐκστρατείαν (378) ὅτε οἱ Θηβαῖοι εἶχον ἀποβάλει τὸν Φοιβίδαν ἐκ τῆς Καδμείας (Ξενφ. Ἑλλ. Ε, 4, 14. — Πλούτ. Πελοπ. ΙΓ), ὡς καὶ αὐθις ἐπίσης ἀπέτυχε μετὰ δύο ἔτη. Τῷ δὲ 371 ἐν Λεύκτραις ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, καίτοι ἐλάσσονας ἔχοντας δυνάμεις, καὶ ἔπασεν εἰς τὴν μάχην (Ξενφ. Ἑλλ. ΣΤ. 1, 1. Γ, 4, 2. — Πλούτ. Πελοπ. Κ — ΚΓ. — Πaus. Θ, 13, 4). — 3) Κλ. Β, διεδέχθη, τῷ 242 π. Χ., ἐπὶ τινὰ χρόνον τὸν πενθερόν

του Λεωνίδα, τὸν ἐκβλήθῆντα διότι ἀντίστη εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις Ἁγίδος τοῦ Γ'. Ὑπερισχύσας δὲ μετὰ 2 ἔτη ὁ Λεωνίδας, κατεδίωξεν ἀμειλίχτως τὸν γαμβρὸν του μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τῷ ἐχάρισε τὴν ζωὴν μόνον ἐπὶ τῇ παρακλήσει τῆς θυγατρὸς του Χειλωνίδος, ἣτις παραηκολούθησε τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὴν ἐξορίαν του (Πλούτ. Ἁγίς ΙΑ. ΙΣΤ. ΙΖ).

Κλεομένης, 1 υἱὸς Ἀναξανδρίδου (ἴδ. Κλεομβρότος), βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἰκανὸς, νοήμων καὶ ὑπερήφανος. Τῷ 519 κατὰ τοῦ Ἀργούς ἐκστρατεύσας, ἐνίκησε διὰ στρατηγῆματός, καὶ πρόληψις μόνον τὸν ἐμπόδισε νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν (Ἡρόδ. ΣΤ, 76—82). Μετὰ τινα ἔτη (τῷ 510) ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Ἀθηνῶν (Ἡρόδ. Ε, 64. 65), ὅτε, ἐντολῇ καὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρησμοῦ ὃν εἶχον κερδήσει: οἱ Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέβαλον τοὺς Πεισιστρατίδας, καὶ ἐδέχθησαν τὸν Ἀλκμαιωνίδην Κλεισθένην. Καὶ ὑπερίσχυσε μὲν κατ' αὐτοῦ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος Ἰσαγόρας, ἀλλ' ἐπαναστάντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἔκλεισαν τοῦτον καὶ τὸν Κλεομένην εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ μετὰ 2 ἡμέρας τοῖς ἐπέτρεψαν ν' ἀποσυρθῶσι, τῷ 508 (Ἡρόδ. Ε, 70). Εἶτα δ' ἐπανήλθεν ὁ Κλεομένης (506) μετὰ μείζονος στρατοῦ καὶ ἐλεηλάτησε τὴν Ἐλευσίνα· ἀλλ' ἡ διαφωνία τῶν Κορινθίων καὶ τοῦ συμβασιλέως του Δημάρτου δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ προβῇ (Ἡρόδ. Ε, 49—51). Ὁ αὐτὸς δὲ Δημάρτος τὸν ἐκώλυσε καὶ τοῦ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Αἰγινήτας διότι ἔδωκαν γῆν καὶ ὕδωρ εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ὁ Κλεομένης ἐκδικούμενος, κατηγορήσε τὸν Δημάρτον ὡς μὴ γνήσιον υἱὸν τοῦ πατρὸς του, καὶ δωροδοκήσας τὸ μαντεῖον, ἐπέτυχε χρησμὸν τῶν Δελφῶν, καθ' ὃν ἐξωρίσθη μὲν ὁ Δημάρτος, ἀντικατέστη δὲ ὑπὸ τοῦ Λεωτυχίδου, φίλου τοῦ Κλεομένου· ἀλλ' εἶτα τῆς συκοφαντίας ἀνακαλυφθείσης, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ὁ ἴδιος εἰς Θεσσαλίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀρκαδίαν, ἣς

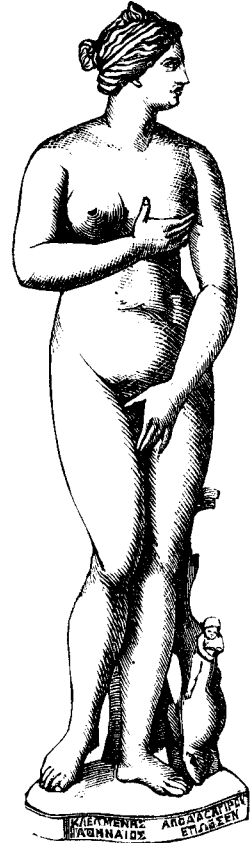
ἐζήτησε νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς κατοίκους. Τέλος δ' ἀνεκλήθη· ἀλλὰ παραφρονήσας ἠτοκτόνησε, καὶ διεδέχθη αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς του Λεωνίδας (Ἡρόδ. ΣΤ, 63. 73—75. 84).—2) Κλ. Β, υἱὸς Κλεομβρότου Β, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 370 π. Χ., ἐπὶ 60 ἔτη καὶ 10 μῆνας (Διόδ. Κ, 29).—3) Κλ. Γ. υἱὸς Λεωνίδου Β, βασιλεύσας τῷ 235 π. Χ., ᾗθελεν, ὡς ὁ Ἁγίς Γ' (ἴδ.), νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀρχαίαν σπαρτιατικὴν δίκαιαν καὶ νομοθεσίαν, ὃ ὁ Πολύβιος, ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ἐποχῆς ἐν ἣ ἔζη, λέγει (Θ, 23) «κατάλυσιν τῆς πατρῖου πολιτείας», καὶ αὐτὸν θεωρεῖ ὡς «πικρότατον τύραννον», ἐνεκα τῆς ἀνευδότης σταθερότητος αὐτοῦ ἣς ἡ ἔλλειψις κατέστρεψε τὸν Ἁγίον, ὡς ἡ ἴδια αὐτοῦ μήτηρ τὸ ἀνωμολόγει. Οὐχ ἦττον ὅμως αὐτὸς ὁ Πολύβιος ἀναγνωρίζει αὐτοῦ τὰς ἀρετάς, τὴν ἰκανότητα καὶ φιλοτιμίαν (Δ, 39. Ε, 39. ΙΗ, 39). Ἡ μεγαλόφρων αὐτοῦ μήτηρ, Κρατησίκλεια, τῷ ἐνέπνευσε παιδιόθεν σπαρτιατικὴν εὐστάθειαν· καὶ ἀντίστη μὲν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ τοῦ νὰ νυμφευθῇ Ἀγιᾶτιν, τὴν νέαν χήραν τοῦ Ἁγίδος· ἀλλ' ὅτε ἤκουε παρ' αὐτῆς περὶ τῶν εὐγενῶν σχεδίων τοῦ πρώτου συζύγου τῆς, συνεδέθη μετ' αὐτῆς διὰ στενωτάτης φιλίας. Μελετήσας ν' ἀνατρέψῃ τοὺς ἐφόρους, ὧν ἡ ἐξουσία εἶχε μέγαν ἐξουγκωθῆ, καὶ φρονῶν ὅτι τοῦτο δύναται μᾶλλον ἐν πολέμῳ (Πλούτ. Κλεομ. Γ), προσέβαλε καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἀχαιοὺς ὑπὸ τὸν Ἄρατον παρὰ τὸ Λύκειον ὄρος, καὶ εἶτα πάλιν κατὰ τὸ Λεῦκτρον (Πλούτ. Κλεομ. Δ—ΣΤ. Ἄρατ. ΛΕ—ΛΣ.—Πολδ. Β, 46. 51). Τῷ δὲ 226 ἐνεπιστεύθη τὰ σχέδιά του εἰς τινὰς τῶν φίλων του, καὶ εἰς ἐκστρατείαν ἐκπέμφας πολλοὺς τῶν ἀντιπάλων του, εἰσῆλασεν εἰς τὴν πόλιν μετὰ μισθωτῶν, ἐφόρευσε 4 τῶν ἐφόρων, ἐξεδίωξεν 80 τῶν ὀλιγαρχῶν, καὶ πρὸς τὸν λαὸν ἐξέθηκε καὶ ἐδικαιολόγησε τὰ σχέδιά του. Συμβασιλέα ἐγκατέστησε τὸν ἀδελφόν του Εὐκλείδαν, κατήργησε τὴν ἐφορείαν,

ένομοθέτησε τὴν ἀποκοπὴν τῶν φόρων καὶ ὤρισε τὴν ἴσῃν διανομὴν τῶν γαιῶν, μὴ ἐξαίρεθέντων οὐδὲ τῶν 80 προσωρινῶς ἐξελαθέντων, ἠύξησε τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν δι' ἐπίσημων ἐκ τῶν περιοίκων, καὶ εἰσήγαγε τὴν σπαρτιατικὴν ἀγωγὴν, τὰ συσσίτια κ.λ., πρῶτος αὐτὸς τὸ παράδειγμα χορηγῶν (Πλούτ. Κλεομ. Η—ΙΖ). Τὸν στρατὸν κατὰ μακεδονικὴν τάξιν ὀργανώσας, μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Τεγέας καὶ Μαντινείας, ἐνίκησε τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τὴν Δύμην (Αὐτ. ΙΒ—ΙΔ). Διαπραγματεύσεις εἰρήνης ἀπέτυχον, διότι ὁ Ἄρατος ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπικουρίαν τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ ἀνεκτήσατο τὸ Ἄργος (124) ὃ εἶχε κυριεύσει ὁ Κλεομένης (Αὐτ. ΙΕ—ΚΑ). Βαθέως δὲ τὸν κατέβαλεν ὁ τότε συμβᾶς θάνατος τῆς συζύγου του. Ὑπερσχύοντος δ' ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τοῦ Ἀντιγόνου, ἐπέισθη ὑπὸ τῆς μητρὸς του Κρατησικλείας, νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἅψ' οὐ ἐπὶ πολὺ ἀντέστη. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπέτυχεν, εἰ καὶ ὡς ὁμήρου ἐπεμψεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν μητέρα του καὶ τὰ τέκνα του. Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 223—222, κατάρθωσε νὰ στρατολογήσῃ, καὶ τὴν Μαντινείαν, ἀνθισταμένην, ἐλεηλάτησε καὶ κατέστρεψε (Αὐτ. ΚΓ—ΚΕ. Φιλοπ. Ε), καὶ ἐπολέμει ἐπιτυχῶς τοὺς Ἀργεῖους. Ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου ἐνίκηθη τῷ 221 κατὰ κράτος εἰς τὰ στενὰ τῆς Σελασίας Β. τῆς Σπάρτης, καὶ μετ' ὀλίγων ἡπείων διεσώθη εἰς Σπάρτην (Αὐτ. ΚΖ. ΚΗ. Φιλοπ. ΣΤ.—Πολβ. Β, 65—70). Κυριεύσας δ' ὁ Ἀντιγόνος τὴν Σπάρτην, ἐγκατέστησεν αὐτὴν τὴν ἐφορείαν ὃ δὲ Κλεομένης διὰ τοῦ Γυθείου ἀπήλθεν εἰς Αἴγυπτον ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν. Ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης εἶχεν ἀποθάνει, ὃ δὲ διάδοχος αὐτοῦ, Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ, τῇ ἡδυσθαθείᾳ καὶ τῷ εὐνοουμένῳ αὐτοῦ Σωσιβίῳ ὄλος παραδεδωμένος, ἐφυλάκισε τὸν Κλεομένην, ὅστις ἐξέφυγε μὲν τῆς φυλακῆς, ἀλλὰ στάσιν προκαλέσας, καὶ μὴ ὑποστηρικθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἠτύχτησεν

μετὰ τῶν συντρόφων του, τῷ 220 ἢ ἀρχὰς τοῦ 219, μόλις ἄγων 35 ἐτῶν ἡλικίαν ἢ δὲ μήτηρ καὶ τὰ τέκνα του ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου, ὅστις μετ' ἄγενοὺς ὠμότητος καὶ αὐτοῦ τὸ σῶμα ἐνέγραψεν εἰς δέρμα καὶ ἐκρέμασεν εἰς ἀγγλόνην. Μετὰ τοῦ μεγαλοπράγμονος δὲ τούτου ἀνδρὸς ἐξέλιπε καὶ πᾶσα ἐλπίς ἀναβιώσεως τῆς Σπάρτης (Πλούτ. Κλ. ΑΕ.—Φιλοπ. Ε, 35—39).—4) Ἐκ

Ναυκράτιδος τῆς Αἰγύπτου. Εἰς αὐτὸν ἐνεπιστεύθη ὁ Ἀλέξανδρος τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἀλεξανδρείας αἰ τῶν φόρων τὴν εἰσπραξίν. Πλεονέκτης, καὶ διὰ καταπίεσεων τῶν κατοίκων μέγαν πλοῦτον συναγαγὼν, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲν δὲν ἐτιμωρήθη ἄλλ' ὅτε ὁ Πτολεμαῖος παρέλαβε τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὑπέβαλεν εἰς δίκην καὶ τὸν ἐθανάτωσεν, ἀλλὰ τοὺς θησαυροὺς του ὠκειοποιήθη (Ἀρρ. Γ, 5.—Διόδ. ΙΗ, 14).—5) Κλ. Ἀπολλοδώρου, Ἀθηναῖος, γλύπτης τῶν ἐσχάτων Μακεδονικῶν χρόνων (Ὀλ. 140—150), οὐ αἰ Θεσπιάδες, σύμπλεγμα ἀγαμάτων, ἦσαν τὸσον ὠραῖαι, ὥστε, ὅτε ὁ Μόμμιος τὰς μετέφερεν εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς Ῥωμαῖος ἐρωτεύθη μίαν ἐξ αὐτῶν (Pl. XXXVI, 4 11). Εὐρέθη δ' αὐτοῦ ἐν ἀριστοῦργημα, ἔχον τὸ ὄνομα του ἐπιγεγραμμένον, ἢ λεγομένη Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων, κατ' ἐμπνευσιν καὶ μετὰ πλάσιν τῆς Ἀναδυομένης τοῦ Πραξιτέ-

λους, οὐχὶ μὲν θεῖαν, ἀλλὰ τὴν ὑπερτάτην ἀνθρωπίνην καλλονὴν παριστώσα.

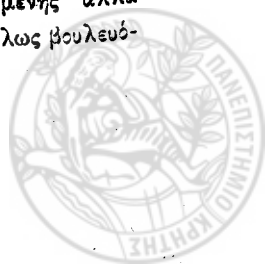
Κλεομήδης, 1) ἄθλητής ἐκ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, περὶ οὗ διηγοῦντο ὅτι, Ὀλυμπιονίκης καὶ μὴ στεφανωθεὶς διότι εἰς τὴν πυγμὴν ἐφόνευσε τὸν ἀντίπαλόν του Ἴκκον ἐξ Ἐπιδαύρου, παρεφρόνησε, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, κατέρριψε διὰ τῶν βραχιόνων του τὴν στέγην διδασκαλείου ἐν ᾗ ἐξήκοντα παῖδες ἐφορευήθησαν. Διωκόμενος δὲ, κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅθεν ἐγένετο ἀφανής, καὶ τὸ μαντεῖον ἐρωτηθὲν, ἀπήντησεν ὅτι ἦν οὗτος ὁ ἔσχατος τῶν ἡρώων καὶ ἀθάνατος, δι' ὃ οἱ Ἀστυπαλαίεις ἐτέλουν αὐτῷ θυσίας (Πaus. ΣΤ, 9, 3). — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον (Θουκ. Ε, 84). — 3) Εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις (Ξνφ. Ἑλλ. Β, 3, 3). — 4) Μαθηματικὸς ἐποχῆς ἀγνώστου. Σώζεται αὐτοῦ εἰσαγωγή εἰς τὴν σφαιρικὴν ἀστρονομίαν.

Κλεοπάτρα, 1) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου, ἴδ. Κάλαις. — 2) Θυγ. τοῦ Ἰδα. ἴδ. Μελέαγρος. — 3) Θυγ. τοῦ Τρώος καὶ τῆς Καλλιρρόης. — 4) Δαναΐς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγνόρα. — 5) Ἐτέρα θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, γυνὴ τοῦ Ἑρμοῦ (Αὐτ.). — 6) Σύζυγος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ θανατωθεῖσα ἐνεργεῖα τῆς Ὀλυμπιάδος, (Πλουτ. Ἀλέξ. Ι). — 7) Θυγάτηρ τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, σύζυγος τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ἀποθανόντος τῷ 322 π. Χ., ἐνουμφεύθη ἔπειτα Περδίκαν, τὸν ἐπίτροπον τοῦ βασιλείου. Ἀφ' οὗ δὲ καὶ οὗτος ἐδολοφονήθη, πολλοὶ Μακεδόνες στρατηγοὶ τὴν ἐξήτησαν εἰς γάμον· ἀλλ' ὁ Ἀντίγονος εἰς τὰς Σάρδεϊς τὴν ἐπέτηρει, καὶ πιθανῶς ἐνήγγησε νὰ δολοφονηθῆ τῷ 308, ἵνα μὴ νυμφευθῆ τὸν ὑπ' αὐτῆς προτιμηθέντα Πτολεμαῖον τῆς Αἰγύπτου· ἐκίδευσε δ' αὐτὴν μετὰ μεγάλης πομπῆς ἵνα ἀποφύγῃ τὰς ὑπονοίας (Διόδ. Κ, 37). — 8) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ

Φιλομήτορος, σύζυγος Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, ἀπολιποῦσα αὐτὸν, ἐνουμφεύθη τὸν ἐκβαλόντα αὐτὸν Δημήτριον, καὶ τούτου αἰχμαλωτευθέντος ὑπὸ τῶν Πάρθων, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀντίοχον τὸν Σιδήτην. Ὁ Δημήτριος ὅμως ἀπλευθερώθη, καὶ ἐπειδὴ ἐπέστρεψε συνοδευόμενος ὑπὸ ἄλλης συζύγου Παρθίας, ἐξ ἐκδικήσεως, καὶ ἵνα μὴ τῇ ἀμφισβήτησιν τὸν θρόνον, ἡ Κλεοπάτρα διενήγγησε τὴν δολοφονίαν του, καὶ προσέτι ἐφόνευσεν ἡ ἀνόσιος καὶ αὐτὸν τὸν ἐκ τοῦ Δημητρίου υἱὸν τῆς Σέλευκόν, θελήσαντα νὰ τῇ ἀμφισβήτησιν τὴν ἀρχήν. Βραχὺ μετὰ τοῦτο ὅμως ὁ ἕτερος υἱὸς τῆς τὴν ἐβίασε νὰ πῆι τὸ κώνειον (Just. XXXIV, I). — 9) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλήτου, ἀδελφὴ δὲ Πτολεμαίου τοῦ ΙΒ, μεθ' οὗ ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ἐμνήστευσεν ἵνα συμβασιλεύσωσι. Καὶ αὐτὴ μὲν, ὅτε ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τῆς, τῷ 52 π. Χ., ἦν 17 ἐτίας· ἐπειδὴ δ' ὁ ἀδελφὸς τῆς ἦν πολὺ αὐτῆς νεώτερος, ἐκυβέρνηον ἐν ὀνόματι αὐτοῦ οἱ ὑπουργοί, οἵτινες ἀπέβαλον τὴν Κλεοπάτραν,

τῷ 48, φιλόδοξα σχέδια αὐτῇ ἀποδίδοντες (Caes. B. C. III, 103). Εἰς αὐτῶν ἦν καὶ ὁ Ἀχιλλας, ὁ παρευρεθεὶς εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Πομπηίου. Ὁ Καῖσαρ τότε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀφίχθεις, καὶ ἐκ τοῦ κάλλους τῆς Κλεοπάτρας καταβελθεις, ἠθέλησε νὰ διαλλάξῃ αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τῆς ἀρχῆς ὑπ' ἀμφοτέρων ὁμοῦ ἀσκουμένης· ἀλλὰ τοῦ Πτολεμαίου οἱ ὑπουργοὶ ἄλλως βουλευό-

μενοι, ἐξήγειραν αὐτὸν εἰς πόλεμον, καὶ ἐπολιόρησαν τὸν Καίσαρα (Πλούτ. Καισ. ΜΘ. — Caes. B. Alex. I—XXXII). Ἔπεσεν ὁμοῦς ὁ Πτολεμαῖος πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τότε ὁ Καίσαρ ἐσυμβούλευσε τὴν Κλεοπάτραν νὰ νυμφευθῇ τὸν ἔτι νεώτερον ἀδελφόν της. Ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν δὲ τῶν θεληγῶν της ὁ Καίσαρ διατελῶν, διέμεινεν ἔτι μακρότερον χρόνον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ εἶτα τὴν συμπορέλαβεν εἰς Ῥώμην (πιθανῶς τῷ 45), τῇ ἐπεκύρωσε τῆς Αἰγύπτου τὴν κτῆσιν, καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ τὸν υἱὸν της Καισαριῶνα. Ἀλλὰ ταῦτα δυσηρέστησαν τοὺς Ῥωμαίους, δι' ὃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἠναγκάσθη ἡ Κλεοπάτρα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ῥώμην. Εἰς τὴν μερίδα δ' αὐτοῦ ἐξηκολούθησε πιστὴ μένουσα (Δ. Κάσσ. ΜΒ, 30.—Cic. ad Att. XIV, 20, 2). "Ὅτε δ' ἤλθεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὴν Αἴγυπτον, διαμείνας ἐκεῖ τὸν χειμῶνα τοῦ 41, παρεδόθη ὅλως εἰς τὸν ἔρωτά της, καὶ ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν της, ἔμεινεν αὐτῇ μόνῃ κυρία τῆς Αἰγύπτου (Πλούτ. Ἀντ. ΚΣΤ). Εἶτα δὲ παρηκολούθησεν εἰς τὴν Συρίαν τὸν Ἀντώνιον, ἐξ αἰτίας αὐτῆς εἰς ἐσχάτην περιελθόντα ἀδράνειαν. Εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν παρέστη μετὰ 60 πλοίων, ἀλλ' ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸ τῆς ἐκβάσεως τῆς μάχης. Ἀπεπειράθη δ' ἔπειτα, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ ἐλκύσῃ καὶ τοῦ Ὀκταβίου τὴν εὐνοίαν, καὶ ἵνα ἐκφύγῃ τὴν αἰσχύνην τοῦ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν θρίαμβον τοῦ νικητοῦ, ἠτύχτησεν τῷ 30 π. Χ., δηχθεῖσα, ὡς διεδόθη, ὑπ' ἐχίδνης ἢν ἐζήτησε καὶ τῇ ἔφερον εἰς κάλαθον καρπῶν κεκρυμμένην (Πλούτ. Ἀντ. ΚΕ.—Δ. Κάσσ. ΝΑ.—Στράβ. ΙΖ, 795.—Εὐτρ. Ζ, 7.—Suet. Oct. XVII.—V, Plat. II, 87.—Hor. Od. I. 37).

Κλεόπομπος, 1) κατὰ τινὰς πατὴρ τοῦ Παρνασσοῦ (ἐνῶ κατ' ἄλλους ἦν ὁ Ποσειδῶν) καὶ τῆς Κλεοδώρας (Παυσ. I, 6). 2) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον (Θουκ. Β, 26).

Κλεοσθένης, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ (Ξεν.).

Κλεόστρατος, 1) νέος Βοιωτὸς, ὅστις ὀφείλων, κατὰ χρησμὸν, νὰ καταβροχθισθῇ, ἵνα σώσῃ τὴν Βοιωτίαν, ὑπὸ φοβεροῦ δράκοντος ἐρημοῦντος τὰ περίξ τῶν Θεσπιῶν, ἐνεδύθη ὑπὸ τοῦ φίλου του Μηνοστράτου διὰ θώρακος ἔχοντος ὀξεῖς ἴλους, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν δράκοντα ὅτε τὸν κατέπει· δι' ὃ καὶ ὁ Ζεὺς ἐπεκλήθη Σαώτης ἐν Θεσπιαῖς.—2) Πρέσβυς τῶν Ἀργείων (Ξεν. Ἑλλ. Α, 3).—3) Ἀστρονόμος Τενέδιος, λέγεταί· ἐφευρὼν περὶ τὸ 530 π. Χ. τὰ σημεῖα τοῦ ζφδιακοῦ.

Κλεότιμος, ἐπιστήμιος φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος (Δμσθ.).

Κλεόφαντος, 1) ἴδ. Εὐγραμμαμος.—2) Υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ Ἀρχιπίπης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρου (Πλάτ. Μνήμν. σλ. 93).

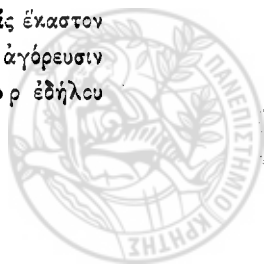
Κλεοφίλη, γυνὴ τοῦ Ἀρχάδος Λυκούργου, μήτηρ τοῦ Ἀγκαίου, Ἀρχιδάμαντος, Ἐπόχου καὶ Ἰάσου (Ἀπλλδ. Γ, 9, 2).

Κλεοφῶν, τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ὀχλοκρατίας, κοινὸς χαρακτηρὰς εἰς ταπεινὴν γλῶσσαν ποιήσας, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ δημαγωγῷ ὄν οἱ ὀλιγάρχαι ἐξέβαλον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (τῷ 404 π. Χ.) ὡς εἰς τὴν εἰρήνην πάντοτε ἀντιπράττοντα (Ξεν. Ἑλλ. Α, 7, 40), καὶ ὄν συνεχῶς ἐχλεύαζον οἱ κωμικοί.

Κλεοχάρεια, μία τῶν Ναϊάδων, μήτηρ τοῦ Εὐρώτα ἐκ τοῦ Λέλεγος (Ἀπλλδ. Γ, 10, 3).

Κλέοχος, πατὴρ τῆς Ἀρέας, μητρός τοῦ Μιλήτου ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἀπλλδ. Γ, 1, 2).

Κλεψύδρα, 1) Ἀμφορεύς, δι' οὗ ἔχοντος αὐλὸν (τράχηλον) μετὰ πώματος, καὶ προσέτι τρυπήματα καὶ ἠθμὸν, τὸ ὕδωρ ἐξέρρει βραδέως καὶ εἰς χρόνον μεμετρημένον. Ἐγίνετο δ' αὐτοῦ χρῆσις ἰδίως εἰς τὰ δικαστήρια, πρὸς μέτρησιν τοῦ εἰς ἕκαστον τῶν διαδίκων ἐπιτρεπομένου πρὸς ἀγόρευσιν χρόνου, ὅθεν καὶ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ἐδήλου

ὅτι ὡς εἶλε νὰ παύσῃ ὁ ἀγορεύων. "Ὅτε δ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορεύσεως ἐξητάζοντο μάρτυρες ἢ ἄλλο τι συνέπιπτε, ἐλέγετο εἰς τὸν ὑπηρετὴν τοῦ δικαστηρίου «ἐπίσχος τὸ ὕδωρ», καὶ διεκόπτετο ἡ ροὴ τῆς Κλεψύδρας. — 2) Πηγὴ τις ἐν Ἀθηναίς ὑπὸ τοῦς ΒΔ πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, οὕτω κληθεῖσα εἶτε διότι ὑπελαμβάνετο ὅτι ὑπὸ γῆν ῥέουσα ἐξέβαλλεν εἰς τὸ Φάληρον, ἢ μᾶλλον διότι Ἀνδρόνικος ὁ Κυρρηστίνος κατεσκευάσεν ἐν τῇ ἀγορᾷ ὕδραυλικὸν ὠρολόγιον κινούμενον δι' αὐτῆς.

Κλέων, υἱὸς Κλεαινέτου (Θουκ. Γ, 37. Δ, 21), Ἀθηναῖος βυρσοπώλης, ἢ ἰδιοκτῆτης βυρσοδεψείου, ὡς δημαγωγὸς διακριθεὶς ἐπὶ 7 ἔτη (429—422 π. Χ.). Τὸ πρῶτον ἀπαντᾶται μεταξὺ τῶν κατηγορῶν τοῦ Περικλέους, τῶν ἐπιβαλόντων πρόστιμον εἰς αὐτὸν (Πλούτ. Περ. ΛΓ. ΛΕ), εἶτα δὲ συνέπραττε μετ' Εὐκράτους τοῦ στυπιοπώλου καὶ Λυσικλέους τοῦ προβατοπώλου, πιθανῶς κτηματίου. Περιγράφεται δὲ, ἰδίως ὑπὸ τῶν κωμικῶν, ὡς κακῶς ἀνατεθραμμένος, βίαιος, θρασύς, ἰδιοτελής, ἀλλ' ἐνταῦτ' φυσικῶς εὐγλωττος, πολλὰκις ὅμως καὶ διὰ κραυγῶν μᾶλλον ἢ διὰ πειθοῦς ἐπιβαλλόμενος, ἐν γένει δ' ἀφορῶν εἰς τὸ νὰ ταραττῇ τὴν πόλιν καὶ νὰ παρεξήνη τὸ κατὰ τῆς Σπάρτης μῖσος, ἵνα μᾶλλον ἔχῃ ἀφορμὰς ἐπεμβάσεως (Θουκ. Γ, 36. Ε, 7, 16. — Πλούτ. Νικ. Η). "Ὅτε τῷ 427 ὁ Πάχης ὑπέταξε τὴν ἀποστάσαν Μιτυλήνην, ὁ Κλέων βιαίως ἀπήτησε τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως καὶ τὴν θανάτωσιν πάντων τῶν μαχίμων πολιτῶν. Καὶ ἀπεκρούσθη μὲν ἐν συνετιωτέρῃ βουλήσει ἢ ἀγρία πρότασις, ἀλλ' ἐπέτυχεν τὸν φόνον χιλίων ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀριστοκρατικῶν, καὶ 3,000 κληροῦχοι Ἀθηναῖοι ἐπέμφθησαν εἰς τὴν νῆσον. Ἐπὶ τοῦ ὄχλου στηριζόμενος καὶ αὐτὸν κολακεύων, ἐπρότεινε καὶ κατώρθωσεν, ὁ δικαστικὸς ὄβολος, ὃν ἕκαστος πολίτης ἐλάμβανε ὡς ἀκίς παρεκάθητο εἰς δικαστήριον, ν' αὐξήσῃ εἰς τριῶβολον, καὶ τῶν

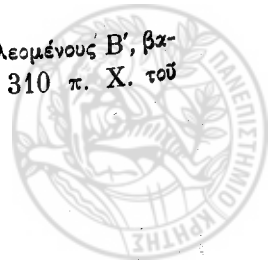
οἰκονομικῶν τὴν διαχείρισιν ἐμπιστευθεὶς, κατηγορεῖτο ὅτι οὐ μόνον τὰ χρεῖα τοῦ ἀπέτισεν, ἀλλὰ καὶ περιουσίαν προσεκτήσατο, δίκας προκαλῶν καὶ τοὺς συμμάχους διὰ φόβων πιέζων. Παρὰ τὰς προσπάθειάς τῶν μᾶλλον εἰρηνικῶς διακειμένων ὀλιγαρχῶν, ὧν προΐστατο ὁ Νικίας, ὅτε ὁ ἀττικὸς στρατὸς εἶχεν ἐγκλείσει 130 Σπαρτιάτας εἰς τὴν νῆσον Σφακτηρίαν, ἀπέκρουσεν ὁ δῆμος τὰς συμβιβαστικὰς προτάσεις τῆς Σπάρτης, καὶ καυχήθεντα τὸν Κλέωνα ὅτι, ἂν ἦν στρατηγός, θὰ ἐκυρίευε τὴν νῆσον ἐντὸς 20 ἡμερῶν, τὸν ἀνηγόρευσε στρατηγὸν παρὰ τὴν θέλησίν του, ἀλλὰ τῷ ἔδωκε καὶ συστράτηγον τὸν ἱκανὸν Δημοσθένην, δι' οὗ καὶ ἐξετελέσθη τοῦ Κλέωνος ἡ ὑπόσχεσις (Θουκ. Δ, 17 — 39. — Διόδ. ΙΒ, 61). Τότε, ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης ἀποθρασυνθεὶς, ἐξεστράτευσεν εἰς Θράκην κατὰ τοῦ Βρασίδα, ὅστις ἐκεῖ εἶχε νικήσει τὸν Νικίαν καὶ τὸν Νικόστρατον ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμφίπολιν ἠττήθη καὶ ἔπασεν εἰς τὴν μάχην (Θουκ. Ε, 1. 6). — Διόδ. ΙΔ, 73). Οἱ κωμικοὶ περιγράφουσι τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ ὡς οὐχὶ λίαν ἀγαπητοῦ αὐτοῖς δημαγωγῷ μετὰ τινῶν ὑπερβολῶν, ἰδίως ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τοὺς Ἰππεῖς. Ἀκριβέστερον δὲ κατὰ Θουκυδίδην (Γ, 37—40) ἦν μὲν εὐγλωττος, ἀλλ' ἐμπαθής, ἰδιοτελής, οὐδενὸς τρόπου πρὸς ἐπιτυχίαν φειδόμενος, καὶ δι' ὀλεθρίων παραδειγμάτων τὸν λαὸν διαφθείρας.

Κλεωναῖ, 1) ἴδ. Ἄργος. — 2) Πόλις ἐπὶ τοῦ Ἄθω ἐν τῇ Χαλκιδικῇ εἰς τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον (Ἡρόδ. Ζ, 22. — Θουκ. Α, 109. — Στράβ. Ζ, 331).

Κλεώνη, θυγατὴρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, καθ' ἣν ἐλέγετο κληθεῖσα ἢ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις τῶν Κλεωνῶν (Πaus. Β, 15. — Διόδ. Δ, 74).

Κλεώνης, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, δούς κατὰ τινὰς τὸ ὄνομά του εἰς τὰς Κλεωνάς (Πaus. Β, 15).

Κλεώνυμος, υἱὸς Κλεομένου Β', βασιλέως τῆς Σπάρτης. Τῷ 310 π. Χ. τοῦ

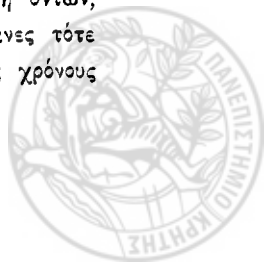

πατρός του ἀποθανόντος, ἐπροσπάθησε παντί τρῶπι νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον, καὶ οἱ Σπαρτιαῖται, ἵνα ἀπαλλαγῶσι τοῦ φιλάρχου καὶ φιλοκερδοῦς ἀνδρός, τὸν ἐξέπεμψαν μετὰ μισθοφόρων εἰς βοήθειαν τοῦ Τάραντος ἐν Σικελία. Ὁ Κλεώνυμος ἐλπίσας διὰ τῆς ἐκστρατείας ταύτης νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς του, ἐκυρίευσεν τῷ 303 τὴν Κέρκυραν· συμβιθασθέντων δὲ τῶν Ταραντίνων μετὰ τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν, ἐπέπεσεν ἐπὶ τὰς πόλεις τῆς κάτω Ἰταλίας, καὶ προσέβαλεν ἰδίως τοὺς Θουρίους (Διδ. Κ, 104)· ἀλλ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀποκρουσθεῖς, καὶ κατὰ τῶν παραλίων πόλεων τῆς Ἀδριατικῆς στραφεῖς, ἀπώλεσε τῷ 302 βορείως τοῦ Πάδου καὶ τὸν στρατὸν καὶ τὸν στόλον του. Τῷ δὲ 293 ἀπέτυχεν αὖθις πολεμῶν κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα διέπρεψε μὲν μέχρι τινὸς ἐν Σπάρτῃ, ἀλλ' εἶτα συνεδέθη μετὰ τοῦ Πύρρου κατ' αὐτῆς, ἵνα ἐκδικηθῇ, διότι ἀπ' ἀρχῆς δὲν τῷ ἐδόθη ἡ θέσις ἣν ἐν αὐτῇ ἤξισεν· καὶ αὖθις ὁμοῦς ἀπέτυχε, καὶ περὶ αὐτοῦ περαιτέρω μνεία δὲν γίνεται (Πλούτ. Πύρρ. ΚΣΤ. Δημήτρ. ΛΘ.—Liv. X, 2).

Κλήμης, 1) ὁ Ῥωμαῖος, ἐπίσκοπος Ῥώμης, εἰς τῶν ἀρχαιότατων, πιθανῶς ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Φιλ. Δ, 3) «συνεργὸς ἐν Κυρίῳ» αὐτοῦ λεγόμενος, γράφας «Πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν», κοινῆς τυγχάνουσαν ἄλλοτε ἐπιδοκιμασίας, καὶ ἀποθανῶν τῷ 101 μ. Χ. — 2) ὁ Ἀλεξάνδρεϋς (Τίτος Φλάβιος Κλ.) κατ' ἀρχαίσειδωλολάτρης, μετὰ μακρὰς σπουδᾶς καὶ περιουσίας πᾶσαν ἐξωτερικὴν σοφίαν ἀτελεῖ κρῖνων, ἠσπᾶσθη τὸν χριστιανισμόν, καὶ ἤρξατο τῷ 189 μ. Χ. διδάσκων ἐν τῇ σχολῇ τῶν κατηχητῶν τῆς Ἀλεξανδρείας. Μετὰ 12 ἔτη δὲ, φεύγων τὴν καταδίωξιν τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου, ἀπῆλθεν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἱδρυσεν ἐκεῖ σχολὴν χριστιανικὴν· ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ ἀπέθανεν μεταξύ 217 καὶ 220. Ἐγραψε δὲ Προτρεπτικὸν, εἰς μέρη τρία, εἰς γλώσσῃν ὁπωσοῦν τραχείαν

καὶ πεφουσημένην, ἐκθέτων ἐν αὐτῷ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὲρ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Ἔτερον σύγγραμμα αὐτοῦ ἐστὶν ὁ Παιδαγωγὸς, διδάσκων τὴν ἐκ Θεοῦ τῶν ἀνθρώπων ἐκπαιδαγωγῆσιν, καὶ ἐξαιρέτους περιέχων ἀρχὰς ἠθικῆς· καὶ τὸ γνωστότερον ἐστὶ τὸ καλούμενον Στρωματεῖς ἢ Στρώματα, ἧτοι αἱ εἰς τοὺς τάπητας ἐνυφασμένοι εἰκόνες, ἐν αἷσιν συζητοῦνται καὶ ἀναλύονται τὰ κυριώτερα ἀντικείμενα τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως, καταπολεμοῦνται δὲ καὶ ἀναιροῦνται τὰ ψεῦδη. Ἐγραψε δὲ καὶ ὕμνους χριστιανικοὺς, ἐξ ὧν μόνον εἰς διεσώθη.

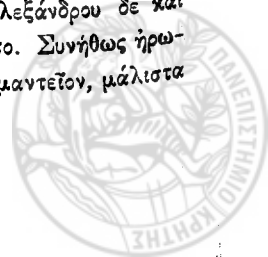
Κληρονομικὸν δίκαιον. Ἐν Ἀθήναις πρὸ τοῦ Σόλωνος ἡ κληρονομία τοῦ ἀποθνήσκοντος ὤφειλεν ἀναγκάτως νὰ μὲνῃ ἐν τὸς τοῦ γένους. Ἡ δὲ Σολώνιος νομοθεσία ἐπέτρεπε τὴν διὰ διαθήκης ἐλευθεραν αὐτῆς διάθεσιν, οὐ μόνον ἂν δὲν ὑπῆρχε νόμιμος κληρονόμος, ἀλλὰ καὶ ἂν οἱ κληρονόμοι ἦσαν κόραι, πλὴν τότε ἐπὶ τῷ ὄρω ὅτι ὁ διὰ διαθήκης κληρονομῶν ὤφειλε νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην. Ἐδίδετο δ' ἡ κληρονομία κατὰ τύπους υἰοθεσίας, ἣν ἐὰν εἶχε παραμελήσει ὁ ἄτεκνος, ὤφειλον νὰ ἐπιμελῶνται αὐτῆς οἱ ἐγγύτεροι συγγενεῖς, «ἵνα μὴ ἀνώνυμος γέννηται ὁ οἶκος». Τούτου ἕνεκα δὲν ἐπετρέπετο εἰς τὸν θετὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρός του πρὶν ἢ ἀφήσῃ τέκνα εἰς τὴν τοῦ θετοῦ. Ἄν δὲ οὐδ' ὁ θετὸς ἀπέκτα τέκνα, νέα υἰοθεσία δὲν ἐπετρέπετο, καὶ ἡ περιουσία περιήρχετο εἰς τοὺς πλαγίους συγγενεῖς. Μὴ ὑπαρχούσης δὲ διαθήκης, ἐπεκράτουν οἱ ἐπόμενοι ὀρισμοὶ (Δημοσθ. Μακαρτ. § 50)· Οἱ ἄνδρες καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἐπροτιμῶντο τῶν γυναικῶν καὶ ἀπογόνων αὐτῶν, καὶ εἰς ἀπώτερον βαθμὸν ἂν ἦσαν συγγενεῖς (Ἰσαῖ. π. Ἀγγ. κλ. 270)· Οἱ τὴν πρώτην θέσιν ἐπέχοντες ἦσαν οἱ ἄμεσοι ἄρρενες ἀπόγονοι, ἧτοι υἱοὶ, ἔγγονοι, κτλ. Τούτων μὴ ὄντων, ἄμέσως εἶποντο αἱ θυγατέρες, αἵτινες τότε ἐπίκληροι (εἰς μεταγενεστέρους χρόνους

κληρονόμοι) ἐλέγοντο ἄλλ' ἢ ἐπίκληρος ὤφειλε τότε, καὶ διὰ τοῦ δικαστηρίου ἠναγκάζετο, νὰ νυμφευθῆ τὸν προσεχέστατον τῶν πατρικῶν συγγενῶν, καταλείπουσα καὶ τὸν ἴδιον σύζυγον ἂν συνέπιπτε νὰ ἦ νενυμφευμένος πρὶν ἢ γίνῃ ἐπίκληρος. Ὁ συγγενής δὲ πτωχῆς ἐπίκληρος, ἂν ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸν μετ' αὐτῆς γάμον, ὤφειλε νὰ τὴν προκίση. Ἐπροστάτευσ δ' ὁ νόμος τὰς ἐπίκληρους καὶ ἐν τῷ γάμῳ, καὶ παρὰ τῷ ἄρχοντι ὑπῆρχον δίκαι «Ἐπίκληρος κακώσεως». Ὅταν ὑπῆρχον ἄρρενα τέκνα, αἱ θυγατέρες ἦσαν μόνον ἐπίπροικοι· ἂν δ' ἐν τῷ γάμῳ ἔμενον ἄτεκνοι, ἢ ἂν διεζεύγνυντο, ἢ προῖξ ἐπανήρχετο εἰς τὸν κύριον αὐτὸν (τὸν πατέρα ἢ, ἐλλείψει αὐτοῦ, τὸν πρεσβύτερον συγγενῆ), εἰς οὗ τὴν οἰκίαν ἐδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ ἢ χήρα, ἂν δὲν ἐπρωτίμα νὰ μείνῃ μετὰ τῶν παιδιῶν τῆς. Ἄμα δὲ ταῦτα ἠλικιοῦντο, ὁ κληρὸς ἢ ἡ προῖξ περιήρχετο εἰς αὐτά. Μὴ ὄντων κατ' εὐθεῖαν ἀπογόνων, ἐπρωτιμῶντο οἱ τοῦ θανόντος ὁμοπάτορες ἀδελφοί, οἱ ἐξ ἄρρένων ἀδελφίδοι (ἀνεψιοί), ὁ ἀνεψιὸς (ἐξ ἀδελφός), καὶ εἶτα αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν. Οἱ δὲ παῖδες τῶν ἀνεψιαδῶν (υἱῶν ἐξαδελφῶν) ἦσαν ἔξω τῆς ἀγχιεστείας, δηλαδὴ οὐχὶ πλέον τῆς οἰκογενείας. Νόθοι δὲ δὲν εἶχον κληρονομίας δικαίωμα. Ἄρρένων κατ' εὐθεῖαν ἀπογόνων ὑπαρχόντων, ἢ κληρονομία ἦν ἀνεπίδικος, ἐδίδοτο ἄνευ δίκης ἄλλως ὁ δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς, ἔστω καὶ κατὰ διαθήκην, ἀντίποιούμενος, ὤφειλε ν' ἀπαιτήσῃ νὰ τῷ ἐπίδικασθῇ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος, ὅπερ ὁμως ἐν σκίροφοριῶνι μηνί, τῷ τελευταίῳ τοῦ ἔτους, δὲν ἐπετρέπετο· ἐγίνετο δ' ἢ πρότασις ἐν τῇ ἐπομένῃ ἐκκλησίᾳ, καὶ ὁ νομίζων ὅτι εἶχε δικαίωμα ἀμφισβητήσεως, ἐπρότεινε τοῦτο ἐπὶ παρακαταβολῆ, ἢτοι καταθέτων ποσότητά τινα, ἣτις θὰ περιήρχετο εἰς τὸν ἀντιδικόν, ἂν ὁ καταβάλλων ἠττάτο· ἂν δὲ πολλοὶ ἦσαν οἱ ἀμφισβητοῦντες, ἐγίνετο διαδικασία, ἢτοι ἐσυζήτει τὸ δικαστήριον καὶ ἀπεφάσιζε περὶ τῶν δικαιωμάτων

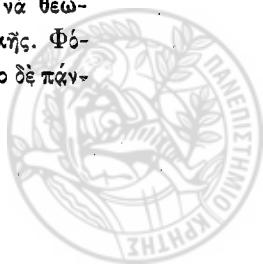
ἐκάστου. Ἐδύνατο δὲ ν' ἀμφισβητήσῃ ἐπὶ δικαστηρίου τὴν κληρονομίαν ἢ τὸν ἐπίκληρον πᾶς ὁ ἀντίποιούμενος δικαίωμα εἰς αὐτὴν διὰ παντὸς τοῦ βίου τοῦ κατέχοντος αὐτὴν καὶ ἔτι ἐπὶ ὃ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Κληρουχία, ἢ εἰς τοὺς ἀποίκους διανομὴ τῆς γῆς ἦν κατελάμβανον. Αἱ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι προῦκαλοῦντο πολλάνκις ἐξ εἰσβολῆς κατακτητῶν εἰς χώρας τινὰς, ὧν ἐξέβαλλον τοὺς κατοίκους, ἢ ὧν οἱ κάτοικοι, ἀντὶ νὰ περιέλθωσιν εἰς δουλείαν, ὡς οἱ Ἑλῶτες ἐν Σπάρτῃ, οἱ Πενέσται ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπρωτίμων νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πατρίδα των, καὶ, εἰς ἄλλην χώραν μεταβάντες, νὰ σώσωσι τὴν ἐλευθερίαν των. Τοῦτο συνέβη εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων· οὕτω καὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων κατελήφθησαν ὑπὸ Ἴωνων, Αἰολέων καὶ Δωριέων, καὶ ἐν ἱστορικοῖς χρόνοις ἢ Μεσσηνίᾳ καὶ ἢ Μασσαλίᾳ. Ἐνίοτε δὲ καὶ μία τῶν φατριῶν, ἐν τῇ οἰκείᾳ πατρίδι ἠττηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀντιπάλου, ἀπεχώρει, ὡς ἀποκίσθησαν αἱ Συρακοῦσαι καὶ ὁ Τάρας· ἢ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἐπέφερε καὶ ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ ἐν εὐήμερουσiais χώραις, ὡς συνέβη διὰ τὸν ἀποικισμὸν τοῦ Ῥηγίου. Συνεχέστατα ὁμως ἀπεστέλλοντο ἀποικίαι καὶ πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐμπορικῆς ἐνεργείας, πρὸς ἓν σκοπὸν κατελαμβάνοντο θέσεις παράλιοι καὶ λιμένες καλοὶ, ὡς συνέβη εἰς πολλὰς τῶν ἀσιατικῶν ἀκτῶν, εἰς Πόντον, Θράκην καὶ νήσους, καὶ δυτικῶς εἰς Σικελίαν, Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν. Καὶ τῶν ἀποίκων πόλεων ἢ ἐμπορικῆ δραστηριότης ὑπερέβαινε σχεδὸν πάντοτε τὴν τῶν χωρῶν αἰτινας ἰδρυον οὐτάς. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις ἀφορμὴ ἀποικιῶν ἐγένετο καὶ ἡ κατάληψις καταλλήλων στρατηγικῶν σημείων, δι' ὧν ἐξησφαλίζετο ἢ ἐμπορικὴ ἐπισυγκοινωνία. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲ καὶ ἀπομάχων ἀποικίαι ἰδρύνοντο. Συνήθως ἠρωτάτω καὶ ἐχρησμοδότε: τὸ μαντεῖον, μάλιστα

τὸ τῶν Δελφῶν, περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς χώρας τοῦ οἰκισμοῦ, καὶ ὡς οἰκιστῆς ἢ κτίστῆς ἐξεπέμπετο εἰς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν· διὰ κηρύκων δὲ προσεκαλοῦντο οἱ θέλοντες νὰ συναπέλθωσι, πολλάκις ἐξ ὠρισμένων τάξεων, ἄλλοτε ἄνευ τούτου τοῦ περιορισμοῦ, καὶ ἐνίοτε καὶ ξένοι προσέτι. Ἦν δ' ἔργον τοῦ οἰκιστοῦ, ὅστις καὶ μετὰ θάνατον ἐτιμᾶτο ὡς ἥρωσ, ἡ μέριμνα περὶ καταμετρῆσεως καὶ διανομῆς τῆς καταληφθείσης χώρας. Ἄν δ' αὕτη ἦν πόλις ἤδη ὑφισταμένη, τότε οἱ ἐπερχόμενοι ἐλέγοντο ἔποικοι, ἢ δὲ πόλις ἢ ἐκπέμπουσα τὸν οἰκιστὴν ἢ τὴν γενεάν τῶν μετοίκων, ἦν ἡ τῆς ἀποικίας μητρόπολις. Συνέδεον δὲ πρὸς αὐτὴν τοὺς ἀποίκους οὐχὶ ἄλλα καθήκοντα πλὴν τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῆς συγγενικῆς εὐλαβείας· καὶ ἂν ἐξηκκοιούθου ἔχοντες τὸ ἐκείνης πολίτευμα, ἀλλ' ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ μεταβάλλωσιν αὐτὸ κατὰ βούλησιν, καὶ σπάνια ἐξαίρεσεις ἦσαν αἱ τῶν φόρου ὑποτελῶν, ἢ τῶν τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν δεχομένων ἐκ τῶν μητροπόλεων. Συμπαρελάμβανον δὲ μόνον τὴν λατρείαν τῶν κυριωτέρων ἐκείνης θεοτήτων, καὶ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ πρυτανείου αὐτῆς. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ εἰς τὰς ἐπισήμους αὐτῆς θρησκευτικὰς τελετὰς ἐξέπεμπον θεωρίας καὶ δῶρα, καὶ εἰς τὰ νομίσματά των ἀπετύπου ἐκείνης τὰ σύμβολα. Παρ' ἑαυταῖς δὲ εἰς τὰ δημόσια θεάματα παρεχώρου εἰς τοὺς ἐπιδημοῦντας κατοίκους τῆς μητροπόλεως τὴν προεδρείαν, καὶ ἂν καὶ αὐτοὶ ἐξέπεμπον νέαν ἀποικίαν, τὸν οἰκιστὴν ἐξ ἐκείνης μάλιστα ἐλάμβανον. Ἐκτὸς δὲ τούτων πολλαχοῦ, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ (Ἡρδ. Β, 178), ἐγκαθιστῶντο καὶ ἀδεία τῶν ἐγχωρίων ἀρχῶν ξένα ἐμπορικὰ καταστήματα. Ὅτε δὲ ἡ ἐποικιζομένη χώρα καταλαμβάνετο διὰ κατακτήσεως, τότε κατεκληρουχεῖτο, ἦτοι διενέμετο διὰ κλήρων εἰς τοὺς νέους ἐποίκους, ὡς συνέθη φέρ' εἰπεῖν ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν διὰ τὴν Πελοπόννησον· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκανονίσθη τοῦτο

ἀπὸ τοῦ 506 π. Χ. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ διήρκεσε μέχρι τοῦ 338, μία ὑπάρξαν τῶν πρωτίστων βάσεων τῆς δυνάμεως αὐτῶν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀφοπλισμοῦ τῶν συμμάχων, ὅτε ἐπετράπη καὶ ἐπεβλήθη αὐτοῖς ἀντὶ ἐπικούρων νὰ δίδωσι χρήματα. Τὸ πρῶτον τοιαύτης κληρουχίας παράδειγμα ἐστὶ τὸ τῆς Χαλκίδος (Ἡρδ. Ε 77), ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβαλόντες τοὺς ἐγχωρίους Ἴπποβότας, διένειμαν ἑαυτοῖς τὴν χώραν, εἰς 4000 κλήρους διαιρεθείσαν. Οὕτως ἐπὶ Κίμωνος κατεκληρουχήθη ἡ Σκύρος, ἐπὶ Περικλέους ἡ Λέσθος, ἡ Χερσόνησος, ἡ Ἄνδρος, κτλ. Μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἦτταν ἀπωλέσθησαν πᾶσαι αἱ κληρουχίαι, ἔπειτα ὅμως συνέστησαν πάλιν ἄλλαι νέαι· ἀλλὰ τῷ 380 κατηργήθησαν ὡς μέτρον καταθλιπτικὸν καὶ ἀδικον· ἀπαντῶνται ὅμως αὖθις τῷ 356, διότι δι' αὐτῶν οἱ δημαγωγοὶ περιποιούον ἑαυτοῖς τοῦ ὄχλου τὴν εὐνοίαν. Καὶ παρουσιάζοντο μὲν ὅσοι ἤθελον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἐκληροῦτο ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς, καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐδίδοντο ὅπλα καὶ αἱ πρὸς ὁδοπορίαν δαπάναι. Οἱ τοιοῦτοι κληροῦχοι ἔμενον Ἀθηναῖοι, καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἐδύνατο, ἐάν ποτε ἤθελεν, ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, νὰ διεκδικήσῃ τὰ πολιτικὰ αὐτοῦ δικαιώματα, ἢ, ἂν ἐπροτίμα καὶ νὰ ἐνοικῆ ἐν Ἀθήναις, ἐνοικιάζων τὸν κληρὸν τοῦ εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ ἰδιοκτητῆν ἢ εἰς ἄλλον τινά. Ἀπετέλου ὅμως οἱ κληροῦχοι κοινότητα στενῶς συνδεδεμένην μετὰ τῆς πατρίδος αὐτῶν, ἣτις πολλάκις καὶ αὐτὴ δημοσίους κλήρους ἐπεφυλάττετο παρ' αὐτοῖς. Ὑπέκειντο δ' οἱ κληροῦχοι εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὰς λοιπὰς λειτουργίας ἐν Ἀθήναις, ὡς οἱ ἐν Χαλκίδι ἐπέβαινον 20 ἀττικῶν τριήρων εἰς τὰς ναυμαχίας τοῦ Ἀρτεμισίου καὶ τῆς Σαλαμῖνος. Καὶ τὰς ἐπιτοπίους μὲν αὐτῶν ἀρχὰς ἐξέλεγον οἱ ἴδιοι, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν πάντοτε τῆς μητροπόλεως ὥστε κυρίως ἠδύνατο νὰ θεωρῶνται ὡς παρέκτασις τῆς Ἀττικῆς. Φόρου ὑποτελεῖς ἦσαν ὀλίγοι· ὑπέκειντο δὲ πάν-

τες εἰς τὴν ὑπερτάτην δικαστικὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀθηναίων. Ὁμοίως καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξέπεμπον πολυαριθμούς ἀποικίας, κυρίως στρατιωτικὰς, ἢ πόλεις καταλαμβάνοντες διὰ φρουρῶν ἐποίκων, ἵνα ἐκεῖθεν τὴν δύναμιν των περικιτῶν ἐκτεινώσιν, ἢ στρατιωτικὰς στέλλοντες ἀποικίας, δι' ὧν ἐξελατίνιζον, κατὰ τὴν ὄργανισμὸν, κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ κατὰ τὰ ἦθη, μεμακρυσμένης κατακτωμένης χώρας.

Κλίσεις, κλητεύειν, κλήτορες,
ἴδ. Δίκτη.

Κλίβανος, ἢ Κρίβανος, κυρίως κινήτην ἀγγεῖον κεράμινον ἢ μετάλλινον, εὐρὺ πρὸς τὰ κάτω καὶ κατάρτητον, εἰς ὃ, πυρακτούμενον, ἐψήνετο ὁ ἄρτος, ὅστις καὶ κλίβανίτης ἐλέγετο (Ἡρόδ. Β, 92 — Στράβ. ΙΣΤ. — Διοσκ. Α, 81. 96). Μετέπειτα δ' εὐτὼς ἐλέγετο καὶ ὁ στερεὸς ἰπνὸς (φούρνος).

Κλίμα, κατὰ τὴν πρώτην ἀρχὴν τῶν παρατηρήσεων τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ὑπετίθετο ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἐκλινεν ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς βορρᾶν, καὶ τοῦτο ὠνομάσθη κλίμα. Ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ ἐγνώσθη τῆς γῆς τὸ σφαιροειδές, τὸ ὄνομα παρέμεινε, δηλοῦν διαφόρους ζώνας διακρινόμενας κατὰ τὸ μῆκος τῶν ἡμερῶν εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον, διότι τὸ νότιον ἦν ὀλίγον γνωστὸν καὶ δὲν εἶχε μελετηθῆ. Λέγεται δὲ πρῶτος ὁ Ἰππαρχος, περὶ τὸ 160 π. Χ., εἰς τὴν διαιρέσιν ταύτην ἐπιδοθεὶς (Στράβ. Β, 132). Τὸν μέγαν κύκλον τῆς γῆς ὡς 252,000 στάδια μῆκος ἔχοντα, διήρσε πρῶτος αὐτὸς εἰς 360 μοίρας, ἐξ 700 σταδίων ἐκάστην, καὶ παρετήρησεν ὅτι ἡ μεγίστη ἡμέρα ἦν 13 ὥρῶν ἐν Μερῳῇ. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος (Γεωγρ. Α, 23) προσδιώρισε τὸ μῆκος τῆς ἡμέρας 19 διαφόρων παραλλήλων ἢ κλιμάτων, ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ μέχρι τοῦ βορείου πόλου, κατὰ 1/2 ὥραν αὐξανόντων μέχρι τοῦ 17ου, ἐκεῖθεν δὲ κατὰ μῆνας. Εἶτα δὲ τὸ κλίμα ἐπεκράτησε δηλοῦν, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε, τὴν διαφορὰν τῆς θερμοκρασίας (Διον. Ἀλ. Α, 9. — Πλούτ. Μαρ. ΙΑ. Αἰγ.

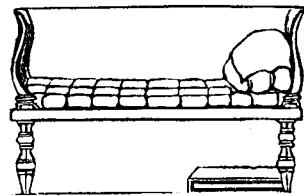
Παῦλ. Ε, Ἀθην. σ. 891. — Πολύβ. Ζ, 6, 1. 1, 1, 3. — Ἀθην. ΙΒ, 523).

Κλίμαξ, πᾶσα ἀναβάθρα, ἐκ τοῦ κλίνω, ὡς προσανακλινομένη, οἷον ἐν ταῖς οἰκίαις (Ὀμ. Ὀδ. Α, 330. Κ. 558), ἢ κινήτη καὶ εἰς τὰς πολιορκίας καὶ εἰς τὰ πλοῖα χρήσιμος, ὡς τὰς ἡμετέρας· ἢ ἐλικτή (Ἀθην. Ε, σελ. 206), ἢ

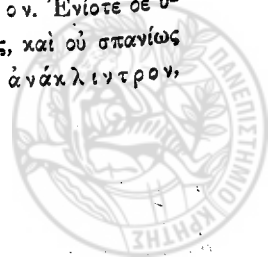
κοχλιοειδής· ἢ, ἐκ σχοινίων, στυππίων κατασκευασμένη.

Κλίνη, (καὶ κοίτη, εὐνή, λέχος, λέκτρον), ὁ κράββατος πρὸς ὕπνον, σχεδὸν ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν ἐφ' οὗ ἐκάθητο εἰς τὰς τραπέζας, κτλ. Συνήθως ξυλίνη, ὡς ἦν αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ χειρῶν του κατασκεύαζε, ἐνίοτε πιθανῶς καὶ μεταλλίνη. Τὰ τέσσαρα εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς (κλινὸπόδα) καθήμενα ξύλα ἐλέγοντο ἐνήλατα (Πολύβ. Ι, 34), διότι τῶν μὲν τὰ ἄκρα εἰσέρχοντο εἰς τὰ δὲ, καὶ πολλάκις ἦσαν αὐτὰ καὶ οἱ πόδες πολυτελεῶς τορευτὰ διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Τὸ μεταξὺ δ' αὐτῶν κατεῖχον τόνοι, ἦτοι σχοινία ἢ ζῶναι ἐφ' ὧν ἐτίθετο τὸ κνή-

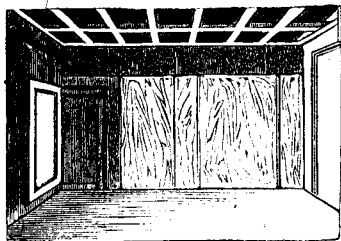
Ἀνάκλιον τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου.

φαλον ἢ τυλίον, δηλαδὴ τὸ τραχύτερον ὑπόστρωμα, ἐφ' οὗ ἐξετείνοντο μαλακὰ ἐπιβόλαια, ἐπιβλήματα, χλαῖναι. Κατὰ τὴν κεφαλὴν ὑψοῦτο ἡ μία τῶν μικρῶν τῆς κλίνης πλευρῶν ὡς ἐπίκλιτρον, ἐνθα ἐτίθετο τὸ προσκεφάλσιον. Ἐνίοτε δὲ ὑψοῦτο καὶ κατὰ τοὺς πόδας, καὶ οὐ σπανίως καὶ ἡ μία τῶν μακρῶν εἶχεν ἀνάκλιτρον,

ὥστε ἐδύνατο καὶ εἰς κάθισμα νὰ χρησιμεύῃ κλίνη. Χάμεθνη δὲ ἦν ἡ κλίνη τῶν πτωχῶν καὶ τῶν δούλων, καὶ ἦν συνήθως ὑπέστρωμα, ἢ ψίαθος, ἢ δέρμα κατὰ γῆς, ἢ εἰς ἐντελῶς ταπεινὴν κλίνην ἐστρωμένον.

Κλεισία ἢ **Κλεισιὰς**, τὸ θύρωμα,

Ἐκ χειρογρ. Βιργιλίου.

τὸ φύλλον τῆς θύρας (Πλούτ. Πλδ. 1).

Κλοιδός, σιδηροῦς κρίκος περὶ τὸν τράχηλον τῶν ἐπικινδύνων σκύλων τιθέμενος, (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 3, 11), ἢ καὶ τῶν κακούργων, ὅτε καὶ κύφων λέγεται.

Κλονέη, νόμφη, μήτηρ τοῦ Νυκτέως, Λύκου καὶ Ὁρίωνος, ἐκ τοῦ Ὑριέως (Ἀπλλδ. Γ, 10, 1).

Κλονόος, 1) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῶν Τρώων (Ἀπλλδ. Γ, 12, 5).—2) Υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἡγεμῶν τῶν Βοιωτῶν, μετὰ 12 πλοίων κατὰ τῆς Τροίας συνεκστρατεύσας, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος (Ὀμ. Ἴλ. Η, 495).

Κλούνιον, πόλις τῆς νήσου Κύρνου (Κορσικῆς), κατὰ τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν (Πτολμ. Γ, 2). Νῦν: Ἀγ. Αἰκατερίνα.

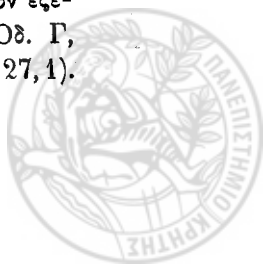
Κλούσιον, ἀρχαία πόλις καὶ καθέδρα τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ Πολύβιον τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς Ρώμης ἀπέχουσα. Τὸ ἀρχαιότερον αὐτῆς ὄνομα ἦν Κάρμη, ἐξ οὗ οἱ κάτοικοι αὐτῆς καὶ Καμέρτιοι ἐλέγοντο (Διόδ.—Στρβ.). Νῦν Κιούζι.

Κλούσιος, ποταμὸς τῆς ἀρκτώας Ἰταλίας, κατὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν (Πολβ.). Νῦν Κιέζο.

Κλυδαί, πόλις τῆς Καρίας, κατὰ τὴν νοτιᾶν αὐτῆς παραλίαν, ὑπὸ Ροδίων κατοικομένη.

Κλυμένη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὀκκαεοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 351), γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ, μήτηρ τοῦ Ἀτλαντος. Προμηθέως καὶ Ἐπιμηθέως (Αὐτ. 507.—Virg. A, 43, 45). Κατ' ἄλλους γυνὴ τοῦ Προμηθέως, μήτηρ τοῦ Ἑλληνος καὶ τοῦ Δευκαλίωνος. Μεταγενέστεροι λέγουσιν αὐτὴν γυναῖκα Μέρπορος, τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν, καὶ ἐκ τοῦ Ἥλιου μητέρα τοῦ Φαέθοντος (Εὐρπ. Λουκ. Διαλ. Θε. IB,—2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἴλ. Σ, 47).—3) Θεραπεινὴς τῆς Ἑλένης, παρακολουθήσασα αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν, μετὰ τῆς Αἴθρας, μητρὸς τοῦ Θησέως μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ τῆς Τρωάδος λεία τοῦ Ἀκάμαντος γενομένη (Ὀμ. Ἴλ. Γ, 144.—Σχλ. αὐτ.),—4) Ἐκγονος τοῦ Μίνωος, θυγάτηρ τοῦ Κατρέως, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδου (Ἀπολδ. Γ, 1, 2).—5) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα, γυνὴ τοῦ Ἰάσου καὶ μήτηρ τῆς Ἀταλάντης (Ἀπλλδ. Γ, 9, 2).—6) Ἐπίσης θυγάτηρ τοῦ Μινύα, γυνὴ τοῦ Φυλάκου, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίχλου (Πaus. I, 29) καὶ τοῦ Ποδώκου (Ὀμ. Ὀδ. Β, 825).—7) Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, εἰς αἰχμαλωσίαν τῶν Ἑλλήνων περιπεσοῦσα ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος (Πaus. I, 26).—8) Μήτηρ τοῦ Ὀμήρου.

Κλύμενος, 1) ἐπώνυμον τοῦ Ἄδου (Πaus. Β, 35, Ε, 7).—2) Υἱὸς τοῦ Κάρδου καὶ τῆς Κρήτης, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἀνενέωσε 50 ἔτη μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἱδρυσε βωμὸν εἰς τὸν Ἰδαῖον Ἥρακλῆν, τὸν προπάτορά του (Πaus. Ε, 8, 1)—3) Υἱὸς τοῦ Ἥλιου, πατὴρ τοῦ Φαέθοντος (Hvg. F. 154).—4) Ἐγγονος τοῦ Φριζοῦ, υἱὸς Πρέεωνος, βασιλέως τῶν Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, πατὴρ Εὐρυδίκης, τῆς γυναικὸς τοῦ Νέστορος. Φονευθέντα ὑπὸ τῶν Θηβαίων, εἰς πανήγυριν τινα τοῦ Ποσειδῶνος, τὸν ἐξεδίχησεν ὁ υἱὸς τοῦ Ἐργίνοσ (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 452.—Πίνδ. Ὀλ. Δ, 31.—Πaus. Θ, 27, 1).

— 5) Υἱὸς Οἰνέως καὶ Ἀλθαίας, φονευθεὶς εἰς τὸν θῆραν τοῦ Καλυδονίου κάπρου (Ἀπλλ. Δ. 8).

— 5) Υἱὸς τοῦ Φορωνέως, εἰς ἱερὸν ἐν Ἐρμιόνη, ἀπολαμβάνων θείων τιμῶν (Πaus. Β, 35).

Κλύσμα, κολπίσκος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης πρὸς τῇ πόλει Ἀρσινόῃ, εἶχε καὶ ὁμώνυμον φρούριον μετὰ λιμένος (Στράβ. — Πτλμ.).

Κλυσώνυμος, υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, Ὀπούντιος, ἐν ἀγῶνι φονευθεὶς ἐξ ἀπροσεξίας τοῦ Πατρόκλου, ὅστις διὰ τοῦτο ἔφυγε πρὸς τὸν Πηλέα, τὸν πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 88. — Ἀπολλδ. Γ, 12. 8).

Κλυταμνήστρα, ἡ, κατ' ἐσχάτας ἐρεύνας, **Κλυταμνήστρα**. Ἰδ. Ἀγαμέμνων. Ὀρέστης.

Κλυτή, μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλλδ. Β, 7, 8).

Κλυτία, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 352). — 2) Ἐρωμένη τοῦ Ἀμύντορος, ὅστις, πιστεύσας εἰς αὐτῆς τὰς διαβολὰς, ἐτύφλωσεν ἀδίκως τὸν υἱὸν τοῦ Φοίνικα (Ἀπλλδ. Γ, 12. — Σχλ. Ληφμ. 421). — 3) Μήτηρ τοῦ Χάλκωνος βασιλέως τῆς νήσου Κῶ (Θεοκρ. Εἰδ. Ζ, 5).

Κλυτιάδης, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, ἀπόγονος τοῦ Ἀμφιάρεω ἐν Ἡλίδι, μάντις ἐπίσημος (Ἡρδ. Θ, 33. Πaus.).

Κλυτίος, 1) εἰς τῶν Γιγάντων. — 2) Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τῶν Γερόντων τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Π, 327). — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος ἐξ Ἡλίδος καὶ τῆς Ἀρσινόης, θυγατρὸς τοῦ Φηγέως, πατὴρ τοῦ Πειρείου (Ὀμ. Ὀδ. Π. 327. — 4) Υἱὸς Εὐρύτου τοῦ βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφίτου, Ἀργονκῆτος φονευθεὶς ἐν Κολχίδι ὑπὸ τοῦ Αἰήτου, ἡ, κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Οἰχαλίας (Διόδ. Δ, 40. — Ἀπλλδ. Ῥόδ. Α, 86).

Κλυτίπη, μία τῶν πεντήκοντα θυ-

γατέρων τοῦ Θεσπίου, ἔσχεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους υἱὸν τὸν Εὐρύκαπιν (Ἀπλλδ. Β, 7).

Κλυτομήδης, Αἰτωλὸς, υἱὸς τοῦ Ἐνοπος, ἠττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πυγμαχίαν κατὰ τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκέως τελεσθέντας ἀγῶνας (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 834).

Κλυτόνης, υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Λαομέδοντα καὶ Ἄλιον (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 119).

Κλυτὸς, 1) υἱὸς τοῦ ἐν Ἀργεὶ βασιλεύσαντος Ἡρακλείδου Τημένου (Hygin). —

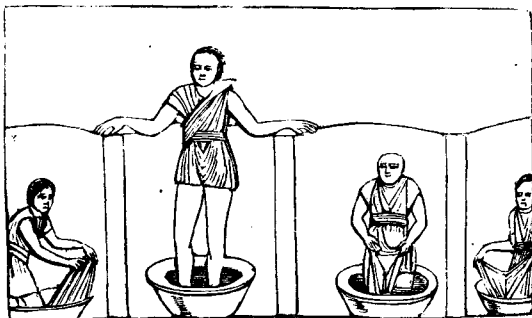
2) Εἰς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μνηστῆς του, τῆς Δαναΐδος Αὐτοδίκης (Hygin.).

Κλωθῶ, ἴδ. Μοῖραι.

Κναγεύς, νέος πολεμιστῆς, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν μετὰ τῶν Δισκοῦρων, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ πωληθεὶς εἰς Κρήτην. Ἐκείθεν δ' ἔφυγε μετὰ τινος ἱερείας τῆς Ἀρτέμιδος, συμπαραλαβὼν καὶ τὸ ἀγάλμα τῆς θεᾶς, ἣτις κατ' αὐτὸν ἐπωνομάσθη Κναγία (Πaus. Γ, 18).

Κνάκαλον, ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔχον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἣτις κατ' αὐτὸ ἐπελέγετο Κνακαλησία (Πaus. Η, 33).

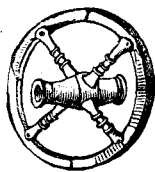
Κνακίων, ῥύαξ Ν. τῆς Σπάρτης (ν. Μαγούλα ἢ Παντελεσημων). (Πλούτ. Λυκ. ΣΤ).

Κναφεύς, καὶ γναφεύς ὁ ὑφάσματα, κυρίως τὰ ἐριούχα εἰς ὕδωρ πατῶν καὶ καθαρίζων (Ἰπποκρ. Στοφ. ὑγ. Α, 8). Εἰς Πομπηίαν ἀνεσκάφη ἐν μέγα κναφεῖον, περιέχον ἐξ παστοῦς ἢ κοιλώματα εἰς τὸν τοῖχον μετὰ

προεχουσῶν τῶν πλευρῶν, ἵνα στηρίξῃ εἰς αὐτάς τοὺς βραχίονας ὁ κναφεύς, καὶ εἰς τὸ

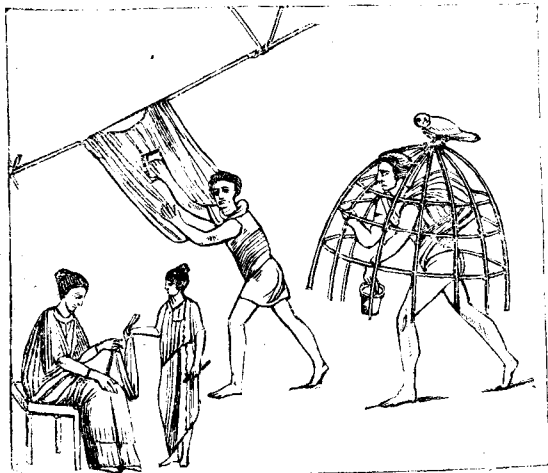
Κνήμη, πλὴν τοῦ μέρους τοῦ ποδός, ἐσήμενε καὶ τὴν ἀκτίνα τοῦ τροχοῦ.

Κνημίδες, πόλις ὀχυρά τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Κνημίδος (Στράβ. — Σκύλ.).

Κνημῖς, ὄρος ἐν Λοκρίδι, παρέκτασις τοῦ Παρνασσοῦ, καθ' ὃ οἱ ἐκεῖ Λοκροὶ ἐκαλοῦντο Ἐπικνημίδιοι. Ὑπ' αὐτὸ εἰς τὴν ἀκτὴν ἦν ἡ πόλις Κνημίδες ἢ Κνημῖς καὶ αὐτὴ (Παυσ. — Στράβ.).

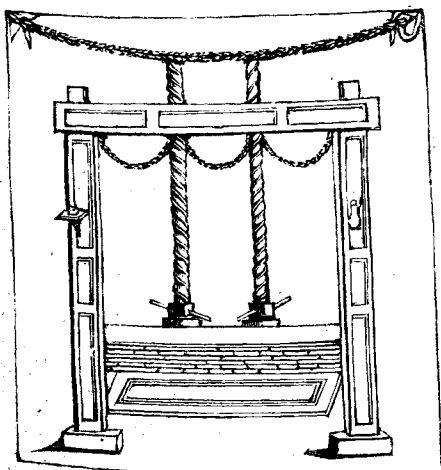
Κνημῖς, τὸ μέρος τῆς πανοπλίας, τὸ πρὸς προφύλαξιν τῆς κνήμης, ὅπερ «ἀπ' ἄκρων ταρσῶν εἰς γόνυ διήκει» (Ἠλδ. Αἰθ.

ἔδαφος λεκάνην, ἐν ἣ ἐπάτει τὰ κναφευόμενα.

Προσέτι δὲ καὶ τοιχογραφίαι παριστώσαι τὴν

ἔργασίαν ταύτην, ἐξ ὧν εἰσὶ καὶ αἱ παροῦσαι.

Θ, σ. 432). Ἦσαν μετάλλιναι, καὶ πολλάκις κατάγλυφοι. Αἱ ὑπὸ Ἰφικράτους εἰσαχθεῖσαι δερμάτιναι ἐπεκλήθησαν Ἰφικρατίδες.

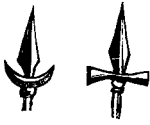
Κνημιός, ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν (Θουκ. Β, 66).

Κνήδος, πρωτεύουσα τοῦ δωρικοῦ δασμοῦ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐν Καρίᾳ, εἰς τὸ Τρίοπον Ἀκρωτήριον καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ δι' ἰσθμοῦ συνδεομένην νῆσον. Ἦν ἔδρα τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης, ἔχουσα ἐν τῶν περιφημοτάτων ἀγαλμάτων τοῦ Πραξιτέλους. Ἐνταῦθα ἐτελοῦντο καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος. Ἦν προσέτι ἡ πατρίς τοῦ ἱατροῦ Κτησίου καὶ ἐνταῦθα ὁ Κόνων ἐνί-

κησε τὸν Πείσανδρον, τῷ 394. π. Χ. Σώζοντα· δ' οὐκ ὀλίγα αὐτῆς ἐρείπια (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 3, 10.—Στρεβ. ΙΔ, 656).

Κνώδαξ, τὸ ἐκατέρωθεν ἔμβολον στρεφομένου κυλίνδρου.

Ἀρχ. πρωτότ.

Κνώδων, εἰς τὰς κυνηγετικὰς λόγγας ἐκάτερος τῶν ὑπὸ τὴν αἰχμὴν προεχόντων σιδηρῶν ὀδόντων (Ξεν. Κυνηγ. Ι, 3, 14).

Κνωσσός, ἴδ. Κρήτη.

Κοάρα, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Συρίᾳ (Πτλμ. Ε, 18).

Κόδων, ἐκ Δελφῶν, ὁ πείσας τὴν Πυθίαν νὰ κηρυχθῆ ὑπὲρ τοῦ Κλεομένου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὅτε ὁ Δημάρατος τὸν κατηγόρει ὡς νόθον τοῦ Ἀρίστωνος (Ἡρόδ. ΣΤ, 66).

Κόγγη, μέτρον ρευστῶν, ἡ μικρὰ = 1/2 κούθου, καὶ ἡ μεγάλη, τριπλασία ἐκείνης καὶ ὀξύβελον λεγομένη.

Κόδρος, υἱὸς Μελάνθου, Νηλεΐδου ἐκ Πύλου, νικήσαντος τὸν βασιλέα τῶν Βοιωτῶν Ξάνθον καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ἀττικὴν κατήσαντος, ἧς τὸν θρόνον ἐκληρονόμησεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ υἱὸς τοῦ Κόδρου. Εἰσβαλόντων δὲ τῶν Δωριέων τῷ 1068 π. Χ., ἐπιστεύετο ὅτι ὁ χρησμὸς προσέειπε τὴν νίκην εἰς ἐκείνους ὧν ὁ βασιλεὺς θὰ ἐπιπτεν εἰς τὴν μάχην, καὶ τότε ὁ Κόδρος εἰς χωρικὸν μεταμφιεσθεὶς, ἐρρίφθη εἰς τὸν ἐχθρικὸν στρατὸν καὶ ἐφρονεύθη, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐξεδίωξαν τοὺς Δωριεῖς καὶ κατήργησαν τὴν βασιλείαν, κηρύξαντες ὅτι οὐδεὶς ἦν ἄξιος νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸν Κόδρον. Ἡρξε δὲ μετ' αὐτὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μέδων, ὡς ἰσόβιος ἄρχων, οἱ δ' ἄλλοι δύο υἱοὶ του, Νηλεὺς καὶ Ἄνδροκλος, ἔφερον ἀποικίας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν (Ἡρόδ. Ε, 76).

Κόθορονος, ὑπόδημα κυρίως κυνηγετικόν, ἀνερχόμενον μέχρι μέσης τῆς κνήμης, φερόμενον δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τῶν τραγικῶν ὑποκριτῶν, ὅτε ὑπὸ τὸ πέλμα εἶχεν ὑ-

ψηλὸν φελόν, ἵνα αὐξάνῃ τὸ ἀνάστημα τοῦ ὑποκριτοῦ· πρὸς δὲ καὶ ὅπου ἐνεδέχετο, ἐνεδύοντο οἱ ὑποκριταὶ μακρὸν ἱμάτιον, πρὸς ἀποκρυψίν τοῦ κοθόρου.

Προσέτι δ' ἦν οὕτω κατεσκευασμένος ὁ κόθορονος, ὥστε ἐκάτερον τῶν ὑποδημάτων νὰ ἐφαρμόζηται ἀδιαφόρως καὶ εἰς τοὺς δύο πόδας. Διὰ

Ἀνάγλ. θεατρικὸν Μουσείου Ἰστρ.

τοῦτο τὸν Θηραμένην ἐν Ἀθήναις οἱ σύγχρονοὶ τοῦ ἀπεκάλου ἐίρωνικῶς κόθορονον, ὡς δῆθεν συμφωνοῦντα μετὰ πασῶν τῶν πολιτικῶν μερίδων.

Κοθωκίδαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποθωωντιδῶν φυλὴν. Τὸ δημοτικὸν «ἐκ Κοθωκιδῶν.»

Κοῖα, ἀνδρεία Ἀμαζῶν, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Στρεβ. Βυζ. λ. Θηβαίς).

Κοῖης, ἴδ. Κάβειροι.

Κοῖλα (τὰ), 1) τῆς Εὐβοίας· τὰ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Καφαρέως καὶ Χερσονήσου παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐπικίνδυνα τοῖς θαλασσοπόροις διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν καμπὰς καὶ τοὺς σκοπέλους. Εἰς αὐτὰ κατεστράφη, ῥιφθεὶς ὑπὸ τρικυμίας, ὁ Περσικὸς στόλος (Ἡρόδ. Η, 13.—Στρεβ. Ι). — 2) Τὰ Κοῖλα τῆς Χίης χώρας (Ἡρόδ. ΣΤ, 26). μέρος κοῖλον τῆς νήσου Χίου, περὶ τὴν πρωτεύουσιν αὐτῆς.

Κοῖλη, χωρίον παρὰ ταῖς Ἀθήναις, πιθανῶς ἡ μεταξὺ τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Πνυκῆς κοίλη ὁδός, ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τῆς πόλεως. Παρ' αὐτῇ ἦσαν τὰ Κιμῶνια μνήματα, καὶ προσέτι οἱ τάφοι τοῦ Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδου. Ἀπετέλει δὲ δῆμον, τῆς Ἰπποθωωντιδῶν φυλῆς (Ἡρόδ. ΣΤ, 103. — Βιογρ. Θεουκ.).

Κοῖλη, ἴδ. Ναῦς.

Κοῖλη Συρία, ἴδ. Συρία.

Κοῖλον, ἴδ. Θεάτρον.

Κοίλωσα, ὄρος τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις

Φλιτοῦς. Μέρος δ' αὐτοῦ ἦν ὁ Καρνεάτης, (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 7. 7.—Στράβ.)

Κοῖνος, γαμβρὸς τοῦ Παρμενίωνος, διάσημος στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, συνοδεύσας αὐτὸν εἰς Ἰνδίας, παρὰ τῷ Ὑφάσει συμβουλευσας τὴν ἐπιστροφήν, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀποθανὼν, πρὸς βαθεῖαν λύπην τοῦ κατακτητοῦ (Ἄρρ. Δ, 16).

Κοῖντος (καὶ Κ ὑίντος), Σμυρναῖος ποιητῆς, γράφας ἔπος «Ὀμήρου παραλειπόμενα» τίτλον ἔχον, καὶ διατηρηθὲν (ἴδ. Ἔπος).

Κοῖνυρα, τόπος τῆς νήσου Θάσου ὀρεινός, ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης (Ἡρόδ. ΣΤ, 47).

Κοῖος, ἴδ. Τιτᾶνες.

Κοίρανος, 1) ἐκ Λυκίας, πολέμιστος ἐπίσημος, φονευθεὶς ἐν Τρωάδι ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 677.—2) Κορίνθιος, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος, πατὴρ τοῦ μάντεως Πολυίδου (Παυσ. Α, 48.—Ἀπλλδ. Γ, 3, 1).—3) Κρής πρὸ τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 605).

Κοιρατάδας, Θηβαῖος, διδάσκαλος τῆς τακτικῆς, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατά τοῦ Βυζαντίου ἐκστρατείαν (Ξεν. Ἑλλν. Α, 3, 15. Ἀνθ. Ζ, 1, 33).

Κοισύρα, γυνὴ εὐπορος καὶ εὐγενὴς ἐξ Εὐβοίας, σύζυγος τοῦ Πεισιστράτου (Σουίδ.), κατ' ἄλλους τοῦ Ἀλκμαίονος (Ἀρσφ. Νφλ. 201), προμήτωρ τοῦ Περικλέους (Ἀρσφ. Ἀχρν.).

Κοῖται, λαὸς ἀνεξάρτητος παρὰ τῷ Πόντῳ (Ξεν. Ἄν. Ζ, 8, 25).

Κόκινθος, ἀκρωτήριο τῆς κάτω Ἰταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Βρεττιῶν (Πολβ.). Νῦν Στίλον.

Κόκκαλος, ἴδ. Δαίδαλος.

Κοκκώκα, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἥλιδι (Παυσ. Ε, 18).

Κοκκωνᾶς, Βυζάντιος, ὀπαδὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀδωνοτειχίτου (Λουκ.).

Κοκύλιον, πόλις τῆς Αἰολίδος πρὸς τῇ Μυσίᾳ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 16).

Κόλαενος, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος, ἰδρύσας ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἣτις κατ' αὐτὸν Κολαινὴς ἐπεκλήθη (Παυσ. Α, 31).

Κολάξαῖς, υἱὸς Ταργιτάου, βασιλέως τῶν Σκυθῶν, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Παρελάται, φυλὴ σκυθικὴ (Ἡρόδ. Δ, 5).

Κόλαπις, ποταμὸς τῆς Παννονίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Σάβην (Στράβ.). Νῦν Κούλαπ.

Κολαπτῆρ, ἴδ. Σμίλῃ.

Κολεός, θήκη τοῦ ξίφους, συνήθως ξυλίνῃ, ἐνίοτε μετὰ λεπτοῦ μεταλλίνου περι-

Εὐρέθη ἐν Πομπηῆσιν.

καλύμματος, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι. Ἔστιν ὅτε καὶ δερμάτινος.

Κόλλυβος, τὸ μικρὸν νόμισμα, ὅθεν κολλυβιστῆς ὁ ἀργυραμοιβός.

Κολόδιον, χιτωνίσκος ἔχων βραχείας τὰς χειρίδας ὑπὲρ τὸν ἀγκῶνα.

Κολοκασία, ἐπίθετον ὑφ' ἧς Ἀθηναῖοι ἐλατρεύετο ἀρχαιότατα ἐν Σικυῶνι (Ἀθην. Γ, 1).

Κολοσσαῖ, πόλις Στλ. Τραϊανού.

ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μίκου, μία τῶν ἐπισημοτάτων τῆς Φρυγίας (Ἡρόδ. Ζ, 30.—Ξενοφ. Ἄν. Α' 2, 6). Κολασσαῖ ἐπὶ Χριστοῦ (Ἀπόστ. Παῦλ. ἐπιστ. πρὸς Κολασσαεῖς), ἐξέλιπε παντελῶς μετὰ ταῦτα. Ἐρείπια εἰς Κονάς.

Κολοσσός, ἄγαλμα διαστάσεων ὑπερφυσικῶν, ὁποῖον ἦν τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ῥόδῳ. Μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου 100 κολοσσοὶ τοῦ Ἥλιου εἶχον ἰδρυθῆ ἐν Ῥόδῳ, καὶ ὁ εἰς αὐτῶν, βεβαίως ὁ μέγιστος, ὑπελαμβάνετο ὡς ἔργον τοῦ Λυσίππου (Λουκ. Ἰκαρομένειπ. 12) ἀλλ' ἦν πιθανῶς ὁ χαλκοῦς τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Χάρητος, ὅστις πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ ἐπωφελήθη καὶ τοῦ χαλκοῦ

τῆς Ἐλεπόλεως, ἦν Δημήτριος ὁ Πολιορκη-
τῆς εἶχε κατασκευάσει διὰ τὴν ἀποτυχούσαν
αὐτοῦ πολιορκίαν. Ἦν δ' ὁ κολοσὸς ἐβδο-
μηκοντάπηγος τὸ ὕψος, καὶ τοὺς δακτύλους
αὐτοῦ λέγει ὁ Πλίνιος μείζονας ἀγαλμάτων,
καὶ ἡ κατεργασία αὐτοῦ διήρκεσε 12 ἔτη
(292 — 280 π. X.)· τοσοῦτο δ' ὑπερέβη ἡ
δαπάνη τὴν προϋπολογισθεῖσαν, ὥστε λέγεται
ὁ Χάρης ἐξ ἀπελπισίας αὐτοκτονήσας. Ἰδρύθη
δὲ παρὰ τῷ λιμένι, οὐχὶ ὡς κοινῶς νομίζεται
τὴν εἴσοδον αὐτοῦ διασκελίζων. Ἀλλὰ ὑπὸ
μεγάλου καταρριφθεῖς σεισμοῦ τῷ 224 π. X.
(= Ὀλ. 139 2.) ἐχρησίμευεν ἐπὶ πολὺ ὡς
πρόφασιν τοῖς Ῥοδίοις πρὸς ἀργυρολογίαν, παρ'
ἄλλων πόλεων ἐπὶ προθέσει ἀναστηλώσεως
αὐτοῦ, ἦν οὐδέποτε ἐπεχείρησαν. Τῷ δὲ 653
μ. X. οἱ Σαρακηνοὶ ἀπεκόμισαν τὰ συντρίμ-
ματα αὐτοῦ ἐπὶ 900 καμήλων (Κεδρην).

Κόλουθος, ἴδ. Ἔπος.

Κολοφών, 1) ἡ υπερτάτη κορυφή, συγ-
γενὲς τῷ κολωνός, ὅθεν τὸ κολοφῶ-
να ἐπάγειν ἢ ἐπιτιθεῖναι, τὸ ἐπιφέ-
ρειν τὴν υπερτάτην τελειότητα, καὶ οὐχὶ,
ὡς τινὲς, ἐκ τοῦ ὅτι ἡ οὕτω καλουμένη πό-
λις τῆς Ἰωνίας, ΒΔ τῆς Ἐφέσου, εἶχε δῆθεν
ἄριστον ναυτικὸν καὶ ἐξαιρετὸν ἰππικὴν δύνα-
μιν. — 2) Ἡ πόλις αὕτη ἔπειτα παρὰ
τὸν ῥύακα Ἀκην, εἰς ἀπόστασιν 2 μιλλίων
ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἔνθα εἶχε λιμένα τὸν Νό-
τιον, εἰς τὸν Καύστριον κόλπον (Ἐν. Ἑλλ.
A, 2, 4). Ἦν δὲ καὶ αὕτη μία τῶν ἀντι-
ποιουμένων τὴν γέννησιν τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἦν
πατρίς τοῦ ποιητοῦ Μιμνέρμου, τοῦ Ἑρμη-
σιάνακτος καὶ τοῦ Νικάνδρου. Ἐκυριεύθη δ'
ὑπὸ Γύγου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας (Ἡρδ.
A, 14), τῶν Περσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννη-
σιακοῦ πολέμου (Θουκ. Γ, 24), τοῦ Λυσιμά-
χου, μεταθέντος τοὺς κατοίκους εἰς Ἐφεσον
καὶ τῶν πειρατῶν (Cic. d. imp. Pomp. XII):
ἀλλ' οὐχ ἤττον ἔμεινεν ἀνοῦσα ἡ πόλις,
καὶ ἔλαβεν ἀτέλειαν παρὰ τῶν Ῥωμαίων
(Liv. XXXVIII, 39). Ἐν τῶν προϊόντων
τῆς πόλεως ἦν ἡ πίσσα κολοφωνία.

Οὐ μακρὰν δὲ, πρὸς Δ., εἰς τὴν Κλάρων, ἦν
περίφημος ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Κλαρίου
Ἀπόλλωνος (τὸ Κλάριον) (Στρβ. ΙΔ,
642).

Κολοφωνία, θυγάτηρ Ἐρεχθέως, τοῦ
βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, θυσιασθεῖσα ὑπ'
αὐτοῦ εἰς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν (Hygin). Κατ'
ἄλλους Χθονία.

Κολοφωνέων λιμὴν, ἐπὶ τῆς Χαλ-
κιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, πλησίον
τῆς πόλεως Τορώνης (Θουκ. Ε, 2), πιθανῶς
ἀποικία Κολοφωνίων.

Κόλπος, ἐν γένει πᾶν κοίλωμα· πρὸ
πάντων τῆς ξηρᾶς εἰς ἃν εἰσχωρεῖ ἡ θάλασ-
σα· μεταφορικῶς ἡ ἀγκάλῃ· ὡς πρὸς τὸ ἔν-

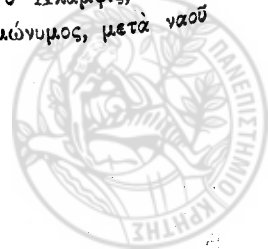
Ἄγ. ἐν Βενετίᾳ. Ἄγ. ἐν Ῥώμῃ.

δυμα δὲ ἡ βαθεῖα πτυχή ἦν σχηματίζει τὸ
ἱμάτιον ῥιπτόμενον ὑπὲρ τὸν ὤμον, καὶ δι' ἧς
διέρχεται ἡ χεὶρ, ἢ ἡ ἄλλη, ἢ πίπτουσα ὑπὲρ
τὴν ζώνην.

Κολυμβάς, μία τῶν θυγατέρων τοῦ
Πειραιίου, ἣτις φιλονικήσασα πρὸς τὰς Μού-
σας, μετεμορφώθη εἰς πτηνόν, ὡς καὶ αἱ ἄ-
δελφαί τῆς (Αὐτ. Λιβ.).

Κολυττός, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς
Αἰγιήδος φυλῆς, μέρος τῆς πόλεως τῶν Ἀ-
θηνῶν.

Κολχίς, χώρα πρὸς Δ. τοῦ Εὐξείνου
Πόντου, μεταξὺ Καυκάσου, Ἀρμενίας καὶ Ἰ-
βηρίας, ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἱστορίᾳ ὁ σκοπὸς τοῦ
πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ποταμοὶ αὐτῆς ἐπί-
σημοὶ ἦσαν ὁ Φᾶσις καὶ ὁ Ἀκαμφίς, πόλεις
δ' ἡ παρὰ τὸν Φᾶσιν ὀμώνυμος, μετὰ ναοῦ

τῆς Φασιανίδος Κυβέλης, ὄχυρά καὶ βορειότερον ἢ Διοσκουριάς, ἀμφότεραι Μιλησίων ἀποικίαι. Οἱ Κόλχοι ἦσαν κατὰ τινὰς λείψανα τοῦ στρατοῦ τοῦ Σεσώστριδος, ἄρα αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς, γνωστότατοι ὡς ἐπιδέξιοι ὕφανταί. Διηροῦντο δ' εἰς διάφορα γένη, κελούμενα Κοραῖοι, Μόσχοι, Ἐνίοχοι, κτλ. καὶ ἐξετείνοντο ἐν τοῖς ἔπειτα μέχρι Τραπεζοῦντος, ἔθνα οἱ Μύριοι διήλθον διὰ τῆς χώρας αὐτῶν (Ἐνφ. Ἄν. Δ, 3. Ε, 2). Μετὰ τοῦ περσικοῦ κράτους εἶχον σχέσεις, οὐχὶ ὁμως λίαν στενάς (Ἡρόδ. Γ, 97). Ὑπετάγησαν δ' εἰς τὸν Μιθριδάτην, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Στράβ. ΙΑ, 497).

Κολωναί αἱ Κ., 1) πόλις τρωϊκῆ, Α. τῆς Ἀλεξανδρείας Τρωάδος (Θουκ. Α, 131. — Ἐνφ. Ἄν. Γ, Ι, 13). — 2) Πόλις ἐν Μυσία, ἄνωθεν τῆς Λαμψάκου (Ἄρρ. Α. 12, 6. Στράβ. ΙΓ, 589).

Κολωνάτας, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, νὰν ἔχοντος εἰς μέρος τι τῆς Λακωνίας Κολώνην καλούμενον (Παυσ. Γ, 13).

Κολώνη, καὶ Κολωνίδες, 1) πολίχνη τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, Ἀθηναίων ἀποικία, μεταξὺ Μεθώνης καὶ τοῦ ἄκρωτηρίου Ἀκρίτα, ἔχουσα λιμένα ὅστις ἐκαλεῖτο Φοίνικος (Παυσ. Β. — Πτλμ.). — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον (Ἀπλν. Ῥόδ. Β, 650).

Κολωνίς, νησίδιον ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἐρμιόνης. Νῦν Σπετσόπουλον.

Κολωνὸς ἀγοραῖος, ἡ ἔπιπος, ἴδ. Ἀττικῆ.

Κομαισθῶ, θυγάτηρ τοῦ Πετρελάου, βασιλέως τῶν Τηλεβοῶν. Ὅτε ὁ Ἀμφιτρώων ἐπῆλθεν ἐχθρικῶς, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἔκοψε πρὸς χάριν του τὴν χρυσὴν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς τῆς, ἐξ ἧς ἐξηρητᾶτο ἡ δύναμις καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ, καὶ οὕτως ὁ Ἀμφιτρώων ἐκυρίευσεν τὴν χώραν. Ἄλλ' εἶτα ἐφόνησε καὶ τὴν προδότιν Κομαισθῶ (Ἀπλλδ. Β, 4, 5).

Κόμματα, ἴδ. Καππαδοκία καὶ Πόντος.

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

Κομανία, φρούριον ἐν Μυσία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρὸς τῇ Περγάμῳ (Ἐνφ. Ἄνθ. Ζ, 6, 15).

Κόμαροι, λαὸς Σκυθικὸς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σάκων, παρὰ τῷ ποταμῷ Ἰαξάρτη (Πτλμ.).

Κόμαρος, λιμὴν τῆς Μολοσσιδος ἐν Ἠπείρῳ, πρὸς τῷ Ἀκτίῳ ἄκρωτηρίῳ (Στράβ.).

Κομήτης, Λαπίθης ἐκ τῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν Κενταύρων εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου (Ον. Μετ.).

Κομμαγηνή, τὸ Β. τῆς Συρίας (ἴδ.).

Κομμενάσις, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην. Νῦν Γάγγρα.

Κόμμωσις. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων ἐνηθρύνοντο οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῷ κάλλει τῆς κόμης, καὶ κ α ρ η κ ο μ ό φ ν τ ε ς εὐ- / ω φημοῦνται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ οἱ Ἀκαρναῖνες ἔφερον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην ἴσως πρὸς ἀντίθεσιν τῶν γειτόνων αὐτῶν τραχυτέρων λαῶν. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις οἱ Σπαρτιαῖται ἔτρεφον κόμην ὑποχρεωτικῶς, ἐν ᾧ οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ὤφειλν νὰ κείρωσιν αὐτήν καὶ πανταχοῦ ὑπῆρχον κουρεῖτα, ἐν οἷς οἱ κουρεῖς ἐπεμελοῦντο τῆς κομμώσεως, ἔκοπτον τοὺς ὄνυχας, κτλ. διότι τὸ εὐσχημονεῖν ἐπεβάλλετο εἰς τὸν καλῶς ἀνατετραμμένον Ἕλληνα. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀρχαιότατα συνῆγον τὴν κόμην ὑπὲρ τὸ μέτωπον εἰς κ ρ ώ θ υ λ ο ν, οἷος πολλάκις φαίνεται εἰς ἀγάλματα τοῦ Ἀπόλλωνος· ἡ δὲ ἀποτομὴ κόμης ἦν πολλάκις σημεῖον πένθους. Ἐν Ἑλλάδι ἦν ἡ ξανθὴ κόμη (ὡς τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Μενελάου) σπανία, καὶ διὰ τοῦτο λίαν ἀγαπητῆ, ὥστε καὶ τεχνητῶς πολλάκις παρήγετο· ὁ βαθὺς ἡ δασὺς πύγων ἀνῆκεν εἰς τῆς ὠρίμου ἀνδρικῆς ἡλικίας τὸ κάλλος καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν, καὶ ἐτρέφετο οὕτω κατὰ τε τὰς γυναῖκας, ὁ π ῶ γ ω ν, περὶ τὰ χεῖλη, ἡ ὑ π ῆ ν η (μύσταξ), καὶ κατωτέρω τὸ γένειον. Ὁ Σπαρτιατικὸς νόμος ἀπῆτει παρὰ τῶν περιόικων νὰ κείρωσι τὸν μύστακα· ὁ Ἀλέξανδρος δὲ εἰσήγαγε τὸ γενικὸν ἔθος τοῦ ἀπο-

καίρεσθαι. Αἱ δὲ γυναῖκες οὐδ' ἐπλεον τὴν μακρὰν κόμην των, οὐδὲ τὴν συνέστρεφον εἰς τεχνητοὺς ἰούλους, ἀλλὰ τὴν συνήγον, τὴν συνεσπείρουον ἢ τὴν συνέδεον διαφόρως ὀπίσω τῆς κεφαλῆς ἢ ὑπὲρ τὸ μέτωπον, καὶ συνήθως ἰκανῶς βαθέως ὑπὲρ αὐτὸ, διότι τὸ μακρὸν μέτωπον, ἐθεωρεῖτο ὡς καλλονή (tenuis

Κονδογάτης, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Γάγγην (Ἄρην. Α, 4.— Πτολ. ΣΤ, 18). Νῦν Γουνδούκ.

Κονδυλέα, κόμη τῆς Ἀρκαδίας, μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (Παυσ. Δ).

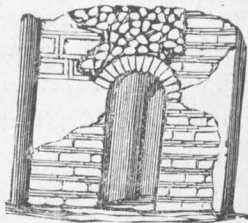
Κονθύλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν (Ἄρσφ. Σφ. 233).

frons. Hor. Od. I, 33, 5), καὶ πολλάκις συνεκράτουεν διὰ ταινίας αὐτὴν ὡς διαδήματος (μίτρας), ἢ ὀπίσω διὰ σάκκου ἐξ ὑφάσματος, ἢ διὰ πλέγματος (κεκρυφάλου). Εἰς Ῥώμην δ' ἡ κουρὰ εἰσήχθη ἐκ Σικελίας ἀπὸ τοῦ 300 π.Χ. Αἱ κυρίαὶ ἐστρεφον τοὺς ἰούλους των διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, ἔφερον πολῦτιμα κοσμήματα εἰς τὴν κόμην, καὶ ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων ἐγένετο συνεχέστατα γρησὶς ὑψηλῶν κομμώσεων, ψευδοῦς κόμης καὶ φενάκης.

Κόμψατος, ποταμὸς τῆς Θράκης, ῥέων μετὰξὺ Νέστου καὶ Τράβου πρὸς τὴν Βιστωνίδα λίμνην. Νῦν Σόπαρις.

Κονιάμα, πηλὸς δι' οὐ ἐπεχρίοντο αἱ τοῖχοι φαίνεται δ' ὅτι ἦν ἐν χρήσει ἤδη ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, διότι τοιοῦτος, περὶ τοὺς 3" παχὺς εὐρέθῃ οὐ μόνον εἰς τὸ ἀργολικὸν Ἡραῖον, κίτρινος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως, ἐρυθρὸς, καὶ ἐν Τύρινθι λευκὸς εἰς στρώσιν τοῦ ἐδάφους ἐντὸς τῶν οἰκοδομῶν.

Ἐν Πομπηῆ.

Κόνιον, πόλις τῆς Φρυγίας ἐν Μικρᾷ

Ἀσία, καὶ Κονιοῦπολις καὶ Κόννα (Ἡρόδ. Ε, 53.—Πτλμ.).

Κόννος, ἐπίθετον τοῦ ἐν Μεγάροις, ἐν ὑπαίθρῳ ἱερῷ λατρουμένου Διὸς (Παυσ. Α. 90).

Κονίστρα (ἢ κονιστήριον), ἐν τοῖς γυμνασίοις τὸ μέρος ἔνθα ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες τῆς πάλης, διότι ἀλείφοντες δι' ἐλαίου τὰ μέλη των οἱ παλαισταί, ἐπέπασσον κόνιν. Ἐν δὲ τοῖς θεότροις (ἴδ.) ταῦτόσημον τῆ ὀρχήστρα, ἔνθα ἴστατο καὶ ἐκινεῖτο ὁ χορός.

Κοννάς, ἀθλητῆς Ἀθηναῖος, ἀριστεύσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. οὐχ ἤττον μείνας, ἢ λέγων ὅτι ἔμεινε πένης, ἐξ οὗ καὶ παροιμιακῶς ἔλεγον «Κόννου ψῆφον ἡγεῖσθαι,» δηλαδὴ ψῆφον εἰς οὐδὲν ὠφελούσαν (Ἀριστ. Ἰππ. 534. Σφ. 695).

Κοννίδας, παιδαγωγὸς τοῦ Θησεῦς, εἰς ὃν οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς εἰς ἥρωα, ἔθυσον κρῖον, μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησεῦς (Πλούτ. Θησ. Β).

Κόννος, Μητροβίου, κιθαρωδὸς Ἀθηναῖος, διδάξας τὸν Σωκράτην τὴν μουσικὴν (Πλάτ. Εὐθύδ. Σ. 272).

Κοντάδεσδος, ποταμὸς τῆς Θράκης, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀγριάνην (Ἡρόδ. Δ, 90).

Κόντος, μακρονξύλον ἔχον αἰδηρον εἰς τὸ πέρασ, πρὸς παντοίας χρήσεις οἷον πρὸς ὧσιν τῶν ἀκατίων, κλπ. ἰδίως δὲ μακρὸν

Ψηφὸς ἐν τῷ ναφ τῆς Πριέντης.

ἀκόντιον τῶν ἰππέων, ὡς τὸ ὁ παριστάται φέρων ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν ἐν Ἰσοφ μάχην.

Κόνων, 1) Ἀθηναῖος στρατηγός, διακρίθεις εἰς τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, καὶ ναυαρχήσας τῷ 413 π. Χ. (Θουκ. Ζ, 31). Τῷ δὲ 400 ἐξελέγη αὐτὸς στρατηγὸς ἀντι τοῦ Ἀλκιβιάδου (Just. V, 5, 4), ἀλλ' ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Καλλικρατίδου πρὸ τῆς Μιτυλήνης, ἐνεκλείσθη ἐκεῖ, καὶ ἠλευθερώθη μόνον

διὰ τῆς ἐν Ἀργινοῦσαις νίκης τῶν Ἀθηναίων.

Ἐπὶ δὲ τῆς ἐν Αἰγὸς Πεταμοῖς καταστροφῆς, μόνος κατώρθωσε, μετὰ 8 πλοίων διαφυγὼν, νὰ σωθῆ εἰς Κύπρον (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 10. Β, 1, 28.—Πλούτ. Λυσ. ΙΑ), ἔνθα καὶ ἐπὶ 8 ὅλα ἔτη διαμείνας μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν, συνέδεσε σχέσεις μετὰ τῆς Περσικῆς αὐλῆς, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῆς στόλον ὅτε ὁ Ἀγχιλαος εἰσῆλασεν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τῷ 396. Ἀλλὰ μὴ δεόντως ὑποστηρικθῆς ὑπὸ τῶν σατραπῶν, ἀπῆλθε τῷ 395 ὁ ἴδιος πρὸς τὸν βασιλέα, οὗ ἐκέρδησε τὴν ὑπόληψιν, καὶ ἐπικουρίαν λαβὼν, προσέβαλε καὶ ἐνίκησε τὸν Σπαρτιατικὸν στόλον τὸν ὑπὸ τὸν Λύσανδρον παρὰ τῆ Κνίδω ἐπὶ τῆς Καρικῆς παραλίας (Ξεν. Ἑλλ. Α, 3, 7.—Πλούτ. Ἀγῆσ. ΙΖ), καὶ ἀνέτρεψε τὴν ἀπὸ τῆς ἠττης τῶν Ἀθηνῶν ἰδρυθεῖσαν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης. Ἀπαλλάξας δὲ τοῦ Σπαρτιατικοῦ ζυγοῦ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (393), ἐλεηλάτησε τὰς παραλίας τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐπιστρέψαντα εἰς Ἀθήνας τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ συμπατριῶται του θριαμβευτικῶς. Διὰ χρημάτων δ' αὐτῷ ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ἀνωκοδόμησε τὰ Μακρὰ τεῖχη (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 6.—Rang. Ant. Hell. II σ. 388). Διεπραγματεύθησαν δὲ τότε οἱ Σπαρτιάται μετὰ τοῦ Πέρσου σατράπου Τιριβάζου, ὅστις, σταλέντα πρὸς αὐτὸν εἰς πρεσβείαν τὸν Κόνωνα, συνέλαβε καὶ ἡγχαλώτευσεν εἰς τὰς Σάρδεις (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 16). Φαίνεται ὅμως ὅτι διέφυγεν ἔπειτα ὁ Κ. καὶ ἀπέθανεν ἐν Κύπρῳ παρὰ τῷ Εὐαγόρῳ (Ἰσοκρ. Πανηγ. ΜΑ.—Νερ. Con. ΙV).—2) Σάμιος, ἀστρονόμος καὶ μαθηματικὸς περὶ τὰ 280 π.Χ., φίλος τοῦ Ἀρχιμήδου. Οὗτος κατέταξε τὴν κόμην τῆς Βερνίκης μετὰ τῶν ἀστερισμῶν (Catull. LXVI, 1).—3) Γραμματικὸς ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Καίσαρος καὶ Ὀκταβίου, ἔγραψεν εἰς καθαρὰν ἀττικὴν διάλεκτον «διεγηγῆσαι» πραγματευομένας ἀρχαίας ὑποθέσεις, ἰδίως περὶ ἀποικιῶν. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα παρὰ Φωτίῳ.

Κόρορις, «Τρεῖς σπείρας τοῦτο δὲ καλεῖται τὸ σύνταγμα τῶν πεζῶν παρὰ Ῥωμαίοις Κόρορις» (Πολβ. ΙΑ, 23).

δύο χειρῶν.

Κοπῖς, λεπίς κυρτή, ἢ τῶν Ἀσιανῶν

ὄπλων (Ξεν. Κύρ. παιδ. Β, 1, 9. Στ. 2, 10).

Κοπρεὺς, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, πατὴρ τοῦ Περιφήτου, φυγὼν ἐξ Ἡλιδος ὡς φονεὺς τοῦ Ἰφίτου ὑπὸ τοῦ Εὐρύσθεως δ' ἐν Μυκήναις ἐξαχθισθεὶς, ἐπέμφθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς κηρυξ παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ ἵνα τῷ ἀναγγείλῃ τοὺς ἄθλους οὓς ᾤφειλε ν' ἀναλάβῃ (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 639).

Κοπρέα, παραλία παρὰ τὴν πόλιν Ταυρομένιον τῆς Σικελίας, μνημονευμένη διότι εἰς αὐτὴν ἐξεβράζοντο τὰ παρὰ τὴν Χάρυδιν ναυάγια (Στρβ.).

Κοπτὸς ἢ Κοπτῖς, ἐπίσημος ἐμπορικὴ πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐπὶ τοῦ Νεῖλου, συνδέουσα ἐμπορικῶς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἀραβίαν μετὰ τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, Ἰουστινιανούπολις. Νῦν Κούφτ. (Στρβ. ΙΖ, 815).

Κόρα, ἀρχαιοτάτη πόλις τῶν Οὐόλσκων. ἦν, ὡς ἐλέγετο, ἔκτισεν ὁ Ἀργεῖος Κόρας. Ὑπέστη καταστροφὰς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων σώζονται δ' αὐτῆς κυκλώπεια ἐρείπια (Liv. ΙΙ, 16. VIII, 19).

Κορακῆσιον, ἴδ. Κιλικία.

Κόραξ, 1) Σικελὸς, μετὰ τὸν θάνατον

τοῦ Ἰέρωνος, πιθανῶς τῷ 467 π. Χ. ἄρξας ἐν Συρακούσαις, εἶτα δ' εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ εἰς καλλιέργειαν τῶν ἐπιστημῶν ἀποσυρθεὶς. Λέγεται πρῶτος διδάξας τὴν ῥητορικὴν καθ' ὠρισμένους κανόνας, καθ' οὓς ἔγραψε καὶ τὴν τέχνην (τὴν θεωρίαν) αὐτῆς. Μαθητὴς αὐτοῦ ἦν ὁ Τιτίας (Cic. de Or. I, 20. — 2) Ἰδ. Αἰτωλία.

Κόραξ, μηχανὴ πολιορκητικὴ καὶ ναυτικῶν προσβολῶν (Πολβ. Α, 22. — Vitruv. X, 13, 8).

Κοραξοὶ, ἔθνος τῆς Κολχίδος, κατοικοῦν παρὰ τὸν ἐκεῖ Κόρακα ποταμὸν (Στέφ. Βυζ.).

Κορασσία, ἐρημόνησος τοῦ Αἰγαίου, κατὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Καρίας (Στρβ.).

Κορδάσα, πόλις τῆς Πισίας ἐν Ἀσίᾳ (Πολύβ. ΔΒ. — Πτολ. Ε). Νῦν ἴσως ἢ Κουρνάρ.

Κορδίλων, πόλις τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ἀκουϊτανίας, πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λιγύρου, ἐμπόριον ἀσκούσα (Στρβ.).

Κορδάνα, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ἐν Ἡλίδι ἀρχαῖον αὐτῆς ναὸν, ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν εταίρων τοῦ Πέλοπος ἐκεῖ πρῶτον ἐφευρεθέντος καὶ χορευθέντος κόρδακος (Παυσ. ΣΤ, 22).

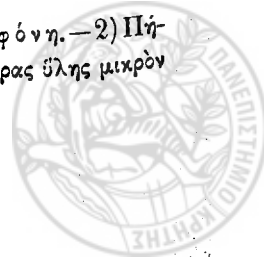
Κόρδαξ, παρ' Ἀττικοῖς ἢ ὄρχησις τοῦ κωμικοῦ χοροῦ, ἢ παριστώσα τὴν μέθην, ἐξ οὗ εἶτα πᾶσα ὄρχησις μετ' ἀσέμων κινήματων. Ἐλέγετο δὲ πρῶτον ἐξευρεθεῖσα ἐν Ἡλίδι.

Κόρδουδα, ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος, κειμένη βορείως τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ. Ἐπὶ Καίσαρος Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Στρβ.), καὶ νῦν Κορδούδα.

Κορδύλη, λιμὴν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Πόντου εἰς τὴν Ἀσίαν (Ἀρρ. Περίπλ.).

Κορέθων, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, ἐν Ἀρκαδίᾳ (Ἀπολλοδ.).

Κόρη, 1) ἴδ. Περσεφόνη. — 2) Πήλιον, ἢ καὶ ἐκ πολυτελεστέρως ὕλης μικρὸν

ομοίωμα ανθρώπου, παίγιον μάλιστα τῶν παιδίων (κουκλα), ὧν πλεῖσται καὶ ἐνίοτε ὠραῖαι εὐρίσκονται ἐν τάφοις (ἴδ. Τὰ νάγγρα). — 3) Ἡ μακρὰ χειρὶς τοῦ Περσικοῦ ἱματίου (Ξνφ. Ἑλλ. Β, 1, 8).

Κορησία, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς (Στφ. Βυζ. λ. Κόριον).

Κορησία, πόλις εἰς τὰ δυτικὰ παρὰ τῆς νήσου Κῶ, ἧς οἱ κάτοικοι μετακίσθησαν ἔπειτα εἰς τὴν Ἰουλίδα.

Κορησσός, ὄρος ἐν Ἰωνίᾳ, εἰς 40 σταδίων ἀπόστασιν τῆς Ἐφέσου. Ἐπ' αὐτοῦ ἦν κόμη θεωρουμένη ὡς τῆς πόλεως ἐκείνης πρῶστέιον (Ἡρδ. Ε, 100. — Ξνφ. Ἑλλ. — Στφ. Βυζ.).

Κορία, 1) ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, διότι ἔσωσε τὰς κόρας τοῦ Προίτου (Καλλιμάχ. Ἄρτμ. 234). Ὁμοίως καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς τὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Κλειτορίου ὄρους ἐν Ἀρχαδίᾳ (Παυσ. Η, 21). — 2) Πόλις τῆς Βρετανίας, ἐν τῇ νῦν Σκωτία, παρὰ τῷ ν. ποταμῷ Ἀμιλτῶνι (Πτολεμ. Β, 3).

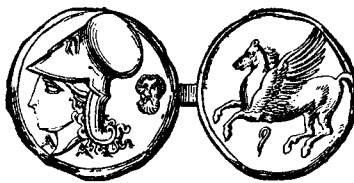
Κοριδαργός, πόλις τῆς χώρας Κολδαίων ἐν Γερμανίᾳ, ν. Βρουνν ἐν Μοραβίᾳ (Πτοτεμ.).

Κορινθία, ἡ ΒΑ χώρα τῆς Πελοποννήσου, 12 □ μιλίων, ἕκτασιν ἔχουσα,

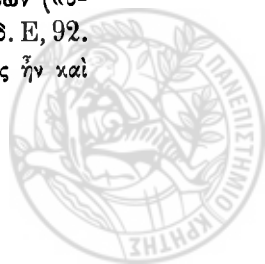

περιλαμβάνουσα δὲ καὶ τὸν Ἰσθμὸν, καὶ συνορεύουσα ΒΑ πρὸς τὴν Μεγαρίδα, ἀφ' ἧς τὴν

διήρουν τὰ 1370^μ ὕψ. Γεράνεια ὄρη, ἔχοντα εἰς τὴν κρημνώδη Ν αὐτῶν πλευρὰν τὴν περιφημον καὶ ἐπικίνδυνον Σκιρωνίαν ὁδὸν (ν. Κακὴν Σκάλαν). Β πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, Δ, πρὸς τὴν Σικυωνίαν, Ν, πρὸς τὴν Ἀργολίδα, καὶ Α, πρὸς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον. Τοῦ Γερανείου τὴν πρὸς Δ παρέκτασιν ἀποτελεῖ ὁ Αἰγίπλαγκτος, ἀπολήγων εἰς τ' ἀκρωτήρια Ὀλμιάς καὶ Ἑραῖον (ἄγ. Νικόλαος). Τὸν δ' ἰσθμὸν,

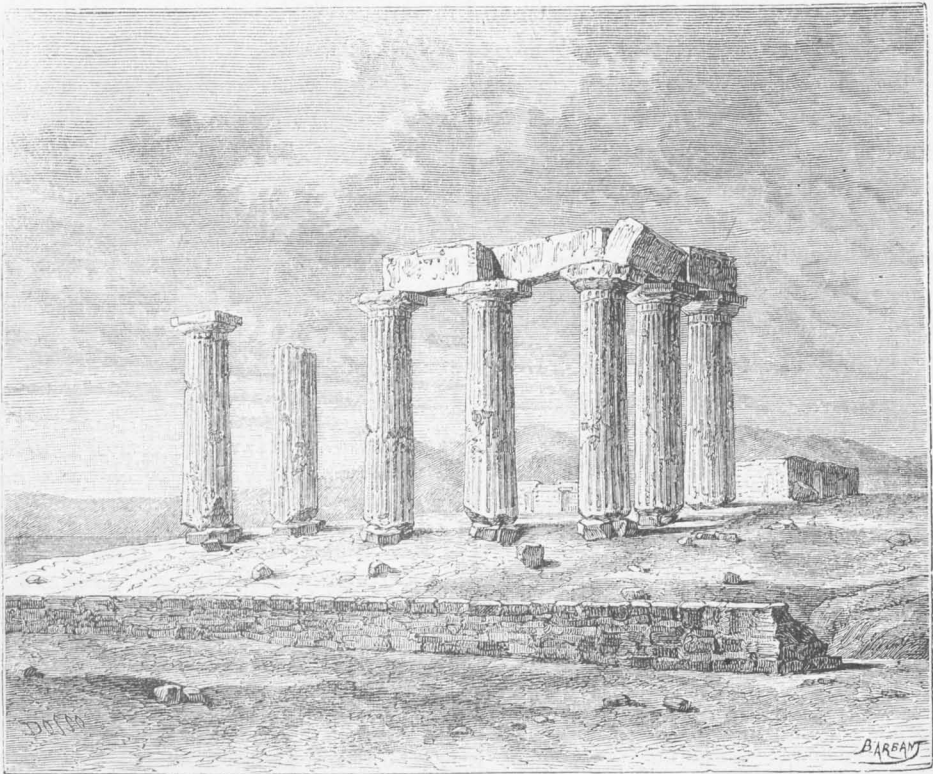

18200' τὸ ἐλάχιστον πλάτος ἔχοντα, ὕψος δὲ τὸ μέγιστον 90^μ, οἱ ἐπιχειρήσαντες νὰ τάμωσιν, ὡς ὁ Νέρων ἐν ἄλλοις, ἀπεθαρρύνθησαν πάντοτε ἐκ τῆς δυσκολίας τοῦ ἔργου, καὶ κατὰ δημῶδεις παραδόσεις, αἷμα ἐκ τῆς γῆς ἀναβρύσαν καὶ ἄλλα θαυμάσια φαινόμενα παρεκώλυσαν τὴν ἐκτέλεσιν, ἐπιφυλαχθεῖσαν εἰς τὰς παρούσας ἡμέρας. Ἀπὸ τῆς μιάς ὁμως εἰς τὴν ἄλλην θάλασσαν ἔφερον ὁ Δίολκος, ὁδὸς δι' ἧς μετεφέροντο κατὰ ξηρὰν τὰ πλοίαρια. Νοτιῶς δ' αὐτοῦ σώζονται λείψανα τειχῶν τὸν ἰσθμὸν τεμνόντων, καὶ ὧν ἡ ἀνέγερσις ἤρξατο ἀπὸ τῶν Περσικῶν, καὶ ἐπανελήφθη πολλάκις ἔκτοτε, καὶ ὑπὸ τῶν Βενετῶν ἔτι τῷ 1663 καὶ 1699. Ν τῆς πόλεως Κορίνθου ὑψοῦται κωνοειδῆς λόφος εἰς 575^μ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, 500^μ δὲ ὑπὲρ τὴν πόλιν, φέρων τὴν ὄχυρὰν ἀκρόπολιν, τὸν Ἀκροκόρινθον. Α δ' αὐτοῦ τὰ 685^μ ὑψηλὰ Ὀνειὰ ὄρη, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Βουκεφάλου καὶ Σπειραίου, ἀποκλείοντα τὴν ἐκ Ν πρόσοδον. Δύο δὲ μόναι ὁδοὶ ἔφερον ὑπὲρ αὐτὰ, Δ ἐκ Κλεωνῶν, καὶ Α τοῦ Ἄργους ὑπὲρ τὴν Τενέαν. Τὸ πλεῖστον τῆς ἐπαρχίας σύγκειται ἐξ ὑψωμάτων καὶ κοιλάδων («ὄφρυᾶ τε καὶ κοιλαίνεται» Ἡρδ. Ε, 92. — Στφ. Η, 382), εὐφορον δὲ μέρος ἦν καὶ

τὸ πάλαι ὡς καὶ νῦν ἡ βοτρυφόρος ΒΔ πα-
ραλία. Ποταμὸς πρὸς Δ τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ
τῆς Σικωνίας ἢ Νεμέα. Ἦν δὲ τὸ ἀρ-
χαῖον τῆς Κορίνθου ὄνομα τὸ Πελασγικὸν
Ἔφυρα (Γέφυρα;)· μετὰ τῶν παναρχαίων
δὲ κατοίκων συναναμίγησαν ἔπειτα Αἰολεῖς,
καὶ κατόπιν Δωριεῖς, ἐπὶ τῆς καθόδου των
καὶ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς χώρας συνεποσοῦντο
οἱ κάτοικοι εἰς 600,000 περίπου, τὸ ἐμπό-
ριον ἰδίως μετερχόμενοι, καὶ ὠφελοῦμενοι

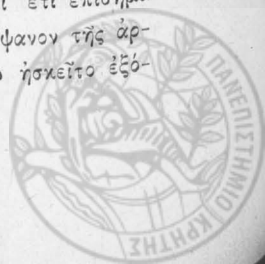
θως, ὥστε διὰ τοῦτο, καὶ διὰ τὴν ἐπίκαιρον
θέσιν του, αὐτὸς καὶ ἡ Χαλκίς καὶ ἡ Μαγνη-
σία ἐλέγοντο αἱ τρεῖς πέδαι τῆς Ἑλλάδος.
Τῷ 146 π. Χ., κυριεύσας κατέστρεψε τὴν ὠ-
ραϊαν πόλιν ὁ Μούμιος, μείναςαν ἐπὶ ἓνα
αἰῶνα εἰς σωρὸν ἐρείπιων. Ἀνοικοδομηθεῖσα δ'
ὑπὸ Καίσαρος ὡς Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ἀνέθα-
λεν αὖθις, εἰ καὶ οὐχὶ πλέον εἰς τὴν ἀρχαίαν
περιωπὴν, πρωτεύουσα γενομένη τῆς ἐπαρ-
χίας Ἀχαΐας. Ἡ πόλις ἦν κατάκοσμος διὰ

Ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Κορίνθῳ.

ἐκ τῆς διαμετακομίσεως. Ἡ δὲ πόλις, ἡ πο-
λυανθρωποτέρα πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν, εἶχε
300,000 κατοίκους, καὶ πολυαριθμούς ἐξέ-
πεμψεν ἀποικίας. Ἐποτίζετο δ' ὑπὸ τῆς ὠ-
ραϊας πηγῆς Πειρήνης, ἣτις προέρρεεν ἐξ ὕ-
ψους 575μ. ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, καὶ παρ' ἣ
ὁ Βελλεροφόντης ἐλέγετο δαμάσας τὸν Πή-
γασον. Καὶ ὁ Ἀδριανὸς δὲ μετωχέτευσεν εἰς
τὴν Κόρινθον τὸ ὕδωρ τῆς Στυμφαλίδος λί-
μνης. Ἦν δὲ τοσοῦτον ὀχυρὸς ὁ Ἀκροκόριν-

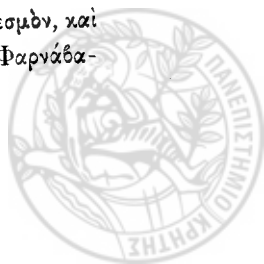
λαμπρῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν οἰκοδομῶν
καὶ ὁ ἐκ τῆς ἐμπορίας πλοῦτος ἐπέφερε τὴν
πολυτέλειαν καὶ ἠθικὸν ἐκτραχηλισμὸν. Ὁ
ναὸς τῆς Ἀφροδίτης εἶχε χιλίας νέας ἱερο-
δούλους, καὶ διὰ τὰς δαπάνας καὶ ἄλλους κιν-
δύνους ἐπεκράτει τὸ λόγιον ὅτι «οὐ παν-
τὸς ἦν πλ. εἶν εἰς Κόρινθον.» Τοῦ δὲ
ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος σώζονται ἔτι ἐπίσημα
λείψανα, τὸ μόνον σχεδὸν λείψανον τῆς ἀρ-
χαίας Κορίνθου. Ἐν Κορίνθῳ ἠσκήτετο ἐξο-

χως ἢ τε γλυπτικὴ καὶ ἢ ζωγραφικὴ καὶ ἢ χαλκουργία, καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα πλουσιώτερα ἦσαν τὰ διὰ φύλλων ἀκάνθου κοσμούμενα ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου δ' ἐφευρεθέντα κορινθιακὰ κιονόκρανα· καὶ ἢ κεραμογραφία ὠραῖα παρῆγεν ἐκεῖ προϊόντα. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις ὁ κορινθιακὸς χαλκὸς ἐξελαμβάνετο ὡς μέταλλον προσελθὸν ἐκ τῆς μίξεως παντοίων μετάλλων ἐπὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς Κορίνθου ὑπὸ Μουμίου. Βορείως δὲ τῆς πόλεως, εἰς 12 σταδίων ἀπόστασιν ἔκειτο, διὰ δύο μακρῶν τειχῶν μετὰ τῆς πόλεως συνδεόμενος, ὁ λιμὴν τὸ Λέγαρον, ἐπὶ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου, ἔνθα ἀπὸ τοῦ σεισμοῦ τοῦ 1868 ἐκτίσθη ἡ νέα Κόρινθος. Ἐπὶ τῆς πρὸς αὐτὴν δ' ἀγούσης ἔκειτο τὸ μνημεῖον τοῦ Διογένους. Εἰς τὸν Σαρωνικὸν δὲ κόλπον ἔκειτο ὁ Α. λιμὴν τῶν Κεγχρεῶν, καὶ ὀλίγον Β. αὐτοῦ αἱ Θερμαὶ (ν. Λουτράκι), μετὰ θερμῆς πηγῆς, αἵτινες καὶ ῥεῖται καὶ λουτρὸν τῆς Ἑλένης ἐλέγοντο· καὶ πλησιέστατα τὸ χωρίον Σολύγεια. Ν τῆς Κορίνθου ἡ Τενέα, πατρὶς τοῦ Κυψέλου. Πλησίον τοῦ λιμένος Σχοινοῦντος (ν. Καλαμάκι), ἐτελοῦντο ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τὰ Ἰσθμια παρὰ τῷ Ποσειδωνίῳ, οὐ λείψανα σώζονται, ὡς καὶ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ σταδίου τῶν ἀγώνων. Πέραν δὲ τοῦ Ἰσθμοῦ ἔκειντο ἡ Σιδουῖς καὶ ἡ Κρομμυῶν, ἔνθα ὁ Θησεὺς λέγεται φονεύσας τὴν Κρομμυωῖαν σὺν μητέρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Εἰς δὲ τὴν δυτικὴν παραλίαν ἦν ἡ Οἰνόη (Πέρα χώρα) (Στράβ. Η, 378.—Παυσ. Β). Πρὸ τῆς Δωρικῆς εἰσβολῆς ἤρχον ἐν Κορίνθῳ οἱ Σισυφίδαι. Ὁ Ὀμπρος λέγει τὴν (ἢ τὸν) Κόρινθον ἀφνειὸν καὶ ἐξαρτωμένην ἐκ τῶν Μυκηθῶν (Ἰλ. Β. 570). Ἐπὶ τῆς δωρικῆς δὲ διανομῆς ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Ἀλήτης, τοῦ Ἡρακλέους δισέγγονος, καὶ ἀπὸ τοῦ 955 π. Χ. προΐσταντο τῆς ὀλιγαρχίας οἱ Βακχιάδαι, μέχρις οὐ, τῷ 659 (Ὀλ. 30, δ') ὁ μητρὸθεν Βακχιάδης Κύψελος, ὁ τῶν τεχνῶν ἐραστὴς καὶ

προστάτης, ἀνεδείχθη τύραννος. Ἀλλὰ μετὰ τὸν υἱὸν καὶ διάδοχον αὐτοῦ Περσάνδρον (627—585), ἐξεβλήθη ὁ τούτου υἱὸς Ψαμμήτιχος, καὶ ἐγκατέστη ἡ δημοκρατία. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐξέπεσε καὶ ἡ ναυτικὴ δύναμις τῆς Κορίνθου. Συνασπίσθη δ' ἔπειτα ἡ πόλις μετὰ τῶν Μακεδόνων, καὶ τέλος, ὡς σύμμαχος τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, ἐκυριεύθη καὶ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Κορινθιακὸς πόλεμος. Ὅτε οἱ Λακεδαιμόνιοι στρατηγοὶ Θίμβρων καὶ Δερκυλλίδας ἤρξαντο ἀπὸ τοῦ 400 π. Χ. τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτῶν κατὰ τῶν σατραπῶν τῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ αὐτὰς ἐπέτεινεν ἔτι μᾶλλον ὁ Ἀγησίλαος, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν ὁ Ῥόδιος Τιμοκράτης, ἐκέρδησεν ὑπὲρ αὐτῶν διὰ δωροδοκίας τὰς Θήβας, τὴν Κόρινθον καὶ τὸ Ἄργος, αἷς προσετέθησαν καὶ αἱ Ἀθῆναι καὶ ἄλλαι μικραὶ πόλεις. Τότε ἤρξατο ὁ Κορινθιακὸς ἢ Κορινθοβοιωτικὸς πόλεμος, (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5.—Πλούτ. Λυσ. ΚΘ), καὶ οἱ Σπαρτιάται προσέβαλον ἐν Βοιωτίᾳ τὴν πόλιν Ἀλιάρτον, τῷ 395. Φονευθέντος δ' ἐκεῖ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Λυσάνδρου, μετεκαλέσαντο ἐξ Ἀσίας τὸν ἐκεῖ θριαμβεύοντα Ἀγησίλαον. Οἱ σύμμαχοι διανοήθησαν κατ' ἀρχὰς νὰ προσβάλωσι τὴν Σπάρτην, διότι ὁ Κορινθιος Τιμόλαος ἔλεγεν ὅτι πρέπει νὰ καταστρέψωσι τὴν κυψέλην πρὶν ἢ αἱ σφῆκες ἐξέλθωσιν ἐκεῖθεν καὶ κεντήσωσιν· ἀλλ' ἠναγκάσθησαν ν' ἀποσυρθῶσιν εἰς τὸ κέντρον τοῦ δεσμοῦ, τὴν Κόρινθον, ἔνθα εἶχεν ἀνατραπῆ ἡ ἀριστοκρατικὴ μερίς, καὶ ἠττήθησαν ἐν Νεμέᾳ (394). Ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας ὅμως προσέβαλον προσερχόμενον τὸν Ἀγησίλαον, μικρὸν μετὰ τὴν ἐν Κνίδῳ νίκην τοῦ Κόνωνος, καὶ μετὰ τὴν αἵματηρὰν μάχην, ἧς τὴν ἔκδοσιν ὁ Διόδωρος (ΙΔ, 84.—Ξεν. Ἑλλ. Δ, 2.—Πλούτ. Ἀγσ. ΙΗ) λέγει ἀμφίβολον, ἀπεσύρθη εἰς Σπάρτην ὁ Ἀγησίλαος. Ἐκτοτε δὲ προσετέθησαν καὶ πολλαὶ ἄλλαι πόλεις εἰς τὸν δεσμὸν, καὶ ὁ τὴν Σπάρτην μισῶν σατράπης Φαρνάβα-

ζος, ἔφερε στόλον κατ' αὐτῆς, ἀπολεσάσης τὴν θαλασσοκρατίαν ὅτε αὐταὶ ἐκέῖναι αἱ πόλεις, αἱ καταβαλοῦσαι τῷ 404 τὴν κατὰ θάλασσαν ἰσχύον τῶν Ἀθηναίων, συνετέλεσαν ἤδη εἰς τὴν παλινόρθωσιν αὐτῆς. Μικρὸν μετὰ τοῦτο (τῷ 392) ὁ Ἀθηναῖος Ἴφικράτης, σῶμα μισθωτῶν εἰς πελταστὰς ὀργανώσας, κατέστρεψεν ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, κατὰ τὸ Λέχαιον, μόραν Σπαρτιατῶν (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4. 8. — Νερ. Jph. I), καὶ ἐξηκολούθει ὁ κορινθιακὸς πόλεμος διὰ δηώσεων καὶ ἐμφυλίων καταστροφῶν, καὶ διὰ λεηλασίας τῶν ἀκτῶν ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ στόλου, μέχρι τοῦ 387, ὅτε ὁ Ἀναταλκίδας, πρὸς δυσαρέσκειαν τῶν ἐχθρῶν τῆς Σπάρτης, συνωμολόγησε μετὰ τοῦ μεγάλου Βασιλέως συνθήκην τοῖς Πέρσαις ὠφέλιμον (Διόδ. ΙΔ, 110. — Ξεν. Ἑλλ. Ε, 1).

Κόρινθος, υἱὸς τοῦ Διὸς κατὰ τοὺς Κορινθίους, ἀνάγοντας εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τῶν (Πινδ. Νέμ. Γ, 155. — Πaus. Β, 1).

Κόριννα, ποιήτρια ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας, καὶ Θηβαία λεγομένη, ἐπελέγετο καὶ Μυρία. Ἀκμάσασα δὲ περὶ τὸ 509 π. Χ., ἔθεωρεῖτο ὡς ἡ διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου εἰς τὴν Λυρικὴν, μετὰ ταῦτα πεντάκις αὐτὸν νικήσασα ἐν διαγωνισμοῖς. Ἐγραψεν εἰς βοιωτικὴν διάλεκτον ποιήματα περὶ ἐγχωρίων ἡρώων καὶ ἄλλα μυθολογικὰ, ἀποτελέσαντα πέντε βιβλία· ἐξ αὐτῶν δ' ὀλίγιστα ἀποσπάσματα σώζονται (Bergk. Poet. Iyr. grec.).

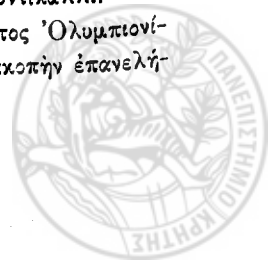
Κορίολα (ἡ), καὶ Κόριλα, μητρόπολις τῶν Οὐόλσκων, ἐν Ἰταλίᾳ, ἀνατολικῶς τοῦ Ἀντίου (Διονυσ. Ἀλικ. ΣΤ. — Πλούτ. — Στέφ. Βυζ.). Ὡς ταύτην κυριεύσας, ὠνομάσθη κατ' αὐτὴν ὁ περίφημος Ῥωμαῖος στρατηγὸς Μάρκιος ὁ Κοριολάνος.

Κόρκυρα, 1) καὶ **Κέρκυρα**, ὡς νομίζεται, ἡ Ὀμηρικὴ Σχερία, ἡ νῆσος τῶν Φαίακων, ἀπέναντι Δ. τῆς Ἡπειρωτικῆς στερεᾶς, εἰς 50 μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἀκροκεραυνίου ἀκρωτηρίου. Ἐπιφάνειαν ἔχουσα 10 □ μ., διατέμνεται ὑπὸ δύο ὀρέων, τοῦ Β, Μελίτης, χωροῦντος ἐκ

Δ. πρὸς Α, ἐνθα ὑψοῦται εἰς 946 μ., καὶ τοῦ Ν πρὸς τὰ ΝΔ βαθμηδὸν ταπεινομένου. Ἀκρωτήρια ἔχει: ΒΑ. τὸν Λευκίμμη, ΝΔ. τὸ Ἀμφίπαγον (ν. Ἀσπρόκαρο), ΒΔ. τὸ Φάλακρον (ν. Καραλή), καὶ ΝΑ. τὴν Κασσιόπη. Ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη περιγράφονται οἱ κάτοικοι ὡς ναυτικοὶ καὶ παντοίως μεμρφωμένοι, ἀλλὰ δόλιοι καὶ ἀπότμοι. Κα. ἀ τὸ 734 π. Χ. ἐξέπεμψεν ἐνταῦθα ἀποικίαν ἢ Κόρινθος, ταχέως εἰς ἀκμὴν ἀναπτυχθεῖσαν καὶ ἐπὶ τῶν Περσικῶν πολέμων τὰ πλεῖστα πλοῖα μετὰ τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στόλον παρασχούσαν. Ἄλλ' ἡ δύναμις αὐτὴ ἐπέφερε συγκρούσεις καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν μητρόπολιν Κόρινθον, ἧτις καὶ ἠττήθη ἐν ναυμαχίᾳ (Θουκ. Α, Β). Εἶτα δ' ἐγένετο ἡ Κέρκυρα μία τῶν ἀφορμῶν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, εἰς ὃν καὶ αὐτὴ περιεπλάκη· ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις, καὶ μάλιστα μετ' Ἀλέξανδρον, ἐξασθενήσασα καὶ αὐτὴ, ἐτέθη (229) ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ῥώμης. Ἡ πρωτεύουσα, κειμένη εἰς τὸ μέσον τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς, ἐνθα καὶ νῦν, εἶχε δύο ἀκροπόλεις (κορυφὰς ἐπὶ τοῦ μεσαίω- νος καλουμένας, ὅθεν τῆς νήσου τὸ νέον ὄνομα), καὶ δύο λιμένας, τὸν ἐμπορικὸν καὶ τὸν πολεμικόν, Ὑλαϊκὸν καλούμενον (Θουκ. Γ, 72. 81), (ν. Πέραμα κατὰ τὸ κανόνι). Τὸ δ' ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ νησίδιον, Ποντικονήσι, ἐστὶ πιθανώτατα τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Ν, 152) μνημονευόμενον ὡς ἡ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπολιθωθείσα ναῦς τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων δὲ μνημονεύεται καὶ πόλις Κασσιόπη ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου ἀκρωτηρίου. Ὀνομάζετο δὲ καὶ Δρεπάνη ἢ νῆσος διὰ τὸ σχῆμά της, κατὰ δὲ τὸν μῦθον, διότι ἐνταῦθα δῆθεν ἔρριψεν ὁ Κρόνος εἰς τὴν θάλασσαν τὴν δρεπάνην δι' ἧς ἠκρωτηρίασε τὸν πατέρα του. — 2) Ἰδ. Ἰλλυρικόν.

Κόρινκλος, πόλις τῶν Σοβίων ἐν ἐν Ἰταλίᾳ (Στ. Βυζ.) Ν. Μοντικάλλι.

Κόροιθος, 1) ὁ πρῶτος Ὀλυμπιονίκης, ἀφ' οὗ μετὰ 86 ἐτῶν διακοπὴν ἐπανελή-

φθησαν τὰ Ὀλύμπια τῷ 777 π. Χ. — 2) Ἰδ. Κασσάνδρα.

Κοροκονδάμη, κόμη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, εἰς τὸ νότιον τῆς εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, νῦν Ταμάν. Παρ' αὐτῇ ἦν ἡ μεγάλη Κοροκονδαμητικὴ λίμνη, ὑπὸ πόλεων περιτοιχισμένη, καὶ ἐκβάλλουσα εἰς τὴν θάλασσαν (Στρβ.).

Κορόντα, πόλις τῆς Αἰτωλίας, παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώφου (Θουκ. Β, 102). Ἰσως τὸ νῦν Ἄσπρον.

Κόρος, ποταμὸς τῆς Περσίδος (Διο- νύς. Περιηγητ. 1073). Ἰσως αὐτὸς ὁ Κύρος.

Κόρραγον, φρούριον τῆς Μακεδονίας, (Αἰσχ. κ. Κτησ. σ. 454).

Κορσέαι, νησίδιον τοῦ Αἰγαίου παρὰ τῇ Σάμῳ (Στρ. Βυζ.). Τουρκιστὶ Σουσάν Ἀδασί.

Κορσεία καὶ Κορσαιί, μικρὰ πό- λις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Πτώου, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Λοκρίδος (Δμσθ. π. Πρπρσβ. σ. 385. — Πaus.).

Κορσική, ἴδ. Κύρνος.

Κορσωτή, πόλις μεγάλη τῆς Μεσο- ποταμίας, ἐπὶ νήσου τοῦ ποταμοῦ Μασκᾶ, ἔρη- μος ἐπὶ Ξενοφάντος (Ἀνθ. Α, 5, 4).

Κόρτωνα, ἴδ. Κρότων.

Κορύδαντες, ἴδ. Ρέα.

Κορυδαλλὸς, ἴδ. Ἄττικῆ.

Κορύδαλλος, Φωκεὺς ἐξ Ἀντικύρ- ρας, προδοὺς τῷ Ξέρξῃ τὴν ὑπὲρ τὰς Θερ- μοπύλας τῆς Οἴτης διάβασιν. (Ἡρδ. Ζ, 124).

Κορύδων, βουκόλος τις παρὰ Θεο- κρίτῳ (Ἐιδ. Δ. 1).

Κόρυθος, 1) Υἱὸς τοῦ Διὸς, ἔσχεν ἐξ Ἠλέκτρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, τὸν Ἰάσιον καὶ τὸν Δάρδανον ἰδρυτὰς τῆς Κορύθου (Κρότωνος) ἐν τῇ Τροσκή τῆς Ἰτα- λίας (Virg. *Æ*, III, 167. VII, 209. X, 719).

— 2) Λαπίθης ἐπὶ τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου (Or. Met. XII, 290).

Κορούλας, Πέρσης, σατράπης τῆς Πα- φλαγονίας (Ξενφ. Ἀνθ.).

Κόρυμβος, ἐν γένει ἡ κορυφή, ἰδίως ἡ χροσσωτὴ ἄκρα τῶν ἀνθέων, καὶ ἐκεῖ- θεν ἡ ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς συστρεφο- μένη κόμη, ἣτις κόμμω- σις ἦν ἰδίως χαρακτηρι- στικὴ τῶν Ἀθηναίων, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐπὶ Θεουκιδίδου τὸ πρῶτον ἐγ- καταλειφθεῖσα (Α, 6. καὶ Σχλ. — Ἀθην. IB. 5). Ὁ αὐτὸς καὶ Κρῶβυλος.

Κορόνη, ἡ ποιμαντικὴ κυρτὴ ράβδος ἣν παρίσταται ἔχων ὁ Πάν, οἱ Σάτυροι, κτλ.

Κορουνήτης, ἴδ. Ἀρηίθεος. Θε- σεύς.

Κορουνηφόροι, οἱ ἐν Σικυῶνι ἀρχαῖοι ὑποδουλωθέντες κάτοικοι, οἳ οἱ Εἰλωτες ἐν Σπάρτῃ. Οὕτω δ' ἐλέγοντο, ἔνεκα τοῦ ὀπλι- σμοῦ των καὶ οἱ δορυφόροι τοῦ Πεισιστράτου (Ἡρδ. Α, 59. — Πλούτ. Σύλ. Λ).

Κόρος, ποταμὸς τῆς Ἀραβίας, ἐκβάλ- λων εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν (Ἡρδ. Γ, 9).

Κόρος, ἴδ. Κράνος.

Κορυφαῖος, ἴδ. Χορός.

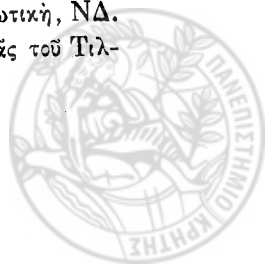
Κορυφάσιον, ἀκρωτήριον τῆς Μεσ- σσηνίας, τὸ Β. τοῦ Πυλίου κόλπου, μεθ' ὁμο- νόμου πόλεως, ἣν κατέλαβεν ὁ Ἀθηναῖος Δη- μοσθένης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ 425 π. Χ. (Θουκ. Δ. 3. — Στρβ. Η, 359). Ν. Παλαιὸν Ναβαρίνον.

Κορυφή, κατὰ Κικέρωνα (Nat. 204. XXIII), θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τῆς Ἀθηναῖς, καλουμένης Κορίας ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων.

Κορφίνιον, πόλις Ἰταλικὴ τῶν Σα- μνίων (Στρβ.). Ν. Σάν Περίνο.

Κορώβιος, Κρής, ὁδηγήσας ἐν Λι- βύᾳ εἰς τὴν νῆσον Πλάταιαν τοὺς κατασκό- πους τῶν Θηραίων (Ἡρδ. Δ, 151).

Κορώνεια, 1) πόλις Βοιωτικὴ, ΝΔ. τῆς Κωπαΐδος, ἐπὶ τῆς Δ. πλευρᾶς τοῦ Τιλ-

φωσσίου ὄρους (Ὅμ. Ἰλ. Β, 503). Παρ' αὐτῇ ἦν ὁ ναὸς τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς, ἐνθα ἐτελοῦντο τὰ Παμβοιώτια. Ἐνταῦθα δὲ πολέμησαντες οἱ Βοιωτοὶ τῷ 447 π. Χ. ἀπέσεισαν τὸν ζυγὸν τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Α, 113.—Πaus. Α, 27, 6): ἐνταῦθα ἐπίσης τῷ 394 ἐνίκησεν ὁ Ἀγησίλαος τοὺς Βοιωτοὺς (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 3, 15.—Πλάτ. Ἀγῆσ. ΙΗ). —2) Πόλις μεσόγαίος τῆς Φθιώτιδος (Στρ. Β).

Κορώνη, πόλις τῆς Μεσσηνίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βοιωτοῦ Ἐπιμελίδου, μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Μεσσηνίων, τῷ 371 π. Χ. Ἐκείτο καὶ κεῖται ἐπὶ τοῦ ὄρους Τεμαθίας, ἐνθα πρὶν ἦν ἡ ἐπὶ Ὀμήρου Ἀνθεια ἢ Αἴπεια (Στρβ. Πaus.).

Κορωνῆς, 1) Θυγ. τοῦ Φλεγύου. Ἰδ. Ἀσκληπιός. —2) Κατ' Ὀβίδιον (Met. Π 551), θυγάτηρ Κορωνέως, βασιλέως τῆς Φωκίδος, ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ὄρην κορώνην μεταμορφωθείσα ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. —3) Ἰδ. Στέφανος.

Κόρωνος, καὶ **Κοριονός**, 1) Υἱὸς Θεραάνδρου, ἕγγονος τοῦ Σισύφου, ἰδρυτῆς τῆς Κορωνείας (Πaus. Θ. 34, 7). —2) Υἱὸς Καινέως, ἢ Φορωνέως, βασιλέως τῶν Λαπίθων (Ὅμ. Ἰλ. Β, 745), ἐπολέμησεν Αἰγυμῖον, τὸν βασιλέα τῶν Δωριέων, καὶ ἐφρονέυθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπολλδ. Α, 9. 16. 557.—Διόδ. Δ, 27). —3) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσόθρητος, πατὴρ τοῦ ἐν Σικυῶνι βασιλεύσαντος Κόρακος (Πaus. Β, 5).

Κώσας ἢ **Κώσας**, ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τῆς Καμπανίας τὰ ὄρια (Στρβ.—Αἴλαν.).

Κοσμητής, 1) ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ζεὺς εἶχε βωμὸν ἐν Λακωνίᾳ (Πaus. Γ, ιγ.). —2) Ἐπιμηλητῆς δευτερευῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις.

Κόσμος, ἴδ. Κρήτη.

Κόσσα καὶ **Κόσσαι**, πόλις μετὰ λιμένος ἐπὶ τῶν ἐχθολῶν τοῦ ποταμοῦ Ἀλβινία εἰς τὴν Τυρρηνίαν τῆς Ἰταλίας. Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετεκλήθη ἔπειτα Ἰουλία (Στρβ.).

Κοσσαῖοι, ἔθνος τῆς Σουσιανῆς, συνορευῶν τῇ Περσίᾳ, ληστρικὸν καὶ ἄγριον, μὴ ὑποταγὸν τοῖς Πέρσαις, κυριευθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἀποσεῖσαν τὸν ζυγὸν τῶν διαδόχων (Ἀρρ. Ἀνθ. Γ, 19).

Κόσσουρα καὶ **Κόσσυρος**, νησίδιον χέρσον, πρὸς νότον τῆς Σικελίας (Στρβ.—Πολύβ.).

Κόταινα, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας (Πτολμ. Ε, 7).

Κοτάμδη, πόλις τῆς Περσικῆς (Πτλμ. ΣΤ, 4).

Κοτίλιον, ἴδ. Φιγάλια.

Κοτινοῦσα, νῆσος παρὰ τῇ Ἰσπανίᾳ, ἐφ' ἧς ἔκειντο τὰ Γάδειρα (Διον. Περιηγ. 456).

Κότταθος, παίγιον σύνθητες μετὰ τὸ γεῦμα, ἴδ. Ἐστίασις.

Κοττίαιρις, ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σινῶν, ὃν ὁ Πτολεμαῖος θεωρεῖ ὡς τὸ ἔριον τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Νῦν Σιχιάγγ.

Κόττος, ἴδ. Ἐκατόγχειρες.

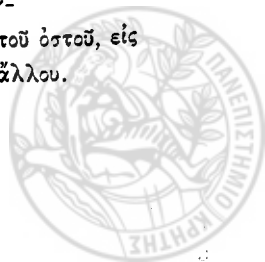
Κόττυφος, στρατηγὸς ἐξ Ἀρκαδίας, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου (Δμσθ.).

Κοτυάειον, πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ (Στρβ.). Νῦν Κιουτάια.

Κοτύλαιον, ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, πλησίον τῆς πόλεως Ταμυῶν (Αἰσχλ.).

Κοτυλεύς, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ἀσκληπιὸς ἐλατρεύετο ἐν Λακεδαίμονι εἰς ναὸν, ὃν ὁ Ἡρακλῆς ἐλέγετο ἰδρύσας ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα (Πaus. Γ, 19).

Κοτύλη, 1) μικρὸν ἀγγεῖον, ἐλίγην ποσότητα ὑγροῦ περικλεῖον, χρησιμεῖον δὲ καὶ ὡς μέτρον διὰ τὰ ρευστά, τὸ καὶ ἡμίνα ἢ ἡμίμνα λεγόμενον, χωρητικότητος $\frac{1}{2}$ ξέστου, ἢ 6 κυάθων. Ἰδίως χρησίμων τοῖς ἱατροῖς, εἶχε παρ' αὐτοῖς ἐντὸς κεχαραγμένην διαίρεσιν εἰς 12 ἴσα μέρη χωρητικότητος $5 \frac{1}{2}$ οὐγγιῶν. —2) Τὸ κοῖλον μέρος τοῦ ὄστου, εἰς ὃ ἐναρμόζεται τὸ προέχον τοῦ ἄλλου.

Κοτύλιον, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κατὰ τὴν Φιγάλιαν καὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νέδα. Ἐπ' αὐτοῦ ἦν ὁ περιφημὸς ναὸς τοῦ Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος (Παυσ. Η, 41). Ἰδ. Φιγάλια.

Κότυρτα, χωρίον τῆς Λακωνίας, οὐ μακρὰν τοῦ ἀκρωτηρίου Ταινάρου (Θουκ. Δ, 56.—Στφ. Βυζ.).

Κότυς, 1) βασιλεὺς τῆς Θράκης κατὰ τὸ 380 π. Χ.. πενθερὸς τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἰφικράτους, πολίτης Ἀθηναῖος, πολεμήσας ὁμως τῷ 361 κατὰ τῶν Ἀθηνῶν διότι ὑπεστήριζον τοὺς ἀντιπάλους του ἐν Θράκῃ. Ὡμότατος δὲ τὴν φύσιν, ἐδολοφονήθη τῷ 358.—2) Ἡγεμὼν Θράξ, υἱὸς τοῦ Σεύθου, ὑπεστήριξε τοὺς Ῥωμαίους κατὰ Περσέως, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐβοηθήθη ὑπὸ τούτου ὅτε ὁ ἐκ Περγᾶμου Εὐμένης ἐκινήθη κατὰ τῆς Σπάρτης. (Liv. XLII, 29. 51).—3) Ὁμ. Θράξ, πείσας τῷ 57 π. Χ. τὸν ἀνθύπατον Πείσωναν ἀδολοφονήσας τοὺς πρέσβεις πολλῶν Θρακικῶν φυλῶν, καὶ εἶτα μετὰ τοῦ Πομπηίου ταχθεὶς κατὰ τοῦ Καίσαρος (Cic. Pis. XXXIV.—Caes. B. C. III, 4).—4) Ὁμ. τῷ 19 π. Χ. Ὁ ἐξάδελφός του Ῥεσκούπορης, θέλων νὰ καταλάβῃ μόνος τὸ κράτος ὃ ὁ Αὐγούστος εἶχε διανείμει μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ, συνέλαβεν αὐτὸν δολίως, καὶ ἀφηγήσας τοῦ Τιβερίου τὰς ἀπειλάς, τὸν ἐθανάτωσε (Δ. Κάσσ. ΝΔ, 34.—Tac. Ann. II, 64.—Ov. ex Pont. II. 9).—5) Υἱὸς αὐτοῦ, λαβὼν παρὰ τοῦ Καλιγούλα τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν, διότι ἡ Θράκη, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διοικουμένη ἐπὶ τῆς ἀνηλικιότητος αὐτοῦ, ἐγένετο τέλος Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία (Suet. Vesp. VIII).

Κότυς, Κοτυττώ, θεότης Θρακικῆ, ὁμοία τῇ Κυβέλῃ, καὶ ὡς ἐκείνη ἐν ἀχαλινώτῳ ἐκδιαιτῆσει λατρευομένη. Εἰσεχώρησε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἡ λατρεία αὕτη, καλουμένη Κοτύττις ἢ Κοτύττια (τὰ) οἱ δ' αὐτὴν τελοῦντες ἐλέγοντο Βάπται, ἕνεκα τῶν κα-

θαρμῶν οὓς μετήρχοντο (Hor. Epod. XVII 56.—Just. II, 92).

Κοτυτταρῖς, μάγισσά τις παρὰ Θεοκρίτῳ (Εἰδ. ΣΤ, 40).

Κοτύωρα, πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἐντὸς μεγάλου κόλπου, ἀποικία Σινωπέων (Ξενφ. Ἄνθ. Ε, 5.—Διόδ. ΙΔ, 32.—Στρβ. ΙΒ). Νῦν Τουρκ. Βουγιούκ-Καλέ.

Κουάδοι καὶ **Κολδαδοι**, ἔθνος Γερμανικὸν ἐν Βοημίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ, τὸ πρῶτον φίλοι τῶν Ῥωμαίων, εἶτα, ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου (174 μ. Χ.) ἀνδρείως κατ' αὐτῶν ὑπερμαχήσαντες τῆς ἐλευθερίας των (Αρριαν. Δ. Κάσσ. ΟΑ, 8).

Κουζρένος, εἰς τῶν 7 λόφων ἐφ' ὧν ἦν ἐπφοδομημένη ἡ Ῥώμη. Τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα ἀπεδόθη τῷ Ῥωμύλῳ μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του.

Κουκούδα, πολίχνη τῆς Κολχικῆς, ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τοῦ Εὐξείνου πόντου (Πτολ.).

Κουκούδος (ἡ), πόλις τῆς Κατανίας ἐν Καππαδοκίᾳ (Εὐστθ. ἐν Διον. Περιηγ. 694).

Κουνάξα (ἡ), χωρίον παρὰ τῷ Εὐφράτῃ, 500 στάδια Β. τῆς Βαβυλώνος. Ἐκεῖ τῷ 401 π. Χ. ἔπεσεν ὁ νεώτερος Κύρος ἐν μάχῃ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, καὶ τότε ἤρχισεν ἡ ἐπάνοδος τῶν μυρῶν μισθωτῶν αὐτοῦ Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Ξενοφῶντα, ὅστις ὁμως ἀποσιωπᾷ τοῦ χωρίου τὸ ὄνομα (Ἄν. Α, 10, 11.—Πλούτ. Ἀρταξ. Η).

Κούνεος, ἐπαρχία τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἰσπανίᾳ, μετὰ τοῦ Ἄνα ποταμοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (Στρβ.).

Κουράλιος (αἰολ. Κωράλιος), 1) ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας παραρρέων τὴν πόλιν Ἰτωνα, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειὸν (Στρβ.).—2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὃ καὶ Φάλαρος, ῥέων παρὰ τῇ Κορωνεῖᾳ, καὶ τὸ θεσσαλικὸν ὄνομα λαβὼν παρὰ τῶν Βοιωτῶν ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς Θεσσαλίας, (Καλλιμ. Παλλ. 64.—Στρβ.).

Κούρειον, 1) Ἰδ. Ἄπατοῦρια. — 2) Κουρεῖον, τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως (Ἰδ. Κόμμωσις). Εἰς αὐτὸ μεγάλη ὑπῆρχε συνήθως συρροή, καὶ συνήρχοντο οἱ ἄεργοι καὶ μωρολογοῦντες περὶ πολιτικῆς καὶ τῶν εἰδησεων τῆς ἡμέρας (Δημοσθ. Ἀριστγ. σ. 786. — Λουκ. Ἄδων. σ. 754). Πρὸς τὸ κ εἶρειν εἶχεν ὁ κουρέως διάφορα μαχαιρίδια (ὧν ἓν ἐλέγετο καὶ κουρίς) καὶ ψαλλίδια (Λουκ. πρ. ἀπαίδ. 29. Ἄλ. ἢ Ἀνάβ. 46. — Ἀριστφ. Ἀχαρν. 848. — Πολδ. Β, 32). Ἐπὶ τῶν ὤμων δὲ

Κέραμος ἐκ Τανάγρας

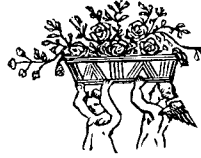
τοῦ κειρομένου ἐτίθετο πρῶτον, ὡς καὶ νῦν, ὠμόλινον. Εἶχον δὲ καὶ ξυρούς (ξυράφια) ἐν ξυροθήκαις, καὶ τριχολάβην (τσιμπίδα) πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν μόνων τριχῶν καὶ ὄνυχιστήρια, μαχαιρίδια πρὸς τὸ ὄνυξιζειν ἢ ἀπονυχιζειν, ἀποκοπὴν τῶν ὀνύχων (Ἀριστφ. Θεοφ. 220. Ἰππ. 706. — Σχλ. Θεοφρ. Χαρ. 26. — Πολδ. Β, 32. 146).

Κουρῆτες, Ἰδ. Πέα. Ζεύς.

Κούρειον, 1) πόλις τῆς Αἰτωλίας παρὰ τῆ Πλευρῶν. — 2) Πόλις τῆς νοτίας παρα-

λίας τῆς Κύπρου, ἐπὶ τοῦ Κουρία ἀκρωτηρίου (Plin.).

Κόφινος, κοφίνιον πλεκτὸν ἐκ λύγου

Τοιχογραφία ἐν Ρώμῃ

Δακτυλιολίθου

διαφόρων σχημάτων διὰ καρπούς, ἄνθη, κτλ. (Ἀρριαν. Ἀν. Ε, 7, 8. κτλ.). Ἐν Βοιωτίᾳ δὲ καὶ μέτρον ξηρῶν καὶ ὑγρῶν = 3 χόας ἢ 36 κοτύλας.

Κοχλιάριον, τὸ χουλιάριον, ἰδίως

Ἐκ Πορπηγίας

πρὸς ἐξαγωγήν τῶν κοχλιῶν καὶ ὄστράκων.

Κοχλιάς, τὸ ὄστρακον ἐξ αὐτοῦ καὶ πᾶν τὸ συνεστραμμένον, ἰδίως ἀναβάθρα κυκλοτερής, καὶ ἐν ταῖς μηχαναῖς ἢ ἐλιξ.

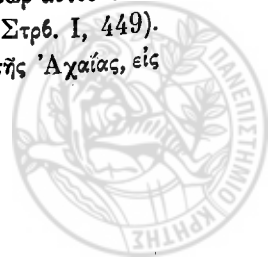
Κόων, Τρῶς, υἱὸς Ἀντήνορος, πολεμιστῆς ἀνδρείοτατος, πολεμήσας πλὴν ἄλλων καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ φονεῦθεις ὑπ' αὐτοῦ (Ὁμ. Ἰλ. Τ, 53).

Κράδδατος, τὸ ξυλοκράδδατον. Ἰδ. Κλίνη.

Κραγαλεὺς, υἱὸς τοῦ Δρύοπος, τιμώμενος διὰ θυσιῶν ὑπὸ τῶν Ἀμβρακιωτῶν, διότι ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἡρακλέους ἵνα δικάσῃ τίνι τῶν τριῶν ἀνῆκεν ἢ προστασία τῆς πόλεως, ἀπεφάνετο ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, ὃ δ' Ἀπόλλων, ὀργισθεὶς, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς βράχον (Ἀντ. Λιδ.).

Κράγος, Ἰδ. Κιλικία. Λυκία.

Κραῖθις, 1) ποταμὸς τῆς Κάτω Ἰταλίας πρὸς τῆ Συβάρει, ὄριον μεταξύ Λυκαονίας καὶ Βρουτιῶν. Εἰς τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἀπέδιδοντο ἰαματικά ἰδιότητες (Στρβ. Ι, 449). — 2) Ποταμὸς παρ' Αἰγαῖς τῆς Ἀχαιίας, εἰς

ὄν εἰσρέει ἡ Στυξ (Ἡρδ. Α, 145. Στρβ. Η, 386), ν. Ἀκράτα.—3) Ὀρος ΒΑ τῆς Ἀρκαδίας (Παυσ, Ζ, 25, 11. Η, 15, 8).

Κράμβες, υἱὸς Φινέως καὶ Κλεοπάτρας, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἐπέισθη εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητριᾶς του Ἰδαίας. Ἰδ. Φινεύς.

Κράμβουσα, νῆσος πρὸ τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας (Στρβ.).

Κραναία καὶ **Κραναῖ**, ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ Κραναοῦ (Ἀρστροφ. Λυσιστρ. 471. Ὀρν. 123), πιθανῶς δὲ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ Κραναὸς (πετρώδης). Κραναοὶ δὲ καὶ Κραναῖοι ἐλέγοντο οἱ Πελασγοὶ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς (Ἡρδ. Η, 44.—Βακχυλ. 19).

Κραναή, θυγάτηρ Κραναοῦ, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ Πεδιάδος, θυγατὸς τοῦ Μίνως (Ἀπλδ. Γ, 14, 5).

Κραναή, νῆσος πρὸ τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνίᾳ (ν. Μαραθωνήσι), ἐνθα ὁ Πάρις ἔφερον ἀρπάσας τὴν Ἑλένην (Ὀμ. Ἰλ. 5, 445) κατ' ἄλλας παραδόσεις τὴν ἔφερον εἰς τὴν Μακρὰν νῆσον, παρὰ τῇ Εὐβοίᾳ.

Κραναὸς, βασιλεὺς αὐτόχθων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ Δευκαλίωνος, πατὴρ τῆς Κραναῆς, Κραναίχμης καὶ Ἀθίδος, ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος.

Κρανάπης, υἱὸς τοῦ Μιτροβάτου, ἡγεμῶν τοῦ Δασκυλίου ἐν Ἀσίᾳ (Ἡρδ. Γ, 126).

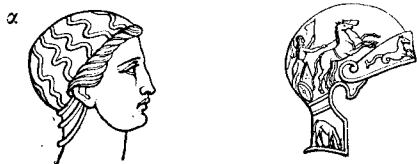
Κράνειον, χωρίον ἐπίσημον πρὸ τῆς Α. πύλης τῆς Κορίνθου, ἐνθα ἦν γυμνάσιον, κυπαρισσῶν, πολλαὶ ἀγροικίαι, τὸ ἐντευκτῆριον τῆς νεολαίας καὶ ἡ κατοικία τοῦ Διογένοϋς, ὡς καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ. Εἶχε δὲ καὶ ναοὺς τῆς Μελανίδος Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Βελλεροφόντου (Παυσ. Β. 2, 4).

Κράνειοι, μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῆς Κεφαλληνίας (Θουκ. Β, 23.—Στρβ.—Σουίδ.—Στρφ. Βυζ.).

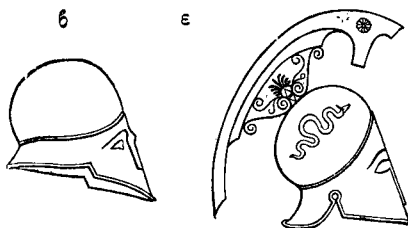
Κρανήων, ἐπίσημος πόλις ἐν τῇ Πελασγιῶτιδι τῆς Θεσσαλίας, εἰς 5 ὠρῶν ἀπό-

στασιν ἀπὸ τῆς Λαρίσης, ἔδρα τῆς κραταιᾶς φυλῆς τῶν Σκοπαδῶν (Στρβ. ΣΤ, 441). Ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου, τῷ 322 π. Χ. ὁ Κρατερὸς ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῶν Αἰτωλῶν (Διόδ. ΙΗ, 16.—Πλούτ. Φωκ. ΚΣΤ.—Παυσ. Ι, 3, 3).

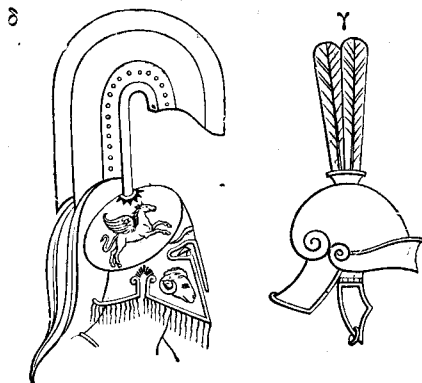
Κράνος, κόρυς, πῆληξ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν μαχητῶν, περιεφαιλαία, δερματίνη (κυνέη, ταυρεΐη Ὀμ. Ἰλ. Ε, 845) ἢ κοινότερον, μεταλλίνη, κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἡρωϊκοὺς χρόνους καὶ καταττυξέτε ἦν ἀπλή καὶ ἀκόσμητος (Ὀμ.

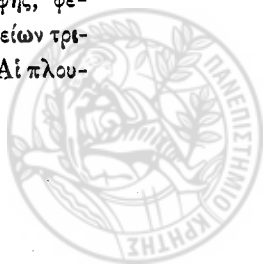
Ἰλ. Κ, 258) (α). Ἀλλὰ τὸ ἐντελές κράνος εἶχε τὸ γείσον (β), προέχον πρὸ τοῦ με-

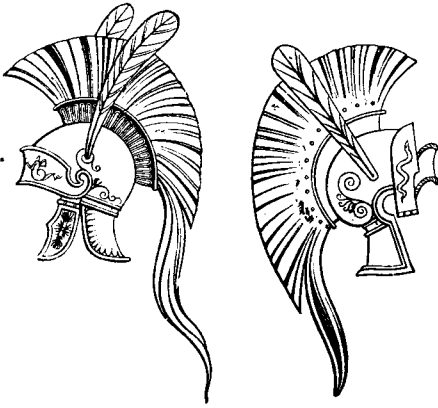
τώπου· τὰς δύο κινητὰς παραγναθίδας (φάλαρα) (γ) ἐκατέρωθεν, συνδεομένας

ὑπὸ τὸν πώγωνα· τὸν φάλονα ἴσως καὶ κύμβαχον (Ἰλ. Ο, 536) ἐπὶ τῆς κορυφῆς, φέροντα τὸν λόφον (ε), συνήθως ἐξ ἰππέων τριχῶν, (ἴππουριν) εἶτα καὶ ἐκ πτερῶν. Αἰ πλου-

σιώτεροι περικεφαλαῖαι εἶχον ἐνίοτε καὶ δύο ἢ καὶ πλείονας φάλους μετὰ γλυπτικῶν κο-

σμημάτων ἀμφίφαλοι, τετράφαλοι ('Ομ. Ἰλ. Ν, 132. 614. Π, 216), ὡς ἦν τὸ κράνος τῆς Ἀθηναῖς τοῦ Παρθενῶνος, εἰς ὃ ὁ Φειδίας ἐπειργάσθη σφίγγα μετὰ δύο γρῦπων ἐκατέρωθεν. Περικεφαλαῖα δὲ, τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων πᾶν τὸ πρόσωπον καλύπτουσα, ἐκαλεῖτο ἀύλωπις (δ).

Κράντωρ, γεννηθεὶς ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τῶν ἀκαδημαϊκῶν Ξενοκράτους καὶ Πολέμωνος, ἔγραψε περὶ τὰ 320 π. Χ. ὑπομνήματα, ἰδίως ἠθικὰ, καὶ τὰ πρῶτα σχόλια εἰς Πλάτωνα· ἀλλ' οὐδὲν ἐξ αὐτῶν διεσώθη. Παραμυθητικὴν αὐτοῦ πραγματείαν «περὶ πένθους» ἐπωφελήθη ὁ Κικέρων (Tusc. 48; 115) γράψας τὸ βιβλίον του «de consolatione».

Κραταιὶς, νύμφη, μήτηρ τῆς Σκύλλης ('Ομ. Ὀδ. Μ, 124), ἦ, κατ' ἄλλους, ἐπίθετον τῆς Ἐκάτης, ἣτις ἦν τῆς Σκύλλης ἡ μήτηρ ('Απολλώνιος Ῥόδ. Δ, 828).

Κραταιμένης, Χαλκιδεὺς ἐξ Εὐβοίας, ὀδηγήσας ἀποικίαν εἰς τὴν Ζάγκλην τῆς Σικελίας (Θουκ. ΣΤ, 4).

Κράτεια, μεσογοεῖα πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ· εἶτα Φλαβιόπολις (Πτολ.).

Κρατέρεια (τὰ), νῆσος μικρὰ μετὰ

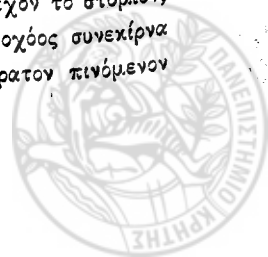
λιμένος, πλησίον τῆς Σμύρνης (Θουκ. Η, 101).

Κρατερός, 1) ἀδελφὸς Ἀμφοτέρου, ὁπαδὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, διώκει τὸ πρῶτον πεζὸν τάγμα τῆς σωματοφυλακῆς, εἶτα δ' ἐν Ἰνδίας ἴλην ἰππέων, καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὡς ἰκανὸς στρατηγός. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐξ Ἰνδιῶν ἐπιστροφῆς ἐστρατήγει τοῦ διαξηρᾶς ἐπιστρέφοντος μέρους τῆς στρατιᾶς ('Αρρ. Α, 14. ΣΤ, 27. Ζ, 4). Ἀσθενήσας δ' ἐκ τῶν κακουχιῶν, ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἐντολήν (324 π. Χ.), νὰ ἐπαναγάγῃ τοὺς ἀπομάχους εἰς Μακεδονίαν καὶ ἀντικαταστήσῃ ἐκεῖ τὸν Ἀντίπατρον εἰς τοῦ κράτους τὴν ἐπιτροπείαν. Ἀλλ' ἀποθανόντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔμεινεν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀσίας, καὶ μετέπειτα ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς δεύτερον γάμον τὴν Φίλαν νυμφευθεὶς, θυγατέρα τοῦ Ἀντιπάτρου, ἀφοῦ ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ τοὺς Ἀθηναίους, οὓς καὶ ἐνίκησεν ἐν Λαμίᾳ, καὶ τὸν Περδίκκων (τῷ 321) καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Ἀσίᾳ καὶ τὸν Εὐμένην. Ἀλλ' ἐκεῖ ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ, καὶ ἐτιμήθη διὰ λαμπρᾶς κηδεῖας ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ του, ἐνθυμηθέντος ὅτι ἦν ἀρχαῖός του φίλος (Διόδ. 10. 5). — Νερ. Εὐμ.). — 2) Φιλίστωρ συλλέξας «ψηφισμάτων συναγωγῆν» ἐκ τῶν ἐν τῷ μητρώφῳ τῶν Ἀθηνῶν διατηρουμένων. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα (Συλλ. Cobet, Mnemosyna, nova series.) — 3) Ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ εὐπόλητος (Hor. Sat. II 3, 161).

Κρατεύας, Μακεδὼν, ὁ φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Ἀρχέλαον (Αἰλ. Π. Ἰ. 19 Πλούτ.). Παρὰ Διοδ. Σικ. Κρατερός.

Κρατήρ, κόλπος τῆς Ἰταλίας, μετὰ ξὺ Μισηνοῦ καὶ Ἀθηναίου ἀκρωτηρίων ἐν Καμπανίᾳ (Στρβ.).

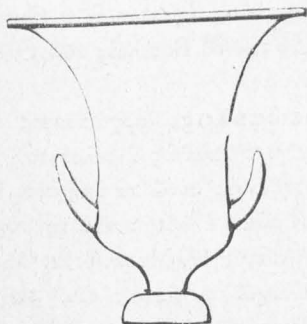
Κρατήρ, ἀγγεῖον ἢ κεράμινον ἢ ἐκ πολυτίμου μετάλλου, εὐρὺ ἔχον τὸ στόμιον, ἐν ᾧ ἐπὶ τῶν ἐστιάσεων ὁ οἰνοχόος συνεχίρνα μεθ' ὕδατος τὸν σπανίως ἄκρατον πινόμενον

οἶνον, πρὶν ἢ ἐγχύσῃ αὐτὸν εἰς τῆς φιάλας
(Ὁμ. Ἰλ. Γ, 269. Ὀδ. Η, 182. Φ, 271).

Ἐνίοτε ἦσαν μέγιστοι (300 ἀμοφορέων. Ἡρδ.
Α, 70), καὶ πολλάκις κατάγλυφοι ὡς ὁ χρυ-

σοῦς καὶ ὄαργυροῦς οἱ ὑπὸ Κροίσου τοῖς Δελ-
φοῖς πεμφθέντες, ἔργα τοῦ τορευτοῦ Θεοδώ-
ρου τοῦ Σαμίου (Ἡρδ. Α, 51). Ἐπεκάθητο

δ' οἱ κρατήρες εἰς τρίποδας (Ὁμ. Ἰλ. Ψ,
219.—Ἡρδ. Δ, 152). Τινὲς τῶν κρατῆρων
εἶχον λαβὰς (ὡς τὰ) κάτω, ἄλλοι δὲ ἄνω πρὸς

τὸ χεῖλος, ἐλικοειδεῖς, καὶ οἱ πολυτελέστεροι
ἦσαν καὶ καλλιτεχνικῶς κατάγγραφοι.

Κρατήης, 1) Ἀθηναῖος, ὁ πρὸ τῆς 80
Ὀλυμπ. πρῶτος τὴν κωμῶδιαν ἐπινοήσας.
Μνημονεύονται αὐτοῦ 14 κωμῶδιαί, καὶ σώ-
ζονται ἀποσπάσματα 9 ἐξ αὐτῶν (Συλλ.
Meinecke, Com. grec. Fragm.), ἐν οἷς διαφαί-
νεται ζωηρότης τῆς ἀντιλήψεως καὶ ὕψους
χάρις καὶ δεξιότης. — 2) Ὁ ἐκ Μαλλοῦ, σύγ-
χρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Ἀριστάρχου, ἀρ-
χηγὸς δὲ τῆς περγαμηνῆς σχολῆς τῶν γραμ-
ματικῶν, δι' ὃ καὶ Περγαμηνὸς ἐνίοτε λέγε-
ται. Μετέβη δὲ παρὰ τῷ Ἀττάλῳ, ἀφοῦ ἐν
Ἐλασσόῳ ἐδιδάχθη, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τῷ 167 εἰς
Ῥώμην πεμφθεὶς, ἐκεῖ δὲ ἕνεκα ἀσθενείας
ἐπὶ χρόνον τινὰ διαμείνας, ἐξήγηρε καὶ παρὰ
τοῖς Ῥωμαίοις τὸν ζῆλον τῶν γραμματικῶν
σπουδῶν (Suet. gram. I), καὶ φαίνεται ὅτι ἀ-
πέθανε περὶ τὸ 145 π. Χ. Τῶν συγγραμμά-
των αὐτοῦ διατηροῦνται τινὲς τῶν τίτλων, ὡς
ἡ «διόρθωσις Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσ-
σεΐας», εἰς 9 βιβλία, ἀντιταττομένη ταῖς
θεωρίαις τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἀριστάρχου ἐν
Ἀλεξανδρείᾳ. Μνημονεύονται δὲ καὶ «Πί-
νακες» αὐτοῦ, καὶ σχόλια εἰς Ἡσίοδον,
Εὐριπίδην, Ἀριστοφάνην. — 3) Κυνικὸς φιλό-
σοφος ἐκ Θηβῶν, ζήσας περὶ τὰ 330 π. Χ.
Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζονται 36 ἐπιστο-
λαί, μεταγενεστέρων ῥητορικῶν γυμνάσματα
πιθανῶς.

Κρατησικλῆς, πατὴρ Θρασυμηλίδα
τοῦ Σπαρτιάτου (Θουκ. Δ, 11).

Κρατησιπέδης, ναύαρχος Σπαρ-
τιάτης ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ (Ξενφ.
Ἑλλ. Α, 1, 32).

Κρατιεύς, πατὴρ τῆς Ἀναξίβειας, πεν-
θερὸς τοῦ Νέστορος (Ἀπλδ. Α, 9, 9).

Κρατῆνος, 1) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας
ἀττικῆς κωμῶδιας, υἱὸς Καλλιμῆδου, ζήσας
522 — 423 π. Χ. Μνημονεύεται δὲ ὡς τί-
τλος τῆς πρώτης αὐτοῦ κωμῶδιας «Ἀρχί-
λοχος», τῆς τελευταίας δὲ «Πυτίνη»
(οἴνου φιάλη) γραφεῖσα ὀλίγον πρὸ τοῦ θανά-

του του, ἐν ἣ ἐγλεύαζεν αὐτὸς ἑαυτὸν, ὡς φίλον τοῦ οἴνου, ἥτις δὲ γενικῶς ἐπεκροτήθη, καὶ ἐνίκησε τὰς Νεφέλας τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τὸν Κόννον τοῦ Ἀμειψίου. Λέγεται γράφας 21 δράματα, καὶ δι' αὐτῶν ἐννεάκις νικήσας. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἢ ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον καλλιέργεια τῆς μέχρις αὐτοῦ ἀμορφώτου ἔτι κωμωδίας. Ἐπαινεῖται δ' αὐτοῦ ἡ εὐφυΐα τῶν ἐφευρέσεων, ἡ ὀξύτης τῆς ἀστεϊότητος καὶ τῆς γλώσσης ἢ εἰκονικὴ δύναμις καὶ διεσώθησαν σπάνιά τινα τῶν ἔργων του ἀποσπάσματα. (Συλ. Meinecke, Com. grec. fragm.). — 2) Μεταγενέστερος κωμικὸς ποιητῆς καὶ αὐτὸς, μνημονεύομενος ὡς ζῶν ἔτι περὶ τὸ 324 π. Χ. Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ 8 κωμωδίαί, ὧν σώζονται καὶ οἱ τίτλοι· ἀλλὰ τὰ πάντα περὶ αὐτοῦ εἰσὶν ἀμφίβολα.

Κράτιπος, Λέσβιος, φιλόσοφος περιπατητικὸς, ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ 50 π. Χ. πολὺ ἐπαινούμενος ὑπὸ Κικέρωνος (Off. I, 1. Div. I, 3), οὗ ἐδίδαξε τὸν υἱόν. Ἐγραψεν Ὀνειροκριτικά, ἀπολεσθέντα.

Κράτος, (τὸ), τέκνον τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, ἀδελφὸς τῆς Νίκης, Βίας καὶ τοῦ Φόβου, μεθ' ὧν συνεπολέμησεν ὑπὲρ τοῦ Δίδου κατὰ τῶν Τιτάνων (Ἡσδ. Θεογ. 774. — Αἰσχλ. Προμ. — Ἀπλδρ. Α, 2, 4.)

Κρατύλος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ τοῦ Πρωταγόρου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ὅστις κατ' αὐτὸν ὠνόμασεν ἓνα τῶν διαλόγων του, ἐν ᾧ συζητεῖται ἡ ἀρχὴ καὶ φύσις τῆς γλώσσης, καὶ ὁ Κρατύλος ὑποστηρίζει τὸ σύστημα τοῦ Ἡρακλείτου κατὰ τῆς Ἐλεατικῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἑρμογένους.

Κρεάγρα, ἡ ἀρπάγη (ἴδ.), δι' ἧς εἰς τὰ μαγειρεῖα ἐλαμβάνετο τὸ κρέας ἐκτῶν λεβήτων.

Κρεῖον, ὄρος πλησίον τῆς πόλεως Ἀργους (Καλλιμ. Παλλ. 41). Παρὰ Στράβωνι Κρεώπολον.

Κρεμαστή, 1) ἐπίθετον τῆς Λαρίσης ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) Χωρίον παρὰ τῷ Ἐλλησπόντῳ, πλησίον τῆς Ἀθύδου (Ξενοφ. Ἐλ. Δ, 8, 37).

Κρεμῶνη, ἡ Κρεμῶν, πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, νοτιῶς τοῦ Πάδου. Καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, ἀνεκαινίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος (Πολύδ.—Στράβ.).

Κρεοντιάδης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος (Ἀπολλδ. Β. 3, 11).

Κρέουσα, 1) Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἐκ τοῦ Πηγειοῦ τεκοῦσα τὸν Ὑφέα βροχιλέα τῶν Λαπίθων. — 2) Ἴδ. Εοῦθρος. — 3) Ἴδ. Αἰνεΐας. — 4) Ἴδ Ἀργοναῦται.

Κρεσφόντης, ἴδ. Ἡρακλῆς. Αἵπυτος.

Κρεῦσις, ἴδ. Βοιωτία.

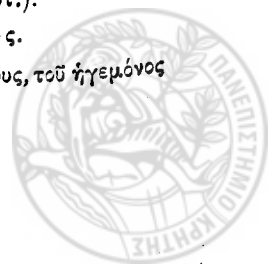
Κρέων, 1) Υἱὸς Λυκαίου, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου. Ἴδ. Ἀργοναῦται. — 2) Υἱὸς Μενοικεύς, ἡγεμὼν τῶν Θηβῶν. Ἴδ. Οἰδίπους. — 3) Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Ἴδ. Ἡρακλῆς.

Κρεώφυλος, ἀρχαιότατος ποιητῆς, ὅστις ἐλέγετο γαμβρὸς ἢ φίλος τοῦ Ὀμήρου κληροδοτήσαντος αὐτῷ τὰ ἔπη του. Ἐκ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ ἔλαβε, κατὰ τὴν παράδοσιν, αὐτὰ ὁ Λυκοῦργος. Μετατίθεται δ' ὑπ' ἄλλων ἀλλαγῶν ἢ πατρὶς του, εἰς Σάμον, Χίον, Ἴον, ἔνθα αἱ Ὀμηρικαὶ ποιήσεις ἦσαν μᾶλλον διαδεδομέναι, καὶ τῷ ἀποδίδεται ἑποποιία, ἐπιγραφομένη «Οἰχαλίας ἄλωσις.» (Πλάτ. Πολ. I, 600. — Πλούτ. Λυκ. 8).

Κρήδεμνον, (ἤτοι κεφαλὸ δεσμός), κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι (Ὀμ. Ἴλ. Ε, 184), παρ' Αἰγυπτίους δ' ἀμφοτέρων τῶν φύλων, κατὶν ἢ δυνάμενον κατὰ βούλησιν νὰ σύρηται κάτω, ὅπισθὲν καὶ εἰς τὰ δύο πλάγια (Εὐστάθ. εἰς Ὀμ. αὐτ.).

Κρηθεὺς, ἴδ. Αἴολος.

Κρήθων, υἱὸς Διοκλέους, τοῦ ἡγεμόνος

τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ὀρσιλόχου, ἐφρονεῦθη πρὸ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Αἰνείου (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 542).

Κρημνοί, πόλις ἐμπορικὴ τῆς Σκυθίας, παρὰ τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ, ἀνατολικῶς τῆς Ὀλβιοπόλεως κειμένη, καὶ κληθεῖσα ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους τῆς (Ἡρδ. Δ, 20). Νῦν Ταϊγάνι.

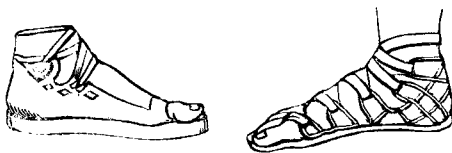
Κρήναί, χωρίον γειτονεῖον εἰς τὸ Ἄργος τῆς Ἀκαρνανίας (Θουκ. Ζ, 105. 106).

Κρήνη, ἡ βρύσις, κατεσκευασμένη πρὸς ἀντλησιν τοῦ ὕδατος· διεκοσμεῖτο πολλὰκις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον πολυτελῶς διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς. Οὕτως ἡ ὀπισθεν, Β. τῶν Μεγάρων ὡς τὸ πάλαι ἔτι καὶ νῦν ρέουσα πλουσία πηγὴ εἶχε διακοσμηθῆ λαμπρῶς διὰ περιστυλίων ὑπὸ τοῦ Θεαγένους (Πaus. Α, 40, 1). — Ἡ ἐν Κορίνθῳ, ἐπίσης ὑπάρχουσα Πειρήνη πηγὴ, διεσκευάσθη ὥστε νὰ ἐκρέη ἐκ μαρμαρίνων κτιστῶν σπηλαίων εἰς τὸ ὑπαίθριον (Πaus. Β, 3, 3). — Αὐτόθι ἦν ἄλλη ἐπικοσμουμένη δι' ἀγάλματος Βελλεροφόντου μετὰ τοῦ Πηγᾶσου, καὶ ἐκ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ὑπὲρ ἐτέραν ἦν τὸ ὠδεῖον ὠκοδομημένον (Αὐτ. 5. 6). Ἄλλη ἐξέρρει ἐκ στόματος δελφίνος, ἐφ' οὗ ἴστατο Ποσειδῶν (Αὐτ. Ζ, 8) καὶ αὐτόθι ἦν ἐπίσης ἡκαλουμένη τῆς Λέρνης, περίστυλος μετὰ καθεδρῶν, ἔνθα οἱ τὸ θέρος καθήμενοι, ἐδρoσίζοντο (Αὐτ. 4, 5, 5, 1). — Εἰς τὴν ἐν τῷ ναῶ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ἔρρει θαλάσσιον ὕδωρ (Πaus. Η, 10, 4). Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ (Αὐτ. Α, 26, 5), ἥτις ὁμως δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνήμης ἀξία ἦν ἡ Σαλαμακίς κρήνη (Vitr II. 8. 12).

Κρηνίδες, 1) Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, εἶτα Φίλιπποι κληθεῖσα (Στρεβ.). — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας (Ἀρρ.).

Κρηπίς, 1) ἐν γένει πᾶσα βάσις, κρη-

πίδωμα. — 2) τὸ ὑπόδημα, δι' ἀμφότερα τὰ φύλα, τὸ εἰς τὸν πόδα περιδεόμενον δι' ἱμάντων διειρομένων δι' ὀπῶν τοῦ πέλματος ἢ τῶν

Ἐξ Ἑλληνικῶν ἀγαμάτων

ἐκατέρωθεν αὐτοῦ προσεραμμένων δερμάτων (τὸ ν. τσαρούχιον). Οἱ κωμικοὶ ἔφερον κρηπίδας, καθ' ἀντίθεσιν τῶν κοθόρνων τῶν τραγικῶν.

Κρής, 1) προσωποποίησης τοῦ λαοῦ τῆς Κρήτης· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ἰδαίας (Στρεβ. Βυζ.), πρῶτος βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἀναφαιεῖς, κατ' ἄλλους, ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τῶν αὐτοχθόνων Ἐτεοκρητῶν, τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα δούς εἰς τὴν νῆσον, καὶ πολλὰ ἐπινοήσας τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων (Διόδ. Ε, 64.—Πaus. Η, 53). — 2) Εἰς τῶν Γιγάντων, καθ' ὃν ἡ νῆσος ἐπωνομάσθη (Στρεβ. Βυζ.).

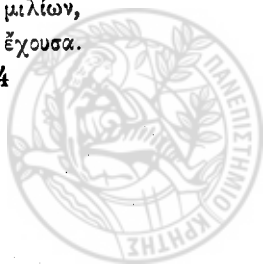
Κρήσιος, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου εἰς τὸν ἐν Ἄργει ναόν, ἔνθα ἐλέγετο ἐνταφιάσας τὴν ἐκ Κρήτης Ἀριάδην (Πaus. Β, 23).

Κρήσος, Ἴων τις ὅστις ἐπιστεύετο πρῶτος μετὰ τοῦ Ἐφέσου ἰδρύσας τὸν ναόν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος (Πaus. Ζ, 2).

Κρηστῶν, πόλις τῆς Θράκης, ἰδρυθεῖσα, ὡς ἐπιστεύετο, ὑπὸ Πελασγῶν ἢ Τυρρηγῶν (Ἡρδ. Α, 57.—Θουκ. Δ. 109). Ἡ αὐτὴ καὶ Κρηστῶνη (Ἡρδ. — Στέφ. Βυζ.).

Κρηστωνία, ἡ θρακικὴ ἐπαρχία, ἥς πρωτεύουσα ἦν ἡ Κρηστῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ (Θουκ. Β, 99). Νῦν Χριστιανία.

Κρήτη, ἡμεγίστη τῶν Ἑλληνικῶν νήσων, Ν. τῶν Κυκλάδων ἐξ Α. πρὸς δυσμᾶς εἰς 35 μίλια ἐκτεινομένη, πλάτος δὲ ἐνιαχοῦ μὲν 7, ἀλλαγῶν δὲ μόλις 2 μιλίων, καὶ ἐπιφάνειαν 190 τετραγ. μιλίων ἔχουσα.

Διὰ πάσης τῆς νήσου παρατείνεται ὄρος ὑψηλὸν, τεμνόμενον εἰς τέσσαρα μέρη διὰ κοιλάδων δι' ὧν κοινοῦσι τὰ βόρεια μέρη μετὰ τῶν νοτιῶν, καὶ διαιρεῖται οὕτως ἡ νῆσος εἰς ἀνατολικήν, δυτικὴν καὶ μέσην. Ἐν τῇ δυτικῇ ὑψοῦνται τὰ Λευκά ὄρη εἰς 2460 μ. πρὸς Β. παρέκτασιν ἔχοντα τὸν Βερύκουθον, μετὰ ταπεινοτέρων ὑψωμάτων καὶ ἀκρωτηρίου τοῦ Κορύκου (Γραβόζης), Τιτύροῦ ἢ Δικτυναίου, μετ' ἀκρωτηρίου Ψακῶνος (ν. Ψάθας), μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Δικτύνης ἢ Βριτομάρτιδος, ῥιφθείσης ἐντεῦθεν εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα ἀποφύγη τὴν ἐρωτικὴν καταδίωξιν τοῦ Μίνως. Ἄλλα δ' ἀκρωτήρια ἦσαν τὸ Κύαμον καὶ τὸ Δρέπανον. Ἐν τῇ μέσῃ Κρήτῃ ἐγείρεται τὸ ὑψηλότερον τῶν ὄρων τῆς νήσου, τὸ Ἰδαῖον

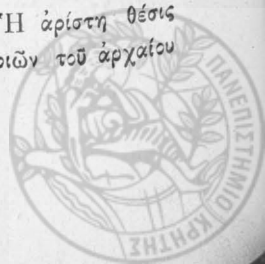
κεῖνται ἐξ Α. πρὸς Δ. τ' ἀκρωτήρια Ἄμπελος, Γρυθραῖον (ν. Γουθερόν), Λισπὴν, Ματάλα, Ψύχιον, Ἐρμαῖα (ν. Πλάνα), Κριοῦ μέτωπον (ν. Κρίος), τὸ ΝΔ.—Ρύακας ἔχει πολλοὺς ἡ νῆσος, ἀλλὰ μικροὺς, πρὸς Β. ἀπὸ Δ. τὸν Ἰάρδαινον (ν. Πλατανίον), Δ. τῆς Κυδωνίας τὸν Ὀαξον (ν. Μυλοπόταμον) ἐκ τῆς Ἰδης πηγάζοντα τὸν Ἀμνισον καὶ Κάτρατον ἐν τῇ Κνωσσῷ. Πρὸς Ν. δὲ, ἐξ Α. τὸν Καταρράκτην (ν. Ἀναποδιάρην) τὸν Ληθαῖον (ν. Μητρόπολιν), καὶ τὸν Ἠλέκτραν ἐν τῇ Γορτυνίᾳ.—Τὸ ἕνεκα τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ὄρεινου καὶ τοῦ θαλασσίου ἀέρος ἄριστον κλίμα τῆς νήσου συνιστάτο ἤδη ὑπὸ τοῦ Ἴπποκράτους εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ εὐφορωτάτη δὲ τῶν χωρῶν τῆς νήσου ἦν ἡ περὶ τὴν Γόρτυ-

Τὸ ὄρος Ἰδὴ ἐν Κρήτῃ

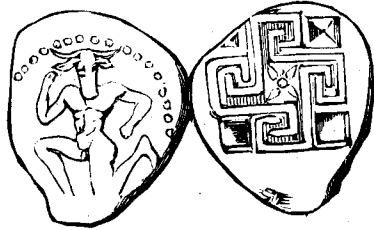
16 ἡ Ἰδὴ (ν. Ψηλορίτης) εἰς 2460μ, συνήθως χιονοσκεπὴς, ἐκτεῖνον πρὸς Β. τὸ ἀκρωτήριο Δῖον, πρὸς ΝΔ. τὸ ὄρος Κίνδριον ἢ Κέδριον. Πρὸς Α. τὸ ὄρος Δίκη καλούμενον (ν. Λαφιθί), ὑψοῦται εἰς 2160μ. καὶ ἦν ἡ κυρίως ἕδρα τῆς λατρείας τοῦ Διός. Πρὸς Β. ἀπολήγει εἰς τὸ ἀκρωτήριο Σαμόνιον (ν. Σίδερον). Εἰς δὲ τὴν Ν. ἀκτὴν

να, πεδῖον λεγομένη. Οἱ ἀρχαῖοτατοι Πελασγοὶ κάτοικοι ἐλέγοντο Ἐτεόκρητες· τὸ δὲ Δ. τῆς νήσου κατεῖχον οἱ Κύδωνες (Ὅμ. Ὀδ. Γ, 192. Τ, 176), ἴσως καρφρυγικῆς καταγωγῆς. Ἐπειτα δὲ προσεπῆλθον καὶ Δωριεῖς, Ἀχαιοὶ καὶ Αἰολεῖς, πάντες ὅμως Κρήτες καλούμενοι. Ἡ ἀρίστη θέσις τῆς Κρήτης μεταξὺ τῶν τριῶν τοῦ ἀρχαίου

κόσμου μερῶν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν καλῶν λιμένων αὐτῆς, ἀνέπτυξαν ἐν αὐτῇ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν εὐημερίαν, ὥστε καὶ νῆσος, μακάρων ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ ἡ Ἑλλάς μεγάλην ἀπέδιδε σημασίαν εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτῆς παραδόσεις, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην αὐτῆς νομοθεσίαν, ἀποδιδόμενην εἰς τὸν Μίνωα, τὸν Ῥαδάμανθον, τὸν Ἴδομενέα καὶ τὸν Μηριόνην. Καὶ ὁ πληθυσμὸς δ' αὐτῆς ἐλέγετο μέγας ἀρχαιοτάτα ἤδη, ὥστε καὶ ὁ Ὅμηρος τὴν καλεῖ ἑκατόμπολιν (Ἰλ. Β, 649), τὸ πλῆθος τῶν πόλεων αἰνιττόμενος, διότι ἀλλαχοῦ (Ὀδ. Τ, 174) μνημονεύει μόνον 90. Συνέκειτο δ' ἐκ πολλῶν ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτων πολιτειῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ τινες τῶν πόλεων μετέσχον τῆς πειρατείας, οἱ Ῥωμαῖοι, ὑπὸ Μέλ्लων τὸν Κρητικὸν, ὑπέταξαν τὴν νῆσον, καὶ ἤνωσαν αὐτὴν μετὰ τῆς Κυρηναικῆς εἰς μίαν ἐπαρχίαν, τοὺς κατοίκους ὡς ψεύστας ὀνειδίζοντες (Κρητες ἀεὶ ψεύσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί), καὶ ἐλεγον δι' αὐτοὺς καὶ τοὺς Καππαδόκας (ἴδ.) καὶ τοὺς Κίλικας «τρία κάππα κακά». Ἐπισημότεραι τῶν πόλεων τῆς Κρήτης πρὸς Β., ἀπὸ Δ. πρὸς Α. ἦσαν ἡ (καὶ τὰ) Φαλασάρνα, μετὰ ναοῦ τῆς Δικτύνης Ἀρτέμιδος· ἡ Κίσαμος, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Καρύας καὶ Ψάκωνος, λιμὴν τῆς μεσογειότερας Πολυρρηνίας, κατοικουμένης ὑπὸ Δωριέων καὶ Αἰολέων, καὶ προσεχούσης πασῶν τῶν τοῦ βορειοδυτικοῦ μέρους τῆς νήσου· τὸ Πέργαμον, ἐνθα ἐδείκνυτο τοῦ Λυκούργου ὁ τάφος, καὶ Α. ἡ ἰσχυρὰ Κυδωνία (ν. Χανία), εἰς ἀπόστασιν 40 σταδίων ἀπὸ τοῦ Ἰαρδάνου κειμένη, ἴδρυμα τοῦ Μίνωος, κατὰ τὴν παράδοσιν, φερώνυμος υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, δι' ὃ καὶ Ἀπολλωνία ἐλέγετο. Ἔῖχε δ' ἄριστον λιμένα μετὰ ναοῦ τῆς Βριτομάρτιδος, καὶ περίφημοι ἦσαν οἱ τοξόται αὐτῆς. Αὐτῆς ἐπάνωμος ἐστὶν ὁ καρπὸς τὸ κυδώνιον (Ἡρδ. Δ, 44. 49). Μεταξὺ δὲ τῆς Κυδωνίας καὶ τοῦ Δρεπάνου ἔκειτο ἡ Ἀπτέρα, καὶ μεσογειότερον ἡ

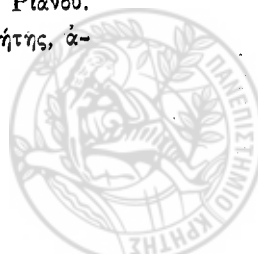
Λάπα, ἣν ὁ Μέτελλος ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου· ἡ Ἀμφιμάλλα, ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου· ἡ Ῥίτυμα καὶ Ν. ἡ Ἐλευθέρινα, ἣν διὰ προδοσίας ὁ Μέτελλος ἐκυρίευσεν, καὶ τὸ ἐπίνειον αὐτῆς Παντομάτριον· ἡ Ὀαξος ἢ Κνωσὸς (ἢ Κνωσσός), μετὰ

τῶν ἐπινείων Ματίου ἢ Ἡρακλείου καὶ Ἀμνισοῦ, ἔδρα τοῦ Μίνωος, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ὡς σπουδαία πόλις μνημονευομένη (Ἰλ. Β, 646. Ὀδ. Τ, 175). Ἐν αὐτῇ ἐδείκνυτο μνημεῖον τοῦ Διὸς, καὶ οἱ τάφοι τοῦ Ἴδομενέως καὶ τοῦ Μηριόνου, καὶ παρ' αὐτῇ ἐξελαμβάνετο κείμενος ὁ Λαβύρινθος (Διόδ. Α, 61)· ἡ Μίλητος, ἧς καὶ ὁ Ὅμηρος μνημονεύει (Β, 84) ἢ Λύττος ἢ Λύκτος, πρὸς τὰ μεσόγεια, ἡ ἐπισημοτάτη τῶν πόλεων πρὸς Α., ἀρίστους πολίτας τρέφουσα, τῷ 220 δὲ π. Χ. ὑπὸ τῶν Κνωσσιῶν καταστραφεῖσα· ἡ Ἀρκαδία· ἡ Μινώα, εἰς τὸ στενωτάτον τῆς νήσου· ἡ Ὀλερος, γνωστὴ δι' ὃ εἶχε ἔβανον τῆς Βριτομάρτιδος, ἔργον λεγόμενον τοῦ Δαιδάλου· ἡ Πραῖτος· ὁ Ἀανὸς εἰς τὴν Α. ἀκτὴν· εἰς δὲ τὴν Ν. ἐξάνατολῶν πρὸς Δ. ἡ Ἰεράπτυνα (ν. Ἰερά Πέτρα)· ἡ Λεβὴν, μετὰ περιφῆμου ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐπίνειον τῆς Γόρτυνος, ὡς καὶ ἡ Ματάλα· ἡ Ψαιστὸς, πατὴρ τοῦ Ἐπιμενίδου· ἡ Γόρτυς ἢ Γόρτυνα (ν. Ἀγιοὶ Δέκα μετ' ἐρείπιων), παρὰ τῷ Λιθακῷ ποταμῷ, πόλις διάσημος, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου τειχιόσσα λεγομένη (Ἰλ. Β, 646. Ὀδ. Γ, 293), εἶτα δ' ἀτειχιστος μείνασα, ἔχουσα 50 σταδίων ἐπιφάνειαν ἐν εὐφρόν πεδίῳ, καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων πρωτεύουσα τῆς νήσου· Βήνη, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ῥιανοῦ. Πρὸ τῆς βορείας παραλίας τῆς Κρήτης, ἀ-

a
1647

φακά

πέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου, ἔκειτο ἡ μικρὰ νῆσος Δία (ν. Δία), ὡς φαίνεται ἡ ἀρχαϊκὴ ἔδρα νοῦ μύθου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀριάδνης (Στρβ. I, 474).— Ἡ νομοθεσία τῶν Κρητῶν ἦν συγγενὴς πρὸς τὴν τῶν Σπαρτιατῶν, καθ' ὅσον ἀμφότεραι ἦσαν δωρικαί· κατὰ τὴν παράδοσιν μάλιστα ἐκ Κρήτης ἐδανείσθη τοὺς νόμους τοῦ ὁ Λυκοῦργος. Ὡς ἐν Σπάρτῃ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἀρχουσαν φυλὴν τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν, οἵτινες ἦσαν οἱ κατακτῆσαντες Δωριεῖς, ὑπῆρχον οἱ τοῖς περιοικοῖς τῆς Λακωνίας ἀντιστοιχοῦντες Μνωῦται ἢ Μνωίται, οἱ ἀρχαῖοι ὑποταγέντες ἐγχώριοι κάτοικοι καὶ κατωτέρω αὐτῶν, ὡς ἐκεῖ οἱ Εἴλωτες, οὕτως ἐνταῦθα οἱ κλαρῶται καὶ ἀφαιμιῶται, πιθανῶς οἱ κατ' ἀρχὰς ἀντιστάντες καὶ αἰχμαλωτισθέντες, τῶν ἐλευθέρων δὲ ἡ τοῦ δημοσίου τὰς γαίας ἐπὶ βαρυτάτοις φόροις καλλιεργοῦντες. Καὶ ἐν Κρήτῃ ὡς καὶ ἐν Σπάρτῃ δημοσία ἦν τῶν παιδῶν ἡ ἀγωγή καὶ ἡ γύμνασις εἰς μουσικὴν καὶ εἰς ὀπλισκίαν, καὶ ἐκυβερνῶντο ὑπὸ Γερουσίας, ἴσως ἐκ 30 μελῶν, καὶ ὑπὸ 10 κόσμων, ἐτησίως ἐλεγχομένων, ὧν ὁ πρόεδρος, πρῶτόκοσμος, ἦν τοῦ ἔτους ὁ ἐπώνυμος. Προσέτι, ὡς οἱ Σπαρτιατῆται, εἰσιτῶντο καὶ οἱ Κρητες εἰς κοινὰ συσσίτια, ἀνδρεῖα καλούμενα, καὶ οἱ νέοι ἦσαν εἰς ἀγέλας κατατεταγμένοι, καὶ ἕκαστος νεανίας διετέλει ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἑνὸς ἀνδρὸς, κλεινὸς ἐκείνου λεγόμενος, ὡς καὶ ἐκεῖνος τούτου φιλήτωρ, καὶ ἄτιμον ἐθεωρεῖτο τὸ νὰ στερῆται τις φιλήτορος. Ὁ γάμος ἦν ἱερὸς, καὶ ἡ συζυγικὴ ἀπιστία ἐτιμωρεῖτο αὐστηρότατα (Στρβ. I. 480).

Κρήτη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίωνος, βασιλέως τῆς Κρήνης, καὶ γυνὴ τοῦ Ἥλιου ἐξ οὗ ἔσχε θυγατέρα τὴν Πασιφάνη, σύζυγον τοῦ Μίνως (Διόδ. Δ, 63) ἢ γυνὴ τοῦ Μίνως καὶ μήτηρ τοῦ Κιτρέως, Δευκαλίωνος, Γλαύκου, Ἀνδρόγεω, Ἀκάλλης, Ξενοδίκης, Ἀριάδνης καὶ Φαίδρας.— 2) θυγάτηρ ἑνὸς τῶν Κουρήτων. Ὁ Ἀμμων ἐλθὼν ἐκ

Λιβύης εἰς τὴν νῆσον Ἰδαίαν, ἐνυμφεύθη αὐτὴν, καὶ ἔδωκε τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς τὴν νῆσον (Διόδ. Γ. 71).— 3) θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος (Ἀπλλδ. Γ, 3, 1).

Κρητηνία, χώρα τῆς νήσου Ρόδου, κληθεῖσα, ὡς ἐλέγετο, κατὰ Ἀνθημένην τὸν υἱὸν Κατρέως, τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης, ἐγκαταστάνατα αὐτόθι, ἵνα ἀποφύγη τὸν εἰς τὸν βασιλέα δοθέντα χρησμὸν, ὅτι θὰ ἐφονεύετο ὑφ' ἑνὸς τῶν υἱῶν του. Ἀλλ' ὅτε μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Κατρέως εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, ἵνα τῷ παραδώσῃ τὴν βασιλείαν, παραγνωρίσας αὐτὸν ὁ υἱὸς του εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, καὶ ἐκλαβὼν αὐτὸν ὡς κακοῦργον τινα, τὸν ἐφόνευσε (Ἀπλλδ. Γ, 2.— Στέφ. Βυζ.).

Κρητήνης, πατὴρ τοῦ τυράννου Ἀναξιλίου ἐν Ῥηγίῳ τῆς Ἰταλίας (Ἡρδτ.).

Κρέασος, υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργου (Ἀπολλδ. Β, 1, 2).

Κριθωτή, 1) ἀκρωτήριο τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν πόλιν Ἀλυζίαν.— 2) Πόλις παρὰ τῇ Μαδύτῳ ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου (Δμσθ. Ἄρστρ.— Στρβ.— Στφ. Βυζ.).

Κρίμισσα, ἀκρωτήριο τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως (Στρβ.).

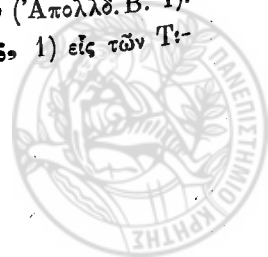
Κριμισσὸς, ἡ Κρίμισος (Πλούτ. Τιμολ. ΚΕ), ποταμὸς εἰς τὰ Δ. τῆς Σικελίας, παρ' ᾧ ὁ Τιμολέων ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους τῷ 339 π. Χ. Αὐτοῦ ὁμόρρους θεωρεῖται συνήθως ὁ Σελινούντιος Ὑψας.

Κριναγόρας, ἐπιγραμματογράφος ἐκ Μιτυλήνης (Ἀθολ.).

Κρίνακος, υἱὸς τοῦ Διὸς, πατὴρ τοῦ Μακαφῆως, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι πρῶτος κυριεύσας συνήκισε τὴν νῆσον Λέσβον (Διόδ. Ε, 62).

Κρινῶ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, μήτηρ τεσσάρων Δαναίδων (Ἀπολλδ. Β. 1).

Κρόος ἢ **Κροεῖς**, 1) εἰς τῶν Τι-

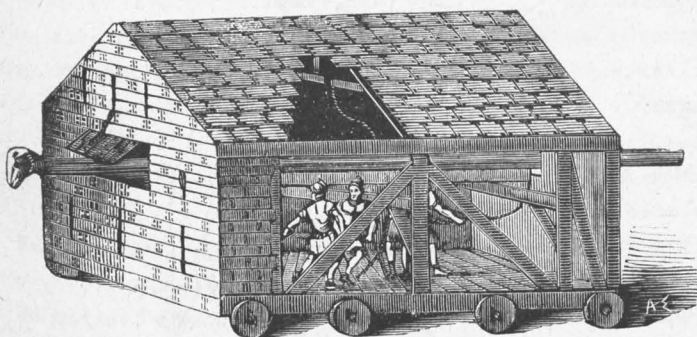
τάνων (Ἀπολλιδ.). — 2) Εἰς Αἰγινήτης (Ἡρότ.).

Κριός, πολιορκητικὴ μηχανή ἥς ἡ χρῆσις ἦν ξένη εἰς τοὺς παναρχαίους χρό-

Δάκεις τῆς στήλης τοῦ Τραιανοῦ

νοὺς. Κατ' ἀρχαίαν ἦν μόνον ἰσχυρὰ δοκὸς ἑ-
χουσα μετάλλινον τὸ ἐμπρόσθιον μέρος, ἐν
σχῆματι κεφαλῆς κριοῦ, καὶ δι' ἥς πολλοί

στρατιῶται φέροντες διὰ τῶν χειρῶν, ἐπλη-
τον τὸ πολιορκούμενον τείχος. Μετὰ ταῦτα
δ' ἐτελειοποιήθη, κρεμασθεῖσα ἐξ ἱμάντων ἢ
ἀλύσσεων ἐντὸς ἢ τοῦ κατωτέρου δώματος
τῶν πολιορκητικῶν πύργων (Ἰδ. πολιορ-
κία), ἢ ὑποστέγου τροχηλάτου δωματίου
σφενδομιζομένη οὕτω κατὰ τοῦ τείχους ὑπὸ
πλήθους στρατιωτῶν, ἐνίοτε μέχρι 1500. Οἱ
πολιορκούμενοι ἐπροσπάθουν νὰ ἐνδύσῃ διὰ
ταπήτων ἢ σάκκων τὰ προσβαλλόμενα ἢ ἀ-
πειλούμενα τείχη, καὶ νὰ ρίπτωσι δοκοὺς βα-
ρείας ἐπὶ τοῦ κριοῦ, ἢ νὰ συλλαμβάνωσιν αὐ-
τὸν διὰ σχοινίων, καὶ ἐξουδετερώσῃ τὴν προσ-
βολὴν του. Πόλις δὲν ἐδύνατο νὰ ἐλπίσῃ εἰς
τὴν ἐπιείκειαν τῶν κατακτητῶν ἀν' δὲν παρε-
δίδοτο πρὶν ἢ κριοβολῆθῃ.

Κριοῦ μέτωπον, 1) ἀκρωτήριον εἰς
τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Κρήτης (Διον. Περ. 90.
— Στρβ.). Ν. Κριο. — 2) Ἀκρωτήριον με-
σημβρινὸν τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἀπέ-
ναντι τοῦ ἐν Ἀσίᾳ ἀκρωτηρίου Κεραμίδος
(Διον. Περ. 311. — Στρβ.).

Κριοφόρος, ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ,
ὅστις πολλάκις ἐν τῷ ἀρχαίᾳ τέχνῃ παρι-
στᾶται φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων κριόν. Ἐν Τα-
νάγρα τῆς Βοιωτίας ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ἐπί-
θετον τοῦτο, καὶ εἰς τὴν ἐορτὴν του περιέφερε
τὸν κριὸν εἰς νέος ἐπὶ τῶν ὤμων του (Παυσ.
Θ, 13).

Κρισαῖος κόλπος, ὁ εἰς τὸν Κο-
ρινθιακὸν κόλπον ἀνοιγόμενος, νοτιοδυτικῶς
τῶν Δελφῶν, ὑπὸ τὴν Κρίσσαν. Νῦν Γαλα-
ξειδι. — Τὸ δὲ Κρι-
σαῖον πεδῖον, μετὰ
τὴν καταστροφὴν τῆς
Κρίσσης, ἐγένετο ἱε-
ρὸν τοῦ ἐν Δελφοῖς
Ἀπόλλωνος.

Κρισίη, θυγά-
τηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ
τῆς Τηθύος (Ἡσιόδ.
Θεογ. 339).

Κρίσος ἢ Κρίσ-

σος, υἱὸς τοῦ Φώκου, πατὴρ τοῦ Στροφίου
καὶ πάππος τοῦ Πυλάδου (Παυσ. Β, 29. —
Σχόλ. εἰς Εὐρύπ. Ὀρστ. 33).

Κρίσσα ἢ Κρῖσα, πόλις τῆς Φω-
κίδος, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἤδη ὡς ζαθέη
μνημονευομένη, ἔκειτο 1 1) 2 ὥραν ἀπὸ τοῦ
Κρισαῖκου κόλπου ἐν τῇ μεσογείῳ, Δ. τῶν
Δελφῶν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Πλείστου. Κατε-
στράφη δ' ἐπὶ τοῦ ἀ' ἱεροῦ πολέμου ἀποφά-
σει τῶν Ἀμφικτυόνων, διότι ἀσεβῶς ἐφορολό-
γει τοὺς προσερχομένους εἰς τῶν Δελφῶν τὸ
μαντεῖον (Στρβ. Θ, 418). Καὶ ὁ μὲν ὄρος
τῶν ἀγρῶν αὐτῆς ἀνετέθη τῷ ναῶ, οἱ δὲ
κάτοικοι μετῴκηθησαν εἰς Ἀμφισσαν ἢ εἰς
Κίρραν τὸν λιμένα τῶν Δελφῶν (Δίσχ.
Κτησ. 119). Ν. Χρυσόν.

Κριταί, οἱ τῶν δραμάτων, ἐτησίως κληρούμενοι, πέντε διὰ τὴν κωμῶδιαν (Σουίδ. λ. «Πέντε κριτῶν γένεσι») καὶ πιθανῶς πέντε διὰ τὴν τραγῳδίαν, ἴσως εἰς ἐκφυλῆς ἐκάστης.

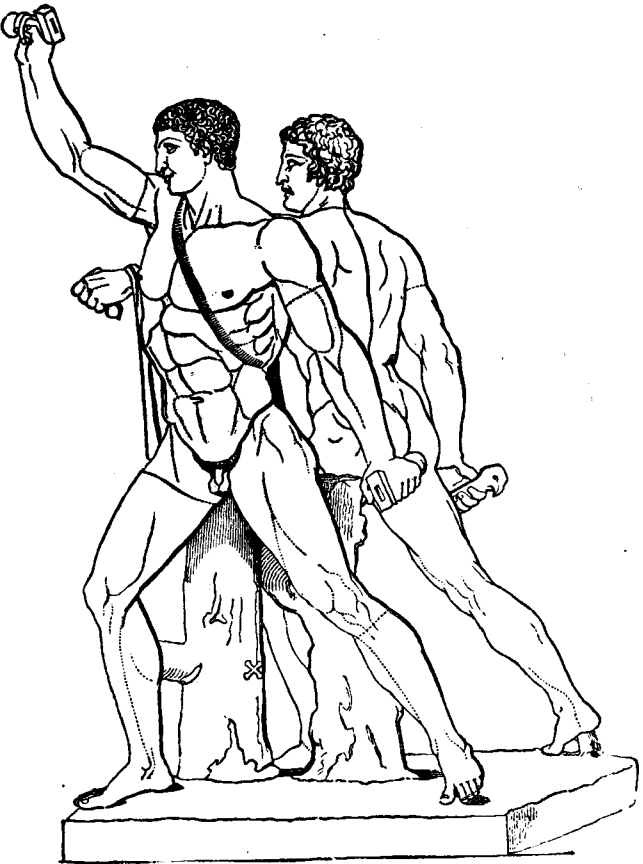
Κρίταλλα (τὰ), ἢ **Κρίταλλος**, πόλις τῆς Καππαδοκίας, ἐπὶ τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ (Ἡρδ. Ζ, 26).

Κριτήριον, χώρα τῆς Ἀργολίδος, ἐνθα ἐλέγετο ὅτι ὁ Δαναὸς ἔκρινε τὴν θυγάτῆρα αὐτοῦ Ὑπερμνήστραν, ὡς παρκαύσασαν τὴν ἐντολήν του, καὶ μὴ φονεύσασαν τὸν μνηστήρᾶ τῆς Λυγκέα.

Κριτίας, 1) Υἱὸς Δρωπίδα, συγγενῆς τοῦ Σόλωνος, ἐκ τοῦ υἱοῦ του Καλλιαισχρου πάππος τοῦ νεωτέρου Κριτίου, ἐκ δὲ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἄλλου υἱοῦ του Γλαύκωνος, πρόπαππος τοῦ Πλάτωνος. — 2) Ὁ νεώτερος, μαθητὴς Γοργίου τοῦ Μοντίνου καὶ Σωκράτους, κατ' ἀρχὰς τῆ δημοκρατικῆς μερίδι ἀνήκων. Ὅτε, τῷ 411 π. Χ. ἐσυζητεῖτο ἡ θανάτωσις τοῦ Φρυνίχου, ἀπήτησε τὴν ἐν πρώτοις δίκην καὶ ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ἐξωρίσθη εἰς Θράκην καὶ εἶτα εἰς Θεσσαλίαν· μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηῶν ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, καὶ τὴν πτώσιν τῆς δημοκρατίας, τῷ 404, ἐξελέγη εἰς τῶν τριάκοντα μετὰ τοῦ Θηραμένους (ἴδ.), πρὸς ὃν ὁμως μετ' οὐ πολὺ διεφώνησε, καὶ διενήργησεν αὐτοῦ τὴν καταδίκην εἰς θάνατον. Πανίσχυρος δὲ γενόμενος, ἐμισήθη διὰ τὴν ὀμότητα καὶ τὴν ἀυθαιρεσίαν του, καὶ ἐφονεύθη τῷ 403 ἀντιστὰς εἰς τοῦ Θρασυβούλου τὴν εἰσβολὴν (Ξεν. Ἀπ. Α, 2, 12. Ἑλλ. Β, 4, 8. 19). Ἦν δ' οὐ μόνον πεπαιδευμένος ὁ Κρι-

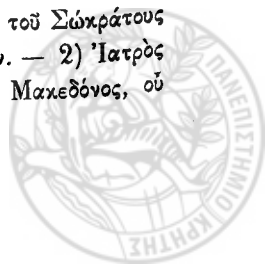
τίας, ἀλλὰ καὶ ποιητὴς, γράψας ἐλεγεῖα, ὧν ὀλίγα μόνον διεσώθησαν ἀποσπάσματα· ἐκ δὲ τῶν ῥητορικῶν αὐτοῦ λόγων οὐδέν. Ἐξετίμα δὲ τὴν διανοητικὴν αὐτοῦ ἰκανότητα ὁ συγγενῆς αὐτοῦ Πλάτων, δι' ὃ καὶ συνεχῶς ποιεῖται μνεῖαν αὐτοῦ, ὡς ἐν τῷ ὁμωνύμῳ διαλόγῳ καὶ ἐν τῷ Τιμαίῳ (Συλλ. Bach καὶ Berge poet. Iyr. grec. fragm).

Κρίτιος, γλύπτης Ἀθηναῖος, περὶ Ὀλ. 75, δ', (407 π. Χ.), μετὰ Νησιώτου, τοὺς τυραννοκτόνους ἐξεργασθεῖς. Τοῦ

ἔργου αὐτῶν τὸ ἀντίγραφον σώζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπὶ Ἀττικῷ θρόνου, καὶ ὅμοιον καὶ ἐπὶ ἀττικῶν τετραδράχμων.

Κριτόβουλος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ. Φαῖδ. — Ξενφ. Ἀπμν. — 2) Ἴατρὸς καὶ χειρουργὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, οὗ

ἐθεράπευσε τὸν ὀφθαλμὸν, πληρωθέντα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀμφιπόλεως.

Κριτόδημος, ἰατρός ἐκ τῆς νήσου Κῶ (Ἀρριαν.).

Κριτόλαος, 1) ἐκ Φασηλίδος τῆς Λυκίας, περιπατητικός, διάδοχος τοῦ Κεῖου Ἀρίστωνος, ἐπέμφθη τῷ 155 π. Χ. μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ Διογένους ὡς πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος εἰς Ῥώμην. Ἐκεῖ δ' ἐνέκυψεν εἰς τὴν καλλιέργειαν ἰδίως τῆς ῥητορικῆς τέχνης, καὶ ἀπέθανεν εἰς γῆρας βαθύ. Ὁ Κικέρων ἐν τῷ ζητήματι περὶ τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ ἠρύσθη πολλὰ ἐκ τῶν θεωριῶν του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων ὅμως αὐτοῦ οὐδὲν ὑπολείπεται (Cic. d. Or. II, 37, 155. 38, 160. fin. 5, 5, 14). — 2) Στρατηγὸς Ἀχαιῶς, προκαλέσας τὴν ἐσχάτην προσβολὴν τῶν Ῥωμαίων κατὰ τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ, καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Κορίνθου. Ἀφ' οὗτου δ' ἠττήθη ἐν Σκάρφῃ, δὲν ἐφάνη πλέον (Πολύβ. ΛΗ, 2. — Cic. N. D. III, 38, 91).

Κριτομήδη, μία τῶν Δαναίδων (Ἰγίν.).

Κριτύλλα, γυνὴ Ἀθηναία, κατ' Ἀριστοφάνην (Λυσ. 323).

Κρίτων, 1) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐγκαρδίως αὐτῷ ἀφοσιωμένος, θελήσας νὰ τὸν σώσῃ ἐκ τῆς φυλακῆς διὰ θυσίας πάσης τῆς περιουσίας του. Ὁ Πλάτων ἔγραψε διάλογον φέροντα αὐτοῦ τὸ ὄνομα καὶ παριστῶντα αὐτὸν συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ Σωκράτους ἐν τῇ εἰρκτῇ. Καὶ ὁ υἱὸς δ' αὐτοῦ Κριτόβουλος μνημονεύεται μετὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγορικός ἐξ Αἰγῶν. Ὁ Στοβαῖος διηγήρησεν αὐτοῦ ἀπόσπασμα «περὶ προνοίας καὶ ἀγαθῆς τύχης». — 3) Ποιητὴς τῆς νέας ἀττικῆς κωμῆδίας. Σώζονται δὲ τρεῖς ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν κωμῆδίων αὐτοῦ. — 4) Ὁ Σουΐδας μνημονεύει δύο ἱστορικῶν φερόντων τοῦτο τὸ ὄνομα, τοῦ μὲν Ναξίου, τοῦ δὲ ἐκ Πιερίας. — 5) Ἑλληνας ἰατρός ἐπὶ Τραϊανοῦ, ἔγραψε 4 βιβλία ὑπὸ τὸν τίτλον «κ ο σ μ η τ ι κ ἄ», καὶ ἴσως ἐστίν

ὁ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τὸν τίτλον «Γεττικά» τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Τραϊανοῦ κατὰ τῶν Δακῶν διηγηθεῖς.

Κριῶα (ἦ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν (Στφ. Βυζ.). Ὁ δημότης Κριωεύς.

Κρόδυζοι ἔθνος Θρακικόν, οἰκοῦν μεσημέρινῳς τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ, εἰς τὴν κάτω Μοισίαν (Ἡρόδ. Δ, 49. — Στφ.).

Κρόεσσα, θυγάτηρ τῆς Ἰνούς, μήτηρ τοῦ Βύζαντος ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Στφ. Βυζ.).

Κροῖσμος, ἐπίσημος Τρῶς, ὃν ἐν τῇ μάχῃ ἐφόνευσεν ὁ Μέγης (Ὁμ. Ἰλ. Ο, 52).

Κροῖσος, υἱὸς Ἀλυάττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐκ τοῦ γένους τῶν Μερναδῶν, κατέλαβε τὸν θρόνον τῇ Ὀλ. 55, α (560 π. Χ.), κατ' ἄλλους δὲ τῷ 571 ἢ τῷ 557, εἶχε δὲ καὶ πρὶν συμβασιλεύσει μετὰ τοῦ πατρὸς του, ἢ καὶ ἦν σατράπης αὐτοῦ ἐν Ἀδραμυττίῳ. Πρὸς αὐτὸν, ἤδη βασιλεύοντα, ἦλθε καθ' Ἡρόδοτον (Α, 29) ὁ Σόλων (ἴδ.), καὶ εἶπεν αὐτῷ τὸ «μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάρισε». Τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνας φόρου ὑποτελεῖς καταστήσας ὁ Κροῖσος, ἀφῆκεν ἄλλως ἐλευθέρους, μετὰ δὲ τῶν ἐν τοῖς νήσοις συνεμάχησε. Τὸ κράτος αὐτοῦ ἐξτείνεται πρὸς Α. μέχρι τοῦ Ἀλυος ποταμοῦ (Ἡρόδ. Α. 26). Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου (ἴδ.) (Ἡρόδ. Α, 35—45), ὁ δ' ἐναπολειφθεὶς αὐτῷ ἦν κωφάλαλος, ἀλλ' ὅτε εἶδε τὸν πατέρα του ἀπειλούμενον ὑπ' ἐσχάτου κινδύνου, ἀνέλαβε τὴν φωνὴν (Ἡρόδ. Α, 85). Προτιθέμενος νὰ πολεμήσῃ κατὰ τοῦ Κύρου, ὅστις εἶχεν ἐκθρονίσει τὸν κηδεστὴν αὐτοῦ Ἀστυάγην, ἠρώτησε τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, πέμψας αὐτῷ πλουσιώτατα δῶρα· ἀπεκρίθη δ' ὁ χρησμός· «Κροῖσος Ἀλυν διαβάς, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει». Καὶ τῷ ὄντι ἐκστρατεύσας, μετὰ μάχην ἀμφίβλου ἐκβάσεως παρὰ τῇ Σινώπῃ, κατεκλείσθη ὑπὸ τοῦ Κύρου, ἐπελθόντος ἐκ τῶν Σάρδεων, εἰς τὴν πόλιν, καὶ μετὰ δύο ἐβδομάδων πολιορκίαν

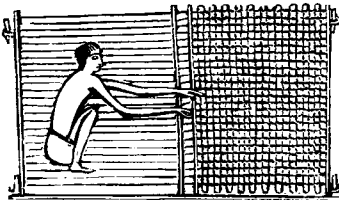

ήχημαλωτεύθη, τῷ 546 π. Χ. Καθ' Ἡρόδοτον δὲ (Α, 88), ἐπειδὴ ὅτε ἀπήγετο δέσμιος, ἀναμνησθεὶς τοῦ λόγου τοῦ Σόλωνος, ἀνέκραξε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀκούσας παρ' αὐτοῦ ὁ Κῦρος τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐκφωνήσεως, ἐκάμφθη καὶ προσηγάθη προσηγέστατα πρὸς αὐτόν, καὶ τῷ προσέφερε τὴν φιλίαν του. Κατὰ δὲ Κτησίαν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἐλεύθερον, διότι τοῦ Κροίσου καταφυγόντος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔπεσαν δῆθεν τετράκις ἐκ θαύματος αἱ ἀλύσεις ἀπὸ τῶν χειρῶν του. Ἐπέβαλε δ' ὁ Κῦρος καὶ εἰς τὸν Καμβύσην εὐμενῆ τὴν πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰν, ἀλλ' οὐχ ἦττον διέτρεξε δι' αὐτοῦ ἀπαξ ὁ Κροῖσος κίνδυνον θανάτου (Ἡρόδ. Α, 53. 73. 75. 84. 88. 155. 207. 208. Γ, 36).

Κροκάλη, 1) νύμφη, ὀπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος (Ovid.). — 2) Ἐταῖρα παρὰ Λουκιανῶ.

Κροκέαι, πολίχνη τῆς Λακωνίας. (Στφ. Βυζ.).

Κρόκη, ἡ εἰς τὸν στήμονα ἐνυφανομένη κλωστή, ὡς αἱ κάθεται γραμμαὶ τοῦ ὑφάσματος τῆς εἰκόνας, ληφθεῖσης ἐξ αἰγυ-

πτίας γραφῆς, καὶ παριστώσης μὲν ἴσως ψαυθοπλόκον, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὰς κρόκας πρὶν ἢ συνενωθῶσι διὰ τῆς σπάθης.

Κρόκιον πεδίον, εὐφορος πεδιάς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς ἣν ἐπιστεύετο ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐποίμανε τὰς ἀγέλας τοῦ βασιλέως Ἀδμήτου (Στφ.).

Κροκοδείλων πόλις, 1) πόλις τῆς μέσης Αἰγύπτου παρὰ τῇ λίμνῃ τοῦ Μοίριδος καὶ τῷ Λαβυρίνθῳ. Εἰς αὐτὴν ἐπεκράτει ἡ λατρεία τῶν κροκοδείλων. Εἶτα μετεκλήθη Ἀρσινοῆ (Ἡρόδ. Β, 148. — Στφ.). Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται ἐν Ἐλ-Φειούμ. — 2) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου, ἐν τῷ νομῷ τῆς

Ἀφροδιταπόλεως, κατὰ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Νείλου (Πτολ.).

Κροκύλαια, (τὰ), χώρα τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης (Ὀμ. Ἰλ. Β, 633) ἀλλὰ κατὰ Στράβωνα ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Κροκύλιον, πόλις τῆς Αἰτωλίας, μεταξὺ Τειχίου καὶ Ποτιδανείας (Θουκ. Γ, 96).

Κροκύλος, ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρίτῳ (Εἰδ. Ε, 11).

Κρόκων, πατὴρ τῆς Μεγανείρας, γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος, (Ἀπολλδ. Γ, 9, 1. — Πaus. Α, 37).

Κροκοῦτός, πολυτελής γυναικίος χιτῶν, ὃν παριστάτω φέρων καὶ ὁ Διόνυσος, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχων ἢ ἐκ τοῦ χρώματος, ἢ ἐκ τῆς λεπτότητος τῆς κρόκης αὐτοῦ.

Κρομμυὼν ἢ Κρωμμυῶν, χωρίον ὄχυρον ἐν Μεγαρίδι, πρὸς τῇ Κορινθίᾳ, καθ' οἷόν τινα δῆθεν τοῦ Ποσειδῶνος, Κρόμμον καλούμενον. Εἰς τὸ παρ' αὐτὸ πεδίον διητᾶτο ἡ φοβερὰ Κρομμυωνία, ἢ καὶ Φαῖα λεγομένη Ὅγς, ἣν ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς (Στφ. Η, 380. 392. — Πaus. Β, 1, 3).

Κρόνιον, 1) ὁ βορείως τῆς Ὀλυμπίας αἰρόμενος λόφος, καὶ Κρόνου Πάγος λεγόμενος, διότι ἐπ' αὐτοῦ ἔδρυτο ναὸς τοῦ Κρόνου (Πίνδ. Ὀλ. Γ, 179. — Ξενφ. Ἑλλ.). — 2) Κρόνιος Ὠκεανός, μέρος τῆς βορείας πεπηγμένης θαλάσσης (Διον. Περιηγ. 32). — 3) Κρονιὴ ἄλις, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα (Ἀπλλδ. Ῥόδ. Ε, 509).

Κρόνιππος, πεπλασμένον ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει (Νεφ. 1067) δηλοῦν τὸν ἀνόητον, τὸν Κρονόληρον.

Κρονίων, υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεὺς παρὰ ποιηταῖς.

Κρόνος, υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ὁ νεώτατος τῶν Τιτάνων (Ἡσιόδ. Θεογ. 137), ἀκρωτηριάσας καὶ ἐκβαλὼν τὸν πατέρα του, ἤρξε μετὰ τῶν Τιτάνων ἐπὶ τοῦ παντός· νυμφευθεὶς δὲ τὴν ἀδελφὴν του Ῥέα, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἑστίαν, τὴν Δήμητραν, τὴν Ἥ-

ραν, τὸν Πλούτωνα (Ἄδην), τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Δία (Αὐτ. 452). Ἐπειδὴ δὲ τῷ προεῖπεν ἡ Γῆ ὅτι θὰ ἐξεθρονίζετο ὑφ' ἐνὸς τῶν υἱῶν του, κατέπινεν αὐτοὺς ἅμα γεννωμένους, πλὴν τοῦ Διός, ἀνθ' οὗ, ἀπατήσασα αὐτὸν ἡ Ῥέα, τῷ ἔδωκε λίθον ἐσπαργανωμένον. Τὸν ἐξέβαλεν ἐπομένως ὁ Ζεὺς, καὶ βοήθῃ ἔχων τὴν Γῆν ἢ τὴν Μῆτιν, τὸν ἐβίασε νὰ ἐξεμέσῃ τοὺς καταβροχθισθέντας ὁ δὲ λίθος ἐδείκνυτο παρὰ τοῖς Δελφοῖς, ὡς ἐκεῖ τότε καταπεσών. Ὁ Κρόνος δὲ, κατὰ τοὺς μὲν ἐρρίφθη εἰς τὸν Τάρταρον μετὰ τῶν Τιτάνων, κατὰ τοὺς δὲ, τοῦ Διὸς ἐξήλωθέντος, ἤρχε μετὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος εἰς τῶν Μακάρων τὰς νήσους (Ἡσδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 160. Πινδ. Ὀλ. Β, 76). Ὁ Κρόνος, τοῦ ἀνάρχου χρόνου ἢ προσωποποιήσις, ἐκαλεῖτο Saturnus παρὰ τοῖς Λατίνοις, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐλέγετο ὑπάρξας ὁ χρυσοῦς αἰὼν. Κατ' αὐτὸν δ' ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς καὶ Σατουργία ἢ Ἰταλία, καὶ Σατουρνία φυλὴ ἢ Ἰταλικὴ (Ον. Farl. V, 625, I, 237), καὶ ἐπὶ 5 ἡμερῶν, τῶν βραχυτάτων τοῦ ἔτους, ἐώρταζον τὰ Saturnalia, καθ' ἃ οἱ ἐλεύθεροι ὑπηρετοῦν τοὺς δούλους εἰς τὴν τράπεζαν ἔν δὲ τῇ Ἑλλάδι ἐπανηγυρίζοντο, εἰ καὶ ἤττον ἐπισήμως, τὰ Κρόνια τῇ 16' ἑκατομβαιῶνος. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Κρόνου ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ Β τῆς Ἄλτεως ὑψοῦτο ὁ λόφος ὁ καλούμενος Κρόνιον, ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο θυσίαι εἰς τὸν θεόν. Ἐν Κρήτῃ προσεφέροντο αὐτῷ θυσίαι παιδίων, διότι συνεχέετο μετὰ τοῦ Φοινικικοῦ Μολόχ. Παριστάτο δὲ ὡς γέρων ἔχων ἄρπην ἢ δρέπανον εἰς τὰς χεῖρας, τὸ δι' οὗ ἠκρωτηρίασε τὸν πατέρα του, καὶ ἐν γένει δι' οὗ ὁ χρόνος καταστρέφει πάντα τὰ προγεγεννημένα.

Κροσσαία χώρα, τὸ κατὰ τὰ ἀνατολικὰ ποράλια τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ ἐκτεινόμενον μέρος τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου (Ἡρόδ. Ζ, 123), Κροσσίς γ' ἢ παρὰ Θουκυδίδῃ (Β, 79. — Στφ. Βυζ.).

Κροσσοί, οἱ εἰς τὸ πέρας ὑφάσματος πρὸς κόσμησιν προσαρπτόμενοι, ἢ ἀνύφαντοι ἀφιέμενοι μῖτοι, ὡς ὁ Καῖσαρ λέγεται ὅτι εἶχεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν μακρῶν του χειρῶν (Suet. Ces. 125), ἐνίοτε εἰς πολλοὺς θυσσάνους συνδεόμενοι (Ὀμ. Ἰλ. Β, 448. Ε, 738. Ξ, 131. Ρ, 593).

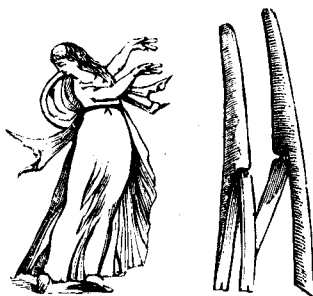
Ἐκ τοιχογρ. Πομπ.

Κροτάλιον, ἐνώτιον ἔχον κρεμαμένους μαργαρίτας ἢ ἄλλα κοσμήματα πλείονα τοῦ ἐνός, ὥστε ἐκρότουν κινουμένης τῆς κεφαλῆς.

Ἐνώτιον ἐκ Πομπηίας

Κρόταλον, ὄργανον κροτοῦν καὶ τὰ μουσικὰ συνοδεῦον εἰς ἱερουργίας τὰς ὀρχήσεις καὶ εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης. Ἀπεδίδοτο δ' εἰς τοὺς Σικελοὺς ἢ εὐρεῖσις αὐτοῦ, συγκειμένου ἐκ δύο κοίλων τεμαχιῶν ξύ-

Ἄρχαιον ἀνάγλ. ἐν Ῥώμῃ Ψηφιδωτὸν τάφου ἐν Β. Κορνήνῳ ἢ μετάλλου, ἅτινα κινούμενα διὰ τῶν δακτύλων, ἀπετέλουν κρότον ὀξύ. Συνήθως δ' ὑπῆρχεν ἀνὰ ἐν κρόταλον δι' ἐκάστην χεῖρα.

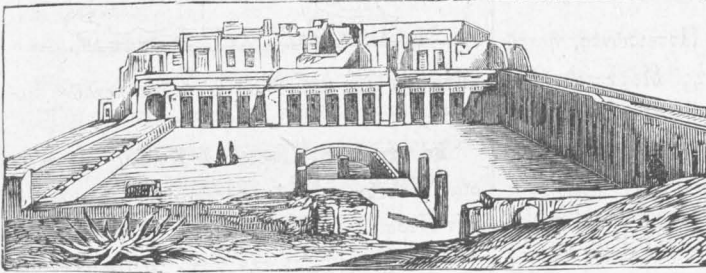
Κρόταλος, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου φονευθέντων μνηστήρων τῆς θυγατρὸς του Ἰπποδαμείας (Παυσ. Ε, 12).

Κρότων, ἢ Κόρτωνα, πόλις εἰς Ἀ τῆς Τυρρησίας, Β. τῆς Τρααρηνίας λίμνης, ἐπὶ τοῦ Κλάνιδος ποταμοῦ, μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς ἀρχαίας δωδεκαπόλεως, ἴσως ἢ πρωτεύουσα τῆς βορείας Τυρρησίας, ὡς ἡ Ταρκυνία ἦν τῆς νοτίας (Διόδ. Κ, 25). Ἦν ἡ πατρίς τοῦ ἀθλητοῦ Μίλωνος. Διατηροῦνται ἐκεῖ πελασγικά ἐρεῖπια.

Ἐπάνωμος ἥρωός τινος Κρότανος, φονευθέν-
τος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Διόδ. Δ, 25).

Κρότυπος, υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἔγ-
γονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ὁ
μετὰ ταῦτα ἐγκαταλείψας ἕνεκα ἐνσκηψάσης
ἐπιδημίας, μετέβη εἰς Μέγαρα. Ἦν δὲ πα-
τήρ τῆς Ψαμάθης, μητρὸς τοῦ Λίνου (Πaus.
Α, 34. Β, 16).

Οἰκία Δημοκρίτου ἐν Πυθαγόρῳ

Κρούματα ἢ Κρούσματα, ὄρ-
γανα, ὡς τὰ κρόταλα συγκρουόμενα καὶ συ-
νοδεύοντα τὴν μουσικὴν ἢ τὴν ὄρχησιν (ca-
stagnettes), κυρίως ἴδια τοῖς Ἰσπανοῖς, ἀλλὰ

Ἐξ ἀρχαίου κεράμου

καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Ῥώμην
γνωστὰ καὶ ἐν χρῆσει.

Κρούπεζα, ὑπόδησις τῶν δούλων, ἔ-
χουσα ξύλινον τὸ πέλμα. Μετε-
χειρήθησαν δ' ἔπειτα τὰ ὑπόδηματα
ταῦτα καὶ εἰς ὄργανα μουσικά, εἰς
τὸ ξύλινον πέλμα παρεμβάλλοντες

Ἐκ γαλλ. ἀγαλ. μικρὸν τι μετάλλινον μέρος, ἠχοῦν

ὅταν ἐπιέζετο ὑπὸ τοῦ ποδός,
ὥστε δι' αὐτοῦ συνώδευεν τὸ
ἄσμα, ἢ κατὰ τὸν ῥυθμὸν, ἢ
ἔδιδον τὸ σημεῖον κατὰ τὰς
συνουλίας (Πολυδ. 1, 153.
—August. de Music, III, 1).

Κρούα, πόλις κειμένη εἰς τὰ μεσημβρι-
νὰ παράλια τῆς Καρίας (Πτολ. Ε.).

Κρυπτεία, μία τῶν ἀσκήσεων τῶν
νέων Σπαρτιατῶν, καθ' ἣν, ἵνα προγυμνά-
ζονται εἰς τὰ τοῦ πολέμου, ἐξεπέμποντο διὰ
τῆς χώρας, εἰς μουσικὴν ἐπιτήρησιν τῶν εἰ-
λώτων, τρεφόμενοι ἐκ προϊόντων ἄτινα δῆ-
θεν ἔκλεπτον ἐξ ἀποθηκῶν πρὸς τοῦτο ἀφυ-

λάκτων καταλειπομέ-
νων. Φαίνεται ὁμως ὅτι
ὑπῆρξαν καὶ περιστά-
σεις καθ' ἃς ἐκακοποίη-
σαν τοὺς Εἰλωτας διὰ
τῆς κρυπτείας (Θουκ.
Δ, 80. — Πλάτ. Λυκ.
ΚΗ. — Πλάτ. Νομ. Α,
633. Β. ΣΤ, 713 Β).

Κρύπτη, πρόσγειος ἄποθήκη ἢ αἶθου-
σα, παράθυρα ἔχουσα πρὸς τὴν αὐλήν, εἰς
τὰς διωρόφους οἰκίας ὑπὸ τὸν ἄνω ὄροφον κει-
μένη πρὸς δροσερὰν διαίταν ἢ διατήρησιν τῶν
καρπῶν, ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Δημοκρίτου.

Κρυπτοὶ, κατάσκοποι οὗς ἔπεμπον ἐ-
νίστε οἱ Ἀθηναῖοι ἀγνώστους εἰς τὰς πόλεις
τῶν συμμάχων ἵνα ἐξιχνιάσωσι τὰ κατ' αὐτούς.

Κρυπτός λιμὴν, πόλις τῆς Εὐδαί-
μονος Ἀραβίας λιμένα ἔχουσα ἐπὶ τοῦ πορθ-
μοῦ τοῦ Περσικοῦ κόλπου (Πτολ. Ε, 17).

Κρυτίδας, ἀρχηγὸς τῶν Σικελῶν,
φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους διαβαίνοντος
μετὰ τῶν βοῶν τοῦ Γηρυόνου, καὶ εἶτα ὡς ἥρωος
τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων (Διόδ. ΣΤ, 23).

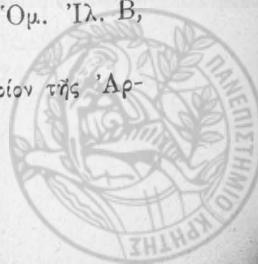
Κρωδίαλος (ἢ), πόλις τῆς Μικρᾶς
Ἀσίας, κειμένη ἐν Παφλαγονίᾳ παρά τῇ Κρώ-
μνῃ (Ἀπλ. Β, 94. — Στφ. Βυζ.).

Κρωδύλη, χωρίον τῆς Θράκης (Δημοσθ.
Φιλίπ.), ἴσως τὸ αὐτὸ τῇ Καθύλα.

Κρώδουλος, 1) ἴδ. Κόρυμβος. —
2) Ἀθηναῖος ὀφιοποιὸς (Δισχν. Κτησφ. —
Αἴλ. Β. Γ. Δ, 16).

Κρῶμνα (ἢ), φρούριον τῆς Παφλα-
γονίας παρά τὸν Ἄμαστριν (Ὀμ. Ἰλ. Β,
855. — Στφ. —).

Κρῶμοι, ὄχυρον χωρίον τῆς Ἀρ-

καδίας (Ξενφ. Ἑλλ. Ζ, 4, 21) καὶ Κρωπι-
μοι (Παυσ. Η, 34).

Κρωπιὰ καὶ Κρωπιὰ, δῆμος τῆς
Ἀττικῆς ἀνήκων τῇ Λεοντίδι φυλῇ.

Κρωφι (τὸ), ὄρος τῆς Θηβαΐδος ἐν
Αἰγύπτῳ, μεταξύ Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης.
Ἀπέναντι τούτου ἦν τὸ ὄρος Μῶμι, καὶ μετα-
ξὺ τῶν δύο ὑπέθετον οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς τὰς
πηγὰς τοῦ Νεΐλου.

Κτέατος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ τοῦ
Ἄκτορος, καὶ τῆς Μολιόνης. Μετὰ τοῦ διδύ-
μου ἀδελφοῦ τοῦ Εὐρύτου ἐβοήθησε τὸν Νη-
λέα κατὰ τοῦ Νέστορος· εἶτα δὲ μετὰ τούτου
συμμαχήσας, καὶ μετὰ τοῦ Αὐγείου, ἀντε-
τάχθη κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις τέλος
ἐφόνευσε ἀμφοτέρους τοὺς ἀδελφούς εἰς τὰ
Ἴσθμια. Ὁ δ' υἱὸς τοῦ Ἀμφίμαχος μετέσχε
τῶν Τρωϊκῶν (Ὁμ. Ἰλ. Β, 855. Λ, 708.
Ν. 181.—Ἀπολλδ. Β, 7).

Κτεῖς, 1) κτένιον διὰ τὴν κόμην ἦν ἀ-
κτένιστον ἄφινον μόνον εἰς ἔνδειξιν πένθους
ἢ θλίψεως. Πολλὰ εὐρέθησαν ἢ ἐλε-
φάντινα, ἢ τὸ συνη-
θέστερον ξύλινα καὶ
πολλάκις μετὰ κο-
σμημάτων χρυσελεφαντίνων, ὡς τὸ τῆς εἰ-
κόνας, ἣς τὸ μέσον ἐστὶν ἐξ ἐλέφαντος. Ἐχει
δὲ τὸ πρωτότυπον καὶ κόσμημα χρυσοῦν. —

2) Τὸ ὑφαντικὸν κτένιον διὰ τὴν κρόκην, ὁ-
μοιον καὶ πρὸς
τὰ σήμερον ἐτι
συνήθως ἐν χρή-
σει. — 3) Δύο-μέρη τῆς λύρας, ἴσως δύο πάσ-
σαλοι αὐτῆς διὰ τὰς χορδὰς (Ἐρατοσθ. Κα-
ταστρ. 24).

Κτενοῦς (ἡ), πό-
λις τῆς Ταυρικῆς Χερ-
σονήσου.

Κτερίσματα,
τὰ τοῖς νεκροῖς ὡς δῶρα
προσαγόμενα, ὧν τινὰ,
οἰοῦν ἀγαλμάτια, ἀγγεῖα, ταινίαι, εἰς τοὺς τά-

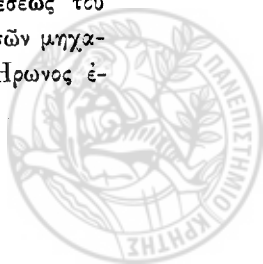
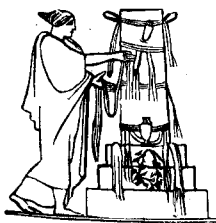
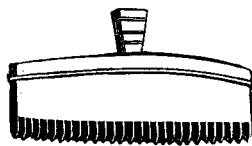
φοὺς ἤρτωντο καὶ εἰς αὐτοὺς ἐναπετίθεντο·

Ἔπῃρχε δὲ καὶ ἴδιος ὁ ταῦτα πωλῶν ἔμ-
πορος.

Κτησίβιος, ἰατρός ἐκ Κνίδου τῆς Κα-
ρίας, μετέβη πιθανῶς περὶ τὰ 416 π. Χ. εἰς
τὴν Περσικὴν αὐλὴν, συνώδευσε Ἀρταξέρξην
τὸν Μνήμονα εἰς τὴν κατὰ τοῦ Κύρου τοῦ
νεωτέρου ἐκστρατεῖαν τοῦ, τὸν ἐθεράπευσε
πληγῶθέντα ἐν Κουναξοῖς, καὶ ἐπανήλθεν
εἰς τὴν πατρίδα τοῦ τῷ 399. Ἐμβοθύνας δ'
εἰς τὰς περιστάσεις καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς
τε Περσίας καὶ τῆς Ἀσσυρίας, καὶ τῶν τοῖς
ἄλλοις ἀπροσίτων ἀρχαίων αὐτῶν χρῆσιν
ποιησάμενος, συνέταξεν ἀξιόλογον σύγγραμ-
μα ἐκ 22 βιβλίων, ὧν ἀποσπάσματα μόνον
σῴζονται. Καὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἠρῶντο
πολλάκις ἐξ αὐτοῦ, τὸ ὕφος αὐτοῦ ὡς χάριεν
καὶ ἀφελές ἐπαινοῦντες· ἀλλ' οὐ σπανίως
τῷ προσάπτουσιν ἔλλειψιν ἀκριβείας, ἴσως
ἐκ τούτου προερχομένην, ὅτι αἱ πηγαὶ αὐτοῦ
ἦσαν αἱ Περσικαὶ, τὰ πράγματα καὶ μάλιστα
τὰ περὶ τοὺς ἑλληνοπερσικοὺς πολέμους
ἄλλως παριστώσαι ἢ οἱ Ἕλληνες συγγρα-
φεῖς. Σῴζονται δὲ τεμάχια καὶ ἄλλου συγ-
γράμματος αὐτοῦ, ἐπιγραφομένου «Ἰνδι-
κὰ», καὶ ἰδίως εἰς φυσικοῖστορικὰς πληροφο-
ρίας περιστρεφομένου. Οὐδὲν δὲ ἕτερον αὐ-
τοῦ διατηρήθη (Συλλ. Didot, ἔκδ. Ἡρδτ.).

Κτησίβιος, ζῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
περὶ τὰ 150 π. Χ. ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ
Εὐεργέτου, ἤσκει τὴν μηχανικὴν, καὶ ἰδίως
ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῆς πίεσεως τοῦ
ἀέρος καὶ τῶν δι' αὐτοῦ ἐνεργουσῶν μηχαν-
ῶν. Μετὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἡρώνος ἐ-

φεύρε την άντλιαν, τὸν ἔλικα καὶ τὴν διαπίεσεως ἀναδύουσαν πηγὴν, ἣτις διετήρησε τὸ ὄνομα τοῦ Ἡρώου.

Κτήσιος, 1) Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Φλιοῦντι (Παυσ. Α, 43). — 2) Υἱὸς Ὁρμέου, πατὴρ Εὐμαίου, τοῦ χοιροβοσκοῦ τοῦ Ὀδυσσεύος (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 414).

Κτήσιππος, 1) υἱὸς Πολυθέρου ἐκ Σάμης, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ Φιλοίνου (Ὀμ. Ὀδ. Υ, 285 κτλ.). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυδαμείας (Ἀπλδ. Β, 7, 5). — 3) Παιανιδὴς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, πολλάκις παρεισαγόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τοὺς διαλόγους (Φαῖδ. σ. 59 κλ.). — 4) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίου, πολυδάπανος, κατήγορος τοῦ Λεπτινίου (Πλούτ. — Ἀθῆν. 113, σ. 552).

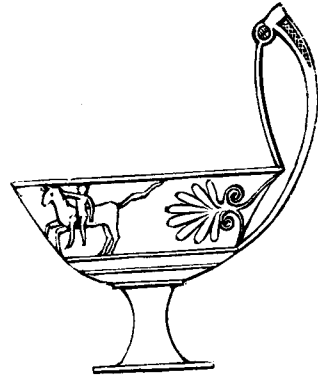
Κτησιφῶν, 1) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀναφύστιος, υἱὸς Λεωσθένους, προτείνας μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην νὰ στεφανώσῃ ὁ δῆμος τὸν Δημοσθένην, διὰ τὰς πατριωτικὰς θυσίας καὶ ὑπηρεσίας του, εἰς ὃ ἀντεῖπεν ὁ μακεδονίζων Αἰσχίνης. Σώζεται δὲ καὶ τοῦτου ἡ δημηγορία καὶ τοῦ Δημοσθένους ἡ νικήσασα ἀπάντησις (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΔ). — 2) Κτ. (ἡ), πόλις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τίγρητος, ἀπέναντι τῆς Σελευκείας, ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις ἡ ἐπισημοτέρα πόλις τῆς Ἀσσυρίας, καὶ χειμερινὴ εἶδρα τῶν Πάρθων βασιλέων. Τὰ ὄχρωμάτα αὐτῆς ἐκυριεύθησαν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τοῦ Τραιανου, τοῦ Σεπτ. Σεβήρου, τοῦ Πρόβου. Διετηρήθησαν δ' ἐπίσημα ἐρείπια τῶν ἀνακτόρων τῶν Σασσανιδῶν βασιλέων (Στρβ. ΙΣΤ, 143).

Κτήσυλλα, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἐλατρεύετο ἡ Ἀφροδίτη ἐν Ἰουλίδι τῆς νήσου Κέω, ἀποδόμενον εἰς τὸν μῦθον ὅτι ἀποθανοῦσα ἐν Ἀθήναις Κτήσυλλά τις, νεάνις ἐξ Ἰουλίδος ἦν ὁ Ἀθηναῖος Ἑρμοχάρης εἶχε νυμφευθῆ πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς της, ἀπέπτη ἐπίσω εἰς τὴν πατρίδα της ὡς περιστέρα, καὶ ὁ Ἑρμοχάρης, κατὰ χρησμόν, ἴδρυσεν ἐκεῖ

τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης (Νικανδρ. παρ' Αὐτ. Ὀβ. Μεταμ. Α).

Κτιμένη, 1) ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσεύος, νυμφευθεῖσα ἐν Σάμῳ (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 363). — 2) Πόλις ἐν τῇ Δολοπία τῆς Θεσσαλίας (Ἀπλδ. Ῥόδ. Α, 68).

Κύαθος, ποτήριον ἔχον λαβὴν, δι' οὗ

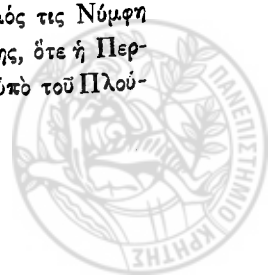
ἠρύοντο ἐκ τοῦ ἀμφορέως, περιεκτικὸν δὲ ἐνδὸς ἔκτου τῆς κοτύλης.

Κύαμοι, κουκκία δύο διαφόρων χρωμάτων ὡς ψῆφοι ῥιπτόμενα ἐν Ἀθήναις εἰς τὰς ἐκλογικὰς κάλπας, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἐκφράσεις κυαμεύειν, ἀντὶ διὰ κλήρου ἐκλέγειν, ἀπὸ κυάμου λαχεῖν, ἢ ἀπὸ κυάμου (διὰ κλήρου ἐκλεγομένη) βουλή, κυαμευτὸς ὁ κληρωτὸς, καὶ ὑπ' Ἀριστοφάνους χλευάζεται ὁ δήμας τῶν Ἀθηναίων ὡς κυαμοτρῶξ.

Κυαμόσωρος, ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, ῥέων πρὸ τῆς πόλεως Κεντορίας (Πολύβ.).

Κυάνεαι νῆσοι, αἱ καὶ Συμπληγάδες, δύο σκόπελοι εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου πρὸς τὸν Εὐξεινον Πόντον, καὶ καθ' ὃ ἐπικινδύνοι εἰς τοὺς ναυτιλλομένους, ἐλέγετο ὅτι μέχρι τῶν Ἀργοναυτῶν ἦσαν κινηταὶ καὶ συνεκρούοντο (Ἡρδ. Δ, 85. — Εὐρικ. Μῆδ. 2. — Στρβ. Α, 21. Γ, 149).

Κυανή, 1) κρήνη τις ἐν Συρακούσαις εἰς ἣν ἐμυθεύετο ὅτι ὁμώνυμος τις Νύμφη μετεμορφώθη ἐκ τῆς θλίψεώς της, ὅτε ἡ Περσεφόνη, ἣν συνᾶδευεν, ἠρπάγη ὑπὸ τοῦ Πλού-

τωνος (Αίλ. Π. Ι. Β, 33). Τῇ προσεφέροντο δὲ θυσίαι ταύρων (Διόδ. Ε). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λιπάρου, γυνὴ τοῦ Αἰόλου (Πλάτ. Θεαγ. σ. 155).

Κυάνειπος, ἔγγονος τοῦ Ἀδράστου, υἱὸς τοῦ Αἰγιαλέως, ὑπὸ τοῦ Διομήδους τὴν κηδεμονίαν διατελέσας (Παυσ. Β, 18, 30. — Ἀπολλδ. Α, 3, 13).

Κυαξάρης, υἱὸς Φραόρτου, τοῦ βασιλέως τῆς Μηδίας, πενθερὸς δὲ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ἐβασίλευσε τῷ 634 π. Χ. Ἐν συμμαχίᾳ μετὰ Ναβοπολασσάρ, τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων, ἐπολέμησε τοὺς Ἀσσυρίους, ὅτε οἱ Σκύθαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν (Ἡρδ. Α, 103). Ἐπολέμησε δὲ καὶ πρὸς Ἀλυάττην, τὸν βασιλέα τῆς Λυδίας, ἀλλ' ἀμφοτέροι ἀπέστησαν τοῦ πολέμου, τρομάξαντες ἐξ ἐπελθούσης ἐκλείψεως (Ἡρδ. Α, 73), αὐτῆς ἐκείνης ἦν εἶχε προειπεῖ ὁ Θαλῆς, ἧτις ὁμως, κατὰ τοὺς νεωτέρους ὑπολογισμοὺς, συνέβη τῷ 610 π. Χ. τῇ 30 Σεπτεμβρίου, ἢ τῷ 585, 28 Μαΐου, ὅτε ὁ διάδοχος τοῦ Κυαξάρου, ὁ Ἀστυάγης ἐπολέμει μετ' Ἀλυάττου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐξέβαλε διὰ δόλου ὁ Κυαξάρης τοὺς Σκύθας, δρώσαντας ἐπὶ 28 ἔτη τὴν Ἀσίαν, καὶ τῷ 604 ἐπόρθησε τὴν Νινευί, καὶ κατέστρεψε τὸ Ἀσσυριακὸν κράτος (Ἡρδ. Α, 106).

Κύβελα, (τά), ὄρος τῆς Φρυγίας παρὰ τῇ πόλει Κελαινῶν. Κατ' αὐτὸ ἐλέγετο ὀνομασθεῖσα ἢ Κυβέλη (Ἀπολλδ. Γ, 51. — Ὀρφ. Ἄργ. 23. — Στρβ. — Στφ. Βυζ.).

Κυβέλεια, κόμη τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος (Στρβ.).

Κυβέλη, ἴδ. Ρέα.

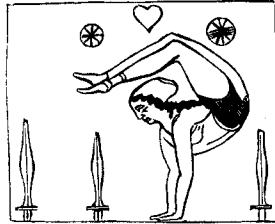
Κυβέρνισκος, Λύδιος στρατηγὸς τοῦ Σέρξου (Ἡρδ. Ζ. 98).

Κυβισάκτης, ἰχθυοπώλης, ταριχέμπορος, ἐπίθετον χλευαστικῶς διδόμενον εἰς Πτολεμαῖον ΙΓ (Στρβ. ΙΖ, 1, 11) καὶ εἰς τὸν αὐτοκράτορα Οὐεσπασιανόν (Sust. Vesp. XIX).

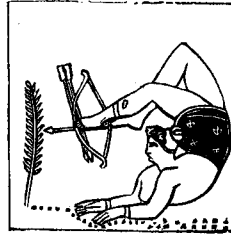
Κυβιστᾶν, τὸ περιστρέφεσθαι καὶ πηδᾶν κατακέφαλα, μία τῶν μετὰ τὰ συμπό-

σια συνήθων διασκεδάσεων, εἰς ἃς διέπρεπον

κυρίως μισθωταὶ γυναῖκες, πηδῶσαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μεγίστης ἐπιδεξιότητος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ ὀρθὰ ἐγχειρίδια, ὅπερ «εἰς μαχαίρας κυβιστᾶν» ἐλέγετο (Πλάτ. Συμπ. σ. 100 Α. — Ξεν. Συμπ. Β, 11), τοξεύουσαι διὰ τῶν ποδῶν, κτλ.

Κύβιστρα, (τά), πόλις τῆς Καππαδοκίας (Στρβ.).

Κύβοι, διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια, ὡς οἱ νῦν ἐν χρήσει. Ἐλέγετο δὲ κύβος καὶ ἡ πλευρὰ ἢ ἔχουσα ἐν μόνον σημείον, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἢ ἄνω.

Συνήθως ἔπαιζον διὰ τριῶν τοιούτων κύβων, καὶ ἡ ἐπιτυχεστάτη βολὴ ἦν ὅτε ἡ ἄνω ἐπιφάνεια ἐκάστου εἶχεν ἄλλον ἀριθμὸν, ἢ ἀτυχεστάτη δὲ ὅταν εἶχε τὸν ἴδιον «ἢ τρεῖς ἐξ ἢ τρεῖς κύβους». Ἐγίνετο δὲ χρήσις τῶν κύβων καὶ εἰς τὴν πεττεῖαν. (ἴδ.).

Κυδαθηναιον, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων τῇ Πανδιονίδι φυλῇ, καὶ κείμενος

ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, νοτιανατολικῶς τῆς Ἀκροπόλεως.

Κυδίας, ζωγράφος ἐν Κύθου, σύγχερονος τοῦ Εὐφράνορος.

Κυδέππη, 1) ἴδ. Ἀχόντιος. — 2) Ἰέρεια τῆς Ἡρας ἐν Ἀργεῖ, ἦν, ζευχθέντες εἰς τὴν ἄμαξαν, ἔφερον εἰς τὸ Ἡραῖον οἱ υἱοὶ τῆς Κλέοβις καὶ Βίτων (ἴδ.).

Κύδνος, ἴδ. Κιλικία.

Κυδραγόρα ἢ Κυνδραγόρα, ἀδελφή τοῦ Ἀγαμέμνονος, γυνὴ τοῦ Στροφίου, μήτηρ τοῦ Πυλάδου (Σχολ. Εὐριπ.).

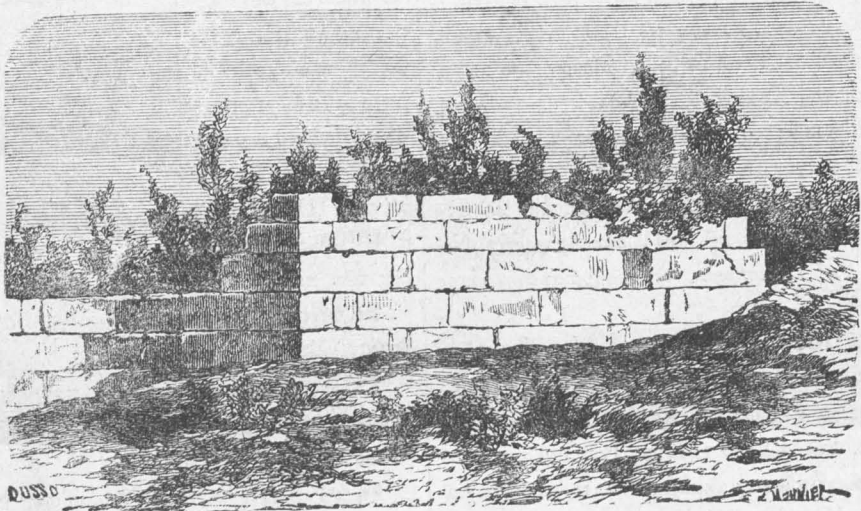
Κύδραι, πόλις τῆς Χαονίας ἐν Ἡπείρῳ, πρὸς τοῖς μεθορίοις τῆς Μακεδονίας (Στράβ.).

Κύδραρα, πόλις τῆς Φρυγίας, πρὸς τῇ Λυδία καὶ τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ἴσως ἢ ἔπειτα Λαοδικεῖα ἐπὶ Λύκῳ (Ἡρόδ. Ζ', 30).

Κύδων, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ

καὶ ἐθανατώθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ λάθος, πρὸς κοινήν θλίψιν. Τῷ ἀπεδόθησαν δὲ μεγάλα τιμαὶ, καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτοῦ ἐδόθη τὸ ὄνομά του.

Κύζικος, 1) πόλις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Μιλησίων εἰς Φρυγίαν, ἐπὶ Ἰσθμοῦ χερσονήσου τῆς Προποντίδος, μετὰ δύο ὄχυρῶν λιμένων, τοῦ Πανόρμου πρὸς Α. καὶ τοῦ Χυτοῦ πρὸς Δ, κατὰ τοὺς πρόποδας τῶν ὄρέων Δινδύμου καὶ Ἀρκτου. Τῆς πόλεως ταύτης ἡ σπουδαιότερη ἠΐξησεν ἀφ' οὗτου μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐξέπεσεν ἢ Μίλητος μετὰ τῶν Ἀθηνῶν. Τῷ δὲ 365 π. Χ. ἐξεβλήθη ἡ περσικὴ φρουρὰ, καὶ ἰσχυρῶς ὀχυρωθεῖσα ἢ Κύζικος, κατέλαβε καὶ τὴν παρακειμένην Προκόνησον, καὶ ἠδύνατο εἰς πᾶσαν προσβολὴν ν' ἀντιστῇ, ὑποστηρίζομένη καὶ ὑπὸ τῶν βασιλείων τῆς Περγᾶμου, καὶ, τούτου ἕνεκα, καὶ ὑπὸ τῆς Ῥώμης. Ἐπὶ

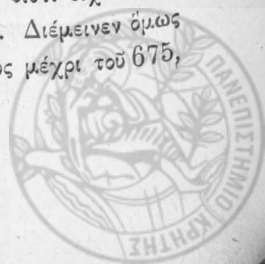

Ἐρμού καὶ τῆς νύμφης Ἀκακκαλίδος, καθ' ὃν ὠνομάσθη ἢ ἐν Κρήτῃ πόλις.

Κυδωνία, ἴδ. Κρήτη.

Κύζικος, υἱὸς Αἴνου καὶ Αἰνίτης, βασιλεὺς τῶν Δολιόνων ἐπὶ τῆς Προποντίδος, φιλικῶς ὑποδεχθεὶς τοὺς Ἀργοναύτας. Εἶτα δὲ, ἐπανελθόντας αὐτῆς ἕνεκα τρικυμίας διὰ νυκτὸς, τοὺς προσέβαλε παραγνωρίας αὐτοῦ,

τοῦ γ' Μιθριδατικῷ πολέμου, βοηθήσασα τῷ 74 π. Χ. τὸν Λούκουλλον πολιορκούμεσον, ἀντημείφθη δι' αὐξήσεως τοπικῆς, καὶ προσκτήσεως πολιτικῆς ἐλευθερίας, ἣν ὁμῶς ἀπώλεσε προσωρινῶς τῷ 70, καὶ εἶτα ὀριστικῶς ἐπὶ Τιβερίου, πρὸς τιμωρίαν διότι εἶχε κακοποιήσει Ῥωμαίους πολίτας. Διέμεινεν ὁμῶς ὅπως δῆποτε πόλις ἐπίσημος μέχρι τοῦ 675,

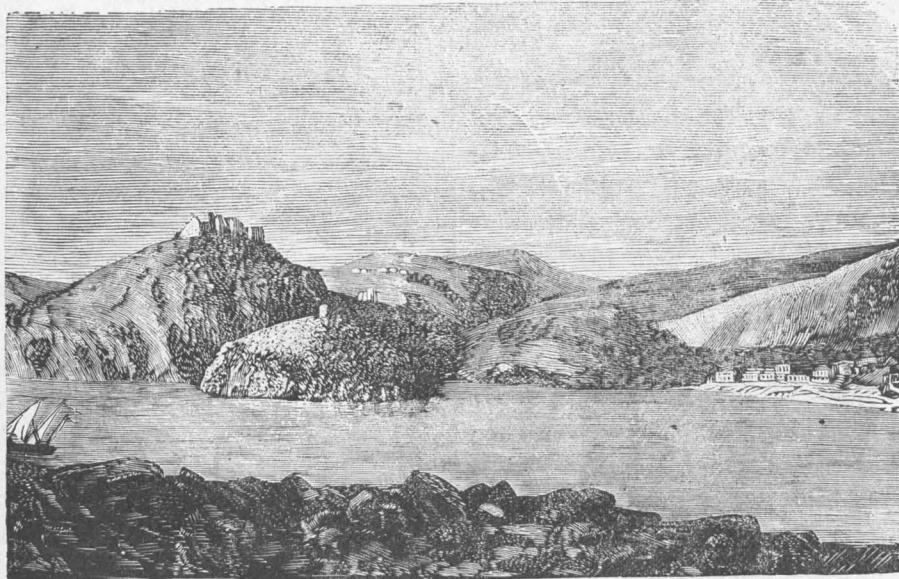
ότε ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων, καὶ αὐζον-
ται ἔτι ἐρείπια τῶν τειχῶν, ὡς καὶ τοῦ με-
γάλου θεάτρου καὶ ἀμφιθεάτρου αὐτῆς, προσέτι
δὲ καὶ τοῦ τῷ Ἀδριανῷ καθιερωμένου ναοῦ,
περὶ οὗ πραγματεύεται εἰς λόγος τοῦ Ἀριστεΐ-
δου. Ἐνεκα δὲ τῆς ἐμπορικῆς αὐτῆς κινήσεως,
κοινῶς διαδεδομένα ἦσαν τὰ χρυσὰ αὐτῆς νομί-
σματα, οἱ κυζικηνοὶ (στατήρες) = 28 δραχ-
μάς. Προσέτι δὲ μνημονεύεται καὶ τὸ Κυζικι-
νὸν μύρον, ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ τῆς Ἰ-
ριδος (Στραβ. IB, 575. — Πλούτ. Λουκ. Θ.
— IB. — Cic. de imp. Cn. Pomp. VIII, 20.
Arch. IX, 21. — Suet. Tib. XXXVII. — Tac.
Ann. IV, 36. — 2) Ἰδ. Ἀργοναῦται.

Κύθηρα, (τὰ), νῆσος παρά τῷ ἀκρω-

συνθηκολογίας (Ἡρδ. Z, 235. — Θουκ. Δ, 53.
118. E, 18). Οἱ Φοίνικες εἰσήγαγον, ὡς
φαίνεται, ἐνταῦθα τὴν λατρείαν τῆς Ἀφρο-
δίτης. Ἀρχαιότατα ὁμως κατόκησαν αὐτὴν
Ἀργεῖοι (Ἡρδ. A, 82). Καὶ ἡ μὲν πόλις
ἔκειτο ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς νήσου· εἶχε δὲ
λιμένα ἄριστον καὶ ὄχυρον τὴν Σκαυδεῖαν
(Θουκ. Δ, 54), καὶ ἡ πόλις αὐτῆς ἦν ἱερὰ
τῇ Οὐρανίᾳ Ἀφροδίτῃ, ἣτις διὰ τοῦτο Κυ-
θήρεια καὶ Κυθήρη ἐπελέγετο.

Κυθήριος, ποταμὸς τῆς Ἡλίδος ἐν
Πελοποννήσῳ, παρά τῇ Ἡρακλείᾳ (Στρβ.).

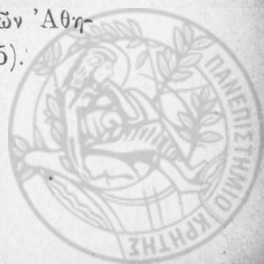
Κύθηρος, μία τῶν ἀρχαιότατων 12
πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἃς ἰδρυσεν ὁ Κέκρωψ,
μετὰ ταῦτα δὲ δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς

τηρίῳ Μαλέῳ, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Λακωνικοῦ
κόλπου, 4 μίλια μακρὰ, κατὰ τὸ εὐρύτερον δ'
αὐτῆς μέρος 10 μίλ. εὐρεῖα, λίαν πετρώδης, καὶ
ἄλλοτε ἀφθόνους κογχύλας πορφύρας παράγου-
σα. Ὑπέκειτο δ' εἰς τὴν Σπάρτην, ἣτις ἔπεμπεν
ἐκεῖ ἐτήσιον ἄρχοντα, Κῦθηροδίκην λεγό-
μενον. Οἱ Ἀθηναῖοι τὴν θέσιν αὐτῆς ὡς λίαν
ἐπίκαιρον κατὰ τῆς Σπάρτης θεωροῦντες, τὴν
κατέλαβον τὸ πρῶτον τῷ 458 π. X. καὶ αὐθις
ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τῷ 424, καὶ
ἡ ἀπόδοσις αὐτῆς ἦν πρῶτος ἔσρος εἰρηνικῆς

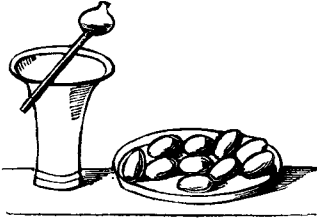
(Στρβ. — Στφ. Βυζ.).

Κύθνος, μία τῶν Κυκλάδων, Ν τῆς
Κῶ, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς, ἐξ οὗ νῦν Θερ-
μιά. Διασχίζεται ὑπὸ ὄρους ἔχοντος 2 1) 2
μιλίων μῆκος, ἀφ' οὗ πολλαὶ στεναὶ φά-
ραγγες χωροῦσι πρὸς τὴν Δ. καὶ Δ. ἀκτὴν.
Ἐῖχε δὲ καὶ ὁμώνυμον πόλιν μετὰ καλοῦ λι-
λένος. Εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος
συνεπολέμησαν οἱ Κύθνιοι μετὰ τῶν Ἑλλή-
νων καὶ εἶτα συνετάχθησαν μετὰ τῶν Ἀθη-
ναίων (Ἡρδ. H, 46. — Στρβ. I, 385).

Κυκεών, κραμα ἐξ οίνου, κρομμύων, τυροῦ καὶ κριθῆς, ἐνίοτε καὶ μετὰ μέλιτος, ἄλατος, ἀνθέων καὶ χόρτων (Ὁμ. Ἰλ. Λ, 624, 641. Ὁδ. Κ. 234) ἐθεωρεῖτο ὡς θρεπτικὸν καὶ δροσιστικόν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς ἱαματικὸν ποτόν. Ἐχρησίμειε δὲ καὶ εἰς τὰ μυστήρια. Ἰδ. Ἐλευσίνια.

Κύκηθρον, ξύλον ἢ κουτάλιον μαγειρικὸν δι' ἀνακάτωμα τῶν εἰς τὸν λέβητα

Τοιχογραφία Πομπηίας

βραζόντων ἀντικειμένων ἐξ οὗ καὶ μεταφορικῶς, ἄνθρωπος σκανδαλοποιός.

Κυκήσιον, πόλις τῆς Πισατίας ἐν Ἡλίδι, ἐν ἣ μνημονεύεται ἡ Κρήνη Βίσσα (Στρβ.).

Κυκλάδες, αἱ περὶ τὴν Δῆλον νῆσοι τοῦ Αἰγαίου (Στρβ. I, 485), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς Σποράδας, τὰς παρὰ τῇ Ἀσιανῇ παραλίᾳ, εἰσὶν ἡφαιστείας καταγωγῆς, 12 κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὅθεν καὶ 12 νῆσοι ὠνομάζοντο μετὰ ταῦτα, καὶ ἦσαν ἡ Ἄνδρος, ἡ Τήνος, ἡ Μύκονος, ἡ Δῆλος, ἡ Κέως, ἡ Κύθνος, ἡ Πάρος, ἡ Νάξος, ἡ Μήλος, ἡ Ἴος, ἡ Θήρα, ἡ Σίφνος.

Κυκλάς, ἐπίβλημα γυναικεῖον λεπτόν, περὶ τὸ σῶμα ῥιπτόμενον, ἔχον δὲ καὶ κύκλω στικτὴν ἢ χρυσὴν παρυφήν.

Κυκλεὺς, πατὴρ τοῦ Ἄρβονος, ἐκ Μεθύμνης (Ἀνθολ.).

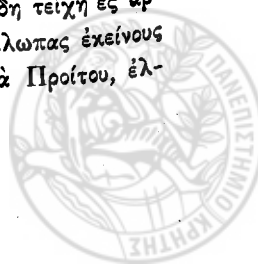
Κυκλικοί, ἴδ. Ἔπος.

Κύκλιος, χορὸς, καθ' ὃν ἐκ τῶν χειρῶν κρατούμενοι ὠρχοῦντο κύκλω μάλιστα περὶ τὸν βωμόν, ὁ παρ' ἡμῖν ὡς συρτὸς παραμείνας.

Κύκλος, 1) τὸ στρογγύλον σχῆμα, τὸ ἴσας ἔχον πάσας τὰς ἡμιδιαμέτρους. — 2) Ἰδ. Ἄγορά.

Κυκλοδάρως, ὀρηκτικὸς χεῖμαρρος, ἐξελείφθη ἐσφαλμένως ὡς τὸ ὄνομα ποταμίου τινὸς περὶ τὰς Ἀθήνας (Ἄρσφ. Ἰππ. 137).

Κύκλωψ, (ὁ στρογγυλόφθαλμος). Καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 130) ἦσαν οἱ Κύκλωπες τρεῖς υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βρόντης, ὁ Στερόπηξ καὶ ὁ Ἀργῆξ, ἰσχυροὶ γίγαντες, μονόφθαλμοι, τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὸ μέτωπον ἔχοντες, τέκτονες τοῦ κεραυνοῦ τῷ Διί. Τοὺς εἶχε δὲ δεσμεύσει ὁ Οὐρανός, ὡς πάντα τὰ τέκνα του ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ ἐπίσης καὶ ὁ Κρόνος, καίτοι βοηθήσαντας αὐτὸν νὰ ἐξώσῃ τὸν πατέρα του. Ὁ Ζεὺς ὁμῶς τοὺς ἀπληευθέρωσε καὶ τοὺς εἶχε προθύμους θεράποντας (Θεογ. 503), εἶτα δ' ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἀπόλλων, ὅτε ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ κεραυνοῦ ὄν αὐτοὶ κατεσκευάσαν, ἐθανάτωσε τὸν Ἀσκληπιόν. Παρ' Ὀμήρω εἰσὶν ὄλος λαὸς γιγάντων, ἀγροῖκος, ποιμενικὸς, οὐδ' ἦθη ἔχοντες οὐδὲ νόμους, χωρὶς ἐν σπηλαίοις οἰκοῦντες, καὶ περὶ τῶν θεῶν ἐν ὑπεροψίᾳ ἀμεριμνοῦντες. Οἱ Φαίακες, παρ' αὐτοῖς οἰκοῦντες, κατώρθωσαν νὰ τοὺς ἀποδιώξωσι τῆς γειτονίας των. Εἰς αὐτῶν, ὁ Πολύφημος, ἐτυφλώθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς (ἴδ. — Ὁμ. Ὁδ. I, 106. 231). Ὅτε δ' ἔπειτα ἐγνώρισαν οἱ Ἕλληνες τὴν Σικελίαν μετὰ τῆς Αἴτνης, μετέθεσαν, οἱ Ῥωμαῖοι μάλιστα, ἐκεῖ τοὺς Κύκλωπας, ὡς ὑπ' αὐτήν, ἢ ἐν τῇ παρακειμένῃ ἡφαιστείᾳ νήσῳ Λιπάρα, μετὰ τοῦ Ἡφαίστου σφρηλατοῦντας τὸν κεραυνοῦν καὶ τὰ ὄπλα τῶν θεῶν καὶ ἥρώων (Virg. A. VIII, 416. G. IV, 170). Ὀνόματα δὲ τοῖς ἀπεδίδοντο τότε Βρόντης, Στερόπηξ, Πυράκμων καὶ Ἀκάμας. Εἰς τοὺς Κύκλωπας δ' ἀπεδίδοντο, καὶ κυκλώπεια ἐπελέγοντο, τὰ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς πανάρχαια θεωρούμενα ὀγκώδη τεῖχη ἐξ ἀργῶν λίθων. Ἀλλὰ τοὺς Κύκλωπας ἐκείνους ἔλεγόν τινες ἐκ Λυκίας μετὰ Προίτου, ἐλ-

θόντας και τειχίσαντας την Τίρυνθον και τὰς Μυκήνας, δι' ὃ και ὁ Εὐριπίδης (Ὀρεστ. 965) Κυκλωπεῖαν γῆν λέγει τὴν Ἀργολίδα. Καὶ ἀλλαχοῦ δέ, ὡς ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐν Ἡλείῳ και ἐν Λατιῳ τῆς Ἰταλίας σώζονται τοιαῦτα τείχη (ἴδ. τειχοδομία).

Κύκνος, 1) τὸ πτηνὸν τὸ φίλον τῷ Ἀπόλλωνι, τὸ, κατὰ τινὰς τῶν ἀρχαίων, μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του, θρηνώδη ἄσμα-τα ἐκπέμπον, ὅπερ ὁμως ἄλλοι διαφιλονεικοῦσι (Ἡσιόδ. — Cic. Tusc. I. 30, 73. — Hygin fab. 154). Ὑπ' αὐτοῦ τὸ σχῆμα προσήλθεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Λήδην. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄρεως και τῆς Πυρήνης ἢ τῆς Πελοπίας, ἐν μονομαχίᾳ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, και εἰς κύκνον μεταμορφωθείς. "Ὅτε δ' ὁ Ἄρης ἠθέλησε νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θανάτον του, ἐκώλυσε ὁ Ζεὺς τῶν υἱῶν του τὴν ἀλληλομαχίαν (Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρακλ. — Ἀπολλόδ. Β, 5, 11). — 3) Διάφοροι οὗς ὁ Ὀβίδιος εἰς τὰ μυθεύματά του (Met. II, 367. VII. XII), πλάττει μεταμορφωθέντας εἰς Κύκνους.

Κυλάδαρος, υἱὸς Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, οὗ ἐπώνυμον ἦν ἐν τῆς πόλεως γυμνάσιον (Παυσ. Β, 21).

Κυλικεῖον, θέσις ποτηρίου, και ἡ τράπεζα ἐφ' ἧς τὰ ποτήρια ἴσταντο.

Κυλινδρος, κυλινδροειδὲς ἐργαλεῖον δι' οὗ και οἱ ἀρχαῖοι ὡς και σήμερον, ἰσοπέδου τὴν γῆν.

Κύλιξ (ἡ), πλατὺ ἐκπωμα κεραμοῦν, πολλάκις καταγράφον. Τουτου τὸ ὑποκρι-

στικὸν κυλίχνη (ἢ κυλίκνη) και κυλίχνης.

Κυλλήνη, 1) τὸ ὑψηλότατον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας εἰς ὃ οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον 15 σταδίων ὕψος, κείμενον βορειῶς αὐτῆς κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἀχαΐας και πρὸς δυσμὰς προεκ-

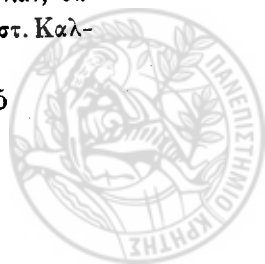
βολὰς ἔχον τὴν Λάμπην, τὴν Ἐρύμανθον και τὴν Φολόην. Ἦν ἱερὸν τῷ Ἐρμῇ, ὅστις ἐλέγετο ἐκεῖ γεννηθεὶς, και εἶχεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀρχαῖον ναὸν αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 603. Ὑμν. εἰς Ἐρμ. 2. — Θουκ.). — 2) Πόλις παραθαλασσία τῆς Ἡλίδος, μετ' ἐπισήμου λιμένος (Θουκ. Α, 30. — Ξενφ.) Ν. Κλαρέντζα. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τῇ Κύμῃ (Ξενφ. Κυρ. Π. Ζ, 1, 44).

Κυλλήνη, νόμφη, σύζυγος τοῦ Πελαγοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, μήτηρ τοῦ Λυκάονος (Ἀπλδ. Γ, 18).

Κύλων, Ἀθηναῖος εὐπατρίδης, γαμβρὸς Θεαγένους, τοῦ τυράννου τῶν Μεγαρέων, Ὀλυμπιονίκης τῇ 35, α', Ὀλ. (640). Συνομώσας δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν εὐπατριδῶν τῷ 612, ἢ κατ' ἄλλους τῷ 520, και ἐπὶ χρησιμοῦ στηριζόμενος, κατέλαβε τὴν Ἀκρόπολιν, και παρὰ τὰς παραδόσεις τῆς πόλεως ἐπανηγύρισεν ἐκεῖ τὰ Ὀλύμπια. Ἀλλὰ πολιορκηθεὶς ὑπὸ Μεγακλέους, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίωνος, και ὑπὸ σιτοδείας πιεσθεὶς, ἔφυγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του· οἱ δ' ἐναπολειφθέντες κατέφυγον εἰς τοὺς βωμοὺς, και εἰς αὐτοὺς ταινίας προσδέσαντες, και ταῦτας διὰ χειρὸς ἔχοντες, κατήλθον τῆς Ἀκροπόλεως· ἀλλ' οἱ περὶ τὸν Μεγακλέα ἀπέκοψαν τὰς ταινίας και ἐθανάτωσαν τοὺς ἱκέτας πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τῶν Ἐρινύων, ὅπερ, ὡς ἐσχάτη ἀσέβεια, ἐπέφερον ἄρὰν κατὰ τῆς πόλεως, τὸ κληθὲν Κυλώνειον ἄγος· και προσεκλήθη μὲν ἵνα ἀγνίσῃ αὐτὴν ἐκ Κρήτης ὁ Ἐπιμενίδης· ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐξηκολούθησαν ὡς ἐναγεῖς και ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ θεωρούμενοι οἱ παραβάται τῶν θείων νόμων (Θουκ. Α, 126. — Ἡρδ. Ε, 71. — Πλούτ. Σόλ. ΙΒ. — Παυσ. 15, 1).

Κυμαίθης, ὄνομα ποιμένος παρὰ Θεοκρίτῳ (Δ, 46).

Κυμάτιον, κόσμημα ἀρχιτεκτονικόν, ἔχον ἄνω προέχουσαν ἐπίπεδον ταινίαν, ὑπ' αὐτὴν δὲ κοίλως εἰσέχον (Ραγκ. Ἰστ. Καλλιτ. σ. 171. Ant. Hell. I, 57).

Κυματολήγη, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ἡσδ. Θεογ. 253).

Κύμβαλον, μουσικὸν ὄργανον, συνιστάμενον εἰς δύο κοίλα ἤχηρά μεταλλίνα ἡμισφαίρια, μετὰ δακτυλίου εἰς τὴν κορυφήν διὰ τοὺς ἱμάντας

Τελεγεῖο. Πομπηίας

δι' ὧν προσεδέοντο εἰς τὰς χεῖρας, ἐν χρῆσει πρὸ πάντων εἰς τὰς ἐορτάς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης, καὶ ὑπὸ γυναικῶν πολλακίς κρουόμενα (Ὀμ. Ὑμν. Ἀπλλ. 161—164).

Τελεγεῖο. Ῥωμαϊκῆ

Τελεγεῖο. Πομπηίας

Κύμβη, μικρὸν σκευὸς ὀξυδοῦχον ἢ ἀλατεῦχον ἐπιτραπέζιον καὶ, διὰ τὸ σχῆμα, μικρὸν ἀκάτιον μονῆρας. Τὸ ὑποκοριστι-

Χάλκοον ἐκ Πομπηίας

κὸν κυμβίον ἦν πρὸ πάντων ἔκπωμα κατὰ τι ὅμοιον πρὸς τοῦ ἀκατίου τὸ σχῆμα.

Κύμη, 1) πόλις ἐπίσημος ἐν τῇ Αἰολίδι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπὶ τοῦ Κυμαίου ἢ Ἐλαίτικου κόλπου, ὠνομάσθη κατ' ἀρχὰς Φρικωνίς ὑπὸ τῶν οἰκιστῶν αὐτῆς Λοκρῶν ἐκ τοῦ Φρικίου ὄρους. Ἔῤιχε λιμένα ἀσφαλῆ εἰς ὃν κατέφυγεν ὁ στόλος τοῦ Ξέρξου ἀφ' οὗ ἠττήθη ἐν Σαλαμῖνι (Ἡρδ. Η, 130). Τινὲς εἶπον αὐτὴν πατρίδα τοῦ Ἡσιόδου· ἐγεννήθη δ' ἐν αὐτῇ Ἐφορος ὁ ἱστορικός. Ἄλλως ὀλίγα εἰσὶ τὰ περὶ αὐτῆς γνωστά. Ἐπὶ Τιβερίου (17 μ. Χ.) ὑπέφερον ἐκ σεισμῶ (Στρβ. ΙΓ, 622)· ἀποικίαι δ' αὐτῆς ἦσαν ἡ Σίδη ἐν Παμφυλίᾳ καὶ Κύμη ἐν τῇ ἰταλικῇ Καμπανίᾳ. — 2) Αὕτη, Β. τοῦ Μισσηνοῦ

ἀκρωτηρίου, ἐπὶ κλιτύς ἀποτόμου τοῦ ὄρους Γαύρου, ἰδρύθη περὶ τὰ 1050 π. Χ., καὶ ἦν, μετὰ τῆς Χαλκίδος καὶ Ἐρετρίας, ἡ ἀρχαιότατη, προσέτι δὲ κατ' ἀρχὰς ἡ μᾶλλον ἀνεῦσα τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν. Διὰ τοῦ ἐμπορίου δὲ ταχέως ἀναπτύχθησα ἴδρυσεν οὐ μακρὰν τὴν Δικταρχίαν (εἶτα Πουτεόλην), καὶ τὴν Παλαιόπολιν καὶ Νεάπολιν, καὶ τὴν Ζάγκλην (εἶτα Μεσσήνην) ἐν Σικελίᾳ. Περὶ τὸ 525 ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τυρρηνῶν καὶ τῶν Ἰμβρων, καὶ τότε ὁ Ταρκύνιος κατέφυγε παρὰ τῷ ἡγεμόνι αὐτῆς Ἀριστοδήμῳ. Τῷ δὲ 475, βοηθείᾳ τοῦ ἐν Συρακούσαις Ἰέρανος, ἀντέστησαν πάλιν οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰς τοὺς Τυρρηνοὺς· τῷ δὲ 420 προσελήφθη ἡ πόλις εἰς τὴν Καμπανίαν (Liv. II, 21. IV, 44). Ἐπὶ δὲ Αὐγούστου (215) ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Περιήρμος ἦν ἐκεῖ ἡ Κυμαία Σιδύλλη. Κατεστράφη δὲ τέλος ἡ Κύμη ὑπὸ τῶν Γόθων.

Κυμοδόκη καὶ **Κυμοθόη**, θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 39. 407.—Ἡσδ. Θεογ. 252, 245).

Κυμοπόλετα, θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, γυνὴ τοῦ Ἐκατόγχιρος Βριάρεω (Ἡσδ. Θεογ. 819).

Κυμῶ, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἡσδ. Θεογ. 255.—Ἀπολλ.).

Κύνα, θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύντου (Ἀρρ.).

Κυναί(έ)γειρος, υἱὸς Εὐφορίωνος, ἀδελφὸς, κατὰ τοὺς πλείστους, Αἰσχύλου τοῦ ποιητοῦ, ἔπεσεν ἐν Μαραθῶνι, συλλαβὴν διὰ τῆς χειρὸς ἐν τῶν ἀποπλεόντων Περσικῶν πλοίων (Ἡρδ. ΣΤ, 114)· ὅτε τῷ ἐκόπη αὐτῆ, συνέλαβε τὴν ναῦν διὰ τῆς ἐτέρας, καὶ ταύτης κοπέισις, διὰ τῶν ἐδόντων (Justin II, 9).

Κύναιθα, ἴδ. Ἀρκαδία.

Κύναιθος, 1) εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνοθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.—2) εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων Ὀμηρικῶν ἐκ Χίου, ἐθεωρεῖτο καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἀρχαίων ὡς ὁ ποι-

ήσας τὸν ὕμνον εἰς τὸν Δέλιον Ἀπόλλωνα. Φαίνεται δ' ὅτι ἔζη περι τὰ 750 π. Χ.

Κυνέα (**Κυνή**), ἀρχικῶς κάλυμμα κεφαλῆς ἐκ δέρματος κυνός, εἶτα δὲ καὶ παντός ἄλλου τριχωτοῦ, ὥστε καὶ «Ἰκτιδὲν κυνέην» ('Ομ. Ἰλ, Ε), «αἰγίην κτλ.», ('Οδ. Ω). Ἄλλὰ

μετὰ ταῦτα ἐν γένει ἡ περικεφαλαία, ὥστε καὶ «Χαλκίην κυνέην» ('Ηρδ.). Ἡ τοῦ Ἄδου καθίστα τὸν φέροντα αὐτὴν ἀόρατον ('Ιλ. Ε).

Κυνέας, διάσημος στρατηγὸς καὶ σύμβουλος Πύρρου τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου, διδαχθεὶς τὴν ῥητορικὴν παρὰ τῷ Δημοσθένει, τὴν δὲ πολεμικὴν τέχνην παρὰ τοῖς στρατηγοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀποτυχὼν ν' ἀποτρέψῃ τὸν Πύρρον τῆς εἰς Ἰταλίαν ἐκστρατείας του, τὸν συνώδευσεν ἐκεῖ· καὶ εἶτα, πρέσβυς πεμφθεὶς εἰς Ῥώμην ἵνα διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, ἔπεισε τοὺς πλείστους καὶ ἐπισημοτάτους Ῥωμαίους ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰς ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, ἀλλὰ τέλος ἀπέτυχεν ἕνεκα τῆς ἀντιστάσεως τοῦ Ἀππίου Κλαυδίου.

Κυνηγέτης, ἴδ. Θήρα.

Κύνης, υἱὸς Θεολύτου ἐξ Ἀκαρνανίας (Θουκ. Β. 102).

Κύνητες ἢ **Κενήσιοι**, ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄννην ποταμὸν ἐν τῇ Κουνίᾳ χώρᾳ τῆς Ἰσπανίας ('Ηρδ. Δ, 49).

Κύνθος, ὄρος ἐν Δήλῳ, ἐφ' οὗ ἐπιστεύετο ὅτι ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπίθετον Κύνθιος ('Ομ. Ὑμν. εἰς Ἀπλ. 141. — Στρβ. — Στφ. Βυζ.).

Κυνέα, ἡ μεγαλύτερα λίμνη τῆς Αἰτωλίας κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῷου καὶ πλησίον τῶν Οἰνιάδων (Στρβ.).

Κυνεκοί, φιλόσοφοι ἐν Ἀθήναις, αἵρεις ἢς ἰδρυτὴς ἦν ὁ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Ἀντισθένης. Καὶ ἐν γένει μὲν ἦσαν ὀπαδοὶ τῶν Σωκρατικῶν θεωριῶν· ἀλλὰ τὴν αὐστηρότητα καὶ λιτότητα τῆς διαίτης καὶ τὴν πε-

ριφρόνησιν τῶν ὕλικῶν ἀπολαύσεων ἤσκουν εἰς μεγάλην ὑπερβολὴν, καὶ ὡς ἐκ τούτου, προσέτι δὲ καὶ διότι τόπον τῆς συνελεύσεως αὐτῶν εἶχον τὸ παρὰ τῇ πόλει Κυνόσαργες, ἐδόθη αὐτοῖς τὸ περιφρονητικὸν ἐπίθετον τῶν κυνικῶν. Οἱ ἐπισημότεροι αὐτῶν ἦσαν Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὁ Μόνημος, ὁ Κράτης, ὁ Μένιππος (Λουκιαν.—Διογ. Λαέρτ.).

Κυνέσκα, 1) θυγάτηρ Ἀρχιδάμου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, πρώτη γυνὴ νικήσασα εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Παυσ. Γ, 8). — 2) Σικελίς τις παρὰ Θεοκρίτῳ (ἸΔ, 8).

Κυνέσκος, ἐπώνυμον Ζευξιδάμου, τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου ('Ηρδ. ΣΤ, 7, 1).

Κύονα, διαβόητος ἐταίρα ἐν Ἀθήναις ('Αριστφ. Ἰππ. 761).

Κύννιος, ἐν τῶν ἐπιθέτων τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, προσελθὼν ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ ἐλαμβάνοντο ἐκ γένους τινὸς καλουμένου τῶν Κυννιδῶν ('ΗΣυχ.).

Κυνάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμόνος.

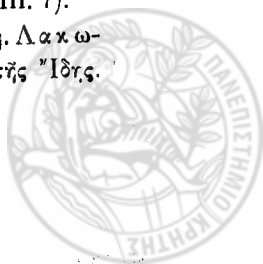
Κυνόρτιον, ὄρος τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ Ἐπιδαύρῳ, ἐφ' οὗ ἦν ἰδρυμένος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος (Παυσ.).

Κύνος (ή), πόλις καὶ λιμὴν τῶν Ὀποντιῶν Λοκρῶν, ἐπὶ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ('Ομ. Ἰλ. Β, 521. — Στρβ.).

Κυνόσαργες, γυμνάσιον τῶν νόθων ἐν Ἀθήναις (ἴδ.), παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Ἡρακλέους (ν. Ἀσωμάτων).

Κυνὸς κεφαλαί, λόφοι ἕνεκα τοῦ σχήματός των οὕτω κληθέντες ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ τῇ πόλει Σκοτούσση. Ἐκεῖ ἐφρονεῦθη τῷ 365 π. Χ. ὁ Πελοπίδας ὑπὸ μισθωτῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου (Πλούτ. Πελ. ΑΒ), καὶ ὁ Φλαμινῖνος ἐνίκησε τῷ 197 Φίλιππον τὸν Μακεδόνα. (Πολβ. ΙΗ, 3. — Στρβ. Θ, 441. — Παυσ. Ζ, 8, 7. — Liv. XXXIII, 7).

Κυνόσουρα, 1) ἴδ. Ἀττικὴ Λακωνία. — 2) Νύμφη ἀναθρέψασα ἐπὶ τῆς Ἰδης.

τὸν Δία, ὅστις ἔπειτα τὴν κατέταξε μεταξὺ τῶν ἀστέρων, εἰς τὴν Ἄρκτον.

Κυνὸς σῆμα, 1) ἀκρωτήριον τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κατὰ τὴν Μάδυτον, ἐνεκα τῆς ἐνταῦθα εἰς κύνα μεταμορφώσεως τῆς Ἐκάτης (Εὐρ. Ἐκ. 1275. — Θουκ. Η, 104. — Στρεβ. ΙΓ, 595). — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας, ἀπέναντι τῆς νήσου Κύμης, ν. Ἄλυπον. — 3) Τὸ ἐν Καλυδόνι ἢ παρ' αὐτῆ δεικνύμενον μνημεῖον τοῦ κυνὸς δῆθεν τῆς Ἀταλάντης, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Κυνοουρία, ἴδ. Ἄργος.

Κυνῶν πόλις, 1) πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ Δέλτα (Στρεβ.). — 2) Μητρόπολις νομοῦ ἐν τῇ Ἑπτανεμίδι τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου. Ἐκεῖ ἐλατρεύετο ἡ κυνοκέφαλος θεότης Ἀνουβις (Στρεβ.).

Κυπαρισσία, 1) πόλις Μεσσηνιακῆ, Β τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐπὶ τῆς Ἴονικῆς θαλάσσης (ν. Ἀρκαδία) εἶχε ναοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, μνημονευομένη καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 293). — 2) Ἑτέρα ἐν Λακωνίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἄσωποῦ.

Κυπάρισσος, 1) ἡ πόλις ἐν Φωκίᾳ παρὰ τοῖς Δελφοῖς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 593). — 2) Υἱὸς Μινύοντος, ἀδελφὸς Ὀρχομενοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 519). — 3) Εἷς ἐκ τῶν μυθευμένων ἡρώων τοῦ Ὀβιδίου (Met. X, 120), ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς κυπάρισσον μεταμορφωθείς.

Κυπρόθεις, τοπάρχης τοῦ σατραπείου Τιγράνου ἐν Ῥόδῳ (Διμσθ.).

Κύπρος, μεγάλη νῆσος τῆς Μεσογείου, ἐν τῇ γωνίᾳ τῇ μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας, ἀφ' ἧς διαιρεῖται διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ καλουμένου Αὐλώ ν. Οἱ ἀρχαῖοι παρέβαλλον τὸ σχῆμα τῆς νήσου πρὸς τεταμένον δέρμα βόδου, δι' ὃ καὶ τὸ ΒΑ αὐτῆς ἀκρωτήριον, τὸ Δεινάρη τον (ν. Ἀνδρέαν), ἐκάλουν καὶ βόδου οὐράν. Πρὸς Β. προκύπτει τὸ ἀκρωτήριον Κρόμμυον (ν. Κορμαχύτη), πρὸς Δ. ὁ Ἄ-

κάμας (ν. Ἄγ. Ἐπιφάνιος), πρὸς Ν. ὁ Κουρίας (ν. Ἀκρωτήριον), πρὸς ΝΑ τὸ Πηδάλιον (ν. Γραῖκον). Ἡ νῆσος πᾶσα ἐστὶν ὄρεινῆ, ἔχουσα ὄρη τὸν Ὀλυμπον (ν. Σταυρόν). Ὁ δ' Ἄωσις καὶ τὸ Ἰδάλιον δάσος, προσφιλὲς τῇ Ἀφροδίτῃ, διασχίζουσι τὴν νῆσον ἐκ Δ. πρὸς Α. ἐνθα μόνη πεδιάς ἐστὶν ἡ Σαλαμινία, διαρροεμένη ὑπὸ τοῦ Πεδανίου ποταμοῦ. Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι λέγονται ὄντες Φοίνικες, οἷς προσετέθησαν Ἑλληγες μετὰ τὰ τρωϊκὰ (Ἡρόδ. Ζ, 90) καὶ περὶ τὰ 560, ὁ Ἄμασις, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, κυριεύσας τὴν νῆσον, ἐνώμισε καὶ Αἰγυπτίους ἐκεῖ· εἶτα δ' ὑπέκυψε τοῖς Πέρσαις, ἀφ' ὧν μάτην ἠγωνίσθησαν νὰ τὴν ἐλευθερώσωσιν ὁ Σπαρτιάτης Πausanίας καὶ ὁ Ἀθηναῖος Κίμων. Ἀπὸ δὲ τοῦ 410 π. Χ. ὁ βασιλεὺς τῆς Σαλαμίνος Εὐαγόρας ἤνωσεν ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του πᾶσαν τὴν νῆσον (Ἡρόδ. Ε, 104 — 116). — Θουκ. Α, 94. 412). Μετὰ τὴν ἐν Ἰσσοῦ μάχην ὑπέκυψεν ἡ Κύπρος εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἔμεινεν ὑπὸ τοὺς Πτολεμαίους, μέχρις οὗ τῷ 57 π. Χ. ὁ Κάτων κατέστησεν αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, εἰς τέσσαρα διηρημένην τμήματα, τὴν Παφίαν πρὸ Δ, τὴν Λαπηθίαν πρὸς Β, τὴν Σαλαμινίαν πρὸς Α, καὶ τὴν Ἀμαθουσίαν πρὸς Ν. Εἶχε δὲ 9 μεγάλας πόλεις, ὧν ἐκάστη ἔσχε κατ' ἀρχὰς τὸν ἴδιον βασιλέα, καὶ ἦσαν αὐταὶ, κατὰ μὲν τὴν Ν. ἀκτὴν ἡ Ἀρσινόη ἢ Μάρριον (ν. Πολυκρούσοιο), οἱ Σόλοιοι μετὰ λιμένος παρὰ μικρῷ ποταμῷ (ν. Ἀλιγόρα) ἢ Λάπιθος, ἡ Κερύνεια, οἱ Χύτροι, ἡ Καρπασία παρὰ τῇ ΒΑ ἄκρᾳ πρὸς Δ. 4, ἡ Σαλαμίς, ἡ μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη τῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ Πεδιαίου μετὰ καλοῦ λιμένος, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Τεύκρου, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου Κωνσταντινίαν ἐπονομασθεῖσα Γολγοί. Εἰς τὴν Ν. δὲ παραλίαν τὸ Κίττιον (ν. Λάρνακα), ἔχον ἀλικάς, πατρὶς Ζήνωνος τοῦ στωϊκοῦ καὶ τοῦ ἱατροῦ Ἀπολλωνίου. Ἀπέθανε δ' ἐνταῦθα ὁ Κίμων ἢ Ἀμαθοῦς τὸ Κού-

ριον. Εἷς δὲ τὴν Δ. ἢ Πάφος, μετὰ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ πᾶσα ἡ νῆσος ἦν ἱερά. Πλὴν δ' ἄλλων παντοίων προϊόντων παρήγε καὶ χαλκὸν ἢ Κύπρος (τὸν κύριον χαλκὸν), καὶ οὐδὲν τῇ ἔλειπε πρὸς ναυπηγίαν καὶ στόλου καταρτισμόν. Περιεργος

Μεταξὺ δ' ἄλλων καὶ τάφοι ἀρχαῖοι περιεργότατοι ἀπαντῶνται ἐν Κύπρῳ, ὡς ὀὐπὸ τοῦ Λ. Πρὸς εὐρεθεῖς καὶ περιγραφεῖς κατὰ τὴν δευτέραν εἰκόνα.

Κυρβία, ἡ πρὶν Κυδίππη καλουμένη (ἴδ.).

Κυρέσχατα ἢ **Κύρου πόλις**, ἢ Κύρα, φρούριον, τὸ ἔσχατον μεθόριον τοῦ Κύρου ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου, καταστραφέν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἀρρ. Δ, 2, 3, 1. — Marc. XXVIII, 6. — Curt. VII, 6, 16).

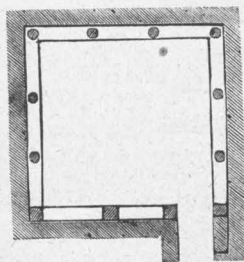
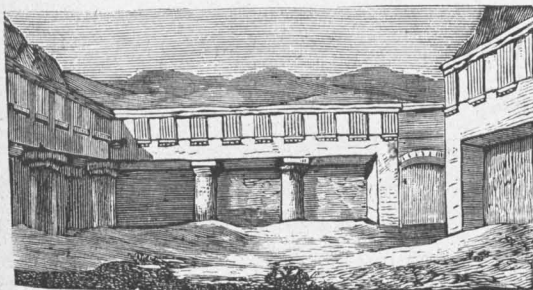
Κύρη, ἱερά κρήνη τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔνθα εἶτα ἐκτίσθη ἡ Κυρήνη (Καλλμχ.

δ' ἀνακάλυψις τῶν τελευταίων ἐτῶν ἔδειξεν ὅτι εἶχε, καὶ ἐπὶ χρόνων οὐχὶ τῶν ἀρχαιότατων, ἀλφάβητον καὶ τρόπον γραφῆς ὅλως διάφορον τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἐκ τοῦ Φοινικικοῦ κατ' εὐθεῖαν πηγάζον, καὶ ἐγγώριον διάλεκτον ἐλέγχον ἰδιότροπον, ἀλλὰ συγγενῆ τῇ Δωρικῇ. Διὰ τὴν ἐξήγησιν τῶν γραμμάτων τού-

Ἀπλλ. — Ἡρδ. Δ, 158).

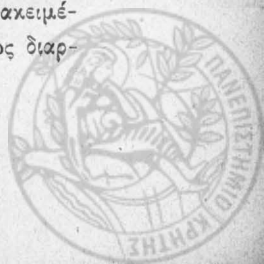
Κυρηθίων, ὄνομα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αἰσχίνου, ὅστις Ἐπικράτης ὠνομάζετο (Δμσθ. Πρπρσθ. σ. 433).

Κυρήνη. Ἡ Κυρήνα κή, ὄροπέδιον 500—700^μ ὑψηλὸν εἰς τὴν Β. παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς (ν. Βάρκα), ἐκαλεῖτο ἐπὶ

των, ἐξ ὧν τὸ ἀνωτέρω δεῖγμα, ἴδ. Ῥαγκ. Ἐπιγραφικὴν Ἀπαντα, T, IZ, μέρος B, Κεφ. IZ, σ. 138. Καὶ λόγου ἄξια ἀρχαιολογικὰ λείψανα, ἐν μέρει σχέσιν πρὸς τὴν Ἀσιανὴν τέχνην ἐλέγχοντα, ἀνεσκάφησαν ἐν τῇ νήσῳ ὑπὸ Cesnola, τοῦ ἀμερικανοῦ προξένου, καὶ ἐπέμφθησαν εἰς Ἀμερικὴν τῷ 1870.

τῶν Πτολεμαίων καὶ Πεντάπολις, καὶ ἐξετείνετο ἀπὸ τῶν Φιλοίων βωμῶν, τοῦ Καρχηδονίου ὀρίου κατὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν, μέχρι τοῦ Πολιοῦρου ποταμοῦ (πρὸς τῇ Μαριτικῇ), πρὸς Ν. δὲ μέχρι τῆς Φουζανίας ἐρήμου. Πάντη δὲ διάφορος τῶν παρακειμένων ἐρήμων, ἦν εὐφορωτάτη, ἀφθόνως διαρ-

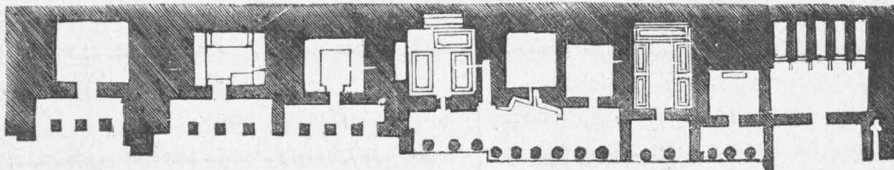
ρευομένη, καὶ παντοίων προϊόντων παραγωγός, ἃ ὅμως πολλάκις ἀναφέρονται καταστρέφοντα πυκνὰ σμήνη ἀκρίδων. Τῇ ζ' ἑκατονταετηρίδι π. Χ. (631) ᾤκησαν τὴν χώραν Ὁθηραῖοι (ἴδ. Βάττος καὶ Βάρκας), ἰδρύσαντες κράτος διαπρέψαν διὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς ναυτιλίας, τῆς τέχνης καὶ τῆς βιομηχανίας. Ὁ Καμβύσης κατακτῆσας ἤνωσεν αὐτὸ μετὰ τῆς Περσίας· τῷ δὲ 321 π. Χ. ἀπληλευθέρωθη διὰ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ ἔκτοτε διετέλει ἐν ἐξαρτήσει μέχρι τινὸς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου (Just. XIII 16.—Liv. XXIII, 40), βασιλεύοντος ἐπ' αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ 117, πλαγίου κλάδου τῶν Πτολεμαίων. Ὁ ἔσχατος δὲ τῆς οικογενείας ταύτης, Ἀπίων, ἐγκατέστησε (τῷ 96 π. Χ.) κληρονόμους τοὺς Ῥωμαίους, κηρύξαντας ἐλευθέραν κατ' ἀρχὰς τὴν Πεν-

κατὰ Πτολεμαίων, ἢ τῶν Ἑσπερίδων, κατὰ Στράβωνα. Κάτοικοι μνημονεύονται ἐν τῇ μεσογειῷ οἱ Βακχῖται, οἱ Ἀραραυκελεῖς, οἱ Ἀσβύται, οἱ Μακατοῦται, οἱ Ψυλλεῖς, οἱ Ἀνοχίδαι καὶ οἱ Νασαμόνες. Ἦσαν δ' αἱ τὴν

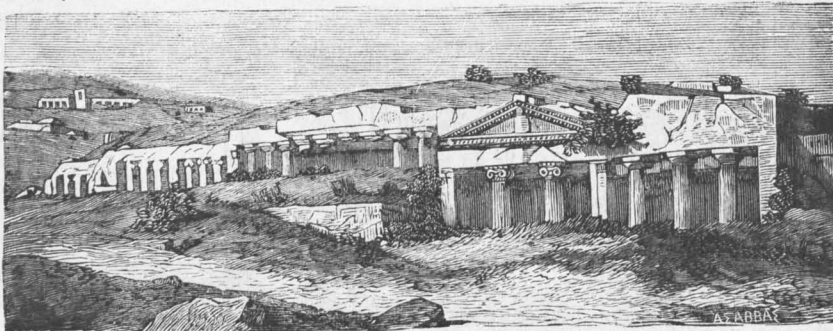
Κυρήνης νόμισμα.

Πεντάπολιν ἀποτελοῦσαι πόλεις ἐξ Α. πρὸς Δ. ἢ Ἀπολλωνία, (ν. Μαρσασούσα), ἐπίγειον τῆς Κυρήνης, ἢ Πτολεμαῖς (κατ' ἀρχὰς τῆς Βάρκης λιμῆν), ἢ Ταυχεῖρα.

τάπολιν, εἶτα δὲ (τῷ 76 π. Χ.) μετὰ τῆς Κρήτης συνδέσαντας αὐτὴν εἰς μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ἐπὶ Τραϊανῷ δ' ἐπαναστάντες οἱ πολυαριθμότατοι ἐκεῖ ἐποιήσαντες Ἰ-

εἶτα Ἀρσινόη, ἢ Ἑσπερίς, εἶτα Βερενίκη, καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἢ Κυρήνη, ἧς ἐρείπια σώζονται, καὶ ἀξιόλογοι εἰσὶν αἱ μακρὰ καὶ ἑγγραφικαὶ σειραὶ τῶν εἰς τὴν πλευ-

Τάφοι Κυρήνης.

ουδαῖοι, ἔσφαξαν 220,000 Κυρηναίους καὶ Ῥωμαίους, μόλις μέχρι τέλους κατατροπωθέντες. Ἐκτοτε δ' ἔμεινεν ἡ χώρα σχεδὸν ἔρημος. Παρὰ τὴν Σύρτιν παρετήνοντο οἱ θῆνες (ἀμμώδης παραλία) τοῦ Ἡρακλέους, ὧν δυτικῶς πηγάζει ὁ ποταμὸς Λάθων, συνδεόμενος μετὰ λίμνης τῆς Τριτωνίδος

ρὰν τοῦ ὄρους ἐσκαμμένων καὶ περιστύλων τάφων, πρωτεύουσα τῆς ὅλης χώρας, ὑπὸ Θήρα ἰδρυθεῖσα τῷ 631, εἰς ἀπόστασιν 80 σταδίων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἐπὶ ὠραίου ὄροπεδίου, παρὰ τὴν πηγὴν Κύρην. Εἶχε δὲ λαμπροὺς ναοὺς, πρὸ πάντων τῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸς ὃν ὁ Βάττος ἔφερεν ὄδον λιθόστρωτον. Εἶχε

δὲ καὶ ἀκρόπολιν ὀχυράν ('Ηρδ. Δ, 158. 164. — Στρεβ. ΙΖ, 847). Ἐπηρεύοντο δὲ καὶ οἱ ἰατροὶ τῆς Κυρήνης ('Ηρδ. Γ, 131), καὶ ἐκεῖ ἐγεννήθησαν οἱ φιλόσοφοι Ἀρίστιππος, Ἀννίκερις καὶ Καρνεάδης, ὁ ποιητὴς Καλλιμαχος καὶ ὁ Ἐρατοσθένης.—Μνείας δὲ ἀξία ἐστὶ καὶ ἡ πόλις Βάρκα, Ν. τῆς Πτολεμαῖδος, εἰς 100 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης κειμένη. Ἀνατολικῶς δὲ πρὸς τῇ παραλίᾳ ἦν ἡ νῆσος Πλατεῖα (ν. Βόμβα), ἔνθα ἀποκατέστησαν οἱ Θηραῖοι πρὶν ἢ κτίσῃσι τὴν Κυρήνην.

Κυρήνη, θυγάτηρ Ὑψέως, ἕγγονος τοῦ Πηνειοῦ, κατ' ἄλλους τούτου θυγάτηρ, ἧς ἐρασθεὶς ὁ Ἀπόλλων μετέφερεν αὐτὴν ἀπὸ Θεσσαλίας εἰς Λιθύην, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον. Ταύτης ἐπώνυμος ἐλέγετο ἡ πόλις Κυρήνη (Πινδ. Πυθ. Β, 5. — Ἀπλ. Ρόδ. Β, 500).

Κύριος, ἐν τῷ ἀττικῷ δικαίῳ ὁ ἐξ οὗ τις ἐξηρτάτο εἰς τὰς κληρονομικὰς αὐτοῦ σχέσεις, οἷον ὁ πατήρ, καὶ ἐπὶ ὀρφανῶν ὁ ἐπίτροπος, ἦτοι ὁ προσεχέστατος πατρικὸς συγγενῆς, ἢ, τούτου μὴ ὑπάρχοντος, ὁ ὡς ἐπίτροπος ἐγκαθιστάμενος· διὰ δὲ τὴν ἐγγαμον γυναῖκα ὁ σύζυγος, καὶ μετὰ τούτου τὸν θάνατον, ἂν ἔμμενον εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὁ κληρονόμος ἢ ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ, ἀνηλίκω· ἂν δ' ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρικὴν, ἦν εἰς οἷαν σχέσιν καὶ πρὸ τοῦ γάμου. Εἶχε δὲ τὸ δικαίωμα γραφῆς κακώσεως ἂν ἠδικεῖτο ὑπὸ τοῦ κυρίου.

Κύριος, 1) μεγάλη νῆσος, δυτικῶς τῆς βορείας Ἰταλίας κειμένη ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάσσει, ἢ Κορσική. Ἀνέκαθεν ὠκεῖτο ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ Καρχηδονίων. Ἕλληνες Φωκαεῖς ἐξ Ἀσίας, τὸν Περσικὸν ζυγὸν φεύγοντες, μετέφυγον εἰς αὐτήν, καὶ ἔκτισαν τὴν παραθαλάσσιον πόλιν Ἀλαλίαν ἢ Ἀλερίαν, μείναντες πρωτεύουσαν καὶ ἀφ' οὗ κατὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν νῆσον, καὶ ἔπεμψαν εἰς αὐτὴν ἀποικίας. Εἰς τὰ ὄρη δ' ἔζων καὶ ἰθαγενεῖς ἡμίγριοι, οἵτινες ἀλισκόμενοι, ἐπωλοῦντο ὡς

δοῦλοι ('Ηρδ. Α, 165.—2) Χωρίον τῆς νήσου Εὐβοίας, παρὰ τὴν Κάρυστον ('Ηρδ. Θ, 105).

Κύριος, 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, καθ' ὃν ὠνομάσθη ἡ νῆσος ('Ηρδ. Α, 167). — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος (Θεογ. ΙΘ).

Κύρος, (τὸ ὄνομα Περσιστὶ ἐσήμαινε τὸν Ἥλιον. Πλούτ. Ἀλέξ. Α). 1) Ἡγεμονίσκος Πέρσης, ἐπαναστὰς κατ' Ἀστυάγους, τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων, ὃν ὁ Ἡρόδοτος (Α, 95. 107. 130) καὶ πάππον τοῦ Κύρου λέγει, καὶ ὅστις εἰς τὴν τῶν Μήδων κυριαρχίαν τὴν τῶν Περσῶν ἀντικατέστησε (559 π.Χ.) μεθ' ὃ ἐκυρίευσεν τὴν Λυδίαν ἐπὶ τοῦ Κροίσου καὶ τὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, προσέτι δὲ καὶ τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἐφρονεῖθη ἐν ἐκστρατείᾳ κατὰ τῶν Σκυθῶν κατὰ τὸ 300ν ἔτος τῆς βασιλείας του. — 2) Κύρος ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ νέθου, τοπάρχης τῆς Λυδίας, Φρυγίας, Καππαδοκίας, καὶ ὡς στρατάρχης ἐν τῇ κάτω χώρα τὸν Τισσαφέρην ἀντικαταστήσας (Ξεν. Ἑλλ. Α, 4, 1. Ἀν. Α, 1, 2. 9, 7). Ἡ ἰκανότης αὐτοῦ ἀνεπόλει τὴν τοῦ ἀρχαίου Κύρου (Ξεν. Ἀν. Γ, 9, 1), καὶ εἰς αὐτὸν, ὡς γεννηθέντα μετὰ τὸν ἐνθρονισμόν τοῦ Δαρείου (πορφυρογέννητον), ἠθέλησεν ἡ μήτηρ του Παρυσάτις νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν τοῦ θρόνου διαδοχὴν, ἀλλ' ἀπέτυχε, καὶ ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Ἀρταξέρξης, ἅμα βασιλεύσας τὸν ἐφυλάκισε συμβουλῇ τοῦ Τισσαφέρους, καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον· ἀπέστη δ' ἔπειτα τῆς αὐστηρᾶς ἀποφάσεως μεσιτεῖα τῆς Παρυσάτιδος (Ξεν. Ἀν. Α, 1—3.—Πλούτ. Ἀρταξ. Γ). Ἐπανεληθὼν δ' εἰς τὴν διοίκησιν του ὁ Κύρος, ὠπλίσθη ὡς κατὰ τοῦ Τισσαφέρους, συνεδέθη μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐμίσθωσεν Ἕλληνας, ἰδίως ἐκ Πελοποννήσου (Ξεν. Ἀν. Α, 1, 6)· κατὰ τὸ ἔαρ δὲ τοῦ ἔτους 401 μετέβη ἐκ Σάρδεων εἰς Τραζὸν, ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Πισιδεῖς· ἐκεῖθεν δὲ ὑπὲρ τὰ στενὰ τῆς Κιλικίας καὶ τὸν Εὐφράτην προέβη εἰς Κούναξα τῆς Μεσοποταμίας, 500 στάδια ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος,

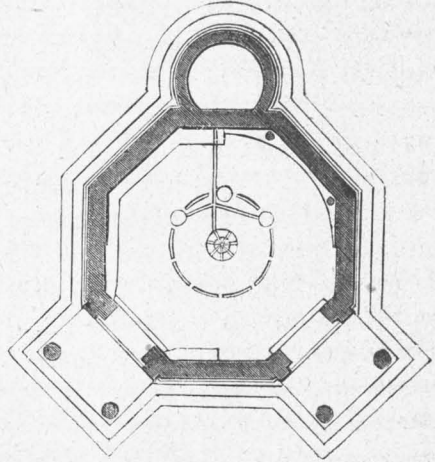

καί εὑρεν ἐκεῖ τὸν Ἀρταξέρξην, ὅστις τὸν περιέμενε μετὰ 400,000 ἀνδρῶν (Ξεν. Ἀν. Α, 7, 19), ὀδηγῶν ὁ ἴδιος μόνον 100,000 Ἀσιανούς καὶ 13,000 Ἕλληνας (Ξεν. Ἀν. Α, 2, 9. 7, 10. — Πλούτ. Ἀρ. Ι). Καὶ ἐνίκησαν μὲν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὸ δεξιὸν, καὶ ὁ Κύρος κατὰ τὸ κέντρον· ἀλλ' ὅτε ὤρμησε κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου καὶ τὸν ἐπλήγωσεν, ἐφονεύθη ὑφ' ἐνὸς ὀπαδοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ πτώματος αὐτοῦ ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ (Ξεν. Ἀν. Α, 10, 1. — Πλούτ. Ἀρταξ. Ι, ΙΑ). Τότε δ' ἀνεχώρησαν οἱ Ἕλληνες, οἵτινες τὸ κύριον στρατεύμα, οἱ κύριοι ἐλέγοντο, εἰς τὴν πλήρη περιπετειῶν ἐπάνοδον ἦν ὁ Ξενοφῶν περιέγραψε.

Κύρος, 1) ποταμὸς τῆς Ἰβηρίας (ν. Κούρ) ἐκ τοῦ ὄρους Κόρακος πηγάζων, Ν. τοῦ Καυκάσου, καὶ ρέων πρὸς Α. εἰς τὴν Κασπίαν. Αἱ ἐκβολαὶ αὐτοῦ ἀποτελοῦσι τῆς Ἀλβανίας τὸ ὄριον. Ἔχει δ' ὁμοίρους ἀριστερῶς τὸν Καμύσην (ν. Γύρι) μετὰ τοῦ Ἀλαζονίου (ν. Ἀλασάν), δεξιῶς τὸν οὐχὶ ἐλάσσονα αὐτοῦ Ἀράξην (ν. Ἀράς) (Στράβ. ΙΑ, 500). — 2) Ποταμὸς τῆς Περσίας, καὶ Κόριος λεγόμενος. — 3) Ποταμὸς τῆς Μηδίας.

Κυρρήστης, Ἀνδρόνικος, ἐκ τῆς Κυρρηστικῆς τῆς παλαιᾶς Συρίας, γνωστὸς γενόμενος διὰ τοῦ ἀξιολόγου καὶ πολυτελοῦς πύργου ὃν ἀνήγειρε παρά τῃ ἀγορᾶ τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἀνεμοδείκτην, ὀκτάγωνον, ἔχοντα ἐπὶ τῆς ζωοφόρου ἐκάστης τῶν πλευρῶν ἀνά ἕνα τῶν ὀκτώ ἐπισήμων ἀνέμων ἐπιγεγλυμμένον, μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ προσγεγραμμένον, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς χαλκοῦν Τρίτωνα κατὰ τοὺς ἀνέμους στρεφόμενον καὶ τὸν πνέοντα διὰ ῥάβδου δεικνύοντα. Συγχρό-

γωνίας χαλκᾶς προεχούσας ῥάβδους, ὧν ἡ σκιά ἐπὶ τῶν γραμμῶν ἐκείνων ἐνέφαινε τὰς ὥρας

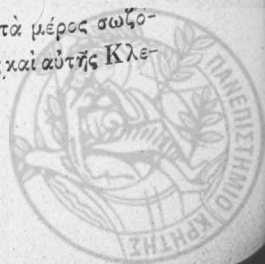

κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους· συγχρόνως δ' ἦν ὁ πύργος καὶ κλειψύδρα, ἐγκλειών μικρὰν δεξαμενὴν, εἰς ἣν προέρρει ἐκ τῆς Ἀ-

Α. ΣΑΒΒΑΣ

νωσ δ' ἦν ὁ πύργος καὶ ὠρολόγιον, ἔχον εἰς τὰς κροτόλεως δι' ὕδραγωγείου κατὰ μέρος σωζόμενου τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς τῆς καὶ αὐτῆς Κλε-

ψύδρας καλουμένης, καὶ ἔστρεφεν ἐν τῇ δεξαμενῇ ἐργαλεῖόν τι, πιθανῶς ἄλλον Τρίτωνα χαλκοῦν, δεικνύοντα διὰ τῆς ράβδου του τὰς εἰς τὸ χεῖλος κεχαραγμένας ὥρας, ὅπερ ἦν χρησιμώτατον τὴν νύκτα καὶ κατὰ τὰς συννεφώδεις ἡμέρας.

Κυρρηστική, ἴδ. Συρία.

Κυρσίλος, 1) Ἀθηναῖος ἀντικρούσας τοῦ Θεμιστοκλέους τὰς προτάσεις περὶ ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἀντιπροτείνων ὑποταγὴν εἰς τὸν Ξέρξην, δι' ὃ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν (Διμσθ. π. στεφ. σ. 296.—Ἀρποκρ.).—2) Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου (Στρβ.).

Κύρτος, ἴδ. Κημός.

Κύρτωνες (αἱ), πολίχνη τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τῆς Κωπαίδος λίμνης.

Κυστίς, ροῦσκα τοῦ σώματος, ἐκ τούτου

καὶ μικρὸς σάκκος χρησιμεύων ἢ ὡς βαλάντιον ἢ καὶ ὡς περικάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, εἰς προ-

φύλαξιν τῆς κόμης.

Κυταία, πόλις τῆς Κολχίδος, ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Ἐλέγετο πατρίς τῆς Μηδείας (Σουῖδ.—Στέφ. Βυζ.). Πιθανῶς ἡ νῦν Κουτάια.

Κύταιον, πόλις παραθαλασσία τῆς Κρήτης, μεσημβρινῶς τοῦ Δίου ἀκρωτηρίου (Στ. Βυζ.).

Κυτέτιον, ἴδ. Δωρίς.

Κυτίσσωρος, ἴδ. Ἀθάμας.

Κύτωρος (ἡ), πόλις παραθαλασσία τῆς Παφλαγονίας, μετὰ λιμένος, ἐπώνυμος τοῦ Κύτωρος, υἱοῦ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκίωπης (Ὁμ. Ἰλ. Ε, 833.—Ἀπολλ. Ῥόδ. Β, 342.—Στρβ.—Στέφ. Βυζ.). Νῦν Κύτρο.

Κύφαντα, πόλις τῆς Λακωνίας παραθαλασσία καὶ λιμένα ἔχουσα, πλησίον τῶν Πρασιῶν, ἠρειπωμένη ἐπὶ Πausανίου (Πολύδ. Δ, 36).

Κύφαρα καὶ **Κυπαίρα**, πόλις ἐν Θεσσαλιῶτιδι τῆς Θεσσαλίας.

Κύφος, πόλις καὶ ὄρος τῆς Περραιβίας ἐν Θεσσαλίᾳ (Ὁμ. Ἰλ. Β, 748.—Στρβ.).

Κυχερία, ἐπωνυμία τῆς νήσου Σαλαμίνας, κατὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς βασιλεῖα Κυχερά (Στρβ.—Στέφ. Βυζ.).

Κυχευς, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σαλαμίνος, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ. Ἐξελέγη δὲ βασιλεὺς τῆς Σαλαμίνος, διότι ἐφόνευσε φοβερὸν δράκοντα ὅστις τὴν ἐξέρημου. Ἄτεκνος δ' ἀποθανὼν, ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς Τελαμῶνα, τὸν υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ (Ἀπολλδ. Γ, 12, 7.—Στέφ. Βυζ.).

Κύψελα (τά), 1) πόλις ὄχυρά τῆς Ἀρκαδίας, πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λακωνικῆς.—2) Πόλις ὄχυρά τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ (Στρβ.—Στέφ. Βυζ.).

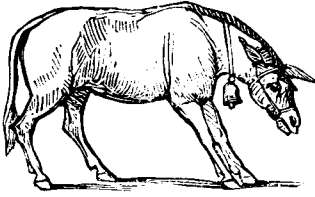
Κύψελος, 1) υἱὸς τοῦ Αἰπίτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας. Ἰδ. Μερόπη.—2) Κορίνθιος, πρὸς μητρὸς συγγενῆς τῶν Βακχιαδῶν, ἦν υἱὸς τοῦ Ἡετίωνος. Ἐπειδὴ, κατὰ χρησμόν, ἔμελλε ν' ἀποβῆ ἐπιβλαβῆς εἰς τοὺς συγγενεῖς του, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπέβουλεύοντο οἱ Βακχιάδαι, τὸν ἐνέκλεισαν ἢ μήτηρ του ἐντὸς κίστης (κυψέλης), ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα. Ἐνηλικιωθεὶς ὅμως, ἐξέβαλε τοὺς Βακχιάδας, κατέλαβε τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐκυβέρνησε πρῶτος καὶ συνετῶς, κατεκόσμησε τὴν Κόρινθον διὰ λαμπρῶν οἰκοδομῶν, καὶ μετὰ 39 ἔτη, τῷ 658 π. Χ. ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν του Περίανδρον (Ἡρόδ. Ε, 92). Ἡ δὲ κυψέλη δι' ἧς εἶχεν ὡς βρέφος σωθῆ, ἐκ κέδρου κατεσκευασμένη, καὶ πλουσιώτατα περικεκοσμημένη, ἀφιερῶθη εἰς τὴν Ἥραν ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ διατηρεῖτο ἔτι ἐν τῷ ναῷ τῆς μέχρι τῆς 6' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδας (Πaus. Ε, 17—19).

Κώδηξ, ἐπὶ Ῥωμαίων βιβλίον συγκεῖμενον ἐκ κηροχρίστων πινακιδίων, εἶτα δὲ πᾶν βιβλίον, καὶ ἐκ χάρτου ἢ περγαμηνοῦ συνιστάμενον, καὶ τέλος σημαῖνον μάλιστα τὰ περιέχοντα συλλογὰς νόμων πολιτικῶν διατάξεων, κτλ. Κωδίκελος ἦν τὸ ὑπο-

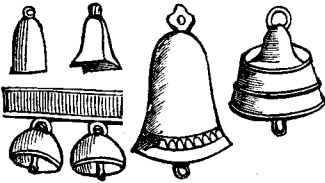
κοριστικόν, δηλοῦν προσαρτήματα ἢ προσθή-
κας εἰς διαθήκας, συμβόλαια, κλπ.

Κώδων, 1) ὡς καὶ σήμερον, τὸ αὐτὸ
σχήμα ἔχων, καὶ τὰς αὐτὰς χρείας ὑπηρετῶν,
εἰς τὰς οἰκίας, εἰς τοὺς τραχήλους τῶν ζώων.

Χαλκοῦν ἀγαλάτιον

Καὶ βασιλεῖς καὶ μεγιστᾶνες εἰς ἐπίσημους ἐ-
ξόδους εἶχον κωδονοφόρους προπορευομένους.

Ἀγαλάτια προπέτυπα

Ἐχρησόμενον δ' οἱ κώδωνες καὶ εἰς τὸν στρα-
τὸν, καὶ μάλιστα εἰς τὰς πολιορκίας, ἔνθα ὁ
περίπολος ἐκάστου μεταπυρ-
γίου ἔκρουε τὴν νύκτα τὸν κώ-
δωνα μέχρις οὗ, φθὰς εἰς τὸν
πύργον, τὸν ἐδίδεν εἰς τὸν φρου-
ρὸν αὐτοῦ, καὶ οὗτος εἰς τὸν
ἐπόμενον περίπολον, καὶ καθε-
ξῆς. — 2) Τὸ εὐρὺ τῆς σάλ-
πιγγος στόμιον.

Ἀνάγκ. ἀφ. Κωστ.

Κώης, υἱὸς Ἐρξάνδρου,
τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ Δαρείου τοῦ
Υστάσπου (Ἡρόδ. Δ, 97).

Κώθων, ἀγγεῖον πήλινον, μόνωτον
(μίαν ἔχον λαβὴν) ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ναύ-
ταις καὶ στρατιώταις, οἵτινες ἔφερον αὐτὸ εἰς
τὰ νῶτά των, δι' ὕδωρ καὶ οἶνον, ἄλλως καὶ
κύαθος καὶ ἐρυσκὸς πλυντάρτιος κα-
λούμενον (Ἀθην. Β, 12. — Πλούτ. Λυκ. Θ.
— Ξεν. Κρ. π. Α, 2, 8. — Ἀρσφ. Ἰππ. 601,
— Σχολ. Ἀρσφ. Εἰρ. 1004. — Πολυδ. ΣΤ,
96).

Κώθων, 1) Ἐρημονήσιον τοῦ Λακωνι-
κοῦ κόλπου, παρὰ τοῖς Κυθήροις (Στφ. Βυζ.
— Plin.). — 2) Νησιδίον πρὸ τῆς Καρχηδό-
νος, ἀποτελοῦν αὐτῆς τὸν λιμένα.

Κώκαλος, βασιλεὺς τῆς Καρμίκου ἐν
Σικελίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαι-
δαλον, φεύγοντα τὸν Μίνωα, καὶ ἐφόνευσε τοῦ-
τον, ἐπελθόντα μετὰ στόλου (Παυσ. Η, κ.
— Διόδ. Δ, 81). Ἐξ εὐγνωμοσύνης δὲ τῷ
ἔκτισεν ὁ Δαίδαλος ἀκρόπολιν ὀχυρωτάτην.

Κώκυτος, 1) ὑποχθόνιος ποταμὸς, τέ-
κνον τῆς Στυγὸς, καθ' Ὁμηρον (Ὀδ. Κ,
514) ῥέων ἐκ τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ μετ'
αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀχέροντα, καθ' Ἡσίοδον δὲ
(Θεογ. 740. 807), ἀπέναντι τοῦ Πυριφλεγέ-
θοντος, εἰς τὸν Τάρταρον. Ἐἶτα ὁ αὐτὸς τῷ
Ἀχέροντι (Εὐρπ. Ἀλκιστ. 445. Ἡρ. Μαιν.
770. 838. Φοιν. 1322. Θεοκ. ΙΣΤ, 41). —
2) Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας, ἐν Ἠπειρῷ,
βορείως τοῦ Ἀχέροντος, εἰς ὃν εἰσβάλλει
(Παυσ. Α, 17). Νῦν Γλυκὺ.

Κωκυτὸς, ἱατρός, μαθητὴς τοῦ Κεν-
ταύρου Χειρώνος, ἐπίσκεφθεὶς τὸν τρωθέντα
Ἄδωνιν (Πτολ. — Ἡραίν. Α).

Κωλιᾶς, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς
πρὸς ἀνατολὰς, ἀπέναντι τοῦ Πειραιῶς.
Εἰς αὐτὸ παρεσύρθησαν τὰ ναυάγια τοῦ Περ-
σικοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην.
Εἶχε ναὸν τῆς Ἀφροδίτης (Ἀρσφ. Νεφ.
52 — Σχλ. Λυσ. 2. — Ἡρόδ. Η, 96. —
Παυσ. Α, 1).

Κωλακρέται, ἀρχὴ οἰκονομικὴ ἐν
Ἀθήναις, ἀντικαταστήσασα ἀπὸ Κλεισθένους
τοὺς ἀποδέκτας. Δεχόμενοι τὰς ἰδιωτικὰς
καὶ δικαστικὰς καταβολὰς, τὰ πρυτανεῖα,
ἐξ αὐτῶν κατέθετον τὸν μισθὸν τῶν δικα-
στῶν καὶ ἐδαπάνων ὑπὲρ τῆς ἐν τῷ πρυτα-
νεῖῳ ἐστιάσεως. Φαίνεται δ' ὅτι ἀρχικῶς
ὠνομάζοντο κωλακρέται, καὶ ἦσαν οἱ ἐπὶ
τῶν θυσιαῶν τὰ κῶλα τῶν ἱερείων ἀγείροντες
καὶ δι' αὐτῶν ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῶν ἀρχαιοτά-
των χρόνων εἰς τινὰς τῶν δημοσίων ἀναγκῶν
ἐπαρκοῦντες.

Κώμωδρα (ή), πόλις τῆς Κροσσαιας ἐν Μακεδονίᾳ, πρὶν τῇ Θράκῃ ἀνήκουσα (Ἡρόδ. Ζ, 123).

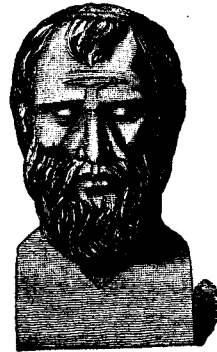
Κωμισσηνή, ἐπαρχία τῆς Παρθικῆς πρὸς τῇ Ὑρκανίᾳ.

Κώμον (τὸ), πόλις τῆς βορείας Ἰταλίας, πέραν τοῦ Πάδου, ἐπὶ λίμνης, Ῥωμαϊκῆ ἀποικία ἐπὶ Καίσαρος. Διατηρεῖ δὲ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Κώμος, θορυβώδης βακχικὴ διασκεδάσις μετὰ συμποσίου καὶ χορῶν καὶ ἄσμάτων. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις καὶ ὁ θεὸς τῶν τοιοῦτων διασκεδάσεων, παριστώμενος ὡς πτερωτὸς νεανίας ἐν μέσῳ ἐρώτων, παροινούντων δαιτυμόνων καὶ μετὰ τοῦ Σιληνοῦ.

Κωμωδία. Εἰς τὰς μεγάλας τοῦ Διόνυσου τελετὰς συνήρχετο ὁ λαὸς ἕκ τε τῆς πόλεως καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν, καὶ ἔφαλλεν εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ ἄσματα ὅτε μὲν σεμνὰ βεβαίως καὶ θρησκευτικὸν ἔχοντα τὸν χαρακτῆρα, ὅτε δὲ φαιδρὰ, κωμαστικά, φαλλικά καὶ ἀνάλογα τῆς πανηγυριζομένης θεότητος. Βαθμηδὸν δ' ἔκανονίσθησαν ταῦτα οὕτως, ὥστε ἦσαν ὠρισμένα τὰ ψάλλοντα πρόσωπα, καὶ δὴ κατὰ διαγωνισμόν, τοῦ ἄθλου ὄντος ἀσκοῦ τραγείου πλήρους οἴνου, ἐξ οὗ ἡ λέξις τραγωδία, καὶ παρὰ τῷ λαῷ ἴσως τὰ μέχρις ἡμῶν μείναντα τραγωδία (τραγούδια). Τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἤκουε μόνον. Ἄλλ' ἐν τῇ φαιδρᾷ καὶ πῶς παροινούσῃ ὀμηγύρει πολλοὶ πολλάκις εὐθύμως διέκοπτον παρεμβαίνοντες, καὶ μάλιστα οἱ ἐκ τῆς χώρας ἀγροῖκοι, σκώματα τοῖς χοροῖς καὶ ἀλλήλοις ἐκτοξεύοντες ἀπὸ τῶν ἀμαξῶν ἐφ' ὧν περιίσταντο, τὰ ἐξ ἀμάξης, ὡς παροιμακῶς ἐπεκλήθησαν. Ταύτας δὲ τὰς τοιαύτας διακοπὰς ἐπωφεληθέντες κατὰ τὴν βίην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα εὐφρεῖς ποιηταί, παρενέβαλον ἐν πρόσωπον ἐμμέτρως ὀμιλοῦν μεταξὺ τῶν χορῶν, ὁ μὲν Θέσπις τῶν σοβαρῶν, ὁ δὲ Σουσαρίων (580 π. Χ.) ἐκ Τριπυδίσκου τῶν Μεγάρων, τῶν εὐθύμων, καὶ οὕτω παρήχθη διὰ τοῦ μὲν ἡ τραγωδία, διὰ τοῦ δὲ ἡ κωμω-

δία (ὠδὴ τῶν κώμων), ἥτις καὶ τραγωδία ἐρρέθη, εἰς ἀντίθεσιν τῇ τραγωδίᾳ. Νομίζεται ὅμως ὅτι καὶ πρὸ αὐτοῦ εἶχεν ἀρχίσει καλλιεργούμενη αὕτη παρὰ Μεγαρεῦσιν, οἵτινες γνωστοὶ ἦσαν ὡς φιλοσκώμωμοι. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δ' ἐξειργάσθησαν αὐτὴν ὁ Ἐπίχαρμος μετὰ ταῦτα, μυθολογικὰ ἀντικείμενα κυρίως πραγματευθεῖς, καὶ ὁ Φόρμις καὶ ὁ Δεινόλοχος. Ἐν Ἀθήναις δ' ὡς πρῶτος τῆς ρυθμίσεως τῆς κωμωδίας πειραθεὶς λέγεσθαι ὁ Χίωνίδης. Μετ' αὐτὸν δὲ, ἀπὸ τῶν Περσικῶν μέχρι τῆς ὑπὸ τοὺς Τριάκοντα ὑποδουλώσεως, μνημονεύονται περὶ τοὺς τεσσαράκοντα κωμικοὺς ποιητὰς, ὧν ἐπιστημῶταί τοι ἦσαν ὁ Κρατῖνος, ὁ Κράτης, ὁ Εὐπόλις, ὁ Φερεκράτης, ὁ Φρόνιχος, καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀριστοφάνης, [οὗ καὶ μόνου σώζονται 11 πλήρεις κωμωδίαί, δηκτικώτατα χλευάζουσαι πᾶν ἠθικὸν ἐλάττωμα, πᾶν πολιτικὸν παράπτωμα, καὶ οὐδὲ τῶν μεγίστων καὶ ἐπιστημωτάτων ἀνδρῶν φειδόμεναι, οὐδὲ κἄν αὐτῶν τῶν θεῶν δι' εἴ τι εἶχον ἐν τῷ μύθῳ ἐπιμορφον. Στρατηγῶν ἀνικανότης, δημαγωγῶν ἄγυρτία, σοφιστῶν κόμπος καὶ δοκησιοσοφία, ἐν γένει πᾶν τὸ ἐπιλήψιμον ἢ ἔτι ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἀνεξαρτησίᾳ ἢ ἐν τῇ προλήψει του ὡς τοιοῦτον ἐξετίμα, κατεμαστίζετο διὰ τοῦ γελοίου, καὶ οὐχ ἤττον ποιηταὶ καὶ ῥήτορες ἐξετίθεντο εἰς τὴν κοινὴν χλευήν, καὶ προσωπίδες ἐπίτηδες κατεσκευασμέναι, παρίστων ἐν φυσικῇ ὁμοιότητι ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ διακωμωδούμενα πρόσωπα. Ἡ ποίησις τοῦ Ἀριστοφάνους ἐστὶ πλήρης ὕψους καὶ χάριτος· οὐσπανίως ὅμως καταβιβάζεται καὶ εἰς χυδαίαν καὶ ἀκόλαστον βωμολοχίαν, ἐνίοτε τῷ ὄχλῳ χαριζομένη εἰς δὴ ἀποτείνεται, καὶ εἰς τὴν εἰς τὸ θέατρον σπανίαν παρουσίαν τῶν γυ-

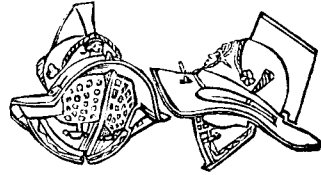
Ἀριστοφάνης.

ναικῶν ἀποβλέπουσα. Ὁ χορὸς τῶν κωμωδιῶν συνίστατο ἐκ δύο ἡμιχόρων 24 ἐν ὅλοις προσώπων, ἐνίοτε ὀρχομένων καὶ τὸν οὐχί-λιαν σεμνὸν κόρδακα. Δίς δ' ἢ τρίς τὴν κυρίως παράστασιν ὁ χορὸς διακόπτων, ὡς εἰς τῶν σημερινῶν δραμάτων τὰς πράξεις, παρενέβαινε εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐν ὀνόματι τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ χορηγοῦ ὀμιλῶν, καὶ ἐν ὑψηλῇ γλώσσει τὰ τῷ δράματι σχετιζόμενα καλὰ καὶ συμφέροντα τῇ πόλει διδάσκων. Τὰ μέρη ταῦτα, οὐχὶ ἀδόμητα ὡς τὰ λοιπὰ χορικά, ἀλλ' ἀπαγγελλλόμενα, ἐλέγοντο παραβάσεις. Ἐδιδάσκοντο δὲ (δηλαδὴ παριστῶντο) αἱ κωμωδίαι ἐν Ἀθήναις συνήθως κατὰ τὰ Λήγαια, καὶ διεγωνίζοντο ἀνὰ τρεῖς ποιηταί, εἴτα δὲ ἀνὰ 5. Περὶ τῆς ἐνδύσεως δὲ τῶν κωμωδῶν ἴδ. Θεάτρον. Ἡ τοιαύτη κωμωδία ἐκλήθη ἡ ἀρχαία ἀφ' οὗτο, κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, διὰ τοῦ Λαμάχου τῇ ἐπεβλήθησαν περιορισμοί τινες, ὡς τὸ μὴ ὀνομαστὶ κωμωδεῖν τοὺς πράττοντας τὰ τῆς πολιτείας. Ἐκτοτε τὰ βέλη τῶν κωμωδοποιῶν ἐστράφησαν κατὰ ποιητῶν (ιδίως τραγικῶν), φιλοσόφων, ἐταιρῶν, ἀσώτων, ιδιωτῶν πάσης τάξεως ἐπιμύθου διαγωγῆς καὶ τῇ κοινωνίᾳ ἐπιβλαβῶν ὑποτιθεμένων καὶ, πιθανῶς διὰ λόγους οικονομίας, ἀφηρέθη ἀπὸ τῆς κωμωδίας καὶ ὁ πολυδάπανος χορὸς, καὶ ὡς μετὰ κωμωδία χαρακτηρίζεται ἡ οὕτω συντεταγμένη. Κατ' αὐτὴν ἔγραψεν ἔτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοφάνης τὸν Πλοῦτόν του· οἱ δ' ἄλλοι ἐπισημότεροι τῶν αὐτῇ καταλογοζομένων ποιητῶν ἦσαν ὁ Εὐβουλος, ὁ Ἀναξανδρίδης, ὁ Ἀντιφάνης, ὁ Ἀλεξίς. Ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ μετ' αὐτὴν παρήχθη ἡ νέα κληθεῖσα κωμωδία, καθ' ἣν ὁ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς παρακμῆς ἦττον ἐνδιαφέρων δημόσιος βίος ἐντελῶς παρηγκωνίσθη, καὶ τὸ κυρίως ἐπιδιωκόμενον ἦν τούντεῦθεν ἐντεχνος πλοκή μετὰ δέσεως καὶ λύσεως μύθου ἐπιδεξίως ἐπινοουμένου. Ἐξ Ἑλλάδος δὲ μετέβη μετὰ ταῦτα ἡ τακτικὴ κωμωδία καὶ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐξηκολού-

θησεν ἀποτελοῦσα ἐκεῖ τότε τῆς δραματογραφίας τὴν βάσιν. Ὡς μᾶλλον διακεκριμένος ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας φημίεται ὁ Μένανδρος, καὶ κατόπιν αὐτοῦ ὁ Φιλίππιδης, ὁ Ποσειδίππος, ὁ Φιλήμων, ὁ Δίφιλος, ὁ Ἀπολλύδωρος.

Κῶνος, διὰ τὸ κατ' ἀρχὰς κωνοειδὲς σχῆμα ὑπὲρ τὸ κράνος ἐπικαθήμενον μετάλ-

λινον μέρος, ἐφ' οὗ προσηλοῦτο ὁ τριχῶτος λόφος.

Κωνσταντίνος, 1) ὁ μέγας, υἱὸς τοῦ καίσαρος Κωνσταντίνου, γεννηθεὶς ἐν Μαισίᾳ ἢ ἐν Νικομηδείᾳ τῷ 274 μ. Χ. διώκησε τὸν στρατὸν ὑπὸ τὸν Διοκλητιανὸν καὶ μετ' αὐτὸν, καὶ ἐπολέμησε νικηφόρος ἐν Βρετανίᾳ καὶ Γερμανίᾳ. Τῇ 25 Ἰουλίου 306 ὁ στρατὸς τὸν ἀνηγόρευσε αὐτοκράτορα. Πολεμῶν δ' ἐν Ταυρεντίῳ τῆς ἄνω Ἰταλίας τὸν ἐν Ῥώμῃ τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀξίαν ἀντιποιθέντα Μαξέντιον, κατενίκησεν αὐτὸν, ἔχων στρατὸν τὸ πλεῖστον συγκείμενον ἐκ Χριστιανῶν, εἰς οὓς ἐδήλωσεν ὅτι εἶδεν ἐν οὐρανῷ χρυσοῦν σταυρὸν, καὶ περὶ αὐτὸν τὰς λέξεις «ἐν τούτῳ νικά», καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπέκόσμησεν ἔκτοτε τὸ αὐτοκρατορικὸν λάβαρον, τὴν στρατιωτικὴν σημαίαν. Τῷ 313 ἐνύμφευσεν τὴν ἀδελφὴν του μετὰ τοῦ ποτῆ ἀντιπάλου του Λικινίου· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ἐν Χρυσόπολει τοῦ Βυζαντίου, καὶ τὸν ἐθανάτωσε παρασπόνδως, ὡς ἐκατηγορήθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του καὶ ιδίως ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, διότι ὁ Κωνσταντίνος ἐκηρύχθη ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πρερυεῖθη αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον. Ὅτι δὲ πρὸ πάντων τῶν προσήθη, ἦν ὅτι ἐθανάτωσε τὸν ἐνάρετον υἱὸν του

Κρίσπον, συκοφαντηθέντα ὑπὸ τῆς μητριᾶς αὐτοῦ Φαύστης· ἀλλὰ φωραθεῖσαν ἐν τέλει ἐφόνευσεν ἔπειτα καὶ αὐτήν. Ἦν δὲ μεγαλήβολος ἡγεμὼν, μεγάλην μεταβολὴν ἐπενεγκὼν εἰς τοῦ ἐξηυγετισμένου κόσμου τὴν τύχην, ὅτε μετέθεσε τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὸ Βυζάντιον, κληθὲν κατ' αὐτὸν Κωνσταντινούπολιν. Ἐκανόνισε δὲ τὴν νομοθεσίαν, ἔσωσε τοὺς πολίτας ἀπ' αὐθαιρέτων πιέσεων, ἐπροστάτευσεν τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην, ἴδρυσεν νομικὰς σχολὰς, ἐν ἄλλοις καὶ ἐν Βηρυτῶ τῆς Φοινίκης, καὶ νέαν ἐπέφερε τάξιν εἰς τὰ στρατιωτικὰ, κατήργησε τοὺς πραιτοριανοὺς, οἵτινες εἶχον ἀποτινος ἐπικίνδυνον δύναμιν ἐν τῷ κράτει, καὶ δίχα τὸν στρατὸν διήρσεν, ἵνα τὸ ἥμισυ ἐξέρχεται εἰς τὰς ἐπαρχίας, τὸ δ' ἕτερον μὲν πρὸς φρουρήσιν τῆς χώρας. Μετερρύθμισεν δὲ καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ ἐκανόνισε καὶ τὴν φορολογίαν, καὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν τῆς χώρας, ἧς διετήρησε τὴν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ εἰσαχθεῖσαν τετραχῆ διαίρεσιν, εἰς α'. τὴν Ἀνατολὴν μετὰ τῆς Αἰγύπτου· β'. τὴν Ἰλλυρίαν μετὰ τοῦ Αἰγαίου· γ'. τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῶν χωρῶν μετὰ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς, καὶ δ'. τὴν Γαλλίαν, Βρετανίαν καὶ Ἰσπανίαν. Τῷ 312 ἤδη ἐξέδωκε ψήφισμα γενικῆς ἀνεξιθρησκείας, τῷ δὲ 313 ἄλλο ἐπιτρέπον τῷ βουλομένῳ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν· καὶ τῇ 22 Μαΐου 337 ἀπέθανεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, βαπτισθεὶς πρὶν ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Εὐσεβίου, καὶ ταφείσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἀνεγνωρίσθη δὲ παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ὡς ἅγιος μετὰ τῆς μητρὸς του Ἑλένης.—2) Ὁ Παλαιολόγος, τελευταῖος αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τελευταῖον θῆμα τοῦ δουλωθέντος Ἑλληνισμοῦ (1453 μ. Χ), μὴ ἀνήκων πλέον εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, ἀλλ' ὁ πρωτομάρτυς καὶ πρῶτος ἥρωας ὢν τῆς νέας Ἑλλάδος.

Κωνόπα (ἡ), κώμη τῆς Αἰτωλίας, εἰς πόλιν αὐξηθεῖσα, καὶ Ἀρσινόη μετονομα-

σθεῖσα κατὰ τὴν σύζυγον Πτολεμαίου Β' (Στρβ.—Στφ. Βυζ.).

Κωνωπεῖον καὶ Κωνωπιῶν, τὸ περὶ τὴν κλίνην κάλυμμα κατὰ τῶν κωνώπων.

Κωπαῖς, ἴδ. Βοιωτία.

Κώπη, 1) ἴδ. Νᾶυς. — 2) Ἡ λαβὴ

τοῦ ξίφους, πολλάκις τορρευτὴ καὶ κατάγλυφος.

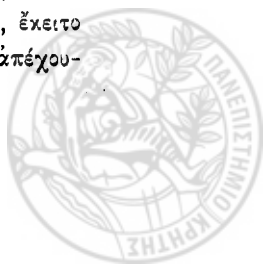
Κωρυκία, νύμφη, θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Πλείστου καὶ ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος μήτηρ τοῦ Λυκωρέως (Ἀπολδ. Ῥόδ. Β, 713.—Παυσ. Ι, 6).

Κωρύκιον, 1) ἄντρον κατὰ τοὺς νοτίους πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, ἐπώνυμον τῆς Κωρυκίας νύμφης, ἱερὸν τῷ Πανὶ καὶ ταῖς νύμφαις, εἰς ὃ κατέφυγον οἱ Δελεφοὶ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Η, 36.—Στρβ.—Παυσ. Ι, 32).—2) Ἐν Κιλικίᾳ, μέγα ἄντρον εἰς ὃ εἰσρέει καὶ βυθίζεται χεῖμαρρος, ἐντὸς ὁμωνύμου βαθείας κοιλάδος, ἧτις παρήγεν ἐξαιρετον κρόκον (Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ, 355.—Ἀπλδ. Α, 6, 3.—Στρβ.).

Κώρυκος, 1) Ἀκρωτήριο μετὰ πόλεως καὶ λιμένος ἐν Κιλικίᾳ, παρὰ τῷ Κωρυκίῳ ἄντρῳ (Στρβ. Στφ. Βυζ.).—2) Πόλις τῆς Παμφυλίας (Στρβ.—Διον. Περιηγ.).—3) Ἀκρωτήριο τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Κρήτης (Στρβ.).

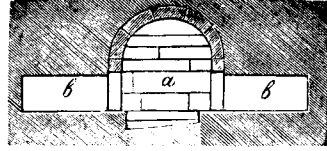
Κώρυκος, ἀκρωτήριο ὄρεινον παρὰ ταῖς Ἐρυθραῖς ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (Ὀμ. Ὑμν. Ἀπλλ. 30.—Θουκ. Η, 14).

Κῶς (ἡ), νῆσος τοῦ Μυρτώου πελάγους, εἰς τὸν δῶριον δεσμὸν ἀνήκουσα, μεταξὺ Κνίδου καὶ Ἀλικαρνασσοῦ ἀπὸ ΒΑ πρὸς ΝΔ ἐκτεινομένη, ἀκρωτήρια ἔχουσα τὸν Λακεττήρα καὶ τὸ Σκανδάλιον ἢ Σκουνοδάριον, διασχιζομένη δὲ ὑπὸ τοῦ ὄρους Πρίωνος. Ἡ πρωτεύουσα Κῶς, ἧς καὶ ὁ Ὀμηρος μνημονεῖ (Ἰλ. Β, 677), ἔκειτο εἰς τὴν ΒΑ ἄκραν, 40 μόνον στάδια ἀπέχου-

σα τῆς ἀπέναντι στερεᾶς. Περιεῖχε δὲ περίφημον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὗ πᾶσα ἡ νῆσος ἦν ἱερά, καὶ μεταξὺ τῶν ἀναθημάτων αὐτοῦ μνημονεύονται ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη τοῦ Πραξιτέλους καὶ τοῦ Ἀντιγόνου τὸ ἄγαλμα. Εἰς τῶν ἐναυτῆ Ἀσκληπιαδῶν ἦν καὶ ὁ Ἴπποκράτης. Κῶοι δ' ἦσαν καὶ ὁ Ἀπελλῆς καὶ ὁ ποιητὴς Φιλώτας. Ἐλάσσονα δὲ πολιίσματα ἐν τῇ νήσῳ ἦσαν ἡ Στομαλίμνη καὶ ἡ Ἀλιφέρνα. Περίφημα δ' ἦσαν καὶ τὰ λεπτὰ κώϊα ὑφάσματα ἐκ μεταξῆς τῆς νήσου, καὶ αἱ κέραμοι αὐτῆς καὶ τὰ μῦρα (Στρβ. 10, 657). Σῶζονται δὲ περιεργοὶ τάφοι ἐν αὐτῇ, ὡς ὁ τῆς εἰκόνας, ἐν σχεδιάσει καὶ κατατομῇ, ἐν βράχῳ λελαξευ-

μένος, κατάγλυφον ἔχων τὴν εἴσοδον, θολω-

τὴν ὑπόγειον πάροδον (Α), καὶ ἐκατέρωθεν παραλλήλους τὰς θήκας.

Κωφήν καὶ Κώφης. Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν (Ἄρρ. Ἀνθ. Δ, 22.—Διον. Περιηγ. 1140).

Κωφὸς λιμὴν, 1) λιμενίσκος ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς (ἴδ.).—2) Λιμὴν ἐν τῷ Τορωναίῳ κόλπῳ τῆς Μακεδονίας (Στρβ.).

Λάβδα, θυγάτηρ Ἀμφίονος, γυνὴ Ἡετίωνος, μήτηρ Κυψέλου, τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου (Ἡρδ. Ε, 50).

Λάβδακος, ἴδ. Οἰδίπους.

Λάβδαλον, φρούριον ὄχυρόν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν, ἀκροπόλεως τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 97).

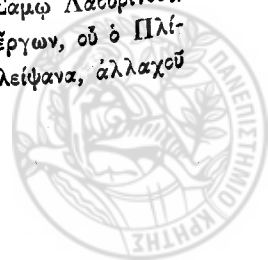
Λαβὴ (καὶ λαβίς), ἔθεν τι λαμβάνεται, κρατεῖται, ὡς τοῦ ξίφους ἡ κώπη, τοῦ ἀγγείου τὰ ὠτα (χεροῦλι).

Λάβης, ἀντὶ Λάχης παρ' Ἀριστοφάνει, ἀποδίδοντι τῷ στρατηγῷ τούτῳ δωροληψίαν ἐν Σικελίᾳ (Σφκ. 832).

Λάβρανδα, χωρίον ὀρεινὸν ἐν Καρίᾳ, ἀφ' οὗ ἡ πόλις Μύλασα ἀπέιχεν 68 στάδια, ἔχον δὲ διάσημον ναὸν τοῦ Διὸς (Ἡρδ. Α, 171. Ε, 119.—Στρβ. ΙΔ, 659). Ἐν δεξιαμενῇ παρ' αὐτῷ ἐτρέφοντο ἡμεροὶ ἰχθύς, φέροντες χρυσοῦς δακτυλίους περὶ τὸν λαιμὸν (Αἰλ. Π. Ι, 1Β, 30).

Λαδύρινθος, κατὰ τινὰς παραγόμενον ἐκ τοῦ Λαύρα, κατ' ἄλλους, ἴσως ὀρθότερον, ἐκ λέξεως Αἰγυπτιακῆς οἰκοδόμημα

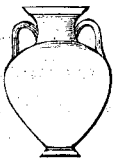
πολυπλόκου σχεδίου, μετὰ μακρῶν συρίγγων, αἵτινες κατὰ παντοίας διευθύνσεις ἐχώρουν. Τοιοῦτος ἦν ὁ ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, πλησίον τῆς Ἀρσινόης ἢ Κροκοδειλοπόλεως, λιθόκτιστος ἅπας, ὑπὸ μίαν στέγην 12 περιέχων αὐλάς, μετὰ 3000 δωματίων, εἰς 2 θόλους, ὧν ὁ εἰς ἦν ὑπόγειος τοῖς ξένοις δὲ μόνον ὁ ἕτερος ἦν προσιτὸς (Ἡρδ. Β, 148.—Στρβ. ΙΖ, 811.—Pl. XXXVI. 15. 19). Ἀνεῦρε δὲ καὶ ἀνέσκαψεν αὐτὸν ὁ Λέψιος, ἀλλὰ δὲν διευκρινίσθη ἂν ἦν κοινοταφεῖον ἢ ἄλλον εἶχε προορισμόν. Περίφημος ἦν ἐν τῇ ἀρχαίῳ-τητι καὶ ὁ παρὰ τῇ Κνωσῶ τῆς Κρήτης, οὗ ὅμως πρῶτος ὁ Διόδωρος μνημονεύει (Α, 61. 97. Δ. 60, 77), ὡς κατοικίας τοῦ Μινωταύρου, οὗδ' ἀνευρέθη ποτὲ, ὥστε δύναται ἴσως νὰ ὑποθεθῇ ὅτι ἦν μῦθος μᾶλλον αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς, συνδυαζομένης ἴσως καὶ μετὰ τῆς ἐνιαχοῦ τῆς Κρήτης, ὡς παρὰ τῇ Γόρτυνι, ὑπάρξεως λαδυρινθοειδῶν λατομείων. Μνημονεύεται δὲ καὶ ἐν Σάμῳ Λαδύρινθος, ἐν τῶν ἐπὶ Πολυκράτους ἔργων, οὗ ὁ Πλί- νιος (XXXV, 19, 82) εἶδε λείψανα, ἀλλαχοῦ

δὲ (19, 3) μετατίθηναι αὐτὸν κατὰ παραδρομήν εἰς Λῆμνον. Λαθύρινθον δ' ὀνομάζει ὁ αὐτὸς (Αὐτ. 13) τὸν ἐν Κλυσιῶν τάφον τοῦ βασιλέως Πορσένου, διότι ὑπὸ τὴν βάσιν του εἶχε πολύπλοκον σύστημα δωματίων· ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Λάγανον, τὸ φύλλον τοῦ ζυμαρικοῦ.

«λ. ἐλκύνειν» (Ἀθῆν.), καὶ εἶδος ζυμαρικοῦ, ὁ λαλαγγίτης.

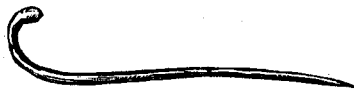
Λάγηνος, ὀγκώδης ὑδρία, τὸ λαγγίνον.

Λάγος, Μακεδὼν πατὴρ Πτολεμαίου Α', βασιλέως τῆς

Αἰγύπτου (Ἀρριαν.).

Λάγσσα, νησίδιον τῶν Σποράδων, ἀπέναντι τῆς Λυκίας (Στράβ.). Ν. Κανδιάνα.

Λαγωδόλον, τὸ ραβδίον τῶν ποιμέ-

Ἰαγροφία Πομπηίας

νων, ὃ ἔρριπτον καὶ κατὰ τῶν λαγῶν (ν. λαγγοῦσα).

Λάδη, νησίδιον παρὰ τῇ Καρίᾳ, πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Μιλήτου (Ἡρόδ. ΣΤ, 7.—Ἀρρ. Α, 18, 4. ΙΘ, 3, 9. Στράβ. ΙΔ, 635), νῦν διὰ προσχώσεως τῇ ξηρᾷ προσηρημένος λόφος. Ἐκεῖ ἐνίκηθη τῷ 492 π. Χ. ὁ στόλος τῶν Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ, μεθ' ὃ καὶ κατεστράφη ἡ Μίλητος.

Λάδων, 1) δεξιὸς ὀμόρρους τοῦ Ἀλφειοῦ, πηγάζων ὑπὸ τὰ Ἀροάνια ὄρη ἐν Ἀρκαδίᾳ Ν. τοῦ Φενεοῦ, διὰ καταβοθρῶν, ὡς φαίνεται, μετὰ τῆς λίμνης αὐτοῦ συνδεόμενος· ἐκβάλλει δὲ Α τῆς Ἡραίας παρὰ τῷ ὀρίφ τῆς Ἡλιδος.—2) Ἀριστερός ὀμόρρους τοῦ Πηνειοῦ ἐν Ἡλίδι, τὰς πηγὰς ἔχων ἐν Ἐρμιόμηνῳ.—3) Ἰδ. Ἡρακλῆος.

Λαέρκης, 1) ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλεῖα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 197).—2) Τεχνίτης τις Ἰθακήσιος (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 425).

Λαέρτη, φρούριον τῆς Κιλικίας, πατρὶς Διογένοους τοῦ Λαερτίου.

Λαέρτης, ἴδ. Ὀδυσσεύς.

Λᾶζαι ἢ **Λαζοί**, λαὸς ἐπίσημος τῆς Κολχίδος, οὐ ἡμητρόπολις, Ἀρχαίοπολις, ἔκειτο μετὰ τῶν ποταμῶν Βάθους καὶ Φάσιος, πλησίον τούτου εἰς θέσιν ἀπόκρημνον.

Λαιαῖοι, λαὸς τῆς Μακεδονίας, παρὰ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν (Θουκ. Β, 96.—Στράβ. Βυζ.).

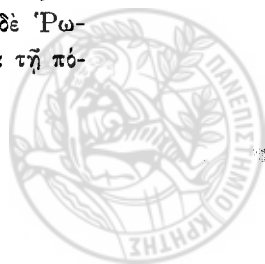
Λαῖος, ἴδ. Οἰδίπους.

Λαῖς, 1) Κορινθία εἵταιρα, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, περιφνημος ἐπὶ κάλλει καὶ ἀπληστία· ἡγαπᾶτο δ' ὑπὸ τῶν φιλοσόφων Διογένοους καὶ Ἀριστίππου, καὶ τὸ τέλος αὐτῆς ἄλλοι ἄλλως περιγράφουσι (Παυσ. Β. 2, 4).—2) Ἡνωτέρα, θυγάτηρ Τιμάνδρας, τῆς φίλης τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐν Ὑκκάρᾳ γεννηθεῖσα τῇ Σικελικῇ, διετέλεσεν ἐν σχέσεσι μετὰ τοῦ Ὑπερίδου καὶ τοῦ Ἀπελλοῦ. Μετὰ ταῦτα ἠκολούθησεν εἰς Θεσσαλίαν Ἰππόλοχόν τινα ἢ Ἰππόστρατον, καὶ ἐρρέθη ὅτι ἐκεῖ αἰ ἄλλα ἱερόδουλοι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης τὴν ἐδολοφόνησαν, φθονήσασαί τὴν καλλονὴν τῆς.

Λαισήιον, εἶδος ἐλαφροτάτης ἀσπίδος δερματίνης, πιθανῶς τεμάχιον δέρματος ἀντ' ἀσπίδος χρησιμεῖον, ὡς παρὰ τοῖς Κιλιξί (Ἡρόδ. Ζ, 91.—Ὀμ. Ἰλ. Ε, 453. Δ, 426.—Εὐστάθ.).

Λαισπονδίας, στρατηγὸς Ἀθηναῖος (Θουκ. ΣΤ, 105.—Ἀρσφ. Ὀρν. 1568).

Λαιστρυγόνες, λαὸς γιγάντων, ἀγρίων, ἀνθρωποφάγων, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Κ. 81) ἐπὶ τὴν ἀπωτάτην δύσιν εἰκούντων, ἐνθα τοσοῦτον βραχεῖα ἦν ἡ νύξ, ὥστε ὁ ἐκ τῆς βροσκῆς ἐπανερχόμενος ποιμὴν ἀπῆντα τὸν εἰς αὐτὴν ἐξερχόμενον, ὅπερ φαίνεται ἀποδεικνύον ὅτι ὁ Ὀμηρος εἶχε γῶσιν τῆς μακρότητος τῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν τῶν βορείων κλιμάτων. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἔθετον οἱ Ἕλληνες τοὺς Λαιστρυγόνας ἐν Σικελίᾳ παρὰ τοῖς Λεοντίνιοις, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ νότια τοῦ Λατίου, παρὰ τῇ πό-

λαι Φορμιά, ἦν ἐκάλουν πόλιν τοῦ Λάμου καθ' Ὁράτιον (Od. III, 17, 1. 6), ὅστις καὶ ἀμφορέα οἴνου τῆς Φορμίας καλεῖ laestrygoniam amphoram. Ἐν τῷ Ὀμηρικῷ χωρίῳ ἀμφιβάλλεται ἂν Λάμος ἦν ὁ μυθικὸς βασιλεὺς καὶ ἰδρυτὴς, ἢ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, ὃ κατὰ τινας ἦν Τηλέπολις ἢ Λαιστρυγονίη, ἴδ. Ὁδ. Ψ, 318, εἰ καὶ τὸ χωρίον ὑπὸ τινων ἐκλαμβάνεται ὡς οὐχὶ γνήσιον. Κατ' αὐτὸ δ' ὅτε ἀφίχθη ἐκεῖ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἀπώλεσε πάντα τὰ πλοῖά του πλὴν ἑνὸς, βασιλεὺς τῆς χώρας ἦν ὁ Ἀντιφάτης.

Λακεδαίμων, ἴδ. Λακωνική.

Λακέρεια, πόλις τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ τῇ Βοιηίδι: λίμνῃ (Πινδ. Πυν Γ, 60. — Στφ. Βυζ.).

Λακιάδας, δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Οἰνιήδος φυλῆς (Στφ. Βυζ.).

Λακίνιον, ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, μετὰ ναυῶ τῆς Λακωνίας Ἡρας (Θεόκρ. Δ, 33).

Λακίνιος, διαβόητος ληστής ἐν τῇ νοτίᾳ Ἰταλίᾳ, ὃν ἐφόνησεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἀπήγαγε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου (Διόδ. Δ, 25. — Σχλ. Λυκόφρ. 856).

Λάκιος, ἀρχαῖος ἥρωας τῆς Ἀττικῆς (Παυσ. Α, 37).

Λάκιππον, πόλις τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ (Θεσμ. Β, 4).

Λάκιος, ὑπόγειος δεξαμενὴ ὕδατος, ἐπίσης δὲ χρησιμεύουσα καὶ εἰς διατήρησιν οἴνου ἢ ἐλαίου (Ἀριστ. Ἐκκλ. 154. Σχλ. — Ξεν. Ἀν. Δ, 2, 22).

Λάκιμων ἢ Λάκιμος, ὄρος 2200^μ ὑψηλὸν, τραχὺ, δασυδὲς καὶ δύσβατον μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου. Ἡ τὰς δύο χώρας δι' αὐτοῦ συνδέουσα στενωπὸς καλεῖται ν. Ζυγὸς (Ἡρδ. Θ, 92. — Στφ. ΣΤ, 271, Ζ, 316). Ἐξ αὐτοῦ πηγάζουσι ὁ Ἄφιος, ὁ Ἀλιάκιμων, ὁ Ἰναχος, ὁ Ἀραχθος καὶ ὁ Πηγεῖός.

Λακράτης, Σπαρτιάτης Ὀλυμπιονίκης (Ξεφ.).

Λακρατίδης, Ἀθηναῖός τις ἐπὶ Δαρείου (Ἀριστ. Ἀγρ. 220).

Λακρίνης, Φωκαεὺς ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πεμφθεὶς εἰς Σάρδεϊς ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν μέγαν Κύρον (Ἡρδ. Δ, 152).

Λάκριτος, σοφιστὴς ἐκ Φασιλίδος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Σώζεται ὁ κατ' αὐτοῦ λόγος τοῦ Δημοσθένους.

Λακῦδης, ἐκ Κυρήνης, νεοακαδημαϊκός, διαδεχθεὶς τῷ 141 π. Χ. τὸν ἰδρυτὴν τῆς νέας Ἀκαδημίας Ἀρκεσίλαν, καὶ ἐπὶ 26 ἔτη διδάξας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ διδασκάλου του ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀττάλου ἰδρυθείσῃ Ἀκαδημίᾳ, ἣτις ἀπ' αὐτοῦ Λακῦδειον ἐπωνομάσθη, ἀποθανὼν δ' ἐκ πολυποσίας, καὶ τὴν καθέδραν του ἀφείς εἰς τὸν Τήλεκλον καὶ τὸν Εὐάνδρον (Διογ. Λαέρτ. Δ, 60. — Cic. Acad. II, 6. Tusc. V, 37).

Λακωνική, εἶτα Λακωνία, τὸ ΝΑ τῆς Πελοποννήσου, ὄρια ἔχουσα πρὸς Β. τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Ἀργολίδα· πρὸς Α. τὸ Μυρτῶν πέλαγος· πρὸς Ν. τὴν θάλασσαν τοῦ εὐρέος Λακωνικοῦ ἢ Γυθειαιτικοῦ κόλπου· πρὸς Δ. τὴν Μεσσηνίαν καὶ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον· ἐπὶ ἐπιφανείας 87 \square^{μ} καὶ ταύτης λίαν ὀρεινῆς, κατῴκουσ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀκμῆς αὐτῆς περὶ τὰς 200,000 ἀνθρώπων. Ὅρος εὐρὺ, κρημνώδες καὶ δυσδιάβατον, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Θυρατίδος χώρας, ἢ τῆς Κυνουρίας ΝΑ. μέχρις Ἐπιδάουρου τῆς Λιμηρᾶς, καὶ εἰς ταπεινότερον ὕψος μέχρι τοῦ Ἀκρωτηρίου Μαλέου, διαιρεῖ τὴν εὐφορον, 20 \square^{μ} ἔχουσαν κλιμάδα τῆς Σπάρτης ἀπὸ τῆς Α. παραλίας, ἦν ἐπὶ τῆς δωρικῆς εἰσβολῆς εἶχον καταλάβει οἱ Ἴωνες, ἀνεξάρτητοι μέναντες, καὶ διὰ τοῦτο ἐλευθερολάκωνες ὀνομαζόμενοι. Ἐθεωροῦντο δὲ μᾶλλον ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἀργολίδα, ἧς δι' αὐτῶν τὰ ὄρια ἐξετείνοντο μέχρι τοῦ Μαλέα (Ἡρδ. Α, 82. ΣΤ, 92). Τὸ Β. μέρος τοῦ ὄρους τούτου ὀνομαζέτο Πάρνων (ν. Μαλεβόν)· αἱ δὲ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Σπάρτης κορυφαὶ Βαρβοσθένης (ν. Βρέσθενα), Εὐας καὶ Ὀ-

λυμπος (ν. Βασάρα) κατά την Σελλασίαν· πλησιέστερον δὲ τῆς Σπάρτης ὁ Θώρναξ (ν. Παυλεΐκα), καὶ τὸ Μενελαΐον ὄρος. Μεσημβρινῶς δὲ, ὑπὲρ Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηρᾶν, ὁ Ζάρηξ (ν. Καλικέρα) 1300^μ ὑψηλός. Νοτιώτερον δ' ἀπέληγε τὸ ὄρος εἰς τὸ περιώνυμον ὄρος τὸν Μαλέαν, οὐ ἀπέναντι ἦν ἡ νῆσος Ὀνουγνάθος (ν. Ἐλαφονήσι), ἧς παρέκτασις, ὑποθαλασσίως συνδεομένη, ἦν ἡ νῆσος Κύθηρα. Πρὸς Ν δ' ἐκτείνεται κατὰ τὴν Μεσσηνίαν ὁ Ταύγετος, ἢ τὸ Ταύγετον ὄρος (ν. Πενταδάκτυλος), τὸ ὑψηλότερον τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ, πλὴν τῶν κορυφῶν, κατάφυτον, ἀφθῶνως διαρρέομενον καὶ πλούσιον εἰς νομάς. Περὶ τὸ μέσον αὐτοῦ, κατὰ τὸ Δέρριον, διὰ τῆς κοιλάδος

ἀσφαλῆς κατ' ἐχθρικών ἐπιδρομῶν. Τρεῖς δὲ μόνον ὁδοὶ ἔφερον πρὸς αὐτήν, ἡ ἐκ Μεσσηνίας ὑπὲρ τὸν Ταύγετον ἤδη μνημονευθεῖσα, οὐχὶ ἀμαξιτή, ἀλλὰ στενωπὸς ἐνιαχοῦ ἐπικίνδυνος, καὶ ἐκ Φαρῶν εἰς τὴν Σπάρτην ἄγουσα· ἡ ἐκ Μεγαλοπόλεως διὰ τῆς Σκιρίτιδος χώρας καὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Εὐρώτα, καὶ δύο ἄλλαι ὄρειναι στενωποὶ ἐκ Τεγέας καὶ Θυρεάτιδος, ὑπὲρ τὴν Σελλασίαν εἰς μίαν ἐνούμεναι, δύσβατον καὶ αὐτήν, ἀλλὰ σπουδαῖα ὑπὸ στρατηγικὴν ἔποψιν Liv. XXIV, 26. 28. XXXV, 27). Τὸ εὐφορον μέρος τῆς Λακωνικῆς ἦν ἡ τοῦ Ὀμήρου κοίλη Λακεδαίμων, ἡ πεδιάς Λέυκη Δ τῆς Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς. Εἰς τὴν παραλίαν δὲ πλημμυρῶν ὁ Εὐρώτας ἀπετελεῖ ἔλος, Ἐλία κα-

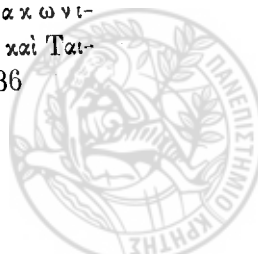

λούμενον. Αἱ δὲ Θυρίδες ἦσαν μέγας σκόπελος πρὸ τοῦ Ταινάρου ἀποτόμως εἰς τὰ κύματα βυθιζόμενος (Ἴτ. Κάπο-Γρόσσο). Τὸ Ἐπιδήλιον ἦν ἀκρωτήριο Β τοῦ Μαλέα, ἡ δὲ Μινώα Ν τῆς Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς, ἔνθα νῦν ἡ πόλις Μονεμβασία. — Ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς Λακωνικῆς ἦν ὁ Εὐρώτας (Βασιλοπόταμο), πηγάζων ἐκ τῆς Ν κλιτύς τοῦ Βορείου ὄρους, βυθίζεται εἰς χάσμα καὶ ἀναφαίνεται πάλιν εἰς τὴν Σκιρίτιν, καὶ ῥέων πρὸς νότον διὰ συνεχῶν καταρακτῶν,

ἦν διαρρέει ὁ ποταμὸς Τίασα, ὁδὸς φέρει ἀπὸ Σπάρτης εἰς Μεσσηνίαν. Πρὸς Ν ἡ κορυφή τὸ Ταλετὸν ἀνέρχεται μέχρι 2410^μ. Πολλαχοῦ δ' ἔχει ἐκ σεισμοῦ τὸ ὄρος βαθέα σχίσματα, ὡς Δ τῆς Σπάρτης τὸν 600^μ βαθὺν κάθετον κρημνὸν τὸν Κεάδαν, εἰς ὃν ἐκρήμνιζον τοὺς εἰς θάνατον καταδικαζομένους. Ἐτερον βαθὺ χάσμα κατὰ τὸ ἀκρωτήριο Ταίναρον (Ἴταλ. Ματαπᾶν), ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ κάθοδος εἰς τὸν Ἄδην, δι' ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἀνήγαγε τὸν Κέρβερον. Καὶ πρὸς Β δ' ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας ὄρη τὴν Λακωνικὴν, ὥστε ἐν γένει ἦν δυσπρόσιτος καὶ

ἐκβάλλει εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου. Ὀμόρρους αὐτοῦ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἦν ὁ Οἰνοῦς (ν. Καλεφίνα), ἄνω τῆς Σπάρτης εἰς αὐτὸν ἐκρέων, ἀφ' οὗ παρὰ τῇ Σελλασίᾳ δεχθῆ τὸν Γοργύλον· δεξιῶς δὲ ἡ Τίασα (ν. Μιστρας), καὶ ὁ Φελλίας παρὰ ταῖς Ἀμύκλαις. Ὁ Σμηῆνος καὶ ὁ Σκύρας ῥέουσιν Α τοῦ Ταύγετου εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον, ὁ δὲ Πάμισος ἦν κατ' ἀρχὰς τὸ ὄριον πρὸς τὴν Μεσσηνίαν· μετὰ ταῦτα δ' ὄριον ἐγένετο ὁ Χοίριος, ἀμφότεροι εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον ἐκβάλλοντες. Κόλπον δ' εἶχε τὸν Λακωνικὸν, μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Μαλέα καὶ Ται-

(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

νάρου, μετὰ τοῦ Βοιωτικῶν (ν. Βάτιχα) πρὸς Α. Ὁ Ταῦγετος παρήγε σίδηρον, ὅστις εἰς σκεῦη κατειργάζετο, καὶ πράσινον ὠραῖον λίθον, τὸν κροκεάτην. Παρὰ τῆς Ὀνου Γνάθῃ ἐλατομούντο οἰκοδομικοὶ τιτανόλιθοι, καὶ αἱ παραλῖαι εἶχον ἀφθότους κογχύλας πορφύρας. Ἦσαν δὲ γνωστοὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ οἱ λακωνικοὶ (λαγωνικοὶ) κῦνες. Πολυλάκεις ὑπέφερον ἡ χώρα ὑπὸ σεισμῶν· οὕτως ὅτε τῷ 464 π. Χ. ἐφρονεύθησαν 20,000 ἄνθρωποι ἐν Σπάρτῃ, καὶ κατέπεσε μία τῶν κορυφῶν τοῦ Ταῦγέτου. Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι ἦσαν Λελέγες καὶ Κυνούριοι, οἷς προσετέθησαν ἔπειτα Ἀχαιοί. "Ὅτε δ' εἰσέβαλον οἱ Δωριεῖς, ἐγένοντο αὐτοὶ ἡ πρῶτος φυλὴ, οἱ δ' ἀρχαῖοι κάτοικοι ἔμειναν ἐν σχέσει περὶ οἰκων ἢ Εἰλωτῶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐν γένει ἐλέγοντο πάντες ἁμοῦ Λάκωνες, Λακεδαιμόνιοι, Σπαρτιαῖται (ἴδ. Σπάρτη). Ἦσαν δ' αἱ πόλεις, 1) εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ἡ Γερήνια (ν. Ζαρνάτα), ἴσως ἡ αὐτὴ τῇ Ἐνόπῃ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 150), ἐξ ἧς πιθανῶς καὶ ὁ Νέστωρ, ὡς αὐτῶν γεννηθεὶς ἢ τραφεὶς. Γερήνιος ἐπελέγετο ἡ Καρδαμύλη· τὰ Λεῦκτρα, μετ' ἀκροπόλεως, ἰδρυθέντα ὑπὸ Μινυῶν ἐκ Λεύκτρων τῶν Βοιωτικῶν ἢ Πέφνος· αἱ Θαλάμααι· ὁ Οἶτυλος· ἡ Μέσση· τὸ Ταίναρον, εἶτα Καινήπολις (ν. μοναστήριον Κυπάρισσος). Εἰς δὲ τὸν Λακωνικὸν κόλπον, ἡ Ψαμαθοῦς (ν. Πορτοκάλιο), μετ' ἀρίστου λιμένος· Ἀχιλλεῖος λιμὴν, ἔχων ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, περιέχοντα τὰ χαλᾶ ἀγάλματα τοῦ Ἀρίωνος καὶ τοῦ σώσαντος αὐτὸν εἰς τὴν γῆν δελφίνος (Ἡρδ. Α, 24). Τεουθρώνη (ν. Κολοκυθία)· Ἀπίνη ἡ Λάσ· Γύθειον, τῆς Σπάρτης ἐπίγειον καὶ ναύσταθμος· ἡ Τρίνασος· τὸ Ἐλος, ἐν ἐλώδει πεδίῳ, ἀρχαιότατα καταστραφέν· αἱ Ἀκρίαι (-αί), μετὰ λιμένος· ἡ Ἀσωπὸς (ν. Ράπανον) ἢ Κυπαρισσία· αἱ Βοιαὶ ἐν ὁμώνυμῳ κόλπῳ. Ἐν δὲ τῇ Μυρτώᾳ θαλάσσῃ, ἡ Μινῶα (Μο-

νεμβασία)· Ἐπίδαυρος ἢ Λιμηρὰ, μετὰ καλοῦ λιμένος καὶ ἀκροπόλεως, ἧς σώζονται κυκλώπεια λείψανα· ὁ Ζάραξ, μετὰ καλοῦ λιμένος (ν. Γέρακα), καταστραφεὶς ὑπὸ Κλεωνύμου τῷ 272 π. Χ· αἱ Πρασιαί. Μεσογείως δ' ἔκειντο, πρὸς ΒΔ τῆς Σπάρτης ἢ Βελέμινα, κυριώτερα πόλεις τῆς τραχείας Σκιριτιδος χώρας πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐπὶ τῆς κυριωτέρας ὁδοῦ, ἣν ὠχύρουν διάφορα φρούρια, ὡς τὸ Οἶον· Ἀ αὐτῆς αἱ Καρούαι (ν. Ἀράχοβα) ἐπὶ τοῦ Οἰνοῦντος, μετὰ περιφῆμου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, ἔνθα αἱ κόραι τῆς Λακωνίας ἐτησίως ἐσρασίμους ἐτέλουν ὀρχήσεις (ἴδ. Καρυάτιδες). Οὐ μακρὰν τὸν δασῶδες χωρίον Σκοτίτης, οὐ αἱ μέλαινα δρυς ἐφύοντο ἐπὶ λευκοῦ τιτανώδους ἐδάφους· ἡ Σελλασία ἐπὶ τοῦ Οἰνοῦντος, ἕως 60 στάδια ἀπὸ τῆς Σπάρτης, ὑπὸ τὰ ὄρη Εὐάντα καὶ Ὀλυμπον, ἔνθα τῷ 222 π. Χ. Ἀντίγονος ὁ Δάσων ἐνίκησε τὸν Κλεομένην· ἡ Πελλάνη ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα· αἱ Θεράπναι (ἢ Θεράπνη), ἔδρα τῶν Διοσκούρων, ἐπὶ τοῦ Μενελαίου ὄρους, ἔνθα ἦν μνημεῖον τοῦ Μενελάου. Πρωτεύουσα τῆς Λακωνικῆς, ἡ Σπάρτη, ἔκειτο ἐπὶ πολλῶν ταπεινῶν λόφων μετὰ τῶν ποταμῶν Εὐρώτα, εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ὄχθην, καὶ Κνακίωτος, καὶ εἶχε περιφέρειαν 48 σταδίων, κατοίκους δὲ περὶ τὰς 60,000. Ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου λόφου ΒΔ, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀκρόπολις, ἴδρυτο ὁ περίφημος ναὸς τῆς Χαλκιοῖκου Ἀθηνᾶς, οὕτω κληθείσης διότι ἔνδον οἱ τοῖχοι ἦσαν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον διὰ χαλκῶν ἐπιπεκαλυμμένοι πλακῶν. Ἦν δὲ τὸ ἀγαλλμα ἔργον τοῦ Λακεδαιμονίου Γητιάδου. Ἐντὸς τοῦ ναοῦ τούτου ἐνταχθεῖς ἀπέθανεν ὁ τὴν πατρίδα προδοῦς Παισανίας. Ἐκεῖ δ' ἦν καὶ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Ἐργάνης, καὶ ἕτερος τῶν Μουσῶν, ἃς οἱ Σπαρτιαῖται ἐλάτρευον, διότι εἰς τὰς στρατείας αὐτῶν μετεχειρίζοντο οὐχὶ σάλπιγγας, ἀλλ' αὐλοὺς, κιθάρας καὶ λύρας (Cic. Tusc. II, 16). Νοτίως δ' ὑπὸ τὸν λόφον ἦν τὸ θέατρον, οὐ λείψανα εἶτι σώζονται.

Ἡ πόλις ἦν ἀτείχιστος, τῶν Σπαρτιατῶν πρεσβευόντων ὅτι τὰ στήθη τῶν πολιτῶν εἰσὶν ὁ ἄριστος τοιχομήτης· ὠχύρωσε δ' αὐτήν, ἀλλ' ἀτελεῶς, πρῶτος ὁ τύραννος Νάβις (190 π. Χ.). Περιελαμβάνοντο δ' ἐν τῇ πόλει τέσσαρες κῶμαι· αἱ Λίμναι Α, ἡ Μεσώα Ν, ἡ Κυνοσοῦρις ΝΔ, καὶ ἡ Πιτάνα Β, τὸ ἐπισημότερον μέρος, ἐξ οὗ καὶ ὄλος λόγος ἐστρατολογεῖτο (Ἡρδ. Θ, 53). Ν ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἦν ἡ ἀγορὰ, περιέχουσα τὴν Περσικὴν στοᾶν, τὴν οἰκοδομηθεῖσαν ἐκ τῶν Περσικῶν λαφύρων, τὸ Ἐφορεῖον, γενικὸν ἀρχεῖον τῆς πόλεως, καὶ πολλὰ ἱερὰ, προσέτι δὲ καὶ ὁ χορὸς, θέσις ὠρισμένη διὰ τῶν νέων τὰς γυμνοπαιδιάς. Ἐκεῖ πλησίον ἦσαν καὶ οἱ τάφοι τῶν Αἰγιδῶν· οἱ δὲ τῶν Εὐρυποντιδῶν ἦσαν πρὸς Ν τῆς πόλεως. Ἐκ τῆς ἀγορᾶς δ' ἡ Ἀφεταῖς ὁδὸς, εἰς ἣν ἐσταδιοδρόμου οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης (ἴδ. Ὀδυσσεύς), ἔφερε πρὸς Ν. μετὰ τῆς Ὑακυνθίας, ἣτις ἦγεν εἰς Ἀμύκλας. Μεταξὺ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Εὐρώτα ἦν τὸ Ἰσσωρίον, λόφος ὄχυρός, ἔχων ναὸν τῆς Λιμναίας Ἀρτέμιδος· Ν δ' αὐτοῦ ἐξείνεται ὁ Δρόμος διὰ τὰς ἵπποδρομίας, καὶ ἀμέσως πρὸ τῆς πόλεως ΝΑ, ὁ Πλατανίστας, γυμνάσιον πλατανόφυτον μετὰ μνημείων ἡρώων· Β δ' ὑπὲρ τὸν Εὐρώταν ἔφερον ἡ γέφυρα Βαθύκη, καὶ ἀπέναντι τῆς πόλεως, Α τοῦ Εὐρώτα, ἦν ὁ Μενελάϊος λόφος. Τῆς ἀρχαίας Σπάρτης, ἣτις ἐπὶ μικρὸν εἶχε μείνει καὶ ἔρημος, ὀλίγα σώζονται λείψανα ὑπὸ τὴν νέαν (Παυσ. Γ, 13—18)· εἰς μίαν ὥραν δ' ἀπόστασιν Δ αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ μεσαίωνος ὠκοδομηθῆ ἡ πόλις Μιστράς.—20 στάδ. Ν τῆς Σπάρτης ἔκειντο αἱ Ἀμύκλαι. Α δὲ τῆς Σπάρτης μνημονεύονται καὶ ἡ Ὀλυμπία ἢ Ὀλυμπηῖς, χωρίον ὄχυρόν ἐπὶ τοῦ Πάρνωνος, καὶ αἱ Γερόνοθραι (ν. Γεράκι) μετ' ἀκροπόλεως, πόλις ἀρχαία Ἀχαϊκὴ ἐκδωρισθεῖσα (ἴδ. Στρβ. Η, 363.—Παυσ. Α, 3.—Plin. IV, 5, 8).

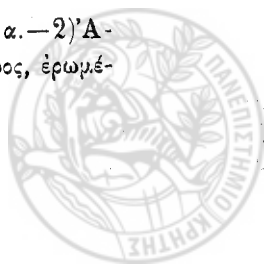
Λακωνισταί, ὅσοι εἰς διάφορα μέρη

τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, τὴν ἐπικρατήσαν ἡδυπάθειαν καὶ τρυφηλότητα ἀποδοκιμάζοντες, ἐπεδίωκον τὴν σπαρτιατικὴν ἀφελῆ καὶ αὐστηρὰν διαίταν, φιλοτιμούμενοι λακωνίζειν, ὡς ἐλέγετο. Ἐνεδύοντο δὲ οὗτοι ἀπλῶς, ἔφερον ἄκαρτον καὶ μακρὸν τὸν πόνον, διὰ χειρὸς εἶχον τὴν λακεδαίμονίαν ῥάβδον, ἐπεδίδοντο εἰς τὴν γυμναστικὴν, καὶ εἶχον ἢ παλλὰς ἰδιαιρέτως καὶ ἐπιτετηθευμένως ἐπέδεικνυσαν τραχέα τὰ ἔθη, δι' ὃ καὶ συνεχῶς ἐνεπαίζοντο διὰ τοῦτο καὶ διεκωμωδοῦντο (Πλάτ. Πρωταγ. πρ. 342, Β, 1.—Δμοθ. σ. 1267.—Ἀρστροφ. Σφ. 1317. Πλούτ. Φωκ. Ι). Ἀλλὰ καὶ πολιτικῆ ἐδίδετο εἰς τὴν λέξιν σημασία. Ἐν. Ἑλλ. ΣΤ. 3, 14. «Ἐν ἐκάστη πόλει οἱ μὲν λακωνίζουσι οἱ δὲ ἀττικίζουσι».

Ἀλάσεις, μία τῶν ἐπὶ Ῥωμαίων τοπαρχιῶν τῆς Κιλικίας (Πτολμ.).

Ἀμάμαχος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἐενοφάνους, στρατηγός, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπ' ἀνιδιοτελεῖα καὶ ὡς ἐν κινδύνοις ἀτρόμητος ἐπαίνουμένος. Χλευάζει ὅμως τὸ φιλοπόλεμον αὐτοῦ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ἴππεῦσι καὶ ἐν τῇ Εἰρήνῃ (ἴδ. καὶ Ἀχαρν. 566, 1071). Ἐντολῇ τοῦ Περικλέους ἀπλευθέρωσε τῷ 453 τὴν Σινώπην ἀπὸ τοῦ τυράννου αὐτῆς Τιμασιλάου (Πλούτ. Περ. Κ)· τῷ δὲ 424 ἐναυάγησε μετὰ τοῦ στόλου τοῦ παρὰ τῇ Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ (Θουκ. Δ, 75). Τῷ 421 συνυπέγραψε μετὰ τοῦ Νικίου τὴν εἰρήνην (Θουκ. Ε, 19, 24), τῷ δὲ 415 μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου συναπεστάλη στρατηγός εἰς Σικελίαν (Θουκ. ΣΤ, 8.—Πλούτ. Νικ. ΙΒ. Ἀλκ. ΙΗ)· ἀλλὰ τὸ ἔμφρον αὐτοῦ σχέδιον τοῦ νὰ πλεύσωσιν ἀμέσως κατὰ Συρακουσῶν δὲν εἰσηκούσθη, καὶ ὑπερίσχυσε τὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου (Θουκ. ΣΤ. 49.—Πλούτ. Νικ. ΙΔ). Ἐπεσε δὲ πολεμῶν πρὸ τῶν Συρακουσῶν τῷ 414 (Θουκ. ΣΤ, 101.—Πλούτ. Νικ. ΙΗ).

Λαμία, 1) ἴδ. Ἐμποῦσα.—2) Ἀθηναία αὐλητρίς, θυγάτηρ Κλεάνορος, ἐρωμέ-

νη Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (Πηλοῦτ. Δημ. ΙΣΤ.—'Αλκίφρ. 'Επ. Β. 1).

Λαμία. Ἐν τῇ Θεσσαλικῇ Φθιώτιδι παρὰ τοῖς Μαλιεῦσιν, εἰς 50 σταδίων ἀποστασιν ἀπὸ τοῦ Λαμιακοῦ κόλπου. Πόλις ὄχυρά, ἐγένετο θέατρον διαφόρων πολέμων, πρὸ πάντων τοῦ αὐτῆς ἐπωνύμου τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Μακεδόνων τῷ 323 π. Χ. (Διόδ. ΙΖ, 111. ΙΗ, 9.—Στρβ. Θ, 433.—Liv. XXVII, 30. XXXII, 4). Ἐπὶ Τούρκων Ζητούνι.

Λαμιακὸς πόλεμος. Ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Λεωσθένης, τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀπαδὸς, ἔπεισε μετὰ τούτου τὸν θάνατον (323 π. Χ.) τοὺς Ἀθηναίους, παρὰ τὰς προσπαθείας τοῦ Φωκίανος, ὅπως ἀποσεισῶσι τὸν Μακεδονικὸν ζυγὸν, πρὸς ὃ συνησπίσθησαν μετὰ τῶν Αἰτωλῶν, Ἀκαρνάων, Δωριέων, Λοκρῶν, Φωκέων, Θεσσαλῶν, Αἰνιάνων καὶ Δολόπων, ἔτι δ' ἐν Πελοποννήσῳ τῶν Ἀργείων, Σικυωνίων, Ἡλείων, Φλιουντίων, Μεσσηνίων, Ἀρκάδων, προσλαβόντες καὶ 8000 μισθωτοὺς, ὡς 7000 προσέλαβον οἱ Αἰτωλοὶ, καὶ διὰ τῆς δυνάμεως ταύτης κατέλαβεν ὁ Λεωσθένης τὰς Θερμοπύλας. Ὁ Μακεδὼν Ἀντίπατρος κατώρθωσε μόλις ἐν βίᾳ νὰ στρατολογήσῃ 13,000 πεζῶν καὶ 600 ἵππεις, τοῦ Κρατεροῦ μένοντος ἔτι ἐν Κιλικίᾳ μετὰ 10,000 ἀρχαίων στρατιωτῶν. Διατάξας δὲ τὸν Κλεῖτον νὰ περιπλήξῃ μετὰ 110 τριήρων, εἰσήλασε κατὰ τὸ θέρος τοῦ 323 εἰς Θεσσαλίαν, ἀλλ' ἠττήθη ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Τραχίνῃ, δι' ὃ καὶ οἱ αὐτὸν τὸ πρῶτον παρακολούθησαντες Θεσσαλοὶ ἰδίως 2,000 ἵππεις, ἠτύμολησαν πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Τότε δ' ἐπολιορκήθη στενωῶς ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Λαμίας ὑπὸ τοῦ Λεωσθένους. Τεῦτον φονευθέντα κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 323, διεδέχθη ὁ Ἀντίφιλος, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν, ἵνα βαδίσῃ κατὰ τοῦ Λεονάτου, ἐπελθόντος ἐκ Φρυγίας μετὰ 20,000 πεζῶν καὶ 2,500 ἵππέων· ἐφρονεῦθη δὲ τότε καὶ ὁ Λεάννοτος ἐν ἵππομαχίᾳ συγκροτηθεῖσθαι εἰς ἀπόστασιν τινα Β τῆς Λαμίας. Ὁ

Ἀντίπατρος ὅμως, τὰς πεδιάδας ἀποφεύγων φόβῳ τοῦ ἵππικοῦ, κατώρθωσε διὰ τῶν ὁρέων ν' ἀποσυρθῇ μέχρι τῶν ὄρεων τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐκεῖ ὄχυρωθεὶς νὰ περιμεῖνῃ τὸν Κρατερὸν μετὰ τῶν ἀρχαίων στρατιωτῶν του. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ δὲ (ἀρχ. 322) εἶχε νικήσει καὶ ὁ Κλεῖτος κατὰ θάλασσαν, περὶ τὰς Ἐχινάδας νήσους (Διόδ. ΙΗ, 16). Ἡῦξησ δὲ, μετὰ τὴν ἀφίξιν καὶ τοῦ Κρατεροῦ, ὁ Μακεδονικὸς στρατὸς εἰς 48,000, ἐνῶ ὁ Ἕλληνικὸς εἶχεν ἐλαττωθῆ εἰς 28,000, καὶ ἐμπειρῶν ἀρχηγῶν ἔστρεφετο. Μακρὸν χρόνον ἔμειναν οἱ δύο στρατοὶ παρὰ τὸν Πηγιὸν ἀντιπαρεταταγμένοι. Τέλος ἐπετέθησαν πρῶτοι οἱ Ἕλληνες, τῇ 7 Μεταγεινιῶνος (24 Ἰουλ.) 322, καὶ ἐνίκησε κατ' ἀρχὰς τὸ θεσσαλικὸν ἵππικόν, ἀλλ' ἀλλαχοῦ οἱ Ἕλληνες ἠττήθησαν, καὶ ἀποθαρρυνθέντες ἤρξαντο διαπραγματεύσεων. Ὁ Ἀντίπατρος ὅμως ἀπέκρουσεν αὐτάς, κηρύξας ὅτι θέλει διαπραγματευθῆ μεθ' ἐκάστης τῶν πόλεων ἰδίως, καὶ οὕτω διελύθη ὁ συμμαχικὸς στρατὸς καὶ ἐκυριεύθησαν αἱ Θεσσαλικαὶ πόλεις, ὑπετάγησαν δὲ ταχέως καὶ αἱ ἄλλαι Ἕλληνικαί, αἱ δ' Ἀθηναὶ καὶ ἡ Αἰτωλία ἐμονώθησαν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν τότε τὸν Φωκίωνα καὶ τὸν Δημάδην πρὸς τὸν Ἀντίπατρον, ἵνα τὸν ἀποτρέψωσι τοῦ νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμεινε νὰ τῷ παραδοθῶσιν ὁ Δημοσθένης, ὁ Ὑπερίδης (οἵτινες ὅμως φυγόντες ἐσώθησαν) καὶ ἄλλοι, καὶ κατέλαβε τὸ φρούριον τῆς Μουνοχίας, ἐπέβαλε φόρον εἰς ποιήνῃ καὶ ἀπότισιν τῶν δαπανῶν τοῦ πολέμου, περιώρισεν τὴν δημοκρατίαν ἐλαττώσας εἰς 6000 τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν δι' ἀποκλεισμοῦ τῶν κεκτημένων περιουσίαν ἐλάσσονα τῶν 20 μῶν, καὶ εἰς θάνατον κατεδίκασε τοὺς ἀντιπολιτευομένους τῶν ῥητόρων ὅσους συνέλαβεν. Οἱ Αἰτωλοὶ ὅμως ἔτυχον εὐνουστέρων ὄρων εἰρήνης, τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κρατεροῦ ἀναγκασθέντων κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 321 νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἀσίαν (Διόδ. ΙΗ.—Just. XIII).

Λάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, κτίστης τῆς πόλεως Λαμίας (Στφ. Βυζ.).

Λάμις, Μεγαρεὺς, ἀρχηγὸς ἀποικίας εἰς Σικελίαν (Θουκ. ΣΤ, 4).

Λαμίσκος, Σάμιος Πυθαγόρειος φιλόσοφος (Στφ. Βυζ.).

Λάμιος, 1) ἴδ. Λαίστρογόνες.—

2) Πεταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος, καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Φάλαρον (Πaus.). — 3) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου, χωρίζοντος τὴν κυρίως Κιλικίαν ἀπὸ τῆς τραχείας.

Λαμπάς, λαμπαδηδρομία ἢ λαμπαδοῦχος ἄγων, ἑορτὴ διὰ νυκτὸς τελουμένη πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀθήναις δὲ, ἐν τῷ ἔξω Κεραμεικῷ, ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, εἰς πέντε ἑορτὰς, τὰ Προμήθεια, (τὰ μεγάλα) Παναθήναια, τὰ Ἡφαιστεια, τὰ Πάνια, καὶ, ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, τὰ Βενδίδεια, ἐφ' ὧν καὶ κατὰ πρῶτον εἰσῆχθη νὰ τελῶσιν αὐτὴν ἀντὶ πεζῶν ἐφιπποῖ (Ἡρδ. ΣΤ, 105. Η, 9. — Πλάτ. Πολιτ. 328. — Ἀρπρ. λ. λαμπάς. — Σγλ. Ἀρσφ. Βάτρ. 135). Ἦν δὲ μία τῶν λειτουργιῶν, καὶ, ὡς φαίνεται, οὐκ ὀλίγον δαπανηρὰ (Ἰσ. Φιλοκτμ. κλ. σ. 62, 20. — Ἀρσφ. Σφ. 1203. Βάτρ. 1085). Ἐξετελεῖτο δὲ πιθανῶς οὕτως οἱ λαμπαδοῦχοι ταττόμενοι κατ' ἀποστάσεις εἰς 3 σειρὰς, ἔτρεχον ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν προτεταγμένων, καὶ ἐκεῖνος οὗ ἢ λαμπὰς ἐσβεῖτο, παρέδιδεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐπερχόμενον ἐξ ἀποστάσεώς τινος ὀπίσω αὐτοῦ (Ἡρδ. Η, 98. — Πλάτ. Νομ. 176). Ἴσως δὲ πάντες οἱ φθάντες εἰς τὸ τέρμα μετὰ καιομένης λαμπάδος ἡμιλλῶντο ἔπειτα δρόμῳ (Ἄνδοκ. Ἀλκιβ. — Σγλ. Ἀρσφ. Βατρ. 1033), καὶ ἐνίκα ἐξ αὐτῶν ὁ πρῶτος εἰς τὸ τέρμα ἀφικόμενος χωρὶς ἢ λαμπὰς νὰ σβεσθῇ. Οὗτος δ' ἀνέθετε συνήθως αὐτὴν τοῖς θεοῖς. Εἶχον δ' αἱ λαμπάδες αὐταὶ σχῆμα ἴδιον, ὡς φαίνεται ἐπὶ νομίσματος τῆς Ἀμφιπόλεως.

Λάμπρα (ἢ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, μέ-

ρος τοῦ Ἐρυμάνθου, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἀχαΐας (Ἀπλλδ. Ῥόδ. Α, 127).

Λαμπετία, ἴδ. Ἥλιος.

Λαμπεύς, ἐπίθετον τοῦ Πανὸς ἔχοντος ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαμπετίας (Πaus. ΣΤ, 24).

Λαμπιδῶ, γυνὴ Ἀρχιδάμου, τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης, μήτηρ τοῦ Ἁγίδος (Πλούτ. Ἀλκ. Α', σ. 124).

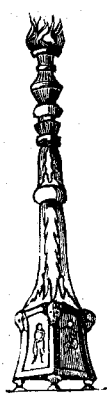
Λαμπιτῶ, ὄνομα Σπαρτιάτιδος (Ἀρσ.).

Λάμπρος, 1) υἱὸς Λαομέδοντος τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 527). Παρ' Ἀπολλοδώρῳ Λάππος (Γ, 12, 3). — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνος (Ἀπολλδ. Β, 1, 5). — 3) Ὄνομα ἐνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἥλιου (Ὀμ. Ὀδ. Ψ, 246), καὶ ἐνὸς τῶν τοῦ Ἐκτορος (Ἰλ. Θ, 185).

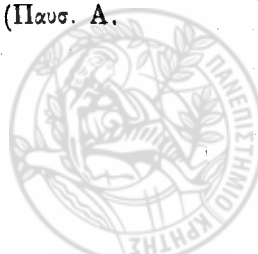
Λαμπροκλῆς, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Σωκράτους (Ξενφ. Ἀπομν.).

Λάμπρος, διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ.).

Λαμπτήρ, 1) κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς χρόνους (Ὀδ. Ε, 306) ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἐκαίοντο ξηρὰ ξύλα, δάδες, πίσσα, ρητίνη, πρὸς φωτισμὸν. Μεταγενεστέρως ἐτίθετο ἐπὶ στήλης λιθίνης ἢ μεταλλίνης, ἧτις ἐκαλεῖτο χυτρόπους ἢ λυχνόυχος καὶ ἰδρύετο εἰς ὑπαίθρια χωρία, ἢ εἰς στοάς, ναοὺς καὶ πολυτελεῖς οἰκοδομὰς, ἧς ἢ στέγη ἦν διὰ τοῦτο διάτρητος. Εἰς ῥάβδον δὲ (καυλὸν) πηγνύμενος ὁ λαμπτήρ, ἐφέρετο διὰ τῶν χειρῶν ἢ εἰς τὸν ὤμον καὶ ἐλέγετο χυτρόπους. — 2) Ὑπὸ τὸ ἐπίθετον Λαμπτήρ ἐλατρεύετο ὁ Βάχχος ἐν Πελλάνη τῆς Ἀχαΐας (Πaus. Ζ, 27).

Λάμπρα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς, κατὰ τὴν Δάκτην μεταξὺ τῶν ἀκρωτηριῶν Ζωστήρος καὶ Ἀστυπαιλαίας, διηρεῖτο εἰς Κάτω, παρὰ τὴν ἀκτὴν, καὶ Ἄνω μίαν ὥραν ἀπέχοντα (Πaus. Α. 31, 3), πρὸς τὸ νῦν Βάρι.

Λάμπων, 1) Ἴδ. Λάμπος, — 2) Εἰς τῶν ἐπίσημων Αἰγινητῶν, πατὴρ τοῦ Πυθέα (Πινδ. Νέμ. Ε. Ἡρδ. Θ, 77). — 3) Ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ μάντις (Θουκ. Ε, 19. — Ἄριστοφ. Σφ. 83). — 4) Σάμιός τις (Ἡρδ.).

Λαμπώνιον ἢ Λαμπωνία, πόλις Τρωϊκὴ παρὰ τῇ Αὐτάνδρῳ (Ἡρδ. Ε, 26).

Λάμψακος, ἐπίσημος πόλις τῆς Μυσίας, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκαέων εἰς τὰ ΒΑ τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἐκεῖ ἐλέγετο γεννηθεῖς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐλατρεύετο ὁ Πριάπος. Ὁ Εἰρέξης ἔδωκε τὴν πόλιν δῶρον εἰς τὸν Θεμιστοκλῆν εἰς προμήθειαν οἴνου (Θουκ. Α, 138. — Πλούτ. Θεμ. Κ). Ἦν δὲ πατρίς τοῦ λογογράφου Χάρωνος, τοῦ Περιπατητικοῦ Ἀδειμάντου, τοῦ ἐπικουρίου Μητροδώρου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἀναξιμένους (Στράβ. ΙΓ, 589).

Λαμῶτις, χώρα ἐν Κιλικίᾳ, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Κύδνου καὶ Καλυκύδνου (Πτλμ.).

Λαόγονος, 1) Τρῶς ἐκ τῶν ἐπισήμων, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος (Ὀμ. Ἰλ. Π, 64). — 2) Τρῶς, υἱὸς τοῦ Βιάντος (Ἰλ. Τ, 459).

Λαογόρας, βασιλεὺς τῶν Δρυόπων. Βοηθῶν τοὺς Λαπίθας κατὰ τοῦ Αἰγυμιοῦ, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 7).

Λαογόρα, θυγάτηρ τοῦ Κινόρα.

Λαοδάμας, 1) Υἱὸς Ἐτεοκλέους, βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ἰδ. Ἄδραστος. — 2) Υἱὸς Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων (Ὀμ. Ὀδ. Η, 170. Θ, 116). — 3) Υἱὸς Ἀντήνορος, ἐφονεύθη ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 516).

Λαοδάμεια, 1) Θυγάτηρ Βελλεροφόντου, ἐκ τοῦ Διὸς, μήτηρ τοῦ Σαρπηδόνος (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 197), φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Θυγάτηρ Ἀκάστου. Ἰδ. Πρωτεσίλαος. — 3) Θυγάτηρ Ἀμύκλα, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος, μήτηρ τοῦ Τριφύλου (Πaus. Ι, 9).

Λαοδίκεα, ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐν Συρίᾳ, ἃς ὁ Σέλευκος Α΄ οὕτως ὠνόμασεν εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς του. Ἦσαν δὲ 1) ἢ ἐπὶ

τῇ θαλάσῃ (ν. Λατακία), ἐπίσημος πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Λευκῆς Ἀκτῆς ΝΔ τῆς Ἀντιοχείας. Εὐηργετήθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἀνεγνωρίσθη ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Στράβ. ΙΣΤ, 749. 761). — 2) ἢ πρὸς Λιβάνῳ, παρὰ τῇ Β ὑπερείᾳ, πρὸς τῷ Ὀρόντῃ ἐν τῷ εὐρεῖ πεδίῳ Μαρ-

σύα (Στράβ. ΙΣΤ, 755). — 3) Πρὸς τῷ Λύκῳ, ἔνθα εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον ἐκβάλλουσιν ὁ Ἀσωπὸς καὶ ὁ Κάπρος, τῆς Φρυγίας πόλις ἐμπορικὴ (Στράβ. ΙΒ, 578). — 4) ἢ Κατακεκαυμένη ἐν Λυκαονίᾳ, ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Εὐφράτην ἀγούσης ὁδοῦ (Στράβ. ΙΔ, 663).

Λαοδίκη, 1) κόρη ὑπερβορεία, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος μετ' ἀναθημάτων πεμφθεῖσα (Ἡρδ. Δ, 33). — 2) Θυγ. Πριάμου καὶ Ἐκάβης, γυνὴ Ἑλικάωνος τοῦ υἱοῦ Ἀντήνορος (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 122. — Πaus. Ι, 26, 2), ἢ ἐρωμένη Ἀκάμαντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησέως, ὅστις πεμφθεὶς μετὰ Διομήδους εἰς Τρωάδα ἰν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν τὸν Μούνοτον ἢ Μούνοχον (Πλούτ. Θεσ. ΛΔ). Ἀπέθανε δ' αὕτη ἐκ θλίψεως διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τῆς, δηχθέντος ὑπὸ ὄφραως, ἢ κατεβύθισθη εἰς χάσμα γῆς. — 3) Ἰδ. Ἀγαμέμνων. — 4) Θυγ. Ἀγαπήνορος (Πaus. 5, 2. 53, 3). — 5) Μήτηρ Σελεύκου Α΄, κατ' αὐτὴν ὀνομάσαντος 5 πόλεις. Ἐκτοτε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἦν συνεχῆς παρὰ τοῖς Σελευκιδαῖς, καὶ μάλιστα — 6) ἢ θυγάτηρ τοῦ Ἀχαιοῦ, γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Β΄, ὅστις τὴν ἀπέβαλε, νυμφευθεὶς τὴν Αἰγυπτίαν Βερενίκην, εἶτα δὲ πάλιν τὴν ἀνέλαβε, καὶ τότε αὕτη σκληρότατα ἐξεδικήθη κατὰ Βερενίκης καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς, τῷ 318 π. Χ.

Λαοδόκιον, πεδίον τῆς Ἀρκαδίας

μεταξὺ Μεγαλοπόλεως καὶ Τεγέας (Θουκ. Δ, 134. — Πολβ. Β, 51. 55. — Παιυσ. Η, 44).

Λαόδοκος, 1) Τρῶς, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος (Όμ. Ἰλ. Δ, 87). — 2) Ἑλληγν πρὸ τῆς Τροίας, ἐταῖρος τοῦ Ἀντιόχου (Ἰλ. Ρ, 699). — 3) Υἱὸς τοῦ Πριάμου (Ἀπλδ Δ, 11, 5). — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ (Ἀπολλδ. Α, 7, 6). — 5) Ἡγεμὼν ἐκ τῶν συνεκστρατευσάντων κατὰ τῶν Θηβῶν, πρῶτος Νεμεοδίκης (Ἀπλδ. Γ, 6, 4). — 6) Κιθαρωδὸς (Αἰλ. Π, Ι, Δ, 2).

Λαοθήη, 1) μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπολλδ.). — 2) Θυγάτηρ Ἄλτου, τοῦ βασιλέως τῶν Λελέγων, μήτηρ τοῦ Λυκάονος ἐκ τοῦ Πριάμου (Όμ. Ἰλ. Δ, 85). — 3) Μήτηρ Ἐχίονος καὶ Ἐρύτου (Όρφ. Ἄργον. 13).

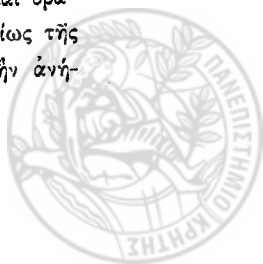
Λαοθήης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιδος (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Λαοκόων, υἱὸς Ἀντήνορος ἢ Ἀκυήτου, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἰλίῳ, ὑπὸ

τῶν μετὰ τὸν Ὅμηρον μνημονευόμενος. Κατὰ τὴν Ἰλίου πέρσιν τοῦ Ἀρκίνα, ἧς περί-

ληφιν περιέχει τοῦ Πρόκλου ἡ χρηστομάθεια, ὅτε οἱ Ἑλληνες ἀπῆλθον ἀφέντες τὸν Δούρειον ἵππον, καὶ οἱ Τρῶες ἐπανηγύριζον δι' εὐωχιῶν τὴν ἀπλλαγὴν τῶν ἀπὸ τῶν δεινῶν τοῦ πολέμου, δύο ὄφεις, ἐπελθόντες, περιέβαλον καὶ ἐπνίξαν τὸν Λαοκόοντα μεθ' ἑνὸς τῶν υἱῶν του ἐν ᾧ ὡς ἱερεὺς ἔθυε τότε εἰς τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τοῦτο εἰς τιμωρίαν διότι προηγουμένως εἶχεν ἀσεβήσει εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Τοῦτο δὲ ἰδὼν ὁ Αἰνεΐας, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Τροίαν, καὶ ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὴν Ἰδην. Λαοκόοντα ἐποίησε καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ὄντα παρ' αὐτῷ ἀδελφὸν τοῦ Ἀγχίσου, καὶ φονευθέντα ὑπὸ δύο ὄφεων ὅτε ἔθυε παρὰ τὴν ἀκτὴν, διότι, ἱερεὺς ὢν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶχε νυμφευθῆ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ. Αὐτὸ τοῦτο διηγεῖται καὶ ὁ Βιργίλιος (ΑἘ, ΙΙ, 40), μικρὸν τῆς Ἑλληνικῆς διηγήσεως μακρυνόμενος. Οὐδὲ τῆς πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα εὐδὲ τῆς πρὸς τὸν Αἰνεΐαν σχέσεως αὐτοῦ μνημονεύων, τὸν παριστᾶ ὡς ὑπὲρ πάντας ἐξαναστάντα κατὰ τοῦ ἵππου τοῦ καθιερωθέντος τῇ Ἀθηναῖ, καὶ τὸ ἀκόντιόν του εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἐμπήξαντα. Ἐν ᾧ δ' εὐθύς μετὰ ταῦτα θύει ταύρον εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, δύο τερατώδεις ὄφεις προσπλέουσιν ἐκ Τενέδου, τὸν περιελίσσουσι καὶ τὸν πνίγουσιν ὁμοῦ μετὰ τῶν υἱῶν του, καὶ ἀνέρπουσιν ἔπειτα εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ κρύπονται ὑπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηναῖς. Τοῦτο πείθει τοὺς Τρῶας περὶ τῆς ἀληθείας τῆς διηγήσεως τοῦ Σίνωνος, τῆς ἀφορώσης τὸν προορισμὸν τοῦ δουρείου ἵππου, καὶ διὰ τοῦτο ἀποφασίζουσι νὰ εἰσαγάγωσιν αὐτὸν εἰς τὸν πόλιν των, πρὸς ὄλεθρον αὐτῆς. Ἀριστοῦργημα γλυπτικῆς τὸν θάνατον τοῦ Λαοκόοντος παριστῶν, ἔργον δὲ τῶν Ῥοδίων γλυπτῶν Ἀγησάνδρου, Πολυδώρου καὶ Ἀθηνοδώρου (Pl. XXXVI, 4, 11) ἀνευρέθη ἐν Ῥώμῃ τῷ 1506 καὶ διχτηρεῖται ἐν τῷ Βατικανῷ μουσεῖῳ, πάθους πλήρης καὶ δραματικῆς ἐκφράσεως, καὶ σχεδὸν βεβαίως τῆς πρώτης ἐπιχῆς τῶν διαδόχων, εἰς ἣν ἀνή-

κουσι καὶ τὰ συγγενέστατα αὐτῶ ἔργα τῆς Περγαμηνῆς σχολῆς. Μικρὰ μόνον μέρη, ὁ δεξιὸς βραχίον τοῦ Λαοκόοντος, καὶ ὁ τοῦ νέου υἱοῦ, ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ ἐτέρου, καὶ τινα μικρὰ μέρη τῶν ὄψεων, εἰσι νέα, οὐχὶ ὡς φαίνεται, λίαν ἐπιδεξίως συμπληρωθέντα.

Λαοκόωσα, γυνὴ τοῦ Ἀφαρέως, καὶ μήτηρ τοῦ Ἴδα καὶ Λυγκέως (Θεόκρ. ΚΒ. 206. — Ἄλλως παρ' Ἀπολλδ. Γ, 10, 3).

Λαομέδεια, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἡσδ. Θεογ. 257).

Λαομέδων, 1) υἱὸς Ἴλου καὶ Εὐρυδίκης, πατὴρ τοῦ Πριάμου, Τιθωνοῦ, Ἡσιόνης καὶ ἄλλων, βασιλεὺς τοῦ Ἰλίου (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 236). Ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν τῶ ὑπῆρέτησαν ἐπὶ μισθῶ, ὁ μὲν βόσκων τοὺς βόας τοῦ ἐπὶ τῆς Ἰδης, ὁ δὲ μόνος ἢ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κτίσας τοῦ Ἰλίου τὰ τεῖχη (Ἰλ. Η, 452. Φ, 441). Κατὰ μεταγενεστέρους μύθους εἰς τὴν τειχοδομίαν τοὺς ἐβοήθησε καὶ ὁ Δίακός· καὶ ὅπου ἔκτισεν ὁ θνητὸς, ἦσαν τὰ τεῖχη προσβλητὰ, δι' ὃ καὶ δις ἐκεῖ τὰ προσέβαλον μετὰ ταῦτα οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Τελαμών καὶ Νεοπτόλεμος (Πίνδ. Ὀλ. Η, 30). Ἐπειδὴ δ' ὁ Λαομέδων ἠρνήθη τοῖς θεοῖς τὸν ὀφειλόμενον μισθὸν, ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν τέρας θαλάσσιον, εἰς ὃ ἐξετέθη πρὸς βορὰν Ἡσιόνη ἢ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς (ἴδ.) ἐφρόνησεν αὐτό.—2) Ἐκ Μυτιλήνης ἐπὶ Φιλίππου ἐξορισθεὶς, ἐπανέκαμψεν ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἐνεθρονίσθη, καὶ ὑπῆρέτησεν εἰς τὰς ἐκστρατείας ὡς διερμηνεύς, καὶ ὡς ἐπιστάτης τῶν αἰχμαλώτων. Ἐπὶ τῆς διανομῆς τῶν σατραπειῶν τῶ ἐδόθη ἡ Συρία, καὶ τῶ ἐπεκυρώθη τῶ 321 π.Χ. ἐπὶ τῆς διανομῆς τοῦ Τρισπαραδείσου. Ἀλλὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος τὸν ἐξέβαλεν ὁ Νικάνωρ, καὶ τότε κατέφυγεν εἰς Καρίαν παρὰ τῶ Ἀλκέα (Ἀρρ. Γ, 6.—Διόδ. ΙΘ, 3, 43.—Just. XIII, 4).

Λαομένης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων (Ἀπλλ. Β, 7, 7).

Λαομήδης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης (Παλαίφ.).

Λαονόμη, θυγάτηρ Γουνέως, γυνὴ Ἀλκαίου, μήτηρ Ἀμφιτρώωνος (Πaus. Η, 14).

Λᾶος (ὁ), 1) ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας μεταξύ Λευκανίας καὶ Βρεττίας (Στρβ.). — 2) Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλία, ἀποικία τῶν Συβαριτῶν. — 3) Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Plin.) νῦν Lodi.

Λαοῦνία, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λατίνου, ἦν νυμφευθεὶς ὁ Αἰνεῖας ἐν Ἰταλία, ἔσχεν υἱὸν τὸν Αἰνεῖαν Σίλβιον. Κατ' αὐτὴν ὠνόμασε καὶ Λαοῦνιον τὴν πόλιν ἣν ἔκτισε, καταθεὶς εἰς τὸν ἐκεῖ κᾶνον τῆς Ἀφροδίτης τὰ ἱερὰ ὅσα ἔσωσεν ἐκ Τρωάδος (Διον. Ἀλικ. Α, 6. 67.—Στρβ.—Στφ. Βυζ.).

Λαοφόντη, θυγάτηρ τοῦ Πλευρώωνος, γυνὴ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τῆς Λήδας καὶ Ἀλθαίας (Ἀπλλδ. Α, 8, 7.—Σγλ. Ἀπολλων. Ῥοδ. Α, 146).

Λάπαθος, ἀρχαία παραθαλασσία πόλις τῆς Κρήτης μετ' εὐρυχώρου λιμένος (Διόδ. ΙΘ, 59.—Στρβ.).

Λαπαθοῦς καὶ **Χάραξ** ἐπιλεγόμενος ὀχύρωμα εἰς τὰ Τέμπη, Β τοῦ Γόννου (Liv. XLIV, 2, 6).

Λαπέρσαι, ἴδ. Λᾶς.

Λάπαθος, ἐπίσημος πόλις τῆς Β παραλίας τῆς Κύπρου, Δ τοῦ ἀκρωτηρίου Κρομμυῶνος, πρὶν πρωτεύουσα μικροῦ βασιλείου, ἐπὶ Ῥωμαίων πρωτεύουσα τῆς βορείου ἐπαρχίας.

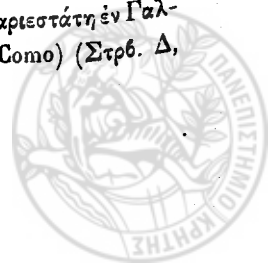
Λαπίθαι, ἴδ. Κένταυροι. Πειρίθους.

Λαπίθαιον, κώμη τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου (Πaus. Γ, 20).

Λάπιθος, ὄρος ἐν Τριφυλία, 1200^μ, ὕψους, πρὸς Β, παρέκτασις ΒΔ τοῦ ὄρους Μένθη. Ἀπ' αὐτοῦ πηγάζει ὁ Ἄνιγρος (Πaus. Ε, 5, 8.—Στρβ. Η, 346).

Λάρανδα, ἴδ. Λυκαονία.

Λάριος (ἡ), λίμνη χαριστάτη ἐν Γαλλία τῇ Τρανσπαδάνῃ (ν. Como) (Στρβ. Δ, 192. 204).

Λάρισος, ποταμίων διαιρουῖν τὴν Ἡλιδα τῆς Ἀχαΐας, καὶ τὰς ἐκβολὰς ἔχον εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ἀράξου (Παυσ. Ζ, 17, 5).

Λάρισσα, θυγάτηρ τοῦ Πελασγοῦ, ἧς ἐπώνυμοι ἦ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις καὶ τοῦ Ἀργους ἡ Ἀκρόπολις (Παυσ. Ζ, 17).

Λάρισσα, (καὶ Ἰ Λ ἄ ρ ι σ α), ὄνομα διαφόρων ἀρχαίων πελασγικῶν πόλεων, ἴσως ἐκ τοῦ λ ἄ σ α, λ ἄ σ ος. Αὐτῶν αἱ γνωστότε-

ραι: 1) ἐν τῇ Θεσσαλικῇ Πελασγιώτιδι, παρὰ τῷ Πηγεῖῳ, πρωτεύουσα ποτε τῶν Πελασγῶν καὶ ἔδρα τοῦ γένους τῶν Ἀλευαδῶν (Στράβ. Θ, 440). — 2) ἡ Κρεμαστὴ, ὡς ἐπὶ τῆς κλιτύος ὄρους κειμένη ἐν τῇ Φθιώτιδι, εἰς 20 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου (ν. Γαρδίκι, μετ' ἐρείπιων) ὀχυρὸν φρούριον ἐπὶ τῶν Μακεδονορρωμαϊκῶν πολέμων (Στράβ. Θ, 435. 440. — Liv. XXXI, 46, XXXII, 33). — 3) Ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἀργους (ἴδ.). — 4) Πόλις Ἰρωϊκῆ, ἐρημωθεῖσα ἀπὸ τῶν Περσικῶν (Θουκ. Η, 101. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 1, 13). — 5) Ἀ. Φρικωνίς ἢ Αἰγυπτία, παρὰ τῇ Κύμῃ τῆς Αἰολίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 841. — Ἡρόδ. Α, 149. — Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 7. — Στράβ. Θ, 440. ΙΓ, 620. — 6) Ἐν τῷ Καύστρω πεδίῳ τῆς Λυδίας. — 7) Ἐν Ἀσσυρίᾳ ἐπὶ τοῦ Τίγρητος, ἀνωτέρω τῶν εἰς αὐτὸν ἐκβο-

λων τοῦ Λύκου ἢ Ζαβάτου. Ἐἶχε τεῖχος 100' ὑψηλὸν καὶ 25' παχύ. Ἐπὶ Ξενοφῶντος (Ἄν. Γ, 4, 7) ἤδη ἐγκαταλειμμένη. Ἴσως ἡ Ῥεσὲν τῆς Γραφῆς, καὶ τὰ νῦν λεγόμενα « ἐρείπια τῆς Νιμρόδ ».

Λάρισος, ποταμὸς τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, ὀρίζων αὐτὴν ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν, καὶ ἐκβάλλων παρὰ τῷ ἀκρωτηρίῳ Ἀράξῳ (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 23).

Λάρναξ, ἴδ. τ ἄ ρ ος.

Λάρυμνα, ἡ ἄνω καὶ κάτω, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισσοῦ εἰς τὴν Εὐβοϊκὴν θάλασσαν. Ἡ κάτω, καλὸς λιμὴν, ἀνήκε τοῖς Ὀπουντίοις Λοκροῖς, ἡ δὲ ἄνω προσετέθη τῷ Βοιωτικῷ δεσμῷ (Στράβ. Θ, 406. — Παυσ. Θ, 23, 7).

Λᾶς (Λᾶ, Λᾶα), πόλις παραλία τῆς Λακωνίας Ν. τοῦ Γυθείου, τῷ Ὀμηρῷ γνωστή (Ἰλ. Β, 585), πρὸ τῆς ἀκμῆς τοῦ Γυθείου ὁ ἐπισημότερος λιμὴν τῆς Λακωνίας. Οἱ Διόσκουροι, ὡς καταστρέψαντες δῆθεν αὐτὴν, ἐλέγοντο καὶ Λαπέρσαι. Ἐσώζετο δὲ καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀτείχιστος (Θουκ. Η, 91. — Στράβ. Η, 364. — Παυσ. Γ, 21, 7. — Liv. XXXVIII, 30, 31).

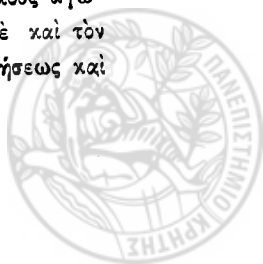
Λάσανον, ἀγγεῖον εἰς νυκτερινὴν χρῆσιν.

Λασθένης, Ὀλύμπιος, ἐπρόδωκε μετὰ τοῦ Εὐθυκράτους τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον τῷ 347 π. Χ. (Δμοθ. Φιλ. Γ, 125. 128). Ἐμειναν δ' ἔκτοτε ἀμφοτέρω παρὰ τῷ Φιλίππῳ μέχρι καὶ τῆς μάχης τῆς Χαιρωνείας (Διόδ. ΙΣΤ, 53).

Λασίων (ὁ), ὄχυρά πολίχνη ἐν Ἡλιδι ἐπὶ ὁμωνύμου ὄρους κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδίας (ν. Λάλα)· συνεχῶς ἀμφισβητούμενη ὑπὸ τῶν Ἀρκαδῶν καὶ τῶν Ἠλείων (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 4, 12. — Πολύβ. Δ, 72. Ε, 102).

Λασόνιοι, ἔθνος κατοικοῦν παρὰ τὸν Ἄλυν ποταμὸν, μεταξὺ Μαρυανδινῶν καὶ Ἀμαζόνων (Ἡρόδ. Γ, 90). Οἱ αὐτοί, φαίνεται, καὶ Καθηλέες Μηϊόνιοι (Ἡρόδ. Ζ, 77).

Λάσος, ἐξ Ἐρμιόνης τῆς Ἀργολικῆς, λυρικός ποιητὴς περὶ τὰ 508 π. Χ., παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐν Ἀθήναις, πιθανῶς κληθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Ἰππάρχου ὅτε καὶ ὁ ἀντίζηλος αὐτοῦ Σιμωνίδης, καὶ ὁ Ἀνακρέων. Ἐνταῦθα εἰσήγαγε τοὺς διθυραμβικοὺς ἀγῶνας, ἐν οἷς διεκρίνετο. Ἐδίδαξε δὲ καὶ τὸν Πίνδαρον εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ποιήσεως καὶ

τῆς μουσικῆς, περὶ ἧς καὶ πρῶτος λέγεται γράψας. Ὀλίγοι μόνον στίχοι αὐτοῦ διεσώθησαν. (Συλλ. Bergk, Poet. lyr. grec.).

Λατίνη (λατ. Λάτιον), τῆς Δ μέσης Ἰταλίας ἢ μέση ἐπίπεδος (πλατεῖα) χώρα περὶ τὸν Τίβεριν, ἔνθα ἰδρύθη ἡ Ῥώμη.

Λατίνος, υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ τῆς Κίρκης (Ἡσίοδ. Θεογ. 1013), ἢ, κατ' ἄλλους καὶ ἄλλους μύθους, Τηλεμάχου καὶ Κίρκης, Ἡρακλέους καὶ τινος Ὑπερβορείας, κτλ., κατὰ δὲ τοὺς Λατίνους, τοῦ Φαύνου καὶ τῆς νύμφης Μαρίκας, πρῶτος καὶ ἐπώνυμος βασιλεὺς τῆς Λατίνης.

Λάτριος, ὄρος ἐν Καρίᾳ, Ἀ τῆς Μιλήτου. Ἐκεῖ, κατὰ τὸν μῦθον, ἐκοιμήθη ὁ Ἐνδυμίων (ἴδ.). Κατ' αὐτὸν ὠνομάζετο Λάτριος κόλπος ὁ κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μαιάνδρου, ἤδη συγκεχωσμένος (Στρβ. ΙΔ, 635).

Λάτραμις, υἱὸς τοῦ Βάχχου καὶ τῆς Ἀριάδνης (Σχλ. Ἀππλδ. Ροδ. Γ, 996).

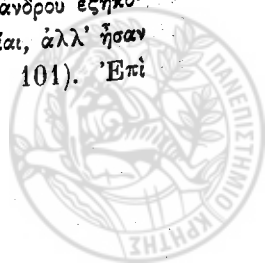
Λάτυμος, ὄρος τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, παρὰ τῇ Κρότωνι (Θεόκρ. Δ. 19).

Λατομίαι ἢ λιθοτομίαι, ἐν γένει: τὰ μέρη ἔνθα ἐτέμνοντο λίθοι. Ἐν Σικελίᾳ δὲ τὸ ἀχανὲς δεσμοκτήριον ὁ Διονύσιος ὁ τύραννος ἔσκαψε πρὸς ταῖς Ἐπιπολαῖς, σταδιαῖον τὸ μῆκος, δύο πλέρων τὸ πλάτος, ὑπαιθρον μὲν ἄνω, ὥστε ἦν ἐκτεθειμένον τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ βροχῇ, ἀλλ' ἀσφαλέστατον διὰ τὸ βάθος, ὥστε οἱ καθειργμένοι δὲν ἠδύνατο νὰ διαφύγῃσι (Θουκ. Ζ, 87. — Διόδ. ΙΑ, 25. — Αἰλ. π. ἰ. ΙΒ, 44. — Cic. c. Ver. V, 55).

Λάτρις, ὁ μισθωτὸς δούλος καὶ ὁμισθοφόρος στρατιώτης.

Λαύρειον ἢ Λαύριον, χώρα λαυρεωτικῆ, ἐν τῇ Ἀττικῇ, ΝΑ, μεταξὺ Θορικῶ καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σούνιου. Περιεῖχε πλούσια ἀργυρωρυχεῖα ὧν (λαύρα) ἦτο ἐπώνυμος, ἐκμεταλλεύόμενα ἀρχαιότατα ἤδη (Ξεν. Π. Προσδ. Α, 5) καὶ κατὰ Πλίνιον, ἀπὸ τοῦ Ἐρεχθέως (VII, 57). Ἐκ τοῦ ἀργύρου δ' αὐ-

τῶν ἤρξατο πρῶτος νόμισμα κόπτων ὁ Θησεὺς κατὰ Πλούταρχον (Β, Θεσ. ΚΕ. — Πολδ. Θ, 60. — Σχλ. Ἀρσφ. Ὀρν. 1106). Βέβαιον δ' ὅτι ἡ δραχμὴ ὑπῆρχεν ἐπὶ Σόλωνος, ὅστις ἡλάττωσεν αὐτῆς τὸν σταθμὸν (Πλούτ. Σόλ. ΙΕ), καὶ διὰ τὸν Πεισίστρατον ἦν τὸ Λαύριον μία τῶν πηγῶν τῶν δημοσίων εἰσοδημάτων (Ἡρδ. Γ, 64, Ζ, 144), καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῶν Μηδικῶν (Δισχλ. Πέρσ. 237), ὅτε ὁ Θεμιστοκλῆς ἔπεισε τὴν πόλιν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν νὰ ναυπηγήσῃ 200 τριήρεις, ἀντὶ τῶν 10 δρ. ἅς ἕκαστος πολίτης Ἀθηναῖος ἐλάμβανε πρὶν ἐτησίως ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Λαυρείου ἄρα $60,000 \times 10 = 600,000$ δρ. = 100 τάλ. (Ἡρδ. Ζ, 144). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀπεπειράθησαν οἱ Σπαρτιᾶται, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν, νὰ στερήσωσι τοὺς Ἀθηναίους τῆς πηγῆς ταύτης τοῦ πλοῦτου των, εἰσβαλόντες εἰς τὴν Λαυρεωτικὴν, ἀλλὰ καὶ ἀποκρουσθέντες, πρὸς ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὠχύρωσαν τὸ Σούνειον καὶ τὸ Θορικὸν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 2). Ἐγίνετο δὲ τότε δραστηριώτατη ἡ ἐκμετάλλευσις (Ἀρσφ. Σφ. 659. — Ἰπ. 362. — Ὀρν. 1106. — Ξεν. Π. προσ. ΣΤ, 252. — Πλούτ. Σύγρ. Νικ. καὶ Κράσσ. Β. Γ' ῥητ. ΣΤ, 252). Τὰ ἀργυρωρυχεῖα, κτῆμα τῆς πόλεως, παρεχωροῦντο εἰς ἰδιώτας ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ παραχωρῶσιν εἰς τὸ δημόσιον τὸ $\frac{1}{24}$ τοῦ ἐξορυττομένου μετάλλου (Σουίδ. καὶ Ζωναρᾶς Ἀγορᾶς μετάλλου δίκης. — Αὐτ. καὶ Ἀπκρ. λ. Ἀπονομή), καὶ ὁ φόρος οὗτος ἐξεμισθοῦτο εἰς ἰδιώτας, εἰσπράττοντας αὐτὸν, καὶ ὠρισμένον ποσὸν ἀποτίνοντας εἰς τὸ δημόσιον (Ἀρπκρ. λ. πωληταί). Μετὰ τοὺς Λ', διὰ τὴν ἐπελοῦσαν πτωχείαν τῶν ἰδιωτῶν, ἡλαττώθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς ἐκμεταλλεύσεως, εἰ καὶ ὁ Ξενοφῶν νομίζει αὐτὴν ἀνεξάντλητον (Ξεν. Ἀπομν. Γ, 6, 12. Δ, 28, 29. π. Προδ. Δ. 4, 10. 25 — 27). Ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐξηκολούθουν μετὰ ζήλου αἱ ἐργασίαι, ἀλλ' ἦσαν ἥττον προσοδοφόροι (Στρβ. Γ, 101). Ἐπὶ

τῆς α'. ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. ὁ Στράβων λέγει (Θ, 275) τὴν ἐκμετάλλευσιν ἐντελῶς παρακμάσασαν καὶ περιοριζομένην κυρίως εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐκβολάδων καὶ σκωριῶν· μετὰ δ' ἔτι 50 ἔτη ὁ Πausanias ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Λαυρίου, «ἐνθα ποτε ἦν ἀργύρου μεταλλεῖον». Ἡ ἐξόρυξις ἐγένετο διὰ δούλων ἢ καταδικῶν (Πλούτ. Σύγκρ. Νικ. καὶ Κράσσ.) Οὕτως ὁ Νικίας εἶχε χιλίους δούλους εἰς αὐτὴν ἀσχολουμένους (Ξεν. π. Πρὸς. Δ, 14. — Πλούτ. Αὐτ. 1), καὶ πολλάκις οἱ δούλους κεκτημένοι ἐνοικίαζον αὐτοὺς εἰς τοὺς ἔχοντας ἀργυρεῖα. Ὁ Πολύβιος (ΛΔ, Ἀποσπ. 9) περιγράφει τὴν ἐργασίαν τῶν μεταλλείων τῆς Ἰσπανίας, ἣτις φαίνεται ὅτι ἦν ἡ αὐτὴ τῆ τῶν Λαυριακῶν, διότι καὶ τούτων εὐρέθησαν ἀρχαῖα πλυντήρια διατεθειμένα κατὰ τὸ αὐτὸ σύστημα, ἐντελῶς ὅμοιον καὶ πρὸς τὸ νῦν ἔτι ἐπικρατοῦν. (Ἰδ. A. R. Rangabé, Laurium).

Λαύρεντον, ἀρχαία πόλις τοῦ Λαυρίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ἤρχεν ὁ Λατίνος ὅτε ἤλθεν ὁ Αἰνεΐας ἐκ Τροίας (Στράβ. — Πολύβ.).

Λαφάνης, 1), υἱὸς Εὐφορίωνος ἐκ Παιῶ τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τῶν μνηστήρων Ἀγαρίστης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθέους (Ἡρόδ. ΣΤ, 127). — 2) Υἱὸς τοῦ Λασθέους (Ἀνθλ.).

Λάφρια, ἑορτὴ ἐν Πάτρας ἐτησίως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου τῆ Λαφρία Ἀρτέμιδι τελομένη, καθ' ἣν ἡ ἱέρεια προσήρχετο ὑπ' ἐλάφων συρομένη, ὁ βωμὸς δὲ περιεβάλλετο ὑπὸ ξυλίνης εὐπρήστου φραγῆς, καὶ εἰς αὐτὴν ῥιπτόμενα ἐπυρπολοῦντο ζῶντα παντοῖα ζῶα ἡμέρα τε καὶ ἄγρια (Paus. Δ, 31, 6. — Σχολ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1087). Ἦν δ' ἡ λατρεία τῆς Λαφρίας Ἀρτέμιδος κυρίως Αἰτωλική, καὶ ἐξ Αἰτωλίας μετέβη εἰς Πάτρας, καὶ ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις καὶ εἰς Μεσσηνίαν.

Λαφύστιον, ὄρος τῆς Βοιωτίας 800^μ ὕψος ἔχον, Δ τῆς Κωπαΐδος, μεταξὺ Λεβαδείας καὶ Κορωνείας (v. Γρανίτσα). Ἐπ' αὐτοῦ ἦν ὁ ναὸς τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς, καὶ

παρ' αὐτῷ ὁ τοῦ Λαφυστίου Διὸς (Ἰδ. Ἀθάμας), φ' ἀρχαιότατα προσήγοντο ἀνθρωποθυσίαι (Paus. Θ, 34, 5).

Λαχάρης, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὴν ἐν Ἰφῶ μάχην ἀνεδείχθη, βοηθεία τοῦ Κασσάνδρου, τύραννος τῶν Ἀθηναίων, ἀσεβὴς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ὠμὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅτε δὲ μετὰ μακρὰν πολιορκίαν, ἐκυρίευσεν τὰς Ἀθήνας τῷ 299 π. Χ. ὁ Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς, ἔφυγεν ὁ Λαχάρης εἰς Βοιωτίαν, καὶ νομιζέται ὅτι ἐφονεύθη ἐν Κορωνείᾳ, διότι ἐπιστεύετο ὅτι ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολλοὺς θησαυροὺς (Πλούτ. Δημ. ΛΣ. — Paus. Α, 25, 7. 29, 15).

Λάχσεις, ἴδ. Μοῖραι.

Λάχης, υἱὸς Μελανίππου, Ἀθηναῖος, ἐπέμφθη τῷ 427 π. Χ. μετὰ τοῦ Χαροιάδου καὶ μετὰ στόλου εἰς βοήθειαν τῶν Λεοντιῶν εἰς Σικελίαν (Θουκ. Γ, 86). Ἀνεκλήθη δὲ τῷ 426 μετ' ἀμφιρόπου μάχης (Αὐτ. 115), καὶ κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Κλέωνος ἐπὶ καταχρήσει. Ἐν Βοιωτίᾳ ὑπηρετήσεν ἔπειτα ὡς ὀπλίτης (Πλάτ. Συμπ. 221 Α). Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Κλέωνος συνέπραξε μετὰ τοῦ Νικίου, τῷ 426, εἰς τῆς εἰρήνης τὰς διαπραγματεύσεις (Θουκ. Ε, 19. 24). Τῷ 418 δ' ὠδήγησε μετὰ τοῦ Νικοστράτου στρατὸν εἰς βοήθειαν τῶν Ἀργείων, ἀλλ' ἀμφότεροι ἔπεσαν εἰς τὴν ἐν Μαντινεῖᾳ μάχην (Αὐτ. Ε, 74). Εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος φέρει αὐτοῦ τὸ ὄνομα.

Λέαγρος, Γλαύκωνος, Ἀθηναῖος, ὠδήγησε τῷ 465 π. Χ. μετὰ τοῦ Δεκελίου εἰς Σωφάνους μυρίους Ἀθηναίους ἀποίκους εἰς Θράκην, ἵνα οἰκίσωσι τὰς Ἐννεά Ὀδοὺς, τὴν εἴτα Ἀμφίπολιν ἀλλ' ἀπέτυχον, προσβληθέντες ὑπὸ τῶν Θρακῶν ὅτε προέβησαν εἰς τὰ ἐνδότερα, καὶ φονευθέντες (Θουκ. Α, 100. — Ἡρόδ. Θ, 75).

Λεάδης ἢ Λειάδης, Θηβαῖος, γενναίως πολεμήσας κατὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας (Ἀπολλδ. Γ, 6, 8).

Λέαινα, νέα Ἀθηναῖα, φίλη τῶν τυ-

ραννοκτόνων, ἥτις βασιζομένη, ἵνα μὴ βιασθῆ νὰ καταθέσῃ κατ' αὐτῶν, ἔκοψε τὴν γλῶσσαν διὰ τῶν ὀδόντων τῆς καὶ τὴν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τυράννου. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἤγειραν εἰς τιμὴν τῆς ἄγαλμα χαλκοῦν λεαίνης ἐχούσης κεκομμένην τὴν γλῶσσαν (Παυσ. Α, 23, 1).

Λέανδρος, νεανίας ἐξ Ἀθύδου, τῆς ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς παραλίας τοῦ Ἑλλησπόντου, ἠγάπα Ἡρώ, τὴν ἐν Σηστῶ, ἐπὶ τῆς ἀντιπέρας παραλίας, ἰέρειαν τῆς Ἀφροδίτης ὀδηγούμενος δ' ὑπὸ λύχνου ἐν αὐτῇ ἀνήπτε πᾶσαν νύκτα, διέπλεε νηχόμενος τὸν πορθμόν. Ἄλλ' ἐν τρικυμῶδει νυκτὶ, σεσθέντος τοῦ λύχνου ποτὲ, παρεσύρθη αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ρεύματος καὶ ἐπνίγη. Ἰδοῦσα δὲ τὸ πρῶτὸ τὸ πτώμα τῆς Ἡρώ, ἐρρίφθη καὶ αὐτὴ εἰς τὰ κύματα. Τοιαύτη ἦν ἡ ὑπόθεσις μικροῦ ἔπους τοῦ Μουσαίου (Ἰδ.), ὃ ἐμιμήθη καὶ ὁ Ὀβιδιος (Her. XVIII, 19).

Λεάνειρα, θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, γυνὴ τοῦ Ἀρχάδος, μήτηρ τοῦ Ἐλάτου καὶ Ἀρείδαντος (Ἀπλλδ. Γ, 9, 1).

Λεαρχος, ἴδ. Ἀθάμας.

Λεβιάδεια, πόλις τῆς Βοιωτίας, Δ τῆς Κωπαΐδος, ὑπὸ μέγαν βράχον ἐξ οὗ πηγάζει ἡ Ἐρχύνη. Κατὰ Πausανίαν ἦν ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 507) καλουμένη Μιδεία, κειμένη κατ' ἀρχὰς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βράχου. Ἀνέδειξε δ' αὐτὴν μετὰ ταῦτα πρὸ πάντων τὸ περίφημον μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου (Ἡρδ. Α, 46. Η, 134), ὃ ἦδη ὁ Κροῖσος ἐσυμβούλευθη ἐν τῇ σ' ἑκατονταετηρίδι. Ἔκειτο δὲ παρὰ τῇ πόλει καὶ ὑπὸ τὸν ναὸν τοῦ Τροφωνίου, ὃν ἐκόσμηε καὶ ἄγαλμα τοῦ Πραξιτέλους, ὑπῆρχε θόλος ἐν σχήματι θησαυροῦ (ἴδ.), καὶ τοῦ Τροφωνίου τὸ σπήλαιον (Παυσ. Θ, 39, 5).

Λεβαίη, ἐν τῇ ἄνω Μακεδονίᾳ, ἔδρα βασιλέως, μόνον διὰ τοῦ Ἡροδότου (Η, 137) γνωστὴ.

Λέβεδος, ἰωνικὴ πόλις τῆς Λυδίας, εἰς 4 μίλια ΒΔ τῆς Κολοφῶνος, ἦνθει τὸ

πάλαι· ὅτε δ' ὁ Λυσίμαχος μετόπισε μέρος τῶν κατοίκων αὐτῆς εἰς Ἐφεσον, ἐξέπεσε, καὶ ἐπὶ Ὀρατίου (Er. I, 11, 7) ἦν ἄσημος. Ὑπεβοήθησαν ὁμῶς πῶς αὐτὴν οἱ ἐνταῦθα ἐκ Μυονήσου μετατεθέντες διονυσιακοὶ θεατρικοὶ ἀγῶνες (Ἡρδ. Α, 142. — Θουκ. Η, 19. Στρβ. ΙΔ, 643).

Λεβὴν, Λεβήνα, τὸ ἐπίνειον τῆς Γόρτυνος ἐν Κρήτῃ, φοινικῶν κτίσμα, ὡς εἰκάζεται, εἶχε περίφημον ναὸν Ἀσκληπιοῦ (Στρβ. Δ, 478).

Λέβης, εὐρὺ χιλκοῦν ἀγγεῖον, μαγεϊκὸν (ν. λεβέτι, τρκ. καζάνι) (Ὀμ. Ἰλ. Φ,)

καὶ λεκάνη ποδονίπτis (Ὀμ. Ὀδ. Α, 13, I, 386) μετὰ τοῦ ἀναγκαίου προχόου. Ἐχρησίμευε καὶ ὡς κάλπη εἰς ἐναπόθεσιν τῶν λειψάνων τῶν νεκρῶν (Σοφοκλ. παρ' Ἀθην.). Ἐδίδετο δὲ καὶ ὡς ἄθλον εἰς ἀγῶνας, ὅτε καὶ ἐναφύτευον τὸν ἐπινίκειον κλάδον (Virg. Aen. V, 266).

Λέβενθος, μικρὰ νῆσος τῶν Σποράδων, μετὰ τῷ Ἀμοργῷ, Ἀστυπαλαίας καὶ Καλύμνου (Στρβ. I, 487).

Λέβων, χωρίον ἐν τῇ Β. Φωκίδι, παρὰ ῥυακί εἰσβάλλοντι εἰς τὸν Κηφισὸν, πατρὶς Φιλομήλου τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Φωκέων εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον, ἵεφ' οὗ τὸ πολύχιον κατεστράφη, οἱ δὲ πολῖται μετακίσθησαν 8 στάδια Β παρὰ τῷ Κηφισῷ (Παυσ. I, 38, 1).

Λεισαγόρα, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἐσδ. Θεογ. 257).

Λήθηρα (τὰ), ἢ **Λεΐθηθρον**, 1) ὄρεινός τόπος τῆς Πιερίας, μετὰ τῷ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, πλησίον τοῦ Δίου. Ἐκεῖ ἐλέγετο διαιτώμενος ὁ Ὀρφεύς (Στρβ. — Παυσ. — Ὀρφ. Ἄργον. 50). — 2) Ὀρος

τῆς Βοιωτίας, παρέκτασις τοῦ Ἑλικῶνος παρά τῇ Κορωνείᾳ, μετὰ σπηλαίου καὶ ἀγαλμάτων τῶν Μουσῶν.

Λειπεφέλη, θυγάτηρ τοῦ Ἰολάου, γυνὴ τοῦ Φύλαντος, μήτηρ τῆς Θηροῦς (Παυσ. Θ, 40).

Λεῖρος, ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ ῥέων εἰς τὰ σύνορα τῆς Καμπανίας (Στρβ.).

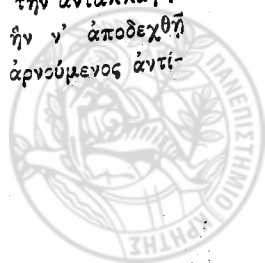
Λειτουργίαι, θρησκευτικαὶ ἢ πολιτικαὶ ὑπηρεσίαι, εἰς ἃς ὑπέκειντο οἱ εὐποροὶ τῶν πολιτῶν ἐν Ἀθήναις· τινὲς δὲ καὶ ἀνελάμβανον, ἢ ἐξεπλήρουσαν αὐτὰς πολυδαπανώτερον ἐκ φιλοτιμίας, ἢ ἵνα περιποιήσωσιν ἐαυτοῖς τοῦ δήμου τὴν εὐνοίαν. Ἀπετέλουν ἐπομένως αἱ λειτουργίαι μέρος τῆς δημοσίας προσόδου. Ἦσαν δὲ δύο κατηγοριῶν, τακτικαὶ (ἐγκύκλιοι), ἢ ἑκτακτοὶ, ὡς αἱ εἰσφοραὶ καὶ προσφοραὶ, καὶ ἕκαστος πολίτης εἰς μίαν μόνον ὑπέκειτο, ὡς ἄκτις ἤρχετο ἢ σειρὰ του. Μία τῶν τακτικῶν λειτουργιῶν, εἰς ἣν ὑπέκειτο ἐν ἐκάστη φυλῇ πᾶς ὁ ὑπὲρ τὰ 3 τάλαντα κεκτημένος, ἦν ἡ ἀρχιθεωρία, ἣτοι ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἀποστολῆς θεωρῶν εἰς τὰς 4 μεγάλας ἐθνικὰς ἑορτάς, ὡς τὴν τῆς Δήλου. Εἰς ταύτην ὁμοῦς συνεισέφερε καὶ τὸ δημόσιον. Ἡ χορηγία ἦν ἡ ἀφορῶσα τὸν καταρτισμὸν τῶν χορῶν εἰς τοὺς δημοσίους θεατρικοὺς καὶ μουσικοὺς ἀγῶνας. Ὁ ἄρχων διένεμε τοὺς ὑπὸ τῶν φυλῶν ὀριζομένους χορηγοὺς εἰς τοὺς διαφόρους ποιητὰς, ὅπερ ἐλέγετο χορὸν διδόναι, καὶ οἱ χορηγοὶ ἐφρόντιζον περὶ τροφῆς, μισθοῦ, τῆς δαπανηρᾶς ἐνδύσεως καὶ ἐνίοτε καὶ στεφάνων, καὶ τῆς διδασκαλίας (διὰ χοροδιδασκάλου) τῶν χορευτῶν. Ὁ δαπανηρότερος τῶν χορῶν ἦν ὁ τῶν αὐλητῶν, ὁ εὐθυνώτερος ὁ τῶν κωμωδῶν, διότι ἡ ἐνδυσίς αὐτῶν δὲν ἦτο πολυτελής ὡς ἡ τῶν τραγικῶν. Τινὲς ἐνίοτε προέβαινον ἐκ φιλοδοξίας εἰς μεγάλας δαπάνας. Οὕτως ὁ εἰπὼν τὸν λόγον τοῦ Λυσίου τὸν ἐπιγραφόμενον «ἀπολογία δωροδοκίας», λέγει ὅτι ἔδωκε δι' ἕνα τραγικὸν

χορὸν 3000 δρ. καὶ εἶτα ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει 2000 δρ. διὰ χορὸν ἀνδρῶν, τὸ δ' ἐπὶ ἐτος 800 δρ. διὰ χορὸν πυρριχιστῶν, καὶ 5000 διὰ χορὸν ἀνδρῶν. Τακτικὴ λειτουργία ἦν καὶ ἡ γυμνασιαρχία, δι' ἧς ἐτρέφοντο, ἐγυμνάζοντο καὶ παρεσκευάζοντο οἱ εἰς ἐπισήμους γυμνικὸς ἀγῶνας ὀφείλοντες νὰ ἐμφανισθῶσιν. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων δ' αὐτοκρατόρων ἄλλο ἦσαν οἱ γυμνασιάρχαι, οἱ προϊστάμενοι τῶν σχολείων τῆς γυμναστικῆς. Ἡ ἐπισημοτάτη τοῦ εἶδους τούτου τῶν λειτουργιῶν ἦν ἡ λαμπασορχία πρὸς διαρρῦθμισιν τῆς λαμπασοδρομίας, λαμπασοφορίας ἢ λαμπάδος, τελουμένης ἐν Ἀθήναις ὑπὸ νεανιῶν εἰς πέντε ἑορτάς, ἰδίως τῶν θεοτήτων τοῦ πυρός καὶ τοῦ φωτός, ἣτοι κατὰ τὰ Ἡραίστεια (Ἡρδ. Η, 48), τὰ Προμηθεῖα, τὰ Παναθήναια, τὰ Βενδίδια (τῆς Ἀρτέμιδος) καὶ τὰ Πάνια, καὶ τοῦ Πανὸς θεωρουμένου ὡς θεοῦ τοῦ πυρός (Ἡρδ. ΣΤ, 105). Ὁ δρόμος οὗτος ἐτελεῖτο ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους «ἀφ' ἱπποῦ» (Πλάτ. Δημ. ἀρχ.), πρὶν ὁμῶς πεζῶς, καὶ ἐχώρει ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Προμηθεῖος ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ μέχρι τῆς πόλεως. Ἐνῖκα δ' ὁ πρῶτος ἀφικνούμενος εἰς τὸ τέρμα χωρὶς νὰ σβύσῃ ἢ λαμπὰς αὐτοῦ (ἰδ.). Μετὰ ταῦτα δ' ἐγένετο μᾶλλον πολύπλοκος ὁ ἀγὼν, διότι οἱ λαμπασοδρομοῦντες ὤφειλον νὰ μεταβιβάσωσι τὰς λαμπάδας ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον. Τὴν δαπάνην δ' ἠῦξανε καὶ ἡ νυκτερινὴ ὥρα τοῦ γυμνασματος, διότι ἔπρεπε τὸ στάδιον νὰ φωτίζηται. Κατὰ τὸν Λυσίαν, διὰ τὴν γυμνασιαρχίαν τῶν Προμηθεῖων ἀπητούντο 1200 δρ. Ὁ νικῶν δὲ γυμνασιάρχης, ὡς καὶ ὁ χορηγὸς ἀνέθετε τοῖς θεοῖς μνημεῖον τῆς νίκης του. Λειτουργία ἦν ἐπίσης καὶ ἡ ἐστίασις, καθ' ἣν εἰς ὠρισμένον χρόνον εἰς τῶν φυλετῶν ὤφειλεν, ὡς ἐστίατωρ, ἐστίαν τὴν φυλὴν. Τὰ φυλετικὰ δὲ ταῦτα δεῖπνα ἦσαν ἄλλα ἢ τὰ ἐνίοτε εἰς πάντα τὸν δῆμον διδόμενα ἐκ τῶν περισσευμάτων τοῦ ταμείου τῶν θεωρικῶν. Μία δὲ τῶν δαπανη-

ροτέρων λειτουργιῶν ἦν ἡ τριηραρχία. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἐκάστη τῶν 14 φυλῶν διηρεῖτο εἰς 4 ναυκραρίας, ὧν ἐκάστη ἐχορήγει ἀνά 1 τριήρη, ἄρα ἐν ὅλοις 48. Καί ὁ Κλεισθένης δέ, τὴν εἰς δῆμους διαίρεσιν εἰσαγαγὼν, διετήρησε, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ἄλλους φορολογικούς, καὶ τὰς ναυκραρίας, αὐξήσας τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν εἰς 50, ἀνά 5 εἰς φυλὴν ἐκάστην. Δέκα δὲ (ἀνά εἰς ἕκ φυλῆς ἐκάστης) ἐπιμεληταὶ τῶν νεωρίων ἐπέβλεπον τὴν ἐν τοῖς νεωρίοις διατήρησιν καὶ τὸν καταρτισμὸν τῶν πλοίων τούτων, καὶ εἶχον κατ' ἀρχὰς δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν τριηράρχων, μεταβάσαν εἴτα εἰς τοὺς ἀποστολεῖς. Ὅτε δέ, ἰδίως ἐπὶ Θεμιστοκλέους, ἠϋξήσεν ἡ ναυτικὴ δύναμις τῶν Ἀθηνῶν, ἔπαυσεν ἡ σημασία τῶν ναυκραριῶν, καὶ ταύτας ἀντικατέστησε τὸ σύστημα τῶν τριηραρχιῶν. Οἱ στρατηγοὶ προσδιώριζον ἐκάστοτε μεταξὺ τῶν κεκτημένων τὸ ὠρισμένον φορολογητὸν περιουσίας κεφάλαιον τὸν ἀριθμὸν τῶν τριηραρχῶν, ὧν ἕκαστος, κατὰ τὴν σειρὰν αὐτοῦ, ὄφειλε νὰ καταρτίξῃ καὶ ὀπλιξῇ ἀνά μίαν τριήρη. Κατ' ἀρχὰς ἐλάμβανον οἱ τριηραρχοὶ πρὸς τοῦτο ἀνά ἕν τάλαντον ἕκαστος, μετὰ ταῦτα ὅμως μόνον τὸ κενὸν σκάφος καὶ τὸν μισθὸν τοῦ πληρώματος καὶ τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ. Εἶχε δ' ὁ τριηραρχὸς αὐτὸς καὶ νὰ διοικῇ τὴν τριήρη, καὶ ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἦν νὰ ἐπιμελῆται αὐτῆς καὶ διατηρῇ αὐτὴν ἐν καλῇ καταστάσει δι' ὅλου τοῦ ἔτους, νὰ ἐπισκευάζῃ αὐτὴν ὡσάκις ἀπηρεῖτο καὶ τ' ἀναγκαῖα σκευὴ εἰς καλὴν κατάστασιν νὰ διχτηρῇ, τ' ἀπηρεχαιωμένα διὰ νέων ἀντικαθιστῶν προσέτι δὲ νὰ προμηθεύῃ ἐρέτας καὶ ναύτας, ἀποτινῶν αὐτοῖς τὸν μισθὸν καὶ τὰ ἐφόδια προμηθεύων, πρὸς ἃ πολλάκις ἠναγκάζετο καὶ ἐκ τῶν ἰδίων νὰ προκαταβάλλῃ. Πολλάκις δέ, ὅτε ἤκμαζεν ἐν Ἀθῆναις τὸ αἰσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ, τριηραρχοὶ παρεῖχον τὰ ἐφόδια, καὶ αὐτὸν τὸν μισθὸν, ἐξ ἰδίων ἢ συνήθης δὲ δαπάνης τῆς τριηραρχίας ἦν 40 μῶν μέχρις ἐνὸς τάλαν-

του (4000—6000 δραχμῶν). Ἀπὸ τοῦ 411 π. X. ἐπετρέπησαν αἱ συντριηραρχίαι, δηλαδὴ δύο πολῖται νὰ καταβάλλωσιν ὁμοῦ ἐξ ἡμισείας τὴν δαπάνην μιᾶς τριηραρχίας τῷ δὲ 358 μετερρυθμίσθη πᾶς ὁ ὀργανισμὸς. Τότε ὠρίσθησαν 1200, οἱ πλουσιώτατοι πάντων τῶν πολιτῶν, καὶ διηρέθησαν εἰς 20 συμμορίας, ὧν ἐκῆστη διηρεῖτο εἰς συντελείας ἀορίστου ἀριθμοῦ· ἀλλ' οὐδεμία συντελεία περιεῖχε πλείονα τῶν 16 μελῶν, καὶ ἐκάστη ὄφειλε νὰ μεριμνᾷ περὶ μιᾶς τριήρεως, ἥς τὸν ὀπλισμὸν τὸ δημόσιον ἐπρομήθευεν. Οἱ πλουσιώτατοι ἦσαν οἱ ἡγεμόνες (ἀρχηγοὶ) τῶν συμμοριῶν, προκαταβάλλοντες διὰ τὴν συμμορίαν, καὶ τὸν ὀπλισμὸν διὰ πλειστηριασμοῦ τοῖς ἥττον αἰτούσιν ἐπαφιέντες, καὶ εἴτα εἰσέπραττον τὰ δαπανηθέντα παρὰ τῶν λοιπῶν μελῶν, πολλάκις ὅμως οὕτως, ὥστε δι' ἐκείνων πᾶσαν τὴν δαπάνην ἐκάλυπτον, ἐξ οὗ προέκυπτεν ἡ ἀσυγχώρητος ἀνωμαλία ὅτι ἀκριβῶς οἱ πλουσιώτεροι ἔμενον ἀφορολόγητοι, καὶ συγχρόνως ἔμενον ἀπηλλαγμένοι τῆς μετοχῆς εἰς ἄλλας λειτουργίας. Πρὸς θεραπείαν τοῦτου ἐκανονίσθη τῷ 340 π. X. ἐπὶ προτάσει τοῦ Δημοσθένους, ἕκαστος κεκτημένος φορολογητὸν κεφάλαιον 10 τάλαντων καὶ ἐπέκεινα, νὰ καταρτίξῃ μίαν ἢ ἀναλόγως πλείονας τριήρεις, οἱ δ' ἥττον εὐποροὶ νὰ συνεισφέρωσι κατὰ συντελείας, καὶ τοῦτο ἐπὶ ἕν ἔτος, μεθ' ὃ ἐδίδοτο ἀπολογισμὸς παρὰ τοῖς λογισταῖς. Ἐπιτήρησιν δ' ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων τούτων εἶχον οἱ ἀποστολεῖς (ἴδ.), δέκα τὸν ἀριθμὸν, δικαιούμενοι καὶ νὰ δένωσι τὸν καθυστεροῦντα καὶ βιάζωσιν αὐτὸν οὕτως εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών του. Ὁ διῆσχυριζόμενος ὅτι ἠδικήθη δι' ἐπιβολῆς λειτουργίας εἰς τὴν πλουσιώτερος αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῇ, ἐδικαιούτο νὰ ζητήσῃ παρ' ἐκείνου ἀντίδοσιν, ἥτοι τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν περιουσιῶν των, μεθ' ἧν ν' ἀποδεχθῇ αὐτὸς τὴν λειτουργίαν. Ὁ ἀρνούμενος ἀντί-

δικος ὑπέκλυπεν αὐτὸς εἰς τὴν λειτουργίαν. Ἐξηροῦντο δὲ τῆς ἀντιδόσεως αἱ κτήσεις μεταλλείων, καὶ αἱ τῶν κληρουχιῶν εἰς ἀποικίας, διότι αὐταὶ δὲν συμπεριλαμβάνοντο εἰς τὰς ἐπί λειτουργίαις φορολογητάς· ἀπὸ ἀλλαγῆς δὲ τῶν λειτουργιῶν ἦσαν καὶ οἱ ἐνεργεῖαι ἄρχοντες, αἱ ἐπὶ κληροῖ κόραι μέχρι τῆς νυμφεύσεως, οἱ ἀνήλικοι μέχρι τῆς ἐκπνεύσεως τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐνηλικιότητος αὐτῶν. Ὑπέκλυντο δ' εἰς τὰς λειτουργίας καὶ οἱ μέτοικοι. Περὶ δὲ τῶν εἰσφορῶν ἴδ. Οἰκονομικά.

Λειψύδριον, τόπος ἄνυδρος ἐν τῇ Ἀττικῇ, πλησίον τοῦ Πάρνηθος (Ἡρδ. Ε, 62).

Λειώδης, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, μάντις, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ὀδ. Φ, 144).

Λειώκριτος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρίσθα, συνοδεύσας τὸν Διομήδην εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου (Ὀμ. Ἰλ. Ρ, 344). — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐήνορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης (Ὀδ. Β, 242).

Λεκανομαντεία, εἶδος μαντείας (ἴδ.), καθ' ἣν οἱ ἀγύρται ἐσυμβουλεύοντο τὸ ὕδωρ ἢ ἄλλο ὑγρὸν δ' ἐνέχεον εἰς λεκάνην (Γσέτο. εἰς Λυκόφ. Ε, 813).

Λέκτον, ἀκρωτήριον ἐν Μυσίᾳ, ἢ Δπροεχβολὴ τῆς Ἰδης, ἀπέναντι τῆς Β ἀκτῆς τῆς Λέσβου. Φαίνεται δὲ προκύψαν τὸ ὄνομα ἐκ τῆς παρ' Ὀμήρῳ παραδόσεως (Ἰλ. Ξ, 284). Καὶ ἐπὶ Στράβωνος ἔτι ἐδείκνυτο ἐκεῖ βωμὸς ἰδρυθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος εἰς τοὺς 12 θεοὺς (Ἡρδ. Θ. 114. — Θουκ. Η, 181. — Στράβ. ΙΓ, 583. 605).

Λέκτρον, ἴδ. κ λ ἰ ν η.

Λέλεγες, πανάρχαιοι φυλὴ ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ Πελασγῶν. Ὁ Πausanias συγγέει αὐτοὺς μετὰ τῶν Καρῶν, ἀλλ' ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Κ, 428) τοὺς διακρίνει, καθὼς καὶ ἄλλοι. Κατὰ Στράβωνα (Ζ, 321) ἦν ἀρχαιότατος βασιλεὺς αὐτῶν ὁ Λέλεξ ἐκ Λευκαδίας, ἢ Μεγάρων ἢ Λαχεδαίμονος· ἐτυμολο-

γεῖ δ' αὐτὸς τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ λ ἔ γ ε ἰ ν, συλλέγειν, ἐμφαῖνον φυλὴν λογάδων. Ἦσαν δὲ λαὸς πλανώμενος, ἐπιχειρηματίας, ἰδίως διὰ θαλάσσης, συγγενεῖς τῶν Ταφίων καὶ Τηλεβοῶν, καὶ ἀπαντῶνται ἐν Ἀκαρνανίᾳ, Λευκάδι, Αἰτωλίᾳ, Λοκρίδι, Φωκίδι, τῇ Β Βοιωτίᾳ, Εὐβοίᾳ, Λακωνικῇ, Ἡλιδί, Μεσσηνίᾳ, διαφόροις νήσοις τοῦ Αἰγαίου, Κρήτη, καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὅτε δ' ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων, ἔπαυσαν ἐκείνων διακρινόμενοι.

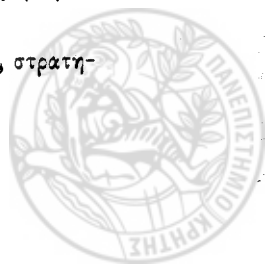
Λέμανος λέμνη, ἡ ὑπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ μεταξὺ Γαλλίας Ναρβωνικῆς, Γαλλίας Βελγικῆς καὶ Ἑλβετίας ἀποτελουμένη (Στράβ. Δ, 186).

Λέμβος, (ἡ, ἐνίοτε καὶ ὁ, εἶτα τὸ), πλοῖαριον ἔχον ὀξείαν πρόραν, ἴδ. Ναυς.

Λεόννατος, ἐκ Πέλλης τῆς Μακεδονίας, βασιλικὸς συγγενῆς, ἐκ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Φιλίππου, μετὰ τὸν φόνον αὐτοῦ τὸν δολοφόνου Πausanias καταδιώξας. Εἶτα δὲ μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου διεκρίθη ἰδίως ἐν Ἰνδίας κατὰ τῶν φιλοπολέμων Μαλῶν (Ἄρρ. Β, 12. Ζ, 5. — Πλούτ. Ἀλξ. ΚΑ. — Διόδ. ΙΗ, 16)), ἐνθα καὶ βαρέως ἐπληγώθη (Ἄρρ. ΣΤ, 10). Μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπεν ὁ στρατός· διψοῦν δὲ τοὺς ἰππεῖς, καὶ ἐπὶ τῆς διανομῆς τῷ ἐδόθη ἡ μικρὰ Φρυγία. Ὅτε δ' οἱ Ἕλληνες ἐπαναστάντες, ἐκίνησαν κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου τὸν Λαμιακὸν πόλεμον (ἴδ.), ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν τούτου μετ' ἰσχυρᾶς δυνάμεως ἐξ Ἀσίας ὁ Λεόννατος, καὶ γενναίως ἀγωνισθεὶς, ἐφονεύθη ἐν τῇ πρὸς τῇ Λαμιά μάχῃ (Διόδ. ΙΗ, 13—15).

Λεοντεύς, υἱὸς Κορωνοῦ, ἡγεμὼν τῆς Γυρτόνης ἐν Θεσσαλίᾳ, συνεξέπλευσε μετὰ τοῦ Πολυποίτου, υἱοῦ τοῦ Πειριθόου καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, ἐπὶ 40 νηῶν εἰς Τροίαν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 738. 745. Ζ, 29. Μ, 130. Ψ, 837). Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἔφησαν ἀμφοτέροι ὁμοῦ τὴν Ἄσπενδον.

Λεοντιάδης, 1) Εὐρυμάχου, στρατη-

γος τῶν Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις (Ἡρόδ. Ζ, 205. 233).—2) Ἴσως ἐκείνου ἀπόγονος, ἀρχηγὸς τῶν ἐλιγαρχῶν ἐν Θήβαις, πολέμαρχος τῷ 383 π. Χ., παρέδωκε τὴν Καδμείαν τῷ Φοιβίδα πρὸς συμφέρον τῆς μερίδος του. Ἐπὶ τῆς ἐλευθερώσεως δὲ τῶν Θηβῶν ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Πελοπίδου (ἴδ.).

Λεοντῖνοι, πόλις τῆς Σικελίας, ΒΔ τῶν Συρακουσῶν παρὰ τὸν μικρὸν ποταμὸν Λίσσον κειμένη, πατρίς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου. Χαλκιδαῖς ἐκ Νάξου ἔδρυσαν αὐτὴν 6 ἔτη μετὰ τὰς Συρακούσας, ὧν ἡ ἀνάπτυξις παρεκώλυσε αὐτῆς τὴν πρόδοον. Τῇ 88ῃ Ὀλυμπιάδι ἐκδιώξαντες οἱ ἀριστοκράται τοὺς δημοκρατικούς, παρέδωκαν τὴν πόλιν τοῖς Συρακουσίοις. Οἱ ἀντίπαλοι ὅμως, μετὰ πρῶτην ἀποτυχούσαν ἀπόπειραν (Θουκ. Ε, 4),

ἐπέτυχον τέλος· ἀλλ' ὁ Διονύσιος ἐκ νέου τοὺς κατέβαλε, καὶ ἐγκατέστησε παρ' αὐτοῖς μυρίους Ἑλληνας μισθωτοὺς (Διόδ. ΙΔ, 14, 38). Ἐπὶ τῶν Καρχηδονικῶν πολέμων οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν, συμμαχοῦσαν μετὰ τῶν Φοινίκων καὶ τὴν ἐλεηλάτησαν (Λίν. XXIV. XXIX. L). Φρούρια περὶ τὴν πόλιν ἦσαν αἱ Φωκίαι· καὶ οἱ Βρικιννῖαι (Θουκ. αὐτ.). Ἦν δὲ σιτοφόρον τὸ πρὸς Β τῆς πόλεως πεδῖον (Διόδ. Ε, 2. — Στράβ. ΣΤ, 272).

Λεόντιον, ἴδ. Ἐρμησιάναξ.

Λεοντῖς, ἴδ. Φύλη.

Λεοντόπολις, 1) μητρόπολις νομοῦ τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἔνθα ἰδίως ἐλατρεύετο ὁ λέων (Στράβ.). Ν. Τελ-Ἐσαβέ.—2) Πόλις τῆς Φοινίκης, μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυττοῦ, ἡ εἶτα μετονομασθεῖσα Πορφύριον (Στράβ.—Σκύλ.—Plin V. 20).

Λεπάδων, ἡ λωρίς δι' ἧς ὀρύμνος τῆς ἀμάξης δένεται εἰς τῶν ἵππων τὸν τράχηλον.

Λεπαστή, ἀγγεῖον πλατὺ, ἔχον τὸ σχῆμα μεγάλου μονοθύρου ὀστράκου (ληπάδος).

Λεπιδωτῶν πόλις, ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς τὴν Ἀσχθὴν τοῦ Νεῖλου, ἔνθα ἠλιεύοντο καὶ ἐλατρεύοντο οἱ λεπιδωτοὶ λεγόμενοι ἰχθεῖς (Ἡρόδ. Β, 72.—Πτολ. Δ, 5, 72) (ν. Βέρδης).

Λεπιδωτὸς θώραξ, ἴδ. ὀπλα.

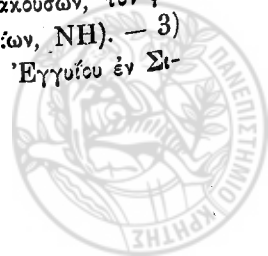
Λέπρεον καὶ **Λέπρεος** (ὁ) πόλις ἐν Τριφυλίᾳ τῆς Ἥλιδος, ἰδρυθεῖσα, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπὸ Μινυῶν ἐκ Λήμνου, καὶ κειμένη 40 στάδια ἀπὸ τῆς θαλάσσης, νοτίως τῆς Πύλου (ν. Στροβίτσι), ἐπὶ ἀκρωτηρίου τοῦ ὄρους Μίνθης, μετὰ φρουρίου. Οἱ Λεπρεῖται μετέσχον καθ' ἑαυτοὺς τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης (Ἡρόδ. Θ, 28), καὶ ἠγωνίζοντο πολλάκις ἐπιτυχῶς ν' ἀποσπασθῶσι τῆς Ἥλιδος· ἐκυρώθη δ' ἡ ἀνεξαρτησία των ἐπὶ τῆς συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης, τῷ 399 π. Χ., δι' ἧς καὶ τινες λέγουσι τὴν Λεπρεώτιδα χώραν αὐτοτελεῖ, ἄλλοι τῇ Ἀρκαδίᾳ ἀνήκουσαν (Θουκ. Ε, 31.—Στράβ. Η, 342. 344.—Πaus. Ε, 4, 4).

Λέπρεος ἢ Λεπριάς, υἱὸς Πυργέως ἢ Καύκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μονομαχίαν. Κατ' αὐτὸν ἐλέγετο ὀνομασθῆν τὸ Λέπρεον (Αἰλ. Π. Ι. Α, 24.—Πaus. Ε, 5.—Σχλ. Κολλμ. εἰς Δία, 39).

Λεπρίνα, (ἡ), (ἴσως Λεπρίνοι), πόλις τῆς Ἥλιδος (Ξενφ. Ἑλλ. Γ, 2, 30).

Λεπτὴ ἄκρα, ἀκρωτήριο τῆς Παφλαγονίας.

Λεπτινής, 1) ἀδελφὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ναυαρχῶν κατὰ τῶν Καρχηδονικῶν δυσαρρεστήσας δὲ τὸν ἀδελφόν του, ἐπαύθη καὶ ἐξωρίσθη τῷ 390 π. Χ· ἀλλ' εἶτα αὐθις ἀνακληθεὶς, ἔπεσεν ἐντίμως ἐν τῇ ἐν Κρονίῳ μάχῃ, τῷ 383 (Πλούτ. Δίων, Θ.—Διόδ. ΙΕ, 7, 17). — 2) ὁ φονεύσας Κάλιππον, τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν, τὸν φονεῖα τοῦ Δίωνος (Πλούτ. Δίων, ΝΗ). — 3) Τύραννος Ἀπολλωνίας καὶ Ἐγγυίου ἐν Σι-

κελία, ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος καὶ ἀπεστάλη εἰς Κόρινθον (Πλούτ. Τιμ. ΚΔ). — 4) Ἀθηναῖος ῥήτωρ λαοφιλῆς, οὗ τὴν δημηγορίαν περὶ περιορισμοῦ τῆς ἀπὸ τῶν δημοσίων φόρων ἀπαλλαγῆς ἐπολέμησεν ὁ Δημοσθένης τῷ 356 π. X.

Λέπτις, 1) ἡ μεγάλη, πόλις παραλία ἐν Ἀφρικῇ μεταξὺ τῶν δύο Σύρτεων, Δ τοῦ Κίνωπος ποταμοῦ, Α τοῦ Ἀθροτόνα, ὑπὸ φογάδων Φοινικῶν ἰδρυθεῖσα (Sall. Jug. LXXVIII). Διὰ τοῦ ἐμπορίου ἀναπτυχθεῖσα, ἐγεινεν ἔπειτα ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Liv. XXXVI 62)· τῷ 366 δὲ ὑπὸ τῶν Λιβύων καταστραφεῖσα, δὲν ἔφθασε πλέον εἰς ἀκμὴν. Ἦν δὲ πατρὶς τοῦ Σεπτ. Σεθήρου (v. Λέβδα μετ' ἐρειπίων). — 2) ἡ μικρὰ (v. Λάμτα μετ' ἐρειπίων), ἐν Βυζακίῳ τῆς Αἰγύπτου, τῇ ἐπὶ Ῥωμαίων ἐπαρχίᾳ Ἀφρικῇ, ΝΑ τοῦ Ἀδρουμέτου, ἐπίσης φοινικικὸν κτίσμα (Sall. Jug. XIX). Ἦν τόσον πλουσία, ὥστε ἀπέφερε τοῖς Καρχηδονίοις φόρον 1 τάλαντον καθ' ἑκάστην (Cæs. B. C. II, 28. — Tac. Hist. IV, 50. Ann. III, 74).

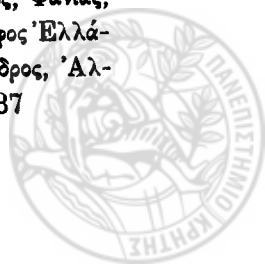
Λέρονη, ἔλος εἰς τὴν Ἀργολικὴν ἀκτὴν, παρ' ᾧ καὶ ὁμώνυμος πόλις μνημονεύεται, ΝΑ τοῦ Ἀργους. Ἐνταῦθα ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν πολυκέφαλον Λερναίαν Ὑδραν, ὅπερ τινὲς ἐξήγησαν ὅτι, κανονίσας τοῦ ἔλους τὴν ἐκροήν, ἔπαυσε τὴν θανατηφόρον αὐτοῦ ἐπήρειαν. Κατὰ δὲ Πausανίαν (B, 36, 67), ὑπῆρχεν ἐκεῖ, 40 στάδ. Ν τοῦ Ἀργους, τέμνος πλατάνων μετὰ ναῶν καὶ ἱερῶν, καὶ τῆς πηγῆς Ἀμφιαράου, καὶ ἐκεῖ ἐτέλουν οἱ Ἀργεῖοι ἐτησίως τὰ Λερναῖα, φέροντες πῦρ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κράτιδος ἱεροῦ τῆς Πυρωνίας Ἀρτέμιδος (Paus. B, 37, 3. H, 15, 4).

Λέρος, μικρὰ νῆσος παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Καρίας, ἀπέναντι τοῦ Ἰασίου ἢ Βαργυλοῦ κόλπου, μεταξὺ Καλύμνου καὶ Πάτμου. Ὑπὸ Μιλησίων οἰκισθεῖσα, ἦν πατρὶς τοῦ ἱστορικοῦ Φερεκύδου. Εἶχε ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς δὲν ἐφημίζοντο

ἐπ' ἀγαθότητι (Ἡρόδ. E, 125. — Θουκ. H, 27.—Στράβ. I, 184).

Λέσβιος, ἄστράγαλος (Ἱδ.).

Λέσβος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πρὸς τῇ ἀκτῇ τῆς Μυσίας, καὶ Μυτιλήνῃ εἶτα ὀνομασθεῖσα κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς πρωτεύουσαν, ἔφερε κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους καὶ τὰ ὀνόματα Ἴσπα, Πελασγία, Ἡετωνίς, Μαχαρία· τὸ δ' ὄνομα Λέσβος ἐλέγετο λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ ἐποικήσαντος αὐτὴν Λέσβου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Λαπίθου, ὅστις ἐνυμφεῦθη Μεθύμνην τὴν θυγατέρα τοῦ Μακαρέως (Διόδ. E, 82). Εἰς 60 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς παραλίας τῆς Ἀσσοῦ, κεῖται ἀπέναντι τοῦ Ἰδαίου ἢ Ἀδραμυττίου κόλπου, ἐν σχήματι ἡμικυκλίου, ἀνοικτοῦ πρὸς τὰ ΝΔ, καὶ καλουμένου Εὐρίπος Πυρραῖος (v. κόλπος Καλόνη). Ἡ ΒΑ ἄκρα ἦν τὸ ἀκρωτήριον Ἀργιννον, ΝΑ ὁ Μαλέας (v. Ζεῖτοῦνι), καὶ Δ τὸ Σίγγριον καὶ ἡ Βρίσσα πρὸς τῷ Εὐρίπῳ. Ὀρεινὸν ἦν κυρίως τὸ ΒΔ μέρος τῆς νήσου, μάρμαρον παράγον· εἰς δὲ τὰ ΝΑ ἦσαν τὰ κυριώτερα ὄρη ὁ Ὀρδυμνος, ὁ Λεπέθυμνος, ὁ Κρίων, ὁ Ὀλυμπος. Ῥθακες διέρρεον τὴν νῆσον, οὔσαν λίαν οἰνοφόρον. Οἱ ἀρχαιοτάτοι κάτοικοι ἦσαν Πελασγοί. Προσετέθησαν δ' αὐτοῖς Ἴωνες πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Ἠρξάτο δ' ἀνθοῦσα ἡ νῆσος ὅτε, 130 ἔτη μετὰ τὰ Τρωϊκά, ὑπὸ τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολέων ἐποικισθεῖσα, κατέστη τὸ κυριώτερον αὐτῶν κέντρον, καὶ ἐπὶ τῶν παρακειμένων πόλεων τῆς στερεᾶς τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς ἐξασκοῦσα (Ἡρόδ. ΣΤ, 21). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κατεῖχον αὐτὴν οἱ Ἀθηναῖοι (Θουκ. Γ, 8.—Διόδ. ΙΒ, 35). Εἶτα δὲ τὴν ἐκυριεύσεν ὁ Μιθριδάτης, καὶ μετ' αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι. Ἐξοχος ἦν παρὰ τοῖς Λεσβίοις ἡ τοῦ πνεύματος καλλιέργεια, καὶ πολλοὶ μνημονεῦνται σοφοὶ καὶ συγγραφεῖς ἐν αὐτοῖς, ὡς οἱ φιλόσοφοι Πιττακός, Θεόφραστος, Φανίας, ὁ ἱστορικὸς Θεοφάνης, ὁ λογογράφος Ἑλλάνικος, οἱ ποιηταὶ Ἀρίων, Τέρπανδρος, Ἀλ-

καὶ οἱ ποιήτριαι Σαπφῶ καὶ Ἥρινα προσήπτετο ὅμως αὐτοῖς καὶ τρυφηλότης καὶ ἐκδιαιτήσις. Αἱ κυριώτεραι πέντε αὐτῆς πόλεις ἀπετέλουν πεντάπολιν, καὶ ἦσαν, πρὸς Ἀ ἢ Μυτιλήνη, μετὰ λιμένος, πρωτεύουσα τῆς γῆσου, καὶ περίφημος διὰ τοὺς ποιητικούς αὐτῆς διαγωνισμούς, καὶ ὡς πατρίς τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφοῦς καὶ τοῦ Πιττακοῦ. Β αὐτῆς ἔκειτο τὸ χωρίον Αἴγειρος. Εἰς τὴν Β παραλίαν ἦν ἡ Μήθυμνα (ἢ Μέθυμνα), εὐρύν ἔχουσα λιμένα, λεηλατηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ 406 π. Χ. (Ξεν. Ἑλλ. Α, 2, 11.—Διόδ. ΙΓ, 76), πατρίς τοῦ Ἑλλανικίου καὶ τοῦ Ἀρίωνος, καὶ περίφημος προσέτι διὰ τὸν οἶνόν της. Ἦττον ἐπίσημοι ἦσαν αἱ 3 ἄλλαι πρὸς Δ, ἡ Ἄντισπα καὶ ἡ Ἐρεσ(σ)ός, πατρίς τοῦ Θεοφράστου καὶ τοῦ Φανίου, ἐπὶ παραλίου λόφου κειμένη, εἰς 28 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Σιγρίου ἀκρωτηρίου ἢ Πύρρα, κατὰ τὸ στενωτάτον τῆς νήσου ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, πρὸ τοῦ Στράβωνος ἤδη καταποντισθεῖσα ἐπὶ σεισμοῦ. Ἡ Ἀρίσθη (Ἡρδ. Α, 151), κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καταστραφεῖσα (Στράβ. ΙΕ 616.—Μελα. ΙΙ, 7, 4).

Λεσβώναξ, 1) Ἑλλην ῥήτωρ ἐπὶ Τιβέριου. Αὐτοῦ σώζονται δύο ἐλαχίστου λόγου ἄξια ῥητορικά γυμνάσματα, δημηγορίαι, πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, προτρέπουσαι αὐτοὺς ἀνδρείως νὰ πολεμήσωσι κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν Θηβαίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (ἐν Dobson καὶ Bekker Orat. Aft.).—2) Μεταγενέστερος γραμματικός ἐν Ῥώμῃ, γράψας «περὶ σχημάτων» (γραμματικῆς) (Valckenaer ἐν ἐκδ. Ἀμμωνίου).

Λέσχη, (ἐκ τοῦ λέγειν ἢ λαὸν ἔχειν) τόπος συνελεύσεως πρὸς συνδιαλέξεις, καὶ πρὸς θερμασμὸν ἐν χειμῶνι. Συνεχῶς τοιαῦται ὑπῆρχον εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, εἰς Ἀθήνας, κατ' Εὐστάθιον (εἰς Ὀμηρ. Ὀδ. Σ, 327, 360. Ἰδ. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 491. 499.—Ἡσύχ. λ. Λέσχη.—Ἐτ.

Μ). Ἐν Σπάρτῃ δὲ, ἡ συνεδρίασις τῶν μελῶν ἐκάστης φυλῆς πρὸς συζητήσεις πολιτικὰς καὶ ἄλλας. Ἐκεῖ προσήγοντο καὶ τὰ νεογνά, ἢ ἀποφασίζηται τὸ περὶ ἐκθέσεως ἢ περὶ ἀνατροφῆς αὐτῶν (Πλούτ. Λυχ. ΙΣΤ. ΚΕ). Ἦν δ' ἡ διάταξις αὕτη ἀναγκαία, ἵνα συναποφασίζωσι καὶ οἱ νέοι Σπαρτιάται μὴ συνερχόμενοι, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι, εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀλλ' ἀποκλειόμενοι αὐτῆς μέχρι τοῦ 30 ἔτους. Ἦσολοῦντο δ' ἐν τοιαύταις συναναστροφαῖς ἢ εἰς σπουδαῖα, ὡς εἰς πανηγυρισμὸν καλῶν πράξεων ἢ ἔλεγχον τῶν ἐπιληψίμων, ἢ καὶ εἰς φαιδρά. Ἐν Βοιωτίᾳ Λέσχαι ἐλέγοντο οἱ οἴκοι τῶν κοινῶν ἐστίασεων. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ μνημονεύεται (Ὀδ. Σ, 329.—Ἰδ. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 391. 499) λέσχη, ἐν ἣ ἐπαῖται διενουκτέρευον. Ὑπῆρχον δὲ λέσχαι συνήθως παρὰ τοῖς μεγάλοις ναοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἡ ὠραιότατη πασῶν, ἢ τῶν Κνιδίων ἐν Δελφοῖς, περιέχουσα τὰς μεγαλογραφίας τοῦ Πολυγώντου (Παυσ. Α, 25), ἐξ οὗ καὶ ὁ θεὸς λέσχηγόριος ἐπωνομάζετο (Ἀρποκρ. λ.—Πλούτ. π. τ. εἰ κτλ.).

Λέσχη, ἴδ. Ἔπος.

Λετρίνοι, πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη εἰς τὰ ἀρκτικά τῆς Ἥλιδος, εἰς 140 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ἐπώνυμος Λετρώως, υἱοῦ τοῦ Πέλοπος (Ξενφ. Ἑλλ. Γ, 2, 251.—Παυσ. Ε, 22). Ὁ νῦν Πύργος.

Λεύκαι, 1) πόλις τῆς Ἴωνικῆς παραλίας, ἐπὶ λόφου ἀποτόμου παρὰ τῇ Φωκαίᾳ, ἰδρυθεῖσα τῷ 352 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ Τάχου, καὶ πολλάκις διαμφισθηθεῖσα μεταξὺ τῶν Συμυρναίων καὶ Κλαζομενίων. Τῷ 131 μάχῃ συνεκροτήθη ἐνταῦθα μεταξὺ τοῦ Ἀριστονίκου, καὶ τοῦ ὑπάτου Λικ. Κράσσου (Στράβ. ΙΑ, 646.—(Just. XXXVI, 4).—2) Πόλις Λακωνικῆ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν (Πολύβ. Δ, 36. Ε, 19.—Στράβ. Η, 363).—3) Τρία νησιδία πρὸς τῇ Κρήτῃ.

Λευκανία, χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ τῷ Ταραντίνῳ κόλπῳ, ἐκ τῶν λευκῶν λίθων τῶν εἰς αὐτὴν ἐκτεινομένων Ἀπεννίνων κληθεῖσα. Μέγα ἀκρωτήριο εἶχε τὸ Παλίνουρον, ποταμούς τὸν Σίλαρον, Ἄλην, Δάσιν, πρὸς Δ. Ἄν. Κράθιν,

Σύβαριν, Σέμνον, Βράδανον. Οἱ πρῶτοι κάτοικοι, Οἰνωτροί, ἐνίκηθησαν ὑπὸ Σαμνιτῶν. Ἐξενίκησαν δὲ τέλος αἱ παράλιοι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι (Ἰδ. Μεγ. Ἑλλάς.).

Λευκάς, ἢ Λευκαδία (ἀγ. Μαῦρα) κατ' ἀρχὰς χερσονήσος τῆς Ἠπείρου (Ἀκτὴ Ἠπειροῖο (Ὀμ. Ὀδ, Ω, 378), 4^μ

μῆκος καὶ $1\frac{1}{2}$ ^μ πλάτος ἔχουσα, μετὰ πόλεως Νηρίκου (ἢ Νηρίτου). Ἐλέγετο δ' ἐπώνυμος Λευκαδίου, τοῦ υἱοῦ Καρίου (Στρβ.). Οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν Τηλεβόαι καὶ Λέλεγες, οἷς προσετέθησαν τῷ 640 π.Χ.

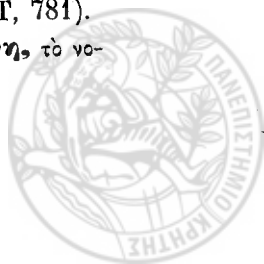
1000 Κορίνθιοι ὑπὸ τὸν Γόργον, ὁμοῦ μετ' ἐκείνων ἄλλην πόλιν κτίσαντες, τὴν Λευκάδα, παρὰ τὸν ἰσθμὸν, τὸν διόρυκτον, ὃν ἔσκαψαν καὶ ἐγεφύρωσαν. Ἐμεινε δὲ τὸ ὄρυγμα τοσοῦτον ἀβαθές, ὥστε καὶ Ἑλληνες καὶ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς λέγουσι τὴν Λευκάδα ἄλλοτε νῆσον ἄλλοτε χερσονήσον (Θουκ. Γ, 81, 4. — Liv. XXXIII, 17). Τόρυμα σπανίας ὠραιότητος ἐπὶ κατόπρῳ παρίστησι τὴν Λευκάδα, ὡς νέαν γυναῖκα, στεφανοῦσαν τὴν Κόρινθον ὡς ἔνθρονον ἄνδρα. Εὐρέθη δ' ἐν Κορίνθῳ ὑπὸ τοῦ κ. Ῥέντη. Πρὸς Ν προέχει τὸ ἀκρωτήριο Λευκάτας μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐλέγετο κρημισθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν ἢ Σαπρῶ, ἣν καὶ ἄλλοι δυσέρωτες ἐμμυῶντο (Στρβ. I, 452). Ἦν δ' ἐπὶ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ Διορύκτου Λευκάς ἢ πρωτίστη πόλις τῆς Ἀκαρνανίας.

Λευκάτας, τὸ νοτιοδυτικὸν ἀκρωτήριο τῆς Λευκάδος, ἔχον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπὸ τῶν βράχων τούτου ἐλέγετο κρημισθεῖσα ἢ Σαπρῶ εἰς τὴν θάλασσαν (Στρβ. σ. 461).

Λευκὴ, 1) Νησίδιον Ν τῆς Κρήτης (ν. Κουφονήσι). — 2) Νῆσος ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰστρου, ἰσρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ (δι' ὃ καὶ Ἀχιλλεῖα προσέτι ἐλέγετο, διότι ἐνταῦθα ἐπιστεύετο συζῶν ὁ Ἀχιλλεὺς ἀθάνατος μετ' ἄλλων ἡρώων (Στρβ. Β, 125). — 3) Λευκὴ ἁκτὴ, χωρίον ἐν Προποντίδι τῆς Θράκης (Ἡρδ.

Z, 25). Ὁμοίως ἢ Ν ἄκρα τῆς Εὐβοίας (ν. Παξιμάδι). — 4) Λευκὴ κώμη, ἐμπορεῖον τῶν Ναβαταίων εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, ἔχον φρουρὰν Ῥωμαϊκὴν (Στρβ. ΙΣΤ, 781).

Λευκίμμη καὶ **Λευκίμμη**, τὸ νο-

τιανατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς Κερκύρας (Θουκ. Α, 30). Ἴταλ. *Caro bianco*.

Λευκίππη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ("Ὀμ. Ὑμν. Δημτρ. 418. Πaus.). — 2) Γυνὴ τοῦ Ὑλλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος, ἡ γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Πριάμου (Ὑγίν.-Σχλ. Λυκφρ. 18). — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθείσα εἰς πτηνόν, ὡς καὶ δύο ἀδελφαί τῆς (Δίλ. Π., σ. ΙΓ, 42). — 4) Γυνὴ τοῦ Εὐήγορος εἰς τὴν νῆσον Ἀτλαντίδα (Πλάτ Κριτ. σ. 113).

Λευκιπίδες, ἴδ. Ἰδασ. Διόσκουροι.

Λεύκιππος 1) Οἰνομάου, ὡς κόρη μεταμφιεσθεῖς, παρεμόνευσε τὴν νύμφην Δάφνην, δι' ἧ καὶ ἐφρονεῖθη ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς (Πaus. Η, 20, 2). — 2) Υἱὸς Περιήρους, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τοῦ Τυνδάρεω, πατήρ τῆς Ἀρσινόης, Ἰλαεῖρας καὶ Φοίβης, αἵτινες ἐξ αὐτοῦ Λευκιπίδες ἐλέγοντο, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας (ἴδ. Ἰδασ, Διόσκουροι). — 3) Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων φιλοσόφων, πρῶτος ἐπινοητὴς τῆς ἀτομιστικῆς θεωρίας, πιθανῶς περὶ 500 π. Χ. Πατρὶς αὐτοῦ λέγονται ὑπ' ἄλλων τὰ Ἀβδηρα, ἢ Ἐλέα, ἢ Μῆλος, ἢ Μίλητος διδάσκαλοι δ' αὐτοῦ μνημονεῦνται ὁ Παρμενίδης καὶ ὁ Ζήνων, μαθητῆς δ' ὁ Δημόκριτος, τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ ἔτι μᾶλλον ἀναπτύξας εἰς ὃν καὶ τινες ἀποδίδουσι τὰ συνήθως ὡς τοῦ Λευκίππου θεωρούμενα συγγράμματα. Λέγεται δ' ὅτι καὶ πρακτικὰ ζητήματα τῆς φιλοσοφίας ἐπραγματεύθη ὁ Λεύκιππος.

Λευκοθέα, ἴδ. Ἀθάμας.

Λεύκολλα, λιμὴν εἰς τ' ἀνατολικά τῆς Κύπρου (Στρβ.).

Λευκολοφίδης, πατήρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἀδεϊμάντου (Πλάτ. Πρωταγ. 315).

Λευκὸν τεῖχος, φρούριον τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ (Ἡρδ. Γ, 91. — Θουκ. Α, 104).

Λευκονόη, 1) ἀττικὸς δῆμος τῆς

Λεοντίδος φυλῆς (Σουίδ.). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα (Ovid.).

Λευκόπετρα, ἀκρωτήριον ἐν Βρουταίοις, εἰς τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, 12 μίλ. Ν. τοῦ Ῥηγίου (Στρβ. Ε, 211. ΣΤ, 259).

Λεῦκος, ἐταῖρος τοῦ Ὀδυσσεῶς πρὸ τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 491).

Λεύκοφρος, πόλις Καρική ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, μετ' ἐπισημοτάτου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ μετὰ λίμνης, ἥς τὸ θερμὸν ἀλλὰ πόσιμον ὕδωρ διετέλει ἐν ἀδιαλείπτῳ κινήσει (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 19. Δ, 8, 17). Ἐκεῖθεν ἐπωνομάζετο ἡ θεὰ Λευκοφρύνη (Στρβ. Α, 14).

Λευκόσυροι, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Καππαδοκίας, συριακῆς φυλῆς, ἀλλὰ τῶν Συρίων λευκότεροι (Ἡρδ. Α, 72. — Ε, 45. Ζ, 72). Παρέμεινε δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς κατοίκους τοῦ παραλίας, μετὰ τοῦ Ἄλυος καὶ τοῦ Ἰριδος, καὶ ἄφ' οὗ τὸ τῶν Καππαδόκων ἐπεκράτησεν ἀνὰ πᾶσαν τὴν χώραν (Ξεν. Ἀνθ. Ε, 6, 11, 9. — Στρβ. ΙΒ, 542).

Λεῦκτρα, 1) πεδῖον δασῶδες τῆς Βοιωτίας, μετὰ τοῦ Πλαταιῶν καὶ Θεσπιῶν, περίφημον διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἐπαμεινώνδου τῷ 371 π. Χ. (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 4, 9. — Πλούτ. Πελοπ. ΚΑ). — 2) πόλις πρὸς Δ. τῆς Λακωνικῆς, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Παμῖσου, ἔχουσα ἀκρόπολιν καὶ ναοὺς τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ἐρωτος (Πaus. Γ, 21, 7. 26, 4. — Πλούτ. Πελοπ. Κ). — 3) Φρούριον ἐν Ἀρκαδίᾳ κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Λακωνικῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Μεγαλοπόλεως (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 24. — Θουκ. Ε, 54. — Πλούτ. Κλεομ. ΣΤ, Πελοπ. Κ).

Λεύκωμα, σάνις ἢ μέρος τοῖχου λευκῶς χειρισμένον ἵνα δέχηται ἐπιγραφάς.

Λεύκων, 1) ἡγεμὼν τῆς Παντικαπείας ἐν τῇ Ταυρικῇ, ζῶν περὶ τὴν 100ην Ὀλυμπιάδα, ἐπαινούμενος δὲ ἐπὶ φρονήσει καὶ εὐγενείᾳ αἰσθημάτων (Δμοθ. π. Λεπτ. — Πολύαιν.). — 2) Υἱὸς Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς

(Ἀπλλδ. Α, 9, 2). — 3) Χωρίον τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Ἀφρικῇ (Ἡρδ. Δ. 160).

Λευκόνης, υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Αἰσχηρίδου, κόρης τοῦ Θεσπίου (Ἀπλλδ. Β, 2).

Λευκόνιον καὶ Λευκωνία, πόλις τῆς Χίου (Θουκ. Η, 24. Πολύαιν.).

Λευκωπεύς, υἱὸς Πορθάωνος καὶ Εὐρυδίκης, ἀδελφὸς Οἰνέως (Ἀπλλδ. Α, 7, 10).

Λευκωσία, νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, ἐπώνυμος μιᾶς τῶν Σειρήνων (Στράβ. Ε. — Δικφρ.). Ν. Λικόσα.

Λεχεάτης, ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Ἀλιφῆρᾳ τῆς Ἀρκαδίας, ἐνθα ἐλέγετο γεννήσας τὴν Ἀθηνᾶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.

Λέχαιον, χωρίον εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, 12 στάδ. Β τῆς Κορίνθου, μεθ' ἧς ἦνοῦτο διὰ μακρῶν τειχῶν, ὄχυρὸς λιμὴν διὰ τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν τῶν Κορινθίων καὶ τὰ ἐκ δυσμῶν προσπλέοντα πλοῖα (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4, 17, Ἀγησ. Ε, 17). Ὄνομάσθη κατὰ Λέχην, υἱὸν Ποσειδῶνος καὶ Πειρήνης.

Λεωδότης, ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου, ὁ κατ' ἄλλους Χαρίλαος (Ἰδ.). (Ἡρδ. Α, 62).

Λεωγόρας, ὁ πρόπαππος ὡς καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Ἀνδοκίδου· ἐκεῖνος μὲν συνέπραξεν εἰς τὴν ἐξωσιν τῶν Πεισιστρατιδῶν, οὗτος δ' εὐρέθη περιπεπλεγμένος εἰς τὴν δίκην τῶν Ἑρμοκοπιδῶν (Πλούτ. Β, Ι, Ῥητ. σ. 134).

Λεωδάμας, ῥήτωρ διάσημος τῆς σχολῆς τοῦ Ἰσοκράτους 400 — 355 π. Χ. (Αἰσχ. κ. Κτησ. 531. — Δμσθ. Λεπτ. § 501). Κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου, ἐνεκάλεσε δὲ τὸν Χαβρίαν καὶ τὸν Καλλίστρατον.

Λεώδοκος, υἱὸς Βιάντος καὶ Πηροῦς, Ἀργοναύτης (Ἀπλλδ. Ῥοδ. Α, 119).

Λεωκίδης, υἱὸς τοῦ τυράννου τοῦ Ἀργαυοῦ Φεῖδωνος (Ἡρδ. ΣΤ', 127).

Λεωκόριον, ἱερὸν τῶν 3 κορῶν τοῦ Λεῶ, ἥρωος ἐπωνύμου τῶν Ἀθηναίων, θυσίασαντος αὐτὰς εἰς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν ἐπὶ μεγάλου λοιμοῦ (Θουκ. Α, 20. ΣΤ, 57).

Λεωκράτης, 1) εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην (τῷ 479 π. Χ.)· τῷ δὲ 456 πολιορκήσας ὑπέταξε τὴν Αἴγιναν εἰς τὰς Ἀθήνας (Πλούτ. Ἀριστ. Κ. — Θουκ. Α, 105. 108). — 2) Ἐπίσημος Ἀθηναῖος, φυγὼν ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ τὴν ἐν Χαίρωνείᾳ μάχην, καὶ μετὰ 8 ἔτη διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Λυκούργου κατηγορηθεὶς, ἀλλὰ δι' ἰσοψηφίας ἀθωωθείς.

Λέων, 1) υἱὸς Εὐκρατίδα, ἔγγονος τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, περὶ τὸ 600 π. Χ. (Ἡρδ. Α, 65. Ζ, 240). — 2) Ναύαρχος Ἀθηναῖος, μετὰ τοῦ Νικίου συνυπογράψας τὴν μετὰ τῆς Σπάρτης εἰρήνην (Θουκ. Ε, 19, 24), εἰς τῶν τεθέντων ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐν Σάμφω στόλου κατὰ τῶν Υ' (Θουκ. Η, 24, 73). Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ἀλκιβιάδου συνεναύραρχησε μετὰ 9 ἄλλων ἐν Ἀργινούσαις (406 π. Χ.)· ἐπὶ δὲ τῶν Λ' ἀπεσύρθη εἰς Σαλαμίνα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 18. Β, 3, 31). — 3) Βυζάντιος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, διοικητὴς τῆς πατρίδος του ὅτε ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνο (340). Φίλος του δὲ ἦν ὁ Φωκίων, ὃν ὑπεδέχθη τότε ἐκεῖ, τὸν Χάρητα δ' ὡς ὑποπτον ἀπέκλεισεν. Ἀπέθανε δι' ἐκούσιου θανάτου ὅτε ὁ Φίλιππος ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ ὑπονοίας παρὰ τοῖς Βυζαντίοις (Πλούτ. Φωκ. ΙΔ. Νικ. ΚΑ).

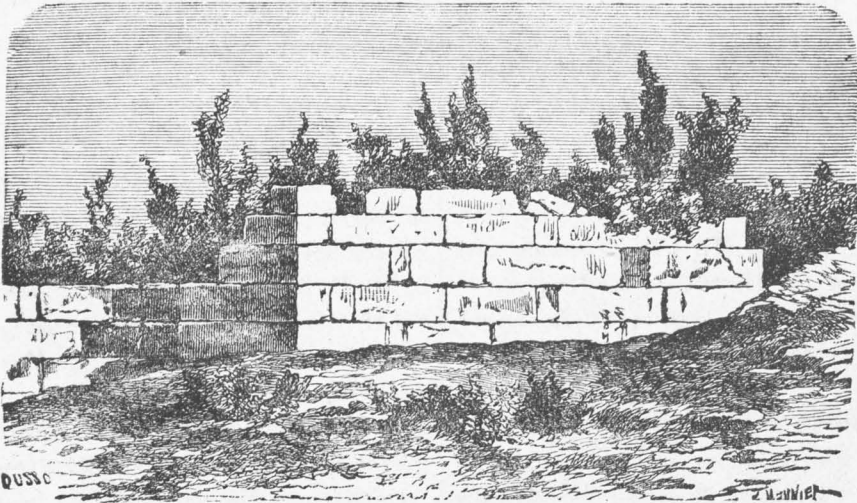
Λέων, 1) Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας Ν τῆς Ἐρετρίας (ν. Στρογγυλόν). — 2) Ἀκρ. εἰς τὰ Ν τῆς Κρήτης (ν. Λεῖον). — 3) Χωρίον εἰς τ' Α τῆς Σικελίας, 5 μίλ. ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 15. — Liv. XXIV, 39), ἡ θέσις ἐξ ἧς οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ εἶτα οἱ Ῥωμαῖοι, ἐπολιορκήσαν τὴν πόλιν. — 4) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης παρὰ τῇ Σιδόνι πρὸς τῇ Βηρυττῷ.

Λεωνίδα, 1) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀναξανδρίδου, διεδέχθη τῷ 491 τὸν ἄτεκνον ἀδελφόν του Κλεομένην Α'. Ὅτε δ' οἱ Πέρσαι εἰσέβαλον διὰ τῆς Θεσ-

σαλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῷ 480 π. Χ. ἐν μέσῳ θέρει, ἐπεχείρησε τὴν υπέρσπισιν τοῦ στενοῦ τῶν Θερμοπυλῶν μετὰ 300 Σπαρτιατῶν (Ἡρδ. Ζ, 205. 225. — Ἴσοκρ. Πανηγ. 25), συνοδευομένων ὑπὸ 2100 εἰλώτων, οἷς προσετέθησαν καὶ 4000 σύμμαχοι. Μετὰ τετραήμερον δισταγμὸν προσβαλὼν ἀπεκρούσθη ἐπὶ δύο ἡμέρας ὁ Ξέρξης, μέχρις οὗ, ὑπὸ τοῦ Ἐφιάλτου προδοθέντες οἱ Ἕλληνες περιεκυκλώθησαν. Τότε ἀπέπεμψεν ὁ Λεωνίδας τοὺς συμμάχους (Πελοποννησίους, Φωκεῖς, Λοκροὺς), ὧν ματαία θὰ ἦν ἡ θυσία,

— 2) Λεωνίδας Β, υἱὸς Κλεωνύμου, πατὴρ τοῦ περιφήμου Κλεομένου Ι'. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόνου, διὰ δόλου τῷ 320 π. Χ. εἰς ὑποταγὴν ἐπαναγαγὼν 3000 μισθωτοὺς, οὓς ὁ Ἀντίγονος εἶχε πέμψει εἰς Λυκαονίαν, καὶ οἵτινες εἶχον ἐπαναστῆ (Πολύαιν. Δ, 66). — 4) Περίπυστος Ῥόδιος Ὀλυμπιονίκης τῆς 154—157 Ὀλ. — 5) Ἐτερος Ῥόδιος, φιλόσοφος Στωϊκὸς (Στρβ. ΙΔ). — 6) Ἕλλην ἐπιγραμματογράφος ἐξ Αἰγύπτου, ἐπὶ Νέρωνος ζῶν ἐν Ῥώμῃ. — 7) Ἄλλος ἐπιγραμματογράφος ἐκ Τάραντος. Ἄμ-

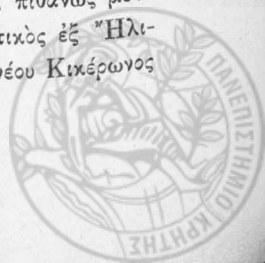

καὶ διετήρησε παρ' ἑαυτῷ μόνον 400 Θηβαίους, οἵτινες ὁμως μετὰ ταῦτα διέφυγον, καὶ 1000 Θεσπιεῖς, πεσόντας πάντας μετὰ τῶν 300 Σπαρτιατῶν, πλὴν ἑνὸς ἐκ τούτων (Ἡρδ. Ζ, 249). Ὅργισθεις διὰ τὴν γενναίαν αὐτὴν ἀντίστασιν, ἀπέκοψεν ὁ Ξέρξης τοῦ Λεωνίδου τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσταύρωσεν αὐτὴν (Ἡρδ. Ζ, 238. Η, 114. Θ, 78). Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες ἐτίμησαν διὰ μνημείων καὶ δι' ἁσμάτων τοὺς ἥρωας (Λυκ. κ. Λεωκρ. ΚΗ). Ἐν Σπάρτῃ δεῖκνυται ἕτι μνημεῖον ὃ ὑποτίθεται καὶ λέγεται, ἀλλ' ἀναποδείκτως, «Λεωνίδου τάφος». Ὑῖόν δ' ἀνήλικα, ἐκ τῆς Γοργοῦς, θυγατρὸς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κλεομένου, ἀφῆκεν ὁ Λεωνίδας τὸν Πλειστάρχον.

φοτέρων σώζονται τινὰ ἐπιγράμματα. — 8) Στρατηγὸς Βυζάντιος (Αἰλιαν.).

Λεωνίδεια, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ ἐν Θερμοπύλαις μετὰ τῶν 300 ἡρωϊκῶς πεσόντος, τελουμένη ἐτησίως ἐν Σπάρτῃ, πρὸ τοῦ κενοταφίου τοῦ Λεωνίδου, ἀπέναντι τοῦ θεάτρου, μετὰ πανηγυρικῶν ἀγορεύσεων καὶ ἀγῶνων, ὧν Σπαρτιάται μόνον ἐπετρέπετο νὰ μετέχωσι (Παυσ. Γ, 143, Ι).

Λεωνίδης, 1) ζωγράφος ἐξ Ἀνθηδό-
νος τῆς Βοιωτίας, μαθητὴς τοῦ Εὐφράνορος.
— 2) Ἀρχιτέκτων γράφας περὶ συμμετρίας.
— 3) Ἴατρος ἐξ Ἀλεξανδρείας, πιθανῶς μετὰ τὸν Γαληνόν. — 4) Γραμματικὸς ἐξ Ἡλιδος. — 5) Διδάσκαλος τοῦ νέου Κικέρωνος

ἐν Ἀθήναις τῷ 44 π. Χ.). (Cic. aīam. XVI, 21, 5).

Λεωνόκη, κόμη τῆς Ταρρακονικῆς Ἰσπανίας (Πτολ. Β, 6).

Λεωπρέπης, ἡ Λεωπρεπεύς, ἐκ Κέω, πητὴρ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου (Ἡρδ. Ζ, 228).

Λέως, ἥρωϊς Ἀθηναῖος, ἐπώ-

πέθανεν (Ἡρδ. ΣΤ, 72, — Διόδ. ΙΑ, 34, 48). — 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγιδος. Ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ, κατηγορηθέντος ὡς μὴ γνησίου, ἐβασίλευσεν ὁ Ἀγισίλαος (Ξενφ. Ἀγισίλ Α, 5).

Λεωχάρης, Ἀθηναῖος (Bœckh, G. J. 6161), γλύπτης διάσημος, περὶ

νυμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Εἰς τὰς τρεῖς θυγατέρας του, ἡρωϊκῶς θανούσας ὑπὲρ τῆς πατρίδος, οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν ἱερὸν, τὸ Λεωχόριον (Πaus. Α, 5. — Αἰλ. Π. Ι, ΙΒ, 26).

Λεωσθένης, ἴδ. Λαμιακὸς πόλεμος.

Λεωτυχίδης,

1) Σπαρτιάτης ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Εὐρυποντιδῶν, διάδοχος τοῦ Δημαράτου, δν ἐξέβαλε τῷ 491 π. Χ. συνεργεῖα τοῦ Κλεομένους (Ἡρδ. ΣΤ, 85. Η, 131). Τῷ δὲ 479 ἦν ὁ ἐν Μυκᾷ πάντα διοικῶν τὸν Ἑλληνικὸν στόλον (Ἡρδ. Θ, 90). Περφθεις δ' εἰς Θεσσαλίαν κατὰ τῶν Ἀλευαδῶν (τῷ 470), ἐδωροδοκῆθη, καὶ ἵνα ἀποφύγη τὴν δικαστικὴν καταδίωξιν, ἀπῆλθεν εἰς Τεγέαν, ἔνθα καὶ ἀ-

τὴν 100ην Ὀλυμπιάδα ἀκμάζων. Ἐν τῶν ἀριστουργημάτων αὐτοῦ ἦν ὁ χαλκοῦς, ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ ἀρπαζόμενος Γανυμήδης, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θαυμαζόμενος (Pl. XXXIV, 19. 17). — Νόνν. Διονυσ. ΙΕ, 281. — Ἀνθολ. ΙΒ, 221), καὶ οὗ θαυμασία λιθίνη ἀπομιμησις σώζεται ἐν τῷ Βατικανῷ Μουσεῖῳ τῆς Ῥώμης. Μετ' ἄλλων προσέτι μεγάλων συγχρόνων καλλιτεχνῶν συνειργάσθη εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ Μουσουλίου τῆς Ἀλικαρνασσού, ἧς λείψανα διατηροῦνται ἐν τῷ Βρεττανικῷ μουσεῖῳ, σύμπλεγμα παραστήσας ἰππέων (Λουκ. Νεκρ. Διάλ. ΚΔ, 2) καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔργα αὐτοῦ μνημονεύονται (ἴδ. Rang. Ant. Hell. II, n. 1002).

Λήδα ἢ **Λήδη**, θυγάτηρ Θεστίου, γυνὴ Τυνδάρεω, ἐξ οὗ ἔσχε τὴν Τιμάνδραν καὶ Φιλονόην, τὸν Κάστορα καὶ τὴν Κλυ-

ταιμνήστραν, καὶ συγχρόνως ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Πολυδεύκην καὶ τὴν Ἑλένην. Κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον, τοῦ Τυνδάρεω υἱοὶ ἦσαν ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, τοῦ Διὸς δὲ θυγάτηρ ἡ

Ἑλένη (Ἰλ. Γ. 426. Ὀδ. Λ, 298), κατ' ἄλλους δὲ μύθους τ' ἀνάπαλιν (Εὐριπ. Ἑλ. 254. 1680). Κατὰ μεταγενεστέραν δὲ παράδοσιν (Ον. Η, 24, XVII, 55. — Ηορ. Α, ρ. 347. Sat. II, 1, 26), ἡ Λήδα ἔτεκεν ἐκ τοῦ Διὸς, μεταμορφωθέντος εἰς κύκνον, δύο ὡὰ, ἐξ ὧν τὸ ἐν ἐνέκλειε τὸν Κάστορα καὶ τὸν Πολυδεύκην τὸ δὲ ἄλλο τὴν Ἑλένην.

Ληθαῖος, 1) ποταμὸς ἐν Κρήτῃ παρὰ τῇ Γόρτυνι, ἐκβάλλων νοτιῶς εἰς τὴν θάλασσαν (Στρβ.). — 2) Ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς Μαγνησίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον (Ἀνακρ. 54. — Στρβ.).

Λήθη, ἴδ. Ἄδης.

Λῆθος, υἱὸς Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἐν Λαρίσση (Ὀμ. Ἰλ. 843).

Λήϊτος, υἱὸς Ἀλέκτορος (ἢ Ἀλεκτρύνος), Ἀργοναύτης, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν πρὸ τῆς Τροίας, τρωθεὶς ὑπὸ Ἑκτορος, ταφεὶς δ' ἐν Πλαταιαῖς (Ἡμ. Ἰλ. Β, 444. Ρ. 601. — Εὐριπ. Ἰφιγ. Α, 256).

Λήκυθος, μικρὸν φρούριον ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου Σιθωνίας Δ ἐπὶ ἀκρωτηρίου. Ὁ Βρασιδας, κατακτῆσας αὐτὸ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, κατέσκαψε τὰ τείχη του (Θουκ. Δ. 113).

Λήκυθος, φιάλη στενὸν ἔχουσα τὸν

ἀρυβαληνῆ ἐλέγετο ἢ ἔχουσα ὀγκωδεστέραν τὴν κοιλίαν, κατὰ τὸν ἀρύβαλον, ὅστις ἦν ἀγ-

Ἀρύβαλος

Λήκυθος

γεῖον στρογγύλην τὴν κοιλίαν ἔχον καὶ στενὸν τὸν λαιμόν.

Ληλάντιον πεδίον, ἴδ. Εὐβοία.

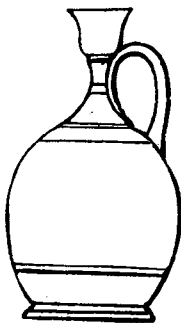
Λημνέσκος, ταῖνια ἐξ ἔριου, ἐν τοῖς νικητηρίοις στεφάνοις προσδεομένη καὶ ὀπισθεν αὐτῶν κρεμαμένη ἰδίως παρὰ Συρακουσίοις. Ἐπὶ Ῥωμαίων δ' ἐδίετο καὶ αὐτὴ μό-

Ἀνάγλυφον κυραμίδος Κιστιού

νη ἐπὶ τιμῇ, καὶ ἦν τότε συνήθως καταστῆκτος, ἢ ἀργυροῖς ἢ χρυσοῖς ἐλάσμασι κεκοσμημένη. Προσέτι δ' ἐφέρετο καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ὡς κόσμημα τῆς κεφαλῆς (Ἀθήν. — Ἡσύχ. λ. — Virg. — Plin.).

Λήμνος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀρχαῖότατα καὶ Αἰθαλία καὶ Ὑψιπέλια καλουμένη, Ν τῆς Θάσου, 87 μίλ. Α τοῦ Ἄθω, ῥίπτοντος, ὡς ἐλέγετο, τὴν σκιάν του μέχρις αὐτῆς, ἠφαιστεια, πολλὰ καθοῦσα ὑπὸ σεισμῶν, καὶ θερμὰς πηγὰς κεκτημένη, δι' ἧς καὶ ἦν ἱερά τῷ Ἐφαιστῷ (Ὀμ. Ἰλ. Α, 590. — Ἀνακρ. ΛΣΤ, 2). Ἡ ἕκτασις αὐτῆς 6 Γ μίλ. Ὑψηλὸν αὐτῆς ὄρος πρὸς Α ἐκαλεῖτο Μόσυχλος. Παρήγε δ' ἐν ἄλλοις μίλτον, χρησιμεύουσαν εἰς χρωματισμὸν καὶ εἰς ἀντιφάρμακον, ἰατρικὸν κατὰ δηγμάτων ὄρεων, κτλ. Ἐνταῦθα εἶχε μείνει ὁ Φι-

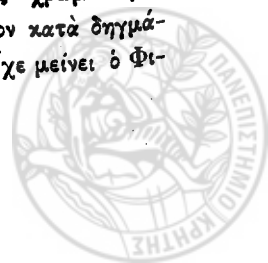

Λήκυθος ἀρυβαληνῆ.

Λήκυθος

λαιμόν, ἰδίως δι' ἔλαιον ἢ μῦρα, κεραμίνη, πολλάκις δὲ καὶ ἀλαβαστρινῆ· ὁ δὲ Ὀμηρος (Ὀδ. Ζ, 39) μνημονεύει καὶ χρυσοῦς. Αἱ τῶν Ἀθηνῶν ἀπαντῶνται λευκαί, ἐπιγεγραμμένα δι' ἐλευθεράς χειρός, Λήκυθος δὲ

λοκτῆτης ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Οἱ ἀρ-
χαιότατοι αὐτῆς κάτοικοι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ
Ὀμήρου (Ἰλ. Α, 594. Ὀδ. Θ, 294) Σίν-
τιες ἄνδρες, ἦσαν πειραταὶ, καὶ εἶχον δε-
χθῆ τὸν ἐν τοῦ οὐρανοῦ σφενδονισθέντα Ἡ-
φαιστον. Κατ' αὐτοὺς δὲ Λήμνιος, λη-
μνία χεῖρ, ἐδήλου ὀλέθριος. Οἱ μετὰ
ταῦτα δὲ κάτοικοι, Μινύαι, ἦσαν υἱοὶ τῶν
Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν γυναικῶν τῆς νήσου, ἃς
οἱ ἄνδρες τῶν εἶχον ἐγκαταλείψει. Καὶ τού-
τους δ' ἐδίωξαν οἱ Πελασγοὶ μετὰ ταῦτα. Ὁ
Δαρεῖος ὑπεδούλωσε τὴν νήσον, ἠλευθέρωσε
δ' αὐτὴν πάλιν ὁ Μιλιτιάδης· εἶτα δ' ἀπὸ τῶν
Ἀθηναίων μετέβη αὐτὴ εἰς τοὺς Μακεδόνας,
καὶ τέλος εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Ἡρδ. ΣΤ,
136. — Θουκ. Δ, 109. Ζ, 57. — Πολβ. Α. 18).
Ἐλέγετο δὲ καὶ δίπολις ἡ νήσος, καθ' ὃ
ἔχουσα δύο πόλεις, τὴν Ἡφαιστίαν πρὸς
Α, τὴν Μυρίναν (ν. Κάστρον) εἰς τὴν
παραλίαν.

Ληναῖα· Ληναῖος, ἴδ. Διόνοσος.

Ληναῖον, ἴδ. Ἀττικὴ.

Ληνός, τὸ μέρος ἐνθα πατοῦνται αἱ
σταφυλαὶ πρὸς οἴνοποιάν. Οἱ εἰς τὸν ληνὸν
ἐργαζόμενοι ἐλέγοντο ληνοβάται, οἳοὶ δύο
παρίστανται εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἐξ ὧν
καταφαίνεται καὶ ἡ πρώτη ἀφορμὴ
τῆς εἰς τοὺς σατύ-
ρους ἀποδοθείσης
μορφῆς. Εἰς ἄλλα
ἔργα τέχνης πολ-
λάκις πολλοὶ πα-
ριστῶνται οἱ πα-
τοῦντες, καὶ ἔχου-

σιν ἢ τὰς ράβδους ἀνά χεῖρας, ὡς οὗτοι, ἢ
σχοινίον ὑπὲρ αὐτοὺς ἐξ οὗ κρατοῦνται. Λη-
νεῶν δ' ἦν ὁ τόπος ἢ οἶκος ὁ περιέχων τὸν
ληνόν· καὶ ἐκ τοῦ ληνοῦ ἦν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ
Βάκχου Ληναῖος. Ἐν γένει δὲ ληνός ἐ-
λέγετο πᾶν κοῖλον δοχεῖον, καὶ αὐτὴ ἡ λάρ-
ναξ τῶν τάφων, ἢ σαρκοφάγος· προσέτι δὲ
καὶ ἡ ὀπή τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, εἰς

ἣν ἐμπήγνυται ὁ ἰστός. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς
ἀμάξας ἢ ἔδρα ἐφ' ἧς ἐκάθητο ὁ ἠνίοχος.

Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, ἴδ.
Δῆμος.

Ληξίαρχοι, ἐν Ἀθήναις 6 ἄρχον-
τες, μετὰ 30 βοηθῶν, ἐπιτηροῦντες ὅπως οὐ-
δεὶς μὴ δικαιούμενος εἰσέρχηται εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν τοῦ δήμου, πᾶς πολίτης δὲ προσέρχη-
ται ἐγκαίρως, καὶ οὐδεὶς πρὸ ὥρας ἀναχωρῆ.

Ληξόδοιος, λαὸς ἐν τῇ Λουγδουνίᾳ
Γαλλίᾳ, πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σηκουάνα,
κατὰ τὴν νῦν Νορμανδίαν.

Λητώ, θυγάτηρ τοῦ Κοῖου καὶ τῆς
Φοίβης, Τιτανίς, σύζυγος τοῦ Διὸς πρὸ τῆς
Ἡρας, σχοῦσα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ
τὴν Ἄρτεμιν (Ἡσιόδ. Θωγ. 406. 921), δι'
ὃ καὶ παρῶκει τοῖς θεοῖς ἐν Ὀλύμπῳ. Ἦν
μελανεῖμων (Ἡσιόδ.), προσηγῆς θεά. Ἐν τῷ
Τρωϊκῷ πολέμῳ καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Υ, 40.
72. Δ, 497) παρίσταται μετὰ τῶν τέκνων
τῆς εἰς τὴν μάχην ὑπὲρ τῶν Τρώων. Ὁ Ὀ-
μηρος μνημονεύει (Ἰλ. Ω, 602) καὶ τοῦ μύ-
θου τῆς Νιόβης (ἴδ.), ἐν χωρίῳ δὲ ὁ κρίνε-
ται μὴ γνήσιον (Ὀδ. Α, 51. 513) μνημο-
νεύεται ὁ μῦθος καθ' ὃν ὁ Τιτυὸς, προσβαλὼν
τὴν Λητώ ὅτε διὰ τοῦ Πανοπέως μετέβαινε
εἰς τὴν Πυθῶ, ἐτιμωρήθη διὰ τοῦτο ἐν τῷ
Ἄδῃ. Ἐν τῷ Ὀμηρικῷ ὕμνῳ τοῦ Δηλίου
Ἀπόλλωνος, ἀγαπάται ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἥδη
μετὰ τῆς Ἡρας νενυμφευμένου, καὶ ὑπὸ
ταύτης ζηλοτυπούσης καταδιώκεται διὰ πάσης
τῆς γῆς, ὅθεν καὶ τινες τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐκ
τοῦ ἀλᾶσθαι (πλανασθαί) παράγουσιν.
Ἐν Δῆλῳ δὲ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Κύνθου, ἐγέννησε
τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν· ἀλλὰ ταύ-
την ἰδίως κατὰ στ. 16 ἐν Ὀρτυγείᾳ, δηλ. τῇ
Ῥηνείᾳ, ἣ ἐν τεμένει τῆς Ἐφέσου. Ἐλα-
τρεῦτο δὲ κυρίως μετὰ τῶν δύο τέκνων τῆς.
Λεβάνεος, Ἐλλην σοφιστῆς, ἐξ Ἀν-
τιοχείας τῆς Συρίας, γενν. τῷ 315 μ. Χ.
ἐσπούδασεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐδίδαξεν ἐν Κων-
σταντινουπόλει. Ἄλλ' ὑπὸ φθονερῶν ἀντι-
ζήλων συκοφαντηθεὶς, ἐξεβλήθη ὑπὸ τῆς κυ-

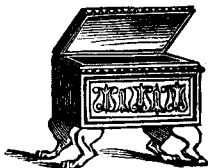

βερνήσεως τῷ 316, ἐδίδαξεν ἐπὶ ἡ ἔτη ἐν Νικομηδείᾳ, καὶ μετεκλήθη μὲν αὖθις εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀλλὰ κατὰ τῶν ἐκεῖ ραδιουργιῶν δυσανασχετῶν, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀντιόχειαν, ἐν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ, ἴσως τῷ 391. Εἰδωλολάτρης, καὶ τούτου ἕνεκα ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Ἰουλιανοῦ προστατευόμενος, ἦν ὁμως πρὸς τοὺς χριστιανούς ἀνεκτικός, καὶ μεταξὺ τῶν μαθητῶν του ἦσαν ὁ Βασίλειος, ὁ Χρυσόστομος, καὶ πιθανῶς καὶ ὁ ἱστορικός Ἀμμιανός. Ἐπὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ δὲ κατεῖχε καὶ δημοσίαν θέσιν ὡς ταμίᾳς. Πολλὰ ἔγραψε, τὰ πλεῖστα διατηρηθέντα. Τὰ κυριώτερα εἰσὶ ρητορικά, ὡς τὰ «προγυμνασμάτων παραδείγματα», ὑπὲρ τὰ 60, ἀλλὰ, μελέται, ἤτοι ἀγορεύσεις ἐπὶ πλαστῶν ὑποθέσεων, περὶ τὰς 50, ὧν τινες, ὡς ἡ πρὸς τὸν Ἰουλιανόν, οἱ πανηγυρικοὶ Κωνσταντίου καὶ Κωνσταντος, ἔχουσι σπουδαιότητα διὰ τὴν σύγχρονον αὐτοῦ ἱστορίαν. Προσοχῆς ἄξια εἰσὶν αὐτοῦ καὶ ἡ βιογραφία τοῦ Δημοσθένους καὶ αἱ ὑποθέσεις τῶν λόγων τοῦ ῥήτορος. Σῶζονται δὲ καὶ ὑπὲρ τὰς 4000 ἐπιστολαὶ αὐτοῦ εἰς ἐπισήμους συγχρόνους, πιστῆ εἰκὼν τῶν τότε περιστάσεων ἀλλὰ τὸ ἐν τέταρτον αὐτῶν διατηροῦνται μόνον ἐν λατινικῇ μεταφράσει. Βαθῆως τὸν Ὀμηρον, τὸν Πλάτωνα καὶ μάλιστα τοὺς ῥήτορας σπουδάσας, ἔχει τὴν γλῶσσαν καθαρὰν, ἀλλ' οὐχὶ ὅλως ἀπηλλαγμένην τῆς ἐπιτηδεύσεως ἧτις ἐχαρακτήριζε πάντα τὰ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ γραφόμενα.

Λίβανος (ὁ), ἢ Λίβανον ὄρος, τῆς Φοινίκης καὶ Κοίλης Συρίας, δύσβατον καὶ χιονοσκεπές, παρατείνει τὴν ἀκτὴν βορείως τῆς Σιδόνης, (Πολβ. Ζ, 45.—Διόδ. ΙΔ, 22.—Στρεβ. ΙΣΤ, 754).

Λιβανωτρίς, κ-

βώτιον τετράγωνον περιέχον τὸ λίβανον (θυμίαμα) τῶν θυσιῶν. Εἰς ἡμία τῶν ὀπαδῶν τοῦ θύτου ἔφερε συνήθως τὴν λιβανωτρίν, ὡς καὶ τὴν προχοῖδα τῶν σπονδῶν, πρὸς χρῆσιν τοῦ ἱερέως.

Ἀνάγλ. Μουσ. Καπιτωλίου

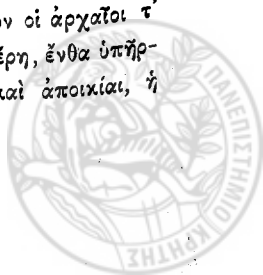
Λίβηθρα, Λεῖβηθρα ἢ Λεῖβηθρον, ἀρχαία πόλις τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, ΝΔ τοῦ Δίου. Ὁ ποταμὸς Σὺς πλημμυρῆσας κατέστρεψεν αὐτὴν (Στρεβ. Θ, 410.—Παυσ. Θ, 35).

Λι(ει)δῆθριον ὄρος, τὸ Δ μέρος τοῦ Ἑλικῶνος, πρὸς τῇ Κορωνείᾳ, μετὰ σπηλαίου καὶ ἀγαλμάτων τῶν Λιβηθρίδων Μουσῶν καὶ Νυμφῶν, καὶ δύο πηγῶν, αἵτινες ὁμοίαζον στήθῃ γυναικῶν, τὸ δὲ ὕδωρ αὐτῶν ἦν γαλακτώδες (Παυσ. Θ, 34, 4.—Στρεβ. Η, 410).

Λίβιος (Τ), ὁ ἐπίσημος Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, γεννηθεὶς τῷ 58 μ. Χ., γράψας εἰς 140 ἢ 144 βιβλία τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥώμης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ 744 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς. Ἐκ τούτων 35 μόνον (1-10, 21-45) σῶζονται.

Λιβουρνία ἢ Λιβωρνία, χώρα Ἰλλυρικῆ παραλία. Ὁ ποταμὸς Ἀρπίας ὠρίζεν αὐτὴν Β πρὸς τὴν Ἰστρίαν, ὁ Τίτιος Ν πρὸς τὴν Δαλματίαν. Ἦν δὲ τὸ Δ μέρος τῆς νῦν Κροατίας καὶ τὸ Β τῆς Δαλματίας, ὀρεινὸν καὶ τραχὺ, οὐ οἱ κάτοικοι, Λιβουρνοὶ, ἦσαν ἔμπειροι ναυτικοί.

Λιβύα καὶ Ἀφρική, τὸ τρίτον μέρος τῆς Γῆς. Μέχρις Ἡροδότου οἱ ἀρχαῖοι παρεδέχοντο τῆς γῆς δύο μόνον μέρη, τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν, αἷς προσελόγιζον καὶ εἴτι τῆς Ἀφρικῆς ἐγνώριζον. Ἀφρικὴ δ' ἐλέγετο μόνον χώρα δυτικῶς τῆς Αἰγύπτου κειμένη, καὶ βαθμηδὸν ἐξετάθη ἐκεῖθεν τὸ ὄνομα. Παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐπεκράτησε τὸ τῆς Λιβύης, τὸ δὲ τῆς Ἀφρικῆς μᾶλλον παρὰ τοῖς Ῥωμαῖοις. Ὄριζε δ' αὐτὴν πρὸς Α ὁ Ἰνδικὸς Ὠκεανὸς καὶ ὁ ἀρκτικὸς κόλπος (ἀρχαιότερον δ' ἔθεωρεῖτο ὁ Νεῖλος ὡς ὄριον) καὶ ὁ ἰσθμὸς τῆς Ἀραβίας (Σουέζ) πρὸς Β ἡ ἕνδον, ἡ μεσόγειος θάλασσα, παρὰ τὴν ἀκτὴν Λιβυκὸν λεγομένην πέλαγος πρὸς Δ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, καὶ πρὸς Ν τὸ Αἰθιοπικόν. Κυρίως δ' ἐγνώριζον οἱ ἀρχαῖοι τὰ ἀνατολικά καὶ βόρεια αὐτῆς μέρη, ἔνθα ὑπήρχον Φοινικικαὶ καὶ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, ἢ

Καρχηδών, ἢ Κυρήνη κτλ. Τῶν δὲ δυτικῶν αὐτῆς καὶ τῆς ἔνδον ἐρήμου ὀλίγιστα μόνον ἦσαν γνωστά. Ὁ Ἡρόδοτος διηγείται περὶ περίπλου ὃν διενήργησεν ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Νεχώ, ἀπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου καὶ διὰ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ὀπίσω· καὶ τὸ ἀξιόπιστον αὐτοῦ οὐδόλως ἠμφισβητήθη. Τοῦ δ' ὃν περὶ τὰ 510, κατ' ἄλλους περὶ τὰ 470 ἐπεχείρησεν ὁ Καρχηδόνιος Ἄνων, σώζεται γνησία ἔκθεσις ἐν Ἑλληνικῇ μεταφράσει, καθ' ἣν, ἀποπλεύσας μετὰ 60 πλυσίων καὶ τρισμυρίων ἀνδρῶν πρὸς ἴδρυσιν ἀποικιωῶν, ἔφθασεν εἰς τὸ ἐσπέρου κέρας (ν. πράσινον ἀκρωτήριον), καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ νότιον κέρας (ν. ἐρυθρὸν ἀκρωτήριον) μέχρι Σιενεγαλίας καὶ Γαμβίας. Μεταγενεστέρως, καὶ ταῦτα ἐλησμονήθησαν, καὶ ὁ Πτολεμαῖος πιστεύει εἰς συνάφειαν τῶν νοτιῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (B, 32. Δ, 181) περιβάλλει τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος πρὸς Δ καὶ Ν τὴν Λιβύην, διαιρουμένην εἰς Αἴγυπτον, Αἰθιοπίαν καὶ τὴν κυρίως Λιβύαν, τὴν οἰκουμένην πρὸς τῇ Μεσογείῳ, τὴν θηριώδη, Ν τοῦ Ἀτλαντος, τῶν Ῥωμαίων τὴν Γαιτουλίαν, καὶ τὴν Ψάμμον (τὴν ἔρημον Σαχάραν), ἐγκλείουσάν τινες ὁάσεις· τὰ δ' ἐπέκεινα τῆς ἐρήμου εἰσὶ σκοτεινὰ καὶ ἀμφίβολα, καὶ περὶ τῶν ἐγκατοίκων μνημονεῖ ἐν Δ, 168—199. Χῶραι αὐτῆς πρὸς Β μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἢ Μαριική, ἢ Κυρηναϊκή, ἢ κυρίως Ἀφρικῇ, ἢ Νουμιδία, ἢ Μαυριτανία. Ὁρη δὲ, ὁ χιονοσκεπῆς Ἄτλας, ὁ μεῖζων Δ, καὶ ὁ ἐλάττων, ἐκείνου Β. Εἰς δὲ τὰ Ν τῆς Δ ἀκτῆς τὸ θεῶν ὄχημα (ἴσως τὰ ὄρη τοῦ Κόγγου ἢ ὁ Σάγρης)· εἰς δὲ τὸ Ν. ὄριον τῆς Αἰθιοπίας τὸ ὄρος τῆς Σελήνης. Ὁ κυριώτατος δὲ ποταμὸς ἦν ὁ Νεῖλος, μετὰ τῶν πηγῶν αὐτοῦ. Εἰς τὴν Δ ἔρημον ἦν ὁ Νίας, πιθανῶς εἰς καὶ ὁ αὐτὸς, μετὰ τοῦ δν ὁ Πλίνιος ὀνομάζει Βαμβόταν (ὁ ν. Σιενεγάλιος), καὶ ὁ Μασίθολος (ἴσως ὁ ν. Γαμβίας). Ὁ Νίγειρ καὶ ὁ Γεῖρ ἔρρεον εἰς τὸ Β χεῖλος τῆς μεγάλης

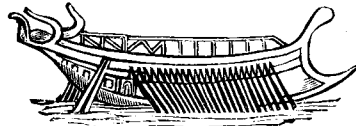
ἐρήμου. Μετὰ τὴν πτώσιν δὲ τῆς Καρχηδόνος κυρίως Ἀφρικῇ ἐλέγετο ἢ Ῥωμαϊκῇ ἐπαρχία ἢ ἔχουσα πρὸς Δ ὄριον τὴν Νουμιδίαν, πρὸς Α τὴν Κυρηναϊκὴν, πρὸς Β τὴν θάλασσαν, διαιρουμένην εἰς Ζευγιτάναν πρὸς Β καὶ Βυζάκιον πρὸς Ν.

Λιβυκὸν ὄρος, τὸ Δ ὄριον τῆς Αἰγύπτου (Ἡρδ. Β, 8), (ν. Δζεβέλ).

Λιβυκὸν πέλαγος, τοῦ Αἰγαίου τὸ μεταξύ τῶν δύο Σύρτεων τῆς Ἀφρικῆς καὶ μεταξύ τῆς Κρήτης (Πολβ. Α, 42. — Διόδ. Ε, 39. Στρβ. Β, 122, I, 488).

Λιβυφοίνικες ἢ Λιβυφοίνικες, κάτοικοι τῆς Β παραλίας τῆς Ἀφρικῆς, μικτὸς πληθυσμὸς ἐκ Φοινικῶν καὶ Ἀφρικανῶν, (Πολβ. Γ, 33. — Διόδ. Κ, 55).

Λιβυρῆς, πλοῖον πειρατικὸν ὃ παρὰ τῶν Ἰλλυριῶν ἐδέχθησαν οἱ Ῥωμαῖοι· εἰς τὸν στόλον τῶν ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτιῳ μάχης. Εἶχε

Νόμισμα Δορτιανῶν

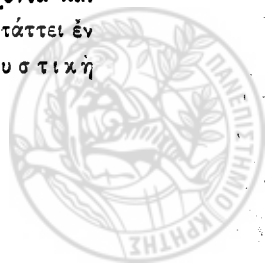
τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρῦμνην ἐπίσης ὀξεῖαν, ἵνα πλέη κατὰ τὰς δύο διευθύνσεις.

Λίβυσσα, παράλιος πόλις τῆς Βιθυνίας, μεταξύ Νικομηδείας καὶ Χαλκηδόνος. ἔνθα λέγεται δηλητηριασθεὶς ὁ Ἄννιβας (Πλούτ. Φλαμ. Κ. — Εὐτρ. Δ, 14).

Λίγεια, μία τῶν Σειρήνων (Εὐστθ. εἰς Ὀμ.).

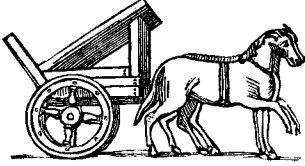
Λίγηρ, Λεῖγηρ ἢ Λίγρος, ποταμὸς τῆς Γαλλίας (ν. Loire) (Στρβ. Δ, 189).

Λίγυες εἶτα καὶ **Λιγυστινοὶ**, λαὸς ἀρχαῖος καὶ πολυάνθρωπος· κατὰ τὴν Ν παραλίαν τῆς Γαλλίας μέχρις Ἰταλίας, ἐκ Μασσαλίας μέχρι Πίσσης. Ὁ Ἐρατοσθένης Λιγυστινὴν ἔλεγε πᾶσαν τὴν Δ χερσόνησον τῆς Εὐρώπης, ὃ δὲ Τάκιτος (Germ. XLIII). τοῦ λαοῦ τούτου ἴχνη ἔλεγεν ὑπάρχοντα καὶ ἐν Γερμανίᾳ, ἃ ὁ Ἡρόδοτος (Ζ, 72) τάττει ἐν Ἀσίᾳ. Ἐπ' Αὐγούστου δ' ἦν ἡ Λιγυστικῇ

ή μεταξύ τῶν παραθαλασσιῶν Ἄλπεων ἐν Γαλλίᾳ καὶ τοῦ Πάδου ἐν Ἰταλίᾳ.

Λιθοδόλος, πολεμικὴ μηχανὴ δι' ἧς ἐξετόξευον λίθους. Ὁ μηχανισμὸς αὐτῆς ἄγνω-

Ἄναγλυφον στήλης Μ. Αὐρηλίου

στος. Αἱ ἐλάσσονες μετεφέροντο ἐφ' ἀμαξῶν.

Λιθοτομία, παρὰ ταῖς Συρακούσαις, χρησιμεύουσαι εἰς φυλακὰς (Θουκ. Ζ, 86).

Λιθοξόος, λιθοτόμος, λιθοῦρ-

Ἐκ χειρογράφου τοῦ Βιργιλίου

γός. Οἱ τὸν λίθον τέμνοντες καὶ ἐργαζόμενοι εἶχον τὰς αὐτὰς μεθόδους καὶ τὰ αὐτὰ ἐργαλεῖα ὡς σήμερον.

Λίκνον, κόσκινον τοῦ σίτου, ἴσως ταῦτο τῷ λικμός, πλατὺς κάλαθος δι' οὗ ἐλίχνιζον ἢ καθαίροντες διήρουν τὸν σίτον ἀπὸ τῶν ἀχύρων. Εἰς τοιαῦτα δὲ πλεκτὰ πανέ-

Ἐξ ἀρχαίου ἀναγλύφου

Ἐκ κεραμίου ἀναγλύφου

ρια ἔφερον καὶ τὰ ταῖς θυσίαις· χρήσιμα σκεῦη καὶ τὰς δι' αὐτὴν ὁπώρας οἱ λικνοφόροι (Πλούτ.—Ἡσύχ.), δι' ὃ Διόνυσος καὶ λικνίτης ἐλέγετο. Τοιοῦτοι δὲ κάλαθοι ἐχρη-

σίμειον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων (Ὅμ.—Ἵμν. εἰς Ἑρμ. κτλ.) καὶ εἰς κοιτίδα τῶν βρε-

Κεράμιον ἀναγλύφου

φῶν, ὥστε καὶ εἰς αὐτὴν καθιερώθη τὸ ὄνομα. Πιθανῶς δ' ἐκρεμῶντο εἰς σχοινίον, καὶ οὕτως εὐκολώτερον ἐκινουῦντο, ὥστε καὶ ὁ Θεόκριτος (ΚΔ, 10), λέγει καὶ τὴν ἀσπίδα εἰς τοῦτο ἐνίοτε χρησιμεύουσαν. Αἱ τροφοὶ ὅμως ἐπρωτίμων νὰ κοιμίζωσι τὰ βρέφη διὰ βαυκαλημάτων (νανουρισμάτων) κινουῦσαι αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας των.

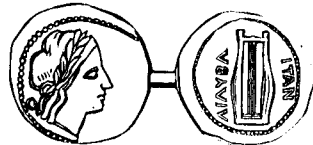
Λικύμνιον, φρούριον ὑπὲρ τὴν Τύρυνθα, κτιθὲν ὑπὸ Δικυμνίου (Στρεβ.).

Λικύμνιος, 1) υἱὸς Ἡλεκτρώονος καὶ Μηδείας, θεῖος τοῦ Ἡρακλέους, μόνος τῶν ἀδελφῶν του σωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν παιδῶν τοῦ Πτερελαίου μάχην, φονευθεὶς δὲ κατὰ λάθος ὑπὸ Τληπολέμου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους (Ὅμ. Ἰλ. Β, 663. — Ἀπλλδ. Β, 4, 5).—2) Ῥήτωρ Σικελός, λίαν ἐντριβής εἰς τὴν τέχνην του (Παλτ. Φαῖδρ. 276).

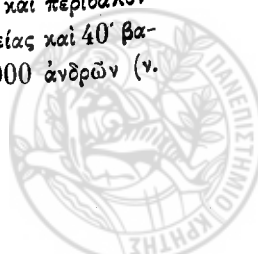
Λικύμνιος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Λίλαια, 1) πόλις τῆς Φωκίδος προσηγορικῆ, πρὸς ταῖς πηγὰς τοῦ Κηφισοῦ, λεηλατηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου (Ὅμ. Ἰλ. Β, 522. — 2) θυγάτηρ τοῦ Κηφισοῦ, μία τῶν Ναϊάδων καθ' ἣν ἐκλήθη ἡ πόλις (Παυσ. Ι, 33).

Λελύθαιον, Δ ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, 1000 στάδ. ἀπέχον τῆς Ἀφρικῆς. Ἐπ' αὐτοῦ ἱδρυσαν οἱ Καρχηδόνιοι τῷ 397 π.Χ. τὴν ὀχυρὰν πόλιν Μοτύην, ὁμώνυμον τῇ ὑπὸ

τοῦ Διονυσίου καταστραφείσῃ, καὶ περιβαλόντες αὐτὴν διὰ τάφρου 66' εὐρείας καὶ 40' βαθείας, ἐνέθησαν φρουρὰν 20,000 ἀνδρῶν (ν.

Μαρσάλα). Οἱ Ῥωμαῖοι τὴν προσέβαλον τῷ 250 ἀνεπιτυχῶς (Πολβ. Α, 42. 47. — Στρβ. ΣΤ, 265).

Λιμενήϊον, τόπος παρὰ τῇ Μιλήτῳ (Ἡρδ. Α, 18).

Λιμῆν, κόλπος θαλάσσιος ἢ καὶ μεγάλων ποταμῶν, κατάλληλος εἰς ἀγκυροβόλησιν καὶ καταφυγὴν, φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν πλοίων, συνεπληροῦτο πολλάκις διὰ τῆς τέχνης, σκαπτομένου εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ἐτέρου ἐλάσσονος, μυχοῦ ἢ ὄρμου, διὰ τὰ ἐκεῖ ἐναπομένοντα πλοῖα. Προκυμαῖαι δὲ ἐξέτεινον καὶ ἐξησφάλιζον κατὰ τρικυμιῶν τοὺς μεΐζοντας τῶν λιμένων, καὶ εἰς τὴν ἄκραν αὐτῶν ὀκδομοῦντο πύργοι πρὸς ἄμυναν ἢ φάροι πρὸς φωτισμόν, καὶ ἀλύσσεις ἐνταῦθα ἐκλειον τὸν λιμένα (Κλειστός λιμῆν). Κατὰ πᾶσαν δὲ τὴν ἀκτὴν ἐτίθεντο κίονες ἢ σιδηροὶ κρίκai πρὸς πρόσδεσιν τῶν πλοίων. Ἐπὶ τῶν λιμένων ἴστατο συνήθως ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, εἰς μνήμην τῆς ἐκ τῶν κυμάτων γεννήσεως αὐτῆς.

Λέιμναι, 1) πόλις μεθόριος τῆς Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας, ἔχουσα ναὸν τῆς Λιμνάτιδος Ἀρτέμιδος. Ἐνταῦθα νέοι Μεσσηνιοὶ, προσβαλόντες τὰς πανηγυριζούσας Σπαρτιατίδας κερθένους, προῦκάλεσαν τὴν ἔκρηξιν τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου (Παυσ. Γ, 2, 6, 16, 6, 31, 3. — Στρβ. Ζ, 362). (ν. εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς τὸ παρεκκλήσιον «Παναγία τῆς Βολιμνοῦ»). — 2) Μέρος τῆς πόλεως Σπάρτης. Ἰδ. Λακωνική. — 3) Μέρος περὶ τὰς Ἀθήνας ΝΔ, ἐνθα ἔκειτο τὸ Ληναῖον, λεγόμενον καὶ ἱερόν τοῦ ἐν Λίμναις Διονύσου. — 4) Πόλις εἰς τὴν Δάκτῃν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, Δ τῆς Σηστοῦ (Στρβ. ΙΔ, 635).

Λιμναῖα, κόμη τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου (Θουκ. Β, 80).

Λιμνώρεα, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἀπλδ. Α, 2, 7).

Λιμὸς, ἡ πείνα, ἐξ ἐλλείψεως τροφίμων ἐν προσωποποιήσει παρ' Ἡσιόδῳ (Θεογ.

207), καὶ κατὰ μίμησιν αὐτοῦ παρὰ τοῖς Λατίνοις (Βιργ. Αἶ, VI, 276. — Ον. Μετ. VIII, 798), τέρας ἄγριον, δασεῖαν ἔχον τὴν κόμην καὶ κοίλους τοὺς ὀφθαλμοὺς, τέκνον τῆς Ἐριδος κατοικοῦν εἰς τοῦ Ἄδου τὴν εἴσοδον. Γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὁ χρησμὸς ἐπαίξεν ἐπὶ τῆς ταυτότητος ἢ καὶ τῆς ἐγγυτάτης ὁμοιότητος τῆς προφορᾶς τοῦ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ.

Λίμυρα, πόλις τῆς Λυκίας ἐπὶ λίμνης (Στρβ.).

Λίμυρος, ποταμὸς πρὸς τ' ἀνατολικά τῆς Λυκίας (Στρβ. ΙΔ).

Λένδιος, χωρίον τῆς Σικελίας, ἐνθα ἐκτίσθη ἡ Γέλα (Θουκ. Ε, 4).

Λένδος, 1) ἴδ. Ῥόδος. — 2) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Κερκάρου καὶ τῆς Κυδίππης, κτίσθη τῆς Λίνδου (Πινδ. — Διόδ. Ε, 57).

Λένος, ἀρχαιότατα (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 570), καὶ μετὰ ταῦτα, μάλιστα ἐν Ἀργεῖ, προσωποποιήσας τοῦ, ὡς φυτὸν πρῶτως μαραινόμενον τὸν θάνατον ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ὑποστάντος, καθὼς ὁ Νάρκισσος ἐν Βοιωτίᾳ, ὁ Ὑάκινθος ἐν Λακωνίᾳ δι' ὃ καὶ πένθιμον ἄσμα ἐψάλλετο εἰς τὸν Λίνον, Ἀἴλινοσ λεγόμενον, ἐκ τοῦ αἴ Λίνε, ὡς παρὰ τοῖς τραγικοῖς (Αἴσχ. Ἀγαμ. 115, 131. 148. — Σοφ. Αἴ. 627. — Εὐριπ. Φοιν. 1535). Κατὰ τοὺς Ἀργεῖους υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ψαμάθης, τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως, ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἀνετράφη ὑπὸ ποιμένους καὶ ἐσπαράχθη ὑπὸ κυνῶν. Τὸ ἀμάρτημα δὲ τῆς θυγατρὸς του γνωρίσας ὁ βασιλεὺς, ἐθανάτωσεν αὐτὴν ἄλλ' ὁ Ἀπόλλων ἐπεμφε τὴν Ποιήν κατὰ τῶν Ἀργείων, ἀρπάξουσιν τὰ παιδιά ἀπὸ τῶν μητέρων των, μέχρις οὗ ὁ χρησμὸς τοῖς διέταξε νὰ ἐξιλεώσωσι τὸν Λίνον καὶ τὴν Ψαμάθην. Διὰ τοῦτο κατ' ἔτος, ἐπὶ τῶν κυνικῶν καυμάτων, ἐν τῷ παρ' αὐτοῖς καλουμένῳ ἀρνεῖφ μηνί, ἐώρταζον τὴν ἀρνηίδα ἢ κυνοφοντίδα ἑορτὴν, καθ' ἣν ἔθνον ἀρνια καὶ ἐφόνευον κύνας, αἱ δὲ γυναῖκες καὶ κόραι ἔφαλλον τὸν αἴλινον ἐν πομπῇ. Ἠνίττοντο

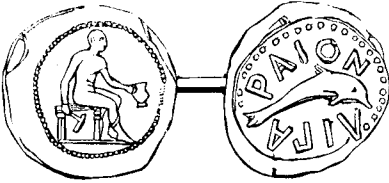

δὲ ταῦτα τὰς ἀσθενείας ἅς τὰ κυνικά κάμματα ἐπέφερον εἰς τὰ φυτὰ, τοὺς κύνας καὶ τοὺς ἀνθρώπους, μάλιστα εἰς τὰ παιδιά. Ἐν Βοιωτίᾳ δ' ἐλατρεύετο ὁ Λίξος ὡς ποιητῆς αὐτὸς, υἱὸς τοῦ Ἀμφιμάρου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας, ἔχων εἰκόνα ἐντὸς σπηλαίου τοῦ Ἐλικῶνος, ἣ προσεφέρετο κατ' ἔτος θυσία, ὅτε καὶ εἰς τὰς Μούσας. Παλαίσις ποτὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Συγχρόνως δ' ἐθεωρεῖτο οὐ μόνον ὡς ποιητῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος ὡς διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Ὀρφέως, καὶ πρῶτος τοῖς γράμμασι χρησάμενος (Διόδ. Γ, 62). Διδάσκων τὸν Ἡρακλέα τὸ κιθαρίζειν καὶ θελήσας ποτὲ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ὡς δυσμαθῆ, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς κιθάρας (Ἀπολλδ. Β, 4, 9. — Πaus. Α, 43, 7. Θ, 49, 6). Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ τῷ ἀπέδωκαν καὶ συγγράμματα, ὡς τῷ Ὀρφεὶ καὶ τῷ Μουσαίῳ, μεθ' ὧν τὸν σχετίζουσιν. Ἐλέγετο δὲ ταφεὶς ἐν Θήβαις, ἢ ἐν Ἄργει, ἢ ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας.

Λίξος, υἱὸς Αἰγύπτου καὶ Καλιάνδης (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Λίπαξος, πόλις τῆς Κροσσιαίας ἐν Μακεδονίᾳ, Α τῆς Ὀλύμπου (Ἡρδ. Ζ, 123)

Λιπάρα, ἡ μείζων τῶν αἰολικῶν νήσων πρὸ τῆς Β ἀκτῆς τῆς Σικελίας, ἡραιστείας

φύσεως. Πόλιν ὀμώνυμον ἔκτισαν ἐπ' αὐτῆς Αὔσωνες, οἷς προσετέθησαν Κνίδιοι μετὰ ταῦτα. Τῷ δὲ 251 π. Χ. ἐκυρίευσαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν νῆσον (Στρβ. ΣΤ, 275. Πολέ. Α, 25, 4. — Διόδ. — Ε, 7, 10).

Λίσαι, πόλις τῆς Κροσσιαίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ Χερσονήσῳ.

Λίσσος, 1) ποταμὸς ἐν Θράκῃ, μεταξὺ Νέστου καὶ Ἐβρου, ἐκβάλλει Δ τῆς

Στρώμης (Ἡρδ. Ζ, 108, 109). — 2) Ὀμόρρους τοῦ Τηρίου πρὸς τῷ Λεοντίνῳ ἐν Σικελίᾳ (Πυλβ. Ζ, 6). — 3) Πόλις τῆς κάτω Δαλματίας παρὰ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Δρίλωνος, μετ' ἀκροπόλεως λίαν δυσβάτου, ὑπὸ Διονυσίου, τοῦ τυράννου Συρακουσῶν, τῷ 385 π. Χ. ἰδρυθεῖσα (Πολέ. Γ, 16. Η, 10, 15. — Διόδ. ΙΕ, 13).

Λιταί, ἴδ. Ἄτῃ.

Λίτρα, σταθμὸς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἐν Σικελίᾳ Ἑλλησιν, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Libra μετονομασθεὶς, περιέχει 12 οὐγγίας, ὧν αἱ 6 ἐλέγοντο ἡμίλιτρα, αἱ 5, 4, 3, πεντόλιτρον, τετράς, τριάς, αἱ δὲ 2 ἐξάς. Ὡς νόμισμα ἦν ἴσον τῷ Αἰγινητικῷ ὀβολῷ, δι' ὃ καὶ δεκάλιτρον ἐλέγετο ἐν Συρακούσοις ὁ 10 αἰγίν. ὀβολοῖς ἴσος κορινθιακὸς στατήρ. Καὶ ἡ κοτύλη ἐλαίου λέγεται παρὰ Γαληνῷ λίτρα.

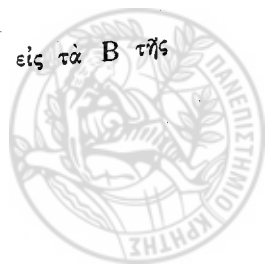
Λιχάδες, τρία νησίδια εἰς τὰ βόρεια τῆς Εὐβοίας, ἢ Σκάρφεια, Κάρησα καὶ Φωκαρία (Στρβ.).

Λίχας, 1) Ὑπέρτης τοῦ Ἡρακλέους ὁ ἀναθρέψας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὑλλον. Δι' αὐτοῦ ἡ Δηϊάνειρα ἐπεμψεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν χιτῶνα βεβαμμένον εἰς τὸ δηλητηριῶδες αἷμα τοῦ Κενταύρου Νέσου ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ιδιοτήτων αὐτοῦ ὁ δ' Ἡρακλῆς, ὡς τὸν ἐφόρσε, κατεκάη, καὶ ἐξ ἀλγηδόνων ἐκμανεῖς, ἐσφενδόνισεν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τὸν Λίχαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἔνθα αἱ Λιχάδες. (Σφκλ. — Ἀπολλδ. Β, 3, 7). — 2) Σπαρτιάτης ὅστις ἐλέγετο εὐρῶν τὰ ὄσα τοῦ Ὀρέστου (Α, 67). — 3) Σπαρτιάτης ἐπαινούμενος ἐπὶ φιλοξενίᾳ (Ἐνφ. Ἑλλ. Γ, 2, 21. Ἀπομν. Α, 2, 61).

Λίψ, ὁ ἐξ Ἀφρικῆς πνέων ΝΔ ἢ ΔΝ ἄνεμος, λίαν θελλώδης καὶ ἐπαισθητὸς εἰς τὴν Μεσόγειον.

Λογγανός, ποταμὸς εἰς τὰ Β τῆς

Σκελίας ἐκβάλλων μεταξύ Μυλῶν καὶ Τυνδάριος, ἔθνα ὃ Ἰέρων ἐνίκησε τοὺς Μαμερτίνοους (Διδδ. KB, 15. — Πολθ. Α, 9, 7).

Λογγίνος (Διονύσιος Κάσσιος), Ἀθηναῖος, γεν. περὶ 213 μ. Χ. Ἐν μακρῆς περιηγήσεσιν ἐσχετίσθη μετὰ τῶν ἐπισημοτάτων τῶν τότε φιλοσόφων, ἀλλ' ἰδίως ἐῖλκυσε αὐτὸν ἡ Πλατωνικὴ φιλοσοφία, καὶ ἡ παιδεία, ἰδίως ἡ γραμματικὴ του παιδεία, μεγάλως ἐξετιμήθη ἐν Ἀθήναις. Ἐπὶ μιᾶς δὲ τῶν ὀδοιποριῶν του γνωρίσασα αὐτὸν ἡ βασίλισσα τῆς Παλμύρας, ἡ εὐφυῆς Ζηνοβία, τὸν προσέλαβεν ὡς σύμβουλον αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ παρεκίνησεν αὐτὴν εἰς ἀντίστασιν κατὰ τῶν Ῥωμαίων, συλλαβὼν αὐτὸν ὅτε ἐνίκησεν ὁ Αὐρηλιανὸς, τῷ 273, τὸν ἐθανάτωσεν. — Ἐγραψε δὲ πολλὰ ἱστορικὰ, φιλοσοφικὰ, γραμματικὰ καὶ κριτικὰ, ὧν οἱ τίτλοι μόνον καὶ μικρὰ ἀποσπάσματα διεσώθησαν. Ὁ δὲ περὶ ὕψους λόγος, πραγματευόμενος περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἀκριβοῦς ὕψους, καὶ ἐπιγραφόμενος « Διονυσίου ἢ Λογγίνου », ἀπεδόθη ὑπὸ τινῶν εἰς Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνασσεά, ἢ εἰς ἄλλον τινὰ Διονύσιον, ὡς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Πλούταρχον, καὶ σχεδὸν γενικῶς κρίνεται ὡς ἔργον συγγραφέως οὐχὶ νεωτέρου τοῦ Τιβερίου.

Λογγόβαρδοι, Λογγίβαρδοι, Λαγγόβαρδοι, γερμανικὴ φυλὴ περὶ τὸ Μεκλεμβούργον, κατὰ τινὰς ἐπώνυμοι τῆς μακρᾶς αὐτῶν γενεαῶδος, ἢ τῶν μακρῶν πελέεων (parta), ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς χώρας ἦν ὄκον, τῆς μακρᾶς Βάρδης παρὰ τὴν Ἑλθαν ἐμφανίζονται τὸ πρῶτον ἐπὶ Τιβερίου, καὶ συνεδέθησαν μετὰ τῶν Μαρκομάννων καὶ τῶν Χαρούσκων. Ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὑποστηριχθέντες, ἐκλήθησαν εἴτα, τῷ 568, ὑπὸ τοῦ Ναρσῆ εἰς Ἱταλίαν, καὶ ἐκεῖ ἀποκατέστησαν εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν κληθεῖσαν Λομβαρδίαν.

Λόγγος, ἔγραψε, πιθανῶς ἐν τῇ Ε' ἐκατονταετηρίδι μ. Χ. μυθιστόρημα ὑπὸ τὸν τίτλον «ποιμενικά, τὰ κατὰ Δάφνιν καὶ Χλό-

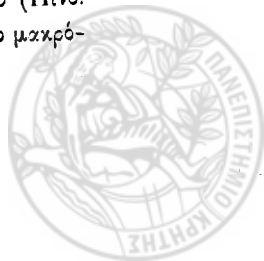
ην», εἰς 4 βιβλία, ἐν γλώσσῃ ἱκανῶς καθαρᾷ, ἐνδιαφερούσας περιέχον παραστάσεις, τὸ ἄριστον τῶν ἀρχαίων μυθιστορημάτων.

Λογεῖον, τὸ ἕδαφος τῆς τῶν θεάτρων σκηνῆς, ὃ, διὰ λόγους ἀκουστικούς, ἦν ξύλινον. Ἰδ. Θεάτρον.

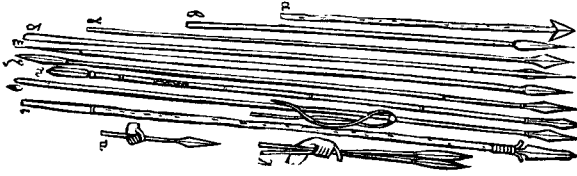
Λογισταί, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, δεχομένη καὶ ἐλέγχουσα τὴν λογοδοσίαν πάντων τῶν χρηματικῶν ὑπολόγων (Ἀρσττ. Πολ. ΣΤ, 5, 10). Ἦσαν δὲ 10 τὸν ἀριθμὸν. Κληροῦμενοι ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ ἐκλέγοντες εἴτα αὐτοὶ 10 εὐθύνους καὶ 10 παρέδρους, ἐντὸς 30 ἡμερῶν δικαιομένου ἐκάστου πολίτου νὰ ἐγείρῃ ἔνστασιν κατὰ τῆς ἐκλογῆς, ἀπετέλουσαν οὕτω τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα ἢ Λογιστῶν (Beck. Aned. 138. — Πολθ. Η, 100). Ὅταν ἔκρινον ὀρθοῦς τοὺς ἀπολογισμοὺς, ἐπεσημαίνοντο αὐτοὺς, δηλαδὴ τοὺς ἐκύρουν. Ὅσας δ' εἶχον ἢ ἐλάμβανον κατ' αὐτῶν ἐνστάσεις ἐδίκαζον πρὸ ἡλιαστικοῦ δικαστηρίου οὐ προήδρευον.

Λογογράφοι. Οὕτως ἀποκαλεῖ ὁ Θουκυδίδης (Α, 21) τοὺς ἀρχαίους πεζοὺς συγγραφεῖς ὅσοι συνέγραψαν ἀφελῶς συλλέξαντες τὰς ἐκ στόματος παραδόσεις περὶ ἐγχευριῶν μύθων, κτίσεων καὶ διατάξεων τῶν πόλεων, χρονολογιῶν ἱερῶν καὶ βασιλικῶν γενῶν. Ἐξ αὐτῶν ἠρύσαντο οἱ ἱστοριογράφοι, ὧν πρῶτος ἦν ὁ Ἡρόδοτος. Πλὴν τοῦ Ἀργείου Ἀκουσιλάου ἦσαν Ἴωνες οἱ λοιποὶ, οἳ ἐκ Μυτιλήνης ὁ Ἑλλάνικος, ἐκ Μιλήτου ὁ Κάδμος, ὁ Διονύσιος, καὶ ὁ Ἐκαταίος, πρῶτος τὴν ἱστορικὴν ἀληθειαν ἀνερευνήσας, ὁ Χάρων ἐκ Λαμφάκου. Τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν πολλὰ διεσώθησαν ἀποσπάσματα. Ἄλλ' ἢ λέξεις ἐνέφαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τοὺς γράφοντας λόγους ῥητορικοὺς, καὶ ἐν γένει τοὺς πεζογράφους.

Λόγχη, κυρίως ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος ἢ ἀκοντίου (Ἡρδ. Α, 52. Ζ, 69. 78. — Διοσκ. Γ), ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκόντιον αὐτὸ (Πίνδ. Νεμ. Η, 51. Ι, 113), μάλιστα δὲ τὸ μακρό-

τερον (μέχρι μέτρ. 2,20) χρησιμεύον πρὸς διάτρησιν μάλλον ἢ πρὸς ῥίψιν (Ἰδ. Ἄκόντιον).

Λόκρα, ποταμὸς τῆς νήσου Κύργου (Κορσικῆς), ἐκβάλλων εἰς τὰ δυτικὰ αὐτῆς (Πτολ. Γ, 2). Ν. Ταλάρο.

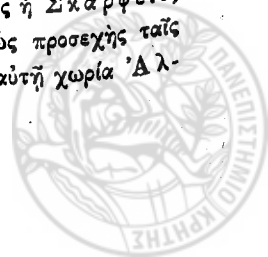
Λοκρίς, χώρα ἐπώνυμος, ὡς καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς Λοκροί, τοῦ δισεγγόνου τοῦ Ἀμφικτύονος Λοκροῦ, ἀρχηγοῦ ἀποίκων Λελέγων. Ἡ φυλὴ αὐτῆ δὲν διετήρησεν ἐνότητά ἀδιάσπαστον, καὶ οἱ μὲν ἐν Ἑλλάδι (Ἑσπέριοι) ἐπελέγοντο Λοκροί Ὀζόλαι, ἔχοντες τὴν Αἰτωλίαν πρὸς τὰ ΒΔ τὴν Δωρίδα πρὸς Β, τὴν Φωκίδα πρὸς Α, καὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον πρὸς Ν. Ὁ Παρνασσὸς, ἡ Φωκίς καὶ ἡ Δωρίς ἐχώριζον ἀπ' αὐτῶν τοὺς

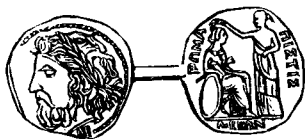
Ὀπουντίους Λοκρούς, οἱ δ' Ἐπικνημίδιοι Λοκροί ἦσαν κατὰ τὴν ἀκτὴν ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, πρὸς τὸν Μαλιακὸν κόλπον καὶ τὰς Θερμοπύλας, ἀνηκούσας εἰς τὴν Θεσσαλικὴν Μαλαίδα, καὶ συνωρευούσας πρὸς τὰ ἐσωτερικὰ μετὰ τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Φωκίδος. Πλὴν τούτων δὲ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, πρὸς τῇ ΝΑ ἄκρᾳ ὄκουν οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροί. Τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἡ χώρα, 15[] μῆ ἕκτασιν ἔχουσα, ἦν τραχεῖα, μεταξὺ Παρνασσοῦ ἐκ Φωκίδος καὶ Κόρακος ἐξ Αἰτωλίας. Διέρρει δ' αὐτὴν ὁ χειμαρρὸς Ὑλαιθος. Αὐτοὶ παρῆγον τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν ἐκ τῶν ὄζων (βλαστῶν) τῆς ἀμπέλου, οἱ δ' ἄλλοι ἐκ τοῦ ὄζειν, διὰ τὴν ἐκ δερμάτων ποιμενικῆν των ἐνδυμασίαν. Ἡ ἐπισηματότερα πόλις αὐτῶν ἦν ἡ Ναύπακτος,

ἣτις ἐλέγετο οὕτω κληθεῖσα διότι ἐκεῖ δῆθεν ἐναυπήγησαν οἱ Ἑρακλεῖδαι τὸν στόλον ἐφ' οὗ ἐπεραιώθησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον (Στράβ. Θ, 426. — Πaus. I, 38, 10). Μέρους τῶν ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων κατατροπωθέντων Μεσσηνίων ἀποκατέστησαν ἐνταῦθα οἱ Ἀθηναῖοι τῷ 455

π.Χ. καὶ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐκεῖ ἐστάθμευε πολλάκις ὁ στόλος τῶν Ἀθηνῶν (Θουκ. Β, 69. 91). Εἶτα δ' ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν καταληφθεῖσα, ἀπεδόθη αὐθις τοῖς Λοκροῖς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Ἀξιομνημόνευτοι εἰσὶ καὶ ἡ πόλις Μολύκρεια, παρὰ τὸ Ἀντίρριον ἀκρωτήριον κατ' αὐτὴν καὶ Ῥίον Μολυκρητῶν ἐπικαλούμενον, καὶ ἔχον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἡ Ἀντίκυρα, ἡ Οἰάνθεια, (ν. Γαλαξεῖδι), καὶ μεσογειῶς τὸ Αἰγύτιον, ἡ Μυωνία, καὶ πρὸ πάντων ἡ Ἀμφισσα (ν. Σάλωνα), τῆς χώρας πρωτεύουσα. Οἱ δὲ πρὸς Ἀνατολὰς Λοκροί, οἱ Ἡοῖοι, ἀπετέλουν κατ' ἀρχὰς ἓνα λαὸν συναφῆ, δισικούμενον ὑπὸ 100 ἀριστοκρατικῶν οἰκῶν ἐν Ὀπούντι, μητρόθεν ἐλκόντων τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν αὐτῶν. Ἀμφότερα δὲ τὰ ὀνόματα, τό τε τῶν Ὀπουντίων καὶ τὸ τῶν Ἐπικνημιδίων (ἡ Ὑποκνημιδίων) ἀνήκον κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν αὐτὸν λαόν, μεταγενεστέρως μόνον, ἴσως ἐπὶ Ῥωμαίων, διαιρεθέντα, καὶ ἐχρησίμευσαν ἐπίσης εἰς ἀντίθεσιν τῷ τῶν Ὀζολῶν, οἵτινες ὁμοῦ καὶ αὐτοὶ ἀπ' αὐτῶν κατήγοντο. Τῶν Ἐπικνημιδίων ἡ ἕκτασις ἐπὶ τῆς ΒΑ κλιτύος τοῦ Καλλιδρόμου καὶ τῆς Κνημιδος δὲν ἦν πολὺ πλείων τῶν 4 τετραγ. μιλίων, μὴ ἐμπεριλαμβανομένης τῆς πόλεως Δαφνουῦντος, ἣτις πολλάκις προσηρτάτο εἰς τὴν Φωκίδα. Ὁ ποταμὸς Βοάγριος ἡ Μάνης ὅτε μὲν ἦν ξηρὸς, ὅτε δὲ πλημμυρῶν εἰς πλάτος 200'. Ἐκ τῶν πόλεων τῶν Λοκρῶν τούτων μνημονεύονται πολλάκις ἡ Σκάρφεια, μικρὰ μὲν, ἀλλὰ γνωστὴ ὡς προσεχῆς ταῖς Θερμοπύλαις, καὶ τὰ παρ' αὐτῇ χωρία Ἀλ-

πήνος και Βήσσα, αὐτὴ ἴσως μόνον δάσος. Ἡ δὲ σπουδαιότης τῶν πόλεων ἦν τὸ Θρόνιον παρὰ τῷ Βοαγρίῳ. Ἡ δ' Ὀπουντία Λοκρὶς ἔκειτο Ντῆς Ἐπικνημιδίας, ἐκτεινομένη ἐπὶ 5 τετραγ. μίλ. καὶ περιλαμβάνουσα τὰς κλιτύας τῆς Κνημιδος καὶ τῶν Φωικικῶν ὄρεων, καὶ προσέτι τὸ καλούμενον πεδῖον εὐδαίμων. Τὸ σπουδαιότερον ποτάμιον αὐτῆς ἦν ὁ Πλατάνιος, καὶ ἡ εὐφορος αὐτῆς χώρα ἔπεμψε κατὰ τῶν Περσῶν 7 πλοῖα καὶ 6,000 ἄνδρας (Ἡρδ. Ζ, 203. Η, 1). Πρωτεύουσα αὐτῆς ἦν ὁ Ὀποῦς, πατὴρ τοῦ Πατρόκλου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 531. Σ, 326). Ἀργυρὰ νομίσματα ὑπάρχουσιν αὐτῆς, πολλάκις ἐν πολέμοις καταστραφείσας. Ὁ κυριώτερος αὐτῆς λιμὴν ἦν ἡ Κύνος, ἔνθα ἐλέγοντο μετὰ τὸν μέγαν κατακλυσμὸν κατοικήσαντες ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ Πύρρα, καὶ ἦν αὐτοῖς ἰδρυμένον μνημεῖον. — Οἱ δ' Ἐπιζεφύριοι Λοκροὶ ἦσαν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες ἄποικοι τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν (Στρβ.),

καὶ οὐχὶ τῶν Ὀπουντίων, ὡς ὁ Βιργίλιος διατείνεται (Æ, III, 399). Ἡ πόλις αὐτῶν, ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ νομοθέτου Ζαλευκού, ἐκτίσθη τῷ 683 π. Χ., καὶ ἔκειτο παρὰ τῷ Ζεφυρίῳ ἀκρωτηρίῳ, εἰς τὰ Ντῆς Βρουττίας χερσονήσου. Ἦν δὲ πόλις ἐμπορικὴ, ἣν ὑπεστήριζε Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος, μεγάλως δ' ἔβλαψαν Διονύσιος ὁ νεώτερος, καὶ ὁ Πύρρος καὶ οἱ Ῥωμαῖοι (Liv. XXIX, 8), εἰ καὶ οὗτοι οὐδὲ τῆς ἐλευθερίας οὐδὲ τῶν νόμων τοῦ Ζαλευκού τὴν ἐστέρησαν (Πολβ. ΙΘ. 46. — Στρβ. ΣΤ, 259). Ἔῤχε δὲ καὶ ὠραῖον ναδὸν τῆς Περσεφόνης. Ἐρείπιά τινα αὐτῆς σώζονται εἰς Gerace.

Λοξίας, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἡρδ. Α, 91), ὡς λοξὰ τοξέουτος βέλη, τὰς ἀκτῖνας, ἢ λοξὰ χρησιμοδοτοῦντος, ἢ, κατὰ τινα ἔτυμολογίαν, ὡς λέγοντο οἱ χρησμοῦς (ΑΡΧ. ΑΒΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

Λουκερία, ἴδ. Νουκερία.

Λοξῶ, θυγάτηρ τοῦ Βορέως (Καλλιμ. εἰς Ἀπλ. 292).

Λουκιανός, ἐκ Σαμοσάτων τῆς Κομμαγηνῆς Συρίας, γεννηθεὶς τῷ 120 μ. Χ. ἐκ πενομένης οἰκογενείας, ἣτις προώριζεν αὐτὸν ὡς λιθουργόν. Ἄλλ' ἐπιδοθεὶς αὐτὸς εἰς τὴν ῥητορικὴν, ἐπηγγέθη κατ' ἀρχὰς τὸν δικηγόρον, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἐπεδίωξε τὴν δόξαν τοῦ σοφιστοῦ, τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ, εἶτα ἐπ' ὀλίγον ἐν Ῥώμῃ, καὶ τέλος, μεταβάς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας. Ἐν Ἀθήναις, ἔνθα, ὡς φαίνεται, κυρίως ἀποκατέστη, συνεδέθη μάλιστα μετὰ τοῦ κυνικοῦ Δημόνακτος. Ἐν μεταγενετέροις χρόνοις ἐδέχθη καὶ πολιτικὴν ὑπηρεσίαν ἐν Αἰγύπτῳ, ζήσας πιθανῶς μέχρι τοῦ Κομμόδου. Ὑπὲρ τὰ 80 συγγράμματα σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν κρίνονται πάντα ὡς γνήσια. Τὸ ὕφος αὐτοῦ, τὰ παραδείγματα τῶν ἀρίστων συγγραφέων ἀπομιμούμενον, ἐστὶν ὡς πρὸς τὴν φιλοκαλίαν, τὴν σαφήνειαν, τὴν λεπτότητα καὶ τὴν εὐφυίαν, θαυμαστὸν διὰ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἔγραψε, παριστῶν μετ' ἐξαισίου τέχνης τοὺς χρόνους τῶν Ἀντωνινῶν, καθ' οὓς ἐκαλλιεργεῖτο μὲν αὖθις τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλ' ἤδη ἐν νοθεύσει ὄν καὶ ἐν διαλύσει, δι' ἣ καὶ χλεύη καὶ σάτυρα ἐστὶ τοῦ συγγραφέως ὁ γενικὸς χαρακτήρ. Οὐδ' αὐτῶν τῶν θεῶν, καὶ τῆς ἡδὴ λίαν κλονουμένης δημοτικῆς θρησκείας φεῖδεται (θεῶν δι' ἀλ.), καὶ μετ' αὐστηρότητος καὶ πικρίας καταφέρεται κατὰ τῶν δεισδαίμονιων, αἵτινες ἐκ τῆς ξένης παρερρήσασαι, συνετέλεσαν εἰς τὴν παρακμὴν τῆς Ἑλλάδος (Ἀλέξανδρος, Ψευδόμαντις, Περρεγῆνος, Πρωτεύς, Φιλοψευδής). Καὶ τὸν Χριστιανισμὸν κρίνει ὡς μίαν τῶν δεισδαίμονιων, ὀλίγην ἔχων γνῶσιν αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ ὀλίγην δίδωσιν εἰς αὐτὸν προσοχὴν (Πρωτ. Φιλοφ. ΙΣΤ). Τὴν ἀρχαίαν φιλοσοφίαν τιμῶν, καὶ ἰδίως τῆς ἐπικουρείας σχολῆς Ὀπαδῶς, καταφέρετο ὅμως κατὰ παντὸς ἀνευδῶ-

του δογματισμοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τῆς χυδαιότητος τοῦ βίου τῶν Στωϊκῶν καὶ τῶν κυνικῶν (Ἐρμότιμος, Συμπόσιον, Φυγάδες, Χάρων, Ζεὺς τραγωδῶς, Ἀλιεὺς κτλ.). Καὶ τοι δὲ τῇ ῥητορικῇ τὰ πρῶτά του κέρδη καὶ τὰ πρῶτά του βήματα πρὸς τὴν φήμην ὀφείλων, οὐδ' αὐτῆς ὁμως ἐφείσθη ὡς εἶχεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, εἰς λέξεων πάταγον καὶ εἰς θραυστομίαν μᾶλλον συνισταμένην (Ῥητ. διδ.), καὶ τὰς παρεκτροπὰς ἤλεγξε τῆς φιλολογίας (Ψευδοσοφιστής, Πῶς δεῖ ἱστορίαν γράφειν), καὶ τῆς ἀγωγῆς τὴν διαστροφὴν (Ἀνάχαρις), ὡς καὶ τῆς ὅλης διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς διαμορφώσεως (Νιγρῆνος ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους).

Λουσία, 1) ἐν Ἀττικῇ δῆμος τῆς Οἰνιῆδος φυλῆς. Ἴσως τὰ ν. Λιόσια.—2) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος (Παυσ. Η, 25).

Λουσοί, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ τῇ Κλειτορι μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (Παυσ.).

Λόχος, ἀρχικῶς μὲν ἡ ἐνέδρα, εἶτα δὲ σῶμα πεζῶν στρατιωτῶν, συνήθως 100. Ἐν Σπάρτῃ τὸ 1/4 ἢ 1/5 τῆς μόρας. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λόχου λοχαγὸς, λοχαρχὸς ἢ λοχηγέτης.

Λυγδαμεις, 1) ἀρχηγὸς Θρακῶν, θελήσας νὰ λεηλατήσῃ τὴν Ἐφεσον ἐνίκηθη, καὶ ἐφονεύθη ἐν Κιλικίᾳ (Πλούτ. Μαρ.).—2) Τύραννος τῆς Νάξου, ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ τῆς δημοτικῆς μερίδος προστάς. Συνδραμῶν τὸν Πεισίστρατον, τῷ 540 π. Χ., ὑπεστηρίχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατάληψιν τῆς τυραννίδος. Ἀνέτρεψαν δ' αὐτὸν εἶτα πάλιν οἱ Σπαρτιάται τῷ 525 (Ἡρόδ. Α, 61. 64.—Ἀρσεν. πολ. Ε, 5.—Πολύαιν. Α, 23. 2).

Λυγκεύς, ἴδ. Δαναός. Ἴδας.

Λυγκησταί, λαὸς αὐτόνομος, τὴν Λυγκηστιδα οἰκῶν, χώραν ΝΔ τῆς Μακεδονίας κειμένην. Κατ' ἀρχὰς μὲν εἶχον ἰδίους βασιλεῖς ἐκ τοῦ γένους τῶν Βακχιαδῶν εἶτα δ' ἠνώθησαν μετὰ τῆς Μακεδονίας.

Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ὁ Λύγκος (Θουκ. Β, 93. Δ, 8), ἢ Λύκος (Πλούτ. Φλαμ. 4).

Λύδδα (τὰ) ἢ **Λύδδη** (ἡ), πόλις τῆς Παλαιστίνης, ΒΔ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καταστραφεῖσα ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ πολέμῳ, εἶτα δὲ πάλιν ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Διόσπολις (Ἰώσπ. Ἰουδ. πολ. Β, 19. Γ, 3. Δ, 8).

Λυδία, ἡ μέση χώρα τῆς Δ παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καλουμένη πρὶν Μαιονία (Ἰων. Μηωνίη), ὁ ὄνομα περιωρίσθη μετὰ ταῦτα εἰς τ' Α. αὐτῆς, Ν. τοῦ Τμώλου, καὶ κατὰ τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ Ἐρμου ποταμοῦ. Ἐπὶ τῶν Μερμυαδῶν (715 π. Χ.), καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἀλυάττου (560), ἔφθανεν ἡ Λυδία πρὸς Α μέχρι τῆς Μηδείας, ἀφ' ἧς ὁ Ἄλυς ποταμὸς τὴν ἐχώριζεν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα περιωρίσθη μέχρι τῆς Φρυγίας πρὸς Ν, μέχρι τοῦ Μαιάνδρου, μετὰ ταῦτα μόνον μέχρι τοῦ ἄνω ῤοῦ τοῦ Ἐρμου καὶ μέχρι Καρίας πρὸς Δ, μέχρι τοῦ Αἰγαίου, ἔχουσα ἐνταῦθα ἀνθούσας Ἑλληνικὰς πόλεις ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Ἴωνία, μὴ ἐμφαίνον ὁμως ἰδίαν ἐπαρχίαν. Πρὸς Ν ἔχει τὸ ἀκρωτήριον Μυκάλην ἢ Τρωγίλιον, ἀπέναντι τῆς Σάμου· ΒΔ δ' ὑψοῦται εἰς 2000^μ ὁ χρυσοῦχος Τμῶλος, πρὸς Δ ἐκτεινόμενος ὑπὸ τὰ ὀνόματα Ὀλυμπος, Σίπυλος, Πάγος, Κόραξ, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Μυσησίου. Τῆς Χίου δ' ἀπέναντι ὑψοῦται ὁ Μίμας, οὗ τὸ ἀκρωτήριον Μέλαινα, καὶ ὁ Κόρυκος, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Ἀργένου καὶ Κορυκείου. Εὐφοροὶ κοιλάδες ἦσαν ἐκατέρωθεν τοῦ Καύστρου τὸ Καύστρου πεδῖον καὶ τὸ Κιλβιανὸν, ὡς καὶ ὁ Ἄσιος λειμὼν τοῦ Ὀμήρου (Κλ. Α, 461)· τὸ Ὑρκανικὸν πεδῖον καὶ τὸ τοῦ Ἐρμου παρὰ τοῦτον τὸν ποταμὸν, καὶ ἡ Κατακεκαμένη πεδιάς, ΒΑ, κατὰ τὴν γωνίαν μεταξὺ Μυσίας καὶ Φρυγίας, δεικνύουσα ἔγχνη ἡφαίστεια. Οἱ κυριώτεροι ποταμοὶ δ' εἰσὶν ὁ Ἐρμος, πηγάζων ἐκ τοῦ Διδυ-

μαίου ὄρους ἐν Φρυγίᾳ, προσλαμβάνων δὲ δεξιῶς τὸν Ὑλλόν καὶ Λύκον, ἀριστερῶς τὸν Κόγαμον καὶ τὸν Πακτωλόν, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἐρμαῖον κόλπον. Ὁ Μέλῃς ἦν μικρὸν ποτάμιον παρὰ τὴν Σμύρνην, ἐξ οὗ ὁ Ὀμηρος ἐλέγεται μελήσιγενής. Ὁ Ἄλῃς ἢ Ἄλῃσος ἐξέβαλλε παρὰ τῷ Κολοφῶνι ὁ Κάυστρος ἐπήγαζεν ἐκ τοῦ Τμώλου, καὶ μετὰ πολλὰς καμπὰς ἐξέρρει παρὰ τῇ Ἐφέσῳ εἰς τὸν Καύστριον κόλπον. Β τῶν Σάρδεων ἦν ἡ λίμνη Γιγαία ἢ Κολόη, ἡ δὲ Σάλη ἢ Σαλόη πρὸς τῷ Σιτύλῳ ὄρει, ἐνθα ἐλέγεται κειμένη πρὶν ἢ ἐκ σεισμοῦ τινος καταστραφεῖσα ἀρχαία τῆς χώρας πρωτεύουσα Τάνταλος ἢ Σίτυλος ἢ Πηγασαία λίμνη παρὰ τῇ Ἐφέσῳ, καὶ παρὰ τῷ ἐκείσε ναῶ τῆς Ἀρτέμιδος αἱ δύο Σελήνοῦσιαι λίμναι. Οἱ ἐγγώριοι Μήονες, εἶτα Λυδοί, ἦσαν συγγενεῖς τῶν Καρῶν καὶ Φρυγῶν, Σιμιτικῆς καταγωγῆς κατὰ τινὰς καὶ εἶχον ἰδίους βασιλεῖς τοῦ γένους τῶν Μερμναδῶν, γνωστοὶ ἐπ' ἀνδρεία, καὶ μάλιστα ὡς ἰππεῖς ἐξοχαί· ἀλλ' ἐπὶ Κροίσου παρηκολούθησαν τῆς Περσίας τὴν τύχην, καὶ ἐξεθλήνθησαν ἐνεργείαις τοῦ Κύρου· συμπράξει δὲ τῶν παροικούντων Ἑλλήνων ἐπεδόθησαν δραστηρίως εἰς τὸ ἐμπόριον (Ἡρόδ. Α, 14, 25. 51). — Πλὴν δὲ τῶν Ἑλληνικῶν Ἴωνικῶν πόλεων, κυρίως Λυδικαὶ ἦσαν, αἱ ἐπισημότεραι, ἀπὸ Β, τὰ Θυάτειρα, πρὶν Πελοπία ἢ Ἀπολλωνία, Μαγνησία ἢ ἐπὶ Σιτύλῳ· αἱ Σάρδεες ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ, βασιλικὴ πρωτεύουσα· τὰ Ὑπαιπα, ἐπὶ τοῦ Καύστρου, ἀπέναντι τῶν Σάρδεων, ἐνθα ἠσκαίτο καὶ ἡ Περσικὴ λατρεία τοῦ πυρός· ἡ Φιλαδέλφεια ἐπὶ τῆς ΒΑ κλιτύος τοῦ Τμώλου, ὑπὸ Ἀτάλου Α' ἰδρυθεῖσα (Στράβ. ΙΕ, 625).

Λυδίαδης, τύραννος Μεγαλοπόλεως τῷ 244 π. Χ. ἦν δραστήριος καὶ ἀνδρεῖος, φίλος ἄρχος ὅμως ἐνταυτῷ καὶ φιλόδοξος. Ὅτε ὅμως εἶδεν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἀχαικοῦ δε-

σμοῦ Ἄρατος ἤθελε ν' ἀνατρέψῃ πάντας τοὺς τυράννους ἐν Πελοποννήσῳ, παρητήθη οἰκιοθελῶς τῷ 233 δὲ στρατηγὸς αἰρεθείς, ἀντικατέστη, τῷ 226, καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Ἄρατου ὅτε δ' ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Κλεομένης εἰσέβαλεν εἰς Μεγαλόπολιν, πρὶν ἢ ὁ Ἄρατος δυνήθῃ ν' ἀντιστῇ, ὥρμησεν ὁ Λυδιάδης μετὰ τοῦ ἰππικοῦ καὶ ἀπέκρουσεν αὐτόν· ἀλλ' εἶτα περικυκλωθεὶς, ἐνίκηθη καὶ ἐθανατώθη, ὅτε ὁ εὐγενὴς νικητὴς ἐτίμησε τὴν ταφήν του, στεφανώσας καὶ διὰ χλαμύδος καλύψας αὐτόν (Πλούτ. Ἄρατ. ΛΕ. Κλεομ. ΣΤ. Πολύβ. Β, 41).

Λυδίας ἢ Λουδίας, ποταμὸς τῆς Μακεδονίας· Δ τοῦ Ἄξιου, ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἠνοῦτο παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς του μετὰ τοῦ Ἀλιάκμονος (Ἡρόδ. Ζ, 127). Ἦδη δ' ἔχουσι διηρημέναις τὰς ἐκβολὰς (Στράβ. Ζ, 350).

Λυδίων, (Διονύς. ἀρχ. Β. 75) ἢ Λυδοὶς (Ἀππιαν. Λιβ. 66), ὑποκριτὴς καὶ σχοινοβάτης τῶν ἀγυῶν, τὸ Λατ. Ludio.

Λυδὸς (Ἰωάννης Λαυρέντιος), γεννηθεὶς ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Λυδίας τῷ 490 μ. Χ. Ἑλλῶν κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰς Κωνσταντινούπολιν, κατέλαβεν ὑψηλὰς θέσεις ὑπὸ διαφόρους αὐτοκράτορας, καὶ ὑπὸ τὸν Ἰουστινιανόν, ὑφ' οὗ ὅμως τέλος ἀπεβλήθη, καὶ ἔκτοτε ἰδίως ἐπεδόθη εἰς συγγραφὴν, γράψας ἐν ἄλλοις τὸ διατηρηθὲν ἔργον «περὶ ἀρχῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας», κατ' ἀξιολόγους ἀπολεσθεῖσας πηγὰς· ὁμοίως δὲ κατὰ τοιαύτας καὶ τὸ περὶ Διοσημεϊῶν (τῶν Ῥωμαίων μάντεων), καὶ τὸ περὶ μνηῶν, οὗ σώζονται ἀποσπάσματα.

Λυκαθητὸς, ἴδ. Ἀττικῆ.

Λύκαια (τὰ), ἐορτὴ μετ' ἀγῶνων ὑπὸ τῶν Ἀρχάδων τῷ Λυκαίῳ Διὶ προσαγομένη, μετ' ἀνθρωποθυσιαῶν, ὡς ἐπιστεῦετο, ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις, τοῦ βωμοῦ βαντιζομένου δι' αἵματος παιδίου (Πορφύρ. π. ἀπομ. ἐμφ. Β, 27).

Λύκαιον, ἴδ. Ἀρκαδία.

Λυκαῖος, ἴδ. Ζεὺς.

Λυκάμυθος, ἴδ. Ἰαμβογράφοι.

Λυκαονία, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (ν. Καρμανία), μεταξύ Γαλατίας, Καππαδοκίας, Κιλικίας, Πισιδίας καὶ Φρυγίας, εἶχεν ἄλλοτε ἄλλα ὄρια. Πρὸς Ν εἶχε τὸ ὄρος Ταῦρον, πρὸς ΒΔ τὸν Πορφύριον. Τὸ πρὸς ΒΔ μέρος, μέχρι τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ ἦν ἔρημος ἄδενδρος, ἄ ξ υ λ ο ς χ ῶ ρ α, περικλείουσα τὴν ἀλμυρὰν λίμνην Τά τ τ α ν. Οἱ Λυκάονες, ἀγαθοὶ τοξόται, ἐπιστεύοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καταγόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἑλληνος Λυκάονος. Πρωτεύουσα τῆς χώρας, ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς κειμένη, ἦν τὸ Ἰκόνιον· ἄλλαι δ' ἐπίσημοι πόλεις ἡ Λαοδίκεια, ἰδρυθεῖσα ἐπὶ Σελεύκου, τὸ Τυριάειον, ἡ Λύστρα, ἡ Δέρθη, τὰ Λάραϊνδα, δι' ὧν πασῶν διέβησαν τοῦ Ξενοφῶντος οἱ μύριοι (Ἀνθ. Α, 2, 19. Γ, 2, 23.—Στρβ. ΙΒ, 568).

Λυκάροτος, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου (Ἡρδ. Δ, 143).

Λυκάριος, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ (Ξνφ.).

Λυκάστης, ἡ Λύκαστος, υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Ἰτάνης, σύζυγος Ἴδης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κορύβαντος, πατὴρ Μίνως τοῦ δευτέρου (Διόδ. Δ, 62.—Εὐστ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β, 647).

Λυκαστία, πόλις τοῦ Πόντου ἐν Ἀσία, πλησίον τῆς Θεμισκύρας (Ἀπολν. Ρόδ. 999).

Λύκαστος, πόλις κατὰ τὰ μεσημβρινὰ τῆς Κρήτης, κτίσμα τοῦ Λυκάστου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 647.—Εὐστθ. Αὐτ.).

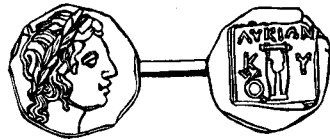
Λυκάων, 1) Υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῆς Ὠκεανίδος Μελινόας, ἡ τῆς Κυλλήνης, βασιλεὺς τῶν Ἀρκαδίων, ἔσχεν ἐκ διαφόρων γυναικῶν 50 υἱοὺς (τὰς προσωποποιήσεις ἀρκαδικῶν πόλεων), αὐθάδεις πάντας καὶ ἀνοσίους, οἵτινες σφάζαντες παιδίον, ἀνέμιξαν τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ μετὰ τῶν τοῦ ἱερείου, καὶ προσέφεραν αὐτὰ εἰς βρωσιν τῷ ἐπισκεφθέντι

αὐτοὺς Διτ, δι' ὃ καὶ ὁ Ζεὺς τοὺς ἐθανάτωσε πάντας, καὶ τὸν Λυκάονα, μεταμορφώσας αὐτὸν, κατ' Ὀβίδιον (Met. Ι, 198) εἰς λύκον· μόνον δὲ τὸν νεώτατον, Νύκτιμον, ἔσωσεν ἡ Γῆ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπῆλθεν ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος. Ὑποτίθεται δ' αἰνιττόμενος ὁ μῦθος τὰς ἀρχαιότατα ἐν Ἀρκαδίᾳ εἰς Δία τὸν Λυκαῖον προσφερομένης ἀνθρωποθυσίας. — 2) Υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λασθῆς, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδώρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 35. Χ. 46). — 3) Υἱὸς Πανδάρου, ἡγεμῶν τῆς Λυκίας (Ἰλ. Β, 826).

Λύκειον, ἴδ. Ἀριστοτέλης. Ἀττική.

Λύκειος, ἴδ. Ἀπόλλων.

Λυκία, χώρα καὶ χερσόνησος τοῦ Ν μέρους τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Αὐτὴν ὄριζε πρὸς Βὸ Τάυρος πρὸς τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Πισιδίαν· πρὸς ΒΑ τὸ ὄρος Σόλυμα, ὃ διέσχιζεν ἡ στενωπὸς Κλίμαξ, πρὸς τὴν Παμφυλίαν· πρὸς Δ τὸ ὄρος Δαίδαλα καὶ ὁ ποταμὸς Γλαῦκος πρὸς τὴν Καρίαν· τὰ δὲ νότια, καὶ τὰ νοτιώτερα τῶν Α καὶ Δ μερῶν, ἔβρεχε τὸ Λυκικὸν πέλαγος. Τὰ ὄρη ἐν μέρει ἡφαιστειαῖς φύσεως, εἰσι, πρὸς Δ ὁ

Κράγος, 3000^μ ὕψηλος, καὶ ὁ Ἀντίκραγος, 1800^μ, μεταξύ τῶν ποταμῶν Ταλμισσοῦ καὶ Ἐάνθου, καὶ προέχοντα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀποτελοῦσι τὰ ἀκρωτήρια Ταλμισίδα καὶ Ἰέρωνα, μετὰ 8 τοῦ Κράγου προεξοχῶν. Μεταξὺ τοῦ Ἐάνθου καὶ τοῦ Λιμύρου παρατείνεται τὸ ὄρος Μασυκίτης, ἔχον πρὸς Α τὴν 3000^μ ὕψηλὴν κορυφὴν Σόλυμα, καὶ τὸν Ὀλυμπον ἡ Φοινικοῦντα, καὶ ἀπολήγον εἰς τ' ἀκρωτήρια Ἰερὸν καὶ Χελιδώνιον. Ἡ θάλασσα πρὸς Δ ἀποτελεῖ τὸν κόλπον Γλαῦ-

κον καὶ τὸν Τελμισιον, μεταξύ τῶν ἀκρωτηρίων Τελμισσίδος καὶ Ἰεροῦ, καὶ Α τοῦ Παμφυλιακοῦ κόλπου. Εἰς δὲ τὰ ἐνδότερα, καὶ τὴν πεδιάδα ἧτις καὶ μετὰ ταῦτα Μηλιὰς ἐκαλεῖτο, κατοικοῦν οἱ ἀρχαῖοτατα Μηλιεῖς καλούμενοι· εἰς δὲ τ' Α τοῦ Ταύρου οἱ Σόλυμοι (Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 180. Ὀδ. Ε, 282), ἴσως Φοίνικες τὴν καταγωγὴν. Ἡ παραλία δὲ κατοικεῖτο ὑφ' Ἑλλήνων, καὶ ἄλλων ἰνδογερμανικῶν φυλῶν, τῶν Τηρμιλίων ἢ Τρεμίλων (εἰς τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν), Λυκίων δὲ κατὰ τοὺς Ἑλληνας, ἤδη καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Ζ, 184. 430. Μ, 330), λεγομένων ὅτι κατήγοντο ἀπὸ Λύκου τοῦ Ἀθηναίου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Αἰγέως. Οἱ Λύκιοι, ἀντιστάντες τῷ Κροίσῳ, ὑπέκυψαν εἴτα τοῖς Πέρσαις (Ἡρδ. Α. 28. 176) μετὰ ταῦτα δ' ἐπὶ μικρὸν ὑπήκουσαν τοῖς Ῥοδίοις, καὶ ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν πολέμων ἀνεκτήσαντο τὴν ἐλευθερίαν των (Πολβ. Α, 5, 12), καὶ κατέστησαν συμπολιτεῖαν ἐξ 23 πόλεων, ἐξ ὧν 6 ἦσαν λίαν ἐπιφανεῖς, ἔχουσαν Λυκίαρχον ἐπὶ κεφαλῆς. Ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ, ἐπὶ Κλαυδίου ἢ Βεσπασιανοῦ, ἐγένετο καὶ ἡ Λυκία Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Αἱ μᾶλλον μνεῖας ἀξίαι τῶν πόλεων, ἀπὸ Δ, ἦσαν ἡ Τελμισσὸς, τὰ Πάταρα, μετὰ περιφήμου ναοῦ καὶ μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ Ἀντίφιλος, γνωστὴ διὰ τοὺς σπόγγους τῆς ἡ Ὀλυμπος ἢ Φοινικοῦς, ἦν ὁ Σερβίλιος κατέστρεψεν ὡς ἔδραν πειρατῶν, ὡς καὶ ἡ Κόρυκος καὶ ἡ Φασηλῆς, ἧς τὰ ἐλαφρὰ πλοῖα ἐλέγοντο φάσηλοι, ἦσαν διαβόητοι διὰ τοὺς πειρατὰς των. Εἰς τὰ ἐνδότερα δ' ἦσαν τὰ Πίσαρα εἰς τοῦ Κράγου τοὺς πρόποδας, ἡ Τλῶς, εἰς τοῦ Μασυκίτου τοὺς πρόποδας, ἡ Ξάνθος (Ἄρνα παρὰ τοῖς Λυκίοις), ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἡ μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη πόλις πάσης τῆς χώρας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν, καὶ εἴτα πάλιν ἐπὶ Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Βρούτου εἶχε ναὸν τοῦ Σαρπηδόνοσ καὶ τοῦ Λυκίου Ἀπόλλωνος, καὶ σώζονται αὐτῆς λείψανα ἀξιόλογα, ἀ

πρῶτος εὔρεν ὁ Ἄγγλος Ch. Fellows, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν μετεκόμισεν εἰς Λονδῖνον· ἡ Μύρα, εἰς 20 σταδ. ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἐπὶ ἀποτόμου βράχου (Στρβ. ΙΔ, 664).

Λυκίδης, 1) εἰς τῶν Κενταύρων, φωνευθεὶς ὑπὸ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου (Ὀν. Μετ. XII, 310).—2) Βουκολικὸς ποιητὴς (Μόσχ. Γ, 96).—3) Ἀθηναῖος λιθοβοληθεὶς διότι ὠμίλησεν εἰς τὴν βουλήν ὑπὲρ τοῦ Μαρδονίου καὶ τῶν Περσῶν (Ἡρδ.)

Λύκειον, ἴδ. Λύκειον (Πλούτ. Θησ. 27).

Λύκειος, 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος (Ἀπλδ. Γ, 8. 1).—2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8).—3) Ἀθηναῖος ἀρχηγὸς τοῦ ἵππικοῦ κατὰ τὴν μετὰ τοῦ Κύρου ἀνάβασιν (Ξενφ. Ἀνθ. Δ, 3).

Λυκόα, 1) Πόλις ἐν Μαιναλίᾳ τῆς Ἀρκαδίας ΒΔ τῆς Τεγέας, μετὰ ναοῦ τῆς Λυκοάτιδος Ἀρτέμιδος (Παυσ. Η, 3, 4, 36, 7).—2) Λυκόα ἢ Λυκαία, ἀρκαδικὴ χώρα εἰς τὴν Β κλιτὸν τοῦ Λυκαίου ὄρους παρὰ τῇ Μεγαλοπόλει (Πολβ. ΙΣΤ, 17.—Παυσ. Η, 27, 4. ΛΗ, 3, 9).

Λυκολέων, ρήτωρ Ἀθηναῖος, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους, περὶ τὸ 376 π. Χ. Γνωστὸς ἐστὶν εἰς μόνος λόγος αὐτοῦ «περὶ Χαβρίου.»

Λυκομήδης, 1) βασιλεὺς τῶν Δολόπων ἐν Σκύρῳ, πατὴρ τῆς Δηϊδαμείας, πάππος τοῦ Νεοπτολέμου (ἴδ. Ἀχιλλεύς, Νεοπτόλεμος, Θεσεύς).—2) Ἐκ Μαντινείας, ἀνὴρ εὐπορος καὶ ἐπιχειρηματίας (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 23, 65), διενήργησε μετὰ τὴν ἐν Λευκτροῖς μάχην τὴν συνένωσιν τῶν Ἀρκάδων καὶ Ἰδρυσιν τῆς Μεγαλοπόλεως, ἀγωνισθεὶς νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἀρκαδίας ἀπὸ τῆς Σπάρτης καὶ εἴτα καὶ ἀπὸ τῶν Θηβῶν, καὶ ἐπιδιώξας τὴν ἡγεμονίαν τῆς Πελοποννήσου. Πρὸς τοῦτο ἐπορεύθη τῷ 366 εἰς Ἀθήνας καὶ συνωμολόγησε συνθήκην, ἀλλ'

ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, συλληφθεὶς ὑπὸ φυγάδων Ἀρκάδων, ἐθανατώθη (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, Ζ, 1, 4.—Διόδ. ΙΕ, 59).

Λυκόρμας, ἀρχαιότερον ὄνομα τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ (Ἀπλδ. Α, 7, 8).

Λυκόρτας, Ἀρκὰς ἐκ Μεγαλοπόλεως, στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν αἰρεθεὶς τῷ 183 π. Χ. μετὰ τὸν Φιλοποίμενα, τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐκδίκησας, κοί τὴν Σπάρτην καὶ τὴν Μεσσηνίαν βιάσας νὰ προσέλθωσιν ἐκ νέου εἰς τὸν δεσμὸν. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ 179 ὁ Καλλικράτης καὶ ἄλλοι μηχανορράφοι διὰ τῶν βραδουργιῶν τῶν διήρσαν τὸν δεσμὸν εἰς φάτριαν, ἠλάττωσαν τὴν ἐπιρροὴν τῶν γνησίων πατριωτῶν, καὶ ἐπέφεραν τὴν παρέμβασιν τῶν Ῥωμαίων. Ὁ Λυκόρτας ἦν πατὴρ τοῦ ιστορογράφου Πολυβίου.

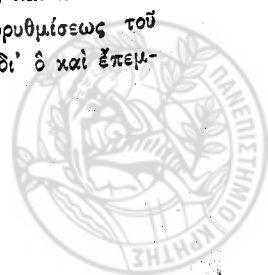
Λύκος, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετατεθείς.—2) Υἱὸς Ὑριέως. Ἰδ. Ἀ μ φ ἰ ω ν.—3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Λύκου, τύραννος τῶν Θηβῶν (Εὐρπ. Ἡρκλ. μαιν. 31), φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι ἐπὶ τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ ἐθανάτωσε τὸν πενθερόν του Κρέοντα, καὶ ἐπεβουλεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μεγάραν καὶ τὰ παιδιά της.—4) Υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, Νίσου καὶ Πάλλαντος, ἥρωος Ἀθηναῖος, γενάρχης τῶν Λυκομηδῶν ἢ Λυκομιδῶν, γένους ἱερατικοῦ τῶν ἐπὶ τῶν ἀττικῶν μυστηρίων. Ἐλέγετο τὰ μυστήρια ἐξ Ἀθηναίων εἰς Ἀνδάνιαν τῆς Μεσσηνίας κομίσας, ἢ, ὅτι ὑπὸ τοῦ Αἰγέως διωχθεὶς, ἔφυγε πρὸς Σαρπηδόνα, κατὰ τὴν χώραν τῶν Τερμίλων, Λυκίαν κατ' αὐτὸν κληθεῖσαν (Ἡρδ. Α, 173). Καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις Λύκειον τούτου ἐπώνυμον ἐνομιζέτο (Παυσ. Α, 19, 5).

Λύκος, πολλοὶ ποταμοὶ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα· οἶον, 1) ὁ ἐν Ἀσσυρίᾳ, ὃν ἐγεφύρωσεν ὁ Δαρείος, ὁ ἄλλως Ζάβατος καλούμενος (Ξεν. Ἄν. Β, 5, 1.—Curt. IV, 9, 9, 16, 8), εἰς

τὸν Τίγγριν ἐκρέων.—2) Ἐν Φοινίκῃ, ἐκβάλλων μεταξὺ Βύβλου καὶ Βηρυττοῦ (Στρβ. ΙΣΤ, 755).—3) Ἐν Πόντῳ, Α παραποτάμιον τοῦ Ἰριδος (Στρβ. ΙΑ, 529. ΙΒ, 547.—Πλούτ. Λούκουλλ. ΙΗ).—4) Ποταμὸς ἐν Φρυγίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ Κάδμου, παρὰ δὲ ταῖς Κολοσσαῖς εἰς καταβόθραν βυθιζόμενος, εἶτα δ' ἀναφαινόμενος πάλιν, παρὰ τῇ Λαοδικείᾳ ῥέων, καὶ εἰς τὸν Μαϊάνδρον ἐκβάλλων (Ἡρδ. Ζ, 30.—Στρβ. ΙΒ, 578).

Λυκοσοῦρα, πόλις κατὰ τὰ Ν τῆς Ἀρκαδίας, ἐν τῇ Παρρασίᾳ, ἢ ἀρχαιότατη πόλις τῆς Ἑλλάδος κατὰ Πausανίαν (Η, 39), ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Λυκάονος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηγάσου. Ἐκεῖτο δ' ἐπὶ τῆς Ν κλιτύος τοῦ Λυκαίου ὄρους, ἐπὶ τοῦ ποταμίου Πλατανιστοῦ. Μετὰ ταῦτα δ' ἐξηρημώθη, τῶν κατοίκων αὐτῆς μετατεθέντων εἰς Μεγαλόπολιν (Πaus. Η, 2, 1).

Λυκοῦργος, 1) Ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης, οὗ ἡ βιογραφία ἔχει πολλάκις χαρακτηριστικὰ συμβολικῶν παραδόσεων. Οὕτως ὁ πατὴρ του λέγεται Εὐνομος, Εὐκοσμος δὲ ὁ υἱὸς του. Κατὰ Θουκυδίδην (Α, 18) ἔζη ὁ Λυκοῦργος περὶ τὰ 400 ἔτη πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἄρα κατὰ τὰ 817 π. Χ., κατὰ Πλούταρχον (Λυκ. Ζ. ΚΘ. Σύγκρ. Λυκ. καὶ Νομ. Δ. Ἀγιστ. ΛΑ), μεταξὺ 900 καὶ 870· κατ' ἄλλους δὲ περὶ τὰ 884 ἢ 854. Κατήγετο ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν Προκλειδῶν (Πλούτ. Λυκ. Β.—Πaus. Γ, 7.—Ἡρδ Η, 131), καὶ ἦν ὁ θεῖος καὶ ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως Χαριλάου ἢ Χαρίλλου, ὅτε καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἰδρυσιν τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῆς Ἡλιακῆς ἐκχειρίας μετὰ τοῦ Ἰρίτου. Ὑπὸ πολλῶν ὁμῶς κατατρεχόμενος, καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς μητρὸς τοῦ ἐπιτροπευομένου του, ἀπεδήμησεν ἐπὶ προθέσει νὰ ἐπιστρέψῃ μόνον μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ Χαριλάου, ἀποκτήσαντος κληρονόμον. Ἦλθε δ' εἰς Κρήτην, καὶ ἐκεῖ συνέλαβε τὴν ἀπόφασιν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Σπαρτιατικοῦ πολιτεύματος, δι' ὃ καὶ ἔπεμ-

ψεν εἰς Σπάρτην τὸν αἰδὸν Θαλήταν, ἵνα διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ἄσματος διαλλάξῃ τὰς διχονοίας (Πλούτ. Λυκ. Δ). Ἐν Ἰωνίᾳ λέγεται πρῶτος λαβὼν πλήρες ἀντίγραφον τῶν ἐν Ἑλλάδι ὀλίγων γνωστῶν Ὀμηρικῶν ἐπιπέων. Ἐπιμόνῳ δὲ προσκλήσει ἐπέστρεψεν εἰς

Σπάρτην, καὶ ἐπινέουσι καὶ τοῦ χρησμοῦ ἤρξατο τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ πολιτεύματος καὶ ἐπέτυχεν ἄνευ σπαραγμῶν καὶ πολλῆς ἀντιστάσεως, ἰδίως ἀποβλέψας εἰς τοῦ

Δωρισμοῦ τὴν ἐν-
 ἰσχυσιν καὶ ἀναδιοργάνωσιν. Ἴνα δ' ἐξασφαλίσῃ τὴν διάρκειαν τῆς νομοθεσίας του, ἀπήτησε καὶ ἔλαβε παρὰ τῶν Σπαρτιατῶν τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θέλουσι τηρήσει αὐτὴν μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του ἐκ τῶν Δελφῶν, ἔνθα εἶπεν ὅτι ἀπήρχετο ἵνα συμβουλευθῇ τὸ μαντεῖον. Λαβὼν δὲ χρησμὸν ὅτι ἡ Σπάρτη θὰ ἔμενον ἰσχυρὰ καὶ εὐδαίμων ἐν ὅσῳ ἐτήρει τὸ πολίτευμα ὃ αὐτὸς τῇ ἔδωκε, καὶ ἀποφυγῶν νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀπέθανεν ἐκουσίως ἐν Κίρρα, ἢ ἐν Ἡλιδι, ἢ ἐν Κρήτῃ (Πλούτ. Λυκ. ΔΔ), διατάξας νὰ ριφθῇ ἡ κόνις του εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα μὴ κομίσαντες αὐτὴν εἰς Σπάρτην θεωρήσωσιν ἑαυτοὺς οἱ Σπαρτιατᾶται ἀπηλλαγμένους τοῦ ὅρκου των (Πλούτ. Λυκ. ΔΔ).
 Περὶ τῶν νόμων ἴδ. Σπάρτη.—2) Ἐν Ἀθήναις ἀντίπαλος τοῦ Πεισιστράτου, ἀρχηγὸς τῶν Πεδιέων (Ἡρόδ. Α, 59). — 3) Εἰς τῶν ἰ' ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς Λυκόφρονος, πιθανῶς περὶ τὸ 396 γεννηθεὶς, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰσοκράτους. Ὅτε Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐπέφερε τὴν διχονοίαν μεταξὺ τῶν Ἑλληνιδῶν πόλεων, ἀντεπολιτεύθη αὐτῷ ἐν πατριωτικῷ ζήλῳ ὡς ὁ Δημοσθένης, καὶ ὁ Ὑπερίδης, καὶ ἰδίως ἐπε-

μελήθη τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ, ἵνα ἀναδέξῃ τὴν πατρίδα του ἱκανῶς εἰς ἀντίστασιν. Ἐπὶ 4 ἔτη (πιθανῶς 341—338) ταμίαις ἐπὶ τῇ διοικίῃσιν ἢ τῆς κοινῆς προσόδου ἐκλεγείς, καὶ ἐπὶ ἕτερα 8 ἔτη (ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ ἦν τετραετῆς μόνον), ὑπὸ ἄλλων ὄνομα αὐτὴν διευθύνσας, ἐπανέφερε τάξιν εἰς αὐτὴν, κατήρτισεν αὐτὴν τὸν στόλον προσθεὶς τριήρεις καὶ πεντήρεις, ἀνώρθωσε τοὺς νεωσοίκους κατὰ τοὺς λιμένας, ἐπεσκεύασε τὸ νεώριον καὶ τὰ μακρὰ τείχη (ἴδ. Rang. Ant. hell. II, ἀρ. 771), κατεκόσμησε τὸ Διονυσιακὸν θέατρον, ἔκτισε πρῶτος τὸ Παναθηναϊκὸν στάδιον, καὶ καθωράισε τὸ ἐν τῷ Λυκείῳ γυμνάσιον, πλὴν ἄλλων οἰκοδομῶν δι' ὧν ἠυπρέπισε τὴν πόλιν· καὶ προτάσει τοῦ Στρατοκλέους (307) ἐξέδωκεν ὁ δῆμος ὑπὲρ αὐτοῦ τιμητικὸν ψήφισμα (Πλούτ. Β. Γ' Ῥητ. σ. 851), ἀνευρεθὲν ἐν ἐπιγραφῇ, τὸν ἐστεφάνωσε καὶ τῷ ἀνήγειρεν ἀνδριάντα. Φαίνεται δ' ὅτι ἀπέθανε τῷ 325—324, καὶ ἐτάφη δημοσίᾳ δαπάνῃ. Αὐτοῦ 15 λόγοι ἦσαν γνωστοὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· παρ' ἡμῖν δὲ, πλὴν ἀποσπασμάτων, διεσώθη εἰς ἀκέραιος, ὁ κατὰ Λεωκράτους (εἰσαγγελία προδοσίας), ἐξ οὗ συμπεραίνεται ὅτι ἦν ἀξιώτερος πολιτικός ἀνὴρ ἢ ῥήτωρ, καὶ τὴν εὐγλωττίαν του χαρακτηρίζει ἰσχυρὸς ἰδεῶν μᾶλλον ἢ κάλλος τῆς αὐτῶν διατυπώσεως, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἔχει τι τὸ τραχὺ καὶ ἀπότομον.—Καὶ πολλοὶ δ' ἄλλοι ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν ἐσχάτων χρόνων, ὡς 4) ὁ υἱὸς τοῦ Δρύαντος (ἴδ. Διονύσιος).—5) ὁ υἱὸς Ἀλέου καὶ Νεαίρας, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, φονεύσας τὸν Ἀρηίθου (Ὀμ. Ἰλ. Η, 142).—6) Βασιλεὺς τῆς Θράκης, τὴν λατρίαν τοῦ Βάχχου ἀπαγορεύσας, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Μαινάδων καταδιωχθεὶς, καὶ ὑπὸ τῶν ὑ-

Ἄρχατον ἀνέγλυρον

πηκῶν του, ἑπαναστάντων, σταυρωθεῖς, ἢ σπαραχθεῖς ὑπ' ἀγρίων ἵππων.—7) Τύραννος τῆς Σπάρτης, τῷ 219 π. Χ. τὸν θρόνον καταλαβὼν διὰ δωροδοκίας τῶν ἐφόρων, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἀποβλήθει.

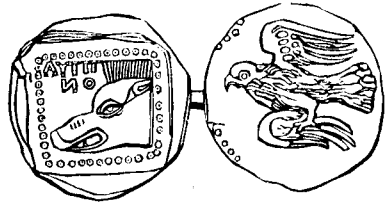
Λυκοφόντης, ἴδ. Πολυφόντης.

Λυκοφών, 1) Υἱὸς τοῦ τυράννου Περιάνδρου (ιδ.) (Ἡρόδ. Γ, 50).—2) Τύραννος τῶν Φερῶν περὶ τὰ 404 π. Χ., ἤθελε νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ πάσης τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἐνίκησε τὸν δυνάστην τῆς Λαρίσης, ὑποβοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν (Ἐνφ. Ἐλ. Β, 3, 4.—Διόδ. ΙΕ, 82).—3) Εἷς τῶν συγγενῶν καὶ φονέων Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου, ἀναλαβὼν τὴν τυραννίδα τῷ 359 π. Χ., μέχρις αὐτοῦ ἐξεβλήθη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.—4) Ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας, υἱὸς Λύκου, ποιητῆς καὶ γραμματικῆς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐργαζόμενος, καὶ ἐνταλθεὶς νὰ κατατάξῃ καὶ ρυθμίσῃ τὰ ἐν τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ συγγράμματα τῶν κωμικῶν ποιητῶν. Ἐγραψε δ' ἐν βιβλίῳ «Περὶ κωμῶν διάσας», πολλὰς τραγωδίας, καὶ ἐν ποίηματι «Ἀλεξάνδρα» ἢ «Κασσάνδρα» ἐπιγραφόμενος, ἐκ 1474 ἐξαμέτρων ἰαμβικῶν, διατηρηθέν. Ἦν δὲ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα σκωτικῆς, καὶ τῷ ὄντι τοιοῦτο ἔχει τὸ ὄφος· πολλὴ δὲ ποικίλλει τὴν ἐκθεσίαν τοῦ ἀφθονία μυθολογικῶν, ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν εἰδήσεων, ποιητικὴν ὅμως ἀξίαν δὲν ἔχει μεγάλην, καὶ συνίσταται εἰς ἀλλεπαλλήλους μαντείας τῆς Κασσάνδρας περὶ τῆς τύχης τῆς Τρωάδος καὶ τῶν τρωϊκῶν ἡρώων, καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν μέχρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ τινῶν καὶ ξένων παρεμβολῶν. Σχόλια εἰς τὸ ποίημα τοῦτο ἔγραψεν ὁ Τζέτζης.

Λύκιος, Κρῆς, οὗ ἡ θυγάτηρ Ἰτώνη ἔσχεν ἐκ τοῦ Μίνως υἱὸν τὸν Λύκαστον (Διόδ. Δ, 62).

Λύκος ἢ **Λύττος**, ἀρχαία πόλις τῆς Κρήτης (Ὀμ. Ἰλ. Β, 647. Ρ, 611),

ἢ ἐπισημοτέρα τοῦ Α τμήματος τῆς νήσου· κειμένη ΝΑ τῆς Κνωσσοῦ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀργαίου εἰς 40 σταδ. ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Β καὶ εἰς 30 ἀπὸ τῆς Ν παραλίας. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἀποικία τῆς Σπάρτης, καὶ οἱ κάτοι-

κοὶ αὐτῆς ἐπνηροῦντο (Πολύβ. Δ, 54.—Στράβ. Σ, 476). Τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀπεδίδετο εἰς Λύκτον, υἱὸν Λυκάονος (Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 647).

Λύκων, 1) Υἱὸς τοῦ Ἴπποκόοντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Γ, 10, 5).—2) Τρῶς φονεύσας τὸν Πηγέλεον (Ὀμ. Ἰλ. Π, 335).—3) Εἷς τῶν κατηγόρων τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀθήναις.—4) Ἀχαιοὺς ἐξεγείρων τὸν στρατὸν εἰς βιαιοπραγίας καὶ λεηλασίας, καὶ ἐκ τούτου αἷτιος διχοστασίας γενόμενος.—5) Υἱὸς Ἀστυάνακτος ἐκ Τρωάδος, σύγχρονος καὶ εὐνοοῦμενος τοῦ Ἀντιγόου, Εὐμένους καὶ Ἀττάλου, διετέλεσεν ἐπὶ 40 ἔτη ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς τῶν Περιπατητικῶν, καὶ διεκρίνετο ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ χαριτολογίᾳ, δι' ὃ καὶ Γλύκων ἐπωνομάζετο. Λέγεται γράψας χαρακτῆρας, καὶ ἐν βιβλίῳ περὶ τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ. Ἀπεβίωσε δὲ εἰς ἡλικίαν 74 ἐτῶν (Cic. Fin. V, 5, 13).

Λύκων πόλις, καὶ Λυκόπολις, 1) ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, νομοῦ πρωτεύουσα, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου. Ἐν αὐτῇ ἐλατρεύοντο ἰδίως οἱ λύκοι ὡς ἱεροὶ (Στράβ.). Νῦν Σουούτ.—2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τῇ Μένδη (Στράβ.).

Λυκοπεύς, υἱὸς Ἀγρίου, θεῖος τοῦ Τυδέως, ἐξελὼν τὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου, καὶ ὑπὸ τοῦ Τυδέως φονευθεὶς (Ἀπλδ. Α, 8, 6).

Λυκόπη, πόλις τῆς Αἰτωλίας (Θεόκρ. ΣΤ, 72).

Λυκώπης, Σάμιος συμπολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν συμπατριωτῶν του ('Ηρδ. Γ, 55).

Λυκωρεία, ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ Παρνασσοῦ (νῦν Διάσπρα), ἔχουσα ἀρχαῖο-τάτα πόλιν εἰς ἣν ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων (Στρβ. — Πaus.).

Λυκωρεὺς, 1) ταῦτο τῶ Λυκώ-ρεια (Λουκ. Τιμ. 3). — 2) Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τῆς Λυκωρείας. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κωρυκείας. Καὶ Λύκωρος (Πaus. I, 2).

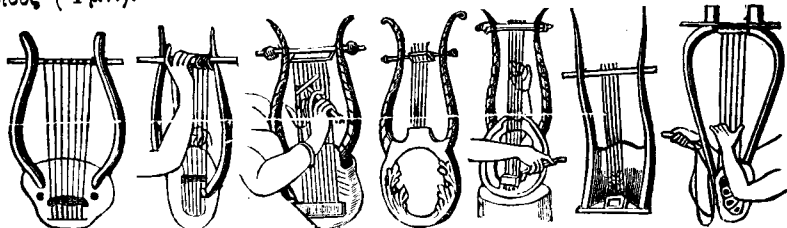
Λυκωριάς, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος ('Υμν.).

συμβόλων τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐλέγετο καὶ κιθάρα.

Λύρα, πολίχνη τῆς Βιθυνίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Παρθενίου, ἐνθα ἐλέγετο ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του ('Απλδ. Ῥόδ. B, 929).

Λύρβη, πόλις τῆς Πισιδίας παρὰ τῇ Τερμησσῶ (Διον. Περιηγ. 859).

Λυρική ποίησις, ἡ γραφομένη ἴνα ψάλλῃ τις πρὸς τῇ λύρᾳ ἢ ἄλλοις μουσικοῖς ὄργανοις, ἢ ἴνα συνοδεύηται ὑπ' ὀρχήσεως, ἢ μὲν, ἢ μελική, ὑπὸ τῶν Αἰολέων, ἢ δὲ, ἢ χορική, ὑπὸ τῶν Δωριέων κυρίως ἀσκουμένη, ἐν ᾧ οἱ Ἴωνες κατ' ἀρχὰς ἤσκησαν τὴν

Λύρα, μουσικὸν ὄργανον ἐντατὸν (ἔχον χορδὰς), οὗ ἡ ἐπινόησις ἀπεδίδεδοτο κυρίως τῶ Ἑρμῇ, χορδὰς ἀρμόσαντι εἰς χελώνιον. Ἦν δ' ἔπειτα ἀνοικτὸν ἐκατέρωθεν, χορδὰς ἔχον

3—9. Σχήματα εἶχε διάφορα, καὶ ἐπαίχτετο διὰ τῶν δύο χειρῶν, ὧν ἡ δεξιὰ ἐκράτει πολ-

λάκις καὶ πλῆκτρον. Ὁ λυριστὴς ἐξήρτα τὴν λύραν συνήθως δι' ἱμάντος ἐκ τοῦ δεξιοῦ ὠ-

* Ἄγαλμα Ἀπόλλωνος

μου, ἢ, ἂν ἐκάθητο, τὴν ἐστήριζεν εἰς τὰ γόνατά του. Ἦν δ' ἡ λύρα ἐν τῶν κυριωτέρων

διηγηματικῆν ποίησιν ἢ τὴν ἐποποιίαν. Ἡ λυρική ἐν γένει ἦν ταύτης μᾶλλον ὑποκει-μενική, καθ' ὃ οὐχὶ περὶ συμβάντα ἀσχολουμένη, ἀλλὰ τοῦ ποιητοῦ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὰ αἰσθήματα κύριον ἀντικείμενον ἔχουσα. Τὰ ἄσματα, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἄδων, καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ συνοδευόμενος χορευτὴς δέονται διαλείψεων πρὸς ἀνάπαυσιν, διηροῦντο εἰς στροφὰς, αἵτινες, ὡσάκις ἦσαν δύο οἱ ἀλληλοδιαδόχως ἄδοντες, ἢ δύο ἡμίχοροι, ὡς εἰς τὰ δράματα, εἶχον καὶ τὰς μετρικῶς ἀντιστοίχους στροφὰς διὰ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ μέλους ὑπὸ τοῦ ἄλλου ψάλτου ἢ ἡμιχόρου, καὶ τὴν ἐπωδὸν, ἣν ἔψαλλον ὁμοῦ ἀμφότεροι. Ἡ χώρα ἐνθα τὸ πρῶτον ἡ ἀπλουτέρα μελικὴ ποίησις ἀνεπτύχθη ἦν ἡ νῆσος Λέσθος, ἣς οἱ Αἰολεῖς ἦσαν μεγάλοι φίλοι τῆς μουσικῆς, καὶ ὁ πρῶτος ἐν τῶ εἶδει τούτῳ διαπρέψας ποιητὴς ἦν ὁ καὶ ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἀνωμαλίαις τῆς πατρίδος του λίαν περιπεπλεγμένος διατελέσας Ἀλκαῖος, περὶ τὰ 612 ἐν Μιτυλήνῃ γεννηθείς. Σύγχρονος δὲ ἀλλὰ νεωτέρα αὐτοῦ ἦν ἡ συμπατριωτὴς του Σαπ-

φῶ, ἥς μαθήτρια ἦν ἡ Ἡριννα, καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς ποιήσεως ἤσκησε καὶ ὁ Ἴων Ἀνακρέων. Τὰ δ' ἐμβριθέστερα χορικά ἄσματα ἦσαν κυρίως θρησκευτικά, πρὸς δοξασμὸν ἢ ἐπικλήσιν τῶν θεῶν, οἱ παλαιῶνες, οἱ εἰς Ἀπόλλωνα, εἰς Ἄρτεμιν καὶ ἄλλους προστάτας θεοὺς ψαλλόμενοι, ἐν τοῖς ναοῖς, εἰς τὰς θυσίας, πρὸ τῶν μαχῶν, εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια, ὅτε καὶ συνώδευον αὐτοὺς παντόμιμοι καὶ φαιδρὰ κινήματα, λεγόμενα ὑπορχήματα. Τὰ καθαρῶς θρησκευτικά ἄσματα ἐλέγοντο καὶ Ὕμνοι, καὶ ἀρχαιότατοι ποιηταὶ τοιούτων λέγονται Ὁλλήν, ὁ Φιλάμμων καὶ ἄλλοι. Ἐπικὸν δὲ μᾶλλον εἶχον τὸν χαρακτήρα, τὰ κατὰ τοὺς θεοὺς ἀφηγούμενοι, οἱ ἐπίσης Ὕμνοι: καλούμενοι τοῦ Ὁμήρου (ἴδ.) τῶν μεταγενεστέρων μιμητῶν αὐτοῦ Καλλιμάχου, Μεσσημῆδους καὶ τῶν Ὀρφικῶν. Εἰς τὴν λυρικήν ποίησιν ὑπέγνοντο καὶ οἱ διθύραμβοι (ἴδ.). Τὰ προσῶδια δὲ ἦσαν ᾠδαὶ ψαλλόμεναι πρὸς αὐτῶ ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν ᾧ πανηγυρικῶς πρὸς τὸν ναὸν ἐπορεύετο· ἐλέγοντο δὲ Παρθένια, ὅτε ὑπὸ παρθένων ἐψάλλοντο. Τὸ ἐγκώμιον ἦν ὕμνος πρὸς δοξασμὸν ἡγεμόνων, ἐπισήμων ἀνδρῶν ἢ συμβάντων, τὸ δ' ἐπινίκιον ἀπέβλεπε τοὺς νικητὰς κατὰ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας (ἴδ. Πίνδαρος). Εἰς τὰ συμπόσια ἀνήκον ἰδίως τὰ παροίγια, διὰ τὴν οἴνοποσίαν, καὶ εἶδος αὐτῶν ἦσαν τὰ εὐθυμα καὶ ἀτάκτως ἀδόμηνα σκολιά (ἴδ.). Χοροὶ νέων ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐψαλλον ὕμναιους, πολλάκις μετ' ὀρχήσεων, εἰς τὴν πομπὴν τοῦ γάμου, καὶ ἐπιθαλαμίους πρὸ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου· εἰς τὸ νυμφικὸν δὲ δεῖπνον ἐψάλλοντο καὶ ἀστεῖα ἄσματα. Ἐτελοῦντο δὲ ταῦτα ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 492. — Ἡσιόδ. Ἀσπ. 274). Τὰς κηδείας δ' ἀφ' ἐτέρου καὶ τὰ ἐπικήδεια δεῖπνα συνώδευον θρηνοὶ πρὸς αὐλαῖς. Τὴν θρησκευτικὴν δὲ ποίησιν καὶ μουσικὴν, ἣτις τὸ πρῶτον μάλιστα ὑπὸ τῶν Δωριέων ἐκαλλιεργεῖτο, ἤσκησαν μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀνωτέρας τελειοποιή-

σεως τῆς μουσικῆς περὶ τὴν 30ην Ὀλυμπ. (660 π. Χ.) ποιηταὶ ὡς ὁ Ἀλκμᾶν ἐκ Λυδίας (Ὀλ. 27—42), ὁ Στρησίχορος, ἐξ Ἰμέρας (Ὀλ. 33—55=635—560 π. Χ.), ὁ Ἀρίων ἐκ Μηθύμνης (Ὀλ. 38—48=628—585). Διὰ τούτων ὁ ὕμνος ἐξειργάσθη ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον καὶ ἐλευθερώτερον, εἰς ποιητικὸν δὲ καλλιτέχνημα ἀνεπτύχθη μάλιστα ὀλίγον πρὸ τῶν Περσικῶν, κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς ε' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, διὰ τοῦ Ἰθύκου ἐκ Ῥηγίου (530), Σιμωνίδου ἐκ Κέω (556—469), Βακχυλίδου, τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ (473), καὶ μάλιστα Πινδάρου τοῦ Θηβαίου (521—441), μεθ' ὧν μνείας ἀξία εἰσὶ καὶ αἱ τρεῖς ποιήτριαι Τηλέσιλλα ἐξ Ἄργους (500), Πραξιλλὰ ἐκ Σικυῶνος (450), Κόριννα ἐκ Τανάγρας· προσέτι δ' ὁ Τιμοκρέων ἐκ Ῥόδου, ἐπὶ τῶν Περσικῶν, ἰδίως γνωστὸς διὰ τὴν σατυρικὴν του δξύτητα· Διαγόρας ὁ Μήλιος (470)· Κερκίδας ἐκ Μεγαλοπόλεως (350), καὶ οἱ διθύραμβοιτοὶ Φιλόξενος ἐκ Κυθήρων (400), Τιμόθεος ἐκ Μιλήτου (γεν. 357), Πολύδρος καὶ Τελέστης ἐκ Σελινουῦντος (350). Ἀλλὰ τῶν ἐξαισίων τούτων μελῶν σχεδὸν οὐδὲν διεσώθη πλήρες, πλήν τῶν ἐγκωμίων τοῦ Πινδάρου. (Ἀποσπασμάτων συλλογὴ Bergk. Poet. Lyr. Graec.),

Λυρκεία (ἡ), χωρίον τῆς Ἀργολίδος, εἰς ὃ ἐλέγετο καταφυγὸν ὁ Λυγκεύς, ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ τοῦ Δαναοῦ (Παυσ. Β, 25). Κατὰ Στράβωνα, Λυκούργιον. Ἐκεῖ, πρὸς τὴν Ἀρχαδίαν, καὶ τὸ Λύρκειον ὄρος, ὅθεν πηγάζει ὁ Ἰναχος.

Λυρνησσός, πόλις μεσόγειος τῆς Μυσίας οὐ μακρὰν τοῦ Ἀδραμυττίου, ἐπὶ Ὀμήρου γνωστὴ, εἶτα δ' ἐκλιποῦσα (Ὀμ. Ἰλ, Β, 690. Γ, 60. Υ, 92). Βασιλεὺς ἐν αὐτῇ ἦν Μύνης, ὁ ἀνὴρ τῆς Βρυσηίδος (Στράβ. ΙΓ, 583).

Λύρνος, υἱὸς Ἀγχίσου καὶ Ἀφροδίτης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰνείου, ἀποθανὼν ἔτι παῖς (Ἀπλλδ. Γ, 12. 2).

Λυσάνδρα, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (Παυσ.).

Λύσανδρος, στρατηγὸς Λακεδαιμόνιος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐξ Ἡρακλειδῶν, ἀλλὰ κατὰ τινὰς μῶθαξ, ἦτοι ἐξ οἰκοτρόφων εἰλώτων (Αἰλ. π. ι. IB, 43.—Διόδ. ΙΔ, 13). Ἦν ἀληθῆς Σπαρτιάτης τὴν ἀγωγὴν, καὶ πᾶσαι τοῦ βίου του αἰ προσπάθειαι ἀπέβλεπον εἰς τὸ νὰ περιποιήσῃ εἰς τὴν Σπάρτην τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἑαυτὸν δὲ τότε τὴν ἐπὶ τῆς Σπάρτης ἀρχήν. Καὶ στρατιωτικὴν καὶ πολιτικὴν ἰκανότητα κεκτημένος, ἐξετίμα τῶν Ἀθηναίων τὴν δύναμιν, καὶ ἐνόει ὅτι μόνον δι' ἑαυτῶν ἐδύναντο νὰ καταβληθῶσι. Ναύαρχος τῆς Σπάρτης τῷ 407 π. Χ. ἐκλεχθεὶς, ὅτε αἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐξαρθῆ ἔκ τῶν νικῶν τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐπροσπάθησε πρὸ πάντων, ἐν Ἐφέσῳ σταθμεύων, ν' αὐξήσῃ τὴν ναυτικὴν δύναμιν τῆς πατρίδος του, ἐπωφελοῦμενος τὴν μεγάλην εὐνοίαν Κύρου τοῦ νεωτέρου, ἣν, καίτοι οὐδόλως παρεκκλίνων τῆς αὐστηρότητος καὶ ἀφελείας τῶν ἡθῶν τῆς πατρίδος του, εἶχεν ὁμως μετὰ πανουργίας καὶ δεξιότητος περιποιήσει εἰς ἑαυτὸν (Πλούτ. Λύσ. Γ). «Κύβοι, ἔλεγεν, ἀπαυῶσι τὰ παιδιά καὶ ὄρκοι τοὺς ἄνδρας, καὶ ἔνθα δὲν ἐπαρκεῖ ἡ λεοντῆ, ἀνάγκη νὰ προστίθῃται ἡ ἄλωπεκῆ». Παρὰ τὸ Νότιον ἐνίκησε, τῷ 407, τὸν στόλον τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ (Διόδ. ΙΓ, 70), δι' ὀργισθέντες οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέβαλον τὸν Ἀλκιβιάδην τῆς στρατηγίας· ἀλλ' ἔκτοτε ἠθέλησε φρονίμως ν' ἀποφύγῃ ἄλλην σύγκρουσιν καὶ ἐπροσπάθησε νὰ ἐπιφέρῃ συγκρούσεις καὶ ὀλιγαρχικὰς ἀνατροπὰς εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ νὰ παρεμβάλλῃ δυσχερείας εἰς τὸν διάδοχόν του Καλλικρατίδαν (Πλούτ. Η. — Διόδ. ΙΓ, 104). Ὅτε δ' οὗτος ἔπεσεν εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, ἐπανῆλθεν ὁ Λύσανδρος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στόλου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐπιστολέως (βοηθοῦ), οὐχὶ ναύαρχου, διότι ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπε νὰ ναυαρχησῇ δις ὁ αὐ-

τός. Ναύαρχος δὲ διωρίσθη κατ' ὄνομα μόνον ὁ Ἄρακος (Πλούτ. Ζ.—Ἐεν. Ἑλλ. Β, 1, 7). Ἐπιδεξίως δὲ παραμονεύων, κατώρθωσε κατὰ τὸ θέρος τοῦ 405 νὰ ἐπιπέσῃ ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς κατὰ τῶν 180 ἀττικῶν τριήρων, καὶ νὰ τὰς κυριεύσῃ σχεδὸν πάσας ἀπροφυλάκτους· ἐθανάτωσε δὲ 3000 αἰχμάλωτους, καὶ οὐδὲ νὰ ἐνταφιασθῶσιν ἐπέτρεψε (Πλούτ. ΙΑ.—Ἐεν. Β, 1, 29). Εἶτα δὲ ἐπελθὼν εἰς τὰς τοῖς Ἀθηναίοις ὑποκειμένας πόλεις καὶ νήσους τῆς Θράκης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπέφερον εἰς πάσας, συνεπῶς πρὸς τὰς ἀρχαίας του ἐνεργείας, ὀλιγαρχικὴν μεταπολίτευσιν, ἐγκαταστήσας δεκανδρίας ὑπὸ σπαρτιάτας ἀρμοστὰς, ἀπέπλευσεν εἰς Ἀθήνας, ἐπολιόρκησεν αὐτὰς, καὶ τῇ 16 Μουνυχιῶνος (ἐν Ἀπριλ.) τοῦ 404, τὰς ἠνάγκασε διὰ λιμοῦ νὰ παραδοθῶσι, καὶ κατηδάρισε τὰ τείχη αὐτῶν (Ἐεν. Β, 2, 3.—Πλούτ. ΙΕ.—Διόδ. ΙΔ, 3). Εἶτα δὲ μεταβάς εἰς Σάμον, ἐγκατέστησε καὶ ἐκεῖ δεκαρχίαν, καὶ περισυλλέξας διὰ τοῦ Γυλίππου εἴτι ἐναπελείπετο ἔκ τῶν ὑπὸ Κύρου δοθέντων αὐτῷ χρημάτων, καὶ ἄλλας δωρεὰς, ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην καὶ παρέδωκεν εἰς τὴν πόλιν 470, κατὰ τινὰς 1000, τάλαντα, εἰς Δελφούς δ' ἤγειρεν ἑαυτῷ καὶ ἐκάστῳ τῶν ἄλλων ἀρχηγῶν τοῦ στόλου, χαλκοῦς ἀνδριάντας (Παυσ. Θ, 32, 10). Πανταχοῦ ἐτιμᾶτο, οἱ ποιηταὶ τὸν ἔψαλλον, καὶ τότε ἦν ὁ μόνος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων εἰς ὃν αἱ πόλεις ὡς εἰς θεὸν ἴδρουν βωμοῦς (Πλούτ. ΙΗ). Μετὰ δὲ τὸν πόλεμον ἀπέφυγε νὰ διατρίβῃ ἐν Σπάρτῃ, ἔνθα τὸν ἐστενοχώρει ἡ αὐστηρότης τοῦ πολιτεύματος. Ἐπεισε δὲ τοὺς Σπαρτιάτας νὰ πέμψωσιν εἰς Ἀθήνας τὴν φρουρὰν ἣν ἐζήτησαν οἱ Ἀ' (Ἐεν. Β, 3, 13), καὶ ἐν Ἀσίᾳ συνετέλεσεν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὃν οἱ Ἀ' ἐφοβοῦντο. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ σκληρότης του ἐν Ἀσίᾳ ἤγειρε παράπονα, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ τοῦ Φαρναβάζου, οὐ ἐλεηλάτησε τὴν σατραπείαν, ἀνεκλήθη ὑπὸ τῶν βουλομένων νὰ καταβάλωσι τὴν ὄφρυν

του (Πλούτ. Κ). Ἄλλα προφασισθεὶς ὅτι ὤφειλε, κατ' εὐχὴν, νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἱερόν τοῦ Ἀμμωνος ἐν Λιβύῃ, ἀπέφυγε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως. Ὅτε δὲ ὁ Θρασύβουλος ἐθριάμβευσε ἐν Ἀθήναις, ἠθέλησεν ἐκ νέου νὰ ἐπιτεθῆ κατ' αὐτῶν, ἐκώλυθη ὁμως ὑπὸ τοῦ Πausανίου παρεμβάντος. Ἐπὶ τινὰ ἔτη ἔκτοτε διετέλεσεν ἐν ἀργίᾳ. Τῷ δὲ 397, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ἄγιδος, ἐπὶ τῆς περὶ τοῦ θρόνου ἀμφισβητήσεως ἐβοήθησε τὸν Ἀγησίλαον, καὶ παρηκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἄλλὰ τοῦ Ἀγησιλάου ἀποδοκιμάζοντος τὰς ἐπὶ τῶν Ἀσιατικῶν πόλεων ἐνεργείας του, ἀπεσύρθη εἰς τὸν Ἑλλησποντον εἰς δευτερεύουσαν θέσιν, καὶ ἐκεῖθεν ἐπανῆλθεν εἰς Σπάρτην πλήρης ὀργῆς κατὰ τοῦ Ἀγησιλάου, καὶ ἀπόφασιν ἔχων ν' ἀνατρέψῃ τὴν κληρονομικὴν βασιλείαν καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν αἰρετὴν μεταξὺ πάντων τῶν Ἡρακλειδῶν (Πλούτ. Λυκ. ΚΔ. Ἀγησ. Η). Ἄλλ' αἱ προθέσεις του δὲν ἐπέτυχον. Ἐκραγέντος τοῦ πολέμου μεταξὺ Θηβῶν καὶ Φωκίδος κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 395, οἱ ἔφοροι ἐκηρύχθησαν κατὰ τῶν Θηβῶν, καὶ ὁ μὲν Λύσανδρος διετάχθη νὰ εἰσβάλῃ εἰς Βοιωτίαν ἐκ δυσμῶν, ὁ δὲ Πausanίας ἐκ νότου, καὶ ἀμφότεροι νὰ συναντηθῶσι πρὸ τῆς Ἀλιάρτου· ἀλλὰ πρὸ τῆς πόλεως ταύτης ἔπεσεν ὁ Λύσανδρος ἐπὶ προύρου προσβολῆς, καὶ ἐτάφη ἐν Φωκίδι, εἰς τὴν πόλιν Πανοπέα. Ἀπέθανε δὲ πτωχὸς καθὼς ἔζησε (Πλούτ. Λυσ. Α.—Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5. 15.—Πaus. Θ, 32, 5).

Λυσανίας, πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου, φίλος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ.).

Λυσανορέιδας, εἰς τῶν τριῶν ἀρμολογῶν τῆς Σπάρτης, οἵτινες τῷ 379 π. Χ. παρέδωκαν τὴν Καδμείαν. Ἐπειδὴ ὁμως κατὰ τὴν νύκτα τῆς εἰσβολῆς ἔτυχε ἀπὸν, κατεδικάσθη ἐν Σπάρτῃ εἰς βαρὺ πρόστιμον, ὃ ἀπέφυγε δι' ἐκουσίας φυγῆς (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 4, 13.—Πλούτ. Πελοπ. ΙΓ.—Διόδ. ΙΕ, 29).

Λύση, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Λυσάνασσα, 1) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ἡσδ. Θεογ. 58.—Ἀπλδ.). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου, μήτηρ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ τυράννου Βουσίριδος (Ἀπλδ. Β, 5, 11).

Λυσίας, υἱὸς Κεφάλου, πλουσίου Συρακουσίου, ξένου τοῦ Περικλέους, ὅστις τὸν ἔπεισεν ἔνεκα τῶν δυσκόλων περιστάσεων τῆς πατρίδος του ν' ἀποκαταστῆ ὡς μέτοικος εἰς Ἀθήνας, περὶ τὰ 447 π. Χ. Ὁ Πλάτων ἐν τοῖς περὶ πολιτείας βιβλίοις του ποιεῖται ἐξαιρετον μνησίαν αὐτοῦ. Ἔδωκε δὲ ἀριστὴν ἀγωγὴν τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ Πολεμάρχῳ, Εὐθυδήμῳ καὶ Λυσίᾳ, ὅστις κοινῶς ἐκλαμβάνεται γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις κατ' Ὀλ. 80, 6' (459 π. Χ.). Μόλις 16έτης, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του εἰς Θουρίους τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐνθα λέγεται διαμείνας 18 ἔτη, πολιτικὰς θέσεις λαβὼν, καὶ ἐν ὑπολήψει διατελῶν ἐν ἄλλοις καὶ διὰ τὸν πλοῦτόν του. Ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν Συρακούσιον Τισίαν, μαθητὴν τοῦ Κόρακος, ἐνησκήθη εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν ῥητορικὴν, κατὰ σχολὴν ἧς ὁ χαρακτήρ ἦν ἡ περὶ τὰς ἀντιθέσεις ἀγχινοια, τῶν περιόδων ὁ παραλληλισμὸς, ἡ ὁμοηχία τῶν λέξεων καὶ ἰδίως τῶν καταλήξεων· ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ ἦτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπερίσχυσε καὶ ἐν Θουρίοις τῶν Λακεδαιμονίων ἡ ἐπιρροή, στάσεως ἐπελευθούσης, ἔφυγε καὶ ὁ Λυσίας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ 300 πολιτῶν, καὶ τῷ 412 ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας. Ἐκεῖ εἶχε πέσει ἡ ἀρχαία δημοκρατία, καὶ ἡ ὀλιγαρχικὴ δὲ κυβέρνησις τῶν 400 πολὺ δὲν διήρκεσε, ἡ δὲ μετ' αὐτοῦς ἐλθούσα μετρία δημοκρατία, ἧτις ἐπαινεῖται ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου (Η, 97), ἐξετράπη καὶ αὐτὴ μετ' οὐ πολὺ, ὡς ἀποδεικνύει ἡ καταδικὴ τῶν ἐν Ἀργινοῦσαις στρατηγῶν. Ἐπὶ τῶν χρόνων τούτων ἔζων ὁ Λυσίας καὶ ὁ ἀδελφός του Πολέμαρχος ὡς ἰσοτελεῖς ἐν Ἀθήναις, κτηματῖαι, ἀσπιδοποιεῖον διευθύνοντες μετὰ 120 δούλων. Οἱ Ἄ' ὁμως τοῖς ἀφῆρσαν τὴν περιουσίαν των, καὶ ἐθανάτω-

σαν διὰ κωνείου ἄκριτον τὸν Πολέμαρχον. Ὁ δὲ Λυσίας, εἰς Μέγαρα φυγὼν, συνήργησεν ἐκεῖθεν διὰ τῶν λειψάνων τῆς περιουσίας του εἰς τὴν παλινόρθωσιν τῆς δημοκρατίας. Ὁ Θρασύβουλος ἐπρότεινε τὴν πολιτογράφειν τοῦ Λυσίου εἰς ἀμοιβὴν τῶν πρὸς τὴν πόλιν ὑπηρεσιῶν του, ἀλλ' ἡ πρότασις ἀπέτυχεν ἕνεκα παρατυπίας τινός. Μετὰ ταῦτα κατηγόρησεν ὁ Λυσίας τὸν Ἐρατοσθένην ὡς αἴτιον τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἡ δημηγορία αὐτή, πιστὴ εἰκὼν πάσης τῆς τότε πολιτικῆς καταστάσεως, ὕψωσε μεγάλως τὴν φήμην του. Ἦν

μα αὐτοῦ, ἐξ ὧν 230 ἐθεωροῦντο ὡς γνησιότητος ἀναμφισβήτητος. Οἱ ἀρχαῖοι, καὶ μάλιστα Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεὺς ἐπαινοῦσιν αὐτοῦ τὴν ἐν ἐργεσίᾳ του ὕψους, τὴν διατύπωσιν τῶν παραστάσεων καὶ τὴν ἠθοποιίαν τῶν χαρακτήρων. Λέγεται δ' ἀποθανὼν ὁ Λυσίας τῷ 378. Καίτοι δὲ μὴ πολίτης Ἀθηναῖος, καταριθμεῖται μεταξὺ τῶν 10 ἀττικῶν ῥητόρων, ὡς εἰς τῶν πρωτίστων.

Λυσιάς, 1) πόλις ὄχυρά τῆς Ἀπαμηνῆς ἐν Συρίᾳ (Στρεβ). — **2)** πόλις τῆς Μεγάλης Φρυγίας.

Λυσιδέκη, 1) θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος, γυνὴ Μήστορος, μήτηρ Ἴπποθῆς (Ἀπλδ. Β, 4, 5). Κατ' ἄλλους, γυνὴ Ἡλεκτρώονος, μήτηρ Ἀλκμήνης (Διόδ. Δ, 9). — **2)** Μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Τέλου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

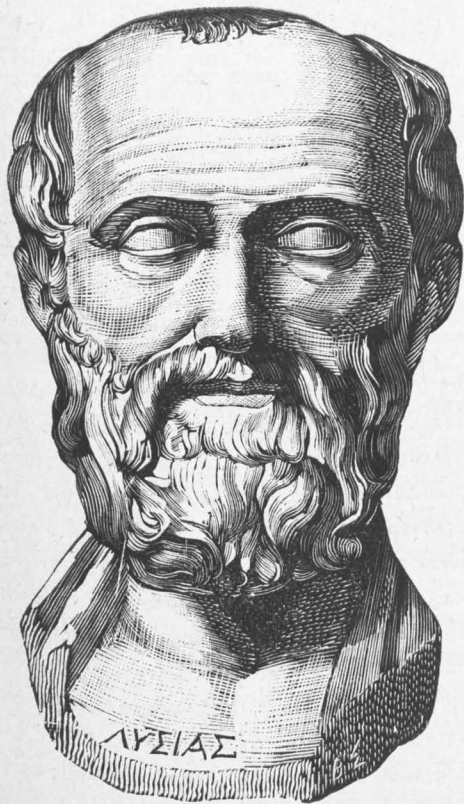
Λυσίθεος, ἐπώνυμος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, κατ' Ὀλυμπ. 78, γ'.

Λυσίθεος, νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου (Ἀπλδ. Γ, 12, 5).

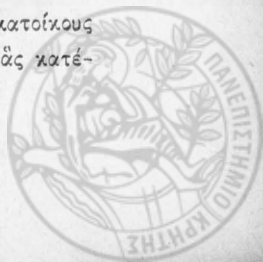
Λυσικλῆς, 1) Ἀθηναῖος, νυμφευθεὶς τὴν Ἀσπασίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους, ῥήτωρ καὶ στρατηγός, κατ' ἀρχὰς δὲ, κατὰ τὸν Αἰσχίνην, προβατοκάπηλος (Πλούτ. Περ. ΚΔ. — Θεουκ. Γ, 19. — **2)** Ἀθηναῖος στρατηγός ἐν Χαιρωνείᾳ, δι' ὃ ὑπὸ τοῦ Λυκούργου κατηγορηθεὶς, κατεδικάσθη εἰς θάνατον (Διόδ. ΙΣΤ, 85).

Λυσικράτης, Ἀθηναῖος, οὗ σώζεται ἐν Ἀθήναις μνημεῖον χορηγικὸν (ἴδ.) ἐξ Ὀλ. 111, γ' (ἴδ. Λειτουργία. Τρίπους), καλούμενον ὑπὸ τοῦ ὄχλου «Φανάρι τοῦ Δημοσθένους», ἴσως ἐνταῦθα που ὄντων τῶν σιδηρουργειῶν τοῦ ῥήτορος, διότι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν εὑρέθησαν ὑπὸ γῆν ἄφθονα ἔχνη μεταλλουργειῶν (ἴδ. Δημοσθένης).

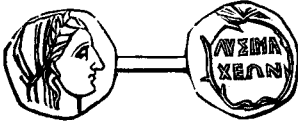
Λυσιμάχεια ἢ Λυσιμαχία, 1) ὄχυρά πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ΒΑ τοῦ Μέλανος κόλπου, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Λυσιμάχου, μετοικίσαντος ἐνταῦθα τοὺς κατοικοῦσιν τῶν πόλεων Καρδίας καὶ Πακτύης ὡς κατέ-

ἴδ. οὗτος ὁ μόνος λόγος ὃν αὐτὸς αὐτοπροσώπως ἀπήγγειλε, πλήρης διατηρηθεὶς, ὡς καὶ 30 ἕτεροι, δικανικοὶ, οὗς ὡς λογογράφος δι' ἄλλους συνέταττεν, εἰς ὕψος ἀφελῆς καὶ ἀνεπιτήδευτον, ὡς ἀπῆται καὶ τὸ ἀντικείμενον. Ἦν δ' ἀνεξάντλητος, καὶ 425 λόγοι ἦσαν ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνο-

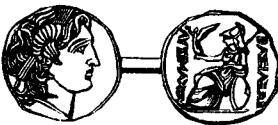
στραψεν. Ὑπὸ τῶν Θρακῶν δὲ καταδαφισθεῖσα, ἀνηγήθη αὐθις ὑπὸ Ἀντιόχου, τῷ 196

ἀλλ' ἔμεινεν ἄσημος (Πολβ. Ε, 54.—Στρβ. π.Χ. Β, 134).—2) Πόλις εἰς τὰ Ν τῆς Αἰτωλίας, ἐπὶ ὁμωνύμου μεγάλης λίμνης, ἥτις καὶ Ὑρία ἐλέγετο. Ὑπὸ Λυσιμάχου ἰδρυθεῖσα περὶ 287—281 π. Χ., ἐπὶ Στράβωνος δὲν ὑπῆρχε πλέον (Πολβ. Ε, 7. — Στρβ. Ι, 460).

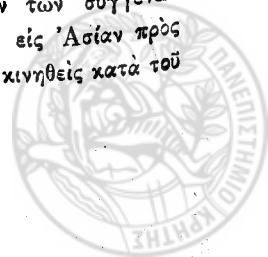
Λυσιμάχη, 1) θυγάτηρ τοῦ Πριάμου (Ἀπλδ. Γ, 12, 5).—2) θυγάτηρ τοῦ Ἄδαντος, γυνὴ τοῦ Ἰαλαοῦ (Ἀπλδ. Η, 13).

Λυσιμάχος, 1) Ἀγαθοκλέους, Θεσσαλός, γενν. ἐν Πέλλα τῆς Μακεδονίας (Ἀρρ. ΣΤ, 28) τῷ 361 π. Χ., παρηκολούθησε τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐν τῇ Ἰνδικῇ ἐγένετο εἰς τῶν 11 σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως. Ἐπληρώθη δ' ἐν Σαγγάλα (Ἀρρ. Ε, 13, 24), καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἕνεκα τῆς γενναιότητος καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του. Ὡς ἄριστος δὲ στρα-

τηγὸς θεωρούμενος, ἔλαβε, μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον (323), παρὰ τοῦ Περδίκου τὴν δικίησιν τῆς Θράκης καὶ τῶν περὶ ἑαυτῶν (Διόδ. ΙΗ, 3), ἐνίκησε μετὰ μακροχρόνιον πόλεμον Σεύθην, τὸν βασιλέα τῶν Ὀδρυσῶν (Αὐτ.), καὶ μέχρις ἐκείνου ἀμέτοχος μείνας τῶν διχονοιῶν τῶν διαδόχων, ἠνώθη τότε μετὰ τοῦ Πτολεμαίου καὶ τοῦ Σελεύκου κατὰ τοῦ φιλοδόξου Ἀντιγόνου, ὅστις ὅμως ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ Θρακίαν καὶ Σκύθας. Ὁ Λυσιμάχος δὲ καθυστάχασε τοὺς περὶ τὸ 311, καὶ μετὰ τινα ἔτη ἰδρυσεν

ἐν Θράκῃ τὴν πόλιν Λυσιμάχειαν. Ἀνέλαβε δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ ἄλλοι στρατηγοὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸν τίτλον βασιλέως. Τῷ δὲ 302 ἐξεστράτευσε εἰς Ἀσίαν κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, προέβη εἰς τὴν Φρυγίαν, ἀλλ' ὀπισθοδρομήσας πρὸ τῆς ὑπερεχούσης δυνάμεως τοῦ ἀντιπάλου του, ἀπῆλθεν εἰς Πόντον, ἔνθα ἐκυρίευσεν τὴν Ἡράκλειαν καὶ ἐνυμφεύθη τὴν κυρίαρχιν αὐτῆς Ἄμαστριν. Ἐν Λαμψάκῳ δ' ἐνίκηθη ὑπὸ Δημητρίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντιγόνου, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἀντιγόνον ἐνίκησε τῷ 301 ἐν Ἴψῳ, σύμμαχον ἔχων τὸν Σέλευκον, καὶ οὕτω προσεκτήσατο μέρος τῆς ἐμπρὸς Ἀσίας (Πολυβ. Ε, 67.—Πλούτ. Δημ. ΚΑ). Διαζευχθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα τὴν Ἄμαστριν, ἐνυμφεύθη Ἀρσινόην, τὴν θυγατέρα τοῦ Πτολεμαίου. "Ὅτε δ' ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐπανέλαβε τὰς ἐχθροπραξίας, τῷ ἀφῆρσεν ὁ Λυσιμάχος τὰς ἀσιανὰς κτήσεις του, ἀλλὰ κατὰ τὴν εἰρήνην τοῦ 294 τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς βασιλέα τῆς Μακεδονίας. Τῷ 292 ἐπροσπάθησε ν' ἀποζημιωθῆ προσβαλὼν τοὺς παρὰ τὸν Δούναδιν Γέτας, ἀλλ' ἐνίκηθη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἤχμαλωτεύθη (Πλούτ. Δημ. ΝΒ). Τὸν ἀπέλυσε δὲ μεγαλοφρόνως ὁ βασιλεὺς τῶν Γετῶν καὶ εἶτα συνεδέθη αὐθις μετὰ τοῦ Σελεύκου καὶ Πτολεμαίου κατὰ τοῦ αἰεὶ φιλοταράχου Δημητρίου, ἀπέδιωξεν αὐτὸν, μετὰ πεισματώδη πόλεμον, τῆς Μακεδονίας, καὶ μέρος αὐτῆς παρεχώρησεν εἰς Πύρρον τὸν βασιλέα τῆς Ἠπείρου, ἀλλ' ἔλαβεν αὐτὸ αὐθις ὅτε ἔπαυσε φοβούμενος τὸν Δημήτριον (Πλούτ. Πυρρ. ΙΒ), αἰχμαλωτευθέντα ὑπὸ Σελεύκου, καὶ ἀποθανόντα τῷ 283. Ἀπεξενώθη ὅμως τὸν Πτολεμαῖον, δεχθεὶς παρ' ἑαυτῷ τὸν φυγάδα υἱὸν αὐτοῦ Πτολεμαῖον τὸν Κεραυνόν (Πaus. Α, 16, 2). "Ὅτε δ' ἐνεργείαις τῆς γυναικὸς του Ἀρσινόης ἐξερεθίσθεις κατὰ τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς, Ἀγαθοκλέους, ἐθανάτωσεν αὐτὸν, τότε ἐγκατελείφθη ὑπὸ πολλῶν τῶν συγγενῶν καὶ ὀπαδῶν του, φυγόντων εἰς Ἀσίαν πρὸς τὸν Σέλευκον, καὶ τῷ 281 κινήθεις κατὰ τοῦ

Σελεύκου, καὶ ὑπερβάς τὸν Ἑλλήσποντον, ἠττήθη εἰς Κορουπέδιον, καὶ ἐφονεύθη. Ἐπα- νέφερε δὲ πιστὸς δούλος τὸ πτώμα ἤδη ση- πόμενον εἰς Λυσιμάχειαν καὶ ἐκήδευσεν αὐτὸ (Just. XVII, 1.—Ἀπ. Συρ. ΕΒ).—Ἐίχε δὲ καὶ ὁμώνυμον υἱόν, φονευθέντα ὑπὸ Πτολε- μαίου τοῦ Κεραυνοῦ.

Λυσίκομος, υἱὸς Ἡλεκτρώονος καὶ Ἄναξοῦς (Ἀπλδ. Β, 4, 5).

Λύσιος, ἐπιθετὸν τοῦ Βάχχου, ὡς λύ- οντος τὰς μερίμνας, ἰδίως παρὰ Θηβαίους, οὓς ἔλυσέ ποτε τοῦ ζυγοῦ τῶν Θρακῶν. Τού- τους μεθυσθέντας, ἀπέσφαξαν οἱ Θηβαῖοι (Πaus. Θ, 36).

Λυσίπηγῃ, 1) θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἔσχε τὸν Ἐράσιππον (Ἀπολδ. Β, 7, 8).—2) Θυγάτηρ τοῦ Προί- του (Ἀπλδ.).

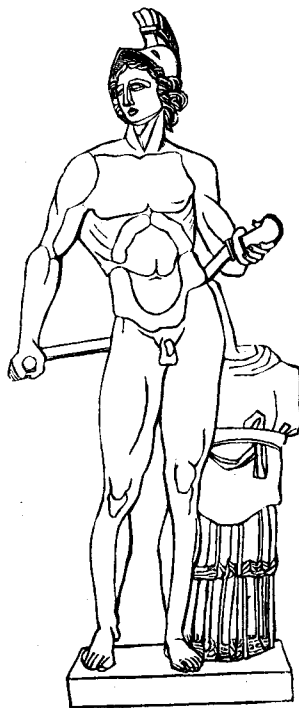
Λύσιππος, ἰνδοξὸς γλύπτης Σικυώ- νιος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους, ἀκμάσας κατ' Ὀλ. 102—114 (361 — 321 π. Χ.) (Πaus. ΣΤ, 1.—Pl. XX—XIV, 19), αὐτο-

δίδα τος μὲν, ἀλλ' ἐπὶ τὰ ἔχνη βαδίσας τοῦ Πο- λυκλείτου, τῆς σπου- δῆς τῆς φύσεως πρόπαν- των ἐπιμεληθεῖς, ἀλλὰ τὸν δουρικὸν πρᾶγμα- τισμὸν διὰ μεγαλο- φυίας ἀποφυγῶν, καὶ ἐγ- κύφας εἰς τοῦ ἀνθρωπί- νου σώματος τὰς ἀνα- λογίας. Εἰργάζετο δὲ πρὸ πάντων τὸν χαλ- κὸν, καὶ ἔξιν ἔχων δι' ἕκαστον ἔργον ὁ ἐπερά- του ν' ἀποθέτη ἀνὰ ἓνα στατήρα εἰς ἰδιαιτερον κιβώτιον, εὐρέθη, ὅτε ἀπέθανεν, ἔχων ἀπο-

ταταμιευμένους ἐκεῖ 1500 στατήρας. Τὸ χα- ρακτηριστικώτατον τῶν ἔργων αὐτοῦ ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ἐστὼς ἐν τῇ λεοντῇ (Λιβαν.),

οὐ ἀπεικόνισμα σώζεται ὁ λίθινος λεγόμενος Φαρνέσιος Ἡρακλῆς ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Ῥωμαῖ- κῶν χρόνων ποιηθὲν ὑπὸ Γλύκωνος. Ἔτι δὲ περιφημότερος ἦν ὁ ἐπὶ κοφίνου καθήμε- νος κολοσσιαῖος Ἡρακλῆς αὐτοῦ, ὃν ὁ Φαβ. Μάξιμος ἀπεκόμισεν εἰς Καπιτώλιον, ὁ Κων- σταντῖνος εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κατέ- στρεψαν οἱ σταυροφόροι τῷ 1202 μ. Χ. Καὶ εἰς ἀνθρώπων δὲ παράστασιν ἐξοχος ἀνεδείχθη,

ὡς ἦν ἐπόμενον, ὁ μεγαλοφυῆς αὐτὸς τῆς φύ- σεως μαθητῆς, καὶ εἰς αὐτὸν κρίνεται ἀποδο- τέον τὸ πρωτότυπον ἀποξυομένων ἀ- θλητῶν. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲ δὲν ἐδέχετο ὑπὸ ἄλλου γλύπτου νὰ πλάττηται ἢ ὑπὸ μόνου τοῦ Λυσίππου, καὶ τὸ περιφημώτατον αὐτοῦ ἄγαλμα Ἀλεξάνδρου παρίστα αὐτὸν ὄρθιον, λογχοφόρον, καὶ τὸ βλέμμα ὑπερήφανον στη- ρίζοντα εἰς τὸν οὐρανόν. Τούτου ἀντίγραφον εἰς μικρὰς διαστάσεις κρίνεται τὸ ἐν Γαβιαῖς εὐρεθὲν λίθινον.

Λύσις, 1) Ἀθηναῖος, μαθητῆς τοῦ Σω- κράτους. Κατὰ τοῦτον ὠνόμασεν ὁ Πλάτων

ένα τῶν διαλόγων του. — 2) Ἐκ Τάραντος, μαθητῆς τοῦ Πυθαγόρου, μεταβάς, μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ Πυθαγορείου δεσμοῦ, εἰς Θήβας παρὰ τῷ Ἐπαμεινώνδῃ. Ἀπεδίδοντο δ' αὐτῷ τινὲς συγγραφαὶ περὶ τοῦ διδασκάλου του (C. Nep. Span. II. — Cic. d. Or. III, 34, 39. Off. I, 44, 155).

Λυσίστρατος, 1) γλύπτης Σικυώνιος ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου, ἰδίως ἀσχοληθεὶς καὶ ἐπιτυχῶν περὶ τὴν ὁμοιογραφίαν. — 2) Ἀθηναῖος, οὗ τὴν πενίαν χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 855. Λυσιστρ. 1105), εἰς θάνατον καταδικασθεὶς ὡς συνένοχος τῶν Ἑρμοκοπιδῶν, ἀλλ' ἀποφυγὼν τὴν ποινὴν (Ἄνδοκ. Μυστ. 26. 28).

Λυσιστανία, ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Ἰσπανίας, τὸ πλεῖστον τῆς Πορτογαλλίας.

Λύσων, Ἕλλην γλύπτης (Παυσ.).

Λυταία, θυγάτηρ Ὑακίνθου, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν τάφον τοῦ Κύκλωπος Γεραίου (Ἀπλδ. Γ, 15, 18).

Λυτιέρας, υἱὸς τοῦ Μίδα ἐν Φρυγίᾳ, πολυφάγος καὶ γεωπόνος, φονευθεὶς ὑπὸ Ἡρακλέους. Εἰς τιμὴν του ἐψάλλοντο ὕμνοι φέροντες τὸ ὄνομά του (Θεορ. Τ, 41).

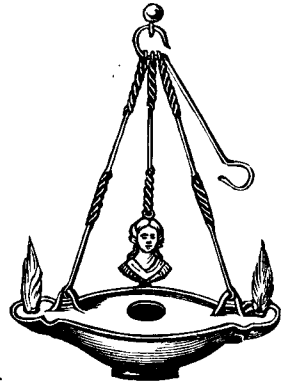
Λυτικοὶ, ἐν ἀρχαίοις ἤδη χρόνοις, ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἐπεκράτει τὸ ἔθος μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων καὶ τῶν λογίων νὰ προτείνωνται πρὸς βλῆματα ἢ ζητήματα φιλολογικὰ, ἐπιστημονικὰ, γλωσσικὰ, ἰδίως περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητικῶν κειμένων, εἰς ὧν τὴν ἐρμηνείαν ἐξήσκησαν μεγάλην ἐπιρροὴν, εἰ καὶ βαθμῶδ' ἐξέπεσαν εἰς κοῦφα λογοπαίγνια. Οἱ εἰς τὴν ἐπίλυσιν τοιοῦτων ζητημάτων ἔργον ποιούμενοι νὰ ἐπιδίδωνται, ἐλέγοντο λυτικοὶ, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ Σωσίβιος, ὁ Καλλίστρατος.

Λύτρα, ἡ δι' ἐξαγορὰν αἰχμαλώτων ἐν πολέμῳ καταβαλλομένη ποσότης κατὰ θέλησιν ὑπὸ τοῦ νικητοῦ ἐπιβαλλομένη, διὰ κοινούς πολεμιστὰς συνήθως 2—3 μναὶ (200—300

δρ.), ἐν μετέπειτα χρόνοις 3—5 μναὶ δι' ἄτομον, πολὺ δ' ἀνωτέρα δι' ἐπισημοτέρους· διὰ τὸν Πλάτωνα φερ' εἶπεῖν 20 ἢ 30 μναὶ. Ἐπρωμηθεύοντο δὲ πολλάκις ἐκ συνεισφορῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Ἰερὸν δὲ καθήκον ἐθεωρεῖτο, ἐν Ἀθήναις κἄν, ἡ ἀπόδοσις τῆς προκαταβολῆς, ἂν ὁ ἀπελευθερωθεὶς δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ δούλος τοῦ καταβαλόντος.

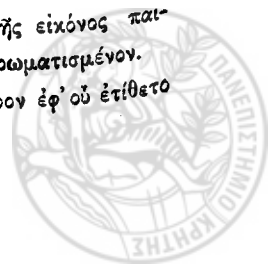
Λυχνεὶδὸς (ἡ), ἀρχαία ὄχυρά πόλις τῶν Δεσσαρατῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ, ἐπὶ ὑψώματος κειμένη κατὰ τὴν Ἑγνατιᾶν στρατιωτικὴν ὁδὸν (ν. Ὀχρίδα), πλησίον ἔχουσα λίμνας ἰχθυοφόρους (Στρβ. Ζ, 313. — Liv. XLIII. 9. XLIV, 21).

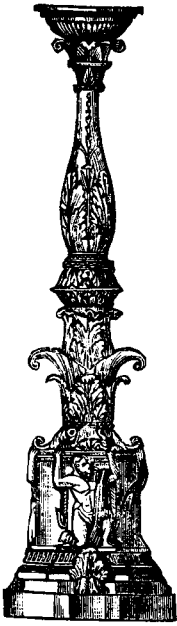
Λύχνος, τὸ σκεῦος τὸ χρησιμεῖον πρὸς φωτισμὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἐν τοῖς ὁμηρικῶς χρόνοις μετεχειρίζοντο καὶ λαμπτήρας (ἴδ.)· εἶτα ὁμως ἐπεκράτησαν οἱ δι' ἐλαίου φωτίζοντες πῆλινοι καὶ μετάλλινοι λύχνοι, κυκλικοὶ, ἢ ἐνίοτε καὶ ὠοειδεῖς, ἔχοντες ἄνωθεν ὀπήν πρὸς ἔγχυσιν τοῦ ἐλαίου,

καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν ὀπὰς προεχούσας (μυκτήρας ἢ μύξας) διὰ τὰς θρυαλλίδας, ἐλύχνια ἢ φλόμους (φτίλια), μίαν, δύο ἢ πολλὰς, (μονόμυξοι, δίμυξοι, πολύμυξοι), καὶ προσέτι εἶτε λαβὴν, ἵνα κρατῶνται εἰς τὴν χεῖρα, ἢ ἄλλην τινὰ διασκευὴν διὰ τοὺς πρὸς ἐξάρτησιν ὠρισμένους. Πολλοὶ δ' ἦσαν κατάγλυφοι ἰδίως ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας, καὶ εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν οὐ σπανίως εἶχον ἐγκεχαραγμένον τὸ ὄνομα τοῦ λυχνοποιῦ. Ἄλλοι δ' εἶχον ποικιλώτατα καλλιτεχνικὰ σχήματα, ὡς τὸ τῆς εἰκόνης παιδίου ἐπὶ κλίνης, πῆλινον κεχρωματισμένον.

Λυχνούχος, τὸ βάθρον ἐφ' οὗ ἐτίθετο

ὁ λαμπτήρ ἢ ὁ λύχνος, ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις πολλακίς στήλη πολυτελής καὶ διὰ ποικίλων γλυφῶν κοσμουμένη.

Λώπη, ἀρχαία λέξις, Δερμάτινον ἐνδύμα παρὰ ποιηταῖς (Φρν. Ἐκκλ. σ. 461. — Ὀμ. Ὀδ. N, 224. — Ἀπολλ. Ῥόδ. B, 32 καὶ Σχλ. — Θεέκρ. ΙΔ, 66). Ὄθεν εἰς τὴν γλῶσσαν παρέμεινε τὸ λωποδύτης, ὁ κλέπτων ἐνδύματα, καὶ γενικῶς ὁ κλέπτης.

Λώρουμα, πόλις παραλία τῆς Καρίας, εἰς

20 μίλ. ἀπὸ τῆς Ῥόδου, ἐπὶ βραχώδους ἐδάφους κειμένη, καλὸν δὲ λιμένα ἔχουσα (Θουκ. Η, 43. — Στράβ. ΙΔ, 652).

Λωτός, 1) φυτὸν ἐπὶ Ὀμήρου ἄγριον φυόμενον εἰς ὑγρὰ ἐδάφη, μετὰ τοῦ κρόκου καὶ τοῦ ὑακίνθου, ἐν Τροίᾳ καὶ παρὰ τῇ Σπάρτῃ, ὠραῖον δὲ ἄθος παράγον (Ἰλ. Β, 776. Ξ,

342, Ὀδ. Δ, 603). — 2) Ἐν Κυρήνῃ ἐνδρον, τῶν ζιζύρων, μάλιστα δὲ παρα τὰς Σύρτις φυόμενον, καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσης, ἀλλ' ἠλοιωμένον. Ὁ καρπὸς ὠμοιάζειν ἐλαίαν ἢ κύαμον, κίτρινος ἢ ἐρυθρὸς ὅτε ἤτο ὠριμος, γλυκὺς ὡς σῦκον, εὖσμος, καὶ μικρὸν ἔχων πυρῆνα.

Ἦν δ' ἡ τῶν λωτοφάγων τροφή (Ἡρδ. Β, 96. Δ, 177), ἴσως ὁ Δαδαῖμ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς. — 3) Ὁ αἰγύπτιος, φυτὸν ἐνυδρον, ὁμοίον τῷ κρίνῳ τῶν ὑδάτων (Ἡρδ. Β, 92), ἔχων λευκὰ ἢ ἐρυθρὰ ἄνθη. Ἡ ρίζα αὐτοῦ ἦν τὸ κολοκάσιον, τὸ ἄθος ἐλέγετο κυρίως λωτός, καὶ ὁ καρπὸς ἦν κύαμος, ἐγκεκλεισμένος εἰς τὸ κιβώριον. Ἐτρώγον δὲ τὸν καρπὸν οἱ ἱερεῖς, καὶ ἐκ τοῦ κελύφους αὐτοῦ κατεσκευάζετο ἄρτος· ἐτρώγετο δὲ καὶ ἡ ρίζα. Συμβολικῶς ἐδήλου τὸ φυτὸν τοῦτο τὴν πλάσιν προελθοῦσαν ἐκ τοῦ ὕδατος δι' ὃ καὶ ἡ γλυπτική καὶ ἡ ἀρχιτεκτονική πολλακίς ἐμιμοῦντο αὐτό.

Λωτοφάγοι, λαὸς τὴν Β παραλίαν τῆς Λιθύης οἰκῶν (Ὀμ. Ὀδ. 1, 80. Ψ, 314), παρὰ τὴν μικρὰν νῆσον Σύρτιν καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγος. Ἐκεῖθεν δ' ἔφερε φυσικὴ ὀδός, ἧς ἔτι καὶ νῦν χρήσις γίνεται, εἰς τὴν Αἴγυπτον (Ἡρδ. Δ, 174). Ἰδ. Ὀδυσσεύς.

Μ

Μᾶ, ἐπίθετον τῆς Ῥέας παρὰ τοῖς Λυδοῖς· ἐν Καρίᾳ δὲ θεράπινα τῆς Ῥέας. εἰς ἣν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον ὅτε ἐγεννήθη, αὐτὴ δὲ, ἵνα ἀπατήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας, τὸν παρέστησεν ὡς υἱὸν τοῦ Ἄρεως, δὲ δ καὶ οἱ Κᾶρες Μάσαριν τὸν ἔλεγον (Στράβ. Βυζ.).

Μάγασσα, κώμη μετὰ λιμένος ἐν Κιλικίᾳ, μετ' ἐπισήμου ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς (Ἀρριαν.).

Μάγας, ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης (Παιουσ.).

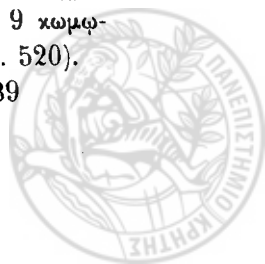
Μάγγανον, 1) πολιορκητικὴ μηχανή,

σφενδωνῶσα λίθους. — 2) Δίκτυον δι' ἄγραν θηρίων.

Μαγεία, ἰδ. γοητεία.

Μαγεία, ἀκρωτήριο τῆς νήσου Λέσβου.

Μάγνης, 1) υἱὸς Αἰόλου καὶ Ἐναρέτης, σύζυγος τῆς Ναϊάδος (Ἀπολλδ.). — 2) Υἱὸς Ἄργου καὶ Περιμήδης, ἐγγονος τοῦ Φριξοῦ. Ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη μέρος τῆς Θεσσαλίας Μαγνησία (Αὐτ. Λιθ. 23). — 3) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, συγγραφέας 9 κωμωδίας, καὶ εἰς νικήσας (Ἀρστροφ. Ἰππ. 520).

Μαγνησία, 1) ἡ Α Χερσονήσος τῆς Θεσσαλίας, ἣν οἱ ἀρχαιότεροι "Ἕλληνες γεωγράφοι δὲν κατηρίθμουν εἰς αὐτήν. — 2) Μ. πρὸς Σιπύλω, πόλις τῆς Λυδίας, εἰς τὴν ΒΔ κλιτὸν τοῦ Σιπύλου ὄρους, παρὰ τῷ "Ερμῷ ποταμῷ. Πρὸς Α αὐτῆς κεῖται ὁ βρά-

χος τῆς Νιόβης. Ὁ Σκιπίων νίκησας ἐνταῦθα τὸν Ἀντίοχον (τῷ 190 π. Χ.) ὑπέταξε τὴν πόλιν εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐδλάκη δὲ πολὺ ἐπὶ Τιβερίου ὑπὸ σεισμοῦ (Στρβ. Π', 621). — 3) Μ. ἡ ἐπὶ (ἢ πρὸς) Μαιάνδρω, ἐν Καρίᾳ ὡς ὑπετίθετο, ὑπὸ Μαγνησίων Θεσσαλῶν καὶ ὑπὸ Κρητῶν ἰδρυθεῖσα πόλις, κατεστράφη ὑπὸ τῶν Κιμμερίων (126 π. Χ.) καὶ ἀνφοδομήθη αὖθις ὑπὸ τῶν Μιλησίων, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Θώρακος, κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Μαιάνδρου καὶ τοῦ Ληθαίου. Ὁ Ἀρταξέρξης ἐδωρήσατο αὐτὴν μετὰ τῆς Μυσοῦντος καὶ τῆς Λαμφάκου εἰς τὸν Θεμιστοκλῆν, ὅστις ἐνταῦθα κατὰ προτίμησιν διηπάτο. Εἶχε δὲ ἐπίσημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, οὗ ἐρείπια σώζονται (Ἡρδ. Α, 161. — Στρβ. ΙΔ, 636. 647).

Μαγνήτις, λίθος (ἡ), ἀπὸ ποιμένος τινὸς τῆς Ἰδης, Μάγνητος καλουμένου, ὅστις διὰ τοῦ σιδήρου ὃν εἶχεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ράβδου του, ἀνεκάλυψε τὴν εἰς τινὰς λίθους ἐγκλειμένην μαγνητικὴν δύναμιν (Πλάτ.). Κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ἐπαρχίας Μαγνησίας.

Μάγοι, παρὰ Μήδοις καὶ Πέρσαις, οἱ ἱερεῖς, ἀποτελοῦντες πηθωνῶς ἰδίαν φυλὴν, ἢ κλάσιν, ὡς ἦν ἔθος πολλαχοῦ ἐν τῇ ἀρχαιότητι (Ἡρδ. Α, 131). Τὰ τῆς θρησκείας ἰδίως ἐπιτετραμμένοι, ἦσαν καὶ οἱ ταμίαι τῆς ἐπιστήμης, ὥστε καὶ ὁ Κικέρων «γένος σοφῶν» τοὺς καλεῖ (Div. I, 23). Παρὰχμάσαντας ἔπειτα, τοὺς ὠργάνωσεν ἐκ νέου ὁ Ζερόάστρης,

διαίρεσας αὐτοὺς εἰς τρεῖς τάξεις κατὰ τὸν βαθμὸν τῶν γνώσεών των. Ἐξήσκειν δὲ καὶ οὐ μικρὰν πολιτικὴν ἐπιρροὴν (Ἡρδ. Γ, 30), ἔξων ἀφελῶς, καὶ ἐθεωροῦντο καὶ ὡς προφήται. Ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Ἐμπεδοκλῆς, λέγονται ἐνίοτε καὶ μαθηταὶ αὐτῶν. Καὶ παρὰ Χαλδαίοις καὶ Βαβυλωνίοις μνημενεύει Μάγων ὁ προφήτης Ἰερεμίας, οἵτινες ἐμάντευον, τοὺς ἀστέρας σπουδάζοντες, τοὺς οἰωνοὺς καὶ τὰ ἱερεῖα (Ἐν. Κ. Π. Η, 3, 6. — Curt. III, 7, 9. V, 3, 22). Ἰδ. Χαλδαῖσι.

Μάγων, 1) Καρχηδόνιος στρατηγός, πολεμήσας κατὰ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσῶν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς ἐν Ὀλ. 99. — 2) Ἄλλος στρατηγός Καρχηδόνιος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, τοὺς Ῥωμαίους πολεμήσας ἐν τῷ δευτέρῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ (Πολύβ. — Liv XXI).

Μαδία, μεσόγειος πόλις τῆς Κολχίδος (Στρβ).

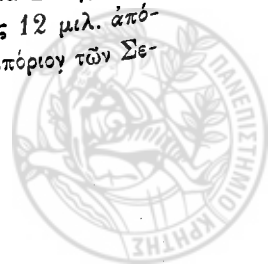
Μάδυτος (ἡ), πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, εἰς ἣν ἐδείκνυτο ὁ τάφος τῆς Ἐκάβης (Ἡρδ. Ζ, 39. — Ἐνφ. — Πaus. 985, Στφ. Βυζ.). Ν. Μαδυτός.

Μαζαΐα, θυγάτηρ Λευκάνορος, τοῦ βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.

Μαζαῖος, Πέρσης, διοικητὴς τῆς Κιλικίας ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὠγου, διαταχθεὶς, δὲν ἠδυνήθη νὰ καλύσῃ τῷ 331 π. Χ. τοὺς Μακεδόνας νὰ ὑπερβῶσι τὸν Εὐφράτην· ἐπολέμησεν ἀνδρείως ἐν Ἀρβήλοις, ἀποσυρθεὶς ὅμως εἰς Βαβυλῶνα, παρέδωκε τὴν πόλιν ἄνευ ἀντιστάσεως, δι' ὃ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τὸν διώρισε διοικητὴν τῆς Βαβυλωνίας. Ἀπέθανε δὲ τῷ 328 (Ἄρρ. III, 7, 16. — Διόδ. ΙΣΤ, 42. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΛΒ. ΑΘ).

Μάζακα, πρωτεύουσα τῆς Καπαδοκίας, ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους, καὶ Εὐσέβεια καλουμένη.

Μάζαρον, πόλις εἰς τὰ Δ τῆς Σικελίας ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου, εἰς 12 μιλ. ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Λιλυθαίου, ἐμπόριον τῶν Σε-

λινούντιών, καταστραφείσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ Α' φοινικικοῦ πολέμου, εἶτα δὲ πάλιν ἀνοικοδομηθεῖσα (Διόδ. ΙΑ, 86. ΙΓ, 9. 54).

Μαζονόμος, Μαζονόμιον ἢ μαζοδόλιον, εὐρὺ πινάκιον, ξύλινον ἢ

καὶ μετάλλινον, ἐφ' οὗ περιέφερον εἰς τὰς τραπέζας τὴν μάζαν καὶ τὸν

ἄρτον (Πολυδ. ΣΤ. 26).

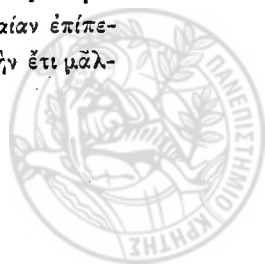
Ἐνίοτε χρήσιμον καὶ εἰς τὰς θυσίας (Ἀθήν. Ε, 27).

Ἀνάγλυφον ἐκ Ῥώμης

Μαθηματικά, (ἢ καὶ μαθήματα), διότι ἦσαν ἡ πρώτη ἐπιστημονικὸν χαρακτηῖρα λοβοῦσα ἀνθρωπίνῃ μάθησις. Ἐκαλλιεργήθησαν δὲ κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν Ἰώνων φιλοσόφων, καὶ μάλιστα τῶν Πυθαγορείων, ἃν καὶ θεωρήματά τινα καὶ ἐξ Αἰγύπτου ἤλθον καὶ ἐκ Βαβυλωνίας. Εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ἐνέκυψεν ἰδίως ὁ Πυθαγόρας, καὶ μετ' ἐκεῖνον ὁ Ἀρχύτας καὶ ὁ Φιλόλαος. Ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας ἐπλούτισε τὴν γεωμετρίαν διὰ τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ θεωρήματος περὶ τῆς ὑποτείνουσας. Καὶ ὁ Ἀναξαγόρας δὲ καὶ ὁ Χῖος Ἰπποκράτης (450 π. Χ.) ἐνέκυψαν εἰς αὐτὴν, καὶ οὗτοι, πλὴν ἄλλων, καὶ εἰς τὸ πολλοὺς τῶν ἀρχαίων ἀσχολήσαν Δηλίον κληθὲν πρόβλημα τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κύβου. Ἦδη δὲ ὁ Ἀρχύτας ἠσχολήθη περὶ τὴν στερεομετρίαν, καὶ ἐζήτησε νὰ προσδιορίσῃ τὴν πρώτην διπλότροφον καμπύλην ὁ δὲ Πλάτων εἰσήγαγε τὴν ἀναλυτικὴν μέθοδον εἰς τὴν γεωμετρίαν, ὡς καὶ τὴν θεωρίαν τῶν κωνικῶν τομῶν καὶ γεωμετρικῶν τόπων, ὥστε οἱ μαθηταὶ του τὴν γεωμετρίαν του ὠνόμαζον ἤδη ὑψηλήν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συνήθως διδασκομένην. Σύγχρονοι σχε-

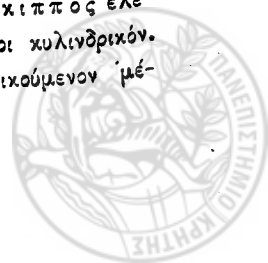
δὸν τοῦ Ἀρχύτου καὶ Πλάτωνος ἦσαν καὶ ὁ Κνίδιος Εὐδοξος, ὁ Ἀρισταῖος, ὁ Μέναιχος καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δεινόστρατος, ἀναπτύξαντες περαιτέρω τὰς κωνικὰς τομὰς. Τοῦτου ὁ τετραγωνισμὸς, εὐρεθεὶς συγχρόνως καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰππίου, ἐζήτει τοῦ κύκλου τὸν τετραγωνισμὸν καὶ τῆς γωνίας τὴν τριχοτομίαν. Τὴν δ' οὕτω παρεσκευασμένην ὕλην ἀνέπτυξεν ἔτι μᾶλλον εἰς ἔκτασιν καὶ βάθος, καὶ πρὸς ἐφαρμογὴν εἰς τὴν μηχανικὴν, ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ συνεπλήρωσαν τέλος αὐτὴν, ὅσον ἐνῆν τῇ ἀρχαιότητι, οἱ Ἀλεξανδρινοί. Ἰδίως ὁ Εὐκλείδης ἐξεργάσθη μεθοδικῶς καὶ συστηματικῶς τὴν ἀριθμητικὴν, πλουτισθεῖσαν διὰ τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ Ἐρατοσθένους, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπεκλήθη «πατὴρ τῆς Γεωμετρίας», δι' ἃ ἔγραψε στοιχεῖα αὐτῆς, καὶ ἀνεδείχθη μετὰ τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ Ἀπολλωνίου τοῦ ἐκ Πάργας, οἱς προσθετός καὶ ὁ μεταγενέστερος Διόφαντος, ἰδρυτὴς τῆς ἀρχαίας μαθηματικῆς. Ὁ Ἀρχιμήδης ἔλυσε τὸν τετραγωνισμὸν τῆς παραβολῆς, εὗρε τὴν ἀναλογίαν τῆς διαμέτρου πρὸς τὴν περιφέρειαν τοῦ κύκλου, τῆς σφαίρας πρὸς τὸν ἐγκλείοντα αὐτὴν κύλινδρον, προσδιώρισε τοὺς ὄγκους τῶν σφαιροειδῶν, καὶ ἐξέτεινε σπουδαίως τὴν γεωμετρικὴν ἀνάλυσιν. Ὁ Ἀπολλώνιος ἠσχολήθη περὶ τὰς κωνικὰς τομὰς, τὴν θεωρίαν αὐτῶν τελειοποιήσας καὶ ἦν τῶν δύο τούτων σφῶν ἡ ἐποχὴ ἢ τῆς ἀκμῆς τῆς μαθηματικῆς. Τοῦ Δηλίου προβλήματος λύσιν ἐπέτυχον ὁ Μέναιχος καὶ ὁ Ἀπολλώνιος διὰ τῶν κωνικῶν τομῶν, εἶτα δὲ (ἴσως περὶ τὰ 150 π. Χ.) ὁ Νικομήδης διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθείσης «Κογχοειδοῦς, καὶ ὁ Διοκλείης, πιθανῶς τῇ σ' ἑκατονταετηρίδι μ.Χ. διὰ τῆς ἐφευρέσεως ἣν ὠνόμασε «Κισσοειδῆ». Ὁ Ἴππαρχος, ὁ μέγιστος ἀστρονόμος τῆς ἀρχαιότητος, ἐξεργάσθη τὴν διὰ τὰς ἀπτρονομικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις ἀναγκαίαν ἐπίπεδον καὶ σφαιρικὴν τριγωνομετρίαν, ἣν ἔτι μᾶλλον

λον ἀνέπτυξεν ὁ Γέμινος, ὁ Θεόδωσιος (ἴσως 50 π. Χ.), καὶ ὁ ἀστρονόμος Μενέλαος (ἴσως 100 μ. Χ.) ἡ μόνη δ' ἐκ τῆς ἀρχαιότητος σωζομένη τριγωνομετρικὴ πραγματεία ἐστὶν ἡ τοῦ μεγάλου ἀστρονόμου Κλαυδίου Πτολεμαίου (190 μ. Χ.) ἐν τῇ μαθηματικῇ αὐτοῦ συντάξει. Ἐκ μεταγενεστέρων δὲ μαθηματικῶν τῆς ἀρχαιότητος ἄξιοι μνείας εἰσὶν ὁ Διόφαντος μεταξὺ 160 καὶ 360 μ. Χ.), ἀσχοληθεὶς ἰδίως περὶ τὴν κληθεῖσαν ἀρίστην ἀνάλυσιν, καὶ ὁ Πάππος περὶ τὰ τέλη τῆς δ' ἑκατοταετηρίδος, οὗ αἱ «μαθηματικαὶ συναγωγαί», περιέχουσι τὰς σπουδαιότερας ἀνακαλύψεις τῶν προγενεστέρων. Ἡ μηχανικὴ ἐπὶ μακρὸν ἠσκαίτο πρακτικῶς μόνον· μετὰ πολλὰς δ' ἀτελεσφορήτους ἄλλων προσπαθείας, ὁ Ἀρχιμήδης ἔθηκε τέλος τὰς θεωρητικὰς αὐτῆς βάσεις, καὶ διὰ τῶν μηχανικῶν δυνάμεων (τοῦ μοχλοῦ, τοῦ ἔλικος κτλ.) καὶ τοῦ σημείου τῆς βαρύτητος, κατήρτισε τὴν μηχανικὴν τῶν στερεῶν, διὰ δὲ τῆς ὑδροστατικῆς ἀρχῆς τὴν τῶν ὑγρῶν. Προσέτι δὲ μνείας ἄξιος ἐστὶ καὶ Ἡρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς (περὶ τὰ 250 π. Χ.), ὁ ἐφευρὼν τὰ ἐπώνυμα αὐτοῦ ὄργανα, τὴν Ἡρωνος πηγὴν, Ἡρωνος σφαῖραν, Αἰόλου στήλην. Καὶ ἐν Ῥόδῳ δὲ καὶ ἐν Περγάμῳ, καὶ μάλιστα ἐν Συρακούσαις ἦνθαι ἡ ἐφηρμοσμένη μηχανικὴ. Περὶ ὅπερ κτῆς ὀλίγα γνωρίζομεν, διότι τὰ περὶ αὐτῆς γραφέντα ἀπωλέσθησαν, τῶν δὲ σωζομένων ἀμφιβάλλεται ἡ γνησιότης. Περὶ τὴν ἀκουστικὴν εἰργάσθη πρῶτος ὁ Πυθαγόρας, καὶ ἔπειτα ὁ Ἀριστοτέλης. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὀλίγον ἐκαλλιέργησαν τὴν μαθηματικὴν ὡς ἐπιστήμην.

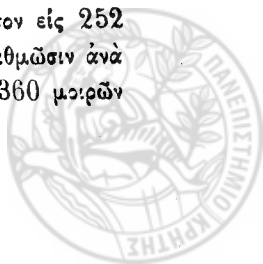
Μαθηματικὴ γεωγραφία. Αἱ περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῶν σχέσεων τῆς γῆς πρὸς τὰ οὐράνια σώματα ἰδέαι τῶν ἀρχαίων ἦσαν σκοτειναὶ καὶ τὸ πλεῖστον ἐσφαλμένα. Καθ' Ἑλληνας καὶ Ῥωμαίους ἡ γῆ προῆλθεν ἐξ ἀρχικῆς ὕλης ἢ προὑπαρχούσης, εἴτε τῆ ἐνεργείας θεότητος τινος, εἴτε τυχαίως. Ὡς τοιαύτην ἀρχικὴν ὕλην ἢ στοιχεῖον ἐξελάμβανον

ὁ Θαλῆς τὸ ὕδωρ, ὁ Ἀναξίμενης τὸν ἀέρα, ὁ Ἡράκλειτος τὸ πῦρ, ὁ δ' Ἐμπεδοκλῆς, καθ' ὃν καὶ Ἠλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, μῆξιν τῶν τριῶν τούτων στοιχείων ὁ Ἀναξίμανδρος ἔλεγεν ἀρχὴν τὸ ἄπειρον, ἄλλοι ἔλεγον ἄτομα, κτλ., καὶ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐφαντάζοντο καὶ τὸ ἐπιφυλαττόμενον τέλος τῷ κόσμῳ. Αἰώνιαν δ' ὑπαρξιν παντὶ τῷ ὄντι ἀπέδωκαν οἱ Ἑλεᾶται φιλόσοφοι, Ξενοφάνης, Παρμενίδης κλπ. καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Στωϊκοὶ Χρύσιππος, Ποσειδώνιος κτλ. τὸν κόσμον ὡς ζῶν καὶ λογικόν τι ὄν ἐκλαμβάνοντες. Παρεδέχοντο δὲ καὶ ἄλλοι μὲν ἓνα κόσμον, ἄλλοι δὲ πολλούς. Τὸ σχῆμα δὲ τοῦ κόσμου ἐκείνου εἰς ὃν ἡ γῆ ἀνήκεν ἦν κατὰ τοὺς πλείστους σφαιρικόν, κατ' ἄλλους ὠσειδῆς (Ἐμπεδοκλῆς) ἢ κωνοειδῆς, καὶ πάντες ἐξελάμβανον αὐτὸν ὠρισμένον καὶ περικεκλεισμένον, οἱ μὲν ὑπὸ τείχους ἢ χώματος (Παρμενίδης, Ἀναξίμενης), οἱ δὲ ὑπὸ δέρματος (Λεύκιππος, Δημόκριτος). Γενικῶς ἐθεωρεῖτο ἡ γῆ τὸ ἀκίνητον κέντρον τοῦ κόσμου, περὶ ὃ ἐστρέφετο ὁ ἥλιος μετὰ τῆς σελήνης καὶ πάντων τῶν πλανητῶν. Κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς δὲ μύθους, παραδοθέντας καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ποιητῶν, ἦν ἡ γῆ δίσκος κυκλωτερῆς, περιβαλλόμενος κατὰ τὸν Θαλῆν, ὑπὸ τοῦ ἀρχικοῦ ὕδατος, κατὰ τὴν κοινὴν δὲ πίστιν ὑπὸ τοῦ Ὀκεανοῦ, μεγάλου ποταμοῦ, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἡροδότου ὡς μεγάλου πελάγους ἐκλαμβανομένου. Κατ' Ἀναξίμανδρον, ὁ δίσκος τῆς γῆς, ἔχων πλάτος τριπλάσιον τοῦ βάρους αὐτοῦ, ἔπλεεν ἐντὸς τῆς κοίτης σφαίρας τοῦ κόσμου· κατ' Ἀναξίμενην δὲ φέρεται ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ἐνὶ κοσμικῷ ἡμισφαιρίῳ συμπεπηγμένου ἀέρος· κατὰ Ξενοφάνην ἔχει ρίζας ἐκτεινομένας ἐπ' ἄπειρον· κατὰ δὲ Παρμενίδην, ἐπικαθῆται, βεβαίως δισκοειδῆς, ἐπὶ συστήματος σφαιρῶν παρ' ἀλλήλαις διατεταγμένων. Καὶ οἱ λοιποὶ φιλόσοφοι παραδέχονται συνήθως τὸ δισκοειδῆς σχῆμα· ὁ δὲ Λεύκιππος ἔλεγεν αὐτὸ «τυμπανοειδῆς», ἦτοι κυλινδρικόν. Τὴν «οἰκουμένην» (τὸ κατοικοῦμενον μέ-

ρος τῆς γῆς) λέγει ὁ Ἡρόδοτος ἔχουσαν 37—40,000 σταδίων μῆκος. Καὶ ὁ Πυθαγόρας ἐξελάμβανε τὴν γῆν ὡς δισκοειδῆ, ἐν τῷ κέντρῳ κειμένην. Ἄλλ' οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ βαθμηδὸν παρεδέχθησαν τὸ σφαιροειδὲς σχῆμα, τὴν θέσιν αὐτῆς ἐκτὸς τοῦ κέντρου, καὶ τὴν κυκλικὴν αὐτῆς κίνησιν περὶ κεντρικὸν πῦρ, καὶ συγχρόνως τὴν περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα στροφὴν αὐτῆς. Γενικῶς δὲ διέδωκε τὴν θεωρίαν ταύτην ὁ Φιλόλαος, καθ' ὃν καὶ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ οἱ πλανῆται στρέφονται κυκλικῶς περὶ τὸ κεντρικὸν πῦρ, τὴν ἐστίαν τοῦ κόσμου. Βραδύτερον ὁ Ἰκέτας, ὁ Ἐκφαντος, Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς παρεδέχθησαν τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ οὐρανὸς, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες, ἀκίνητοισιν, ἢ δὲ γῆ ὅτι μετὰ μεγίστης ταχύτητος στρέφεται περὶ τὸν ἄξονα τῆς. Καὶ ὁ Σωκράτης ὡς δίσκον ἐκλαμβάνει τὴν γῆν, οὐδ' ὁ Πλάτων τὴν λέγει σφαιροειδῆ, καὶ θεωρεῖ αὐτὴν ὡς ἀκίνητον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, κινουμένων περὶ αὐτὴν τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπώτερον ὅσων πλανητῶν, τῆς Ἀφροδίτης πλησιέστερον, εἰς μείζονα δὲ βαθμηδὸν ἀπόστασιν τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Ἄρεως, τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου. Πρῶτοι δ' οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος, παραιτούμενοι ἀβασίμων ὑποθέσεων, ἐπεδόθησαν εἰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ μαθηματικοὶ Ἐϋδοξὸς ὁ Κνίδιος, Ἐλίχων καὶ Κάλιππος οἱ Κυζικηνοὶ, Φίλιππος ὁ Ὀπούντιος, Ἡράκλειτος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, κτλ., ἀποδείξαντες τὸ σφαιροειδὲς σχῆμα τῆς γῆς, τὴν περιφέρειαν αὐτῆς εἰς 400,000 στάδια ἐκτιμῶντες, κατ' Ἀριστοτέλην, ὅστις περι-συλλέξας τῶν μαθηματικῶν τὰς ἐρεῦνας καὶ μελέτας, συνημολόγησε καὶ συνεπλήρωσεν αὐτὰς εἰς γενικὸν σύστημα μαθηματικῆς γεωγραφίας. Οὗτος, τὴν σφαιρικὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων τῶν τὰ κοιλώματα πληρούντων ἀποδείξας, ἔθηκε τὴν γῆν ἐν τῷ κέντρῳ, μὴ παραδεχθεὶς τὴν περὶ τὸν ἄξονα κίνησιν αὐτῆς,

56 δὲ σφαίρας εἶπε κινουμένας περὶ αὐτὴν, τὰς μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ, τὰς δὲ πρὸς τ' ἀριστερὰ, πρὸς ἐξήγησιν τῶν διαφόρων οὐρανίων φαινομένων. Πρῶτος ἐχάραξεν ὁ Ἀναξίμανδρος γεωγραφικὸν πῖνακα τῆς γῆς, βελτιωθέντα ὑπὸ Ἐκαταίου τοῦ Μιλησίου, διέγραψεν ὁ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους Δικαίαρχος πῖνακα κοσμικόν, ἐν ᾧ παραδέχεται τὸ μῆκος τῆς γῆς $1\frac{1}{2}$ μείζον τοῦ πλάτους αὐτῆς, καὶ διήρσεσεν αὐτὴν δίχα διὰ γραμμῆς ἣν ἔφερε διὰ τῆς Ῥόδου, πρῶτος οὕτω τῶν παραλλήλων ἐφευρέτης γενόμενος. Ὁ Ἐϋδημος εὗρε καὶ ὥρισε τὴν κλίσιν τῆς ἐκλειπτικῆς εἰς 24° ὁ Πυθέας διὰ τοῦ γνώμονος πρῶτος κατεμέτρησε τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου Ἀρίσταρχος ὁ Σάμιος ὥρισε τὴν φαινομένην διάμετρον τοῦ ἡλίου, ἐπροσπάθησε ν' ἀνεύρη τὴν ἀναλογίαν τῆς ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσεως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, καὶ ἀπεφάνητο ὀριστικῶς ὅτι ἡ γῆ στρέφεται περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα καὶ λοξῶς περὶ τὸν ἥλιον. Τὴν περὶ τὸν ἄξονα δὲ στροφὴν λέγεται πρεσβεύσας καὶ Σέλευκος ὁ ἐκ Σελευκείας ἐπὶ τῷ Τιγρητι, περὶ τὰ 150 π.Χ. Ἐλλείπει ὅμως ἀποδείξεων, ἔμμενε κοινῶς ἰσχύουσα ἡ θεωρία τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ὁ Ἀρχιμήδης κατεσκεύασεν ἐντὸς μεγάλης ὑαλίνης σφαίρας μικρὰν σφαῖραν γῆς, μετὰ τῶν πλανητῶν εἰς διαφόρους ἀποστάσεις καὶ διάφορον ἐχόντων τὴν ταχύτητα. Ὁ δ' Ἐρατοσθένης ἐπενόησε τὴν κατασκευὴν σφαιρῶν κριωτῶν. Κατὰ τὸν Ἀρχιμήδην, οἱ ὑπολογισμοὶ ὥρισαν τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς εἰς 300,000 στάδια πρῶτος δὲ ὁ Ἐρατοσθένης (276 — 196 π. Χ.) ἐπεδόθη εἰς ἐμβριθῆ καταμέτρησιν τοῦ ὄγκου τῆς γῆς, τὴν μόνην ἀληθῆ καὶ σπουδαίαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, καὶ διὰ τῆς τῶν μοιρῶν καταμετρήσεως συνεπέρανε ὅτι ἡ περίμετρος αὐτῆς ἦν 250,000 σταδίων. Μεταγενέστεροι δ' ἠΐθησαν αὐθαίρετως τὸν ἀριθμὸν τοῦτον εἰς 252 χιλιάδας στάδια, μόνον ἵνα καταριθμῶσιν ἀνά 700 στάδια εἰς ἐκάστην τῶν 360 μοιρῶν

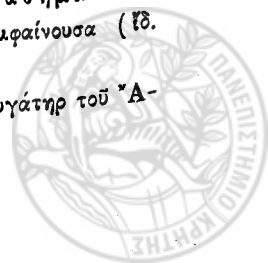

Διὰ τῆς καταμετρήσεως ταύτης, διὰ τοῦ ἐντελεστέρου πίνακος τῆς γῆς ἦν διέγραψεν, ἐγχαράξας πολλοὺς μεσημβρινοὺς καὶ παραλλήλους κύκλους, καὶ διὰ τοῦ συγγράμματός αὐτοῦ τοῦ ἐπιγραφομένου «Γεωγραφικά», ἐν ᾧ κατὰ πρῶτον ἐκτίθενται συστηματικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς αἱ περὶ γῆς θεωρίαι, ἀνεδείχθη ὁ Ἐρατοσθένης ὁ ἰδρυτὴς τῆς γεωγραφίας ὡς ἐπιστήμης. Ὁ διάσημος ἀστρονόμος Ἴππαρχος, πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τῶν γραμμῶν τοῦ γεωγραφικοῦ μήκους, συνέταξε πίνακα ἐκλείψεων, καὶ ἕτερον γεωγραφικοῦ πλάτους, ὅστις ἐκ μοίρας εἰς μοῖραν χωρῶν, δι' ἕκαστον τῶν παραλλήλων κύκλων τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου περιεῖχε πάντα τὰ οὐράνια φαινόμενα καὶ τὸ μῆκος τῶν ἡμερῶν. Ἐντεῦθεν ὠδηγήθη νὰ διαιρέσῃ τὸ βόρειον ἡμισφαίριον εἰς Κλίματα (21 ἐν τῇ γεωγραφίᾳ τοῦ Πτολεμαίου, 38 ἐν τῇ «μαθηματικῇ συντάξει» αὐτοῦ), διακρινόμενα καθ' ὠρισμένον μῆκος τῶν ἡμερῶν. Ἡ κλίσις τῆς ἐκλειπτικῆς κατεμετρήθη ἀκριβέστερον, συμφώνως πρὸς τὸν Ἐρατοσθένην· ἀκριβεῖς δὲ παρατηρήσεις τῶ ἀπεκάλυψαν καὶ τὴν μετακίνησιν τῆς ἰσημερίας, καὶ τὴν ἀνισότητά τῆς ταχύτητος τῆς ἡλιακῆς πορείας, ἐξ ἧς ἐσυμπέρανε τὴν ἔκκεντρον θέσιν τῆς γῆς ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀνεκάλυψε τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ ἥλιος κατὰ τὸ θέρος ἀφίσταται μᾶλλον τῆς γῆς ἢ κατὰ τὸν χειμῶνα. Μετὰ δὲ τοῦ Ἀρχιμήδους τὴν σφαῖραν τῶν πλανητῶν, ἧτις ἐνέκλειε καὶ τὴν γῆν ἐν μικρῷ, πρῶτος κατεσκεύασε μεγάλην ὑδρόγειον σφαῖραν Κράτης ὁ Μαλλῶος, ὁ δὲ Ποσειδώνιος ὁ ἐξ Ἀπαμείας, φίλος τοῦ Κικέρωνος, συνετέλεσε διὰ διδασκαλίας καὶ συγγραμμάτων εἰς διάδοσιν τῶν σπουδαίων τούτων ἀνακαλύψων. Διὰ τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς παρεδέχετο μόνον 180,000 στάδ. (Στράβ. Β, 95), καὶ τὸν ἀριθμὸν τούτου, τὸν τῆς ἀληθείας ἐλαττούμενον, ἐπρέσβευον καὶ οἱ μετέπειτα γεωγράφοι, ὁ Μαρτῖνος, ὁ Πτολεμαῖος, ὡς καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Κολόμ-

βος. Ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος ἐν τῇ «μαθηματικῇ συντάξει» αὐτοῦ (Ἀλμαγέστ) περιέλαβεν ὅσα οἱ προγενέστεροι αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς Μαρτῖνος ὁ Τύριος συνεισέφερονεῖς τὴν πρόδον τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας καὶ ἔγραψε καὶ «γεωγραφικὴν ὑφήγησιν», χαράξας καὶ κοσμικὸν πίνακα, ὅστις ἔμεινε μόνος ἐν χρῆσει ἐπὶ πλείονα τῶν χιλιῶν ἐτῶν. Ἡ ἐπιστημονικὴ λοιπὸν γεωγραφία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις παρεδέχετο τὴν γῆν ὡς σφαῖραν ἐν τῷ κεντρῷ τῆς σφαίρας τοῦ παντός, ἐχάραξεν ἀπὸ τοῦ Εὐδόξου τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ φανταστοὺς κύκλους, τὸν ἰσημερινὸν, τὸν θερινὸν καὶ χειμερινὸν τροπικὸν, τὸν ἀρκτικὸν, κατὰ τοῦτο διαφέροντα τοῦ ἡμετέρου πολικοῦ, ὅτι ἦν διάφορος δι' ἕκαστον σημεῖον, περιέχων τοὺς δι' αὐτὸ μὴ δύνοντας ἀστέρας, διὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα περίπου ὁ 36° ἀπὸ τοῦ πόλου ἀπέχων παράλληλος. Τούτῳ δ' ἀντεστοίχει ὁ «ἀνταρκτικός» καὶ ἄλλοι ἦσαν οἱ «μεσημβρινοί», οἱ «κόλουροι» τῶν ἰσημερινῶν καὶ τροπῶν, ὁ «ζωδιακός». Ἀπὸ τοῦ Ἴππαρχου διηρέθησαν οἱ κύκλοι εἰς 360°, καὶ εἰς ἕκαστην μοῖραν ἠριθμοῦντο ἀνὰ 700 στάδια, εἶτα δὲ ἀπὸ Ποσειδωνίου, ἀνὰ 500. Ἐγίνωσκε δ' ἡ ἐπιστήμη καὶ τὴν λόξευσιν τοῦ ζωδιακοῦ καὶ τὴν μετάστασιν τῶν σημείων τοῦ ἰσημερινοῦ, κτλ. καὶ ὀρθῶς ἐξήγει τὰς ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, καὶ ὀρθότατα ὠρίζε τὸ μῆκος τοῦ ἔτους.

Μαθηματικοί, ἐν Ἀριστοτέλει (σλ. 291⁶, 9. 297α'3. 298α' 15) καὶ παρ' ἄλλοις (Πλούτ. Ἄρ. φιλ. Β, 15. 19. 31) οἱ σοφοί, μάλιστα οἱ τῆς Πλατωνικῆς σχολῆς, οἱ ἐπιδιδόμενοι εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας μαθηματικὰς καὶ ἀστρονομικὰς. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις (Σηξτ. ἐμπ. κ. Ματ. Ε, ἀρχ.) ὅτε ἡ «ἀστρολογία», διακριθεῖσα τῆς «ἀστρονομίας», ἐνέφαινε τὴν διὰ τῶν ἀστέρων μαθηματικὴν, ἔκτοτε καὶ ἡ λέξις μαθηματικοὶ ἤρξατο τοὺς ἀστρολόγους ἐμφαίνουσα (Ἰδ. Χαλδαῖοι).

Μαία (καὶ Μαΐας), θυγάτηρ τοῦ Ἄ-

τλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, ἡ πρεσβυτέρα τῶν Πλειάδων, μήτηρ τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τοῦ Διός. Ἐν γένει δὲ καὶ ἡ εἰς τὰς τροφούς καὶ ἐν γένει εἰς τὰς γραίας (Ὅμ. Ὀδ. Τ. 5. 120. 482) διδομένη προσωνομία. Παρὰ Λατίνοις θεὰ τῆς γῆς, ἐπώνυμος τοῦ μαῖου, ὅτε καὶ ἔθουον εἰς αὐτήν· σύζυγος τοῦ Ἡφαίστου (Vulcanus).

Μαιάνδριος, 1) Ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Σαμίου Πολυκράτους, μετὰ τούτου τὸν φόνον ἐγκαταστὰς τύραννος τῆς Σάμου παρὰ τὴν θέλησιν τῶν πολιτῶν· ἀλλὰ μετὰ τινα ἔτη, ἠττηθεὶς ὑπὸ Συλοσῶντος, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Πολυκράτους, ἐπανελθόντος μετὰ Περσικῆς ἐπικουρίας, ἔφυγεν εἰς Σπάρτην μετὰ τῶν θησαυρῶν, καὶ ἐκεῖθεν ὁμῶς ἐξεβλήθη ὑπὸ Κλεομένους Α' (Ἡρδ. Γ, 142). — 2) Ἱστορικός, πιθανῶς Μιλήσιος.

Μαίανδρος, περίφημος ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων παρὰ Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας ἐκ λίμνης, ἐξ ἧς καὶ ὁ Μαρσύας ἐκρέει. Ἀμφότεροι ὁμῶς ἀναφαίνονται κατωτέρω, ἐκ δύο ἀντιθέτων μερῶν τοῦ ὄρους Ἀυλοκρήνης (Ξεν. Ἄν. Α, 2, 7. — Στρβ. ΙΒ, 577). Ῥέει δ' ὁ Μαίανδρος πρὸς Δ δια κάμπων ἐλικοσιδῶν, αἵτινες παροιμιώδεις κατέστησαν, ὥστε καὶ ἐν ἐλικοσιδέσ ἀρχιτεκτονι-

κὸν κόσμημα κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη (Στρβ. ΙΒ, 577)· ὑπὸ τὴν Λαοδίκειαν δὲ τὸν Λύκον δεχθεὶς, διέρχεται διὰ τῆς Καρίας Ν τοῦ ὄρους Μεσογίδος, καὶ δεχθεὶς ἀριστερῶς τὸν Ἀρπασόν, καὶ τὸν Καρικὸν Μαρσύαν, ἐκβάλλει εἰς τὸ Καρικὸν πέλαγος μετὰ Μυοῦντος καὶ Πριήνης. Ὡν δὲ στενὸς μὲν, ἀλλὰ βαθύς, καὶ πολλὴν παρασύρων ἰλὺν, ἐπέφερε πολλὰς πλημμύρας, καὶ μετέβαλε πολὺ τῶν ἐκβολῶν του τὴν κοίτην (Ὅμ. Ἰλ. Β, 869. — Ἡρδ. Ζ, 20. 30. — Θουκ. Η, 51).

Μαιανδρούπολις, πόλις τῆς Ἰωνίας (Στεφ. Βυζ.).

Μαιδοί, λαὸς Θραξ εἰς τὴν Δ ὄχθην

τοῦ Στρυμόνος, ἐπὶ τῆς Ν πλευρᾶς τοῦ Σκωμίου ὄρους, πολλάκις ἐνοχλῶν τὴν γείτονα Μακεδονίαν, εἶτα δ' ὑπ' αὐτῆς νικηθεὶς καὶ ὑποταγείς (Θουκ. Β, 98. — Πλούτ. Ἀλέξ. Θ).

Μαικήνας, εὐγενὴς Ῥωμαῖος, φίλος τοῦ Καίσαρος, προστάτης τῶν γραμμάτων καὶ ἰδίως τοῦ Βιργιλίου καὶ Ὀρατίου.

Μαιμάκτης, ἐν Ἀθήναις ἐπίθετον τοῦ Διός, συνώνυμον τῷ Μελίχιος (Ἄρποκρ.)· Κατ' αὐτὸν καὶ ὁ μὴν Μαιμακτηρίων (ἐν μέρει Ὀκτώβριος), ἐφ' οὗ ἐτελεύτησε τῷ Διὶ τὰ Μαιμακτήρια (Πλούτρχ. — Ἡσύχ.).

Μαινάδες, ἴδ. Διόνυσος.

Μαίναλον (ὄρος), 1) ἐν Ἀρκαδίᾳ, μετὰ τῷ Τεγέας καὶ Μεγαλοπόλει, προσφιλὴς κατοικία τοῦ Πανός. Καὶ πόλεως ὁμωνύμου μνημονεύονται ἴχνη ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις (Στρβ.). Μαινάλιον δὲ πεδῖον ἐλέγετο τὸ διαρρεόμενον ὑπὸ τοῦ Ἐλισσῶνος (Στρβ. Η, 388). — Θεόκρ. Α, 124. — Virg. E, VIII, 8, 22. X, 55) — 2) Μαίναλος, ἴδ. Λυκάων.

Μαιονία, ἴδ. Λυδία.

Μαῖρα, 1) ἴδ. Ἰκάριος. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προΐτου, ὀπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τῆς θεᾶς φονευθεῖσα, διότι ἐκ τοῦ Διός ἔτεκε τὸν Λοκρὸν, τὸν μετὰ τοῦ Ζήθου καὶ Ἀμφίωνος τὰς Θήβας ἰδρύσαντα (Ὅμ. Ὀδ. Α, 326). — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, γυνὴ τοῦ Τεγεάτου, υἱοῦ τοῦ Λυκάωνος. Ὁ τάφος αὐτῆς ἐδείκνυτο ἐν Τεγέᾳ καὶ ἐν Μαντινείᾳ. Ὁ δὲ Πausanias θεωρεῖ αὐτὴν ὡς τὴν αὐτὴν μετὰ τῆς ἀνωτέρω. — 4) Νηρηΐς (Ὅμ. Ἰλ. Σ, 48).

Μαίων, ἴδ. Τυδεύς.

Μαιῶτις (ἢ Μαιήτις) λίμνη, οὕτω κληθεῖσα κατὰ τοὺς περικιοῦντας αὐτὴν Μαιῶτας, ταπεινὸν μέρος τοῦ Εὐξείνου Πόντου, μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου συνδεόμενον. Εἰς τὴν Β αὐτῆς γωνίαν ἐκβάλλει ὁ Τάναϊς (v. Ἀζοφική θάλασσα). Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ἐσφαλμένας ιδέας περὶ τῆς χώρας ταύτης, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς μέ-

ρος τοῦ Βορείου Ὁκεανῦ, μέχρις οὐ ἐπὶ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐγνώσθη ἢ ἀλήθεια. Καί περὶ τοῦ μεγέθους αὐτῆς ὑπῆρχον ποικίλαι καὶ ἀντίθετοι πληροφορίες (Αἰσχλ. Προμ. 417. — Στρβ. Ζ, 310. — Πολβ. Δ, 39).

Μάκαι, 1) λαὸς Ἀραβικὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, μέχρι τοῦ περατοῦντος αὐτὸν ἀκρωτηρίου Μακέτα (Στρβ. ΙΣΤ, 765). — 2) Λιευκὸς λαὸς μεταξύ τῶν δύο Σύρτων (Ἡρδ. Δ, 175. — Διδ. Γ, 49).

Μάκαρ ἢ **Μακαρεὺς**, 1) υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅστις, φονεύσας τὸν Ῥόδιον Τενάγην, ἐφυγεν εἰς Λέσβον (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 544). — 2) Υἱὸς Αἰόλου, ἀδελφὸς τῆς Κανάκης, πρὸς ἣν τρέφων ἔνοχον ἔρωτα, συνεφονεύθη μετ' αὐτῆς ἢ ἐκείνη ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς (Πλάτ. Νομ. Η, σ. 838).

Μακαρία, ἀρχαῖον ὄνομα διαφόρων εὐφόρων νήσων, ὡς τῆς Λέσβου, Ῥόδου, Κύπρου, ἐφ' ἧς καὶ ὁμώνυμοι πόλεις ὑπῆρχε. Μακάριον ἐκαλεῖτο ἐν Μεσσηνίᾳ πεδίον παρὰ τῷ Παμίῳ (Στρβ. Η, 364) καὶ ἐν Μαραθῶνι ὑπῆρχε πηγὴ Μακαρία. εἰς τιμὴν τῆς ὁμώνυμου θυγατρὸς τοῦ Ἡρακλέους (Ἰδ.—Ἰδ. καὶ Μαραθῶν, Πaus. Α, 34. 6. — Στρβ. Η, 377).

Μακάρων νῆσοι (ν. Κανάριαι), ἀπέναντι τῶν ΒΔ τῆς Ἀφρικῆς, χαριέσταται καὶ ὀπωροφόροι. Ἐκ Β πρὸς Ν μνείας ἄξιαί εἰσι· α') ἢ Ἀπρόσιτος· β') ἢ Ἡρας νῆσος· γ') ἢ Πλουτῆλα· δ') ἢ Κασπετρία· ε') ἢ Καναρία· στ') ἢ Νιγγαρία (ν. Τενερίφα). — Εἰς ἀπόστασιν 625 σταδ. πρὸς Β ἦσαν καὶ ἄλλαι, αἱ Πορφύρας νῆσοι, ὧν μία φαίνεται ὅτι ἦν ἡ Ἀύτολάλα ἢ Ἡρας νῆσος (ν. Madeira) (Pl. VI, 36).

Μάκεδνον, γένος δώριον, ἐν Φθιώτιδι ὑπὸ τὸν Δευκαλίωνα οἰκοῦν, ἐκδιωχθέν δ' ὑπὸ τῶν Καδμείων εἰς τὸν Πίνδον (Ἡρδ. Α, 56 Η, 43).

Μάκεδνος, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάου ἐν Ἀρχαδίᾳ (Ἀπλδ. Γ, 8, 1).

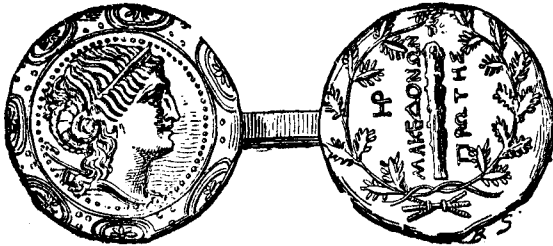
Μακεδονία, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου

κατὰ πρῶτον οὕτω καλουμένη χώρα Β τῆς Θεσσαλίας, κατὰ καιρὸς διαφόρους λαβοῦσα ἐκτάσεις. Ἐπὶ Φιλίππου Ν μέχρι τοῦ Ὀλύμπου, Α μέχρι τοῦ ἀπὸ τῆς Θράκης χωρίζοντος αὐτὴν Στρυμόνος ποταμοῦ (Θουκ. Β. 99)· τὰ δὲ πρὸς Δ καὶ τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ τὰ πρὸς Β καὶ τὴν Παιονίαν ὅρια ἦσαν ἀόριστα, τῆς Παιονίας πάσης περιληφθείσης ἐν αὐτῇ ἐπὶ Φιλίππου (τὴν δ' ἑκατονταετηρίδα π. Χ), ὅτε πρὸς Β τὰ ὄρη Σκάρδος καὶ Ὀρέηλον τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Μοισίας, ἦσαν ὅμως οἱ παρὰ τὰ μεθόρια οἰκοῦντες Ἀγριᾶνες καὶ Δάρδανοι σχεδὸν ἀνεξάρτητοι. Πρὸς Α δ' ἐξετείνετο τότε μέχρι τοῦ Νέστου ποταμοῦ, πρὸς Ν συμπεριέλαβε καὶ τὴν Χαλκιδικὴν Χερσονήσον καὶ πρὸς Δ μέρος τῆς Ἰλλυρίας, ἔχουσα τότε ἐπιφανείαν 1200 τετραγ. μιλίων. Ἦν δ' ἡ χώρα εὐφορος πεδιάς, ὑπὸ λόφων διασχιζομένη, καὶ κατὰ τὰς 3 πλευρὰς αὐτῆς πέριξ ἔχουσα ὑψηλὰς ὄρεων σειρὰς, πλουσίας εἰς ὀρυκτὰ, ἐν οἷς καὶ ἄργυρον καὶ χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους, ἰδίως τὸ Παγγαῖον (Ἡρδ. Ζ, 112). Περιεῖχον δὲ καὶ ἄγρια θηρία, καὶ λέοντας (Αὐτ. 125). Ἦσαν δὲ τὰ ὄρη αὐτῆς ὁ Σκάρδος (ἢ Σκάρδος εἰς τὰ ΒΔ πρὸς τὴν Μοισίαν καὶ Ἰλλυρίαν)· τὸ Σκόμιον (ἢ Σκόμβρον) πρὸς τὰ ΒΑ καὶ τὴν Θράκην. Ἐξ αὐτῶν δὲ προὐχώρου πρὸς τὰ ἐντὸς τῆς χώρας ὁ Βαρνοῦς, πρὸς τοῖς Β ὀρίοις, μεταξύ τῆς Λυχνίτιδος λίμνης καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐριγῶνος· πρὸς Ν ὁ Βέρμιος, μεταξύ τῶν ποταμῶν Λυδίου καὶ Ἀλιάκμονος πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ. Ἡ Κέρκινα ὑψοῦτο μεταξύ τῶν ποταμῶν Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος, καὶ ἡ ΝΑ παρέκτασις αὐτῆς, τὸ χρυσοφόρον Δύσωρον· ἔτι δὲ νοτιώτερον, εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ἀκτὴν, ἦν ὁ Ἄθως (τὸ Ἅγιον ὄρος). Μεταξὺ δὲ τοῦ Στρυμόνος καὶ τοῦ Νέστου παρετείνοντο ὁ Ὀρέηλος καὶ τὸ Παγγαῖον, μετὰ πλουσίων ἀργυρωρυχείων καὶ χρυσορυχείων, Α τῆς λίμνης Πρεσιάδος, μεταξύ τῶν Φιλιππῶν καὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. Πρὸς

Ν τέλος ἠγείρετο εἰς τὰ ὄρια τῆς χώρας ὁ "Ολυμπος. Ἀκρωτήρια δ' εἶχεν ἡ Μακεδονία, ἐκ Δ πρὸς Α, τὸ Αἴνιον, τὸ δυτικώτερον τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου· τὴν Γιγανίδα ἄκραν, αὐτόθι· τὸ Ποσειδώνιον (ν. Κασσάνδραν), εἰς τὸ Δ τῆς Παλληνικῆς Χερσονήσου, ἧς ἡ Α ἄκρα Καναστραῖον ἐκαλεῖτο· τῆς δὲ χερσονήσου Σιθωνίας ἡ ΝΑ ἄκρα ἐλέγετο Δέρρις (ν. Δρέπανον), καὶ ἄλλη αὐτόθι, "Αμπελος· τῆς Ἀκτῆς δὲ καὶ τοῦ Ἄθωνος τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριο ἐλέγετο Νυμφαῖον. Ἀπετελοῦντο δὲ δι' αὐτῶν κόλποι ὁ Θερμαϊκὸς ἢ Μακεδονικὸς, ὁ βαθέως εἰσχωρῶν Δ τῆς Παλλήνης καὶ τῆς Χαλκιδικῆς, μέχρι τῆς Θεσσαλονίκης· ὁ Ἰσθμιακός, μεταξύ Παλλήνης καὶ Σιθωνίας (ν. κόλπος τῆς Κασσάνδρας)· ὁ Σιγγιτικὸς, μεταξύ Σιθωνίας καὶ

ξιοῦ· ὁ Στρυμών, ἐκ τοῦ ἐν Θράκῃ Σκομίου πηγάζων, διαρρέων τὴν Πρασιάδα λίμνην καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Σρμονικὸν κόλπον· ὁ Νέστος, τὸ ἀνατολικώτατον ὄριον τῆς Μακεδονίας ὅτε εἶχε τὴν μεγίστην αὐτῆς ἔκτασιν, πηγάζει ἐκ τῆς Ῥοδόπης, καὶ ἐκρέει εἰς τὸ θρακικὸν πέλαγος ἀπέναντι τῆς Θάσου. Λίμναι ἐπίσημοι ἦσαν ἡ Πρασιάς ἢ Κερκινίτις (ν. Τακίνο)· ταύτης Δ ἡ Βόλβη, ἢ Βεγορρίτις (ν. Ὀστροβον), ἐν τῇ Γορδαίᾳ. — Οἱ Μακεδόνες "Ελληνες εἰς τὰ νότια καὶ τὴν παραλίαν (Θουκ. Γ, 94. Πολβ. ΙΖ, 15), ἦσαν εἰς τὰ ἐνδότερα μικτοὶ ἐκ φυλῶν θρακικῶν, αἵτινες ἔφερον ὀνόματα Παίωνες, Βρύγαι, Πιέριοι, Βοττιαῖοι, Ἡδωνες (ἢ Ἡδωνοί), Μαῖδοι, καὶ ἐξ Ἰλλυριῶν. Ὅτε μετὰ τὴν ἐν Πύδνᾳ μάχην (168 π. Χ.) οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν χώραν, διήρσαν αὐ-

τὴν εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, ὧν πρωτεύουσαι ἦσαν ἡ Ἀμφίπολις, Θεσσαλονίκη, Πέλλα καὶ Πελαγονία· ὅτε δὲ περιέλαβον αὐτὴν εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, τὴν ἤνωσαν εἰς μίαν ἐπαρχίαν μετὰ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἰλλυρίας. Ἰδιαιτεραὶ δὲ μακεδονικαὶ χῶραι ἦσαν, ἡ Παιονία, ΒΔ, ἀπὸ

Ἀκτῆς (ν. κόλπ. τοῦ Ἀγ. Ὄρους)· ὁ Στρυμώνιος εἰς ἐν ὁ Στρυμών ἔχει τὰς ἐκβολὰς του, μεταξύ τῆς νήσου Θάσου καὶ τῆς Ἀκτῆς τῆς Χαλκιδικῆς (ν. κόλπος Κοντέσσα). Ποταμοὶ δ' ἐκ Δ πρὸς Α εἰσὶ· πρὸς τὴν Ἀκτὴν ὁ Ἀπίλας (ν. Πλαταμίνα) πρὸς τῷ Ἡρακλείῳ, καὶ ὁ Ἐνιπεὺς (ν. Λιτόμορος) πρὸς τῷ Δίῳ, ὁ Ἀλιάκμων (ν. Βιστρίτσα), πηγάζων ἐκ Τύμφης, τοῦ μεθορίου ὄρους τῆς Ἰλλυρίας, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον· ὁμοίως ὁ Λυδίας ἢ Ῥοιδίας· ὁ Ἀξιὸς (ν. Βαρδάρη), δεχόμενος τὸν Ἐριγωνα, ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς χώρας, πηγάζων ἐκ τοῦ Σκάρδου κατὰ τὴν Δαρδανίαν, ῥέων ΝΑ καὶ ἐκβάλλων Δ τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον· ὁ Ἐχέδωρος (ν. Γαλλικὸς), ἐκβάλλων Α τοῦ Ἀ-

τῶν Ἰλλυρικῶν ὄριων μέχρι τοῦ Στρυμόνος, κατὰ τὸν ἄνω ῥοῦν τοῦ Ἀξιτοῦ. Τὸ Α αὐτῆς μέρος ἐλέγετο Ἀστράια, τὸ δὲ Δ Πελαγονία, καὶ πρωτεύουσαν εἶχε τοὺς Στόβους (ν. Ἰσελίβ) ἐπὶ τοῦ Ἐριγῶνος· ἡ Λυγκιστίς, Ν τῆς Πελαγονίας, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Λύγκον ΝΔ τῆς Γορδαίας καὶ εἶτα τὴν Ἡράκλειαν (ν. Βιτώλια)· ΝΔ, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Ἀλιάκμωνος μέχρι τῆς Ἡπείρου, ἡ Ὀρεστίς, ἧς ἡ πρώτη πόλις ἐλέγετο Κέλετρον (ν. Καστορία)· Ν δ' αὐτῆς ἦν ἡ Ἐλιμαία. Αἱ τρεῖς τελευταῖαι αὗται χῶραι, καίτοι ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἤδη τῇ Μακεδονίᾳ ὑποκείμεναι, διετήρουν ὁμῶς, καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἔτι, ἰδίους ἡγεμόνας. Α τῆς Λυγκιστίδος ἦν ἡ Ἡμαθία, διαρρομένη ὑπὸ τοῦ Λυδίου, ἡ ἀρχαιο-

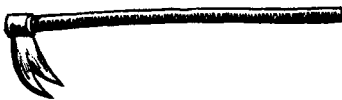

τάτη ἔδρα τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας, πόλεις ἔχουσα τὴν Βέροιαν, τὰς Αἰγὰς (ἢ Αἰγαιάς)· Ν αὐτῆς ἦν ἡ Βοττιαία, εἰς ἧς τὴν πόλιν Πέλλα ν ἠδρευον μεταγενεστέρως οἱ βασιλεῖς, καὶ ἐγεννήθησαν ὁ Φίλιππος Β' καὶ ὁ Ἀλέξανδρος (ἔρειπ. εἰς Ἰάνιτσαν) ἡ Πιερία, πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, κατὰ τὴν Δάκτῃν τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἔδρα τῶν Θρακικῶν Μουσῶν καὶ τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου, μετὰ πόλεων τῆς Μεθώνης (ν. Ἐλευθεροχωρῆ), Πύδνας (ν. Κίτρος) καὶ Δίου. Ἡ Χαλκιδικὴ χερσονήσος πέραν τοῦ Ἀξιῶ, μετὰ τῶν τριῶν ἀνωτηρίων Παλλήνης, Σιθωνίας καὶ Ἀκτιῆς, ἔχουσα πόλεις ἐν ἄλλαις καὶ τὴν Ὀλυθον καὶ Ποτίδαιαν· ΒΔ αὐτῆς ἦν ἡ Μυγδία, ἧς ἡ πόλις Θέρμη μετωνομάσθη Θεσσαλονίκη· Α δὲ ἡ Βισαλτία, ἧς πόλεις ἦσαν ἡ Ἀργιλος καὶ ἡ Βρωμισκος, μετὰ τὰ 479 προσαρτηθεῖσαι. Ἡ Κρηστονία, μόνην πόλιν ἔχουσα τὴν Κρηστοῦνα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐχεδώρου. Α αὐτῆς, Β δὲ τῆς Βισαλτίας ἐξετείνετο ἡ Σιντικὴ, μέχρι τοῦ Στρυμόνος· ταύτης Α ἡ Ἡδωνίς, πόλις ἔχουσα τὴν Ἀμφίπολιν, καὶ τοὺς Φιλίππους (ν. Φιλισάχ), πρὶν Κρηνίδες καλουμένην· Β ἦν ἡ Ὀδομαντικὴ. Ἡ δὲ ΒΑ αὐτῆς κειμένη Δευθελητικὴ, καὶ ἡ ἐν αὐτῇ Μαιδικὴ, μετὰ τῆς πρωτεύουσας Ἰαμορίνης, ἀπεδόθησαν ἔπειτα εἰς τὴν Θράκην (Στράβ. Ζ, 329.—Μετ. II 3, 1).

Μακεδών, 1) υἱὸς καὶ στρατηγὸς τοῦ Ὀσίριδος, ἀφ' οὗ δῆθεν, ἐγκαταστάνας ἐν Εὐρώπῃ, ἐκλήθη ἡ Μακεδονία (Διόδ. Α, 18). — 2) Στρατηγὸς τῶν Ὀσρονηῶν (Ἡρόδ. Ζ, 2).

Μακέλλα, πόλις ὄχυρά τῆς Σικελίας, Ν τῆς Ἐγέστης (Πολύβ. Α, 24).

Μακέλλα, ἐργαλεῖον πρὸς τὸ σκάπτειν

καὶ καθαρίζειν (κέλλειν), σκαπάνη (Ὀμ. Ἰλ.

Φ, 250. — Ἀπολλδ, Ῥοδ. Δ, 1038), ὅθεν καὶ «Διὸς μακέλλα» ὁ κεραυνός. "Ὅταν εἶχε δύο ὀδόντας ἐλέγετο δίκελλα.

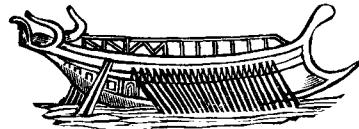
Μάκελον, πρόχειρον περιτείχισμα ἐκ ξηρολίθων ἢ χώματος (Varr. d. ling. las. IV σ.), ὅθεν καὶ ἐνιαχοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τὸ λαχανοπωλεῖον (Δ. Κάσσ. ΞΑ, 18) καὶ μακελεῖον (Πλούτ. Θ, σ. 14) τὸ σφαγεῖον.

Μάκεστος, ποταμὸς τῆς Μυσίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τήμνου ἐν Συννάφ, ΒΑ ῥέων, καὶ παρὰ τῇ Μιλητοπόλει ἐκρέων ἐκ Δ εἰς τὸν Ῥύνδακον (Στράβ. ΙΒ, 576).

Μάκιστος, υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἀδελφὸς τοῦ Φρίξου, καθ' ὃν ὑπετίθετο ὄνομασθεῖσα ἡ ἐν Ἡλιδι πόλις (Στεφ. Βυζ.).

Μάκιστος (ἦ—ον), 1) πόλις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Καυκόνων ἐν τῇ Τριφυλίᾳ τῆς Ἡλιδος, ΝΔ τοῦ ὄρους Κοτύλου, ἐπὶ Στράβωνος ἦδη ἔρημος (Ἡρόδ. Δ, 148. — Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 30.—Στράβ. Η, 349). Πιθανῶς δ' ἦν κατ' ἀρχὰς ὄνομα τοῦ τῇ πόλει Σάμφυ ὑπερκειμένου ἔρους, εἰς αὐτὴν εἶτα μεταδοθέν. — 2) Μακίστου σκοπαί (Αἰσχλ. Ἄγαμ. 289), κορυφὴ τις εἰς τὰ βόρεια τῆς Εὐβοίας· κατὰ δὲ Πλίνιον (V, 31, 39) ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ὄρος τῆς Λέσβου.

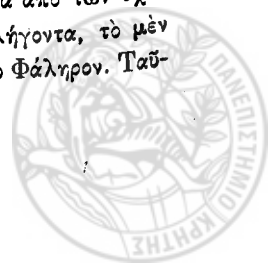
Μακρὰ ναῦς, ἡ ἔχουσα μίαν σειρὰν πολλῶν κωπῶν, περίπου 50 (Ἡρόδ. ΣΤ, 138),

καὶ διὰ τοῦτο συνήθως ἡ πολεμικὴ, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν στρογγύλην, τὴν φορταγωγόν.

Μακρὰί πέτραι, αἱ ὑπὲρ τὴν βόρειον κλιτὴν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Μακρὰ τείχη, πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ συνδέσμου τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῆς θαλάσσης, ὁ Κίμων, ἐν Ὀλ. 80, δ' (456 π. Χ.), ἠκοδόμησε δύο τείχη ἀρχόμενα ἀπὸ τῶν ὄχυρωμάτων τῆς πόλεως, καὶ λήγοντα, τὸ μὲν εἰς τὸν Πειραῖα, τὸ δὲ εἰς τὸ Φάληρον. Ταῦ-

τα ὠνομάσθησαν, ὡς καὶ ἦσαν, μακρά. Ἐἶτα δ' ὁ Περικλῆς, κρίνας πολὺ μεγάλην καὶ δυσοχείρων τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν αὐτῶν, ἀνήγειρε μεταξύ αὐτῶν ἄλλο τρίτον, τὸ διὰ μέσου τεῖχος κληθὲν, ἀπολήγον εἰς τ' ἀνατολικά τοῦ Πειραιῶς, καὶ ἔκτοτε παρημελήθη καὶ ἐγκατελείφθη τὸ Φαληρικὸν (Θουκ. Α, 107. Β, 13. — Πλούτ. Κίμ. ΙΓ. Περ. ΙΓ. — Αισχ. π. Πρ. πρσθ. — Ἀνδοκ. π. Εἰσ.). — Καὶ εἰς ἄλλας δὲ πόλεις, κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηνῶν, ὠκοδομήθησαν **μ α κ ρ ἄ τ ε ἰ χ η**, ὡς εἰς τὰ Μέγαρα.

Μάκρως, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου. Τὸν Διόνυσον βρέφος διὰ μέλιτος θρέψασα ἐν Εὐβοίᾳ, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν ὑπὸ τῆς Ζηλοτύπου Ἡρας, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων (Ἀπλ. Ῥόδ. Δ. 1131). — 2) Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Εὐβοίας (Καλλμ. εἰς Δηλ. 20). — 3) Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κερκύρας (Ἀπλ. Ῥόδ. Δ, 520).

Μακρόβιοι, 1) οἱ ὑπερβόρειοι, ἢ καθ' Ὀμηρον Ἀβιοί, οἱ τὰς βορείας ἐσχατίας τῆς γῆς κατοικοῦντες, καὶ ζῶντες βίον ἀπλοῦν καὶ μῆξιτον, κατὰ Στράβωνα μέχρι 1000 ἐτῶν. — 2) Ἔθνος Αἰθιοπικόν, ἀφελῶς διάγον, καὶ ἐπὶ πολὺ, ὡς ἐνομιζέτο, ζῶν, καθ' οὐ ἔξεστράτευσεν ὁ Καμβύσης (Ἡρδ. Β. 17. 25 — Διον. Περ. 560).

Μακρόβιος, συγγραφεὺς ἀγνώστου πατριδος, τοῦ τέλους τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Τούτου σώζονται 7 βιβλία Κρονικά ἐπιγραφόμενα, καὶ ἐν ὑπόμνημα εἰς τὸ ἐνύπνιον τοῦ Κικέρωνος.

Μακροὶ Κάμποι, χωρίον τῆς βορείου Ἰταλίας, ἐντεύθεν τοῦ Πάδου, κατὰ τὴν Πάρμαν (Στρβ).

Μακροκέφαλοι καὶ Μάκρωνες, λαὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν Ν ἀκτὴν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ΒΑ τοῦ Πόντου, γείτονες τῶν Κολχῶν καὶ τῶν Μοσυνοίκων. Ὁ Στράβων (ΙΒ, 548) πρσθεύει ἑδί εἰσὶν οἱ εἶτα κληθέντες Σαννοί, οἵτινες ὁμῶς μετ' αὐτῶν μνημονεύονται. Ἦσαν ἀγροῖκοι, ἀλλὰ μάχιμοι, ἔ-

χοντες ξύλινα κράνα, πλεκτὰς ἀσπίδας καὶ βραχέα ἀκόντια μετὰ μακρᾶς τῆς αἰχμῆς (Ἡρδ. Ζ, 78. — Ἐεν. Ἀν. Δ. 8, 3. Ε, 5, 18. Ζ, 8, 25).

Μάκρωνες, λαὸς ἐν τῷ Πόντῳ τῆς Ἀσίας οἰκῶν, μεταξύ Κολχίδος καὶ τοῦ ὄρους Θήχους (Ἡρδ. Β, 104 Στρβ.)

Μακτώρειον, πόλις εἰς τὰ Ν τῆς Σικελίας, ἄνω τῆς Γέλας, ἧς κάτοικοι κατέφυγον ἐκεῖ ἐπὶ στάσεως (Ἡρδ. Ζ, 153).

Μακυνία, πόλις τῆς Αἰτωλίας, μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ταφιάσσου ὄρους, πρὸς Ν κτισθεῖσα καὶ πολλάκις τῇ Λοκρίδι ἀποδιδδομένη (Στρβ. Ι, 450. 460). Ὁ Πλίνιος (IV, 2, 6) μνημονεῖ καὶ ὄρους Μ α κ υ ν ἰ ο υ, ἴσως ὄντος τοῦ αὐτοῦ τῷ Ταφιάσσῳ.

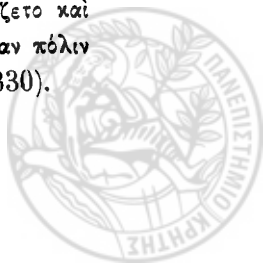
Μαλάκα, ἐμπορικὴ πόλις τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ (ν. Μαλάγα). (Στρβ. Γ, 156).

Μαλέα (ἄκρα), 1) ἢ Μ α λ ε ἄ ς, τὸ ΝΑ ἄκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, πρὸς Α τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου. Ἐπειδὴ ὁ πλοῦς ὑπὲρ αὐτὸ ἔφερον εἰς τὴν ξένην, διὰ τὰς πνεούσας ἐνταῦθα θυέλλας, προσέτι καὶ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας πειρατὰς, ἐπεκράτει ἡ παροιμία «Μαλέαν δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἰκαδων» (Θουκ. Δ, 54. — Ἡρδ. Α, 82. — Στρβ. Β, 108. Η, 335. 378). — 2) Τὸ Ν ἄκρωτήριον τῆς Λέσβου (ν. Ζητούν) (Θουκ. Γ, 4, 6. — Ἐεν. Ἑλλ. Α, 6, 27). — 3) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τῇ Μεγαλοπόλει, ἐξ ἧς καὶ ἡ χώρα Μαλεάτις (Ἐεν. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 24).

Μαλῆνος, πόλις τῆς χώρας Ἀταρνεῶς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ἡρδ. ΣΤ, 29).

Μαλία, 1) Ἀκρωτήριον τῆς Λέσβου. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου (Σχλ. Σοφ. Τραχ. 179).

Μαλιακὸς (ἢ Μ η λ ι α κ ὸ ς) κόλπος, εἰς τὴν Ν παραλίαν τῆς Θεσσαλίας, τὴν ΒΔ γωνίαν τῶν Θερμοπυλῶν, ἔνθα ἐβάλλει ὁ Σπερχειός. Ἐνίοτε ὠνομάζετο καὶ Λαμισκός, κατὰ τὴν μικρὸν ἀπέχουσαν πόλιν Λαμίαν (Θουκ. Η, 3. — Στρβ. Ζ, 330).

Μαλιεῖς ἢ Μηλιεῖς, λαὸς τῆς Ν Θεσσαλίας, παρὰ τῷ ἑπωνύμῳ αὐτοῦ κόλπῳ, ἄνδρες καὶ πολεμικοὶ, ἔχων ἐμπείρους ἀκοντιστὰς καὶ σφενδονήτας. Δηροῦντο δὲ ὡς καὶ εἰὲν Δωρίδι γείτονες αὐτῶν, εἰς Παρλιόους, Ἰερῆς καὶ Τραχυνίου (Ἡρδ. Ζ, 198. — Θουκ. Γ, 92).

Μαλλοὶ, ἄνδρες Ἰνδικὸς λαὸς, περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ὑδρατώου, ὁμόρου τοῦ Ἰνδοῦ. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν πιθανῶς ἡ νῦν Μουλτάν. (Ἀρρ. Ε, 22, 2. ΣΤ, 4, 3. 5. — Στρβ. ΙΕ, 701).

Μαλλῶς, πόλις τῆς Κιλικίας, ἀνατολικῶς τῆς Ἰαρσσοῦ, ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, κτίσμα τῶν υἱῶν τῆς Μαντοῦς Μόψου καὶ Ἀμφίλογου, ἐπίσημος καὶ μαντεῖον ἔχουσα (Στρβ.).

Μάλχος, δηλοῖ ἑβραϊστὶ τὸν βασιλέα καὶ κύριον (Μα λ έ κ). 1) Καρχηδόνιος στρατηγὸς περὶ τὰ 600—550 π. Χ., ἐπολέμησεν ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν Λιβύων· ἀλλ' ἐπειτα ἠττήθη ἐν Σαρδηνίᾳ, καὶ τούτου ἕνεκα ἐξωρίσθη. Αἰτησάμενος δὲ, ἀλλὰ μὴ ἐπιτυχῶν τὴν μετάκλησίν του, ἐπολιόρκησε καὶ ἐκυρίευσεν τὴν πατρίδα του, ὅτε καὶ ἐθανάτωσε δέκα ἐκ τῶν ἐχθρικῶς αὐτῷ διακειμένων. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ, ὡς ἐπιδιώκων τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ αὐτὸς (Just. XVIII, 7). — 2) Βασιλεὺς τῶν Νοβαταίων ἐν Ἀραβίᾳ, σύμμαχος τοῦ Καίσαρος ἐν τῷ Αἰγυπτιακῷ πολέμῳ (Πλούτ. Ἀλέξ. ΕΑ). — 3) ἐκ Φιλαδέλφειας τῆς Συρίας, ἔγραψε «Βυζαντιακὰ», εἰς βιβλία Ζ, ἱστορίαν τῶν συμβάντων κατὰ τὰ ἔτη 470 — 480 μ. Χ., ἧς ἀπόσπασμα ὁ Φώτιος διετήρησε (Συλλ. Müller, fragm. histor. graec.).

Μάμεοκος, τύραννος τῆς Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, μετὰ τῶν Καρχηδονίων κατὰ Τιμολέοντος πολεμήσας, ἠττηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

Μαμέρτιον, πόλις ἐν Βρεττία τῆς κάτω Ἰταλίας (Στρβ.).

Μαμμαία, μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξ. Σεβήρου.

Μανδάνη, θυγάτηρ τοῦ Ἀστυάγου, γυνὴ τοῦ Καμβύσου, μήτηρ Κύρου τοῦ μεγάλου (Ἡρδ. Α, 107).

Μανδροκλῆς, ἀρχιτέκτων Σάμιος, ἐγεφύρωσε τὸν Βόσπορον τῆς Θράκης διὰ τὸν Δαρεῖον ἐκστρατεύοντα κατὰ τῶν Σκυθῶν, καὶ εἰς τὸ ἐν Σάμῳ Ἡραῖον ἀνέθηκεν εἰκόνα παριστώσαν τὴν διόδον τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τῆς γεφύρας (Ἡρδ. Δ, 88).

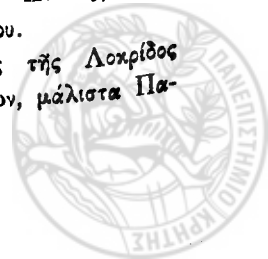
Μανδύας, ἴδ. Ἐσθῆς.

Μανδύριον ἢ Μανδόνιον, πόλις τῆς Καλαβρίας, μεταξύ Τάραντος καὶ Ὑδρουντος παρὰ μικρᾷ λίμνῃ (ν. Ἀνδορία), ἔνθα Ἀρχίδαμος, ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐνικήθη ὑπὸ τῶν Μεσσοπείων (Πλούτ. Ἀγ. Γ).

Μανέθων ἢ Μανέθως, Αἰγύπτιος, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (283—246 π. Χ.) ἰερογραμματεὺς ἐν Ἡλιουπόλει, ἔγραψεν ἐλληνιστὶ πολλὰ ἱστορικά, ἀστρονομικά, περιφυσικῆς συγγράμματα («τῶν φυσικῶν ἐπιτομῆ»), πάντα ἀπολεσθέντα· περιέσωσε δ' ὁ Γεώργιος Σύνκελος ἐκ τῶν Αἰγυπτιακῶν αὐτοῦ, χωρούτων ἐκ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων μέχρις Ἀλεξάνδρου, χρονολογικὴν μόνον ἀπαριθμήσιν τῶν δυναστειῶν καὶ βασιλείων τῆς Αἰγύπτου, ἧς ἡ ἀκρίβεια, ἐπὶ πολὺ ἀμφισβητηθεῖσα ὑπὸ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπεδείχθη ὅμως ὡς ἀλάνθαστος ἀφ' οὗτο ἤρχισαν ἀναγινωσκόμενα τὰ ἰερογλυφικά. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ ποίημα εἰς 6 βιβλία, ἐπιγραφόμενον «Ἀποτελέσματα», καὶ περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀστέρων ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων πραγματευόμενον, ἀλλ' ἀναγνωρισθὲν ὡς πολὺ μεταγενέστερον, πιθανῶς τῆς ε' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Καὶ κρίνεται μάλιστα ὡς πολλοὺς ἔχον τοὺς συντάκτας.

Μανέρως, υἱὸς τοῦ πρώτου Αἰγυπτίου βασιλέως, νεώτατος ἀποθανὼν, δι' ὃ καὶ θρήνοι ἐπ' αὐτῷ ἐψάλλοντο (Ἡρδ. Β, 79)· προσωποποιήσις, ὡς ὁ Λίνος, ὁ Ἄδωνις, ὁ Ὑάκινθος, τοῦ πρώτου θανάτου.

Μάνης, 1) ποταμὸς τῆς Λοκίδος (Στρβ.). — 2) Ὄνομα δούλων, μάλιστα Πα-

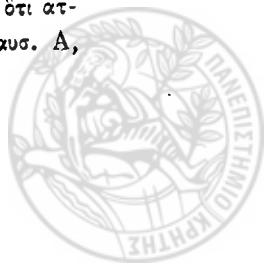
φλαγόνων (Ἄρσφ. Λυσιστρ. 907. — Στρβ.).

Μανέαι, 1) αἱ Ἐριννύες (Παυσ. Η, 24). — 2) Παρὰ Λατίνοις ἦν ἡ Μανία ὑποχθόνιος θεότης εἰς ἣν προσεφέροντο θυσίαι παιδων, κατὰ χρησμὸν εἰπόντα «ὅτι ὤφειλε νὰ προσφέρηται κεφαλὴ ἀντὶ κεφαλῆς», δηλ. πρὸς σωτηρίαν τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ θυσία ἐγένετο. Ἄλλ' ὁ Ἰούν. Βρούτος ἀντικατέστησεν ἀντὶ κεφαλῶν παιδίων κεφαλὰς μηκόνων καὶ σκορδῶν. — 3) Μανία, ἡ χήρα τοῦ Ζήνιος, σατράπου τῆς Αἰολίδος, ἦν ὁ Φαρνάβαζος ἐγκατέστησε διάδοχον τοῦ πατρὸς τῆς, ἣν δ' ἐφόρευσε ὁ υἱὸς αὐτῆς Μειδίας (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 10). — Συνεχὲς ὄνομα δούλων γυναικῶν ἐκ Φρυγίας (Ἄρστ. Βάτρ. 1345).

Μάννες, ἴδ. Περὶ δέραςιον.

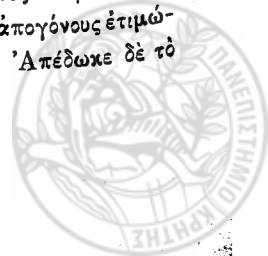
Μαντεῖον. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους, τὰς θείας βουλὰς διεμήνουν τοῖς ἀνθρώποις μάλιστα ὁ Ἀπόλλων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς, καὶ ἐνίοτε καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν θεῶν, καὶ μαντεῖον ἡ χρηστῆριον ἦν ὁ ναὸς ἢ ὁ τόπος ἐνθα αἱ τοιαῦται ἀποκαλύψεις ἐγένοντο ἢ ἐδίδοντο οἱ χρησμοί. Ὑπῆρχον δ' ἐν Ἑλλάδι μαντεῖα ἐπίσημα Ἀ', τοῦ Ἀπόλλωνος, 1) τὸ ἐν Δελφοῖς, κατ' ἀρχὰς Πύθων καλούμενον, ἐκ τοῦ πύθεσθαι (τὸ μέρος ἐνθα ἠρώτων), μυθολογικῶς δ' ἐκ τοῦ ὅτι ὁ θεὸς κατετόξευσε ἐκεῖ τὸν ὄφιν Πύθωνα, κληθέντα οὕτω δῆθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἐσάπη ἐκεῖ (πύθεσθαι = σήπασθαι) (Ὅμ. Ὑμν. εἰς Ἀπ. 185) ἐντὸς χάσματός τινος, καὶ ἐκ τῆς σήψεως ἀνέθρωσκον ἄνθρωποι, ἐξ ὧν παρετηρήθη ὅτι τὰ περὶ βόσκοντα ποίμνια κατελαμβάνοντο ὑπὸ σπασμῶν, ὡς καὶ οἱ πλησιάζοντες ἄνθρωποι, μαντικῆν κτώμενοι ὀνόμαζον (Διόδ. ΙΖ, 26. — Πλούτ. Ἑκκλελ. Χρηστῆρ. 42). Καὶ πρῶτον μὲν ἐχρησιμοδότησαν ἐκεῖ ἀλληλοδιαδόχως ἡ Γῆ, ἡ Θέμις, ἡ Φοίβη, ὁ Ποσειδῶν, ἡ Νυξ, ὁ Χρόνος· εἶτα δ' ἐδωρήθη ὁ χώρος τῷ Ἀπόλλωνι (Αἰσχλ. Εὐμ. 3. — Ἰδ. Παυσ. Α, 5. — Ὑπόθ. Πινδ. Πυθ. — Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 292). Παρὰ τῆ ἐκ τῶν βράχων τοῦ Παρνασσοῦ καταρροῦσθ

Κασταλία ἀνηγέρθη ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ, δῶς δάφνη κατὰστεπτος, καὶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ ἀγάλματος ἐκαίοντο μόνον ξύλα ἐλάτης, καὶ ἀντὶ θυμιάματος δάφνη (Αἰσχ. Χοφ. 1036. Εὐμ. 39. — Πλούτ. π. τ. ἐν Δελφ. ΕΙ). Ἐδίδοντο δ' οἱ χρησμοὶ ὑπὸ ἱερείας, ἣτις ἐκαλεῖτο Πύθια, καὶ ἦν παρθένος ἐξ ἐγχωρίων πτωχῶν ἀγροτῶν, ὑποχρεουμένη, ἀφ' οὗ ἀπαξ ἐξελέγετο, νὰ μὲν ἕχρι θανάτου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς καὶ ἄγαμος, ὡς νέα κόρη πάντοτε ἐνδουμένη (Διόδ.), εἰ καὶ ἀφ' οὗτο Θεσσαλὸς τις, Ἐχεκράτης καλούμενος, ἐδελέασε μίαν ἐξ αὐτῶν, ἐβεσπίσθη νὰ ἐκλέγηται πάντοτε ὑπερπεντηκοντοῦτις. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξελέγετο μὴ ἀπαξ τοῦ ἔτους, μαντεύουσα κατὰ τὸν Δελφικὸν μῆνα Βύσιον (ἴσως Πύθιον) (Πλούτ. Ἑλλ. κεφ. κατ. 9), εἶτα δέ, ὅτε ἤρχισε τοῦ χρηστηρίου ἡ φήμη, ἐξελέγοντο δύο ἐναλλάξ χρησιμοδοτοῦσαι, καὶ τρίτη πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς τυχὸν κωλυομένης, καὶ ἐμάντευον καθ' ὠρισμένας ἡμέρας ἐκάστου μηνὸς (Πλούτ. Ἀλέξ. 14). Πάλιν δ' ὅτε ἐξέπεσε τὸ μαντεῖον, ὡς ἐπὶ Πλουτάρχου, περιωρίσθη ἐκ νέου ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς μίαν. Πρὶν ἢ χρησιμοδοτήσῃ ἡ Πύθια, παρεσκευάζετο ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Οἱ χρησμὸν ζητοῦντες, προσήρχοντο κατὰ τάξιν κληρώσεως (Αἰσχλ. Εὐμ. 32. — Εὐριπ. Ἴων, 422)· ἀλλ' οἱ Δελφοὶ ἐνίοτε ἐχορήγουν προμαντεῖαν εἰς ἐπισήμους ξένους ἢ εὐεργέτας· ἐδίδον δ' ἐνίοτε καὶ ἀτέλειαν, ἐξ οὗ συμπεραίνεται ὅτι καὶ τέλος τι ἀπῆγετο παρὰ τῶν τὸν χρησμὸν συμβουλευομένων (Ἡρόδ. Α, 54). Ὁ προσερχόμενος, προσάγων θύμα ὁ ἐλέγετο ὀσιωτῆρ (Πλούτ. Ἑκκλ. χρ. 49), οὕτως ἠρώτα τὸν χρησμὸν. Ἡ δὲ Πύθια, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας παρασκευασθεῖσα διὰ νηστείας καὶ λουτρῶν ἐν τῇ Κασταλία, ὠδηγεῖτο ὑπὸ ἱερέως τινὸς, ὅστις προφήτης ἐλέγετο, καὶ ἀνεβιάζετο εἰς τρίπουν ἰστάμενον ἐπὶ χάσματος γῆς (ἴσως τὴν σχισμὰδα δι' ἧς ἡ Κασταλία κατέρχεται), ἐξ οὗ ἐνομιζέτο ὅτι ἄνθρωποι ἐκπιμπόμενοι τὴν ἐνέπνεον (Παυσ. Α,

24, 5), εἰς λύσσαν ὡς ἐπιστεύετο καὶ ἐνίστε μέχρι θανάτου (Διδδ. ΙΣΤ, 26.—Στρβ. Θ, 419.—Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ.) αὐτὴν ἐρεθίζοντες, καὶ ἐξέπεμπεν ἀνάρθρους φωνὰς, ἐξ ὧν ὁ προφήτης ἐξήγει τὸν χρησμὸν, συνήθως αἰνιγματώδους καὶ διαφορουμένης ἐννοίας, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς δὲ τοῦ χρηστηρίου, καὶ ὅτε περὶ δημοσίων καὶ μεγάλων συμφερόντων ἐπρόκειτο, συντεταγμένον εἰς στίχους, καὶ μάλιστα ἐξαμέτρους, τοὺς ἐπινοθέντας κατὰ τὴν ἐκεῖ πίστιν ὑπὸ μιᾶς τῶν ἀρχαιοτάτων Πυθίων, Φημονόης (Πλούτ. Χρ. ἔμμ. Πυθ. 19). Ἔιχε δὲ τὸ μαντεῖον καὶ πέντε ἱερεῖς ἰσοβίους, ὡς καὶ τὸν προφήτην ὁσίους λεγομένους (Εὐριπ. Ἴων, 411,—Πλούτ. Κεφ. κατ. 9), ἐκ πέντε οἴκων, τῶν Κλεομαντιδῶν, τῶν Θρακιδῶν, τῶν Λαφριδῶν, καὶ δύο ἄλλων, πάντων ἀμέσων ἀπογόνων τοῦ Δευκαλίωνος (Λυκ. κ. Λεωκρ. σ. 150.—Διδδ. ΙΣΤ, 24.—Ἡσύχ. λ. Λαφρ.). Ἀπὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἤδη ἤρξατο παραμελούμενον τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, τοῦλάχιστον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, θεωρούντων αὐτὸ ὡς τοὺς Δωριεῖς προστατεύον (Πλούτ. Δημοσθ. Κ)· ἐπὶ Πλουτάρχου ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπολέσαν τὴν θεῖαν ἐμπνευσιν· καὶ διτηρήθη μὲν μέχρις Ἰουστινιανοῦ, ἀλλ' οὐδεμιᾶς ἀπολαῦσον ὑπολήψεως.— 2) Τὸ ἐν Ἄβαις τῆς Φωκίδος, καὶ ὑπὸ τοῦ Κροίσου ἐρωτηθὲν (Ἡρδ. Α, 46), ὑπὸ τοῦ Ξέρξου κατεδαφισθὲν, οὐχ ἤττον διτηρεῖ ἐτι τὴν μαντικὴν αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἀφοῦ οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου ἐντελῶς τὸ κατέστρεψαν (Πaus. Α, 35), ὁ δ' Ἀδριανὸς ἀνωκοδόμησεν ἐκεῖ ναόν.— 3) Ἐπὶ τοῦ ὄρους Π τ ὠ ο υ παρὰ ταῖς Θήβαις, οὐ πρῶτος πρόμανας ὑπῆρξε Τήγερος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μαλίας νύμφης. Ἐχρησιμοδοτεῖ δ' Αἰολιστί, ἀπαξ δ' ὑπὸ Καρῶν ἐρωτηθὲν, ἀπήνησε Καριστί. Κατεστράφη δ' ὅτε καὶ αἱ Θῆβαι, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἡρδ. Η, 135.—Στρβ. Θ, 413, 7.—Πaus. Θ, 33.—Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ. 8).— 4) Ἐν Ἰσμηνίῳ τῆς Βοιωτίας, χρησιμοδοτοῦν

διὰ σημείων καὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν θυμάτων (Ἡρδ. Η, 134.—Διδδ. ΙΖ. 10.—Πaus. Θ, 10, 2).— 5) Ἐν Ἰσιαιτῶν πρὸς τῆ Ἀττικῇ. Οἱ πίνοντες ἐξ ἱεροῦ φρέατος ἐμαντεύοντο (Πaus. Θ, 2, 1).— 6) Παρὰ τοῖς Λεύκτροις, ἐν Εὐτρησί, ἐκλιπὸν ἐπὶ τῶν Μακεδόνων (Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ. 5.—Στεφ. Βυζ. λ. Εὐτρησις.—Εὐστ. Ἰλ. Β, 502).— 7) Ἐν Τεγύρῳ, ἣν ἡ Πυθία ἐκήρυξε τὸν γενέθλιον τοῦ Ἀπόλλωνος τόπον. Ἐχρησιμοδοτοῦν δὲ καὶ ἐκεῖ προφηταί (Πλούτ. Πελοπ. 16, Ἐκλπ. Χρστ. 8.—Στ. Β. λ. Τεγν.— 8) Ἐν Ὀροβίαις τῆς Εὐβοίας, ἐνθα ὁ Ἀπόλλων ἐλέγετο Σελινοῦντιος (Στρβ. Ι, 445).— 9) Ἐν Ἀργεῖ, εἰς τὸ Λύκαιον, ἐχρησιμοδοτεῖ γυνὴ προφήτις (Πλούτ. Πύρρος, ΛΑ).— 10) Ἐν Ἀρῖση, τῇ Ἀκροπόλει τοῦ Ἄργους, εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Δειραδιώτου Ἀπόλλωνος, ἐχρησιμοδοτεῖ παρθένος, ἐμπνεομένη διὰ τῆς γεύσεως αἵματος ἀρνίου, θυομένου διὰ νυκτός. Ἐσώζετο μέχρι Πausανίου (Β, 24. 1).— 11) Τὸ ἐπίσημον ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐν Διδύμοις πρὸς τῇ Μιλήτῳ, εἰς ναὸν ὑφιστάμενον πρὸ τῆς ἐποικήσεως τῶν Ἰώνων (Πaus. Ζ, 2, 4), καὶ οἰκοδομηθέντα, ὡς ἐνομίζετο, ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Βράγχου, ὅστις, ἐκ Δελφῶν ἐλθὼν ὡς καθαριστής, συνεκόμισε καὶ τὸ μαντεῖον· τὸν δὲ βωμὸν ἤγειρεν ὁ Ἡρακλῆς (Πaus. Ε, 13, 6.—Στρβ. ΙΣΤ, 634). Ἐκ τοῦ Βράγχου ὀνομάζοντο οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ Βραγχιδαί· ἐξ αὐτῶν δ' ἐν γένος, οἱ Εὐαγγελίδαι, εἶχον κυρίως τὸ δῶρον τοῦ μαντεύειν (Κόνων ΜΔ)· πᾶσα δ' ἡ λοιπὴ διάταξις ἦν ὡς ἐν Δελφοῖς. Εἰς τὸ μαντεῖον τοῦτο ὡς καὶ εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς ἔδωκε λαμπρὰ δῶρα ὁ Κροῖσος· ἐσύλησαν δ' αὐτὰ οἱ Πέρσαι (Ἡρδ. ΣΤ, 19), καὶ τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπεκόμισεν ὁ Ξέρξης εἰς Ἐκβάτανα μετὰ τῶν θησαυρῶν τοῦ ναοῦ, παραδοθέντων ὑπὸ τινων ἐκ τῶν Βραγχιδῶν, οἵτινες ἀπωκίσθησαν εἰς Βακτριανὴν, καὶ ὦν τοὺς ἀπογόνους ἐτιμώρησεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀπέδωκε δὲ τὸ

ἄγαλμα εἰς τοὺς Μιλησίους ὁ Σέλευκος, διότι ὁ Διδυμαῖος χρησμὸς τὸν προσηγόρευσε βασιλέα (Παυσ. Α. 16, 3. — Διόδ. Θ, 90). — 12) Ἐν Κλάρῳ τῆς Κολοφῶνος, ἰδρυθὲν ἐπὶ Κρητῶν πρὸ τῆς εἰς Ἀσίαν μεταβάσεως τῶν Ἰώνων, καὶ τοῦτο ἀφίδρυμα τοῦ Δελφικοῦ. Ἦ ἐκ Δελφῶν θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου Μαντῶ ἔσγεν υἱὸν τὸν Μόσπον, οὗ οἱ ἀπόγονοι ἦσαν ἡμαντική φυλὴ (Παυσ. Ζ, 3, 1). Ὁ μάντις, ἀπαίδευτος, ἐλάμβανε μόνον τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐρωτῶντων τὸν χρησμὸν, κατέβαινε εἰς εὐρὺ φρέαρ, ἔπινεν ἐξ αὐτοῦ, καὶ ἐχρησιμοδοτεῖ ἐμμέτρως (Tac. Ann. II 54). — 13) Ἐν Γρουεῖα παρὰ τῆς Μυρίνης (Ἐκατ. Ἀποσπ. 201). — 14) Ἐν Λέσβῳ τοῦ Ἀπόλλ. Ναπαίου ἢ Γοννακίου (Ἀρστροφ. Νερ. 145). — 15) Ἐν Ἀβδηροῖς (Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 445). — 16) Ἐν Δήλῳ, μόνον ἐν ὥρᾳ θέρους (Καλλιμ. Ἔμν. εἰς Δῆλος Α. — Serv. Virg. Α. IV, 143). — 17) Ἐν Πατάρῳ τῆς Λυκίας, μόνον ἐν χειμῶνι, ὅτε ἡ πρόμαντις παρέμενε ὄλην νύκτα εἰς τὸν ναὸν, περιμένουσα τὴν ἔμπνευσιν (Ἡρόδ. Α. 132). — 18) Ἐν Τελμησσῷ τῆς Λυκίας, ἔθθα οἱ μάντις ἦσαν ἰδίως ἐξηγηταὶ ὀνείρων καὶ τεράτων (Ἡρόδ. Α, 78. — Ἀρριαν. Β, 3). — 19) Ἐν Κυανεαῖς πρὸς τῆς Τελμησσῷ, ἔθθα εἰς τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος ἀντανεκλῶντο τὰ ἀπόντα ἢ μέλλοντα (Παυσ. Ζ, 21, 6). — 20) Ἐν Μαλῶ τῆς Κιλικίας (Στράβ. ΙΔ, 675. — Ἀρρ. Β, 5). — 21) Ἐν Κιλικίᾳ (ἴσως τὸ αὐτὸ) Σαρπηδονίου Ἀπόλλωνος (Διόδ. ΔΒ, 11). — 22) Ἐν Ὑβλή τῆς Καρίας (Ἀθήν. ΙΕ, 672). — 23) Ἐν Ἰερᾷ κόμῃ παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ, ἐμμέτρως χρησιμοδοτοῦν (Στ. Βυζ. λ. Μαντεῖον. — Liv. XXXVIII, 13). = Β, τοῦ Διός 1) Ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐπίσημον ἀρχαιότατα (Σοφκλ. Οἶδ. τύρ. 901), εἶτα ἐκπεσόν. Ἦσαν δ' οἱ προφῆται αὐτοῦ μόνον ἱερομάντις. — 2) Ἐν Δωδώνῃ τῆς Ἠπείρου, ἐπίσημον ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων (Ὀμ. Ἰλ. Β, 233). Οἱ χρησμοὶ ἐξηρτῶντο ἐκ τῶν ἤχων οὓς παρήγον τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενο

φύλλα τῶν δρυῶν καὶ φηγῶν τοῦ ἱεροῦ ἄλλους καὶ οἱ ἐκ τῶν κλάδων αὐτῶν ἐξαρτῶμενοι λέβητες. Προσέτι δὲ καὶ δύο κίονες πλησίον ἀλλήλοις ἰδρυμένοι ἔφερον ὁ μὲν μέγαν χαλκοῦν λέβητα (τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον Σουῖδ. ἐν λ. — Στράβ. Θ, ἀποσπ.), ὁ δὲ χαλκοῦν παῖδα, ἔχοντα διὰ χειρῶν μάστιγα, ἐξ ἧς ἐκρέματο τριπλῆ ἄλυσις μετ' ἀστραγάλων, οἵτινες, κινούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐκτύπων τὸ χαλκεῖον καὶ παρήγον παντοίους ἤχους. Τῶν ἤχων τούτων τὴν ἐρμηνείαν ἐδίδον κατ' ἀρχὰς ἱερεῖς, εἶτα δὲ ἱερεῖαι λεγόμεναι πέλειαι ἢ πελειάδες, διότι ἐπεκράτει ἡ πίστις ὅτι περιστεραὶ (πέλειαι) προσπτάσαι ἐκ Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου, ἐκόμισαν τὴν ἐντολὴν τῆς ἰδρύσεως τοῦ μαντείου (Ἡρόδ. Β, 55. — Σοφκλ. Τραχ. 169. — Παυσ. Α, 12, 10), ἐξ οὗ καὶ ἦν ὁ Ζεὺς ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ἱεροῖς κριόπρωπος (Ἡρόδ. Δ, 181). Ἐλέγετο δ' ὅτι καὶ περιστερὰ, καθημένη ἐπὶ ἱερᾶς δρυὸς, ἐπίσης ἐχρησιμοδοτεῖ (Δ. Ἀλικ. Α, 14). Ἐλαμβάνοντο δ' αἱ πέλειαι ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων οἰκῶν τῆς Δωδώνης, καὶ τριῶν ἐξ αὐτῶν τὰ ὀνόματα ἐπὶ Ἡροδότου ἦσαν Προμείνια, Τιμαρέτη, Νικάνδρα. Καὶ ἄνδρες ὅμως ὑποφῆται ἡρμηνεῦον ἐπίσης τοὺς χρησμοὺς καὶ ἐλέγοντο Τόμουροι (Στράβ.). Οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο πολλὰκις δι' ἑξαμέτρων. Ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν δὲ χρόνων ἦν ἡ σπουδαιότης τοῦ μαντείου μικροτέρα ἢ ἐν τοῖς πρὶν χρόνοις. Καὶ κατεστράφη μὲν ὁ ναὸς ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν τῷ 219 π. Χ., καὶ ἀπεκόπησαν αἱ ἱεραὶ δρυὸς (Πολβ. Δ, 67), ἀλλὰ τὸ μαντεῖον ὑπῆρχεν ἔτι μέχρι τοῦ γ' αἰῶνος μ. Χ., καὶ ὁ Στράβων (Ζ, 3, 2, 9) μνημονεύει ἔτι τῶν ἱερῶν αὐτοῦ. — 3) Τὸ τοῦ Διὸς Ἀμμωνος ἐν Ὀάσει τῆς Λιβύης, οὗ ἀφίδρυμα ἐλέγετο τὸ ἐν Δωδώνῃ, τὸ πρῶτον διὰ τῶν Κυρηναίων γνωστὸν τοῖς Λακεδαιμονίοις. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῆς 94 Ὀλυμπιάδος ἐπεμπον ἐκεῖ, καὶ πρὶν ἔτι, θεωρίαν διὰ τριήρεως ἦτις Ἀμμωνιεύς ὠνομάσθη (Ἡσύχ. — Σουῖδ. λ. Ἀμμων. — Ἀρπκρ. λ. Ἀμμωνίς).

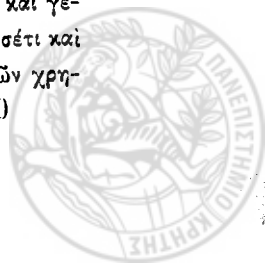
Τὸ ἱερεῖον ὑπηρετεῖτο ὑπὸ ἱερέων πολυαριθμῶν (Διδδ. Γ, 50. ΙΖ, 59). Ἐπὶ Στράβωνος (ΙΖ, 813) ἦν ἤδη ἐν παρακμῇ, πολλαχοῦ ὅμως τῆς Ἑλλάδος εἶχον ἰδρυθῆ νασὶ αὐτοῦ ἐπόνυμοι. Τοῦ Διδδ. δὲ χρηστήρια μνημονεύονται πολλαχοῦ τῆς Ἀσίας (Ἡρόδ. Β, 29. — Διδδ. Γ, 6). διότι οἱ Ἕλληνες τὸν Δία ὠνόμαζον τὸν ὑπέρτατον θεὸν παντὸς ξένου λαοῦ. = Γ', ἄλλων θεῶν μαντεῖα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ εἰδικῶν περιστάσεων χρησιμοδοτοῦντα. Τοιαῦτα ἦσαν 1) ἐν Πέτρας τῆς Ἀχαΐας τὸ τῆς Δήμητρος, ἐνθα εἰς ἱεράν πηγὴν βυθιζόμενοι κάτοπτρον, ἐπιστεύετο ὅτι πρόελεγε τὴν ἔκθασιν βαρείας ἀσθενείας, τὸν ἀσθενῆ δεικνύον ὡς ζῶντα ἢ ὡς νεκρὸν (Παυσ. Ζ, 21, 5). — 2) Τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ πολλαχοῦ. Οἱ ἀσθενεῖς μίαν νύκτα εἰς τὸν ναὸν ἐγκοιμώμενοι, ἔβλεπον κατ' ὄναρ τὴν θεραπείαν των, ὡς ἐκ σωζομένων ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν μαρτυρεῖται. — 3) Πλούτωνος καὶ Κόρης (Ἀμφιτρίτης) παρὰ τῇ πόλει Νύση τῆς Καρίας, ἐνθα οἱ ἀσθενεῖς ἢ οἱ ἱερεῖς εἰς τὸ Χαρώνιον ἄντρον τὸ παρὰ τῷ ἱερῷ ἐγκοιμώμενοι, ἀπαξ μάλιστα κατ' ἔτος, ἐπὶ τῆς πανηγύρεως, ἔβλεπον κατ' ὄναρ τὰ πρὸς θεραπείαν Παντὶ δ' ἐτέρῳ ἦν τὸ σπήλαιον ἄδυτον καὶ ὀλέθριον (Στράβ. ΙΔ, 649. Ἰδ. καὶ ΙΒ, 579). — 4) Ἐρμού ἐν Φαραῖς τῆς Ἀχαΐας. Εἰς τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ κείμενον ἄγαλμα τοῦ θεοῦ κατέθετεν ὁ προσερχόμενος, περὶ τὴν ἐσπέραν, ἓνα χαλκοῦν (1/8 ὀβολοῦ), ἀνῆπτεν ἓνα τῶν περικρεμαμένων λύχνων, ἠρώτα δ' ἐβούλετο κρυφίως, εἰς τὸ οὖς τοῦ θεοῦ, ἔκλειε διὰ τῶν χειρῶν τὰ ὦτά του μέχρις οὐ ἐξήρχετο τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὴν πρώτην φωνὴν ἣς ἤκουεν ἐξεληθὼν αὐτῆς ἐξελάμβανεν ὡς μάντευμα (Παυσ. Ζ, 22, 2). — 5) Ἰνουῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ Λιμηρᾷ καὶ ἐν Οἰτύλῳ, ὄνειρομαντεῖον (Παυσ. Η, 26, 1). — 6) Ἀκραίας Ἡρας, τὸ πάλαι μεταξὺ Λεχαιῶν καὶ Παγῶν (Στράβ. Η, 380). = Δ', Ἡρώων, 1) Ἀμφιαράου, παρὰ ταῖς Θηβαίας πρὸς ταῖς Ποτυιαῖς, ἐνθα σχισθεῖσα ἡ γῆ

κατέπιε τὸν Ἀμφιάραιον. Ἐκεῖ οὐδὲν ζῶον ἔβρασκε τὴν χλόην, οὐδὲν πτηνὸν ἐκάθητο εἰς τοὺς κίονας τοῦ ἱεροῦ. Οἱ μετὰ νηστεῖαν καὶ ἀποχὴν οἴνου ἐγκοιμώμενοι ἐλάμβανον τὰ μαντεύματα καθ' ὕπνον. Οἱ Θηβαῖοι ὅμως ἀπεκλείοντο τοῦ μαντείου, διότι τὸν Ἀμφιάραιον εἶχον δεχθῆ ὡς σύμμαχον καὶ οὐχὶ ὡς μάντιν (Ἡρόδ. Η, 134. — Παυσ. Θ, 8, 2. — Φιλόστρ. Β. Ἀπλλ. Β, 37). — 2) Τοῦ αὐτοῦ ἐν Ὠρωπῷ, ἰδρυθὲν ὑπὸ τῶν Θηβαίων (Στράβ. Θ, 395), ἐπίσης τοῖς ἐγκοιμώμενοις χρησιμοδοτοῦν. Οἱ μαντεύμενοι ἔρριπτον νομίσματα εἰς τὴν παραρρέουσιν πηγὴν (Παυσ. Α, 34, 2). — 3) Ἀμφιλόχου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιαράου, ἐν Μαλλῶ τῆς Κιλικίας, τὸ, κατὰ Πικυσιαν (Αὐτ.), πάντων ἀψευδέστατον ἐπ' αὐτοῦ (Ἰδ. Δ, Κάσσ. ΟΒ, 7). — 4) Τροφῶνιου ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας. Τὸ χρηστήριον ἦν ἐντὸς στενωπάτης ὀπῆς εἰς σπηλαίου μυχόν. Ὁ δὲ θέλων νὰ συμβουλευθῆ αὐτὸ, ἀφ' οὗ πλεῖστα ἔθυσεν εἰς τοὺς θεοὺς, εἰς τὸν Τροφῶνιον καὶ τοὺς παῖδάς του, ἐνήστευεν ἐφ' ἡμέρας τινὰς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀγαθοῦ Δαίμονος καὶ τῆς Τύχης, ἐλούετο εἰς τὸν ποταμὸν τὴν Ἐρκυαν, ἔπιπεν ἐκ τῶν πηγῶν τῆς Λήθης καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἠγνίζετο ὑπὸ δύο παιδῶν καλουμένων Ἐρμῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἱερέων, καὶ προστύχετο εἰς ἀγαλμα παντῶν ἀρχαίων, ἔργον τοῦ Δαιδάλου, παντὶ ἄλλῳ ἀπρόσιτον, ἐνδυθεὶς τέλος ἰδίῳ ἐνδυμασίᾳ, ὠθεῖτο κάτω διὰ τῆς ὀπῆς εἰς ἄγνωστον πυθμένα, ἀνεβιδάζετο δὲ εἶτα ὀπίσω τοὺς πόδας ἐμπρός· ὥστε καὶ ὡς θαῦμα ἐθεωρεῖτο ὅτι εἰς ταύτην τὴν φοβερὰν δοκιμασίαν εἰς μόνος ἐμνημονεύετο ἀποθανῶν, εἰς δορυφόρος τοῦ Δημητρίου, καταβάς οὐχὶ ἐκ πίστεως, ἀλλ' ἔκ κλέψης. Ὁ ἀναβάς ἦν κατ' ἀρχάς περιτρομος καὶ ἐπὶ πολὺ γέλωας αὐτῷ δὲν ἐπήρχετο, ὤφειλε δὲ ν' ἀναθήσει εἰς τὸ ἱερόν πίνακα, ἐφ' οὗ νὰ ἐγγράφη ὅ,τι κάτω εἶδεν ἢ ἤκουσεν (Παυσ. Θ, 39, 4—14). Ὁ στρατὸς τοῦ Σύλλα ἐλεηλάτησε τὸν ναὸν, ἀλλὰ τὸ μαντεῖον ἐσώζετο ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ ἐτι ἐπὶ

τοῦ Πλουτάρχου (π. Ἐκκελ. Χρηστ. 5. — Ἰδ. Φιλοστρ. 8. Ἀπολλ. Η, 19). — 5) Ἡρακλέους ἐν Βούροις τῆς Ἀχαΐας. Οἱ χρώμενοι τῷ μαντεῖω ἐλάμβανον καὶ ἔρριπτον 4 ἐκ πολλῶν ἐκεῖ κειμένων ἀστραγάλων, καὶ πίνακες περιεῖχον τὰς ἐξηγήσεις πάντων τῶν ῥιπτομένων σχημάτων (Παυσ. Ζ, 25, 6). Τοῦτο ἀνευρέθη ἐκεῖ, σπήλαιον ὄν ἐντὸς βράχου ἐν μέρει λελαξευμένον. — 6) Πασιφάης ἐν Θαλάμοις τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα ἠσκαίτο ὄνειρομαντεία (Πλουτ. Κλεομ. Ζ. Ἄγις, Θ'). — 7) Κάλχαντος ἐν Δαυνίᾳ τῆς Ν Ἰταλίας ὁμοίως ὄνειρομαντεῖον. Ὁ ἐρωτῶν τὸν χρησμὸν ἐκοιμᾶτο ἐνελιγμένος εἰς τὴν δορὰν μέλανος κρισῷ ὄν ἔθουε (Στρβ. ΣΤ, 284). — 8) Φρίξου ἐν Ἰβηρίᾳ, πρὸς τῷ Καυκάσῳ (Στρβ. Θ, 492). — 9) Νεκυομαντεῖα ἡ ψυχασκομπεῖα, ἔνθα οἱ μαντεύμενοι, θύοντες τοῖς ὑποχθονίοις θεοῖς, ἐπεκαλοῦντο τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, καὶ 1) τὸ ἀρχαιότατον καὶ περιφημώτατον, ἐν Θεσπρωτίᾳ, παρὰ τῇ Ἀόρῳ λίμνῃ (Ἡρδ. Ε, 92, 7. — Διδδ. Δ, 22. — Παυσ. Θ, 30, 3). — 2) Ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Προποντίδος (Πλουτ. Κίμ. ΣΤ).

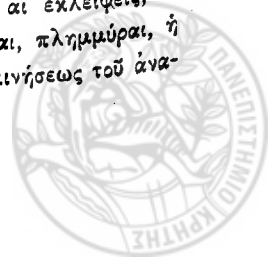
Μαντική. Γενική ἦν ἡ πίστις τῶν ἀρχαίων, ἰδίως τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, εἰς τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν δωρουμένην εἰς τινὰς δυνάμιν τοῦ διορᾶν τὰς θείας βουλὰς καὶ μαντεύειν τὰ μέλλοντα. Διήρουν δὲ τὴν μαντικὴν εἰς ἀτεχνον καὶ εἰς ἐντεχνον. Ἡ πρώτη συνίστατο εἰς ἐνδόμυχον ἔμπνευσιν ἢ «θεῖον πνευστον ὀρμήν», δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο ὄργανον πνεύματος, ὡς παρὰ τοῖς προφῆταις τῶν Ἑβραίων. Οὕτω καὶ ὁ Ἑλληὴν Κάλχανος παρ' Ὀμήρῳ γνωρίζει «τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἔοντα». Ἀλλὰ συνήθως ἐχορηγεῖτο ἢ ἐξάσκησις τῆς μαντικῆς δυνάμεως εἰς ὠρισμένους καιροὺς καὶ περιστάσεις, καὶ τοιαῦται ἦσαν α', αἱ ἐκστασεις, καθ' ἃς ἡ ψυχὴ, μάλιστα ἐπὶ ἀσθεσιῶν, ἢ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου (Πλάτ. Ἀπλ. 39, c. — Ὀμ. Ὀδ. Σ, 153. Ἰλ. Ζ, 447, 843. X, 358), ἀπολυομένη τῶν δεσμῶν

τοῦ σώματος, ἀνακτᾶ πρὸς στιγμήν τὰς ὑψηλοτέρας αὐτῆς δυνάμεις καὶ τοιούτων ἐκστάσεων δεκτικώτεροι ἐθεωροῦντο αἱ γυναῖκες, ὡς ἡ Κασσάνδρα, ἡ Πυθία, αἱ Σιβύλλαι παρὰ Ῥωμαίοις. — 6'. Τὰ ὄνειρα, διότι καὶ ὁ ὑπνος ἐθεωρεῖτο ὡς χαλαρῶν τὰ σωματικὰ δεσμά τῆς ψυχῆς, καὶ αἴρων αὐτὴν πλησιέστερον εἰς τὴν θεῖαν αὐτῆς καταγωγὴν. Τούτου ἕνεκα ὡς θεῖα ἔμπνευσις ἐθεωρεῖτο τὸ ὄνειρον. «Καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστὶ» (Ὀμ. Ἰλ. Α, 63), καὶ ὑπῆρχε καὶ θεὸς τῶν ὄνειρων (Ἰλ. Β, 6. — Παυσ. Β, 10, 2). Πολλάκις δὲ παρίστανται ἐν ὄνειρῳ καὶ ἄλλαι θεότητες (Ὀδ. Ζ, 13,) ἢ θανόντων σκιάι (Ἰλ. Ψ, 65). Ἐξηρτῶντο δὲ τὰ φαντάσματα τοῦ ὄνειρου ἐκ τοῦ πέμποτος αὐτὰ θεοῦ, καὶ ἴσχυον μόνον ἐφ' ὅσον τὸ ὄναρ, εἴτε ἐναργῶς δεικνύοντα, εἴτε συμβολικῶς ὑπεμφαινόμενα (Ὀδ. Τ, 535) τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, ὅτε ἀπητοῦντο ἐξηγήσεις τοῦ ὄνειροκρίτου ἢ ὄνειροπόλου. Ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ ἀπατηλὰ ὄνειρα (Ὀδ. Τ, 560), καὶ πολλάκις καὶ οἱ θεοὶ δι' αὐτῶν ἠπάτων (Ἰλ. Β, 1), ὥστε ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη εἰς αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος. Οὐδ' εἶχε δὲ πᾶν ὄνειρον σημασίαν καὶ σπουδαιότητα. Ἀλλὰ πλὴν τῶν ἀπροκλήτως ἐπιφοιτῶντων ὄνειρων, ἐζήτουν οἱ Ἕλληνας τοιαῦτα παρὰ τῶν θεῶν καὶ δι' ἐγκοιμήσεως. — 7'. Οἱ χρησμοὶ ἢ μαντεύματα, προσέτι καὶ θεοπρόπια, φῆμαι, θέσφατα, λόγια λεγόμενοι. Ἦν δὲ τὸ μέρος ἔνθα ὁ χρησμός ἤρωτᾶτο (χρησθαι), τὸ μαντεῖον ἢ χρηστήριον, καὶ ὁ μάντις ὁ μεταδίδων τοὺς χρησμοὺς ἐλέγετο χρησμοφῶδς ἢ χρησμολόγος, ὅπερ ὁμως ἐνέβαινε καὶ τὸν ἐρμηνεύοντα τοὺς χρησμοὺς, ὡς καὶ τὸν συλλογὴν αὐτῶν ποιούμενον. Ἦσαν δὲ τὰ χρηστήρια προσηρτημένα εἰς ὠρισμένους τόπους καὶ εἰς ναοὺς θεῶν, καὶ εἶχον ἰδίους ἱερεῖς, ἀπολαμβάνοντα γενικῆς πίστεως, τινὰ καὶ γενικῆς φήμης παρὰ τοῖς Ἕλλησι, προσέτι καὶ παρὰ βαρβάρους. Εἶδος δ' ἰδιαίτερον τῶν χρη-

στηρίων ἦσαν τὰ σκευομαντεῖα, νεκρομαντεῖα ἢ ψυχοπομπεῖα, συνδεδόμενα μετὰ λατρείας ἡρώων ἢ χθονίων θεοτήτων, ὡς τὸ τοῦ Ἀμφιαράου ἐν Ὠρωπῷ, τοῦ Ἀμφιλόχου καὶ Μόφου ἐν Κιλικίᾳ, τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ, τοῦ Κάλχαντος καὶ Ποδαλειρίου ἐν Γαργάνῳ τῆς Ἀπουλίας. Εἰς τούτων τοὺς ναοὺς, οἱ χρησμοὶν ἐπικαλούμενοι καὶ μάλιστα πρὸς ἀσθενειῶν θεραπείαν, κατεκλίνοντο ἐπὶ τῆς δορᾶς τοῦ θυσιασθέντος ἱερέου· ἐπίστευτο δὲ ὑπὸ τῆς κοινῆς προλήψεως καὶ ὅτι εἰς τοὺς τοῖς νεκροῖς θύοντας, ἐπικαλουμένους αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ τῶν τάφων κατακλινομένους ἢ ἀγρυπνοῦντας, ἐπεφαίνοντο πολλακίς τὰ εἰδωλα τῶν θεθαμμένων καὶ ἐδίδον τὰς ζητούμενας μαντείας. Ὡς πολὺ σπουδαιότερα δὲ θεωροῦντο τὰ κυρίως καὶ διὰ λόγου μαντεύματα, ἃ ἐχρησιμοδότησαν εἰς ἕκαστασιν περιερχόμενοι, ἢ ὑποτιθέμενοι ὅτι περιήρχοντο, μάντις ἢ μάντιδες, ὧν τὰς ἀσυναρτήτους φωνὰς οἱ λεγόμενοι προφήται συνηρμολόγουν εἰς ἀπαντήσεις, τὸ πλεῖστον δυσνοήτους, διαφορομένας, καὶ πολλῶν ἐρμηνειῶν δεκτικὰς. Ὁ πρῶτιστος χρησιμοδότης θεὸς ἦν ὁ Ἀπόλλων, καὶ τὸ περιφημώτατον μαντεῖον (ἴδ.) τὸ τῶν Δελφῶν, οὐ καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολιτικὴν ἐπιρροὴν φάλλει ἤδη ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. I, 404. Ὀδ. Θ, 80), καὶ οὐ ἡ σπουδαιότης πολὺ ἠϋξήσε μετὰ τῶν Δωριέων τὴν εἰσβολήν. — Ἐτέρα μαντειῶν κατηγορία ἦν ἡ διὰ σημείων, ὡς ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ ἐκεῖ ἱερεῖς Ἰαμίδαί ἐμάντευον παρατηροῦντες τὰ ἱερεῖα καὶ τὰ φαινόμενα ἐπὶ τῶν θυσιῶν (Ἡρδ. Η, 134. — Στράβ. Η, 542. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 7, 2). Ὀμοίως ἐν τῷ Ἰσμηνίῳ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Θήβαις· καὶ ἐν τῷ παναρχαίῳ τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ (Ὀμ. Ἰλ. II, 235. Ὀδ. Ξ, 327). Οἱ χρησμοί, ἰδίως οἱ ἐπισημότεροι, μεγάλην ἐξήσκησαν ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς πορείας καὶ ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλλάδος, ἐν ὧσφ ὑπηρετοῦντο ὑφ' ἱερέων τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σοφίαν θεραπευόντων· ἀλλ' ἐξέπεσαν εἰς τὴν κοινὴν ὑπόληψιν καὶ πίστιν

ἀφ' οὗτου, ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς παρακμῆς, ἤρξαντο καὶ αὐτοὶ δεισιδαιμονίας «καὶ πρὸς κερδοσκοπίαν» ἰδιωτικὰ ὑπηρετοῦντες συμφέροντα. Ἡ δ' ἐντεχνος μαντεία ἦν ἡ ἐξαρτωμένη ἐκ σημείων τινῶν, ὧν ἀπητηίτο ἡ σπουδὴ καὶ γνῶσις, ἢ δ' ἐρμηνεῖα ἐστηρίζετο ὡς ἦν ἐπιμένον ἐπὶ δεισιδαιμονιῶν. Παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Ρ, 383. I, 135) οἱ ἀσκῶντες αὐτὴν ἀπετέλουν ἰδίαν τάξιν, ὡς ἦν ἡ τῶν ἱατρῶν, τῶν κηρύκων, κτλ. Ἐν γένει δὲ καὶ πᾶν ἀπροσδόκητον φαινόμενον ἐξελαμβάνετο ὡς τέρας καὶ θεῖον μῆνυμα. Τοιαῦτα τέρατα ἢ σήματα παρ' Ὀμήρῳ εἰσὶν οὐράνια, ἐκ τοῦ Διὸς προερχόμενα φαινόμενα (Διοσημία) ὡς ἀστραπαί, βρονταί, κεραυνοί, ἴρις, εἰωνοί, ἤτοι μεγάλα ὄρνεα, ὡς τὰ ἐξ Ὀλύμπου ὑπὸ τῶν θεῶν ἐκπεμπόμενα, προσέτι δὲ καὶ ὁ πταρμὸς, καὶ φωνὴ ἀνθρωπίνῃ ἀντηχοῦσα (κλήδων, φήμη), ἐνίοτε δὲ, ἀλλὰ σπανίως, καὶ ἕκτακτα φαινόμενα, ὡς βροχὴ αἵματος (Ὀμ. Ἰλ. Α, 53. Π, 459. Ὀδ. Υ, 345. Μ, 394). Καὶ συνήθως μὲν ταῦτα ἐδήλουν ἀπλῶς εὐτυχίαν ἢ ἀπτυχίαν. Ἀλλ' ἐνίοτε ἦν ἀναγκαῖα καὶ ἐρμηνεῖα αὐτῶν, καὶ αὐτὴ ἦν τὸ ἔργον τοῦ μάντεως, προφήτου, θεοπρόπου, οἰωνοσκοποῦ ἢ οἰωνιστοῦ, θυοσκοποῦ (Ὀδ. Α, 202. Ἰλ. Ω, 221). Ἦσαν δ' οἱ μάντις ἄλλοι ἢ οἱ ἱερεῖς, καὶ ἐνίοτε μὲν καὶ ἡγεμόνες, ὡς ὁ Ἀμφιάρκος, ὁ Ἐλενος, ἢ Κασσάνδρα, ἄλλοτε δὲ ἡμιουργοί (Ὀμ. Ὀδ. Α, 416. Ο, 255. Π, 383). Ἐνίοτε ἐπιρροὴν εἶχον ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ τέρατος αἱ περιστάσεις ὑφ' ἃς αὐτὸ ἐπεφάνη (Ἰλ. Θ, 245. Β, 301)· ἄλλοτε δὲ τὸ μέλλον παρὶ σταῖτο συμβολικῶς ὑπ' αὐτοῦ (Ὀδ. Ο, 525. Β, 146. Ἰλ. Μ, 200). Βαθμηδὸν διὰ τὰς πολιτικὰς καὶ ἄλλας ἐπισήμους περιστάσεις ὑπερίσχυσαν οἱ χρησμοί· ἀλλ' ἰδίως διὰ τὰς πολιτικὰς περιπετείας ἔμενε πάντοτε ἐγκυρος ἢ τριαυτὴ μαντεία, εἰς ἣν καὶ παντοῖα ἄλλα προσετέθησαν στοιχεῖα, ὡς αἱ ἐκλείψεις, οἱ διὰ ττοντες ἀστέρες, τρικυμῖαι, πλημμύραι, ἢ κακνομαντεία (ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ ἀνα-

θρώσκοντος κάπνου, καὶ διάφορα εἶδη ἐντόμων καὶ ζώων, ὡς λαγωοὶ, ὄφεις, ἀράχαι, πρὸ πάντων δὲ ὄρνεα (οἰωνοὶ), καὶ τὸ οἰωνοῦς ἢ ὄρνιθας γινῶναι ἦν τὸ ἔργον τῶν οἰωνιστῶν ἢ οἰωνοπόλων. Ἄλλος δὲ τρόπος μαντείας ἦν ὁ διὰ τῶν οὐχὶ ἀφ' ἑαυτῶν παρουσιαζομένων, ἀλλὰ ζητουμένων σημείων, οἷον ἐν τοῖς ἐντοσθίοις τῶν ἱερῶν, ἢ ἱεροσκοπία ἢ ἱερομαντεία διὰ τῶν ἱεροσκόπων (ἢ βωμοσκόπων, θυοσκόπων σπλαγχνοσκόπων, ἢ πατοσκόπων),

Ἡ ἐμπυρομαντεία, ἣν ἐπέβλεπον οἱ πυρκόοι, ἦν ἢ ἐκ τῆς πικρατηρήσεως τῆς φλογὸς τῆς θυσίας, ἀποδομένη τὸ πρῶτον εἰς τὸν Ἀμφιάραον. Ἡ πηγομαντεία ἠρῦετο τὰς ἐξηγήσεις τῆς ἐκ τοῦ ἄν ἢ ἐπὶ πόσον ἀντικειμενὸν τι ριπτόμενον εἰς πηγῆν, ἐπέπλεεν ἢ ἐβυθίζετο, ἢ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν κύκλων οὓς παρήγε λίθος βυθιζόμενος. Ἡ κόσκινομαντεία συνίστατο εἰς τοῦτο, ὅτι ζητουμένου τινός, ἐνόχου φέρ' εἰπεῖν, κλέπτου κτλ., ἐκρεμάτο κόσκινον ἐκ κλωστῆς καὶ ἐστρέφετο, προφερομένων διαφόρων ὀνομάτων. Ἐκεῖνος δὲ, εἰς οὐ τὸ ὄνομα ἔπαυε στρεφόμενον, ἦν ὁ ζητούμενος. Ἡ χειρομαντεία, ἢ τέχνη τοῦ μαντεύειν ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν γραμμῶν τῆς ἀνοικτῆς χειρὸς, μνημονεύεται καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος, τῇ β' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ., ἔγραψε θεωρίαν περὶ αὐτῆς. Εἰς ταύτην τὴν κατηγορίαν ὑπάγεται καὶ ἡ ἀξίνομαντεία (ἴδ.). Ἐπὶ Ῥωμαίων δ' ἢ ἐπίτασις τῆς δεσιναιμονίας, ἣτις προοδοποιεῖ

τὴν πτώσιν τῶν θρησκευμάτων, ἐξετάθη καὶ εἰς τὴν μαντικὴν, ἐξοκειλάσαν τέλος εἰς ἀγυρτικὴν γοητείαν.

Μαντίνεια, χώρα ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη γνωστὴ (Ἰλ. Β, 207), ἐπὶ τοῦ Ἀ τῆς Ἀρκαδίας, ἐν πεδιάδι ἦν διαρρέει τὸ ποτάμιον Ὀφεις, Ν τοῦ ὄρους Ἀγχουσίας καὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ, Β τῆς Τεγέας. Μέχρι τῶν Περσικῶν συνίστατο ἐκ 5 κωμῶν εἰς διάφορα μέρη τῆς πεδιάδος κειμένων, καὶ πολιτικῶς συνδεδεμένων. Τότε ὁμῶς, προτροπῇ τῶν Ἀργείων, οἱ κάτοικοι αὐτῶν συνήψαν καὶ ὠχύρωσαν μίαν πόλιν εἰς τῆς κοιλάδος τὸ βάθος. Τῷ 420 π. Χ. οἱ Σπαρτιάται ἐνίκησαν τοὺς Ἀργεῖους καὶ τοὺς αὐτοῖς συμμαχοῦντας Μαντινεῖς (Θουκ. Ε, 72). Τῷ 385 ἡ πόλις κατεστράφη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγησιλάου, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἀνφοδομήθη ἐκ νέου. Ἐκεῖ δ' ἐνίκησε καὶ ἀπέθανεν ὁ Ἐπαμεινώνδας τῷ 362, καὶ μνημεῖον ἠγέρθη αὐτῷ οὐ μακρὰν τῆς πόλεως. Τὴν κυριαρχίαν δ' ἐπ' ἄλλων πελοποννησιακῶν πόλεων ἀφήρσαν τῇ Μαντινείᾳ οἱ Σπαρτιάται (Θουκ. Ε, 29. — Σεν. Ἑλλ. Ε, 2). Ἐπὶ τοῦ Ἀρχαϊκοῦ δεσμοῦ ὁ Ἄρατος ἐτιμώρησεν ἀπηνῶς τοὺς Μαντινεῖς ὡς τὰ τῆς Σπάρτης φρονούντας, καὶ πολλοὺς τῶν ἐπισημοτέρων ἐξ αὐτῶν ἐθανάτωσεν ἢ ἐπόλησε (Πολ. Β, 57. 62. — Πλούτ. Ἀρ. ΜΕ). Ἐπὶ Μακεδόνων ἡ πόλις μετωνομάσθη Ἀντιγόχεια, ἀλλὰ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα τῇ ἀπέδωκεν ὁ Ἀδριανὸς, ἀνεγείρας ἐν αὐτῇ καὶ λαμπρὸν ναὸν τῷ Ἀντινῶφ. Ἰχνη αὐτῆς σώζονται ὁρατά.

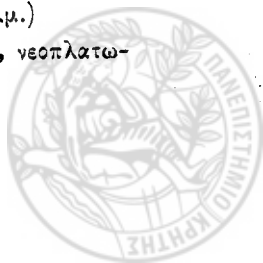
Μάντιος, ἴδ. Μελάμπους.

Μάντουα, τρουσκικὴ πόλις ἐπὶ νήσου, ἔνδοξος ὡς πατρίς τοῦ Βιργιλίου, γεννηθέντος παρ' αὐτῇ εἰς χωρίον καλούμενον Ἄνδης (Virg. G. III, 12).

Μαντώ, ἴδ. Τειρεσίας καὶ Πολύιδος.

Μαξίλεια (ἢ) ποταμὸς τῆς Ὑρκανίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν (Πτλμ.).

Μάξιμος, 1) Τύριος, νεοπλατω-

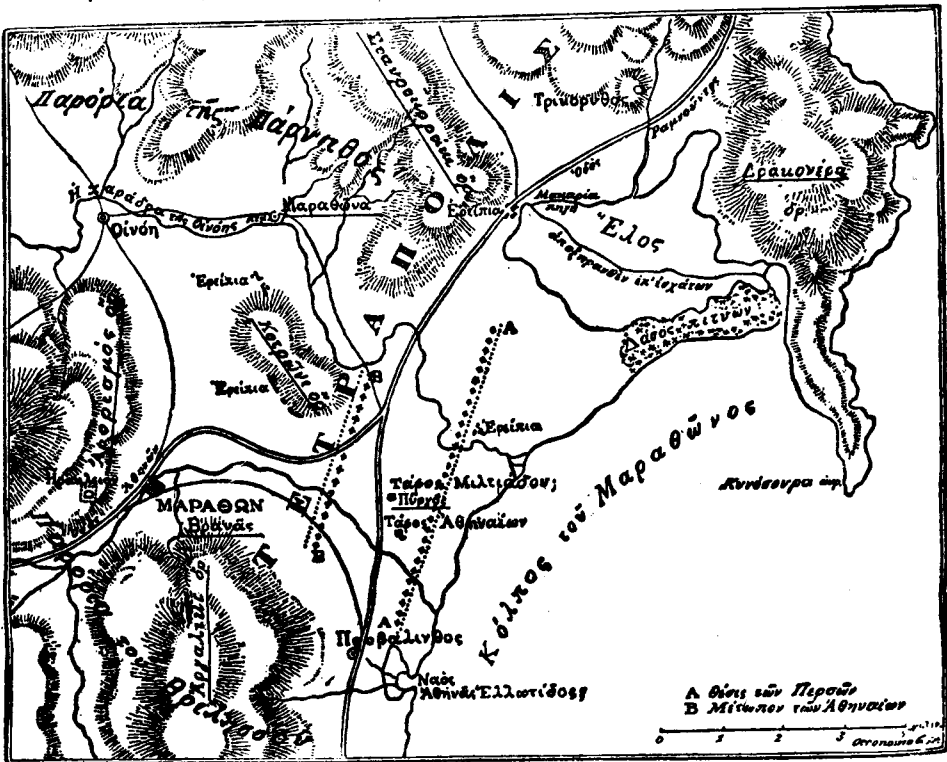
νικός τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ἐδίδαξεν ἐπὶ τῶν δύο Ἀντωνίνων καὶ ἐπὶ Κομμόδου, ἐν Ἑλλάδι καὶ Ῥώμῃ φιλοσοφίαν καὶ ῥητορείαν, δι' ἃ καὶ σοφιστὴς ἐλέγετο. Σώζονται αὐτοῦ 41 διαλέξεις ἢ λόγοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι, εἰ καὶ ὀπαδὸς τοῦ Πλάτωνος, εἶχεν ὁμως ἀνεξάρτητον κρίσιν ὁ Μάξιμος. Παρεδέχτο κλίμακα τῆς ἀνωτάτης βαθμὶς ἢ τῆς θεότης, κατωτάτη ὁ φυτικὸς κόσμος, καὶ μετογενέστεροι φιλόσοφοι παρεδέχθησαν καὶ ἐπανελάβον ταύτην αὐτοῦ τὴν ἰδέαν. Τὸ ὕφος του δέ,

οὐδὲν αὐτοῦ διεσώθη. Οὐδὲ τὰ φιλοσοφικὰ αὐτοῦ ἔργα φαίνεται ὅτι ἦσαν σπουδαῖα.

Μάξυες, λαὸς τῆς Λιβύης παρὰ τῶ Τρίτωνι ποταμῷ, ἀξιῶν ὅτι κατήγετο ἀπὸ τῶν Τρώων (Ἡρδ. Δ, 191). Τὸ σῶμά των ἔβαφον διὰ μίλτου, τῆς δὲ κόμης ἔτρεφον μόνον τὸ δεξιὸν ἡμῖσι.

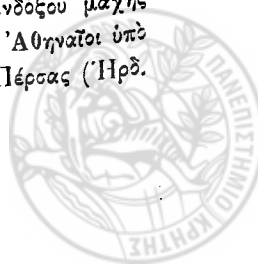
Μάραθος, πόλις τῆς Φοινίκης. ἦτις ποτὲ ἔκειτο ἀπέναντι τῆς Ἀράδου (Ἄρρ. Β, 13, 8. 14, 1. 15, 6. — Στρβ. ΙΣΤ, 753).

Μαράθουσα, μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ ταῖς Κλαζομεναῖς (Θουκ. Η, 81).

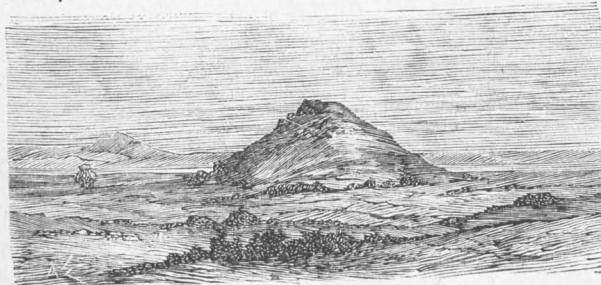

οὐχὶ ἀμεμπτον, ἔχει τι τὸ ἐπιτετηδευμένον. — 2) Μ. Ἐφέσιος, νεοπλατωνικός, τῆς 8' ἑκατονταετηρίδος, ἐδίδαξεν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, κληθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ. Ἐλέγετο αὐτὸς προκαλέσας τὴν ἀποστασίαν τοῦ αὐτοκράτορος ἀπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο εἰς θάνατον καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνθυπάτου Φέστου. Ἐγραψε περὶ ἀστρολογίας καὶ μαγείας, ἀλλ'

Μαραθῶν, πεδιάς παραλία τῆς Ἀττικῆς, ΒΑ τῶν Ἀθηνῶν, ὀπίσω τοῦ Βρηγισσοῦ (Πεντελικοῦ), 2 ὥρων μῆκος καὶ 1-1/2 ὥρας πλάτος ἔχουσα, ἀπετέλει τετράπολιν, συγκειμένην ἐκ τῶν δήμων Μαραθῶνος, Τρικορῆθου, Οἰνός καὶ Προβαλίνθου, καὶ ὑπῆρξε τὸ περίφημον πεδῖον τῆς ἐνδόξου μάχης (τῷ 490 π. Χ.), καθ' ἣν οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τὸν Μιλτιάδην ἐνίκησαν τοὺς Πέρσας (Ἡρδ.

ΣΤ, 107. 108. 10. 117). Πρὸς τὰ Ν τῆς πεδιάδος τεχνητὸς σωρὸς, 200 βημάτων περιφέρειαν καὶ 30' ὕψος ἔχων, ἐφ' οὗ δὲ πολυλάκις αἰχμαὶ βελῶν εὐρίσκονται, ἐστὶ βεβαίως τὸ κενοτάφιον τῶν εἰς τὴν μάχην πεσόντων Ἀθηναίων, λείψανα δὲ τινε μαρμαροκτίστου περιοχῆς εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ΒΔ, ἡ θέσις τοῦ τρωαίου καὶ τοῦ τῷ Μιλτιάδῃ ἀνεγερ-

θέντος μνημείου (Παυσ. Α, 32, 3). Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἕτερος μικρότερος σωρὸς, ἰπιθανῶς ὁ τῶν Πλαταιέων, μὴ σωζόμενος πλέον. Ὁ Μαραθῶν διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ ὄνομα, ὃ ἐμυθεύετο λαθῶν ἀπὸ υἱοῦ τινος τοῦ Σικυωνίου Ἐποτέως, μετακλήσαντος εἰς τὴν Ἀττικὴν (Παυσ. Α, 32).

Μαράκανδα (τὰ), πρωτεύουσα τῆς Σογδιανῆς (ν. Σαμαρκάνδα) (Ἄρρ. Γ, 30, 6. Δ, 3, 6).

Μαρακοὶ, γένος Αἰτωλικῶς, πλησίον τῶν Δολοπέων (Ἐνφ. Ἑλλ. ΣΤ, 1, 7).

Μάργνα (τὰ), ἢ Μαργάλα (ἡ), πόλις τῆς Πισατιδος ἐν Ἡλίδι, ἀγνώστου θέσεως. Οἱ κάτοικοι Μαργανεῖς (Ἐνφ. Ἑλλ. Γ, 2, 25. Δ, 2, 16. — Στρβ. Η, 349. — Διόδ. ΙΕ, 77).

Μαργαρίται, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λίαν ἐκτιμώμενοι, εἰς πολῦτιμα ἐνώτια καὶ ἄλλα κοσμήματα χρησιμεύοντες, καὶ πολλάκις καὶ τοῖς νικηταῖς ἐν ἀγῶσιν ὡς βραβεῖον διδόμενοι. Περιφημὸς μνημονεύεται ὁ μέγιστος, ὃν ἐλέγετο εἰς ὄξος ἀναλύσασα ἡ Κλεοπάτρα καὶ πιούσα εἰς ὕγιαν τοῦ Ἀντωνίου. Οἱ πλεῖστοι καὶ ὠρατοὶ τῶν μαργαριτῶν ἠλιεύοντο περὶ τὰς νήσους τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Εὐρί-

σκοστο δὲ μετέπειτα καὶ παρὰ ταῖς Βρετανικαῖς νήσοις, ἀλλ' οὐχὶ καθαροί, καὶ μᾶλλον μολυβδόχορες.

Μαργιανή, περσικὴ ἐπαρχία, μεταξὺ τοῦ Ὠξου πρὸς Β, Σογδιανῆς καὶ Βακτριανῆς πρὸς Α, Ἀρείας πρὸς Ν, καὶ Ὑρκανίης πρὸς Δ. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἰδρυθεῖσα, ἐκλήθη Ἀλεξάνδρεια.

Ἀντίοχος δ' ὁ πρῶτος τὴν μετωνόμασεν Ἀντιόχειαν Μαργιανήν (Στρβ. ΙΑ, 516).

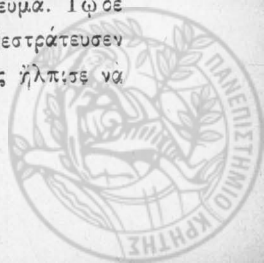
Μαργίτης, ἢ Μαργείτης, ἐσήμαινε τὸν μαρὸν καὶ δοκησίσοφον. Ἡ λέξις λέγεται προελθοῦσα ἐκ κυρίου ὀνόματος τοῦ ἥρωος κωμικοῦ τινος ποιηματίου, ὃ ἐσφαλμένως ἀπεδίδετο εἰς τὸν

Ὅμηρον, ἢ τ' ἀνάπαλιν τὸ ὄνομα προήλθεν ἐκ τοῦ ἐπιθέτου, Ὁ Ἀριστοτέλης (Ποιητ. Δ.), λέγει τὴν κωμωδίαν προκύψασαν ἐκ τοῦ ποιήματος ἐκείνου, ὡς τὴν τραγωδίαν ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ῥαψωδιῶν. Εἰς τοὺς ἐξαμέτρους δὲ τοῦ ἔπους τούτου λέγεται παρειασαγῶν ἰάμβους Πίγρης, οὐῖος ἢ ἀδελφὸς τῆς ἐπὶ Ξέρξου βασιλείσης τῆς Καρίας Ἀρτεμισίας, εἰς ὃν ἀποδίδεται καὶ ἡ παρειασαγωγὴ πενταμέτρων εἰς τὴν Ἰλιάδα, καὶ ὑπὸ τινων καὶ ἡ συγγραφὴ τῆς Βατραχομουμαχίας.

Μάργος, 1) ποταμὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μαργιανῆς ἐκβάλλων εἰς τὸν Ὠξον (Στρβ.). — 2) Ποταμὸς τῆς ἀνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν (Στρβ.). Ὁ ν. Μοράβας.

Μάρδοι, ἔθνος νομαδικὸν καὶ ληστρικὸν τῆς Μηδίας περὶ τὴν Κασπίαν (Ἡρδ. Α, 125. — Στρβ. Πτολμ. — Πλιν.).

Μαρδόκιος, υἱὸς Γωβρίου, νυμφευθεὶς Ἀρταξώστραν, τὴν θυγατέρα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ φιλοδόξως τῷ Ἀρταφέρνηι ἀντιπολιτευόμενος, ἐγκατέστησε πανταχοῦ τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα. Τῷ δὲ 493, διαταγῇ τοῦ Δαρείου, ἐξεστράτευσεν ἅμα ἔαρι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἧς ἤλπισε να

καταστῆ Πέρσης ἡγεμών. Ἄλλ' ὅτε ὁ μὲν στόλος του κατεστράφη εἰς τὸν Ἄθω, ὁ δὲ στρατὸς ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν Βρυγῶν τῆς Μακεδονίας, τότε ἐπαύθη τῆς ἀρχηγίας (Ἡρδ. ΣΤ, 45). Ἄλλ' ὁ Ξέρξης τὸν παρεδέχθη αὖθις (τῷ 480) ὡς ἓνα τῶν ἀρχιστρατῆγων του (Ἡρδ. Η, 82), καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ἦτταν ἔμεινεν ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ παρακλήσει καὶ διεχειμάσεν ἐν Θεσσαλίᾳ μετὰ 30,000 ἀνδρῶν (Ἡρδ. Η, 113. — Διόδ. ΙΑ. 19), Πέμψας δ' ἐπὶ ματαίῳ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον πρὸς διαπραγματέυσιν εἰς Ἀθήνας, προϋχώρησεν αὖθις τὸ ἐπόμενον ἔαρ, καὶ κατέστρεψεν ἐκ νέου τὰς Ἀθήνας, 10 μῆνας μετὰ τὴν πρώτην εἰσβολὴν (Ἡρδ. Θ, 3). Εἰς Βοιωτίαν δ' ἀποσυρθεῖς, ἐστρατοπέδευσε παρὰ τὸν Ἀσωπὸν, καὶ συνεκρότησε τῷ 479 τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀνδρείως δὲ μαχόμενος, ἔπεσε φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Ἀειμνήστου (Ἡρδ. Θ, 63), καὶ ἐτάφη κρυφίως (Ἡρδ. Θ, 85). — Πλούτ. Ἀριστ. ΙΘ).

Μαρεώτις, λίμνη, ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, Δ τοῦ Νεῖλου, προελθοῦσα ἐκ τοῦ Κανωπικοῦ στομίου καὶ ἄλλων διορύγων. Εἶχε 300 σταδίων μῆκος καὶ 150 πλάτος, καὶ ἐχρησίμειε καὶ ὡς λιμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας διὰ τοῦ Νεῖλου τὸν πλοῦν (Ἀρ. Γ, 1, 5). Ὦνομάζετο δὲ κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ νοτίου αὐτῆς χειλοῦς κειμένην πόλιν Μαρῆαν (ἢ Μάρειαν) (Ἡρδ. Β, 18. 30. — Θουκ. Α, 104), πρωτεύουσαν τοῦ Μαρεώτου νομοῦ (Στρεβ. ΙΖ, 799).

Μαριάμμη, πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, ἣν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπένευε τῇ Ἀράδῳ (Ἀρρ. Β, 13, 8).

Μαριανή, πόλις εἰς τὰ Β τῆς Κορσικῆς, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Μαρίου. Μαρριανὸν δὲ ἦν ἑτέρα πόλις, εἰς τὰ Ν τῆς αὐτῆς νήσου.

Μαριανδουοῖ, λαὸς οἰκῶν εἰς τὰ ΒΔ τῆς Βιθυνίας (Ἡρδ. Γ, 90), ἐν τῷ περσικῷ στρατῷ μαχόμενοι παρὰ τοῖς Παφλαγονίοις (Ἡρδ. Ζ, 72, 75. — Ξεν. Ἄν. ΣΤ.

2, 1. — Στρεβ. Ζ, 295). Ἐλέγοντο κληθένες κατὰ Μαρριανδουόν, τὸν υἱὸν τοῦ Φινέως ἢ τοῦ Φριζίου (Ἀπλ. Ῥοδ. Β, 725. 785).

Μαρικᾶς, ἴδ. Εὐπόλις.

Μαρζνος, 1) γεωγράφος τοῦ 8' αἰῶνος μ. Χ., μικρὸν τοῦ Πτολεμαίου ἀρχαιότερος, ἐκ Τύρου. Πρῶτος ὤρισε τὴν κατὰ πλάτος καὶ μῆκος θέσιν τῶν χωρῶν, καὶ σαφέστερον πάντων τῶν προκατόχων του περιέγραψε τὴν Β ἀκτὴν τῆς Εὐρώπης. Ἐξ αὐτοῦ κυρίως ἠρύσθη ὁ Πτολεμαῖος. — 2) Περιήγημος ἀνατόμος, περὶ τὰ 90 π. Χ., ὑπὸ τοῦ Γαλγνοῦ ὁ «ἐπανορθωτῆς τῆς ἀνατομίας» λεγόμενος. Ἄλλ' οὐδὲν ἐσώθη ἐκ τῶν συγγραμμάτων του.

Μάριον, ἢ εἶτα Ἀρσινοὴ κληθεῖσα πόλις ἐν Κύπρῳ (Στρεβ. Βυζ.).

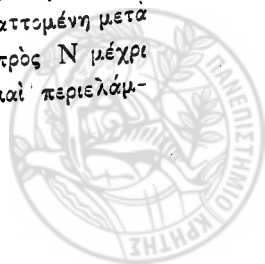
Μάρισος, ποταμὸς τῆς Δακίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν (Στρεβ.) ν. Μαρίτσα.

Μαρκιανὸς, ἐξ Ἡρακλείας τῆς Βιθυνίας, γεωγράφος ζῶν περὶ τὰ 410 μ. Χ. συντάξας εἰς 2 βιβλία «περίπλου τῆς ἔξω θαλάσσης», ἐκ πηγῶν τοῦ Ἄννωνος καὶ Σκύλακος μέχρι τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ὀρίζων ἐν αὐτῷ κατὰ στάδια τὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις τῶν τόπων. Ἔτερον δ' ἔργον αὐτοῦ, ἢ περιγραφή τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου, ἐραρισθὲν ἐκ τοῦ Ἀρτεμιδώρου, ἀπωλέσθη πλὴν μικρῶν ἀσποσασμάτων, πολυτίμων διὰ τὸν ὀρισμὸν τῶν ἀποστάσεων, καὶ μαρτυρούντων περὶ τῆς ἐμβριθοῦς ἐπιμελείας τοῦ συγγραφέως.

Μαρκόμανοι, ἰσχυρὸν Γερμανικὸν ἔθνος μεταξὺ τοῦ Δουναβέως, Ῥήνου καὶ Μοίνου, ἐχθροὶ τῶν Ῥωμαίων, πολεμήσαντες καὶ κατὰ τοῦ Καίσαρος (Caes. I, 31. — Tac. XXVIII).

Μάρμαξ, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομίου φονευθέντων μνηστήρων τῆς Ἴπποδαμείας (Παυσ. ΣΤ, 21).

Μαρμαρική, ἢ Α τῆς Αἰγύπτου Β παραθαλασσία χώρα, συνήθως ταττομένη μετὰ τῆς Κυρηναϊκῆς, ἐξετείνετο πρὸς Ν μέχρι τῆς Ὀάσιος τοῦ Ἄμμωνος, καὶ περιελάμ-

βανε, πλὴν τῆς κυρίας Μαρμαρικής, Ἄ αὐτῆς καὶ τὸν Λιθυκὸν νομόν. Ἡδη ἔρημος ἡ χώρα αὕτη, φαίνεται ὅτι ἦν εὐφορὸς ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Οἱ κάτοικοι Μαρμαρίδαί, ἦσαν νομάδες, καὶ αἱ κυριώτεραι αὐτῶν φυλαὶ ἦσαν οἱ Ἀδυμαχίδαι καὶ Γιλιάμμαι παρὰ τὴν ἀκτὴν, οἱ Νασαμόναι καὶ Αὐγίλαι ἐν τῷ ἐσωτερικῷ (Στρβ. ΙΖ, 789).

Μαρμαρική, χώρα τῶν βορείων παραλιῶν τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ Κυρήνης καὶ Λιβύης (Πτλμ.), νῦν Βάρκα.

Μαρμάριον, πόλις τῆς Εὐβοίας, πλησίον τῆς Καρύστου, μετ' ἀξιολόγων λατομείων (Στρβ..)

Μάρμαρος (ὁ), σκληρὸς καὶ λάμπων λίθος παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Μ, 380. Π, 735. Ὀδ. Ι, 499). Εἶτα (καὶ ἡ μ., καὶ τὸ μάρμαρον), ὁ κατάλευκος τιτανόλιθος, οὗ ἰδίως χρῆσιν ἐποιούντο ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῶν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ. Καὶ ἐν Ῥώμῃ δέ, ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τῶν Ἑλλήνων διδαχθεὶς πρῶτος Μέτελλος ὁ Μακεδονικὸς ἀνήγειρε ναὸν μαρμαρίνου. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις τῷχοι λιθοκτιστοὶ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πλακῶν μαρμαρίνων, ὅπερ ἐκαλεῖτο ὀρθομαρμαρώσις. Τὰ περιφημότερα μάρμαρα ἦσαν τὰ τῆς Πάρου, κατάλευκα καὶ στίλβοντα ἔχοντα μόρια προσέτι τὸ τοῦ Πεντελικοῦ ὄρους τῆς Ἀττικῆς, μᾶλλον γαλακτώδες· τὸ τοῦ Ταυγέτου, λευκότερον καὶ αὐτὸ καὶ στερεόν. Τὸ δὲ τοῦ Ὑμητοῦ ἦν μᾶλλον ὑπόφαιος τιτανόλιθος· τὸ κορινθιακόν, ποικίλον, μάλιστα κίτρινον· τὸ φρύγιον (συνναδινόν), λευκὸν ἐρυθρόστικτον· τὸ θεσσαλικόν, φλέβας ἔχον ἀναμιξὺ λευκὰς, μελαίνας καὶ πρασίνας· τὸ Καρύστιον τῆς Εὐβοίας, πράσινον ἢ μικτόν· τὸ Θάσιον, λευκόν· τὸ Λέσβιον, κίτρινόλευκον· τὸ ἐκ Προκοννήσου παρὰ τῷ Σιγείῳ ἀκρωτηρίῳ, κατάλευκον μετὰ μελαίνων φλεβῶν· ὁμοίως δὲ μετὰ ποικίλων φλεβῶν τὸ ἐκ τῆς Νίσης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Καὶ ἡ Ἀσία δὲ καὶ ἡ Ἀφρικὴ παρεῖχον ὠραῖα μάρμαρα, ὡς ἡ Νουμιδία κίτρινα πορ-

φυρόστικτα· ἡ Ἀραβία, ὅμοια τοῖς Ἰωνικοῖς καὶ οὐχὶ ἐκείνων κατώτερα. Βραδύτερον εὐρέθησαν καὶ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ, ἰδίως ἐν τῷ ὄρει Λούνα τῆς Τυρρηνίας (ν. Καράρα).

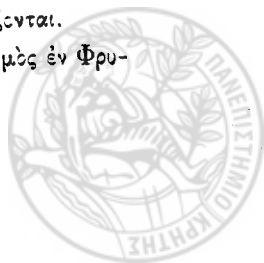
Μαρουζῖνοι, ἀρχαῖον ἔθνος τῆς μέσης Ἰταλίας, συμμικθὲν μετὰ τῶν Σαβίνων (Πολύβ.).

Μάρπησσα, ἴδ. Ἰδασ.

Μάρσοι, 1) λαὸς μάχιμος τῆς μέσης Ἰταλίας, ἀποικὸς τῶν Σαβίνων, εἰς ἀσκησὶν τῆς μαγείας ἐπιδιδόμενος, καὶ τὸ ὄνομα ὑποτιθέμενος ὅτι εἴλκεν ἀπὸ Μάρσου τοῦ υἱοῦ τῆς Κίρκης (Στρβ.). — 2) λαὸς Γερμανικὸς παρὰ τῷ Ῥήνῳ (Στρβ.).

Μαρσύας, 1) γῆς Ὀλύμπου, Ὑάγνιδος, ἢ Οἰάγρου, ὁ Φρύγιος αὐλητῆς τῆς Κυβέλης. Ἐμυθεύετο ὅτι εὐρῶν αὐλὸν ὃν εἶχε ρίψει ἡ Ἀθηνᾶ, προῦκάλεσε τὸν Ἀπόλλωνα μετὰ τῆς λύρας αὐτοῦ εἰς διαγωνισμόν, εἰς ὃν ἠττηθεὶς, ἐξεδάρη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, κρεμάσαντος τὸ δέρμα του εἰς τὸ σπήλαιον ἐξ οὗ πηγάζει ὁ ποταμὸς Μαρσύας· ἐκεῖ δὲ τὸ δέρμα χαρμῶσυνως ἐκινεῖτο ὡς ἄκισ ἤκουεν ἀντηχοῦσαν αὐλοῦ μουσικὴν (Ἡρδ. Ζ, 26. — Ἐν. Ἀν. Α, 2, 8). Συνεχῶς ἀπαντῶνται ἀρχαῖαι καλλιτεχνικαὶ παραστάσεις τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου. — 2) Ἱστορικὸς ἐκ Πέλλης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιγόνου, μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τραφεὶς, εἶτα στρατηγὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Ἐγραψεν εἰς 10 βιβλία «Μακεδονικά», ἀπὸ τοῦ πρώτου τῆς Μακεδονίας βασιλείως, μέχρι τῆς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου εἰς Συρίαν ἐστρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἄλλο, ὡς ἐλέγετο, σύγγραμμα περὶ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τῷ ἀπεδίδοντο δὲ καὶ «Ἀττικά» ἐν 12 βιβλίοις· ἀλλὰ ταῦτα φαίνεται ὅτι ἦσαν μεταγενεστέρου τινὸς, καὶ ἄλλα γράψαντος, Μαρσύου, υἱοῦ Ἀριστοφάνους, γεννηθέντος ἐν Φιλίπποις, οὗ ἀποσπάσματα σώζονται.

Μαρσύας, 1) Μικρὸς ποταμὸς ἐν Φρυ-

ρία πηγάζων κατά τούς μὲν (Ἡρόδ. Ε, 26. — Ξενφ. Ἄν. Α, 2, 8) ἐκ βράχου κειμένου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Κελαινῶν, κατὰ τούς δὲ (Στράβ. Plin.), ἐκ τῆς Αὐλοκρήνης, κειμένης ἐν κοιλάδι, εἰς ἀπόστασιν 10 μιλίων ἀπὸ τῆς Ἀπαμείας ὥστε πιθανῶς εἶχε πηγὰς εἰς αὐτὸν ἐνουμένας. Ἐν Ἀπαμείᾳ δὲ ἦνοῦτο καὶ μετὰ τοῦ Μαιάνδρου. — 2) Οὐρόρρους τοῦ Μαιάνδρου ἐν Καρία, παραρρέων τὰ Ἀλάβανδα, καὶ κατὰ τὰς Τράλλεις εἰσβάλλων εἰς τὸν ποταμὸν (Ἡρόδ. Ε, 118).

Ἐκ τοιοῦτο. Πομπ.

Μαρσύπιον, εἶδος βαλαντίου. αὐτὸ δυνήθως παρίσταται εἰς τὰς χεῖρας ἔχων ὁ Ἑρμῆς.

Μάρτυρες. Εἰς τὰ δικαστήρια ἐν Ἀθήναις ὡς μάρτυς ἦν δεκτὸς πᾶς ἀνὴρ ἐνηλιξ, ἐλεύθερος καὶ ἐπίτιμος, πολίτης ἢ ξένος· ὁ δὲ δούλος μόνον διὰ βασάνου, καὶ πολυλάκις ἀπητεῖτο ἢ μαρτυρία καὶ βάσανος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιδικίου τοῦ κυρίου του διὰ πρὸς κλήσεως. Εἰς καταμαρτυρίαν καθ' ἑαυτοῦ οὐδεὶς ὑπεχρεοῦτο. Ὡφείλον δ' οἱ μάρτυρες νὰ καταθέτωσι μόνον ἐκεῖνα ὅσων ἦσαν αὐτόπται, καὶ οὐχὶ «ἀκοὴν μαρτυρεῖν», πλὴν ἂν ὁ παρ' οὗ ἤκουσαν εἶχεν ἀποθάνει. Ἄν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἐπροσκαλοῦντο εἰς μαρτυρίαν, ἔγραφον αὐτὴν ἐπὶ πίνακος μάλθη κεχρισμένου (Ἀρποκρ.), ἵνα ἐπιφέρωνται αἱ ἀναγκαῖαι μεταρρυθμίσεις· ἄλλως ἐγράφοντο ἐπὶ λευκοῦ γραμματείου, ῥιπτομένου καὶ ἐγκλειομένου εἰς ἐχθίνον. Καὶ ἐν τῇ δικασίμῳ ἡμέρᾳ καλούμενοι ἀνέβαινον εἰς τὸ βῆμα τῆς μερίδος ὑπὲρ ἧς ἐμαρτύρουν, καὶ ἐκύρουν ἃ ἐγγράφως κατέθεσαν. Ὁ δ' ἀρνούμενος ὑπεβάλλετο εἰς πρόστιμον 1000 δρ., ἢ ὥφειλε δι' ἐξωμοσίας νὰ ὀρκισθῆ ὅτι δὲν ἐμαρτύρησε τὰ αὐτῷ ἀποδιδόμενα. Παρὰ τοῦ κωλυομένου νὰ προσέλθῃ ἵνα μαρτυρήσῃ, ἐζητεῖτο ἐκ μαρτυρία, ἥτοι ἔγγραφος μαρτυρία, ἧς ἢ γνησιότης ἐκυροῦτο ὑπὸ μαρτύρων, καὶ δίκη ψευδομαρτυρίας ἐδύνατο νὰ κινηθῇ κατ' αὐτοῦ, ἢ, τού-

του ἀρνούμενου, κατὰ τῶν μαρτύρων τῆς ἐκ μαρτυρίας.

Μαρτυροῦπολις, πόλις τῆς μεγ. Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ (Πιρην).

Μαρψίας, φιλοτάραχος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 702).

Μάρων, 1) ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Βάκχου ἐν Ἰσμαρῶ τῆς Θράκης, οὗ ἐφείσθη ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ λύτροις, ὅτε ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν. Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ἢ Μαρώνεια (Ὀμ. Ὀδ. Α, 191. — Νόνν. Διον. ΙΘ, 179).

— 2) Εἰς τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων Σπαρτιατῶν, ὧ ἠγέρθη ἡρῶν ἐν Σπάρτῃ (Ἡρόδ. Ζ, 227. — Πaus. 12).

Μαρώνεια, πόλις τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ, ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης (Ἰδ. Μάρων) (Στράβ.). —

Μαρωνειὰς, πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Χαλκιδικῆς (Πλμ. Ε, 13).

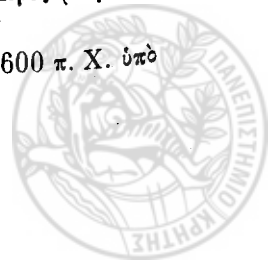
Μάσης (δ), ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀργολίδος, ἔθθα ἦν ἔπειτα ἢ Ἑρμιόνη (Ὀμ. Ἰλ. Β, 562. — Στράβ.).

Μασίστης, υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, εἰς τῶν ἀρχιστρατῆγων τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ζ, 82.)

Μασίστιος, ἵππαρχος ἐν τῷ Περσικῷ στρατῷ, φονευθεὶς ἐν ἀψιμαχίᾳ ὀλίγον πρὸ τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης τῷ 479 π. Χ. (Ἡρόδ. Θ, 20. — Πλούτ. Ἀρετδ. ΙΔ).

Μασσαγέται, λαὸς νομάδων ἰσχυρὸς καὶ μάχιμος, κατὰ τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Κασπίας πέραν τοῦ Ἀράξου (Ἡρόδ. Α, 201), ἢ Ἰαξάρτου, πιθανῶς δὲ πρὶν ἐγγύτερον τῶν Οὐραλίων οἰκῶν. Ἦσαν τὰ ἦθη τραχεῖς καὶ ἄγριοι, καὶ ἐπιστεῦετο περὶ αὐτῶν ὅτι δὲν εἶχον τὸν γάμον, ὅτι ἐφόνευον τούς γέροντας. Ἐλάτρευον δὲ τὸν ἥλιον καὶ ἔθυσον αὐτῷ ἵππους (Ἡρόδ. Α, 216). Ἡ χώρα αὐτῶν παρῆγε χαλκὸν καὶ χρυσόν, ἐστερεῖτο δὲ σιδήρου καὶ ἀργύρου (Στράβ. ΙΑ, 512). Παρ' αὐτοῖς ἐπιστεῦετο φονευθεὶς ὁ Κύρος (Ἡρόδ. Α, 208).

Μασσαλία, πόλις τῷ 600 π. Χ. ὑπὸ

φυγάδων Φωκαέων ἐν τῷ Γαλλικῷ κόλπῳ εἰς τὴν Λιγυριανὴν ἐν Γαλλίᾳ ἰδρυθεῖσα, ἀνατολικῶς τῶν 3 ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδανοῦ, ὠνὴ μᾶλλον πρὸς Α Μασσαλιωτικῇ ἐπεκλήθη. Ἐκτίσθη δ' ἐπὶ χερσονήσου, ἣν ἰσθμὸς 1500 βημάτων μῆκος ἔχων συνέδεε μετὰ τῆς στερεᾶς, καὶ εἶχεν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν, καὶ ὁ ἄριστος λιμὴν αὐτῆς ἔκαλεῖτο Λακυδῶν. Ἐμπορικῶς ἀναπτυχθεῖσα, ἔγεινε πόλις σπουδαιοτάτη, ἐκπέμφασα καὶ αὐτὴ ἀποικίας τὸ Ἐμπόριον, τὴν Ῥόδην, τὴν Ὀλβίαν, τὴν Ἀντίπολιν, καὶ πολλὴν ἐξ αὐτῆς ὡς κέντρου ἐξήσκει ἐπιτροπὴν ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη καὶ ἐπιστήμη, δι' ἃ καὶ οἱ ἐπίσημοι ἐξόριστοι Ῥωμαῖοι αὐτὴν πρὸ πάντων ἐξέλεγον ὡς τόπον διαμονῆς. Ἐπὶ Καίσαρος, ἐπίσης εὐεργετηθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Καίσαρος καὶ ὑπὸ τοῦ Πομπηίου, ἔμεινε κατ' ἀρχὰς οὐδετέρα μετὰ ξυ αὐτῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀριστοκρατικὴ μερίς ἐδέχθη ἐν τῷ λιμένι στόλον τοῦ Πομπηίου, ὁ Τριβῶνιος καὶ ὁ Βροῦτος ἐκυρίευσαν αὐτὴν, πεισματωδῶς ἀντιστάσαν, μετὰ δύο ναυμαχίας, τῷ 49 π. Χ., καὶ πολλὰ τῇ ἐπεβλήθησαν βάρη, εἰ καὶ δὲν τῇ ἀφρέθη ἡ ἐλευθερία. Ἐκτοτε ἔπαυσεν ἡ πολιτικὴ αὐτῆς σημασία, ἐξηκολούθησεν ὅμως ἔδρα οὕσα τῆς ἐπιστήμης. Ναοὶ αὐτῆς μνημονεύονται ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὁ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος (Στρβ. Δ, 179).

Μασσίικυτος, ὄρος τῆς Λυκίας (Κουῖντ. Ἐμπρ. Γ, 234).

Μασσουλία, ἰδ. Νουμιδία.

Μάσταυρα, πόλις τῆς Καρίας, πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ (Στρβ. ΙΔ).

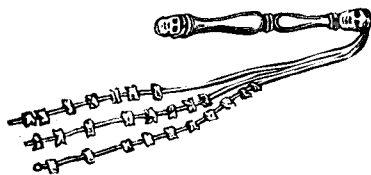
Μάστερα, 1) γυνὴ Λευκάνορος, βασιλέως ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ (Λουκ. Τοξ. 53). — 2) χωρίον τῆς Θράκης.

Ἐπὶ χαλκοῦ ἀγγείου ἐν Πομπηίᾳ.

Μάστιξ, ῥάβδος ἔχουσα σχοινίον ἢ σχοινία εἰς τὸ ἐν ἄκρον, πρὸς μαστί-

γωσιν καὶ ὄδηγιαν τῶν ἵπων, ἢ πρὸς τιμωρίαν παιδῶν, δούλων κλπ, ἐξ οὗ καὶ μαστιγοφόρος ὁ μάστιγα φέρων καὶ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως ἐπιτετραμμένος. Ἀστραγαλωτὴ δὲ μάστιξ ἐλέγετο ἡ ἢς τὰ σχοινία ἦσαν

Ἐξ ἀναγλύφου Κυβέλης

δεδεμμένα εἰς κόμβους ὡς ἀστραγάλους διανακαθιστῶσι τὸ κτύπημα ἐπαισθητότερον. Διὰ τοιούτων ἐμαστίγουν ἑαυτοὺς οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ὡς ἐξ εὐσεβείας, καὶ ἵνα διεγείρωσι τὸν οἶκτον. Μαστιγίας δ' ἦν ὁ μαστιγώσεως ἄξιος.

Μαστουσία (ἄκρα), 1) ἡ ΝΔ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἀπέναντι τοῦ Σιγαίου (Plin. IV, 11, 50. — Mela, II, 2). — 2) Τὸ ὑπὲρ τὴν Σμύρνην ὄρος (Pl. V, 29, 31).

Ματιανή, ἡ ΒΔ ἐπαρχία τῆς Μηδίας, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Γάζα ν. Ἐκλήθη δὲ Ἀτροπατηνὴ, ἀφ' οὗτο ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκατέστησεν εἰς αὐτὴν σατράπην τὸν Ἀτροπάτην. Ἡ ἀλμυρὰ λίμνη Ματιανὴ ἔκειτο πρὸς τῷ Ματιανῷ ὄρει, τῷ πρὸς τὴν Ἀρμενίαν ὄριφ (Hod. A, 189. 302. Γ, 99. E, 5. 49. — Στρβ. B, 70. ΙΑ. 569. 531).

Ματτία, μακεδονικὸν ἔδραμα ἐκ κρέατος ἀγρίων πτηνῶν μετ' ἀρωματικῶν λαχάνων, εἰσαχθὲν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας (Ἀθῆν. ΣΤ, 245. — Μένανδρ. Maineke σ. 361). Ἐντεῦθεν καὶ πᾶν πολυτελὲς ἔδραμα (Ἀθῆν. ΙΔ, 663).

Μαυριτανία καὶ Μαυρουσία, ἀφρικανικὴ χώρα, μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πρὸς Δ καὶ τῆς Μεσογείου πρὸς Β, τῆς Νουμιδίας πρὸς Α, καὶ τῆς Γετουλίας πρὸς Ν. Ἡ Νουμιδία ἐχωρίζετο τῆς Μαυριτανίας διὰ τοῦ ποταμοῦ Μάλβας, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς, Νομάδες κατὰ τοὺς Ἕλληνας ὠνομάσθησαν, παραφθορᾷ τῆς λέξεως Νουμιδοί,

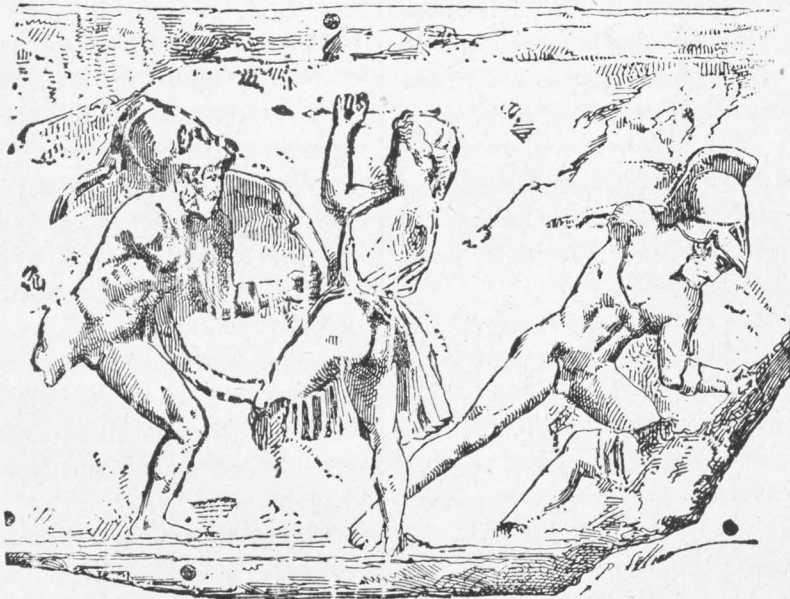
ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ μέρος αὐτῶν περιλήφθη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Μαυριτανίαν. Ἐπὶ Ἰουγούρθα τὸ πρῶτον (160 π. Χ.) ἐκοινωνήσαν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τῶν χωρῶν τούτων, καὶ κατέστησαν αὐτὰς Ῥωμαϊκὰς ἐπαρχίας ἐπὶ Κλαυδίου, τὴν Δ τῆς Μάλθας κειμένην χώραν καλέσαντες Τίγγιτανήν, διότι Τίγγις (ν. Ταγγάριον) ἦν αὐτῆς ἡ πρωτεύουσα, τὴν δὲ Α Καισαριανήν, ἐκ τῆς πρωτεύουσας Ἰουλίας Καισαρίας.

Μαύσωλος, 1) Τύραννος, βασιλεὺς τῆς

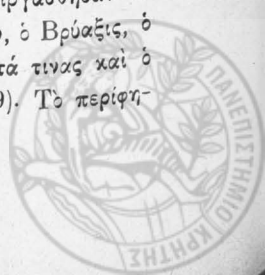
Καρίας, κατὰ τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου ἐπαναστὰς (Ἡρόδ. Β, 118). — 2) Τοῦ πρώτου δισέγγονος (υἱὸς Ἐκχτόμιου,

καὶ εἶτα ὁ ἀδελφὸς του Ἰδρευς, νυμφευθεὶς τὴν ἐτέραν ἀδελφὴν Ἄδαν, καὶ τοῦτον ὁ τρίτος ἀδελφὸς Πιξόδαρος. Ἐμφραν κυβερνήτης ὁ Μαύσωλος, ἀπέσεισε, συνδρομῇ καὶ τῶν Αἰγυπτίων, τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν (362 π. Χ.), ὑπεστήριξεν, ὡς καὶ μετ' αὐτὸν ἡ Ἀρτεμισία, τὴν ὀλιγαρχικὴν μερίδα ἐν Ῥόδῳ, τοὺς ἀντιπάλους τῶν Ἀθηνῶν ἐν Χίῳ καὶ ἀλλαγῶ, καὶ συνέδραμεν αὐτοὺς ἐν τῷ συμμαχικῷ πολέμῳ (Διόδ. ΙΣΤ, 36). Τὴν ἔδραν δὲ τῆς τυραννίδος μετέθεσεν ἐκ Μυλάσων εἰς Ἀλικαρνασσόν. Εἰς τοῦτον, θανόντα, ἠθερωῶς ἀγκιῶσα αὐτὸν ἀδελφὴ καὶ σύζυγός του Ἀρτεμισία, ἣτις τὸν διεδέχθη ἀλλ' ἐπὶ δύο μόνον ἔτη τῷ ἀπέζησεν, ἵδρυσε τάφον τὸ ὡς ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου φημισθὲν Μαυσώλειον ἔργον τῶν ἀρχιτεκτόνων Πυθέου καὶ Σατύρου (Vitruv. VII, Praef. 12), περίστυλον κάτω, ἔχον περίμετρον 411', καὶ ἐπὶ τοῦ πτεροῦ πυραμίδα 140' ὑψηλὴν, ἣν ἐ-

υἱοῦ Πιξοδάρου, υἱοῦ Μαυσώλου). Ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐπολέμησε, τῇ διαταγῇ τῶν Περσῶν, τῷ 390 π. Χ. κατὰ τοῦ Εὐαγόρου καὶ τῶν Κυπρίων. Τὴν ἀδελφὴν του δ' Ἀρτεμισίαν ὁ Μαύσωλος νυμφευθεὶς, διετέλεσε τύραννος ἀπὸ 377 — 353, ὅτε διεδέχθη αὐτὸν ἡ γυνὴ του

πέστεψε μαρμαρίνον τέθριππον τὴν ὑπὲρ τὸ περιστύλιον δὲ ζωοφόρον, μήκος ἔχουσαν τὰ 2)3 τῆς τοῦ Παρθενῶνος, ἐξειργάσθησαν οἱ πρῶτοι τῶν τότε καλλιτεχνῶν, ὁ Βρούαξις, ὁ Σκόπας, ὁ Τιμόθεος, καὶ κατὰ τινὰς καὶ ὁ Πραξιτέλης (Pl. XXXVI, 4, 9). Τὸ περίφη-

μον τοῦτο μνημεῖον μνημονεύεται ἔτι ὡς ὑφιστάμενον περὶ τὰ τέλη τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. (Γρ. Ναζιανζ. Ἐπιγρ. 110), καὶ κατεστράφη μόνον ἐξ ἑκατονταετηρίδας μετὰ ταῦτα μετὰ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Οἱ ἱππῶται δὲ τῆς Ῥόδου, ὅτε ἐτείχισαν τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, τῷ 16' αἰῶνι, ἢ ἴσως μᾶλλον τῷ 1522, ὅτε καὶ ἠσχολήθησαν περὶ τὴν ὠχύρωσιν τῆς πόλεως ἐνετείχισαν εἰς τὸ φρούριον καὶ πολλοὺς τῶν λίθων τῆς ζωφόρου. Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας Λ. Ῥεδκλιφ ἐπεμφε τῷ 1846 εἰς τὸ βρετανικὸν μουσεῖον 13 τοιοῦτους λίθους, ὧν αἱ γλῶσαι, 2' 5 1/2" ὕψος ἔχουσαι, παριστώσιν Ἀμαζονομαχίαν. Ἐπ' ἐσχάτων δ' ὁ Ἄγγλος πρόξενος Νεύτων (Newton) ἀνεῦρε δι' ἀνασκαφῆς ἀξιόλογα τοῦ Μουσουλίου ἐρείπια, καὶ αὐτὸν τοῦ Μουσώλου τὸν ἀνδριάντα.

Μάχαιρα, διαφόρων σχημάτων, ἀφ' ἑνὸς μόνον κοπτερὰ, ἢ πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν, οὐχὶ δὲ στρατιωτικὴν, οἷον ἡ μαγειρικὴ (α')

α

Πρωτ. ἐν Πομπηῶν.

Ἐξ ἀναγλύφου ἐν Ῥώμῃ.

β

ἢ κρεουργικὴ καὶ τῶν θυσιαῶν (β) ἢ τῶν θηρευτῶν καὶ θηριομάχων (γ) ἢ ἄρπη (διπλῆ) ἢ γ ἢ μάχαιρα διπλῆ ἢ ἡ ψαλῖς (δ) κατὰ τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς

Ἐκ τάφου γλυπτικῆς

σχῆμα, ἢ κουρικὴ μάχαιρα ἦτοι τὸ ξυράφιον.

δ

Οἱ Ἕλληνες ἐπὶ Ὀμήρου ἔφερον μάχαιραν πρὸς τῷ ξίφει πρὸς κατατομὴν τῶν κρεῶν (Ἰλ. Γ, 271. Τ, 252. Σ, 547). Ὡς ὄπλον δ' εἶχον αὐτὴν οἱ Ἀσιανοὶ (Αἰσχλ. Πέρσ. 56), καὶ οἱ βάρβαροι δι' ὃ καὶ ἀπεδίδοτο αὐτοῖς τὸ ἐπίθετον μαχαιροφόροι (Ἡρδ. Θ, 32. — Θουκ. Β. 96).

Καὶ ἡ ἄρπη δὲ (ε) ἢ τὸ δρέπανον, ἐχρησίμευεν ἐπίσης ὡς μάχαιρα, οἷον πρὸς ἀκρωτηριασμὸν τοῦ Κρέου.

Μαχαιροῦς, φρούριον τῆς Παλαιστίνης παρὰ τῷ Ἀρῶνι, Ἀ τῆς Νεκρᾶς Θάλασσης. Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἦν ἐκεῖ αἰχμάλωτος· παρεδόθη δ' αὐτὴ ἐξώρας τοῖς Ῥωμαίοις.

Μαχαιροῦς, Δελφός τις, φονεύσας κατὰ τινος Νεοπτόλεμον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως (Στρβ.).

Μάχαιρος, πόλις τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τῇ Νεκρᾷ Θάλασσῃ, ἐνθα ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας ἀπεκεφάλισεν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν (Ἰώσηπ.).

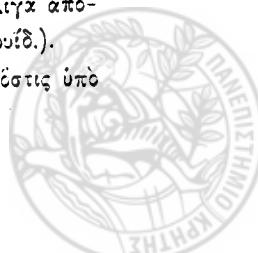
Μαχανίδαξ, Σπαρτιάτης, τύραννος ἀναδειχθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλεομένους Γ, ὠμῶς κυβερνήσας, καὶ τῷ 206 π.Χ. ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἠττηθεὶς καὶ φονευθεὶς (Παισ. Δ, 29, 10. — Πολβ. ΙΑ, 11. — Πλούτ. Φιλοπ. 1).

Μαχάρης, υἱὸς τοῦ Μιθριδάτου (ἴδ.).

Μαχάων, υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἐπιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ποδαλείριου. Ἀμφότεροὶ ἦσαν ἰατροὶ τῶν Ἑλλήνων πρὸ τῆς Τροίας, καὶ ἔφερον ἐκεῖ ἐπὶ 30 πλοίων Θεσσαλοῦς ἐκ Τρίκκης, Ἰθώμης καὶ Οἰθαλίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 729. — Δ, 193. Λ, 512. 833). Πληγῶθεις ὑπὸ βέλους τοῦ Πάριδος ὁ Μ. ἀπεκομίσθη τῆς μάχης ὑπὸ τοῦ Νέστορος (Ἰλ. Λ. 505. 558). Ὁ Βιργίλιος (Æ, II, 263), τὸν ἐγκλείει καὶ εἰς τὸν δοῦριον ἵππον. Κατὰ τὰς μεθ' Ὀμηρον παραδόσεις ἐφονεύθη ὑπὸ Εὐρυπύλου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Τηλέφου, καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐκομίσθη ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς Μεσσηνίαν, ἐνθα ἐδείκνυτο ὁ τάφος, καὶ ὑπῆρχε καὶ ἱερὸν τοῦ Μαχάωνος, θεραπευτικὴν ἔχον δύναμιν. Ἔθυσε δὲ τὸ πρῶτον αὐτῷ ὡς ἥρωϊ Γλαῦκος ὁ υἱὸς τοῦ Αἰπίτου. Ὁ δ' ἀδελφὸς αὐτοῦ Ποδαλείριος ἐλέγετο ἐπὶ τῆς ἐκ Τροίας ἐπιστροφῆς ἐγκαταστάς εἰς Σύρον τῆς Καρίας.

Μάχων, Κορίνθιος ἢ Σικυώνιος, κωμικὸς ποιητὴς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα ἀποσπάσματα μόνον (Ἀθῆν. Β. — Σουῖδ.).

Μεγάδαζος, 1) Πέρσης, ὅστις ὑπὸ

τοῦ Δαρείου, ἐπιστρέφοντας ἐκ Σκυθίας, ὅπως καταλειφθεὶς, ὑπέταξε τὴν Θράκην ('Ηρδ. Δ, 143. Ε, 1). — 2) Υἱὸς τοῦ Μεγαδάτου, ναύαρχος ἐπὶ Ξέρξου ('Ηρδ. Ζ, 97). — 3) Εἰς Σπάρτην ὡς πρέσβυς πεμφθεὶς ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ὑπεστήριξαν τὸν Ἴναρον ἐν Αἴγυπτῳ, καὶ διὰ χρημάτων ζητήσας τοὺς Σπαρτιάτας νὰ πείσῃ νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν Ἀθηνηνῶν (Θουκ. Α, 109. — Διδ. ΙΑ, 74). — Τὸ Περσικὸν τοῦτο ὄνομα σημαίνει κυρίως «Μέγας ἱερεὺς» εἰς τὰς ἀσιατικὰς γλώσσας, ὅθεν ὑπετέθη ὅτι καὶ ὁ ἐξ οὗ ὠνομάσθη κατ' ἀρχὰς τὸ Βυζάντιον, ὁ Βύζας, ἣν οὐχὶ Μεγαρεὺς, ὡς κοινῶς ἐκλαμβάνεται, ἀλλ' ἀσιατικῆς προελεύσεως.

Μεγαδάτης, συγγενῆς καὶ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, διαταχθεὶς νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Νάξου ὑπὸ τὸν Ἀρισταγόραν, δι' ὃ δυσαρεστηθεὶς, ἐπρόδωκε τὴν ἐπιβουλὴν εἰς τοὺς Ναξίους, καὶ ἐκώλυσε τὴν κατάκτησιν ('Ηρδ. Ε, 32).

Μεγάβυζος, 1) Πέρσης συμπράξας εἰς τὸν φόνον τοῦ Ψευδοσμέρδιος. — 2) Υἱὸς Ζωπύρου, ἔγγονος τοῦ πρώτου Μεγαβύζου, εἰς τῶν τοῦ Ξέρξου στρατηγῶν ('Ηρδ. Ζ, 82). Ἐἶτα, σατράπης ὢν τῆς Συρίας, ἐξεστράτευσεν εἰς Αἴγυπτον κατὰ τοῦ Ἰνάρου (Θουκ. Α, 109), καὶ νικήσας αὐτὸν καὶ τοὺς συμμάχους αὐτοῦ Ἀθηναίους, αὐτὸν δὲ ἐπὶ μακρὸν ἐγκλείσας εἰς τὴν νῆσον τοῦ Νείλου Προσωπίτιδα, ὑπέταξε τὴν Αἴγυπτον τῷ 453 π. Χ. Δυσαρεστηθεὶς δὲ διότι ὁ Ἀρταξέρξης παρέβη οὓς αὐτὸς συνωμολόγησεν ὄρους ὑποταγῆς, ἐπανάστη τῷ 447, καὶ ὑπετάγη μόνον διὰ συνθηκολογίας. Ὑποπτος ἔμεινεν ὅμως πάντοτε τῷ βασιλεῖ, καὶ μόνον αἱ παρακλήσεις τῆς βασιλίσσης, ἀδελφῆς τοῦ Μεγαβύζου, τὸν ἔσωσαν τοῦ θανάτου. Ἐφυγε δ' ἐξ ὀρίστος εἰς Κρήτην. Κρυφίως δ' εἰς Σούσα ἐπανελθὼν, ἐπέτυχε τῆς συγχωρήσεως, καὶ ἀπέθανε λίαν προβαθηκῶς. Συγγέονται δὲ συνεχῶς τὰ ὀνόματα Μεγαβύζος καὶ Μεγάβαζος. — 3) Περ-

σικὴ ἐπωνυμία τοῦ ἀρχιερέως τῆς Ἐφεσῆς Ἀρτέμιδος, ὅστις ἄλλως ἐλέγετο Ἐσοσην (βασιλεὺς τῶν μελισσῶν, διότι πολλαὶ τῶν ἱερειῶν τῆς θεᾶς ἐλέγοντο μέλισσαι).

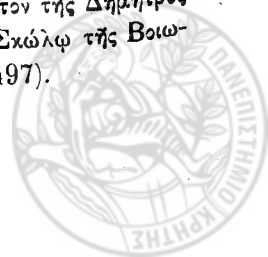
Μέγαειρα, ἰδ. Ἐρινύες.

Μεγακλῆς, Ἀθηναῖος 1) ὁ γενάρχης τῶν Ἀλκμαϊωνιδῶν, υἱὸς Ἀλκμαίωνος, ἀρχῶν ἐπὶ τῆς στάσεως τοῦ Κύλωνος (ἰδ.) ἣν κατέβαλε τῷ 612 π. Χ. — 2) Ἐγγονος ἐκείνου, νυμφευθεὶς Ἀγαρίστην, τὴν θυγατέρα Κλεισθένου, τοῦ τυράννου τῶν Μεγάρων, ἀρχηγὸς τῆς μετρίας φατρίας ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ Σόλωνος ('Ηρδ. Α, 59. — Πλούτ. Σόλ. ΙΓ, ΚΘ), ἔφυγε τῷ 560, διωχθεὶς ὑπὸ Πεισιστράτου, ἀλλὰ μετὰ τῆς μερίδος τοῦ Λυκούργου συνδεθεὶς, ἠνάγκασε δις καὶ ἐκείνον εἰς φυγὴν ἐγκατέλιπε δ' ἐντελῶς τὰς Ἀθήνας ὅτε ὁ Πεισιστράτος κατέλαβεν ὀριστικῶς τὴν ἀρχήν. — 3) Ἐγγονος τούτου, υἱὸς τοῦ Κλεισθένου, πάππος πρὸς μητρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, Πυθιονίκης, δις ἐξοστρακισθεὶς ('Ηρδ. ΣΤ, 131). — 4) Ἄλλος ἔγγονος τοῦ 2), πρὸς μητρὸς θεῖος τοῦ Περικλέους, πάππος τῆς γυναικὸς τοῦ Κίμωνος (Πλούτ. Κίμ. Δ). — 5) Φίλος τοῦ βασιλέως Πύρρου, ὑπὸ τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Ἡρακλείᾳ (280 π. Χ.) μάχην πολεμήσας καὶ φονευθεὶς (Πλούτ. Πύρ. ΙΣΤ.).

Μεγακρέων, Ἀδδηρίτης, συμβουλευσας τοὺς συμπολίτας του νὰ παρουσιασθῶσιν ὡς ἰκέται πρὸς τὸν Ξέρξην, ἵνα μὴ τοῖς ἐπιβάλῃ ἐν προϋτίθετο διπλοῦν φόρον τροφῶν διὰ τὸν στρατὸν ('Ηρδ. Ζ, 120).

Μεγάλη Ἑλλάς. Οὕτως ἐκλήθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ Πολυβίου ἢ κάτω Ἰταλία, ἤτοι ἡ Ἀπουλία, Καλαυρία, Λευκανία, Βρεττία, διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς Ἑλληνικὰς ἀποικίας, ἰδίως περὶ τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος. Ὁ Στράβων καλεῖ κατοίκους τῆς μεγ. Ἑλλ. τοὺς Ἑλληνας τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας.

Μεγάλαρτις, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος (ἐκ τοῦ Μέγας ἄρτος) ἐν Σκώλῳ τῆς Βοιωτίας (Εὐσθ. εἰς Ἰλ. Β, 497).

Μεγαλησία, ἴδ. Ῥέα. Κυθέλη.
Μεγαλόπολις ἢ Μεγάλη πό-
 λις, πρωτεύουσα τῆς Ἀρχαίας, τῷ 317
 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου ἰδρυθεῖσα καὶ
 ὑπὸ τῶν κατοίκων 39 (ἢ 44) περικειμένων

70,000, ἐξ ὧν 15,000 μάχιμοι. Τὸ θέατρον
 αὐτῆς, οὐ σώζονται λείψανα, ἦν τὸ μείζιστον ἐν
 Ἑλλάδι. Εἰς τιμὴν δὲ Φιλίππου τοῦ Μακε-
 δόνος ἀνηγγέρθη λαμπρὰ στοὰ ἐν αὐτῇ, οἰκειο-
 θελῶς συμμαχοῦση μετὰ τῶν Μακεδόνων.

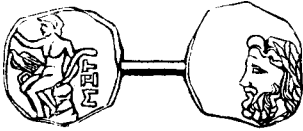

κωμῶν συνοικισθεῖσα ἔν Μαιναλίᾳ, ἐπὶ τοῦ χει-
 μάρρου Ἐλισσῶνος, διαρρέοντος αὐτὴν ἐκ Δ
 πρὸς Α. Ἐκείτο δ' ἐν πεδιάδι προσιτῇ ἐκ μέ-
 ρους τῆς Λακωνίας, δι' ὃ καὶ μικρὸν μετὰ τὴν
 ἰδρυσὶν τῆς εἰς συμφοράς ἐξετέθη ἐπὶ Κλεο-
 μένους. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς συνεπεσοῦντο εἰς

Μετὰ δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον, ἀνε-
 δείχθησαν ἐν αὐτῇ διάφοροι τύρανοι, καὶ ὁ ἔ-
 σχατος αὐτῶν, ὁ Λυδιάδης, προσήρτησεν αὐ-
 τὴν εἰς τὸν Ἀχαικὸν δεσμὸν, καὶ τότε ἐπελ-
 θῶν ἐκ Σπάρτης ὁ Κλεομένης, τὴν κατέστρε-
 ψε σχεδὸν ἐντελῶς (Πολβ. Β, 55.— Πaus.

Η, 27, 15.—Πλούτ. Κλεομ. ΚΕ. Φιλοπ. Ε). Ὁ Φλοποίμην, ἐν τῇ πόλει ταύτῃ γεννηθεὶς, ὡς καὶ ὁ Πολύβιος, ἐπανεφέρει μὲν εἰς

αὐτὴν τοὺς κατοίκους μετὰ τὴν ἐν Σελλασίᾳ μάχην, ἀλλ' ἡ κατάπτωσης αὐτῆς ἐξηκολούθησεν, ὥστε ἐπὶ Στράβωνος καὶ Πausανίου ἦν σχεδὸν ἐντελῶς ἔρημος (Στράβ. Η, 388.—Πaus. Η, 27, 30).

Μεγαμῆδη, θυγάτηρ Ἀρνέου, γυνὴ Θεστίου, μήτηρ 50 θυγατέρων (Ἀπλδ. Β, 4, 10).

Μεγάνειρα (ἢ καὶ Μετάνειρα) θυγάτηρ Κρόκωνος, γυνὴ Ἀραάδος (Ἀπλδ. Γ, 9, 1).

Μεγίπανος, ἡγεμὼν τῶν Ὑρκανῶν ἐπὶ τῆς καθ' Ἑλλήνων ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ζ, 62).

Μεγαπένης, ἴδ. 1) Περσεύς.— 2) Μενέλαος.

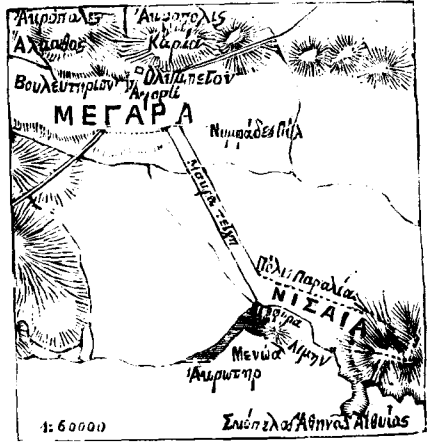
Μέγαρα, ἴδ. 1) Μεγαρίς.— 2) Ὑξίλα.— 3) Ἡρακλῆς.

Μεγαρεὺς, ἴδ. Μενοικεύς.

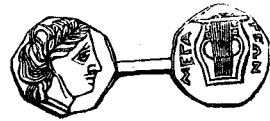
Μεγαρικὴ, σχολὴ φιλοσοφικῆ, κληθεῖσα κατὰ τὴν πατρίδα τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς Εὐκλείδου (Cic. d. Or. III, 17, 62. Ac. II, 42, 129).

Μεγαρίς, χώρα ἐκτός καὶ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ, 8, ἢ, κατ' ἄλλους 4 \square μ² ἔκτασιν ἔχουσα, ὀριζομένη δὲ πρὸς Β ὑπὸ τῆς Βοιωτίας καὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, πρὸς τὰ ΒΑ ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς, πρὸς Ν ὑπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, πρὸς τὰ ΝΔ ὑπὸ τῆς Κορινθίας καὶ πρὸς τὰ Δ ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Ἐκ τοῦ Β εἰσέρχονται εἰς τὴν χώραν αἱ προβολαὶ τοῦ Κεθαίρωνος, διασχιζομένου διὰ δυσβάτου στενωποῦ. Κατέχεται δὲ τὸ πλεῖστον αὐτῆς ὑπὸ τοῦ 1370^μ ὑψηλοῦ Γερανείου ὄρους, ἢ Γερανείας, ἢς, κατὰ τὰ ἀττικὰ ὄρια, δύο πλησίον ἀλλή-

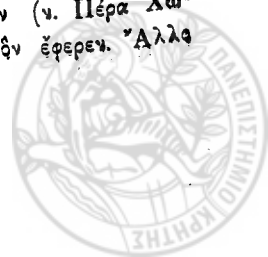
λων κείμεναι κορυφαὶ καλοῦνται Κέρατα, καὶ ἴσως ἐνεκὰ τοῦ ὀνόματος, ὡς περιφρονητικοῦ, ἐρρέθη τὸ ἀπίθανον, ὅτι ἐκεῖθεν ἐπεσκόπει ὁ Ξέρξης τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος,

ἐν ᾧ γνωστὸν ἐστὶν ὅτι ἐκάθητο εἰς τὰ ΒΑ τοῦ πορθμοῦ τῆς Σαλαμῖνος, ἐπὶ τοῦ παραθαλασσιοῦ λόφου ὅστις ἐπίσης ἐλέγετο ἢ ἔκτοτε ἐπεκλήθη Κέρατα, διότι μέχρι τοῦδε ὀνομάζεται Κερατοῖσι. Εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον τὸ ὄρος τοῦτο καταπίπτει διὰ κρημνῶν καθέτων, καὶ ἐκεῖ, εἰς τὸν βράχον (τὰς Σκιρωνίδας πέτρας) τετμημένη διήρηστο ἡ δύσβατος καὶ κακὴν φήμην ἔχουσα Σκιρωνίς ὁδὸς (v. Κακὴ Σκάλα) (Ἡρόδ. Η, 71), ἐπώνυμος τοῦ ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Θη-

σέως φονευθέντος ληστοῦ Σκίρωνος. Μία ἰδίως τῶν πετρῶν τούτων ἐλέγετο Μαλουρίς, καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ Ἰνώ διωκομένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρός τῆς Ἀθάμαντος, ἐκρημνίσθη μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς τοῦ Μελικέρτου (Πaus. Α, 44, 7). Μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην συνέχωσαν τὴν ὁδὸν ταύτην οἱ Λακεδαιμόνιοι (Ἡρόδ. Η, 71). Τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Γερανείας ἐκαλεῖτο Αἰγίπλαγκτος, καὶ ἀπέληγεν εἰς τὸ Ἡραῖον ἀκρωτήριον (v. Πέρα Χώραν), ἐπώνυμον τοῦ ναοῦ ᾧ ἐφερον. Ἄλλω

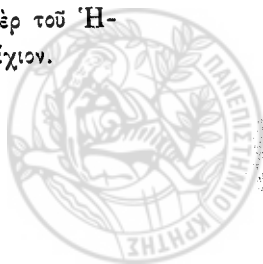
ἀκρωτήριον, ἡ Μινώα, ἀπετέλει μεθ' ὁμο-
νύμου πεδίου, τὸν λιμένα τῆς πόλεως τῶν
Μεγάρων. Εἰς τὰ ΒΔ δὲ ἀπετελεῖτο κόλπος,
ἡ Ἀλκυωνίς θάλασσα (ν. Λιβαδόστρον),
οὗ ὁ μυχὸς ἐλέγετο λίμνη Γοργῶπις.
Οἱ κωμικοὶ ὡς προῖόν τῆς Μεγαρίδος ἐήμι-
ζον τὰ σκόροδα. Παρήγε δὲ καὶ λευκὸν ὄστρά-
κων μάρμαρον. Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων κατοί-
κων τῶν Μεγάρων λέγονται καὶ οἱ Κᾶρες,
καταπλεύσαντες ἐξ Ἀργολίδος ἐκεῖ, καὶ κατα-
λαβόντες πρῶτον πιθανῶς τὴν νῆσον Μινώαν,
καὶ ἐκ τῶν δύο λόφων τῶν ὑπερκειμέ-
νων τῆς πόλεως, τὸν ἀνατολικὸν. Εἶτα δ' ἐ-
πῆλθον Ἴωνες. Ἡ χώρα τότε συνεδέετο μετὰ
τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἐξετείνετο μέχρι πλησίον
τοῦ Ἴσθμοῦ τῆς Κορίνθου, διότι ἐν Κρομ-
μυῶν ἴστατο στήλη φέρουσα πρὸς νότον μὲν
«Τὰδ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἴωνία», πρὸς
Β δὲ «Τὰδ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἴω-
νία», (Στρβ. Θ, 392.—Πλούτ. Θησ. ΚΕ).
Ἡ Μεγαρίς περιελάμβανε τότε πέντε κώ-
μας, τοὺς Ἡραιεῖς, τοὺς Πειραιεῖς,
τοὺς Μεγαρεῖς, τοὺς Τριποδικαίους καὶ
τοὺς Κυνοσουρεῖς. Ἐπὶ Κόδρου (1068 π.Χ.)
ἦν ἡ χώρα δωρική, καὶ ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς Κο-
ρίνθου. Εἶτα δὲ, τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς μέρος
ἀποσπασθὲν, ἀπετέλεσεν ἀνεξάρτητον μικρὰν
πολιτείαν, τὴν μόνην καθαρῶς δωρικήν ἐκτὸς
τῆς Πελοποννήσου, κεκτημένη ἐπὶ τινα χρό-
νον καὶ τὴν Σαλαμίνα, καὶ πέμψασαν εἰς τὸν
Βόσπορον τῆς Θράκης, τὸν Εὐξείνιον Πόντον,
κτλ. ἀποικίας, ὡς τὸ Βυζάντιον, τὴν Ἡρά-
κλειαν, τὰ ἐν Σικελίᾳ Μέγαρα. Μετὰ ταῦτα
δ' ἐξέπεσαν τὰ Μέγαρα, καὶ τὸ ὅτι ἐκείντο ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ τῆς ἑλθάσεως πάντων τῶν στρατῶν, ἴσως
συνετέλεσεν εἰς τὴν διαφθορὰν τοῦ χαρακτή-
ρος τῶν Μεγαρέων, ὥστε ἐν παροιμίᾳ ἔλε-
γον οἱ ἀρχαῖοι δι' οὓς περιεφρόνουν «Μεγα-
ρέων ἄξιοι μερίδος». Ἡ πόλις δὲ τῶν Με-
γάρων ἔκειτο ξυθα καὶ νῦν, εἰς ἀπόστασιν 8
σταδίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἐντὸς πεδιάδος
πρὸς Ν δύο λόφων, οἵτινες ἔφερον δύο ἀκρο-
πόλεις, τὴν Καρίαν καὶ τὴν Ἀλκάθουιν

(Παυσ. Α, 40), καὶ ἦν οὗτο διὰ δύο μακρῶν τει-
χῶν μετὰ τοῦ λιμένος Νισαίας. Ἐκτισαν
δ' αὐτὰ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ μίμησιν τῶν ἰδίων
ἑαυτῶν, καὶ ἔθγχαν φρουρὰν εἰς αὐτὰ ὅτε μετὰ
τὰ Περσικὰ (461 π. Χ.), οἱ Μεγαρεῖς, ἀπο-
σπασθέντες τῆς Σπάρτης, ἠνώθησαν μετὰ τῶν
Ἀθηναίων. Διὰ γεφύρας δ' ἤνωσαν μετὰ τῆς
στερεᾶς καὶ τὴν νῆσον Μινώαν, φέρουσαν μι-
κρὸν πύργον. Κατὰ δὲ τὸ ἡ ἔτος τοῦ Πελο-
ποννησιακοῦ πολέμου ἀπέβαλον οἱ Μεγαρεῖς
τὴν φρουρὰν, καὶ κατηδάφισαν τὰ σκέλη τῶν
τειχῶν. Ἀλλὰ μετὰ 8¼ ἔτη, ὅτε ἐπέζητησαν
αὐθις τὴν τῶν Ἀθηναίων συμμαχίαν, ἀνήγειρεν
αὐτὰ ἐκ νέου ὁ Φωκίων, ὑφιστάμενα καὶ ἐπὶ
Στράβωνος· ἀλλ' ὁ Παυσανίας οὐδεμίαν ποιῆ-
ται μνειάν αὐτῶν (Ἡρδ. Α, 59.—Θουκ. Α,
103.—Στρβ. Θ, 390). Ἄλλαι πόλεις τῆς
Μεγαρίδος ἦσαν ὁ Τριποδικικός, ὁ λιμὴν
Παγαί, τὰ Αἰγύσθωνα, τὸ Πειραιῶν,
ἡ Αἰγείρος.

Μέγαρος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν
Σιθνίδων, ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκα-
λίωνος τοὺς γερανοὺς ἀκολουθήσας, καὶ σω-
θεὶς εἰς τὸ ἐξ αὐτῶν ὀνομασθὲν Γεράνειον ὄρος
(Παυσ. Α, 40).

Μεγασθένης, 1) φίλος καὶ σύμβουλος
Σελεύκου, τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, ὑπ' αὐ-
τοῦ ὡς πρέσβυς εἰς Σανδρόκοττον, τὸν Ἰνδὸν
βασιλέα, πεμφθεὶς (Ἀρρ. Ε, 6, 3). Συλλέ-
ξας δὲ τότε ὕλην, ἔγραψε μετὰ ταῦτα ἱστορίαν
τῶν Ἰνδιῶν, ἧς σώζονται ἀποσπάσματα.—2)
Ἐκ Χαλκίδος, ἔφερον ἀποίκους καὶ ἴδρυσεν τὴν
πόλιν Κύμην ἐν Καμπανίᾳ (Στρβ. Ε, 243).

Μέγης, υἱὸς Φυλῆος, βασιλεὺς τῶν Ἑ-
πειῶν ἐν Ἡλιδι, εἰς τῶν στρατευσάντων κατὰ
τῆς Τρωάδος (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 692. Ο, 519).
Ἄλλ' ἐν τῷ «νηῶν καταλόγῳ» (Ἰλ. Β,
625) λέγεται ἀργηγὸς τῶν ἐκ Δουλιχίου
καὶ τῶν Ἐχινάδων, συμφῶνως πρὸς τὴν παρά-
δοξιν, καθ' ἣν ὁ πατήρ τοῦ Μεγασθένοιο, Φυ-
λεὺς, ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Αὐγέου,
ὡς μαρτυρήσας κατ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἡ-
ρακλέους, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Δουλίχιον.

Μεγιστεὺς, νέος ἀγαπητὸς τοῦ Ἀνακρέοντος (Σιμων. Ἐπ. 55).

Μεγίστη, νῆσος πρὸς τῇ ἀκτῇ τῆς Λυκίας μεταξύ Ῥόδου καὶ τῶν Χελιδονίων νήσων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον (Κισθὲν ἠν δὲ κατὰ Στράβωνα, ΙΔ, 666) καὶ μέγαν λιμένα (ν. Καστέλ Ῥόσσο).

Μεγιστίας, οἰωνοσκόπος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος, συνοδεύων τὸν Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις (Ἡρόδ. Ζ, 121. — Σιμων. Ἐπιγρ.).

Μεδεῶν, ἢ Μεδίων 1) Ὀχυρὰ πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, Ν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν Στράτον κατὰ τὰ ὅρια τῆς Αἰτωλίας (παρὰ τῇ νῦν Κατάνη), (Θουκ. Γ, 106. — Πολβ. Β, 3). — 2) Ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας, κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Φοινικούντος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 501). — 3) Πόλις παρὰ τῇ Ἀντικύρα, εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Φωκίδος, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου καταδαφισθεῖσα (Στράβ. Θ, 410. 423. — Πaus. Ι, 3, 2. 36, 6),

Μέδιμνος, ἴδ. Μέτρα.

Μεδιόλανον, 1) Πόλις ἐν τῇ Ν. τῶν Ἄλπεων Γαλλία, παρὰ τῷ ποταμῷ Ὀλόνονα, πέραν τοῦ Πάδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γαλατῶν μετὰ τοῦ Βελλουέσου, ἐκπολιορκηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 222 π. Χ., εἶτα δ' ὡς ὀχυρὰ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία Αἰλία Αὐγουστά μετονομασθεῖσα, τῷ πάλαι ὡς ἀνοῦσα ἔδρα τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης «νεαί Ἀθηναί» ἐπονομασθεῖσα (ν. Milano). Εἶτα ἔδρα τοῦ Ὀδοῦκου καὶ τῶν Ὀστρογότθων βασιλέων (Πολβ. Β, 17, 34. — Στράβ. Ε, 213). — 2) Πόλις ἐν Ἀκουϊτανίᾳ ΒΑ τῶν ἐκβολῶν τῆς Γαρούμνης (ν. Sainte), (Στράβ. Λ, 190). — Καὶ ἄλλαι τοῦ ὀνόματος τούτου πόλεις, 4 ἐν Γαλλίᾳ, 1 ἐν Γερμανίᾳ, 1 ἐν Βρετανίᾳ.

Μεδύακος, ποταμὸς τῆς Ἐνετίας, δεχόμενος τὸν Μ. μερίζονα καὶ Μ. ἐλάσσονα, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν κατὰ τὸν κόλπον τοῦ Παταβίου (Στράβ. Ε, 213).

Μέδουσα, ἴδ. Γοργὼ καὶ Περσεύς.

Μέδων, 1) Κῆρυξ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ὀδ. Δ, 677). — 2) Υἱὸς τοῦ Ὀτλέως, ἀδελφὸς τοῦ Αἴαντος, ἀρχηγὸς πρὸ τῆς Τροίας τῶν Φθιωτῶν τῶν ἐκ Φυλάκης, εἰς ἣν εἶχε καταφύγει φονεύσας συγγενῆ τινα τῆς μητρειᾶς τοῦ Ἐριόπιδος. Ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 693. Ο, 332). Ἐν δὲ τῷ καταλόγῳ (Ἰλ. ΙΒ, 727) φέρει τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Φιλοκλήτου. — 3) Υἱὸς τοῦ Κόδρου, πρῶτος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων. — 4) Γλύπτης Λακεδαιμόνιος, ποιήσας (περὶ 550 π. Χ.) ἔνοπλον χρυσελεφαντίνην Ἀθηναῖν ἐν Ὀλυμπίᾳ (Πaus. Ε, 17, 2). — 5) Υἱὸς τοῦ Πυλάδου.

Μέθανα (καὶ Μεθήνη), πόλις τῆς Ἀργολίδος, ἐπὶ μικρᾶς Χερσονήσου τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου Β τῆς Τροϊζήνης, ἀπέναντι τῆς Αἰγίνης, μετ' ἀκροπόλεως ἐπὶ ὑπερκειμένου ὄρους (Θουκ. Δ, 45. — Στράβ. Η, 374). Ἔχει θερμὰ ἱαματικά ὕδατα.

Μεθάρμη, θυγάτηρ Πυγμαλίωνος, γυνὴ Κινύρα, μήτηρ Ἀδώνιδος καὶ Ὄξυπόρου (Ἀπλδ. Γ, 14, 3).

Μεθουριάδες ἢ Μεθουρίδες, 4 μικραὶ νῆσοι ἔρημοι πρὸ τοῦ Μεγαρικοῦ κόλπου (Ἀνθλ.).

Μεθούριον, πόλις Ἀρκαδικὴ ἐπὶ ἀποτόμου ὄρους κατὰ τὴν ὁδὸν μεταξύ Ὀρχομενοῦ καὶ Ὀλυμπίας, καὶ μεταξύ τῶν ποταμῶν Μαλοῖτα καὶ Μυλάωνος (Θουκ. Ε, 58. — Στράβ. Η, 388).

Μέθυμνα, ἴδ. Μήθυμνα.

Μεθώνη, 1) Κατὰ τὴν ΝΔ ἄκρην τῆς Μεσσηνίας. Μετὰ τὸν 6' μεσσηνιακὸν πόλεμον οἱ Σπαρτιαῖται μετῴκισαν ἐκεῖ Ναυπλιεῖς (Στράβ. Η, 350. — Πaus. Δ, 3, 10, 24, 4, 35, 1). — 2) Εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον ἐν Μακεδονίᾳ ἀποικία τῶν Ἐρετριέων (ν. Ἐλευθεροχώρι). Ταύτην πολιορκῶν, ἀπώλεσεν ὁ Φίλιππος τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν (Θουκ. ΣΤ, 7. — Στράβ. Ζ, 330).

Μειδιάς, 1) πλούσιος Ἀθηναῖος, καθ'

οὐ σώζεται λόγος τοῦ Δημοσθένους. — 2) Ἀθηναῖος, ὀρυγοτρόφος ἐπιλεγόμενος, διότι ἠράσκητο εἰς παίγνια ὀρυγῶν (Πλτ. Ἀλκ. α, σ. 120. — Ἀριστφ. Ὀρν. 1297).

Μεικιάδης, ναύαρχος ἐκ Κερκύρας (Θουκ. Α, 47).

Μελανίων, υἱὸς Ἀμφιδάμαντος, σύζυγος τῆς Ἀταλάντης, μεταμορφωθείς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς λέοντα (Ἀπλλδ. Γ, 9).

Μελίχιος, (ὁ γλυκὺς, προσηνής), 1) ἐπώνυμον τοῦ Διός. Ἐν Ἀθήναις τῶν προσήγοντο εἰς θυσίαν χοῖροι, ὀλόκληροι καιόμενοι, ὡς καὶ τῶν Ἄδης, ἢ ὑποχθονίῳ Διὶ, μεθ' οὗ ἐταυτίζετο. Εἰς δὲ τὰ Διάσια τῶν προσεφέρετο πλακοῦς (Θουκ. Α, 126). — 2) Ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. — 3) Ὀμ. τῆς Τύχης. — 4) Θεοὶ μελίχιοι, ἐν γένει οἱ ὑποχθόνιοι. Αἱ θυσίαι αὐτῶν ἐτελοῦντο διὰ νυκτός.

Μελάγγεα, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, Ἀ τῆς Τεγέας, ἔνθα ἐλατρεύετο ἡ Μελαίνις Ἀφροδίτη (Π. Η. 6).

Μελάγγλαινος, λαὸς σκυθικὸς τῆς Ἀσιανῆς Σαρματίας, τραγέων ἠθῶν καὶ ἀνθρωποφάγος, οἰκῶν πρὸς ταῖς πηγὰς τοῦ Τανάιδος, Β τῶν βασιλικῶν Σκυθῶν, μεγάλα δ' ἔλη ἔχων πρὸς Β (Ἡρδ. Δ, 20. 21. 107). Καὶ μεταγενέστερο: συγγραφεῖς ποι οὔνται: μνεῖαν τοῦ λαοῦ τούτου, ἰδίως κατὰ τὴν Κολχίδα καὶ τὴν εὐρωπαϊκὴν Σαρματίαν.

Μελαγχρος, τύραννος τῆς Μυτιλήνης, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πιπτακοῦ, εἰς ὃ συναπράξαν καὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου οἱ ἀδελφοὶ Κίρις καὶ Ἀντιμανίδης.

Μελαίνα, ἀκρωτήριον εἰς τὰ ΒΔ τῆς Λυδικῆς Χερσονήσου τῆς Ἰωνίας, ἔνθα κατέρχεται τὸ ὄρος Μίμας ἐν τῶν Ἑρμαϊκῶν κόλπῳ. Ἐκόπτοντο ἐκεῖθεν μυλόπετραι (Στρώβ. ΙΔ, 645).

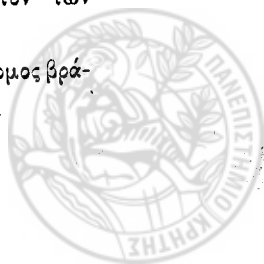
Μελαίναλ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς ἐν Ἀττικῇ.

Μελάμποδες, ἴδ. Ἡσίοδος.

Μελάμπους, υἱὸς τοῦ Ἀμυθάωνος, ἀ-

δελφὸς τοῦ Βιάντος, ὁ ἀρχαιότατος τῶν μάντεων ὅσοι διὰ μυστικῶν θυσιῶν ἐξήσκουν τὴν ἰατρικὴν. Ἐθεωρεῖτο δὲ καὶ ὡς ὁ ἰδρυτὴς ἐν Ἑλλάδι τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου (Ἡρδ. Β, 49). Ἐν Πύλῳ, ἔνθα κατόκει, ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἦλθον ὄφεις πρὸς αὐτὸν κοιμώμενον, καὶ τῶν ἐκαθάρισαν τὰ ὦτα οὕτως, ὥστε ἐνόσει, τὰς φωνὰς τῶν πτηνῶν, καὶ ἠδύνατο νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα. Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Βίας ἠγάπα Πηρῶν, τὴν θυγατέρα τοῦ Νηλέως (Ὀμ. Ὀδ. Α, 287), ὅστις ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ αὐτὴν εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ τῶν ἔφερε τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου ἐκ Φυλάκης τῆς Θεσσαλίας, αὐστηρῶς φυλαττομένης ὑπ' ἀγρύπνου κύνος. Κατῶρθωσε δὲ τοῦτο ὁ Μελάμπους ὑπὲρ τοῦ Βιάντος· συλληφθεὶς ὁμως, ἐκράτηθη δέσμιος εἰς οἰκίαν. Ἀλλὰ προϊδὼν μετὰ τινα χρόνον ὅτι ἡ οἰκία, σκωληκώδρωτος, θὰ κατέπιπτε, παρεκάλεσε τὸν Ἰφίκλον νὰ τὸν μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλην, καὶ ἅμα ἐξῆλθεν, αὐτὴ κατέρρευσε. Οὕτω γνωρίσας ὁ Ἰφίκλος τὴν μαντικὴν αὐτοῦ δύναμιν, ὅτε καὶ τῶν εἶπε πῶς, ἅπαις ὦν, ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ παῖδας, τὸν ἀπέλυσε, δὸς αὐτῶν καὶ τὰς βοῦς. Ἀφ' οὗ δ' ἐνόμφευσε τὸν ἀδελφόν του, ἐλθὼν μετ' αὐτοῦ εἰς Ἄργος, ἔλαβεν, ὡς καὶ ἐκεῖνος, μερίδα τοῦ κράτους παρὰ τοῦ βασιλέως Ἀναξαγόρου διότι ἐθεράπευσε τὰς Ἀργεῖας γυναῖκας ἐξ ἐπιλοθούσης αὐταῖς μανίας· ἦκατ' ἄλλους ἔλαβε τὸ τρίτον τῆς ἐν Τύρινθι Ἐπικρατείας τοῦ Προῖτου καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἰφιάνασσαν εἰς γυναῖκα, διότι αὐτὴν καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς ἐθεράπευσεν ἐκ μανίας ἣν ἔπεμψε κατ' αὐτῶν ὁ Διόνυσος, διότι εἶχον ἀντιστῆ εἰς αὐτόν. Υἱοὺς δὲ ἔσχε τὸν Μάντιον καὶ τὸν Ἀντιράτην (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 225. — Ἡρδ. Θ, 34. — Ἀπολλόδ. Α, 9, 11). Τοῦ Ἀντιφάτου δ' υἱὸς ἦν ὁ Ὀϊκλῆς καὶ ὁ Ἀμφιάρκος· τοῦ Μαντίου δ' εἰσὶν ὁ ὑπὸ τῆς Ἡοῦς ἀρπαγείς Κλειτός καὶ ὁ Πολυφρείδης, δὲν ὁ Ἀπόλλων, μετὰ τοῦ Ἀμφιάρου τὸν θάνατον, ἀνέδειξεν ἄριστον τῶν μάντεων.

Μελάμπυγος λίθος, ἀπότομος βρά-

χος τοῦ ὄρους Ἀνοπίας εἰς τὰ σύνορα τῆς Λοκρίδος (Ἡρδ. Ζ, 216).

Μέλαν, γραφικὸν χρῶμα ῥευστὸν, ἐκ σκωρίας καὶ κόμμεως κατασκευαζόμενον, δι'

Ζωγραφία Πομπηίας

οὐ ἔγραφον ἐπὶ τῆς βίβλου. Περιείχετο δὲ εἰς μελανοδοχεῖον (καὶ μελανδόχην ἢ μελανδόχον) ἢ πυξίδα καὶ ἔγραφον διὰ καλάμου ἢ γραφέως (κονδυλίου), ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιχειρισμένων πινάκων διὰ γραφίου, ὀξέος ἐργαλείου.

Μελάμφυλλος, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σάμου (Στρβ.).

Μελαναιγῆς (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Βάχχου εἰς τὴν κατὰ τὰ Ἀπατούρια ἐν Ἀθήναις ἑορτὴν αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ὅτι ὡς μέλαινα αἷξ παρουσιάσθη εἰς τὸν Μέλανθον καὶ τὸν πρόετρεψε νὰ φονεύσῃ τὸν Ἐάνθον (Παυσ. Β. 35).

Μελανδία, μέρος τῆς Σιθωνίας ἐν Θράκῃ. Οἱ κάτοικοι Μελανδίται ἢ Μελανδέπται (Ἐνφ. Ανθ. Ζ, 2, 32. — Στφ. Βυζ.)

Μελανεύς, 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, κατὰ τὴν σύζυγόν του Οἰχαλίαν καλέσας πόλιν τῆς Μεσσηνίας (Παυσ. Β, 2). — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμέδοντος ἐν Ἰθάκῃ (Ὀμ. Ὀδ. Ω, 103). — 3) Εἰς τῶν Κενταύρων.

Μελάνθιος ἢ Μελανθεύς, 1) υἱὸς Δουλίου, ἀρχαίου δούλου τῆς Πηνελόπης (Ὀμ. Ὀδ. Δ, 735), αἰπόλος τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅστις τὸν ἐφόνευσε διότι εἶχε συνταχθῆ μετὰ τῶν μνηστήρων (Ὀδ. Γ, 212. Φ, 176. Χ, 474). — 2) Τραγικὸς ποιητὴς Ἀθηνῶν, φίλος τοῦ Κίμωνος, πολλάκις καμψοδόμενος ὑπὸ τοῦ συγχρόνου του Ἀριστοφάνους ὡς λίχνος καὶ φιλήδονος. Μνημονεύεται δ' αὐτοῦ μία τραγῳδία, ἡ «Μήδεια», ἧς εἰς μόνος στίχος διεσώθη. — 3) Ἀθηναῖος στρατηγός, πεμφθεὶς εἰς βοήθειαν Ἀρισταγόρου τοῦ Μιλησίου (Ἡρδ. Ε, 97). — 4) Ἱστορικὸς ἀγνώστων χρόνων, ᾧ ἀποδίδεται ἡ σύνταξις «Ἀτθίδος»,

καὶ συγγράμματος «περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίν μυστηρίων.» — 5) Ῥόδιος ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου, μετὰ πολλῆς χάριτος ἀπαγγέλλων. — 6) ἡ Μέλασθος, Σικυώνιος ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Παμφύλου, διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ, διεκρίνετο περὶ τὴν συμμετρίαν, τὴν διάταξιν καὶ τὴν τὸλμην τῆς γραφίδος. Ἐζωγράφησεν ἐν ἄλλοις θαυμαζομένην εἰκόνα Ἀριστράτου, τοῦ τυράννου τῆς Σικυῶνος, παρὰ τὸ ἄρμα τῆς νίκης, καὶ συνέγραψε περὶ τέχνης (Πλούτ. Αριστ. ΙΒ. 15. — Διογ. Λ. Δ, 14. — ΡΙ. XXXV, 36, 10).

Μελάνθος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Νηλεϊδῶν, υἱὸς Ἀνδροπόμπου, πατὴρ τοῦ Κόδρου, βασιλεὺς τῆς Μεσσήνης. Ἐξωσθεὶς δ' ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἦλθεν εἰς Ἐλευσίνα τῆς Ἀττικῆς. Ἐν Ἀθήναις δ' ἀρνηθέντος τότε τοῦ βασιλέως Θωμοίτου, τοῦ Θεσείδου, νὰ μονομαχήσῃ μετὰ Ἐάνθου, τοῦ βασιλέως τῆς Βοιωτίας, περὶ κτήσεως τῆς Οἰνός, ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα ὁ Μελάνθος. Ἐπ' αὐτοῦ δ' ἀνεφάνη ὁ Διόνυσος, μελανηφόρος, ὀπίσω τοῦ Ἐάνθου καὶ ὅτε ὁ Μελάνθος ἐπέπληξε τούτον ὅτι δὲν ἦλθε μόνος εἰς τὴν ἀλήν, στραφέντα νὰ ἰδῆ, τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἀνεδείχθη βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. Εἰς μνημόσυνον δὲ τῆς ἐμφανίσεως ταύτης τοῦ θεοῦ, ἀνηγέρθη αὐτῷ ἱερὸν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Μελαναιγίδος ἢ Μελανθίδου, καὶ τῷ ἀπατουρίῳ Διὶ καθιερώθη ἡ ἑορτὴ τὰ Ἀπατούρια.

Μελανθῶ, ἀδελφὴ τοῦ Μελάνθου, ἐνωθεῖσα μετὰ τῶν μνηστήρων, καὶ φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ὀδ. Σ, 321).

Μελανίππη, 1) θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἦν, ἀτιμασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Αἰόλου, οἱ θεοὶ παρακλήσει τοῦ πατρὸς, μετεμόρφωσαν εἰς ἵππον (Ἀριστφ. Θεσμ. 549. — Ἐρτσθ. — Ὑγίν). — ἢ 2) θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Δημόδωτου, ἦν, ὡς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τεκοῦσαν τὸν Βοιωτὸν, ἐτύφλωσεν ὁ πατὴρ τῆς, καὶ κατέκλεισεν εἰς φυλακὴν, ἕως ὅτου τὴν ἠλευθέ-

ρώσαν οἱ υἱοί της (Πλάτ.—Παισ.—Υγίν).
— 3) Βασιλεὺς τῶν Ἀμαζόνων, ἧς τὸν ζω-
στῆρα ἀρπάσας, ἔφερον ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν
Εὐρυσθέα (Διδ. Δ, 6.—Ἀπλ. Ῥόδ.).— 4)
Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Βοιωτοῦ ἐκ τοῦ Ἰώ-
νου (Παυσ. Θ, 1).

Μελανιπίδης, ἴδ. Διθύραμβος.

Μελάνιππος, 1) Θηβαῖος, υἱὸς Ἀστα-
κού, ἀνδρείως τῶν Θηβῶν ὑπερμαχήσας κατὰ
τῶν Ἑπτὰ, τῶν συμμάχων τοῦ Πολυνείκους,
ἔτρωσε τὸν Τυδέα θανατηφόρως καὶ ἐφρονεῦθη
ὑπὸ τοῦ Ἀμφιαράου (Δισχλ. Ἑπτ. 409).—
2) Ὁραῖος νέος ἐν Πάτραις τῆς Ἀχαΐας, ἀ-
γαπῶν τὴν Κομαιθῶ, ἰέρειαν τῆς Τρικλαρίας
Ἀρτεμίδος. Ἄλλ' ἢ θεὰ πρὸς τιμωρίαν ἐθα-
νάτωσεν αὐτὸν, ἔπεμψε δ' ἐπὶ τὴν χώραν ἀ-
φορίαν καὶ λοιμὸν, καὶ διέταξεν ὁ χρησμὸς νὰ
θῶσι κατ' ἔτος, πρὸς ἰλασμόν, καλὸν νέον
καὶ καλὴν νέαν (Παυσ. Ζ, 19, 2).— 3) Υἱὸς
τοῦ Θησεῦς, νικήσας εἰς τὰ Νέμεα πάλην
(Πλούτ. Θησ. Η).— 4) Δύο Τρῶες, φονευ-
θέντες, ὁ μὲν ὑπὸ Ἀντιλόχου, ὁ δὲ ὑπὸ Τεύ-
κρου (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 549. 576. Θ, 270.— 5)
Ἰδ. Χαρίτων.

Μελάντιοι πέτραι, ἡ δειραὶ, σκό-
πελοι τοῦ Αἰγαίου, μικρὸν τῆς Θήρας ἀπέ-
χοντες (Ἀπλ. Ῥόδ.—Ἀπλδ. Α, 9, 26).

Μελάνωπος, 1) πατὴρ τοῦ Ἀθη-
ναίου Λάχητος, ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος Καλλι-
στράτου (Θουκ.).— 2) Υἱὸς τοῦ Λάχητος, δη-
μαγωγός, οὐ φέγεται ὁ χαρακτήρ (Δμσθ.).

Μέλας, 1) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας,
μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Ἀσπληθῶνος. Πηγά-
ζει ΒΔ τοῦ Ἀχοντίου ὄρους, ῥεεὶ παραλλή-
λως μετὰ τοῦ Κηφισοῦ, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὰ
ἔλη τῆς Κοπαΐδος (ν. Μαυροπόταμον).— 2)
Ποταμὸς ἐν Μαλίδι τῆς Θεσσαλίας κατὰ τὴν
Ἡράκλειαν, ἔρρεεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι παραλ-
λήλως μετὰ τοῦ Σπερχεῖοῦ καὶ ἐξέβαλλεν εἰς
τὸν Μαλικὸν κόλπον· νῦν δὲ (Μαυροπόταμος),
ἐνούμενος μετὰ τοῦ Δύραντος (Γοργυποτά-
μου) χύνεται εἰς τὸν Σπερχεῖον (Ἡρδ. Ζ,
198).— 3) Ποταμὸς τῆς Θράκης, ἐκβάλλων

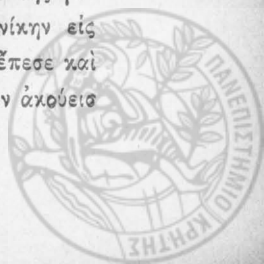
εἰς τὸν Μέλανα κόλπον Β τῆς Καρδίας (Ἡρδ.
ΣΤ, 41. Ζ, 198) (ν. Σάρος).— 4) Ποταμὸς
τῆς Σικελίας, μεταξὺ Μυλῶν καὶ Μεσσάνας.
Παρὰ τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἔκειντο αἱ ὑποτιθέμε-
ναι βεσκαὶ τῶν βοῶν τοῦ Ἡλίου.— 5) Πλω-
τὸς ποταμὸς, ὀρίζων τὴν Παμφυλίαν καὶ Κι-
λικίαν. Ὁ δὲ Μέλας κόλπος ἐν τῷ Αἰ-
γαίῳ ἦν κατὰ τὰ ΒΔ τῆς Θρακικῆς Χερσο-
νήσου (ν. Σάρος) (Ἡρδ. Ζ, 58. — Στρεβ. Α,
28, Β, 92 κτλ.).

Μελέαγρος, 1) Υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ
τῆς Ἀλθαίας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, σύζυ-
γος Κλεοπάτρας (ἢ Ἀλκυόνης), θυγατρὸς τοῦ
Ἴδα καὶ τῆς Μαρπίσσης, διάσημος ἦρως ἐκ
Καλυδόνος ἐν Αἰτωλίᾳ, συνεχεστρατεύσας
μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ εἰς τὴν θήραν
κατὰ τοῦ Καλυδονίου κάπρου, ὃν ἡ Ἄρτε-
μις εἶχε πέμψει ἵνα κατερηνώσῃ τὴν χώραν,
διότι ὁ Οἰνεὺς εἶχε λησμονῆσει τὴν εἰς αὐτὴν
ὀφειλομένην θυσίαν· ὁ δὲ Μελέαγρος ἐφόνευσε
τὸ θηρίον μετὰ τῶν ἐπισημοτέρων ἡρώων τῆς

ἐποχῆς του, ἐν οἷς
μάλιστα μνημο-
νεύονται ὁ Ἄδ-
μητος, ὁ Ἀμφιά-
ραος, ὁ Ἀσκλη-
πίδης, ὁ Θησεὺς,
ὁ Ἰάσων, ὁ Ἴδας,
ὁ Εὐρυτος, ὁ Λυγ-
κεὺς, ὁ Κτέατος,

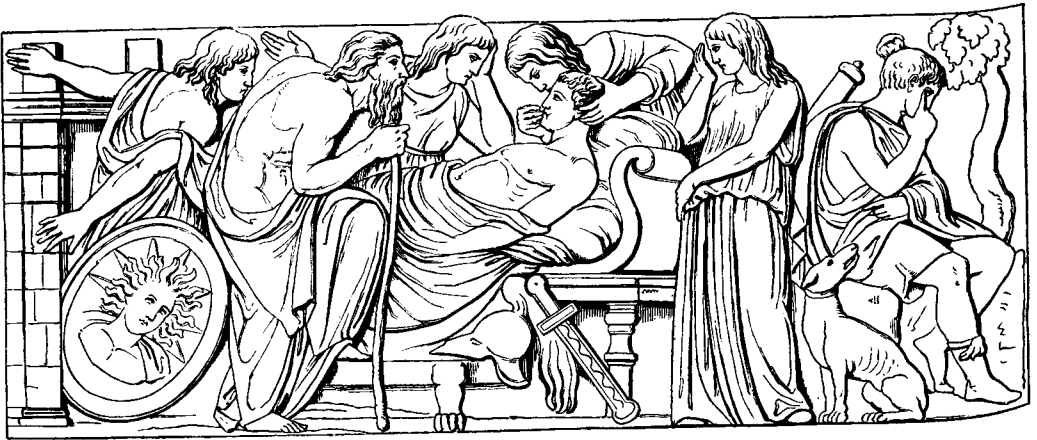

ὁ Καινεὺς, ὁ Νέστωρ, ὁ Φοίνιξ, ὁ Πηλεὺς, ὁ
Πειρίθους, ὁ Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης κτλ. Τότε
δὲ διήγειρεν ἡ Ἄρτεμις μεταξὺ Αἰτωλῶν καὶ
Κουρητῶν ἔριν αἱματηρὰν περὶ τῆς δορᾶς τοῦ
κάπρου, ὡς ἄθλου τῆς νίκης, καὶ μετὰ τοῦ Με-
λεάγρου ἐνίκων οἱ Αἰτωλοὶ· ὅτε ὅμως αὐτὸς
ἐφόνευσε τῆς μητρὸς του τὸν ἀδελφόν, τότε τὸν
κατηράσθη ἐκείνη, καὶ ἐν ὀργῇ ἀπεσύρθη ὁ
Μελέαγρος τῆς μάχης, καὶ οἱ Αἰτωλοὶ κατε-
στρέφοντο, μέχρις οὗ, καμφοεὶς ὑπὸ τῆς γυ-
ναικὸς του, ἐπανῆλθε, καὶ ἔφερε νίκην εἰς
τοὺς Αἰτωλοὺς, ἀλλὰ συγχρόνως ἔπεσε καὶ
αὐτὸς, θῦμα τῆς Ἐριννύος ἧτις εἶχεν ἀκούσει

τὴν ἀρὰν τῆς μητρός (Ὅμ. Ἰλ. I, 529. B, 641. E, 115). Ἄλλος μῦθος μεταγενέστερος ἦν ὅτι 7 ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Μελεάγρου ἦλθον αἱ Μοῖραι πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπεφάνησαν ὅτι θ' ἀπέθνησκε τὸ παιδίον ὅτε θ' ἀπετεφροῦτο τὸ στέλεχος τὸ καῖον ἐν τῇ ἐστία. Τότε ἡ μήτηρ του, ἀποσπάσασα αὐτὸ ἐκ τῆς ἐστίας, τὸ ἐνέκλεισεν εἰς κιβώτιον. Ὅτε δ' ἐπὶ τῆς θήρας πρώτη ἔτρωσε τὸ θηρίον ἡ Ἀταλάντη, καὶ ὁ Μελέαγρος φονεύσας αὐτὸ τῇ ἔδωκεν ὡς βραβεῖον τὴν δορὰν, τότε ἤρπα-

τὸ πνεῦμα ἀδελφός του Φίλιππος Ἀρριδαῖος, ἐπίτροπος δὲ ὁ Περδίκκας καὶ αὐτός. Ἄλλ' ὁ Περδίκκας, λαβὼν τὸν Ἀρριδαῖον εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἔπεισεν αὐτὸν νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Μελεάγρου, ὅστις παραδοθεὶς ὑπὸ τῆς φάλαγγος, ἐφονεύθη (Διδό. IZ, 57). — 3) Υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, ἤρξεν ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου τοῦ Κερανοῦ (τῷ 274 π. X.), ἀλλὰ μετὰ δύο μῆνας, ἐνεκα ἀνικανότητος, ἐξεβλήθη. — 4) Ἐκ Γαδάρων ἐν

Ἀνάγκυρον ἐν Ῥώμῃ. Θάνατος Μελεάγρου.

σαν τὴν δορὰν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς οἰκίας τοῦ Θεστίου, δι' ὃ ὁ Μελέαγρος τοὺς ἐφόνευσεν ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἀλθαία, ἐξ ὀργῆς διὰ τοῦτο, ἀνῆψε τὸ στέλεχος, καὶ ὁ Μελέαγρος ἀμέσως ἀπέθανε, μεθ' ὃ ἀπήγγεξαν τὴν μήτηρ του Ἀλθαία καὶ ἡ γυνὴ του Κλεοπάτρα, καὶ τοσοῦτον ἔκλαυσαν αἱ ἀδελφαί του, ὥστε ἡ Ἄρτεμις, εὐσπλαγχνισθεῖσα, μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς τὰς πτηνὰ τὰς Μελεαγρίδας, ἀποπτάσας εἰς Λέρνον (Ὀν. Μετ. VIII 267). Ἐν Ἀδου δ' ὅτε κατῆλθεν ὁ Ἡρακλῆς, ἔφυγον ἐκ φόβου πρὸ αὐτοῦ πᾶσαι αἰσκιαὶ πλὴν τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Μεδούσης. — 2) Εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῆς φάλαγγος τοῦ Ἀλεξάνδρου, κατώρθωσεν, ἐπὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ν' ἀνακηρυχθῆ βασιλεὺς, πλὴν τοῦ νεογεννήτου υἱοῦ του, προσέτι ὁ ἀσθενής

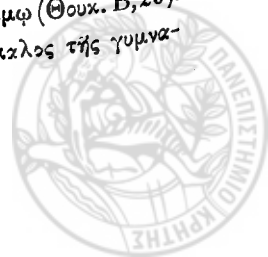
Παλαιστίνῃ, ποιητῆς εὐφύης ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων, ζήσας περὶ τὰ 60 π. X. Κατ' ἀρχὰς συνέλεξε «στέφανον ἐπιγραμμάτων» τῆς Ἀλεξανδρινῆς καὶ τῆς ἀρχαιότερας ἐποχῆς. Ἰδία αὐτοῦ ἐπιγράμματα σώζονται 128, εἰς τὸν αὐτὸν σχεδὸν πάντοτε κύκλον περιστρεφόμενα, ἀλλὰ φαντασίαν καὶ εὐφυΐαν ἐλέγχοντα. Τὸ δὲ ὕφος του ἐστὶν ἐνίοτε σκοτεινόν.

Μελήτη, ἴδ. Μοῦσαι.

Μέλης, ρυαξ ἐν Σμύρνῃ, εἰς οὗ τὰς πηγὰς, ἐντὸς σπηλαίου, ἐλέγετο ὁ Ὀμηρος ποιήσας τὰ ἔπη του, ὅθεν καὶ ἔφερε τὸ ἐπίθετον «Μελησιγενής». Ἐκαλεῖτο δὲ Μελήτη του κὸ λ π ο ς ὁ εἰς δὴν ῥυαξ οὗτος ἐξέβαλλε.

Μελησάνδρος, στρατηγὸς Ἀθηναῖος ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ (Θουκ. Β, 29).

Μελησίαις, 1) διδάσκαλος τῆς γυμνα-

στικῆς, καὶ νικητῆς εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐν Αἰγίνῃ (Πίνδ. Ὀλ. Η, 71. Νέμ. Δ, 15). — 2) Πατὴρ Θεουκιδίδου τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους. — 3) Υἱὸς τοῦ Θεουκιδίδου τούτου.

Μέλιτος, 1) Ἀθηναῖος ἐκ τῶν ὀλιγαρχικῶν, συγκατηγορηθεὶς μετὰ τῶν Ἑρμοκοπιδῶν. Τῷ 403 π. Χ. ἐπέμφθη εἰς Σπάρτην εἰς τῶν πρέσβειων πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εἰρήνης (Ξεν. Ἐλ. Β, 4, 36). — 2) Εἰς τῶν κατηγόρων τοῦ Σωκράτους, ὡς κακὸς ποιητῆς χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἐλέγετο γράψας τραγωδίας, σχολιὰ καὶ ἐρωτικά ποιήματα. Ὀλίγον δὲ μετὰ τοῦ Σωκράτους τὸν θάνατον κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ αὐτὸς (Διογ. Λαέρτ. Β, 39, 43).

Μελία, νύμφη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὁκσεανοῦ, ἐκ τοῦ Ἰνάχου υἱὸν σχοῦσα τὸν Φορωνέα καὶ τὸν Αἰγιαλέα (ἢ Φηγέα). — 2) Ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος μήτηρ τοῦ Ἀμύκου. — 3) Ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀρπαγείσα καὶ μήτηρ τοῦ Ἰσμηγίου καὶ τοῦ μάντεως Τενάρου. Ἐτιμᾶτο δ' ἐν τῷ Ἰσμηγίῳ ἐν Θήβαις. — 4) Μελίαι ἢ Μελιάδες, νύμφαι γεννηθεῖσαι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἀκρωτηριασθέντος Οὐρανοῦ, ὃ ἐδέξατο ἡ γῆ (Ἡσ. Θεογ. 187). Ἐλέγοντο τροφοὶ τοῦ Διός.

Μελίθοια, μικρὰ παραλία τῆς Θεταλικῆς Μαγνησίας, εἰς τῆς Ὀσσης τοὺς πρόποδας (Ὀμ. Ἰλ. Β. 717. — Ἡρόδ. Ζ, 188. — Στράβ. Θ, 443). Παρῆγεν ἰδίως τὴν μελιθοϊαν πορφύραν. Οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἐλεηλάτησαν ὑπὸ τὸν Ὀκτάβιον.

Μελιγουνίς, 1) θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης (Ἡσύχ.). — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Λιπάρας (Καλμ. εἰς Ἄντ. 48).

Μελίη, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἀπλδ. Α, 2, 7).

Μελικέρτης, ἴδ. Ἀθάμας.

Μελίνη, θυγάτηρ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Μελινῶ, ἴδ. Ἐριννα.

Μελισάνδρος, ἀρχαῖος ποιητῆς ἐκ

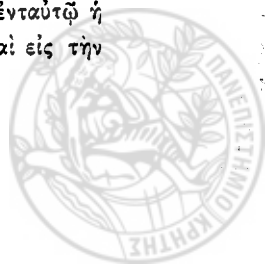
Μιλήτου, ποιήσας Κενταυρομαχίαν (Αἰλ. π. i. ΙΑ, 2).

Μέλισσα, νύμφη ἐφευρούσα δῆθεν τὴν χρῆσιν τοῦ μέλιτος. Αὐτῆς ἐπώνυμοι ἐλέγοντο αἱ μέλισσαι. Μελίσσαι ἐλέγοντο καὶ αἱ τροφοὶ τοῦ Διός Μελίαι (ἴδ.). ὁμοίως δὲ καὶ ἰέρειαι τῆς Δήμητρος, ὡς τροφοδοτοῦ θεᾶς καὶ ὡς προεστῶσης τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, ἧς φυσικὸν σύμβολον ἐστὶν ἡ κυψέλη. Ὅμοίως δ' ἐκαλοῦντο καὶ αἱ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ὧν ὁ ἀρχιερεὺς ἐλέγετο ἐσσην (ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν), δι' ὃ καὶ μέλισσα ἐστὶν ἀποτετυπωμένη ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς Ἐφέσου. Ἦσαν δὲ καὶ τοῦ ἀποικισμοῦ φυσικὰ σύμβολα τὰ σημήνη τῶν μελισσῶν, καὶ προσέτι αὐταί, ὡς ἐξ ἄνθους εἰς ἄνθος πετῶσαι, καὶ διὰ τὴν ἡδεῖαν γεῦσιν καὶ τὴν μεθυστικὴν δύναμιν τοῦ μέλιτος, σύμβολα τῆς ἐμπνεύσεως, δι' ὃ καὶ τὴν Πυθίαν «δελφίαν μέλισσαν» λέγει ὁ Πίνδαρος (Πυθ. Δ, 106).

Μέλισσα, χωρίον εἰς τὰ Α τῆς Μεγάλης Φρυγίας, μεταξὺ Συννάδων καὶ Μητροπόλεως, ἔχον μνημεῖον τοῦ Ἀλκιβιάδου, καὶ ἀνδριάντα αὐτοῦ ἐκ περσικοῦ μαρμάρου (Ἀθν. ΙΓ, 574).

Μελισσήνη, ἴδ. Ἀδράστεια.

Μέλισσος, 1) Θεοσιάδου ἐκ Θηβῶν, Νεμεονίκης. — 2) Σάμιος πολιτικὸς ἀνὴρ, πολεμικὸς καὶ φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Παρμενίδου, ὁπαδὸς τῆς ἐλεατικῆς σχολῆς, ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ ε' αἰῶνος π. Χ. Ναυαρχῶν τῷ 441 τῶν Σαμίων, κατεναυμάχησε τὸν ἀττιτὸν στόλον ὑπὸ τὸν Περικλέα (Πλούτ. Περ. ΚΣΤ). Ἐγραψε «περὶ τοῦ ὄντος» καὶ «περὶ φύσεως», συγγράμματα ἀπολεσθέντα, πλὴν τῶν ἐν Ἀριστοτέλει καὶ ἄλλοις μνημονευομένων, ἐν οἷς ἐξηγεῖ τὴν παραγωγὴν καὶ καταστροφὴν τῶν ὄντων, ὡς καὶ τὴν ποικιλίαν αὐτῶν ἀπέναντι τῶν αἰσθήσεων, παραδεχόμενος ἐν ὄν ἐνιαῖον, ἀκίνητον, ἀμετάβολον, αἰώνιον καὶ ἀόριστον, ἕπερ ἐστὶν ἐνταῦτ' ἡ ἀνάγκη. Φαίνεται ὁμοῦ ἐγκύφας καὶ εἰς τὴν

ἔρευναν τῶν στοιχείων ἰδίως, κυρίως τὸ σύστημα τοῦ διδασκάλου του ἀκολουθῶν.

Μελίταια, ἢ Μελίτεια, εὐρύχωρος καὶ ὄχυρά πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὴν Β πλευρὰν τῆς Ὀθρους, ὅλην ἡμέραν Ν τῆς Λαρίσης. Ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς ἴστατο τὸ μνημεῖον τοῦ Ἑλληνός. Ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδὼν προσβαλὼν αὐτήν, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν κυριεύσῃ (Θουκ. Δ, 78.— Πολβ. Ε, 97).

Μελιτεὺς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ὀρθρηίδος, ἐκτεθείς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἀνατραφεῖς, καὶ τὴν πόλιν Μελίταιαν κτίσας ἐν Φθιώτιδι, ἧς μέγα μέρος κατέκτησε (Αντ. Λιβ. 13).

Μελίτη, 1) νῆσος τῆς Μεσογείου, περὶ τὸ μέσον μεταξύ Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς. Στενὸς πορθμὸς τὴν χωρίζει ἀπὸ τῆς νήσου Γαύλου ἢ Γαύδου. Πρῶτος δὲ μνημονεύει αὐτὴν ὁ Σκύλαξ. Κατ' ἀρχὰς ὤκειτο ὑπὸ Φοινίκων, οἷς ἔπειτα προσετέθησαν Ἑλληνες

ὑπέκυψε δὲ τέλος εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Καρχηδόνας, ἀναγκασθεῖσης ἐπὶ τῶν φοινικικῶν πολέμων νὰ τὴν παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ῥώμην. Τὴν βραχώδη νῆσον ἐπιμελῶς καλλιεργήσαντες καὶ οἰκοδομήσαντες οἱ Φοίνικες, τὴν εἶχον ὡς σταθμὸν τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ των. Ἡ ὁμώνυμος πρωτεύουσα ἰδρύθη ἐπὶ τῶν Καρχηδονίων, καὶ ἐρείπια αὐτῆς σώζονται. Τὰ κυριώτερα αὐτῆς προϊόντα ἦσαν μέλι καὶ βαμβακερὰ ὑφάσματα. Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀμεληθεῖσα, κατέστη πειρατῶν ὀρμητήριον.— 2) Μικρὰ νῆσος κατὰ τὴν Ἰλλυρικὴν παραλίαν (ν. Μελέδα), ἀνέτρεφε κυνάρια, τὰ ἀγαπητὰ εἰς τὰς Ῥωμαίας γυναῖκας. Ὁ Στράβων ὁμοίως (ΣΤ, 277) ἀποδίδει τοῦτο εἰς τὴν ἄλλην Μελίτην.— 3) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀποτελῶν μέρος τῆς πόλεως, Δ τῆς ἀγορᾶς, ἔχων

ἐπίσημον ναὸν τοῦ Ἑρακλέους. Ἐκεῖ ἔκειτο καὶ ἡ οἰκία τοῦ Θεμιστοκλέους.— 4) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 42).

Μελιτηνῆ, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας, μετὰ τοῦ Ἀντιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου. Ἡ παρὰ τῷ Εὐφράτῃ ἐπὶ Στράβωνος (ΙΑ, 521. ΙΒ, 535) ἀνεγερθεῖσα ὁμώνυμος πόλις κατέστη ἐπίσημος ἀπὸ Τραϊανοῦ.

Μέλιτος, Ἀθηναῖος Πυθεεύς τὸν δῆμον, τραγικὸς ποιητής, μετὰ τοῦ Ἀνύτου κατηγορήσας τὸν Σωκράτην (Ἀριστ.).

Μελλείρηνες, οἱ νεανία (μέλλοντες εἴρηνες) ἐν Σπάρτῃ, ἀπὸ τοῦ 18 μέχρι τοῦ 20 ἔτους τῆς ἡλικίας των, μὴ κατατεταγμένοι εἰσέτι εἰς τὸν στρατὸν, ἀλλ' ἦδη ἐκτὸς τῶν βουῶν τῶν παιδίων.

Μέλλων, ἢ Μέλων (Πλούτ), πλούσιος Θηβαῖος, φυγαδευθεὶς ὅτε (τῷ 382 π. Χ.) οἱ Λακεδαιμόνιοι κατέλαβον τὴν Καδμείαν, εἶτα δὲ μετὰ Πελοπίδου καὶ Χάρωνος συντελέσας εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του, καὶ ἐκλεχθεὶς Βοιωτάρχης (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 4, 2.— Πλούτ. Πελπ. Η. ΙΑ. ΙΒ).

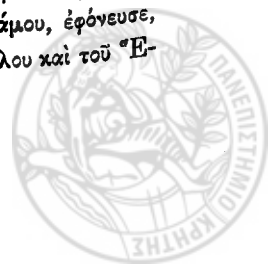
Μέλος, ἴδ. Λυρική ποίησις.

Μελοπομένη, ἴδ. Μοῦσαι.

Μεμβλίαρος, Φοῖνιξ, ἑταῖρος τοῦ Κάδμου, παρὰ τῇ Καλλίστῃ (Θήρᾳ) εἰς μικρὰν νῆσον Φοίνικας ἐγκαταστήσας, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δούς αὐτῇ (Ἡρόδ. Δ. 147).

Μεμβράνα, ἴδ. Περγαμινόν.

Μέμων, 1) ἦρως μὴ μνημονευόμενος ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (Μ, 522. Δ, 187), ἔθνα λέγεται υἱὸς τῆς Ἡούς, ὁ ὠραιότερος τῶν μαχητῶν, φονεύσας τὸν Ἀντίλοχον. Καθ' Ἡσίοδον δὲ (Θεογ. 404) ἦν υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ (ἀδελφοῦ τοῦ Πριάμου) καὶ τῆς Ἡούς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἡμαθίωνος, βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν. Ἐν τῇ Αἰθιοπίδι τοῦ Μιλησίου Ἀρκτίνου, ὁ Μέμων, πανοπλίαν ἐνδυθεὶς ἦν κατεσκευάσεν αὐτῷ ὁ Ἡφαιστος, ἀπῆλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, ἐφόνευσε, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἑ-

κτορος, τὸν Ἀντίλοχον, φίλτατον τῷ Ἀχιλλεΐ, καὶ ἐφρονεῖθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ, κατὰ παράκλησιν τῆς Ἡοῦς ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς τὴν ἀθανασίαν. Τὸν μῦθον τοῦτον πολ- λάκις διαπραγματεύθη ἢ ποιήσας καὶ ἡ τέχνη. Ὑῖον τῆς Ἡοῦς τὸν εἶπον οἱ Ἕλληνες, τὴν Αἰθιοπίαν καθ' Ὅμηρον (Ὀδ. Α, 24) φαντα- ζόμενοι εἰς τὸ ἄκρον ἀνατολικὸν πέρασ τῆς γῆς. Κατὰ Διόδωρον δ' ἔκτισεν ὁ Μέμωνων τὴν ἀκρόπολιν εἰς τὰ Σούσα, ἧτις κατ' αὐτὸν ἐκλήθη Μεμνόνεια (Ἡρδ. Ε, 53. Ζ. 151) ἐπέμφθη δ' ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου Τευτάμου εἰς βοήθειαν τοῦ ὑποτελοῦς αὐτῷ Πριάμου, καὶ, κατὰ Πausανίαν, ὑπέταξε πάντας τοὺς μεταξὺ Σούσων καὶ Ἰλίου λαούς. Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐκόμισαν τὸν μῦθον τοῦ Μέμνονος οἱ Ἕλληνες τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ πρῶτον, καὶ ἐ- φήρμισαν αὐτὸν εἰς τοῦ βασιλέως Ἀμενὸφ τὸ κατὰ τὰς Θήβας (εἰς Μεδινετ—Ἀβού) εἰσέτι σωζόμενον κολοσσιαῖον καθήμενον σύμπουν ἄ- γαλμα ἐκ λίθου φαιοῦ. Σεισμός ἐσχίσεν αὐτὸ, ἴσως τῷ 27 π. Χ., καὶ ἔπεσε τὸ ἄνω αὐτοῦ ἡμισυ, ἀφ' οὗτο περιέργων παρετηρήθη φαινόμε- νον, ὅτι, προσβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἐξέπεμπεν ἦχον ὡς θραυομένης χορδῆς, καὶ ἐρρέθη ὅτι ὁ Μέμωνων ἀπήντα εἰς τὸν χαιρετισμὸν τῆς μητρός του Ἡοῦς. Ὁ Στράβων, ὅστις πρῶτος μνημονεύει τοῦ φαινομένου τούτου (ΙΖ, 813, 816), δὲν λέγει τὸν κολοσσὸν εἰσέτι ἄγαλμα τοῦ Μέμνο- νος· καὶ ἀμέσως μεταγενεστέρᾳ αὐτοῦ ἐστὶ τοῦ μύθου ἡ ἐφαρμογή, ὅτε καὶ ὡς Αἰθιοπία ἐξελήφθη ἡ Αἰγυπτιακὴ ἀκτὴ, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐρ- ρέθη ὅτι μετέθη αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον, ἐκ δ' Αἰ- γύπτου εἰς Σούσα. Προήρχετο δὲ, ὡς ὑποτί- θεται, ὁ ἦχος ἐκεῖνος, ὃν καὶ πολλαὶ μεταγε- νέστερα ἐπιγραφαὶ ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος μαρ- τυροῦσιν, ἐκ διαβάσεως τοῦ ἀέρος διὰ τῶν πό- ρων καὶ χαραγῶν τοῦ σχισθέντος λίθου ὅτε ἐπήρχετο μεταβολὴ τῆς θερμοκρασίας· καὶ τοῦτο φαίνεται τόσῳ πιθανώτερον, καθ' ὅσον, ἀφ' οὗ τὸ ἄγαλμα συνεπληρώθη ἐπὶ τῶν Πω- μαίων, κτισθέντος τοῦ ἄνω μέρους, πᾶς ἦχος

ἔπαυσε ἀκούμενος. Τάφοι τοῦ Μέμνονος πολλαχοῦ ἐδείκνυντο, εἰς τὴν Ἄβυδον ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, εἰς Πτολεμαίδα ἐν τῇ Φοινίκῃ, εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Οἱ ὄπαδοί τοῦ Μέμνονος, οἱ κηδεύσαντες αὐτὸν εἰς τὴν Τρωάδα, μετεμορφώθησαν, ἐνεκα τοῦ βαθέος αὐτῶν πένθους, εἰς πτηνὰ καλούμενα Μέμνο- νας ἢ Μεμνονίδας, ἅτινα συνερχόμενα ἐπὶ τοῦ τάφου του κατ' ἔτος ὀδύρονται, μέχρις οὗ τινα ἀποθνήσκουσιν ἢ μάχονται εἰς τιμὴν αὐτοῦ. — 2) Ῥόδιος ἀδελφὸς τοῦ Μέντορος, μετασχῶν τῆς στάσεως τοῦ Ἀρταβάζου. Ὅτε δ' αὐτὴ κατ- εστάλη ἔφυγεν εἰς Μακεδονίαν, ἀλλ' εἶτα ἐ- πέστρεψε, καὶ ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἀλε- ξάνδρου ἦν στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν τῇ Μι- κρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀνὴρ νουνεχῆς, συνεβούλευσε τοὺς Πέρσας ν' ἀποσυρθῶσι, νὰ διακόψωσι διὰ στό- λου τὴν μετὰ τῆς Εὐρώπης κοινωνίαν τοῦ κατακτητοῦ, καὶ νὰ ἐξεγείρωσι κατ' αὐτοῦ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλ' ἡ συμβουλή του δὲν εἰσηκούσθη. Μετὰ τὴν ἐν Γρανικῷ ἦτταν, ἔνθα ἐστρατήγει μυρίων Ἑλ- λήνων μισθωτῶν, ὑπερεμάχησεν ὑπὲρ τῆς Μι- λήτου καὶ τῆς Ἀλικαρνασσῶ, ἐκυρίευσεν μετὰ τοῦ Περσικοῦ στόλου τὴν Λέσβον, τὴν Χίον, καὶ τινὰς τῶν Κυκλάδων, καὶ συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Ἀγίδος ἐν Σπάρτῃ, προὔτιθετο νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην· ἀλλὰ πολιορκῶν τὴν Μιτυλήνην, ἀπέθανεν τῷ 333 π. Χ., καὶ τὸ ἐπιὸν ἔτος ὑπετάγησαν οἱ διάδοχοί του. Γυνὴ του ἦν ἡ Βαρσίνη, ἣν παρέλαβεν ὁ Ἀ- λέξανδρος καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἡρακλῆν (Διόδ. ΙΖ, 7, 22. — Ἀρρ. Α, 12, 17).

Μέμφεις, ἡ μεγίστη ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου, ἔδρα τῶν βασιλέων ἀπὸ Ψαμ- μητίχου, ἐπὶ τοῦ Νείλου πρὸς Ν τοῦ Καί- ρου καὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Δέλτα. Ἐναυτῆ ἦν ὁ μέγας ναὸς τοῦ Φθᾶ (Ἡφαίστου), οὗ τὸ κάλ- λιστον πρόπυλον ἐλέγετο κτίσας ὁ Δαίδαλος (Διόδ. — Σκύλαξ), ἐσφαμένως ἐν τῇ λέξει Δαίδαλος (Σελ. 204) γραφέντος ἐν Σάμφῳ ἀντὶ ἐν Μέμφιδι. Ἐκεῖ ἦν καὶ τὸ κυριώτερον τῶν Νειλομέτρων, καὶ σώζονται πλησίον αἱ 3 με-

γάλαι πυραμίδες τοῦ Γιζέ και ἄλλαι μικρότεραι (Ἡρδ. Β, 99. 114. 136. Ε. — Διόδ. Α, 50. — Στρεβ. ΙΖ, 807).

Μέννας, ἢ Μέναινον, πόλις ὀρεινὴ ἐν Σικελίᾳ Ν τῆς Ὑβλῆς, πλησίον πηγῆς Μεναίδος, εἰς ἣν οἱ κάτοικοι ὤμουν (Διόδ. ΙΑ, 8, 78).

Μέναιχιμος, 1) γλύπτης Ναυπάκτιος, περὶ τὸ 490 π. Χ., κατασκευάσας χρυσελεφαντίνην Ἀθηνᾶν εἰς Πάτρας. — 2) Γλύπτης Σικυώνιος, ποιήσας χαλκοῦν βοῦν (Pl. XXXIV 80), ἔγραψε και ἱστορίαν τῆς Σικυῶνος και τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 3) Μαθηματικός, οὗ μέρος τῆς περὶ κωνικῶν τομῶν συγγραφῆς σώζεται.

Μενάλιππος, ἐκ Μιτυλήνης, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου (Ἡρδ. Ε, 95).

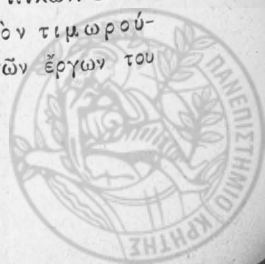
Μενάλκης, εἰς τῶν ὑπὸ τῶν Δαναίδων φονευθέντων υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Μένανδρος, 1) Ἀθηναῖος στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, συνεκπεύσας εἰς Σικελίαν. Ἴσως διαφυγὼν ἐκεῖ τὴν καταστροφὴν, ἣν ὁ αὐτὸς ὅστις ἐναυάρχει μετὰ ταῦτα ἐπὶ Ἀλκιβιάδου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, και πάλιν κατὰ τὴν ἐν Αἰγῶς Ποταμοῖς ναυμαχίαν (Πλούτ. Ἀλκ. ΛΣΤ. — Θουκ. Ζ, 16. 48. 69. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 2, 16. Β. 1, 26). — 2) Υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Διοπίθους, γεννηθεὶς τῷ 347, π. Χ., ὁ ἐπισημότατος ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας, ἤκμαζεν εὐθὺς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον. Ἡ πρώτη αὐτοῦ κωμωδία, οἱ Ἐφηβοί, ἐγράφη τῷ 322. Εἰς ἄπορον οἰκογένειαν ἀνήκων, ἀνετράφη καλῶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀλέξιδος, και διῆγεν ἐν φιλικαῖς σχέσεσι μετὰ τοῦ Ἐπικούρου και τοῦ Θεοφράστου και μετὰ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Πτολεμαῖος δ' ὁ

Λάγου, ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, τὸν προσεκάλεσεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἄλλ' ἔμεινεν εἰς Ἀθήνας, και ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 52 ἐτῶν, πνιγείς εἰς λουτρόν. Λέγεται γράψας ὑπὲρ τὰς 100 κωμωδίας, νικήσας δὲ ὀκτάκις. Τὰ ἔργα του μεγάλως ἐξετιμῶντο ἀναγιγνωσκόμενα, διὰ τὴν εὐφυίαν αὐτοῦ και τῆς γλώσσης του τὴν ἐπιμέλειαν και τὴν χάριν, ὥστε

και θεωρεῖτο ὡς ὁ ἄριστος τῶν ποιητῶν τῆς νέας κωμωδίας. Ἐκ τῶν δραμάτων του οὐδὲν δυστυχῶς διετηρήθη ἀκέραιον, ἀλλ' ἀποσπάσματα μόνον, και τινες τῶν τίτλων. Οἱ Ἀδελφοί, Ἀνδρία, Ἐαυτὸν τιμωροῦμενος, Εὐνοῦχος, εἰσὶ τῶν ἔργων του

τὰ μᾶλλον γνωστὰ, διότι ὑπάρχει ἡ ὑπὸ Τερεντίου μεταπλασις αὐτῶν εἰς τὸ Λατινικόν, στερουμένη βεβαίως τῆς φυσικῆς χάριτος καὶ λεπτότητος, ὡς καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ πρωτοτύπου, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἀποδεικνύουσα τὴν ἐξάιρετον τάσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς νέας κωμωδίας ἐν Ἑλλάδι. Γενικῆ δ' ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ ἐκτίμησις τοῦ Μενάνδρου διὰ τὴν ὀξύτητα τῶν παρατηρήσεων, τὴν ἐφευρετικότητα αὐτοῦ, τὴν ἀκρίβειαν περὶ τὴν τῶν χαρακτήρων διάπλασιν, τὴν εὐγένειαν τῆς ἐκφράσεως, καὶ τῶν γνωμικῶν του οὐχὶ μὲν πάντοτε τὴν κομψότητα, ἀλλὰ τὴν πρακτικὴν ἀλήθειαν, ὥστε καὶ πλεῖστα ἄνθολογίαι διετήρησαν πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀλφαθητικῶς μετ' ἄλλων διατεταγμένα, ὡς αἱ γινώμαι μόνόστιχοι (Συλλ. Meineke Com. Grec.—3) Ῥήτωρ ἐκ Λαοδικείας ἐν τῇ γ' μ. X. ἑκατοντατηρίδι. — 4) Ἐφῆσιος ἱστορικός, γράφας περὶ βασιλείων Ἑλλήνων τε καὶ μὴ, οὐ τεμάχια διετήρησεν Ὀΐωσηπος (Müller, Fragm. hist. Græc). — 5) Κυνικός φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Διογέους, θαυμαστῆς τοῦ Ὀμήρου. — 6) Σοφιστῆς ἐκ τῆς Μεγάλης Φρυγίας, γράφας σχόλια εἰς τὸν Δημοσθένην.

Μεναπία, πόλις τῆς Βακτριανῆς ἐν Ἀσία (Πλμ. ΣΤ, 11).

Μενάπιον, ἔθνος Βελγικόν, μεταξὺ Ῥήνου καὶ Μόσου, πόλεις μὴ ἔχον (Διον. Κασσ. Γ, 28. Στρβ. Καῖσ.).

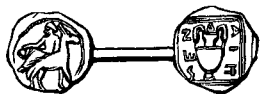
Μέναχος, εἰς τῶν Ἀ' υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Μένδη, 1) Ἀποικία Ἐρετριῶν εἰς τὴν μακεδονικὴν χερσόνησον Παλλήνην κατὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, ἐπίσημον ἐμπορεῖον, πολλάκις μνημονεύεται ὑπὸ Θουκυδίδου σχε-

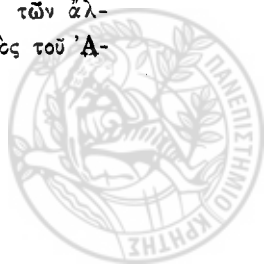
νικὴ ἀποικία εἰς Θράκη, πρὸς τῷ Ἑβρωπατρὶς τοῦ γλύπτου Παιωνίου.

Μένδης, 1) θεὸς Αἰγύπτου ἐν σχήματι τράγου, δι' ὃ καὶ ἐταυτίζετο μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανός (Ἡρδ. Β, 46). Κατ' ἀρχὰς ἦν ἡ λατρεία αὐτοῦ τοπικὴ παρὰ τοῖς Μενδησίοις· ἀλλ' ἔπειτα ἐξετάθη ἐπὶ πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Χέμιν (Πανόπολιν) τῆς Θηβαίδος. Ἐμβλημα τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως, προσέλαβε βαθμηδὸν πολλὰ σύμβολα καὶ ἐκ Φοινίκης. — 2) Ἀρχαιότατα μεγάλη καὶ ἐπίσημος πόλις εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου, κατὰ τὸ Ν χεῖλος τῆς Τάνιδος λίμνης, εἰς τὸ Μενδήσιον στόμιον τοῦ Νείλου (Ἡρδ. Β, 42. 46. — Θουκ. Α, 110. — Στρβ. ΙΖ, 802).

Μενέδημος, 1) ἐξ Ἐρετρίας τῆς Εὐβοίας, υἱὸς Κλεισθέους, φιλόσοφος καὶ ἰδρυτῆς τῆς σχολῆς τῶν Ἐρετριακῶν. Ἀπελθὼν τὸ πρῶτον ὡς στρατιωτῆς εἰς Μέγαρα, ἐπεδόθη εἶτα εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ εἰς Ἀθήνας ἀπελθὼν, ἠκροάσθη τοῦ Πλάτωνος, πρὸ πάντων δὲ τοῦ Στίλπωνος. Ἐπανελθὼν δ' εἰς Ἐρέτριαν, ἐδίδασκε, καὶ συγχρόνως κατέλαβε διαφόρους πολιτικὰς θέσεις. Ἄλλ' ὑπονοίας γεννηθείσης ὅτι ἠθέλησε νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του εἰς Ἀντίγονον τὸν Γονατᾶν, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπέθανεν 74έτης. Συγγράμματα δὲν κατέλιπε, δι' ὃ καὶ αἱ φιλοσοφικαὶ θεωρίαι του ὀλίγον εἰσὶ γνωσταί. Ἐξ ἡ ἀφελῶς, καὶ ἐδείκνυε σταθερότητα καὶ ἠπιότητα χαρακτήρος, καὶ πρὸς τοὺς φίλους πίστιν καὶ εἰλικρίνειαν. Ἡ σχολεῖτο δὲ πολὺ περὶ τὸν Ὀμηρον, τὸν Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλῆν, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν Ἀρατον καὶ τὸν Λυκάφρονα, τὸν ἐπὶ Πτολεμαίῳ τοῦ Φιλαδέλφου Ἀλεξανδρινὸν ποιητὴν καὶ γραμματικόν. Φιλικαὶ δὲ σχέσεις τὸν συνέδεον καὶ μετ' Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ. — 2) Ἐκ Λαμφάκου, κυνικός φιλόσοφος, ὑπερακοντίσας τὰς ἀρχὰς τοῦ Διογέους καὶ Ἀντισθένης, καὶ λυσσωδῶς ἐλέγχων τῶν ἄλλων τὰ σφάλματα. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Ἀ-

τικῶς πρὸς τοῦ Βρασιδα τὰς ἐπιχειρήσεις (Δ, 121, 123, 124. — Ἡρδ. Ζ, 123). — 2) Ἰω-

λεξάνδρου (Ἄρρ. Δ, 3, 7). — 4) Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, περὶ τὰ 94 π. Χ. (Cic. d. Or. I, 19). — 5) Μακεδῶν, ξένος τοῦ Καίσαρος, ὃς ἐπολιτογράφησεν αὐτὸν Ῥωμαῖον.

Μένεκλα, θυγάτηρ τοῦ Ὑλλου, γυνὴ τοῦ Ἰππότου, μήτηρ τοῦ Αἰόλου (Εὐθυδ.).

Μενεκλειδης, Θηβαῖος, ῥήτωρ φιλόδοξος καὶ ῥαδιούργος, τὸν Ἐπαμινώνδαν κατηγορήσας ὡς μὴ καταθέντα τὴν στρατηγίαν ἐντὸς τοῦ νομίμου χρόνου, ἀλλ' ἀποτυχῶν (Nep. Ep. V). Καὶ τὸν Πελοπίδαν κατεδίωξεν, ἀλλ' ἀποδοκιμασθεὶς, κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον. Φαίνεται δ' ὅτι ἐφρονέθη ἐν στάσει ἣν ὑπεκίνησε (Πλούτ. Πελοπιδ. ΚΕ).

Μενεκλιθης, 1) Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις (Ξεν. Α, 8, 38). — 2) Ἐν Ἀλαβάνδοις τῆς Καρίας, ῥήτωρ ἐπίσημος, ὡς καὶ ὁ ἀδελφός του Ἰεροκλιθης. Ὁ Κικέρων (Or. LXIX. D, Or. II, 23. Brut. XCV).

Μενεκράτης, 1) Ἀρχων Ἀθηναῖος. — 2) Ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας, οὐ οὐδὲν σώζεται. — 3) Ἀθηναῖός τις, καθ' οὐ ἐγράφη μὴ σωζόμενος λόγος τοῦ Ἰσαίου. — 4) Γεωγράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Ἑλεατικῆς σχολῆς, ἀκρατὴς ὑπάρχας τοῦ Ξενοκράτους. — 5) Ἐφέσιος, γράψας ποίημα περὶ γεωργίας. — 6) Συρακούσιος ἰατρός, ζήσας ἐπὶ Φιλίππου ἐν Ἑλλάδι καὶ Μακεδονίᾳ, καὶ πολλὰ ἄνευ γελοῖος γενόμενος διὰ τῆς κενοδοξίας καὶ φιλαρεσκείας του, διότι ἐνεδύετο πορφύραν, ἔφερε χρυσοῦν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ σκῆπτρον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ οὕτως ἐφαντάζετο ὅτι ὠμοίαιζε τὸν Δία. Καὶ ἄλλα περὶ αὐτοῦ ἀνάλογα ἀνέκδοτα διηγεῖται ὁ Πλούταρχος (Ἀγῆσ. ΚΑ). Ὁ Γαληνὸς ὅμως τῷ ἀποδίδει σπουδαίας ἰατρικὰς γνώσεις. — 7) Ἄλλος ἰατρός ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, διαφορῶν ἰατρικῶν ἐφευρέτης. — 8) Ἀπελεύθερος τοῦ Πομπηίου, ὃν ὁ τούτου υἱὸς Σηξτος Πομπηῖος ἔπεμψε μετὰ στόλου νὰ περιπλέγῃ τὰ μεσημβρινὰ τῆς Ἰταλίας. Ἄλλος τοῦ Πομπηίου ἀπελεύθερος, ὁ Μηνόδωρος ἐπίσης ἀνυπόμονος, ὑποσκελισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ,

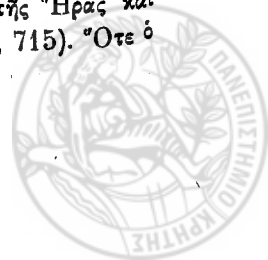
προσέφυγεν εἰς τὸν Ὀκταβιανὸν, παρ' οὗ ἔλαβε καὶ αὐτὸς ναυτικὴν διοίκησιν, καὶ οἱ δύο στόλοι συνεχρούσθησαν ἐν Κύμῃ. Τότε δὲ, ἀλούσης τῆς νηὸς τοῦ Μενεκράτους, οὗτος ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. — 9) Κιθαρωδὸς ὑπὸ τοῦ Νέρωνος διὰ λαμπρῶν δῶρων ἀνταμιφθεῖς. — 10) Γλύπτης, διδάσκαλος τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ Ταυρίσκου, τῶν ποιησάντων τὸν Φαρνέσιον Ταῦρον. — 11) Μνημονεύονται καὶ ἱστοριογράφοι τινὲς φέροντες τὸ ὄνομα τούτου.

Μένεκλος, Συρακούσιος, κτίστης τῆς πόλεως Καμαρῖνης (Θουκ. ΣΤ, 5).

Μενελάου, ὄρος ἐν Λακωνίᾳ, ΝΑ τῆς Σπάρτης, κατὰ τὰς Θεράπνας, ἔχον ἡρῶν τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, οὐ σώζονται τὰ εἰρηπία (Πολύβ. Ε, 18. — Πaus. Γ, 19, 9). Ἐκεῖ ἐτελοῦντο εἰς τιμὴν αὐτῶν τὰ Μενελάου ἢ Ἑλένης (Ἰσοκρ. Ἑλέν. Ἐγκώμ. 218).

Μενελάου λιμὴν, ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥιφθέντος Μενελάου, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας (Ἡρόδ. Δ, 169).

Μενέλαος, 1) υἱὸς Ἀτρέως (Ἀτρείδης), νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ πατρὸς του ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου φυγὼν μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς Σπάρτην, ἔνθα ἐνυμφεῖθαι Ἑλένην, τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Τυνδάρεω, καὶ δι' αὐτῆς ἐκκληρονόμησε τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Τῷ ἤρπασε δὲ τὴν σύζυγον Πάρις, οὐκ οὐκ οὐκ βασιλέως τῶν Τρώων, καὶ τότε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος προσεκάλεσεν ὁ Μ. πάντας τοὺς Ἑλληνας ἡγεμόνας κατὰ τῆς Τρωάδος, καὶ συνεστράτευσεν ἐπὶ 60 πλοίων, ὁδηγῶν τοὺς ἐκ Σπάρτης, Λακεδαίμονος, Ἀμυκλῶν, Ἐλους κτλ. (Ὀμ. Ἰλ. Β, 581). Ἀφ' οὗ δ' ἐστρατοπέδευσαν πρὸ τῆς Τροίας, μετέβη μετὰ τοῦ Ὀδυσσεῦς εἰς τὴν πόλιν τῆς Τρωάδος ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης, ἀλλὰ μάτην ὁ Ἀντίμαχος μάλιστα ἐπρότεινε τὴν θανάτωσιν των (Ἰλ. Α, 139. Γ, 205). Ἦν δ' εἰς τῶν ἀνδρειοτάτων πρὸ τῆς Τροίας, καὶ διετέλει ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηναῖς (Ἰλ. Δ, 129. Ε, 715). Ὅτε ὁ

Πάρις προύκάλεσε τούς Ἀργείους (Ἰλ. Γ, 19), ἐδέχθη περιχαρῶς τὴν πρόκλησιν, καὶ θὰ τὸν ἐφόνηεν, ἂν ἡ Ἀφροδίτη δὲν τὸν ἀφῆρει ἀπὸ τῶν χειρῶν του. Θὰ ἔπρεπε δὲ, ὡς νικῆσαντι, νὰ τῷ ἀποδοθῶσι κατὰ τὰ προσυμφωνηθέντα ἡ Ἑλένη καὶ οἱ μετ' αὐτῆς ἀρπαγέντες θησαυροί· ἀλλ' ὁ Πάνδαρος, διὰ βέλους ἐλαφρῶς τὸν Μενέλαον τραυματίσας, ἔλυσε τὴν συνθήκην (Ἰλ. Δ, 105), καὶ ἤρχισαν νέοι ἀγῶνες, ἐν οἷς πολλαχῶς διέπρεψεν ὁ Μενέλαος, πολλοὺς θανατώσας ἐχθροὺς (Ἰλ. Ε, 50, 576. Ν, 614. Ο, 541. Π, 311. Ρ, 45, 575), προμαχῆσας τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου, καὶ ἀποκομίσας αὐτὸν μετὰ τοῦ Μηρούνου ἀπὸ τῆς μάχης (Ἰλ. Ρ, 1). Ἦν δὲ καὶ εἰς τῶν εἰσελθόντων εἰς τὸν Δούρειον ἴππον (Ὀδ. Δ, 280). Μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ τῆς Τρωάδος καὶ τὴν ἀνάληψιν τῆς Ἑλένης, συνεβούλευσε τὸν ἄμεσον ἀπόπλου, καὶ διαφωνήσας κατὰ τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ὀδ. Γ, 141), ἀπῆλθε τὴν ἐπιούσαν μετὰ τοῦ Νέστορος. "Ὅτε δ' ἔμελλε νὰ κάμψῃ τὸν Μαλέαν, τρικυμία διεσχόρπισε μέρος τῶν νηῶν του πρὸς τὴν Κρήτην, αὐτὸς δὲ μετὰ πέντε πλοίων ἐρίφθη πρὸς τὴν Αἴγυπτον (Ὀδ. Γ, 276. Δ, 81). Ἐπὶ ὀκτῶ δὲ ὅλα ἔτη πλανηθεὶς εἰς τὰς ἀνατολικὰς χώρας, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὰς δυτικάς, καὶ δῶρα παντοῖα λαβὼν πανταχοῦ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ τῆς Ἑλένης κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ὀρέστης ἐκῆδευσεν τὴν Κλυταιμνήστραν καὶ τὸν Αἴγισθον (Ὀδ. Γ, 311), καὶ ἐξηκολούθησεν ἄρχων ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ. Εἰς τὴν Σπάρτην τὸν ἐπεσκέφθη ὁ Τηλέμαχος, καὶ τὸν εὔρε πανηγυρίζοντα τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς του Ἑρμιόνης μετὰ τοῦ Νεοπτολέμου, καὶ τοὺς τοῦ νόθου υἱοῦ του Μεγαπέθους μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἄκτορος (Ὀδ. Δ. 60. 1). "Ὅτε ἦν ἐν Αἰγύπτῳ, ἐβίασε τὸν Πρωτέα ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου νὰ τῷ μαντεύσῃ τὸ μέλλον, καὶ οὗτος τῷ εἶπεν ὅτι θεν' ἀπέλθῃ ζῶν εἰς τὰ Ἑλύσια, διότι ἦν γαμβρὸς τοῦ Διὸς (Ὀδ. Δ, 561). Ὁ Ὀμη-

ρος παριστᾷ τὸν Μενέλαον χαρακτῆρος ἡπιωτέρου τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγαμέμνονος, εἰς ὃν προθύμως ὑπακούει (Ἰλ. Ζ, 51. Κ, 123. Ρ, 30). Τὸν λέγει δὲ μέγαν τὸ ἀνάστημα, κατὰ τοὺς εὐρεῖς ὤμους ὑπερέχοντα τοῦ Ὀδυσσεῶς, ὁμιλοῦντα δὲ ὀλίγον, ἀλλὰ καλῶς καὶ βροντώδει φωνῇ (Ἰλ. Γ, 210). Ἐν Θεραπναῖς ὑπῆρχε ναὸς, ἐνθα ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν του ἀγῶνες. Ἐκεῖ δὲ εἰδεικνύετο καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλένης ὁ τάφος, τὸ Μενελάϊον (Παυσ. Γ, 19, 9).—2) Νόθος υἱὸς τοῦ Ἀμύντα Β' ἐκ τῆς Γυγαίας, ἀδελφὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνο (Just. VII, 4).—3) Ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, διοικητῆς τῆς Κύπρου ὅτε Δημήτριος ὁ Πολιορκητῆς προσέβαλεν αὐτὴν ἡττηθεὶς δὲ, ἐνεκλείσθη εἰς τὴν Σαλαμίνα. Ἐπὶ μακρὸν δὲ πολιορκηθεὶς, καὶ πολλὰς προσβολὰς ἀποκρούσας ἀνδρείως, ὅτε καὶ ὁ εἰς βοήθειάν του ἐλθὼν Πτολεμαῖος ἠχμαλωτίσθη μεθ' ὅλου του τοῦ στρατοῦ, παρέδόθη καὶ αὐτὸς καὶ παρέδωκε τὴν νῆσον, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀπελύθη πάλιν ἐλεύθερος.—4) Ἐκ Μαράθου τῆς Φοινίκης, διδάξας τὴν ῥητορικὴν εἰς τοὺς δύο Γράκχους (Cic. Brut. XXVI).

Μενέξενος, 1) μαθητῆς τοῦ Σωκράτους. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔδωκεν ὁ Πλάτων εἰς ἓνα τῶν διαλόγων του.—2) Υἱὸς τοῦ Δημοφῶντος, μαθητῆς τοῦ σοφιστοῦ Κτησίππου, προσῆλθε τὴν τελευταίαν ἡμέραν εἰς τοῦ Σωκράτους τὴν φυλακὴν.—3) Υἱὸς τοῦ Σωκράτους.—4) Υἱὸς τοῦ Δικαιογένο, ἐφορεύθη ἐν Σπαρτῶν τῷ 429 π. Χ. ὡς φίλαρχος (Θουκ. Β, 79).

Μενεπτόλεμος, υἱὸς Ἰφίκλου, βασιλέως τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τὴν Τροίαν συνεστρατεύσας (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 693).

Μενέσαιχιμος, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, σφοδρὸς ἀντίπαλος τοῦ ῥήτορος Λυκούργου, καταδιώξας καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημοσθένους τὰ παιδιά μετὰ τὸν θάνατον τῶν πατέρων των.

Μενεσθεύς, 1) υἱὸς τοῦ Πετσοῦ ἐν Ἀθήναις, ἀπέβαλε τῆς ἀρχῆς τὸν Θησέα συμπράξει τῶν Τυνδαριδῶν, καὶ ἔφερε τοὺς Ἀθηναίους εἰς Τροίαν, ἐνθα φαίνεται ὅτι ἐφο-

νεύθη (Όμ. Ίλ. Β, 546. Ε, 327). — 2) Υἱὸς τοῦ Ίφικράτους, γαμβρὸς τοῦ Τιμοθέου, στρατηγὸς Ἀθηναῖος (Δημοσθ. ΙΖ 20). — 3) Κατὰ Βιργίλιον (Α, V, 129), υἱὸς Κλυτίου, ὄπαδὸς τοῦ Αἰνείου.

Μενεσθέως λιμὴν, εἰς τὴν Βασιλικὴν τῆς Ἰσπανίας, πλησίον τῶν Γαδείρων (Στρεβ.).

Μενέσθιος, 1) Ἰδ. Ἀρηίθεος. — 2) Υἱὸς τοῦ Σπερχεῖου καὶ τῆς Πολυδώρας, ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως (Όμ. Ίλ. Π, 173).

Μενεσθῶ, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ήσδ. Θεογ. 357).

Μενέσται, οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπὸ τῶν Δωριέων εἰς δουλείαν, ὡς οἱ Εἰλωτες ἐν Σπάρτῃ, ὑποβληθέντες ἰθαγενεῖς, οἱ καὶ Πενέσται λεγόμενοι (Θουκ. ΣΤ, 22. — Διον. Ἀλικ. Β, 8. Σελ. 255).

Μενέστρατος, 1) Ἀθηναῖος κατηγορηθεὶς ἐπὶ συνωμοσίᾳ κατὰ τῶν ὀλιγαρχῶν, τῷ 404 π. Χ. κατήγγειλε τοὺς συστασιαστάς του καὶ ἀπελύθη τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Κριτίου καὶ Ἀγνοδώρου. Ὅτε ὅμως ἀπεβλήθησαν οἱ ὀλιγάρχαι, κατεδικάσθη εἰς θάνατον (Λυσ. Ἀγορ. 129). — 2) Τύραννος τῆς Ἐρετρίας (Δημοσθ. ΚΓ, 124). — 3) Συγγραφᾶς περὶ ἀγρονομίας. — 4) Γλύπτης, πιθανῶς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ποιήσας λαμπρὰ ἀγάλματα Ἡρακλέους καὶ Ἐκάβης διὰ τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος (Pl. XXXVI, 5, 4).

Μένης, εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἀρρ.).

Μενέππη, 1) Νηρηΐς (Ήσιόδ. Θεογ. 260). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὀρίωνος, ἀδελφῆ τῆς Μητιόχης. Ἐπροικίσθησαν ἀμφότεραι διὰ καλλονῆς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ὕφαντικὴν. Ὅτε θανατηφόρος λοιμὸς ἐπῆλθεν ἐπὶ τὴν πατρίδα τῶν Ἀονίαν, τὸ τῇ Φωκίδι ὅμορον μέρος τῆς Βοιωτίας, προσέφεραν ἑαυτὰς εἰς ἰλασμὸν θύματα εἰς τὰς καταχθονίους θεότητες, καὶ ἠτύοκτόνησαν διὰ τῶν ἰδίων κερκίδων, δι' ὃ Ἰπλύτων καὶ ἡ Περσεφόνη μετεμόρφωσαν αὐτὰς εἰς κομήτας, καὶ οἱ Ἄονες ἤγειραν αὐ-

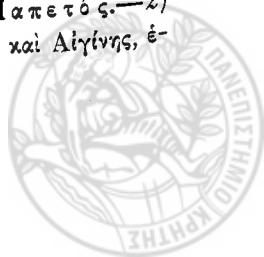
τὰς ἱερὸν ἐν Ὀρχομενῷ, ἔνθα ἐτησίως ταῖς προσέφερον θυσίας. Ὁ δ' Ὀβίδιος λέγει τὸν τοῦ μύθου τὰς Θήβας (Met. XIII, 685), καὶ ἄλλοι τὴν Τανάγραν.

Μενεπίδης, υἱὸς Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Μένιππος, 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ Ἰποκλέους (Θουκ. Η, 13). — 2) Τύραννος Ὀρεοῦ τῆς Εὐβοίας, συνέπραξε μετὰ τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἀθηνῶν (Δημοσθ. Φιλ. Γ, 125). — 3) Ἐκ Γαδάρων, δούλος περὶ τὸ 270 π. Χ., ἐπεδόθη εἶτα εἰς τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, ἀλλὰ μόνον κυρίως ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν διαίταν, διότι ἦν φιλοχρήματος καὶ κερδοσκόπος, καὶ ἠτύοκτόνησεν ὅτε ἔχασε μεγάλην ποσότητα. Κυρίως εἴλκυσε τὴν προσοχὴν διὰ τῶν σατυρικῶν, πεζῶν συγγραμμάτων του, ἐν οἷς καὶ στίχοι ἦσαν ἐνεσπαρμένοι, φαιδρῶς καὶ εἰρωνικῶς γράψας περὶ ἀντικειμένων τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας, δι' ἃ καὶ σπουδογελοῖος ἐπελέγετο. Ἐμιμήθη δ' αὐτὸν ἰσχυρῶς τοῖς Λατίνοις ὁ Τερέντιος, γράψας Σατύρας Μενιπείας. — 4) Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου Γ, πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Liv. XXVIII, 5). — 5) Πρόσβυς τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου εἰς Ῥώμην, εἶτα τοὺς Αἰτωλοὺς κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐξεγείρας. — 6) Ῥήτωρ ἐκ Στρατονικείας, τοῦ Κικέρωνος διδάσκαλος καὶ συνοδοιπόρος ἐν Ἀσίᾳ (Cic. Brut. XCI, 315). — 7) Γεωγράφος ἐκ Περγάμου ἐπὶ Αὐγούστου, ἔγραψε «περὶ πλοῦν τῆς ἐν τῷ θαλάσσει» εἰς βιβλία 3, ἀπολεσθεῖσαν, πλὴν ἐνὸς ἀποσπάσματος ἐν Μαρκιανῷ.

Μενοικεύς, 1) πατὴρ τοῦ Κρέοντος ἐν Θήβαις καὶ τῆς Ἰοκάστης (Σφκλ. — Εὐρπ. Φοιν. 10). — 2) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἐκουσίως θυσιασθεὶς, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὴν πατρίδα του κατὰ τῶν Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας (Εὐρπ. Φοιν. 778. — Ἀπλδ. Γ, 6, 7).

Μενοίτιος, 1) Ἰδ. Ἰαπετός. — 2) Ἐξ Ὀποῦντος υἱὸς Ἄκτορος καὶ Αἰγίνης, ἐ-

τεροθαλής ἀδελφός τοῦ Αἰακοῦ, πατήρ τοῦ Πατρόκλου, ἀργοναύτης, Ἰδ. Ἀχιλλεύς.
—3) Ἰδ. Ἡρακλῆς.

Μέντης, 1) Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Θράκης Κικόνων (Ὁμ. Ἰλ. P, 73).—2) Υἱὸς Ἀγχιάλου, βασιλεὺς τῶν Ταφίων, φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὑπ' αὐτοῦ τὴν μορφήν ἐνεφανίσθη ἡ Ἀθηναῖα εἰς τὸν Τηλέμαχον (Ὁμ. Ὀδ. A, 105. 181).

Μέντωρ, 1) Ἰθακήσιος, υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, εἰς ὃν ὁ Ὀδυσσεύς, ἀπερχόμενος τῆς Ἰθάκης, ἐνεπιστευθὴ τὴν μέριμναν περὶ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ ἀντετάττετο οὗτος εἰς τῶν μνηστήρων τὰς ἐνεργείας (Ὁμ. Ὀδ. B, 225). Ἡ Ἀθηναῖα ἔλαβε πολλάκις τὴν μορφήν αὐτοῦ, καὶ ὅτε συνώδευσε τὸν Τηλέμαχον εἰς Πύλον, ὅτε ἐπροστάτευσε τὸν Ὀδυσσεῖα μαχόμενον κατὰ τῶν μνηστήρων, ὅτε ἐπέφερε συμβιβασμὸν μετὰ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπηκόων του (Ὀδ. B, 267. X, 205. Ω, 546).—2) Πατήρ τοῦ Ἰμβρίου ἐν Πηδαίῳ τῆς Τρωάδος (Ἰλ. N, 171).—3) Ρόδιος, ἀδελφός τοῦ Μέμνονος, ἐπέμφθη τῷ 361 π. X, ὑπὸ Νεκτανέβου, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἑλλήνων, συμμάχων, εἰς βοήθειαν τῶν κατὰ τῶν Περσῶν ἐπαναστάντων Σιδωνίων. Ἀλλ' ἐνεκα προδοσίας αὐτοῦ καὶ τοῦ βασιλέως Ἰέννου, ἠναγκάσθη, τῷ 351, ἡ πόλις νὰ παραδοθῆ. Μετέπειτα διετέλεσεν ἐπίσημος σατράπης τῶν Περσῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐκ νέου ὑποταγὴν τῆς Αἰγύπτου· ἀπέθανε δὲ ἀμέσως πρὸ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου (Διόδ. ΙΣΤ, 43).

Μένυλλος, μετὰ τὸν λαμιακὸν πόλεμον φρούραρχος ἐγκαταστάς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων εἰς Μουνοχίαν, ἀνὴρ ἡμέτερος καὶ φίλος τοῦ Φωκίανος (Πλούτ. Φωκ. ΚΗ, 30. — Διόδ. ΙΗ, 18).

Μένων, 1) Δυνάστης τῆς Φαρσάλου, καὶ πολλοὺς μετοίκους ἔχων ὑπὸ τὸ κράτος του. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὑπεστήριξεν αὐτοὺς ἐν Θράκῃ (Θουκ. Β, 22. — Δμσθ.

Συμμορ. 173).—2) Θεσσαλὸς ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων Κύρου τοῦ Β' κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου. Μετὰ τὴν ἐν Κουνάξοις μάχην ἐβουλεύθη νὰ προδώσῃ τοὺς συστρατήγους του, ἀλλὰ πρὸ τούτου συνελήφθη καὶ ἐφονεύθη μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους (Ξεν. Ἄν. A, 2, 6. Β, 6, 28). Εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος κατ' αὐτὸν ἐπεγράφη.
—3) Ἐκ Φαρσάλων, οὗ ἡ θυγάτηρ Φθία ἦν μήτηρ τοῦ Πύρρου, ἵππαρχος τῶν Θετταλῶν ἐν τῷ Λαμιακῷ πολέμῳ (Διόδ. 111, 5, 15.—Πλούτ. Φωκ. ΚΕ).

Μερίς, Ἰδ. Συσσίτιον.

Μέρμερος, 1) ἡ Μακαρεὺς, υἱὸς τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Μηδείας, φονευθεὶς ὑπὸ ταύτης ἐν Κορίνθῳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φέρητος. Ἰδ. Ἀργοναῦται.—2) Υἱὸς τοῦ Φέρητος, ἐγγονὸς τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Μηδείας, πατήρ τοῦ Ἴλου, ἐν Ἐφύρᾳ τῆς Θεσπρωτίας οἰκῶν, ἐπίδεδξις εἰς παρασκευὴν φαρμάκων (Ὁμ. Ὀδ. A, 259).

Μερμηρσός (ἡ), κόμη τῆς Φρυγίας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰδης, ὑποτιθεμένη ἔδρα τῆς Ἐρυθραίας Σιδύλλης (Στεφ. Βυζ.).

Μερμνάδα, Ἰδ. Γύγης καὶ Κροῖσος.

Μερόη, νῆσος εὐφορωτάτη, μετὰ τῶν ποταμῶν Νείλου, Ἀσταίου καὶ Ἀσταβόρα, χώρα ἐμπορικὴ, μετ' ὀμανύμου πρωτευούσης, ἔδρας τοῦ ἀρχοντος αὐτῆς Μεγάλου ἱερέως. Ἐπὶ Νέρωνος ἦν ἡ πόλις ἤδη κατεστραμμένη. Ἦν δ' ὁ πολιτισμὸς αὐτῆς ὅμοιος τῷ Αἰγυπτιακῷ, ὅστις ἐκεῖθεν φαίνεται πηγάζας (Ἡρδ. Β, 30).

Μέροπες, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κῶ (Ὁμ. Ὑμν. Ἀπλ. 42.—Πίνδ.—Στεφ. Βυζ.).

Μερόπη, 1) Ὠκεανίς, κατὰ τινὰς μήτηρ τοῦ Φαέθοντος ἐκ τοῦ Κλυμένου. Ἰδ. Ἥλιος.—2) Μία τῶν Ἡλιαδῶν, ἀδελφῶν τοῦ Φαέθοντος.—3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, σύζυγος τοῦ Σισύφου ἐν Κορίνθῳ, καὶ μήτηρ τοῦ Γλαύκου. Ἐγένετο δ' αὐτῇ ἡ 7η σκοτεινὴ

Πλειάς, συγκαλυπτομένη ὑπ' αἰσχύνῃς διότι ἐνουμφεύθη, θνητόν. — 4) Θυγάτηρ Κυψέλου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου, εἶτα τοῦ Πολυφόντου, καὶ μήτηρ τοῦ Αἰπίτου. — 5) Σύζυγος Πολύβου, τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἀναθρέψασα τὸν Οἰδίπουν (Σοφλ. Οἰδ. Τ. 775).

Μέρος, «Ἐν τοῖς μέρεσι στρατεία» ἐλέγετο παρ' Ἀθηναίους ἢ εἰς ἣν ὑπεχρεοῦντο οἱ νέοι ἀπὸ τοῦ 18ου μέχρι τοῦ 20ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, μένοντες ἐντὸς τῆς Ἀττικῆς καὶ περιπολοῦντες καὶ φρουροῦντες «ἐν τοῖς φυλακτηρίοις» (Πλούτ. Νομ. ΣΤ, 760.—Ἐνφ. Γ, 5, 7), ἅτινα ἦσαν τὰ ὄχυρά καὶ δι' αὐτοὺς ὠρισμένα μέρη (Αἰσχ. Πρπρσβ. 330),

Μέροψ, 1) βασιλεὺς τῆς Κῶ, πατὴρ τοῦ Εὐμήλου. «Ὅτε ἡ Ἄρτεμις ἐρόνευσε τὴν σύζυγόν του, τὴν νόμφην Ἐχέμειαν, ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ φονευθῆ' ἀλλ' ἡ Ἥρα τὸν κατέταξεν ὡς ἀετὸν ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς. — 2) Βασιλεὺς τῶν Αἰθίοπων, σύζυγος τῆς Κλυμένης, ἐξ ἧς ὁ Ἥλιος ἔσχε τὸν Φαέθοντα (Ὀν. Μετ. Ι, 963). — 3) Βασιλεὺς ἐν Ῥυνδάκῃ, ἐκ Περκότης τῆς Μυσίας, μάντις, πατὴρ τῆς Κλειτῆς, τῆς Ἀρίσθης, τοῦ Ἀμφίου καὶ τοῦ Ἀδράστου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 830, Β, 339). — 4) Κατὰ Βιργίλιον (Ἄν. ΙΧ, 702), εἰς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ Τούρνου.

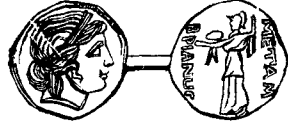
Μέσαθον, ὁ μέσος δεσμός ὁ προσδέων

τὸν ῥυθμὸν εἰς τὸν ζυγὸν (Πολύβ.). Ἐνίοτε ὁμοῦς ἦσαν τὰ μέσαθα βουῶς ἢ ἑλάϊνα εἰς τὰ δύο πέριπα τοῦ ζυγοῦ, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐκ χειρογράφου τοῦ Ἡσιόδου ὥστε καὶ «μέσαθα βουῶς ἢ ποδῶς» (Καλλιμχ. ἐν Πρόκλ. 1).

Μεσαμβρία, 1) πόλις τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ κατὰ τὴν Μεσόγειον, οὐ μακρὰν τοῦ ποταμοῦ Λίσσου (Ἡρδ. Ζ, 108). — 2) Ἐπίσημος πόλις τῆς Θράκῃς κατὰ τὸν Εὐξείνιον πόντον, πρὸς τοῖς ὁρίοις τῆς Μοισίας, ἀποικία δωρικῆ φυγάδων Βυζαντίων καὶ Χαλκι-

δέων, ἰδρυθεῖσα τῷ 493 π. Χ. καὶ μάλιστα

Μεσημβρία προφερομένη (Ἡρδ. Δ. 93.—Στρβ. Ζ, 319).

Μέσαυλος (ἡ), ἡ Μέσαυλον (τὸ), ἡ δίοδος ἢ ἄγουσα ἀπὸ τῆς αὐλῆς τοῦ ἀνδρῶνος εἰς τὴν τοῦ γυναικωνίτου, καὶ ἡ θύρα ἢ τὰ δύο μέρη χωρίζουσα (ἴδ. οἶκος).

Μεσήνη, χώρα παρὰ τῷ Τίγριδι (Στρβ.), νῆσον ἀποτελοῦσα μεταξὺ τῶν δύο βραχίωνων τοῦ Τίγριδος καὶ τῆς θαλάσσης.

Μεσιδίος ἄρχων, ἐν Θεσσαλίᾳ, ὁ μεταξὺ δύο ἀντιπάλων φατριῶν πρὸς συμβιβασμὸν ἐκλεγόμενος (Ἀριστ. Πολιτ. Ε, 63).

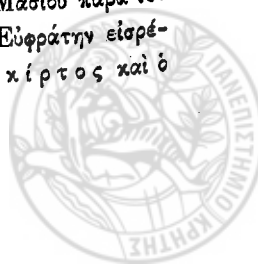
Μεσόα, ἐν τῶν πέντε τμημάτων τῆς Σπάρτης (Θουκ. Α, 10.—Ἡρδ. Γ, 55.—Στρβ. Η, 5, 3.—Παυσ. Γ, 16).

Μεσογαία, τὸ πεδῖον τῆς Ἀττικῆς Α τοῦ Ὑμηττοῦ (Καὶ ν. Μεσόγαια).

Μεσοδάμα, ἐν Σπάρτῃ ἢ οἰκοδόμοινα (Ἡσύχ.).

Μεσομήδης, Κρής, λυρικὸς ποιητῆς, ἀπελεύθερος εὐνοούμενος τοῦ Ἀδριανοῦ. Σῶζονται αὐτοῦ τινὰ ἐπιγράμματα καὶ ὕμνος εἰς Νέμεσιν, μετὰ μουσικῶν σημείων (περὶ ὧν ἴδ. Bellermann, 1840).

Μεσοποταμία, χώρα ἐν Ἀσίᾳ, μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, χωροῦσα πρὸς Β μέχρι τοῦ Ταύρου καὶ τῆς Ἀρμενίας, πρὸς Ν μέχρι Μηδείας. Πρὸ τῶν Σαλευκιδῶν δὲ κατετάττετο ὅτε μὲν μετὰ τῆς Συρίας (Ἐν. Ἀνάβ. Α, 4, 6. 19), ὅτε δὲ μετὰ τῆς Ἀσσυρίας (Ἀρρ. Ζ, 7). Τὰ βορειότερα αὐτῆς μέρη ἦσαν πολὺ εὐφορύτερα τῶν νοτιῶν (Ἐν. Ἀν. Δ, 5, 1). Τὰ ἄρη αὐτῆς ἦσαν ὁ Μάσιος, παρέκτασις τοῦ Ταύρου, καὶ ὁ Σύγγαρις, ἐξακολούθησις τοῦ Μασίου παρὰ τὸν Τίγριν. Ποταμοὶ δ' εἰς τὸν Εὐφράτην εἰσρέοντες ἦσαν ὁ Χαθόρας, ὁ Σκίριτος καὶ ὁ

Βελίχας. Διηρείτο δ' ἡ χώρα εἰς τὴν Οὐρσηνήν πρὸς Δ, μετὰ τῶν πόλεων Ἐδέσσης καὶ Καρρῶν, καὶ ἡ Μυγδονία, πρὸς Ν, ἧς πόλεις ἐν ἄλλαις ἢ Νισίβις, αἱ Καιναι, τὸ Κιρκάσιον.

Μεσοστύλιον, ἡ ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασις τῶν κίωνων εἰς τὰς στοὰς καὶ τὰ περιστύλια. Διέκρινον δ' οἱ ἀρχαῖοι πέντε τοιαῦτα, καθ' ἃς τὸ δι' αὐτῶν κοσμούμενον οἰκοδόμημα ἐλέγετο α) ἀρέοστυλον, ὅτε οἱ κίονες αὐτοῦ ἀπέιχον ἀπ' ἀλλήλων κατὰ 4 τῶν κατωτέρων αὐτῶν διαμέτρων β) διὰ στυλον ὅταν κατὰ 3 γ) εὐστυλον ὅταν κατὰ 2 1/2 δ) δίστυλον, ὅταν κατὰ 2 ε) πυκνόστυλον, ὅταν κατὰ 1 1/2. Ὁ Εὐστυλος ἦν ὁ συνηθέστερος καὶ κομψότερος τρόπος. Ἰδ. Ν α ὤ ς.

Μεσόχορος, ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὅ,τι πρὶν ὁ κορυφαῖος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ ἰστάμενος, καὶ τὸν ρυθμὸν τῆς μελωδίας ὑποδεικνύων. Ἐντεῦθεν, παρὰ Ῥωμαίοις, οἱ ἐπίμισθῳ προεξάρχοντες τῶν χειροκροτήσεων ἐν τοῖς θεάτροις καὶ εἰς τὰς ἀγορεύσεις.

Μέσπιλα, κατὰ Ξενοφῶντα (Ἄν. Γ, 4, 10) ἀρχαία, παρὰ τῷ Τήγριτι κειμένη, πόλις τῆς Ἀσσυρίας, τότε μὴ ὑφισταμένη πλέον, ἧτις δ' ἐπεριτειγίζετο ὑπὸ τείχους 50' ὑψηλοῦ καὶ ἐπίσης πλατέος ἐκ λευκοῦ λίθου λελαξευμένου· πιθανῶς οὐδεμία ἄλλη ἢ τὰ ἐρείπια (Ἀσσυριαστὶ Μαπέλα) τῆς Νιβεβί τὰ καὶ νῦν Μοσοῦλ καλούμενα.

Μέσσα, πόλις τῆς Λακωνίας, εἰς τὰ δυτικὰ τοῦ Ταινάρου (Παυσ. Γ, 25).

Μεσσαῖνα, ἴδ. Μεσσήνη.

Μεσσαπέα, ἢ Καλαυρία, Ἰαπυγία, Σαλεντινὴ, τὸ ἀπὸ Τάραντος ΝΔ τῆς Ἰταλίας. Κατωκεῖτο κατὰ μέγα μέρος ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ Ἰλλυριῶν. Ἐπὶ Βυζαντινῶν τὸ ἔνομα Καλαβρία ἐδόθη τῇ ΝΔ Ἰταλίᾳ.

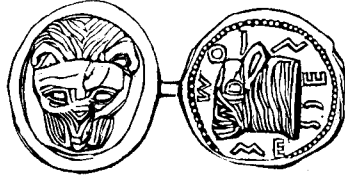
Μεσσαπίον, ἴδ. Βοιωτία.

Μέσσαπος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῆς Τυρρηνίας (Virg. Αἶ, VII, 694).

Μέσσατις, πόλις τῆς Ἀχαιῆς, βορείως τῶν Πατρῶν (Παυσ. ΣΤ).

Μεσηῆς, κρήνη πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάδος ἐν Θεσσαλίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 458).

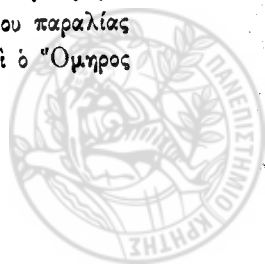
Μεσσήνη, 1) ἢ καὶ Μεσσηνία (ἀφ' οὗ ἐκτίσθη πόλις ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεσσήνη) ἢ ΝΔ τῆς Πελοποννήσου ἄκρα, ἔχουσα πρὸς Β τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Ἡλιδα, πρὸς Α τὴν Λακωνίαν, πρὸς Ν τὴν Μεσόγειον θάλασσαν,

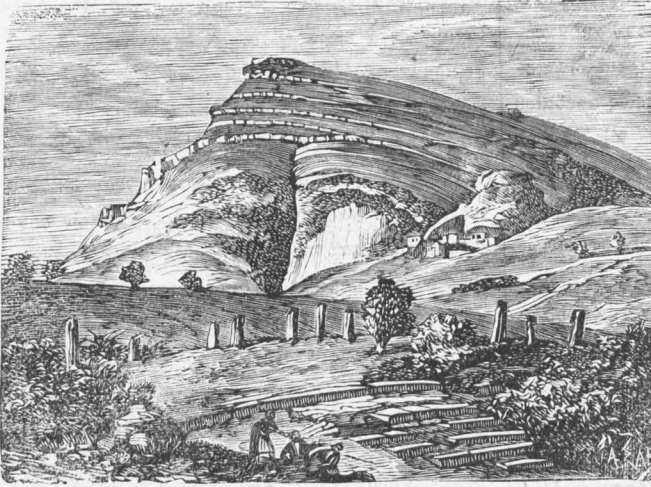
καὶ πρὸς Δ τὴν Ἰονικήν. (Ὅρα χάρτην Μεσσήνης ἐν σελίδι 637). Ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις ὠρίζον αὐτὴν πρὸς Α ὁ ποταμὸς Πάμισος ὁ ἐλάσσων, αἱ κορυφαὶ τοῦ Ταυγέτου καὶ ἡ βαθεῖα κοιλάς Χοίριος νάπη, ἐπιφάνειαν δ' εἶχε 49 τετραγ. μίλια. Ὅρη δ' αὐτῆς ἦσαν ὁ ἐκ τῆς Λακωνίας εἰσχωρῶν Ταυγέτος· αἱ εἰς Β παρεκτάσεις τοῦ Ἀρκαδικοῦ Λυκαίου· τὰ Νόμια, μετὰ τοῦ κεντρικοῦ αὐτῶν σημείου, τῆς Εἶρας (ν. Ἀγ. Ἡλία) εἰς τὴν ΒΔ γωνίαν τὸ νῦν Κούτρα καλούμενον ὄρος· ΝΔ δὲ τὰ ν. Κοντοβούνια, ἔχοντα δύο κορυφάς, τὴν Ἰθώμην

καὶ τὴν Εὐάν (Ἀγ. Βασίλειον). Ἐνταῦθα ἐκτείνεται τὸ βόρειον Στενικλάρειον πεδῖον, καὶ διὰ στενωποῦ συνδέεται μετ' ἄλλης νοτίας πεδιάδος, τῆς Μακαρίας διαρρομένης ὑπὸ τοῦ Παμίσου. Δ χωρεῖ ἡ Μακαρία μέχρι τῆς Χερσονήσου τῆς ληγουσῆς εἰς τὸ ἀκρωτήριο Ἀκρίταν, καὶ περιεχοῦσιν τὰ καλλιεργούμενα ὄρη, τὸν 950' ὑψηλὸν Μαθίαν, καὶ δυτικώτερον τὸν τρικύρφον Αἰγάλεων. Τῆς δυτικῆς ἐπιπέδου παραλίας μέρος ἦν ἀμμῶδες, δι' ὃ καὶ ὁ Ὅμηρος

λέγει (Ίλ. Β, 71) «Πύλος ἡμαθόεις». Τὰ κυριώτερα ἀκρωτήρια ἦσαν ὁ Πλαταμὼδης καὶ τὸ Κορυφάτιον παρὰ τῇ Πύλῳ, εἰς τὴν Ἴονικὴν θάλασσαν, ὁ Ἀκρίτας πρὸς Ν. Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν ποταμῶν δύο μόνοι ἔρρεον δ' ὄλου τοῦ ἔτους, ἡ Νέδα, ὄριον τῆς Τριφυλίας ἐν Ἡλιδι, καὶ ὁ μέγας Πάμισος, ἐξέλους πηγάζων, μόνον $2\frac{1}{2}^μ$ μῆκος ἔχων, ἀλλ' οὐχ ἦττον ὁ εὐρύτερος ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, διότι δέχε-

ται καὶ τὴν Βαλύραν μετὰ τῶν εἰς αὐτὴν εἰσρέοντων Κῶου, Ἠλέκτρας, Χαράδρου. Ἀμφίτου, Λευκασίας, καὶ τοῦ Ἄριδος παρὰ τὰς ἐκβολὰς του. Πρὸς Ν ἡ θάλασσα ἀποτελεῖ τὸν Μεσσηνικὸν, Κορωνικὸν ἢ Ἀσιναιτικὸν καλούμενον κόλπον, πρὸς Δ δὲ τὸν τῆς Πύλου (Ναυαρίνου), εἰς οὗ τὰ Β ἐκτείνεται πρὸ τῆς στερεᾶς ἡ νήσου Σφακτηρίας. Μικρὸς δὲ κόλπος μᾶλλον πρὸς Β ἐκαλεῖτο Βουφράς (Θουκ. Δ, 118). Οἱ πρῶτοι κάτοικοι ἦσαν ἐκ τοῦ γένους τῶν Λελέγων, μικτοὶ μετ' Ἀργεῖων. Εἶτα δ' ἐπήλθον καὶ Αἰολεῖς, καὶ τέλος καὶ Δωριεῖς. Ἐπὶ Ὀμήρου τὸ Α αὐτῆς ἀνῆκε τῇ Λακωνίᾳ, τὸ δὲ Δ ἀπετέλει τὸ κράτος τοῦ Νέστορος. Μετὰ ταῦτα δ' οἱ κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμοι, καὶ ἰδίως ὁ β' (685—663 π. Χ. ἐξησθένησαν τὴν χώραν καὶ υπέταξαν αὐτὴν τοῖς Λακεδαιμο-

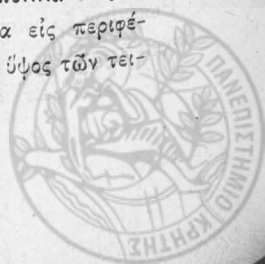
νίοις, ἀφ' ὧν τὸ πρῶτον ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη ἐπὶ Ἐπαμεινώνδου (371) τὴν ἠλευθέρωσε, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τῇ ἀποδῶση μεγάλην πολιτικὴν σπουδαιότητα. Πόλεις δὲ τῆς ὅλης χώρας ἦσαν, α) εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον, ἡ Ἀβία, ἡ τοῦ Ὀμήρου (Ίλ. Ι, 150) ὑποτιθεμένη Ἴρη ἢ Ἴρή· αἱ Φαραὶ εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέδωνος· αἱ Καλάμαι· ἡ Κορώνη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μαθία, κτισθεῖσα συγχρόνως μετὰ τῆς Μεσσήνης· ἡ Ἀ-

σίγη, αἱ Κολιονίδες· β) εἰς τὴν Ἴονικὴν θάλασσαν, ἡ Φοινικοῦς μετὰ λιμένος· ἡ Με(ο)θώνη· ἡ Πύλος (ν. Ναυαρίνον) ἐπὶ ὑψηλῆς χερσονήσου, πόλις τοῦ Νέστορος, ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (τῷ 425), μετ' ἀρίστου λιμένος, καλυπτομένου ὑπὸ τῆς πρὸ αὐτοῦ παρατεινομένης νήσου Σφακτηρίας ἢ Σφαγίας· ἡ Κυπαρισσία, κατὰ τὸν ὁμώνυμον κόλπον,

ἔχουσα τὴν ὠραίαν πηγὴν Διονυσιάδα· ἡ Ἀυλὼν μεθ' ὁμώνυμου φάραγγος κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἡλίδος· γ) Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἡ Ἀνθάνα (ν. ἐρείπια εἰς Τρίφων), ἔδρα τῶν Δωριέων βασιλέων, πατρίς τοῦ Ἀριστομένους· ἡ Στενύκλαρος ἐν τῇ ὁμώνυμῳ κοιλάδι, ἔδρα τῶν Δωριέων βασιλέων, καταστρα-

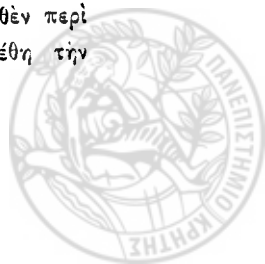
φεῖσα ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου· ἡ Μεσσήνη, πρωτεύουσα ἰδρυθεῖσα τῷ 365, προτροπῇ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ἐπὶ τῆς Ν κλιτύος τοῦ ὄρους Ἰθώμης, ἔνθα πολλὰ σώζονται καὶ ἀξιόλογα αὐτῆς ἐρείπια εἰς περιφέρειαν 47 σταδίων καὶ εἰς ἰκανὸν ὕψος τῶν τει-

χῶν καὶ τῶν πύργων. Ὑπὲρ αὐτὴν δ' ἦν τὸ φρούριον Ἰθώμη, ὡς ὁ Ἀκροκόρινθος «κύριος τῆς Πελοποννήσου» καὶ αὐτὴ λεγομένη, τῷ δὲ 743 — 724 πολιορκηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀμφεία ἐπὶ τοῦ Ἀμφίτου, ἔνθα ἡ ἀρπαγὴ νέων Σπαρτιατῶν ὑπὸ νέων Μεσσηνίων ἐπέφερε τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον. Αἱ Δίμναι, εἰς τὰ ἔλη τῶν πηγῶν τοῦ Παμίσου, καὶ Δευθέλευτις καλουμένη, μετ' ἐπισήμου ναοῦ τῆς Ἀρτεμίδος· Α Εἶρα, ἄλλη τῆς ὀμηρικῆς Ἴρα, ἐν τῇ ΒΑγωνίᾳ, εἰς τὸν 6' Μεσσηνιακὸν πόλεμον, ἐπὶ 10 ἔτη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πολιορκηθεῖσα· ἡ Οἰχαλία, θέσεως ἀβεβαίου (Στρβ. Η, 358. — Πaus. Δ). — 2) Ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τὸ δωρικώτερον Μεσσήνα λεγομένη, ἐπισημοτάτη πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ διαιροῦντος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Ἐνταῦθα ἔκειτο κατ' ἀρχὰς ἡ σικελικὴ πόλις Ζάγκλη, ἐπώνυμος τοῦ ζάγκλου, σικελιστὶ τὸ ἄστρον σημαίνοντος. Εἰς αὐτὴν μετόκησαν τῷ 729 π. Χ. Εὐβοεῖς ἐκ Χαλκίδος καὶ Κύμης, καὶ τῷ 648 ἐξέπεμψαν ἡδὴ ἐκείθεν καὶ ἀποικίαν εἰς Ἰμέραν. Ὅτε δὲ, τῷ 494, κατεστράφη ἡ Μίλητος, τότε, προσκλήσει τῶν κατοίκων τῆς Ζάγκλης (Ἡρδ. ΣΤ, 23) ἦλθον εἰς αὐτὴν οἱ φυγάδες Μιλήσιοι μετὰ Σαρίων· ἀλλὰ τῇ προτροπῇ Ἀναξίλα, τοῦ τυράννου τοῦ Ῥηγίου, ἐκυρίευσαν οὗτοι παρασπόνδως τὴν πόλιν, καὶ τὴν παρέδωκαν εἰς αὐτὸν, ὅστις, Μεσσήνιος ὢν τὴν καταγωγὴν, τὴν μετωνόμασε Μεσσήνην (Θουκ. ΣΤ, 5). Τῷ 461 ἡ πόλις ἐξέβαλε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ ἦν εἰς ἀκμὴν τότε· ἀλλὰ τῷ 396 κατεστράφη ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων· τὴν ἀνφοδομήσε δὲ Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος, κατοίκους αὐτῆς εἰς αὐτὴν συναγαγών. Τῷ δὲ 312 περιήλθεν ὑπὸ τὸν Ἀγαθοκλῆν καὶ τῷ 282 κατελήφθη ὑπὸ Σικελῶν μισθωτῶν, τῶν Μαμερτίων, οἵτινες ἐφόνευσαν τοὺς ἄνδρας, καὶ συνδρομῇ τῶν Ῥωμαίων ἔμειναν κύριοι αὐτῆς ταύτης δοθείσης τῆς πρώτης ἀφορμῆς εἰς τὸν πρῶτον καρχη-

δονικὸν πόλεμον. Ἐμείναν δ' ἔκτοτε οἱ Μαμερτίνοι πιστοὶ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἡ Μεσσήνη ἐχρησίμευεν ὡς ὀρυκτῆριον τῶν ληστειῶν τοῦ Οὐήρρου (Cic. Verr. 4). Ἐπὶ Στράβωνος (ΣΤ, 263) ἦν ἔτι πόλις διάσημος. Ὁ δρεπανοειδῆς λιμὴν αὐτῆς ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ ἑξακόσια πλοῖα.

Μεσσηνιακοὶ πόλεμοι. Τὰς περὶ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐξ αὐτῶν εἰδήσεις διετήρησεν ἡμῖν ὁ Πausανίας (Δ), ἀρυσθεῖς ἰδίως, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Ῥιανοῦ, ὅστις κατὰ τὴν γ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα περισυνάξας ἐξέθηκεν εἰς ἔπη τὰς περὶ αὐτῶν σωζομένας ἐπ' αὐτοῦ παραδόσεις. Πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος (743 — 726 π. Χ.). Κατὰ τὴν παράδοσιν, νεαὶ Σπαρτιατίδες, ἐν ναῶ τῆς Ἀρτεμίδος, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Μεσσήνης πανηγυρίζουσαι, ἠρπάγησαν ὑπὸ νέων Μεσσηνίων, οἵτινες καὶ τὸν ἀπαίτησαντα τὴν ἀπόδοσιν τῶν Τήλεκλον, βασιλεῖα τῆς Σπάρτης, ἐφόνευσαν. Ἦν δ' ὁ βασιλεὺς οὗτος ὁ τὰς Ἀμύκλας τοῖς Ἀχαιοῖς ἀφαιρέσας καὶ ἐρίδας περὶ ὀρίων διεγείρας. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἠρπάγησαν τὰ ποίμνια τοῦ Μεσσηνίου Πολυχάρους, καὶ τὸν φυλάττοντα αὐτὰ υἱὸν τοῦ ἐφόνευσεν ὁ Λακεδαιμόνιος Ἰϋαίφνος, ἡ δὲ γερουσία τῆς Σπάρτης ἠρνήθη νὰ ἱκανοποιηθῇ τοὺς παθόντας. Τότε ὁ Πολυχάρης ἐξεδίκηθ' ἐφορεύων ὄσους Σπαρτιατὰς ἀπήντα, καὶ οἱ Μεσσήνιοι, ἐπίσης ἠρνήθησαν νὰ τὸν παραδώσωσιν, ὡς οἱ Σπαρτιατὰι ἀπήντων, δι' ὃ οὗτοι ἤρξαντο τοῦ πολέμου, εἰσβαλόντες διὰ νυκτὸς εἰς τὴν πόλιν Ἀμφείαν, καὶ φονεύσαντες τοὺς πλείστους τῶν κατοίκων αὐτῆς. Τότε δὲ καὶ οἱ Μεσσήνιοι, εἰς τὰ ὄπλα ἐνασκηθέντες, ἐλεγγάτων τὴν Λακωνικὴν, καὶ παρετάχθησαν τέλος εἰς μάχην, ἧς ἀμφίροπον ἔμεινε τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀλλ' οἱ Μεσσήνιοι, ἐν γένει ἀσθενέστεροι, κατέλιπον τὰς ἀτειχίστους πόλεις τῶν καὶ ἐκλείσθησαν εἰς τὴν Ἰθώμην· τὸ δὲ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἐρωτηθὲν περὶ τῆς ἐκβάσεως τοῦ πολέμου, ὑπεσχέθη τὴν

νίκην ἂν ἐθυσιάζετο παρθένος ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας. Τότε ὁ Ἀριστοδῆμος προσέφερον αὐθορμήτως τὴν ἰδίαν θυγατέρα, καὶ ὅτε ὁ μνηστὴρ αὐτῆς ἠθέλησε ν' ἀντιστῆ, τὴν ἐθανάτωσεν ἰδίᾳ χειρί. Βασιλεὺς δ' εἶτα γενόμενος, ἐνίκησε βοθηεῖα καὶ τῶν Ἀργείων, Ἀρκάδων καὶ Σικυωνίων. Οἱ Σπαρτιᾶται ἀπεθαρρύνθησαν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ κατόπιν ἔλαβον διὰ δόλου ἕτερον εὖνον αὐτοῖς χρησμὸν, καὶ τότε ὁ Ἀριστοδῆμος ἠτύοκτόνησε, καὶ ἐκυρίευσαν αὐτοὶ τὴν Ἰθώμην, τινῶν μὲν τῶν Μεσσηνίων φυγόντων εἰς Ἄργος καὶ Ἀρκαδίαν, τῶν δὲ ἐναπομεινάντων ὑπηκόων γενομένων ἐν μέρει περιοίκων, ὑποχρεουμένων νὰ παρέχουσιν εἰς τὴν Σπάρτην τὸ ἥμισυ τῶν ἐτησίων αὐτῶν προσόδων. Ὑπάρχει δὲ καὶ διήγησις, κρινομένη ὅμως ὡς μυθικὴ, καθ' ἣν ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Ἰθώμης νεανίαι ἐστάλησαν εἰς Σπάρτην ἵνα νυμφευθοῦν τὰς ἐκεῖ ἐναπομεινάσας παρθένους καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν, παρθενίαι λεγόμενοι, ὡς περιφρονούμενοι ὑπὸ τῶν πολιτῶν, συνώμοσαν μετὰ τῶν εἰλωτῶν, ἀλλὰ, προδοθέντες, ἀπῆλθον εἰς Ῥήγιον καὶ εἰς Τάραντα. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ πολέμου τούτου ἐπεκράτησεν εἰρήνη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, πλὴν ὅτε οἱ Σπαρτιᾶται ἐξηκολούθησαν πολεμοῦντες κατὰ τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Κυνουρίας. — Ὁ δεύτερος ὅμως Μεσσηνιακὸς πόλεμος ἐξεργάγη μετὰ 39 ἔτη, τῷ 685 π. Χ. (κατ' ἄλλους 660, διαρκέσας μέχρι 643), τῆς νέας γενεᾶς μὴ ἀνεχομένης τοὺς ὄρους ὑφ' οὓς εἶχον ὑποκύψει οἱ γονεῖς αὐτῆς. Πλὴν δὲ τῶν ἀρχαίων συμμάχων, συνέπραττεν ἤδη αὐτοῖς καὶ ὁ ἐκ Πίσσης Πανταλέων, οἱ δὲ Σπαρτιᾶται εἶχον μεθ' ἑαυτῶν τοὺς Ἥλειους, Λεπρεάτας καὶ Κορινθίους. Εἰς τὰ ΒΔ τῆς χώρας πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, στρατὸς Μεσσηνιακὸς κατεῖχε τὴν Ἀνδάνιαν καὶ τὴν Οἰχαλίαν τὴν ἀρχηγίαν δὲ τῶν Μεσσηνίων εἶχεν ὁ νέος Ἡρακλείδης καὶ Αἰπυτιδῆς Ἀριστομένης, ὅστις διὰ νυκτὸς ἐλθὼν εἰς νᾶν τῆς Ἀθηναῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ, καὶ τὴν ἀσπίδα του ἐκεῖ ὡς ἀτιέρω-

μα ἀναρτήσας, ὠχυρώθη εἰς τὴν Εἶραν, καὶ ἐκεῖθεν εἰσέβαλλε συνεχῶς εἰς τὴν Λακωνικὴν. Οἱ δὲ Σπαρτιᾶται, καὶ διὰ τοῦ πολέμου καὶ δι' ἐσωτερικῶν ρήξεων ἐξησθενημένοι, ἀπετάθησαν ἀμέσως πρὸς τὴν πόλιν ἧτις τότε ἦν ἰσχυρὰ καὶ ἀκλόνητος, τὰς Ἀθήνας. Ὁ πεμφθεὶς δ' αὐτοῖς ποιητῆς Τυρταῖος ἐνεθουσίασεν αὐτοὺς διὰ τῶν ἁσμάτων του περὶ πολεμικῆς τιμῆς καὶ πίστεως εἰς τοὺς ἡγεμόνας, τοῖς ἐπέβαλε τάξιν καὶ πειθαρχίαν, καὶ, παρὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἀριστοκρατῶν, τὴν παραδοχὴν νέων πολιτῶν, δι' ὧν ἠΰξησεν ὁ ἀριθμὸς τῶν πολεμιστῶν. Τῶν Μεσσηνίων οἱ σύμμαχοι, διεσπαρμένοι ὄντες, ὀλίγην εἶχον ἐνότητα, οὐδὲ λίαν τελεσφόρον παρείχον βοήθειαν· ὁ δὲ τῶν Ἀρκάδων βασιλεὺς Ἀριστοκράτης καὶ, ἐπρόδωκεν αὐτοὺς δωροδοκηθεὶς, καὶ, προκειμένης μάχης, ἀπέσχεν αὐτῆς μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ ἀποτελοῦντος τὰ δύο τρίτα τῶν δυνάμεων τῆς Μεσσηνιας, καὶ οὕτω κατετροπώθησαν οἱ Μεσσηνιοὶ, καὶ πᾶσα ἡ δυτικὴ ἐπίπεδος χώρα, πλὴν τῶν φρουρίων τῆς Πύλου καὶ τῆς Μεθώνης, ἐκυριεύθη ὑπὸ τῆς Σπάρτης. Καὶ εἰς τὰ ὄρεινὰ δὲ φρούρια δὲν ἠδυνήθησαν πλέον ἐπὶ μακρὸν ν' ἀντιστῶσι, καὶ μετώκησαν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Κατὰ τὰς παραδόσεις δὲ, εἰς μίαν τῶν ἐκδρομῶν αὐτοῦ ἐκ τῆς Εἶρας συνελήφθη ὁ Ἀριστομένης μετὰ 50 ὀπαδῶν καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν Κεάδαν. Ἄλλ' εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ τὰ ἴχνη ἀλώπεκος ἀκολουθήσας, κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ σωθῇ. Ὅτε δ' ἐκ τραύματος μετὰ ταῦτα ἐκωλύετο νὰ ἐπαγρυπνῇ πανταχοῦ, εἰς δραπέτης αἰχμάλωτος κατέδειξε τὴν εἴσοδον εἰς τὸ φρούριον τῆς Εἶρας, ὅπερ οὕτως ἐκυριεύθη, ἐν ᾧ εἰς τὴν κάτω πόλιν ἡ μάχη ἐξηκολούθησεν ἔτι ἐπὶ τρία ἡμερονύκτια. Ὁ Ἀριστομένης ἔφυγεν εἰς Ῥόδον, οἱ δ' ἐξ Ἰθώμης καὶ Πύλου Μεσσηνιοὶ ἀπέπλευσαν εἰς Σικελίαν, καὶ ἐκεῖ κατέλαβον τὴν ἀρχὴν εἰς Ῥήγιον καὶ ἔπειτα καὶ εἰς Ζάγκλην. Οἱ Σπαρτιᾶται δ' ἐξηκολούθησαν τὸν πόλεμον κατὰ τῶν συμμάχων τῶν Μεσσηνίων, καὶ ὑπὸ τῶν

φίλαρχον αὐτῶν βασιλέα Κλεισμένην Ἀ' προσέβαλον τοὺς Ἀρκάδας, ὧν αἱ πόλεις ἀντέστησαν, ἐπέπεσαν αἰφνιδίως καὶ ἐκυρίευσαν τὸ Ἄργος, ἐξεδίωξαν ἐκ Σικυῶνος τὸν ἐμπειροπόλεμον Κλεισθένην (Ἡρόδ. Ε, 67. ΑΤ, 126), καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τῆς Αἰγίνης, ἣτις ἤρνεϊτο νὰ τοῖς πέμψῃ στρατόν. — Τρίτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος (464—455 π. Χ.). Τὸ φιλέκδικον μῖσος τῶν Μεσσηνίων, μὴ ἀποσβεσθὲν, εὗρεν ἀφορμὴν νὰ ἐκραγῆ ἡαῦθις, ὅτε τῷ 464, ἐκ καταστρεπτικοῦ ὠφεληθέντες σεισοῦ, οἱ Εἰλωτες ἐπανάστησαν. Τότε κατέλαβον καὶ οἱ Μεσσηνιοὶ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν πόλιν Ἰθώμην, ἣν καὶ ἐπολιόρησαν οἱ Σπαρτιάται. Οὗτοι δὲ καίτοι ἐχθρικῶς μᾶλλον διακείμενοι κατὰ τῶν Ἀθηναίων, κατέφυγον ὅμως οὐχ ἤττον εἰς αὐτάς, καὶ ἐζήτησαν τὴν βοήθειάν των. Τοῖς ἐπέμψθη δ' αὕτη μετὰ τοῦ Κίμωνος ἐπὶ κεφαλῆς. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ πολιορκία δὲν ἐπερατοῦτο, ὑπονοίας συλλαβόντες οἱ Σπαρτιάται, ἀπέπεμψαν τοὺς Ἀθηναίους, εἰπόντες ὅτι δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην αὐτῶν, εἰ καὶ διετήρησαν παρ' ἑαυτοῖς πάντας τοὺς ἄλλους συμμάχους. Μετὰ μακρὰν δ' ἀντίστασιν ὑπετάγησαν τέλος οἱ ἀνδρεῖοι φρουροὶ τῆς Ἰθώμης, κατ' ἐντίμους συνθήκας, καὶ μετέβησαν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των εἰς τὴν πόλιν Ναύπακτον, ἣν τοῖς ἔδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι, πρὸ μικροῦ αὐτὴν ἀποκτήσαντες (Θουκ. Α, 101. — Πλούτ. Κίμ. ΙΣΤ — Διόδ. ΙΑ, 63).

Μεσσηνίς ἢ Μεσσηνίς (ἦ), τὸ κυριώτερον ὄρος τῆς Λυδίας, Β τοῦ Μαιάνδρου. Κλάδοι αὐτοῦ ὁ Πακτύς καὶ ὁ Θώραξ (Στράβ. ΙΑ, 636).

Ἐξ ἀρχαίου λόγου

Μεταδλητικὴ, τὸ μεταβάλλειν τὰς

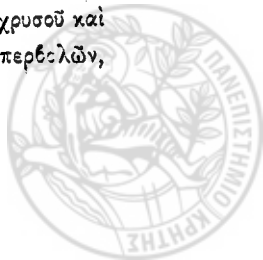
ἀξίας εἰς ἀλλήλας, περιελάμβανε τὴν ἐμπορίαν, τὸν τοκισμόν, τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἀργυραμοιβῶν, τὴν μισθαρίαν.

Μεταγεγετιῶν, ἴδ. ἔ τ ο ς.

Μεταγένης, 1) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐν Ἀθήναις, ταπεινῆς καταγωγῆς, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. Σῶζονται μόνον τίτλοι τινὲς κωμῳδιῶν του. — 2) Ἀρχιτέκτων ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης, υἱὸς Χερσίφρονος, συνειργάσθη μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (Στράβ. ΙΑ, 640. — ΡΙ. XXXVI. 14, 21. — Vitruv. VII, Praef. 16). — 3) Ἀρχιτέκτων Ἀθηναῖος, εἰς τῶν οἰκοδομησάντων τὸν ἐν Ἐλευσίνι ναὸν τῆς Δήμητρος, περὶ τωθέντα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους (Πλούτ, Περ. Γ).

Μετάληξ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. (Ἀπλλδ.).

Μέταλλα, ὀρύγματα πρὸς ἐξαγωγήν λίθων ἢ οἰάς δὴποτε ὕλης, ὅθεν κυρίως τὰ μεταλλεῖα, καὶ ἐκ ταύτης τῆς σημασίας τὰ ὀρυκτὰ τὰ κυρίως μετὰλλα καλούμενα. Καθ' Ὅμηρον (Ὀδυσσ. Α, 184) τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον ἐπορίζοντο οἱ Ἕλληνας διὰ τοῦ ἐμπορίου. Ἦν δὲ τότε ὁ χαλκὸς πολὺ κοινότερος τοῦ σιδήρου, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς δυσκατέργαστος, «πολύκμητος» (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 48), καὶ ὁ Ἡσίοδος (Ἔργ. κ. Ἡμ. 150) μνημονεύει ἐποχῆς καθ' ἣν οὗτος ἦν ἄγνωστος. Ὁ κασσίτερος, ὅστις ἐσκήληνε τὸν χαλκὸν καὶ καθίστα αὐτὸν χρήσιμον τῇ ὀπλοποιίᾳ, ἦν ἐπίσης γνωστὸς τῷ Ὀμήρῳ (Ἰλ. Σ, 474). Μνημονεύει δ' ὁ αὐτὸς ποιητὴς καὶ τοῦ κυάνου (Ἰλ. Α, 24. Ὀδ. Η, 87. — Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἡράκλ. 143), ὅστις ἐξεληφθῆ ὡς σημαίνων τὸν χάλυδα. Πιθανώτερον ὅμως ἐνομισθῆ ὅτι οὗτος ἐστὶν ὁ παρ' Ἡσίοδου ἀδάμας (Ἀσπ. 231. Θεογν. 161), προεργόμενος, ὡς ὑπὸ τινων ὑπετέθη, μετὰ τοῦ σιδήρου, ἐκ τῶν ὑπερβορείων Χαλύδων (Αἰσχλ. Προμ. 720. — Ἀπλλδ. Ῥόδ. Β, 1000. — Ξενοφ. Ἀνθ. Ε, 5). Τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, εἰ καὶ μετὰ ποιητικῶν ὑπερβολῶν,

ἀλλ' ἀναμφισβήτητος ἀποδείκνυται ἡ ὑπαρξίς ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν χρόνων. Ἡ χώνευσις τῶν μετάλλων ἦν τοῖς Ἑλλησιν ἐκ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων γνωστή. Αὐτὴν ὁ Ἡφαιστος ἀντεπροσώπευεν ἐν τῇ μυθολογίᾳ, καὶ ἄκμων καὶ σφύρα, ῥαστήρ, πυράγγρα καὶ φύσαι, ἢ ἐν γένει κάμιναι, ἀπαντῶνται παρὰ τοῖς πρώτοις ποιηταῖς (Ὀμ. Ἴλ. Σ, 369 κτλ. Ὀδ. Γ, 433. — Ἡσιόδ. Θεογ. 863), καὶ τὰ χαλκεία ἦσαν κοινὰ ἐντευκτήρια, ὡς τὰ κουρεῖα παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις (Ὀδ. Ε, 328. — Ἡσ. Ἐργ. 191), καὶ πλεῖστα μέταλλα καὶ τορευτὰ μνημονεύονται σκεύη, ἐν οἷς καὶ αἱ βεβαίως τὸ ἀληθές ὄριον τῆς τότε τέχνης ὑπερακοντιζούσαι ἀσπίδες τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Ἡρακλέους (Ἴλ. Σ. — Ἡσιόδ.). — Τὰ μεγαλειότερα χαλκουργήματα, καὶ αὐτὰ τὰ μεγάλα ἀγάλματα ἐν τοῖς ἀπωτάτοις χρόνοις, σωζόμενά τινα καὶ ἐπὶ Πausανίου (Γ, 17, 6), ἐκ πλακῶν συγκείμενα, συνεδέοντο δι' ἤλων, περονῶν ἢ κέντρων (Ἴλ. Α. 624. — Σ. 379) καὶ ἦσαν σφυρήλατα (ἴδ. καὶ Διόδ. Β, 9). Καὶ ἡ ἐμπαιστικὴ, τέχνη τοῦ προσκολλᾶν εἰς μέταλλα ἕτερα τεμάχια μετάλλου. ἦν ἐφ' Ὀμήρου γνωστὴ (Ἴλ. Α, 24, 35) καὶ τῆς χρυσοῦσεως μνεῖα γίνεται ἐν Ὀμήρῳ (Ἴλ. Γ, 425), παρ' ᾧ καὶ χαλκεὺς λέγεται ὁ χρυσοκόμος (432). Ἐν μετέπειτα χρόνοις κατεσκευάζον καὶ ὀλόχαλκα ἀγάλματα (Paus. Θ, 12, 3) ἀλλὰ συνηθέστερον ἔγλυφον ξύλινον κέντρον (κάναβον), καὶ τοῦτο ἐκάλυπτον διὰ χαλκοῦ. Καὶ ἡ χώνευσις δὲ τῶν μετάλλων ἦν ἀρχαιοτάτα γνωστὴ (Βιδλ. Ἰώβ. ΚΗ, 1. 2) ἀλλ' ἢ εἰς τὴν ἀγαματοποιίαν χρήσις αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι, τοῦ μετάλλου χρομένου μεταξὺ τύπου καὶ κανάβου, ἀποδίδεται εἰς πρώτους τοὺς Σαμίους Ροῖκον καὶ Θεόδωρον τῆς σ' π. Χ. ἐκχονταστηρίδος (Paus. Γ, 12, 8. Η, 14, 5. — Pl. XXXV, 12). Γλαυκὸς δ' ὁ Χίτος εὔρε τὴν κόλλησιν τῶν μετάλλων (Paus. Ι, 16, 4. — Ἡρδ. Α, 25. — Πλούτ. π. ἐκλελοιπ. χρηστ. 47). Ὁ σίδηρος εἰς τὴν Ἑλλάδα

εἰσήγετο πρὸ πάντων ἐκ Σινώπης, ἀλλὰ παρήγετο καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ ὁ δ' ἄργυρος ἀφθονος εὐρίσκετο εἰς τὸ Λαύριον (ἴδ.), καὶ χρυσωρυχεῖα ἐπίσης ὑπῆρχον εἰς τινὰς ἐλληνικὰς νήσους οἷον τὴν Θάσον κτλ. Ἦν δὲ γνωστός καὶ ὁ ψευδάργυρος ἢ ὀρείχαλκος (Στρβ. ΙΓ, 610). Φαίνεται ὅμως μᾶλλον ὅτι ὑπῆρχε διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο, καὶ ὁ μὲν ἦν ὁ ζίγκος, ὁ δὲ ὁ λεγόμενος βρόνζος. Ἐν Ἀθήναις εἰς τῶν κυριωτέρων δημοσίων πόρων ἦσαν τὰ μέταλλα, ὡς ἐλέγοντο τὰ ἐν Λαυρίῳ ἀργυρωρυχεῖα. Οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῶν, ἢ ὑπὸ τοῦ δημοσίου τὴν ἄδειαν τῆς ἐκμεταλλεύσεως αὐτῶν λαμβάνοντες, ἀνώρυτον αὐτὰ διὰ δούλων, καὶ ἀπέφερον εἰς τὴν πόλιν τὸ 1/24 τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐξορυττομένου ἀργύρου, καὶ τὸν φόρον τοῦτον ἐξεμίσθου ἢ πόλις εἰς ἰδιώτας εἰσπράκτορας· ἡ δὲ πρῶτος αὕτη διενέμετο μεταξὺ πάντων τῶν πολιτῶν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτικου πολέμου (457 π. Χ.) ὠρίσθη, κατὰ πρότασιν τοῦ Θεμιστοκλέους, εἰς στόλου ναυπήγησιν (Πλούτ. Θεμιστ. Δ. — Ἰδ. Rang. Laurium. Rec. d. Sav. Etr. Paris, 1872)

Μεταλλικαὶ δίκαι, αἱ ἀμφισβητήσεις περὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν Λαυρεῖῳ ἀργυρείων ἦσαν ἔμμηνοι, ἤτοι κατεπίγουσαι, δικαζόμεναι ἐντὸς τοῦ μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἵνα μὴ παρακαλύωνται αἱ μεταλλικαὶ ἐργασίαι πρὸς ζημίαν τῶν τε διαδίκων καὶ τοῦ δημοσίου. Διεξήγοντο δ' ἐνώπιον ἰδίου δικαστηρίου, μεταλλικοῦ λεγομένου, ἐξ εἰδικῶν ἀνδρῶν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα συγκειμένου (Δμοθ. πρ. Πανταίν. 277).

Μέταλλον, λιμὴν τῆς πόλεως Γορτύνης ἐν Κρήτῃ (Στρβ.). Νῦν Μέταλλα.

Μετάνετρα, ἴδ. Δήμητρα.

Μέταπα, πόλις Αἰτωλικῆ, εἰς τὴν Β ἀκτὴν τῆς Τριγωνίδος λίμνης, Ν τῶν Θέρμων, καταστραφεῖσα ὑπὸ Φιλίππου Γ τῆς Μακεδονίας (Πολδ. Ε, 7).

Μεταπόντιον, καὶ **Μεταπόδος**, ἐλληνικὴ πόλις εἰς τὴν Α παραλίαν τῆς Λου-

κανίας εἰς τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος. Κατὰ τοὺς μὲν ἐκτίσθη ὑπὸ Νέστορος, κατὰ τοὺς δὲ ὑπὸ Ἐπειοῦ, τοῦ κατασκευάσαντος τὸν Δούρειον ἵππον. Μετὰ ταῦτα κατεστράφη ἡ πό-

λις ὑπὸ τῶν Λουκανῶν, καὶ ἀνφοδομήθη προτροπῇ τῶν Συβαριτῶν. Ἐπὶ Πύρρου ὑπετάγη τοῖς Ῥωμαίοις εἰς τὸν δ' ἑκατηνταετηρέτην πόλεμον συνεμάχησε μετὰ τῶν Καρχηδονίων, καὶ ἔκτοτε δὲν ἀναφέρεται πλέον ἐν τῇ ἱστορίᾳ (Στρβ. ΣΤ, 264).

Μέταυρος, 1) ποταμὸς τῆς Οὐμβρικής ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν, παρ' ᾧ ἐφονεύθη ὁ Ἀσδρούβας (Στρβ. Δ, 227). — 2) Ποταμὸς εἰς τὴν Δ παραλίαν τῶν Βρουτιῶν (Στρβ. ΣΤ, 256).

Μετοίκιον, 1) ὁ φόρος ὃν κατέβαλλον οἱ ἐν Ἀθήναις ἐγκατεστημένοι ξένοι (μέτοικοι), ὧν 12 δραχμῶν ἐτησίως διὰ τὸν ἄνδρα, 6 διὰ τὴν χήραν γυναῖκα. Γυνὴ ἔχουσα υἱὸν κατέβαλλον ἢ αὐτὴ, ἢ ὁ υἱὸς, οὐχὶ δ' ἀμφότεροι. Εἰς τὸ μετοίκιον ὑπεβάλλοντο καὶ οἱ ἀπελεύθεροι, καταβάλλοντες καὶ 3 ὀβολοὺς ὑπὲρ τοὺς ἐλευθέρους. Οἱ κατηγορούμενοι ὡς μὴ ἀποτίσαντες τὸ μετοίκιον εἰσῆγοντο εἰς δίκην, καὶ ἂν ἐφωρῶντο, ἐπωλοῦντο ὡς δοῦλοι (Ἰσαί. κ. Ἐλπωρ. κ. Δαμορ. — Δημοθ. κ. Εὐβουλ. 1309). — 2) Μετοίκια, ἐορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν βοηδρομιῶνα ἐκάστου ἔτους, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐκ τῶν διαφόρων χωρίων εἰς τὰς Ἀθήνας συνοικισμοῦ τῶν κατοίκων (Πλούτ. Θεσ. ΚΓ.). Κατὰ Θουκυδίδη (Β, 15) Συνοίκια κατὰ δὲ Σχολιαστὴν Ἀριστοφάνους (Εἰρ. 1019) Συνοικεσία.

Μετοίκος, ἴδ. Ἐένος.

Μετόπη. Ὁ θρηγκὸς ὑπὲρ τὸ περιστύλιον τῶν δωρίων ναῶν ἐκοσμεῖτο διὰ Τριγλύφων (ἴδ.), αἵτινες παρίσταν τὰ ἄλλα τῶν

διασταυρουμένων δοκῶν τῆς ξυλοδομήτου ὀροφῆς. Τὰ μεταξὺ αὐτῶν διαστήματα, ἔμμενον κενὰ εἰς τὴν ἀρχικὴν νεωδομίαν, ὥστε καὶ ὁ

Ὀρέστης (Εὐριπ. Ἴφιγ. Ταυρ. 113) εἰσέδου δι' αὐτῶν εἰς τὸν ἐν Ταυριδινῶν τῆς Ἀρτέμιδος.

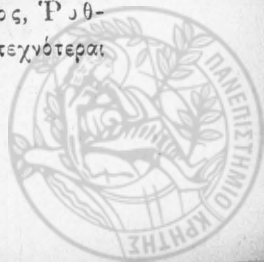
Ἄλλ' ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ λιθοδομίᾳ ἐκαλύφθησαν διὰ πλακῶν τετραγώνων, αἵτινες ἐκαλοῦντο μετόπαι, καὶ εἰς τοὺς πολυτιμοτέ-

ρους ναοὺς πολλάκις ἐκοσμοῦντο δι' ὠραίων γλυφῶν, ὡς αἱ τοῦ Παρθενῶνος, καὶ τοῦ

Θησείου ἢ Ἀβραχεῖα πλευρὰ, καὶ ἀνά 4 ἐξ ἐκάστης τῶν δύο μακρῶν (ἴδ. Νάος, Ρυθμός). Αἱ ἄρχαιότεραι δὲ καὶ ἀτεχνότεραι

τῶν σωζομένων ἐπιγλύφων μετοπῶν εἰσὶν αἱ τῆς Ἀκροπόλεως τῆς Σελινοῦντος, πιθανῶς τῆς ἀρχῆς τῆς σ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ.

Μετροητής, ἴδ. Μέτρον.

Μέτρον. Ὑπῆρχον μέτρα μήκους, ἐπιφανείας καὶ ὄγκου, καὶ τούτου στερῶν ἢ ῥευστῶν· οὐδὲ διεκρίνοντο ταῦτα ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἀκριβῶς, εἴτε ἐν τῇ πράξει· εἴτε ἐν τῇ θεωρίᾳ, ἀπὸ τῶν σταθμῶν, ὧν τὸ σύστημα, ὡς καὶ τὸ τῆς χρονολογίας, προήλθε φαίνεται, κατ' ἀρχὰς ἐκ Βαβυλῶνος. Οἱ Βαβυλώνιοι πρὸς καταμέτρησιν, ἰδίως τῶν 12 νυκτίων ὥρῶν, μετεχειρίζοντο τὸ ὕδωρ, τοῦ γενικοῦ μέτρου διαιρουμένου εἰς 12 μέρη, καὶ ἀγγείων κατασκευαζομένων ἅτινα περιελάμβανον ἕκαστον τὸ $\frac{1}{12}$ μέρος. Μετέθη δὲ τὸ δωδεκαδικὸν σύστημα καὶ εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ πιθανῶς διὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους. Κατὰ πρῶτον βεβαίως ἤρξαντο καταμετροῦμεναι αἱ ἐκτάσεις, καὶ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ὑπῆρξεν ἡ πρώτη βᾶσις τῆς καταμετρήσεως. Ἡ σπιθαμὴ τῆς χειρὸς, ὁ πήχυς, οἱ τεταμένοι βραχίονες (ὄργυιά), ὁ ποῦς, τὸ βῆμα, εἰσὶ τὰ πρῶτα φυσικὰ μέτρα μήκους, ἐπαρκῆ διὰ τὴν πρώτην κατάστασιν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπὶ ἕκατον πόδας ἤλαυνεν ὁ γεωργὸς τοὺς ἀρτηρᾶς του βόας, καὶ ἐπανελάμβανε τοὺς αὐλακᾶς του παρ' ἀλλήλοις μέχρις οὐ ὀργῶσθι πλάτος ἴσον πρὸς τὸ μήκος· καὶ τὸ τετράγωνον τοῦτο τοῦ ἑκατόμποδος αὐλακος ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς ἐπιπέδου καταμετρήσεως καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν. Ἀρχιτεκτονικῆ ἄνευ ὠρισμένων μέτρων ἐστὶν ἀνέφικτος, δι' ὃ καὶ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ ἀρχαιοτάτοι τῆς γῆς ἀρχιτέκτονες, ἀπαντιῶνται τὰ πρῶτα ἀκριβῆ μέτρα μήκους, ὁ Αἰγυπτιακὸς βασιλικὸς πήχυς περιέχων τὸ μήκος 28 δακτύλων, ἀντιστοιχούντων πρὸς 525 — 527 ὑποχιλιόμετρα. Τοῦτον αἰνιττεται καὶ ὁ Ἡρόδοτος (B, 168). Τὰ ἀρχικὰ Βαβυλώνια μέτρα διὰ τῆς ἐπισυκοινωνίας, ἦν ἐν ἀρχῇ διενήργουν οἱ Φοίνικες,

καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κοινοῦ ἐμπορίου, ἐξετάθησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἀνεξαρτήτως τῶν πολιτικῶν αὐτῆς φυλετικῶν διαιρέσεων· α'. Μέτρα μήκους. Τὸ Ὀλυμπιακὸν στάδιον (πληθ. τὰ στάδια καὶ οἱ στάδιοι), τὸ αὐτὸ καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, περιεῖχεν 600 πόδας (=625' ῥωμ. ὡς 24 : 25) = $\frac{1}{40}$ τοῦ γεωγρ. μιλίου ἢ $\frac{1}{8}$ τοῦ ἀρχαίου Ῥωμαϊκοῦ, ἢ = 569' παρισινοῦς, = 184, 97 μέτρ. Διηρεῖτο δὲ τὸ στάδιον εἰς 6 πλέθρα ἐξ 100' ἕκαστον, ἢ εἰς 100 ὄργυιᾶς ἐξ 6' ἑκάστην. Ὁ δὲ ποῦς διηρεῖτο εἰς 5 παλαστάς (πλάτος χειρὸς), ἢ δοχμάς, ἢ εἰς 16 δακτύλους· ὁ δὲ πήχυς διηρεῖτο εἰς 6 παλαιστάς ἢ δύο σπιθαμάς, πρὸς 12 δακτύλους ἑκάστην. Ἦν δ' ὁ δακτύλος = 19, 3 ὑποχιλιόμετρα, ὁ δὲ ποῦς = 308, 3 ὑπχ. ἢ 11.79 γερμ. δακτύλους. Ἄλλ' ἡ καταμέτρησις, προκειμένη περὶ ἀποστάσεως, σπανίως ἐγένετο μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας, καὶ τὸ πλεῖστον διὰ βημάτων, ἢ καθ' ἡμέρας ὁδοιπορικᾶς, εἰς στάδια ἐν στρογγύλῳ ἀριθμῷ μεταφραζομένη. Ἐκ τούτου προκύπτουσιν ἀνωμαλῖαι, καὶ τὸ στάδιον τοῦ Ἡροδότου ἐστὶν ἔλασσον τῶν 400 μετρίων αὐτοῦ πήχεων, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ξενοφῶντος ἔλασσον τῶν 600 ἀττικῶν ποδῶν. Τὸ ὁδοιπορικὸν στάδιον ἦν πιθανῶς = 200 βήματα = 500 γερμ. πόδας. Τὰ ἐπίπεδα ἐμετροῦντο κατὰ τετραγωνικὸν πλῆθρον, ὧν ἕκαστον ἦν = 950 τετραγ. μέτρ. Τῶν κυβικῶν δὲ μέτρων ὡς μονὰς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ κοτύλη, ἐν χρῆσει οὔσα εἰς τε ρευστὰ καὶ εἰς στερεά. Ἦσαν δὲ διὰ τὰ ὑγρά 12 μὲν κοτυλαί = 1 χοῦς, 144 δὲ = 1 μετρητῆς (39, 39 τῆς λίτρας)· διὰ τὰ ξηρὰ δὲ, 4 κοτύλαι ἦσαν = 1 χοῖνιξ, 32 δὲ = 1 ἐκτεὺς, 192 — 1 Μέδιμνος (= 52, 53 λίτρ.). Ὁ δ' ἀμφορεὺς μετρητῆς ἐπὶ ὑγρῶν περιελάμβανεν 864 κυάθους· ὁ δὲ μέδιμνος, ἐπὶ στερεῶν, 1152 κυάθους. — Παρὰ Ῥωμαίοις εἰσήγαγε τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ πρῶτος ὁ Σέρβιος Τούλιος. Digitus ἦν τὸ πλάτος δακτύ-

λου· pollex, ὁ ἀντίχειρ, ἀντεστοίχει πρὸς τὸν ἑλλ. δάκτυλον (= $\frac{4}{3}$ τοῦ digitus). Ἡ σπιθαμὴ (palmus) ἦν = 3 δακτύλ. Πούς (pes) = 12 δακτ. (pollex ἢ 16 digitus, ἢ 4 παλάμας, palmi)· πῆχυς (cubitus) = 1 $\frac{1}{2}$ πόδ.· βήμα (passus) = 5 πόδ. (τὸ διπλὸν τοῦ συνήθους βήματος, (gradus ἢ gressus). Ῥάβδος δεκάπους ἐλέγετο pertica. 625 πόδες ἢ 125 βήματα (passus) ἀπετέλουν ἓν στάδιον, καὶ 8 στάδια ἓν μίλλιον (Mille ἢ Milliarium). — Ἡ περσικὴ παρασάγγη εἶχε 30 στάδια, ὁ δὲ σχοῖνος δις τόσα. Μέτρον ἐπιφανείας ὁ actus quadratus, ἦν τετράγωνον ἔχον 120' ἐκάστην πλευρὰν, τὸ δὲ jugerum, τετράπλευρον, ἐκείνου διπλάσιον. — Μέτρα δὲ βευστῶν ἦσαν ὁ culeus = 527,27 λίτρας, περιλαμβάνων 20 ἀμφορεῖς (ἢ quadrantal ἢ cadus), ὧν αἱ ὑποδιαίρεσεις 2 κάλπαι (urnae), 8 congii, 58 sextarti καὶ 96 heminae ἢ κοτύλαι (cotylae), 576 κύαθοι (cyathi). Διὰ τὰ ξηρὰ δ' ἦν τὸ μέγιστον μέτρον ὁ μόδιος (modius = 8, 75 λίτρ.). 6 μόδιοι ἀπετέλουν ἓνα μέδιμνον (medimnum). — Μέτρα προσέτι ἐλέγοντο καὶ ἐκ τῶν συλλαβῶν συνδυασμοί, πρὸς καταρτισμὸν τῆς στιχουργικῆς ἀρμονίας (ἴδ. Στιχουργία).

Μετρονόμοι, ἀρχὴ κληρωτῆ ἐν Ἀθήναις, ἐκ 10 ἢ 15 ἀνδρῶν, (5 ἐν τῇ πόλει, καὶ 5 ἢ 10 ἐν Πειραιεῖ), τὴν ἐπιτήρησιν ἐχόντων τῆς ἀκριβείας τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν.

Μέτων, 1) υἱὸς Πausανίου, Ἀθηναῖος γεωμέτρης, ἀρχιτέκτων καὶ πρὸ πάντων ἀστρονόμος. Εἰς τὴν Πνύκα ἔστησεν ἡλιοτρόπιον τῆς ἐφευρέσεώς του, πρὸς ὀρισμὸν τῆς ἐτησίας ἡλιακῆς πορείας, καὶ συντάξας κύκλον 19 ἐτῶν = 235 μηνῶν = 6940 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς 13 σκιροφοριῶνος 432 π. Χ., ἠθέλησε νὰ συμβιβάσῃ τὸ ἡλιακὸν μετὰ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους. Καὶ ἐθεωρήθη μὲν ἡ ἐνεακαιδεκαετηρὶς αὕτη ὡς πρόοδος διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἀλλ' εἰς κοινὴν χρῆσιν ἔμειven ἡ ἀρχαία ὀκταετηρὶς (Διόδ. ΙΒ, 36),

καὶ παροιμία εἶχεν ἀποβῆ τὸ ἀναβάλλεσθαί τι ἐς τὸν Μέτωνος ἐνιαυτὸν», ἀνάλογον πρὸς τὸ λατινικὸν «ad calendas graecas», διὰ τι ἐπὶ μῆκιστον ἀναβαλλόμενον (ἴδ. Cic. ad. Adlts. XII, 3, 2). — 2) Πάριος Πυθαγόρειος φιλόσοφος. — 3) Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους. — 4) ἴδ. Ἀρχιτέκτονες.

Μετώπη, 1) ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, πρὸς τῇ Στυμφαλίᾳ λίμνῃ (Καλλ. Ὑμν. εἰς Δία, 26. — Αἰλ. π. i. Β, 33). — 2) Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος, γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μήτηρ τοῦ Ἰσμηνοῦ, τῆς Θήδης κτλ. (Πινδ. — Ἀπλλδ. Γ. 12, 6).

Μήδεια, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Μήδειος, υἱὸς Ἰάσονος καὶ Μηδείας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, παρακολούθησας τὴν μητέρα του ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐκαῖ δῆθεν τὸ ὄνομά του δοῦς εἰς τοὺς Μήδους (Ἡσδ. Θεογ. 1001. — Πaus. Β, 3. — Διόδ. Δ, 56).

Μηδεσικάστη, νόθος θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, γυνὴ Ἰμβρίου (Ὁμ. Ἰλ. Ν, 173).

Μηδία, (περσιστὶ «ἡ μέση χώρα»), μέρος τῆς μεσογείου Ἀσίας, οὐ ὄρια πρὸς Ἀ ἢ Παρθία καὶ Ὑρκανία, πρὸς Ν ἢ Περσίς καὶ Σουσιανή, πρὸς Δ ἢ Ἀσσυρία καὶ Ἀρμενία, πρὸς Β ἢ Κασπία θάλασσα. Ἐν γένει καρποφόρος, παρῆγεν ἰδίως καὶ τὰ ἐπώνυμα αὐτῆς μηδικὰ μῆλα (τὰ κίτρα), καὶ ὡς ἔξοχοι ἐφημίζοντο οἱ μηδικοὶ Νισαῖται ἵπποι (Ἡρδ. Γ, 106). Πᾶσα ἡ χώρα ἦν ὀρεινὴ, κατεχομένη ὑπὸ τῶν διαφόρων κλάδων τοῦ Ταύρου. Πρὸς Δ εἶχε τὸ Κάσπιον ὄρος, πρὸς Ν τὸν Χοάτραν, οὐ πρὸς Ἀ τὸν Ζάγρον· πρὸς τὴν Παρθίαν δὲ τὸν Παραχοάθραν. Ἐν τῇ μέσῃ δὲ τῆς χώρας πρὸς τὸ ΒΔ παρατείνεται τὸ Ἰασωνικὸν ὄρος μετὰ τῶν Κασπίων στενωπῶν. Ποταμοὶ δ' ἦσαν ὁ Καμβύσης, ὁ Κύρος, ὁ Ἄμαρδος· πρὸς Δ δὲ εἰς τὴν Ματιανὴν λεγομένην ἐπαρχίαν ἐξετείνετο ἡ ἄλμυρὰ λίμνη Ματιανή. — Οἱ κάτοικοι:

Ἄριοι: τὸ γένος, ὠνομάσθησαν Μῆδοι: ἐκ τῆς χώρας. Ἦσαν ἄλλοτε φιλοπόλεμοι, εἶτα δ' ἐξεθληθῆσαν. Οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἐλέγοντο Μάγοι, καὶ εἶχον τὴν λατρείαν τῶν ἀστέρων. Ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, ΝΑ, ἔκειτο, εἰς 12 στάδια Ν τοῦ Ὀρόντου, ἢ πόλις Ἐκβάτανα, πρωτεύουσα τῆς ὅλης Μηδίας, καὶ εἶτα ἔδρα θερινῆ ἀλληλοδιαδόχως τῶν Περσῶν καὶ Πάρθων βασιλείων. Αἱ Ῥαγαί, εἶτα πρωτεύουσα τῶν Πάρθων, καὶ Εὐρωπος καὶ Ἀρσακία ὀνομασθεῖσαι, ἡ μεγίστη τῶν μηδικῶν πόλει. Ἡ Ἄτροπατηνὴ ἦτις ἐδήλου περσιστὶ χώρα πυρὸς, καὶ οὕτως ἐκαλεῖτο διότι εἶχε φλεγούσης νάφθης πηγᾶς, εἶχε πόλιν τὴν Γάζαν, θερινὴν ἔδραν τῶν Μηδῶν βασιλείων εἰς τ' Ἀ τῆς λίμνης Σπαούτας. Τὸ δὲ πρὸς τὴν Κασπίαν Β μέρος κατώκειν φυλαὶ ἄγριαι (Στρβ. ΙΑ, 522. ΙΕ, 732).

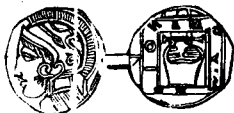
Μηδίας τεῖχος, κατὰ Στράβωνα ἐπὶ Σεμιράμιδος κτισθὲν ἐκ πλίνθων ὀπτῶν, εἰς 6 μιλίων ἀπόστασιν πρὸς Β τοῦ νῦν Βαγδατίου, 20' παχὺ, 100' ὕψηλόν, εἰς 20 παρασαγγῶν (=600 σταδίων) μήκος, ἐχώρει ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Τίγριδος, ἔνθα οἱ δύο ποταμοὶ μᾶλλον πλησιάζουσιν ἀλλήλοις, χωρίζον τὴν Μεσοποταμίαν τῆς Βαβυλωνίας, καὶ ἐξασφαλίζον ταύτην κατὰ τῶν μηδικῶν προσβολῶν (Ξεν. Ἄν. Α, 2, 15. Β, 4, 12). Ἰχνη αὐτοῦ δὲν σώζονται.

Μήδοκος (ἢ καὶ Ἀράδοκος), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ (Ξεν. Ἄνθ. Ζ, 2, 32.—Ἐλλ. Δ, 8, 26).

Μήδος (ὁ), ποτάμιον τῆς Περσίδος, ῥέον εἰς τὸν Ἀράξην (Στρβ.).

Μήδων, υἱὸς Κεῖσου, ἑγγονος Τημένου, βασιλεὺς τοῦ Ἀργους.

Μήθυμνα καὶ Μέθυμνα (Σκύλαξ),

πόλις τῆς νήσου Λέυβου, ἡ βορειοτάτη καὶ ἡ μετὰ τὴν Μιτυλήνην ἐπισημοτάτη, εὐρὺν ἔ-

χουσα λιμένα, ἐλεηλατήθη τῷ 407 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ἔκτοτε πολὺ ἐξέπεσεν. Αὕτη παρήγε τὸν ἄριστον λῆσβιον οἶνον (Hor. Sat. II, 8, 40). Ἦν δὲ πατρίς τοῦ ἀοιδοῦ Ἀρίωνος καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἑλληνίκου (Θουκ. Γ, 2, 18. 6, 85. 7, 57.—Ξεν. Ἐλλ. Α, 2, 12).

Μηθώνη, πόλις Θεσσαλικῆ (Ὀμ. Ἴλ. Β, 76), ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων μὴ μνημονευομένη. Ἴσως ἡ Μαγνησία (Στρβ. Θ, 436).

Μηκιστεὺς, 1) ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, συνεστρατεύσας μετὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Μελανίππου (Ὀμ. Ἴλ. Β, 566.—Ἀπλδ. Γ, 6, 3).—2) Υἱὸς Ἐχίνου, ἐταῖρος τοῦ Τεύκρου (Ὀμ. Ἴλ. Θ, 333).—3) Υἱὸς Λυκάονος (Ἀπλδ. Ζ, 8, 1).

Μηκούβερνα, πόλις εἰς τὰ Α τῆς Σιθωνίας, κατὰ τὸν Τορωναῖον κόλπον, εὐ μέρος καὶ Μηνυβερναῖος ἐλέγετο κατ' αὐτήν, καίτοι ἐν ἀρχαίοις χρόνοις καταστραφεῖσαν (Ἡρόδ. Ζ, 122.—Θουκ. Ε, 39.—Στρβ. Ζ, 330).

Μηκώνη, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικυωνος (Ἡρόδ. Θεογ. 536.—Ἰδ. Στρβ. Η, 6, 25).

Μήλη, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέτασιν πληγῶν, οἰδημάτων ἢ ὀργάνων τινῶν.

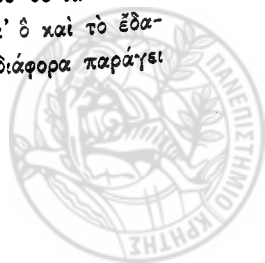
Ἐκ Πομπηίας

Ἐν Πομπηίᾳ εὑρεθεῖσα σιδηρᾶ ἐντὸς οἴκου χειρουργοῦ τινος, ἔχει μήκος 0, 152^μ.

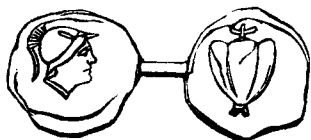
Μηλόδιος, εἰς τῶν Ἀ' ἐν Ἀθήναις (Ξενφ.).

Μηλόδοτις, νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, σύντροφος τῆς Περσεφόνης (Ὀμ. Ἵμν. Δμτρ. 420.—Ἡρόδ. Θεογ. 354).

Μήλος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 3 \square^m ἐπιφάνειαν ἔχουσα, καὶ πόλιν ὁμώνυμον πρὸς τὰ ΝΔ. Ἔστι δὲ βράχος πορώδης, ὃν διαβρέχει τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, εἰς οὗ δὲ τὰ κοιλώματα καίει ἠφαίστειον πῦρ, δι' ὃ καὶ τὸ ἔδαφος ἐστὶν εὐφορώτατον, καὶ διάφορα παράγει

δροκτολογικά προϊόντα, ὡς στίψιν, ἄλας, θεῖον, πηλόν, γύψον, κίσηριν κτλ. Καίτοι βαθεῖαν ἔχουσα ἔντομήν πρὸς Α, ἐστὶν ἡ νῆσος πρὸς

Δ στρογγύλη, καὶ τοιαύτη ἐξελαμβάνετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (rotundissima, Pl. IV, 12, 23)· ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς. Τῆς ἀρχαίας πόλεως σώζονται εἰρηπία τῶν δὲ παρ' αὐτῆς θερμῶν ὑδάτων ὡς ἱαματικῶν μνημονεύει καὶ ὁ Ἱπποκράτης. Οἱ κάτοικοι, ἐκ Κρήτης προελθόντες, ἦσαν Δωριεῖς, καὶ, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, σύμμαχοι τῆς Σπάρτης, δι' ὃ καὶ τῷ 416 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι ἐλεηλάτησαν καὶ κατεκληρούχησαν τὴν νῆσον, σφάξαντες τοὺς ἄνδρας καὶ πωλήσαντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παῖδια (Ἡρόδ. Η, 46. 48. — Θουκ. Γ, 91. Ε, 84—115. — Ξεν. Ἑλλ. Β, 2, 9. — Πλούτ. Λυσ. ΙΔ).

Μήν ἢ **Μήνιος**, πρῶτος ὑποτιθέμενος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ 2100 π. Χ. κτίστης τῆς Μέμφιδος, καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν χώραν εἰσαγαγὼν (Ἡρόδ. Β, 4. — Διόδ. Ε, 45).

Μήνη, ἴδ. Σε λ ή ν η.

Μήνεγξ, μικρὰ νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, πρὸ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Συρτικῆς, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Λωτοφάγων. Εἶτα Γίρθα (Πολύβ. Α, 39. — Στρεβ.). Νῦν Ζέρβι.

Μήνιος, ποταμὸς τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ (Θουκ. ΚΕ, 15. — Πaus. ΣΤ, 26).

Μηνόδωρος, 1) ἀπελευθερὸς τοῦ Πομπηίου ἢ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σήξτου, ὑπὸ τοῦ ναυαρχήσας, μετὰ δὲ τὴν συνομολόγησιν τῆς συνθήκης μεταξὺ Ὀκταβίου καὶ Ἀντωνίου, τῷ 40 π. Χ., λεηλατήσας τὸς ἀκτὰς τῆς ἄνω Ἰταλίας, καὶ τὴν Σαρδηνίαν καταλαβὼν. Ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του δὲ τῷ Πομπηίῳ κατηγορηθεὶς, καὶ ὑποπτος καταστάς, παρέδωκεν εἰς τὸν Ὀκτάβιον τὸν στρατὸν, τὸν στό-

λον καὶ τὰς χώρας ἃς κατέχε (τῷ 38), καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπίσης ἀξίωμα ναυάρχου λαβὼν, ἠττήθη ἐν Κύμῃ. Ὁ Πομπηῖος ἐζήτησε τὴν παράδοσίν του· ἀλλὰ ταύτης ἀποτυχὼν, ἐγκατέστησε ναύαρχον τὸν ἐχθιστον αὐτῷ Μενεκράτην. Οἱ δύο στόλοι συνεχρούσθησαν αὐθις ἐν Κύμῃ, καὶ ὁ μὲν Μενεκράτης, βαρέως πληγωθεὶς, ἵνα μὴ περιπέσῃ εἰς αἰχμαλωσίαν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν· ὁ δ' ἄστατος καὶ κενόδοξος Μηνόδωρος ἦλθε πρὸς τὸν Πομπηῖον, ἐλπίσας νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀντιπάλου του· ἀλλ' ἀποτυχὼν, ἐπέστρεψε πάλιν πρὸς τὸν Ὀκτάβιον, ὅστις τὸν ἐσυγχώρησε μὲν, ἀλλ' ἔκτοτε τὸν περιεφρόνει. Ἐπὶ γὰρ δὲ κατόπιν, τῷ 35, ἐν τῷ ποταμῷ Σαύφ ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Σισκίας ἐν Πανονίᾳ (Δ. Κάσσ. ΜΑ, 45. — Ἀππιαν. Ε, 70. 96. — Suet. Oct. LXXIV). — 2) Γλύπτης Ἀθηναῖος τῆς ἀ. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, τὸν Ἔρωτα τοῦ Πραξιτέλους ἀντιγράψας (Πaus. Θ, 27, 3).

Μηνοφάνης, 1) στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου, ἐν τῷ πρώτῳ Μιθριδατικῷ πολέμῳ (88—84 π. Χ.) τὴν Δῆλον λεηλατήσας, τὴν πόλιν καὶ τοὺς ναοὺς αὐτῆς ἀνασκάψας, τοὺς ἄνδρας φονεύσας, τὰς οἰκογενείας αἰχμαλωτεύσας (Ἀππ. Μιθρ. 110). — 2) Ἴατρός τις (Ἀνθολγ.).

Μήνυτρα (τὰ), ἡ χορηγούμενη ἀμοιβὴ δι' ἀνεύρεσιν δούλου δραπέτου, ἢ καταγγελίαν σπουδαίου ἐγκλήματος, ὡς φέρ' εἰπεῖν τοῦ τῶν Ἑρμοκοπιδῶν.

Μηροίνης, υἱὸς Μόλου (Ὁμ. Ἰλ. Ν, 249. Κ, 270), ἑταῖρος τοῦ Ἰδομενέως, μεθ' οὗ ὠδήγησεν εἰς Τροίαν τὸ σῶμα τῶν Κρητῶν, ἀναδειχθεὶς εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων πολεμιστῶν (Ἰλ. Β, 645. Δ, 254. Θ, 263), διακρινόμενος ὡς τοξότης καὶ ἀκοντιστής (Ἰλ. Ψ, 860. 888). Κατὰ μεταγενεστέρως παραδόσεις, ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του ἐπλανήθη εἰς Σικελίαν, εἰς τὸ Ἐγγυον, κτίσμα Κρητῶν, ἢ ἐπανήλθεν εἰς Κρήτην, ἐνθα ὑπῆρχε μνημεῖον αὐτοῦ, καὶ μετὰ τοῦ Ἰδομενέως ἐτιμᾶτο ὡς ἥρωας.

Μηρός, ἱερὸν ὄρος τῶν Ἰνδιῶν, ὑψίστη χιονοσκεπὴς κορυφή κατὰ τὴν διασταύρωσιν τοῦ Ἰμάου μετὰ τοῦ Παροπαμίσου. Ἐπ' αὐτοῦ ἐδοξάζετο γεννηθεῖς ὁ Δίνυσος (Στρβ. ΙΕ, 687. — Ἀρρ. Ε, 1, 6, 2, 2).

Μήστρα ἢ Μήτρα, θυγάτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος, ὅστις ὑπὸ τῆς Δήμητρος εἰς βουλιμίαν καταδικασθεῖς, ἐπώλησε καὶ αὐτήν, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὴν πεῖνάν του· ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν τῇ ἐχάρισε τότε τὴν δύναμιν, ὡςάκις ἐπωλεῖτο νὰ μεταμορφουταί εἰς δάμαλιν, ἵππον, πτηνὸν, καὶ οὕτω νὰ διαφεύγῃ τὴν δουλείαν (Λιβν. ΙΣΤ. — Λυκόφρ.).

Μήστωρ, 1) υἱὸς Περσέως καὶ Ἀνδρομέδης, σύζυγος Λυσιδίκης, θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος, πατὴρ τῆς Ἰπποθῆς (Ἀπλδ. Β, 4, 5). — 2) Νόθος τοῦ Πριάμου, φονευθεῖς εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 257. — Ἀπλδ. Γ, 12, 5). — 3) Υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κλειτοῦς (Πηλ. Κρατύλ.).

Μήτα, θυγάτηρ τοῦ Ὀπλητος, γυνὴ τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων (Ἀπλδ. Γ, 15, 6).

Μητιάδουσα, θυγάτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ Κέκροπος Β', βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, μήτηρ Πανδίωνος (Ἀπλδ. Γ, 15, 6).

Μητίοχος, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου (Ἡρόδ. ΣΤ, 41).

Μήτις, ἡ φρόνησις ἐν προσωποποιήσει, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσ. Θεογ. 358), ἡ διὰ ποτοῦ τὸν Κρόνον βιάσασα νὰ ἐξεμέσῃ τὰ παιδιά του ἃ εἶχε καταπίει. Ὑπῆρξεν ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Διός. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ, ἡ ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ, προσεῖπον τῷ Διὶ ὅτι ἐξ αὐτῆς θὰ ἔχῃ τὸ πρῶτον θυγατέρα καὶ εἶτα υἱόν, ὅστις θὰ τὸν ἐκθρονίσῃ, τὴν κατέπιε, καὶ οὕτως ἐγέννησεν ἐκ τῆν κεφαλῆς τὴν Ἀθηναῖν. Ἐν αὐτῷ δ' ἔκτοτε οὖσα, τῷ ἀγγέλλει εἴ τι χρηστὸν ἢ κακόν (Ἡσιόδ. Θεογ. 886).

Μητίων, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ τοῦ Δαιδάλου, ἡ τοῦ Εὐπαλάμου, πατρὸς τοῦ Δαιδάλου.

Οἱ Σικυωνιοὶ ἔλεγον τὸν Σικυῶνα υἱὸν αὐτοῦ. Οἱ υἱοὶ τοῦ Μητιωνίδαι ἐξέβαλον τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηναίων τὸν Πανδίωνα, ἐξεβλήθησαν δ' ἔπειτα καὶ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτῶν.

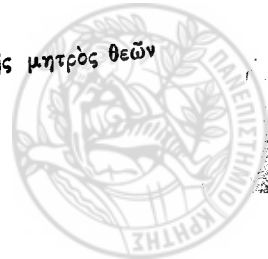
Μητροῖς, οὕτως ἔλεγον τὴν πατρίδα οἱ Κρήτες (Πλάτ. Πολιτ. Θ).

Μητροόδωρος, 1) ἐπίσημος ῥαψῳδός, οὐ μνημονεύει ὁ Πλάτων. — 2) Φιλόσοφος Χῖος περὶ τὰ 330 π. Χ., ὁπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Δημοκρίτου, διδάσκαλος τῶν Ἀδδηριτῶν Ἀναξάρχου καὶ Ἰπποκράτους (Δ.ογ. Λαέρτ. Θ, 58). — 3) Ἀθηναῖος φιλόσοφος Ἐπικουρικός, ὀλίγον πρὸ τοῦ διδασκάλου του ἀποθανών. Ὁ Κικέρων μνημονεύει πολλάκις αὐτοῦ, τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀποδοκιμαζῶν. — 4) Ἀκαδημαϊκὸς ἐκ Σικήψιδος τῆς Μυσίας, ῥήτωρ καὶ πολιτευόμενος, ὑπὸ Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα, ἔζη περὶ τὰ 100 π. Χ. καὶ ἐθαυμάζετο διὰ τὴν μνήμην του. Εἰς τὸν Τιγράνην ὑπὸ τοῦ Μιθριδάτου πεμφθεῖς, ἠίστησε πρὸς τοῦτον, ἀπεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Τιγράνου, καὶ ἀπέθανε καθ' ὁδόν. Ἐλέγετο δὲ, ἔνεκα τῶν πολιτικῶν του ἀρχῶν, «μίσορρωμαίος». Τὸ δὲ ὄρος τῶν συγγραφῶν του ἦν ῥητορικὸν καὶ πρωτότυπον (Στρβ. ΙΓ, 609. — Cic. d. Or. II, 88. 90. III 20. Tusc. I, 24, 59. — Plin. XXVIII, 7. XXXIV, 7).

Μητροκλῆς, φιλόσοφος κυνικός ἐπὶ Στιλπωνος (Πλούτρχ.).

Μητρόπολις, 1) ἡ πόλις ἐξ ἧς ἀπέρχονται ἀποικίαι, ὡς πρὸς αὐτάς. — 2) Ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα τῆς Φρυγίας, εἰς τὰ Β αὐτῆς. — 3) Ἐτέρα πόλις τῆς Φρυγίας μεταξὺ Ἀπαμείας, Κίωτοῦ καὶ Σιννάδων (Liv. XXXVIII, 15). — 4) Πόλις Λυδίας, εἰς τὸ Καύστριον πεδῖον, μεταξὺ Ἐφέσου καὶ Σμύρνης (Στρβ. ΙΔ, 632). — 5) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἀριστερώς τοῦ Πηγνείου, μεταξὺ Φαρσάλου καὶ Γόμφων (Στρβ. Θ, 437). — 6) Πόλις τῆς Ἠπείρου, παρὰ τῇ Ἀκτῇ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, μετ' Ἀκροπόλεως (v. Λυκοβίτσα) (Θουκ. Γ, 107).

Μητρώον, ὁ ναὸς τῆς μητρὸς θεῶν

(Ῥέας—Κυβέλης) ἐν Ἀθήναις, κείμενος ἐν τῇ ἀγορᾷ, παρὰ τῷ Βουλευτηρίῳ, καὶ οὐ μικρὰν τοῦ πατρῷου Ἀπόλλωνος. Ἦσαν δ' ἐκεῖ κατατεθειμένα τὰ ἀρχαῖα τῆς πόλεως (Ξημόσιαγραμματα), ὧν τὴν κλειδα εἶχεν ὁ ἐκλάστος ἐπιστάτης (Λυκ. κ. Λεωκρ. ΞΣΤ.—Δημοθ. κ. Ἀρισταγ. 1. 98.—Παυσ. Α, 3).

Μηχανική, ἴδ. Μαθηματικά.

Μίγδον, Σπαρτιάτης στρατηγὸς (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 4).

Μίγκιος, ὁ Ἀρίστερος ὁμέρρος τοῦ Πάδου, εἰς ὃν ἐκβάλλει ὑπὸ τὴν Μαντύην (Στρεβ. Δ, 209).

Μιγώνιον, μέρος ἐν Λακωνίᾳ, ἀπέναντι τῆς νήσου Κρανάης, μετὰ ναοῦ Ἀφροδίτης Μιγώνιτιδος, ἰδρυθέντος, ὡς ἐπιστεύετο, ὑπὸ τοῦ Πάριδος ὅτε ἤρπασε τὴν Ἑλένην (Παυσ. Γ, 22).

Μίδαμος, εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μνηστῆς του Ἀμμώνης (Υἱ. 170).

Μίδαος, υἱὸς Γορδίου, ἀρχιεὶς βασιλεὺς τῶν Βρι(υ)γῶν ἐν Μακεδονίᾳ, ὅστις ἐλέγετο μετακίησας τὸν λαόν του εἰς τὴν χώραν τῆς Ἀσίας, τὴν ὑπ' αὐτῶν Φρυγίαν κληθεῖσαν (Ἡρδ. Ζ 72. Η, 138). Ὅτε ἦν βρέφος, μύρμηκες ἔφερον εἰς τὸ στόμα του σπόρους σίτου, ὅπερ ἐξηγήθη ὡς ἐνδειξις μέλλοντος πλοῦτου αὐτοῦ (Cic. Div. 1, 36). Ἐν τῇ πόλει Ἀγκύρα ἦν ἴδρυσεν (Παυσ. Α, 4, 5), ἢ ἐν Θυμβρίῳ καὶ Τυριαίῳ (Ξεν. Ἀν. Α, 2, 13), ἢ κατ' ἄλλους, ἐν Παννονίᾳ (Βίων, ἐν Ἀθην. Β, σ. 45), ἐντυχῶν πλανηθέντι τῷ Σειληνῷ ἢ τῷ Σατύρῳ, καὶ κοιμωμένῳ παρὰ κρήνην (τῇ τοῦ Μίδα λεγομένη παρ' Ἀγκύρα), τὸν ἐμέθυσεν, οἶνον μίξας εἰς τῆς κρήνης τὸ ὕδωρ, καὶ τὸν συνέλαβεν, ἢ, κατὰ Κιέρωνα (Div. 1. 36), συλληφθέντα ὑπὸ τῶν χωρικῶν ἐν τοῖς κήποις του (πρὸς τῷ Βερμίῳ ὅρει τῆς Μακεδονίας), καὶ διὰ ῥόδων δεθέντα, τὸν ἀπέδωκε μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τὸν Διόνυσον, καὶ ἔλαβεν ὡς ἀμοιβήν, κατ' αἴτησιν

του, ὅτι ἐλάμβανεν εἰς χεῖράς του, νὰ μεταβάλληται εἰς χρυσόν. Ἐπειδὴ ὁμως καὶ ἡ τροφή του εἰς αὐτὸν μετεβάλλετο, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὴν ὀλεθρίαν ταύτην χάριν, καὶ κατὰ διαταγὴν του ἐλούσθη πρὸς τοῦτο εἰς τὸν Πακτωλὸν, ὅστις ἔκτοτε ἐγένετο χρυσόρροος. Διηγούντο προσέτι περὶ αὐτοῦ ὅτι ἄλλοτε, κληθεὶς ποτε ὡς ἀγνωστικῆς μεταξὺ τοῦ Ἀπόλλωνος, κιθάραν παίζοντας καὶ τοῦ Πανὸς αὐλοῦντος, ἢ παρευρεθεὶς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, οὐ δικαστῆς ἦν ὁ Τρωῖλος, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ Πανὸς, τοῦ παίζοντος τὸ φρυγικὸν ὄργανον, καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τιμωρίαν τῷ ἔδωκεν ὄτα ὄνου. Ὁ Μίδαος, ἀπελπίς, ἔκρυπτεν αὐτὰ ἐπιμελῶς ὑπὸ τὸν πῖλόν του. Ὁ κουρεὺς ὁμως τὰ εἶδε, καὶ, ὑποσχεθεὶς εἰς οὐδένα νὰ εἰπῇ τὸ μυστήριον ὁ τὸν ἐπίεξεν, ἔσκαψε λάκκον, καὶ εἰς αὐτὸν τὸ ἐφώναξεν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κάλαμοι ἀνέφυσαν ἐκ τοῦ λάκκου, καὶ αὐτοὶ, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πνεόμενοι, ἐπιθύριζον «Ὁ βασιλεὺς Μίδαος ἔχει ὄτα ὄνου». Ὁ μῦθος οὗτος ἴσως ἐμφαίνει συνάντησιν καὶ συγχώνευσιν ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ τῆς ἐλληνικῆς μετὰ τῆς ἐγχωρίου μουσικῆς.

Μίδεα, 1) πόλις Βοιωτικῆ, καταποντισθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 507.—Στρεβ.). — 2) Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Ἀργολίδος, παρὰ τῇ Ναυπλίᾳ (Ἀπλδ. Β, 4, 4.—Στρεβ. Η, 6, 11).

Μεδέα, 1) Νύμφη, μήτηρ τοῦ Ἀσπληδόνος ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ἥς ἐπώνυμος ἦν ἡ Βοιωτικὴ πόλις (Παυσ. Θ, 38. 39). — 2) Κόρη ἐκ Φρυγίας, μήτηρ τοῦ Λικυμνίου ἐκ τοῦ Ἡλεκτρώωνος (Ἀπλδ. Β, 4, 5).

Μέδεια, θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μήτηρ τοῦ Ἀντιόχου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Παυσ. Ι. 10).

Μέδου κρήνη, ἐν Φρυγίᾳ κρήνη παρὰ τὴν πόλιν Θυμβρίον, ἥς τὸ ὕδωρ κεράσας ὁ Μίδαος δι' οἴνου, συνέλαβεν οὕτω τὸν Σάτυρον ἢ Σειληνὸν (Ξεν. Ἀνθ. Α, 2, 13).

Μιδυλίδα, ἐπίσημος οἰκογένεια τῆς Αἰγίνης (Πινδ. Πυθ. Η, 53).

Μίθαικος, γράφας περί τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς (Πλάτ. — Ἀθῆν.).

Μίθρας, θεὸς Περσικὸς, κατ' ἀρχὰς προσωποποιήσις τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ αἵθέρος, εἶτα ὁ ἥλιος, ὃν ἐπεκαλοῦντο κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν αὐτοῦ, ὡς καὶ κατὰ τὴν μεσημβρίαν. Ἦν δὲ συγχρόνως καὶ θεὸς παντὸς τοῦ ἀγαθοῦ, ὁ τῆς παγκοσμίου τάξεως συντηρητῆς, καὶ μετὰ τῶν νυκτερινῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων ἀνταγωνιζόμενος. Ὡς πρῶτιστος ὁμῶς θεὸς τῶν Περσῶν ἤρξατο τὸ πρῶτον θεωρούμενος ἀπὸ Ξέρξου Α, ἐν τοῖς μετέπειτα δὲ χρόνοις, καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐξετάθη, μετὰ παντοίων στοιχείων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας συνδασθεῖσα, καὶ ἐπὶ πᾶν τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, διὰ τῶν πειρατῶν τὸ πρῶτον γνωστὴ γενομένη, οὓς συνέλαθεν ὁ Πομπήϊος, εἰς τὴν Ῥώμην δ' ἐπισήμως διὰ Τραϊανοῦ καὶ τοῦ Δομιτιανοῦ εἰσαχθεῖσα, συνδεδεμένη καὶ μετὰ μυστηρίων. Ἡ τέχνη παρίστα αὐτὸν ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων ὡς νεανίαν, φρυγικὸν πῖλον φέροντα, τὸ γόνυ εἰς ταῦρον στηρίζοντα, καὶ σφάττοντα αὐτὸν εἰς θυσίαν. Πολλὰ τοιαῦτα μνημεῖα ἀνευρέθησαν ἐν χώραις Ῥωμαϊκαῖς.

Μιθριδάτης (καὶ Μιτράδατης), ὄνομα Περσικόν, 1) ὁ ποιμὴν ὁ ἀνθρέφας τὸν Κύρον (Ἡρδ. Α. 110).—2) Ὁ Πέρσης ὁ εἰς τὴν ἐν Κουνάξοις μάχην τὸν νεώτερον Κύρον φονεύσας (Πλούτ. Ἀρταξ. ΙΑ).—3) Εἰς τῶν μᾶλλον ἐπιστηθίων φίλων τοῦ νεωτέρου Κύρου (Ξεν. Ἀν. Β, 5, 35), σατραπῆς τῆς Λυκαονίας καὶ τῆς Καππαδοκίας, φιλιωθείς εἶτα μετὰ τοῦ Ἀρταξέρξου, καὶ εἰς τὴν σατραπείαν του αὐθις ἐγκαταστηθείς.—4) Εἰς τῶν πρώτων βασιλέων τοῦ Πόντου, υἱὸς Ἀριοβαρζάνου, ὅστις ἔδρυσεν τὸ κράτος τοῦτο (363—337 π. Χ), τὸ γένος του ἀνάγων εἰς ἓνα τῶν 7 Περσῶν τῶν φονευσάντων τὸν Ψευδοσμέρδιν. Ὁ Μιθριδάτης Α' καὶ κ τ ῖ τ η ς ἐπιλεγόμενος, ἐβασίλευσε κατὰ τὰ ἔτη 337—302, ἡγεμὼν ἀνδρείος, εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τέλος ὑποταγεῖς, καὶ μετὰ ταῦ-

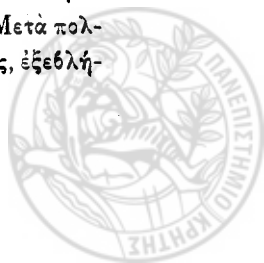
τα φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου.—5) Μιθρ. Β'. ἐβασίλευσεν ἀνθιστάμενος κατὰ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου (302—266), καὶ ἠύξησε τὸ κράτος του διὰ κατακτήσεων ἐπὶ τῆς Καππαδοκίας. Τοῦτου ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος φαίνεται ὅτι ἐκαλεῖτο Ἀριοβαρζάνης.—6 καὶ 7) Τοῦ Ἀριοβαρζάνου οἱ τρεῖς ἀλλεπάλληλοι διάδοχοι ἦσαν ὁ Μιθρ. Γ', Μιθρ. Δ', πολεμήσαντες πρὸς τοὺς Γαλάτας καὶ τὰς παρακειμένας χώρας. Τοῦ τελευταίου δ' ὁ υἱὸς Φαρνάκης ἐκυρίευσεν τῷ 183 τὴν Σινώπην, καὶ μετέφερεν ἐκεῖ τὴν πρωτεύουσάν. —8) Μιθρ. Ε', υἱὸς τοῦ Φαρνάκου, Εὐεργέτης ἐπικληθεὶς (156—121), ἐβοήθησε τοὺς Ῥωμαίους κατὰ τὸν γ' καρχηδονικὸν πόλεμον, ὡς καὶ κατὰ τοῦ ἐν Περγᾶμῳ Ἀρσινόικου, καὶ ἔλαβε, τούτου ἕνεκα, παρ' αὐτῶν τὴν μεγάλην Φρυγίαν (Just. XXXVII, I. XXXVIII, 5), Ἔπεσε δ' ἐν Σινώπῃ.—9) Μιθρ. ΣΤ, υἱὸς ἐκείνου, ὁ μέγας, ἐπικληθεὶς Εὐπάτωρ, ἡ καὶ Διόνυσος (121—64 π. Χ), ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων. Κατ' ἐπιβουλῶν τῆς μη-

τρὸς καὶ δολίων συγγενῶν του σώσαντες αὐτὸν πιστοὶ ὑπῆρξαι, ὅτε ἦτο δεκατετραετής, τὸν ἔφεραν καὶ ἀνέθρεψαν εἰς τὰ ὄρη, ἐπιρρώσαντες καὶ ἀναπτύξαντες τὰς τε σωματικὰς καὶ τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις. Ἐξοχος ἦν ἡ μνήμη αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ κριτικὴ αὐτοῦ δύναμις ὠμίλει 22 γλώσσας τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ λαῶν, ἦν εὐγλωττότατος, καὶ συγγραφῆς προσέτι γράφας περὶ φύσεως καὶ ἰατρικῆς. Προσέτι δ' εἶχε δραστηριότητα οἷα ἐστὶ σπανιωτάτη παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς· ἀλλ' ὡς Ἀσιανὸς δεσπότης ἦν φιλήθωνος, προληπτικὸς, δόλιος καὶ ὠμὸς, καὶ φιλόποτος δ' ἕνεκα τῶν πρώτων συμβάντων τοῦ βίου του, πανταχοῦ διορῶν προδοσίαν καὶ δολοφονίαν. Τοῦτο ὁμῶς προὔκαλει αὐτῶν τῶν ἐγγυτέρων του φίλων

τὴν ἀπιστίαν (Just. XXXVII, 2). Ὅτε μετὰ ἐπταετῆ διαμονὴν εἰς τὰ ὄρη ἐπέστρεψεν, ἐτιμώρησε δι' ἐσχάτης ὠμότητος καὶ δι' αἵματος τοὺς ἐπιτρόπους, τοὺς συγγενεῖς καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα του, καὶ ὅλους ἐπεδόθη εἰς φιλοδόξους ἐπιχειρήσεις, ἅς τῷ ἐνέπνεε τὸ κατὰ τῆς Ῥώμης μῖσος, οὐδένα λόγον ποιούμενος οὔτε τῆς ἠθικῆς τῶν μέσων ἃ μετεχειρίζετο, οὔτε τῆς τῶν ἄλλων ζωῆς. Στρατὸν καὶ στόλον δημιουργήσας, κατέβαλε (112—110) τοὺς τέως ἀνυποτάκτους Σκύθας, συνεμάχησε μετὰ Τιγγράνου τοῦ βασιλέως τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, δούς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του, καὶ ἐν δεσμῷ μετὰ Νικομήδους Β, τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας, ἐκυρίευσε τὴν Παφλαγονίαν καὶ εἶτα καὶ τὴν Καππαδοκίαν, καὶ τέλος, μετὰ τοῦ Νικομήδους τὸν θάνατον (τῷ^ε 92), καὶ αὐτὴν τὴν Βιθυλίαν. Οἱ Ῥωμαῖοι, ἤθελον μὲν ν' ἀποφύγῃσι τὸν πόλεμον, καὶ ἔπεμψαν μόνον εἰς Ἀσίαν τὸν ὑπατικὸν Μ. Ἀκύλιον ἵνα παρεμβῆ μετὰ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐκδηθέντων ἡγεμόνων, οἵτινες ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων. Ἀλλὰ τῷ 89, ὅτε ὁ Ἀκύλιος καὶ ὁ Ὀπίπιος ἠθέλησαν νὰ ἐγκαταστήσωσιν αὐθις τοὺς ἐκδηθέντας βασιλεῖς τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς Βιθυνίας, τότε ἀπέκρουσεν αὐτοὺς, ἐκυρίευσεν εὐκόλως πᾶσαν τὴν Ῥωμαϊκὴν μικρὰν Ἀσίαν, τοὺς αἰχμαλώτους πάντας θανατώσας, καὶ διὰ δόλου καὶ μετ' ἀπαραδειγματίστου ὠμότητος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πάντας φονεύσας τοὺς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ῥωμαίους, τὸν ἀριθμὸν 80,000 ἢ 150,000. Μεγάλους δὲ συγκομισάμενος θησαυροὺς, ἐκυρίευσεν καὶ πᾶσας τὰς πέριξ νήσους, πλὴν τῆς Ῥόδου, καὶ διὰ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Ἀρχελαίου προὐκάλεσε πάντας τοὺς Ἕλληνας εἰς πόλεμον ὑπὲρ ἐλευθερίας. Ἀμέσως δὲ συνετάχθησαν μετ' αὐτοῦ αἱ Ἀθηναίαι, ἡ Σπάρτη, ἡ Ἀχαΐα, ἡ Βοιωτία· οἱ δὲ λοιποὶ Ἕλληνες ἔμειναν ἀμφιρρέποντες. Τότε δ' οἱ Ῥωμαῖοι, μετὰ τὸ τέλος τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου, ἀπεδύθησαν εἰς τοῦτον σπουδαίως, τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ ἀναθέντες εἰς τὸν Σύλλα, ὅστις

ἀμέσως ἐπολιόρησε τὰς Ἀθήνας, καὶ κυριεύσας τέλος αὐτὰς τῇ 1 Μαρτίου, 86, κατατροπώσας δὲ καὶ τοὺς στρατηγοὺς τοῦ Μιθριδάτου Ἀρχελαόν καὶ Δορύλαον ἐν Χαίρωνείᾳ καὶ Ὀρχομενῷ, ἐστράφη κατὰ τῆς Ἀσίας (Πλούτ. Σύλλ. ΚΓ). Καὶ ἐν Ἀσίᾳ δ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἠττώμενος, ὑπέβαλε προτάσεις εἰρήνης διὰ τοῦ Ἀρχελαίου, καὶ τέλος, τῷ 84, συνωμολόγησεν αὐτὴν, συναντηθεὶς ἐν Δαρδάνῳ μετὰ τοῦ Σύλλα, ἐπὶ τοῖς ὅροις τοῦ νὰ περιορισθῆ εἰς τὸν Πόντον, νὰ παραδῶσῃ τὸν στόλον καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ν' ἀποτίσῃ 3000 τάλαντα πρῶστιμον (Πλούτ. Σύλλ. ΚΓ). Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Μιθριδάτης ἤρχισε παρασπονδῶν πάλιν, ἐπανάλαβε τὸν πόλεμον ὁ Μυρρένας δι' ὃ Σύλλας εἶχεν ἀφήσει μετὰ δύο λεγεῶνων ἐν Ἀσίᾳ (6' Μιθριδατικὸς πόλεμος, 82—80). Ὑπὸ Σύλλα δ' ἐκπεμφθεὶς ὁ Ἀῦλος Γαβίνιος, ἀποκατέστησεν αὐθις τὴν εἰρήνην ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς πρώτης συνθήκης. Ἄλλ' ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Ῥώμης περισπασμῶν ἤρξατο καὶ πάλιν ὁ Μιθριδάτης εἰς πόλεμον παρασκευαζόμενος, καὶ ὀχυρώσας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τοῦ Βοσπόρου, αἰτινες ὡς σχεδὸν Ἕλληνα αὐτὸν θεωροῦσαι, προθύμως τὸν ἐδέχοντο, ἀνέθετο τὴν διοίκησιν αὐτῶν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Μάχαρην, καὶ συμμαχήσας μετὰ τοῦ γαμβροῦ τοῦ Τιγγράνου καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ μετὰ τοῦ Σερτορίου, ἐξήγειρεν ἐν Ἀσίᾳ τοὺς Χάλυβας, Σκύθας, Ταυρίους, ἐν Εὐρώπῃ τοὺς Σαρμάτας, Ἰάζυγας, τοὺς ἐπὶ τοῦ Ἰστρου Θρᾶκας, καὶ τοὺς Γερμανοὺς Βαστάρνας. Οὕτως ἀπεδύθη εἰς τὸν τρίτον Μιθριδατικὸν πόλεμον (74—64), καταλαβὼν ἀμέσως τὴν Παφλαγονίαν καὶ τὴν Βιθυλίαν, ἣν ὁ βασιλεὺς αὐτῆς, Νικομήδης Γ', ἀποθνήσκων, εἶχε κληροδοτήσει τοῖς Ῥωμαίοις. Ἡ Μικρὰ Ἀσία ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὡς ἐλευθερωτὴν της, καὶ ἐν Χαλκηδόνι ἐνίκησεν αὐτὸς τὸν Αὐρήλιον Κότταν· ἀλλ' ἐν Κυζίκῳ (73) περιεκλείσθη ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου, καὶ βαρεῖαν ἦταν ὑποστάς, ἀπεκρούσθη. Μετὰ πολλὰς δὲ μάχας, ἰδίως τὴν ἐν Καβείροις, ἐξεβλή-

θη καὶ ἐκ τοῦ Πόντου, καὶ κατέφυγε (72) πρὸς τὸν Τιγράνην, δούς ἐντολήν νὰ θανατωθῶσι πᾶσαι αἱ γυναϊκῆς του καὶ αἱ ἀδελφαὶ του ἐν Φαρνακίᾳ. Παρήλθον δὲ δύο ἔτη μέχρι τῆς ἀλώσεως τῶν ὄχρωῶν χωρίων, ἰδίως τῆς Ἀμισοῦ καὶ τῆς Ἡρακλείας. Ὁ δὲ Τιγράνης, κατ' ἀρχὰς μὴ λίαν πρόθυμος νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, κατέστη ἔπειτα ἐνθερμότερος ἕνεκα τῶν προσβολῶν ἃς ὑπέστη ὑπὸ τοῦ Ἀππίου Κλαυδίου. Εἰσεχώρησε δ' ὁ Λούκουλλος καὶ εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ἐνίκησεν εἰς Τιγρὰνὸκερτα καὶ Ἀρτάξατα, καὶ ἐκυρίευσεν (τῷ 69—68) τὴν Νίσιδιν. Ἐν Ζέλα ὅμως ἐνίκησεν αὖθις ὁ Μιθριδάτης, ὅτε ὁ Ῥωμαϊκὸς στρατὸς, δυσαρεστούμενος κατὰ τῶν μεταρρυθμίσεων ἃς εἰσήγαγεν ὁ Λούκουλλος, ἐξανέστη μετὰ τὴν νίκην δ' ἐπανελάβε (67) τὸν Πόντον καὶ τὴν Καππαδοκίαν. Τὸν Λούκουλλον ἀντικατέστησε τότε ὁ Ἀκίλιος Γλαβρίων, πολὺ τοῦ Μιθριδάτου κατώτερος. Τῷ δὲ 66 ἐπέμφθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ Πομπηῖος, καὶ ἐνίκησε τὸν Μιθριδάτην ἔνθα ἔπειτα, εἰς μνήμην τῆς μάχης ταύτης, ἱδρυσεν τὴν Νικόπολιν παρὰ τῷ Λύκῳ. Τότε δ' ἔφυγεν ὁ Μιθριδάτης, μετὰ τῆς πειστής του συζύγου, τῆς Ὑψικρατείας, εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ τοῦ Πομπηίου, νικήσαντος καὶ τὸν Τιγράνην, καὶ εἰσελάσαντος εἰς τὰς Καυκασίας χώρας, μετέβη εἰς τὴν Ταυρικὴν Χερσόνησον. Καὶ ἐκεῖ δὲ μεγάλα ἐβουλεύετο, μετὰ τὴν μετὰ τοῦ Τιγράνου εἰρήνην, νὰ συνελάσῃ μετὰ τῶν Γαλατῶν εἰς Ἰταλίαν ἄλλ' ἢ ἀπανθρωπία του τῷ ἀπεξένωσε τοὺς ἐγγυτάτους του, ὡς καὶ τὸν υἱὸν του Φαρνάκην καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του ἐγκαταλειφθεὶς, ἠτύχτησεν ἐν Παντικαπαίῳ τῷ 64' καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἀπεπειράθη δηλητηρίου, ἀλλὰ ματαίως, διότι δι' ἐπανειλημμένης χρήσεως μικρῶν αὐτοῦ δόσεων εἶχε κατορθώσει νὰ μὴ βλάβηται ὑπ' αὐτοῦ· εἶτα δὲ, βοηθεῖα ἑνὸς τῶν ὀπαδῶν του, ἐρρίφθη εἰς τὸ ἴδιον ξίφος του. Εἰς τὸν Φαρνάκην δ' ἀφῆθη τὸ βασιλεῖον τοῦ Βοσπόρου. Ἀλλὰ τῷ 47 ἔλαβε καὶ αὐτὸ ὁ Καῖσαρ καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν πιστὸν τῇ Ῥώμῃ

μείναντα Μιθριδάτην τὸν ἐκ Περιγάμου (Ἀππιαν. Μιθρ. πῶλ. — Πλούτ. Σύλλ.).

Μιθριδάτου χώρα, ἡ ἐντεῦθεν τοῦ Ῥᾶ (Βόλγα) ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματία, ἔνθα ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου κατέφυγε Μιθριδάτης, ὁ ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου (Δ. Κάσσ. Ξ, 8. — Tac. Ann. XII, 15),

Μιθροίνης ἡ Μιθρήνης, Πέρσης, διοικητῆς τῶν Σάρδεων, ὁ μετὰ τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην (334 π. Χ.) παραδοὺς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὴν πόλιν καὶ τὸν βασιλικὸν θησαυρὸν, δι' ὃ τῷ ἐδόθη ἡ διοίκησις τῆς Ἀρμενίας (Arr. Α, 17, 3. Γ, 16, 5).

Μικκιάδης, υἱὸς Μέλανος, Χίος, εἰς ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων λιθογλύφων, τῆς 35ης Ὀλυμπιάδος περίου (Plin. XXXVI, 5).

Μικκίων, Ἀθηναῖος ζωγράφος, μαθητῆς τοῦ Ζεῦξιδος (Λουκ. Ζεῦξ. 8).

Μίκκος, σοφιστῆς Ἀθηναῖος ἐπὶ Σωκράτους (Πλάτ. Λυσ. 204).

Μίκυθος, 1) ἴδ. Ἀναξίλαος. — 2) Νέος Θηβαῖος, εἰς ὃν ὁ πρέσβυς τῆς Περσίας Διομέδων προσέφερε πέντε τάλαντα ἵνα κερδήσῃ τὸν Ἐπαμεινώνδαν ὑπὲρ τῶν σχεδίων του (Her. Ep. 1).

Μίκυλος, ἀρχαῖος ποιητῆς (Καλλ. Ἐπ. ΚΗ, 3).

Μίκων, 1) Φανομάχου, Ἀθηναῖος ζωγράφος, σύγχρονος καὶ συνεργάτης τοῦ Πολυγνώτου, ζωγραφήσας εἰς ἓνα τοῖχον τῆς Ποικίλης Στοᾶς Ἀμαζονομαχίαν. Ἐπειδὴ δ' εἰς αὐτὴν παρέστησε τοὺς βαρβάρους μείζονας τῶν Ἑλλήνων, κατεδικάσθη εἰς τριάκοντα μνῶν (3000 δρ.) πρόστιμον. — 2) Γλύπτης ἐν Συρακούσαις, κατεσκεύασεν ἐντολῆ τῶν υἱῶν τοῦ Ἰέρωνος, τῷ 215 π. Χ., δύο ἀνδριάντας αὐτοῦ, τὸν μὲν πεζόν, τὸν δ' ἔφιππον (Παυσ. ΣΤ, 12, 4).

Μιλητόπολις, ἴδ. Μυσία.

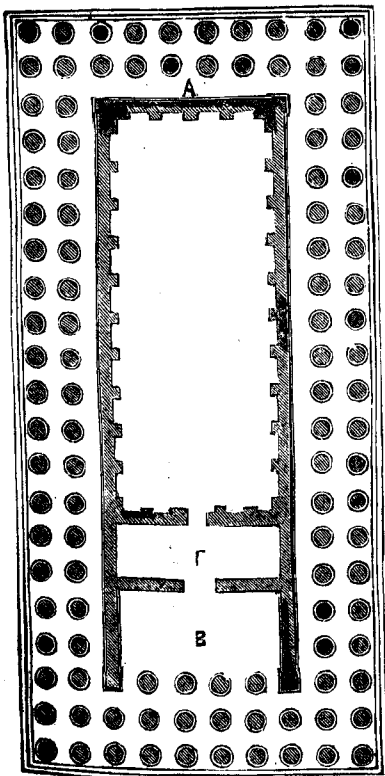
Μίλητος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτείας (ἢ Δηϊόνης) ἐκ Κρήτης. Ἀγαπητὸς τοῦ Μίνως, τοῦ Σαρπηδόνοιο καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ἔφυγε μετὰ τοῦ δευτέρου εἰς

Καρίαν, τῷ Μίνωος ὑποπεύσαντος ὅτι ἐπαφθαλμία εἰς τὸν θρόνον του, καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν. Ἔσχε δ' ἐκ Κυανέας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μενάνδρου, τέκνα τὸν Καῦνον καὶ τὴν Βύβλιν.

Μίλητος, 1) πόλις, ἡ ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος ἰδρυθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου μὲν (Ἰλ. Β, 868) Καρικῆ, ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων

δὲ ὡς κυρίως Ἰωνικὴ ἀποικία μνημονευομένη. Ἔκειτο ἀπέναντι τῶν ἐκροῶν τοῦ Μαιάνδρου,

ἐπὶ ἀκρωτηρίου τοῦ Λατμίου κόλπου. Ὄρισε δ' ἐπίσημος καὶ πολυαριθμὸς (ὀγδοήκοντα) ἀποικίας, τὰς εἰς Πόντον, καὶ προσέτι τὴν Κύ-

ζικον, τὴν Σινώπην, τὴν Ἄβυδον, τοὺς Τόμους, τὴν Ὀλβίαν κτλ. Ὡς καὶ τὴν Ναύκρατιν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἦν δὲ πατὴρ τοῦ Θάλητος, ἐνὸς τῶν ἐπτὰ σοφῶν, τῶν φιλοσόφων Ἀναξιμάνδρου καὶ Ἀναξιμένου, τῶν λογογράφων Κάδμου, Ἐκαταίου καὶ Διονυσίου. Τῷ 494 π. Χ., κυριευθεῖσα, ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου (Ἡρδ. Ε, 30. 35. ΣΤ, 18), καὶ ὁμοίως ἔπειτα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἔκτοτε ἤρξατο παρακμάζουσα (Ἀρρ. Α, 19). Συνίστατο δ' ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς ἐκ τῆς ἔσω καὶ ἔσω πόλεως, περιτετειχισμένων ἀμφοτέρων ἢ δ' ἔσω εἶχε καὶ φρούριον. Εἶχε δὲ τέσσαρας λιμένας, οὓς ἐκάλυπτον αἱ Τραγασαῖκαὶ λεγόμεναι νῆσοι (Λάδη, Δρομίσκος, Πέρνη).

Ἦδη δὲ, συγχωσθεῖσα ἢ παραλία, ἔχει ὅλως ἄλλοιον σχῆμα. Περιήρημον ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ Μιλήσιον ἕριον (Virg. Geor. III, 306. IV, 334), προσέτι καὶ τὸ σήπιον καὶ τὰ ῥόδα. Εἰς ἀπόστασιν δὲ 180 σταδίων Ν τῆς Μιλήτου, εἰς τὴν θέσιν Δίδυμα, ἴδρυτο, ἔτι πρὸ τῆς κτίσεως τῆς πόλεως, ὁ πανάρχαιος ναὸς τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος, μεταχρηστηρίου, οὗ τὴν ἐπιμέλειαν εἶχε κληρονομικῶς ἡ ἱερατικὴ οἰκογένεια τῶν Βραγχιδῶν. Καταστραφεῖς δ' ὑπὸ Ξέρξου, ἀνωκοδομήθη εἶτα πάλιν λαμπρῶς (Στράβ. ΙΔ, 634) ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Παννονίου καὶ Δάφιδος, ἰώνιος, δεκάστυλος, δίπτερος, κατὰ 2)3 τοῦ Παρθενῶνος μακρότερος. Σώζονται δ' αὐτοῦ λείψανα τὰ μελανώτερον ἐν τῷ σχεδίῳ κεχρωματισμένα, ἐπαρκῆ ἵνα ἀποδείξωσι τὸ σχῆμα καὶ τὰς διαστάσεις αὐτοῦ. — 2) Ἀρχαία πόλις ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου μνημονευομένη (Ἰλ. Β, 647) κατὰ τὴν Β παραλίαν τῆς Κρήτης. Ἐπὶ Στράβωνος ἦν ἤδη κατεστραμμένη. Φαίνεται δ' ὅτι ταύτης τὸ ὄνομα μετεδόθη εἰς τὴν Ἰωνικὴν.

Μιλτιάδης, 1) ὁ πρεσβύτερος, Ἀθηναῖος, Φιλαΐδης τὸν δῆμιν, υἱὸς Κυψέλου, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ ὁμοδήμου του Πεισιστράτου, προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Δολόγ-

κων, λαοῦ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, πιεζομένων ὑπὸ γειτόνων των, ἵνα ἀναλάβῃ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν μετέβη ἐκεῖ τῷ 559 π. Χ. καὶ ἤρξε παρ' αὐτοῖς (Ἡρδ. ΣΤ, 34). Μετέβησαν δὲ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν θανατωθέντος ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ του Κίμωνος τοῦ Στῆσαγόρου, πρῶτον ὁ Στῆσαγόρας, ἐξακολουθήσας τὸν ἐν Λαμψάκῳ πόλεμον, καὶ εἶτα ὁ 2) Μιλτιάδης, ὅστις τῷ 524 διετέλεσεν ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τῷ δὲ 518, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Στῆσαγόρου, ἐπέμφθη εἰς Θράκην ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν, καὶ, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Θρακῆος βασιλέως Ὀλόρου, ἐκυρίευσεν τὴν Ἀἴμνον, ἐκδιώξας ἐκεῖθεν τοὺς Πελασγοὺς (Ἡρδ. ΣΤ, 140), ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Δαρεῖον κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἐπρότεινε δὲ τότε νὰ καταδαφίσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰστρου γέφυραν, καὶ διὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ Δαρείου ν' ἀπελευθερώσωσι τοὺς ἐν Ἰωνίᾳ Ἕλληνας· ἀλλ' ὁ Ἰστιάτος, καταγγέλλας ἐματαίωσε τὸ σχέδιόν του. Ὅτε δὲ, καταπιεσθείσης τῆς Ἰωνικῆς στάσεως, οἱ φοινικικοὶ στόλοι καθυπέταξαν τὰς νήσους,

ὁ Μιλτιάδης μετὰ κινδύνων ἐπέστρεψε τῷ 494 εἰς Ἀθήνας, αἰχμαλωτευθέντος τοῦ υἱοῦ του Μητιόχου (Ἡρδ. ΣΤ, 41). Κατηγορηθεὶς δ' ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων τοῦ οἴκου του ὅτι ἐτυράννησεν ἐν Θράκῃ, ἀπελογήθη ἐκθεὶς τὰς ἐκεῖ περι-

γῶν κατὰ τοῦ εἰσβάλλοντος Δαρείου. Πείσας δ' ὑπὲρ τοῦ σχεδίου τῆς μάχης ἐκ παρατάξεως τὸν ἀρχιστράτηγον Καλλιμαχον, καὶ ἐν Μαραθῶνι τῶν συστρατῆγων του αὐτοῦ, ὡς τῷ ἐμπειροτάτῳ τὴν διαρκῆ ἀρχὴν ἀναθέντων, ἐκέρδησε, τῷ Σεπτεμβρίῳ 490, τὸν ἐπώνυμον τοῦ πεδίου ἐκείνου περίφημον θρίαμβον (Ἡρδ. ΣΤ, 43. — Πλάτ. Ἀριστ. Β)· δι' ἃ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ εἰκόνι, τῇ ἀναθεθείσῃ ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ πρὸς ἀπομνημόνευσιν τοῦ κατορθώματος ἐκείνου, αὐτὸς προεῖχε μεταξὺ πάντων τῶν πολεμιστῶν. Εἶτα δὲ καὶ ἄλλα μνημεῖα ἀνηγέρθησαν εἰς τιμὴν του. Καὶ μετ' ἄλλας δὲ στρατιωτικὰς ἐπιτυχίας, ἀπήτησεν, ἴσως καὶ ἰδίους ἐκδικήσεως λόγους ὑπηρετῶν, νὰ τῷ ἀνατεθῇ νὰ τιμωρήσῃ τὰς νήσους αἰτινες εἶχον κηρυχθῆ ὑπὲρ τῶν Περσῶν, ἰδίως τὴν Πάρον· ἀλλ' ἡ ἐκστρατεία ἀπέτυχεν. Ἐκ πτώσεως δὲ τυχαίας δεινῶς τραυματισθεὶς, ἠναγκάσθη μετὰ 26 ἡμέρας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀθήνας. Τότε ἐξηγέρθησαν κατ' αὐτοῦ οἱ ἀρχαῖοι ἀντίπαλοι του, ἰδίως οἱ Ἀλκμαϊωνεῖαι, καὶ ὁ Ἐάνθιππος τὸν κατηγορησαν ὅτι ἐξηπάτα τὸν δῆμον, τῇ ἐμπιστοσύνῃ αὐτοῦ καταχρώμενος, καὶ ἐπέτυχεν τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς πρόστιμον 50 ταλάντων (300,000 τῶν τότε δραχμῶν). Ἀδυνατῶν δ' ὁ Μιλτιάδης ν' ἀποτίσῃ τὴν ποσότητα ταύτην, ἐφυλακίσθη καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ εἰρκτῇ, ἢ κατ' ἄλλους, ἀπέθανεν ἐκ τῶν πληγῶν του πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς (Πλάτ. Γοργ. 516. — Ἡρδ. ΣΤ, 40. 104. 132. — Πλούτ. Κόμ.).

Μιλτώ, (καὶ Ἀσπασία) ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου (Αἰλ. Π. ἰ. IB. 1).

Μιλυάς, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυκίας (Ἡρδ. Α, 173), εἶτα δὲ περιορισθὲν εἰς ἐπωνυμίαν τῆς ὄρεινῆς χώρας μεταξὺ Λυκίας, Παμφυλίας καὶ Φρυγίας, καὶ ἐπὶ τῶν Σελευκιδῶν εἰς τὴν τῆς ἐκτάσεως μεταξὺ τῶν πόλεων Τερμησοῦ καὶ Σαγαλασσοῦ, ἧς τὸ ΒΔ μέρος ἐλέγετο Καθαλία, πρωτεύουσαν ἔχον τὴν Κίβυραν. Ἡ χώρα ἦν μὲν ἀγρία, ἀλλ' οὐχὶ ἄφορος, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, ἀφ' οὗ ἐ-

νίκησαν τὸν Ἀντίοχον, ἐδωρήσαντο αὐτὴν τῷ Εὐμένει. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐλέγοντο Μιλούσι (Hrd. Z, 77).

Μέλων, ἀθλητῆς ἐκ Κρότωνος, ῥωμαλεώτατος καὶ περὶφημος διὰ τὴν πολυφαγίαν του. Εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐσταδιοδρόμησέ ποτε φέρων τετραετῆ ταύρον ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ ἔφαγεν αὐτὸν ἔπειτα ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας. Διηγούντο ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῶν Συβαριτῶν μάχην, τῷ 510 π. Χ., προηγείτο τοῦ στρατοῦ τῶν συμπατριωτῶν του, ῥόπαλον φέρων καὶ λεοντήν. Ἡθέλησε δὲ ποτε νὰ σχίσῃ διὰ τῶν χειρῶν του κορμὸν δένδρον, ἀλλ' αἱ χεῖρες του συνεληφθήσαν χωρὶς νὰ θυνηθῇ νὰ τὰς ἀποσπᾷ, καὶ ἀπέθανε, κατασπαραχθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ θηρίων (Στράβ. 263).

Μεμᾶλλονες, Διονυσιακὸς θίασος γυναικῶν ὡς αἱ Βάκχαι (Στράβ. I, 3, 10). Ἰδ. Διόνυσος.

Μῆμας, 1) Γίγας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰῶς ἢ τοῦ Ἄρεως, καὶ ταφεὶς ὑπὸ τὴν νῆσον Προχύτην παρὰ τῇ Σικελίᾳ. — 2) Εἰς τῶν Κενταύρων. — 3) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλέως τῆς Αἰολίδος. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανούς, κατὰ Βιργίλιον (Æ, X, 720) τὴν αὐτὴν νύκτα μετὰ τοῦ Πάριδος γεννηθεὶς, τὸν Αἰνεΐαν παρακολουθήσας, καὶ ὑπὸ τοῦ Μεζεντίου φονευθεὶς. — 5) Ἐκ Βεβρύκων τῆς Βιθυνίας, φονευθεὶς ὑπὸ Κάστορος ἐπὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Μῆμας, προέκτασις τοῦ Τρωῶλου, ἔτι καὶ νῦν τοῦτο τὸ ὄνομα φέρουσα, παρατεινομένη δὲ Δ μεταξὺ Σμύρνης καὶ Κολοφῶνος, καὶ ἀποτελοῦσα τὴν ἀπέναντι τῆς νήσου Χίου Ἰωνικὴν Χερσόνησον, ἀφ' ἧς προεκτείνονται τὰ 3 ἀκρωτήρια, τὸ Κορύκειον (ν. Κόρικια), τὸ Ἄργεννον (ν. Ἄσπρον) καὶ ἡ Μέλαινα ἄκρα. Ὁ Ἀλέξανδρος διέταξε τὴν διατομὴν τοῦ ἰσμοῦ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου, ὅστις εἶχε πλάτος 7 μιλίων (Ὁμ. Ὀδ. Γ, 172.—Θουκ. Η, 34.—Στράβ. ΙΔ, 645).

Μεμῆαμδοι, ἰδ. Ἰαμβικὴ ποίησις.

Μῆμενος, Κολοφώνιος, ἐλεγεια-

κὸς ποιητῆς, ἀκμάσας μεταξὺ 630 καὶ 600 π. Χ., σύγχρονος ἀλλὰ πρεσβύτερος τοῦ Σόλωνος. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἡ πατρίς του ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Λυδίας ὑποδουλωθεῖσα, εἶχεν ἐκτραπῆ εἰς βίον ἡδυπαθῆ καὶ ἐκδεδιητημένον, ὅστις ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἐλεγείων του. Ἐντελῶς ἀφιστάμενος τῶν πολιτικῶν σχέσεων, περὶ ἧς περιστρέφοντο συνήθως τῶν προκατόχων του τὰ ποιήματα, περιορίζετο οὗτος ψάλλων τὰ ἀτομικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα καὶ τὰς φιληδόνους καὶ θηλυπρεπεῖς ἐντυπώσεις. Πρὸ πάντων καὶ πρῶτος ἐξειργάσθη τὴν ἐρωτικὴν ἐλεγείαν. Ἀγαπῶν (ἢ ἴσως πλάττων ὅτι ἡγάπα) νέαν τινὰ αὐλήτριαν Νανῶν, καὶ ἤδη προεβητικῶς αὐτὸς, ἔψαλλεν εἰς στίχους συμπαιθεὶς καὶ θρηνώδεις τὸ βραχὺ τῆς νεότητος, καὶ τὴν δυστυχίαν τοῦ δυσειδοῦς καὶ περιφρονουμένου γήρατος. Ἀπεκάλεσε δὲ διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐρωμένης ἦν ἦδε, συλλογὴν ἐρωτικῶν ποιημάτων εἰς 2 βιβλία. Δὲν παρέβλεπεν ὅμως καὶ τὴν ἀνδρείαν, καὶ ἔγραψεν ἐλεγείον περὶ τῆς μάχης τῶν Σμυρναίων κατὰ Γύγου τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν. Ὁ Στράβων λέγει (ΙΔ, 643) ὅτι ἦν «αὐλητῆς ἅμα καὶ ποιητῆς ἐλεγείας», δι' οὗ φαίνεται αἰνιγτώμενος, ὅτι τῶν ἐλεγείων του αὐτὸς καὶ τὴν μουσικὴν συνέταττε καὶ ᾄδει. Σῶζονται δ' αὐτοῦ ὀλίγα λείψανα μόνον, πολλὴν καὶ ἀνεπιτήδευτον ὕφους χάριν ἐλέγχοντα (Συλλ. Bergk. poet. lyr. Græc).

Μῆμος, ὁ ὑποκριτῆς ὁ κύριον ἔργον ἔχων τὴν ἐπὶ τὸ κωμικώτερον μίμησιν τρόπων ἢ φωνῶν ἀνθρώπων, ἢ καὶ ζῴων (Phædr. V, 5.—Auson. Epigr. LXXVI), εἰς πλατείας ἢ ὁδοὺς πρὸς διασκέδασιν τοῦ ὄχλου, ἢ καὶ εἰς τραπέζας πλουσιῶν (Πλούτ. Σύλλ. Β. ΛΣΤ). Μετηγέχθη δὲ κατόπιν τὸ εἶδος τοῦτο καὶ εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ ἐκεῖ ἐξ ἀπλοῦ διαλόγου ἀνεπτύχθη καὶ ὅλον δράμα, τὸ πρῶτον ἐν Σικελίᾳ, ἐνθα εἰς τὰς κατ' ἔτος τελουμένους πανηγύρεις τῆς Δήμητρος καὶ ἄλλων θεοτήτων, μετὰ τῆς τοῦ Ἑλλήνας, καὶ μάλιστα τοῦ τῆς Σικελίας, χαρακτηρίζουσας εὐθυμίας, ἀκά-

κου εὐτραπείας καὶ ἀστειότητος, ὡς καὶ εὐφυΐας περὶ τὴν παρατήρησιν, οὐ μόνον διεκωμωδοῦντο αἱ πολιτικαὶ σχέσεις καὶ περιστάσεις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀστείαις μιμήσει παριστῶντο οἱ τρόποι καὶ τὰ ἦθη πασῶν τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων. Διεκρίνοντο δ' οἱ μῆμοι εἰς δύο κατηγορίας, τοὺς σπουδαίους, τοὺς εἰς ἠθικὸν σκοπὸν ἀφορῶντας, καὶ τοὺς γελοίους, τείνοντας εἰς τὸ νὰ παραστήσωσιν ἐπὶ τὸ γελοιωδέστερον ἐκάστης κοινωνικῆς τάξεως τὰ ἰδιάζοντα ἔθιμα. Μνημονεύεται δὲ καὶ ἡ διάκρισις μεταξύ ἀνδρῶν καὶ γυναικείων, ἦτοι τῶν χαρακτήρας καὶ τρόπους ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν κυρίως ἀπομιμούμενων. Ὡς εἰς ἓκ τῶν μεγαλειτέρων μιμογράφων μνημονεύεται ὁ Σώφρων, πεζῶς μὲν γράφων, καὶ τὸν τρόπον τῶν δημοδῶν μίμων ἀκολουθῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν ἔντεχνον διασκευὴν τῶν παραστάσεων του ἐν ταῖς ποιηταῖς καταλογιζόμενος (Ἄριστ. ποιητ. Α, Β). Γράφων διὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τὸν ὄχλον, οὐχὶ διὰ τὸ θέατρον, μετεχειρίζετο, ὡς ἦν ἐπόμενον, γλωῖσσαν μᾶλλον δημῶδη, ἀστειότητος εὐφυεῖς μὲν, ἀλλ' ὀπωσοῦν τραγείας, καὶ πολλὰς κοινὰς παροιμίας. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ τινὰ διεσώθησαν (Βοίζου 1867). Τοὺς μίμους τούτους μετέφερον ὁ Πλάτων ἐκ Σικελίας εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐποίησατο αὐτῶν χρῆσιν καὶ εἰς τοὺς διαλόγους του· ὁ δὲ Θεόκριτος, τὸ ὄψος καὶ τῶν χαρακτήρων τὴν διαγραφὴν αὐτῶν ἀκολουθῶν, τοῖς ἔδωκεν ὥραιαν ποιητικὴν περιβολήν, ἐξ ἧς ἐπήγαγε τὸ εἰδύλλιον· καὶ τοῦ Σώφρονος ἡ ἐπιρροή διαφάνεται καὶ εἰς τὰς σατύρας τοῦ Ῥωμαίου Περσίου. Ἐκ Σικελίας δὲ μετέβησαν οἱ μῆμοι καὶ εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, καὶ ἐκῆθεν καὶ εἰς τῆς Ῥώμης τὰς τριόδους καί, ἔνεκα τῆς ἥττον ποιητικῆς τάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πνεύματος, εἰς αὐτὰ τὰ θέατρα, καταλαβόντες τὴν θέσιν τῶν σατυρικῶν δραμάτων εἰς τὰς Ἑλληνικὰς τραγωδίας, μετ' ἐπιτάσεως χυδαίων καὶ πολλὰκις αὐτοσχεδίων βωμολογιῶν εἰς τὴν τραχεῖαν καὶ ἀτημέλη-

τον γλώσσαν τοῦ ὄχλου, καὶ ἄνευ μεγάλων ἀξιώσεων δραματικῆς πλοκῆς. Μετὰ τῶν ἀνδρῶν δ' ἀντήρχοντο εἰς τὴν σκηνὴν καὶ γυναῖκες ὀρχήστριαι, τῆς ἐσχάτης κατηγορίας ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν ἠθῶν. Ἡ προσωπὶς εἶχεν ἐγκυκλοκαταλειφθῆ, καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔφερον λεπτὴν, βραχεῖαν, μᾶλλον ἄσεμνον ἀναβολήν, καὶ ἦσαν γυμνόποδες. Ἐνθα δ' ἐκράτουν οἱ Ῥωμαῖοι, ἄρα καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐπὶ τῶν χρόνων μάλιστα τῶν αὐτοκρατόρων, δὲν ἔμειναν τὰ τοιαῦτα θεάματα ὅπως ξένα, καὶ οἱ ὑποκριταί, οἱ τὸ ἦθος ἀτόμων ἢ τάξεων ἀπομιμούμενοι, ἐλέγοντο ἠθοποιοὶ ἢ ἠθολογοί· ὁ πρῶτος δ' ἐν αὐτοῖς ἐκαλεῖτο πρωτόμιμος.

Μιναῖγρα, πρωτεύουσα τῶν Ἰνδοσκυθῶν, ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου κατὰ τὴν Δ' Ἰνδικὴν παραλίαν, ἐν τῇ ἰσχυρᾷ καὶ ἐμπορικῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Λαρικῆς, παράγουσα ἰδίως βαμβάκερα ὑφάσματα. Κατ' Ἀρριανὸν, ἐν τῷ κόλπῳ τῆς νῦν Καμβαίης, κατὰ νεωτέρους παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἰνδοῦ, ἢ ν. Τάττα.

Μιναῖος, ἰσχυρὸς λαὸς τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κατὰ τὴν Δ' ἀκτὴν, λίβανον καὶ μῦρα ἐμπορευόμενος. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν Καρήνα ἢ Κάρνα (Στρβ. ΙΣΤ, 768).

Μίνδαρος, Σπαρτιάτης ἀναλαβὼν τῷ 411 π. Χ., μετὰ τὸν Ἀστύοχον, τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ στόλου ἐν Μιλήτῳ. Ἐκῆθεν μετὰ 75 πλοίων ἔπλευσεν εἰς Ἑλλάσποντον, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ συνενωθῆ μετὰ τοῦ Φαρναβάζου, ἀλλὰ παρακολουθήσαντες αὐτὸν ὁ Θρασύβουλος καὶ ὁ Θράσυλλος μετὰ μέρους τοῦ ἐν Σάμῳ σταθμεύοντος ἀττικῆ στόλου, τὸν ἐνίκησαν ἐν Ἀδύδῳ (Θουκ. Η, 85. 104). Ὅτε δὲ, μικρὸν μετὰ ταῦτα, ἀνέλαβεν ὁ Ἀλκιβιάδης τὴν στρατηγίαν τῶν Ἀθηναίων, κατετροπώθη κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους τοῦ 410, κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ὁ Μίνδαρος ἐν Κυζίκῳ, καὶ ἔπεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μάχην. Τότε οἱ ἐναπομείναντες ἀρχηγοὶ ἔπεμψαν εἰς τὴν Ἐφορείαν τῆς Σπάρτης τὴν περίφημον ἐκείνην λακωνικὴν ἔκθεσιν· «Μίνδαρος ἀπεσοῦα (ἀπέθανε). Πεινῶντι: τ'

ὄνδρες. Ἀπορέομες τί χρῆδρα ν»
(Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 16. — Πλούτ. Ἀλκ. ΚΖ.
— Διδ. ΙΓ, 38).

Μίνθη ἢ Μένθη, νόμφη τοῦ Κωκυτοῦ,
ἐρωμένη τοῦ Πλούτωνος, ὑπὸ τῆς Δήμητρος
ἢ τῆς Περσεφόνης μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὀ-
μώνυμον φυτόν. Αὐτῆς ἐπάνωμον ἦν τὸ ὄρος
Μίνθη (ν. Ἀλθένα), Α τῆς Πύλου, ἔχον
εἰς τοὺς πρόποδας ναὸν τοῦ Ἄδου καὶ ἄλλος
τῆς Δήμητρος (Στρβ. Η, 344. — Ον. Μετ. Χ,
798).

Μίνναλοι, ἔθνος οἰκοῦν παρὰ τῇ Ἐ-
ρυθρᾷ Θαλάσῃ (Διον. περιηγ. 459).

Μινύαι, ἴδ. Ὀρχομενός.

Μινύας, ὁ ὑποτιθέμενος γενάρχης τῶν
Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, πλούσιος βασιλεὺς,
κατ' ἄλλους ἄλλης καταγωγῆς, υἱὸς Χρύσου,
Ὀρχομενοῦ, Ἐτεοκλέους, Ποσειδῶνος, Ἄ-
ρεως, ἢ ἄλλων. Νυμφεθεῖς δὲ τὴν Τριτογέ-
νειαν (θυγατέρα τοῦ Αἰόλου) ἢ τὴν Κλυτο-
δώραν, ἔσχεν υἱοὺς τὸν Ὀρχομενὸν, Πρέσβω-
να, Ἀθάμκντα, Διοχθόνδαν, καὶ πολλὰς θυ-
γατέρας. Κατὰ τὰς Μεταμορφώσεις τοῦ Ὀ-
βιδίου (IV, 1, 390), ἐορταζομένων τῶν Διο-
νυσίων, ὅτε αἱ ἄλλαι γυναῖκες μετέβησαν εἰς
τὰ ὄρη πανηγυρίζουσαι, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ,
Ἀλκαθόη (ἢ Ἀλκιθόη), Λευκίπη καὶ Ἄρ-
σίπη (αἱ Μινυάδες λεγόμεναι) ἔμειναν κατ'
οἶκον, τὸν ἰστὸν αὐτῶν ἐργαζόμεναι. Τότε
παρέστη αὐταῖς ὁ Διόνυσος ὑπὸ μορφὴν νεα-
νίου, καὶ τὰς παρήνεσε νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν
πανηγυριν καὶ μετάσχωσιν τῶν μυστηρίων. Ἐ-
πειδὴ δ' ἠρνήθησαν, μετεμορφώθη αὐτὸς ἄλ-
ληλοδιαδόχως εἰς ταῦρον, λέοντα, πάνθηρα,
καὶ ἐνήργησε γάλα καὶ νέκταρ νὰ ἐκρῆσθῃ ἐκ
τοῦ ἰστοῦ. Τότε, ἔντρομοι, ἔθεντο κληρὸν τῆς
ν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐορτήν, καὶ ὁ κληρὸς ἔ-
πεσεν ἐπὶ τὴν Λευκίπην, ἣτις καὶ ἐν Βακ-
χικῇ μανίᾳ ἐσπάραξε τὸν υἱὸν τῆς Ἰππασον.
Καὶ αἱ ἄλλαι δ' ἐξεμάνησαν· ὁ δ' Ἐρμῆς
μετεμόρφωσεν αὐτάς εἰς νυκτερίδα καὶ εἰς γλαυ-
κα. Εἰς τὸν Μινύαν ἀπεδίδοτο ἡ οἰκοδομὴ
τοῦ πρώτου ὑπογείου θησαυροῦ, τοῦ εἰσέτι

σωζομένου ἐν Ὀρχομενῷ· ἐν τῇ αὐτῇ δὲ πό-
λει ἐδείκνυτο καὶ ὁ τάφος του.

Μινυεῖος ἢ Μινυήϊος, 1) ποταμὸς
τῆς Ἡλίδος, εἶτα Ἄνουρος κληθεῖς (Ὀμ.
Ἰλ. Α, 722). — 2) Ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, ὁ
εἶτα Ὀρχομενός (Διδ.).

Μίνυτος, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλω-
νος κατατοξευθέντων Νιοβιδῶν (Ἀπλδ. Γ,
5. 6).

Μινῶα, 1) Μικρὰ νῆσος τοῦ Σαρωνι-
κοῦ κόλπου πρὸ τῆς Μεγαρικῆς ἀκτῆς, μεθ'
ἧς διὰ γεφύρας συνδεομένη, ἀπετέλει τὸν λι-
μένα τῆς Νισαίας (Θουκ. Γ, 50. Δ, 67), ἴδ.
Μεγαρίς. — 2) Πόλις ὄχυρὰ τῆς Λακω-
νίας ἐν τῷ Ἀργολικῷ κόλπῳ, ΒΑ τῆς Ἐπι-
δαύρου Λιμηρᾶς, ἐπὶ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου
(ν. Μονεμβασία) (Στρβ. Η, 368). — 3) Πό-
λις τῆς Κρήτης κατὰ τὴν ΒΔ παραλίαν,
μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Δρεπάνου καὶ Φα-
κοῦ (ν. Κανέα). — 4) Ἐτέρα πόλις αὐτόθι
ἀνατολικώτερον, κατὰ τὸ στενωτέρον μέρος
τῆς νήσου. — 5) Πόλις τῆς Σικελίας. ἴδ.
Ἡράκλεια, 10.

Μινωῶδες νῆσοι, τινὲς τῶν Κυκλά-
δων, ὑπὸ τοῦ Μίνως κυριευθεῖσαι (Ἀπλν.
Ἰδ. Β, 519).

Μίνως, ὁ φημιζόμενος ὡς πανάρχαιος
βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, προγενέστε-
ρος τῶν Τρωϊκῶν, ἰδρυτῆς τῆς τῶν Κρητῶν
θαλασσοκρατίας, καὶ τῆς πολιτείας αὐτῶν ὀρ-
γανωτής. Καθ' Ὅμηρον (Ἰλ. Ν, 450. Ξ.
322. Ὀδ. Α, 321. 568. Ρ. 523. Τ. 178)
ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, θυγατρὸς
τοῦ Φοίνικος, ἀδελφὸς τοῦ Ῥαδαμάνθους, πα-
τῆρ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Ἀριάδνης, καὶ
πάππος Ἰδομενέως, τοῦ βασιλέως τῆς Κνωσ-
σοῦ, ὑπὸ τοῦ πατρός του Διὸς ἰδίως εὐνοού-
μενος καὶ προστατευόμενος. Τὴν ἔκφρασιν (ἐν
Ὀδυσ. Τ, 179) «ἐννέωρος βασιλευε»
(ἐπὶ ἐννέα ἔτη ἐβασίλευεν) ἐξηγήσαν οἱ μετὰ
ταῦτα οὕτως, ὅτι ἐπὶ ἐννέα ἔτη, ἢ ἀνὰ πᾶσαν
ἐννεαετίαν, μεταβαίνων εἰς τὸ ἱερὸν σπήλαιον
τοῦ Διὸς, συνεβουλεύετο τὸν θεὸν περὶ τῆς

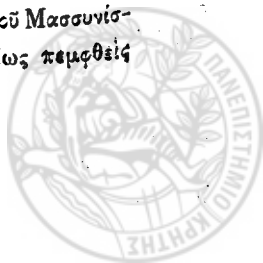

νομοθεσίας ἦν συνέταπτεν, ὥστε πᾶσαι αὐτῆς αἱ διατάξεις ἦσαν θεῖαι ἐπιταγαί. Οἱ λογογράφοι τῷ ἀπέδιδον ἀδελφὸν καὶ τὸν Σαρπηδόνα, καὶ ἐκ τῆς Πασιφάης τέκνα τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀκάλλην, Ξενοδίκην. Ἀριάδην καὶ Φαίδραν, καὶ πολλὰ ἄλλα ἐξ ἄλλων γυναικῶν. Μεταγενέστεροι δὲ, τὸν μῦθον χρονολογικῶς θέλοντες νὰ διαρρυθμίσωσι, πρεδέχοντο ἓνα Μίνωα Α καὶ ἓνα Μίνωα Β, τὸν μὲν υἱὸν τοῦ Διὸς, υἱοθετηθέντα ὑπὸ Ἀστεριῶνος, υἱοῦ τοῦ ἐκ Θεσσαλίας εἰς Κρήτην μετακλήσαντος Τευτάμου, υἱοῦ τοῦ Δῶρου, τὸν δὲ ἔγγονον τοῦ πρώτου, σύζυγον δὲ Πασιφάης, θυγατρὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηίδος, πατέρα τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῶν λοιπῶν. Ἀποκλονόντος δ' ἄπαιδος τοῦ Ἀστεριῶνος (ἢ Ἀστερίου), ὁ Μίνως, θέλων νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας, διίσχυρίσθη ὅτι οἱ θεοὶ εἶχον τοῦτο ἀποφασίσει, καὶ εἰς ἀπόδειξιν τούτου ὅτι εἰσήκουον πάσας του τὰς εὐχάς. Ἐδεήθη ἐπομένως τοῦ Ποσειδῶνος νὰ τῷ πέμψῃ ταῦρον ἐκ τῶν κυμάτων, ὃν αὐτὸς θὰ ἔθουε τῷ θεῷ ἐπεμψε δ' ὁ Ποσειδῶν τῷ ὄντι λαμπρὸν ταῦρον, ὃν ἰδόντες οἱ Κρήτες, τῷ ἔδωκαν τὴν ἀρχὴν ἄλλ' ὁ Μίνως εἰς τὸν θεὸν ἔθυσεν ἄλλον ταῦρον κατώτερον, τοῦτον πέμψας εἰς τὴν ἀγέλην του. Ἐπὶ τούτῳ ὀργισθεὶς ὁ Ποσειδῶν, ἐνέβαλε λύσσαν εἰς τὸ ζῶον, καὶ εἰς τὴν Πασιφάην ἔρωτα πρὸς αὐτό. Καρπὸς δὲ τοῦ ἔρωτος τούτου ὑπῆρξεν ὁ Ἀστεριῶν, ὁ κληθεὶς Μινώταυρος. "Οτε δ' ὁ Ἀνδρόγεως (ἴδ.) υἱὸς τοῦ Μίνωος, ἐθνατώθη ἐν Ἀθήναις, ἐξεστράτευσεν ὁ Μίνως κατὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐβίασεν αὐτούς, πρὸς ἐκδίκησιν, ἀνὰ πᾶσαν ἐννεαετιᾶν νὰ πέμπωσιν ὡς φόρον εἰς Κρήτην 7 παῖδας καὶ 7 κοράσια ὡς τροφήν τῷ Μινωταύρῳ (ἴδ. Θησεύς). Ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας δὲ ταύτης ἐκυρίευσεν καὶ τὰ Μέγαρα (ἴδ. Νίσος), θαλασσοκρατῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ (Ἡρδ. Γ, 122. — Θουκ. Α, 4, 8). Οἱ ἀρχαῖοι μῦθοι παριστώσιν αὐτὸν ὡς ἔμφορον καὶ δίκαιον ἡγεμόνα· ἄλλα: διάφοροι ἕμως ἐ-

κείνων μεταγενέστεραι παραδόσεις τὸν λέγουσι τύραννον ἄδικον καὶ σκληρὸν, πιθανῶς ἐξ Ἀθηναίων πηγάζουσαι καὶ μετὰ τῶν περὶ Θησεῶς διηγήσεων συνδεόμεναι. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ χωρίον τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Α, 322), ἐν ᾧ λέγεται ὁ λὸσφρων, ἀποδίδουσί τινες εἰς τὴν αὐτὴν πηγὴν, καὶ θεωροῦσιν ἐπομένως ὡς ἐν ἔπειτα χρόνοις ἐπιτηδὲς παρεισαχθέν. Ἀπέθανε δ' ὁ Μίνως ἐν Σικελίᾳ (Ἡρδ. Ζ, 170) διώκων τὸν Δαίδαλον (ἴδ.), ὑπὸ τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Κοκκάλου, ἢ ὑπ' αὐτοῦ κατακλεισθεὶς εἰς λουτρὸν πικηρόν. Μετὰ ταῦτα ἐλέγετο ὅτι κατεστράφη ὁ τάφος αὐτοῦ, καὶ τὰ ὄσπᾳ ἐκομισθήσαν εἰς Κρήτην, καὶ ἀνηγέρθη ἐκεῖ μνημεῖον αὐτῷ· ἐν δὲ τῷ Ἄδῃ ἐγκατέστη μετὰ τοῦ Αἰακοῦ καὶ τοῦ Ραδαμάνθους δικαστῆς τῶν νεκρῶν, ὡς περιγράφεται καὶ ἐν Ὀδυσσειᾳ Α, 567. Ἀλλὰ τινὲς τῶν κριτικῶν θέλουσι τὸ χωρίον ἐκεῖνο μεταγενεστέρως παρεῖσαντον, καὶ παριστῶν αὐτὸν οὐχὶ ὡς τῶν ψυχῶν δικαστὴν, ἀλλ' ὡς διατηρεῦντα καὶ ἐν τῷ κάτω κόσμῳ τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαστοῦ βασιλέως.

Μινώταυρος, θηρίον συνήθως παριστῶμενον ὡς ἔχον σῶμα ἀνδρὸς καὶ κεφαλὴν ταύρου, ἐνίοτε ὅμως καὶ τὸ ἐναντίον, σῶμα ταύρου μετὰ κεφαλῆς ἀνθρωπίνης. Ἦν υἱὸς τῆς Πασιφάης καὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος τῷ Μίνῳ (ἴδ.) πεμφθέντος ταύρου. Ὁ Μίνως κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς τὸν ἐν Κνωσσῷ λαβύρινθον, καὶ τῷ ἔδιδε νὰ κατατρῶγῃ καταδικασμένους κακούργους, καὶ τὰ ἐξ Ἀθηναίων εἰς φόρον πεμπόμενα παιδιά καὶ κοράσια, μέχρις οὗ ὁ Θησεύς (ἴδ.) τὸν ἐφόνευσεν. Καὶ οἱ Φοίνικες ἐπίστευον εἰς ἀνθρωποκέφαλον ταῦρον, τὸν Μολόχ, ἀνθρωποκυθίας δαχόμενον, ὥστε πιθανῶς ἢ περὶ Μινωταύρου δόξα ἐκείθεν μετέβη εἰς Κρήτην, καὶ ἴσως τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ξενικοῦ τούτου θρησκευματος αἰνίσσεται ὁ διὰ τοῦ Ἀθηναίου ἥρωος φόνος τοῦ Μινωταύρου.

Μισαγένης, 1) γένης υἱὸς τοῦ Μασσωνίσσα, ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Περσέως πεμφθεὶς

εις βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες τὸν ἐπεριποιήθησαν ἀσθενήσαντα κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του (Liv. XLII, 29. 62. XLIV, 4. XLV, 14. — Val. Max. V, 3, 1). — 2) Υἱὸς τοῦ Χερσίφρονος (ἴδ.).

Μισθόνον, ἀκρωτήριον τῆς Καμπανίας Ν τῆς Κύμης, κληθὲν, ὡς ἐλέγετο, ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ἐνταριασθέντος ὀπαδοῦ τοῦ Αἰνείου (ἴδ. Μισθόνος καὶ Στράβ. Ε, 245. — Virg. *Æ*, IV, 234). Ὁμώνυμος πόλις ἀνηγέρθη ἐκεῖ ἀπ' οὗτοῦ Αὐγουστος ὤρισε τὸ μέρος τοῦτο ὡς σταθμὸν τῆς ναυτικῆς μοίρας διὰ τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν. Καὶ ἡ μὲν πόλις ἐξηφανίσθη, τὸ δ' ὄνομα παρέμεινεν εἰς τὸ ἀκρωτήριο.

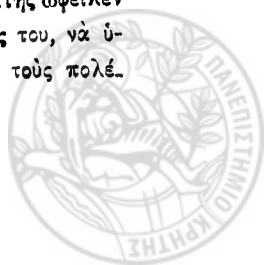
Μισθόνος, ὀπαδὸς τοῦ Ὀδυσσεύς (Στράβ. Α, 26), ἡ τοῦ Ἑκτορος, καὶ εἶτα ὀπαδὸς, σαλπικτικῆς ἢ ναύκληρος τοῦ Αἰνείου, καθ' ὃν ἐπωνομάσθη καὶ τὸ Μισθόνον ἀκρωτήριο (Δ. Ἀλικ. Α, 53. — Virg. *Æ*, V, 162. 234).

Μισθός ἡ τιμὴ, ἡ χορηγούμενη ἀμοιβὴ δι' εἶαν. δῆποτε ὑλικὴν ἢ πνευματικὴν ὑπηρεσίαν. Κατὰ τῶν ἀρνούμενων ταύτην, ἐγγράφως ἢ προφορικῶς συνομολογηθεῖσαν, ἢ τὴν ὀφειλομένην ἐργασίαν διὰ χορηγηθέντα μισθόν, ἐδύνατο νὰ κινηθῇ ἐν Ἀθήναις μισθοῦ δίκη. Τοῦ Πρωταγόρου μνημονεύεται βιβλίον ἐπιγραφόμενον «δίκη ὑπὲρ μισθοῦ», ἴσως τοῦ ὃν ἀπῆτει παρ' ἐνὸς τῶν μαθητῶν του (Διογ. Λαέρτ. Θ, 8, 8). Μισθός ἐδίδετο καὶ εἰς τοὺς διδασκάλους τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Ἐπίσης εἰς τοὺς ἰατροὺς (ἴδ.), οὐ μόνον τοὺς ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ τοὺς δημόσιους ἐγλεγομένους, ἢτοι τοὺς ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐγκατεστημένους, καὶ ἐλέγετο σῶστρον. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων αἱ ἐπαρχίαι τῆς Ῥώμης ἀπέτινον τοῖς ὑπὸ τῆς Ῥώμης ἐγκαταστημένοις λειτουργοῖς μισθὸν τινα, ὅστις ἦν μᾶλλον φόρος εἰς κοινὸν ταμεῖον κατατιθέμενος, ἐξ οὗ ἐλάμβανον τὴν μερίδα αὐτῶν ἐκεῖνοι οἱ λειτουργοί. — Εἰς τὸν στρατὸν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους ἤρξαντο δίδοντες μισθὸν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀνὰ 4 ὄβολους εἰς

τὸν πεζόν, ἀνὰ 2 δὲ δραχμὰς εἰς τὸν ἵππεα καθ' ἐκάστην, καθ' ὅσον εἶχε νὰ προβλέπῃ καὶ περὶ τῆς τροφῆς τοῦ ἵππου του. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὀπλίτας, ὅταν ἐπέμποντο εἰς μακροχρόνους ἐκστρατείας ἐκτὸς τῆς χώρας, οἷον εἰς Μικηδονίαν κλπ. καθ' ὅλον τὸ διάστημα παρατεταμένων πολιορκιῶν, ἐλάμβανον ἐπίσης ἀνὰ 2 δραχμὰς ἕκαστος καθ' ἡμέραν (ἴδ. Μισθωτοί). Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ἐπειδὴ πολλοὶ ἔμμενον ἄστεγοι καὶ ἀπατριδῆς, ἐσχηματίσθησαν πολλὰ καὶ μεγάλα στρατιωτικὰ σώματα, ἐπὶ μισθῷ μόνον ὑπηρετοῦντα.

Μισθώσεις, ἡ ἐνοικίσις (κτήματος). Ἐν Ἀθήναις ὁ ἐπίτροπος ὀρφανῶν ὤφειλε νὰ ἐνοικιάζῃ ἢ τοκίζῃ τὴν περιουσίαν τοῦ ἐπιτροπευομένου, ἀναλόγως τῆς φύσεως αὐτῆς ὁ δὲ τοῦτο μὴ δυνάμενος ἢ μὴ θέλων, ἐδικαιοῦτο, πλὴν ἂν ἀπηγόρευε τοῦτο ἡ διαθήκη δυνάμει τῆς ἐπετρόπευε, νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἄρχοντος μισθὸν τὸν οἶκον, ἢτοι αὐτὸς νὰ ἐνοικιάζῃ ἢ διαθέτῃ τὰ ὀρφανικά. Κατὰ δὲ τοῦ παρανόμως, παρατύπως ἢ δολίως διαθέντος τὴν περιουσίαν ταύτην ἠδύνατο νὰ κινηθῇ δίκη μισθώσεως ὑπὸ τοῦ ἐπιτροπευομένου, γενομένου ἐνήλικος, ἢ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς ἀνηλικότητος αὐτοῦ. Ὁ δ' ἐνοικιαστὴς παρεῖχεν ἀσφάλειαν (ἀποτίμημα) διὰ κτημάτων ἢ ἐξετίμων οἱ ἀποτιμηταί.

Μισθωτοί ἢ μισθοφόροι, πάντες οἱ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενοι, ὅτε καὶ ἔνθα δὲν ὑπῆρχον δοῦλοι. Ὅτε δ' ἠῤῥησε τούτων ὁ ἀριθμὸς, οἱ ἄλλοτε ἐλεύθεροι μισθοφόροι ἔμμενον ἄνευ ἐργασίας δι' ὃ καὶ ἐπὶ Καίσαρος νόμοι ἐξεδόθησαν, ἀλλ' οὐχὶ ἀκριβῶς ἐκτελούμενοι, περὶ προσλήψεως καὶ τούτων εἰς τὰ ἀγροτικά ἔργα, ὡς φερ' εἶπεῖν εἰς τὸ τρίτον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ποιμένων (Suet. *Cæs.* XLII). Μισθωτοὶ δ' ἀπέβησαν, ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις, καὶ οἱ στρατιῶται, οἵτινες κατ' ἀόχας ἦσαν ἄμισθοι, διότι ἕκαστος πολίτης ὤφειλεν ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον τῆς ἡλικίας του, νὰ ὑπηρετῇ, πρὶν ὑπεράσπισιν, καὶ εἰς τοὺς πολέ-

μούς τῆς πατρίδος του, ὁ εὐπορος ὡς ἰππεὺς ἢ ὀπλίτης, ὁ ἄπορος πρὸ πάντων ὡς ψιλός. Κατ' ἐξαιρέσειν δὲ προσελαμβάνοντο ἐνίοτε Κρήτες, Ἀρκάδες, Κᾶρες, ὡς μισθοφόροι (Ἡρόδ. Α, 171. — Πaus. Δ, 8, 3. 10, 1. 19, 4. — Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1. 23). Ἀρκάδες μάλιστα τινὲς ἐπὶ τῶν Περσικῶν ἐζήτησαν νὰ ὑπηρετήσωσιν ὡς μισθωτοὶ καὶ ὑπὸ τὸν Ξέρξην (Ἡρόδ. Η, 26). Στρατιώτας ἐμίσθουν πρῶτοι οἱ τύραννοι, ἵνα ἔχωσιν αὐτοὺς ὄργανα ἀνεξάρτητα τῆς κοινῆς γνώμης (Θουκ. ΣΤ, 55. — Διόδ. ΙΑ, 67, 72. — Ξενφ. Ἱέρ. Ε, 3, 3). Πρῶτον δ' ἐπὶ Περικλέους ἤρξαντο οἱ Ἀθηναῖοι ξένων μισθοφόρων, οἵτινες καὶ ἀπλῶς ξένοι ἔκτοτε ἐλέγοντο, τακτικὴν χρῆσιν εἰς τὸν στρατὸν τῶν ποιούμενοι, καὶ τοὺς στρατιωτικῶς ὑπηρετοῦντας πολίτας μισθοδοτοῦντες, καὶ εἰς τοῦτο ἐδαπάνων τοὺς φόρους εἰς οὓς υπεχρέουν τοὺς συμμάχους αὐτῶν. Ἐδίδον δὲ μισθὸν 4 ὄβολων κατ' ἄνδρα καὶ καθ' ἡμέραν, εἰς δὲ τὸν ἰππέα τὸ τριπλάσιον (2 δρ.). Διὰ τριήρη δὲ κατέβαλλον μηνιαίως 4 — 6000 δραχμᾶς. Ταῦτα αἰνιττόμενος λέγει παρὰ Θουκυδίδη (Α, 121) ὁ Κορίνθιος πρεσβευτὴς ἐν Σπάρτη «ὠνήτη ἢ Ἀθηναίων δύναμις». Ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Ποτιδαίας ἐλάμβανεν ἕκαστος ὀπλίτης 2 δρ. καθ' ἑκάστην, ἦτοι μίαν δι' ἑαυτὸν καὶ μίαν διὰ τὸν ὑπηρετὴν του. Ἐπειδὴ δ' ἦν ἡ δύναμις τῶν πολιορκητῶν 6000, καὶ διήρκεσεν ἡ πολιορκία 29 μῆνας, ἡ ὅλη μισθοδοσία συνεποσώθη εἰς 810 τάλαντα (= 4,860,000 τῶν τότε). Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον συνέστησαν πολυάριθμα σώματα ἀνθρώπων οἵτινες ἄεργοι, ἐξόριστοι καὶ ἀπάτριδες, κατετάττοντο καὶ ἐπολέμουν ἐπὶ μισθῷ. Τοιοῦτοι ἦσαν τοῦ Ξενοφῶντος οἱ Μύριοι, μισθωθέντες πρῶτον τοῖς Πέρσαις καὶ ἔπειτα τοῖς Σπαρτιάταις τοιοῦτο τοῦ Χαβρίου οἱ πελτασταί (Ἀριστ. Πλούτ. 173), οἱ ἐκ τῶν χρημάτων τῶν Δελφῶν μισθοδοτούμενοι εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον (Διόδ. ΙΣΤ, 30), καὶ Ἕλληνες μισθοφόροι ὑπηρετοῦν ὑπὸ τὸν Δαρεῖον κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Πολλάκις

ὡς ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης ἠναγκάσθησαν οἱ στρατηγοὶ εἰς ἐπιχειρήσεις ξένας τῇ ἐντολῇ των, ὡς καὶ εἰς πιέσεις καὶ λεηλασίας συμμάχων ἐπὶ πόλεων, ἵνα ἐπαρκῶσιν εἰς τῶν ξένων αὐτῶν στρατιωτῶν τὴν μισθοδοσίαν (Δμοθ. Φιλιππ. Α, 46. Ἀριστκρ. 666. 671. π. στελ. τῆς τριερ. 1202. — Ἀθῆν. ΙΒ, 43. 532). Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἐφηρήσθη στρατιωτικὸς μισθὸς τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ κατὰ Βεῖων πολέμου τῷ 406 π. Χ., ὠρισμένη ποσότης διὰ πᾶσαν τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Εἶτα ὠρίσθη καθ' ἡμέραν καὶ ἄνδρα.

Μίτος (ὁ), ἐν γένει κλωστή, ἰδίως δὲ ὁ στήμων, τὸ ὑφάδιον τοῦ ὑφαντικοῦ ἴστου (Ὅμ. Ἰλ. Ψ', 762. — Πολδ. Γ, 32).

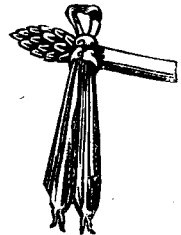
Μέτρα, 1) ἡ ζώνη τῆς γυναικὸς περὶ τὴν ὄσφυν, δι' ἧς καὶ ἡ νέα κόρη ἢ τοιαύτης μὴ χρῆσιν ποιουμένη ἄμιτρος λέγεται ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου (Ἰμ. εἰς Ἄρτ. 14. Ἀπλλ. Ῥόδ. Α, 388. Δ, 1024). — 2) Ζώνη τοῦ στρατιώτου ὑπὸ τὸν θώρακα, πολλάκις ἐπίχαλκος, λεπιδιωτή

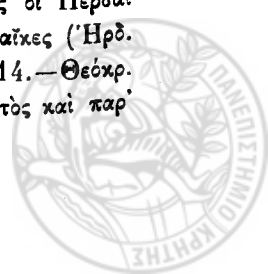
ἢ ἀλυσσιδιωτή πρὸς προφύλαξιν τῆς γαστρὸς (Ὅμ. Ἰλ. Δ, 157. 187.

216. Ε, 867). — 3) Δεσμὸς ἢ ταινία πλουσία, ὡς ἡ περιδεομένη ἐν πανηγύρεσιν εἰς τὸν θύρσον τοῦ Διονύσου (Ἀθῆν. Ε, 28).

— 4) Παράδεσμος ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, πᾶσαν τὴν κόμην καλύπτουσα, καὶ ὑπὸ τὴν σιαγόνα δενομένη, ἣν ἔφερον κυρίως οἱ Πέρσαις καὶ ἄλλοι βάρβαροι ἄνδρες ἢ γυναῖκες (Ἡρόδ. Α, 195. Ζ, 62. — Εὐριπ. Ἑκ. 914. — Θεόκρ. ΙΖ, 19), ἐκεῖθεν δ' ἐγένετο δεκτὸς καὶ παρ'

Ἀνάγ. Μουσ. Νιαν.

"Ελληνιστ. Μιτρίον δ' ἦν μικροτέρα μίτρα,

Μουσικόν Πομπηίας

Γοιχογραφία ἐν Πομπηίᾳ

μῆ δεδεμένη ὑπὸ τὴν κεφαλὴν. — 5) Ἐπίθε-

Προτομή ἐν Δαρσίνῳ

Προτομή Βρετ. Μουσίου

τον τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης παρὰ τοῖς Πέρσαις (Ἡρδ. Α, 131).

Μιτραδάτης, Μῆδος, ὁ ποιμὴν εἰς ὃν ὁ Ἄρπαγος, διαταγῆ τοῦ Ἀστυάγου, ἔδωκε τὸν Κύρον βρέφος ἵνα τὸν ἐκθέσῃ εἰς τὰ θηρία (Ἡρδ. Α, 110).

Μιτροδάτης, σατράπης τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Δασκυλιτίδος (Ἡρδ. Α, 120).

Μινασάλκας, ἴδ. Ἀνθολογία.

Μινασέας, ἐκ Πατρῶν, μαθητῆς τοῦ Ἐρατοσθένους, ἔγραψε περὶ τὰ 150 π. Χ. γεωγραφικὴν «περιήγησιν» ἢ «περίπλου» εἰς 8 βιβλία τοῦλάχιστον, πραγματευόμενα περὶ ἰδιαιτέρων τινῶν μερῶν τῆς γῆς. Ἐκ τῶν περιωθέντων ἀποσπασμάτων αὐτοῦ δὲν φαίνεται ὅτι ἦτο βαθὺς ἐπιστήμων (Συλλ. Müller, fragm. histor. græc.).

Μινασίππος, Σπαρτιάτης, πεμφθεὶς τῷ 373 π. Χ. μετὰ στόλου εἰς Κέρκυραν, ἵνα τοὺς ὀλιγάρχας ὑποστηρίξω, ἀποσπάσῃ τὴν νῆσον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. Διῶσας δὲ τὴν χώραν, ἐπολιόρησε τὴν πόλιν, ἧτις καὶ ὑπὸ λιμοῦ πιεζομένη, ἐπεκάλεσαν τὴν βοήθειαν τῶν Ἀθηναίων, Ἐπεμφαν δ' αἱ Ἀθηναὶ αὐτῇ εἰς ἐπικουρίαν πελταστὰς, καὶ ὤπλισαν στόλον.

Πρὶν δ' ἢ οὗτος ἐκπλεύσῃ, οἱ στρατιῶται τοῦ Μινασίππου, νομίζοντες ὅτι ἔμελλε τάχιστα νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν, ἐπαναστάντες διότι δὲν τοῖς ἔδιδε τὸν ὀφειλόμενον αὐτοῖς μισθόν, τὸν ἐφόνευσαν (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 4. — Δμοθ. Τιμκρ. 1186).

Μινᾶ, 1) σταθμὸς 100 δραχμῶν (= 436, 6 γραμμ.). — 2) Νόμισμα 100 δρ. Ἐν τάλαντον ἦν = 60 μναῖς.

Μινάσων, ἡγεμῶν τῆς Ἐλατείας ἐν Φωκίδι, μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους (Αἰλ. Π. Ἰ. Γ, 19).

Μιναῦες, ἱερὸς ταῦρος τῶν Αἰγυπτίων, λατρευόμενος εἰς Ὀνούπερ τὴν Ἡλιούπολιν, ὡς ὁ Ἄπις ἐν Μέμφιδι. Διέμενον ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἡλίου, ᾧ ἦν καθιερωμένος. Ἐξέλιπε δ' ἡ λατρεία αὐτοῦ καὶ ὑπερίσχυσε ἡ τοῦ Ἄπιος ὅτε ὁ Καμβύσης κατηδάρισε τὸν ναὸν τῆς Ἡλιουπόλεως (Διόδ. Α, 34. — Στρεβ. ΙΖ, 552).

Μνήμα, μνημεῖον, ἴδ. τάφος.

Μνήμη, ἴδ. Μοῦσαι.

Μνημονικῆ, ἴδ. Σιμωνίδης.

Μνημοσύνη, ἴδ. Μοῦσαι.

Μνήμων, ἐν Κρήτῃ πιθανῶς γραμματεὺς δικαστηρίου (Ἄρστ. Πολιτ. Ζ, 8. — ἴδ. Ραγκ. Ἀπαντ. Τ. ΙΣΤ, σ. 135).

Μνησαγόρας ἢ Μιλησαγόρος, Ἑλληὴν τις συγγραφεὺς (Ἀπλλδ. Γ, 10, 3).

Μνησαρέτη, τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς ἐταίρας Φρύνης (Πλούτ.).

Μνήσαρχος, 1) Σάμιος, πατὴρ τοῦ Πυθαγόρου (Ἡρδ. Δ, 95). — 2) Υἱὸς τοῦ Πυθαγόρου, διάδοχος τοῦ Ἀρισταίου εἰς τὴν Πυθαγόρειον σχολήν. — 3) ἢ Μνησαρχίδης, πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Εὐρύπιδου. — 4) Τύραννος ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας. — 5) Μαθητῆς τοῦ Παναίτιου, ἀρχηγὸς τῶν Στωϊκῶν περὶ τὰ 119 π. Χ., ἀντίπαλος τῶν ῥητόρων (Cic. de Or. I, 11, 45, 18, 83. Acad. II, 32, 69. Fin. I, 2, 6).

Μνησιθείδης, εἰς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις (Ξενφ Ἑλλ.).

Μνησίθεος, Ἀθηναῖος ἰατρός καὶ ποιητὴς (Ἀθῆν. Β, Γ).

Μνησιθεύς, Τρῶς, ἀπόγονος τοῦ Ἀσασάρκου, μετὰ τοῦ Αἰνείου ἀπέλθων εἰς Ἰταλίαν (Υἱν. μυθ. 273).

Μνησικακεῖν, ἴδ. ἀμνηστειά.

Μνησικλής, 1) Συκοφάντης ἐν Ἀθῆναις (Δμσθ. Βοιωτ. 1010. — 2) Ἀθηναῖος, ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὰ Προπύλαια, τ' ἀντικαταστήσασα τὸ ἀρχαῖον ἐννεάπυλον, ἐν 5 ἔτεσιν, ἀπὸ τοῦ 437 μέχρι τοῦ 432 π. Χ., ἐπὶ δαπάνῃ 2012 ταλάντων (=12,072,000 τῶν τότε δραχμῶν).

Μνησίλεως, υἱὸς τοῦ Πολυδεύκου καὶ τῆς Φοίβης, ἔχων ἄγαλμα εἰς τὸν ναὸν τῶν Διοσκούρων ἐν Κορίνθῳ (Ἀπλδ. Γ, 11, 1. — Πaus. Β, 22).

Μνησίλοχος, 1) εἰς τῶν Ἀ' τυράνων ἐν Ἀθῆναις (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 2). — 2) Υἱὸς Εὐριπίδου τοῦ τραγικοῦ, ὑποκριτῆς, βοηθῶν τὸν πατέρα του εἰς τὴν ποιήσιν τῶν δραμάτων του.

Μνησιμάχη, θυγάτηρ τοῦ Δεξαμένου ἐν Ὠλένῳ τῆς Ἀχαιῆς, ἣν ὁ Ἡρακλῆς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τῆς βίας τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς Εὐρυτίωνος (Ἀπλδ. Β, 5, 5).

Μνησίμαχος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῆδίας ἐν Ἀθῆναις, οὐ ἑπτὰ δράματα μνημονεύονται. Σῶζονται δὲ τινὰ λείψανα αὐτοῦ, μαρτυροῦντα τὴν εὐφυΐαν του.

Μνήστρα, μία τῶν Δαναίδων, φρονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγιον (Ἀπλδ. Β, 1, 5).

Μνωῶται ἡ μνωῶται, οἱ ἐπίσημοι δοῦλοι ἐν Κρήτῃ, ἀναλογοῦντες πρὸς τοὺς Εἰλωτας τῆς Σπάρτης (Στρβ. IB, 817. — Ἀθῆν. ΣΤ, 93). Ἡ τάξις αὐτῶν ἐλέγετο μνοία, καὶ ἦσαν ἴσως ἐπώνυμοι τοῦ Μίνως, ὡς τοῦ ἥρωος τοῦ ἐγγχωρίου στοιχείου, τοῦ εἰς τοὺς Δωριεῖς ὑποδουλωθέντος. Συνήρχοντο δὲ καὶ εἰς σύνοδον (Ἀρστ. Πολβ. Β, 7), λείψανον τῆς ἀρχαίας αὐτῶν ἀνεξαρτησίας καὶ ἐκαλιέργουν οὐχὶ ἴδια, ἀλλὰ τὰ δημόσια κτήματα.

Μοδάκαι, μέγας λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας (Πτολμ.).

Μόδιος, ἴδ. Μέτρα.

Μόθακες, **Μόθωνες**. Οἱ Εἰλωτες οἱ ἐν τοῖς οἴκοις τῶν Σπαρτιατῶν μετὰ τῶν παιδίων ἀνατρεφόμενοι, καὶ εἶτα συνήθως ἀπελευθερούμενοι, εἰ ἀφ' ἑταί (Αἰλ. Π. I. IB, 43. — Ἀθῆν. ΣΤ, 271. — Ἡσύχ. — Ἀρπ.)

Μοθώνη, ἴδ. Μεθώνη.

Μοῖρα, δηλοῖ ἀρχικῶς μέρος (Ὀμ. Ὀδ. Υ, 171), ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐκάστῳ ἀπονεμηθεῖσα μερίς ἢ διάρκεια τοῦ βίου, «μ ο ἴ ρ α β ι ὀ τ ο ι ο» (Ἰλ. Δ, 170), ὡς καὶ τὸ μέρος εὐτυχίας τὸ ἐκάστῳ δεδομένον, καὶ ὁ θάνατος αὐτὸς (Ἰλ. Γ, 101. Ὀδ. Β, 100). Ἐντεῦθεν ἐπροσωποποίησεν ἡ ποιήσις τὴν ἰδέαν ταύτην εἰς θεότητά τινα, ἣς τὰς ἀποφάσεις ἐδύναντο, καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Π. 434. Υ. 115), νὰ μετατρέψωσιν ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοί, καὶ ἐφ' ἧς καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἐλευθερία ἐξήσκει ἐπιρροὴν (Ὀδ. Λ, 34). Ἐντελῶς ὠρισμένη ὁμῶς δὲν φαίνεται παρ' Ὀμήρῳ ἡ σχέσις τοῦ Διὸς πρὸς τὴν μοῖραν, διότι ἐν ᾧ παρ' αὐτῷ κεῖται τὸ ἀγαθὸν καὶ κακὸν (Ὀδ. Δ, 234. Ἰλ. Ω, 527), ἀφ' ἑτέρου εἶχε στάθμην εἰς τὰς χεῖρας (Ἰλ. Θ, 19. Χ, 209), εἰς ἧς τὴν ῥοπήν ὑπῆκει ἡ θέλησις αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἐνίοτε δυσφοροῦσα καὶ κατεξανισταμένη ὥστε, καθ' Ὀμηρον, ὅτε μὲν ἦσαν οἱ θεοὶ ἴσοι τῇ μοῖρᾳ, ὅτε δ' ὑπέκυπτον εἰς αὐτήν. Ἡ πολλῶν θεῶν ὕπαρξις περιώριζε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν δύναμιν ἐκάστου ἐξ αὐτῶν διὰ τῆς τῶν ἄλλων δυνάμεως, δι' ὃ καὶ λογικῶς ἠναγκάζοντο οἱ τότε νὰ παραδέχωνται ἀνωτέραν τινὰ ἰσχὺν, ἣν ὁμῶς δὲν ἐτόλμων ἐντελῶς νὰ προσωποποιήσωσι, χορηγοῦντες αὐτῇ ὠρισμένως ἐπιρροὴν ἀνωτέραν τῆς τῶν θεῶν, ἀλλ' ἀπέδιδον αὐτῇ χαρακτηριστικὰ σκοτεινόν τινα καὶ ἀθέβαιον, καθ' ὃν, ὅτε μὲν ἀπεριόριστως ἤρχεν ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὡς τῆς ἀνάρχου καὶ αἰωνίας τάξεως μέρος ἀναγκαῖον καὶ ἀναπόσπαστον, ὅτε δὲ ἦν εἰμαρμένη σιδηρᾶ, ἀμετάβολος, φθονερά καὶ ὠμῆ, καὶ ἄλ-

λοτε ἐξελαμβάνετο ὡς τῇ θελήσει τῶν θεῶν ὑποτασσομένη. Ἐν Ὀμήρῳ μνημονεύεται ἡ Μοῖρα ἐνίοτε ἐνικῶς, ἐνίοτε δ' αἰ Μοῖραι, πληθυντικῶς (Ἰλ. Ω, 49), ὡς μυθική προσωποποιήσις, ὡς κλώθουσαι τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας, δι' ἃ καὶ τὸ ἐπίθετον κατὰ κλωθεὶς λαμβάνουσι: (Ὀδ. Η, 147). Ὁ δ' Ἡσίοδος λέγει: αὐτὰς τρεῖς (Θεογ. 217. 904), καὶ τὰς ὀνομάζει Κλωθῶ, τὴν κλώθουσαν (τὰς ἀνθρωπίνους τύχας), Λάχεσις, τὴν τὸν λαχὸν διανέμουσαν, καὶ Ἄτροπον, ἣτις οὐδὲλως ἀποτρέπεται, θυγατέρας τῆς Νυκτὸς, ἣ τοῦ Διδὸς καὶ τῆς Θέμιδος. Καὶ ἐνίοτε μὲν ἐν τοῖς μετέπειτα παρίστανται ὡς αἰ ἀνώταται καὶ αὐστηραὶ θεαὶ τῆς τύχης, αἰ τὴν ἀνάγκην ἐπιβάλλουσαι, καὶ σκῆπτρα εἰς τὰς χεῖρας ἔχουσαι, τῶν Ἐρινύων τὸ ἔργον παρασκευάζουσαι, νῦν δὲ ὡς τοῖς ἀνθρώποις τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐπιμετροῦσαι, τὴν γέννησιν αὐτῶν ἀποφασίζουσαι, δι' ἃ καὶ ταυτίζονται μετὰ τῶν Εἰλειθυῶν, καὶ τῆς ζωῆς τὰς τύχας ἐπικλώθουσαι, ὥστε καὶ ἐγνώριζον καὶ προέλεγον αὐτὰς. καὶ τὸ τέλος ἐπέφερον, δι' ἃ καὶ Κήρες ἐλέγοντο (Πλάτ. δημ. I, 616. — Ον. Μετ. VIII, 452. Trist. V, 3, 25. — Ηος. C. S. 25). Ἐνίοτε ἔλεγον αὐτὰς οἱ ποιηταί, μάλιστα οἱ Ῥωμαῖοι (Ον. Μετ. XV, 781. Catull, LXIV, 306), γραίας ἀσχήμουσ' ἀλλ' ἡ τέχνη παρίστα αὐτὰς ὡς νέας γυναῖκας ἐμβριθεῖς, ὧν ἡ μὲν Κλωθῶ εἶχε πολυπύην, ἡ ἄτρακτον εἰς τὰς χεῖρας, ἡ δὲ Λάχεσις τὸν μίτον τοῦ βίου, ἡ σφαῖραν αἰνιττομένην τὰς ἀγχιστρόφους περιπετείας αὐτοῦ, καὶ ἡ Ἄτροπος τὴν τέμνουσαν αὐτὸν φαλλίδα, ἣ καὶ στάθμην ἐκτιμῶσαν τῶν ἀνθρώπων τὰς πράξεις, ἡ ὠρολόγιον δεικνύον τοῦ θανάτου τὴν ὥραν. Ἴερὰ τῶν Μοιρῶν ὑπῆρχον ἐν Κορίνθῳ, ἐν Σπάρτῃ, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Ταυτόσημος σχεδὸν τῇ Μοίρᾳ ἦν ἡ Αἶσα, ὁμοίως τὸ μέτρος ἀρχικῶς δηλοῦσα, εἶτα δὲ καὶ αὐτῇ ταυτιζομένη ἐν τῇ τοῦ ἀνθρώπου εἰμαρμένῃ ἢ τῷ πεπρωμένῳ (Ὀμ. Ἰλ. Υ,

127. Ὀδ. Η, 197), μὴ οὕσα ὅμως ὠρισμένον τι πρόσωπον ὡς θεότης.

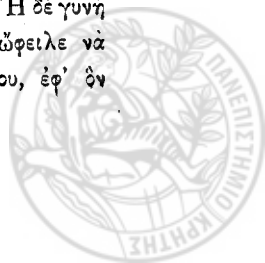
Μοῖρες, 1) Ἑλλην γραμματικὸς, ἀττικιστῆς ἐπιλεγόμενος ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τῷ 130 π. Χ. Αἰ Ἀττικαὶ αὐτοῦ λέξεις εἰς εἰς λέξικόν μετρίας ἐκτάσεως τῶν ἰδίως παρὰ συγγραφεῦσιν ἐν χρήσει ἀττικῶν ἐκφράσεων, ἐλαττούμενον τῶν ἔργων τοῦ Ἀρποκρατίωνος, Φρυγίου καὶ Πολυδεύκουσ. — 2) Λίμνη μεγίστη τῆς μέσης Αἰγύπτου Δ τοῦ Νεῖλου, παρὰ τῇ πόλει Ἀρσινόῃ· ἐλέγετο σκαφεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μοίριδος (Ἡρδ. Β, 13, 148), ἀλλὰ ἀκρίβεστερον ὑπὸ τοῦ Ἀμενεφούς Γ, τῆς 12 δυναστείας (2905 — 2863 π. Χ.), τὸ αἰγυπτιακὸν ὄνομα Μέρι, τὸ σημαῖνον λίμνην ἔχουσα, καὶ δεχομένη τοῦ Νεῖλου τὰ ὕδατα ἐν περιφερείᾳ 3600 σταδίων καὶ εἰς βάθος 50 ὄργυιων. Ἐν τῷ μέσῳ δ' εἶχε δύο 400' ὑψηλὰς πυραμίδας μετὰ λιθίνων κολοσσῶν ἐκατέρωθεν (Διόδ. Α, 52. Στράβ. ΙΖ, 810).

Μοιροκλῆς, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, εἰς ἐκ τῶν ζητηθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ τῷ παραδοθῶσι (Δρμθ. Ἀρριαν.).

Μοιρῶ ἢ Μυρῶ, ποιήτρια ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἢ κατὰ τινες θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Ὀμήρου, καὶ σύζυγος τοῦ φιλολόγου Ἀνδρομάχου, περὶ τὸ 312 π. Χ. Ἐνὸς τῶν ποιημάτων αὐτῆς, ἐπιγραφομένου Μνημοσύνη, διετήρησε στίχους καὶ ὁ Ἀθήναιος (ΙΑ). Καὶ δύο δ' αὐτῆς ἐπιγράμματα περιλαμβάνονται ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Μοισία, ἴδ. Θράκη.

Μοιχεία, ἐν Ἀθήναις καὶ τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ὁ τὴν νόμιμον σύζυγόν του εἰς παρανόμους σχέσεις ἐπ' αὐτοφῶρῳ συλλαβῶν, ἐδικαιοῦτο νὰ φονεῦσῃ αὐτοχειρὶ τὸν μοιχόν, ἢ νὰ καταδιώξῃ αὐτὸν διὰ γραφῆς μοιχείας πρὸ τῶν θεσμοθετῶν, καταδικαζόμενον εἰς πρόστιμον, ἂν τὸ ἐγκλημα ἀπεδεικνύετο. Ἡ δὲ γυνὴ περιέπιπτε τότε εἰς ἀτιμίαν, ὧφειλε νὰ καταλειφῇ τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου, ἐφ' ὃν

ἄλλως ἢ ἀτιμίᾳ ἐξετείνετο, καὶ τῇ ἀπηγορεύετο ἢ εἴσοδος εἰς τοὺς νχοὺς (Δμσθ. κ. Νεαίρ. 1367. 1373.—Αἰσχ. κ. Τιμάρχ. 36).

Μολιόνες ἢ Μολιονίδαι, ὁ Εὐρυτος καὶ ὁ Κτέατος, δίδυμοι υἱοὶ τοῦ Ἄκτορος (δὲ δ καὶ Ἄκτορίδαι καὶ Ἄκτορίωνες προσέτι ἐλέγοντο) ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφῆς Αὐγείου, τοῦ βασιλέως τῶν Ἐπειῶν, συνεξεστράτευσαν παῖδες ἔτι μετὰ τῶν Ἐπειῶν κατὰ τῆς Πύλου ἐν Ἡλίδι (Ὁμ. Ἰλ. Α, 709. 756) ἐφρονεύθησαν δ' ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (ἴδ.), καὶ ὁ τάφος αὐτῶν ἐδείκνυτο ἐν Κλεωναῖς τῆς Ἀργολίδος. Ἐπὶ τῶν ἐπικηδείων ἀγώνων τοῦ Ἄμαρυγκέως ἐνίκησαν τὸν Νέστορα εἰς τὴν ἀμαξοδρομίαν (Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 638). Ἦσαν δὲ ὁ μὲν Κτέατος πατὴρ τοῦ Ἀμριμάχου, ὁ δ' Εὐρυτος τοῦ Θαλπίου, τῶν δύο ἀρχηγῶν τῶν Ἐπειῶν πρὸ τῆς Τρωάδος (Ὁμ. Ἰλ. Β, 620). Ὁ Ἡσύχιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν εἶπον τοὺς δίδυμους ἀδελφοὺς διφμεῖς, ἦτοι εἰς ἐν σῶμα συνηνωμένους.

Μολόεις, ποταμὸς τῆς Βοιωτίας πρὸς ταῖς Πλαταιαῖς (Ἡρδ. Θ, 57).

Μόλορχος ἢ Μόλορχος, πένης τις ἐν Κλεωναῖς, ξενίσας τὸν Ἡρακλέα ὅτε ἐφρονεῦσε τὸν λέοντα τῆς Νεμέας (Ἀπλδ. Β, 5, 1).

Μόλος καὶ Μῶλος, υἱὸς τοῦ Δευκλίωνος, πατὴρ τοῦ Μηριῖνου (Ὁμ. Ἰλ. Ν, 249.—Ἀπλδ. Γ, 3, 1).

Μολοσσοί, Ἑλληνικὴ φυλὴ, κατὰ τὴν παράδοσιν ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἀχιλλέως ἐκ Θεσσαλίας εἰς Ἡπειρον ὁδηγηθεῖσα, καὶ κυριεύσασα ἐκεῖ τὴν Δωδωναίαν χώραν Β τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου (Πλούτ. Πύρ. Α.—Just. XVII. 3.—Liv. VIII. 34. XV, 26). Καταλαβόντες δὲ μετ' οὐ πολὺ τὸ Δωδωναῖον μαντεῖον, ἀνεδείχθησαν ὁ ἰσχυρότατος τῆς χώρας λαὸς (Ἡρδ. ΣΤ, 127). Μέρος αὐτῶν εἶχε παρακολουθήσει εἰς Ἀσίαν τοὺς Ἴωνας (Ἡρδ. Α, 146). Παντοίως δὲ μετὰ βαρβάρων συναναμιγνύμενοι, ἐθεωροῦντο ὡς ἡμιβάρ-

βαροι (Θουκ. Β, 80). Οἱ βασιλεῖς αὐτῶν, Αἰακίδαι τὸ γένος, ἀνηγορεύθησαν βασιλεῖς πάσης τῆς Ἡπείρου, ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ πρωτεύουσαν εἶχον τὸ Πάσσαρον (Πλούτ. Πύρρ. Ε.—Liv. XLV, 26). Μετὰ δὲ τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐκυρίευσαν τὴν Ἀμβρακίαν, καὶ ἐκεῖ μετήγαγον τὴν πρωτεύουσαν. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ Πύρρου τοῦ Γ', διεσπάσθη τὸ κράτος τῶν, καὶ περιήλθε μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Μακεδόνων, καὶ εἶτα τὴν τῶν Ῥωμαίων. Γνωστοὶ ἦσαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι οἱ μολοσσοί, ἦτοι οἱ μολοσσαῖοι θηρευτικοὶ κύνες (Virg. G. III, 405.—Hor. Sat. II, 6, 114).

Μολοσσός, γῆς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, τὸν Ἐλενον διαδεχθεὶς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἡπείρου, ἦτις ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Μολοσσία (Πaus. Α, 11.—Στφ. Βυζ.).

Μολουρὶς πέτρα, κρημνὸς ἐν Μεγαρίδι, ἀπ' οὗ ἡ Ἰνώ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τοῦ Μελικέρτου (Πaus.).

Μολπαδία, μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, αἵτινες ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν διότι, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο, χοῖροι ἀνέτρεψαν τοὺς πίθους οἴνου οὓς ὁ πατὴρ τῶν ταῖς εἶχεν ἐμπιστευθῆ νὰ φυλάξωσι (Διόδ. Ε, 63).

Μολυβδῆς, τὸ διὰ τῆς σφενδόνης ριπτόμενον τεμάχιον μολύβδου, τὸ σχῆμα μάλιστα ἀμυγδαλωτῶν ἔχον, καὶ συνήθως μετ' ἐπιγραφῆς, ΔΕΞΑΙ, ἢ ἄλλης τινὸς ὁμοίας. Ἰδ. Σφενδόνη.

Μολύκρεια ἢ Μολύκρειον, πόλις Αἰτωλικῆ κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ΝΔ τῆς Ναυπάκτου, ἔχουσα λιμένα καὶ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος. Ἰδρύθη ὑπὸ τῶν Κορινθίων μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Ἡρακλειδῶν (Θουκ. Γ, 102) πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ δὲ πολέμου ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ μετέπειτα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Τὸ παρακείμενον ἀκρωτήριον Ἀντίρριον ἐπωνομάσθη κατ' αὐτὴν καὶ Ῥῖον Μολύκρειον ἢ Μολύκρειον.

Μόλων, ἴδ. Ἀπολλώνιος.

Μοναρχία, ἴδ. Πολιτεύματα.

Μόνυλος,

ὁ μόνος, οὐχὶ διπλοῦς, καὶ οὐχὶ ποικίλος αὐλὸς, καὶ ὁ τοιοῦτον ἢ μόνος ἢ ἄνευ συνοδίας ἄλλων ὀργάνων αὐλῶν.

Μονάχη, πόλις Ἰνδικῆ ἐντὸς τοῦ Γάγγου, περὶ τῆς νήσου Τεχροβάνη (Πτολ. Ζ, 4).

Μονήτιον, πόλις τῶν Ἰαπόδων ἐπὶ τῆς Λιθουρίας (Στράβ.).

Μονοίκου λιμὴν, πόλις τῆς Λιγυστικῆς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, μετὰ ναοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὡς προστάτου τῶν ναυτιλλομένων (Στράβ. — Στεφ. Βυζ.). Νῦν Monaco.

Μονόκροτος ἢ μονήρης, ναῦς (ἴδ.) ἔχουσα μίαν μόνην σειρὰν κωπῶν.

Μονόλιθος, κίων, ἀνδριάς κτλ. ἐξ ἑνὸς μόνου λίθου κατεσκευασμένος.

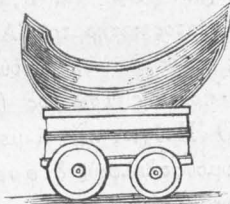
Μονομάχοι, ἐκκληῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις Gladiatores, οἱ εἰς δημόσια θέατρα μαχόμενοι καὶ ἀλληλοκτονούμενοι δούλοι, ἐνίοτε καὶ ἐλεύθεροι πρὸς τέρψιν τοῦ παρακαθημένου λαοῦ. Τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο ἔθος ἀπέκρουσαν πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὰ ἡμέτερα ἦθθη τῶν Ἑλλήνων, εἰ καὶ ἐδέχθησαν τὰς θηριομαχίας παρὰ τῶν κατακτητῶν εἰς τὰ γυμνάσια τῶν. Καὶ ὑπῆρχον ἐν Ῥώμῃ καὶ μονομα-

Μονομάχ. ἐπὶ Καρακάλ. ἀνάγ.

χοτρόφοι, οἱ τοιοῦτους δυστυχεῖς μονομάχους εἰς τὴν τέχνην τῆς ἀλληλοκτονίας διδάσκοντες, ἢ ἄλλους τοιοῦτους τρέφοντες καὶ εἰς τὰ δημόσια θεάματα ἐνοικιάζοντες. Ὅ εἰς τὰς μονομαχίας ταύτας δις νικήσας καὶ τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ φονεύσας ἀτηλλάττετο τῆς περαιτέρω ἐξασκήσεως τῆς βδελυρᾶς ταύτης τέχνης, ὃ δὲ βραχέως τρωθεὶς ἐδύνατο δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς νὰ ζητήσῃ ἔλεος παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν θεατῶν, ἀφ' οὗ ἐξηρτάτο, ἂν ἤθελε, νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος καὶ χαρίσῃ αὐτῷ τὴν ζωὴν, ἢ νὰ ἐπιμείνῃ μέχρι τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ σφαγῆς, ὅπερ ἐγίνετο πάντοτε ὅτε ὁ μονομάχος ἦν ἐγκληματίας καταδικασμένος εἰς θάνατον.

Μονόξυλον, ὡς καὶ νῦν, πλοῖον

ἐξ ἑνὸς μόνου ξύλου κατεσκευασμένον. Εἰς Ῥωμαίους χρόνους τοιαῦτα ἐφέροντο ἐφ' ἀμαξῶν κατ' ὅσον τῶν στρατευμάτων πρὸς διάβασιν τῶν

Ἐκ τοῦ κίονος τοῦ Ἀντωνίου ἐν Ῥώμῃ.

ποταμῶν ἐνθα ἔλειπον γέφυραι.

Μονόπτερος, γαστήρ, συγκείμενος ἐξ

ἐνὸς μόνου στρογγύλου περιστυλίου, ἄνευ σηκοῦ, οἷον ἦν, κατὰ Βιτρούβιον (VII. Plaf. 12), τὸ ἐν Τέφῳ ἱερὸν τοῦ Βάκχου, καὶ πικθανῶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ὀνόμας τοῦ Αὐγούστου καὶ τῆς Ῥώμης, ἴσως καὶ ὁ ἐπὶ ἐν Πουζόλῃ ὑφιστάμενος ναὸς τοῦ Σεράπιδος.

Ναὸς Σεράπιδος

Μονοχέτων, καὶ οἰοχίτων παρ' Ὀμήρω (Ὀδ. Ε. 488), ὁ τὸν χιτῶνα μόνον φέρων, καὶ ἐπ' αὐτοῦ οὐδὲν περιβόλαιον. Οὕτως ἐλέγοντο καὶ αἱ Σπαρτιάτιδες. ἴδ. Χιτῶν.

Μονοχρώματα, ζωγραφίαι εἰς ἃς γίνεται χρῆσις ἐνὸς μόνου χρώματος, ὡς ἐπὶ τῶν ἀγγείων, ὅτε αἱ γραφαὶ εἰσὶν ἐρυθραὶ ἐπὶ μελαίνης ἐπιφανεῖας, ἢ τὸ ἐναντίον.

Μόνυχος, εἰς τῶν Κενταύρων, ὃν ὁ Νέστωρ ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου (Ον. Μετ. XII, 499).

Μόρα, τὸ πέμπτον μέρος τῆς ὅλης πεζικῆς δυνάμεως τῶν Σπαρτιατῶν. "Ιδ. Στρατός.

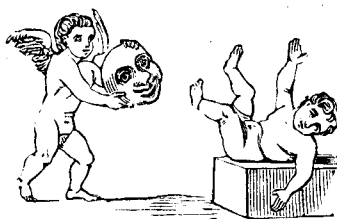
Μοργαντένη ἢ Μοργάντιον, πόλις ἐν τοῖς ἐνδοτέροις τῆς Σικελίας, παρὰ τῷ ποταμῷ Συμαίθῳ, πηλκῶς ΝΑ τοῦ Ἀγυρίου, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐξ Ἰταλίας ἐκβληθέντων Μοργητῶν (Θουκ. Δ, 65. — Liv. XXVI, 21. — Cic. Verr. III, 18). Κατὰ Δίβιον (XXVI 27), ἴσως λελανθασμένως, παραλία μετὰ λιμένους δεχομένου στόλον Ῥωμαϊκόν. Κατὰ Στράβωνα (ΣΤ, 257), παρήγεν οἶνον καλόν.

Μόργητες, λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ τῷ Ῥηγίῳ. Ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Οἰνωτρῶν εἰς Ἰταλίαν, ἔκτισεν ἐκεῖ τὸ Μοργήστιον. Κατ' ἄλλους οἰνωτρικῆς φυλῆς καὶ αὐτὸς (Στρβ. ΣΤ, 257).

Μορίαι, ἐλαίαι ἐν Ἀθήναις, αἵτινες, ὑποτιθέμεναι ὅτι κατήγοντο ἐκ τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἱερᾶς ἐλαίας τῆς Ἀθηναῖς, ἦσαν καὶ αὐταὶ ἱεραὶ τῇ θεᾷ, καὶ ἂν ἐν ἰδιωτικῷ ἔθαλλον κτήματι, ὁ καρπὸς αὐτῶν ἐξεμισθοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπὲρ τοῦ ναοῦ, ὁ δ' ἐκρίζων μίαν ἐξ αὐτῶν ἐτιμωρεῖτο δι' ἐξορίας καὶ δημεύσεως. Ἐν γένει δ' οὐδεὶς Ἀθηναῖος ἐπετρέπετο νὰ ἐκρίζωσῃ πλείονας τῶν δύο ἰδιοκτῆτων αὐτοῦ ἐλαίων ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἢ κατεδικάζετο εἰς πρόστιμον 200 δραχμῶν δι' ἐκάστην. Κλάδον ἐλαίας εἶχον διὰ χειρῶν οἱ ἰκέται.

Μοριμηνή, ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Γαλατίας (Στρβ.).

Μορμολύκειον, προσωπεῖον κατεσκευασμένον εἰς ἐκφῶσιν τῶν παιδίων (Στρβ. Α. — Πορφύρ.) ὡς τὸ ἐν τῇ εἰκόνι, ἔκ τινος τοιχογραφίας ἐν Ῥεσίῃ τῆς Ἰταλίας.

Μορμῶ ἢ Μορμῶ, μυθικόν τι δαιμόνιον, ἐπινοηθὲν ὡς φόβητρον τῶν παιδίων ('Αρσφ. Ἀχαρν. 582. Εὐρ. 474. Ἰππ. 693. — Εην. Ἑλλ. Δ. 4, 17). Τὸ αὐτὸ παριστῶν προσωπεῖον ἦν τὸ μορμολύκειον.

Μόρσιμος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγωδοποιῦ Φιλολκλέους, ἀδελφὸς τοῦ Μελανθίου (Ἰδ.), ἰατρός καὶ ποιητὴς τραγωδιῶν καὶ αὐτὸς, κωμωδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν πεζὴν ποιήσιν του καὶ τὸν ἐκδεδιγημένον του βίον (Εἰρ. 707. Βάτρ. 151. Ἰππ. 408). Οὐδὲν αὐτοῦ διςσώθη.

Μόρουχος, Ἀθηναῖος, ἀδόκιμος τραγωδοποιὸς ἐπὶ Ἀριστοφάνους ('Αχρν. 885. Σφ. 502), χλευάζοντος αὐτοῦ τὴν ποιήσιν καὶ τὰ ἦθη.

Μορφεὺς, υἱὸς τοῦ Ὑπνου, θεὸς τῶν ὄνειρων μετὰ τοῦ Εἰκέλου, Φοβήτορος καὶ Φαντάνου, παριστῶμενος ἐπὶ γλυφῶν ὑπόπτερος (Ον. Μετ. XI, 733).

Μορφῶ, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἐλάτρευετο ἡ Ἀφροδίτη ἐν ναῷ ὃν εἶχεν ἐν Σπάρτῃ, καὶ εἰς ὃν τὸ ἄγαλμα σῦτῆς παρίστατο φέρον εἰς τοὺς πόδας δεσμά (Παυσ. Γ, 15).

Μοσύνοικοι, οἱ κατοικοῦντες ἐν μούσῳ, ξυλιναῖς κωνικαῖς καλύβαις, λαὸς τοῦ Πόντου παράλιος, πολεμικὸς καὶ τραχέων ἠθῶν. Τῶν ἔχθρῶν ἀποκόπτοντες τὰς κεφαλὰς, περιέφερον αὐτάς μετὰ μουσικῆς καὶ χορῶν τοῦ γάμου δὲν εἶχον τὰς διατάξεις τὸ τρῶγειν ἦτο ἡ μεγαλητέρα των ἀπολαυσις, δι' ὃ καὶ διὰ πολλῆς τροφῆς ἐπάχυνον τῶν πλουσίων τὰ παιδιά. Ὁ βασιλεὺς ἐτρέφετο δημοσίᾳ δαπάνῃ· ἀλλ' ἂν ποτε δυσηρεστοῦντο κατ' αὐτοῦ, τὸν ἄφινον ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης ('Ηρδ. Γ, 94. Ζ, 78. — Εην. Ἀν. Ε, 1. 4).

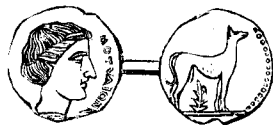
Μόσυχλος, ἴδ. Α ἤ μ ν ο ς,

Μοσχίων, 1) Ἀθηναῖος τραγικός ποιητής, ὀλίγον νεώτερος τοῦ Εὐριπίδου, ὡς φιλήθδονος καὶ τρυφήλδου ὑπὸ τῶν κωμικῶν χλευαζόμενος. Ὀλίγοι στίχοι αὐτοῦ σωζόμενοι εἰσὶν εὐφραδεῖς καὶ ἁρμονικοὶ, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Εὐριπίδου, ὃν φαίνεται μιμηθεῖς. — 2) Ἰατρὸς ἀβεδαίου ἐποχῆς, οὗ ὁ Γαληνὸς συνεχῶς μνημονεύει. Ἔγραψε «περὶ τῶν γυναικείων παθῶν». — 3) Κατὰ σωζομένην ἐπιγραφὴν γλύπτῃς Ἀθηναῖος, συνεργασθεῖς, πιθανῶς ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κορίνθου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, μετὰ δύο ἄλλων, τοῦ Διονυσοδώρου καὶ τοῦ Ἀδάμαντος, ἄγαλμα Ἴσιδος.

Μόσχοι, κάτοικοι τῆς Ν. Κολχίδος περὶ τὸν Φᾶσιν (Ἡρδ. Γ, 94. Δ, 72. — Στρβ. ΙΑ, 497). Κατ' αὐτοὺς δ' ἐκαλεῖτο μέρος τοῦ Καυκάσου «Τὰ Μοσχικά ὄρη» (Πλούτ. Πομπ. ΛΔ. — Στρβ. Α, 61 ΙΑ, 192).

Μόσχος, ἴδ. Θ ε ὀ κ ρ ι τ ο ς.

Μοτῶη, ἀρχαία πόλις Σικελικῆ, ἐπὶ νησιδίου, ἑστάδια ἀπέχοντος τῆς ΒΔ ἀκτῆς, καὶ μετ' αὐτῆς διὰ γεφύρας συνδεομένου.

Κατὰ Θουκυδίδην (ΣΤ, 2) ἱδρυσαν αὐτὴν Φοίνικες παρὰ τοῖς Ἐλύμοις, κατὰ δὲ τὸν μῦθον (Στρ. Βυζ.), ὁ Ἡρακλῆς, δοὺς αὐτῇ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἣτις τῷ κατήγγειλε τὸν ἐν Ἰταλίᾳ κλέπτην τῶν βοῶν του. Κατ' ἀρχὰς ἦν ἐπίσημος πόλις· ἀφῆρσε δ' αὐτὴν ἀπὸ τῶν Καρχηδονίων ὁ Διονύσιος, τῷ 397 π. Χ. Εἶτα δὲ, κατακτῆσας πάλιν αὐτὴν ὁ Ἰμῆλκων, μετέθετο τοὺς κατοίκους εἰς Λιλύβατον (Διόδ. ΙΓ, 54. ΙΑ, 48. 52, ΚΒ, 14).

Μούλιος, 1) Σύζυγος Ἀγαμήδης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Αὐγείου, φονευθεῖς ὑπὸ Νέστο-

ρος (Ὀμ. Ἰλ. Α, 739. — 2) Δύο Τρῶες, φονευθέντες ὁ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου (Ὀμ. Ἰλ. Π, 696. Υ, 472). — 3) Κήρυξ τοῦ μνηστήρος Ἀμφινόμου ἐκ Δουλιχίου (Ὀμ. Ὀδ. Σ, 423).

Μούμιος (Α), ὡς ὑπάτος τῷ 146 π. Χ. πεμφθεὶς εἰς Ἀχαΐαν, ἣν εἶχεν ἤδη σχεδὸν ἐντελῶς καθυποτάξει ὁ προκάτοχος αὐτοῦ Μέτελλος· καίτοι μὴ διατρέπων διὰ πολιμικῆς ἰκανότητος ἐνίκησεν ὁμῶς ἐπὶ τοῦ Ἴσθμοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς, ἐνεκα τῆς ἐτι μείζονος ἀνικανότητος τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Διαιτοῦ, ἐπῆλθε κατὰ τῆς Κορίνθου, ἣν εὗρε κατὰ μέγα μέρος ἐγκαταλελειμμένην ὑπὸ τῶν κατοίκων καὶ τὰς πύλας ἠνεωγμένας. Οὐχ ἤττον δ' ἐδίστασε κατ' ἀρχὰς νὰ εἰσελάσῃ· ἀλλὰ τέλος εἰσελθὼν, κατέσφαξε βάρβάρως καὶ ἔσυρεν εἰς αἰμαλωσίαν ὄσους εὗρεν ἐκ τῶν κατοίκων, καὶ ἐλεηλάτησε καὶ κατέστρεψεν ὅ,τι εὗρεν ἐν αὐτῇ. Τόσον δ' ἦν ἀμαθῆς καὶ βράναυτος, ὥστε τοὺς στρατιώτας, οἷς παρέδωκε τὰς εἰκόνας καὶ ἄλλα ἔργα μεγάλων καλλιτεχνῶν ἵνα τὰ φέρωσιν εἰς Ῥώμην, ἠπέιλησεν ὅτι, ἂν τ' ἀπολέσωσι, θὰ τοὺς κατεδίκαζε νὰ κατασκευάσωσιν ἄλλα ὡς αὐτὰ (Vell. Paterc. I, 13, 14). Εἰς τὴν Ῥώμην δ' ἐτέλεσε θρίαμβον, καὶ τῷ ἐδόθη τὸ ἐπωνύμιον ὁ «Ἀχαϊκός».

Μουνοχία ἢ Μοουνιχία, 1) ἴδ. Πειραιεύς. — 2) Τὰ Μοουνύχια, ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος Μουνοχίας, καθιερωθεῖσα εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, καὶ τελουμένη ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Μουνοχιῶνος. Προσεφέροντο δ' ἐπ' αὐτῆς τῇ θεᾷ τυρόπλαστοι πλακοῦντες, λεγόμενοι Ἀμφιφῶτες, διότι περιεκυκλοῦντο ὑπὸ ἀνημμένων κηρίων (Πλάτ. Πολιτ. Ἀθ. — Ἀθῆν. ΙΑ, 645. — Σειδ. λ. Ἀνάστ. — Ἡσύχ. Ἐτυμολ. Μ. λ. Ἀμφ. — Εὐσθ. εἰς Ἰλ. Σ).

Μούνοχος, 1) υἱὸς Παντακλέους, Ἀθηναῖος, οὗ ἐπώνυμος ἦν ὁ λόφος τῆς Μουνοχίας (ἴδ. Ἀττικῆ), ἀρχηγὸς τῶν Μινοῦν, οἵτινες ὑπὸ τῶν Θρακῶν ἐξ Ὀρχομε-

νοὺ ἐκβληθέντες, μετώκησαν εἰς τὸν Πειραιᾶ. Κατ' ἄλλους ἐγχώριος βασιλεὺς, ἐκχωρήσας τὸν λιμένα ἐκέκνον εἰς τοὺς Μινυεῖς. — 2) Υἱὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησέως Ἀκάμαντος καὶ Λαοδίκης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἐν Τρωάδι ὑπὸ Αἴθρας τῆς μητρὸς τοῦ Θησέως ἀνατραφεῖς ("Ἰδ. Λαοδίκη). — 3) Υἱὸς Δρύαντος, τοῦ βασιλέως τῶν Μολοσσῶν, σύζυγος τῆς Δηλάντης, εὐσεβῆς μάντις, ἔστις πολιορκηθεὶς ποτε εἰς πύργον μετὰ τῶν παιδίων του, μετεμορφώθη μετ' αὐτῶν εἰς πτηνὰ (Ant. Lib. XIV).

Μουρυχίδης. Ἐλλησπόντιός τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου ἵνα παρακινήσῃ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἕλληνας νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸν Ξέρξην (Hρό. Θ, 4).

Μουσαγέτης. ἴδ. Μοῦσαι. Ἀπὸ ἄλλων.

Μοῦσαι, αἱ θεαὶ κατ' ἀρχὰς τοῦ ἄσματος, εἶτα δὲ καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ποιήσεως, καὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Ὁ Ὅμηρος μνημονεύει ἐνίοτε μὲν ἐνικῶς τῆς Μούσης, ἐνίοτε δὲ καὶ πληθυντικῶς, τῶν Μουσῶν. Ὁ δ' ἀριθμὸς αὐτῶν ἐννέα ἀπαντᾶται εἰς ἓν μόνον χωρίον (Ὀδ. Ω, 60), ὅτινες τῶν κριτικῶν λέγουσι μεταγενεστέρως παρεμβληθέν. Πρῶτος ὁ Ἡσιόδος ἀπαριθμεῖ τὰς ἐννέα Μούσας ὀνομαστί (Θεογ. 79), καὶ ἐκαλοῦντο κατ' αὐτόν: Κλειώ, ἡ τὸ κλέος διαφημίζουσα· Εὐτέρη, ἡ τῆς τέρψεως χορηγός· Θάλεια ἢ Θάλια, ἡ θάλλουσα· Μελπομένη, ἡ ψάλτρια· Τερψιχόρη, ἡ ἐπὶ χοροῖς, ὀρχήσει, τερπομένη· Ἐρατώ, ἡ ἐρασμία· Πολύμνια, ἡ ὕμνουσα· Οὐρανία· Καλλιόπη, ἡ καλλίφωνος. Τὰς λέγει δὲ θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐν Πιερίᾳ τοῦ Ὀλύμπου γεννηθείσας. Ὑπ' ἄλλων δὲ λέγονται καὶ θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· ἢ καὶ τοῦ Πιέρου καὶ Πιμπληίδος τινὸς νύμφης. Ὑπῆρχον καὶ οἱ λέγοντες αὐτὰς ἀρχαιότατα τρεῖς (Παυσ. Η, 37), καλουμένας Μελέτην, Μνήμην καὶ Ἀοιδήν· ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς

τῶν ἐννέα, τὰ περὶ καταγωγῆς αὐτῶν παρ' Ἡσιόδῳ, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῷ ὀνόματα γενικῶς ἐπεκράτουν. Παρ' Ὁμήρῳ εἰσὶν αἱ θεότητες τοῦ ἄσματος, αἱ τὸν ποιητὴν ἐμπνεύουσαι, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὴν ποίησιν καλλιεργοῦσαι, κατοικοῦσαι δὲ τὸν Ὀλυμπον, καὶ τὰς ἐστιάσεις τῶν θεῶν δι' ἄματων τέρπουσαι (Ἰλ. Β, 484. Α, 604). Καὶ ἀγαπῶσι μὲν καὶ προστατεύουσι τὸν ἀείδον τὸν ἀναγνωρίζοντα τὴν δύναμιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐμπνεύσεώς του, τιμωροῦσι δὲ τὸν αὐθάδη τὸν τολμῶντα νὰ διίσχυρισθῇ, ὅτι θὰ τὰς ὑπερβῇ

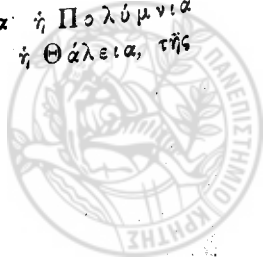

Καλλιόπη

Εὐτέρη

Οὕτως ἐτύφλωσαν τὸν Θραῖκα ψάλτην Θάμυριν, υἱὸν τοῦ Φιλάμονος καὶ τῆς νύμφης Ἀργιόπης, καὶ τῷ ἀφῆρεσαν τὸ ἄσμα, διότι ἐτόλμησε νὰ θελήσῃ νὰ διαγωνισθῇ πρὸς αὐτὰς (Ἰλ. Β, 594). Ἐν Ἡσιόδῳ προΐστανται καὶ τοῦ χοροῦ, ὡς ἀποδεικνύει καὶ τὸ ὄνομα μιάς ἐξ αὐτῶν. Μεταγενεστέρα δ' ἐστὶν ἡ ἐπέκτασις τῆς δικαιοδοσίας τῶν καὶ ἐπὶ πάντων τῶν κλάδων τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης, ὧν οἱ διάφοροι κλάδοι διενεμήθησαν αὐταῖς. Τότε ἡ Καλλιόπη ἐγένετο ἡ Μοῦσα τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, καὶ παρίστατο ἔχουσα εἰς τὰς χεῖρας πῖνακα ἢ βιβλίον καὶ γραφίδα· ἢ Εὐτέρη προΐστατο τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ ἔμβλημα αὐτῆς ἦν ὁ αὐλός· ἢ Μελπομένη ἦν ἡ Μοῦσα τῆς τραγωδίας, καὶ εἶχε τραγικὸν προσωπεῖον εἰς τὰς χεῖρας, κισσὸν περὶ τὴν κόμην, κτλ. Ἡ Ἐρατώ προΐστατο τῆς ἐρωτικῆς ποιήσεως καὶ τῆς μιμητικῆς, πολλὰκις κιθάραν κρατοῦσα· ἢ Πολύμνια ἢ Πολυμνία, τῶν ὕμνων· ἢ Θάλεια, τῆς

κωμωδίας καὶ τῆς παιδρᾶς εἰδυλλιακῆς ποιή-
σεως, ἔφερον εἰς τὴν χεῖρα προσωπεῖον κω-

Ἐρατώ

Μελπομένη

μικόν, κάτοπρον, ἢ ποιμαντικὴν ῥάβδον, καὶ
στέμμα κισσοῦ εἰς τὴν κεφαλὴν· ἢ Ἐρψι-

Πολύμνια

Θάλεια

Χόρη, τοῦ χοροῦ, λύραν φέρουσα· ἢ Κλειώ,
τῆς ἱστορίας, ἔχουσα ἀνὰ χεῖρας χάρτην εἰ-
λιγμένον· ἢ Οὐρανία τῆς ἀστρονομίας, σφαῖ-

Κλειώ

Οὐρανία

ραν οὐρανίαν κρατοῦσα· πᾶσαι νέαι εὐειδέεις
ὑπὸ τῆς τέχνης παριστώμεναι. Ἡ λατρεία

τῶν Μουσῶν ἐλέγετο προερχομένη ἐκ τῶν φί-
λων τῆς μουσικῆς Θρακῶν, τῶν κατοικοῦντων
ἐν Πιερῖᾳ πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ ἐκέιθεν
εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἐν Βοιωτίᾳ μεταβάντων·
ὥστε τὸ ὄρος τοῦτο, ὡς καὶ ὁ παρακείμενος
Παρνασσός καὶ τὸ Λεῖθθρον, ἐθεωροῦντο οἱ
κυριώτεροι καὶ ἀγαπητότεροι τόποι διαμονῆς
τῶν Μουσῶν, ἰδίως τὰ σπήλαια, τὰ ἄλση καὶ
αἱ κρήναι αὐτῶν. Πρὸ πάντων δ' ἠγάπων τὰς
πηγὰς Ἀγανίπην καὶ Ἴπποκρήνην ὑπὸ τὸν
Ἑλικῶνα, καὶ τὴν Κασταλίαν εἰς τὸν Παρ-
νασσὸν παρὰ τοῖς Δελφοῖς· ἐπὶ δὲ τοῦ Λει-
θθροῦ εἶχον ἱερὸν σπήλαιον. Εἶχον δὲ ναὸν
παρὰ τῇ Κασταλίᾳ, καὶ ἄλλον μετ' ἀγαλ-
μάτων εἰς τὸν Ἑλικῶνα, ἐνθα οἱ Θεσπιεῖς ἐ-
τέλουν μεγάλην ἑορτήν, τὰ Μουσεῖα. Τοῦ-
του ἐρείπια ἀνεσκάφησαν περὶ 1/4 τῆς ὥρας
νοτίως τῆς ἀρχαίας Ἀσκλης, τῆς πατρίδος
τοῦ Ἡσιόδου· εἰς ἀποστασιν δὲ πέντε λε-
πτῶν ἀπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ Ἑλι-
κῶνος, ἀνευρέθη ἐσχάτως τὸ θέατρον τῶν
Μουσῶν. Ἱερά δὲ καὶ βωμοὺς εἶχον καὶ ἄλ-
λαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, εἰς Ἀθήνας, εἰς Ὀ-
λυμπίαν, εἰς Τροίζηναν, εἰς Κόρινθον, κτλ.
Κατὰ δὲ τὰ μέρη ἐνθα ἐπιστεύοντο διαμενου-
σαι, ἢ τὰ τῆς ἐπισημοτέρας αὐτῶν λατρείας,
ταῖς ἀπέδιδον οἱ ποιηταὶ διάφορα ἐπιθετα, ὡς
Πιερίδες, Πιμπλιεῖδες, Ἑλικωνιάδες, Θεσπι-
δες, Παρνασσίδες, Κασταλίδες, Ἀκωνίδες,
Λεῖθθριάδες, Ἴπποκρηνίδες, κτλ. Καθ' ὃ φίλος
τῆς μουσικῆς ὁ Ἀπολλων ἐθεωρεῖτο ὡς ὀδη-
γὸς τῶν Μουσῶν, παριστάτο πολλὰκις μετ'
αὐτῶν, καὶ ἐπωνομάζετο Μουσαγέτης.
Ἐνεκα δὲ τῆς σχέσεως αὐτῶν ταύτης μετὰ
τοῦ μαντικοῦ θεοῦ, καὶ ἐνεκα τῆς δυνάμεως
ἣν εἶχον τοῦ ἐμπνεῖναι, ἐθεωροῦντο κεκτημέ-
ναι καὶ αὐταὶ τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς. Καὶ
μετὰ τοῦ Διονύσου δὲ, τοῦ τὴν μουσικὴν καὶ
τὸν χορὸν ἀγαπῶντος, καὶ τῆς δραματικῆς
ποιήσεως προστατοῦντος, διετελοῦν ἐν συνδέ-
σμῳ, καὶ ἐθεωροῦντο καὶ αὐτοῦ ὡς συνοδοὶ καὶ
προσέτι καὶ ὡς τροφοί.

Μουσαῖος, 1) μυθικός ἐποποιός, μάν-

τις καὶ ἱερεὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸ τοῦ Ὀμήρου εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν θρησκευτικὴν ποίησιν εἰσαγαγὼν καὶ καλλιεργήσας. Ἐλέγετο μαθητὴς ἢ υἱὸς τοῦ Ὀρφέως, ἢ τοῦ Λίνου υἱὸς ἢ τοῦ Ἀντιφήμου (κατ' ἄλλους τοῦ Εὐμόλπου) καὶ τῆς Σελήνης. Ἀπεδίδοντο δ' αὐτῶ ἄσματα καθιερώσεως καὶ ἀγνισμοῦ, ὕμνοι, χρησμοὶ, καὶ προσέτι πραγματεῖαι περὶ καθιερώσεως καὶ περὶ ἀγνισμοῦ (Ἡρδ. Ζ, 6. Η, 96. Θ, 13.—Πιλ. Πολτ. Β, 7. Ἀπολ. σ. 41. Ἰων. σ. 536, Β). Διέταξε δὲ καὶ ἠλοίωσεν ἐν ἐπομένοις χρόνοις τοὺς χρησμοὺς τούτους ὁ Ὀνομάκριτος, οὐ, ὡς καὶ ἄλλων ἔργα ἦσαν τὰ μετὰ ταῦτα τῶ Μουσαίῳ ἀποδιδόμενα. Μνημονεύονται δ' ὡς τοιαῦτα τοῦ Μουσαίου ποιήματα ἢ Εὐμολπία, αἱ ἐξακέσεις νόσων, θεογονία, τιτανογραφία, κτλ. (Συλλ. Kinkel, fragm. ep. Graece).—2) Υἱὸς Θαμύριδος, ἔγγονος Φιλάμμωνος, ἀρχαιότατος Θηβαῖος (ἢ Ἀθηναῖος) μελοποιός.—3) Ἐποποιὸς Ἐφέσιος ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων, γράψας Περσηίδα εἰς 10 βιβλία καὶ ποιήματα περὶ Εὐμένους καὶ Ἀττάλου τοῦ ἐν Περγᾶμῳ.—4) Ὁ ἐπικαλούμενος Γραμματικὸς, οὐχὶ μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς σ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., γράψας τὸ μικρὸν ἔπος «τὰ καθ' Ἡρώκα Λέανδρον» εἰς 340 στίχους, τὸ ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων ἐντελέστερον καὶ θελκτικώτερον ποίημα διὰ τῆς γλώσσης τὴν εὐφράδειαν, διὰ τὸ βάθος τοῦ αἰσθήματος καὶ διὰ τῆς μορφῆς τὴν χάριν, εἰ καὶ κατ' ἴχνος μιμεῖται τὸν Νόννον.

Μούσεια, ἑορτὴ τῶν Μουσῶν ἐν Βοιωτίᾳ πενταετηρικῶς τελουμένη (Πaus. Θ, 31, 3.—Πλούτ. Ἐρωτ.). Ἐπανηγυρίζοντο δὲ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα (Αἰσχ. κ. Τιμάρχ.).

Μουσεῖον, 1) ἴδ. Ἀλεξάνδρεια.—2) Λόφος Ν τῶν Ἀθηνῶν, οὕτω κληθεὶς, διότι ἐκεῖ ἐνομιζέτο ζῆσας καὶ ταφείς ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς Μουσαῖος (ἴδ. 1) (Πaus. Α, 25. 8).

Μουσική (τέχνη) ἢ τὰ μουσικὰ, ἦν κυρίως πᾶσα τέχνη ταῖς Μούσαις ὑποκειμένη,

ἄρα πᾶσα τῆς διανοίας διάπλαισις, εἴτε τὴν ἐπιστήμην ἀφορῶσα, εἴτε τὴν τέχνην, οἷον ἢ φιλοσοφία, ἢ ποίησις, ἢ μιμητικὴ, ἢ ὀρχηστική, καὶ αὐτὴ ἢ μαντικὴ. Ἐνεκα δὲ ταύτης τῆς ταυτότητος τῆς σοφίας καὶ τῆς μουσικῆς, ἐθεωροῦντο καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁ ἦρωας τῆς μουσικῆς, ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ὀρφεύς, ὡς σοφώτατοι, καὶ ἡ μουσικὴ ὡς ἐπίσης ἀναγκασιότατον μέρος τῆς παιδείας καὶ ἀγωγῆς, καθ' ὃ μὀρφωσις τοῦ πνεύματος, ὅσον ἦτο ἢ γυμναστική, ἢ μωρφοῦσα τὸ σῶμα. Ἡ ποίησις ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ Πλάτωνος μόνον, ὅστις ἀποδοκιμάζει τὴν διάκρισιν ταύτην ἀλλ' ἐξηκολούθησε θεωρουμένη ὡς τὰ ἦθη διαμορφοῦσα. Ὁ Πυθαγόρας ἐξετίμα αὐτὴν ὡς ἀγνίζουσαν καὶ πρᾶνουσαν τὴν ψυχὴν, καὶ ὡς τῶν σωματικῶν νοσημάτων θεραπευτικὴν. Ὡς εὐγενῆς δ' ἀγωγῆς κλάδος ἐθεωρεῖτο καὶ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους κατεκρίνετο ἤδη καὶ ὡς ἐκλύουσα καὶ ὡς ἐπιβλαβὴ ἐξασκοῦσα ἐπὶ τὰ ἦθη ἐπίρροήν. Καὶ ἂν μὲν τῆς ἀπωτάτης ἀνατολῆς τὰ πρῶτα μουσικὰ ψελλίσματα ἐπενήργησαν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἀλλὰ βεβαίως ἢ ἐκ τῆς ἐνδομύχου αἰσθητικῆς δυνάμεως ἀπορρέουσα αὐτὴ τέχνη, τὸ πρῶτον παρὰ τῆς Ἑλληνιστῆς ἐρρυθμίσθη εἰς ἐπιστήμην. Ὡς εὐρέτας αὐτῆς ἐθεώρουν οἱ μῦθοι τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἐρμῆν, τοῦτον ἐφευρόντα παρὰ τῶ Νεῖλω τὴν τρίχορδον ἢ ἐπτάχορδον λύραν, ἢ τὴν Ἀθηνᾶν, εὐρέτριαν τοῦ μονοῦλου, ἢ τὸν Πᾶνα, ὅστις εὗρε τὴν ἐξ ἐπτά καλάμων συνισταμένην ποιμαντικὴν σύριγγα. Κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον δὲ μουσικαὶ θεότητες ἐξελαμβάνοντο καὶ ὁ Διόνυσος, αἱ Μοῦσαι, οἱ Σάτυροι, ὁ Σιληνός, καὶ θεῖα καταγωγῆ ἀπεδίδοτο ἐν γένει εἰς τὴν μουσικὴν τέχνην ἔνεκα τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὰ ἐνδόμυχα τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήματα. Ἡ περὶ τούτου πίστις ἀπαντᾶται καὶ εἰς τοὺς μύθους τῶν ἀδελφῶν Ἀμφίωνος καὶ Ζήθου, τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Λίνου, τοῦ κενταύρου Χείρωνος, κτλ. Διὰ τὴν

πίστιν δὲ ταύτην εἰς τὴν θεῖαν αὐτῆς φύσιν καὶ εἰς τὴν ἐπιρροὴν ἣν ἐξήσκει ἐπὶ τῆς ἐνδομήχου διαθέσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐγένετο ἐν ἀρχαιοτάτοις ἤδη χρόνοις γενικῆς χρήσεως αὐτῆς εἰς πάσας τὰς σπουδαίας ἀνθρωπίνους πράξεις εἴτε τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου εἴτε τοῦ δημοσίου, καὶ ἔκτοτε πολλὰ διετηρήθησαν ὀνόματα αἰοδῶν, οἵτινες πονήματα συνέτατον, καὶ συγχρόνως τὴν μουσικὴν καθ' ἣν ταῦτα ἐφαλλον, ἢ δι' ἧς ὑπεστήριζον τὴν ρυθμικὴν αὐτῶν ἀπαγγελίαν, ἐνίοτε καὶ δι' ὀρχήσεως αὐτὰ συνοδεύοντες. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Θάμυρις, ὁ Δημόδοκος, ὁ Φῆμιος, ὁ Ἰγάνης, ὁ Ὠλῆν, ὁ Φιλάμμων, ὁ Πίερος, ὁ Χρυσόθεμις κ. ἄ. Ἡ πρώτη πατρίς τῆς διαμορφώσεως τῆς τέχνης φαίνεται ὅτι ἦν ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ Λυδία. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ὁ ποιμενικὸς βίος εὔρε καὶ ἀνεπτύξε τὴν αὐλητικὴν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἐδίδαξε τὴν τέχνην τῆς λύρας ὁ Ἀμφίων. Ἐκ τῶν διαφόρων διακρινομένων νόμων ἢ ἀρμονιῶν τῶν τόνων τινὲς ἀνήκον εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ ὁ μὲν λυδῖος ἦν ὁ ὕψιστος ἢ ὀξύτατος, ὁ δὲ δωρῖος, εἰς τὸν Θρακῆα Θάμυριν ἀποδιδόμενος, ὁ βαθύτατος ἢ βαρύτατος· μεταξύ δὲ τῶν δύο ἦν ὁ Φρύγιος, ὅστις ἐλέγετο εὐρεθεὶς ὑπὸ Μαρσίου, τοῦ εἰσαγαγόν-

Τοιχογραφία ἐξ Ἡρακλείου

τος τὸν διαυλον. Μετὰ ταῦτα δὲ προσετέθηθησαν εἰς τούτους καὶ ὁ αἰολικὸς καὶ ὁ ἰωνικὸς νόμος. Προϊούσης δὲ τῆς τέχνης, διηρέθησαν αἱ ἀποστάσεις καὶ δι' ἡμιτόνων, ὅθεν προέκυψαν καὶ δύο νεαὶ ἀρμονίαι ἐκ συν-

δουασμοῦ τῶν ὀνομάτων ἐκείνων τὴν ἐπωνυμίαν λαβούσαι. Πρὸ πάντων δ' ἀνεπτύχθη ἡ μουσικὴ ὅτε ἐρρυθμίσθη καὶ ἡ λυρική ποίησις ἢ ἀπαιτούσα ἄσμα συνοδευόμενον ὑπ' ὀργανικῆς μουσικῆς ὀργάνων ἐμπνευστῶν (αὐλῶν) καὶ ἐντατῶν (κιθάρας καὶ λύρας)· καὶ ἦσαν ἐν Ἑλλάδι οἱ λυρικοὶ ποιηταὶ συγχρόνως καὶ μουσικοὶ, ὁμοῦ τὸν ποιητικὸν καὶ τὸν μουσικὸν ρυθμὸν ἐπινοοῦντες. Πολὺ δὲ συνέτεινον εἰς ἀνάπτυξιν τῆς μουσικῆς οἱ μουσικοὶ ἁγῶνες κατὰ τὰς δημοσίας πανηγύρεις, ἰδίως τὰ Πύθια ἐν Δελφοῖς καὶ τὰ Παναθηναῖα ἐν Ἀθήναις. Ὡς κυρίως δὲ διαπλάσαντες τὴν ἐλληνικὴν μουσικὴν ἐθεωροῦντο ὁ Λέσβιος Τέρπανδρος (650 π. Χ.), καὶ οἱ μετ' αὐτὸν Ὀλυμπὸς ἐκ Φρυγίας, Θαλήτας ὁ Κρής (620), Κλώνας ἐκ Θηβῶν ἢ Τεγέας, Ἰέραξ ὁ Ἀργεῖος, Ξενόκριτος ἐκ τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, ὁ αὐλητῆς Σανόδας ὁ Ἀργεῖος (590), πάντες ὄντες καὶ ποιηταί. Ὡς μουσικοὶ δὲ μόνον μνημονεύονται ὁ Ἀγάθων, ὁ Ἀριστόνικος, ὁ Ἀριστῶνυμος, ὁ Τελεφάνης κλπ. Τὸ πρῶτον θεωρητικὸν σύγγραμμα περὶ μουσικῆς λέγεται συντάξας ὁ Ἐρμιόσιος Λάσσης, διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου (546). Ὁ Πυθαγόρας, ὁ Φιλόλαος καὶ ἄλλοι ἐνεβάθυνον εἰς τὰς μαθηματικὰς τῶν τόνων ἀναλογίας, πρὸς ὃ ἐφευρέθη τὸ μονόχορδον, τὸ μετὰ ταῦτα Πυθαγόρειος κανὼν κληθέν. Ἦν δὲ σάνις ἠχοῦσα, ἐφ' ἧς χορδὴ ἦν τεταμένη, διὰ κινητοῦ ζυγοῦ, διάφορα μήκη λαμβάνουσα, καὶ ἐπομένως τόνους μᾶλλον ἢ ἥττον ὀξεῖς ἐκπέμπουσα. Ἐπὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ηὔξηθη πολὺ ἡ διατονικὴ κλίμαξ. Πρῶτος δ' ὁ Εὐκλείδης (τῷ 277 π. Χ.) διεπραγματεύθη ἐπιστημονικῶς τῶν τόνων τὴν θεωρίαν· μετ' αὐτὸν δὲ ὁ Ἀριστόξενος, ὁ Πλούταρχος, ὁ Νικόμαχος, ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος καὶ ἄλλοι, καὶ εἰς θριάμβους, κηδείας, τελετὰς καὶ δεῖπνα. Φωνὴ παρὰ τοῖς μουσικοῖς ἦν ὁ ψόφος, θεωρουμένου ἀορίστως τοῦ ὕ-

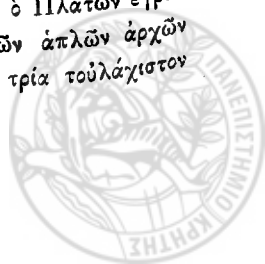
φους και τοῦ βάθους αὐτοῦ· φ θ ό γ γ ο ς δ' ἐλέγετο ἡ ὠρισμένη φωνή. Τὸ σ ύ σ τ η μ α, ἦτοι ἡ ἀλλήλουχία τῶν καθ' ὕψος διαφερόντων τόνων, ἡ κλιμαξ, ἦν τὸ πρῶτον μικρὸν, και ἐξετάθη μόνον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Τερπάνδρου εὑρεσιν τῆς ἐπταχόρδου λύρας, εἰς ἣν ὁ Πυθαγόρας ἐνομιζέτο και ὀγδόην χορδὴν προσθεῖς. Κατὰ μικρὸν δ' ἔτι ἐκταθὲν, συνέστη τέλος τὸ πλήρες σ ύ σ τ η μ α ἐκ 18 τόνων, διαιρεθέντων εἰς 5 τετράχορδα. Ἡ μουσικὴ διηρεῖτο ἐν γένει εἰς (ψ δ ι κ η ν) φ ω ν η τ ι-

τῆς βραχείας. Εἰς τὸ θέατρον ἴστατο εἰς τὸ μέσον τῆς ὀρχήστρας ὁ ποδοψόφος ἡ ποδοκτύπος, ὅστις κρούελα ἡ κρούπελα εἰς τοὺς πόδας φέρων, διὰ τῶν σιδηρῶν πελμάτων αὐτῶν ἐκτύπα τὸν ρυθμὸν, και ὠδήγει τοὺς μουσικοὺς και τοὺς ψάλτας, ὡς σήμερον ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀρχήστρας διὰ τῶν σχημάτων και τῶν κτύπων τῆς ράβδου του. Οὐ μόνον δ' ὁ χορὸς τῶν δραμάτων, ἀλλὰ και αὐτὴ τοῦ διαλόγου ἡ ἀπαγγελία εἶχε σχέσιν τινὰ μετὰ τῆς μουσικῆς, ὑποστηρίζο-

κ η ν και ὀ ρ γ α ν ι κ η ν, ἣ προσετέθη μετὰ ταῦτα και ἡ ὑ π ο κ ρ ι τ ι κ η (παντόμιμος και ὀρχηστικὴ). Περιελάμβανε δὲ τὴν μελοποοίαν, ἦτοι τὴν ὠδικὴν διάθεσιν τῶν τόνων καθ' ὕψος και βάθος, και τὴν ρυθμοποοίαν, τὴν κατὰ μετρίον ἢ ἔλαττον μήκος διάταξιν αὐτῶν, συμπίπτουσαν ταύτην μετὰ τῆς στιχοιργικῆς μετρικῆς, καθ' ἣν ἡ μακρὰ συλλαβὴ παρατείνεται εἰς διάρκειαν διπλασίαν

μὲν ὑπ' αὐλοῦ ἢ κιθάρας ἐνίστε. Καὶ σήματα δ' εἶχον ἀπὸ Τερπάνδρου ἢ ἀπὸ Πυθαγόρου γραπτὰ οἱ ἀρχαῖοι, διακρίνοντα τῶν τόνων τὴν διαφορὰν. Ἦσαν δὲ ταῦτα τ' ἀλφαβητικὰ γράμματα· ἀλλ' ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶχε πλείστας δυσχερείας, και τσοῦτον ἀπῆται ἀριθμὸν σημείων, ὡστε ὁ Πλάτων ἐγράφει, ὅτι πρὸς ἐκμάθησιν τῶν ἀπλῶν ἀρχῶν τῆς μουσικῆς ἀπῆτοῦντο τρία τοῦλάχιστον

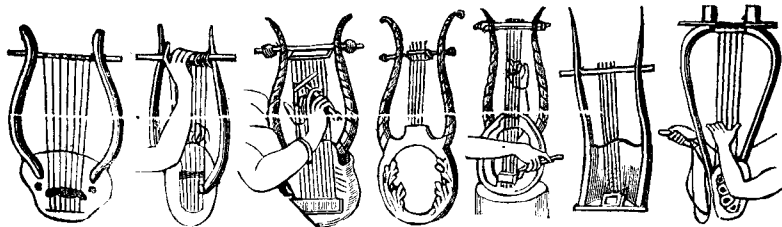
ἔτη. Παρίστων δὲ καὶ μόνην τὴν ὀξύτητα καὶ βαρύτητα τῶν τόνων· τὸ δὲ μῆκος αὐτῶν ἐξελαμβάνετο ἄλλως γνωστὸν, ἢ ἀπῆται ἄλλα σημεῖα πρὸς διάκρισιν. Ἀπητοῦντο δὲ προσέτι καὶ τρόποι πρὸς ἔνδειξιν τῆς ἐκβολῆς, ἦτοι τῆς ἐπιτάσεως τῆς φωνῆς, καὶ τοῦ σποῦδαϊασμοῦ, ἦτοι: τῆς ἐλαττώσεως

σθεῖσα λύρα (ἴδ.), ἐπτάχορδος ἐξ ἀρχῆς, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀμφίωνος ἢ τοῦ Λίνου ἐφευρεθείσης κιθάριος ἢ κιθάρας βαθμηδὸν τελειοποιηθεῖσα διὰ προσθήκης τριῶν χορδῶν εἰς ἐκείνης τὰς τέσσαρας. Μεταγενεστέρως δὲ προσέθηκεν ὁ Σιμωνίδης καὶ ὄγδον, ὁ δὲ Τιμόθεος καὶ θῆν, ἐκτὸς ἄν, ὅπερ πιθα-

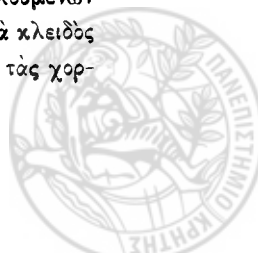
αὐτῆς. Τὰ μουσικὰ δὲ ὄργανα ἦσαν, α') τὰ ἐμπνευστὰ, ὡς ὁ αὐλὸς (ἴδ.) καὶ ὁ πλαγίαιος, ὁ πρῶτος ἔχων τὸ στόμιον ἄνω (ν. ζουρῆς, κλαρινέττα), ὁ δευτέρως, ἦττον ἀγαπητὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἔχων αὐτὸ πλαγίως (ν. φλάουτον): ἢ σάλ-

νώτερον, ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα δὲν περιλαμβάνοντο διάφορα ὄργανα. τῆς λύρας στερουμένης, τῆς δὲ κιθάρας ἐχούσης ἠχητικὴν σανίδα. Αἱ δύο πλευραὶ τῆς λύρας ὠνομάζοντο πήχεις, διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν σχήματος, καὶ τὰ κάτω ἐπόμενα αὐτῶν μέρη ἦσαν

πήχεις, καὶ τὸ παρὰ τοῖς βαρβάρους μάλλον σύνθετος κέρας ἢ σύριγξ τοῦ Πανός, ἰδίως ὄργανον τῶν ποιμένων. Ὁ μηχανικὸς Κτησίβιος ἐφεῦρε τὴν ὑδραυλὸν ἢ ὑδραυλίδά σύριγγα, διὰ τοῦ ὕδατος ἠχοῦσαν, καὶ εἶτα τελειοποιηθεῖσαν. β') Ἐντατά ἢ χέλυς, ἡ πρώτη ἐκ χελωνίου κατασκευασ-

οὶ ἀγκῶνες, ἀπολήγοντες εἰς τὸ ὑπολύριον· τὰ δ' ἄνω ἦσαν τὰ κέρατα, καὶ μεταξύ τῶν πήχεων παρετίετο πρὸς τὰ ἄνω τὸ ζυγὸν, εἰς ὃ προσηλοῦντο αἱ νευραὶ ἢ χορδαὶ διὰ τῶν στροφίγγων τῶν καλουμένων κολάθων, αἵτινες ἐνεστεινόντο διὰ κλειδὸς λεγομένης χορδοτόνου. Ὑπὸ δὲ τὰς χορ-

δὰς ἐξετείνετο ἢ λεπτὴ ἀντηχοῦσα σανίς, ἥτις ἢ χεῖρον ἢ μαγὰς ὠνομάζετο. Αἱ χορδαί, ἐξ ἐντέρων ζώων τὸ πλεῖστον κατασκευαζόμεναι, ἐπλήττοντο τὸ πλεῖστον διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, καὶ μικροῦ πλήκτρου ξυλίνου, χρυσοῦ ἢ ἐλεφαντίνου. Πρῶτος ἐλέγετο τὴν κιθάραν ἄνευ ἄσματος μεταχειρισθεὶς ὁ Θράξ Θαμυρίς· πρῶτος δὲ μετ' ἄσματος ὁ Ἀμφίων ἢ ὁ Λίνος. Ἐκκαλεῖτο δὲ κιθαριστὴς ὁ παίζων αὐτήν, καὶ κιθαρωδὸς ὁ πρὸς αὐτὴν ἄδων. Εἶδος μεγάλης ἐπταχορδου λύρας ἦν καὶ ἡ (ὁ) βάρβιτος ἢ τὸ βάρβιτον. Ἐκκαλεῖτο δ' ἀρχαϊότατα φόρμιγξ εἶδος κιθάρας ἄνευ ἡχείου, ἀναλόγου ἐπομένως πρὸς τὴν νῦν ἄρπαν, τῷ Ἀπόλλωνι ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἄλλων ποιητῶν ἀποδομένη, πολλᾶκις ὡς περικαλλῆς, κατακόσμος (ῥαϊδαλέη) διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος περιγραφομένη, καὶ διὰ δεσμοῦ ἐκ τοῦ ὤμου ἐξαρτωμένη. Ὡς πρὸς τὴν φωνὴν δ' ἐλέγετο λιγεία, πιθανῶς διὰ τῆς μαγᾶδος τὴν ἔλλειψιν. Ἡ δὲ Σαμβύκη (ἡ ἄρπα) ὅτε μὲν μικρὰ ὅτε δὲ μεγάλη, εἶχε σχῆμα κυρίως τριγωνικόν, περιέχουσα χορδὰς διαφόρου μήκους, ἐπομένως καὶ διαφόρων τόνων, γνωστὴ καὶ τοῖς Αἰγυπτίοις. Πλὴν δὲ τούτων τὸ τύμπανον ἦν κύκλος ξύλινος ἢ μετάλλινος, ἔχων ἐκτεταμένην μεμβράναν, ἣν ὁ τυμπανιστὴς ἔκρουε διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, κρατῶν τὸ ὄργανον διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Πολλὴ δ'

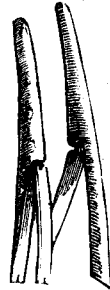

ἦν αὐτοῦ ἡ χρῆσις ἐν ταῖς Διουσιακαῖς ἐορταῖς, καὶ πολλᾶκις εἶχε καὶ ἡχηρὰ μέταλλα εἰς τὴν περιφέρειαν, ἅτινα κινούμενα παρήγον κρότους ὀξεῖς. Ὁμοίως ἐχρησίμευον καὶ τὰ κρόταλα (ἴδ.) καὶ τὰ κρούματα. Τὰ αὐτὰ ὄργανα ἦσαν ἐν χρήσει καὶ κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους, ὅτε τινὰ ἐξ αὐτῶν, ὡς ὁ αὐλὸς καὶ ἡ σάλπιγξ, ἀνεπτύχθησαν εἰς μείζονα ποικιλίαν καὶ τελειοποίησιν, ἰδίως αἱ τελευταῖαι παρὰ τῷ στρατῷ· διότι ὑπὸ καλλιτεχνικὴν καὶ τὴν τῆς ἀγωγῆς ἔποψιν ἡ μουσικὴ ὀλιγώτερον ἐξετιμᾶτο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἢ παρὰ

τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἠσκειτο παρ' αὐτοῖς τὸ πλεῖστον ὑπὸ ξένων ἢ δούλων, πλὴν τῆς στρατιω-

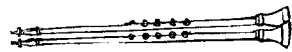
τικῆς, εἰς θυσίας, θριάμβους, δεῖπνα καὶ τελετὰς, καὶ εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' ἐκεῖ πολὺ ὀλιγώτερον ἢ ἐν Ἑλλάδι, διότι τὰ Ῥωμαϊκὰ δράματα δὲν εἶχον χορούς, καὶ μόνῃ ἡ τῶν στί-

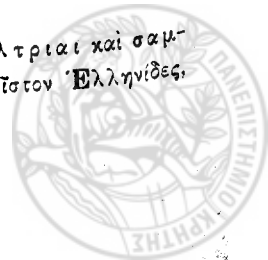
χων ἀπαγγελία ὑπεστηρίζετο καὶ ἐνταῦθα ὑπ' αὐλοῦ. Τὰ ἐντατὰ ὄργανα λέγονται μό-

νον τῷ 186 π. Χ. εἰσαχθέντα παρὰ Ῥωμαίοις· οἱ δ' αὐλοὶ ἦσαν συνήθως διπλοῖ, ὁ δεξιὸς καὶ ὁ ἀριστερός. Αἱ δ' εἰς τὰ

δεῖπνα προσερχόμεναι ψάλτραι καὶ σαμβυκίστραι ἦσαν τὸ πλεῖστον Ἑλληνίδες.

οὐχὶ ἐκ τῶν αὐστηροτέρων τὰ ἤθη. Ὁ Τιβέριος ἀπέβαλε τῆς 'Ρώμης πάντας τοὺς μου-

σικούς καὶ τοὺς ὑποκριτάς· ἀλλ' οἱ λοιποὶ αὐτοκράτορες ἐπροστάτευον αὐτοὺς, μάλιστα δ' ὁ Νέρων, μεθ' οὗ τὸν θάνατον 500 μουσικοὶ ἀπεπέμφθησαν.

Μουσώνιος 'Ροῦφος, ἐκ Τυρρηνίας τῆς Ἰταλίας, στωϊκὸς φιλόσοφος ἐπὶ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ, ὑφ' οὗ καὶ πολὺ ἠύνοεῖτο, διδάσκαλος τοῦ 'Επικτήτου. Ἐγραψεν ἐν ἄλλοις περὶ ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς, σύγγραμμα ἀξιόλογον, οὗ ὠραῖον ἀπόσπασμα, ὡς καὶ πολλὰ ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν γνωμικῶν του, διεσώθησαν παρὰ Στοβαίου.

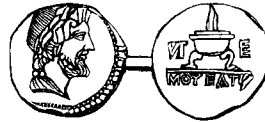
Μόψιον, πόλις τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ λόφου βορείως τῆς Λαρίσης (Στρβ.).

Μοψοπία, κατὰ Στράβωνα (Θ, 397). ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς, κατὰ βασιλέα τινα Μόψοπον.

Μόψος, 1) Εἰς τῶν Λαπιθῶν, ἐξ Οἰχαλίας ἢ Τιτάρου, υἱὸς τοῦ Ἄμπυκος ἢ Ἄμπυκου καὶ τῆς Νύμφης Χλωρίδος, ἧ, ὡς μάντις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, μετασχὼν τῆς θήρας ἐν Καλυδόνι, παρευρεθεὶς εἰς τοῦ Πειρίθου τοὺς γάμους, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ μάντις αὐτῶν (Πίνδ. Πέθ. Δ. 190). Ὡς Ἀργοναύτης ἀπέθανε δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως ἐν Λιβύῃ, καὶ τῷ ἀπεδόθησαν ἐκεῖ ἥρωος τιμαὶ καὶ μαντεῖον. — 2) Υἱὸς τῆς Μαντοῦς καὶ τοῦ Κρητὸς Ῥαχίου, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἥρωος τιμώμενος, καὶ χρηστήρια ἔχων ἐν Μαλλῷ τῆς Κιλικίας καὶ ἐν Κολοφῶνι, ἔνθα καὶ ἤρισε πρὸς τὸν Κάλχαντα (ἴδ.). Τὴν Μαλλὸν δ' ἔδρυσεν μετ' Ἀμφιλόχου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιαράου μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἰλίου. Ἄλλ' ἐρίσαντες περὶ τῆς κατοχῆς τῆς πό-

λεως καὶ μονομαχήσαντες, ἐφρνεύθησαν ἀμοιβαίως.

Μόψου ἑστία, ἐπίσημος πόλις τῆς Κιλικίας, διαρροεμένη ὑπὸ τοῦ Πυράμου πο-

ταμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὠραίου Ἀλοίου πεδίου, μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ Ἰσοῦ (Στρβ. ΙΔ, 667). Μόψου κρήνη δὲ, ἄλλη πόλις αὐτόθι ἐπὶ τοῦ Κύδνου, βορείως τῆς Ταρσοῦ, ἔνθα ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος Α'. (Amm. Marc. XXI 15).

Μύγδονες, 1) κάτοικοι τῆς Μυγδονίας ἐν Μακεδονίᾳ (Ἡρδ. Ζ, 123. — Θουκ. Β, 99. 100), ἐκ Θράκης καταγόμενοι (ἴδ. Μακεδονία). — 2) Λαὸς ἐκ Θράκης εἰς Βιθυνίαν εἰσβαλὼν καὶ οἰκήσας περὶ τὸ ὄρος Ὀλυμπον καὶ τὴν λίμνην Δασκυλίτιν (Στρβ. Ζ, 295. ΙΒ, 564. 575).

Μύγδων, 1) Βασιλεὺς τῶν Βερβύκων, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, θανατωθέντος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους πορευομένου πρὸς τὰς Ἀμαζόνας. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀκμωνος, πατὴρ τοῦ Κορσίβου, βασιλέως τῶν Φρυγῶν, οἵτινες κατ' αὐτὸν Μύγδονες ὠνομάσθησαν. Μετὰ τοῦ Ὀτρέως καὶ τοῦ Πριάμου ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἀμαζόνων (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 186).

Μύδων, υἱὸς Ἀντυμνίου, Τρῶς, ἠνίοχος τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 580).

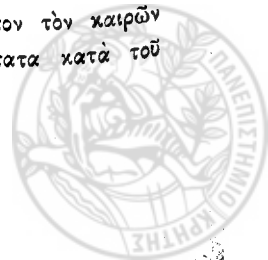
Μυέκφορος, πόλις τῆς Αἰγύπτου ἀπέναντι τῆς Βουβάστιος, εἰς τὸν Μυεκφορίτην νομὸν (Ἡρδ. — Ἐνφ. — Στρ. Βυζ.).

Μυθολογία, ἡ θεωρία καὶ ἐξιστόρησις τῶν μύθων τῶν ἀρχαίων πολυθεϊκῶν θρησκευμάτων, καὶ ἰδίως τῶν Ἑλληνικῶν, παρ' ᾧ ἐντελέστερον καὶ συνεπέστερον ἢ παρὰ παντὶ ἄλλῳ ἀνεπτύχθη ὁ μῦθος. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις, οἷον παρ' Ὀμήρῳ, μῦθος ἐδήλου κυρίως τὸν λόγον, τὴν διήγησιν.

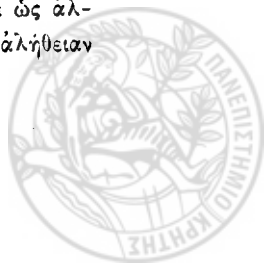
Εἶτα ὁμως μύθους ἔλεγον τὰς προϊστορικάς καὶ ἐκ παραδόσεως πιστευομένας διηγήσεις περὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῆς τύχης ἀτόμων ἄτινα ὑπετίθεντο ὅτι τότε ἔζων, καὶ οὐ σπανίως εἰσὶν ἀπλῶς ἢ προσωποποιήσεις τῶν ἰδεῶν καὶ γνώσεων τῶν χρόνων ἐκείνων. Δύνανται δὲ νὰ διακριθῶσιν εἰς τοὺς περὶ θεότητά τινα περιστρεφομένους, καὶ εἰς τοὺς πραγματευομένους περὶ ἀνθρώπου ἢ ἥρωος ζήσαντος, ἢ ὑποτιθεμένου ὅτι ἔζησεν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς προηγηθείσης τῆς ἱστορίας· καὶ τὴν μὲν πρώτην κατηγορίαν ὀνομάζομεν σήμερον μῦθον, τὴν δὲ δευτέραν μᾶλλον παραδόσιν, ἀμφοτέρως ἀφορώσας συμβάντα καὶ πράξεις ἔστι μὲν ὅτε ἀληθεῖς, ἔστι δ' ὅτε ὑποτιθεμένας ἢ συμβολικάς. Ἐν τοῖς θείοις μύθοις, καὶ μάλιστα τοῖς τῆς κοσμογονίας καὶ θεογονίας, ἐπικρατοῦσι τὸ πλεῖστον ἰδανικαὶ καὶ εἰς ὑποτιθέμενα ἱστορικὰ γεγονότα μεταπεποιημένα ἀντιλήψεις καὶ ἔννοιαι ἀφηρημένα περὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου, περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς δυνάμεως τῶν διαφόρων θεῶν, τῆς πιστευομένης προσαλλήλου σχέσεως τῶν θεῶν καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεοὺς κτλ., ὡς ἡ πίστις ὅτι ἡ Γῆ ἐγέννησε τὸν Οὐρανόν· ὅτι ὁ Ζεὺς μετὰ τῆς Θέμιδος ἐγέννησε τὰς Ὠρας· ὅτι ὁ Ζεὺς κατέπιε τὴν Μητρίν, ἐντὸς αὐτοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακὸν ὑποδεικνύουσιν, κτλ. Αἱ παραδόσεις ἐκ τοῦ ἐναντίου στηρίζονται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς ἱστορικὰ μᾶλλον διδόμενα, πολλαχῶς ὁμως μεταποιούμενα, καὶ πολλαχῶς συνθεόμενα καὶ μετὰ μόνων θεωριῶν. Οὕτως ἀφηγούμενα περὶ μεταναστεύσεων, ἰδρύσεων πόλεων κλπ., ἐγκαταμινύουσι διηγήσεις περὶ διαφορῶν συνεργειῶν τῶν θεῶν, αἰτινας ἀντιπροσωπεύουσιν ἰδέας περὶ δικαίου, περὶ συγχρόνων καὶ ἐγχωρίων ἠθῶν, κτλ. Τῆς μυθολογίας ἐπομένως ἔστι τὸ κυριώτερον στοιχεῖον θρησκευτικόν, δι' ὃ καὶ ἡ λέξις μυθολογία ἐμφαίνει κυρίως τὴν ἀρχαίαν θρησκείαν, εἰ καὶ αἱ δύο ἔννοιαι δὲν ἀντιστοιχοῦσι καθ' ἅπαντα. — Οἱ πρῶτοι μῦθοι πηγάζουσιν ἐκ τῆς

ἀπωτάτης ἀρχαιότητος τῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεως, ἀλλ' ἀναγκαίως προϋποθέτουσι προϋπάρχουσαν ἤδη μέχρι τινὸς τὴν γλῶσσαν, καὶ ἀρχὴν τινα θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων. Ἰδίως μὴτηρ τῆς μυθολογίας ἔστιν ἡ φυσιολατρεία, ἡ τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως ὡς θείας τινὰς προσωποποιούσα, καὶ ἵνα αὐτὰς καταληπτοτέρας καταστήσῃ τῇ κοινῇ ἀντιλήψει, ὑποβάλλουσα αὐταῖς ἀνθρωπίνους πράξεις καὶ διαθέσεις. Ἡ ἀνθηρὰ καὶ ποιητικὴ φαντασία οὐ μόνον ἐξόχως πεπροικισμένων ἀτόμων, ἀλλ' ἐν γένει τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος, συνετέλει ἰσχυρῶς εἰς τὰς τοιαύτας ἐνωματώσεις τῶν ἀφηρημένων ἰδεῶν, τὰς ὅλως αὐτομάτους καὶ ἄνευ ἐπιγνώσεως γινομένας, ἃς τέλος θρησκευτικῆς πίστεως ἐπέβαλλε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἐν ἀγνοίᾳ ἐπινοήσαντα αὐτὰς λαόν, παραδίδουσα αὐτὰς ἐκ γενεᾶς εἰς γενεάν, διὰ τῶν αἰῶνων ὁμως μεταρρυθμιζομένας κατὰ τόπους καὶ χρόνους. Τὸ εὐφάνταστον καὶ φυσικῶς φιλόκαλον τῶν Ἑλλήνων, θάλλον ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ, ἀνέπτυξε παρ' αὐτοῖς μυθολογίαν πολὺ εὐγενεστέραν καὶ ἐντελεστέραν ἢ ὅτι δυνατόν ἦν παρὰ τοῖς βαρβάρους λαοῖς, οἷς ἐπέβαλλε δουλικῶς τὰ ἑαυτῆς δόγματα ἡ ἱεροκρατία, καὶ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς, πρακτικὸν ἔχουσι μᾶλλον τὸ πνεῦμα, καὶ παραδεχομένοις ξένας λατρείας λαῶν μᾶλλον αὐτῶν προκεχωρηκότων εἰς τὸν πολιτισμόν. Δὲν ἀπετέλει δ' ἀνεκάθεν ἡ μυθολογία κύκλον ὠρισμένον καὶ ἀνυπέρβλητον, ἀλλ' ἐξετείνεται καὶ μετεποιεῖτο βαθμηδὸν κατὰ χρόνους καὶ περιστάσεις, καὶ ἡ ποίησις οὐ σπανίως μετέτρεπεν αὐτὴν κατὰ τὰς ἰδέας τῆς ἐποχῆς, ὡς, παραδείγματος χάριν, ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσι τοῦ Ὀβιδίου πολλὰ φαίνονται εἰς τὴν ἀτομικὴν ἐφεύρεσιν τοῦ ποιητοῦ καὶ εἰς τὸν οὐχὶ λίαν φιλόκαλον χαρακτήρα τῆς ἐποχῆς ὀφειλόμενα. Τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Ἡσίοδον λέγει ὁ Ἡρόδοτος (B, 53), δόντας εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν Μυθολογίαν καὶ τὴν Θεογονίαν. Καὶ φέρουσι μὲν καὶ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ἔπεσιν οἱ θεοὶ τὸν τύπον τὸν καιρῶν αὐτῶν, ἐνεργοῦντες συνεχέστατα κατὰ τοῦ

ποιητοῦ τὴν ἐπίνοιαν· ἀλλ' ἐν τῷ Ὀμήρῳ περιέχονται ἐν συνδυασμῷ καὶ συστηματοποιήσει πᾶσαι αἱ τῶν πρὶν ῥαψωδῶν περὶ τῶν θεῶν προσώπων διηγήσεις, καὶ αἱ τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν φύλων περὶ αὐτῶν πεποιθήσεις, συναπαρτίζουσαι τὴν ἐνότητα μιᾶς καὶ γενικῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, ἰδίως ἀντιπροσωπευούσης τὰς σχέσεις, ιδέας καὶ διαθέσεις τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς. Ἡ δὲ τοῦ Ἡσίοδου μυθολογία ἐστὶν ἡ θεογονικὴ καὶ κοσμογονικὴ, ἀφηγουμένη τὴν γέννησιν, ἢ διὰ διαφόρων μετατροπῶν καταγωγὴν τοῦ τότε ἐπικρατοῦντος συστήματος τῶν θεῶν ἀπὸ ἀρχαιότερου, τοῦ τῶν Τιτάνων, καὶ αὐτοῦ τούτου ἀπὸ ἔτι προγενεστέρου, τοῦ τῶν ἀρχικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως. Μετ' ἐκείνους δ' ἔμειναν ἡ μυθολογία διαρκῶς ἐν τῶν πρωτίστων ἀντικειμένων τῆς ποιήσεως, τῆς τέχνης καὶ τῶν φιλοσοφικῶν τῆς ἐπιστήμης θεωριῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Οὕτως οἱ μετ' Ὀμηρον ἠθοποιοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συνέλεγον μυθολογικὰ ἀντικείμενα, καὶ ἐπραγματεύοντο αὐτὰ εἰς ἰδιαιτέρους κύκλους, πολλάκις ταῦτα ὑπὸ ἰδίων ἔποψιν καὶ κατ' ἰδίαν ἐπίνοιαν διαπλάττοντες. Ἐπι δ' ἐλευθερώτερον ἐξεμεταλλεύοντο τὴν μυθολογικὴν ὕλην οἱ λυρικοὶ, μεταποιοῦντες τοὺς μύθους δι' ἀλλοιώσεων, προσθηκῶν ἢ ἀφαιρέσεων ὅσαι συνεφάνουν πρὸς τὰς μυθικὰς ἀντιλήψεις ἢ τὰς ἠθικὰς τάσεις τῆς ἐποχῆς τῶν ἢ πρὸς τὸ σύστημα καὶ τὸν σκοπὸν τῶν ποιημάτων αὐτῶν. Οὕτω φερ' εἰπεῖν ὁ Πίνδαρος, καίτοι πεπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν μύθων, ὅταν ὁμως ἀπαντᾷ τι προσκροῖον πρὸς τὴν ἠθικὴν ἢ τὴν ἀξιοπρέπειαν θεοῦ τινος ἢ ἥρωος, οὐδόλως διστάζει νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸν μῦθον (Ὀλ. Α, 47), μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι τὸν εἶχε διαφθείρει ἄγνοια ἢ κακία. Καὶ οἱ τραγικοὶ πολλάκις ἀδιστακτικῶς μεταρρυθμίζουσι τοὺς μύθους ἀναλόγως τῶν χρόνων καὶ τῆς πίστεως τῶν ἀκροατῶν καὶ κατὰ τὰς ἀξιώσεις τῆς τέχνης τῶν, ἐν Ἀττικῇ κολακεύοντες τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐπὶ τὸ δραματικώτερον

τὴν ἀνάμειξιν τῶν θεῶν εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν τραγικῶν αὐτῶν προσώπων παρασκευάζοντες. Ὁ Αἰσχύλος, ὁ εἰς θεωρητικὰς καὶ θεολογικὰς μᾶλλον ἐπόψεις ἀρεσκόμενος, καὶ ὁ Σοφοκλῆς, οὗ ἡ τάσις ἐστὶ μᾶλλον ἱστορικὴ καὶ πρὸς τὸν πραγματικὸν βίον τετραμμένη, ἐμμένουσιν εἰς τὰς παραδόσεις πιστότερον τοῦ Εὐριπίδου, οὗ ἡ ἐποχὴ, ἦττον θρησκευτικὴ, ἐκκλινεν ἤδη μᾶλλον πρὸς φιλοσοφίαν ἀμφιβολίας καὶ δισταγμοῦ, ἔτι δὲ μᾶλλον ἐκείνων τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ οὐχὶ πάντοτε μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς θεοὺς τῶν προγόνων του προσφερομένου. Οἱ δ' Ἀλεξανδρινοὶ ποιηταί, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν συνεχόμενοι Ῥωμαῖοι, ἤθελον νὰ ἐπιβάλλωνται καὶ ἐλκύωσι τὴν προσοχὴν ἀνασκαλεύοντες μύθους ὀλίγον γνωστοὺς καὶ ἐπιχωρίους. Ἡ δὲ καλλιτεχνία διέπλεττε καὶ ὀρατὰς καθίστα τὰς μορφὰς τῶν θεῶν καὶ ἡρώων, ὡς περιέγραφεν αὐτὰς ἡ ποίησις, τὸ πρῶτον δὲ ἡ τοῦ Ὀμήρου, καὶ δι' αὐτῶν πλουσίως διεποίκιλλε τὰ ἱερά καὶ πλεῖστα τῆς κοινῆς χρήσεως σκεύη. Μεταξὺ δὲ τῶν λογογράφων οἱ ἱστορικοὶ ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον τῶν ἐποποιῶν, πολλὰ συγγράφοντες καὶ συστηματικῶς ἐκτιθέντες, ὅσα ἐκ τῶν ἀρχαιότερων ἐπῶν ἢ ἐκ τῶν ἐγχωρίων θρησκευμάτων συνέλεγον. Τοῦτο δὲ μεθοδικῶς ἐξηκολούθησαν μετὰ ταῦτα οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος μυθογράφοι (ὡς ὁ Ἀπολλόδωρος), οἱ τῶν ποιητῶν σχολιασταί, καὶ οἱ περιηγηταί (ὡς ὁ Πausanias). Μυθικὰς διηγήσεις περιέχουσιν ἐνίοτε καὶ Ὁρόδοτος καὶ Ὁσुकιδίδης, ἱστορικὰ πορίζομενοι ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα, ἀλλ' ἄνευ μεθόδου ὠρισμένης καὶ ἐπιστημονικῆς. Παρὰ μεταγενεστέροις ἱστορικοῖς, οἷον τῷ Ἐφόρῳ, μάλιστα τῷ Εὐήμερῳ καὶ προσέτι καὶ τῷ Διοδώρῳ, ἐπεκράτησεν ὡς πρὸς τοὺς μύθους ὁ πραγματισμὸς, ἦτοι ἡ καὶ παρ' ἀρχαιότεροις λογογράφοις ἤδη ἀρξασμένη τάσις τοῦ νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς μύθους σημασίαν ἱστορικὴν. Ἡ φιλοσοφία δ' ἀνέκαθεν ἐθεώρησε τὸν μῦθον ὑπὸ δύο διαφόρους ἐπόψεις, εἴτε ὡς ἀληγορίαν αὐτὸν ἐξηγοῦσα, εἴτε τὴν ἀλήθειαν

αὐτοῦ ἄντικρυς ἀρνούμενη. Καὶ ἐξηκολούθουν μὲν ἀμφοτέραι αὐται αἰ ἐπόψεις διὰ πάτης τῆς ἀρχαιότητος, ἐκορυφώθησαν ὅμως ἐπὶ τῆς παρακμῆς τοῦ πολυθεϊσμοῦ. Ἰδίως, οἱ μὲν Νεοπλατωνικοὶ καὶ οἱ Γνωστικοὶ ἐπελάβοντο ἐπὶ τὸ αὐθαίρετότερον τῆς ἀλληγορικῆς θεωρίας πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰδίων αὐτῶν θεολογικῶν δογμάτων· τοῖς φανταστοῖς δὲ καὶ δυσυποστάτοις τούτοις δόγμασιν ἀντετάττετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑπερνικῶσα ἡ σκέψις. Προσέτι δ' ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς παρακμῆς προσελαμβάνοντο καὶ ἔξωθεν ξενικὰ μυθεύματα, ἀλλοιοῦντα τὸ ἐπιχώριον, ἐπιτείνοντα τὴν δεισιδαιμονίαν, καὶ συγχέοντα τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, ὅπερ καὶ οὐ μικρὸν διηκόλυε τὸν θρίαμβον τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς δὲ χρόνοις οἱ κριτικοὶ καὶ ἱστορικοὶ τῆς 17 καὶ 18 ἑκατονταετηρίδος ἐθεώρουν καὶ διηρεύων τὴν μυθολογίαν ὑπὸ πραγματικὴν ἔποψιν ὡς ἱστορίαν· συγχρόνως δὲ τὸ θρησκευμα τῶν ἀρχαίων ἐβλεπον ὑπὸ μονομερῆ καὶ αὐτοῖ, μᾶλλον δεισιδαίμονα, ἔποψιν, ὡς προδοποίησιν καὶ ὡς διαστροφὴν τινα τοῦ μέλλοντος ἢ ἀποκαλυφθῆ χριστιανισμοῦ. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ τῆς παρουσίας ἑκατονταετηρίδος, συμφώνως πρὸς τὴν τότε ἐπικρατεστέραν τάσιν τῆς φιλοσοφίας, ἐξενίκα ἡ θεωρία περὶ ὑπάρξεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ παναρχαίου τινὸς λαοῦ (Ἰνδῶν, Ἀσιανῶν, Αἰγυπτίων, κλπ.), κεκτημένου καθαρὰν ἐπίγνωσιν τῆς θεότητος, αὐτοῦ δὲ οἱ ἱερεῖς ὅτι μετέφερον βαθμηδὸν τὴν θεμελιώδη ταύτην σοφίαν δι' ἀλληγορικῶν μύθων, ἦτοι διὰ γλώσσης εἰκονικῆς ἐπίτηδες ἐπινοηθείσης, εἰς τοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀδιαμορφώτους λαοὺς τῆς γῆς, καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἑλληνας, ἐν τῷ σκότει ἔτι τότε διατελοῦντας· ἡ δὲ καθαρὰ θρησκεία ὅτι ἐν ἀφηρημένῃ διδασκαλίᾳ καὶ μυστικῶς τύποις διετηρήθη ἐν τοῖς μυστηρίοις. Μεταγενέστεροι ὅμως κριτικοί, τὸ ἐπισφαλές τοιούτων κρίσεων ἐκ τῶν προτέρων ἐνορῶντες, ἀναγνωρίζουσι μὲν ἐπιρροὴν τῶν πρώτων ἐντυπώσεων τοῦ ἀνθρώ-

που, καὶ ἐφαρμογὴν μέχρι τινὸς τῆς ἀλληγορίας εἰς τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν, ἀλλὰ σκόπιμον θεωροῦσι νὰ ἐξετάζωσιν αὐτὴν καὶ ὑπὸ τὴν ἱστορικὴν ἔποψιν, ὡς καὶ ταύτης πολλάκις καὶ σπουδαίως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μεταρρυθμίσιν τῶν μύθων συντελεσάσης.

Μύσα, 1) θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανούς, σύζυγος τοῦ ἀθλοῦ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου. Εἰς αὐτὴν ἀποδίδεται σωζομένη ἐπιστολὴ πρὸς τινα Φύλλιδα, ἣτις βεβαίως ἐστὶ χρόνων μεταγενεστέρων. — 2) Ποιήτρια μνημονευομένη μετὰ τῆς Κορίννης καὶ τῆς Σαφφούς, ἴσως ὅμως ἐπωνύμιον μόνον τῆς Κορίννης, ὡς ἡ Σαφῶ ἐπωνομάζετο μέλισσα ἢ Μουσῶν τέττιξ, μεταποιηθὲν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων εἰς ὄνομα ποιητρίας. — 3) Ἐτέρα ποιήτρια Σπαρτιάτις, ἣτις, ὡς μνημονεῦεται, ἔγραψεν ὕμνους εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν.

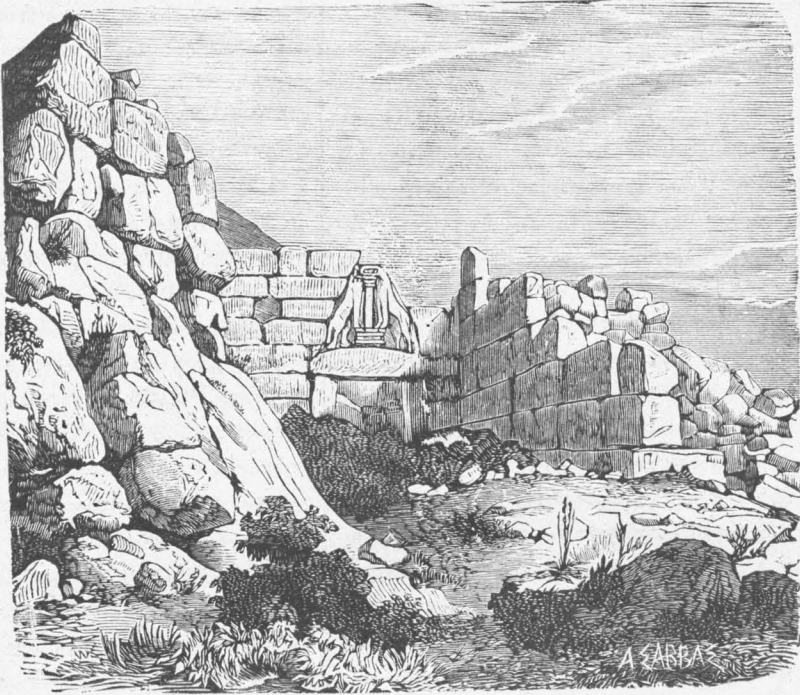
Μυίαγρος, ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Ἡλίδι καὶ Ἀρκαδίᾳ, ἐνθα ἐλέγετο ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους ἐκ νόσου ἣν ἐπέφερε τὸ πλῆθος τῶν μυιῶν (Παυσ. Η, 26. — Plin. X, 28).

Μυκάλη, ἡ δυτικὴ προβολὴ τοῦ ἐν Ἰωνίᾳ ὄρους Μεσσογίδος, προέχουσα ἀπέναντι τῆς νήσου Σάμου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Τρωγιλίου (Ὁμ. Ἰλ. Β, 869), ν. Καναπίτσα. Ὁ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς νήσου πορθμὸς ἔχει πλάτος 7 σταδίων, καὶ ἐκεῖ τῷ 479 π. Χ. λαμπρῶς κατεναυμάχησαν τοὺς Πέρσας ὁ Λεωτυχίδης καὶ ὁ Εἰάνθιππος (Ἡρόδ. Θ. 96. — Ἰδ. καὶ Α, 148. Ζ 80. — Θουκ. Α. 14. 89. Η, 79. — Στράβ. ΙΓ, 636).

Μυκαλησσοί, ἀρχαία πόλις Βοιωτικῆ (Ὁμ. Ἰλ. Β, 498), πρὸς τῇ Τανάγρα, μεταξὺ Θηβῶν καὶ Χαλκίδος, δυτικῶς τῆς Αὐλίδος. Ἐλαβε δὲ κατὰ τὴν παράδοσιν, τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τῆς δαμάλεως ἣτις καθωδήγησε τὸν Κάδμον, καὶ ἐνταῦθα ἔστη μυκωμένη. Τῷ 414 π. Χ. Θρᾶκες μισθωτοὶ τῶν Ἀθηναίων ἐπέπεσαν ἐπὶ τὴν τότε ἀνοῦσαν πόλιν, καὶ ἀπέσφαξαν σχεδὸν πάντας αὐτῆς

τοὺς κατοίκους· ἔκτοτε ἤρξατο ἐπὶ μᾶλλον
καὶ μᾶλλον ἐκπίπτουσα, καὶ ἐπὶ Πausανίου
ἦν ἤδη ἐντελῶς
κατεστραμμένη
(Θου. Ζ, 29.—
Πaus. Α, 23,
3.— Θ, 19, 4).
Μένουσι δ' ἔτι
ἄφανη αὐτῆς ἐ-
ρείπια.

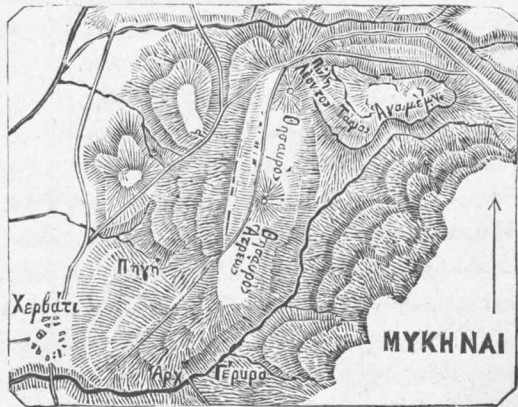
**Μυκερῶ-
νος** (κατὰ τὰς
ἐπιγραφὰς Μεγ-
κερά), βασι-
λεὺς τῆς Αἰγύ-
πτου, ὁ διάδοχος
τῶν Χέοπος καὶ
Χερρήν, τῶν ἐ-
γειράντων τὰς
δύο μεγίστας τῶν
σωζομένων πυ-
ραμίδων, ὁ ιδρύ-

σας τὴν τρίτην ἐν Γίζε, πρὸς τῷ Καίρῳ,
παρὰ ταῖς δύο ἄλλαις σωζομένην, μικροτέραν
μὲν (218' ὑψηλὴν), ἀλλ' ἐντελέστερον δια-
τηρουμένην, διότι σώζει καὶ μέρος τῆς
ἐξωτερικῆς αὐτῆς ἐπιφανείας. Οὗτος
ἠνείωξεν αὖθις τοὺς ὑπὸ τῶν προκα-
τόχων του κλεισθέντας ναοὺς (Ἡρόδ.
Β, 129—134). Οἱ ἱερεῖς παρ' ὧν
ὁ Ἡρόδοτος ἠρύσατο τὰς πληροφο-
του ἔταπτον τὸν βασιλεῖα τοῦτον εἰς
νεωτέρους χρόνους, τοὺς τῆς παρα-
μῆς, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς, καὶ
κατὰ Μανέθωνα, ὅστις ὀρθῶς τὸν ὀ-
νομάζει Σοῦφιν Β Μεγχερές,
ἀνήκε τῇ Δ' δυναστείᾳ, ζῶν περι τὸ
4100 π. Χ.

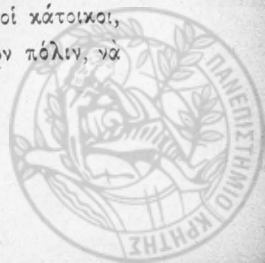
πίσημος ἀνεδείχθη. Ἐν τοῖς μεταγενεστέροις
χρόνοις ὁμῶς ἐξέπεσε· καὶ ἐπὶ τῶν Μηδικῶν,

ἐπειδὴ συνεξέπεμψε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλ-
λῆνων πολεμιστὰς εἰς Πλαταιάς (Ἡρόδ. Ζ,
202. Θ, 27), παρρογισθέντες οἱ εἰς αἰσχρὰν

Μυκῆναι (καὶ Μυκῆνη. Ὅμ. Ἰλ.
Δ, 52), εὐρυάγεια, εὐκτίμενον πτο-
λίεθρον, πολὺ χρυσοῦ πόλις τῆς Ἀρ-
γολίδος, ἄδρα τῶν διαδόχων τοῦ Δαναοῦ, εἶτα
δὲ τῶν Πελοπιδῶν ἐφ' ὧν καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἐ-

ρύτερότητα ἐμμέναντες Ἀργεῖοι, προσέβα-
λον αὐτὴν μετέπειτα, τῷ 463 π. Χ., συνερ-
γούντων καὶ τῶν Τεγεατῶν καὶ Κλεωναίων,
καὶ στερήσει τροφῶν ἐβιάσθησαν οἱ κάτοικοι,
ἐγκαταλιπόντες τὴν ὄχυρὰν αὐτῶν πόλιν, γὰ

μετοικήσωσιν οἱ μὲν εἰς Κηρύνειαν τῆς Ἀχαΐας, οἱ δὲ παρ' Ἀλεξάνδρῳ Α' τῆς Μακεδονίας. Ὁ Πausanias εἶδεν αὐτὴν ἔρημον, καὶ περιγράφει (B, 16, 5) μεγάλη αὐτῆς ἐρείπια, ὡς τὰ κυκλώπεια αὐτῆς τείχη μετὰ τῆς πύλης τῶν λεόντων (ἴδ. πλαστικῆ), τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἀτρέως, τοὺς τάφους τοῦ Ἀτρέως καὶ Ἀγαμέμνονος, ἅτινα πάντα εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν κατάστασιν σώζονται μέχρι τοῦδε. Ὁ Ἑρρ. Σηλείμαν μεγάλην ἀνέδειξεν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀρχαιότητος, ἀνασκάψας ἐνταῦθα τῷ 1876, καὶ ἀνευρῶν μετὰ βεβαιότητος μὴ ἐπιδεχομένης ἀμφισβήτησιν τὸν τάφον τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐντὸς τῆς πύλης τῶν λεόντων, εἰς τὴν πρὸς Δ αὐτῆς γωνίαν, μετὰ τῶν σκελετῶν τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ καὶ παντοίων ὀπλων, χρυσῶν διαδημάτων καὶ παντοίων τορευτῶν κοσμημάτων τῆς ὀμηρικῆς ἐποχῆς. Προσέτι δ' ἐκαθάρισεν ἐντελῶς τὸν Ἱησαυρὸν τοῦ Ἀτρέως καὶ ἄλλους τινὰς ἐκεῖ περικειμένους, οἵτινες γνωστοὶ μὲν ἦσαν, ἀλλὰ μέχρις ἐκείνου δὲν εἶχον ἀνασκαφῆ.

Μυκηναῦς, υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος, ἔγγονος τοῦ Φορωνέως, κατὰ τινὰς κτίστης τῶν Μυκηναῶν (Εὐριπ. Ὀρ. 1247).

Μυκῆνη, θυγατὴρ Ἰνάχου, γυνὴ τοῦ Ἀστέροπος, καθ' ἣν ὠνομάσθησαν αἱ Μυκῆναι (Ὀμήρ. Ὀδ. B, 120. — Πaus. B, 16).

Μυκοὶ, ἀσιατικὸς λαὸς, καθ' Ἡρόδοτον (Γ, 93. Z, 68), τῇ ἰδ' σατραπείᾳ ἀνήκων, ἀλλ' ἀγνώστου κατοικίας.

Μύκονος, μία τῶν Κυκλάδων, νῆσος μικρὰ καὶ βραχυῶδες, ΝΑ τῆς Τήνου καὶ Β τῆς Δήλου κειμένη, ἔκτασιν δ' ἔχουσα περίπου 2 ¹/₁₀ τετραγωνικῶν μιλίων. Εἰς αὐτὴν ἔθετεν ὁ μῦθος τὴν γιγαντομαχίαν τῶν ἀπώτατων μυθικῶν χρόνων, καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐλέγοντο κείμενοι πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους φονευθέντες Γίγαντες, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία προήλθε «Πάντες ὑπὲρ μίαν Μύκονον,» δηλοῦσα πολλὰ ἀνόμοια καὶ ἀσυνάρτητα πράγματα ὁμοῦ καὶ ὑπὸ μίαν κατηγορίαν τι

θέμενα. Οἱ ὀλίγοι ἀγροὶ τῶν κοιλάδων τῆς νήσου εἰσὶ καρποφόροι, ἀλλ' οἱ κάτοικοι ἐπέδιδοντο μᾶλλον εἰς τὴν ναυτιλίαν. Πολλῆς ὁμῶς ὑπολήψεως δὲν ἀπελάμβανον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις θεωρούμενοι ὡς ἄπληστοι καὶ φιλοκερδεῖς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἰόγιον «Μυκόνιος γείτων». Εἶχε δὲ δύο πόλεις ἡ νῆσος (Ἡρδ. ΣΤ, 118. — Θουκ. Γ, 29. — Στράβ. Ι, 437).

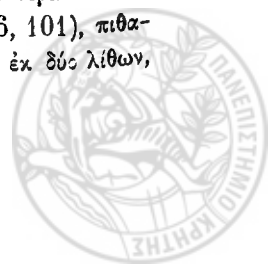
Μύλαε, 1) Πόλις εἰς τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Σικελίας ἐπὶ ἀκρωτηρίου ἀποικισθεῖσα τῷ 716 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σικελῶν Ζαγκλαίων, καὶ ἔχουσα καὶ ἀκρόπολιν (Θουκ. Γ, 90), ἐν χώρᾳ εὐφύρῳ. Παρ' αὐτῇ κατεναυμάχησαν οἱ Ῥωμαῖοι ὑπὸ τὸν Δουλίλιον τοὺς Καρχηδονίους τῷ 260 π. Χ. ἐν τῷ πρώτῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ, καὶ τῷ 36 ἐνίκησεν ὁ Ἀγρίππας τὸν στόλον τοῦ Πομπηίου (Πολβ. Α, 10. — Δ. Κάσσ. ΜΘ, 3. — App. Β. C. V, 105). — 2) Ὀχυρὰ πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐστιαϊώτιδος, πιθανῶς παρὰ ταῖς Κυρεταῖας, ἐπὶ ἀποτόμου λόφου πρὸς τῷ ποταμῷ Εὐρώπῳ (Liv. XLII, 54).

Μύλασα (τά), καὶ Μύλασσα (ἐν Ἡεροδότῳ καὶ Πολυβίῳ), ἡ μεγίστη καὶ εὐπρεπεστάτη μεσόγειος τῆς Καρίας πόλις, 80 στάδια ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, ἔδρα δὲ τῶν ἀρχαίων βασιλέων, ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας

ἀποτόμου βράχου, ἐξ οὗ ἐλατόμει τὸ ὄραϊον λευκὸν μάρμαρον τῶν οἰκοδομῶν τῆς, καὶ ἰδίως τοῦ πολυτελοῦς καὶ περιθλέπτου ναοῦ τοῦ Διὸς Ὀσογῶνος. Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται διατηροῦντα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Ὁ λιμὴν αὐτῆς ἐκαλεῖτο Φύσκος (Ἡρδ. Α, 171. — Πολβ. ΙΣΤ, 24. — Στράβ. ΙΔ, 658. — Πaus. Α, 171).

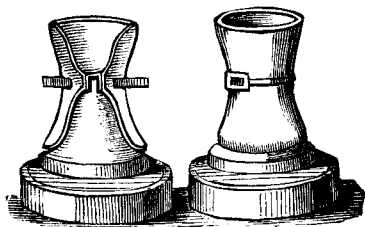
Μύλη, ὁ μύλος πρὸς ἄλλεσιν σίτου ἀρχαιότατα ἡ χειρομύλη, ὑπὸ θεραπευτικῶν στρεφομένη (Ὀμ. Ὀδ. Υ, 106, 101), πιθανῶς, ὡς καὶ νῦν, συγκαίμενος ἐκ δύο λίθων,

τοῦ κατωτέρου στερεοῦ, τοῦ ἀνωτέρου ἐπ' αὐ-
τοῦ στρεφομένου ('Οδ. Η, 104). Ὁ κατώτε-
ρος λίθος ἐκαλεῖτο κυρίως μύλη, ὁ δ' ἐπ'
αὐτοῦ στρεφόμενος, ὄνος. Ἐν ἀρτοποιεῖσις
τῆς Πομπηίας εὐρέθησαν χειρόμυλοι, πάντες
καθ' ἕτερον σχῆμα· ὁ κάτω λίθος ἐστὶ κῶνος
στερεὸς ἐπὶ κυλινδρικήσ βάσεισ 5 ποδῶν
διαμέτρου καὶ 1 ποδὸς ὕψους· ἐπ' αὐτοῦ δ'
ἐπιτίθετο ἕτερος λίθος, οὗ τὸ μὲν κάτω μέ-
ρος ἐφηρμόζετο εἰς τὸν κῶνον, τὸ δὲ ἄνω,
σχῆμα ἔχον κενοῦ ἀγγείου, ἐδέχετο τὸν σί-
τον, διαρρέοντα δι' ὀπῶν. Στρεφόμενος δ' ὁ
περίβλητος οὗτος λίθος διὰ δοκοῦ εἰς τὰ
πλευρὰ αὐτοῦ ἐμπεπαρμένησ καὶ διὰ χειρῶν
στρεφομένησ, ἤλεθε τὸν σίτον εἰς ἄλευρον,

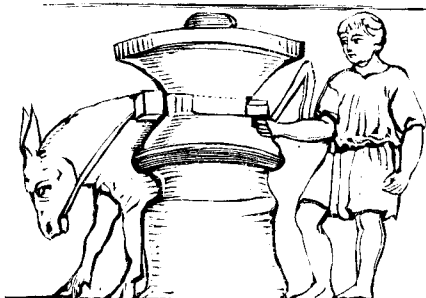

κάτωθεν εἰς αὐλακα καταρρέοντα. Ὑπήρχε
δὲ καὶ ποδήλατος μύλη, ὡς τὰς νῦν ὑπαρ-
χοῦσας, χρησιμεύουσα ὡς ἀκόνη, κατὰ τὴν

σωζομένην γλυφὴν δακτυλιολίθου. Προσέτι
δὲ ἡ οὐχὶ διὰ χειρῶν ἀνθρώπων στρεφομένη,
ἀλλὰ διὰ τὰς μείζονας διαστάσεις της δι' ὄ-
νων ἢ ἵππων, ὧν ἐκάλυπτον τοὺς ὀφθαλμοὺς
πρὸς προφύλαξιν αὐτῶν ἐκ σκοτοδίνης, ὡς ἐν
τῇ παρακειμένη εἰκόνι τῇ ἐξ ἀναγλύφου τοῦ
Βατικανοῦ Μουσείου. Αἱ δὲ ὕδρομύλαι ἢ
ὕδραλέτα εἶχον, ὡς καὶ νῦν, κάθετον τρο-
χόν, διὰ ρέοντος ὕδατος στρεφόμενον, καὶ
στρέφοντα ἄλλον ὀριζόντιον, οὗ κέντρον ἦν ἢ
μετ' αὐτοῦ στρεφομένη μύλη. Μύλων δ' ἦν

τὸ οἰκοδόμημα τὸ ἐγκλειστον τοὺς μύλους, καὶ

μύλωνος ὁ αὐτὸ διευθύνων. Ἀνεμόμυλοι
δὲ δὲν ὑπῆρχον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

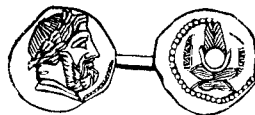
Μύλης, υἱὸς τοῦ Λέλεγος, πρώτου βα-
σιλέως τῆς Σπάρτης, εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ ἐ-
φεύρεσις τῆς κατασκευῆς τῶν μύλων (Παυσ.
Γ, 1, 20).

Μυλωνος, ἀρχαῖος τύραννος τῆς Κρή-
της, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς (Διόδ. Ε, 71).

Μύλεττα, θεότης Σημιτικῆ, ἰδίως λα-
τρευομένη ἐν Βαβυλῶνι, ὅθεν μετέβη καὶ
παρ' Ἀσσυρίοις καὶ Πέρσαις, καὶ ἐθεωρεῖτο
ὅτι ἀντεστοίχει πρὸς τῶν Ἑλλήνων τὴν οὐ-
ρανίαν Ἀφροδίτην. Ἦν δ' ἡ πρώτη μήτηρ τοῦ
κόσμου, ἡ γενικὴ θήλεια ἀρχὴ τῆς παραγω-
γῆς, ὡς ὁ Βῆλος ἢ Βαὰλ ἦν ἡ αὐτὴ ἀρχὴ
ὑπὸ ἄρρενος μορφῆν ἢ ἀντίληψιν ('Ηρδ. Α,
131, 199).

Μυλλίας, Κροτωνιάτης, μαθητῆς τοῦ
Πυθαγόρου. Περί αὐτοῦ ἐπρεσβεῦετο ὅτι διὰ
μετεμψυχώσεως εἶχε τὴν ψυχὴν Μίδου τοῦ
Φρυγῶς (Αἰλ. Π. Ἰ. Δ.).

Μύνδος, πόλις ἐν Καρίᾳ, ὑπὸ Τροί-
κηγιῶν ἀποικισθεῖσα, εἰς τὸν Ἰάσιον κόλπον,
βορειοδυτικῶς τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, ἔχουσα κα-

λὸν λιμένα καὶ ὀχυρὰ τεῖχη (Στράβ. ΙΔ, 658.
— Ἀρρ. Α, 20, 5).

Μύνης, υἱὸς Εὐῆνου, ἡγεμόνος τῆς Λυρ-

νησοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρυσηίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως (Όμ. Ἰλ. Β, 692).

Μύξα, ἡ ὀπή ἢ τὸ προέχον μέρος τοῦ

λύχνου δι' οὗ διέρχεται τὸ φωτῦλιον ὅθεν διμυξος ὁ λύχνος ὁ ἔχων δύο φωτῦλια.

Μυονία, πόλις τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, ΝΔ τῆς Ἀμφίσης (Όουκ. Γ, 101. — Στφ. Βυζ.).

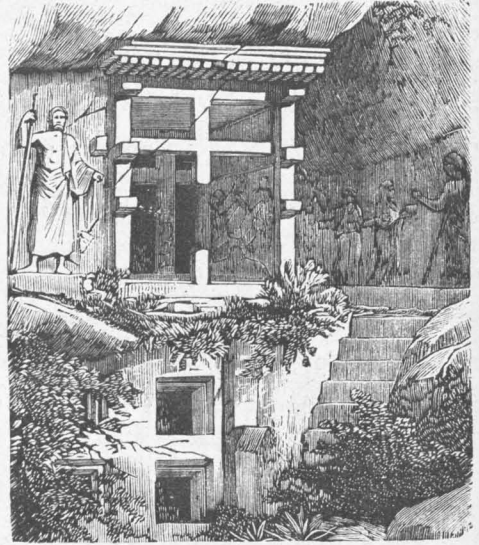
Μυόννησος, ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Ἰωνίας, δυτικῶς τῆς Λεβέδου, εἰς τὸν Ἐφέσιον κόλπον. Αὐτῆς ἀπέναντι ἦν τὸ νησίδιον Ἀσπίς (Όουκ. Γ, 42 — Στφ. 10, 643). Ἐκεῖ ὁ Ἀντίοχος κατεναυμαχήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 190 π. Χ. (Liv. XXXVI, 27). Ν. Ὑψηλὸν βουνόν.

Μυὸς ὄρμος, ἐπίσημος πόλις μετὰ λιμένος κατὰ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (Στφ. 1ΣΤ, 769). Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται.

Μυοῦς, πόλις τῆς Καρίας, ἐπὶ τοῦ νοτίου χεῖλους τοῦ Μαιάνδρου κειμένη. Ἀπετέλει κατ' ἀρχὰς μέρος τοῦ Ἰωνικοῦ δεσμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ Στράβωνος εἶχεν ἤδη τοσοῦτον ἐκπέσει, ὥστε οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐθεωροῦντο ὡς τῇ Μιλήτῳ ἀνήκοντες, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκεῖ καὶ μετόφησαν, πιθανῶς ἔνεκα τῶν συνεχῶν πλημμυρῶν καὶ τῶν ἔνεκα τούτων ἐνοχλούντων αὐτοὺς κωνώπων (Παισ.). Αὕτη ἦν μία τῶν πόλεων ἃς ὁ Ἀρταξέρξης ἔδωκε τῷ Θεμιστοκλεῖ (Διόδ. ΙΑ, 57. — Nep. Them. X. — Ἰδ. Ἡρδ. ΣΤ, 8. — Όουκ. Γ, 19). Εἶχε δὲ οὕτω μεταβληθῆ ἢ περὶ αὐτὴν ἀκτὴ ἤδη ἐν τῇ ἀρχαίῳτῃ, ὥστε ἡ πρὶν παραλία αὕτη πόλις, ἐπὶ Στράβωνος (ΙΔ, 636) ἀπεῖχε 30 στάδια τῆς θαλάσσης, ἐκτὸς ἂν, ὅπερ πιθανώτερον, εἶχεν ἐν ἀγνώστοις χρόνοις ἐκεῖ μετοικισθῆ. Ἐρείπια αὐτῆς καλοῦνται σήμερον Π α λ ά τ ι α.

Μύρα, ἐπίσημος πόλις τῆς Λυκίας,

μετέπειτα δὲ καὶ πρωτεύουσα τῆς πάσης χώρας ἔκειτο εἰς ἀπόστασιν 20 σταδίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ λιμένος Ἀνδρυάκης, εἰς ὃν προσωρμίσθη ὁ Ἀτόστολος Παῦλος (Πρ. Ἀποστ. ΚΕ, 5). Διατηρεῖται δὲ τὸ ὄνομα αὐ-

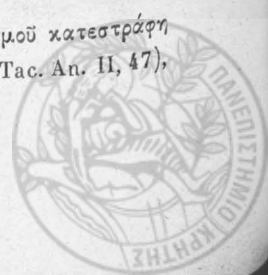
τῆς, καὶ ερείπια ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμένα, ἐν οἷς ὑπάρχουσι περιεργότατοι, τὴν ξυλοδομίαν μάλιστα μιμούμενοι, καὶ δι' ὠραίων ζωγραφικῶν κεκοσμημένοι τάφοι (Στφ. 1ΣΤ, 666).

Μυριάνδος, πόλις ἐν Συρίᾳ, ἄποικος τῶν Φοινίκων κατὰ τὸν κόλπον τῆς Ἰσοῦ, ὅστις ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (Δ, 38) καὶ ὁ Μυριανδὶ κὸς κόλπος καλεῖται. Τῶν διόδων τῆς Κιλικίας ἀπεῖχε μιᾶς ἡμέρας ὁδόν, καὶ ἦν πόλις ἐμπορικωτάτη (Ἀρρ. Β, 6, 1. — Ξεν. Ἀν. Α, 4, 6).

Μυρένα, πόλις μετὰ λιμένος κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Μυσίας (Liv. XXXIII 30), μετεῖχε τοῦ Αἰολικοῦ δεσμοῦ (Ἡρδ. Α,

149. Στφ. ΙΒ, 550). Ὑπὸ σεισμοῦ κατεστράφη ἐπὶ Τιβερίου καὶ Τραϊανοῦ (Tac. An. II, 47),

ἀλλὰ πάλιν ἀνφοδομήθη. Ἦν δὲ πατρὶς τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ Ἀγαθίου. Ἴσως τὸ σήμερον Σανδαρλίκι.

Μυρίνη, 1) θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, καὶ Βάτεια καλουμένη (Ὀμ. Ἰλ, Β, 814). — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων, ἧς ὁ τάφος ἦν εἰς τὴν ἐν Αἰολίδι πόλιν Μυρίναν (Στρβ.). — 3) Θυγάτηρ Κρηθέως, γυνὴ Θόαντος, ἐξ ἧς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Μυρίνης ἐν Λήμνῳ (Σχλ. Ἀπλλ. Ροδ. Α, 602).

Μύρκιος, πόλις τῆς Θράκης ὄχυσά, ὑπὸ Ἰστιαιῶν ἰδρυθεῖσα παρὰ τῷ Στρυμόνι ποταμῷ, βορείως τῆς Ἀμφιπόλεως. Κυριεύσαντες αὐτὴν οἱ Ἡδωνοὶ, τὴν ἀνέδειξαν πρωτεύουσάν των (Ἡρδ. Ε, 23. 124. — Θουκ. Δ, 107. Ε, 9). θελήσας δὲ νὰ τοῖς ἀποσπάσῃ αὐτὴν ὁ Ἀρισταγόρας, ἐφρονέθη ὑπὸ τὰ τείχη τῆς (Ἡρδ. Ε, 97. — Θουκ. Δ, 102). Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον οὐδεμία πλέον γίνεται μνεῖα αὐτῆς.

Μύρλεια, πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀρχαία ἀποικία τῶν Κολοφωνίων, ἡ μετακληθεῖσα Ἀπάμεια, κατὰ τὴν σύζυγον τοῦ Προυσίου (Στρβ.).

Μυρμηκίδης, Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, γλύπτης, ἐκ τῶν μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν παρακμὴν τῆς φιλοκαλίας ἀποδεικνύουσαν μικροτεχνίαν, ἧ, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐχαρακτηρίσθη (Αἰλ. Π. Ι. Α, 17) ψευδοτεχνίαν ἐπιτιδομένων, ὡς ὅτε κατεσκευάζον χρυσὰ τέθριππα ὑπὸ μυίας ἐλκόμενα, χρυσελεφάντινα ζώφια, ὧν τὰ μέρη διεκρίνοντο μόνον ὅταν παρενετίθετο θορίξ, κτλ. (Αἰλ. Αὐτ. — Θεοδόσ. Γραμμ. 150. — ΡΙ. VII, 21. ΧΝΧVI, 4, 15).

Μυρμηκίον, πόλις σκυθικὴ ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, εἰς μιᾶς ὥρας ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Παντικαπείας (Στρβ.).

Μύρμηξ, ἰμάς ὅν οἱ πύκται ἐτύλισσον περὶ τὰς χεῖράς των, ἔχων, ἰδίως ἐπὶ ῥω-

μαίων, καὶ μεταλλίνοις ὄγκους καὶ ἤλους, καθιστῶντας τὴν προσβολὴν κινδυνώδη καὶ βάρβαρον (Ἰδ. Πυγμαῆ).

Μύρμηξ, σκόπελος κατὰ τὴν παραλίαν τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Σκιάθου καὶ Μαγνησίας (Ἡρδ. Ζ, 183) καὶ ἐν γένει πᾶς ὑποβρύχιος σκόπελος (Λυκόφρ. 878, 890).

Μυρμιδόνες, κατὰ τὴν κοινὴν παράδοσιν οἱ μετὰ τοῦ Πηλέως ἐξ Αἰγίνης εἰς τὴν Θεσσαλικὴν Φθιώτιδα, παρὰ τῇ Φθίᾳ καὶ Λαρίσσει τῇ Κρημαστῇ μεταναστεύσαντες, ὅθεν καθ' Ὀμηρον (Ἰλ Α, 180. Β, 681. Π, 65. Τ, 278) παρηκολούθησαν τὸν Ἀχιλλεῦα εἰς Τροίαν. Μετὰ ταῦτα δὲ δὲν γίνεται πλέον αὐτῶν μνεῖα ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Πιθανῶς ἐδήλου τὸ ὄνομα Τρωγλοδύτας (Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 176), ὅθεν καὶ ὁ μῦθος ὅτι μεταμορφώθησαν εἰς ἀνθρώπους ἐκ μυρμηκῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς, κατὰ παράκλησιν τοῦ Αἰακοῦ, ὅτε λαιμὸς εἶχεν ἐρημώσει τὴν νῆσον (Πίνδ. — Ἀπολλδ. Γ, 12, 6. — Λουκ. — Στρβ. Η), ὡς καὶ ὁ τούτου ἀλλοτὸς, ὅτι ὁ Μυρμιδὼν ἦν υἱὸς τῆς Εὐρυμεδούσης καὶ τοῦ Διὸς, μεταμορφωθείς εἰς μύρμηκα (Ἀπολλδ. Α, 7, 3. — Ἀπολλν. Ρδ. Α, 56).

Μυρμιδόνη, μία τῶν Δαναίδων.

Μυρμιδῶν, υἱὸς Διὸς καὶ Εὐρυμεδούσης, ἀνὴρ Πεισιδικῆς ἐκ Θεσσαλίας, πατὴρ Ἄκτορος καὶ Ἀντίφου (Ἀπλλν. Ρδδ. Α, 7, 3).

Μύρρα, Ἰδ, Ἀδωνις. Κινύρας.

Μύρρα (Ἄττ. Σμύρρα), εὐώδης ὀπὸς ἐκσταλάζων ἐκ δένδρου κυρίως φουμένου ἐν Ἀραβίᾳ. Ἦν δὲ τὸ δένδρον συνήθως πεντάπηχυ, ἔχον σκληρὸν τὸν κορμὸν καὶ λεῖον τὸν φλοιὸν, καὶ ὑπῆρχον, κατὰ Πλίνιον, 7 διάφορα εἶδη αὐτοῦ. Ἐξέρρει δ' ὁ ὀπὸς ἢ αὐτομάτως ἢ διὰ κεντήσεως, καὶ ἐξηραίνεται εἰς κόκκους, χρησιμεύων εἰς ἀλοιφήν, εἰς ἰατρικά, καὶ κυρίως εἰς τὴν οἶνοποιίαν, διότι ἀφῆρει ἀπὸ τοῦ οἴνου τὴν μεθυστικὴν αὐτοῦ δύναμιν, καὶ ὁ μυρρίνης οἶνος ἀπέκτα ἤττον δριμεῖαν γεῦσιν.

Μυρρένη, Ἀθηναία, θυγάτηρ τοῦ Καλίου, γυνὴ τοῦ τυράννου Ἰππίου (Θουκ ΣΤ, 55).

Μυρρινοῦς, ἀττικὸς δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Στράβ.).

Μυρσίλος, καὶ ἀττικῶς Μυρτίλος, 1) τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα τοῦ Λυδοῦ βασιλέως Κανδαύλου (Ἡρόδ. Α' 7). — 2) Ἱστοριογράφος ἐκ Μηθύμνης τῆς Λέσβου, ζῶν πιθανῶς ἐπὶ τῶν πρώτων Πτολεμαίων, ἔγραψε Λεσβιακὰ καὶ Ἱστορικὰ παράδοξα, ὧν σώζονται ἀποσπάσματα. — 3) Εἰς τῶν Ἀθηναίων οἵτινες ὤμοσαν τοῦ Νικίου τὰς σπονδὰς (Θουκ, Ε, 19. 24). — 4) Τύραννος τῆς Μυτιλήνης, πολλάκις προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου.

Μύρσινος (ῆ), κόμη τῆς Ἡλίδος παρὰ τῇ Δύμῃ, εἶτα κληθεῖσα Μυρτούσιον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 6, 6. — Στράβ.).

Μύρσος, 1) Λυδὸς βασιλεὺς, πατήρ τοῦ Κανδαύλου (Ἡρόδ. Α', 7). — 2) Υἱὸς τοῦ Γύγου (Ἡρόδ. Γ, 122).

Μυρτίλος, ἴδ. Πέλοψ.

Μύρτις, λυρικὴ ποιήτρια ἐξ Ἀνηθδόνος τῆς Βοιωτίας. Ἐλέγετο διδάσκαλος τῆς Κορίνθης καὶ τοῦ Πινδάρου, καὶ πρὸς τοῦτον ἀνταγωνισθεῖσα εἰς μουσικὸν ἀγῶνα. Περιλαμβάνεται εἰς τῶν Ἀλεξανδρινῶν τὸν λυρικὸν κανόνα. Ὑποτίθεται δ' ὅτι ἐποίησε εἰς διάλεκτον αἰολικὴν μετ' ἰδιωτισμῶν βοιωτικῶν.

Μυρτώεσσα, μία τῶν νυμφῶν αἴτινες, κατὰ τοὺς Ἀρκάδας, ἀνέθρεψαν παρ' αὐτοῖς τὸν Δία (Παυσ. Η, 31).

Μύρτος (ὁ ῆ) καὶ μυρρένη ἢ μυρρίνη, ὁ εὐώδης, ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα φύομενος ἀειθαλὴς θάμνος, ἐχρησίμευεν εἰς πλοκὴν στεφάνων διὰ τοὺς νικητὰς ἐν ἀγῶσι καὶ διὰ τοὺς παρακαθημένους εἰς ἐστίασεις, ἢ εἰς γάμους παρευρισκομένους. Ἦν δὲ κυρίως ἱερὸς τῇ Ἀφροδίτῃ. Ἐκ τῶν φύλλων αὐτοῦ παρεσκευάζετο καὶ ἀλοιφή τις, καὶ ἐκ τῶν καρπῶν ἐστύπτετο ἔλαιον μελανόν, καὶ προσέτι κατεσκευάζετο ποτόν τι μὴ μεθυστικόν,

μυρτίτης οἶνος καλούμενον. Προσέτι ὡς καθαρτήριος ἐθεωρεῖτο ἢ μυρρίνη, δι' ὃ καὶ χρῆσις ἐγένετο αὐτῆς ἐπὶ τῶν καθαρτηρίων ἐπισήμων τελετῶν, καὶ ἐπίσης ὡς σύμβολον τοῦ γάμου, καὶ ὡς κόσμος τοῖς μουυμένοις καὶ τοῖς νεκροῖς. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀγορᾷ ἴδιοι κύκλοι καλούμενοι αἱ μυρρίναι, διὰ τῶν μυρρινῶν τὴν πώλησιν (Ἀρσεν. Θεσμοφ. 448).

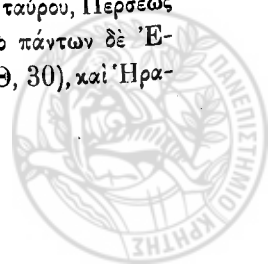
Μύρτος, νησίδιον ἀπέναντι τῆς νοτίας ἀκτῆς τῆς Εὐβοίας (Plin. IV, 11, 18).

Μύρτουσα, ἢ Μυρτώνιον αἶπος, ὄρος τῆς Λιβύης, παρὰ τῇ Κυρήνῃ (Ἀπλιν. Ρόδ. Β, 505 — Στφ Βυζ.).

Μυρτώον πέλαγος, τὸ μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τὸ περὶ τὸ νησίδιον Μύρτον, νοτιῶς τῆς Εὐβοίας· κατ' ἄλλους ἐπώνυμον Μυρτίλου, τοῦ ἵπποκόμου τοῦ Οἰνομάου, ὃν κατεπόντισεν ἐνταῦθα ὁ Πέλοψ (Στράβ.). Ἐξετείνετο μεταξύ Εὐβοίας καὶ Κρήτης, κατὰ τινὰς μέχρι τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Λακωνικῆς.

Μυρῶ, 1) ἴδ. Μοιρῶ. — 2) Ὄνομα ποιητοῦ τινος Βυζαντίου, ἴσως, κατὰ λάθος, τῆς αὐτῆς ποιητρίας (Παυσ. Β).

Μύρων, περίφημος γλύπτης Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Ἐλευθερῶν, σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ὡς ἐκεῖνος μαθητῆς τοῦ Ἀγελάδα, καὶ τὸ ὑπέρτατον καλὸν ἐν τῇ τέχνῃ ἐπιδιώκων, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς ζωγραφίαν ἔκφρασιν καὶ εἰς δραστηρίαν τῶν σωμάτων κινήσεις, εἰ καὶ εἰς τὰ καθέκαστα ἀρχαίζων εἰσέτι. Ὡς τὸ μέγιστον τῆς γλυφίδος αὐτοῦ προτέρημα ἐθεωρεῖτο ἡ συμμετρία (Pl. XXXIV, 19, 3), καὶ προσέτι ἦν εἰς τῶν γονιμοτάτων καλλιτεχνῶν τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἐποχῆς. Μεταξὺ τῶν θεῶν καὶ ἡρώων αὐτοῦ μνημονεύονται συμπλέγματα Διὸς, Ἀθηναῖς καὶ Ἡρακλέους ἐν Σάμφ (Στράβ. ΙΔ, 607), Ἀθηναῖς καὶ Μαρσίου (Παυσ. Α, 24. — Ρ.ΙΧΧΙV, 12, 3), καὶ ἀγάλματα Ἀπόλλωνος, Διονύσου, Νίκης ἐπὶ ταύρου, Περσέως φονεύοντος τὴν Γοργόνα, πρὸ πάντων δὲ Ἐρεχθέως ἐν Ἀθήναις (Παυσ. Θ, 30), καὶ Ἡρα-

κλέους, εἰς οὗ τὴν παράστασιν ἰδίως διέπρεπεν, ὡς ἐνοῦντος τὸ ὑπέριτον κάλλος μετὰ τῆς ὑπερτάτης δραστηριότητος. Ὅμοιως δὲ καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐπεδίδοτο κατὰ προτίμησιν εἰς παράστασιν ἀθλητῶν, ὡς δολιχοδρόμων, καὶ πρὸ πάντων τοῦ περιπύστου δισχοθέλου, ὃν λέγει ὁ Λουκιανὸς «εἰκότα ξυναναστησόμενον τῇ βολῇ» (Φιλοσφ. 18. — Ἰδ. Luinet. II. 13), καὶ οὐ βεβαίως ἀντίγραφα εἰσὶ τὰ ἐν διαφόροις μουσείοις σωζόμενα, μάλιστα τὸ τελειότατον πάντων, τὸ ἐν

τῇ Μαξιμιανῇ ἐπαύλει τῆς Ῥώμης. Καὶ παραστάσεις δὲ ζῶων αὐτοῦ φημιζονται, μεταξὺ ἄλλων καὶ πρὸ πάντων ἡ μυκωμ ἐν η βουῶς ἐν τῇ Πνυκί (Cic. Verr. IV, 60), μετακομισθεῖσα εἶτα εἰς Ῥώμην, περὶ ἧς πλεῖστα ποιήματα (Θεόφρ. Εἰδ. ΣΤ. — Ον. Μετ. I, κτλ.), καὶ 57 σώζονται ἐπιγράμματα, φημιζοντα αὐτὴν ὡς τόσον φυσικῶς κατειργασμένην, ὥστε οἱ λέοντες ὤρων νὰ τὴν καταφάγωσιν, οἱ μύσχοι προσήρχοντο νὰ θηλάσωσιν ἐξ αὐτῆς, ὁ βουκόλος τὴν λιθοβολεῖ, καὶ πολλὰ ἄλλα ὅμοια. Καὶ πρὶ στας δὲ ἡ θαλασσίους δράκοντας αὐτοῦ ἐν τῷ κατὰ τὸν Ἴσθμὸν Ποσειδωνίῳ ἐκθειάζει ὁ Πλίνιος. Προσέτι δ' ἦν καὶ τορευτῆς διακεκριμένος ὁ Μύρων.

Μυρωνίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Καλ-

λιου, ἐν Πλαταιαῖς συστράτηγος τοῦ Ἀριστείδου, ἐπὶ ἀνδρείᾳ φημιζόμενος ὑπὸ τε τῶν συγχρόνων καὶ τῶν μεταγενεστέρων, ἦν, περὶ τὰ 460 π. Χ. μετὰ τοῦ Τολμίδου, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μέσης πολιτικῆς μερίδος, ἧτις ἐν Ἀθήναις τὴν μετρίαν δημοκρατίαν ἐπέδωκε, καὶ τὴν κατὰ ξηρὰν μᾶλλον ἢ τὴν ἀτὰ θάλασσαν δύναμιν τῆς πόλεως ἤθελε ν' ἀναπτύξῃ. Κατ' ἀρχὰς εἶχε πεμφθῆ πρόσβυς εἰς Σπάρτην μετὰ 19 δὲ ἔτη δραστηριῶς ἐπολιτεύθη ἐπὶ τῆς ἔριδος πρὸς τὰς δωρικὰς πόλεις, καθ' ἣν, τῷ 458-7 κατελήφθησαν τὰ Μέγαρα καὶ ἡ Αἴγινα. 62 ἡμέρας μετὰ τὴν ἐν Τανάγρα ἦτταν, ἐνίκησε τοὺς Κορινθίους ἐν Μεγάροις, ἐν Οἰνοφύτοις αὖθις ἐθριάμβευσε τῷ 456, ἀποκατέστησεν ἐν Βοιωτίᾳ, πλήν τῶ Θηβῶν καὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ, τὴν δημοκρατίαν, καὶ ἐξεσφάλισε τὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὲρ τὴν Βοιωτίαν, τὴν Λοκρίδα καὶ τὴν Φωκίδα (Θουκ. Α, 105, 108). Ἐξεστράτευσε δὲ καὶ κατὰ τῆς Θεσσαλίας, ἀλλ' ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Φαρσάλου (Διόδ. ΙΑ, 79. — Θουκ. Α, 111). Φαίνεται δ' ὅτι ἀπέθανε μικρὸν μετὰ ταῦτα (Ἀριστ. Ἐκκλ. 320).

Μῦς, τορευτῆς Ἀθηναῖος, κατεργασθεὶς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς τὴν Κενταυρομαχίαν, κατὰ σχέδιον τοῦ ζωγράφου Παρρασίου (Παυσ. Α, 28).

Μυσία, ἡ βορειοδυτικὴ ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὴν ἐπωνυμίαν, κατὰ Στράβωνα, λαβοῦσα ἐκ τῶν φυσικῶν ἐν αὐτῇ πολλῶν φηγῶν, διότι ὁ φηγὸς (εἶδος δρυὸς) ἐν τῇ Λυδικῇ διαλέκτῳ μυσὸς ἐλέγετο. Εἶχε δ' ὄρια πρὸς Β τὴν Προποντιδα καὶ τὸν Ἑλλήσποντον, πρὸς Δ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, πρὸς Ν τὴν Λυδίαν, καὶ πρὸς Α τὴν Φρυγίαν καὶ Βιθυνίαν, κατὰ τὸν Ῥύνδακον ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Ὀλυμπον. Διηρεῖτο δ' ἡ Μυσία εἰς πέντε μέρη. 1) Μυσίαν τὴν μικρὰν, ἧτις ἦν ἡ βορειότερα παρὰ τῇ Προποντιδί, μέχρι τοῦ Ὀλύμπου. 2) Μυσίαν τὴν μεγάλην, τὸ νότιον μέρος τῆς ἔνδον χώ-

ρας· 3) τὴν Τρωάδα, τὸ βορειότερον τῆς δυτικῆς ἀκτῆς ἀπὸ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Λέκτου κατὰ τὸν Ἀδραμύτιον κόλπον· 4) τὴν Αἰολίδα, τὸ νοτιώτερον τῆς δυτικῆς ἀκτῆς, μεταξύ τῶν ποταμῶν Καΐκου καὶ Ἑρμοῦ· 5) τὴν Τευθρανίαν, τὸ τὰ νότια μεθόρια παρατεῖνον μέρος (Στρβ. ΙΓ, 615). Ἐπὶ τῆς περσικῆς κυριαρχίας ἡ Μυσία ἀπετέλει μέρος τῆς δευτέρας σατραπείας (Ἡρδ. Γ. 90), ἀλλὰ περιελάμβανε τότε μόνον τὰ βόρεια τῆς ὅλης χώρας. Ἐκ τῶν ὀρέων αὐτῆς ἐπίσημα ἦσαν ἡ Ἴδη, κορυφὰς ἔχουσα τὸ Γάργαρον καὶ τὸ Κότυλον ὁ Τῆμνος (ν. Δεμερζι), ἔχων πρὸς νότον προεκβολὰς τὸν Πίνδασσον καὶ Σαρδῆνην. Ἐκ δὲ τῶν ἀκρωτηρίων τὰ γνωστότερα εἰσὶ τὸ Ροίνειον (ν. Ἰντεπε)· τὸ Σίγειον (ν. Γενίσερ)· τὸ Λήκτον (ν. Βαβὰ ἢ ἀγ. Μαρία)· ἡ Κάνη (ν. Καραδάγ). Εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν ἠνοίγετο ὁ Ἀδραμύτιος κόλπος (ν. ὁμοίως). Ποταμοὺς δ' εἶχε πολλοὺς, ἀλλ' οὐχὶ μεγάλους. Εἰς τὴν Προποντιδα ἐκβάλλουσιν ὁ Ῥύνδακος (ν. Ἀδύρνας) μετὰ τοῦ Μακέστου (ν. Σουσουλῆ)· ὁ Αἴσηπος· ὁ Γρανικός (ν. Κοδζά). Εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ῥέουσιν ὁ Παισὸς (ν. Βαϊραμδερέ)· ὁ Περκώτης· ὁ Σιμιβέεις (ν. πιθανῶς Δουμβρέκ)· ὁ Σκάμανδρος (ν. Μενδερέ). Εἰς δὲ τὴν νοτιὰν παραλίαν χύνονται εἰς τὴν θάλασσαν ὁ Σατνιόεις (ν. Τούζλα)· Ἐϋηνος (ν. Μαδάρα)· Κάϊκος (ν. Βακίρσαϊ) μετὰ τοῦ Μυσίου (ν. Πέργαμος). Λίμναι δ' εἰσὶν ἡ Ἀπολλωνιαῖτις (ν. Οὐλουβάδ) εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου ἢ Ἀρτυνία ἢ λίμνη τῆς Μιλητοπόλεως (ν. Ἀπολλωνία)· ὁ Πτελεὸς παρὰ τῷ Ὀφρυνίῳ, κατὰ τὴν παραλίαν τοῦ Ἑλλήσποντου. Οἱ κάτοικοι διεηροῦντο πάντοτε δίγα, ἀρχαιότερον εἰς τοὺς Φρύγας καὶ Τρῶας, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς Μυσοὺς καὶ Αἰολεῖς. Οἱ Μυσοὶ ἦσαν, κατὰ Στράβωνα, Θραῖκες τὴν καταγωγὴν, οὐχὶ δὲ καὶ καθ' Ἡρόδοτον (Ζ, 74)· περὶ δὲ τῶν Τρώων

ἴδ. Τρωάς. Πόλεις δὲ μνείας ἄξιαί ἦσαν 1) ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἢ Τρωάς (Ἴλιον), ἡ Πλακία, ἡ Κόζικος, ἡ Τρίασος, τὸ Πάριον, ἡ Λάμφακος, ἡ Ἀβυδος εἰς τὴν παραλίαν ἢ δ' Ἀπολλωνία, ἡ Μιλητόπολις (ν. Μουαλίτις), ἡ Ζέλεια, ἡ Γέργις, ἡ Σκηψίς, ἡ Περκώτη, εἰς τὰ ἐνδότερα. — 2) Ἐν τῇ Τρωϊκῇ, ἡ Δάρδανος, τὸ Ροίνειον, τὸ Σίγειον, ἡ Ἀλεξάνδρεια Τρωάς, ἡ Λάρισσα, ἡ Ἀμαξιτὸς, ἡ Ἀρίσθη, ἡ Θύμβρα. — 3) Ἐν τῇ Αἰολίδι ἰδίως αἱ τὸν δεσμὸν ἀποτελοῦσαι (ἴδ. Αἰολίς) — 4) καὶ 5) Ἐν δὲ τῇ Μεγάλῃ Μυσίᾳ καὶ Τευθρανίᾳ ἡ Πέργαμος, τὸ Παρθένιον, ἡ Ἀλισάρνη κτλ. (Στρβ. ΙΒ, 563. 571. — Μετ. Ι, 18). Ἠλιεῖνα ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις ἄρθροις.

Μύσιος, Ἀργεῖός τις, κατὰ τὴν ἐν Ἄργει παράδοσιν, ὅστις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τὴν Δήμητραν φιλοξενήσας, ἔδρυσεν ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαιῶν ἱερὸν αὐτῇ Μυσαῖον ἐπικληθὲν, εἰς ὃ κατ' ἔτος ἐτελεῖτο ἑπταήμερος ἑορτή, τὰ Μύσια καλουμένη, ἀφ' ἧς ἐπὶ μίαν ἡμέραν καὶ νύκτα ἀπεκλείετο πᾶς ἀνὴρ (Παυσ. Β, 18, 3).

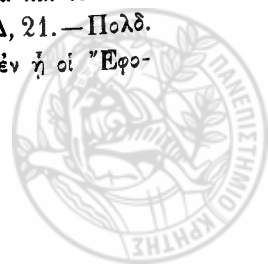
Μύσκολος, Ἀργεῖος, υἱὸς Ἀλκμονος. Κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἐμφανισθέντος κατ' ὄναρ, ἀπελθὼν εἰς Ἰταλίαν, ἔκτισε τὴν πόλιν Κρότωνα, παρὰ τὸν τάφον τοῦ Κρότωνος (Στρβ. — Ovid.).

Μύσκων, στρατηγὸς Συρακούσιος ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Η, 85).

Μυσοῦς, ἴδ. Μυσία.

Μυσταγωγὸς καὶ Μύστης. Ἰδ. Μυστήρια. Ἐλευσίνα.

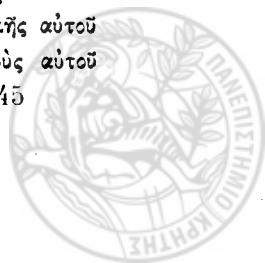
Μύσταξ, ὁ κατ' ἀρχὰς φερόμενος μύσταξ ἐλέγετο ὑπήνη, ὡς ἰδίως καὶ τὸ ἄνω χεῖλος, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ τοῦ προσώπου τρίχωσις, ὥστε καὶ πρῶτον ὑπήνη τῆς ὀμύστακα ἔχων κατ' ἀρχὰς φερόμενον (Ὀμ. Ἰλ. Π, 348. Ὀδ. Κ, 279. — Δ, 66. Ε, 28. — Φιλόστρ. Εἰκ. Α, 30. Β, 7, 9). Πάντες οἱ Ἑλληγες ἔτρεφον τὸν μύστακα καὶ τὸν πώγωνα (Θεόκρ. ΙΔ, 4. — Ἀθῆν. Δ, 21. — Πολδ. Β, 80, 1), πλὴν ἐν Σπάρτῃ, ἐν ἧ οἱ Ἐφο-

ροι ἐγκαθιστάμενοι ἐπροκήρυττον πᾶσι «κείρειν τὸν μύστακα, καὶ προσέχειν τοῖς νόμοις», θεωρουμένου τούτου ὡς πειθαρχίας σημείου (Πλούτ. π. τ. ὑπ. θ. βραδ. τιμ. Δ.—Πρόκλ. εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ ἤμ. 722).

Μυστήρια, ἴδιον εἶδος λατρείας, ἔχοντι τὸ μυστηριώδες καὶ μόνον τοῖς μουυμένοις γνωστὸν, συνήθως δὲ καὶ τὸ ἐνθουσιαστικόν, ὅτε καὶ ὄργια ἐλέγοντο εἰς ἐπίκλησιν τῆς ἀρωγῆς τῶν θεῶν ὑπὲρ αὐτῶν τῶν τελούντων. Προέκυπτον δὲ, μέρος μὲν ἐκ τῆς ἐνδομύχου πίστεως εἰς τὴν μυστηριώδη τῆς θεότητος φύσιν, μέρος δὲ ἐκ ξένων ἐπεισάκτων θρησκευμάτων. Καὶ ἐξετελοῦντο μὲν ἐν τοῖς πλείστοις καὶ ταῦτα ὡς καὶ αἰλοῖπαι θρησκευτικαὶ τελεταί, διὰ καθαρῶν, ἐξίλασμων, μετανοίας, θυσιῶν, πομπῶν καὶ ἁσμάτων, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ μυστικῆς τινος καὶ ὀργιαστικῆς χαρακτῆρος, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διὰ νυκτὸς ἐν δαδουχίαις καὶ μουσικῇ ἐξερεθιζούσῃ. Προσέτι δὲ, κατὰ διάκρισιν τῶν συνήθων μύθων, οἱ ἱεροὶ λόγοι ἐφ' ὧν τὰ μυστήρια ἐστηρίζοντο ἦσαν συμβολικῶς μᾶλλον ἢ ἀλληγορικῶς χαρακτῆρος, οὐχὶ δὲ καθαρῶς ἱστορικῶς, προσέτι καὶ ἂν περὶ τὴν ἱστορίαν ἢ τὴν γενεαλογίαν τῆς λατρευομένης θεότητος περιστρέφοντο, ἢ καθιέρουν ξένα μυθεύματα καὶ ἐπεισάκτα. Πολλάκις αἱ τῆ θεότητι ἀποδιδόμεναι πράξεις καριστῶντο μιμικῶς μετὰ μεγίστης πομπῆς, μετ' ἐπικλήσεων, κραυγῶν, μουσικῆς καὶ ὀρχήσεως, θαυμασιῶν ἐμφανίσεων, ἐπιδείξεων ἱερῶν συμβόλων, ὕλικῶν ἀποδείξεων τῆς θείας παρουσίας, ἅτινα ἀπόρρητα ἐλέγοντο, καὶ αὐτὰ ἰδίως μυστήρια καὶ ἔργια, καὶ ἃ οἱ μετέχοντες τῶν μυστηρίων προσεκύουν, προσέψαυον, ἠσπάζοντο, ἢ ἔτρωγον ἐξ αὐτῶν. Τοιαῦτα σύμβολα ἦσαν ἢ μυστικὴ λάρναξ, ἢ δᾶς, ὁ κρυφὸς οὐκ ἐπινοεῖται εἰς τῆς Δήμητρος τὰ μυστήρια, οἱ ὄφεις, τῆς ἐλάφου τὸ δέρμα, ὁ ταῦρος εἰς τὰ Διονύσια. Ταῦτα πάντα τὴν ἐξεγερσιν σκοποῦντα τοῦ ἐνδομύχου αἰσθήματος, ἦσαν τὰ εἰς τῶν

μυστηρίων τὰς παραστάσεις δεικνύμενα λεγόμενα ἢ θεώμενα, οἷα εἰς τὰ Ἑλευσίνια ἦσαν ἡ ἀρπαγὴ τῆς Περσεφόνης εἰς τὸν Ἄδην, ἡ πλάνησις τῆς Δήμητρος εἰς ἀναζήτησιν τῆς θυγατρὸς τῆς, ὁ γάμος τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Κόρης, ἡ ἐπιστροφή τῆς Δήμητρος εἰς τὸν Ὀλυμπον. Ὁ βουλούμενος εἰς τὰ μυστήρια νὰ προσέλθῃ ὤφειλε πρῶτον νὰ μνηστῆ. Ἦν δ' ἡ μύησις βαθμιαία, ἀπὸ κατωτέρου εἰς ἀνώτερον βαθμὸν προοῦσα, ἀπὸ τοῦ κατωτάτου, τοῦ τῆς καθαγνίσεως, μέχρι τοῦ ἀνωτάτου, εἰς ὃν ὁ ἀφιχθεὶς μύστης ἐλέγετο ἐπόπτης καὶ ἄφορος (ἴδ. Ἑλευσίνια). Ἦ δ' ἐποπτεία, ἣτις ἦν τὸ ἐνορᾶν εἰς τὰ ἀγιώτατα, ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ὑπερτάτη μακαριότης. Ἡ μύησις δὲν περιεῖχε θεωρίας ἀφηρημένας καὶ δογματικὰς, ἀλλὰ τὰ σύμβολα μόνον ἐδιδάσκοντο ἃ ἕκαστος ἐνόει καὶ ἠρμήνευε κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἰδίας αὐτοῦ διανοητικότητος. Ὑπὸ πολλῶν ἐπιστεύθη ἀλλ' οὐχὶ, ὡς φαίνεται, μετ' ἰκανῆς ὑποστάσεως, ὅτι οἱ ἱερεῖς τῶν μυστηρίων ἐκέκτηντο τὰς ἀρχὰς θρησκείας ἀληθεστέρας καὶ εὐγενεστέρας τῆς τοῦ λαοῦ, ἃς ὑποκεκρυμμένως εἰς ὀλίγους μετέδιδον. Τῶ μούυμένῳ ἐπεβάλλετο ἐπὶ τε τῆς τελείσεως τῶν μυστηρίων, καὶ οὐχ ἦττον μετ' αὐτὴν, αὐστηρὰ σιωπῆ, ἵνα μὴ ὁ μυστηριώδης καὶ ἱερὸς τῆς τελετῆς χαρακτῆρ βεβηλωθῆ εἰς τὸν συνήθη βίον περιεργόμενος. Εἰς τινὰ τῶν μυστηρίων ἦσαν πάντες δεκτοί, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς θέσεως, φύλου καὶ ἡλικίας· ἀλλὰ δ' ἐτελοῦντο ὑπὸ μόνον γυναικῶν, καὶ ἄλλα πάλιν ὑπὸ μόνον εἰδικῶν συλλόγων. Ἀρχαιότατα ἀπαντῶνται μυστήρια ἤδη ἐν προομηρικῶς χρόνοις παρὰ τοῖς Πελασγοῖς, ἰδίως τ' ἀφορῶντα χθονίας θεότητος. Πηγὴν δ' εἶχον τὸ ἀρχέγονον ἔμφυτον αἶσθημα τοῦ ἀνθρώπου περὶ τῆς μυστηριώδους καὶ τῆ ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ ἀκαταλήπτου φύσεως τῆς θεότητος, εἰς ἣν οὐδεμίαν ὠρισμένην μορφήν ἠδύνατο ν' ἀποδοθῆ, ἐν ᾧ ὁ Ἑλληνας, ἐν τοῖς χρόνοις τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως, ἐφραντάζετο τοὺς θεοὺς αὐτοῦ

κατὰ καθαρὰς καὶ συνήθεις αὐτῶ μορφάς. Τότε δὲ καὶ τὰ ἔτι ἐναπομένοντα λείψανα τῆς ἀρχικῆς ἐκείνης φυσιολατρίας διετηρήθησαν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὡς δυσκατάληπτα καὶ μυστηριώδη θρησκευόμενα· καὶ ὅτε ἡ ἀναπτυσσομένη φιλοσοφία δὲν ἰκανοποιεῖτο πλέον ἐκ τῶν ὅλως ἀνθρωπομόρφων καὶ ἀνθρωποπαθῶν θεοτήτων τῆς κλασικῆς ἐποχῆς, ἐστράφη αὐθις πρὸς τὰς ἀρχαίας ἐκείνας μυστηριώδεις ἀντιλήψεις, αἰτινες τῇ παρίστων, οὐχὶ μὲν τὴν πρώτην ἀρχὴν ἦν ἐπεζητεῖ καὶ ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκεν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγα καὶ ἐνδιαφέρον φαινόμενον τῆς πλάσεως, τὸ τῆς παραγωγῆς καὶ ἐξαφανίσεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ἐν τε τῷ φυσικῷ κόσμῳ καὶ ἐν τῷ ζωϊκῷ. Συμπεριελήφθησαν δὲ βαθμηδὸν ὑπ' ἐκείνων τὰ σύμβολα καὶ αἰ μετέπειτα ἀναφεῖσθαι καὶ διαδοθεῖσθαι· δόξαι περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μετὰ θάνατον ἀναποδόσεως. Ἰδίως δ' ἀνέπτυξε τὴν φάσιν ταύτην τὸ Ὀρφικὸν δόγμα περὶ τὰ 600 π. Χ., τὰς νέας μετὰ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τῶν ἐξ Ἀσίας προερχομένων θεωριῶν ἀναμίξαν. Κυρίως ἐγγώρια τῇ Ἑλλάδι μυστήρια, ἀρχαιοτάτης Πελασγικῆς ἐποχῆς, ἦσαν τὰ τῆς Δήμητρος, ὧν τὰ ἐπισημότερα ἐτελοῦντο ἐν Ἐλευσίνῃ τῆς Ἀττικῆς, παραμυθίαν καὶ ὑποσχέσεις εὐτυχίας διὰ τὸν μετὰ ταῦτα βίον ὑποσχόμενα (ἴδ. Ἐλευσίνια)· προσέτι τὰ ἐν Σαμοθράκῃ μυστήρια τῶν Καβείρων, ὧν τὴν καταγωγὴν ὁ Ἡρόδοτος λέγει πελασγικὴν. Ταῦτα ἦσαν τὰ ἐπισημότερα ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὰ Ἐλευσίνια, καὶ φαίνονται μετ' αὐτῶν πολλὴν ἔχοντα ὁμοιότητα· ἀλλὰ περὶ τῶν λεπτομερειῶν αὐτῶν ὀλίγα εἰσὶ γνωστά, εἰ καὶ ἐν ταῖς ἐσχάτως γενομέναις πρὸς ταῖς Θήβαις ἀνασκαφαῖς τοῦ ἱεροῦ τῶν Καβείρων πλεῖστα εὐρέθησαν ἀρχαῖα λείψανα, ἐν οἷς πολλαὶ ἀνθρωπαρίων παραστάσεις, αἰνιττόμεναι πιθανῶς ὄντα συγγενῆ ὑποχθονίων δαιμόνων. Ἐτελοῦντο δὲ προσέτι παρὰ τοῖς κατοίκοις τῶν παραλίων τῆς Θράκης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Εἰς τὰ ἐν Κρήτῃ μυστήρια

τοῦ Διὸς ἀνεμίγησαν ἴσως καὶ ἐξ Ἀσίας προελθόντα στοιχεῖα τινά. Τὰ περὶ αὐτῶν εἰσὶν ὀλίγον γνωστά. Πιθανῶς δ' ἐπανηγυρίζετο κατὰ τὸ ἔαρ ἡ γέννησις τοῦ θεοῦ ἐν τῷ Ἰδαίῳ ἄντρῳ καὶ περὶ αὐτὸ, κατὰ δὲ τὸ φθινόπωρον ὁ ἐκεῖ πιστευόμενος θάνατος αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ τάφου του. Παρίστων δὲ τὰ κατὰ τὴν παράδοσιν περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Διὸς ἔνοπλοι νεανίαι, οἱ Κουρήτες δῆθεν, ἐν θορυβῶδει μουσικῇ καὶ ὀρχήσσει. Ὡς ἴδιον δὲ τοῖς μυστηρίοις τούτοις μνημονεύεται, ὅτι ἐτελοῦντο φανερώς, ἦτοι ἐν ὑπαίθρῳ, οὐχὶ μυστικῶς, ὡς τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν συνήθειαν. Θρακικῆς δὲ καὶ Φρυγικῆς μᾶλλον καταγωγῆς ἦσαν τὰ μυστήρια τοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου, τοῦ ἐπιλεγομένου Ζαγρίου καὶ Σαβαζίου, τελούμετα ἐν ἀγρία παραφορᾷ ἣτις ἤλεγχε τὴν ξένην αὐτῶν καταγωγὴν, καὶ ἐξετραχηλίζετο μέχρις ἰδίων ἀκρωτηριασμῶν καὶ πράξεων ἀντικειμένων τῇ ἠθικῇ εὐπρεπείᾳ· ἀλλὰ τὰς τοιαύτας παρεκτροπὰς τῆς θεοβλαβείας ἀπεδοκίμαζον καὶ ἀπέφευγον οἱ κοσμιώτεροι τῶν Ἑλλήνων. Μεθ' ὁμοίων δὲ παρεκτροπῶν ἐπανηγυρίζοντο καὶ τὰ ἐξ Ἀσίας προελθόντα μυστήρια τῆς Κυβέλης, ἐπικρατήσαντα ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων ἐλληνικῶν καὶ τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὁ Ἡρόδοτος (Δ, 76) μνημονεύει αὐτῶν ὡς ἀρχαιοτάτα τελούμενων ἐν Ἀσίᾳ· εἶτα δὲ βαθμηδὸν εἰσῆχθησαν ἐκεῖθεν εἰς Θήβας, εἰς Ἀθήνας καὶ τέλος εἰς Ρώμην. Ὑπήρχον δὲ καὶ τῆς Ἐκάτης, τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Ἴσιδος, τοῦ Μίθρα μυστήρια· τὰ δ' Ὀρφικὰ παρήχθησαν ἐκ τῶν τοῦ Θρακικοῦ Διονύσου, συναναμιγέντων μετὰ παντοίων δεισιδαιμονιῶν, καὶ ἐπὶ Πεισιστράτου ἤδη ἦσαν εἰσηγμένα ἐν Ἀθῆναις, μετὰ τῶν Ἐλευσινίων πολλὰ, ὡς φαίνεται, ἔχοντα τὰ κοινά. Οἱ μύσται ἐσπούδαζον τὰ Ὀρφικὰ ποιήματα, ὑπεβάλλοντο εἰς αὐστηρὰν ἀσκητικὴν διαίταν καὶ τήρησιν μυστικῶν διατάξεων, οἳ ἦσαν αἱ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων καὶ αἱ τῶν Πυθαγορείων, καὶ ἀπετέλουσαν ἰδίαν ἀποκλειστικὴν ἐταιρίαν, ἣτις κα

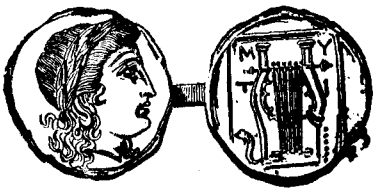
διὰ τοῦτο ἐπὶ μακρὸν διετήρησε τὴν ἐπιρροήν της. Εἰσέφερσαν δὲ τὰ ξενικὰ μυστήρια εἰς τὴν Ἑλλάδα ἰδίως ἐπὶ τῶν τεταρογμένων αὐτῆς ἐποχῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῶν μέσων χρόνων τῶν αὐτοκρατόρων, κατ' ἀρχὰς ὑπὸ ἰδιωτικῶν συλλόγων ἀσκούμενα, καὶ μὴ ἔχοντα δημόσιον χαρακτήρα, καταδικωμένα μάλιστα ἐνίοτε ὑπὸ τοῦ δημοσίου· ἀλλὰ κατ' ὀλίγον οὕτως ἐρριζοῦντο καὶ ἐξετείνοντο, ὥστε ἡπίλουν νὰ ὑπερισχύσῃ τοῦ ἐγγωρίου θρησκευματος.

Μύστης, ἴδ. Μυστήρια.

Μύστρον, ἑλληνικὸν μέτρον ὑγρῶν, τὸ τέταρτον τοῦ κυάθου, 2 1/2 κοχλιάρια περιλαμβάνον. Ἄλλ' ὁ Γαληνὸς παραδέχεται μικρὸν καὶ μέγα μύστρον, καὶ τὰ περὶ χωρητικότητος αὐτῶν λέγει ἀντιφατικὰ καὶ συγκεχυμένα (Ἀποσπ. Δ. ΓΓ. ΙΕ).

Μύσων, ἐκ τῆς πόλεως Χηνὸς τῆς Λακωνίας, οὗ ὁ Πλάτων μνημονεύει ὡς ἐνὸς τῶν ἐπτὰ σοφῶν, ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου (Πλτ. Πρωταγ. Τμ. Β, 153. Ἔκδ. Δ. Γεφ.).

Μυτιλήνη, κατ' ἄλλους, οὐχὶ ὀρθῶς, Μιτυλήνη, ἡ μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη πόλις τῆς νήσου Λέσβου, κατὰ τὴν νοτιοανατολικὴν αὐτῆς παραλίαν, ἐλέγετο ἐπώνυμος

Μυτιλήνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μακαρέως (Διόδ. Ε, 12), ἢ Μύτωνος, υἱοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος (Στ. Βυζ.). Εἶχεν ἰσχυρὰς ὀχυρώσεις ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Γ, 2). Πατρίς τοῦ Πιττακοῦ, τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφούς, τοῦ Ἑλλανικοῦ κ. ἄ., διέπρεψεν ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ φιλολογίᾳ καὶ τέχνῃ. Οἱ Μυτιληναῖοι ἐβοήθησαν τὸν Καμβύσην κατὰ τῶν Αἰγυπτίων (Ἡρδ. Γ, 13), κατὰ δὲ τῶν Σκυθῶν (Ἡρδ. Δ, 97) Δαρεῖον τὸν

Ἰστάσπου, ὅστις τοὺς ἀντήμειψε δούς αὐτοῖς τὸν Κῶν ὡς τύραννον· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ ὑπῆρξε βραχεῖα ἕνεκα τῆς ἐπελθούσης Ἴωνικῆς ἐπαναστάσεως. Τῷ 493 ὑποκύψασα ἡ Λέσβος εἰς τοὺς Πέρσας, ἠναγκάσθη νὰ παρακολουθήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐστρατείαν των· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἦτταν αὐτῶν προσηρτήθησαν εἰς τὸν θαλάσσιον τῶν Ἀθηναίων δεσμόν. Μετὰ ταῦτα ὁμῶς ἀπήλλαξεν ἡ Μυτιλήνη τὴν νήσον ἀπὸ τοῦ καταθλιπτικοῦ τῶν Ἀθηναίων ζυγοῦ. Μετὰ μακρὰν δὲ πολιορκίαν ἐπόρθησεν αὐτὴν ὁ Πάχης, κατέσκαψε τὰ τείχη της, τῇ ἀφῆρεσε τὰς τριῆρεις της, καὶ ἡ γῆ της κατεκληροχρήθη εἰς Ἀθηναίους ἀποίκους (Θουκ. Γ, 1—19. 26—39. — Διόδ. ΙΒ, 55). Μετὰ τὴν ἦτταν δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ, ἀπεσπάρσθησαν αὐτὴς ἡ Μυτιλήνη καὶ αἱ ἄλλαι Λεσβικαὶ πόλεις ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Η', 5), καὶ ἡ νήσος ἐγένετο θέατρον ἀμφιρρόπου πάλης μεταξὺ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων. Ἡ ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχία ἔσωσε τὸν ὑπὸ τὸν Κόωναν ἐν τῷ λιμένι τῆς Μυτιλήνης ὑπὸ τοῦ Καλλικρατίδου πολιορκούμενον στόλον τῶν Ἀθηναίων· ἡ δὲ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς κατέστρεψε τῶν Ἀθηναίων τὴν θαλασσοκρατίαν· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Κνίδῳ νίκην ἀνεκτήσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Μυτιλήνην, ἥτις καὶ μετὰ τὴν Ἀνταλκίδειον εἰρήνην ἔμεινε ταῖς Ἀθηναῖς προσηρτημένη. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐβλάβη ἡ πόλις ὑποκύψασα τοῖς Πέρσας, καὶ μετὰ ταῦτα κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων (Ἀρρ. Β, 1, 1. Γ, 2, 6). Ἄλλ' ἐκ τῶν συμφορῶν πασῶν τούτων, ἕνεκα τῆς προσφόρου αὐτῆς θέσεως, ταχέως ἀνεκυπτεν· εὖρε δὲ προστασίαν καὶ ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους αὐτοκράτορας, ἰδίως τὸν Τιβέριον καὶ τὸν Νέρωνα.

Μύτων, ἴδ. Μυτιλήνην.

Μυχὸς, λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἐλικῶνος (Στρβ.). Νῦν Ἴαντισό.

Μώμεμφρις, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς διώρυχος τῆς ἐνούσης τὴν Μαρεώτιν

λίμνην μετὰ τοῦ Κανωδικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου (Ἡρδ. Β, 162. — Στρβ.). Νῦν Μανούφι.

Μῶμος, υἱὸς τῆς Νυκτὸς, ὁ θεὸς, ἢ ἡ προσωποποιήσις, τῆς μομφῆς καὶ κατηγορίας (Ἡσίοδ. Θεογ. 214. — Λουκ. Ἑρμῶτ. Κ). Διερράγη ἐκ πείσματος διότι δὲν εὔρε τί νὰ ψέξη εἰς τὴν Ἀρροδίτην.

Μῶριος ἢ Μόλος, μικρὸς ὁμόρρους τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισοῦ ἐκ τοῦ Θουρίου ὄρους

παρὰ τῆ Χαιρωνεία πηγάζων (Πλούτ. Σύλλ. ΙΖ. 10).

Μύσας ἢ Μόσας, ποταμὸς ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ (ν. Μαᾶς), πηγάζων ἐκ τῆς χώρας τῶν Λιγγόνων (Caes. B. G. IV, 10, 15. Tac. Ann. II, 6).

Μῶφι, ὄρος τῆς ἄνω Αἰγύπτου, ὑπὲρ τὴν πόλιν Ἐλεφαντίνην (Ἡρδ. Β, 28). Ἴδ. Κρωῖφι.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

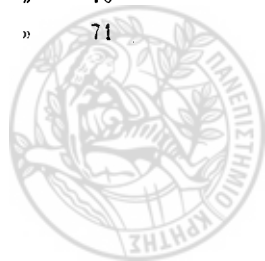

Π Ι Ν Α Ε

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ, ΠΡΩΤΩ, ΤΟΜΩ, ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΩΝ

A			
1	'Αβδήρων νόμισμα.....	Σελ.	2
2	'Αβύδου νόμισμα.....	"	3
3	'Αγαθοδαίμων.....	"	3
4	'Αγαμέμνων(Τεγχ.Πομπ.).....	"	6
5	'Αγγεῖα.....	"	8
6	'Αγκοίνη.....	"	11
7	'Αγκύλη.....	"	11
8	'Αγκυρα.....	"	12
9	'Αδμητος.....	"	17
10	'Αδριανού Πύλη.....	"	19
11	'Αέτωμα.....	"	20
12	'Αθηναῖ.....	"	22
13	'Αθηναῖ ἔνοπλος.....	"	23
14	'Αθηναῖ προτομή.....	"	24
15	'Αθηναῖ νόμισμα.....	"	24
16	'Αθηναῖ χάρτ. ὀλοσέλ. λιθογρ.....	"	24
17	'Αθῆναι (Πινύξ).....	"	25
18	Άζας.....	"	28
19	Αἰγίνης νόμισμα.....	"	30
20	Αἰγίνης ναός 'Αθηναῖ.....	"	31
21	Αἰγίολος 'Αθηναῖ.....	"	32
22	Αἰγιστος.....	"	32
23	Αἰγὸς ποταμοῖς νόμισμα.....	"	33
24	Αἰγύπτου Νεῖλος (ποταμ.).....	"	33
25	Αἰγυπτιακαὶ πυραμίδες.....	Σελ.	34
26	Αἴνου νόμισμα.....	"	38
27	Αἰσχύνης.....	"	41
28	Αἰτωλίας νόμισμα.....	"	44
29	Αἰώρα.....	"	45
30	'Ακάνθου νόμισμα.....	"	46
31	'Ακαρνανίας νόμισμα.....	"	46
32	'Ακινάκης.....	"	47
33	'Ακμων.....	"	47
34	'Ακόνη.....	"	47
35	'Ακόντιον.....	"	48
36	'Ακραγαντίνων νόμισμα.....	"	48
37	'Ακρόπολις τῶν 'Αθηναῖ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα (λιθογρ.).....	"	48
38	'Ακρόπολις 'Αθηναῖ.....	"	50
39	'Ακρωτήριον.....	"	51
40	'Ακταίων.....	"	52
41	'Αλείπτης.....	"	54
42	'Αλέξανδρος.....	"	57
43	'Αλέξανδρος ἔφιππος.....	"	58
44	'Αλεξάνδρου προτομή.....	"	59
45	'Αλεξάνδρου νόμισμα.....	"	60
46	'Αλικαρνασσοῦ Μανσωλεῖον.....	"	63
47	'Αλκιβιάδης.....	"	65
48	'Αλτῆρες.....	"	68
49	'Αμαζόνες.....	"	70
50	'Αμβεῖ.....	"	71

51	Ἄμμων	Σελ.	72	94	Ἀρχιτεκτονικὴ κίονες Δωρίου	Σελ.	
52	Ἄμυξ	»	73		ῥυθμοῦ	»	137
53	Ἄμυξ Ἴππειος	»	73	95	Ἀρχιτεκτον. κίονες Ἴωνικοῦ	»	137
54	Ἀμφίβληστρον	»	74	96	Ἀρχιτεκτον. κίονες Κορινθια-		
55	Ἀμφιάρας	»	75		κοῦ ῥυθμοῦ	»	138
56	Ἀμφικτιονικὸν νόμισμα	»	76	97	Ἄσιλλα	»	139
57	Ἀμφίων	»	78	98	Ἄσκαύλης	»	140
58	Ἀμφορέες	»	78	99	Ἄσκληπιδος	»	140
59	Ἀνακρέων	»	80	100	Ἄσπασία	»	141
60	Ἀνακλιντήριον	»	80	101	Ἄσπις	»	142
61	Ἀνάλημμα	»	80	102	Ἄσπις πέλιτη	»	142
62	Ἀναξυρίδες	»	82	103	Ἀστράγαλοι	»	145
63	Ἀνδρομέδα	»	87	104	Ἀστράγαλοι κόσμημα	»	146
64	Αἰόλου ναός	»	89	105	Ἄτλας	»	149
65	Ἄντινος	»	94	106	Ἄτλας ὁ τιτάν	»	150
66	Ἄντιον	»	95	107	Ἄττικὴ χάρτης	»	152
67	Ἀντιόχεια	»	95	108	Αὐθέψης	»	154
68	Ἄξονες	»	101	109	Αὐλαία	»	154
69	Ἀπόμενος	»	103	110	Αὐλός	»	154
70	Ἀποδυτήριον	»	103	111	Αὐλητρίς	»	155
71	Ἀπόλλων	»	104	112	Αὐλώπις	»	155
72	Ἀρβύλη	»	108	113	Ἄφλαστον	»	156
73	Ἀργοναῦται	»	109	114	Ἄφροδίτη	»	157
74	Ἄρης	»	114	115	Ἀχιλλεύς	»	161
75	Ἀριστείδης	»	116				
76	Ἀριστίων	»	118				
77	Ἀριστοτέλης	»	120				
78	Ἀριστοφάνης	»	122				
79	Ἀρχεσίλαος	»	125	116	Βαλανεῖον	»	164
80	Ἄρμα	»	126	117	Βαλάντιον	»	164
81	Ἄρματος δίφρος	»	126	118	Βασιλική	»	166
82	Ἀρήνη	»	126	119	Βαλλερεφόντης	»	167
83	Ἀρμύδιος καὶ Ἀριστογέλτων	»	127	120	Βερενίκης νόμισμα	»	167
84	Ἄροτρον αὐτόγυον	»	128	121	Βεροίας νόμισμα	»	167
85	Ἄροτρον πηκτόν	»	128	122	Βηρυττοῦ νόμισμα	»	168
86	Ἄρότρου μέσαβον	»	128	123	Βίβλος	»	169
87	Ἄρπάγη	»	128	124	Βιβλίον	»	169
88	Ἄρπυιαι	»	129	125	Βιζύης νόμισμα	»	169
89	Ἄρτεμις	»	131	126	Βοηδρόμια	»	170
90	Ἄρτεμις ἡ σώτειρα	»	132	127	Βοηθός	»	170
91	Ἀρχιτεκτονικὴ Τίρυνθος	»	135	128	Βοιωτίας νόμισμα	»	171
92	Ἀρχιτεκτονικὴ Μηκυνῶν	»	136	129	Βοιωτῶν "	»	171
93	Ἀρχιτεκτονικὴ Ἀμφίσσης	»	136	130	Βολίς	»	171

B

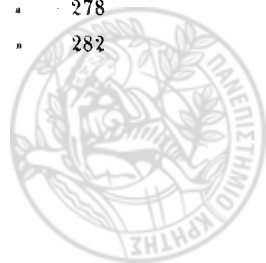
131	Βυκάνη.....	Σελ.	176	197	Δημητρίου	Σελ.	218
132	Βυκάνη ναυτική.....	"	176	168	Δημητ. Α' Σωτήρος νόμισμα.	"	220
133	Βυκάνη κυρτή.....	"	177	169	" Β' Νικάτωρ	"	225
134	Βωλοκόπος.....	"	177	170	Δημοσθένης.....	"	228
135	Βωμός.....	"	177	171	Διαβήται	"	228

Γ

136	Γαβάλων νόμισμα.....	"	178	176	Δίκελλα.....	"	233
137	Γαδείρων	"	178	177	Δίκρανον.....	"	237
138	Γαλατίας	"	179	178	Δίκτυον	"	237
139	Γανυμήδης.....	"	182	179	Δῖνος.....	"	237
140	Γέλας νόμισμα.....	"	183	180	Διογένης.....	"	238
141	Γέλων	"	183	181	Διονυσίου νόμισμα.....	"	243
142	Γίγαντες.....	"	187	182	Διονυσοποιετῶν νόμισμ.....	"	243
143	Γίγγλυμος Πομπηίας.....	"	188	183	Διόνυσος.....	"	246
144	" Βρεττ. μουσείου.....	"	188	184	Διοσκούρον νόμισμα.....	"	247
145	Γλαύξ.....	"	188	185	Διόσκουροι ἐπὶ δακτυλίου.....	"	247
146	Γόμφοι.....	"	192	186	Διπλοῖς.....	"	247
147	Γόμφων νόμισμα.....	"	192	187	Δίπτυχα.....	"	248
148	Γοργῶ.....	"	194	188	Δισκοδόλος.....	"	248
149	Γόρτυνος νόμισμ	"	194	189	Δίφρος.....	"	249
150	Γραφική.....	"	199	190	Διώτη.....	"	250
151	Γρύψ.....	"	199	191	Δούρειος ἵππος.....	"	252
152	Γύαλον.....	"	200	192	Δρέπανα.....	"	252
153	Γυμναστής.....	"	201				
154	Γυμνάσιον	"	202				
155	Γωρυτός	"	202				

Ε

156	Δᾶς.....	"	203	193	*Εγκαρπα.....	"	254
157	Δαίδαλος.....	"	204	194	*Εγκόμβωμα.....	"	254
158	Δαμασκού νόμισμ.....	"	206	195	*Εδραι	"	255
159	Δαναΐδες	"	206	196	*Εκάτη.....	"	258
160	Δαρείκος	"	207	197	*Εκτυπον.....	"	262
161	Δαρείος.....	"	208	198	*Ελευσίνιον νόμισμα.....	"	265
162	Δελφῶν νόμισμα.....	"	211	199	*Ελευσίνα	"	268
163	Δελφοὶ.....	"	213	200	*Ελλύχιον.....	"	271
164	Δήλου νόμισμα.....	"	215	201	*Εμβολον	"	272
165	Δημήτηρ.....	"	217	202	*Ενδοίου Ἴ�θηναῖ.....	"	276
166	Δημητριάδος νόμισμα	"	218	203	*Ενδρομῖς.....	"	276
				204	*Ενώτια	"	278
				205	*Επίκριον.....	"	282

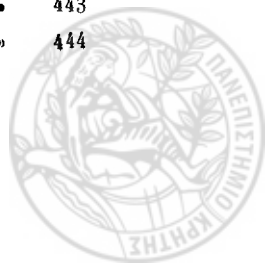
206	Ἐπιστολαί.....	Σελ.	284
207	Ἐπιστόμιον.....	"	284
208	Ἐπίχουςις.....	"	286
209	Ἐρεχθεῖον.....	"	291
210	Ἐρεχθέως ναὸς.....	"	292
211	Ἐρινύες.....	"	293
212	Ἐρμῆς ὁ παγωναφόρος.....	"	294
213	Ἐρμῆς.....	"	295
214	Ἐρυθρῶν νόμισμα.....	"	297
215	Ἐρुकος νόμισμα.....	"	297
216	Ἐρωσ.....	"	298
217	Ἐσθῆς Δωρικὴ.....	"	299
218	Ἐσθῆς Ἴωνικὴ.....	"	299
219	Ἐσθῆτος ζώνη.....	"	299
220	Ἐσθῆς Δικλοῖς.....	"	299
221	Ἐπίβλημα.....	"	300
222	Ἐπιμήκης χλαῖνα.....	"	300
223	Ἐπίβλημα Ἀσιανόν.....	"	300
224	Ἐπίβλημα Λακωνικόν.....	"	300
225	Ἐνδρομιδος (πέδιλα).....	"	301
226	Ἐστία.....	"	301
227	Ἐστίασις (εἰκὼν Α')	"	303
228	Ἐστίασις (εἰκὼν Β')	"	303
229	Ἐστίασις (εἰκὼν Γ')	"	304
230	Εὐθυδήμου νόμ.....	"	310
231	Εὐκαρπίας.....	"	310
232	Εὐκρατίδου.....	"	311
233	Εὐμενείας.....	"	311
234	Εὐμενίδης.....	"	313
235	Εὐριπίδης.....	"	314
236	Εὐρώπη.....	"	319
237	Εὐτυχίδης.....	"	320
238	Εὐχὴ.....	"	322
239	Ἐφέσου νόμισμα.....	"	322
240	Ἐφέσου ναὸς Ἀρτέμιδος.....	"	323
241	Ἐρίππειον.....	"	324
Z			
242	Ζακύνθου νόμισμα.....	"	326
243	Ζεὺς (προτομή).....	"	328
244	Ζεὺς.....	"	329
245	Ζέφυρος.....	Σελ.	330
246	Ζυγὸς.....	"	331
247	Ζυγὸς ἀμάξης.....	"	331
248	Ζώνη.....	"	332
249	Ζωστήρ.....	"	333
H			
250	Ἡθῆ.....	"	333
251	Ἡθῶδες.....	"	335
252	Ἡλακᾶτη εἰκὼν 1.....	"	335
253	Ἡλακᾶτη " 2.....	"	335
254	Ἡλακᾶτη " 3.....	"	335
255	Ἡλιος (νόμισμα).....	"	338
256	Ἡλεῖον ".....	"	338
257	Ἡλειῶν ".....	"	338
258	Ἡμερινὸν ὥρολόγιον.....	"	340
259	Ἡνίοχος.....	"	341
260	Ἡπείρου νόμισμα.....	"	342
261	Ἡρα.....	"	344
262	Ἡραίας νόμισμα.....	"	344
263	Ἡρακλείας " εἰκὼν 1.....	"	345
264	" " " 2.....	"	345
265	Ἡρακλέους ἄθλοι εἰκὼν 1... ..	"	350
266	" " " 2... ..	"	350
267	" " " 3... ..	"	350
268	" " " 4... ..	"	350
269	" " " 5... ..	"	350
270	" " " 6... ..	"	351
271	" " " 7... ..	"	351
272	" " " 8... ..	"	351
273	" " " 9... ..	"	351
274	" " " 10... ..	"	352
275	" " " 11... ..	"	352
276	" " " 12... ..	"	353
277	Ἡρακλῆς.....	"	354
278	Ἡρόδοτος.....	"	356
279	Ἡραιστος.....	"	360
Θ			
280	Θάσου νόμισμα.....	"	362

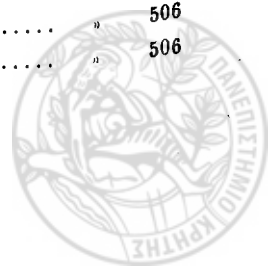
281	Θέατρον Ῥωμαϊκόν.....	Σελ.	364	324	Θύρσος.....	Σελ.	402
282	Θεατρικαὶ παραστ. εἰκῶν 1.	"	365	325	Θυσία εἰκῶν 1.....	"	403
283	" " " 2.	"	366	326	" " 2.....	"	404
284	" " " 3.	"	366	327	Θῶρα: " 1.....	"	405
285	" " " 4.	"	367	328	" " 2.....	"	405
286	" " " 5.	"	367				
287	" " " 6.	"	367				
288	" " " 7.	"	863				
289	Θεατρικαὶ παραστ. εἰκῶν 8.	"	368				
290	Θέατρον εἰκῶν 1.....	"	369	329	Ἰαιτῶν νόμισμα.....	"	405
291	" " 2.....	"	370	330	Ἰατρικὴ.....	"	409
292	" " 3.....	"	371	331	Ἰεραπόλεως νόμισμα εἰκῶν 1	"	412
293	" " 4.....	"	372	332	" " " 2	"	412
294	Θελπούσης νόμισμα.....	"	372	333	Ἰεραπύτνιον	"	412
295	Θεμιστοκλῆς.....	"	374	334	Ἰεροσολύμων " εἰκῶν 1	"	414
296	Θεοδοσίου νόμισμα εἰκῶν 1.	"	375	335	" " " 2	"	414
297	" " " 2.	"	375	336	Ἰέρωνος " " 1	"	415
298	Θέριστρον.....	"	378	337	" " " 2	"	415
299	Θερμοπυλῶν χάρτ.....	"	379	338	Ἰμβρου νόμισμα.....	"	481
300	Θεσπειῶν νόμισμα.....	"	380	339	Ἰμέρας	"	418
301	Θεσσαλίας ".....	"	382	340	Ἰμέρα.....	"	419
302	Θεσσαλονίκης ".....	"	382	341	Ἰξίων.....	"	421
303	Θηβῶν ".....	"	384	342	Ἰου νόμισμα.....	"	422
304	Θηβῶν χάρτ.....	"	384	343	Ἰπνός.....	"	422
305	Θησεύς.....	"	386	344	Ἰππίατρος.....	"	424
306	Θησεῖον.....	"	387	345	Ἰππόδρομος εἰκῶν 1.....	"	425
307	Θησεῖως ἄθλοι εἰκῶν 1.....	"	388	346	" " 2.....	"	425
308	" " " 2.....	"	388	347	Ἰπποδρόμιον.....	"	426
309	Θησεύς.....	"	389	348	Ἰπποκράτης.....	"	427
310	Θόλος εἰκῶν 1.....	"	390	349	Ἰππόστασις.....	"	429
311	" " 2.....	"	390	350	Ἰπποτοξότης εἰκῶν 1.....	"	429
312	" " 3.....	"	391	351	" " 2.....	"	429
313	" " 4.....	"	391	352	Ἴρις.....	"	430
314	Θουκυδίδης.....	"	392	353	Ἴσοκράτης.....	"	433
315	Θρυγγοῦ κόσμημα.....	"	398	354	Ἰστοβοεὺς.....	"	434
316	Θρυγγὸς εἰκῶν 1.....	"	398	355	Ἰστοῦ ἐργαλεῖα.....	"	436
317	" " 2.....	"	399	356	Ἰφιγένεια.....	"	437
318	" " 3.....	"	399				
319	Θρόνος.....	"	400				
320	Θυατείρας νόμισμα.....	"	400				
321	Θύλακοι.....	"	400				
322	Θυμιατήριον.....	"	401	357	Κάδος.....	"	443
323	Θύρα.....	"	401	358	Καθετήρ.....	"	444

I

K

359	Κακκάθη	Σελ.	445	402	Κεραμειτική εικ. 2.....	Σελ.	473
360	Κάλαθος εικόν 1.....	"	446	403	" " 3.....	"	474
361	" " 2.....	"	446	404	" " 4.....	"	474
362	Κάλλυντρον.....	"	451	405	" " 5.....	"	474
363	Καλόπους.....	"	451	406	" " 6.....	"	475
364	Κάλπη.....	"	452	407	Κεραμίδς.....	"	475
365	Καλυπτῆρες εικ.....	"	452	408	Κεραμογραφία εικ. 1.....	"	475
366	Καλύπτρα.....	"	452	409	" " 2.....	"	475
367	Καμαρίνης νόμισμ.....	"	453	410	" " 3.....	"	476
368	Κανάχου Ἀπόλλων εικ 1....	"	455	411	" " 4.....	"	476
369	Κανάχου Ἀπόλλων " 2....	"	455	412	" " 5.....	"	476
370	Κανηφόροι " 1....	"	455	413	" " 6.....	"	476
371	Κανηφόροι " 2....	"	456	414	" " 7.....	"	477
372	Κάνθαρος.....	"	456	415	Κέρας εικ.....	"	477
373	Κανών εικ. 1.....	"	457	416	Κερκίς ".....	"	478
374	" " 2.....	"	457	417	Κέρκυρος.....	"	478
375	Καπηλεῖον εικ. 1.....	"	457	418	Κεροῦχος.....	"	479
376	" " 2.....	"	457	194	Κεστός.....	"	479
377	Καρυάτιδες.....	"	461	420	Κήδευσίς εικ. 1.....	"	481
378	Καρχηδών χάρτης.....	"	462	421	" " 2.....	"	482
379	Καρχήσιον.....	"	463	422	Κήλων.....	"	483
380	Κάσσυμα.....	"	465	423	Κημὸς.....	"	483
381	Κατατύξ.....	"	466	424	Κήρυξ.....	"	484
382	Καταπειρατήρ.....	"	466	425	Κηφισοδότου παλαισταί.....	"	485
383	Καταπέλτης εικ. 1.....	"	466	426	Κίθηνς.....	"	486
384	" " 2.....	"	467	427	Κιθάρα.....	"	486
385	Κατάφρακτος.....	"	467	428	Κιλίθας.....	"	487
386	Κάτοπτρον εικ. 1.....	"	468	429	Κίστη εικόν 1.....	"	491
387	Κάτοπρον εικ. 2.....	"	468	430	" " 2.....	"	491
388	" " 3.....	"	468	431	" " 3.....	"	491
389	Καυσία.....	"	469	432	Κιστοφόροι.....	"	491
390	Καυτήρ.....	"	469	433	Κίων εικόν 1.....	"	492
391	Καψυδρώτιον.....	"	469	434	" " 2.....	"	492
392	Κεκρύφαλος.....	"	471	435	" " 3.....	"	492
393	Κελέθη.....	"	471	436	" " 4.....	"	492
394	Κελευστής.....	"	471	437	" " 5.....	"	493
395	Κέλης.....	"	471	433	Κλείς " 1.....	"	495
396	Κένταυροι εικ. 1.....	"	472	439	Κλείς εικ. 2.....	"	495
397	" " 2.....	"	472	440	" " 3.....	"	496
398	Κέντρον.....	"	473	441	Κλειμένης.....	"	499
399	Κέντρων.....	"	473	442	Κλειπάτρα.....	"	500
400	Κεραία.....	"	473	443	Κλίμαξ.....	"	506
401	Κεραμειτική εικ. 1.....	"	473	444	Κλίμη.....	"	506

445	Κλισία.....	Σελ.	507	488	Κρούπεζα εικόν 1.....	Σελ.	538
446	Κναφεύς εικόν 1.....	"	508	489	" " 2.....	"	538
447	" " 2.....	"	509	490	Κρύπτη.....	"	538
448	" " 3.....	"	509	491	Κτεις εικόν 1.....	"	539
449	" " 4.....	"	509	492	" " 2.....	"	539
450	Κνήμη.....	"	509	493	Κτερίσματα εικόν 1.....	"	539
451	Κνημίς.....	"	509	494	" " 2.....	"	539
452	Κνώδων.....	"	510	495	Κύαθος.....	"	540
453	Κόθορονος.....	"	510	496	Κυβιστάν εικόν 1.....	"	541
454	Κολεός.....	"	511	497	" " 2.....	"	541
455	Κολόθειον.....	"	511	498	" " 3.....	"	541
456	Κόλος.....	"	512	499	Κύβοι.....	"	541
457	Κόμμωσις.....	"	514	500	Κύζικος.....	"	542
458	Κονίαμα.....	"	514	501	Κύθηρα.....	"	543
459	Κόντος.....	"	515	502	Κύκηθρον.....	"	544
460	Κόπανον.....	"	516	503	Κυκλάς.....	"	544
461	Κοπίς.....	"	516	504	Κύλιξ.....	"	545
462	Κορινθία.....	"	517	505	Κύμβαλον εικ 1.....	"	546
463	Κορινθιακόν νόμισμα.....	"	517	506	" " 2.....	"	546
464	Κορινθία (ναός Ποσειδ.).....	"	518	507	Κύμβαη " 1.....	"	546
465	Κόρυμβος.....	"	519	508	" " 2.....	"	546
466	Κοτύλη.....	"	522	509	Κυνέα.....	"	547
467	Κούρεια.....	"	524	510	Κύπρου έπιγραφαι.....	"	549
468	Κόφινος.....	"	524	511	Κυρήνη εικ. 1.....	"	549
469	Κράνος εικόν 1.....	"	525	512	" " 2.....	"	550
470	" " 2.....	"	525	513	" " 3.....	"	550
471	" " 3.....	"	525	514	Κυρήνης νόμισμα.....	"	550
472	" " 4.....	"	526	515	Κυρρήστης εικ. 1.....	"	552
473	Κρατήρ " 1.....	"	527	516	" " 2.....	"	552
474	" " 2.....	"	527	517	Κυστίς.....	"	553
475	" " 3.....	"	527	518	Κώδων εικ. 1.....	"	554
476	Κρήδεμνον.....	"	528	519	" " 2.....	"	554
477	Κρηπίς.....	"	529	520	" " 3.....	"	554
478	Κρήτη.....	"	530	521	Κωμωδία ('Αριστοφάνης).....	"	555
479	Κρήτης νόμισμα.....	"	531	522	Κώνος.....	"	556
480	Κριοῦ εικόν 1.....	"	533	523	Κώπη.....	"	557
481	" " 2.....	"	533				
482	Κρίτιος.....	"	534				
483	Κρόκη.....	"	536				
484	Κροσσοί.....	"	537				
485	Κροτάλιον.....	"	537	524	Λαθύρινθος.....	"	558
486	Κρόταλον.....	"	537	525	Λάβανον.....	"	559
487	Κρούματα.....	"	538	526	Λαγωδόλον.....	"	559

Λ

527	Λακωνική χάρτης	Σελ.	561		
528	Λαμπάς	"	565		
529	Λαμπτήρ	"	565		
530	Λαοδικεῖας νόμισμα	"	566		
531	Λαοκόων	"	567	570	Μαγνησίας νόμισμα
532	Λαρίσσης νόμ. εἰκ. 1.....	"	569	571	Μαζονόμος εἰκ. 1.....
533	" " " 2.....	"	569	572	Μαζονόμος " 2.....
534	Λέβητες	"	572	573	Μαϊάνδρος
535	Λεοντίνοι νόμ.....	"	576	574	Μακεδονίας νόμισμα
536	Λευκανίας νόμισμα	"	579	575	Μακρὰ ναῦς.....
537	Λευκάς.....	"	579	576	Μαντική.....
538	Λεωνίδας	"	582	577	Μαραθῶν χάρτ. εἰκ. 1.....
539	Λεωχάρης	"	583	579	" " " 2.....
540	Λήκυθος εἰκ. 1.....	"	584	579	Μαρσύας
541	" " 2.....	"	584	580	Μαρσύπιον.....
542	Λημνίσκος	"	584	581	Μάστιξ εἰκ. 1.....
543	Ληνός.....	"	585	582	" " 2.....
544	Λιθανωτρὶς	"	586	583	Μαύσωλος νόμ. εἰκ. 1.....
545	Λιθυρνὶς	"	587	584	" " " 2.....
546	Λιθοβόλος.....	"	588	585	Μάχαιρα εἰκ. 1.....
547	Λιθοξόος	"	588	586	" " 2.....
548	Λίκνον εἰκ. 1.....	"	588	587	" " 3.....
549	" " 2.....	"	588	588	Μάχαιρα εἰκ. 4.....
550	Λιλύθαιον νόμισμα.....	"	588	589	Μεγαλόπολις χάρτ.....
551	Λιπάρας	"	590	590	Μεγαλοπόλεως νόμισμα.....
552	Λιψ	"	591	591	Μεγαρὶς χάρτ.....
553	Λόγχη	"	592	592	" νόμισ.....
554	Λοκρίδος νόμ, εἰκ. 1.....	"	592	593	Μέλαν
555	" " " 2.....	"	593	594	Μελέαγρος εἰκ. 1.....
556	Λυκία	"	596	595	" " 2.....
557	Λυκοῦργος εἰκ. 1.....	"	599	596	Μελίτη νόμ.....
558	" " 2.....	"	599	597	Μένανδρος
559	Λύκτος νόμισμα.....	"	600	598	Μένδη νόμ.....
560	Λύραι εἰκ. 1.....	"	601	599	Μέσαβον
561	" " 2.....	"	601	600	Μεσαμβρία νόμ.....
562	" " 3.....	"	601	601	Μεσοστύλιον
563	Λυσίας.....	"	605	602	Μεσσήνης νόμ. εἰκ. 1.....
564	Λυσιμάχεια νόμ. εἰκ. 1.....	"	606	603	" " 2.....
565	" " " 2.....	"	606	604	Μεσσήνη " 1.....
566	Λύσιππος εἰκ. 1.....	"	607	605	" " " 2.....
567	" " 2.....	"	607	606	Μεταβάτης
568	Λύχνος.....	"	608	607	Μεταπόντιον νόμ.....
569	Λυχνούχος.....	"	609	608	Μετόπη εἰκ. 1.....

M

609	Μετόπη εἰκ. 2.....	Σελ.	661	636	Μοῦσαι	Θάλεια.....	Σελ.	687
610	" " 3.....	"	661	637	"	Κλειώ.....	"	687
611	Μήθυμνα νόμ.....	"	664	638	"	Οὐρανία.....	"	687
612	Μήλη.....	"	664	639	Μουσική	εἰκ. 1.....	"	689
613	Μήλος νόμ.....	"	665	640	"	" 2.....	"	690
614	Μιθριδάτης νόμ.....	"	668	641	"	" 3.....	"	691
615	Μίλητος νόμ.....	"	671	642	"	" 4.....	"	691
616	Μίλητος.....	"	671	643	"	" 5.....	"	692
617	Μιλιτιάδης.....	"	672	644	"	" 6.....	"	692
618	Μίτρα εἰκ. 1.....	"	678	645	"	" 7.....	"	692
619	" " 2.....	"	678	646	"	" 8.....	"	692
620	" " 3.....	"	678	647	"	" 9.....	"	692
621	" " 4.....	"	679	648	"	" 10.....	"	693
622	" " 5.....	"	679	649	Μόψου	ἑστία νόμ.....	"	693
623	Μόναυλος.....	"	683	650	Μυκῆναι	εἰκ.....	"	697
624	Μονόκροτος.....	"	683	651	"	" χάρτ.....	"	697
625	Μονομάχος.....	"	683	652	Μύλασα	νόμ.....	"	698
626	Μονόξυλον.....	"	683	653	Μύλοι	εἰκ. 1.....	"	699
627	Μονόπαρος.....	"	683	654	"	" 2.....	"	699
628	Μονοχίτων.....	"	683	655	"	" 3.....	"	699
629	Μορμολύκειον.....	"	684	656	Μύνδος	νόμ.....	"	699
630	Μοτύη νόμ.....	"	685	657	Μύξα.....		"	700
631	Μοῦσαι	Καλλιόπη.....	686	658	Μύρα.....		"	700
632	"	Εὐτέρπη.....	686	659	Μυρίνα	νόμ.....	"	700
633	"	Ἐρατώ.....	687	660	Μύρμηξ.....		"	701
634	"	Μελπομένη.....	687	661	Μύρων.....		"	703
635	"	Πολύμνια.....	687	662	Μυτιλήνη	νόμ.....	"	707

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1889

Ἄριθ 1278

